

BREVIARIUM ROMANUM,

Ex Decreto Sacrosancti Concilij Tridentini restitutum,

PII V. PONT. MAX. IUSSU EDITUM.

VENETIIS,
Apud Franciscum, Gasparem Bindonum, & Fratres.
MDLXXX.

PIVS EPISCOPVS
SERVVS SERVORVM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

QVOD a nobis postulat ratio pastoralis officij, in eā curā incūbimus, vt omnes quātum Deo adiutore fieri poterit, sacri Tridētini Cōcilij decreta exequantur: ac multo id etiam impensius faciendum intelligimus, cum ea, quæ in mores inducenda sunt, maxime Dei gloriā, ac debitum ecclesiasticarū ꝑsonarū officiū complectūtur. Quo in genere existimamus in primis numerādas eē sacras preces, laudes, & gratias Deo ꝑsoluēdas, q̄ Romano Breuiario cōtinētur. Quæ diuini officij formula, piè olim ac sapiēter a sūmis Pontificib. ꝑsertim Gelasio, ac Gregorio primis cōstituta, a Gregorio autē septimo reformata, cū diuturnitate tēporis, ab antiqua institutione deflexisset, necessaria visa res est, quæ ad pristinā orandi regulā cōformata reuocaretur. Alij .n. ꝑclarā veteris Breuiarij constitutionē, multis locis mutilatam, alij incertis, & alienis q̄busdā cōmutatam, deformarunt. Plurimi specie officij cōmodioris allecti, ad breuitatē noui Breuiarij a Francisco Quignonio tt. S. Crucis in Ierusalem Presbytero Cardinale cōpositi, cōfugerūt. Quin ēt in prouincias paulatim irrepserat praua illa consuetudo, vt Epi in ecclesiis, quæ ab initio cōiter cum cæteris, veteri Romano more Horas canonicas dicere, ac psallere consueuissent, priuatū sibi quisque Breuiariū cōficeret, & illā cōionē, vni Deo, vna & eadē formula, preces, & laudes adhibendi, dissimillimo inter se, ac pene cuiusq; Epatus ꝓprio Officio discerperent. Hinc illa tā multis in locis diuini cultus perturbatio. Hinc summa in clero ignoratio ceremoniarum, ac rituū Ecclesiasticorū, vt innumerabiles Ecclesiarū ministri, in suo munere indecorè, nō sine magna piorum offensione versarētur. Hāc nimirū orandi varietatē grauissimè ferēs fe. re. Paulus Papa IIII. emendare cōstituerat: itaq; prouisione adhibita, ne vlla in posterū noui Breuiarij licentia permitteretur, totā hāc rōnē dicendi, ac psallendi horas canonicas, ad pristinū morē & institutū redigendā suscepit. Sed ea postea nondū iis, quæ egregiè inchoauerat, perfectis, de vita decedēte, eum a piæ me. Pio Papa IIII. Tridentinū Cōcilium antea variè intermissum, reuocatum esset, Patres in illa salutari reformatione eodē Cōcilio cōstituta, Breuiarium ex ipsius Pauli papæ rōne restituere cogitarūt. Itaq; q̄dq̄d ab eo in sacro opere collectū, elaboratūq; fuerat, Cōcilij Patribus Tridētū a ꝑdicto Pio Papa missum est. Vbi cū doctis q̄busdā, & pijs viris a Cōcilio datū eēt negociū, vt ad reliquā cogitationē, Breuiarij quoq; curā adiūgerēt, instante iā cōclusione Cōcilij, tota res ad auctoritatē iudiciūq; Romani Pontificis, ex decreto eiusdē Cōcilij relata est: q̄ illis ipsis Patribus, ad id munus delectis Romā vocatis, nōnullisq; in vrbe idoneis viris ad eū numerū adiunctis, rem perficiēdā curauit. Verū eo etiā in viā vniuersæ carnis ingresso, Nos ita diuina disponente clementia, licet immeritò ad Apostolatus apicē assumpti, cū sacrū opus, adhibitis etiā ad illud aliis peritis viris, maximè vrgeremus, magna, in nos Dei benignitate (sic .n. accipimus) Romanū hoc Breuiariū vidimus absolutū. Cuius rōne dispōnis, ab illis ipsis, q̄ negocio ꝑpositi fuerāt, nō semel cognita, cū intelligeremus, eos in rei cōfectione ab antiquis Breuiariis nobiliū Vrbis ecclesiarū ac nr̄æ Vaticanæ bibliothecæ, nō discessisse, grauesq; pterea aliquot eo in genere scriptores secutos esse, ac denique remotis iis, q̄ aliena & incerta essent, de

propria summa veteris diuini Officij ni
hil omisisse: opus probauimus, & Romę
imprimi, impressumq; diuulgari iussi-
mus. Itaq; vt diuini huius opis effectus
re ipsa consequať, auctoritate præsentiū
tollimus in primis, & abolemus Breuia-
rium nouū a Frãcisco Cardinale prædi
cto editū, & in quacũq; Ecclesia Mona
sterio. Cõuentu, Ordine, Militia, & Lo-
co virorũ & Mulierũ, etiã exempto, tam
a primęua institutione, quã aliter, ab hac
Sede permissum. Ac etiã abolemus quæ
cunq; alia Breuiaria, vel antiquiora, vel
quouis priuilegio munita, vel ab Episcopis
suis diœcesibus puulgata, oẽmq; illorũ
vsum de oĩbus orbis Ecclesijs, monaste
rijs, Cõuentibus, Militijs, Ordinibus, &
Locis Virorũ, & Mulierũ etiã exemptis,
in quibus alias Officiũ diuinũ, Romanę
Ecclesiæ ritu dici cõsueuit, aut debet: il
lis tñ exceptis, quæ ab ipsa prima institu
tione, a Sede Apostolica approbata, vel
cõsuetudine, quæ vel ipsa institutio du-
centos annos antecedat, alijs certis Bre
uiarijs vsa fuisse cõstiterit: quibus vt in-
ueteratũ illud ius dicẽdi & psallẽdi suũ
officium nõ adimimus, sic eisdẽ si forte
hoc nostrũ qd modo peruulgatũ est, ma
gis placeat, dũmodo Eps, & vniuersum
Capitulu in eo cõsentiãt vt id in choro
dicere, & psallere possint, permittimus.
Omnes vero, & qualcunq; Apostolicas
& alias permissiones, ac consuetudines,
& statuta etiã iuramento, confirmatio-
ne Apostolica, vel alia firmitate munita
nec non priuilegia, licentias, & indulta
precandi, & psallendi, tam in choro quã
extra illũ, more & ritu Breuiariorũ sic
suppressorũ, pdictis ecclesijs, Monaste-
rijs, Cõuentibus. Militijs, Ordinibus, &
Locis, nec non S.R. Ecclesiæ Cardinali-
bus, Patriarchis, Archiepiscopis, Epi-
scopis, Abbatib⁹, & alijs Ecclesiarũ Præ
latis, cæterisq; oĩbus, & singulis psonis
ecclesiasticis, secularibus, & regularib⁹,
vtriusq; sexus, quacunq; causa cõcessa,
approbata & innouata, quibuscunq; co
cepta formulis, ac decretis & clausulis
roborata, oĩno reuocam⁹: volumusq; il
la oĩa vim & effectũ de cætero nõ hre.
Omni itaque alio vsu, quibuslibet, vt di
ctum est, interdicto, hoc nostrũ Breuia-
riũ, ac precandi psallendiq; formula, in
oĩbus vniuersi orbis Ecclesijs, Monaste
rijs, Ordinibus, & Locis etiam exẽptis,
in quibus officiũ ex more & ritu dictæ
Romanæ Ecclesiæ dici debet, aut cõsue
uit, saluą prædicta institutione, vel con-
suetudine, prædictos ducentos annos su
perante, præcipimus obseruari. Statuen
tes Breuiariũ ipsum nullo vnquã tpe vel
totũ vel ex parte mutãdum, vel ei aliqd
addẽdum, vel oĩno detrahendũ esse: ac
quoscunq;, qui Horas canonicas ex mo
re & ritu ipsius Romanæ Ecclesiæ, iure,
vel consuetudine dicere, vel psallere de
bẽt, ppositis pœnis p Canonicas sãctio
nes constitutis in eos qui diuinu Officiũ
quotidie nõ dixerint, ad dicẽdũ & psal-
lendum posthac in perpetuũ Horas ip-
sas diurnas & nocturnas ex huius Ro-
mani Breuiarij præscripto & rõne oĩno
teneri, neminemq; ex ijs, quibus hoc di
cendi psallendiq; munus necessario im
positũ est, nisi hac sola formula satisfa-
cere posse. Iubemus igitur oẽs, & singu-
los, Patriarchas, Archiepiscopos, Epi-
scopos, Abbates, & cæteros Ecclesiarũ
Prælatos, vt, omissis quæ sic suppressi-
mus & aboleuimus, cæteris oĩbus, etiã
priuatim per eos cõstitutis, Breuiariu
hoc in suis quisque Ecclesijs, Monaste-
rijs, Conuentibus, Ordinibus, Militijs,
Diœcesibus, & Locis prædictis introdu
cant: tam ipsi, quam cæteri oẽs Pres-
byteri, & Clerici, Seculares, & Regula-
res, vtriusque sexus, nec non milites, &
exempti, quibus Officiũ dicendi, & psal
lendi quomodocunq;, sicut prædicit,
iniũctũ est, vt ex huius nostri Breuiarij
formula, tam in choro, quam extra illu
dicere & psallere procurẽt. Quod vero
in rubricis nostri huius officij præscri-
bitur, quibus diebus Officiũ Beatæ Ma-
riæ semper Virginis, & Defunctorum,
item Septem psalmos Pœnitentiales, &
Graduales dici ac psalli oporteat: Nos
ppter varia huius vitæ negocia, multo-
rum occupationib⁹ indulgẽtes, peccati
quidem periculum ab ea præscriptione
remouendum duximus, verũ debito p-
uidentiæ pastoralis admoniti, oẽs vehe-
menter in Domino cohortamur, vt re-
missionem nostram quantum fieri pote
rit, sua deuotione, ac diligentia præcur-
rentes, illis etiam precibus, Suffragijs,
& lau-

& laudibus, suæ & aliorū saluti cōsulere studeant. Atq; vt fidelium voluntas, ac studium magis etiā ad salutarē hanc cō suetudinem incitetur, de omnipotentis Dei misericordia, beatorumq; Petri & Pauli apostolorū ei⁹ auctoritate cōfisi, omnibus, qui illis ipsis diebus in rubricis præfinitis, B. Mariæ, vel Defunctorū Officium dixerint, toties centum dies, qui vero Septem Psalmos, vel Graduales, Quinquaginta, de iniunctæ ipsis pœnitentia relaxamus. Hoc autem cōcedimus sine præiudicio sanctæ consuetudinis illarum ecclesiarum, in quibus Officium paruum Beatæ Mariæ semper virginis, in choro dici cōsueuerat: ita vt in prædictis Ecclesijs seruetur ipsa laudabilis, & sancta consuetudo celebrandi more solito prædictum officium. Cæterum vt præsentes literæ omnib⁹ plenius innotescant, mandamus illas ad valuas Basilicæ Principis apostolorum de Vrbe, & Cancellariæ apostolicæ, & in acie Campi Floræ publicari, earumq; exemplar de more affigi: Volumusq;, & Apostolica auctoritate decernimus, quod post huiusmodi publicationē, qui i Romana curia sint pñtes, statim lapso mense, reliqui vero, qui intra mōtes, tribus, & qui vltra vbiq; locorū degunt, sex mensibus excursis, vel cum primum venalium huius Breuiarij voluminum facultatem habuerint, ad precandum, & psallendum, iuxta illius ritum, tam in choro, quam extra illum, maneant obligati: ipsarum autem literarum exempla manu Notarij publici, & sigillo Prælati ecclesiastici, aut illius curiæ obsignata, vel etiam ipsis voluminibus abiq; prædicto, vel alio quopiam adminiculo Romæ impressa, eandem illam vbiq; locorum fidem faciant, quā ipsæ præsentes, si essent exhibitæ, vel ostensæ Sed vt Breuiarium ipsum vbiq; inuolatum, & incorruptum habeatur, prohibemus, ne alibi vsquam, in toto orbe, sine nostra, vel specialis ad id Commissarij apostolici, singulis Christiani orbis regnis, & prouincijs deputādi expressa licētia imprimatur, proponatur, vel recipiatur. Quoscunq; vero, qui illud secus impresserint, proposuerint, vel receperint, excommunicationis sententia eo ipso innodamus. Nulli ergo omnino hominū liceat hanc paginam nostræ ablationis, abolitionis, permissionis, reuocationis, iussionis, præcepti, statuti, indulti, mandati, decreti, relaxationis, cohortationis, prohibitionis, innodationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attētare præsumpserit, indignationem omnipotētis Dei ac beatorum Petri, & Pauli apostolorū eius se nouerit incursurum.

Datum Romæ, Apud Sanctum Petrum, anno Incarnationis Dominicæ. M D L X V I I I. Septimo Idus Iulij. Pontificatus nostri Anno Tertio.

M. Dat. Cæ. Glorierius.

H. Cumyn.

Anno a Natiuitate Domini millesimo quingentesimo sexagesimo octauo, Indictione vndecima, die vero decimaquinta mensis Iulij, Pontificatus Sanctissimi in Christo patris & Domini Nostri D. Pij diuina prouidentia Papæ Quinti anno tertio, Retroscriptæ literæ Apostolicæ lectæ, affixæ, & publicatæ fuerunt ad valuas basilicæ Principis Apostolorum de Vrbe, Cancellariæ apostolicæ, & in acie campi Floræ, dimissis ibidem præsentibus literis per aliquantulum temporis spatium, vt moris est, affixis, & deinde amotis per nos Iulium Pariniū, & Iohannē Bornotum prælibati sanctissimi Dñi Nostri Papæ Cursores.

Antonius Clerici magister Cursorum.

AVREI NVMERI ET PASCHAE INVENIENDI RATIO.

ORDO numerorũ ab vno ad decẽ nouẽ inferi' descriptus, cyclus decẽnouẽnalis Aurei Num. dr̃, q̃a singulis decẽ noue aunis (cuiq; anno vnũ numerũ illius tribuẽdo) cyclus ipse explet, & ĩ vnũ redit; quẽ Romani ab Alexãdrinis accipientes, cũ valde vtilẽ ad inueniẽdũ Lunæ & Solis cõgressũ seu cõiũctionẽ cognouissent, Aureis literis suo Calẽdario inscripserũt. Eo Ecclesia vtit ad inueuiendũ sanctũ Dñi Pascha, vñ & alia festa mobilia sumunt; iuẽto p annos a Natiuitate Dñi (q̃ secũdo Aurei numeri Anno fuit) Aureo numero Anni currentis, hoc mõ, Anno Dñi 1579. reijciant anni 1500, & diuidãt Anni 79 p 19. q̃bus diuisis ac ẽt reiectis, supererũt 3, q̃ erit Aureus numerus anni currẽtis 1579. & eodẽ modo in sequẽtibus annis, p alios annos a Natiuitate Dñi inuenit. Inuẽto Aureo numero anui currẽtis, p eũ iuenienda est prima Luna q̃ Aequinoctiũ vernale pxime antecedit, quod Ecclesia psupponit fieri 14. Martij, sm tẽpus quo canõ de celebrãdo Pascha ĩ cõcilio Nicæno editus est, & post triduũ a cõiũctione (sm Ecclesiæ cõsuetudinẽ ex lege Moysis seruatã, quãdo Neomenia seu noua Luna dicet) enumeratis quatuordecĩ diebus: ita vt quartadecima Luna semp veniat post Aeqnoctiũ; alioq̃n quatuordecĩ dies numerãdi essent a prima Luna q̃ pxime post Aeqnoctiũ venirẽt, prima Dñica post quintã decimã diẽ a dicta prima Luna, ne cũ Iudęis (si fortè quĩtadecima dies esset Dñica,) cõueniamus, ex decreto Victoris Papę, & Nicęnę synodi dies sanctus Paschę celebrabit. Verũ q̃a Aureus numerus pp quasdã temporis minutias, q̃bus lunaris cyclus cũ solari cursu nõ cõgruit, multis ab hinc annis ad inueniendũ nouã Lunã nõ deseruit, nisi p quinq; dies, illis syllabis. In cęlis est hic, contentos retrocedatur ab eo loco vbi in Calendario positus est: ideo ad eũ reductus est locũ, q̃ diẽ cõiunctionis Lunæ cũ Sole demonstret. Ne autẽ in futurũ, vt prius, a loco suo dimoueat, singulis trecẽtis ãnis vnus dies ĩtercalãdus erit.: qđ fieri incipiet anno 1800. Locatus est aũt hic Aureus numerus in Calẽdario singulis mẽsibus eo interuallo, vt vno mẽse xxix, diebus, altero xxx. idẽ numerus in vno mẽse ab eodẽ numero ĩ sequẽte mense distet. Quod ideo factũ est q̃a Luna diebus xxix. & horis fere xij. ad initium sui vnde cœperat reuertitur.

Cyclus decẽ nouennalis Aurei numeri incipientis ab anno

3.4.5.6.7.8.9.10.11.1.13.14.15.16.17.18.19.1.2.

TABVLA LITTERARVM Dominicalium incipientium ab anno 1579

D	C B	A	G	F	E D	C	B	A	G F	E	D	C	B A
G F	E	D C	B	A	G	F E	D	C	B	A G	F	E	

IN tabula suprascripta, lrã Dñicalis singulis annis hoc pacto iue nitur. Prima litera, q̃ e.t D tribuatur anno 1579. sequens q̃ est C B tribuatur anno 1580. sicq; deinceps progrediẽdo quousq; ꝑ ueniatur ad numerũ anni cuius litera quæritur: qa litera, sup quã cadit numerus illius anni, erit litera Dominicalis. Quę si vnica oc currerit, annus cõmunis itelligit: si duplex, bissextilis. Et tũc prior idest superior, vsq; ad festũ S. Matthiæ Apostoli deseruiet, inferior autẽ ad reliquã anni partẽ accõmodabitur. Finitis autẽ xxviij. annis, redeundum est ad principium cum annis tunc occurrẽtibus.

ADuentus Domini inchoatur Dominica proximiori festo S. Andreæ: vel ipsa die S. Andreę, si in Dominica venerit.

QVatuor tẽpora celebrantur iiij. & vj. feria, ac Sabbatho post tertiã Dominicã Aduentus: post primã Dominicã Quadragesimæ; post Pentecosten: & post festũ Exaltationis sanctæ Crucis.

AD maiorẽ cõmoditatẽ inueniẽdi Festa mobilia, posita est sequens tabula; in qua ex regulis superius datis innẽta litera Dñicali, & apud eã Aureo numero ãni currẽ is, ad rectã lineã eiusdẽ Aurei nnmeri ꝑgrediẽdo, omnia festa mobilia illius anni, quo die & mẽse aduenerint, reperiunt. In anno autẽ bissextili semꝑ Septuagesima q̃rẽda est ꝑ primã literã Dominicalẽ. Quòd si ipsa Septuagesima venerit ante iiij. Idus Februarij. etiã dies Cinerũ ꝑ ipsam primã literã debet q̃ri. Si vero Septuagesima post iiij. Idus Februarij venerit, dies Cinerũ cũ reliquis festis mobilibus q̃rẽda est per secundã literã Dominicalẽ, quæ mutatur in festo S. Matthiæ.

Anno Dñi 1580 litera Dñicalis in mẽse Ianuario accepta currit C B & Aureus numerus 4. valde ad literã Dñicalẽ C. in sequenti Tabula, & innenies Aureũ numerũ i quarta linea, vbi inuenies Septuagesi. 31. die Ian. Quadragesimam 17. Februa. Et quoniam propter bissextum, qui est in die sancti Matthię, mutatur litera Dominicalis C. in B. ibi in quarta linea vbi est Aureus numerus 4. innenies Pascha die 3. Aprilis, & reliqua Festa mobilia in eadẽ linea. Et illa litera Dominicalis B. tibi seruiet per reliquam anni partem; sequenti anno 1581. curret A. & 1582. G.

Tabula festorum

Littera Dñicalis	Aureus numerus	Septuagesima.	Dies Cinerum.	Dies Paschę.
A	1 4 9 12	5 Febru.	22 Febru.	9 Aprilis
	2 5 13 16	22 Janua.	8 Febru.	26 Mart.
	3 6 11 14 17	12 Febru.	1 Mart.	16 Aprilis
	7 10 15 18	29 Janua.	15 Febru.	2 Aprilis
	8 19	19 Febru.	8 Mart.	23 Aprilis
B	1 9 12 17	6 Febru.	23 Febru.	10 Aprilis
	2 5 13 16	23 Janua.	9 Febru.	27 Mart.
	3 6 11 14	13 Febru.	2 Mart.	17 Aprilis
	4 7 10 15 18	30 Janua.	16 Febru.	2 Aprilis
	8 19	20 Febru.	9 Mart.	24 Aprilis
C	1 6 9 12 17	7 Febru.	24 Febru.	11 Aprilis
	2 5 10 13 16	24 Janua.	10 Febru.	28 Mart.
	3 11 14 19	14 Febru.	3 Mart.	18 Aprilis
	4 7 15 18	31 Janua.	17 Febru.	4 Aprilis
	8	21 Febru	10 Mart.	25 Aprilis
D	1 6 9 17	8 Febru.	25 Febru.	12 Aprilis
	2 5 10 13	25 Janua.	11 Febru.	29 Mart.
	3 8 11 14 19	15 Febru.	4 Mart.	19 Aprilis
	4 7 12 15 18	1 Febru.	18 Febru.	5 Aprilis
	16	18 Janua.	4 Febru.	22 Mart.
E	1 4 7 12 15	2 Febru.	19 Febru.	6 Aprilis
	2 10 13 18	26 Janua.	12 Febru.	30 Mart.
	3 8 11 19	16 Februa.	5 Mart.	20 Aprilis
	5 16	19 Janua.	5 Febru.	23 Mart.
	6 9 14 17	9 Febru.	26 Febru.	13 Aprilis
F	1 4 12 15	3 Febru.	20 Febru.	7 Aprilis
	2 7 10 13 18	27 Janua.	13 Febru	31 Mart.
	3 6 9 14 17	10 Febru.	27 Febru.	14 Aprilis
	5 16	20 Janua.	6 Febru	24 Mart.
	8 11 19	17 Febru.	6 Mart	21 Aprilis
G	1 4 9 12 15	4 Febru.	21 Febru	8 Aprilis
	2 7 10 18	28 Janua.	14 Febru	1 Aprilis
	3 6 14 17	11 Febru.	18 Febru	15 Aprilis
	5 13 16	21 Janua.	7 Febru.	25 Mart.
	8 1 19	18 Febru.	7 Mart.	22 Aprilis

Mobilium.

Ascensio Domini.	Dies pentecostes.	Corp° Domini.	Dñicę post Pentecosté.	Aduentus Domini.
18 Maij	28 May	8 Juny	26	3 Decéb.
4 Maij	14 May	25 May	28	3 Decéb.
25 May	4 Juny	15 Juny	25	3 Decéb.
11 May	21 May	1 Juny	27	3 Decéb.
1 Juny	11 Juny	22 Juny	24	3 Decéb.
19 May	29 May	9 Juny	25	27 Noueb
5 May	15 May	26 May	27	27 Noueb
26 May	5 Juny	16 Junij	24	27 Noueb
12 May	22 May	2 Juny	26	27 Noueb
2 Juny	12 Juny	23 Juny	23	27 Noueb
20 May	30 May	10 Juny	25	28 Noueb
6 May	16 May	27 Mau	27	28 Noueb
27 May	6 Juny	17 Juny	24	28 Noueb
13 May	23 May	3 Juny	26	28 Noueb
3 Junu	13 Juny	24 Juny	23	28 Noueb
21 May	31 May	11 Juny	25	29 Noueb
7 May	17 May	28 Maij	27	29 Noueb
28 May	7 Juny	18 Junij	24	29 Noueb
14 May	24 May	4 Junij	26	29 Noueb
30 Aprilis	10 Mau	21 Maij	28	29 Noueb
15 Maij	25 Maij	5 Juny	26	30 Noueb
8 Maij	18 Maij	29 Maij	27	30 Noueb
29 Maij	8 Junij	19 Junij	24	30 Noueb
1 Maij	11 Maij	22 Maij	28	30 Noueb
22 May	1 Junu	12 Junij	25	30 Noueb
16 Maij	26 Maij	6 Junij	26	1 Decéb
9 May	19 Maij	30 Maij	27	1 Decéb.
23 Maij	2 Junij	13 Junij	25	1 Decéb.
2 Maij	12 May	23 Maij	28	1 Decéb
30 Maij	9 Junu	20 Junij	24	1 Decéb.
17 Maij	27 May	7 Junij	26	2 Decéb.
10 Maij	20 Maij	31 Maij	27	2 Decéb.
24 Maij	3 Junij	14 Junij	25	2 Decéb.
3 Maij	13 Maij	24 Maij	28	2 Decéb.
31 Maij	10 Junij	21 Junij	24	2 Decéb.

MODVS INVENIENDI, QVOTA SIT Luna cuiusque mensis, per Epactam.

EPacta nihil aliud est, nisi numerus vndecĩ dierũ: qa in ãno cõmuni solari Luna facit 12. cõiũctiones cũ Sole: & vndeci dies superãt tertiędecimę: & hi 11. dies sunt epacta: cuius ordo sic ꝓcedit. Anno 1579. est Epacta 3. sequẽti anno ad numerũ 3. Epactę ꝓcedẽtis ãni addẽdo 11. erit Epacta 14. Tertio ãno ad 14. addẽdo 11. erit Epacta 25. Quarto ãno ad 25. addẽdo 11. fiũt numeri 36. q superãt vnã lunationem; e qbus dẽptis 30. remanent 6. q̃ erit Epacta illius anni. Et sic semꝑ a principio ꝓcedendo cũ 11. habet̃ Epacta anni currẽtis: vt in subiecto Cyclo numerorũ ponit̃. Qui ãnus incipit ꝓ mutãdo Epactã in Idibus Martij. Animaduertẽdũ tamẽ, ꝙ eo anno, quo Epacta erit 29. sequenti anno additur ad 29. 12. ita vt remaneat Epacta 11. in alijs vero seruatur, qđ dictũ est, addẽdo semꝑ 11. Ad inueniendũ ergo, quot dies habeat Luna, numero Epactæ anni currentis addantur tot dies, quot sunt Calẽdę mẽsiũ præcedentiũ a Calendis Martij vsque ad mensem, cuius quæritur quota sit Luna: addantur p̃terea tot numeri, quot sunt dies eiusdẽ mẽsis: & omnibus numeris simul cõputatis, inuenietur quot dies habeat Luna in illo mense. Quòd si numerus aggregatus ex supradictis superaret 30. abiectis 30. quod superest, sunt dies Lunæ.

FORMATVR AVTEM EPACTA AB Aureo numero hoc modo.

Au. nu	1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19.
Epacta.	11. 22. 3. 14. 25. 6. 17. 28. 9. 20. 1. 12. 23. 4. 15. 26. 7. 18. 29.

CYCLVS NVMERORVM EPACTAE incipientium ab anno 1579. in idibus Martij.

3. 14. 25. 6. 17. 28. 9. 20. 1. 12. 23. 4. 15. 26. 7. 18. 29. 11. 22.

DE INDICTIONE.

INdictio est spatium 15. annorum; & singulis annis tribuit̃ aliquis numerus Indictionis ab vno ad quindecim per ordinem: deinde a principio repetatur. Anno igitur 1579. currit Indictionis numerus 7. sequenti anno 8. Tertio anno 9. Quarto 10. deinceps in alijs vsque ad 15. prosequendo, & repetendo vt supra.

Cyclus Indictionis incipientis ab anno 1579,

7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 1. 2. 3. 4. 5. 6.

IANVARIVS

Habet dies xxxi. Luna vero xxix.

Au.nu.				
xix.	A	Calendis.	1	Circuncisio Domini. duplex. fol. 98.
viij.	b	iiij.	2	Oct: S. Steph: dup. seu com Octa. 101.
	c	iij.	3	Oct. S. Ioha. dup. cu com Oct. Inn. 102
xvj	d	Pri. No.	4	Octaua sanctorum Innocentiu. dup. 103.
v	e	Nonis	5	Vigilia. 104.
	f	viij.	6	Epiphania Domi duplex. 105.
xiij	g	vij	7	De Octaua Epiphanię. 108.
ij	A	[illegible]	8	De octaua.
	b	v	9	De Octaua.
x.	c	iiij	10	De Octaua.
	d	iij	11	De Oct. & com S. Hyginy papę & m. 363
xviij	e	Prid. id.	12	De Octaua.
vij	f	Idibus	13	Octaua Epiphanię. duplex 115
	g	xix.	14	Hilary epi, & cof. semid. & come. S. Felicis presbyteri, & martyris. 363
xv	A	xviij	15	Pauli primi Eremitę. semidup. & com. S. Mauri abbatis. 364.
iiij	b	xvij	16	Marcelli papę & martyris. semidu. 365
	c	xvi	17	Antony Abbatis duplex. 365
xij	d	xv	18	Cathedra S. Petri Romę, & commemo. S. Priscę virginis & martyris. 366.
i	e	xiiij	19	Mariy, Marthę, Audifax, & Abacbum martyrum. 368
	f	xiij	20	Fabiani & Sebastiani martyru dup. 368
ix	g	xij	21	Agnetis virginis, & martyris. dup. 368.
	A	xj	22	Vincenty, & Anastasii mar. semidu 370
xvij	b	x	23	Emerentianę virginis & martyris. 371.
vj	c	ix	24	Timothei episcopi, & martyris. 371.
	d	viij	25	Conuersio S. Pauli Apostoli. dup. 371
xiiij	e	vij	26	Polycarpi episcopi & martyris. 372.
iij	f	vi	27	Ioha. Chrysostomi epi, & cofess. du 373
xi	[illegible]		28	Agnetis secundo. 374
	A	iiij	29	
xix	b	iij	30	
viij	c	Pri. cal.	31	

FEBRVARIVS

Habet dies xxviij. Luna vero xxx.

Au.nu.			1	Ignatŷ episcopi & martyris. semid. 374
	d	Calendis.	2	Purificatio Beatę Marię duplex. 374
xvj	e	iiij	3	Blasij episcopi, & martyris. 377
v	f	iij	4	
	g	Pri. No.	5	Agathę virginis, & marty. semidup. 377
xiij	A	Nonis	6	Dorothęę Virginis, & martyris. 379
ij	b	viij	7	
	c	vij	8	
x	d	vi	9	Apollonię virginis, & martyris. 379
	e	v	10	
xviij	f	iiij	11	
vij	g	iij	12	
	A	Pri. id.	13	
xv	b	Idibus	14	Valentini martyris. 379
iiij	c	xvj	15	Faustini & Iouitę martyrum. 379
	d	xv	16	
xij	e	xiiij	17	
j	f	xiij	18	Simonis episcopi, & martyris. 379
	g	xij	19	
ix	A	xj	20	
	b	x	21	
xvij	c	ix	22	Cathedra S. Petri Antiochię dup. 379
vj	d	viij	23	Vigilia 380.
	e	vij	24	Matthię Apostoli duplex. 380.
xiiij	f	vi	25	
iij	g	v	26	
	A	iiij	27	
xj	b	iij	28	
	c	Pri. cal.		

¶ Anno bissextili additur vnus dies, & fit dierum 29. & festum sancti Matthię celebratur die 25. & bis dicitur vj. Calēdas, 24. & 25. die: & litera Dominicalis mutatur in superiorē vt si sit D in C si sit C in B & in alijs similiter: qui bissextus erit anno 1580. & erit anno 1584. Et sic quarto quoque anno.

Habet dies xxxj. Luna vero xxix.

Lu. nu.				
xix	d	Calēdis.	1	
viij	e	vj	2	
	f	v	3	
xvj	g	iiij	4	
v	A	iij	5	
	b	Pri. No.	6	
xiij	c	Nonis	7	Sancti Thome de Aquino cōfe. duplex: & commemoratio Sanctarum Perpetue, & Felicitatis martyrum. 381
ij	d	viij	8	
	e	vij	9	Quadraginta martyrum. semidupl. 381
x	f	vj	10	
	g	v	11	
xviij	A	iiij	12	Gregorij Pape & confessoris, & Ecclesie Doctoris. duplex. 381
vij	b	iij	13	
	c	Pri. id.	14	
xv	d	Idibus	15	
iiij	e	xviij	16	
	f	xvj	17	
xij	g	xv	18	
j	A	xiiij	19	Joseph confessoris. duplex. 383
	b	xiij	20	
ix	c	xij	21	Benedicti Abbatis duplex. 384
	d	xj	22	
xvij	e	x	23	
vj	f	ix	24	
	g	viij	25	Annunciatio Beate Marie duplex. 384
xiiij	A	vij	26	
iij	b	vj	27	
xj	c	v	28	
	d	iiij	29	
xix	e	iij	30	
viij	f	Pri. cal.	31	

A P R I L I S

Habet dies xxx. Luna vero xxx.

Au.nu.				
		Calendis.	1	
xvi	A	iiij	2	
v	b	iij	3	
	c	Pri.No.	4	
xiij	d	Nonis	5	
ij	e	viij	6	
	f	vij	7	
x	g	vi	8	
	A	v	9	
xviij	b	iiij	10	
vij	c	iij	11	Leonis papę, & confessoris. dup. 386
	d	Pri.id.	12	
xv.	e	Idibus	13	
iiij	f	xviij	14	Tiburtij, Valeriani, & Maximi m̃. 387
	g	xvij	15	
xij	A	xvj	16	
j	b	xv	17	Aniceti papę, & martyris. 387
	c	xiiij	18	
ix	d	xiij	19	
	e	xij	20	
xvij	f	xi	21	
vi	g	x	22	Sotheris. & Caij põtificũ & marty. 387 semiduplex
	A	ix	23	Georgij martyris. semiduplex. 388
xiiij	b	viij	24	
iij	c	vii	25	Marci Euangelistę. duplex. 388
	d	vi	26	Cleti, & Marcellini pontificũ & mar. 388 semiduplex.
xi	e	v	27	
	f	iiij	28	Vitalis martyris. 389
xix	g	iij	29	
viij	A	Pri.cal.	30	

M A I V S

Habet dies xxxj. Luna vero xxix.

Au.nu.				
xvj	b	Calēdis.	1	Philippi, & Iacobi Apostolor. dup. 389
v	c	vj	2	Athanasii episcopi, & confessoris. duplex 390
	d	v	3	Inuētio Sanctę Crucis. duplex. & commemoratio SS. Alexandri, Euentij, Theoduli, ac Iuuenalis marty. 391
xiij	e	iiij	4	Monicę viduę. 394.
ij	f	iij	5	
	g	Pri. No.	6	Iohannis ante portam Latinā. dup. 394
x	A	Nonis	7	
	b	viij	8	Apparitio S. Michaelis. duplex. 395
	c	vij	9	Sancti Gregorij Theologi episcopi, & confessoris. duplex. 395
xviij	d	vj	10	Gordiani, & Epimachi martyrum. 396
vij	e	v	11	
	f	iiij	12	Nerei, Archillei, & Pancratij mar. 366
xv	g	iij	13	
iiij	A	Pri. Id.	14	Bonifacij martyris. 396
	b	Idibus	15	
xij	c	xvij	16	
j	d	xvj	17	
	e	xv	18	
ix	f	xiiij	19	Pudentianę virginis. 397
	g	xiij	20	
xvij	A	xij	21	
vj	b	xj	22	
	c	x	23	
xiiij	d	ix	24	
iij	e	viij	25	Vrbani papę, & martyris. 397
xj	f	vij	26	Eleutherij Papę, & marty. 397
	g	vj	27	Iohannis Papę & martyris. 397
	A	v	28	
xix	b	iiij	29	
viij	c	iij	30	Felicis Papę, & martyris. 398.
xvj	d	Pri. cal.	31	Petronillę virginis. 398

I V N I V S

Habet dies xxx. Luna vero xxx.

Au.nu.				
v	e	Calendis.	1	
	f	iiij.	2	Marcellini Petri, & Erasmi marty. 398
xiij	g	iij.	3	
ij	A	Pri. No.	4	
	b	Nonis	5	
x	c	viij.	6	
	d	vij	7	
xviij	e	vi	8	
vij	f	v	9	Primi, & Feliciani martyrum. 399
	g	iiij	10	
xv	A	iij	11	Barnabe Apostoli. duplex 399
iiij	b	Prid.id.	12	Basilidis, Cyrini, Nabonis, & Nazarij martyrum. 399
	c	Idibus	13	
xij	d	xviij	14	Basilij Magni episcopi, & confe. dup. 400
j	e	xvij	15	Viti, Modesti, & Crescentie marty. 400
	f	xvi	16	
ix	g	xv	17	
	A	xiiij	18	Marci, & Marcelliani martyrum. 401
xvij	b	xiij	19	Geruasij, & Protasij martyrum. 401
vj	c	xij	20	Syluerij Pape, & martyris. 402
	d	xj	21	
xiiij	e	x	22	Paulini episcopi, & confessoris. 402
iij	f	ix	23	Vigilia. 402
	g	viij	24	Natiuitatis S. Johan. Baptiste. dup. 402
xj	A	vij	25	De Octaua S. Johannis. 405
	b	vi	26	Johannis, & Pauli marty. semid. cũ cõme. Octaue Sancti Johannis. 406
xix	c	v	27	De Octaua. 407
viij	d	iiij	28	Leonis Pape & confessoris. semidup. cum commemo. Octaue. Vigilie. 408
	e	iij	29	Petri, & Pauli Apostolorum dup. 408
xvj	f	Pri. cal.	30	Cõmemoratio S. Pauli Apostoli dup. cum commemoratio. Octaue sancti Johannis. 1

IVLIVS

Habet dies xxxj. Luna vero xxix.

Au. nu.				
v	g Calẽdis.	1	Oct. s. Iohã. Bap. cũ cõ. Oct. Apost. 413	
	A vj	2	Visitatio B. Marie. dup. cũ cõ. Oc. Apostoloꝝ, ꝛ SS. Processi, ꝛ Mar. m̃. 414	
xiij	b v	3	De Octaua Apostolorum. 415	
ij	c iiij	4	De Octaua. 416	
	d iij	5	De Octaua. 416	
x	e Pri. No.	6	Octa. Apsoꝝ Petri, ꝛ Pauli. dup. 417	
	f Nonis	7		
xviij	g viij	8		
vij	A vij	9		
	b vj	10	Septem fratrum mar. Ruffinę, ac Secundę virginum ꝛ martyrũ. semidu. 418	
xv	c v	11	Pij Papę ꝛ martyris. 419	
iiij	d iiij	12	Naboris, ꝛ felicis martyrum. 419	
	e iij	13	Anacleti Papę, ꝛ martyris. semidu. 419	
xij	f Pri. id.	14	Bonauenturę põtifi. ꝛ confe. semidu. 419	
i	g Idibus	15		
	A xvij	16		
ix	b xvj	17	Alexij confessoris. 419	
	c xv	18	Symphorosę cum septem filijs mart. 420	
xvij	d xiiij	19		
vj	e xiij	20	Margaritę virginis, ꝛ martyris. 420	
	f xij	21	Praxedis virginis. 420	
xiiij	g xj	22	Marie Magdalenę. duplex. 420	
iij	A x	23	Appollinaris episcopi, ꝛ mart. semid. 422	
xj	b ix	24	Vigilia. ꝛ cõ. S. Christinę virg. ꝛ m̃. 423	
	c viij	25	Iacobi Apostoli. dup. ꝛ com. S. Christophori mart. 423	
xix	d vij	26		
	e vj	27	Pantaleonis martyris. 424	
viij	f v	28	Nazarij, Celsi, ꝛ victoris mart. ꝛ Innocẽtij papę ꝛ confess. semiduplex 424	
xvj	g iiij	29	Marthę vg. semid. ꝛ cõ. ss. Felicis, Simplicij, Faustini, ꝛ Beatricis mar. 425	
	A iij	30	Abdon, ꝛ Sennen martyrum. 425	
	Pri. cal.	31		

B. R. H. ✠✠

A V G V S T V S

Habet dies xxxi. Luna vero xxx.

Au. nu.			
xiij	c Calendis.	1	Petri ad vinc. dupl: ⁊ cõme. ss. Macha.
ij	d iiij	2	Stephani Papę, ⁊ m̃. 427. (mar. 426.
	e iij	3	Inuentio s. Stephani ptom̃. semid. 427.
x	f Pri. No.	4	Dominici confessoris. duplex. 428.
	g Nonis	5	Dedicatio s. Marię ad Niues. dup. 429.
xviij	A viij	6	Transfiguratio Dñi. duplex. ⁊ commem.
			ss. Sixti Felicissimi, ⁊ Agapiti m̃. 430.
vij	b vij	7	Donati episcopi, ⁊ martyris. 433.
	c vi	8	Cyriaci, Largi, ⁊ Smaragdi m̃. semi 433
xv	d v	9	Vigilia. ⁊ come. S. Romani mart. 434
iiij	e iiij	10	Laurentij martyris. duplex. 434
	f iij	11	De Octaua S. Laurentii. cum comme.
			SS. Tyburtii, ⁊ Susannę mart. 436
xij	g Pri. id.	12	De Octaua. ⁊ commem. S. Clarę. 437
j	A Idibus	13	De Oct. ⁊ cõ ss. Hippolyti, ⁊ soc. m̃. 438
	b xix	14	De Oct: cũ cõ. Vig. ⁊ s. Eusebii cõfe. 439
ix	c xviij	15	Assumptio B. Marię virginis dup. 440
	d xvij	16	De Octa. Assumpt: Beatę Marię. cũ cõ.
			octa. S. Laurentii. 442
xvij	e xvj	17	Octa. s. Lauré. du. ⁊ cõ Oct. Assum. 443
vj	f xv	18	De Oct. ⁊ cõmem. s. Agapiti mar. 444
	g xiiij	19	De Octaua. 445
xiiij	A xiij	20	Bernardi Abbatis. dup. cũ cõ. Oct. As-
iij	b xij	21	De Octaua. 447 (sumpt. 446
	c xi	22	Oct. Assumpt. B. Marię: dup. ⁊ comme.
			SS. Timothei, ⁊ sociorum mar. 448
xj	d x	23	Vigilia. 449
xix	e ix	24	Barthol. apo. dup. Ro. cel. die 25. f. 446.
	f viij	25	Ludouici confessoris. 450
viij	g vij	26	Zephyrini Papę, ⁊ martyris. 450
	A vi	27	
xvi	b v	28	Augustini epi. confesso. ⁊ Ecclesię doct.
			⁊ comme. S. Hermetis mar. du. 450
v	c iiij	29	Decollatio S. Ioannis Bapt. duplex.
			⁊ cõmem. S. Sabinę martyris. 451
	d iij	30	Felicis, ⁊ Adaucti martyrum. 453
xiij	e Pri. cal.	31	

SEPTEMBER

Habet dies xxx. Luna vero xxix.

Au.nu.			
ij	f Calendis.	1	Aegidij Abbatis. & cõ. SS. mart. duodecim fratrum. 455
	g iiij	2	
x	A iij	3	
	b Pri. No.	4	
xviij	c Nonis	5	
vij	d viij	6	
	e vij	7	
xv	f vj	8	Natiuitatis B. Mariȩ dupl. & cõmemo. S. Adriani martyris. 453
iiij	g v	9	De Octa. S. Mariȩ. & cõmem. Gorgonii mar. 455
	A iiij	10	De Octa. 456
xij	b iij	11	De Octa. & cõme. SS. Proti, & Hiacynthi mar. 457
	c Prid. id.	12	De Octaua. 457
	d Idibus	13	De Octaua. 458
ix	e xviij	14	Exaltatio Sanctȩ Crucis. dup. cũ com. Octauȩ S. Mariȩ. 459
	f xvij	15	Octaua Natiuitatis B. Mariȩ. du. & cõ. S. Nicomedis martyris. 461
xvij	g xvj	16	Cornelij, & Cypriani pót. & m. semi. & cõ. SS. Euphemiȩ, Luciȩ, & Geminiani martyrum. 462
vj	A xv	17	
	b xiiij	18	
xiiij	c xiij	19	(ciorum mar. 463
iij	d xij	20	Vigilia: & cõmemo. SS. Eustachij, & so-
	e xj	21	Matthȩi Apostoli. duplex. 463
xj	f x	22	Mauricii, & sociorum martyrum 464
xix	g ix	23	Lini Papȩ & martyris. semid. & cõmem. S. Theclȩ virginis, & martyris. 464
	A viij	24	
viij	b vij	25	
	c vj	26	Cypriani, & Iustinȩ martyrum. 465
xvj	d v	27	Cosmȩ, & Damiani martyrum. semid. 465
v	e iiij	28	
xiij	f iij	29	Dedicatio S. Michaelis Archã. du 465
ij	g Pri. cal.	30	Hieronymi presby. cõf. & Eccl. doc. dup. 468

O C T O B E R

Habet dies xxxi. Luna vero xxx.

Au. nu.				
	A	Calendis.	1	Remigij episcopi, & confessoris. 469
xi	b	vi	2	
	c	v	3	
xviij	d	iiij	4	Francisci confessoris, duplex. 470
vij	e	iij.	5	
	f	Pri. No.	6	
xv	g	Nonis	7	S. Marci papæ & cõfes. & cõme ss. Sergij, Bacchi, Marcelli, & Apuleij mar. 470
iiij	A	viij	8	
	b	vij	9	Dionysij, Rustici, & Eleutheri marty. semiduplex 471
xij	c	vi	10	
i	d	v	11	
	e	iiij	12	
ix	f	iij	13	
	g	Prid. id.	14	Callisti Papæ, & marty. semiduplex. 471
xvij	A	Idibus	15	
vi	b	xvij	16	
	c	xvi	17	
xiiij	d	xv	18	Lucæ Euangelistæ duplex. 471
iij	e	xiiij	19	
	f	xiij	20	
xi	g	xij	21	Hilarionis Abbatis. & cõ. Sanctarum m. Ursulæ, & sociarum virg. & marty. 472
	A	xi	22	
xix	b	x	23	
viij	c	ix	24	
	d	viij	25	Chrysanti, & Dariæ martyrum. 472
xvi	e	vij	26	Euaristi papæ & martyris. 472
v	f	vi	27	Vigilia. 472
	g	v	28	Simonis & Iudæ Apostolorum. dup. 473
xiij	A	iiij	29	
ij	b	iij	30	
	c	Pri. cal.	31	Vigilia. 473

N O V E M B E R

Habet dies xxx. Luna vero xxix.

Au. nu:			
x	d Calendis.	1	Festum Omnium Sanctorum
	e iiij	2	Cõmemoratio oium fidelium Defuncti, & de Octaua omnium Sanctorũ 478
xviij	f iij	3	De Octaua. 479
vij	g Pri. No.	4	De Oct. & com. ss. Uitalis, & Agric. m. 480
	A Nonis	5	De Octaua. 480.
xv	b viij	6	De Octaua. 481
iiij	c vij	7	De Octaua. 482
	d vi	8	Octaua oium Sáctoꝝ. dup. & cõme. sctóꝝ Quatuor Coronatorũ martyrum. 483
xij	e v	9	Dedicatio Basilicę Saluatoris, duplex. S. Theodori martyris. 484
i	f iiij	10	Tryphonis, Respicij, & Nymphę mar. 485
	g iij	11	Martini episcopi, & confess. dupl. & comme. S. Mennę marty. 485
ix	A Pri. id.	12	Martini papę & marty. semiduplex. 487
	b Idibus	13	
xvij	c xviii	14	
vi	d xvij	15	
	e xvi	16	
xiiij	f xv	17	Gregorij Thaumaturgi episcopi, & cf. 487
iij	g xiiij	18	Dedic. Basilicaꝝ Petri, & Pauli. du. 487
xi	A xiij	19	Pontiani papę, & martyris. 488
	b xij	20	
xix	c xi	21	
viij	d x	22	Cecilię virginis & marty. semid. 488
	e ix	23	Clementis papę & martyris. semiduplex. & come. S. Felicitatis martyris. 490
xvi	f viij	24	Chrysogoni martyris. 491
v	g vij	25	Catherinę virginis, & martyris. dup. 491
	A vi	26	Petri Alexandrini episcopi, & marty. 492
xiij	b v	27	
ij	c iiij	28	
	d iij	29	Uigilia. & cõme. S. Saturnini mart. 355
x	e Pri. cal.	30	Andreę Apostoli. duplex. 355

DECEMBER

Habet dies xxxi. Luna vero xxx.

Nu. in.			
	f Calendis.	1	
xviij	g iiij	2	Bibianę virginis, & martyris, 358
vij	A iij	3	
	b Prid. No.	4	Barbarę virginis, & martyris. com. 358
xv	c Nonis.	5	Sabbę Abbatis. commemoratio, 358
iiij	d viij	6	Nicolai episcopi, & confess. semiduplex. 358
	e vij	7	Ambrosij epi, & conf. & eccl. doct. dup. 359.
xij	f vj	8	Conceptio beatę Marię. duplex. 360
j	g v	9	
	A iiij	10	Milciadis Papę, & martyris. com. 361
ix	b iij	11	Damasi Papę, & confess. semiduplex, 361
	c Prid. id.	12	
xvij	d Idibus.	13	Lucię virginis & martyris. duplex. 361
vj	e xix	14	
	f xviij	15	
xiiij	g xvij	16	
iij	A xvj	17	
	b xv	18	
xj	c xiiij	19	
	d xiij	20	Vigilia. 361
xix	e xij	21	Thomę Apostoli. duplex. 362
viij	f xj	22	
	g x	23	
xvj	A ix	24	Vigilia. 83
v	b viij	25	Natiuitas Dñi nostri Iesu Christi. duplex. 84
	c vij	26	Stephani prot. du. & cõ. Oct. Natiu. 88
xiij	d vj	27	Iohannis Apostoli, & Euangelistę. duplex. & commemoratio Octauarum. 90
ij	e v	28	Innocentium mar. dupl. & co. Octa. 91
	f iiij	29	Thomę Cantuarien. epi, & mar. semidup. & commemoratio Octauarum. 94
x	g iij	30	De Dñica infra octauam Natiuit. vel de Octa. cum cõme. aliarũ Octauarũ. 95
	A Pri. cal.	31	Syluestri Papę, & confessoris duplex. cum commem. Octauarum. 97

DVAE NVMERORVM TABELLAE EX SVPERIORIBVS RVBRICIS EXCERPTAE.

In quarum Prima, statim videri poterit de qua celebrandum erit Officiũ si plures eodem die festiuitates occurrant: lectis tamen prius, quæ sint Primę, vel Secundę Classis festiuitates & Dominicæ, vt inferius patet.

In secunda autem, quomodo Festum precedens concurrat in Vesperis cum sequenti.

EX VTRISQVE TABELLIS hoc ordine reperietur quod quęritur.

INueniatur antea numerus appositus ĩ quadrãgulo illo, in quo festiuitates de quibus est controuersia sibi inuicem occurrũt: deinde legatur Versiculus, iuxta dictum numerum descriptus, & ex eo clarissime videbitur quicquid agendum fuerit.

AD maiorem autem prędictorum intelligentiã sciendũ erit, ꝙ Quadrangulus in quo festiuitates sibi inuicem dicuntur occurrere, intelligitur ille, ad quẽ ambę festiuitates, de quibus cõtrouersia est, ex eorum locis recto tramite progredientes perueniunt, ac in eo sibi inuicem occurrunt: Vt exempli gratia, Quadrãgulus in quo sibi inuicem occurrũt Duplex primę Classis, & Dominica primæ Classis, erit qui est in Angulo superiori primæ tabellę, in quo signatus est 1, quia si ad eum, tam Duplex, quam Dñica prædicta, ex eorum locis recto tramite pergerent, in eo sibi inuicẽ occurrerent: & Versiculus iuxta dictum numerũ appositus erit iste.

1 Translatio de Primo, & Officium de Secundo, idest Duplex primæ Classis prædictum transferatur, & Officium fiat de Dñica primę Classis prędicta: quia, cum in Versiculis dicitur de primo, seu præcedenti, intelligendũ est de Festo in superiori parte tabellę apposito, vt Duplex prędictum: cum de Secundo, vel sequenti, de festo in inferiori parte apposito, vt Dominica prędicta.

SI OCCVRRAT EODEM DIE

	& Simplex	& Sancta Maria in Sabbato	& Semiduplex	& Duplex	& Patronus Ecclesiæ	& Dies octauæ	& Dies infra octauam	& Dominica per annum	& Dominica secundæ classis	& Dominica primæ classis
Duplex primę classis	6	6	2	2		4	6	4	4	1
Duplex scdę classis	4	6	2	2		4	6	4	1	1
Duplex	4	6	2	8	1	1	4	4	1	1
Patronus Ecclesię	6	6	2	2	0	4	0	4	4	1
Dies infra octauam	4	6	3	3	5	3	7	3	3	3
Dies octauæ	4	6	2	2	3	7	4	4	3	3
Semiduplex	4	6	0	1	1	1	4	1	1	1
S. Maria in Sabbato	4	0	5	5	5	5	5	0	0	0
Simplex	0	3	3	3	5	3	3	3	3	3

1 Translatio de primo, Officiũ de secundo.
2 Officium de primo, Translatio de secundo.
3 Commemoratio de primo, Officium de secundo.
4 Officium de primo, Commemoratio de secundo.
5 Nihil de primo, Officium de secundo.
6 Officium de primo, Nihil de secundo.
7 Officium de digniori, Commemoratio de minus digno.
8 Officium de digniori, Trãslatio de minu digno.

De Ferijs Aduentus, Quadragesimæ, Vigiliarum, & rogationum, fit item per offm, nisi occurente in eis festo nouem lectionum: quo casu de ferijs Aduentus, & Quadragesimæ, fit commemoratio in vtrisque Vesperis, ac in laudibus de Vigilijs autem, Quatuor temporibus, & Rogationibus, in laudibus tantum: De alijs ferijs per annum nunquam fit cõmemoratio, nec de Vigilijs occurrentibus in Aduentu, Quadragesima, & Quatuor tẽporibus, vel occurrente in illis Duplici prima & secundæ classis, seu patrono Ecclesiæ.

Cum plures fiunt commemorationes fiunt hoc ordine. de Duplici, de Dñica, de Die infra Octauam, de Semiduplici, de Feria, de Simplici.

Commemorationes autem de Dominica, de Octaua, de festo Semiduplici, & de Sancta Maria in Sabbatho, in Vesperis sextæ Feriæ, præcedunt commemorationis Simplicis sequentis Diei.

DVPLICIA PRIMAE CLASSIS,

In quibus nulla fit cõme. quorumcunq; Festorum occurrentium, nisi Titularis Ecclesię priuilegio aliter fieri oporteat.

Natiuitas Domini.
Pascha resurrect. cũ tribus pręcedẽtibus, & duobus seq. dieb.
Ascensio Domini.
Pentecoste cum duobus sequentibus diebus.
Corpus Christi.
Natiuitas. S. Ioannis Baptistę.
Festũ SS. Apost. Petri, & Pauli.
Assumptio Beatę Marię.
Festum Omnium Sanctorum
Dedicatio proprię Ecclesię.

DVPLICIA SECVNDAE CLASSIS,

In quibus de simplicibus, fit cõmemoratio in laudibus tãtum.

Circuncisio Domini.
Dominica in Albis.
Festum Sanctissimæ Trinitatis.
Purificatio, Annunciatio, Natiuitas } Beatę Marię.
Festa Apostolorum,
Festa Euangelistarum.
Festum S. Laurentij.
Dedicatio S. Michaelis Archãg.

Duplex, vel Semidup. occurrẽs in Vigilijs Natiuitatis, Dñi, & Pentecostes, in Feria quarta Cinerum, ac in tota maiori hebdomada, transfertur.

DOMINICAE PRIMAE CLASSIS,

Quę nunquam omittuntur.

Prima aduẽtus	Prima Quadra.
Passionis	Palmarum
Paschę	In Albis
Pentecostes	Trinitatis.

DOMINICAE SECVNDAE CLASSIS,

Quę non ommittuntur nisi occurrente Patrono Ecclesię.

Secunda, Tertia, Quarta } Aduentus.

Dominicæ } Septuagesimæ, Sexagesimæ, Quinquagesimę.

Secunda, Tertia, Quarta } Quadragesimæ.

Infra octauas Epiphanię, Paschę, & Pentecostes, non fit de duplici, vel semiduplici, sed transfertur.

Infra octauã Corporis Christi Semiduplex tantũ trãsfertur: & de ea, quocunq; adueniẽte duplici, fit commemoratio.

Dies octauę nunquã trãsfertur: ideo quanquam Natiui. Sãcti Ioannis Baptistę occurrẽs in die Corporis Christi, transferatur in sequentem, non tamen transfertur octaua.

QVANDO

QVANDO CONCVRRIT

	cum Feria	cum Die octauæ	cum Die infra octauam	cum Dominica	cum Sancta Maria in Sabbato	cum Simplici	cum Semiduplici	cum Duplici	cum Patrono Ecclesiæ	cum duplici primę & 2. classis
Duplex P. & 2. classis	3	4	4	4	4	4	4	4		6
Patronus Ecclesiæ	3	4	4	4	4	4	4	4	0	
Duplex	3	6	4	4	4	4	4	6	1	1
Semiduplex	3	2	6	6	4	4	6	2	1	1
Simplex	1	1	0	0	5	5	1	1	1	1
S. Maria in Sabbatho	0	0	0	5	0	0	0	1	1	1
Dominica	3	2	4	0	0	4	4	2	1	1
Dies infra octauam	0	2	7	6	0	0	6	2	1	1
Dies octauæ	3	6	4	4	4	4	4	6	1	1
Feria	3	1	0	5	5	5	1	1	1	1

1 Totum de sequenti, & nihil de præcedenti.
2 Totum de sequenti, & cõmemo. de præcedenti.
3 Totum de præcedenti, & nihil de sequenti.
4 Totum de præcedenti, & commemo. de sequenti.
5 Capitulum de sequenti, & nihil de præcedenti.
6 Capitulum de sequenti, & cõme. de præcedenti.
7 Totum de digniori & cõme. de minus digno.

Est notandum, quod de Dominicis Aduentus, & a Septuagesima vsque ad octauam Paschæ inclusiue, fit comme. in secundis Vespe. quocunque adueniente Festo in secunda Feria.

Et quia secundis Vespe. diei octauæ Epiphaniæ, Paschæ, Ascensionis, Pentecostes, & Corporis Christi, de sequenti duplici fit tantum comme. nisi illud fuerit primæ vel secundæ classis, seu Patronus Ecclesiæ, quia tunc de festo fieret officium, & de octa. comme.

In Quadrangulis autem illis in quib. sibi inuicem occurrunt in vtraq; tabella, Duplicia Primæ, & secũdæ classis, & Patronus Ecclesię, nullus appositus est numerus, vt in eo casu, qui de raro contingit, recurrat ad Rubricas Breuiarij.

RVBRICAE GENERALES BREVIARII.

Officium quotidie fit aut Duplex, aut Semiduplex, aut Simplex.

De Officio Duplici.

OFFICIVM fit duplex in diebus à feria quinta I Cœna Dñi vsq; ad feriã tertiã Paschæ inclusiue in Dñica in Albis, in Ascẽsione Dñi, in Pentecoste, & duobus diebus sequentibus: in festo Trinitatis, Corporis Christi, Dedicationis propriæ ecclesiæ. in festis quibus in Calendario apponitur hæc vox, Duplex: in die octaua festi habentis octauam: in festo Patroni vnius, vel plurium alicuius loci, vel Titularis ecclesię: & in festis sanctorum, qui apud quasdam Ecclesias, Religiones, vel Congregationes consueuerunt solenniter celebrari, cum eorum octauis consuetis, & officijs proprijs à Sede Apostolica approbatis, aut ex eiusdem sedis auctoritate receptis, vel recipiendis, seruata tamen forma huius Breuiarij: alioquin de Cõi: etiã si prædicta festa I eius Calendario non sint descripta. Præterea officiũ fit duplex pro defunctis in Cõme. oĩum fidelium defunctorum, & præsente corpore, vt in eius officio dicitur circa finem Breuiarij.

¶ Festum duplex celebratur eo die quo cadit, nisi illud cõtingat transferri, vt dr̃ in rubrica de Translatione festorũ.

¶ Habet primas, & secundas Vesp. integras, nisi cũ alio simili concurrat, vt dicitur in rubrica de Concurrentia officij: & totum offm̃ fit de duplici, incipiẽdo à primis Vesp. vsq; ad Cõplet. sequentis diei Iclusiue: exceptis tribus diebus maioris Hebdomadæ ante Pasch., in quibus offm̃ duplex incipit à Matutino: & vigilia Natiuitatis Dñi, in qua officium duplex incipit à Laudibus. Offm̃ autem defunctorum habet tantum primas Vesperas, Matutinum, & Laudes, vt circa finem Breuiarij ponitur.

¶ In Vtriusque Vesperis, Matutino, & Laudibus tantum, non autem in alijs Horis, duplicantur antiphonæ.

¶ Ad Matutinum regulariter dicuntur tres nocturni, cum nouem psalmis, & totidem lectionibus, prçterquã in Paschate Resurrectionis, & Pẽtecostes cũ duobus sequẽ. diebus, in quibus dr̃ vnũ tm̃ nocturnum cum tribus psalmis, & totidẽ lectionib⁹ sub offõ duplici, vt ibi.

¶ Quomodo sit ordinandum offm̃ duplex in Vespe. Matutino, & cæteris Horis: similiter & de Añis, Responsorijs. Versibus, Capit. & alijs in eo dicẽdis, habetur iterius de singulis ꝓpriæ rubricæ.

¶ Preces & suffragia de S. Maria, Apostolis, & Pace, in officio duplici non dicũtur, vt ẽt in ꝓprijs eorũ rubricis dr̃.

De Officio Semiduplici.

OFficium fit semiduplex diebus Dñicis & infra octa. Hoc est, Dñicæ ꝑ annũ, excepta Dñica in Albis, quæ fit duplex, & dies infra octa. celebrãt sub officio semiduplici. Itẽ offm̃ fit semiduplex in festis, quib⁹ in Calẽdario apponitur hæc vox, semiduplex.

¶ Item in festis proprijs quorundam locorum, seu congregationum, quæ solennius apud illas quam simplicia consueuerunt celebrari.

¶ De festo semidup. fit eo die quo cadit, nisi contingat transferri, vt dicitur in rubrica de translatione festorum.

¶ Habet totum offm̃ integrum sicut duplex, sed non duplicantur antiphonæ.

¶ Ad Matutinum dñr tres noctur. præterquam infra octa. Paschæ & Penteco.

in

in quibus dicitur vnum noctur. cum tribus psalmis, & totidem lectionibus, & regulariter quando dicuntur tres noct. Dominicis exceptis, dicuntur nouem psalmi, & totidem lectiones.

¶ Quomodo sit ordinandum offm semiduplex tam in festis, quam in dominicis, & infra oct. item & de añis, Versibus, ℟ijs, & huiusmodi alijs, & quando in semiduplici dñr preces ad Primam, & Cōplerorium & ad Vespe. & Laudes suffragia seu Cōmemorationes de S. Maria, Apostolis, & Pace, habetur inferius singulis propriæ rubricæ.

De Officio Simplici.

Officium fit simplex in diebus ferialibus qñdo occurrit fieri de feria: hoc est officiū de feria est simplex: vt in propria rubrica dicitur. Item offm fit simplex in festis, quib⁹ in Calendario non apponitur, hæc vox, duplex, vel semiduplex, vel de octaua.

¶ De festo simplici fit eo die quo cadit, nisi eodē die occurrat fieri offm nouē lect. vel de S. Maria in Sabbatho, vel de feria, cui festum simplex cedit, vt dicitur in rubrica de Commemorationib⁹.

¶ Habet tm primas Vesp. a Capitulo, nisi cū eo concurrat festū nouē lectio. Dñica, vel oct. vt dr in rubrica de cōcurrentia officij: & eius offm terminatur ad nonam. post nonam nihil amplius fit de festo simplici, nec Commemora. Feria autem incipit, & definit, vbi definit & incipit officium præcedens, vt in sua rubrica dicitur.

¶ Ad Matutinum dicitur vnum tantū noctur. cū duodecim psalmis, vt in Psalterio, secūdum feriam quæ occurrit: & tres lect. leguntur, vt infra in rubrica de lectionibus habetur.

¶ Quomodo sit ordinandum eius offm, tā in festis, quam in ferijs ad Vesp. ad Matutinum & alias Horas: item & de Añis, Versibus, ℟ijs, & alijs, & quando Preces & Commemorationes communes, seu suffragia de Cruce, San. Maria, Apostolis, & Pace dicenda sint, habentur inferius propriæ rubricæ.

De Dominicis.

De Dñica semper fit officium in dominicis Aduentus, & in Dñicis à Septuagesima vsque ad Dñicam in Albis inclusiue, quocunque festo duplici, vel semiduplici adueniente: quia tunc festum transfertur, vt in rubrica de translatione festorū dr, nisi illud festum sit de principali Titulo, vel Patrono alicuius ecclesiæ, vel loci: quia tunc de huiusmodi festo fit tm in ea ecclesia vel loco, cuius est Titulus, vel Patronus, cū cōm. dñicæ, quibusdam dñicis exceptis: vt dr in rubrica de Cōme. In alijs dñicis per annum fit de dominica, quando die Dominica non occurrit festum duplex: quia tūc fit de duplici cum cōmemoratione dominicæ in vtrisque Vesperis & Laudibus; & ad Matutinū nona lectio legitur de homilia dominicæ: vt dicitur in rubrica de Commemorationibus. Si semiduplex eodem die occurrat transfertur, vt dicitur in rubrica de Translatione festorum.

¶ De dñicis infra oct. Natiuit. Dñi, Epiphaniæ, Ascēsionis, & Corporis Christi occurrentibus, offm fit sicut de octa. exceptis Capitulis, Lectionibus, Versicu. Añis ad Magnificat, & Benedictus, & Oratione, exceptis ét viij. ℟. Dñicæ inf. oct. Nati. Dñi, & dñicę inf. oct. Ascēsio. & dñicæ inf. oct. corp. Chři, q̄ dicuntur de dñica, cū cōme. oct. vt suis locis ponitur nec dicuntur in illis preces ad Primā, & Completo. nec ad Vespe. & Laudes suffragia de S. Maria, Apost. & Pace.

¶ De dñicis infra alias oct. totum offm fit de dñica, vt in Psalte. & in proprio de tempore, cum commemo. octauæ, omissis etiam dictis Precibus & suffragiis, vt supra. De dñica occurrente in die octaua fit cōmme. sicut dictum est quando in ea fit de festo duplici.

¶ Positū est autem officium sex dñicarum ab Epipha. vsque ad Septuagesimam, & vigintiquatuor a Pentecoste vsque ad Aduentum, vt compleatur numerus dominicarum, quæ sunt ab Epiphania vsq; ad Septuagesimam, & a Pētecoste vsque ad Aduentum: ne vlla Dominica per annum ab Epiphania vsque ad Septuagesimā, & a Pentecoste vsque ad Aduentu vacet, quin saltē de ea fiat commemoratio. Nām quæ aliquando supersunt post Epiphaniā ante Septuagesimam

gesimam,ponuntur post vigesimamtertiam à Pentecoste,hoc ordine.

¶Si Dominicæ post Pentecosten fuerint xxv.xxiiij. post Pentecosten erit quæ est vj.post Epiphaniam.

¶Si xxvj. xxiiij. erit quæ est v. & xxv. quæ est vj.

¶Si xxvij. xxiiij. erit iiij. xxv. erit v. & xxvj.erit vj.

¶Si xxviij. xxiiij. erit iij. xxv. erit iiij. xxvj. erit v. xxvij. erit vj. & vltimo loco semper ponit q̄ in ordine est xxiiij. post Pentecosten, etiam si post Penteco sten aliquando non sint nisi vigintitres Dominicæ. Tunc enim xxiiij. ponetur loco xxiij. & officium vigesimæ tertiæ ponitur in præcedenti sabbatho, quod non sit impeditum festo nouem lectionum,alioquin in alia præcedenti feria, in qua fiat officium de feria, & in ea legantur tres lectiones de homilia Dominicæ, omissis lectionibus scripturæ illius feriæ, & ad Laudes dicatur Antiphona ad Benedictus, & oratio de Dominica vigesimatertia.

¶Idem seruatur de Dominica ij. post Epiphaniam, quādo Dominica Septuagesimę venerit immediate post octauā Epiphaniæ.Tunc enim in sabbatho præcedenti vt supra nō impedito, alioquin primo die post octauam, fiat officiū de feria, in qua Responsoria Dominicæ primo ponuntur, & tres lectiones leguntur, de homilia eiusdem Dominicæ cum eius Antiphona, ad Benedictus, & oratione. Festum vero semiduplex in ea occurrens, transferrur in primam diem simili festo non impeditam.

¶Cum vero in Proprio de Tempore dicitur aliqua Dominica esse prima mensis, in qua primo ponitur initium libri de Scriptura cum sua historia, idest cum Responsorijs: animaduertendum est,eam dici primam Dominicam mensis, quæ venit in calendis illius mensis, vel est proximior calendis, hoc modo. Si calendæ venerint in ij iij.& iiij.feria, Dominica prima mensis erit quæ præcedit calendas,etiam si venerint in præcedenti mense: si autem calendæ venerint in v. & vj. feria, ac sabbatho, prima Dominica erit quæ sequitur post ipsas calendas.

¶Cum etiam in distributione Scripturæ per menses Augustum,Septembrem Octobrem, & Nouembrem, vnicuique mensi quinque Dominicæ assignentur cum suis hebdomadis. & post quartam hebdomadam aliquando aduenniat Dominica, quæ est propinquior, calendis sequentis mensis: tunc omittitur Dominica quinta cum sua hebdomada, & ponitur Dominica prima sequentis mensis similiter cum sua hebdomada.

¶Id quoque obseruetur: quando mensis præcedens habuit quatuor Dominicas, sequens habebit quinque: & econtra, quando præcedens habet quinque,sequens habebit quatuor, excepto mense Nouembri, quia Dominica prima Aduentus non sumitur ea quæ est propinquior calendis Decembris, sed quæ festo sancti Andreæ: vel quæ venerit in ipso festo.

¶Officium Dominicæ fit semiduplex, incipit à primis Vesp. in sabbatho: & habet totum officium integrum, vsque ad Cōpletorium Dominicæ inclusiue, nisi cum aliquo concurrat, vt dicitur in Rubrica de Concurrentia Officij.

¶Ad Matutinum dicuntur tres nocturni cum Psalmis de Psalterio: & nouem lectiones leguntur, vt in proprio de tempore.

¶Quomodo autem sit ordinandum eius officium:insuper & de lectionibus, Responsorijs, & alijs: quomodo initia librorum Scripturæ cum sua historia sint ponenda: habentur de singulis inferius propriæ rubricæ.

De Ferijs.

De Feria semper fit officium in ferijs Aduentus, Quadragesimæ, Quatuor temporum, Vigiliarū, & Rogationum: quando infra hebdomadam non occurrit festum duplex,vel semiduplex. Si tunc simplex festum occurrat, fit tantum de eo commemo. vt dicitur in rubrica de Commemorationibus: similiter &, quando infra hebdomadam Responsoria sunt primo ponenda, cum non occurrit dies in quo fiat de feria,vt dicitur in rub.de Responsorijs. Alio tēpe per annum fit offīm de feria illis

illis diebus, quibus infra hebd. in Calendario non ponitur aliquod festum duplex, semiduplex, vel simplex: & non occurrit aliqua octaua, vel aliquod festum solenne, aut cōsuetū in aliqua Ecclesia celebrari, quāuis in Calēdario hui⁹ Breuiarij non sit descriptum, & nisi in sabbatho fieri debeat officium de S. Maria.

¶ Officium feriæ fit simplex. & in Aduētu, Quadragesima, Quatuor tēporibus, Vigilijs, & Rogationibus, incipit a Matutino: in alijs vero ferijs per annum, inde fit de feria, vbi desinit officiū præcedentis diei: ita vt si præcedēti die fuerit duplex, vel semiduplex, offi. feriæ incipiat sequenti die à Matutino. Si præcedenti die fuerit festum simplex, de feria fit à Vesp. illius præcedentis diei inclusiue. Similiter & quando in feria quarta, & sexta Quatuor temporum Septembris, & in feria iiij. Cinerum, ac in Vigilijs occurrit aliquod festū simplex, de quo fit cōmemoratio: tunc præcedēti die, nisi fuerit festum nouem lectio. à Vesper. fit de feria, vt in Psalterio, sine precibus, cum oratione Dñicæ præcedentis, & cum cōme. festi triū lectionū in sequenti feria occurrentis. Terminatur autem officium de feria sequēte duplici, vel semiduplici, ad Nonam: subsequente simplici, in ferijs per annum extra aduentum, Quadragesimam, Quatuor tēpora, Rogationes, & Vigilias ad Capitulum Vesperarum, quia inde fit de festo simplici absque vlla deinceps commemoratione feriæ.

¶ Ad Matutinum dicitur vnum tātum nocturnu, cum psalmis, secundum ordinem feriarum in Psalterio, cum tribus lectio. vt in proprio de tempore.

¶ Excipiuntur ab hoc ordinario officij de feria, Feriæ hebdomadæ sanctæ, & feriæ octauarum Paschæ, & Pentecostes.

¶ Quomodo ordinandum sit officium de feria ad Matutinum & alias Horas: item quomodo dicendæ sint lectiones, & Responsoria, & quando dicendæ sint Preces feriales, ac de alijs quæ ad officium feriæ pertin nt: habentur inferius de singulis propriæ rubricæ.

De Vigilijs.

DE Vigilia fit officiū in omnibus vigilijs per annum quæ ieiunantur, vbi in Calendario annotatur hæc vox, Vigilia: nisi in die Vigiliæ occurrat festum nouem lectionum, vel octaua: tūc enim in officio nouē lecti. legitur nona lectio de Homilia Vigiliæ, & fit comme. de ea ad Laudes tātum. cum aña ad Benedictus & Versu feriæ occurrentis de Psalterio, & oratione Vigiliæ, præterquam in illis festis quæ inferius excipiuntur.

¶ Si Vigilia occurrat in Dominica, de Vigilia fit officium in Sabbatho, quod nō sit impeditum officio nouem lectionum, quia tunc de Vigilia fit tantum commemoratio, vt dictum est. Excipitur ab hac regula Vigilia Natiuitatis, & Epiphaniæ Domini, quæ si venerint in Dominica fit de illis, vt in proprijs rubricis dicitur. Si autem in Vigilia occurrat festum solenne alicuius loci, vel ex solenniotibus infra annum, quæ inferius in rubrica de Commemorationibus numerantur (veluti si in vigilia sancti Iohannis Baptistæ venerit festū corporis Christi) nihil tunc prorsus, nec commemoratio fit de Vigilia. Idem seruetur, quando aliqua Vigilia venerit in Aduentu, Quadragesima, & Quatuor temporibus: nulla enim in eorum ferijs de Vigilia fit commemoratio.

¶ Officiū Vigiliæ incipit ad Matutinū; sicut dictum est de prædictis ferijs in superiori rubrica de ferijs; terminatur autem ad nonam, quia Vesperæ sunt de sequenti festo.

¶ Officium Vigiliæ totum fit de feria occurrenti, vt in Psalterio: & tres lectiones leguntur de homilia in euangelium Vigiliæ, cum tribus Responsorijs de feria occurrenti, ordine in superiori rubrica de ferijs descripto. Dicuntur Preces, & comm. de Cruce, S. Maria, Apostolis, & Pace. aliaque omnia sicut in prædictis ferijs Quadragesimę, & Quatuor temporum, de quibus habentur inferius, tam de ordinando eius officio, quam de alijs propriæ rubricæ.

¶ Excipitur ab hoc ordinario Vigilarum quæ ieiunantur, Vigilia Pentecostes, quæ cum tribus noct. sub officio semiduplici celebratur, ut ibi & Vigilia Natiuitatis Dñi, quæ nocturno feriæ excepto

cepto, in Laud. & horis habet reliquum offm̃ dup. In Vigil. vero Epiphaniæ, & Ascensionis quæ nõ ieiunantur, fit offm̃ nouem lectionum vt suis locis dicitur.

De Octauis.

DE octaua fit offm̃, vel saltẽ cõm. quando aliquo festo vel Dñica nõ impedit, p octo dies cõtinuos in Natiuitate Dñi & tribus sequẽtibus festis, in Epiph. in Paschate Resurrectionis, in Ascẽsione Dñi, in Pẽtecoste, in festo Corporis Christi, in festo Dedica. ꝓpriæ ecclesiæ, in festis quibus in Calẽdatio apponitur octaua, in festo Patroni & Titularis ecclesiæ, & in festis aliorũ Sanctorum, quæ apud quasdam Ecclesias, Congregationes, & Religiones consueuerũt solemniter cũ octauis celebrari.

¶ Infra octauas Epipha. & Paschæ, & Pẽtecostes nõ fit de festo duplici, vel semiduplici occurrẽti, sed trãsfertur post octauã. Infra alias octauas fit de eis cũ cõmemor. octa. nisi illud festũ fuerit ex enumeratis in sequẽti rubrica de cõm. in quibus nulla fit cõm. de octaua, excepta octaua Corporis Christi: infra quã octa. fit tãtũ de duplicibus cũ cõmemora. octa. de semidup. vero infra eam non fit, sed transferuntur, vt dr̃ in rubrica de Translatione festorũ. De simplicibus infra quascunq; octa. occurrentibus fit tantũ cõmemora. prætetquã in duobus diebus post Pascha & Pẽtecostes, vt in sequenti rubrica de cõmem. dr̃. De Dñicis infra octauã occurrẽtibus fit offm̃, vt dictũ est supra in rubrica de Dñica. De festis occurrẽtibus in die octaua, seruetur quod dicitur in rubrica de Translatione festorum. Si duæ octauæ simul concurrant, fiat de digniori: vt dicitur in rubrica de Concurrentia officij.

¶ Officium de octaua in paschate & Pẽtecoste fit cũ vno nocturno, vt suis locis ponitur. In alijs octauis fit cũ tribus nocturnis, nouẽ scilicet psalmis & nouẽ lectionibus, & oĩa dicuntur sicut in die festi, præter lectiones, quarũ primæ tres semp sunt de scriptura occurrẽti in officio de Tẽpore, præterquã infra octa. assumptionis S. Mariæ. Aliæ lectiones secundi & tertij nocturni dicuntur q̃ infra octauam ponuntur. Infra octa. vero Patroni, aut alterius festi, quod in aliqbus ecclesijs cõsueuit cũ octa. celebrari, si propriç apud illas ecclesias lectiones infra octa. non habent, sæpius in ea repetantur lectiones positæ in cõi Sanctorum, si de Sanctis fiat octaua: alioquin lectiones diei festi. Infra octauam officium fit semiduplex, in die oct. dup.

¶ In Vesperis infra octa. oĩa dicuntur sicut in secundis Vespe. festi, & in primis Vespe. diei octauæ, oĩa sicut in primis Vespe. festi, prçterquã in diebus octauis S. Stephani, sancti Iohannis apostoli, & sanctorum Innocẽtium, in quorum Vespe. añæ & psalmi nõ dicuntur, sicut in eorum diebus festis venientibus infra octauã Natiuitatis, sed Añç sumunt de Laud. diei festi, psalmi aũt vt signantur pro secundis Vespe. in Cõi Sanctorum.

¶ Infra octauas non fiunt suffragia consueta de S. Maria, Apostolis, & Pace: nec dicuntur Preces ad Primam & Cõplet. In alijs, quomodo sit ordinãdum offm̃ de octa. habent, ꝓpriç rubricæ inferius.

De Commemorationibus.

COmmemorationes fiũt de festis simplicibus, quãdo in eorũ dieb⁹ incidit festũ nouẽ lectionũ etiã trãslatũ, vel dñica, vel octaua, vel sabbathũ. & quãdo Responsoria sunt primo ponẽda, vel aliter de feria fieri ꝑcipiat.

¶ De feria Aduentus, Quadragesimæ, Quatuor temporũ, Vigiliarũ, & Rogationum fit cõme. quãdo festum nouem lectionũ in illis ferijs occurrit. Si simplex festũ in eijsdẽ ferijs occurrat, offm̃ fit de feria, & cõme. de festo simplici.

¶ Præterea fit cõme. de Dñicis, a Pentecoste vsq; ad Aduentum, & ab Epipha. vsq; ad Septuagesimã & à Dñica in Albis vsq; ad Ascensionem exclusiue, quãdo festo duplici impediuntur. De alijs Dñicis à prædictis nulla fit commemo. Dñicæ occurrente festo duplici, quia festum in illis occurrens transfertur, nisi illud festum fuerit principale Patroni, vel Tituli ipsius ecclesiç, nõ aũt alicuius capellæ vel altaris eiusdem ecclesiæ: & tũc de huiusmodi principali festo fit tãtum in eo loco, vel ecclesia, cuius est Patronus vel titulus, cũ commemoratione Dñicæ, excepta prima Dñica Aduẽtus, prima Dñica Quadragesimæ, Dñica Passionis, Dominica Palmarũ, Dñica

Paschæ, & Dñica in Albis, ac Dñica Pentecostes, & Trinitatis, in quibus huiusmodi occurrens festũ transfertur in sequentem simili, vel digniori: nõ impeditum: dummodo nõ fuerit infra maiorẽ hebdomadam, & per octauam Paschæ, & Pentecostes, quibus diebus nõ fit de aliquo festo duplici occurrenti.

De octaua etiã, qñ festo nouẽ lectionũ vel Dñica impeditur, fit cõmemora. nisi illud festũ nouem lectionũ fuerit solẽne principale alicuius locis vt supra. Nam in primis vesp. & laudibus huiusmodi festi nulla fit cõme. festi simplicis occurrentis, nec alicuius Vigiliæ, nec alicuius præcedentis festi nouẽ lectio. nisi id festũ fuerit eiusdẽ solẽnitatis cũ sequenti, nec Dnicæ, si festum illud solẽne celebret feria secũda: exceptis Dñicis Aduentus, & Dñicis a Septuagesima vsq; ad oct. Paschæ inclusiue de quibus Dñicis, sicut etiã de ferijs Aduentus & Quadragesimæ, semper fit commemoratio, quocunque festo adueniente.

Idem seruatur in quibusdã festis maioribus per annũ, scilicet in Natiuitate Dñi, in cuius offõ nulla fit cõm. de festo simplici, sed in secunda tantũ Missa, de S. Anastasia: in Pascha Resurrectionis cũ tribus proxime antecedẽtib⁹, & duobus sequentibus diebus: in Ascensione Dñi: in Pẽtecoste cũ duobus sequẽtibus diebus in festo Corporis Chri: in festis Natiuit. S. Iohannis Baptistæ, Sanctorũ apostolorum Petri & Pauli, & Assumptionis B. Mariæ: in festo Omnium Sanctorum, ac in festo Dedicationis ꝓpriæ ecclesiæ: in quibus festis, nec in primis Vespe. nec in laudibus vlla prorsus fit cõme. festi simplicis, aut alterius nouẽ lectionum, vt dictum est supra de festo solenni alicuius loci: nisi titularis ecclesiæ priuilegio aliter fieri oporteat.

In festo aũt Circuncisionis, in Dñica in Albis, & in festo Trinitatis, in festis Purificationis, Anuunciationis, & Natiuitatis S. Mariæ: in festis Apostolorũ, & Euangelistarum, S. Laurentij, & Dedic. S. Michaelis Archangeli, de simplicibus occurrentibus fit cõme. in Laudibus tãtũ: de Dñica vero, de Octaua, & de alijs nouem lectio. in eisdem occurrentibus, non fit cõmemo. modo, quo nec in primis Vesp. festi solennis alicuius locis venientis feria ij. vt dictum est supra: nisi eadẽ festa occurrant infra octa. Natiuitatis Dñi, & Corporis Christi, de quibus octauis semper fit commemoratio quocunque duplici infra eas adueniente.

De Dñicis, de octauis, & de ferijs Aduentus, & Quadrasimæ cõmem. fit in vtrisq; Vesperis & Laudibus. De ferijs Quatuor temporum, Vigiliarum, & Rogationum, (quãdo de illis cõme. fieri debet) cõme. fit in Laudibus tantum. De festis autem simplicibus, nisi in diebus supradictis, occurrant, commemoratio fit in primis tantum Vesperis & Laudibus eo die quo in Calendario assignat. De Dominicis vero & octauis commemoratio fit in vtrisque Vesperis, & Laudibus, nisi in illis aduenìat aliquod ex supra enumeratis festis.

Commemorationes fiunt hoc modo. Post oratiõnẽ diei, in primis Vespe. dr̃ Aña quæ posita est, ad Magnificat, & in Laudibus q̃ posita est ad Bñs in Cõi (si propriam non habuerit) cõueniens eius offõ, cuius fit comme. Post Añam dicit ℣. inde sumendus vnde sumpta est Antiphona, scilicet, post Hymnũ Vesperarum, & Laudum: deinde dicitur Oro. Si Aña & ℣. festi, de quo fit comme. sumẽda essent de eodẽ Cõi, vnde sumpta sunt in offõ diei, in festo cõmemorationes variãtur: ita vt in Vesperis sumantur ex laudibus, & in Laudibus ex Vespe. eiusdem Communis: nisi aliter signetur Si de Tempore fiat commemoratio, de Dominica, scilicet, vel de feria, Antiph. & ℣. ante orationẽ eodẽ modo sumantur ex Proprio de Tempore, si habuerit proprium, alioquin de Psalterio: Oratio vero ex proprio de Tempore.

Quando fit commemoratio de Dominica, vel feria, quæ habet propriam homiliã, nona lectio in officio diei nouem lectionũ legitur de homilia Dñicæ, vel feria, quæ erit, vel prima de homilia, vel tres simul in vna lectione comunctæ.

Si in die quo fit officium noue lectionum fiat comemoratio de festo triũ lectionum, nona lectio in offõ nouem lectionum legitur de festo trium lectionum, si propriam habuerit, quod festũ triũ lectionũ si duas lectiones proprias habuerit,

habuerit, ex duabus fiat vna lectio, quæ sit nona in officio nouem lectionum. Quæ lectio de Sancto, non legitur quñ de eo fit commemoratio in Dñicis, quæ habent nonum responsorium, nec quando nona lectio legenda est de homilia Dñicæ vel feriæ, vt supra. nec in ferijs & alijs diebus, quñ in officio diei leguntur tantum tres lectiones.

¶ Quando contingit fieri plures cõme. seruetur hic ordo. De duplici fiat ante Dñicã, de Dñica ante diem infra octauam: de octa. ante festum semidup. de semiduplici ante feriã Aduentus, Quadragesimæ, Quatuor tẽporum, Vigiliarum, & Rogationum: & de dictis ferijs, ante festũ simplex, nisi aliter signetur. De Dñica, de octaua, de festo semiduplici, & de sancta Maria, quñ de ea fit cõmemo. in Vesperis præcedẽtibus sabbathum propter festũ nouẽ lectionũ in sexta feria occurrens, fiat ante festum simplex, quod celebrandũ erat diebus pdictis, nisi eorũ officio impediretur. De festo simplici fit cõmem. ante suffragia, seu cões cõmemo. de Cruce, sancta Maria, Apostolis, & Pace, ac etiam ante commemo. consuetã Tituli, vel Patroni ecclesiæ, quę etiam pro sui dignitate alijs suffragijs prædictis præponeretur. De quibus suffragijs & cõibus cõmemorationibus Sanctorum, quõ agendum sit, habetur inferius propria rubrica.

De Translatione festorum.

SI aliquod festũ duplex occurrat in Dominicis Aduentus, & in dominicis à septuage. vsq; ad Dominicã in Albis: in Vigil. Nati. Domini: intra octauã Epiph. in feria quarta Cinerũ: in tota maiori Hebd. & infra octa. Paschę: in Ascensione Dñi, in diebus a Vigilia Pentecostes vsq; ad festũ Trinitatis inclusiue, in festo corporis Christi, & eius die octaua, transfertur in primam diem festo duplici, vel semiduplici non impeditã, exceptis tamen festis Natiuitatis sancti Iohannis Baptistæ, & sanctorum apostolorũ Petri, & Pauli, q in die octa. Corporis Christi celebrantur: excepto quoque festo solenni alicuius loci, qď in propria tantũ ecclesia, etiã in aliquibus ex supradictis diebus occurrens, vt in rubrica de Comme. dictũ est, celebratur. Si aũt festum Nat. S. Iohannis Bapt. venerit in die corporis Christi, transfertur in sequentẽ diem cum cõm. oct. corporis Christi: & sequentibus diebus fit officium de eadẽ octa. corporis Christi cum cõmem. octa. S. Iohann. Baptistæ. Dies aũt octa. S. Iohannis tunc veniens in die octa. corporis Christi. non transfertur, sed de octa. S. Iohannis Bapt. eo anno fit tantũ cõme. in vtraque Vespe. & Laudibus diei octauæ corporis Christi. Et id semper seruetur, quñ festum habens octauam transfertur, vt non ideo dies octa. transferatur, sed ea die, de ea fiat commemo. quæ alias erat tota oct. si festum non fuisset translatum.

¶ Si in die octa. alicuius festi habentis octauã, occurrat aliquod festũ duplex ex maiorib⁹ supra in rubrica de cõme. enumeratis, fiat de festo cum cõmem. diei octauæ: si aũt non fuerit ex prædictis festis, fiat de octaua, & festũ transferatur ĩ primã diẽ similiter nõ impeditã.

¶ Si aliquod festũ dup. infra oct. occurrens alio maiori festo duplici impeditur, trãsferatur ĩ primã diẽ simili nõ impeditã, & in eo fiat commemo. de octa.

¶ Si in alijs dominicis per annum à supradictis occurrat festum duplex, non transfertur, vt dictum est in rubrica de commemorationibus.

¶ Festum semiduplex occurrẽs diebus supradictis, & alijs dominicis per annũ transfertur in primam diem simili festo non impeditam: occurrens vero in dominicis ĩfra illas octauas, in quibus fit de festis occurrentibus, vt dictu est in rubrica de octauis, transfertur in sequẽtẽ diẽ, cũ cõmemo. octauæ: quæ si fuerit simili festo impedita, pradictũ festũ semidu. veniẽs in dñica trãsferẽ post oct.

¶ Si duo festa nouem lectionum simul eodem die veniunt, fiat officium de digniori, seu de maiori: & quod minus est transfertur.

¶ Si plura festa nouẽ lectionũ transferenda essent, prius transferatur duplex quã semiduplex, & iter plura duplicia, qď est dignius, seu p prius transferatur & prius celebretur, alioquin si sũt equalia, vnũ ante aliud trãsferaĩ suo ordine.

¶ Festum simplex nunquam transfertur; sed si de eo officium fieri non po-

test,fiat cõmemoratio: vt dictum est in rubrica de cõmem. si aũt venerit in diebus,in quibus de simplici nulla fit commẽ.eo anno non fit de eo amplius.

¶ Si aliquod festũ nouẽ lectionũ in quo annotatum est fieri comme.alicuius Sãcti,transferatur ꝓpter aduenientẽ dñicam , vel aliud festũ maius, non tñ trãsfertur cum illo comm. illius Sãcti in eo assignata : sed dicta cõme. fit die suo in dñica,vel alio festo , in quo fieri possit , cum sua nona lect. si propriam de vita Sancti habuerit: festum vero nouẽ lect. transfertur , sine vlla amplius comme. festi.simplicis prædicti. Quod etiam seruatur in comme: occurentibus in Vigilijs,cum de Vigilia veniente in dñicã fit in Sabbatho:tunc enim cõme.festi simplicis nõ fit i officio Vigiliæ,sed i dñica.

De Concurrentia Officij

Concurrentia Officij attẽdẽda est semp in secundis Vesp.quão fit ordinãdũ officium cũ sequenti die. Itaq; cũ dicitur officiũ aliquod cũ alio concurrere , intelligitur de pcedenti in ij. Vesp. cum sequen. in primis Vesp.vt de hodierno in Vesp.cũ seq. in crastino.

¶ Duplici ergo in ij. Vesp. concurrente cũ alio sequẽti duplici regulariter à Capitulo fit de sequẽti cum commemoratione præcedentis, nisi aliter in proprijs locis annotetur.

¶ Duplici vero cõcurrente cum festo semiduplici,cum dñica,cũ die infra octa. cum festo simplici , & cũ officio S.Mariæ in sabbatho,omnia in ij.Vesp.de duplici,cum commemo. illorum.

¶ Duplici etiam concurrente cum feria vel potius sequẽte feria,omnia de duplici: & nihil de feria sequenti. Sed si festũ celebretur in Aduentu: Quadragesimæ & Quatuor temporibus , fit semper cõme. de feria , non ratione concursus cũ sequente feria,vt infra dicetur. Idẽ dicendum de festis simplicibus venientibus cũ festo nouem lect.de quibus etiã comme. fit non ratione concursus , sed quia eodem die veniunt , vt dictũ est in rub.de commemorationibus.

¶ Semiduplici festo,Dominica,& die infra oct. concurrentibus cũ seq. duplici omnia de duplici cum comme. illorum nisi duplex fuerit ex numero maiorum quæ supra in rubrica de Comme.numerata sunt, in quibus nulla fit cõme.præcedentis. Semiduplici festo concurrẽte cũ sequenti alio semiduplici , cũ dñica, vel cum die infra octauã , à Capitulo fit de sequenti,& comme.præcedentis.Semiduplici autem festo concurrente cũ sequente festo simplici,vel cũ officio S. Mariæ in sabbatho,omnia de semiduplici cum comme.sequentis. Semiduplici concurrente cũ sequente feria, nihil de feria,vt dictum est supra.

¶ Dominica concurrente cum seq.festo semiduplici,& cum die infra oct. vel cũ festo simplici,omnia de dominica cum com. sequentis , nisi aliter signetur Dñica concurrente cum feria , nihil de feria,vt supra .

¶ Die infra octauam concurrente cũ sequente Dominica,vel semiduplici,à Capitulo de sequenti,cum cõmemoratione octauæ. Si duæ octauæ simul concurrant,vt octaua S.Iohan.Bapt.cum octa. Corporis Christi , vel contra , & octaua S. Laurentij cum octaua Assumptionis S.Mariæ,totum officium fit de digniori cum cõmemoratione alterius , nisi dies octaua minus digni veniat infra oct. alterius:tunc enim totum officium fit duplex de die oct. cum cõme. diei infra octauam.Dies infra octauã cum simplici proprie non habet concursum, quia in sequenti die infra octauã non fit de simplici,nisi commemoratio : quæ & eadẽ ratione in præcedenti die infra octa. fieri debet. Dies infra oct.cum feria nullũ habet cõcursum , quia de feria nihil fit, nisi infra octa. veniat aliqua ex supradictis Ferijs Aduentus: Quadragesimæ: & Quatuor tẽporũ , de quibus infra octa. fiet tantum commemoratio .

¶ Die octaua concurrente cum alia die octaua,à Capitulo fit de sequenti, excepta octa. Natiuitatis Domini , cum oct. S.Stephani,& octa.Corporis Christi,cũ oct. S. Iohannis Bapt. in quibus de seq. fit tantum commemoratio . Die octaua concurrente cum sequenti duplici etiã translato , a capitulo fit de sequenti cũ commemoratione octa . exceptis dieb' octa.Epipha.Paschæ. Ascensio . Pentec. & Corporis Christi:in quibus fit tãtum cõme. de sequenti . Si autem sequens festum

ftum etiam translatum fuerit, ex solenrioribus supra enumeratis in rubrica: de commemorationibus, totum officium fit de sequenti cum commemoratione octauæ.

¶ Simplex cum alio non potest concurrere in secundis Vesperis; (licet cum ipso possit esse concursus in primis Vesperis) quia non habet secundas Vespe. sed eius officium terminatur ad Nonam, & deinceps nihil fit de eo, nec commemo. Si sequatur aliud simplex, psalmi erunt secundum feriam occurrentem in Psalterio ad Vesp. & a Capitulo fit de sequenti simplici sine vlla commemoratione præcedentis. Si sequatur officium nouem lectionum. Vesperæ totæ erunt de eo sine vlla similiter commemoratione simplicis præcedentis. Si nullum festum sequatur, subintrat officium de Tempore, & Vesperæ totæ erunt de feria.

¶ Feria non potest concurrere cum alio in secundis Vesperis, neque cum ipsa potest esse concursus in primis Vesperis: quia eius officium incipit, & desinit vbi desinit & incipit quodcunq; aliud officium: Quamuis proprie si consideandum est principium, sequente feria post aliam feriam, eius officium incipiat a matutino: terminatur tamen sequente alia feria ad Completorium, & ideo si feria sequatur aliam feriam, in Vespe. præcedentis feriæ nihil fit de sequenti, quo ad ea quæ in sequenti feria sunt propria. Verbi gratia, si in Vesp. feria tertiæ ante feriam iiij. Cinerum, fiat de feria; in Vesperis feriæ tertiæ dicitur oratio dominicæ præcedentis, non autem ea quæ est propria in sequenti feria quarta Cinerum: nec commemorationem dicuntur Preces, quæ dicendæ sunt in dicta feria quarta Cinerum. Quod etiam fit quando feria per annum præcedit feriā Quatuor temporum, & Vigiliarum. Hac etiam ratione superius dictum est in concurrentia aliorum officiorum, cum feria nullum officium concurrere, & nihil fieri de feria præcedente adueniente alio officio. Si autem de ea aliquando commemorari debet, non fit ratione concursus: sed quia eo die quo officiū feriarum Aduentus, Quadragesimæ, Quatuor temporum, Vigiliarum & Rogationum impeditur, illarum commemoratio, tunc temporis ex præcepto Ecclesiæ prætermitti non debet.

¶ Cum vero occurrit vt festum simplex veniat in feria quarta & sexta Quatuor temporum, in feria quarta Cinerum, & in Vigilijs, quæ ieiunantur, Vesperæ antecedentes erunt de feria communi per annum, non autem de sequenti, vt dictum est, cum comme. festi simplicis, in sequenti feria occurrentis. Quod ideo non fit, quia sequens feria habeat primas Vesperas, sed quia cum festum simplex in sequenti die non habeat officiū propter feriam prædictam in ea occurrentem, nec etiam conueniat illud habere Vesperas præcedentis diei.

De Officio sanctæ Mariæ in Sabbatho.

IN omnibus sabbathis per annū extra Aduentum, Quadragesimam, & Quatuor tēpora, & nisi officium fieri debeat de Feria propter Vigiliam in sabbatho occurrentem, vel propter Responsoria primo ponenda, vel propter officium Dominicæ xxiiij. post Pentecosten in officio feriæ aliquādo ponendū, vt in rubrica de Dominicis dictum est, ac nisi fiat officium nouē lectionū, vel de octaua Paschæ & Pentecostes, semper fit officium de S. Maria: quemadmodū circa finem Breuiarij disponitur. Si autem in sabbatho occurrat festū simplex fit officium de S. Maria, & de festo simplici fit tantum commemoratio.

¶ Cum vero de ea supradictis diebus officium fieri non potest, nulla tunc fit cōmemoratio de S. Maria propter sabbathum: sed tantum in semiduplicibus, quando eius officium paruum non dicitur fit cōmemoratio eius commemoratio per annum posita in Psalterio, post Vespe. ras sabbathi.

¶ Eius officium in sabbatho incipit feria sexta, ad modum festi simplicis, à Capitulo, & terminatur ad Nonam sequentis diei sabbathi. Si autem feria sexta, fuerit officium nouem lectionū, in Vesperis fit tantum de ea commemoratio cum antiphona, versu, & oratione, quæ habetur in officio eius in sabbatho.

¶ Ad Matutinũ poſt Inuita. & Hymn. de S. Maria, dicitur vnũ nocturnũ cum duodecim pſalmis ferialib⁹, verſus, tres lectiones, quarũ prima & ſecunda ſunt ex Scriptura de tpe, & alia oĩa tã in matutino, quã in Laudib⁹, & Horis, vt in offõ S. Mariæ in ſabbatho aſsignatur.

¶ Dicũtur preces dñicales ad primã, & Cõpleto. & fiunt ſuffragia cõſueta de Apoſtolis, & pace, & tpe Paſchali ſola cõ memo. de Cruce, vt in ij. feria poſt oct. Paſchæ. Poſt nonam nihil fit de ea, niſi conſueta eius cõmem. cum alijs ſuffragijs, quæ agẽda eſt in offõ de Dominica.

De ordinãdo Offõ ex p̃dictis rubricis.

Si quis velit ex ſupradictis rubricis ordinare officiũ occurentis diei, videat in Calẽdario, & ĩ tabula feſto rũ mobil. de quo fiat officium ſequenti die: & vt inuenerit eſſe faciendum, ſic ordinabit illud in veſperis, & aliis Horis nocturnis & diurnis.

¶ Si ordinandum ſit officium de tpe, i. de Dñica, vel feria, recurrendũ eſt ſemp ad Pſalterium, vbi ordinate ponitur quod eſt cõe officij de tpe, cum diſtributione pſalmorũ: & ad propriũ de Tpe, vbi lectiones, ℟ia, quædã Añæ, & orationes ponũtur, quæ deſunt in pſalte. Inuitat. hymni, capitula, verſus, ℟ia breuia, & añæ, quæ diuerſis tpibus ponuntur in proprio, dũt loco eorũ q ſunt in Pſalterio. cũ vero ꝓpria nõ fuerint, dñr vt in Pſal.

¶ Si officiũ ſit ordinandũ de ſancto, recurrendum eſt ſemper ad Cõe Sanctorum, niſi propriũ habeat in proprio Sanctorum, vbi pro qualitate feſti, ſi nouẽ lectionum, i. duplex vel ſemidupl. fuerit, omnia ordinate ponuntur, illis exceptis, quæ propria ſuis locis habentur.

¶ Si feſtũ fuerit triũ lectionũ (nocturno feriæ, & lectionibus exceptis) oĩa de eodem Cõi ſumuntur. Tres lctões primi noct. in officio nouẽ lec. & prima, & ij. lectio, vel prima tantũ in feſtis triũ lectio. ſumuntur de Scriptura in officio de Tpe. Quę vero ꝓpriæ, aut de Cõi ſanctorum in feſtis aſsignãtur, ex Proprio, vel Cõi Sanctorum requirantur.

¶ In maioribus ſolennitatibus, & feſtis per annũ, totum officiũ ordinatur, vt in proprijs locis ponitur.

¶ In feſtis Beatæ Mariæ (omiſsis his quæ propria in illis habentur) hymni, nouẽ pſalmi & alia quædam requirenda ſunt ex communi eius officio paruo, circa finem Breuiarij.

¶ Modus inchoandi officium, dicendi Inuitato. hymnos, añas, & ℣. habetur in principio Pſalterij.

¶ Cum vero añæ duplicandæ ſunt, dicũtur integræ ante pſalmos, ſicut in fine pſalmorum.

¶ Modus dicendi Abſolutiones, & Benedictiones ante lectiones, legendi, & terminandi lectiones, dicendi ℟ia poſt lectiones ac ℟ia breuia poſt capitula, habetur in j. Dominica de Aduentu.

¶ Quõ ſit inchoandum & terminandũ offic ũ per Horas habetur in Pſalte.

¶ Quõ terminandũ per añas B. Mariæ habetur in fine completorij.

¶ Sed vt hæc omnia facilius habeantur, poſitæ ſunt ſequentes rubricæ, de ſingulis Horis, earumque partibus diſtincte cognoſcendis.

De Matutino.

Ad Matutinum, hæc per ordinẽ regulariter dicuntur ſecundum diuerſitatem officij: niſi aliter in quibuſdam diebus annotetur. Pater noſter. Aue Maria. Credo. omnia ſecreto deinde clara voce hebdomadarius dicit, Dñe labia mea &c. pollice ſignando ſibi os ſigno crucis, De⁹ in adiutoriũ &c. manu extẽta ſignãdo ſe ſigno crucis à fronte ad pectus, & a ſiniſtro humero vſq; ad dextrũ, cũ Gloria patri, & alijs, vt in principio Pſalterij. Deinde dr̃ Inuitatoriũ conueniens officio de Tempore, vel de ſancto: quod dicitur cũ pſalmo, Venite, eo modo quo in principio Pſalterij deſcribitur. Dicto pſalmo, & repetito Inuitatorio, dicitur hymnus, q offõ de Tpe, vel de ſancto conuenit.

¶ Poſtea in duplicibus, & ſemiduplicibus dicuntur nouem pſalmi: ſed in Dominicis plures, vt in pſalterio: cum ſuis Antiphonis, & verſibus, quæ temporis vel feſto conueniunt: & totidem lectiones cum octo Reſponſorijs, aliquando cum nouem, vt ſuis locis ponitur, per tres nocturnos diſtinctos hoc modo.

¶ In primo nocturno dicuntur tres pſalmi, cum tribus añis, poſt ſingulos pſalmos vna aña: ſed tempore paſchali, i. à

dñica in albis usque ad Pentec. præterquam in offō Ascēsio. Dñi: tres psalmi cuiusque noct. dñr sub vna aña: & in fi. psalmorum post vltimā añam cuiusque noct. dicitur versus. Postea Pater nost. Et ne nos. Absolutio. Exaudi. Benedictio. Benedictione perpetua, & aliæ ad singulas lectiones, vt in prima dominica de Aduētu ordinantur. Deinde legūtur tres lectiones de Scriptura, quæ per ordinem in offō de Tpe occurrūt, nisi aliæ assignentur, & ad singulas lctōnes dicitur vnum ℟ium cōueniens officio, si de tpe, vt in proprio temporis: si de sāctō, vt in proprio Sanctorum alioquin, vt in Cōi, etiam si lectiones primi noct. sint de scriptura officij de tempore.

¶ In fine vltimi ℟ij cuiuslq; noct. dicitur Gloria patri, cum repetitione partis ℟ij, eo modo quo dicitur in prima dominica de Aduen. primo ℟io illius dominicæ excepto.

¶ In secundo noctur. dñr alij tres psalmi, & añæ, Versus, Paternost. Absol. Ipsius, & eius cōsequentes Benedictiones, vt in dicta prima dñica de Aduentu habētur: tres lect. de aliquo sermone, aut de vita alicuius Sāti, & ad quamlibet lectionem vnū ℟ium offō conueniens.

¶ In tertio noct. alij tres psalmi, cū añis vt supra; post tertiam añam, Versus, Pater noster, Absolutio, A vinculis, & Benedictiones cōsequentes ad singulas lectiones quæ erūt de homilia euangelij, de tēpore vel de festo, sm qualitatē offi cij: vt in eadē prima dñica de Aduētu. Post septimam & octauam lect. dicitur ℟ium offō cōueniens, aliqñ aūt dicitur etiam post nonam lect. vt suis locis dicitur, & in fine vltimi Responsorij, aut octaui, aut noni dicitur Gloria patri vt supra. Si nō dicitur nonum ℟ium, post vltimā lectionē dicitur Hym. Te Deū.

¶ In offō trium lctōnū ad matuti. Pater noster, Aue Maria, Credo. Dñe labia & c Inuitato. & hymnus in feriali offō de feria, si non sint in proprio de Tpe, dicuntur vt in Psalterio: in festis, de festo, vt ī Cōi Sanctorum: deinde nocturnū fer. æ vt in Psalterio, idest duodecim psalmi, cū sex Antiphonis; & tēpore Palch. cū vna Antiphona, qui dicūtur tam in offō feriali, quam in festis simplicibus.

¶ Post psalmos, & añas dicit Versus: in feriali offō, vt in Psalterio, in festis, vt in communi Sanctorum: qui in festis sumitur, secūdum ferias, ex nocturno Cōmunis, vnde sumuntur Responsoria: vt dicitur infra in rubricis, de Versibus, & Responsorijs. Post versum, dicitur Pater noster, absolutio, & Benedictiones: vt habetur infra in rubrica de Absolutionibus, & Benedictionib⁹. Tres lectiones (si non adsit homilia) singulæ in officio feriali dicuntur de Scriptura, quæ eo die occurrit in Proprio de Tpe: si adsit homilia, singulæ tres de homilia. In festis, prima & secunda de eadem Scriptura: tertia de Sancto.

¶ Si fuerint duæ lectiones de Sancto, prima tm̄ erit de scriptura; reliq̄ de Sctō.

¶ Post singulas lectiones in ferijs extra tempus Paschale dicitur vnum ℟ium, ita vt dicantur tria responsoria. Tēpore vero Paschali: & in festis duo tantū Responsoria dicuntur, scilicet post primā & secundam lectionem tantum: In fine vltimi Responsorij, secūdi scilicet, aut tertij, dicitur Gloria patri, cum repetitione partis Responsorij. Quæ responsoria in Officio de sanctis, sumuntur ex Communi sanctorum: in feriali officio, ex Dominicis, quando propria p̄ ferias non distribuuntur, ordine descripto in rubrica de Responsorijs. Quando non dicitur tertium Responsorium post tertiam lectionem, dicitur Hym. Te Deū.

De Laudibus.

AD Laudes, Deus in adiutoriū &c. Deinde dñr psalmi & cāticū Benedicite, vel aliud vt habet in feriali officio extra tēpus Paschale, cū Antiphonis officio conuenientibus. Qui Psalmi, & canticum in Dominicis per annum, exceptis Dominicis à Septuagesima vsque ad Dominicam Palmarum inclusiue, & in feriali officio temporis Paschalis, ac in festis tam nouem quam trium lectionum, dicuntur de Dominica, vt in Psalterio. In prædictis vero dominicis à Septuagesima vsque ad Dominicam Palmarum inclusiue dicūtur vt suis locis ponitur. In feriali officio per annum, extra tempus Paschale, dicuntur vt in Psalterio.

Antiphonæ in Dominicis quādo pro-

prię non assignantur, dicitur vt in Psalterio. In festis nouem & trium lectionũ, si non adsint propriæ, dicuntur de Communi. Post psalmos dicitur Capitulũ, Hymnus, Versus, Antiphona ad Canticum Benedictus, cum eodem Cantico, & Oratio: omnia pro qualitate Officij, de Tempore vel de festo.

¶ Preces quando dicendæ sunt, dicãtur ante primam orationem Commemorationes vero de Cruce, & S. Maria, Apostolis, & pace, similiter quando dicendæ sunt, post orationem, nisi alia commemoratio festi simplicis occurrat, q̃ semper prædictas commemorationes præcedit, de quibus infra in proprijs rubricis dicitur.

¶ Ante orationem dicitur, Dñs vobiscũ, & Oremus: post vltimam orationem repetitur, Dñs vobiscũ. Deinde, Benedicamus dño: & versus, Fidelium animæ: Pater noster. Dñs det nobis suam pacẽ: & Aña beatæ Mariæ, vt habetur in fine Completorij, si tunc discẽdendũ sit a Choro: alioquin in fine vltimæ horæ, nisi sequatur missa, vel officium Defunctorum, aut Litaniæ, vt in propria rubrica dicitur.

De Prima.

AD primã, Pater noster, Aue Maria, Credo secreto, Deus in adiutoriũ, &c. Hymnus, Iã lucis.

¶ Deinde inchoatur aña, quæ cõuenit: quæ in festis ad oẽs Horas sumitur ex laudib⁹ p ordinẽ, quarta ptermissa. In alijs seruẽt tab. inferius posita de Añis. Postea dñr psalmi, qui in dñicis & ferijs dñr vt in psal. In festis aũt, & tpe Pasc. tres tantum, vt etiam ibi annotatur.

¶ Post Añas dr̃ Cap Regi seculorũ. In feriali officio extra tẽpus paschale dicitur Capitulũ, Pacẽ: deinde ℟. breue. Christe fili dei viui, &c. Post ℟. breue in offõ duplici, & infra oct. statim dicitur oratio, Dñe deus omnipotens: in alio offõ non duplici dr̃, Kyrie eleison, cum reliquis precib⁹ oĩa vt in psalt. vbi qñ aliquis solus dicit officium, semel tm̃ dicit, Confiteor, omissis illis verbis, Tibi pater, vel vobis fratres, & te pr̃, & vos fr̃es, qd̃ et̃ seruatur, qñ dr̃ ad Cõple. In feriali offõ, qñ dictæ sũt pces ad laudes, adduntur aliæ preces, vt i psalterio.

¶ Post orationem, in choro legitur martyrologiũ, deinde dicitur, Preciosa, cum reliquis. Quę etiam dicantur ab ijs qui extra Chorum non legerint martyrologium. In fine ad absolutionem Capituli, in festis dicitur Capitulum Nona, Alio tempore tam in Dominicis, quàm in ferijs, vt in psalterio.

De Horis Tertia, Sexta, & Nona.

AD Tertiam, Sextam, & Nonam, ante singulas horas dicitur Pater noster, Aue Maria, Deus in adiutoriũ. Hym. & psalmi, vt in psalterio. Aña sm officij qualitatem ordine quo supra. Dictis psalmis, post añam dr̃ Capitulũ, & ℟. breue pro qualitate officij: in dñicis & ferijs, quando non habentur propria in proprio de tempore, dicuntur, vt i psalterio: in festis, si in proprio Sanctorum non sint propria, sumũtur de Communi. Post ℟. breue dicitur oratio quæ habetur in pprio de Tẽpore: si autẽ sit de sancto, vt in proprio sanctorum: alioquin, vt in Communi.

¶ Post orationem repetit̃, Dominus vobiscum: & dicitur, Benedicamus domino. Fidelium animæ: & pater nr̃. secre.

De Vesperis.

AD Vesperas Pater noster: Aue Maria: Deus in adiutorium, &c. Deinde dicuntur quinque psalmi, cũ suis añis, vt in proprio, aut Cõi sanctorũ signantur. In dñicis aũt, & ferijs: aña & psalmi semper dicuntur vt in psalterio, vbi Tẽpore paschali psalmi dicũtur sub vna aña: nisi aliæ propriæ añæ, vt in dñicis Aduentus, assignãtur.

¶ Post psalmos, & añas dicitur capitulũ hymnus, versus, aña ad Magnificat cũ eodem cantico, & oratio, omnia de tẽpore, vel sancto pro qualitate officij.

¶ Preces quando dicendæ sunt, dicuntur ante orationem: commemorationes vero de Cruce, S. Maria, Apostolis, & pace post eam, vt infra in proprijs rubricis dicitur.

De Completorio.

AD Completoriũ absolute dicitur lectio breuis, vt in psalterio: deinde pater noster, Confiteor, Misereat̃, Indulgẽtiã, Cõuerte. Aña, psalmi, hymnus, Capitulũ, ℟. breue, Canticũ cũ aña, oĩa vt in fine psalterij, & post

eam in duplicibus,& infra octa. dicitur oratio: in alio officio non duplici ante orationem dicitur Kirie eleison, cum reliquis precibus, vt ibidem in psalterio.

¶Post versum, Benedicat & custodiat nos &c. dicitur vna ex añis b. Mariæ, cũ versiculo & oratione. vt ibidem: & dicto ℣. Diuinum auxilium, dicitur secreto, pater noster, Aue Maria, & Cre.

De Inuitatorio.

Inuitatoriũ semp dicitur in omni officio ad matutinũ cũ psalmo, Venite, ordine ĩ principio psalterij descriptos: sed variatur pro officij qualitate, vt in psalterio & in proprio de tpe, ac in proprio & communi sanctorum.

¶Non dicitur in die Epiphaniæ, nec in triduo ante pascha, vt suis locis dicitur nec in officio Defunctorum per annũ, excepto die commemorationis omniũ fidelium defunctorũ, & p̃nte corpore.

De Hymnis.

Hymni semp dñr in qualibet Hora. p̃terquã in triduo ante pascha, vsq; ad Sabba. in Albis inclusiue, & præterquam in offĩo defunctorũ.

¶Ad matut. hym. dicitur post psalmũ, Venite, repetito Inuita. p̃terquam in die Epipha. Ad Laud. & Vesp. dr post Capitulum: ad Horas ante psalmos & añas, ad Completoriũ post psalmos & añam.

¶Dñr aũt in offõ de Tpe, vt in psalt. qñ proprij hym. in proprio de Tpe non adsunt; qui hymni de psalterio in dñicis & ferijs assignari dñr ab octa. pentecost. vsque ad Aduen. (Dñica infra octa. Corporis Christi excepta) & ab octa. Epiph. vsq; ad Dñicam primã Quadrage. exclusiue. In officio de sanctis dñr, vt in cõi sanctorum, nisi proprij in proprio sanctorum habeantur.

¶In natiuitate Domini, & vsq; ad Epipha. in festo corporis Christi, per octauam, & quandocunq; sit officium sanctæ Mariæ tam nouem quam trium lectionum, etiam tempore paschali, in fine omnium hymnorum (præterquam in fine hymni, Aue maris stella) dicitur Gloria tibi domine, Qui natus es de virgine, vt in eius officio paruo: etiam si dicantur hymni de sanctis, qui infra octauas prædictas celebrantur: dummodo hymni de sanctis sunt eiusdem metri.

¶In Epiphania Domini, & per totam octauã, ac in festo Transfigurationis, in fine omnium hymnorũ dicitur. Gloria tibi domine, Qui apparuisti hodie.

¶A Dominica in Albis vsq; ad Ascensionem in fine omnium hymnorum dicitur, Gloria tibi dñe, Qui surrexisti à mortuis, etiam in festis sanctorum eodẽ tempore paschali occurrentium, dummodo hymni sint eiusdem metri.

¶Ab Ascensione autem vsq; ad pentec. dicitur Gloria tibi domine, Qui scandis super sydera, similiter etiam & in festis occurrentibus.

¶In penteco. vero & per octa. dicitur. Gloria patri domino, Natoque qui a mortuis, &c. Alijs temporibus terminantur hymni, vt suis locis ponitur.

De Antiphonis.

Ad omnes horas semper cum suis psalmis dicũtur Antiphonę, vel vna vel plures pro diuersitate officij, & horarum.

¶Si de tempore fiat officium: idest de Dominica, aut feria, dicuntur antiphonæ, vt in psalterio: quæ cum psalmis positæ ie Vesperis Dominicæ, & feriarum, in Completorio, ac in nocturnis (etiam quando fit officium de festo trium lectionũm, idest simplici) nunquam mutantur nisi tempore paschali, quo tẽpore dicitur vna tantum antiphona, Halleluiah: excepto tempore etiam Aduentus, quo tempore ad Vesperas & nocturnos Dominicæ ponuntur propriæ Antiphonæ. In Laudibus & alijs horis mutantur pro diuersitate temporum, vt in proprio de Tempore habentur: cum vero non assignantur, semper dicuntur quæ positæ sunt in psalterio.

¶Antiphonæ, quę in proprio de Tempore sabbatho ponuntur ad Magnificat, pro prima Dominica alicuius mensis, sumendæ sunt ex ea Dominica, quæ est propinquior Calendis, vel est in Calendis illius mensis, vt supra in rubrica de dominicis, ac etiam in rubrica mensis Augusti dicitur, & semper in sabbatho ponitur antiphona ad Magnificat, quæ contigua est libro scripturæ in Dominica ponendo.

¶ In festis nouem lect. ad Vesp. dñi añæ de Laudibus, nisi propriæ in Vesp. assignentur. ad Horas similiter, tam in officio de Tpe quã de Sanctis, quãdo habẽtur propriæ in Laudibus, & aliæ ꝓpriæ nõ fuerint ad Horas, sumuntur ex Laudibus quarta prætermissa, hoc ordine. Ad primam, prima: ad Tertiam, secũda: ad Sextam, tertia: ad nonam, quinta.

¶ In ferijs Aduentus, quæ non habent ad Horas proprias añas, sumuntur ex Laudibus Dominicæ præcedentis. Vbi vero in Laudibus feriarũ Aduentus fuerint propriæ, sumuntur, vt dictũ est, ex ipsis Laudibus feriarum propriæ.

¶ Tpe pasch. in officio 1ã nouẽ, quã triũ lectionũ psalmi nocturnorum cuiuslibet noct. dicuntur sub vnica aña, q̃ officio conuenit. vt suis locis ponitur.

¶ In duplicibus ad Vesp. & Matutin. & Laudes tãtum, antiphonæ dicuntur ante psalmos integræ, & post psalmos integræ repetuntur; & in alijs Horis, & in officio non duplici, in principio psalmi inchoatur tãtum antiphona, deinde in fine integra dicitur. Et quãdo antiphona incipit sicut psalmus, post inceptam antiphonam dicatur quod sequitur in psalmo sine repetitione principij, ab eo loco, vbi desinit antiphona.

¶ Añis proprijs tam in offõ de tpe, quã de sanctis semper cedũt quæ hñt tam in psalr. quam in Communi Sanctorum.

¶ Quando fit aliqua cõme. semper dicitur antiphona ante orationẽ, cum versu, quæ sumitur ex officio quod conuenit ei, de quo fit cõme. ita vt in Vesperis sumatur aña quæ assignatur ad Magni. in Laudibus quæ ad Benedictus, cũ versibus, qui habentur post Hymnum.

¶ Aña S. Mariæ posita in fine Cõpletorij dñr vt inferius in ꝓpria rubrica dicit.

De Psalmis.

Psalmi, in officio de Tpe, p omnes Horas, in Dñicis, & Ferijs dicũtur eo modo quo distributi sunt i psalterio: nisi aliquã do aliter in Proprio de Tempore signentur In festis autem dicuntur: vt in proprijs locis signantur: alioquin vt in communi Sanctorum.

¶ Psalmi ad Laudes de dominica cũ cãtico Benedicite, dicũtur in oib⁹ festis p annũ, & in ferijs temporis paschalis.

¶ Psalmus, Confitemini, dicitur ad Primam cũ alijs Psal. in psalterio assignatis in oibus dominicis (qñ officium fit de dñica) a tertia Dñica post Pentecost. inclusiue vsq; ad Natiui. Dñi exclusiue: & a secũda dñica post Epiph. inclusiue vsque ad Septuag. exclusiue: à Septuagesima aũt inclusiue vsq; ad Pascha exclusiue. eius loco dicitur psalmus, Domin⁹ regnauit: & psalmus, Cõfitemini, tũc dicitur ad Laudes post psal. Miserere, vt suo loco dicitur. In dñicis vero temporis paschalis à dñica in Albis inclusiue, vsque ad Ascensionẽ exclusiue, dicuñt tantum tres psalmi sicut in festis, addito symbolo Athanasij. Alij psalmi per singulas ferias distributi ad Primam, dicũtur singuli loco psalmi, Confitemini, in feriali tantũ officio, quãdo de feria agitur extra tempus paschale. In ferijs vero tẽporis paschalis, in festis per annũ & in Sabbatho, siue de S. Maria, siue de feria fiat officium, dicuntur tantũ tres psalmi: scilicet, Deus in noĩe tuo, Beati immaculati, & Retribue: etiam si festũ duplex celebretur in dominica.

¶ In dñicis aũt, qñ offm fit de dñica, post psalmos addit semp symbolũ Athanasij Quicũq;: vt infra in ꝓpria rubr. dicet.

¶ Psalmi Horarum; scilicet ad tertiam: Sextam: & Nonam. & ad Completoriũ: nunquam mutãtur, vt in psalterio, siue de Sanctis, siue de Tẽpore fiat officiũ.

¶ Psalmi de dominica ad Vesp. vt plurimũ dñt in Vesp. festorum, excepto vltimo qui mutatur: cũ vero aliter fit suis locis annotatur. In Vesp. infra oct. dicuntur, psalmi, vt in ij. Vesp. festi, exceptis primis Vesp. diei oct. in quibus dicuntur, vt in primis Vesp. festi.

¶ In fine psalmorũ semp dr Gloria patri, præterquã in psalmo, Deus De⁹ me⁹ ad te de luce vigilo: & in psalmo, Lauda te dñm de cœlis: in qbus dicitur tñ in fine vltimi psalmi ante canticum Benedicite, & ante Capitu. Præterea nõ dr in triduo maioris hebdo. ante Pascha, nec I officio Defunctorũ, cuius loco pro Defunctis dicitur, Requiem ęternam. &c.

De Canticis.

Cantica dñr in offõ de tpe, tam de Dñicis, quã de ferijs, vt i Psal. distribuunt ad Laudes: Vesp. & Cõp.

¶ In

¶ In festis, & Tpe paschali ad Laudes, semper dicitur Cāticū, Benedicite, vt in Dñica, & in fine eius nō dicitur, Gloria patri, sicut in alijs Cāticis dicitur, nec respōdetur. Amē. Alia Cātica ferialia, vt in Psalterio, ad Laud. non dñr nisi qñ offm fit de feria extra tempus paschale.

¶ Canticum: Benedictus, Mag. & nūc di mittis, semper dñr suo loco, vt in Psalt.

De Versibus.

Versus semp dicūtur ad matuti. post vltimū psalmū, & antiphonā nocturnorū: siue in offō dicā tur tres noct. siue vnus. Ad Laud. & Vespe. versus dicit̃ post hymnū; Ad Horas dicitur in Respōsorio breui post repetitionem partis eiꝰ, dicto Gloria patri.

¶ In pascha resurrectionis; & per eius octauam vsque ad Sabbathum in Albis, inclusiue, in Nocturno tantum dicitur versus, in alijs Horis non dicitur, vt ibi.

¶ Quando fit aliqua commemo. semper post antiphonam eius, dequo fit cōme. dicitur Versus qui in eius officio ponitur post hymnum Vesperarū & Laudū.

¶ Versibus tpe Pasch. semp adit̃. Halle.

¶ Versus Dñs vobiscum, semper præponitur orationi, & post eam repetitur, vt infra dicitur in rubrica de oratione.

¶ In officio festi trium lectionum, post oēs psalmos feriales cum añis, dñr versus de Cōi Sanct., hoc ordine, Feria ij. & v. Ver. j. noct. Feria iij. & vj. versus secundi noct. Fe. iiij. versus tertij nocturni.

¶ Versus positi in Psalterio ad Laudes, & Vesp. semper dicuntur, quando alij. proprij non assignant, i Proprio de tpe.

De Absolutionibus, & Benedictionibus ante Lectiones.

Absolutiones, & Bñdictiones dicū tur p ordinē in officio nouē lectionū ante lect. vt in prima Dñica de Aduentu ponunt̃, scilicet post versum dicto Pater noster, Et ne nos, dicit̃ Absolutio & Bñdictio, vt ibi præterquā ī Matuti. tenebrarū Maioris hebdomadæ, & in officio Defunctorū, in quibus Absolutio & Benedictio non dicuntur.

¶ Si officiū nouem lectionum fit de Sācto, octaua Benedictio erit, Cuius, vel Quorum festum colimus &c. vt ibi. Si de S. Maria octa. Benedictio erit, Cuius festum colimus ipsa virgo virginū: &c.

Cum leguntur tria euāgelia, cum hom. fiat sicut in Natiuit. Domini dicitur.

¶ Si fit officium trium lectionum, & fit de feria ī qua singulæ tres lectiones sūt de scriptura, Absolutio, & Benedictiōes sumuntur ex prima Dominica de Aduē tu, hoc ordine, Feria ij. & v. Absolutio, & Bñones j. noct. dñr. Fer. iij. & vj. secūdi noct. Feria iiij. & Sabbatho tertij noct.

¶ Si aūt singulæ tres lect. nō sunt de scriptura, Absol. dr̃ fm ferias, sicut qñ tres sunt de scriptura. Bñones vero semp dñr vt in iij. noct. dñicæ ordinantur.

¶ Si tres lect. sunt de hom. Prima Bño erit, Euangelica lectio. Secunda, Diuinū auxilium. Tertia, Ad societatem.

¶ Si fit de sctō, de Absolutionibꝰ idē ser uat̃ qd in ferijs qñ nō legit̃ homilia: sed Bñones dñr vt ī iij. noc. hoc mō: Prima. Ille nos bñdicat. Scd̃a, Cuius, vel quorū festum colimus: Tertia, Ad societatem.

¶ Quando fit officium B. Mariæ in Sabbatho, Absolutio & Benedictiones dicū tur, vt ī eius offō paruo circa fi. Breuia.

De Lectionibus.

Lectiones legunt̃ ad Matuti. dictis psalmis nocturnorū cū añis, versibus, Absolutionibꝰ quoq; & Benedictionibus, vt supra. In duplicibꝰ & semid. dicuntur nouē lect. idest in quolibet nocturno tres: in ferijs & festis simplicibus legūtur tantum tres lectiones.

¶ In officio nouem lect. legūtur hoc modo. In primo noct. semper legūtur tres lectiones de Scriptura, quæ, quando suis locis propriæ, aut de Cōi Sanctorū non assignantur, sempre leguntur vt in offō de tpe, quæ sua quaque die occurrunt legendæ. In ij. noct. si fit de Sancto, tres lect. leguntur de vita Sancti: quæ si non adsint propriæ, leguntur de sermone, q ei conuenit, ex Cōi Sanctorum: Vnde ēt numerus trium lect. completur, quādo officium fit nouem lect. de aliquo Sctō, qui non habet nisi vnam, vel duas lect. de vita sancti. Si fit de Dñica, vel alio officio nouem lectionum, per annum, etiā de octa. legūtur tres lectiōes de aliquo sermone, qui in illis ponitur. In iij. nocturno semper legūtur tres lectiones de homilia in euangelium, positę in Proprio, aut de Communi assignatæ, & primæ lectioni de homilia semper præponitur

nitur principium lectionis de Euangelio, de quo est homilia: etiam infra octauas. Excipiuntur ab hoc ordinario lectionum matutinę tenebrarum ante pascha, & Defunctorũ, vt in suis off. ponit.

Si in offõ nouē lectionũ in quo nõ dr̃ nonũ ꝑium contingat fieri cõmemora. de aliquo sancto, qui propriam habet lectionē, nona lectio legitur de sancto: si fuerint duæ de sancto, cuius fit cõme. ex duabus lectionibus fiat vna lectio, omissa nona lectione in dicto offõ nouē lect. vel octauæ lectioni adiũcta. Quod si eodem die occurrat dñica, vel feria quæ habeat homiliã, nona lectio sancti omittitur: & eius loco legitur homilia Dominicæ, vel feriæ.

In offõ trium lect. si fit de feria tres lectio. leguntur de scriptura, nisi tres sint de homilia, quia tunc omissis lectionib. de scriptura, tres leguntur de hom. Si fit de sancto, qui habeat duas lectiones, prima tantum erit de Scriptura, vel vna, vel ex tribus vnã, Secunda & tertia de sancto. Si vnã tm̃ habuerit, vel propriã, vel ex Cõi assignatã, prima, & secunda erũt de scriptura, tertia de scõ: qđ etiã seruatur in offõ S. Mariæ in sabbatho.

Si initium lectionis de scriptura trãsferatur in scdã in feriã, lectiones scripturæ positæ in secunda feria vel omittanť, vel cũ [illegible] de eadem scriptura adiũctę legantur: quod semper fieri põt, qñ lect. de scriptura aliquo die omittuntur.

Lectiones aũt de scriptura in offĩ de Tpe sic distributæ sunt p annũ, vt quotidie aliquid ex ea legat etin offõ de sanctis, qñ aliæ, vt dictũ est, non assignanť.

Initia librorum sacræ scripturæ (qui fere semper in Domi[illegible]icis inchoãtur) eo die ponuntur, quo notata sunt, etiam si fiat officium de sancto, nisi in festo aliæ propriç lect. scripturæ de C[illegible] ass gnenť tunc enim initium lectionis de scriptura, transfertur in sequente diē. similiter non impeditam. Historia vero, i[illegible]ia ex historia scripturæ sumpta, si eo die in quã trãsfertur initiũ scripturæ propter festum occurrens poni no possit, ponatur infra hebdomadam, vt dicitur in rubrica de ꝑijs. Cum aũt initium alicuius epistolæ beati Pauli post octa. Epiph. vel epistolæ canonicæ tp̃e paschali: aut alicuius prophetæ minoris mense Nouembri, infra hebdomadã illorum tp̃orũ impeditur aliquo festo nouem lectionũ habente proprias lec. de scriptura, dictum initium epistolę & prophetæ, quod cõmode fieri poterit, ponatur in sequẽti feria alio simili initio scripturæ ponendo vel festo non impedita: alioquin in præcedenti non impedita, vel cum alijs lectionibus de eadem scriptura in sequentibus diebus continuetur, ita vt aliquo mõ ponatur. Cũ ẽt initiũ lectionis alicuius libri de scriptura transfert in aliã diē, aliæ lect. eadem die, de eadē scriptura, vel cũ superioribus lect. legantur, vel omittantur, ita vt non oporteat eas amplius in alio sequẽti die resumere: sed illæ legantur, quæ sua quaq; die occurrunt, aut cũ eisdē iungantur. Quod semper seruetur, qñ lect. occurrẽtes de scriptura legi non possunt.

De scriptura quoq; tãtum est positũ, quãtũ satis videtur pro numero hebdomadarum, quæ esse possunt, & inter Epiphaniam & Septuagesimam, & inter Pẽtecosten & Aduentum. Vbi vero cõtingit minui numerũ dñicarũ & hebdomadarũ post Epipha. adueniente dñica Septuage. & post Penteco. aduenieñte alia dñica, vt infra dr̃: quod supereſt de scriptura alicuius libri pro numero dictarũ dñicarũ, & hebdomadarũ, potiri eo anno omittitur. Quod etiam fit de scriptura ex libris Regu: de quibus legitur ab oct. pentecost. vsque ad primam dñicã Augusti cũ nõ expletur numerus dñicarum post oct. penteco. de eo libro anno tatus vsq; ad mensem Augusti: quia tũc lectionibus de eo libro omissis, legitur scriptura q̃ ponit mense Augũ. Quod similiter & in sequẽtibus mensibus obseruatur, cũ mensis, cui quinq; dñicæ assignantur, non habuerit nisi quatuor: tũc enim omittuntur lect. v. Dñicæ, & eius hebdomadæ, & ponuntur lectiones primæ dñicæ sequentis mensis, & eius hebdomadæ, quæ. f. dñica proximior est Calendis illius mensis, secundum rubricã mensis Augusti positam in proprio de tempore.

Lectiones dñicæ v. Octob. qñ October habuerit tm̃ quatuor dñicas legũtur feria v. præcedentis hebdomadæ no impedita

dita festo duplici qđ habeat proprias lect. Scripturæ: alioquin legantur feria vj. eiusdem hebdo. coniunctæ lectionibus ij. & iij. feriæ hebdomadæ v.

¶Lectiones etiam secundæ dñicæ Nouē libris, & eius hebdomadæ omittuntur, quando idem mensis habuerit tantum quatuor dñicas: tūc.n. tertia dñica Noueb. cū sua hebdomada ponit loco secunde, & quarta loco tertiæ, & quinta loco quartæ.

¶Lectiones de scriptura, positæ in Cōi Sctōrum, leguntur tam in festis duplicibus, quam semiduplicibus vbi aßignantur in proprio sanctorum per annum: Rursus qñ aliquod festū in propria ecclesia solenniter celebratur: Item quando aliquod festū nouem lect. occurrit in Quadragesima, & Quatuortpibus, in ij. feria Rogationū, & in Vigilia Ascēsionis, in quib° ferijs in offō de Tpe nō aßignantur lectiones de scriptura, sed de Homi. tunc enim in festis recurrēdū est ad lect. de scriptura positas in Cōi sāctorum. Quod si occurrat in die octaua alicuius festi habentis octauam, tunc in primo nocturno diei octauæ repetantur lectiones, quæ in j. noct. festi lectæ fuerint. Aliæ lectiones secundi, & iij. noct. positæ in cōi Sanctorum, similiter leguntur, qñ in proprio sanctorum aßignantur, & quando in aliqua ecclesia aliquod festū celebratur cum nouem lectionibus, quia in ea est solēne, aut cōsuetum celebrari, quod proprias de festo lectiones non habuerit.

¶In fine cuiuscunq; lectionis dr̄. Tu autē dñe miserere nr̄i, & rñdetur. Deo gratias. Quod etiā fit in lectionibus breuibus in principio Cōpletorij, & in fine primæ post pciosa, præterquā in triduo maioris hebdomadæ ante Pascha, & in officio Defunctorū, vt suis locis ponit.

De Responsorijs post Lectiones.

Responsoria dicūtur ad matutinū post Lectiones: ita vt post quālibet lectionem dicatur vnum Responsorium vt infra.

¶In festis nouē lect. (præterquam in festo sanctorū Innocentiū, qñ non venerit in dñica) & ī dñicis a dñica ī albis inclusiue vsque ad Aduētū exclusiue: & a dñica infra octa. Nati. inclusiue vsque ad Septuage. exclusiue, dñr octo tantū ℟ia: & in fine tertij, sexti, & octaui, dicitur Gloria patri, cū repetitione partis ℟ij: qđ regulare est in fi. vlt. ℟ij cuiuslibet noctur. tā offō nouē, quā triū lect. excepto tpe Paßionis, quo tpe eius loco repetitur ℟ium à principio: excepto ēt offō Defunctorum, cuius loco dr̄ Requiē æternā &c. Qui versus Gloria patri, quibusdam diebus dr̄ in j. ℟io, vt in proprijs locis annotatur. Post nonā lect. prædictis diebus, qñ octo tm̄ dñr ℟ia, immediate dr̄ Hymnus. Te Deū.

¶In dñicis Aduentus, & in dñicis a Septuag. vsq; ad dñicā palmarū, & ī triduo ante pascha, dñr nouem ℟ia quia tunc non dicitur Te Deum.

¶In offō triū lec. qñ fit de festo, & in ferijs tpis paschalis, qđ est inter dñicā in Albis, & Ascēsio. (excepta feria ij. Rogationū, ī qua dr̄ iij. ℟iū) dñr duo ℟ia, qa post tertiā lect. dr̄. Te Deū. Quæ ℟ia in festis sumūtur de cōi sctōrū, & in dictis ferijs tpis pasch. qñ alia ꝓpria non aßignātur, sumūtur de dñica, in qua primo sunt posita hoc ordine.

Scda & v. feria, primum & secūdum ℟ium j. noctur.

Feria iij. & vi. primū & ij. ℟iū ij. noc.

Feria iiij. primū & ij. ℟iū tertij noct.

¶In aliis feriis extra tempus paschale dicuntur tria Responsoria (quia in illis non dicitur Te Deum:) hoc ordine. Feria secunda & v. tria Responsoria, primi nocturni. Feria tertia & sexta, tria Responsoria secundi nocturni. Feria quarta & Sabbatho, quādo in eo fit de feria, tria Responsoria tertij nocturni Dominicæ præcedentis, in qua primo sunt posita. Verum quia in tertio nocturno Dominicarum à tertia post Pentecost. inclusiue, vsque ad Aduentū exclusiue: & ab octaua Epiphaniæ, vsque ad Septuagesimam exclusiue, non habetur, nisi vnum Responsorium, dicendum infra hebdomadam, quod est septimum in Dominica: propterea quod Responsorium, Duo Seraphim, non dicitur, nisi in Dominicis post Pentecosten, vsque ad Aduētum, & ab Epiphania, vsque ad Septuagesimam, ideo Feria quarta, & Sabbatho qū ex iij. noc. sumenda erunt

℣ia: primum ℣ium erit, quod est septimũ Dñicæ secundæ, & tertio loco dicitũ secũdum & tertiũ seqẽtis feriæ, i. post scdam & tertiã lctõnẽ dr̃ ẽm & tertiũ ℣ium, quod est scdm & tertiũ secundæ sequentis feriæ, si propria ℣ia habuerit alioquin si non habuerit propria, dicitũ ẽm & tertiũ ℣iũ primi noct. eiuſ. dñicę.

¶ Sumuntur aũt ℣ia ex eo loco, vbi primo sunt posita in principio mẽsis, vel libri, & ea repetũtur ĩ alijs sequen. dñicis illius mensis, in qbus alia nõ assignãtur vel donec de illo libro legitur, vnde sumpta sunt ℣ia. Quæ aũt in prima hebdomada mẽsis posita sunt ꝑ ferias, repetãtur eodẽ ordine in eisdẽ ferijs ꝑ sequentes hebdomadas, donec alia ponantur.

¶ ℣ia etiã ꝓpria scdæ feriæ, si propter festum occurrẽs, poni nõ possint in ea feria vbi assignantur, ponantur in sequẽti prima occurrẽti feria. Vbi vero non adsunt propria, semper ex nocturnis Dominicæ sumuntur dicto ordine.

¶ Si ℣ia primi noct. eius dñicæ, in qua primo ponũtur, ꝓpter festũ dup. in ea occurrẽs, in ipsa dñica poni nõ possint, ponãtur primo die eius hebd. in qua occurrit fieri de feria, & omittantur, alia q̃ forte in illa feria ꝓpria haberẽtur. Si vero in tota hebd. nõ occurrat dies, in quo fiat de feria, prima die nõ impedita festo ix. lect. fiat offm̃ de feria, cũ cõmem. festi triũ lect. in ea occurrẽtis; si tota hebd. & sequẽs Dñica fuerit impedita offõ ix. lct. in qua nõ possit fieri offm de dñica vel de feria, id fiat ĩ sequẽti hebd. vel Dñica, dũmodo ĩ ea alia ℣ia nõ sint primo ponẽda: qa tũc si alia ℣ia sint primo ponenda, prima die præcedentis hebd. non impedita festo duplici, fit de feria, vt supra: & festũ semiduplex in ea occurrens transfertur.

¶ ℣ia etiam iij. noct. quæ in aliquibus Dñicis ex textu euãgelij sumpta sũt, nõ repetantur per hebdomadã, q̃n in ea sumenda sunt ℣ia ex iij. noct. Dñicæ: sed eorũ loco dicãt alia seqẽtis feriæ. Idẽ seruatur de qbusdã ℣ijs proprijs, in ferijs Quadrag. vbi vnũ tm̃ ℣ium ponit; qa non dñr nisi in eo die, quo ponũtur: & in alijs seqẽtibus ferijs Quadrage. sumuntur ex. Dñica, ordine supradicto.

¶ Tpe paschali in fine ℣ij ante versum additur Haleluiah. Primum ℣ium festi quod aliqñ non dicitur infra quasdam octauas, dicitur in dominica infra oct. si admodum octauæ agatur officium, & in die octaua, nisi aliter notetur.

De Responsorijs breuibus Hor. [illegible].

Respõsoria breuia dñr põst capitulũ ad primã, Tertiã, Sextã, & Nonã: & ad Cõplet. ꝑterquã in triduo ante Pascha vsq; ad sabbathũ in Albis exclusiue, qbus diebus nõ dñr. Ad Primã & Cõpleto. semꝑ dñr eodẽ modo vt in Psalt. In alijs Horis, q̃n fit offm̃ de dñica, vel de feria ꝑ annũ. dñr vt hñr in Psalt. In Aduentu autẽ, Quadrag. & tpe paschali, vt suis locis hñr propria. In festis similiter, q̃n non habentur propria, dicuntur vt in Communi sanctorum.

¶ In fine ℟ij breuis temꝑ dr̃ Gloria patri cum repetitione partis ℟ij, eo modo quo ordinat̃ ad Primam in Psalt. præter quam tempore Passionis: tunc enim nõ dicitur Gloria patri: sed eius loco repetitur ℟ium breue a principio.

¶ In ℟io breui ad Primam, loco uersus, Qui sedes, & cæt. vt in Psalt. in Aduentu dr̃, Qui vẽturus es in mũdũ, tam in dñicis & ferijs, quã in festis, excepto festo Cõceptio. B. Mariæ. In Natiuitate Dñi & vsq; ad Epiphaniã etiã in festis occurrẽtibus, in festo Corporis Chri & ꝑ oct. & in omni offõ B. Marię, tam nouẽ quã triũ lect. dr̃, Qui natus es de Maria virgine. In Epiph. & per octauã, & in festo Transfigurat. dr̃, Qui apparuisti hodie. A Dñica ĩ Albis inclusiue vsq; ad Ascẽsionẽ exclusiue tam in offõ de Tpe, quã de Sanctis (excepto offõ sanctæ Mariæ) semper dr̃, Qui surrexisti a mortuis. Ab Ascensione vsq; ad Pente. exclusiue, dr̃, Qui scandis super sidera. In Pentec. & reliquo anni tempore, tam in officio de Tempore quam de Sanctis, dicitur Qui sedes ad dexterã patris, vt in Psalterio.

¶ ℟ia breuia aliarũ Horarũ, quæ ponuntur in j. Dñica de aduentu, dñr per totũ Aduentum, q̃n fit offm̃ de tpe. Similiter quæ ponũtur in j. Dñica Quadrag. dñr vsq; ad Dñicam passionis exclusiue. Et quæ ponuntur in Dñica Passionis, dñr vsq; ad feriã quintã in Cœna Dñi exclusiue. Item quæ ponũtur in Dñica in Albis, dñr vsq; ad Ascensionem exclusiue.

Quæ

Que vero ponunt in aliquo festo haben te octauã, dñr per totã octauã qñ fit de octaua. In offo autẽ B. Mariæ, tam nouem quam trium lectionum, excepto festo Assumptionis eiusdem, dicuntur semp ℟a breuia de Cõi Virginum.

¶ Tẽpore Paschali a Dñica in Albis vsq; ad Sabbathum post Pentec. inclusiue, in primo versu ℟ij breuis ponunt duo Haleluiah, & in secundo, vnum, tã in officio de Tempore, quam de Sanctis.

De Capitulis.

Capitula semper dñr (præterquã a feria v. in cœna dñi vsq; ad sabbathũ in Albis inclusiue, & præter quam ĩ offõ Defunctorũ) ad Vesperas, Laud. & alias Horas, dictis psalmis, & Añis: ad Cõpletoriũ vero dicto ẽt hymn.

¶ Capitula Dñicalia, posita in Psalte. in primis & ij. Vesp. ĩ Laudibus, & Horis, dñr a tertia Dñica post Pentec. vsq; ad Aduẽtũ: & à secũda post Epiphaniam vsq; ad Septuagesimã. Capitula aũt ferialia dñr eisdẽ tẽpibus, sed post octauã Pentec. vsq; ad Aduẽtũ, & ab octa. Epiphania vsq; ad Dñicã primã Quadragesimæ. Alio tpe dñr vt in Proprio de Tpe: si fit de Sanctis, vt in proprio de Sãctis, cum propria adsunt: alioquin de Cõmuni sanctorum. Capitulũ Primæ & completorij (quando Capitula dñr) nunquam mutatur vt in psalterio.

¶ In Dñicis ab Aduentu vsq; ad octa. Epiphaniæ, & à Septuag. vsq; ad tertiã post Pentec. & in oib. festis regulariter Cap. positũ in primis Vespe. dr in Laudibus, ad Tertiã, & ĩ ij. Vesp. quibusdã exceptis, q̃ suis locis assignantur. Post Capit. semper respõdetur, Deo gratias.

De Oratione.

Oratio in Vesp. & Laudib. dr post Añas ad Magnificat, & Benedictus immediatè, pterquã ĩ ferijs Aduentus, Quadrage. Quatuor tporũ, & Vigiliarũ q̃ ieiunãt, in qb. post añam dñr preces, excepta Vigilia Natiui. Dñi, & Vigilia & ferijs iiij. tpum Pentec. & in hue post preces, Oratio. ad Primã & alias Horas orõ dr post ℟. bre. nisi dicẽdæ sint preces: tũc n. oratio dr post preces. ad cõplet. in duplicibus, & p octa. oratio dicitur post añam, Salua nos, in alio officio dicitur post preces.

¶ Ad primã, & Complet. nunquã mutãtur orõnes q̃ hñr in Psalte. pterquã in triduo ante Pascha, ĩ quo triduo ad omnes horas vsq; ad nonã sabbathi sancti inclusiue post psalmũ Miserere, dr Oratio diei. vt suo loco ponitur. In alijs Horis regulariter dr oratio, quæ dicta est ĩ primis Vesp. In quadrag. aũt, Quatuor tporib᷑, & Vigilijs, oratio q̃ dicta est in Laudib᷑, dr tm ad Tertiã, Sextã, & Nonã. In Vesp. autẽ sequẽtib᷑, si fit de Feria, dr vel alia propria, vt in Quadragesima, vel Dñicæ pcedentis, vt in ferijs per annũ. Quæ oratio pcedentis dñicæ sẽper dr in feriali offo per hebdomadam qñ propria non assignantur. Infra octauas dr orõ vt in die festi, similiter in die octa. nisi alia propria assignetur.

¶ Ante orationẽ sẽp dr ℣. Dñs vobiscũ. Respondetur. Et cum spiritu tuo. Qui versus non dr ab eo qui non est saltẽ in ordine Diaconatus, nec à Diacono, præsente Sacerdote, nisi de illius licẽtia. Si quis aũt ad diaconatus ordinẽ nõ peruenit, eius loco dicat. Dñe exaudi orationẽ meã, Respõdet. Et clamor meus ad te veniat. Deinde dr, Oremus: postea orõ, q̃ si vnica tñ dicatur, ℣. Dñs vobiscum, vel Dñe exaudi, repetit finita oratione, postquã fuerit, responsum Amẽ. Sin aũt plures Orõnes dicendæ sint: ante quãlibet orationẽ dr Aña & ℣. deinde dr Oremus: & post vltimã orationẽ repetitur. Dñs vobiscũ: postea dr, Benedicamus Dño, Respõdetur, Deo gratias Deinde dr ℣. Fideliũ animæ: qui ℣. Fidelium non dr post Benedicamus Dño, ad Primã ante Preciosa &c. neque ad completorium ante Benedicat, &c.

¶ Si oratio dirigatur ad Patrem, concluditur. per dñm: Si ad Filium, Qui viuis & regnas. Si in principio orationis fiat mentio Filij, dicatur. Per eundem: Si in fine orationis, dicatur: Qui tecum viuit, & regnat. Si fiat mẽtio Spiritus sãcti dicat: In vnitate eiusdẽ Spũs sancti. &c.

¶ Quando plures orationes dicuntur, prima tantum dicitur sub sua cõclusione. Per dominũ, vel aliter vt supra: aliæ non concluduntur nisi in vltima Oratione: sed vnicuiq; Orationi semper pponitur, Oremus, præterquam in officio Defunctorum: in quo alio modo quam

quam vt supra Orationes dicuntur, vt in eius officio dicitur.

De Hymno, Te Deum.

Hymnus, Te Deum, dicitur in omnibus festis per annum tam triũ quã nouem lectionũ, & per eorũ octauas, excepto festo sanctorũ Innocẽtium, nisi venerit in Dominica, & nisi fuerit eius octaua, quia tunc dicitur. Dicitur etiam in omnibus dominicis a Pascha Resurrectionis inclusiue, vsque ad Aduẽtum exclusiue: & a Natiuitate Domini inclusiue, vsq; ad Septuagesimam exclusiue: & in omnibus ferijs tẽporis paschalis, scilicet a Dominica in albis vsque ad Ascensionẽ, excepta secũda feria Rogationum, in qua non dicitur.

¶ Non dicitur autem in dominicis Aduentus, & a Septuag. vsque ad dominicam Palmarum inclusiue, neque in ferijs extra tempus paschale.

¶ Cum dicitur, omittitur semper nonũ vel iij Responsorium, & statim dicitur post vltimam lectionem.

¶ Cum non dicitur, eius loco ponitur nonum vel tertium Responsorium cũ Gloria patri, in fine, & dicto Responsorio statim inchoantur Laudes. Similiter quando dicitur Te Deum, eo hymno dicto statim inchoantur Laudes, præterquã in nocte Natalis Domini: quia tunc dicitur Oratio: postea celebratur missa vt suo loco dicitur.

De Oratione Dominica, & Salutatione Angelica.

Oratio Dominica Pater noster, & Salutatio Angelica Aue maria, semper dicitur secreto ante omnes Horas, præterquam ad Completorium: quia tunc in principio dicitur tãtum Pater noster, post lectio. breuem dicto versu Adiutorium nostrũ, & in fine Pater noster, Aue Ma ia, cũ Credo post orationem S. Mariæ Finitis Horis dicitur similiter secreto Pater noster, tantum, dicto Versu, Fidelium animę, vbi hic versus dicitur: qui versus non dicit quando post officium diei dicitur officium Beatæ Marię, sed post illud: & tũc dicitur Pater noster, vt supra. Si autem alia Hora subsequatur, in fine præcedẽtis Horæ dicitur Pater noster, semel tantum pro principio sequentis Horæ, addita Aue Maria.

¶ Quando oratio Dominica dicenda est cum precibus, semper clara voce profertur, Pater noster, & in fine, Et ne nos: reliquum dicitur secreto; alias nunquã profertur. Ad Laudes vero & Vesperas, quãdo in feriali officio dicũtur preces, totum dicitur clara voce.

¶ Salutatio Angelica semper dicitur ante officium S. Mariæ, quando non dicit cũ offo Dñi, quia tunc sufficit dixisse in principio cum oratione Dominica.

De Symbolo Apostolorum, & Symbolo Athanasij.

Symbolum Apostolorum semper dicitur ante matutinum, & Primam, & finito Cõpletorio, post orationẽ Angelicam totum secreto: etiam si ad Primã, & Completorium iterum dicendũm sit cum precibus. Quando vero dicitur cũ precibus, ad Primam & Completorium clara voce profertur, Credo in Deum. & in fine Carnis resurrectionem, reliquum dicitur secreto, alias nũquam dicitur, nisi vt supra.

¶ Symbolum Athanasij dicitur ad Primam post psalmum Retribue in omnibus Dominicis per annum, quando officium fit de Dominica, exceptis Dominicis infra octauas Natiuitatis Domini, Epiphaniæ, Ascensionis, & Corporis Christi, ac Dominica Resurrectionis, & Penteco. in quibus dicuntur tantum tres psalmi. vt in festis. In dominicis infra alias octauas, & in Dominica Trinitatis dicitur, alias nunquam, neque si aliquod festum duplex celebretur in Dominica.

De Precibus.

Preces sunt aliquot versus, qui aliquando dicuntur ante orationẽ incipientes a Kyrie eleison.

¶ Preces Dominicales, ad Primam, & Completorium, vt in Psalterio dicuntur tantum quandocunque officiũ nõ est duplex, vel infra octauas: in duplicibus autem & infra octauas non dicuntur, etiam si infra octauam fiat de Dominica, vel alio festo semiduplici, quia tunc ratione octauæ non dicuntur.

¶ Preces feriales ad Laudes, & Horas distinctæ vt in Psalterio, dicuntur tantum in ferijs Aduentus, Quadragesimæ. Quatuor

tuor temporum, & Vigiliarum, quæ ieiunantur: exceptis Vigilia Natiuitatis Domini, & Vigilia, & Quatuor temporibus Pentecostes: & tunc dicuntur flexis genibus. In alijs ferijs per annum a prædictis nunquam dicuntur, nisi Dominicales, & in illis non flectuntur genua.

¶ In ferijs Aduentus, Quadragesimæ, & Quatuor temporum dicũtur preces feriales ad Laudes, per Horas, & ad Vespe. si non sequatur festum: ad Completorium dicuntur consuetæ de Dominica, sed flexis genibus. Dicuntur autẽ preces flexis genibus ab hebdomadario vsque ad versum, Dominus vobiscum, ante orationem. A circunstantibus autẽ vsque ad versum, Benedicamus domino, post Orationem.

¶ In Vigilijs preces feriales dicuntur tantum ad matutinum, & per horas. Ad Vespe. vero sequentes non dicuntur, qa inde fit de festo. Psalmus. Miserere, non dicitur cum Precibus, nisi ad Vesperas, & psalmus, De profundis, nisi ad Laudes: in alijs horis prædicti psalmi non dicuntur. In officio Defunctorum dicũtur psalmi, qui in eorũ officio signant.

De commemorationibus Communibus seu Suffragijs Sanctorum.

Commemorationes communes, seu suffragia de Sanctis, quæ habẽtur in Psalterio ad Vesperas Sabbathi, dicũtur in fine Vesperarũ, & Laudũ ab octaua Epiphaniæ vsq; ad Dominicã Passionis exclusiue, & ab octaua Pentecostes vsque ad Aduentum exclusiue, in Dominicis Ferijs, & festis: nisi officium sit duplex, vel infra octauas, & illis adiungitur commemoratio de Patrono, vel titulo Ecclesiæ, ante, vel post commemorationem de Apostolis, & de Sancta Maria, pro dignitate illius: ita tamen vt semper vltimo loco ponatur cõmemoratio de Pace. Et ante illas in feriali officio fit commemoratio de Cruce, quæ habetur in Psalterio, post Laudes secundæ feriç.

¶ Tempore paschali fit alia commemoratio de Cruce, vt ibi ponitr ad Laudes feriæ secundæ post Dominicam in Albis: & ea solum tunc dicitur.

¶ Si facienda sit commemoratio alicuius festi occurrentis, commemoratio festi semper fit ante ipsa Suffragia consueta, etiam ante commemorationem de Cruce.

¶ Commemoratio de sancta Maria non fit cum alijs quando dicitur eius officium paruum.

De Antiphonis Beatæ Mariæ in fine Officij.

Antiphonæ beatæ Mariæ positæ in fine Psalterij post Cõplet. singulæ dicunt pro tẽporis diuersitate, vt ibi annotat, præterquã in triduo maioris hebdomadæ ante Pascha.

¶ Dicuntur autem extra Chorum tantũ in fine Completorij, & in fine matutini dictis Laudibus, si tunc terminandum sit officium: alioquin, si alia subsequatur Hora, in fine vltimæ Horæ. In Choro autem semper dcantur, quandocunque terminata alia Hora, discedendum est a Choro.

¶ Nunquam vero dicitur post aliquam Horam quando subsequitur cũ officio diei officium Defunctorũ, vel Litaniæ, præterquam post Completorium, in quo semper dicitur, etiam si prædicta subsequatur: neque etiam dicitur, quãdo post aliquam Horam subsequitur missa. Dicuntur autem semp flexis genibus, præterquam tempore paschali, hebdomadario tamen ad orationem surgente.

De Officio paruo Beatæ Mariæ, & alijs.

De officio paruo beatæ Mariæ, de officio Defunctorũ, de Septẽ Psalmis pœnitẽtialib⁹, & Litanijs, & de psalmis Gradualibus, quãdo & quo modo, tam in choro, quam extra Chorum dicenda sint, habentur suis locis propriæ rubricæ circa finem Breuiarij.

PSALTERIVM DISPOSITVM PER HEBDOMADAM,

Cum ordinario Officij de Tempore.

DOMINICA
Ad Matutinum.

Ad omnes Horas, preterquã ad Completoriũ, dicitur secreto.

Pater nr̃, q es in celis, sanctificet nomẽ tuũ. Adueniat regnũ tuũ. Fiat volũtas tua, sicut in celo, ⁊ in terra. Panẽ nostrũ quotidianum da nobis hodie. Et dimitte nobis debita nr̃a, sicut ⁊ nos dimittimus debitoribus nostris. Et ne nos inducas in tentationem. Sed libera nos a malo. Amen.

Aue Maria grã plena: Dñs tecũ: benedicta tu in mulieribus, ⁊ benedictus fructus ventris tui Jesus. Sancta Maria mater Dei, ora pro nobis peccatoribus: nunc ⁊ in hora mortis nostre. Amen.

In [illegible] Pri/me, ac in fine Completorij, di/ etiam Symbolum [illegible]lor.

Credo in Deum patrẽ oipotentem, creatorẽ celi ⁊ terre: Et in Jesum Christũ filium eius vnicum dominũ nostrum. Qui conceptus est d spiritu sancto, natus ex Maria v̄gine. Passus sub Pontio Pilato, crucifixus, mortuus, ⁊ sepultus. Descẽdit ad inferos, tertia die resurrexit a mortuis: Ascendit ad celos, sedet ad dexteram Dei patris oipotẽtis: Jnde venturus est iudicare viuos, ⁊ mortuos. Credo in spm̃ sanctũ, Sãctam Ecclesiã catholicã, Sãctorum Communionẽ, Remissionem peccatorũ, Carnis resurrectionem, Vitam eternã. Amen.

Deinde clara voce dicitur ℣.

Domine labia ✠ mea aperies. ℟ Et os meũ annũciabit laudẽ tuã. ℣ Deus i adiutoriũ meum intende. ✠ se signando. ℟ Domine ad adiuuandũ me festina. ℣ Gloria patri, ⁊ filio, ⁊ spiritui sancto. ℟ Sicut erat in principio, ⁊ nunc, ⁊ semper: ⁊ in secula seculorum. Amen. Halleluiah.

Sic dicitur Halleluiah ad om-

nes horas per totũ annũ, preterq̃ a Dominica in Septuagesima vsque ad feriam quintam i Cena domini. tunc eniʒ dicitur.
Lauʒ tibi dñe rex eterne glorie.
Inuita. sequēs di ab oct. Epip. vsq; ad Dñicam Septuag. ꝛ ab octa. Pentec. vsq; ad Aduentũ.
¶ Inuitatoriũ. Adorem⁹ dñʒ, Qui fecit nos. Repetit Adoremus dñm, qui fecit nos. Psal.

Venite exultemus domino, iubilemus Deo salutari nostro: preoccupemus faciē eius in confessione, ꝛ in psalmis iubilemus ei.
Adorem⁹ dñʒ, qui fecit nos:
Quoniaʒ Deus magnus dñs, ꝛ rex magnus super omnes deos: quoniam non repellet dñs plebem suam, quia in manu ei⁹ sunt omnes fines terre, ꝛ altitudines montium ipse conspicit. Qui fecit nos.
Quoniam ipsius est mare, ꝛ ipse fecit illud, ꝛ aridaʒ fundauerunt manus eius: venite, adoremus, ꝛ procidamus ante deũ, ploremus corã domino, qui fecit nos: quia ipse est dñs Deus noster, nos autem populus ei⁹, ꝛ oues pascue eius.
Adoremus dñm, qui fecit nos.
Hodie si vocē ei⁹ audieritis, nolite obdurare corda vestra: sicut in exacerbatione secunduʒ diē tentationis in deserto, vbi tentauerunt me patres vestri, pbauerũt, ꝛ viderunt opa mea. Qui fecit nos.
Quadraginta annis proximus fui generationi huic, ꝛ dixi semper hi errãt corde: ipsi vero non cognouerunt vias meas, quib⁹ iuraui in ira mea, si introibunt in requiem meam.
Adoremus dñʒ, qui fecit nos.
Gloria patri, ꝛ filio, ꝛ spũi scõ.
Sicut erat in principio, ꝛ nũc, ꝛ semp ꝛ in scl'a seculorũ. Amē.
Qui fecit nos.
Adorem⁹ dñʒ, Qui fecit nos.
Sequēs Hym. di ab oct. Epip. vsq; ad Dñica j. Quadrag. ꝛ a dñica primaꝫ Kalēdis Octo. vsq; ad Aduentum. Hymnus

Primo dierum omnium,
Quo mũdus extat ꝑdit⁹,
Uel quo resurgens cõditor,
Nos morte victa liberat,
Pulsis procul torporibus,
Surgamus omnes ocyus,
Et nocte queramus pium
Sicut prophetam nouimus.
Nostras preces vt audiat,
Suamq; dextram porrigat,
Et expiatos sordibus
Reddat polorum sedibus
Ut quiq; sacratissimo
Huius diei tempore
Horis quietis psallimus,
Donis beatis muneret.
Iam nunc paterna claritas,
Te postulamus affatim,
Absit libido sordidans,
Omnisq; actus noxius.
Ne feda sit vel lubrica
Compago nostri corporis,
Per quam auerni ignibus
Ipsi crememur acrius.

O ƀ hoc redemptor quęsum⁹,
Ut probra nostra diluas,
Uite perennis commoda
Nobis benigne conferas.
Quo carnis actu exules,
Effecti ipsi cęlibes,
Ut pręstolamur cernui,
Melos canamus glorię.
Pręsta pater pyssime,
Patrisq; compar vnice,
Cum Spiritu paraclito,
Regnans p oē seculū. Amē.

¶ Subsequens hym. dr ab octa ua Penthecostes vsq; ad Dñicā primam [illegible] Octob. hym.

Nocte surgentes vigile/ mus omnes,
Semper in psalmis medite/ mur, atque
Uiribus totis dño canamus
Dulciter hymnos.
Ut pio regi pariter canentes
Cum suis sanctis mereamur aulam
Ingredi cęli, simul & beatam
Ducere vitam.
Pręstet hoc nobis deitas btā
Patris, ac nati, pariterq; scti
Spiritus, cuius reboat in oī
Gloria mundo. Amen.

[illegible] hym. dicuntur qui habent in [illegible] de [illegible] officij va/ rietate, quod & in Cap. Hym. ad Laudes, & in aliis similibus seruetur.

IN I. NOCTVRNO.

In Aduē. Añ. Ueniet ecce
Tpe Pasc. Añ. Hal. Lapis.
Per Annū. Añ. Seruite dño.

PSALMVS PRIMVS.

Beatus vir, q nō abijt i ɔsilio impiorū, & i via peccatorū nō stetit; & i cathedra pestilentię nō sedit.
Sed in lege dñi volūtas ei⁹, & i lege ei⁹ meditabit die ac nocte.
Et erit tanquam lignū, quod plātatū est sec⁹ decursus aquarum; quod fructū suum dabit i tempore suo.
Et foliū eius nō defluet; & oīa quęcunq; faciet prosperabunt.
Non sic impij, non sic; sed tanquā puluis, quem proijcit ventus a facie terrę.
Ideo non resurgunt impij in iudicio, neque peccatores in cōsilio iustorum.
Quoniā nouit dñs viā iustorum; & iter impiorum peribit.
Gloria pri, & filio, & spūi sctō.
Sicut erat in principio, &c.
Hic ℟. Gloria patri. dicitur in fine omnium psalmorū. Ps 2.

Quare fremuerūt gētes; & ppli meditati sūt inania?
Astiterūt reges terrę, & principes ɔuenerunt in vnū; aduersus dominum, & aduersus Christū eius.

Dirumpamus vincula eorum; & proiiciamus a nobis iugum ipsorum.
Qui habitat in celis irridebit eos: & dominus subsanabit eos.
Tunc loquetur ad eos in ira sua: & in furore suo conturbabit eos.
Ego autem constitutus sum rex ab eo super Sion montem sanctum eius: predicans preceptum eius.
Dominus dixit ad me, filius meus es tu: ego hodie genui te.
Postula a me: & dabo tibi gentes hereditatem tuam: & possessionem tuam terminos terre.
Reges eos in virga ferrea: & tanquam vas figuli confringes eos.
Et tunc reges intelligite: erudimini, qui iudicatis terram.
Servite domino in timore: & exultate ei cum tremore.
Apprehendite disciplinam, ne quando irascatur dominus: & pereatis de via iusta.
Cum exarserit in brevi ira eius: beati omnes qui confidunt in eo. Ps 3.
Domine, quid multiplicati sunt, qui tribulant me: multi insurgunt adversum me.
Multi dicunt anime mee: non est salus ipsi in deo eius.
Tu autem domine susceptor meus es: gloria mea, & exaltans caput meum.
Voce mea ad dominum clamavi: & exaudivit me de monte sancto suo.
Ego dormivi, & soporatus sum, & exurrexi: quia dominus suscepit me.
Non timebo millia populi circundantis me: exurge domine, salvum me fac deus meus.
Quoniam tu percussisti omnes adversantes mihi sine causa: dentes peccatorum contrivisti.
Domini est salus: & super populum tuum benedictio tua. Ps 6.
Domine, ne in furore tuo arguas me: neque in ira tua corripias me.
Miserere mei domine, quoniam infirmus sum: sana me domine, quoniam conturbata sunt ossa mea.
Et anima mea turbata est valde: sed tu domine usquequo?
Converte domine, & eripe animam meam: salvum me fac propter misericordiam tuam.
Quoniam non est in morte, qui memor sit tui: in inferno autem quis confitebitur tibi?
Laboravi in gemitu meo, lavabo per singulas noctes lectum meum: lacrymis meis stratum meum rigabo.
Turbatus est a furore oculus meus: inveteravi inter omnes inimicos meos.
Discedite a me omnes qui operamini iniquitatem, quoniam exaudivit dominus vocem fletus mei.
Exaudivit dominus deprecationem meam: dominus orationem meam suscepit.
Erubescant & conturbentur vehementer omnes inimici mei: convertantur & erubescant valde velociter.
In Adventu. Antiphona.
Veniet ecce rex excelsus cum potestate magna ad salvandas gentes, alleluia. Antiphona. Confortate.

Per

Per Annum. Antiphona.
Seruite dño i timore, et exulta te ei cum tremore. Antiphona.
Deus iudex iustus. Psal. 7.
Domine Deus meus i te speraui; saluum me fac ex omnibus persequentibus me, et libera me.
Nequando rapiat vt leo aiam meam; dũ non est qui redimat, neq qui saluum faciat.
Domine Deus meus, si feci istud; si est iniquitas in manib⁹ meis.
Si reddidi retribuentibus mi hi mala; decidam merito ab ini/micis meis inanis.
Persequatur inimicus animã meã, et cõprehẽdat, et conculcet in terra vitam meam; et gloriam meam in puluerem deducat.
Exurge domine in ira tua; et exaltare in finibus inimicorum meorum.
Et exurge domine deus me⁹ in pcepto quod mãdasti; et syna goga populorum circũdabit te.
Et propter hanc in altũ regre dere; domin⁹ iudicat populos.
Iudica me domine secundum iustitiam meam; et secundum in/nocentiam meam super me.
Cõsummetur nequitia pecca/torum, et diriges iustum; scrutãs corda, et renes Deus.
Iustum adiutorium meum a dño; q saluos facit rectos cord.
Deus iudex iustus fortis, et pa tiens; nunquid irascitur per sin gulos dies?
Nisi conuersi fueritis, gladium suum vibrauit; arcum suum te/tendit, et parauit illum.
Et in eo parauit vasa mortis; sagittas suas ardentib⁹ effecit.
Ecce parturijt iniustitiã, cõce pit dolorẽ; et peperit iniquitatẽ.
Lacum aperuit, et effodit eum; et incidit in foueam quam fecit.
Conuertetur dolor eius in ca put eius; et in verticem ipsi⁹ ini/quitas eius descendet.
Confitebor domino secundum iustitiam eius; et psallã nomini domini altissimi. Psalmus 8.
Domine dominus noster; quam admirabile est nõ/men tuum in vniuersa terra.
Quoniam eleuata est magni/ficentia tua; super cęlos.
Ex ore infantiũ et lactẽtiũ pfe cisti laudẽ ppter inimicos tuos; vt destruas inimicum et vltorem.
Quoniam videbo cęlos tuos opera digitorum tuorum; Lunam et Stellas quę tu fundasti.
Quid est homo, q memor es eius; aut filius hominis, qm vi/sitas eum?
Minuisti eum paulominus ab angelis; gloria et honore corona sti eum, et constituisti eum super opera manuum tuarum.
Omnia subiecisti sub pedibus eius; oues, et boues vniuersas; in super et pecora campi.
Volucres cęli, et pisces maris qui perambulant semitas ma/ris.
Domine domin⁹ noster, quam admi/

¶ In festis nouem lect. ad Vesp. dñt añæ de Laudibus, nisi propriæ in Vesp. assignentur. ad Horas similiter, tam in officio de Tpe quã de Sanctis, quãdo habētur propriæ in Laudibus, & aliæ ꝓpriæ nō inueniūtur ad Horas, sumuntur ex Laudibus quarta prætermissa, hoc ordine. Ad primam, prima: ad Tertiam, secūda: ad Sextam, tertia: ad nonam, quinta.

¶ In ferijs Aduentus, quæ non habent ad Horas proprias añas, sumuntur ex Laudibus Dominicæ præcedentis. Vbi vero in Laudibus feriarū Aduentus fuerint propriæ, sumuntur, vt dictū est, ex ipsis Laudibus feriarum propriæ.

¶ Tpe pasch. in officio tã nouē, quã triū lectionū psalmi nocturnorum cuiuslibet noct. dicuntur sub vnica aña, q̃ officio conuenit. vt suis locis ponitur.

¶ In duplicibus ad Vesp. & Matutin. & Laudes tãtum, antiphonæ dicuntur ante psalmos integræ, & post psalmos integræ repetuntur; & in alijs Horis, & in officio non duplici, in principio psalmi inchoatur tãtum antiphona, deinde in fine integra dicitur. Et quãdo antiphona incipit sicut psalmus, post inceptam antiphonam dicatur quod sequitur in psalmo sine repetitione principij, ab eo loco, vbi desinit antiphona.

¶ Añis proprijs tam in offō de tpe, quã de sanctis semper cedūt quæ hñr tam in psalt. quam in Communi Sanctorum.

¶ Quando fit aliqua cōme. semper dicitur antiphona ante orationē, cum versu, quæ sumitur ex officio quod conuenit ei, de quo fit cōme. ita vt in Vespetis sumatur aña quæ assignatur ad Magni. in Laudibus quæ ad Benedictus, cū versibus, qui habentur post Hymnum.

¶ Aña S. Mariæ positæ in fine Cōpletorij dñr vt inferius in ꝓpria rubrica dicit.

De Psalmis.

PSalmi, in officio de Tpe, ꝑ omnes Horas, in Dñicis, & Ferijs dicūtur eo modo quo distributi sunt i psalterio: nisi aliquãdo aliter in Proprio de Tempore signentur In festis autem dicuntur: vt in proprijs locis signantur: alioquin vt in communi Sanctorum.

¶ Psalmi ad Laudes de dominica cū cãtico Benedicite, dicūtur in oib⁹ festis ꝑ annū, & in ferijs temporis paschalis.

¶ Psalmus, Confitemini, dicitur ad Primam cū alijs Psal. in psalterio assignatis in oībus dominicis (qñ officium fit de dñica) a tertia Dñica post Pentecost. inclusiue vsq; ad Natiui. Dñi exclusiue: & a secūda dñica post Epiph. inclusiue vsque ad Septuag. exclusiue: à Septuagesima aūt inclusiue vsq; ad Pascha exclusiue. eius loco dicitur psalmus, Domin⁹ regnauit: & psalmus, Cōfitemini, tūc dicitur ad Laudes post psal. Miserere, vt suo loco dicitur. In dñicis vero temporis paschalis à dñica in Albis inclusiue, vsque ad Ascensionē exclusiue, dicunt tantum tres psalmi sicut in festis, addito symbolo Athanasij. Alij psalmi per singulas ferias distributi ad Primam, dicūtur singuli loco psalmi, Confitemini, in feriali tantū officio, quãdo de feria agitur extra tempus paschale. In ferijs vero tēporis paschalis, in festis per annū & in Sabbatho, siue de S. Maria, siue de feria fiat officium, dicuntur tantū tres psalmi: scilicet, Deus in noīe tuo, Beati immaculati, & Retribue: etiam si festū duplex celebretur in dominica.

¶ In dñicis aūt, qñ offm̄ fit de dñica, post psalmos addit̄ semꝑ symbolū Athanasij Quicūq; vt infra in ꝓpria rubr. dicet.

¶ Psalmi Horarum; scilicet ad tertiam: Sextam: & Nonam. & ad Completoriū: nunquam mutãtur, vt in psalterio, siue de Sanctis, siue de Tēpore fiat officiū.

¶ Psalmi de dominica ad Vesp. vt plurimū dñr in Vesp. festorum, excepto vltimo qui mutatur: cū vero aliter fit suis locis annotatur. In Vesp. infra oct. dicuntur, psalmi. vt in ij. Vesp. festi, exceptis primis Vesp. diei oct. in quibus dicuntur, vt in primis Vesp. festi.

¶ In fine psalmorū semꝑ dr̄ Gloria patri, præterquã in psalmo, Deus De⁹ me⁹ ad te de luce vigilo: & in psalmo, Lauda te dñm de cœlis in qbus dicitur tñ in fine vltimi psalmi ante canticum Benedicite, & ante Capitu. Præterea nō dr̄ in triduo maioris hebdo. ante Pascha, nec i officio Defunctorū, cuius loco pro Defunctis dicitur, Requiem æternam. &c.

De Canticis.

CAntica dñr in offō de tpe, tam de Dñicis, quã de ferijs, vt i Psal. distribuunt ad Laudes: Vesp. & Cōp.

¶ In festis, & Tpe paschali ad Laudes, semper dicitur Cãticũ, Benedicite, vt in Dñica, & in fine eius nõ dicitur, Gloria patri, sicut in alijs Cãticis dicitur, nec respõdetur. Amẽ. Alia Cãtica ferialia, vt in Psalterio, ad Laud. non dñr nisi qñ oſtm fit de feria extra tempus paschale.

¶ Canticum: Benedictus, Mag. & nũc di mittis, semper dñr suo loco, vt in Psalt.

De Versibus.

Versus semp dieũtur ad matuti. post vltimũ psalmũ, & antiphonã nocturnorũ: siue in offõ dicãtur tres noct. siue vnus. Ad Laud. & Vespe. versus dicit post hymnũ; Ad Horas dicitur in Respõsorio breui post repetitionem partis eius, dicto Gloria patri.

¶ In pascha resurrectionis; & per eius octauam vsque ad Sabbathum in Albis, inclusiue, in Nocturno tantum dicitur versus, in alijs Horis non dicitur, vt ibi.

¶ Quando fit aliqua commemo. semper post antiphonam eius, de quo fit cõme. dicitur Versus qui in eius officio ponitur post hymnum Vesperarũ & Laudũ.

¶ Versibus tpe Pasch. semp adit. Halle.

¶ Versus Dñs vobiscum, semper præponitur orationi, & post eam repetitur, vt infra dicitur in rubrica de oratione.

¶ In officio festi trium lectionum, post oẽs psalmos feriales cum añis, dñr versus de Cõi Sanct. hoc ordine, Feria ij. & v. Ver. j. noct. Feria iij. & vj. versus secundi noct. Fe. iiij. versus tertij nocturni.

¶ Versus positi in Psalterio ad Laudes, & Vesp. semper dicuntur, quando alij. proprij non assignant. Proprio de tpe.

De Absolutionibus, & Benedictionibus ante Lectiones.

Absolutiones, & Bñdictiones dicũtur p ordinẽ in officio nouẽ lectionũ ante lect. vt in prima Dñica de Aduentu ponunt, scilicet post versum dicto Pater noster, Et ne nos, dicit Absolutio & Bñdictio, vt ibi præterquã ĩ Matuti. tenebrarũ Maioris hebdomadæ, & in officio Defunctorũ, in quibus Absolutio & Benedictio non dicuntur.

¶ Si officiũ nouem lectionum fit de Sãcto, octaua Benedictio erit, Cuius, vel Quorum festum colimus &c. vt ibi. Si de S. Maria octa. Benedictio erit, Cuius festum colimus ipsa virgo virginũ: &c.

Cum leguntur tria euãgelia, eum hom. fiat sicut in Natiuit. Domini dicitur.

¶ Si fit officium trium lectionum, & fit de feria ĩ qua singulæ tres lectiones sũt de scriptura, Absolutio, & Benedictiões sumuntur ex prima Dominica de Aduẽtu, hoc ordine, Feria ij. & v. Absolutio, & Bñones j. noct. dñr. Fer. iij. & vj. scdi noct. Feria iiij. & Sabbatho tertij noct.

¶ Si aũt singulæ tres lect. nõ sunt de scriptura, Absol. dr ẽm ferias, sicut qñ tres sunt de scriptura. Bñones vero semp dñr vt in iij. noct. dñicæ ordinantur.

¶ Si tres lect. sunt de hom. Prima Bñoerit, Euangelica lectio. Secunda, Diuinũ auxilium. Tertia, Ad societatem.

¶ Si fit de fest~õ, de Absolutionib⁹ idẽ seruat qd in ferijs qñ nõ legit homilia: sed Bñones dñr vt ĩ iij. noc. hoc mõ: Prima. Ille nos bñdicat. Scda, Cuius, vel quorũ festum colimus: Tertia, Ad societatem.

¶ Quando fit officium B. Mariæ in Sabbatho, Absolutio & Benedictiones dicũtur, vt ĩ eius offõ paruo circa fi. Breuia.

De Lectionibus.

Lectiones legunt ad Matuti. dictis psalmis nocturnorũ cũ añis, versibus, Absolutionib⁹ quoq; & Benedictionibus, vt supra. In duplicib⁹ & semid. dicuntur nouẽ lect. idest in quolibet nocturno tres: in ferijs & festis simplicibus legũtur tantum tres lectiones.

¶ In officio nouem lect. legũtur hoc modo. In primo noct. semper legũtur tres lectiones de Scriptura, quæ, quando suis locis propriæ, aut de Cõi Sanctorũ non assignantur, sempre leguntur vt in offõ de tpe, quæ sua quaque die occurrunt legendæ. In ij. noct. si fit de Sancto, tres lect. leguntur de vita Sancti: quæ si non adsint propriæ, leguntur de sermone, q ei conuenit, ex Cõi Sanctorum: Vnde et numerus trium lect. completur, quãdo officium fit nouem lect. de aliquo Sctõ, qui non habet nisi vnam, vel duas lect. de vita sancti. Si fit de Dñica, vel alio officio nouem lectionum, per annum, etiã de octa. legũtur tres lectiones de aliquo sermone, qui in illis ponitur. In iij. nocturno semper legũtur tres lectiones de homilia in euangelium, positę in Proprio, aut de Communi assignatæ, & primæ lectioni de homilia semper præponitur

nitur principium lectionis de Euangelio, de quo est homilia: etiam infrà octauas. Excipiuntur ab hoc ordinario lectionum matutinę tenebrarum ante pascha, & Defunctorũ, vt in suis off. ponit.

Si in offõ nouẽ lectionũ in quo nõ dr nonũ ꝛ᷑ium contingat fieri cõmemora. de aliquo sancto, qui propriam habet lectionẽ, nona lectio legitur de sancto: si fuerint duæ de sancto, cuius fit cõme. ex duabus lectionibus fiat vna lectio, omissa nona lectione in dicto offõ nouẽ lect. vel octauæ lectioni adiũcta. Quod si eodem die occurrat dñica, vel feria quæ habeat homiliã, nona lectio sancti omittitur: & eius loco legitur homilia Dominicæ, vel feriæ.

In offõ trium lect. si fit de feria tres lectio. leguntur de scriptura, nisi tres sint de homilia, quia tunc omissis lectionib. de scriptura, tres leguntur de hom. Si fit de sancto, qui habeat duas lectiones, prima tantum erit de Scriptura, vel vna, vel ex tribus vna, Secunda & tertia de sancto. Si vnã tñ habuerit, vel propriã, vel ex Cõi assignatã, prima, & secunda erũt de scriptura, tertia de scõ: qđ etiã seruatur in offõ S. Mariæ in sabbatho.

Si initium lectionis de scriptura trãsferatur in sedam feriã, lectiones scripturæ pesitæ in secunda feria vel omittanť, vel cũ ꝛ᷑ijs de eadem scriptura adiũctę legantur: quod semper fieri põt, qñ lect. de scriptura aliquo die omittuntur.

Lectiones aũt de scriptura in offõ de Tpe sic distributæ sunt p annũ, vt quotidie aliquid ex ea legat ẽt in offõ de sanctis, qñ aliæ, vt dictũ est, non assignanť.

Initia librorum sacræ scripturæ (qui fere semper in Dominicis inchoãtur) eo die ponuntur, quo notata sunt, etiam si fiat officium de sancto, nisi in festo aliæ propriæ lect. scripturæ de Cõi assignent; tunc enim initium lectionis de scriptura, transfertur in sequentẽ diẽ. similiter non impeditam. Historia vero, quia ex historia scripturæ sumpta, si eo die in quã trãsfertur initiũ scripturæ propter festum occurrens poni nõ possit, ponatur infra hebdomadam, vt dicitur in rubrica de ꝛ᷑ijs. Cum añt initium alicuius epistolæ beati Pauli post octa. Epiph. vel epistolæ canonicæ tpe paschali: aut alicuius prophetæ minoris mense Nouembri, infra hebdomadã illorum tporũ impeditur aliquo festo nouem lectionũ habente proprias lec. de scriptura, dictum initium epistolę & prophetæ, quod cõmode fieri poterit, ponatur in sequẽti feria alio simili initio scripturæ ponendo vel festo non impedita: alioquin in præcedenti non impedita, vel cum alijs lectionibus de eadem scriptura in sequentibus diebus continuetur, ita vt aliquo mõ ponatur. Cũ ẽt initiũ lectionis alicuius libri de scriptura transfert in aliã diẽ, aliæ lect. eadem die, de eade scriptura assignatæ, vel cũ superioribus lect. legantur, vel omittantur, ita vt non oporteat eas amplius in alio sequẽti die resumere: sed illæ legantur, quæ sua quaq; die occurrunt, aut cũ eisdẽ iungantur. Quod semper seruetur, qñ lect. occurrẽtes de scriptura legi non possunt.

De scriptura quoq; rãtum est positũ, quãtũ satis videtur pro numero hebdomadarum, quæ esse possunt, & inter Epiphaniam & Septuagesimam, & inter Pẽtecosten & Aduentum. Vbi vero cõtingit minui numerũ dñicarũ & hebdomadarũ post Epipha. adueniente dñica Septuage. & post Penteco. adueniẽte alia dñica, vt infra dr: quod superest de scriptura alicuius libri pro numero dictarũ dñicarũ, & hebdomadarũ, positi eo anno omittitur. Quod etiam fit de scripturæ ex libris Regũ: de quibus legitur ab oct. pentecost. vsque ad primam dñicã Augusti cũ nõ expletur numerus dñicarum post oct. penteco. de eo libro annotatus vsq; ad mensem Augusti: quia tũc lectionibus de eo libro omissis, legitur scriptura q̃ ponit mense Augu. Quod similiter & in sequẽtibus mensibus obseruatur, cũ mensis, cui quinq; dñicæ assignantur, non habuerit nisi quatuor: tũc enim omittuntur lect. v. Dñicæ, & eius hebdomadæ, & ponuntur lectiones primæ dñicæ sequentis mensis, & eius hebdomadæ, qua. s. dñica proximior est Calendis illius mensis, secundum rubricã mensis Augusti positam in proprio de tempore.

Lectiones dñicæ v. Octob. qñ October habuerit tm quatuor dñicas legũtur feria v. præcedentis hebdomadæ no impedita

dita festo duplici qđ habeat proprias lect. Scripturæ: alioquin legantur feria vj. eiusdem hebdo. coniunctæ lectionibus ij. & iij. feriæ hebdomadæ v.

¶Lectiones etiam secundæ dñicæ Nouē libris, & eius hebdomadæ omittuntur, quando idem mensis habuerit tantum quatuor dñicas: tūc.n. tertia dñica Noueb. cū sua hebdomada ponit̄ loco secundę, & quarta loco tertiæ, & quinta loco quartæ.

¶Lectiones de scriptura, positæ in Cōi sctorum, leguntur tam in festis duplicibus, quam semiduplicibus vbi assignantur in proprio sanctorum per annum: Rursus qñ aliquod festū in propria ecclesia solenniter celebratur: Item quando aliquod festū nouem lect. occurrit in Quadragesima, & Quatuor tēporibus, in ij. feria Rogationū, & in Vigilia Ascēsionis, in quibus ferijs in offō de Tpe nō assignantur lectiones de scriptura, sed de Homi. tunc enim in festis recurrēdū est ad lect. de scriptura positas in Cōi sāctorum. Quod si occurrat in die octaua alicuius festi habentis octauam, tunc in primo nocturno diei octauæ repetantur lectiones, quæ in j. noct. festi lectæ fuerint. Aliæ lectiones secundi, & iij. noct. positæ in cōi Sanctorum, similiter leguntur, qñ in proprio sanctorum assignantur, & quando in aliqua ecclesia aliquod festū celebratur cum nouem lectionibus, quia in ea est solēne, aut cōsuetum celebrari, quod proprias de festo lectiones non habuerit.

¶In fine cuiuscunq; lectionis dr̄. Tu autē dñe miserere nr̄i, & rñdetur. Deo gratias. Quod etiā fit in lectionibus breuibus in principio Cōpletorij, & in fine primæ post pciosa, præterquā in triduo maioris hebdomadæ ante Pascha, & in offo Defunctorū, vt suis locis ponit̄.

De Responsorijs post Lectiones:

Responsoria dicūtur ad matutinū post Lectiones: ita vt post quālibet lectionem dicatur vnum Responsorium vt infra.

¶In fest. 9 nouē lect. (præterquam in festo sanctorū Innocentiū, qñ non venerit in dñica) & ī dñicis a dñica ī albis inclusiue vsque ad Aduētū exclusiue: & a dñica infra octa. Nati. inclusiue vsque ad Septuage. exclusiue, dñr octo tantū ℟ia: & in fine tertij, sexti, & octaui, dicitur Gloria patri, cū repetitione partis ℟ij: qđ regulare est in fi. vlt. ℟ij cuiuslibet noctur. tā offō nouē, quā triū lect. excepto tpe Passionis, quo tpe eius loco repetitur ℟ium à principio: excepto ēt offō Defunctorum, cuius loco dr̄ Requiē æternā &c. Qui versus Gloria patri, quibusdam diebus dr̄ in j. ℟io, vt in proprijs locis annotatur. Post nonā lect. prædictis diebus, qñ octo tm̄ dñr ℟ia, immediate dr̄ Hymnus. Te Deū.

¶In dñicis Aduentus, & in dñicis a Septuag. vsq; ad dñicā palmarū, & ī triduo ante pascha, dñr nouem ℟ia quia tunc non dicitur Te Deum.

¶In offō aūt triū lec. qñ fit de festo, & in ferijs tpis paschalis, qđ est inter dñicā in Albis, & Ascēsio. (excepta feria ij. Rogationū, ī qua dr̄ iij. ℟iū) dñr duo ℟ia q̄ post tertiā lect. dr̄. Te Deū. Quæ ℟ia in festis sumūtur de cōi sctorū, & in dictis ferijs tpis pasch. qñ alia ppria non assignātur, sumūtur de dñica, in qua primo sunt posita hoc ordine.

Scda & v. feria, primum & secūdum ℟ium j. noctur.

Feria iij. & vi. primū & ij. ℟iū ij. noc.

Feria iiij. primū & ij. ℟iū tertij noct.

¶In aliis feriis extra tempus paschale dicuntur tria Responsoria (quia in illis non dicitur Te Deum:) hoc ordine. Feria secunda & v. tria Responsoria, primi nocturni. Feria tertia & sexta, tria Responsoria secundi nocturni. Feria quarta & Sabbatho, quādo in eo fit de feria, tria Responsoria tertij nocturni Dominicæ præcedentis, in qua primo sunt posita. Verum quia in tertio nocturno Dominicarum à tertia post Pentecost. inclusiue, vsque ad Aduentū exclusiue: & ab octaua Epiphaniæ, vsque ad Septuagesimam exclusiue, non habetur, nisi vnum Responsorium, dicendum infra hebdomadam, quod est septimum in Dominica: propterea quod Responsorium, Duo Seraphim, non dicitur, nisi in Dominicis post Pentecosten, vsque ad Aduētum, & ab Epiphania, vsque ad Septuagesimam, ideo Feria quarta, & Sabbatho qñ de ij. noc. sumenda erunt

℟ia: primum ℟ium erit, quod est septimũ Dñicæ secundæ, & tertio loco dicit secũdum & tertiũ sequẽtis feriæ, i. post scdam & tertiã lectionẽ dr̃ f̃m & tertiũ ℟ium, quod est scd̃m & tertiũ secundæ sequentis feriæ, si propria ℟ia habuerit alioquin si non habuerit propria, dicit f̃m & tertiũ ℟iũ primi noct. eiusd. dñicæ.

¶ Sumuntur aũt ℟ia ex eo loco, vbi primo sunt posita in principio mẽsis, vel libri, & ea repetũtur i alijs sequen. dñicis illius mensis, in qbus alia no assignãtur vel donec de illo libro legitur, vnde sũpta sunt ℟ia. Quæ aũt in prima hebdomada mẽsis posita sunt p ferias, repetãtur eodẽ ordine in eisdẽ ferijs p sequentes hebdomadas, donec alia ponantur.

¶ ℟ia etiã ꝓpria scd̃æ feriæ, si propter festum occurrẽs, poni nõ possint in ea feria vbi assignantur, ponantur in sequẽti prima occurrẽti feria. Vbi vero non adsunt propria, semper ex nocturnis Dominicæ sumuntur dicto ordine.

¶ Si ℟ia primi noct. eius dñicæ, in qua primo ponũtur, ꝓpter festũ dup. in ea occurrẽs, in ipsa dñica poni nõ possint, ponãtur primo die eius hebd. in qua occurrit fieri de feria, & omittantur, alia q̃ forte in illa feria ꝓpria haberẽtur. Si vero in tota hebd. nõ occurrat dies, in quo fiat de feria, prima die nõ impedita festo ix. lect. fiat offm̃ de feria, cũ cõmem. festi triũ lect. in ea occurrẽtis; si tota hebd. & sequẽs Dñica fuerit impedita offõ ix. lect. in qua nõ possit fieri offm̃ de dñica vel de feria, id fiat i sequẽti hebd. vel Dñica, dũmodo i ea alia ℟ia nõ sint primo ponẽda: qa tũc si alia ℟ia sint primo ponenda, prima die præcedentis hebd. non impedita festo duplici, fit de feria, vt supra: & festũ semiduplex in ea occurrens transfertur.

¶ ℟ia etiam iij. noct. quæ in aliquibus Dñicis ex textu euãgelij sumpta sũt, nõ repetantur per hebdomadã, q̃n in ea sumenda sunt ℟ia ex iij. noct. Dñicæ: sed eorũ loco dicãt alia sequẽtis fariæ. Idẽ seruatur de qbusdã ℟ijs proprijs, in ferijs Quadrag. vbi vnũ tm̃ ℟ium ponit: qa non dñr nisi in eo die, quo ponũtur: & in alijs sequẽtibus ferijs Quadrage, sumuntur ex. Dñica, ordine supradicto.

¶ Tp̃e paschali in fine ℟ij ante versum additur Haleluiah. Primum ℟sum festi quod aliqñ non dicitur infra quasdam octauas, dicitur in dominica infra oct. si admodum octauæ agatur officium, & in die octaua, nisi aliter notetur.

De Responsorijs breuib. Hor. [illegible]

Responsoria breuia dñr post capitulũ ad primã, Tertiã, Sextã, & Nonã: & ad Cõplet. p̃terquã in triduo ante Pascha vsq; ad sabbathũ in Albis exclusiue, qbus diebus nõ dñr. Ad Primã & Cõpleto. semp dñr eodẽ modo vt in Psalt. In alijs Horis, qñ fit offm̃ de dñica, vel de feria p annũ. dñr vt hñr in Psalt. In Aduentu autẽ, Quadrag. & tp̃e paschali, vt suis locis hñr propria. In festis similiter, qñ non habentur propria, dicuntur vt in Communi sanctorum.

¶ In fine ℟ij breuis semp dr̃ Gloria patri cum repetitione partis ℟ij, eo modo quo ordinat ad Primam in Psalt. præter quam tempore Passionis: tunc enim nõ dicitur Gloria patri: sed eius loco repetitur ℟ium breue a principio.

¶ In ℟io breui ad Primam, loco uersus, Qui sedes, & cæt. vt in Psalt. in Aduentu dr̃, Qui vẽturus es in mũdũ, tam in dñicis & ferijs, quã in festis, excepto festo Cõceptio. B. Mariæ. In Natiuitate Dñi & vsq; ad Epiphaniã etiã in festis occurrẽtibus, in festo Corporis Chr̃i & p oct. & in omni offõ B. Mariæ, tam nouẽ quã triũ lect. dr̃, Qui natus es de Maria virgine. In Epiph. & per octauã, & in festo Transfigurat. dr̃, Qui apparuisti hodie. A Dñica i Albis inclusiue vsq; ad Ascẽsionẽ exclusiue tam in offõ de Tp̃e, quã de Sanctis (excepto offõ sanctæ Mariæ) semper dr̃, Qui surrexisti a mortuis. Ab Ascensione vsq; ad Pente. exclusiue, dr̃, Qui scandis super sidera. In Pentec. & reliquo anni tempore, tam in officio de Tempore quam de Sanctis, dicitur Qui sedes ad dexterã patris, vt in Psalterio.

¶ ℟ia breuia aliarũ Horarũ, quæ ponuntur in j. Dñica de aduentu, dnt per totũ Aduentum, qñ fit offm̃ de tp̃e. Similiter quæ ponũtur in j. Dñica Quadrag. dñr vsq; ad Dñicam passionis exclusiue. Et quæ ponuntur in Dñica Passionis, dñr vsq; ad feriã quintã in Cœna Dñi exclusiue. Item quæ ponũtur in Dñica in Albis, dñr vsq; ad Ascensionem exclusiue.

Quæ

Quę vero ponunt̄ in aliquo festo haben te octauã, dñr per totã octauã qñ fit de octaua. In offō autē B. Mariæ, tam nouem quam trium lectionum, excepto festo Assumptionis eiusdem, dicuntur semp ℟ia breuia de Cōi Virginum.

¶ Tēpore Paschali a Dñica in Albis vsq; ad Sabbathum post Pentec. inclusiue, in primo versu ℟ij breuis ponunt̄ duo Haleluiah, & in secundo, vnum, tã in officio de Tempore, quam de Sanctis.

De Capitulis.

CApitula semper dñr (præterquã a feria v. in cœna dñi vsq; ad sabbathū in Albis inclusiue, & pter quam ĩ offō Defunctorū) ad Vesperas, Laud. & alias Horas, dictis psalmis, & Añis: ad Cōpletoriū vero dicto ēt hym.

¶ Capitula Dñicalia, posita in Psalte. in primis & ij. Vesp. ĩ Laudibus, & Horis, dñr a tertia Dñica post Pentec. vsq; ad Aduētū: & a secūda post Epiphaniam vsq; ad Septuagesimã. Capitula aũt ferialia dñr eisdē tpibus, sed post octauã Pentec. vsq; ad Aduētū, & ab octa. Epiphaniæ vsq; ad Dñicã primã Quadragesimæ. Alio tpe dñr vt in Proprio de Tpe: si fit de Sanctis, vt in proprio de Sãctis, cum propria adsunt: alioquin de Cōmuni sanctorum. Capitulū Primæ & completorij (quando Capitula dñt) nunquam mutatur vt in psalterio.

¶ In Dñicis ab Aduentu vsq; ad octa. Epiphaniæ, & à Septuag. vsq; ad tertiã post Pentec. & in oib. festis regulariter Cap. positū in primis Vespe. dr in Laudibus, ad Tertiã, & ĩ ij. Vesp. quibusdã exceptis, q̃ suis locis assignantur. Post Capit. semper respōdetur, Deo gratias.

De Oratione.

ORatio in Vesp. & Laudib. dr post Añas ad Magnificat, & Benedictus immediatè, pterquã ĩ ferijs Aduentus, Quadrage. Quatuor tporū, & Vigiliarū q̃ ieiunãt, in qb. post añam dñr preces, excepta Vigilia Natiui. Dñi, & Vigilia & ferijs iiij. tpum Pentec. & in hue post preces, Oratio. ad Primã & alias Horas orō dr post ℟. bre. nisi dicē dæ sint preces: tūc n. oratio dr post preces. ad cōplet. in duplicibus, & p octa. oratio dicitur post añam, Salua nos, in alio officio dicitur post preces.

¶ Ad primã, & Complet. nunquã mutãtur orones q̃ hñt in Psalte. pterquã in triduo ante Pascha, ĩ quo triduo ad omnes horas vsq; ad nonã sabbathi sancti inclusiue post psalmū Miserere, dr Oratio diei, vt suo loco ponitur. In alijs Horis regulariter dr oratio, quæ dicta est ĩ primis Vesp. In quadrag. aũt, Quatuor tporib', & Vigilijs, oratio q̃ dicta est in Laudib', dr tm ad Tertiã, Sextã, & Nonã. In Vesp. autē sequētib', si fit de Feria, dr vel alia propria, vt in Quadragesima, vel Dñicæ pcedentis, vt in ferijs per annū. Quæ oratio pcedentis dñicæ sēper dr in feriali offō per hebdomadam qñ propria non assignantur. Infra octauas dr orō vt in die festi, similiter in die octa. nisi alia propria assignetur.

¶ Ante orationē sēp dr ℣. Dñs vobiscū. Respondetur. Et cum spiritu tuo. Qui versus non dr ab eo qui non est saltē in ordine Diaconatus, nec à Diacono, præsente Sacerdote, nisi de illius licētia. Si quis aũt ad diaconatus ordinē nō peruenir, eius loco dicat. Dñe exaudi orationē meã, Respōdet. Et clamor meus ad te veniat. Deinde dr, Oremus: postea orō, q̃ si vnica tm̃ dicatur, ℣. Dñs vobiscum, vel Dñe exaudi, repetit̄ finita oratione, postquã fuerit, responsum Amē. Sin aũt plures Orones dicendæ sint: ante quãlibet orationē dr Aña & ℣. deinde dr Oremus: & post vltimã orationē repetitur. Dñs vobiscū: postea dr, Benedicamus Dño, Respōdetur, Deo gratias. Deinde dr ℣. Fideliū animę: qui ℣. Fidelium non dr post Benedicamus Dño, ad Primã ante Preciosa &c. neque ad completorium ante Benedicat, &c.

¶ Si oratio dirigatur ad Patrem, concluditur per dñm: Si ad Filium, Qui viuis & regnas. Si in principio orationis fiat mentio Filij, dicatur. Per eundem: Si in fine orationis, dicatur: Qui tecum viuit, & regnat. Si fiat mētio Spiritus sãcti dicat̄: In vnitate eiusdē Spũs sancti. &c.

¶ Quando plures orationes dicuntur, prima tantum dicitur sub sua cōclusione. Per dominū, vel aliter vt supra: aliæ non concluduntur nisi in vltima Oratione: sed vnicuiq; Orationi semper pponitur, Oremus, præterquam in officio Defunctorum: in quo alio modo quam

quam vt supra Orationes dicuntur, vt in eius officio dicitur.

De Hymno, Te Deum.

Hymnus, Te Deum, dicitur in omnibus festis per annum tam trium quam nouem lectionum, & per eorum octauas, excepto festo sanctorum Innocentium, nisi venerit in Dominica, & nisi fuerit eius octaua, quia tunc dicitur. Dicitur etiam in omnibus dominicis a Pascha Resurrectionis inclusiue, vsque ad Aduentum exclusiue: & a Natiuitate Domini: inclusiue, vsq; ad Septuagesimam exclusiue: & in omnibus ferijs tẽporis paschalis, scilicet a Dominica in albis vsque ad Ascensionẽ, excepta secũda feria Rogationum, in qua non dicitur.

¶ Non dicitur autem in dominicis Aduentus, & a Septuag. vsque ad dominicam Palmarum inclusiue, neque in ferijs extra tempus paschale.

¶ Cum dicitur, omittitur semper nonũ vel iij Responsorium, & statim dicitur post vltimam lectionem.

¶ Cum non dicitur, eius loco ponitur nonum vel tertium Responsorium cũ Gloria patri, in fine, & dicto Responsorio statim inchoantur Laudes. Similiter quando dicitur Te Deum, eo hymno dicto statim inchoantur Laudes, præterquã in nocte Natalis Domini: quia tunc dicitur Oratio: postea celebratur missa vt suo loco dicitur.

De Oratione Dominica, & Salutatione Angelica.

Oratio Dominica Pater noster, & Salutatio Angelica Aue maria, semper dicitur secreto ante omnes Horas, præterquam ad Completorium: quia tunc in principio dicitur tãtum Pater noster, post lectio. breuem dicto versu Adiutorium nostrũ, & in fine Pater noster, Aue Maria, cũ Credo post orationem S. Mariæ Finitis Horis dicitur similiter secreto Pater noster, tantum, dicto Versu, Fidelium animæ, vbi hic versus dicitur: qui versus non dicitur quando post officium diei dicitur officium Beatæ Mariæ, sed post illud: & tũc dicitur Pater noster, vt supra. Si autem alia Hora subsequatur, in fine præcedẽtis Horæ dicitur Pater noster, semel tantum pro principio sequentis Horæ, addita Aue Maria.

¶ Quando oratio Dominica dicenda est cum precibus, semper clara voce profertur, Pater noster, & in fine, Et ne nos: reliquum dicitur secreto; alias nunquã profertur. Ad Laudes vero & Vesperas, quãdo in feriali officio dicuntur preces, totum dicitur clara voce.

¶ Salutatio Angelica semper dicitur ante officium S. Mariæ, quando non dicitũ cũ offõ Dñi, quia tunc sufficit dixisse in principio cum oratione Dominica.

De Symbolo Apostolorum, & Symbolo Athanasij.

Symbolum Apostolorum semper dicitur ante matutinum, & Primam, & finito Cõpletorio, post orationẽ Angelicam totum secreto: etiam si ad Primã, & Completorium iterum dicendum sit cum precibus. Quando vero dicitur cũ precibus, ad Primam & Completorium clara voce profertur, Credo in Deum. & in fine Carnis resurrectionem, reliquum dicitur secreto, alias nũquam dicitur, nisi vt supra.

¶ Symbolum Athanasij dicitur ad Primam post psalmum Retribue in omnibus Dominicis per annum, quando officium fit de Dominica, exceptis Dominicis infra octauas Natiuitatis Domini, Epiphaniæ, Ascensionis, & Corporis Christi, ac Dominica Resurrectionis, & Penteco. in quibus dicuntur tantum tres psalmi. vt in festis. In dominicis infra alias octauas, & in Dominica Trinitatis dicitur, alias nunquam, neque si aliquod festum duplex celebretur in Dominica.

De Precibus.

Preces sunt aliquot versus, qui aliquando dicuntur ante orationẽ incipientes a Kyrie eleison.

¶ Preces Dominicales, ad Primam, & Completorium, vt in Psalterio dicuntur tantum quandocunque officiũ nõ est duplex, vel infra octauam: in duplicibus autem & infra octauas non dicuntur, etiam si infra octauam fiat de Dominica, vel alio festo semiduplici, quia tunc ratione octauæ non dicuntur.

¶ Preces feriales ad Laudes, & Horas distinctæ vt in Psalterio, dicuntur tantum in ferijs Aduentus, Quadragesimæ. Quatuor

tuor temporum, & Vigiliarum, quæ ieiunantur: exceptis Vigilia Natiuitatis Domini, & Vigilia, & Quatuor temporibus Pentecostes: & tunc dicuntur flexis genibus. In alijs ferijs per annum a prædictis nunquam dicuntur, nisi Dominicales, & in illis non flectuntur genua.

¶ In ferijs Aduentus, Quadragesimæ, & Quatuor temporum dicũtur preces feriales ad Laudes, per Horas, & ad Vespe. si non sequatur festum: ad Completorium dicuntur consuetæ de Dominica, sed flexis genibus. Dicuntur autẽ preces flexis genibus ab hebdomadario usque ad versum, Dominus vobiscum, ante orationem. A circunstantibus autẽ usque ad versum, Benedicamus domino, post Orationem.

¶ In Vigilijs preces feriales dicuntur tantum ad matutinum, & per horas. Ad Vespe vero sequentes non dicuntur, q̃a inde fit de festo. Psalmus. Miserere, non dicitur cum Precibus, nisi ad Vesperas, & psalmus, De profundis, nisi ad Laudes: in alijs horis prædicti psalmi non dicuntur. In officio Defunctorum dicũtur psalmi, qui in eorũ officio signant.

De commemorationibus Communibus, seu Suffragijs Sanctorum.

Commemorationes comunes, seu suffragia de Sanctis, quæ habẽtur in Psalterio ad Vesperas Sabbathi, dicũtur in fine Vesperarũ, & Laudũ ab octaua Epiphaniæ usq; ad Dominicã Passionis exclusiue, & ab octaua Pentecostes usque ad Aduentum exclusiue, in Dominicis Ferijs, & festis: nisi officium sit duplex, vel infra octauas, & illis adiungitur commemoratio de Patrono, vel titulo Ecclesiæ, ante, vel post cõmemorationem de Apostolis, & de Sancta Maria, pro dignitate illius: ita tamen vt semper vltimo loco ponatur cõmemoratio de Pace. Et ante illas in feria .i officio fit commemoratio de Cruce, quæ habetur in Psalterio, post Laudes secundæ feriæ.

¶ Tempore paschali fit alia commemoratio de Cruce, vt ibi ponit̃ ad Laudes feriæ secundæ post Dominicam in Albis: & ea solum tunc dicitur.

¶ Si facienda sit commemoratio alicuius festi occurrentis, commemoratio festi semper fit ante ipsa Suffragia consueta, etiam ante commemorationem de Cruce.

¶ Commemoratio de sancta Maria non fit cum alijs quando dicitur eius officium paruum.

De Antiphonis Beatæ Mariæ in fine Officij.

Antiphonæ beatæ Mariæ positæ in fine Psalterij post Cõplet. singulæ dicunt̃ pro tẽporis diuersitate, vt ibi annotat̃, præterquã in triduo maioris hebdomadæ ante Pascha.

¶ Dicuntur autem extra Chorum tantũ in fine Completorij, & in fine matutini dictis Laudibus, si tunc terminandum sit officium: alioquin, si alia subsequatur Hora, in fine vltimæ Horæ. In Choro autem semper dicantur, quandocunque terminata alia Hora, discedendum est a Choro.

¶ Nunquam vero dicitur post aliquam Horam quando subsequitur cũ officio dici officium Defunctorũ, vel Litaniæ, præterquam post Completorium, in quo semper dicitur, etiam si prædicta subsequatur: neque etiam dicitur, quãdo post aliquam Horam subsequitur missa. Dicuntur autem semp flexis genibus, præterquam tempore paschali, hebdomadario tamen ad orationem surgente.

De Officio paruo Beatæ Mariæ, & alijs.

De officio paruo beatæ Mariæ, de officio Defunctorũ, de Septẽ Psalmis pœnitẽtialib⁹, & Litanijs, & de psalmis Gradualibus, quãdo & quomodo, tam in choro, quam extra Chorum dicenda sint, habentur suis locis propriæ rubricæ circa finem Breuiarij.

PSALTERIVM DISPOSITVM PER HEBDOMADAM,

Cum ordinario Officij de Tempore.

DOMINICA

Ad Matutinum.

Ad omnes Horas, preterquã ad Completoriũ, dicitur secreto.

Pater nr̃, qui es in celis, sanctificet nomẽ tuũ. Adueniat regnũ tuũ. Fiat volũtas tua, sicut in celo, & in terra. Panẽ nostrũ quotidianum da nobis hodie. Et dimitte nobis debita nr̃a, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Et ne nos inducas in tentationem. Sed libera nos a malo. Amen.

Aue Maria gr̃a plena: Dñs tecũ: benedicta tu in mulieribus, & benedictus fructus ventris tui Iesus. Sancta Maria mater Dei, ora pro nobis peccatoribus: nunc & in hora mortis nostre. Amen.

In principio Matutini & Prime, & in fine Completorij dicitur Symbolum Apostolor.

Credo in Deum patrẽ oĩpotentem, creatorẽ celi & terre: Et in Iesum Christũ filium eius vnicum dominũ nostrum. Qui conceptus est de spiritu sancto, natus ex Maria virgine. Passus sub Pontio Pilato, crucifixus, mortuus, & sepultus. Descẽdit ad inferos, tertia die resurrexit a mortuis: Ascendit ad celos, sedet ad dexteram Dei patris oĩpotẽtis: Inde venturus est iudicare viuos, & mortuos. Credo in spm̃ sanctũ, Sanctam Ecclesiã catholicã, Sanctorum Communionẽ, Remissionem peccatorũ, Carnis resurrectionem, Vitam eternã. Amen.

Deinde clara voce dicitur ℣.

Domine labia ✠ mea aperies.

℟. Et os meũ annũciabit laudẽ tuã. ℣. Deus in adiutorium meum intende. ✠ se signando. ℟. Domine ad adiuuandũ me festina. ℣. Gloria patri, & filio, & spiritui sancto.

℟. Sicut erat in principio, & nunc, & semper: & in secula seculorum. Amen. Halleluiah.

Sic dicitur Halleluiah. ad omnes

nes horas per totū annū, preterꝙ a Dominica in Septuagesima vsque ad feriam quintam in Cena domini. tunc enim dicitur.

Laus tibi dñe rex eterne glorie.

Inuita. sequēs dr ab oct. Epip. vsqꝫ ad Dñicam Septuag. ⁊ ab octa. Pentec. vsqꝫ ad Aduentū.

¶ Inuitatoriū. Adorem⁹ dñm, Qui fecit nos. Repetit. Adoremus dñm, qui fecit nos. Psalm.

Venite exultemus domino, iubilemus Deo salutari nostro: preoccupemus faciē eius in confessione, ⁊ in psalmis iubilemus ei.

Adorem⁹ dñm, qui fecit nos.

Quoniam Deus magnus dñs, ⁊ rex magnus super omnes deos: quoniam non repellet dñs plebem suam, quia in manu ei⁹ sunt omnes fines terre, ⁊ altitudines montium ipse conspicit. Qui fecit nos.

Quoniam ipsius est mare, ⁊ ipse fecit illud, ⁊ aridam fundauerunt manus eius: venite, adoremus, ⁊ procidamus ante deū, ploremus corā domino, qui fecit nos: quia ipse est dñs Deus noster, nos autem populus ei⁹, ⁊ oues pascue eius.

Adoremus dñm, qui fecit nos.

Hodie si vocē ei⁹ audieritis, nolite obdurare corda vestra: sicut in exacerbatione secundum diē tentationis in deserto, vbi tentauerunt me patres vestri, pbauerūt, ⁊ viderunt opa mea. Qui fecit nos.

Quadraginta annis proximus fui generationi huic, ⁊ dixi semper hi errāt corde: ipsi vero non cognouerunt vias meas, quib⁹ iuraui in ira mea, si introibunt in requiem meam.

Adoremus dñm, qui fecit nos.

Gloria patri, ⁊ filio, ⁊ spūi scō. Sicut erat in principio, ⁊ nūc, ⁊ semp ⁊ in scl'a seculorū. Amē. Qui fecit nos.

Adorem⁹ dñm, Qui fecit nos.

Sequēs Hymn. di ab oct. Epip. vsqꝫ ad Dñicā. j. Quadrag. ⁊ a dñica primuori Calēdis Octo. vsqꝫ ad Aduentum. Hymnus.

Primo dierum omnium,
Quo mūdus extat ɔdit⁹,
Uel quo resurgens cōditor,
Nos morte victa liberat,
Pulsis procul torporibus,
Surgamus omnes ocyus,
Et nocte queramus pium
Sicut prophetam nouimus.
Nostras preces vt audiat,
Suamqꝫ dextram porrigat,
Et expiatos sordibus
Reddat polorum sedibus.
Ut quiqꝫ sacratissimo
Huius diei tempore
Horis quietis psallimus,
Donis beatis muneret.
Iam nunc paterna claritas,
Te postulamus affatim,
Absit libido sordidans,
Omnisqꝫ actus noxius.
Ne feda sit vel lubrica
Compago nostri corporis,
Per quam auerni ignibus
Ipsi crememur acrius,

Ob hoc redemptoꝛ quesum⁹,
Ut pꝛobꝛa noſtra diluas,
Uite perennis commoda
Nobis [illegible]igne conferas.
Quo car[illegible] actu exules,
Effecti ipſi celibes,
Ut pꝛeſtolamur cernui,
Melos canamus gloꝛie.
Preſta pater pyſſime,
Patriq; compar vnice,
Cum Spiritu paraclito,
Regnans p oē ſeculū. Amē.

¶ [illegible] ab octa [illegible] vſq; ad Dñicā [illegible] Octob. Hym.

Nocte ſurgentes vigilemus omnes,
Semper in pſalmis meditemur, atque
Uiribus totis dño canamus
Dulciter hymnos.
Ut pio regi pariter canentes
Cum ſuis ſanctis mereamur aulam
Ingredi celi, ſimul ⁊ beatam
Ducere vitam.
Preſtet hoc nobis deitas btā
Patris, ac nati, pariterq; ſcti
Spiritus, cuius reboat in oī
Gloꝛia mundo. Amen.

[illegible] ſupradictis hymnis [illegible] dicuntur que habent in [illegible] pro officij varietate, quod ⁊ in Cap. Hym. ad [illegible], ⁊ in alijs ſimilibus ſeruatur.

IN. I. NOCTVRNO.

In Adue. Añ. Ueniet ecce
Tpe Paſc. Aña. Hal. Lapis.
Per Anni. Añ. Seruite dño.

PSALMVS PRIMVS.

Beatus vir, q nō abijt i ꝯſilio impioꝝ, ⁊ i via peccatoꝝ nō ſtetit: ⁊ i catedra peſtilentie nō ſedit.
Sed in lege dñi volūtas ei⁹, ⁊ i lege ei⁹ meditabit die ac nocte.
Et erit tanquam lignū, quod plātatū eſt ſec⁹ decurſus aquarum: quod fructū ſuum dabit i tempoꝛe ſuo.
Et foliū eius nō defluet: ⁊ oīa quecunq; faciet pꝛoſperabunt.
Non ſic impij, non ſic: ſed tanquā puluis, quem pꝛoijcit ventus a facie terre.
Ideo non reſurgunt impij in iudicio, neque peccatoꝛes in cōſilio iuſtoꝛum.
Quoniā nouit dñs viā iuſtoꝛum: ⁊ iter impioꝛum peribit.
Gloꝛia pri, ⁊ filio, ⁊ ſpūi ſctō.
Sicut erat in pꝛincipio, ⁊c.
Hic ℣. Gloꝛia patri. dicitur in fine omnium pſalmoꝝ. Pſ. 2.

Quare fremuerūt gētes: ⁊ ppl'i meditati ſūt inania?
Aſtiterūt reges terre, ⁊ principes ꝯuenerunt in vnū: aduerſus dominum, ⁊ aduerſus Chꝛiſtū eius.

Dirumpamus vincula eorum; et proiciamus a nobis iugum ipsorum.
Qui habitat in celis irridebit eos: et dominus subsannabit eos.
Tunc loquetur ad eos in ira sua: et in furore suo conturbabit eos.
Ego autem constitutus sum rex ab eo super Sion montem sanctum eius: predicans preceptum eius.
Dominus dixit ad me, filius meus es tu: ego hodie genui te.
Postula a me: et dabo tibi gentes hereditatem tuam: et possessionem tuam terminos terre.
Reges eos in virga ferrea: et tamquam vas figuli confringes eos.
Et tunc reges intelligite: erudimini, qui iudicatis terram.
Servite domino in timore: et exultate ei cum tremore.
Apprehendite disciplinam, nequando irascatur dominus: et pereatis de via iusta.
Cum exarserit in brevi ira eius: beati omnes qui confidunt in eo. Ps 3.
Domine, quid multiplicati sunt, qui tribulant me? multi insurgunt adversum me.
Multi dicunt anime mee: non est salus ipsi in Deo eius.
Tu autem domine susceptor meus es: gloria mea, et exaltans caput meum.
Voce mea ad dominum clamavi: et exaudivit me de monte sancto suo.
Ego dormivi, et soporatus sum, et exurrexi: quia dominus suscepit me.
Non timebo millia populi circundantis me: exurge domine, salvum me fac Deus meus.
Quoniam tu percussisti omnes adversantes mihi sine causa: dentes peccatorum contrivisti.
Domini est salus: et super populum tuum benedictio tua. Ps 6.
Domine, ne in furore tuo arguas me: neque in ira tua corripias me.
Miserere mei domine, quoniam infirmus sum: sana me domine, quoniam conturbata sunt ossa mea.
Et anima mea turbata est valde: sed tu domine usquequo?
Convertere domine, et eripe animam meam: salvum me fac propter misericordiam tuam.
Quoniam non est in morte, qui memor sit tui: in inferno autem quis confitebitur tibi?
Laboravi in gemitu meo, lavabo per singulas noctes lectum meum: lacrymis meis stratum meum rigabo.
Turbatus est a furore oculus meus: inveteravi inter omnes inimicos meos.
Discedite a me omnes qui operamini iniquitatem, quoniam exaudivit dominus vocem fletus mei.
Exaudivit dominus deprecationem meam: dominus orationem meam suscepit.
Erubescant et conturbentur vehementer omnes inimici mei: convertantur et erubescant valde velociter.

In Adventu. Antiphona.

Veniet ecce rex excelsus cum potestate magna ad salvandas gentes, alleluia. Ana. Confortate.

Per Annum. Antiphona.

Seruite dño ĩ timore,z exultate ei cũ tremore. Antiphona.

Deus iudex iustus. Psal's.7.

Domine Deus meus ĩ te speraui;saluũ me fac ex omnibus persequentibus me,z libera me.

Nequando rapiat vt leo aiam meam;dũ non est qui redimat, neq3 qui saluum faciat.

Domine Deus meus, si feci istud;si est iniquitas in manib9 meis.

Si reddidi retribuentibus mihi mala;decidã merito ab inimicis meis inanis.

Persequatur inimicus animã meã,z cõprehẽdat,z conculcet in terra vitam meam;z gloriã meam in puluerem deducat.

Exurge domine in ira tua;z exaltare in finibus inimicorum meorum.

Et exurge domine deus me9 in pcepto quod mãdasti;z synagoga populorũ circũdabit te.

Et propter hanc in altũ regredere;domin9 iudicat populos.

Iudica me domine secundũ iustitiam meam;z secundũ innocentiam meam super me.

Cõsummetur nequitia peccatorum,z diriges iustũ;scrutãs corda,z renes Deus.

Iustum adiutorium meum a dño;q saluos facit rectos cord.

Deus iudex iustus fortis,z patiens;nunquid irascitur per singulos dies?

Nisi conuersi fueritis,gladiũ suum vibrauit;arcum suum tetendit,z parauit illum.

Et in eo parauit vasa mortis;sagittas suas ardentib9 effecit.

Ecce parturijt iniustitiã,cõcepit dolorẽ;z peperit iniquitatẽ.

Lacum aperuit,z effodit eũ;z incidit in foueã quam fecit.

Conuertetur dolor eius in caput eius;z in verticem ipsi9 iniquitas eius descendet.

Confitebor domino secundũ iustitiam eius;z psallã nomini domini altissimi. Psalmus 8.

Domine dominus noster; quam admirabile est nomen tuum in vniuersa terra.

Quoniam eleuata est magnificentia tua;super cęlos.

Ex ore infantiũ z lactẽtiũ psecisti laudẽ ppter inimicos tuos; vt destruas inimicũ z vltorẽ.

Quoniã videbo cęlos tuos opera digitorum tuorum; Lunam z Stellas quę tu fundasti.

Quid est homo, q memor es eius;aut filius hominis,qm̃ visitas eum?

Minuisti eum paulominus ab angelis;gloria z honore coronasti eum,z constituisti eum super opera manuum tuarum.

Omnia subiecisti sub pedibus eius;oues,z boues vniuersas;insuper z pecora campi.

Volucres cęli,z pisces maris qui perambulant semitas maris.

Domine domin9 noster, quã admi/

admirabile est nomen tuum in vniuersa terra. Psalmus 9.

Confitebor tibi domine in toto corde meo: narrabo omnia mirabilia tua.

Letabor, et exultabo in te: psallam nomini tuo altissime.

In conuertēdo inimicū meum retrorsum: infirmabuntur, et peribunt a facie sua.

Quoniam fecisti iudiciū meū, et causam meā: sedisti super thronum, qui iudicas iustitiam.

Increpasti gentes, et periit impius: nomen eorū delesti in eternum, et in seculum seculi.

Inimici defecerunt frameę in finē: et ciuitates eorū destruxisti.

Periit memoria eorū cū sonitu: et dñs in eternum permanet.

Parauit in iudicio thronum suum, et ipse iudicabit orbē terre in equitate: iudicabit populos in iustitia.

Et factus est dominus refugiū pauperi: adiutor in opportunitatibus, in tribulatione.

Et sperent in te, qui nouerūt nomen tuum: quoniā non dereliquisti querentes te domine.

Psallite domino, qui habitat in Sion: annunciate inter gentes studia eius.

Quoniam requirens sanguinem eorum recordatus est: non est oblitus clamorem pauperū.

Miserere mei domine: vide humilitatem meam de inimicis meis.

Qui exaltas me de portis mortis, ut annunciem omnes laudationes tuas in portis filię Siō.

Exultabo in salutari tuo: infixe sunt gentes in interitu quem fecerunt.

In laqueo isto, quem absconderunt: comprehensus est pes eorum.

Cognoscetur dñs iudicia faciēs in operibus manuum suarum cōprehensus est peccator.

Conuertantur peccatores in infernum: omnes gentes, que obliuiscuntur Deum.

Quoniam nō in finem obliuio erit pauperis: patientia pauperum non peribit in finem.

Exurge domine, non confortetur homo: iudicentur gentes in conspectu tuo.

Constitue domine legislatorē super eos: vt sciant gentes, quoniam homines sunt.

Vt quid domine recessisti longe: despicis in opportunitatibus in tribulatione?

Dum superbit impius, incēditur pauper: comprehenduntur in consiliis quibus cogitant.

Quoniam laudatur peccator in desideriis aię sue: et iniquus bñdicitur.

Exacerbauit dominum peccator: secundum multitudinem irę sue non queret.

Non est Deus in cōspectu eius: inquinate sunt vię illius in omni tempore.

Auferuntur iudicia tua a facie eius: omnium inimicorū suorum dominabitur.

Dixit enim in corde suo: non mouebor a generatione et generationem, sine malo.
Cuius maledictione os plenū est: et amaritudine et dolo: sub lingua eius labor, et dolor.
Sedet in insidijs cum diuitibus in occultis: vt interficiat innocentem.
Oculi eius in pauperem respiciunt: insidiatur in abscondito quasi leo in spelunca sua.
Insidiatur vt rapiat pauperē: rapere paupez, dū attrahit eū.
In laqueo suo humiliabit eū: inclinabit se, et cadet, cuz dominatus fuerit pauperum.
Dixit enim in corde suo, oblitus est Deus: auertit faciē suaz ne videat in finem.
Exurge dñe Deus, et exaltetur manus tua: ne obliuiscaris pauperum.
Propter quid irritauit impius Deum: dixit eniz in corde suo, non requiret.
Uides quoniam tu laborez, et dolorem consideras: vt tradas eos in manus tuas.
Tibi derelictus est pauper: orphano tu eris adiutor.
Contere brachiuz peccatoris, et maligni: quęretur peccatum illius, et non inuenietur.
Dominus regnabit in ęternū, et in seculum seculi: peribitis gētes de terra illius.
Desiderium pauperuz exaudiuit dominus: preparationē cordis eorum audiuit auris tua.
Iudicare pupillo, et humili: vt nō apponat vltra magnificare se homo super terram. Psal. 10.

In dño confido, quomodo dicitis animę meę, trāsmigra in montē sicut passer?
Quoniam ecce peccatores intenderūt arcuz: parauerunt sagittas suas in pharetra, vt sagittent in obscuro rectos corde.
Quoniā quę perfecisti destruxerunt: iustus autem quid fecit?
Dominus in templo sctō suo: dominus in cęlo sedes eius.
Oculi eius in pauperem respiciunt: palpebrę eius interrogāt filios hominnm.
Dominus interrogat iustū, et impiū: qui autem diligit iniquitatem, odit animam suam.
Pluet super peccatores laqueos: ignis, et sulphur, et spiritus procellarum, pars calicis eorū.
Quoniam iustus dominus, et iustitias dilexit: ęquitatem vidit vultus eius.

In Aduentu. Antiphona.
Cōfortate manus dissolutas: et confortamini, dicitē, ecce Deus noster veniet, et saluabit nos, hale.
Antiphona. Gaudete omnes.
Per Annum. Antiphona.
Deus iudex iustus, fortis et patiens, nunqd irascet per singulos dies? Aña. Tu domine. Ps. 11.

Saluū me fac dñe, qm̄ defecit sanctus: qm̄ diminutę sunt veritates a filijs hominuz.
Uana locuti sunt vnusquisq ad proximum suum: labia dolo

 sa in

sa in corde,⁊ corde locuti sunt.
Disperdat dñs vniuersa labia dolosa:⁊ linguã magniloquã.
Qui dixerunt,linguã nostram magnificabimus, labia nostra a nobis sunt:quis noster dñs est?
Propter miseriam inopum, ⁊ gemitum pauperum:nũc exurgam dicit dominus.
Ponam i salutari: fiducialiter agam in eo.
Eloquia dñi,eloquia casta:argentum igne examinatum:probatũ terre,purgatũ septuplũ.
Tu domine seruabis nos, ⁊ custodies nos: a generatione hac in eternum.
In circuitu impij ambulant: secundum altitudinẽ tuã multiplicasti filios hoium. Ps. 12.

Usquequo dñe obliuisceris me in finẽ: vsquequo auertis faciem tuã a me.
Quandiu ponã consilia in anima mea:dolorẽ in corde meo per diem?
Usquequo exaltabit inimicus meus super me:respice, ⁊ exaudi me domine Deus meus.
Illumina oculos meos,ne vnquã obdormiam in morte: nequando dicat inimicus meus, preualui aduersus eum.
Qui tribulant me exultabũt, si motus fuero:ego autẽ in misericordia tua speraui.
Exultabit cor meũ in salutari tuo:cantabo domino q bona tribuit mihi: ⁊ psallam nomini domini altissimi. Psalmus 13.

Dixit insipiẽs in corde suo: non est Deus.
Corrupti sũt ⁊ abominabiles facti sunt in studijs suis: nõ est qui faciat bonum,non est vsque ad vnum.
Dñs de celo prospexit super filios hominũ:vt videat si est intelligens, aut requirens Deũ.
Oẽs declinauerũt:simul inutiles facti sunt:nõ est q faciat bonum non est vsque ad vnum.
Sepulcrũ patens est guttur eorũ,linguis suis dolose agebãt: venenũ aspidũ sub labijs eorũ.
Quorũ os maledictiõe,⁊ amaritudine plenũ ẽ: veloces pedes eorũ ad effundendũ sanguinẽ.
Contritio, ⁊ infelicitas i vijs eorum:⁊ viam pacis non cognouerunt:non est timor Dei ante oculos eorum.
Nonne cognoscent omnes,qui operant iniquitatẽ: qui deuorãt plebẽ meam sicut escam panis?
Dominum non inuocauerũt: illic trepidauerunt timore, vbi non erat timor.
Qm̃ dñs in generatione iusta est:cõsilium inopis cõfudistis: quoniã dominus spes eius est.
Quis dabit ex Siõ salutare Israel:dũ auerterit dominus captiuitatẽ plebis sue,exultabit Jacob,⁊ letabitur Israel. Ps. 14.

Domine, quis habitabit i tabernaculo tuo? aut qs requiescet i monte sancto tuo?
Qui ingreditur sine macula, ⁊ operatur iustitiam.

Qui

Qui loquitur veritatem i corde suo;q nō egit dolū i lingua sua.
Nec fecit proximo suo malū,ꝛ opprobrium non accepit aduersus proximos suos.
Ad nihilū deductus est in conspectu eius malignus: timētes autem dominum glorificat.
Qui iurat proximo suo,ꝛ non decipit, qui pecuniā suā nō dedit ad vsurā:ꝛ munera super innocentem non accepit.
Qui facit hec:non commouetur in eternū. In Aduētu. Aña. Gaudete oēs,ꝛ letamini: ecce quia veniet dñs vltionis, adducet retributionē, ipse veniet, ꝛ saluabit nos. ℣. Ex Sion species decoris eius. ℟. Deus noster manifeste veniet. Tēpore Quadra. ℣. Ipse liberabit me de laqueo venantium. ℟. Et a verbo aspero. Tempore Paschali. ℣. Erue a framea Deus animam meā. ℟. Et de manu canis vnicam meā. Tempore Pasch. Aña. Alla. Lapis reuolutꝰ est,haleluiah,ab ostio monumēti,haleluiah,alla.
℣. Surrexit dñs de sepulcro, alla. ℟. Qui pro nobis pependit in ligno, haleluiah. Per Annū. Aña. Tu dñe seruabis nos,ꝛ custodies nos. ℣. Memor fui nocte nominis tui domine. ℟. Et custodiui legem tuam. Post versi. cuiuslibet nocturni dicitur Pater noster. Exaudi domine.
Absolutiones ꝛ Benedictiōes posite sūt in f. Dñica Aduentus. Deinde legunt lcōnes,cū ℟ys. vt in ppio de tpe. assignantur.

IN II. NOCTVRNO.

In aduē. Aña. Gaude,ꝛ letare. Tempore Paschali. Aña. Haleluiah. Quem queris. Per Annum. Aña. Bona. Bonorū meorū. Psalmus 15.

Conserua me dñe,qm̄ speraui in te:dixi dño Deus meus es tu: quoniam bonorum meorum non eges.
Sanctis qui in terra sunt eiꝰ: mirificauit omnes voluntates meas in eis.
Multiplicate sunt infirmitates eorū:postea accelerauerūt.
Non congregabo conuenticula eorum de sanguinibus: nec memor ero nominum eorū per labia mea.
Dñs pars hereditatis mee, ꝛ calicis mei:tu es q restitues hereditatem meam mihi.
Funes ceciderunt mihi i preclaris:etenim hereditas mea pclara est mihi.
Benedicā dñm,q tribuit mihi intellectū:insuper ꝛ vsq₃ ad noctē increpuerunt me renes mei.
Prouidebā dñm in conspectu meo semper: quoniā a dextris est mihi ne commouear.
Propter hoc letatū ē cor meū, ꝛ exultauit lingua mea:insuper ꝛ caro mea requiescet in spe.
Qm̄ nō derelinques animam meam in inferno:nec dabis sanctū tuum videre corruptionē.

Notas mihi fecisti vias vite; ad implebis me letitia cū vultu tuo: delectationes in dextera tua vsque in finem.

In Aduentu. Antiphona.

Gaude et letare filia Jerusalem, ecce rex tuus veniet tibi: Sion noli timere, quia cito veniet salus tua.

Antiphona. Rex noster.

Per Annum. Antiphona.

Bonorum meorū non indiges: in te speraui, conserua me dñe.

Aña. Propter verba. ps 16.

Exaudi dñe iustitiā meam: intēde deprecationē meā.

Auribus percipe orationem meam: non in labiis dolosis.

De vultu tuo iudiciū meū prodeat: oculi tui videāt equitatē.

Probasti cor meū, et visitasti nocte: igne me examinasti, et nō est inuenta in me iniquitas.

Ut non loquatur os meū opera hominū: propter verba labiorū tuorum ego custodiui vias duras.

Perfice gressus meos in semitis tuis: vt non moueantur vestigia mea.

Ego clamaui, quoniam exaudisti me Deus: inclina aurē tuam mihi, et exaudi verba mea.

Mirifica misericordias tuas: qui saluos facis sperantes in te.

A resistentibus dextere tue custodi me vt pupillam oculi.

Sub vmbra alarum tuarū protege me: a facie impiorum, qui me afflixerunt.

Inimici mei aiam meam circūdederūt, adipē suū concluserūt: os eorum locutū est superbiam.

Proiicientes me nunc circumdederūt me: oculos suos statuerunt declinare in terram.

Susceperunt me, sicut leo paratus ad predam: et sicut catulus leonis habitans in abditis.

Exurge domine, preueni eum, supplanta eum: eripe animam meam ab impio: frameam tuā ab inimicis manus tue.

Dñe a paucis de terra diuide eos in vita eorū: de absconditis tuis adimpletus est vēter eorū.

Saturati sunt filiis: et dimiserūt reliquias suas paruulis suis.

Ego aūt in iustitia apparebo conspectui tuo: satiabor cū apparuerit gloria tua.

In [illegible] Rex noster adueniet Christus: quem Johannes predicauit agnū esse venturū. Antiphona. Ecce venio cito.

Per Annū. Aña. Propter verba labiorū tuorū, ego custodiui vias duras. Ps. Diligā te dñe.

Et no [illegible] in [illegible]

[illegible] ps 17.

Diligam te domine fortitudo mea: dominus firmamentum meum, et refugium meum, et liberator meus.

Deus meus adiutor meus: et sperabo in eum.

Protector meus, et cornu salutis mee: et susceptor meus.

Laudans inuocabo dominum: et ab inimicis meis saluus ero.

Circūdederūt me dolores mortis:

lis: et torrentes iniquitatis conturbauerunt me.
Dolores inferni circundederunt me: preoccupauerunt me laquei mortis.
In tribulatione mea inuocaui dominum: et ad Deum meum clamaui.
Et exaudiuit de templo sancto suo vocem meam: et clamor meus in conspectu eius introiuit in aures eius.
Commota est et contremuit terra fundamenta montium conturbata sunt: et commota sunt, quoniam iratus est eis.
Ascendit fumus in ira eius: et ignis a facie eius exarsit: carbones succensi sunt ab eo.
Inclinauit celos, et descendit: et caligo sub pedibus eius.
Et ascendit super Cherubim, et volauit: volauit super pennas ventorum.
Et posuit tenebras latibulum suum: in circuitu eius tabernaculum eius, tenebrosa aqua in nubibus aeris.
Pre fulgore in conspectu eius nubes transierunt: grando, et carbones ignis.
Et intonuit de celo dominus, et altissimus dedit vocem suam: grando, et carbones ignis.
Et misit sagittas suas, et dissipauit eos: fulgura multiplicauit, et conturbauit eos.
Et apparuerunt fontes aquarum: et reuelata sunt fundamenta orbis terrarum.
Ab increpatione tua domine:
ab inspiratione spiritus ire tue.
Misit de summo, et accepit me: et assumpsit me de aquis multis.
Eripuit me de inimicis meis fortissimis, et ab his, qui oderunt me: quoniam confortati sunt super me.
Preuenerunt me in die afflictionis mee: et factus est dominus protector meus.
Et eduxit me in latitudinem: saluum me fecit, quoniam voluit me.
Et retribuet mihi dominus secundum iustitiam meam: et secundum puritatem manuum mearum retribuet mihi.
Quia custodiui vias domini: nec impie gessi a Deo meo.
Quoniam omnia iudicia eius in conspectu meo: et iustitias eius non repuli a me.
Et ero immaculatus cum eo: et obseruabo me ab iniquitate mea.
Et retribuet mihi dominus secundum iustitiam meam: et secundum puritatem manuum mearum, in conspectu oculorum eius.
Cum sancto sanctus eris: et cum viro innocente innocens eris.
Et cum electo electus eris: et cum peruerso peruerteris.
Quoniam tu populum humilem saluum facies: et oculos superborum humiliabis.
Quoniam tu illuminas lucernam meam domine: Deus meus illumina tenebras meas.
Quoniam in te eripiar a tentatione: et in Deo meo transgrediar murum.
Deus meus, impolluta via eius,

elo/

eloqa dñi igne examinata: pte/
ctor est omniuz sperantium i se.
Q .m̄ quis De⁹, pter dñz: aut
quis, Deus pter Deum nr̄m?
D eus qui pręcinxit me vtute;
z posuit immaculatā viā meaz.
Q ui perfecit pedes meos tan
quam ceruorum; z super excel/
sa statuens me.
Q ui docet manus meas ad p̄
lium; z posuisti vt arcum ereuz
brachia mea.
E t dedisti mihi ptectionē sa/
lutis tuę; z dextera tua suscepit
me.
E t disciplina tua correxit me
in finem; z disciplina tua, ipsa
me docebit.
D ilatasti gressus meos subt⁹
me, z non sunt infirmata vesti/
gia mea.
P ersequar inimicos meos, z
cōprehendam illos; z non con/
uertar, donec deficiant.
C onfringaz illos nec poterūt
stare; cadēt subtus pedes meos.
E t pręcinxisti me vtute ad bel
lum; z supplantasti insurgentes
in me subtus me.
E t inimicos meos dedisti mihi
dorsū; z odiētes me disp̄didisti.
C lamauerunt, nec erat q sal/
uos faceret; ad dominum, nec
exaudiuit eos.
E t comminuam eos, vt puluē
rem ante faciem venti; vt lutuz
platearum delebo eos.
E ripies me de contradictioni
bus populi; constitues me in ca
put gentium.

P opulus quem non cognoui
seruiuit mihi; in auditu auris
obediuit mihi.
F ilij alieni mentiti sunt mihi;
filij alieni inueterati sunt, z clau
dicauerunt a semitis tuis.
U iuit dñs, z benedict⁹ Deus
me⁹; z exaltet De⁹ salutis meę.
D eus, q das vindictas mihi,
z subdis populos meos sub me;
liberator meus de inimicis me
is iracundis.
E t ab insurgentibus in me ex
altabis me; a viro iniquo eri/
pies me.
P ropterea cōfitebor tibi in na
tionibus domine; z nomini tuo
psalmum dicam.
M agnificans salutes regis e/
ius, z faciens misericordiam
Christo suo Dauid; z semini ei⁹
vsque in seculum.

In Aduentu. Antiphona.

Ecce venio cito, z merces mea
mecum est, dicit dominus: dare
vnicuiqz secundum opera sua.
℣. Emitte agnū domine, domi
natorem terrę. ℟. De petra de
serti ad montem filię Sion.

In Quadragesima. ℣.

Scapulis suis obūbrabit tibi.
℟. Et sub pēnis eius sperabis.
Tpe passionis. ℣. De ore leōis
libera me dñe. ℟. Et a cornib⁹
vnicorniuz humilitatem meaz.
Tpe Paschali. Ant. Halab. Quez
queris mulier? halelujah, viuē/
tez cuz mortuis, halab, hala.
℣. Surrexit dñs vere, halab.
℟. Et apparuit Simoni, halab.

Per Annum. Antiphona.
Diligam te domine virt⁹ mea.
℣. Quoniam tu illuminans lucernam meā domine. ℟. Deus meus illumina tenebras meas.
Pater noster. Ipsius pietas.
IN III. NOCTURNO.
In Adue. Añ. Gabriel angel⁹.
Tpe Pasch. Añ. Mal. Noli flere.
Per Annum. Antiphona.
Non sunt loquelę. Psal. 18.

Celi enarrāt gloriā Dei; et opera manuū eius annunciat firmamentum.
Dies diei eructat verbum; et nocti indicat scientiam.
Non sunt loquelę neque sermones; quorum non audiantur voces eorum.
In oēm terrā exiuit son⁹ eorū; et in fines orbis terrę verba eorū.
In sole posuit tabernaculum suum; et ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo.
Exultauit vt gigas ad currendam viam; a summo cęlo egressio eius.
Et occursus eius vsque ad summum eius; nec est qui se abscondat a calore eius.
Lex dñi immaculata conuertēs animas; testimoniū dñi fidele, sapientiam pręstans paruulis.
Iustitię domini rectę, lętificātes corda; pręceptum domini lucidum, illuminans oculos.
Timor domini sanctus, permanēs in seculū seculi; iudicia dñi vera, iustificata in semetipsa.
Desiderabilia super aurū, et lapidem pretiosum multum; et dulciora super mel et fauum.
Etenim seruus tuus custodit ea; in custodiendis illis retributio multa.
Delicta quis intelligit? ab occultis meis munda me; et ab alienis parce seruo tuo.
Si mei nō fuerint dominati, tunc immaculatus ero; et emundabor a delicto maximo.
Et erūt, vt complaceant eloquia oris mei; et meditatio cordis mei in conspectu tuo semper.
Domine adiutor meus; et redēptor meus. In Aduentu Añā.
Gabriel Angel⁹ locut⁹ est Marię dicens: Aue gratia plena dominus tecum, benedicta tu inter mulieres. Añā. Maria dixit.
Per Annum. Antiphona.
Nō sunt loquelę, neque sermōes, quorum non audiantur voces eorum. Añā. Exaudiat. ps 19.

Exaudiat te dominus in die tribulationis; protegat te nomen Dei Iacob.
Mittat tibi auxilium de sancto; et de Sion tueatur te.
Memor sit oīs sacrificij tui; et holocaustum tuū pingue fiat.
Tribuat tibi ꝯm cor tuū; et omne consilium tuum confirmet.
Letabimur in salutari tuo; et in noīe Dei nři magnificabimur.
Impleat dñs oēs petitiones tuas: nunc cognoui, qm̄ saluum fecit dominus Christum suum.
Exaudiet illū de cęlo scō suo;

In potẽtatib⁹ sal⁹ dexterę eius.
N i in curribus, ⁊ hi in equis: nos autem in nomine Dei nostri inuocabimus.
I psi obligati sũt ⁊ ceciderũt: nos autem surreximus, ⁊ erecti sumus
D ne saluũ fac regem: ⁊ exaudi nos i die qua inuocauerim⁹te.
In Aduentu. Antiphona.
Maria dixit: Putas qualis est ista salutatio, q: pturbata ẽ aia mea: ⁊ q: paritura sum regẽ, q claustrum virginitatis meę nõ violabit? Aña. In Aduentu.
Per Annum. Antiphona.
E xaudiat te dñs in die tribulationis. Aña. D omine. ps 20.
D Omine in virtute tua lętabitur rex: ⁊ sup salutarẽ tuum exultabit vehementer.
D esiderium cordis ei⁹ tribuisti ei: ⁊ voluntate labiorum ei⁹ non fraudasti eum.
Q uoniam pręuenisti eum in benedictionibus dulcedinis: posuisti in capite eius coronam de lapidẽ pretioso.
U itam petijt a te: ⁊ tribuisti ei longitudinem dierum in seculum: ⁊ in seculum seculi.
M agna est gloria eius in salutari tuo: gloriam ⁊ magnam de corem impones super eum.
Q m dabis eum in benedictionẽ in seculum seculi: lętificabis eum in gaudio cum vultu tuo.
Q m rex spat in dño: ⁊ in misericordia altissimi nõ cõmouebit.
I nueniatur manus tua oĩbus inimicis tuis, dextera tua inueniat omnes, qui te oderunt.
P ones eos, vt clibanũ ignis i tempore vultus tui: dominus in ira sua conturbabit eos, ⁊ deuorabit eos ignis.
F ructũ eorũ de terra perdes: ⁊ semen eorum a filijs hoium.
Q uoniam declinauerunt i te mala: cogitauerunt consilia, q̃ non potuerunt stabilire.
Q m pones eos dorsum in reliquijs tuis: pparabis vultũ eorũ.
E xaltare dñe i v̄tute tua: cãtabimus, ⁊ psallem⁹ v̄tutes tuas.
In Aduentu. Antiphona.
In Aduẽtu summi regis mundentur corda hoium, vt digne ambulem⁹ i occursum illius, q: ecce veniet, ⁊ nõ tardabit. ℣. Egredietur dñs d̄ loco sctõ suo. ℟. Ueniet, vt saluet populũ suum.
In Quadragesima. ℣. Scuto circundabit te veritas eius. ℟. Nõ timebis a timore nocturno.
Tempore Passionis. ℣.
Ne perdas cum impijs Deus animam meam. ℟. Et cũ viris sanguinum vitam meam.
Tempore Paschali. Aña.
Haleluiah. Noli flere Maria, haleluiah. resurrexit dominus, haleluiah, haleluiah. ℣. Gaui si sunt discipuli, haleluiah. ℟. Uiso domino, haleluiah.
Per Annum. Aña. D ñe in v̄tute tua lętabitur rex. ℣. Exaltare dñe i virtute tua. ℟. Cantabimus ⁊ psallem⁹ virtutes tuas.
P ater noster. E t vinculis.

Seq. Hym. semp dr post vltimá lectionē in dñicis, ⁊ festis triū (excepto festo Innocentiū non veniente in dñica) a Paschate, vsqz ad Adu. ⁊ a Nat. Dñi vsqz ad Septuag. In Aduē. autē ⁊ a Septuag. vsqz ad Pascha non dr nisi in festis. A Paschate vero vsqz ad Penthec. dicit etiā i feriali officio, excepta feria ij. Rogationū. Alio tpe nunquam dr in feriali officio. Quando nō dr eius loco dr nonū, aut xij. ℟. Hymnus sctōꝝ Ambrosij, ⁊ August.

TE Deum laudamus: te dominum confitemur.
Te eternum patrem omnis terra veneratur.
Tibi omnes angeli: tibi celi, ⁊ vniuerse potestates.
Tibi Cherubim, ⁊ Seraphim incessabili voce proclamant.
Sanctus. Sanctus. Sáctus dominus Deus Sabaoth.
Pleni sunt celi, ⁊ terra: maiestatis glorie tue.
Te gloriosus apostoloꝝ chorus.
Te prophetarum laudabilis numerus.
Te martyrum cándidatus laudat exercitus.
Te per orbem terrarum sancta confitetur ecclesia.
Patrem immense maiestatis.
Venerandum tuum verum, ⁊ vnicum filium.
Sanctū quoqz paraclitū spiritū.
Tu rex glorie Christe.
Tu patris sempiternus es filius.
Tu ad liberandum suscepturus hominem: non horruisti virginis vterum.
Tu deuicto mortis aculeo: aperuisti credentibus regna celorum.
Tu ad dexteram Dei sedes: in gloria patris.
Iudex crederis esse venturus.
Te ergo quesumus, tuis famulis subueni, quos pretioso sanguine redemisti.
Eterna fac cum sanctis tuis gloria munerari.
Saluum fac populum tuū domine: ⁊ benedic hereditati tue.
Et rege eos, ⁊ extolle illos, vsque in eternum.
Per singulos dies: benedicimus te.
Et laudamus nomen tuū in seculum: ⁊ in seculum seculi.
Dignare domine die isto: sine peccato nos custodire.
Miserere nostri dñe: miserere nostri.
Fiat misericordia tua domine super nos, quemadmodū sperauimus in te.
In te domine speraui: non cōfundar in eternum.

AD LAVDES.

DEus in adiutórium meū intende. ℟. Dñe ad adiuuandū me festina. ℣. Gloria patri, ⁊ filio ⁊ spiritui sancto ℟. Sicut erat in principio, ⁊ nunc, ⁊c. Alleluia. vel Laus tibi dñe rex eterne glorie pro temporis diuersitate.

¶ A Dñica post oct. Epipha. vsq; ad septuag. ⁊ ab oct. Pen/ te. vsq; ad Aduen. ⁊ tpe. Pasc. ...- Psalab. Psalmus. 92.

Dominus regnauit deco/ rem indutus est; indutus est dominus fortitudiné, ⁊ pr⁊/ cinxit se.
Etenim firmauit orbem ter/ re, qui non commouebitur.
Parata sedes tua Deus ex tũc a seculo tu es.
Eleuauerũt flúmina dñe; ele/ uauerũt flumina vocem suam.
Eleuauerunt flumina fluctus suos; a vocib⁹ aquarũ multarũ.
Mirabiles elationes maris; mirabilis in altis dominus.
Testimonia tua credibilia fa/ cta sũt nimis; domuz tuã decet sanctitudo domine in longitu/ dine dierum. Psalmus 99.

Iubilate Deo oĩs terra; ser uitute domino in letitia.
Introite in conspectu eius, in exultatione.
Scitote qm̃ dñs ipse ẽst Deus; ipse fecit nos, ⁊ non ipsi nos.
Populus eius, ⁊ oues pascu⁊ eius introite portas eius in con fessione; atria eius in hymnis, confitemini illi.
Laudate nomen eius, qm̃ sua/ uis est dñs; in eternũ misericor dia eius, ⁊ vsq; i generationé, ⁊ generationé veritas eius. Ps. 62.

Deus Deus meus; ad te de luce vigilo.
Sitiuit in te anima mea; quã multipliciter tibi caro mea.
In terra deserta, inuia, ⁊ ina quosa sic in sãcto apparui tibi; vt viderem virtutem tuam, ⁊ gloriam tuam.
Qm̃ melior é misericordia tua sp vitas; labia mea laudabũt te.
Sic benedicã te in vita mea; ⁊ in noie tuo lauabo man⁹ meas.
Sicut adipe, ⁊ pinguedine re/ pleat anima mea; ⁊ labys exul/ tationis laudabit os meum.
Si memor fui tui sup stratuz meũ; in matutinis meditabor in te, quia fuisti adiutor meus.
Et in velamento alarũ tuarũ exultabo, adh⁊sit aia mea post te; me suscepit dextera tua.
Ipsi vero in vanum qu⁊sierũt animã meã, introibunt in infe/ riora terr⁊; tradẽtur in manus gladij, partes vulpium erunt.
Rex vero l⁊tabitur i Deo, lau dabuntur omnes, qui iurant in eo; quia obstructum est os lo/ quentium iniqua.
Gloria patri. Psal. 66.

Deus misereat nostri, ⁊ bene/ dicat nobis; illuminet vultum suũ sup nos, ⁊ misereatur nr̃i.
Ut cognoscamus in terra viã tuam; in omnibus gentibus sa/ lutare tuum.
Cõfiteãtur tibi populi Deus; cõfiteantur tibi populi omnes.
L⁊tentur ⁊ exultent gẽtes, qm̃ iudicas populos in ⁊quitate; ⁊ gentes in terra dirigis.
Confiteant tibi populi Deus; confiteãtur tibi populi omnes; terra dedit fructum suum.

Benedi/

Benedicat nos Deus, Deus noster, benedicat nos Deus: et metuant eum omnes fines terre.

Tempore Paschali. Aña.

Halle. halle. halle. hallelu. hallelu. hallelu. halle. halle. halle. hallelu. Aña. Surrexit Christus.

Per Annum. Antiphona:

Halle. halle. Aña. Tres pueri.

Canticum trium puerorum.

Da. 3. Benedicite omnia opera domini domino; laudate et superexaltate eum in secula.

Benedicite Angeli domini dño, benedicite celi domino.

Benedicite aque omnes, que sup celos sunt dño; benedicite omnes virtutes domini dño.

Benedicite Sol, et Luna dño; benedicite Stelle celi domino.

Benedicite imber, et ros dño; benedicite oes spirit9 dei dño.

Benedicite ignis, et estus dño; benedicite frigus et estas dño.

Benedicite rores, et pruina dño; benedicite gelu, et frigus dño.

Benedicite glacies, et niues dño; benedicite noctes, et dies dño.

Benedicite lux et tenebre dño; bñdicite fulgura et nubes dño.

Benedicat terra dñm: laudet, et superexaltet eum in secula.

Benedicite mótes et colles domino; benedicite vniuersa germinantia in terra domino.

Benedicite fontes dño; benedicite maria, et flumina domino.

Benedicite cete, et oia que mouétur in aquis dño; benedicite omnes volucres celi domino.

Benedicite omnes bestie, et pecora domino; benedicite filij hominum domino.

Benedicat Israel dñm; laudet et superexaltet eum in secula.

Benedicite sacerdotes dñi dño; benedicite serui dñi domino.

Benedicite spiritus, et anime iustorũ dño; benedicite sancti, et humiles corde domino.

Benedicite Anania, Azaria, Misael domino; laudate: et superexaltate eum in secula.

Benedicamus patrem, et filiũ cum sancto spiritu; laudemus, et superexaltemus eum in secula.

Benedict9 es dñe in firmamẽto celi; et laudabilis, et glorios9, et superexaltatus in secula.

Non di Gloria pri, neqȝ Añ.

Tpe Pasc. Añ. Surrexit Christus de sepulcro, qui liberauit tres pueros de camino ignis ardentis, halleluiah. Aña. Hallelu.

Per Annũ. Aña. Tres pueri iussu regis in fornacem missi sunt, non timentes flammam ignis, dicentes, benedictus Deus. Aña. Halla. Ps. 148.

Laudate dñm de celis; laudate eum in excelsis.

Laudate eum oés angeli eius; laudate eum oés virtutes eius.

Laudate eum Sol, et Luna; laudate eũ oés Stelle, et lumé.

Laudate eum celi celorum; et aque omnes, que super celos sunt, laudent nomen domini.

Quia ipse dixit, et facta sunt;

ipse mandauit, et creata sunt.
Statuit ea in eternum, et in seculum seculi: preceptū posuit, et non preteribit.
Laudate dn̄m de terra: dracones, et omnes abyssi.
Ignis, grādo, nix glacies, spūs pcellarū: q̄ faciunt verbū eius.
Montes, et omnes colles: ligna fructifera, et omnes cedri.
Bestie, et vniuersa pecora: serpentes, et volucres pennate.
Reges terre, et oēs populi: principes, et omnes iudices terre.
Iuuenes, et virgines, senes cū iunioribus laudent nomen dn̄i: qa exaltatū est nomē eius soli⁹.
Confessio eius sup celū, et terrā: et exaltauit cornu populi sui.
Hymn⁹ oībus sāctis eius: filijs Israel, pplo appropinquāti sibi.
Hic nō dr̄ Gloria pr̄i. ps. 149.
Cantate dn̄o canticum nouū: laus eius in ecclesia sanctorū.
Letetur Israel i eo q fecit eū: et filie Sion exultēt in rege suo.
Laudēt nomē eius in choro: i tympano et psalterio psallāt ei.
Quia beneplacitum est domino in populo suo: et exaltauit mansuetos in salutem.
Exultabūt sancti in gloria: letabuntur in cubilibus suis.
Exultatiōes dei i gutture eoꝝ: et gladij ancipites i manib⁹ eoꝝ.
Ad faciendā vindictā in nationib⁹: increpationes in populis.
Ad alligandos reges eoꝝ in compedibus: et nobiles eoꝝ in manicis ferreis.

Ut faciant in eis iudiciū cōscriptum: gloria hec est omnibus sanctis eius.
Hic nō dr̄ Gloria pr̄i. ps. 150.
Laudate dominū in sanctis eius: laudate eum in firmamēto virtutis eius.
Laudate eū in virtutibus ei⁹: laudate eum secundū multitudinem magnitudinis eius.
Laudate eū in sono tube: laudate eū in psalterio, et cithara.
Laudate eū i tipano, et choro: laudate eū i chordis et organo.
Laudate eū in cymbalis bn̄ sonātib⁹: laudate eū in cymbalis iubilatiōis: oīs spūs laudet dn̄ū.
Añā. Halleluiah, hall. hall.
Sequēs Caplm̄ dr̄ a Dn̄ica ij. post Epipha. vsq3 ad Sept. et a Dn̄ica ij. post Pentecostē vsq3 ad Aduentum. Capitulum.

Benedictio, et claritas, et sapiētia, et grarū actio, honor, virt⁹, et fortitudo Deo nr̄o in scl'a scl'orū. Amen. ℟. Deo grās. sic rn̄det in fine oīu3 cap. apo. 7.
Hn̄ ad noct. dr̄ Hym. Primo dierū. ad Laudes dr̄ Hymn⁹.

Eterne rerum conditor,
Noctē dieq3 qui regis,
Et temporum das tempora,
Ut alleues fastidium.
Preco diei iam sonat
Noctis profunde peruigil,
Nocturna lux viantibus,
A nocte noctem segregans.
Hoc excitatus lucifer
Soluit polum caligine:
Hoc omnis errorum chorus,
Uiam

Uiam nocendi deserit.
Hoc nauta vires colligit,
Pontiq; mitescunt freta.
Hoc,ipsa petra ecclesię
Canente,culpam diluit.
Surgamus ergo strenue,
Gallus iacentes excitat,
Et somnolentos increpat,
Gallus negantes arguit.
Gallo canente,spes redit,
Aegris salus refunditur,
Mucro latronis conditur,
Lapsis fides reuertitur.
Iesu labentes respice,
Et nos videndo corrige,
Si respicis,lapsi stabunt,
Fletuq; culpa soluitur.
Tu lux refulge sensibus,
Mentisq; somnum discute,
Te nostra vox primum sonet,
Et ora soluamus tibi.
Deo patri sit gloria,
Eiusq; soli filio,
Cum spiritu paraclito,
Et nunc, & in perpetuū Amē.
A Septuag. vsq; ad xl. ℣.
Dñe refugiū factus es nobis.
℟. A generatione & progenie.
Dñ ad noct.do: Hy. Nocte sur
gentes. ad Laudes do: Hym.
Ecce iā noctis tenuatur
vmbra, Lucis aurora ru
tilans coruscat:
Nisibus totis rogitemus oēs
Cunctipotentem.
Vt Deus nostri miserat⁹, oēs
Pellat languorem, tribuat
salutem:
Donet & nobis,pietate patris,
Regna polorum.
Praestet hoc nobis deitas beata
Patris,ac nati, pariterq; sctī
Spūs, cuius reboat in omni
Gloria mundo.Amen.
Per Annū. ℣. Dñs regnauit,
decorē induit. ℟. Induit dñs
fortitudinē,& pcinxit se virtute.
In aduētu. ℣. Uox clamantis
in deserto,Parate viam dñi.
℟. Rectas facite semitas eius.
In Quadrag. ℣. Angelis suis
Deus mandauit de te. ℟. Ut
custodiant te in oibus vijs tuis.
Tpe Passionis. ℣. Eripe me de
inimicis meis De⁹ me⁹. ℟. Et
ab insurgētib⁹ i me libera me.
Tpe Pascha. Capit. de dnica.
Hym. Aurora lucis. ℣. In re
surrectione tua Christe, halel.
℟. Celi & terra letentur,halel.
Canticum Zacharię.

Benedictus dñs Deus Is
rael,qa visitauit, & fecit Lu.1
redemptionem plebis sue.
Et erexit cornu salutis nobis:
in domo Dauid pueri sui.
Sicut locut⁹ est p os sanctor:
quia a seculo sunt pphetar ei⁹.
Salutē ex inimicis nostris: &
de manu oium qui oderūt nos.
Ad faciendam misericordiā
cum patribus nostris: & memo
rari testamenti sui sancti.
Iusiurandū quod iurauit ad
Abraham patrem nostrū: da
turum se nobis.
Ut sine timore de manu ini
micorum nostrorum liberati:
seruiamus illi.
In sanctitate & iustitia corā

ipso omnibus diebus nostris.
Et tu puer, propheta altissimi vocaberis: preibis enim ante faciem domini parare vias eius.
Ad dandam scientiam salutis eius plebi eius: in remissionem peccatorum eorum.
Per viscera misericordie dei nostri: in quibus visitauit nos oriens ex alto.
Illuminare his, qui in tenebris et umbra mortis sedent: ad dirigendos pedes nostros in viam pacis.
Gloria. Deinde di: Añña, et oño ppria, et post eam si ptigat fit cõ. alicui9 scti occurẽtis. postremo (si id tẽpus reqrit) fiunt cõm. de S. Maria, de Apostolis, de Pace, et de Patrono Ecclesie i ordine aliarũ cõm. sm illi9 dignitatẽ, vt infra i Vesp. Sabba.
¶ In fine si discedẽdum sit a choro, dicitur vna ex añis B. Marie vt habet i fine Cõplet.

D O M I N I C A.

Ad Primam.

P̃ ĩ nr. Aue Maria. Credo.
℣. Deus i adiutoriũ. vt su. hy.

Iam lucis orto sidere
Deum precemur supplices,
Ut in diurnis actibus
Nos seruet a nocentibus.
Linguam refrenans temperet,
Ne litis horror insonet:
Uisum fouendo contegat,
Ne vanitates hauriat.
Sint pura cordis intima:
Absistat et vecordia:
Carnis terat superbiam
Potus cibique parcitas.
Ut cum dies abscesserit,
Noctemque sors reduxerit,
Mundi per abstinentiam
Ipsi canamus gloriam.
Deo patri sit gloria.
Tpe Pasc. et p annũ. All. Mat.
In Feriali Officio. Antipho.
Beati qui ambulãt. Psal. 52.

Deus in nomine tuo saluũ me fac: et in virtute tua iudica me.
Deus exaudi orationẽ meã: auribus percipe verba oris mei.
Quoniam alieni insurrexerũt aduersum me, et fortes quesierunt animam meam: et non proposuerunt Deum ante conspectum suum.
Ecce enim Deus adiuuat me: et dñs susceptor est anime mee.
Auerte mala inimicis meis: et in veritate tua disperde illos.
Uoluntarie sacrificabo tibi, et confitebor nomini tuo domine: quoniam bonum est.
Quoniam ex omni tribulatione eripuisti me: et super inimicos meos despexit ocul9 meus.
Sequens ps. Confitemini. dicitur tantum in Dñica, quñ fit officium de Dñica, cui9 loco a Septua. vsque ad Pascha dicit Psalm9.
Dominus regnauit, decorem. vt sup. in Laudib. Psal. 117.

Confitemini domino, quoniam bonus: quoniam in seculorum misericordia eius.
Dicat nũc Israel, quoniam bonus: quoniam

qm̄ in seculū misericordia eius.
Dicat nūc domus Aaron; qm̄ in seculum misericordia eius.
Dicant nunc, qui timent dn̄z; qm̄ in seculū misericordia eius.
De tribulatione inuocaui dominum; z exaudiuit me in latitudine dominus.
Dominus mihi adiutor; nō timebo quid faciat mihi homo.
Dominus mihi adiutor; z ego despiciam inimicos meos.
Bonum est confidere in domino; quā confidere in homine.
Bonū est sperare in domino; quā sperare in principibus.
Oēs gentes circuierūt me; z in nomine dn̄i, q: vltus sū in eos.
Circundantes, circundederūt me; z in nomine domini, quia vltus sum in eos.
Circūdederūt me sicut apes, z exarserūt sicut ignis in spinis; z in noīe dn̄i, q: vltus sum in eos.
Impulsus, euersus sum vt caderem; z dominus suscepit me.
Fortitudo mea, z laus mea dominus; z factus est mihi in salutem
Uox exultationis, z salutis; in tabernaculis iustorum.
Dextera dn̄i fecit virtutē, dextera domini exaltauit me; dextera domini fecit virtutem.
Non moriar, sed viuam; z narrabo opera domini.
Castigans, castigauit me dn̄s; z morti non tradidit me.
Aperite mihi portas iustitię, z ingressus ī eas ɔ̄fitebor dn̄o; hęc porta dn̄i, iusti intrabūt in eā.
Confitebor tibi, qm̄ exaudisti me; z factus es mihi in salutē.
Lapidem, quem reprobauerunt ędificantes; hic factus est in caput anguli.
A domino factum est istud; z est mirabile in oculis nostris.
Hęc dies, quā fecit dominus; exultemus, z lętemur in ea.
O domine saluū me fac, o dn̄e bene prosperare; benedictus q venit in nomine domini.
Benediximus vobis de domo dn̄i; Deus dn̄s, z illuxit nobis.
Constituite diē solēnē in condensis; vsq; ad cornu altaris.
Deus meus es tu, z confitebor tibi; Deus meus es tu, z exaltabo te.
Confitebor tibi, qm̄ exaudisti me; z factus es mihi in salutē.
Confitemini domino, qm̄ bonus; quoniam in seculum misericordia eius. Psalmus 118.

Beati immaculati in via; q ambulant in lege dn̄i.
Beati q scrutant̄ testimonia eius; in toto corde exquirūt eū.
Non ēnī qui operant̄ iniquitatem; in vijs eius ambulauerūt.
Tu mandasti mandata tua; custodiri nimis.
Utinā dirigant̄ vię meę; ad custodiēdas iustificatiōes tuas.
Tunc non confundar; cum perspexero in omnibus mandatis tuis.
Cōfitebor tibi ī directiōe cordis: in eo qd̄ didici iudicia iu-

ftitie tuę.
Iustificationes tuas custodiā; nō me derelinquas vsquequaqꝫ.
In quo corrigit adolescentior viam suam; in custodiendo sermones tuos.
In toto corde meo exquisiui te; ne repellas me a mādatis tuis.
In corde meo abscōdi eloqa tua; vt non peccem tibi.
Benedictus es domine; doce me iustificationes tuas.
In labijs meis pronunciaui; omnia iudicia oris tui.
In uia testimoniorum tuorū delectatus sum; sicut in omnibus diuitijs.
In mandatis tuis exercebor; et considerabo vias tuas.
In iustificatiōib' tuis meditabor; nō obliuiscar sermōes tuos
Retribue seruo tuo; viuifica me, et custodiā sermones tuos.
Reuela oculos meos; et considerabo mirabilia de lege tua.
Incola ego sum in terra; non abscondas a me mandata tua.
Concupiuit anima mea desiderare iustificationes tuas; in omni tempore.
Increpasti superbos; maledicti qui declinant a mandatis tuis.
Aufer a me opprobriū et contemptum; qa testimonia tua exquisiui.
Etenim sederunt principes, et aduersum me loquebantur; seruus autem tuus exercebatur in iustificationibus tuis.
Nam et testimonia tua meditatio mea est; et consilium meum iustificationes tuę.
Adhesit pauimēto anima mea viuifica me sm verbum tuum.
Vias meas enūciaui, et exaudisti me; doce me iustificationes tuas.
Viam iustificationum tuarū instrue me; et exercebor in mirabilibus tuis.
Dormitauit anima mea pre tedio; cōfirma me in verbis tuis.
Viā iniquitatis amoue a me; et de lege tua miserere mei.
Viam veritatis elegi; iudicia tua non sum oblitus.
Adhesi testimonijs tuis domine; noli me confundere.
Viam mandatorum tuorum cucurri; cum dilatasti cor meum.

Symbolū S. Athanasij. qd dr̄ in Dn̄icis, qn̄ fit de Dn̄ica.

Quicunqꝫ vult saluus esse; ante omnia opus est, vt teneat catholicam fidem.
Quam nisi quisqꝫ integram, inuiolatamqꝫ seruauerit; absqꝫ dubio in eternum peribit.
Fides aūt catholica hec est; vt vnum Deum in trinitate, et trinitatem in vnitate veneremur.
Neqꝫ confundentes personas; neqꝫ substantiam separantes.
Alia est enim persona patris; alia filij, alia spiritus sancti.
Sed patris, et filij, et spiritus sācti vna est diuinitas; equalis gloria, coeterna maiestas.
Qualis pater, talis filius; talis spiritus sanctus,

Increatus

Increatus pater, increatus filius: increatus spiritus sanctus.
Immensus pater, immensus filius: immensus spiritus sanctus.
Eternus pater, eternus filius: eternus spiritus sanctus.
Et tamen non tres eterni: sed unus eternus.
Sicut nō tres icreati, nec tres immensi: sed unus increatus, et
Da. unus immensus.
3. Similiter omnipotens pater, omnipotens filius: omnipotēs spiritus sanctus.
Et tamen non tres omnipotētes: sed unus omnipotens.
Ita Deus pater, Deus filius: Deus spiritus sanctus.
Et tamen nō tres dii: sed unus est Deus.
Ita Dñs pater, dominus filius: dominus spiritus sanctus.
Et tamen non tres domini: sed unus est dominus.
Quia sicut singulatim unamquamque personam Deum, ac dñm confiteri Christiana veritate compellimur: ita tres deos aut dños dicere, catholica religione prohibemur.
Pater a nullo est factus: nec creatus, nec genitus.
Filius a patre solo est: nō factus nec creatus, sed genitus.
Spiritus sanctus a patre et filio: non factus, nec creatus, nec genitus, sed procedens.
Unus ergo pater, nō tres pr̄es, unus filius, nō tres filii: unus spūs sanctus, nō tres spiritus sancti.

Et in hac trinitate nihil prius aut posterius, nihil maius aut minus: sed totę tres psonę coęternę sibi sunt, et coęquales.
Ita ut p oīa, sicut iam supra dictū est: et unitas in trinitate, et trinitas ī unitate venerāda sit.
Qui vult ergo salvus esse: ita de trinitate sentiat.
Sed necessarium est ad ęternā salutem: ut incarnationem quoque domini nostri Jesu Christi fideliter credat.
Est ergo fides recta: ut credamus, et cōfiteamur: quia dominus noster Jesus Christus, Dei filius, Deus et homo est.
Deus est ex substātia pr̄is, ante secula genitus: et homo est ex substātia matris in seculo natus.
Perfectus Deus, pfectus homo: ex anima rationali, et humana carne subsistens.
Equalis pr̄i s̄m divinitatē: minor patre s̄m humanitatem.
Qui licet Deus sit et homo: nō duo tamē, sed unus est Christus.
Unus autem, nō conversione divinitatis in carnē: sed assumptione humanitatis in Deum.
Unus omnino, nō confusione substantię: sed unitate personę.
Nam sicut anima rationalis, et caro unus est homo: ita Deus, et homo unus est Christus.
Qui passus est p salute nostra: descendit ad inferos, tertia die resurrexit a mortuis.
Ascēdit ad cęlos, sedet ad dexteram Dei patris omnipotētis:

inde venturus est iudicare vi/uos,& mortuos.

Ad cuius aduentum, oẽs ho/mines resurgere habent cũ cor/poribꝰ suis; & reddituri sunt de factis proprijs rationem.

Et qui bona egerunt ibunt in vitam ęternam;qui vero mala, in ignem ęternum.

Hec est fides catholica;quã ni si qsqꝫ fideliter,firmiterqꝫ credi derit,saluus esse non poterit.

Añа. Halleluiah, halle. hallelu. Tpe Paschali additur quartũ halleluiah.hic,& p alias Horas.

IN FERIIS.

post Psalмos assignatos,& Añаz. Beati,q ambulãt.& Cap. Pa cẽ, & veritatẽ. vt hic iacet post Cap. Regi seclorũ Caplm.

Regi seculorũ immortali,
1. & inuisibili,soli Deo ho/
Ti.1 norẽ, & glia in scl'a sclorum.Amẽ.

℟. Deo gratias.℟. br. Chꝛe fi li dei viui, Miserere nobis ℟er Chꝛe fili Dei viui, Mise rere nobis. ℣. Qui sedes ad dexteram patris. ℟. Miserere nobis. ℣. Gloria pr̃i, & filio, & spũi sctõ.Chꝛiste fili Dei viui, Miserere nobis. ℣. Exurge Chꝛiste adiuua nos. ℟. Et li/bera nos propter nomen tuũ.

Sequentes preces non dicun/tur in festis duplicibus,nec in/fra octauas,sed tunc dicto ℟. bre. dicitur. Dñs vobiscum. & Oro. Dñe Deus omnipotẽs. Kyrie el. Chꝛie el. Kyrie el. Pater noster. secreto.

℣. Et ne nos iducas in tẽtatiõ. ℟. Sed libera nos a malo. Credo in Deũ. secre.vsqꝫ ad ℣. Carnis resurrectionem. ℟. Vitam ęternam. Amen. ℣. Et ego ad te dñe clamaui. ℟. Et mane oõ mea pueniet te ℣. Repleatur os meum laude. ℟. Vt cantem gloꝛiam tuam, tota die magnitudinem tuã. ℣. Domine auerte faciem tuã a peccatis meis. ℟. Et oẽs iniqtates meas dele. ℣. Cor mũdũ crea in me Deꝰ. ℟. Et spiritũ rectũ innoua in visceribꝰ meis. ℣. Ne pꝛojcias me a facie tua. ℟. Et spiritum sanctum tuũ ne auferas a me. ℣. Redde mihi lętitiã saluta/ris tui. ℟. Et spiritu principa/li confirma me. ℣. Adiutoꝛium nostrum in no/mine domini. ℟. Qui fecit celum & terram.

Deinde Hebdomadarius facit Confessionem.

Confiteoꝛ Deo omnipo/tenti,beate Marię sem/per virgini,beato Michaeli ar changelo,beato Johanni Ba/ptistę, sanctis apostolis Pe/tro & Paulo, & omnibus san/ctis,& vobis fratres, quia pec/caui nimis cogitatione,verbo, & opere:mea culpa: mea culpa: mea maxima culpa. Ideo pꝛe/coꝛ beatam Mariam semper virginẽ,beatum Michaelẽ ar/changelum,beatũ Johannem Baptistam,sanctos Apostolos Petrum

Petrum ⁊ Paulũ, omnes san/ctos, ⁊ vos fratres, orare pro me ad dñm Deum nostrum.

Chorus respondet.

Misereatur tui omnipotens Deus: ⁊ dimissis omni/bus peccatis tuis, perducat te ad vitam eternam. ℟. Amen.

Deinde repetit confessionẽ, ⁊ vbi dicit vobis fratres, ⁊ vos fra/tres, dicat tibi pater, ⁊ te pr̃. Facta confes. a choro, hebd. dicit.

Misereatur vestri omnipotẽs Deus, ⁊ dimissis oĩ/bus peccatis vestris, perducat vos ad vitam eternã. ℟. Amen. ℣.

Indulgentiã, absolutionẽ ⁊ remissionem omniũ pec/catorum nostrorum, tribuat no/bis oĩpotens, ⁊ misericors dñs. ℟. Amen. Et prosequitur ℣.

Dignare domine die isto. ℟. Sine peccato nos custodire. ℣. Miserere nostri domine. ℟. Miserere nostri. ℣. Fiat misericordia tua do/mine sup nos. ℟. Quemadmo/dum sperauimus in te. ℣. Dñe exaudi orationẽ meã. ℟. Et clamor me⁹ ad te veniat. ℣. Dominus vobiscum. ℟. Et cuꝫ spũ tuo. Oremus.

Domine Deus omnipo/tens, qui ad principium huius diei nos peruenire feci/sti, tua nos hodie salua virtute, vt in hac die ad nullum decli/nemus peccatũ: sed semper ad tuam iustitiam faciẽdaꝫ nostra pcedãt eloquia, dirigant co/gitationes, ⁊ opera. Per dñm nostrũ Jesum Christum filium tuum, Qui tecum viuit, ⁊ re/gnat in vnitate spiritus sancti Deus, Per omnia secula secu/la seculorũ. ℟. Amẽ. ℣. Dñs vob. ℟. Et cũ spũ tuo. ℣. Bene/dicamus domino. ℟. Deo gra/tias. Deinde in choro legitur Martyrologium. Postea heb/domadarius dicit ℣.

Preciosa in conspectu do/mini. ℟. Mors sancto/rum eius. Oratio

Sancta Maria, ⁊ oẽs sci i/tercedãt p nobis ad dñꝫ, vt nos mereamur ab eo adiuua/ri, ⁊ saluari, qui viuit, ⁊ regnat in secula seculorum. ℟. Amen. ℣. Deus in adiutoriũ meũ in/tende. ℟. Dñe ad adiuuandũ me festina. Et di ter. vlt. addit. Gloria patri. Sicut erat. ⁊c. Kyrie el. Chre el. Kyrie el. Pater noster. ℣. Et ne nos iducas i tẽtatio. ℟. Sed libera nos a malo. ℣. Respice in seruos tuos dñe, ⁊ i opa tua, ⁊ dirige filios eoꝝ. ℟. Et sit splendor dñi Dei no/stri super nos, ⁊ opera manuuꝫ nostrarum dirige super nos, ⁊ opus manuuꝫ nostrarũ dirige. ℣. Gloria patri, ⁊ filio. ℟. Si/cut erat in principio. Oremus.

Dirigere, ⁊ sanctificare, re/gere, ⁊ gubernare digna/re dñe Deus rex celi, ⁊ terre, ho/die corda, ⁊ corpora nostra, sen/sus, sermones, ⁊ actus nostros in leg:

in lege tua, & in operibus mãdatorũ tuorũ, vt hic, & in ęternũ, te auxiliãte, salui, & liberi eẽ mereamur Saluator mundi. Qui viuis, & regnas in scl'a sclorum. ℟. Amẽ. ℣. Jube domne benedicere. Bnd. Dies, & actus nros in sua pace disponat dominus omnipotens. ℟. Amẽ.

Ad absol. Cap. i Dnicis, & ferijs Per Annum. Lectio breuis.

2. thes. 3. Dominus aũt dirigat corda, & corpora nr̃a, in charitate Dei, & patientia Christi. Tu autẽ dñe miserere nostri. ℟. Deo gratias. In Aduentu.

Jsa. 3. Domine miserere nostri: te enim expectauimus: esto brachium nostrum in mane, & salus nostra in tepore tribulationis. Tu autem dñe miserere.

In Quadragesima.

Jsa. 55. Querite dñm dum inueniri potest: inuocate eũ dum prope est. Tu autem domine.

Tempore Passionis.

Jsa. 50. Faciem meã nõ auerti ab increpantibus, & cõspuẽtibus in me, domine Deus auxiliator meus: & ideo non sum cõfusus. Tu autẽ dñe miserere.

Tempore Paschali

Col. 3. Si consurrexistis cũ Christo, quę sursum sunt quęrite, vbi Christus est in dextera Dei sedẽs: quę sursum sunt, sapite, non quę super terram. Tu autem domine. Post ℟. Deo gratias. dicitur. Adiutorium nostrũ in nomine dñi. ℟. Qui fecit cęlum & terram. ℣. Benedicite ℟. Deus. Benedictio. Dominus nos benedicat, & ab omni malo defendat, & ad vitam perducat ęternã. Et fidelium animę per misericordiam Dei requiescãt in pace. ℟ Amen.

IN FERIALI OFFICIO. extra tps Paschale, loco psal. Confitemini. di vnus ex infra scriptis psalmis secundũ feriã.

FERIA II. Psalmus 23.

Domini est terra, & plenitudo eius; orbis terrarũ & vniuersi qui habitant in eo. Quia ipse sup maria fundauit eũ; & sup flumina pparauit eũ. Quis ascẽdet in mõtẽ dñi; aut quis stabit in loco sancto eius? Innocens manibus, & mundo corde; qui non accepit in vano animam suam, nec iurauit in dolo proximo suo. Hic accipiet benedictionem a domino; & misericordiã a Deo salutari suo. Hęc est generatio quęrẽtiũ eum; quęrentium faciem Dei Jacob. Attollite portas principes vestras; & eleuamini portę ęternales, & introibit rex glorię. Quis est iste rex glorię; dñs fortis, & potẽs, dñs potẽs in prelio. Attollite portas principes vestras; & eleuamini portę ęternales, & introibit rex glorię. Quis est iste rex glorię; dñs virtutum ipse est rex glorię. Beati immaculati. Retribue,

Fe-

FERIA III Psalm. 24.

Ad te domine leuaui aiaȝ meam: Deus meus in te confido non erubescam.
Neqȝ irrideat me inimici mei: etenim vniuersi qui sustinent te non confundentur.
Confundantur omnes iniqua agentes: superuacue.
Vias tuas domine demonstra mihi: ⁊ semitas tuas edoce me.
Dirige me i veritate tua, ⁊ doce me: quia tu es Deus Saluator meus, ⁊ te sustinui tota die.
Reminiscere miserationuȝ tuarum domine: ⁊ misericordiarū tuarum, que a seculo sunt.
Delicta iuuētutis meę: ⁊ ignorantias meas ne memineris.
Secundum misericordiam tuā memento mei tu: propter bonitatem tuam domine.
Dulcis ⁊ rectus dominus, propter hoc legem dabit delinquētibus in uia.
Diriget mansuetos i iudicio: docebit mites vias suas.
Uniuersę vię dñi misericordia ⁊ veritas: requirentibus testamentuȝ eius, ⁊ testimonia eius.
Propter nomē tuū dñe, ppitiaberis pctō meo: multū est enim.
Quis est homo q timet dñm: legē statuit ei in uia quaȝ elegit.
Aia eius in bonis demorabit, ⁊ semen eius hereditabit terrā.
Firmamentum est dominus timentibus eum: ⁊ testamentum ipsius, vt manifestetur illis.
Oculi mei semper ad dominū: quoniaȝ ipse euellet de laqueo pedes meos.
Respice in me ⁊ miserere mei: quia vnicus, ⁊ pauper sum ego.
Tribulationes cordis mei multiplicate sunt: de necessitatibus meis erue me.
Uide humilitatem meā, ⁊ laborem meum: ⁊ dimitte vniuersa delicta mea.
Respice inimicos meos, quoniā multiplicati sunt: ⁊ odio iniquo oderunt me.
Custodi animam meam, ⁊ erue me: non erubescam quoniā speraui in te.
Innocentes ⁊ recti adheserūt mihi: quia sustinui te.
Libera Deus Israel: ex oibus tribulationibus suis. Gl. ti ima.

FERIA IIII Psalm. 25.

Iudica me dñe, qm̄ ego in innocētia mea igressus sū: ⁊ in dño sperās nō infirmabor.
Proba me dñe, ⁊ tenta me: vre renes meos, ⁊ cor meum.
Quoniaȝ misericordia tua ante oculos meos est: ⁊ cōplacui in veritate tua.
Non sedi cum concilio vanitatis: ⁊ cum iniqua gerentibus non introibo.
Odiui ecclesiam malignantiū: ⁊ cum impijs non sedebo.
Lauabo inter innocentes manus meas: ⁊ circundabo altare tuum domine.
Ut audiam vocem laudis: ⁊ enarreȝ vniuersa mirabilia tua.
Dñe dilexi decorē dom' tuę: ⁊ locum

locum habitationis glorię tuę.
Ne perdas cum impijs Deus animam meam: et cum viris sanguinum vitam meam.
In quorum manibus iniquitates sunt: dextera eorum repleta est muneribus.
Ego autem in innocentia mea ingressus sum: redime me, et miserere mei.
Pes meus stetit in directo: in ecclesijs benedicam te domine.
Beati immaculati in via.

FERIA V. Psalmus 22.

Dominus regit me, et nihil mihi deerit: in loco pascuę, ibi me collocauit.
Super aquā refectionis educauit me: animam meam cōuertit.
Deduxit me super semitas iustitię: propter nomen suum.
Nam et si ambulauero in medio vmbrę mortis: non timebo mala, quoniam tu mecum es.
Virga tua et baculus tuus: ipsa me consolata sunt.
Parasti in conspectu meo mēsam: aduersus eos q tribulāt me.
Impinguasti in oleo caput meum: et calix meus inebrians quam pręclarus est.
Et misericordia tua subsequetur me: omnibus diebus vitę meę.
Et vt inhabitem in domo domini: in longitudinem dierum.
Beati imma.

FERIA SEXTA. Psalm. 21.

Deus Deus meus respice in me: quare me dereliquisti? longe a salute mea, verba delictorum meorum.
Deus meus clamabo per diē, et non exaudies: et nocte, et non ad insipientiam mihi.
Tu autem in sancto habitas: laus Israel.
In te sperauerunt patres nr̄i: sperauerunt, et liberasti eos.
Ad te clamauerunt, et salui facti sunt: in te sperauerunt, et nō sunt confusi.
Ego autem sum vermis, et nō homo: opprobrium hominum, et abiectio plebis.
Omnes vidētes me, deriserūt me: locuti sunt labijs, et mouerunt caput.
Sperauit in dn̄o, eripiat eum: saluum faciat eum, qm̄ vult eū.
Quā tu es qui extraxisti me de ventre: spes mea ab vberibus matris meę: in te proiectus sum ex vtero.
De ventre matris meę Deus meus es tu: ne discesseris a me.
Quoniam tribulatio proxima est: quoniam nō est qui adiuuet.
Circūdederūt me vituli multi: tauri pingues obsederūt me.
Aperuerūt super me os suum: sicut leo rapiens, et rugiens:
Sicut aqua effusus sum: et dispersa sunt omnia ossa mea.
Factū est cor meū tāquā cera liquescēs: in medio vētris mei.
Aruit tāquā testa virtus mea, et lingua mea adhęsit faucibus meis: et in puluerem mortis deduxisti me.
Quoniam circundederūt me canes

cancs multi; concilium mali/gnantium obsedit me.
Foderunt manus meas z pedes meos: dinumerauerunt omnia ossa mea.
Ipsi vero considerauerunt, z inspexerunt me; diuiserūt sibi vestimenta mea, z super vestem meam miserunt sortem.
Tu autem dñe ne elongaueris auxilium tuum a me; ad defensionem meam conspice.
Erue a framea deus aiaz meā; z de manu canis vnicaz meaz.
Salua me ex ore leonis; z a cornib⁹ vnicorniū humilitatē meā.
Narrabo nomē tuū fratribus meis; i medio eccl'e laudabo te.
Qui timetis dominū laudate eum; vniuersum semen Jacob glorificate eum.
Timeat eū omne semē Israel; quoniam nō spreuit, neqꝫ despexit deprecationem pauperis.
Nec auertit faciē suā a me; z cū clamarē ad eū exaudiuit me.
Apud te laus mea in ecclesia magna; vota mea reddā in conspectu timentium eum.
Edēt pauperes, z saturabunt, z laudabunt dominuz, qui requirunt eum; viuent corda eorum in seculum seculi.
Reminiscentur, z cōuertentur ad dominū: vniuersi fines terrę.
Et adorabunt in ɔspectu eius; vniuersę familię gentium
Quoniam domini est regnuz; z ipse dominabitur gentium.
Māducauerunt z adorauerūt omnes pingues terrę: in conspectu eius cadent omnes qui descēdunt in terram.
Et anima mea illi viuet, z semen meum seruet ipsi.
Annunciabitur dño generatio ventura, z annūciabunt cęli iustitiā eius; populo, q nascetur, quē fecit dñs. Beati immacu.

SABBATHO.

nihil addit. Deinde di. Psal. Beati imacula. z Retribue. Aña. Beati qui ambulāt in lege tua domine. Capitulum.

Pacem, z veritatem diligite, ait dominus ops. ℟. Zac. 8.
Deo gratias ℟. br. Christe fili Dei. cum reliq. vt supra.

¶ Sed quādo dicte sūt preces feriales ad Matutinū addunt sequentes genub⁹ flexis post ℣.
Redde mihi lętitiaz salutaris tui. Respon. Et spiritu principali confirma me.
℣. Eripe me dñe ab hoie malo ℟. A viro iniquo eripe me.
℣. Eripe me de inimicis meis Deus meus. ℟. Et ab insurgentibus in me libera me.
℣. Eripe me de operātib⁹ iniquitatem. ℟. Et de viris sanguinum salua me.
℣. Sic psalmū dicam nomini tuo in seculū seculi. ℟. Ut reddam vota mea de die in diem.
℣. Exaudi nos Deus salutaris noster. ℟. Spes omnium finium terrę, z in mari longe.
℣. Deus i adiutoriū meū itēde. ℟. Dñe ad adiuuandum me festina.

festina. ℣. Sanctus Deus, sanctus fortis, sanctus et immortalis. ℟. Miserere nobis. ℣. Benedic aia mea dño. ℟. Et oia que intra me sunt nomini sancto eius. ℣. Benedic aia mea dño. ℟. Et noli obliuisci oes retributiones eius. ℣. Qui propitiatur oibus iniquitatibus tuis. ℟. Qui sanat omnes infirmitates tuas. ℣. Qui redimit de interitu vitā tuā. ℟. Qui coronat te in misericordia et miserationibus. ℣. Qui replet in bonis desiderium tuum. ℟. Renouabitur vt aquile iuuentus tua. ℣. Adiutorium nostrum in nomine domini. ℟. Qui fecit celum et terram. Confiteor Deo omnipotenti. Misereatur. Indulgentiam. ℣. Dignare domine die isto. ℟. Sine pctō nos custodire. ℣. Miserere nostri domine. ℟. Miserere nostri. ℣. Fiat misericordia tua domine super nos. ℟. Quemadmodum sperauimus in te. ℣. Dñe exaudi orationē meā. ℟. Et clamor meus ad te veniat. ℣. Dominus vobiscum. ℟. Et cū spiritu tuo. Oratio. Dñe Deus omnipotēs, vt sup.

IN FERIALI OFFICIO. tpe Pasc. et i festis p annū, post ps. Deus in noie tuo. dicit ps. Beati imaculati. Retribue. Deinde Aña ppria, et rel. vt su. in dñica. sed in duplicibus et infra octa. nō dñr pces, sed dicto Benedicamus dño. ℟. Deo gratias. legit Martyrologiū: deinde di ℣. Preciosa. vt sup. Ad absol. cap in festis di ca. ix.

AD TERTIAM.

Pater noster. Aue Maria. Deus in adiutoriū. Hymn⁹.

Nunc sancte nobis spirit⁹
Unum patri cum filio,
Dignare promptus ingeri
Nostro refusus pectori.
Os, lingua, mēs, sensus, vigor,
Confessionem personent,
Flamme scat igne charitas,
Accendat ardor proximos.
Presta pater pyssime.
Patrique compar vnice,
Cum spiritu paraclito,
Regnans p oē seculū. Amen.

In dnicis p annū, et tpe pas. Añ. Hal. In fer. offō p annū. Aña. Deduc me dñe. Psal 118.

Legem pone mihi dñe viā iustificationū tuarum: et exquiram eam semper.
Da mihi intellectum et scrutabor legem tuā: et custodiam illam in toto corde meo.
Deduc me in semitā mādatorum tuorum: quia ipsam volui.
Inclina cor meum in testimonia tua: et non in auaritiam.
Auerte oculos meos, ne videant vanitatem: in via tua viuifica me.
Statue seruo tuo eloquiū tuū: in timore tuo.
Amputa opprobrium meum, quod suspicatus sum: quia iudicia tua iucunda.

Ecce concupiui mãdata tua; in equitate tua viuifica me.
Et veniat super me misericordia tua domine; salutare tuuз secundum eloquium tuum.
Et respõdebo exprobrãtibus mihi verbũ; quia speraui in sermonibus tuis.
Et ne auferas de ore meo verbuз veritatis vsquequaq; quia in iudicijs tuis supersperaui.
Et custodiã legẽ tuã semper; in seculum, et in seculum seculi.
Et ambulabaз in latitudine; quia mandata tua exquisiui.
Et loquebar de testimonijs tuis in conspectu regum; et non confundebar.
Et meditabar in mandatis tuis; que dilexi.
Et leuaui manus meas ad mãdata tua, que dilexi; et exercebor in iustificationibus tuis.
Memor esto verbi tui seruo tuo; in quo mihi speз dedisti.
Hec me cõsolata est in humilitate mea; quia eloquium tuuз viuificauit me.
Superbi iniq agebãt vsquequaque; a lege autem tua non declinaui.
Memor fui iudiciorũ tuorũ a seculo domine; et cõsolatus suз.
Defectio tenuit me; pro peccatoribus derelinquentibus legem tuam.
Cantabiles mihi erant iustificationes tue; in loco peregrinationis mee.
Memor fui nocte nominis tui domine; et custodiui legẽ tuaз.
Hec facta est mihi; quia iustificationes tuas exquisiui.
Portio mea domine; dixi custodire legem tuam.
Deprecatus sum faciem tuã in toto corde meo; miserere mei secundum eloquium tuum.
Cogitaui vias meas; et cõuerti pedes meos in testimonia tua.
Paratus suз, et nõ sum turbatus; vt custodiaз mandata tua.
Funes peccatorũ circumplexi sunt me; et legem tuam non sum oblitus.
Media nocte surgebaз ad confitendum tibi; super iudicia iustificationis tue.
Particeps ego sum omniũ timentium te; et custodientium mandata tua.
Misericordia tua domine plena est terra; iustificationes tuas doce me.
Bonitatẽ fecisti cũ seruo tuo dñe; s'm verbũ tuuз.
Bonitatem, et disciplinam, et scientiaз doce me; quia mandatis tuis credidi.
Priusquã humiliarer, ego deliqui; propterea eloquiũ tuum custodiui.
Bonus es tu; et in bonitate tua doce me iustificationes tuas.
Multiplicata est super me iniquitas superborum; ego autem in toto corde meo scrutabor mandata tua.
Coagulatum est sicut lac cor-

corum; ego vero legem tuã meditatus sum.
Bonum mihi quia humiliasti me: vt discã iustificatiões tuas.
Bonum mihi lex oris tui; super millia auri, & argenti.
Manus tuę fecerunt me, & plasmauerunt me; da mihi intellectum, vt discam mandata tua.
Qui timent te videbunt me, & letabuntur; quia in verba tua supersperaui.
Cognoui domine, quia ęquitas iudicia tua; & i veritate tua humiliasti me.
Fiat misericordia tua, vt cõsoletur me; secundum eloquium tuum seruo tuo.
Veniant mihi miserationes tuę, & viuam; quia lex tua meditatio mea est.
Cõfundant superbi, q: iniuste iniqtaté fecerũt in me; ego autem exercebor in mãdatis tuis.
Cõuertant mihi timentes te; & qui nouerunt testimonia tua.
Fiat cor meũ imaculatũ i iustificationib⁹ tuis; vt nõ cõfũdar.
Aña. Hal. hal. hal. Tpe Pasc. ad iij. vj. & ix. addit aliud Hale. Seq. Cap. & alia Cap. i aliis horis dñr i dñicis a ij. post Epiph. vsq ad Sept. & a iij. post Pentec. vsq ad Adu. R. bre. ẽt vsq ad Dñicã j. Quadrag. sicut quę sequunt i feriali Officio. Cap.
1. Io. 4. Deus charitas est: & q manet i charitate, i Deo manet, & De⁹ in eo. R. v. Inclina cor meũ Deus. In testimonia tua. Inclina cor. V. Auerte oculos meos ne videãt vanitaté, in via tua viuifica me. In testimonia. Gloria. Inclina. V. Ego dixi, dñe miserere mei. R. Sana aiam meã, quia peccaui tibi.

In feriali Officio. Aña.

Deduc me dñe in semitam mãdatorum tuorum. Capitulũ.

Jer. 17. Sana me dñe, & sanabor: saluum me fac, & saluus ero: quoniam laus mea tu es. R. bre. Sana animam meam, Quia peccaui tibi. V. Ego dixi, domine miserere mei. R. Quia peccaui tibi. V. Adiutor meus esto, ne derelinquas me. R. Neque despicias me Deus salutaris meus. Quando ad Matut. dicte sunt preces, ad Tertiam, Sextam, & Nonã flexis genibus, dicitur: Kyrie el. Chrie el. Kyrie el. Pater noster.
V. Et ne nos. R. Sed libera.
V. Domine Deus virtutũ cõuerte nos. R. Et ostẽde faciem tuam, & salui erimus.
V. Exurge Chre adiuua nos. R. Et libera nos pp nomẽ tuũ.
V. Dñe exaudi orationẽ meã. R. Et clamor me ad te veniat.
V. Dñs vobiscũ. R. Et cũ spiritu tuo. Oremus. Oio ppria.

AD SEXTAM.

Pater noster. Aue Maria.
V. Deus in adiutoriũ. Hymn.

Rector potẽs, vax De⁹,
Qui temperas rerũ vices,

Splendore

Splendore mane instruis.
Et ignibus meridiem.
Extingue flammas litium,
Aufer calorem noxium,
Confer salutem corporum,
Veramq; pacem cordium.
Presta pater piissime,
Patriq; compar vnice,
Cum spiritu paraclito,
Regnans per omne seclm. Am.
An. Das. Sn. Adiuua me. Ps.

Defecit i salutare tuū anima mea; et in verbū tuuz supersperaui.
Defecerūt oculi mei in eloquium tuum, dicentes; quando consolaberis me?
Quia factus sum sicut vter in pruina; iustificationes tuas nō sum oblitus.
Quot sunt dies serui tui; quā do facies de persequētibus me iudicium?
Narrauerūt mihi iniqui fabulationes; sed non vt lex tua.
Omnia mandata tua veritas; iniqui persecuti sunt me, adiuua me.
Paulominus consummauerūt me in terra; ego autem non dereliqui mandata tua.
Secundum misericordiaz tuā viuifica me; et custodiam testimonia oris tui.
In eternum domine; verbum tuum permanet in celo.
In generatione, et generationem veritas tua; fundasti terram, et permanet.
Ordinatiōe tua pseuerat dies; quoniam omnia seruiunt tibi.
Nisi q lex tua meditatio mea est; tunc forte periissem in humilitate mea.
In eternum non obliuiscar iustificationes tuas; quia in ipsis viuificasti me.
Tu° suz ego, saluū me fac; qm̄ iustificationes tuas exquisiui.
Me expectauerunt peccatores, vt perderent me; testimonia tuā intellexi.
Omnis ꝯsummationis vidi finē: latū mandatū tuum nimis.

Quomodo dilexi legem tuam domine; tota die meditatio mea est.
Super inimicos meos prudētem me fecisti mandato tuo; qz in eternum mihi est.
Super omnes docentes me intellexi; quia testimonia tua me ditatio mea est.
Super senes intellexi; qa mandata tua quesiui.
Ab oi via mala ꝓhibui pedes meos; vt custodiam verba tua.
A iudiciis tuis non declinaui; quia tu legem posuisti mihi.
Quā dulcia faucib° meis eloquia tua; super mel ori meo.
A mādatis tuis intellexi; ꝓpea odiui omnem viā iniquitatis.
Lucerna pedibus meis verbū tuum; et lumen semitis meis.
Iuraui et statui custodire iudicia iustitie tue.
Humiliatus suz vsquequaq; dn̄e; viuifica me sm̄ verbū tuū.
Voluntaria oris mei beneplacita fac

ta fac dñe; et iudicia tua doce me.
Anima mea in manibus meis semper; et legem tuam non sum oblitus.
Posuerunt peccatores laqueum mihi; et de mandatis tuis non erraui.
Hereditate acquisiui testimonia tua in eternum; quia exultatio cordis mei sunt.
Inclinaui cor meum ad faciendas iustificationes tuas in eternum; propter retributionem.
Iniquos odio habui; et legem tuam dilexi.
Adiutor et susceptor meus es tu; et in verbum tuum supersperaui.
Declinate a me maligni; et scrutabor mandata Dei mei.
Suscipe me secundum eloquium tuum, et viuam; et non confundas me ab expectatione mea.
Adiuua me, et saluus ero; et meditabor in iustificationibus tuis semper.
Spreuisti omnes discedentes a iudicijs tuis; quia iniusta cogitatio eorum.
Preuaricantes reputaui omnes peccatores terre; ideo dilexi testimonia tua.
Confige timore tuo carnes meas; a iudicijs enim tuis timui.
Feci iudicium et iustitiam; non tradas me calumniantibus me.
Suscipe seruum tuum in bonum; non calumnientur me superbi.
Oculi mei defecerunt in salutare tuum; et in eloquium iustitie tue.
Fac cum seruo tuo secundum misericordiam tuam; et iustificationes tuas doce me.
Seruus tuus sum ego; da mihi intellectum vt sciam testimonia tua.
Tempus faciendi domine, dissipauerunt legem tuam.
Ideo dilexi mandata tua; super aurum, et topazion.
Propterea ad omnia mandata tua dirigebar; omnem viam iniquam odio habui. Aña. Halleluia, halla, halla. Capitulum

Alter alterius onera portate: et sic adimplebitis legem Christi. ℟. In eternum dñe, Permanet verbum tuum. ℣. In seculum seculi veritas tua. Per. ℣. Dñs regit me, et nihil mihi deerit. ℟. In loco pascue ibi me collocauit. [illegible] Adiuua me, et saluus ero dñe. [illegible]

Alter alterius. ℣. vi. Benedicam dñm, In omni tpe. ℣. Semper laus eius in ore meo. In oi. ℣. Dñs regit. vt sup.

AD NONAM.

Pater noster. Aue Maria. ℣. Deus in adiutorium. Hym.

Rerum Deus tenax vigor,
Immotus in te permanens,
Lucis diurne tpa
Successibus determinans.
Largire clarum vespere,
Quo vita nusquam decidat,
Sed premium mortis sacre
Perennis instet gloria.
Presta pater piissime,
Patrique compar vnice,

Cum

Gal. 6.

Cum spiritu paraclito,
Regnās per oē seculū. Amē.
Ad. Nal. Aii. Aspice i me. ps.
Mirabilia testimonia tua: ideo scrutata est ea ani/ma mea.
Declaratio sermonū tuorū il/luminat: et itellectū dat puulis.
Os meū aperui, et attraxi spūz: quia mādata tua desiderabaz.
Aspice in me, et miserere mei: secunduz iudicium diligentiū nomen tuum.
Gressus meos dirige secunduz eloquiū tuum: et non domine/tur mei omnis iniustitia.
Redime me a calumnijs homi nuz: vt custodiā mandata tua.
Faciez tuā illumina super ser uum tuum: et doce me iustifica/tiones tuas.
Exitus aquaruz deduxerunt oculi mei: quia non custodie/runt legem tuam.
Iustus es domine, et rectuz iu dicium tuum.
Mandasti iustitiaz testimonia tua: et veritatem tuaz nimis.
Tabescere me fecit zelus me9: quia obliti sunt verba tua ini/mici mei.
Ignitū eloquiū tuū vehemen ter: et seruus tuus dilexit illud.
Adolescentulus sum ego, et cō temptus: iustificationes tuas nō sum oblitus.
Iustitia tua, iustitia ī eternū: et lex tua veritas.
Tribulatio, et angustia inuene runt me: mandata tua medita/tio mea est.
Equitas testimonia tua in eter nū: intellectū da mihi, et viuaz.
Clamaui in toto corde meo, exaudi me dñe: iu/stificationes tuas requiram.
Clamaui ad te, saluū me fac: vt custodiam mandata tua.
Preueni in maturitate, et cla/maui: quia in verba tua super/speraui.
Preuenerūt oculi mei ad te di luculo: vt meditarer eloq̄a tua.
Vocē meā audi secundū mi/sericordiam suā dñe: et secun/duz iudiciū tuuz viuifica me.
Appropinquauerunt psequen tes me iniquitati: a lege autez tua longe facti sunt.
Prope es tu domine: et omnes vie tue veritas.
Initio cognoui de testimonijs tuis: q̄a in eternū fundasti ea.
Vide humilitatē meā, et eripe me: q2 legē tuā nō sum oblitus.
Iudica iudiciū meū, et redi/me me: propter eloquiū tuū vi/uifica me.
Longe a peccatoribus salus: quia iustificationes tuas nō ex quisierunt.
Misericordie tue multe dñe: ɓm iudiciū tuum viuifica me.
Multi qui persequūtur me, et tribulant me: a testimonijs tuis non declinaui.
Vidi puaricātes et tabescebā: q̄a eloquia tua nō custodierūt.
Vide quoniam mandata tua dilexi domine: in misericordia

 tua vi/

tua viuifica me.
Principium verborum tuorũ veritas;in eternum omnia iudicia iustitie tue.
Principes persecuti sunt me gratis;⁊ a verbis tuis formidauit cor meum.
Letabor ego sup eloquia tua; sicut qui inuenit spolia multa.
Iniquitatẽ odio habui;⁊ abominatus sum;legem autẽ tuã dilexi.
Septies in die laudẽ dixi tibi; super iudicia iustitie tue.
Pax multa diligentibus legẽ tuam;⁊ nõ est illis scandalum.
Expectabã salutare tuũ domine;⁊ mandata tua dilexi.
Custodiuit aĩa mea testimonia tua;⁊ dilexit ea vehemẽter.
Seruaui mandata, ⁊ testimonia tua; quia omnes vie mee in conspectu tuo.
Appropinquet deprecatio mea in conspectu tuo dñe;iuxta eloquium tuũ da mihi intellectũ.
Intret postulatio mea in conspectu tuo;secundum eloquiũ tuum eripe me.
Eructabunt labia mea hymnum; cum docueris me iustificationes tuas.
Pronunciabit lingua mea eloquium tuum;quia omnia mandata tua equitas.
Fiat manus tua vt saluet me; quoniam mandata tua elegi.
Concupiui salutare tuũ domine;⁊ lex tua meditatio mea est.
Viuet aĩa mea, ⁊ laudabit te; ⁊ iuditia tua adiuuabunt me.
Erraui sicut ouis, que periit; quere seruum tuum, quia mandata tua non sum oblitus.

Aña. Psalle,psalle, psall. Cap. 1. Cor. 6

Empti enim estis pcio magno:glorificate,⁊ portate deum in corpore vestro. R. br. Clamaui i toto corde meo, Exaudi me dñe. V. Iustificationes tuas reqrã. Exaudi. V. Ab occultis meis munda me dñe. R. Et ab alienis parce seruo tuo.

In feriali officio. Antiphona. Aspice i me, ⁊ miserere mei domine. Capitulum. Empti eñ estis. R. br. Redime me dñe.Et miserere mei. V. Pes enim meus stetit in via recta. R. Et. V. Ab occultis vt s.

Vespere i dñica ⁊ i ferijs habent infra post laudes sabathi.

FERIA SECVNDA.

Ad Matutinum.

Pr nr. Aue Maria. Credo. V. Domine labia mea aperies. Inuitatoriũ. Uenite, Exultemus dño. Ps. Iubilemus Deo salutari nostro. Hymnus.

Somno refectis artubus,
Spreto cubili surgimus:
Nobis pater canentibus,
Adesse te deposcimus.

Te lingua primum concinat,
Te mentis ardor ambiat:
Ut actuum sequentium
Tu sancte sis exordium.

Cedant

Cedant tenebrę lumini.
Et nox diurno sideri.
Ut culpa, quam nox intulit,
Lucis labascat munere.
Precamur iidem supplices,
Noxas vt omnes amputes,
Et ore te canentium
Lauderis in perpetuum.
Presta pater piissime. fol. 17.
Inuit. p ferias dñr i fer. cñacto ab oct. Epiph. vsq ad Dñicam Pass. & ab oct. Pentec. vsq ad Aduentum. Hym. vero tam ad Mat. q ad laudes, & vesp. vsq ad Dñicā j. Quadra. Añę autē noc. p totū annū vt infra. Aña. Dñs defensor. Tpe Pasc. Añ. Alla. Sub qua vna Aña. dñr oēs psalmi nocturnorū. Ps. 26.

DOmin⁹ illuminatio mea & salus mea; quē timebo?
Dominus protector vitę meę; a quo trepidabo?
Dum appropiāt super me nocentes; vt edant carnes meas.
Qui tribulāt me inimici mei; ipsi infirmati sunt, & ceciderūt.
Si consistant aduersum me castra; non timebit cor meum.
Si exurgat aduersum me prelium; in hoc ego sperabo.
Unam petij a dño, hāc requiram; vt inhabitē in domo domini omnibus diebus vitę meę.
Ut videam voluntatē domini; & visitem templum eius.
Quoniam abscondit me in tabernaculo suo; in die malorū protexit me in abscondito tabernaculi sui.
In petra exaltauit me; & nunc exaltauit caput meum super inimicos meos.
Circuiui, & imolaui in tabernaculo ei⁹ hostiā vociferatiōis; cantabo, & psalmū dicā dño.
Exaudi domine vocē meā, qua clamaui ad te; miserere mei, & exaudi me.
Tibi dixit cor meū, exquisiuit te facies mea; faciem tuam domine requiram.
Ne auertas faciem tuā a me; & ne declines in ira a seruo tuo.
Adiutor meus esto, ne derelinquas me; neque despicias me Deus salutaris meus.
Qm pr me⁹, & mr mea dereliquerūt me; dñs āt assūpsit me.
Legem pone mihi dñe in via tua; & dirige me in semitam rectam propter inimicos meos.
Ne tradideris me in animas tribulantiū me; quoniā insurrexerunt in me testes iniqui, & mētita est iniquitas sibi.
Credo videre bona domini; in terra viuentium.
Expecta dñm, viriliter age; & confortetur cor tuum, & sustine dominum. Psalmus 27.

AD te dñe clamabo, De⁹ meus ne sileas a me; nequādo taceas a me, & assimilabor descendentibus in lacum.
Exaudi dñe vocē deprecationis meę, dū oro ad te; dum extollo man⁹ meas ad tēplū sctū tuū.
Ne sim. ! tradas me cū peccatoribus; & cum operātibus ini-

 quitatem

quitatem ne perdas me.
Qui loquuntur pacem cum proximo suo: mala autẽ in cordibus eorum.
Da illis ſm opera eorũ: ⁊ ſm nequitiã adinuẽtionũ ipſorũ.
Secundũ opera manuũ eorũ tribue illis: redde retributionẽ eorum ipſis.
Quõ nõ intellexerũt opera domini: ⁊ in opera manuũ eius destrues illos, ⁊ nõ ędificabis eos.
Benedictus dñs: quoniã exaudiuit vocẽ deprecationis meę.
Dominus adiutor meus, ⁊ protector meus: ⁊ in ipſo ſperauit cor meũ, ⁊ adiutus ſum.
Et refloruit caro mea: ⁊ ex voluntate mea confitebor ei.
Dñs fortitudo plebis ſuę: ⁊ protector ſaluationũ Chri ſui eſt.
Saluũ fac populũ tuũ dñe, ⁊ bñdic hẽditati tuę: ⁊ rege eos, ⁊ extolle illos vſq; in ęternum.
Aña. Dñs defenſor vitę meę.
Aña. Adorate. Pſalmus 28.
Afferte dño filij Dei: afferte domino filios arietũ.
Afferte domino gloriam ⁊ honorem, afferte domino gloriã nomini eius: adorate dominũ in atrio ſancto eius.
Vox domini ſup aquas, Deus maieſtatis intonuit: dominus ſuper aquas multas.
Vox domini in virtute: vox domini in magnificentia.
Vox dñi confringẽtis cedros: ⁊ cõfringet dñs cedros Libani.
Et cõminuet eas tanquã vitulũ Libani: ⁊ dilectus quẽadmodum filius vnicorniũ.
Vox dñi intercidentis flãmã ignis: vox domini concutientis deſertũ, ⁊ commouebit dominus deſertu Cades.
Vox dñi preparãtis ceruos, ⁊ reuelabit cõdenſa: ⁊ in templo eius omnes dicent gloriam.
Dñs diluuiũ ĩhabitare facit: ⁊ ſedebit dñs rex in ęternum.
Dominus virtutẽ populo ſuo dabit: dominus benedicet populo ſuo in pace. Pſalmus 29.
Exaltabo te domine, qm̃ ſuſcepiſti me: nec delectaſti inimicos meos ſuper me.
Domine Deus meus clamaui ad te: ⁊ ſanaſti me.
Domine eduxiſti ab inferno animã meam: ſaluaſti me a deſcendentibus in lacum.
Pſallite dño ſancti eius, ⁊ confitemini memorię ſanctitatis ei9.
Quoniã ira in indignatione eius: ⁊ vita in voluntate eius.
Ad veſperũ demorabitur fletus: ⁊ ad matutinum letitia.
Ego autẽ dixi in abundantia mea: non mouebor in ęternum.
Domine in voluntate tua: pręſtitiſti decori meo virtutem.
Auertiſti faciem tuã a me: ⁊ factus ſum conturbatus.
Ad te domine clamabo: ⁊ ad Deum meum deprecabor.
Quę vtilitas in ſãguine meo: dum deſcendo in corruptionẽ?
Nunquid confitebitur tibi puluis: aut annunciabit veritatem

ritatem tuam?
Audiuit dñs,⁊ misert⁹ est mei: dñs factus est adiuto: meus.
Conuertisti planctũ meum in gaudiũ mihi;cõscidisti saccum meũ,⁊ circundedisti me lętitia
Ut cãtet tibi gloria mea,⁊ nõ cõpungar;domine Deus meus in eternum confitebo: tibi.
Aña. Adorate dñz in aula sctã ei⁹. Añ. In tua iustitia. ps 30.
In te domine speraui, nõ confundar in ęternum; in iustitia tua libera me.
Inclina ad me; aurez tuã: ac celera vt eruas me.
Esto mihi in Deum protecto/rem ⁊ in domum refugij; vt sal uum me facias.
Quoniã fortitudo mea,⁊ refu giuz meũ es tu; ⁊ ꝓpter nomen tuũ deduces me,⁊ enutries me.
Educes me de laqueo hoc, quem absconderunt mihi;quo niam tu es protecto: meus.
In manus tuas cõmendo spi/ritum meum;redemisti me do/mine Deus veritatis.
Odisti omnes obseruantes va/nitates;superuacue.
Ego autẽ in domino speraui; exultabo,⁊ lętabo: i misericor dia tua.
Quoniã respexisti humilita/tem meaz;saluasti de necessita/tibus animam meam.
Nec conclusisti me in manibus inimici;statuisti in loco spatio/so pedes meos.
Miserere mei dñe,qm̃ tribulo: ꝯturbatus est in ira ocul⁹ meus anima mea,⁊ venter meus.
Quoniaz defecit i dolo:e vita mea;⁊ anni mei in gemitibus.
Infirmata est i paupꝑtate vtus mea;⁊ ossa mea cõturbata sunt.
Super omnes inimicos meos factus sum opprobrium vicinis meis valde;⁊ timo: notis meis.
Qui videbant me, foras fuge/runt a me; obliuioni datus sum tanꝙ mo:tuus a co:de.
Factus suz tanꝙ vas perditũ, qm̃ audiui vituperationez mul to:um cõmo:antiũ in circuitu.
In eo dum conuenirent simul aduersum me;accipere animã meaz consiliati sunt.
Ego autez in te speraui domi ne dixi, Deus meus es tu; in manibus tuis fortes meę.
Eripe me de manu inimico:ũ meo:ũ;⁊ a persequentibus me.
Illustra faciẽ tuam super ser uum tuuz; saluũ me fac in mise co:dia tua:domine, non cõfun/dar,quoniam inuocaui te.
Erubescant impij;⁊ deducan tur in infernum:muta fiant la/bia dolosa.
Quę loquunt aduersus iustuz iniqtatẽ;in supbia,⁊ i abusione.
Quam magna multitudo dul cedinis tuę domine; quam ab/scondisti timentibus te.
Perfecisti eis, q sperãt in te;in conspectu filio:um hominum.
Abscõdes eos in abscõdito fa cici tuę;a ꝯturbatione hominũ.
Proteges eos in tabernaculo

tuo: cōtradictione linguarū.
Benedictus dñs: qm̄ mirificauit misericordiam suā mihi in ciuitate munita.
Ego autē dixi in excessu mentis mee: proiectus sum a facie oculorum tuorum.
Ideo exaudisti vocem orationis mee: dum clamarem ad te.
Diligite dñm oēs sancti eius, quoniam veritatē requiret dominus: et retribuet abundanter facientibus superbiam.
Viriliter agite, et cōfortet cor vestrum: omnes qui speratis in domino. Psalmus 31.

Beati quorum remisse sunt iniquitates: et quorum tecta sunt peccata.
Beatus vir cui nō imputauit dominus peccatum: nec est in spiritu eius dolus.
Qm̄ tacui inueterauerunt ossa mea: dū clamarem tota die.
Qm̄ die ac nocte grauata est super me manus tua: conuersus sum in erumna mea, dum configitur spina.
Delictum meum cognitum tibi feci: et iniustitiam meam non abscondi.
Dixi, confitebor aduersum me iniustitiā meā dño: et tu remisisti impietatem peccati mei.
Pro hac orabit ad te omnis sanctus: in tempore opportuno.
Verūtñ i diluuio aquarum multarū: ad eū nō approximabunt.
Tu es refugium meum a tribulatione q̄ circūdedit me: exultatio mea, erue me a circundātibus me.
Intellectū tibi dabo, et instruā te in via hac qua gradieris: firmabo super te oculos meos.
Nolite fieri sicut equus et mulus: quibus non est intellectus.
In camo et freno maxillas eorum constringe: qui non approximant ad te.
Multa flagella peccatoris: sperantes autem in domino misericordia circundabit.
Letamini i dño, et exultate iusti: et gloriamini oēs recti corde.
Aña. In tua iustitia libera me dñe. Aña. Rectos decet. Ps. 30.

Exultate iusti in domino: rectos decet collaudatio.
Confitemini domino in cithara: in psalterio decem chordarum psallite illi.
Cantate ei canticū nouum: bene psallite ei in vociferatione.
Quia rectum est verbū domini: et omnia opera eius in fide.
Diligit miam et iudiciū: misericordia dñi plena est terra.
Verbo dñi celi firmati sunt: et spiritu oris eius oīs virtus eorum.
Cōgregās sicut in vtre aquas maris: ponens in thesauris abyssos.
Timeat dominū omnis terra: ab eo autem cōmoueatur omnes inhabitantes orbem.
Quoniā ipse dixit, et facta sūt: ipse mandauit et creata sunt.
Dominus dissipat consilia gētium: reprobat autē cogitationes

nes populorum, et reprobat cō-
silia principium.
Cōsiliū autē dñi in eternū ma
net; cogitationes cordis ei⁹ in
generatione et generatione.
Beata gens, cuius est domin⁹
Deus eius; populus quem ele-
git in hereditatem sibi.
De celo respexit dominus; vi-
dit omnes filios hominum.
De pparato habitaculo suo;
respexit super omnes qui habi-
tant terram.
Qui finxit singilatim corda eo-
rū; q intelligit oia opera eorū.
Non saluat rex per multā vir
tutem; et gigas nō saluabitur in
multitudine virtutis sue.
Fallax equus ad salutē; in a-
bundantia autē virtutis sue nō
saluabitur
Ecce oculi dñi sup metuētes
eum; et in eis qui sperant super
misericordia eius.
Ut eruat a morte animas eo-
rum; et alat eos in fame.
Anima nostra sustinet dñz; qm̄
adiutor et protector noster est.
Quia in eo letabitur cor no-
strum; et in nomine sancto eius
sperauimus.
Fiat misericordia tua dñe su-
per nos; quemadmodum spe-
rauimus in te. Psalmus 33.
Benedicam dominū ī om
ni tempore; semper laus
eius in ore meo.
In dño laudabit anima mea;
audiant mansueti, et letentur.
Magnificate dñm mecū; et exal
temus nomen eius in idipsum.
Exquisiui dominum, et exaudi-
uit me; et ex omnib⁹ tribulatio
nibus meis eripuit me.
Accedite ad eū, et illuminami-
ni; et facies vestre non cōfūdent.
Iste pauper clamauit, et domi
nus exaudiuit eū; de oibus tri-
bulationibus eius saluauit eū.
Immitit angel⁹ dñi in circui
tu timentium eum; et eripiet eos.
Gustate et videte qm̄ suauis est
dñs; beatus vir qui sperat in eo.
Timete dñz oēs sancti ei⁹; qm̄
non est inopia timētibus eum.
Diuites eguerūt et esurierunt;
inquirentes autem dominū, nō
minuentur omni bono.
Uenite filij, audite me; timorē
domino docebo vos.
Quis est homo, qui vult vitā;
diligit dies videre bonos?
Prohibe linguam tuā a malo;
et labia tua ne loquātur dolum.
Diuerte a malo et fac bonū; in-
quire pacem, et persequere eā.
Oculi domini super iustos; et
aures eius in preces eorum.
Uultus autē domini super fa-
cientes mala; vt pdat de terra
memoriam eorum.
Clamauerūt iusti, et dñs exau
diuit eos; et ex omnibus tribula
tionibus eorum liberauit eos.
Iuxta est domin⁹ his, qui tri
bulato sūt corde; et humiles spi-
ritu saluabit.
Multe tribulationes iustorū; et
de oibus his liberauit eos dñs.
Custodit dñs omnia ossa eorū;
unum

vnum ex his non conteretur.
Mors peccatorum pessima: & qui oderunt iustum delinquent.
Redimet dominus animas seruorum suorũ: & non delinquent omnes qui sperant in eo.
An Rectos decet collaudatio.
Aña Expugna. Psal 34.
Iudica dñe nocẽtes me: expugna impugnantes me.
Apprehende arma. & scutum: & exurge in adiutorium mihi.
Effunde frameam, & concludé ad uersus eos, qui persequũtur me: dic aiẽ meẽ, salus tua ego sum.
Confundantur, & reuereãtur: querentes animam meam.
Auertantur retrorsũ & cõfundantur: cogitantes mihi mala.
Fiant tanq̃ puluis ante faciẽ venti: & angelus domini coarctans eos.
Fiãt viẽ illorũ tenebrẽ & lubricum: & angelus dñi psequẽs eos.
Quõ gratis absconderũt mihi interitũ laquei sui: superuacue exprobrauerunt animã meã.
Ueniat illi laqueus quẽ ignorat, & captio quã abscondit, apprehendat eum: & in laqueum cadat in idipsum.
Aia aũt mea exultabit in dño: & delectabitur sup salutari suo.
Omnia ossa mea dicent: domine quis similis tibi.
Eripiens inopem de manu fortiorum eius: egenum & pauperem a diripientibus eum.
Surgentes testes iniqui: quẽ ignorabam interrogabant me.
Retribuebant mihi mala pro bonis: sterilitatem animẽ meẽ.
Ego autem, cum mihi molesti essent: induebar cilicio.
Humiliabam ieiunio animã meã: & oratio mea in sinu meo conuertetur.
Quasi pximũ, & quasi fratrẽ nostrũ sic cõplacebã: quasi lugẽs & ɔtristatus sic humiliabar.
Et aduersum me letati sunt, & conuenerunt: congregata sunt super me flagella, & ignoraui.
Dissipati sunt, nec cõpuncti: tentauerunt me, subsãnauerũt me subsannatione: frenduerunt super me dentibus suis.
Domine qñ respicies: restitue animam meã a malignitate eorum, a leonibus vnicam meam.
Confitebor tibi in ecclesia magna: i populo graui laudabo te
Non supergaudeãt mihi q aduersantur mihi inique: qui oderũt me gratis, & annuũt oculis.
Quõ mihi quidem pacifice loquebantur: & in iracundia terrẽ loquentes dolos cogitabant.
Et dilatauerunt super me os suum: dixerunt, euge, euge, viderunt oculi nostri.
Uidisti domine, ne sileas: domine ne discedas a me.
Exurge, & intende iudicio meo: Deus meus & dominus meus in causam meam.
Iudica me secundum iustitiã tuam domine Deus meus, & nõ super

Supergaudeant mihi.
Non dicant in cordibus suis: euge, euge anime nostre: nec di cant, deuorabimus eum.
Erubescant, et reuereantur simul: qui gratulantur malis meis.
Induantur confusione et reue rentia: qui maligna loquuntur super me.
Exultent et letentur qui volunt iustitiam meam: et dicant sem per, magnificetur dominus, q volunt pacem serui eius.
Et lingua mea meditabitur iustitiam tuam: tota die laudem tuam. Psalmus 35.

Dixit iniustus: vt delin quat in semetipso: non est timor dei ante oculos eius.
Quoniam dolose egit in conspe ctu eius: vt inueniatur iniquitas eius ad odium.
Verba oris eius iniquitas, et dolus: noluit intelligere, vt be ne ageret.
Iniquitatem meditatus est in cubili suo: astitit omni vie non bone: malitiam autem non odiuit.
Domine in celo misericordia tua, et veritas tua vsque ad nubes.
Iustitia tua sicut montes Dei: iudicia tua abyssus multa.
Homines et iumenta saluabis domine: quemadmodum multipli casti misericordiam tuam Deus.
Filij autem hominum in tegmi ne alarum tuarum sperabunt.
Inebriabuntur ab vbertate do mus tue: et torrente voluptatis tue potabis eos.
Quoniam apud te est fons vite: et in lumine tuo videbimus lumen.
Pretende misericordiam tuam scientibus te: et iustitiam tuam his qui recto sunt corde.
Non veniat mihi pes super bie: et manus peccatoris non mo ueat me.
Ibi ceciderunt q operantur iniq tatem: expulsi sunt, nec potuerunt stare. Ant. Expugna impugnan tes me. Ant. Reuela. Ps. 36.

Noli emulari in malignan tibus: neque zelaueris facien tes iniquitatem.
Quoniam tanquam fenum velo citer arescent: et quemadmodum olera herbarum cito decident.
Spera in domino, et fac boni tatem: et innabita terram, et pasce ris in diuitijs eius.
Delectare in domino: et dabit tibi petitiones cordis tui.
Reuela domino viam tuam, et spera in eo: et ipse faciet.
Et educet quasi lumen iustitiam tuam, et iudicium tuum tanquam meri diem: subditus esto domino, et ora eum.
Noli emulari in eo, qui prospe ratur in via sua: in homine fa ciente iniustitias.
Desine ab ira, et derelinque furo rem: noli emulari, vt maligneris.
Quoniam qui malignantur extermi nabuntur: sustinentes autem dominum, ipsi hereditabunt terram.
Et adhuc pusillum, et non erit peccator: et queres locum eius: et non inuenies.
Mansueti autem hereditabunt terram

terrã:⁊ delectabuntur in mul/titudine pacis.
Obseruabit peccator iustũ:⁊ stridebit super eũ dẽtibus suis.
Dñs autem irridebit eũ:qñ prospicit quod veniet dies ei⁹.
Gladiũ euaginauerunt pecca tores:intenderunt arcum suũ.
Ut decipiant pauperẽ,⁊ inopem:vt trucident rectos corde.
Gladi⁹ eorũ intret ĩ corde ipsorũ:⁊ arcus eorũ cõfringatur.
Melius est modicũ iusto:super diuitias peccatorum multas.
Qm̃ brachia peccatorũ cõterentur:cõfirmat aũt iustos dñs.
Nouit dominus dies immaculatorum:⁊ hereditas eorum in eternum erit.
Non cõfundentur in tempore malo,⁊ in diebus famis saturabunt:quia peccatores peribũt.
Inimici vero dñi mox vt honorificati fuerint,⁊ exaltati:deficientes quemadmodum fumus deficient.
Mutuabit peccator,⁊ nõ soluet:iustus autem miseretur,⁊ retribuet.
Quia benedicẽtes ei hereditabunt terram:maledicentes autem ei disperibunt.
Apud dominũ gressus hominis dirigetur:⁊ viã eius volet.
Cum ceciderit non collidet: quia dñs supponit manũ suam.
Iunior fui,etenim senui:⁊ nõ vidi iustũ derelictũ,nec semẽ eius querens panem.
Tota die miseret ⁊ cõmodat: ⁊ semẽ illius ĩ bñdictione erit.
Declina a malo,⁊ fac bonũ: ⁊ inhabita in seculum seculi.
Quia dominus amat iudiciũ, ⁊ nõ derelinquet sanctos suos: in eternum conseruabuntur.
Iniusti punientur:⁊ semẽ impiorum peribit.
Iusti autem hereditabũt terram:⁊ inhabitabunt in seculũ seculi super eam.
Os iusti meditabitur sapiẽtiã: ⁊ lingua eius loquet iudiciũ.
Lex Dei eius in corde ipsi⁹:⁊ nõ supplantabunt gressus eius.
Considerat peccator iustũ:⁊ querit mortificare eum.
Dominus autem non derelinquet eum in manibus eius:nec damnabit eũ,cũ iudicabit illi.
Expecta dñm,⁊ custodi viã eius:⁊ exaltabit te,vt hereditate capias terrã:cum perierint peccatores videbis.
Uidi impiũ superexaltatũ:⁊ eleuatum sicut cedros Libani.
Et trãsiui,⁊ ecce nõ erat:q̃siui eũ,⁊ nõ est inuẽtus locus eius.
Custodi innocentiam,⁊ vide equitatem:quoniam sunt reliquie homini pacifico.
Iniusti autẽ disperibũt:simul reliquie impiorum interibunt.
Salus autẽ iustorum a domino:⁊ protector eorum in tempore tribulationis.
Et adiuuabit eos dñs,⁊ liberabit eos:⁊ eruet eos a peccatoribus:⁊ saluabit eos,quia sperauerunt in eo. Psalmus. 37.

Domine

Domine ne in furore tuo arguas me: neque in ira tua corripias me.
Quoniam sagitte tue infixe sunt mihi: & confirmasti super me manum tuam.
Non est sanitas i carne mea a facie ire tue: non est pax ossibus meis a facie peccatorum meorum.
Quoniam iniquitates mee supergresse sunt caput meum: & sicut onus graue grauate sunt super me.
Putruerunt & corrupte sunt cicatrices mee: a facie insipientie mee.
Miser factus sum, & curuatus sum vsq3 in finem: tota die contristatus ingrediebar.
Quoniam lumbi mei impleti sunt illusionibus: & non est sanitas in carne mea.
Afflictus sum, & humiliatus sum nimis: rugiebam a gemitu cordis mei.
Domine ante te omne desiderium meum: & gemitus meus a te non est absconditus.
Cor meum conturbatum est, dereliquit me virtus mea: & lumen oculorum meorum, & ipsum non est mecum.
Amici mei, & proximi mei: aduersum me appropinquauerunt & steterunt.
Et qui iuxta me erant, de longe steterunt: & vim faciebant qui querebant animam meam.
Et qui inquirebant mala mihi, locuti sunt vanitates: & dolos tota die meditabantur.
Ego autem tanquam surdus non audiebam: & sicut mutus non aperiens os suum.
Et factus sum sicut homo non audiens: & non habens in ore suo redargutiones.
Quoniam in te domine speraui: tu exaudies me domine Deus meus.
Quia dixi, nequando supergaudeant mihi inimici mei: & dum commouentur pedes mei, super me magna locuti sunt.
Quoniam ego in flagella paratus sum: & dolor meus in conspectu meo semper.
Quoniam iniquitatem meam annunciabo: & cogitabo pro peccato meo.
Inimici autem mei viuunt, & confirmati sunt super me: & multiplicati sunt, qui oderunt me inique.
Qui retribuunt mala pro bonis, detrahebant mihi: quoniam sequebar bonitatem.
Ne derelinquas me domine Deus meus: ne discesseris a me.
Intende in adiutorium meum: domine Deus salutis mee.
Aña. Reuela dño viam tuam.

Per Annum. ℣. Dñe in celo misericordia tua. ℟. Et veritas tua. vsq3 ad nubes.
Pro vno mart. ℣. Gloria & hon.
Pro plur. m. ℣. Letamini i dño.
Pro cōfess. ℣. Amauit eū dñs.
Pro virgin. ℣. Specie tua.

In Aduentu ℣. Ex Siō species decoris ei9. ℟. Deus noster manifeste veniet.

In Quadragesima ℣: Ipse liberauit me de laqueo venantium. ℟. Et a verbo aspero.

Tempore

Tempore Passionis ℣. Erue a framea De⁹ aiaȝ meã. ℟. Et d̄ manu canis vnicã meã.

Tpe Pasc. Aña. Hal. hal. hal.

Pro Sanctis ℣. Sãcti ꝛ iusti.

Pasc. [illegible] ℣. Surrexit dñs de sepulcro. hal. ℟. Qui ꝑ nobis pependit in ligno, halleluia.

AD LAVDES.

℣. Deus in adiutoꝛiuȝ meuȝ.

Tpe Pasch. dñr psal. cum aliis de Dñica: cap. vero Hym. vers. [illegible] Aña ad Benedictus de in. [illegible] de tpe. Alio tpe p ãnnũ, [illegible] assignantur ꝓprie ãiię.

Aña. Miserere. Psal. 50.

Miserere mei Deus: ẜm magnaȝ misericoꝛdiaȝ tuam.

Et ẜm multitudinẽ miserationũ tuarũ: dele iniquitatẽ meã.

Amplius laua me ab iniqtate mea; ꝛ a pctō meo munda me.

Quoniaȝ iniquitatẽ meã ego cognosco: ꝛ peccatum meũ cõtra me est semper.

Tibi soli peccaui, ꝛ malũ coꝛã te feci: vt iustificeris in sermonibus tuis, ꝛ vincas cũ iudicaris.

Ecce eniȝ in iniquitatib⁹ cõceptus sum: ꝛ in peccatis cõcepit me mater mea.

Ecce enim veritatẽ dilexisti; incerta, ꝛ occulta sapientię tuę manifestasti mihi.

Asperges me domine hyssopo ꝛ mundaboꝛ: lauabis me, ꝛ super niuem dealbaboꝛ.

Auditui meo dabis gaudiũ ꝛ letitiam: ꝛ exultabunt ossa humiliata.

Auerte faciem tuã a peccatis meis: ꝛ oẽs iniqtates meas dele.

Coꝛ mundũ crea in me deus: ꝛ spiritum rectũ innoua in visceribus meis.

Ne proiicias me a facie tua: ꝛ spiritum sanctum tuũ ne auferas a me.

Redde mihi letitiã salutaris tui: ꝛ spũ pꝛincipali ꝯfirma me.

Docebo iniquos vias tuas; ꝛ impii ad te conuertentur.

Libera me de sãguinib⁹ De⁹, Deus salutis meę: ꝛ exultabit lingua mea iustitiam tuam.

Domine labia mea aperies: ꝛ os meũ annunciabit laudẽ tuam.

Quoniã si voluisses sacrificiũ, dedissem vtiq: holocaustis non delectaberis.

Sacrificiũ Deo spiritus contribulatus: coꝛ contritũ ꝛ humiliatum Deus non despicies.

Benigne fac domine in bona voluntate tua Sion: vt ędificentur muri Jerusalem.

Tũc acceptabis sacrificiũ iustitię, oblatiões, ꝛ holocausta: tũc ipõnẽt sup altare tuũ vitulos.

Aña. Miserere mei Deus.

Aña. Intellige. Psal. 5.

Verba mea aurib⁹ ꝑcipe dñe: itellige clamoꝛẽ meũ.

Intende voci oꝛationis meę: rex meus ꝛ Deus meus.

Quoniã ad te oꝛabo domine: mane exaudies vocem meam.

Mane

Mane astabo tibi, et videbo: quoniã non Deus volens iniquitatem tu es.
Neque habitabit iuxta te malignus: neque permanebunt iniusti ante oculos tuos.
Odisti oẽs, qui operantur iniquitatẽ: perdes oẽs qui loquũtur mendacium.
Virũ sanguinũ, et dolosũ abominabitur dñs: ego aũt in multitudine misericordię tuę.
Introibo in domũ tuã: adorabo ad templũ sanctũ tuũ in timore tuo.
Dñe deduc me in iustitia tua propter inimicos meos, dirige in conspectu tuo viam meam.
Quoniã non est in ore eorũ veritas: cor eorum vanum est.
Sepulcrũ patẽs est guttur eorũ: linguis suis dolose agebãt, iudica illos Deus.
Decidant a cogitationibus suis, secundũ multitudinẽ impietatũ eorũ expelle eos: quoniam irritauerũt te domine.
Et lętentur omnes, qui sperant in te: in ęternũ exultabũt, et habitabis in eis.
Et gloriabuntur in te oẽs qui diligunt nomen tuũ: quoniã tu benedices iusto.
Dñe vt scuto bonę voluntatis tuę: coronasti nos. Añ Intellige clamorẽ meũ dñe. Añ Deus Deus meus ad te luce vigilo. ps. 8. Añ Cõuersus est.
Canticũ Isaię prophete.
Confitebor tibi dñe, quoniam iratus es mihi: cõuersus est furor tuus, et consolatus es me.
Ecce Deus Saluator meus: fiducialiter agã: et non timebo
Quia fortitudo mea, et laus mea dñs: et factus est mihi in salutẽ.
Haurietis aquas i gaudio de fontibus saluatoris: et dicetis in illa die, confitemini domino, et inuocate nomen eius.
Notas facite in populis adinuentiones eius: mementote qm̃ excelsum est nomen eius.
Cãtate dño, qm̃ magnifice fecit: annunciate hoc in vniuersa terra.
Exulta, et lauda habitatio Sion: quia magnus in medio tui sanctus Israel.
Aña. Cõuersus est furor tuus dñe: et consolatus es me. Aña. Laudate dñm de cęlis. psal. idẽ. Cap. sequẽs semper dr̃ in feriali officio ab octa. Pentec. vsq; ad Aduen. et ab octa. Epiph. vsq; ad Dominicam i. Quadrage. Alio tẽpore habentur propria.

Nox precessit: dies autẽ appropinquauit: abijciamus ergo opera tenebrarũ, et induamur arma lucis, sicut in die honeste ambulemus. Hymnus.

Splendor paternę glorię,
De luce lucẽ proferens,
Lux lucis, et fons luminis,
Dies diem illuminans.
Verusq; Sol illabere,
Micans nitore perpeti:
Iubarq; sancti Spiritus
Infunde nostris sensibus:

Motis vocemus te patrem,
Patrem perennis glorię:
Pater potentis gratię
Culpam releget lubricam.
Informet actus strenuos,
Dentes retundat inuidi,
Casus secundet asperos,
Donet gerendi gratiam.
Mentem gubernet, & regat,
Casto, fideli corpore,
Fides calore ferueat,
Fraudis venena nesciat.
Christusque nobis sit cibus,
Potusque noster sit fides,
Lęti bibamus sobriam
Ebrietatem spiritus.
Lętus dies hic transeat,
Pudor sit vt diluculum,
Fides velut meridies,
Crepusculum mens nesciat.
Aurora cursus prouehit,
Aurora totus prodeat
In patre totus filius,
Et totus in verbo pater.
Deo patri sit gloria. fol. 10.
In Aduentu. ℣. Vox clamãtis in deserto, Parate viã domini. ℟. Rectas facite semitas eius. In Quadrag. ℣. Angelis suis Deus mandauit de te. ℟. Ut custodiant te in oibus vijs tuis. Tpe Pass. ℣. Eripe me de inimicis meis Deus me⁹. ℟. Et ab insurgẽtib⁹ in me libera me. Tpe Pasc. ℣. In resurrectione tua Chre, hal. ℟. Celi & terra lętentur, halla. Per annum. ℣. Repleti sumus mane misericordia tua ℟. Exultauimus, & delectati sumus. ℣. precedẽti di-cuntur etiam in seq. ferijs ad Laud. Ad Bñs Antiphona. Benedictus dñs Deus Israel. In Aduen. Quad. iiij. tpibus: & vigilijs q̃ ieiunant, excepta vigilia Nati. Domini, & vigi. & iiij. temporibus Pentec. post Añaz ad Benedictus, & in vesperis ad Magni. dñr flexis genibus seq. preces: alijs tpibus nõ dñr.

Kyrie el. Chrie el. Kyrie eleison. Pater noster. totumq dicitur clara voce.

℣. Et ne nos iducas i tẽtatio. ℟. Sed libera nos a malo. ℣. Ego dixi, dñe miserere mei ℟. Sana animaз meam, quia peccaui tibi. ℣. Conuertere dñe vsquequo. ℟. Et deprecabilis esto super seruos tuos. ℣. Fiat misericordia tua domine super nos. ℟. Quemadmodum sperauimus in te. ℣. Sacerdotes tui induant iustitiã, ℟. Et sancti tui exultẽt. ℣. Domine saluum fac regẽ. ℟. Et exaudi nos in die qua inuocauerimus te. ℣. Saluũ fac populũ tuũ dñe, & bñdic hrditati tuę. ℟. & rege eos, & extolle illos vsq i ęternũ. ℣. Memẽto cgregationis tuę: ℟. Quam possedisti ab initio. ℣. Fiat pax in virtute tuę. ℟. Et abundãtia in turribus tuis. ℣. Oremus pro fidelib⁹ defunctis. ℟. Requiem ęternã dona eis dñe, & lux ppetua luceat eis. ℣. Requiescant in pace. ℟. Amẽ.

℣. D

℣. Pro fratribus nr̃is absentibus. ℟. Saluos fac seruos tuos Deus meus sperantes in te. ℣. Pro afflictis, & captiuis. ℟. Libera eos Deus Israel ex omnibus tribulationibus suis. ℣. Mitte eis dñe auxiliũ de sancto. ℟. Et de Sion tuere eos. ℣. Dñe exaudi orationẽ meã. ℟. Et clamor meus ad te ven. Deinde di: ps. De pfundis. 56. q infra habet in Vesp. ferie quar te. in fine Gloria patri, & fil. &c. In Adue. cuius loco di Psalm. Miserere. 23. finito psalmo di ℣. Domine Deus virtutũ conuerte nos. ℟. Et ostende faciem tuam, & salui erimus. ℣. Exurge Chr̃e adiuua nos: ℟. Et libera nos pp nomẽ tuũ. ℣. Dñe exaudi orationẽ meã. ℟. Et clamor meus ad te ven. ℣. Dñs vob. ℟. Et cũ spũ tuo. Deinde di: oratio ppria, & qñ fiunt cõ. de S. Ma. de Aplis, & de Pace, ante eas fit sequẽs cõ. de cruce. Aña Per signũ crucis de inimicis nr̃is libera nos Deus nr̃. ℣. Omnis terra adoret te, & psallat tibi. ℟. Psalmum dicat nomini tuo domine. Oratio.

Perpetua nos, qs dñe, pace custodi: quos p lignũ sancte crucis redimere dignat9 es. Quæ cõm. de cruce fit et. qñ nõ dicr̃ preces in feriali tm̃ offõ. Tpe Pas. fit alia cõm. d cruce, omissis aliis cõmemorationib, vt infra in feria ij. post dñicã in Albis.

FERIA TERTIA.

Ad Mat. Inui. Jubilem9 deo Salutari nr̃o. ps: Venite. Hy.

Consors pṫni luminis,
Lux ipse lucis, & dies
Noctẽ canendo rumpimus,
Assiste postulantibus.
Aufer tenebras mentium,
Fuga cateruas dæmonum:
Expelle somnolentiam,
Ne pigritantes obruat.
Sic Christe nobis omnibus
Indulgeas credentibus,
Ut prosit exorantibus
Quod præcinentes psallimus.
Præsta pater pyssime.

Antipho. Ut non delinquam. Tpe Pasc. Aña. Alla. ps. 38.

Dixi, custodiã vias meas; vt non delinquam in lingua mea.
Posui ori meo custodiã; cũ consisteret peccator aduersum me.
Obmutui, & humiliatus sum, & silui a bonis; & dolor meus renouatus est.
Concaluit cor meũ intra me; & in meditatione mea exardescet ignis.
Locutus sum in lingua mea; notũ fac mihi dñe finẽ meum.
Et numerum dierum meorum quis est; vt sciam, quid desit mihi.
Ecce mensurabiles posuisti dies meos; & substantia mea tanquam nihilum ante te.
Uerumtamen vniuersa vanitas: omnis homo viuens.

Veruntamen in imagine pertransit homo; sed et frustra conturbatur.
Thesaurizat; et ignorat cui cõgregabit ea.
Et nũc que ẽ expectatio mea? nonne dominus? et substantia mea apud te est.
Ab oibus iniquitatibus meis erue me: opprobriũ insipienti dedisti me.
Obmutui, et nõ aperui os meũ, quoniam tu fecisti; amoue a me plagas tuas.
A fortitudine manus tue ego defeci in increpationibus: propter iniquitatem corripuisti homines.
Et tabescere fecisti sicut araneã aiam eius: verũtñ vane cõturbatur omnis homo.
Exaudi orationem meam dñe, et deprecationem meam: auribus percipe lacrymas meas.
Ne sileas quoniam aduena ego sum apud te et peregrinus; sicut omnes patres mei.
Remitte mihi, vt refrigerer, priusquam abeam; et amplius nõ ero.

Psalmus 39.

Expectans expectaui dominum; et intendit mihi.
Et exaudiuit preces meas; et eduxit me de lacu miserie, et de luto fecis.
Et statuit supra petram pedes meos: et direxit gressus meos.
Et immisit in os meum canticum nouũ: carmen Deo nostro.
Videbunt multi, et timebunt; et sperabunt in domino.
Beatus vir, cuius est nomẽ domini spes eius; et non respexit in vanitates, et insanias falsas.
Multa fecisti tu dñe De⁹ me⁹ mirabilia tua; et cogitationib⁹ tuis non est qui similis sit tibi.
Annũciaui, et locutus sum; multiplicati sunt super numerum.
Sacrificiũ, et oblationẽ noluisti; aures autem perfecisti mihi.
Holocaustũ et pro peccato nõ postulasti; tũc dixi, ecce venio.
In capite libri scriptum est de me, vt facerem voluntatẽ tuam; Deus meus volui, et legem tuam in medio cordis mei.
Annunciaui iustitiam tuã in Ecclesia magna; ecce labia mea non prohibebo, dñe tu scisti.
Iustitiam tuam non abscõdi in corde meo; veritatem tuam, et salutare tuum dixi.
Nõ abscõdi misericordiã tuã, et veritatẽ tuã a cõcilio multo.
Tu autẽ domine ne longe facias miseratiões tuas a me: misericordia tua et veritas tua sẽper susceperunt me.
Quõ circundederũt me mala, quorũ nõ est numerus; cõprehẽderunt me iniquitates mee, et non potui, vt viderem.
Multiplicate sunt super capillos capitis mei; et cor meum dereliquit me. (me:
Cõplaceat tibi dñe vt eruas dñe ad adiuuãdũ me respice.
Cõfundantur, et reuereantur simul; qui querunt aiam meam vt auferant

vt auferant eam.
Conuertantur retrorsum, & re uereantur qui volũt mihi mala.
Ferant confestim confusionem suam: qui dicũt mihi, euge, euge.
Exultent, & lętentur super te omnes quęrentes te: & dicant semper magnificetur dominus, qui diligunt salutare tuum.
Ego autem mendicus sum, & pauper: dñs solicitus est mei.
Adiutor meus & protector meus tu es: Deus meus ne tardaueris.
Añ. Ut nõ delinquã in lingua mea. Añ. Sana. Psalm. 40.

Beatus qui intelligit super egenum, & pauperem: in die mala liberabit eum dominus.
Dominus conseruet eum, & viuificet eum: & beatũ faciat eum in terra, & nõ tradat eũ in animam inimicorum eius.
Dñs opẽ ferat illi super lectũ doloris eius: vniuersum stratum eius versasti in infirmitate ei⁹.
Ego dixi, dñe miserere mei: sana aiam meã qa peccaui tibi.
Inimici mei dixerunt mala mihi: quando morietur, & peribit nomen eius?
Et si ingrediebatur, vt videret, vana loquebatur: cor eius congregauit iniquitatem sibi.
Egrediebatur foras, & loquebatur in idipsum.
Aduersum me susurrabãt omnes inimici mei: aduersum me cogitabant mala mihi.
Verbum iniquum constituerũt aduersum me: nunquid qui dormit, non adijciet vt resurgat?
Etenim homo pacis meę in quo speraui: qui edebat panes meos: magnificauit super me supplantationem.
Tu aũt domine miserere mei, & resuscita me: & retribuam eis.
In hoc cognoui, quoniam voluisti me: quoniã non gaudebit inimicus meus super me.
Me aũt propter innocentiam suscepisti: & cõfirmasti me in cõspectu tuo in ęternum.
Benedictus dñs Deus Israel a seculo, & vsque in seculũ: fiat, fiat. Psalmus 41.

Quemadmodũ desiderat ceruus ad fontes aquarum: ita desiderat anima mea ad te deus.
Sitiuit anima mea ad deũ fontem viuum: quando veniam, & apparebo ante faciem Dei?
Fuerũt mihi lacrymę meę panes die ac nocte: dum dicit mihi quotidie, vbi est Deus tuus?
Hęc recordat⁹ sũ, & effudi in me animam meam: qñ transibo in locum tabernaculi admirabilis, vsque ad domum Dei.
In voce exultationis, & cõfessionis: sonus epulantis.
Quare tristis es anima mea: & quare conturbas me?
Spera in Deo, quoniã adhuc confitebor illi: salutare vultus mei, & Deus meus.
Ad me ipsum anima mea conturbata est: ppterea memor ero

tui de terra Jordanis et Hermony a monte modico.
Abyssus abyssum inuocat: in voce cataractarum tuarum.
Omnia excelsa tua, et fluctus tui, super me transierunt.
In die mandauit dñs miseri/cordiam suam: et nocte canti/cum eius.
Apud me oro Deo vite mee: dicam Deo susceptor meus es.
Quare oblitus es mei: et qua/re contristatus incedo, dum af/fligit me inimicus?
Dum cõfringuntur ossa mea: exprobrauerunt mihi qui tribu/lant me inimici mei.
Dum dicunt mihi per singu/los dies: vbi est Deus tuus? qua/re tristis es anima mea, et qua/re conturbas me?
Spera in Deo: qm̄ adhuc con/fitebor illi: salutare vultus mei et Deus meus. Añª. Sana do/mine aiam meam: quia peccaui tibi. Añª. Eructauit. Ps. 43.
Deus auribus nostris au/diuimus: patres nostri an/nunciauerunt nobis.
Opus, quod operatus es in die/bus eorū: et in diebus antiquis.
Manus tua gentes disperdi/dit, et plantasti eos: afflixisti po/pulos, et expulisti eos.
Nec enim in gladio suo posse/derunt terram: et brachium eo/rum non saluauit eos.
Sed dextera tua, et brachium tuum, et illuminatio vultus tui: quoniam complacuisti in eis.

Tu es ipse rex meus, et Deus meus: q mādas salutes Jacob.
In te inimicos nostros ventila/bimus cornu: et in nōie tuo sper/nemus insurgentes in nobis.
Nō enim in arcu meo sperabo: et gladius meus nō saluabit me.
Saluasti eni nos de affligētibus nos: et odientes nos cōfudisti.
In Deo laudabimur tota die: et in noie tuo cōfitebimur i scl'm.
Nunc autem repulisti, et confu/disti nos: et nō egredieris Deus in virtutibus nostris.
Auertisti nos retrorsum post inimicos nostros: et qui oderūt nos diripiebant sibi.
Dedisti nos tanquā oues esca/rum: et in gētibus dispersisti nos.
Uendidisti populum tuum sine precio: et non fuit multitudo in commutationibus eorum.
Posuisti nos opprobriū vicinis nostris: subsannationē, et derisū his, qui sunt in circuitu nostro.
Posuisti nos in similitudinem gentibus: commotionem capi/tis in populis.
Tota die verecundia mea con/tra me est: et confusio faciei mee cooperuit me.
A voce exprobrātis, et obloquē/tis: a facie inimici, et perse/quentis.
Hec omnia venerunt sup nos, nec obliti sumus te: et inique non egimus in testamento tuo.
Et non recessit retro cor no/strum: et declinasti semitas no/stras a via tua.

Quoniam

Quoniam humiliasti nos in loco afflictionis: et cooperuit nos vmbra mortis.
Si obliti sumus nomē Dei nostri: et si expādimus manus nostras ad Deum alienum.
Nōne Deus requiret ista: ipse enim nouit abscondita cordis.
Quoniā propter te mortificamur tota die: estimati sumus sicut oues occisionis.
Exurge, quare obdormis dñe: exurge, et ne repellas in finem.
Quare faciē tuā auertis: obliuisceris inopie nostre, et tribulationis nostre?
Quoniam humiliata est in puluere anima nostra: conglutinatus est in terra venter noster.
Exurge domine, adiuua nos: et redime nos propter nomen tuum. Psalmus 44.

Eructauit cor meum verbum bonū: dico ego opera mea regi.
Lingua mea calamus scribe: velociter scribentis.
Speciosus forma pre filijs hominum: diffusa est gratia in labijs tuis, propterea benedixit te Deus in eternum.
Accingere gladio tuo super femur tuum potentissime.
Specie tua, et pulchritudine tua: intende, prospere procede, et regna.
Propter veritatem et mansuetudinem, et iustitiam: et deducet te mirabiliter dextera tua.
Sagitte tue acute (populi sub te) cadent in corde inimicorum regis.
Sedes tua Deus in seculū seculi: virga directionis virga regni tui.
Dilexisti iustitiam, et odisti iniquitatē: ppterea vnxit te Deus Deus tuus oleo letitie pre consortibus tuis.
Myrrha, et gutta, et casia a vestimentis tuis, a domibus eburneis: ex quibus delectauerūt te filie regum in honore tuo.
Astitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato: circūdata varietate.
Audi filia et vide, et inclina aurem tuam: et obliuiscere populum tuum, et domū patris tui.
Et ɔcupiscet rex decorē tuū: quoniam ipse est dominus Deus tuus, et adorabunt eum.
Et filie Tyri in muneribus: vultum tuum deprecabuntur omnes diuites plebis.
Omnis gloria eius, filie regis abintus: in fimbrijs aureis, circumamicta varietatibus.
Adducent regi virgines post eā: proxime eius afferentur tibi.
Afferent in letitia, et exultatione: adducentur in tēplū regis.
Pro patribus tuis nati sunt tibi filij: constitues eos principes super omnem terram.
Memores erūt nois tui dñe: in omni gñatione, et generatione.
Propterea ppli ɔfitebunt tibi in eternum: et in seculum seculi.
Aña. Eructauit cor meū verbū bonum.

bonum. Aña. Adiutor. ps 45.

Deus noster, refugiū et virtus: adiutor in tribulationibus, que inuenerūt nos nimis.

Propterea non timebimus dū turbabitur terra: et trāsferētur montes in cor maris.

Sonuerūt, et turbate sunt aque eorum: conturbati sunt montes in fortitudine eius.

Fluminis impetus letificat ciuitatē Dei: sanctificauit tabernaculum suum altissimus.

Deus in medio eius non commouebitur: adiuuabit eā Deus mane diluculo.

Conturbate sunt gentes, et inclinata sunt regna: dedit vocē suam et mota est terra.

Dominus virtutū nobiscum: susceptor noster Deus Jacob.

Uenite, et videte opera dñi, q̄ posuit prodigia super terrā: auferens bella vsq; ad finē terre.

Arcū conteret et cōfriget arma: et scuta comburet igni.

Uacate, et videte, quoniā ego sum Deus: exaltabor in gentibus, et exaltabor in terra.

Dominus virtutum nobiscū: susceptor noster Deus Jacob.

Psal's 46.

Omnes gētes plaudite manibus: iubilate Deo in voce exultationis.

Qm̄ dñs excels⁹, terribilis, rex magnus, super omnem terram.

Subiecit populos nobis: et gentes sub pedibus nostris.

Elegit nobis hereditatē suā: speciem Jacob quem dilexit.

Ascendit Deus in iubilo: et dominus in voce tube.

Psallite Deo nostro psallite: psallite regi nostro psallite.

Quoniā rex omnis terre Deus: psallite sapienter.

Regnabit Deus super gentes: Deus sedet sup sedē sanctā suā.

Principes populoꝝ cōgregati sūt cū Deo Abrahā: qm̄ dy fortes terre vehemēter eleuati sūt.

Aña. Adiutor in tribulationib⁹.

Aña. Magnus dñs. psal. 47.

Magnus dominus, et laudabilis nimis: in ciuitate Dei nostri, in mōte sancto eius.

Fundatur exultatione vniuerse terre mōs Sion: latera Aquilonis ciuitas regis magni.

Deus in domibus eius cognoscetur: cum suscipiet eam.

Quoniā ecce reges terre congregati sunt: conuenerunt in vnum.

Ipsi vidētes sic admirati sūt, conturbati sunt, commoti sunt: tremor apprehendit eos.

Ibi dolores vt parturientis: in spiritu vehementi conteres naues Tharsis.

Sicut audiuimus, sic vidimus in ciuitate domini virtutum: in ciuitate Dei nostri, Deus fundauit eam in eternum.

Suscepimus Deus misericordiā tuā: in medio templi tui.

Secundū nomen tuū Deus: sic et laus tua in fines terre: iustitia plena est dextera tua.

Letetur

Letetur mõs Sion, ⁊ exultẽt filię Judę: pp iudicia tua dñe. Circundate Sion, ⁊ complectimini eam: narrate in turribus eius.
Ponite corda vestra in virtute eius, ⁊ distribuite domos ei⁹: vt enarretis in progenie altera.
Quoniam hic est Deus Deus noster in ęternũ, ⁊ in seculũ secu: ipse reget nos i secula. ps. 48.
Audite hęc omnes gẽtes: auribus percipite omnes qui habitatis orbem.
Quique terrigenę, ⁊ filij hoium: simul in vnum diues ⁊ pauper.
Os meũ loquetur sapientiã: ⁊ meditatio cordis mei prudẽtiã.
Inclinabo in parabolaz aurẽ meaz: aperiaz in psalterio propositionem meam. (tas
Cur timebo i die mala? iniquitas calcanei mei circũdabit me?
Qui confidunt in virtute sua: ⁊ in multitudine diuitiarũ suarum gloriantur.
Frater non redimit redimet homo: ⁊ non dabit Deo placationem suam.
Et precium redemptionis anime sue: ⁊ laborabit in ęternũ, ⁊ viuet adhuc in finem.
Non videbit interituz, cuz viderit sapientes moriẽtes: simul insipiens, ⁊ stultus peribunt.
Et relinquẽt alienis diuitias suas: ⁊ sepulcra eorum domus illorum in ęternum.
Tabernacula eorum in progenie, ⁊ progenie: vocauerunt nomina sua in terris suis.
Homo cũ in honore esset, non intellexit: cõparatus est iumentis insipientibus, ⁊ similis factus est illis.
Hęc via illorũ scãdalũ ipsis: ⁊ postea in ore suo cõplacebunt.
Sicut oues in inferno positi sunt: mors depascet eos.
Et dominabuntur eorũ iusti in matutino: ⁊ auxiliũ eorũ veterascet i inferno a gloria eoz.
Ueruntamẽ De⁹ redimet animaz meam de manu inferi: cũz acceperit me.
Ne timueris cuz diues factus fuerit homo: ⁊ cũ multiplicata fuerit gloria domus eis.
Qñ cuz interierit non sumet omnia: neque descendet cum eo gloria eius.
Quia anima eius in vita ipsius benedicetur: confitebitur tibi cum benefeceris ei.
Introibit vsq3 in pgenies patrum suorum: ⁊ vsq3 in ęternuz non videbit lumen.
Homo cũ in honore esset non intellexit: cõparatus est iumentis insipientib⁹, ⁊ similis factus est illis. Aña. Magnus dñs ⁊ laudabilis nimis. Aña. Deus deorum. Psalmus. 49.
Deus deorum dominus locut⁹ est: ⁊ vocauit terrã.
A solis ortu vsq3 ad occasum: ex Sion species decoris eius.
Deus manifeste veniet: Deus noster, ⁊ non silebit.
Ignis i cõspectu ei⁹ exardescet: ⁊ in

et i circuitu ei⁹ tẽpestas valida. Advocauit cęlũ de sursũ: et terram discernere populum suuz. Congregate illi sctõs eius: qui ordinant testamentum eius super sacrificia.
Et annunciabunt celi iustitia eius: quoniam Deus iudex est.
Audi populus me⁹, et loquar, Israel, et testificabor tibi: De⁹, Deus tuus ego sum.
Non in sacrificijs tuis arguaz te: holocausta autem tua in cõspectu meo sunt semper.
Non accipiaz de domo tua vitulos: neque de gregibus tuis hircos.
Quõ meę sunt oẽs ferę sylvaz: iumẽta in montibus, et boues.
Cognoui oia volatilia cęli: et pulchritudo agri mecum est.
Si esuriero nõ dicã tibi: me⁹ ẽ eñ orbis terrę, et plenitudo ei⁹.
Nunquid manducabo carnes taurorum: aut sanguinem hircorum potabo?
Immola Deo sacrificiuz laudis: et redde altissimo vota tua.
Et inuoca me i die tribulatio nis: eruã te, et honorificabis me.
Peccatori aũt dixit De⁹: quare tu enarras iustitias meas: et assumis testñ meum p os tuũ?
Tu vero odisti disciplinã: et p iecisti sermones meos retrorsũ.
Si videbas furez currebas cũ eo: et cum adulteris portionem tuam ponebas.
Os tuuz abundauit malitia: et lingua tua concinnabat dolos.
Sedens aduersus fratrez tuũ loquebaris, et aduersus filium matris tuę ponebas scandaluz: hęc fecisti, et tacui.
Existimasti inique qp ero tui similis: arguam te, et statuã contra faciem tuam.
Intelligite hęc, qui obliuiscimini Deum: nequãdo rapiat et non sit qui eripiat.
Sacrificiũ laudis honorificabit me: et illic iter quo ostendã illi salutare Dei. Psalmus 51.
Quid gloriaris in malitia, qui potens es in iniquitate?
Tota die iniustitiã cogitauit lingua tua: sicut nouacula acuta fecisti dolum.
Dilexisti malitiaz super benignitatem: iniquitatem magis, quam loqui ęquitatem.
Dilexisti omnia verba' precipitationis: lingua dolosa.
Propterea De⁹ destruet te in finem, euellet te et emigrabit te de tabernaculo tuo: et radicem tuam de terra viuentium.
Uidebunt iusti, et timebunt, et super euz ridebunt, et dicent: ecce homo qui non posuit Deum adiutorem suum,
Sed sperauit in multitudine diuitiarum suaruz: et preualuit in vanitate sua.
Ego autẽ sicut oliua fructifera in domo Dei: speraui in misericordia dei in ęternum, et in seculum seculi.
Cõfitebor tibi in seculũ: quia fecu

fecisti: & expectabo nomen tuũ, quoniam bonum est in conspectu sanctorum tuorum. Aña. Deus deorum dominus locutus est.

Per Annum. ℣.
Immola Deo sacrificiũ laudis ℟. Et redde altissimo vota tua
Pro vno mar. ℣. Posuisti dñe.
Pro plur. m̃. ℣. Exultent iusti.
Pro cõf. põt. ℣. Elegit eũ dñs.
Pro cõf. simp. ℣. Os iusti med.
Pro virgine. ℣. Adiuuabit eã.
In Aduentu. ℣. Emitte agnuз dñe dñatorem terrę. ℟. De petra deserti ad mõtẽ filię Sion.

In Quadragesima. ℣.
Scapulis suis obũbrabit tibi. ℟. Et sub pẽnis eius sperabis.
Tpe Passio. ℣. De ore leonis libera me dñe. ℟. Et a cornibus vnicornũ humilitatẽ meã.
Tpe Pasc. Aña. Hal. hal. hal.
Pro Sãctis. ℣. Lux perpetua.

Pro Feria. ℣.
Surrexit dñs vere, halleluia. ℟. Et apparuit Simoni, hal.

AD LAVDES.

Aña. Dele domine iniquitatẽ meã. psal. Miserere mei. 23.
Aña. Salutare. Psalmus 42.

Iudica me deus, & discerne causam meaз de gente non sancta: ab homine iniquo & doloso erue me.

Quia tu es Deus fortitudo mea: quare me repulisti, & quare tristis incedo, dum affligit me inimicus?

Emitte lucem tuam, & veritatem tuaз: ipsa me deduxerunt, & adduxerunt in montem sanctuз tuũ, & in tabernacula tua.

Et introibo ad altare Dei, ad Deum qui lętificat iuuentutem meam.

Confitebor tibi in cithara Deus, Deus meus: quare tristis es anima mea, & quare conturbas me?

Spera in Deo, qm̃ adhuc confitebor illi: salutare vultus mei & deus meus. Aña. Salutare vultus mei, & Deus meus.
Aña. Ad te de luce vigilio de°.
Psalᵃ. Deus Deus meus. 8.
Antiphona. Cunctis diebus.

Canticum Ezechię.

Ego dixi i dimidio dierũ meorum: vadã ad portas inferi.

Quesiui residuũ annorũ meorum: dixi, non videbo dominũ Deum in terra viuentium.

Non aspiciã hominem vltra: & habitatorem quietis.

Generatio mea ablata est, & conuoluta est a me: quasi tabernacula pastorum.

Precisa est velut a texente vita mea, dum adhuc ordirer succidit me: de mane vsq; ad vesperam finies me.

Sperabã vsq; ad mane: quasi leo sic cõtriuit omnia ossa mea.

De mane vsq; ad vesperã finies me: sicut pullus hirũdinis sic clamabo: meditabor vt columba.

Attenuati sũt oculi mei: suspicientes

cientes in excelsum.
Tu sic vim patior, responde pro me; quid dicā? aut quid respondebit mihi, cum ipse fecerit?
Recogitabo tibi omnes annos meos in amaritudine aīe mee.
Domine si sic viuitur, & in talibus vita spiritus mei, corripies me, & viuificabis me; ecce in pace amaritudo mea amarissima.
Tu autem eruisti animā meam, vt nō periret; proiecisti post tergum tuū omnia peccata mea.
Quia non infernus confitebitur tibi, neqꝫ mors laudabit te; non expectabūt qui descendunt in lacum veritatem tuam.
Viuēs viuēs ipsē ꝯfitebitur tibi, sicut & ego hodie; pater filijs notam faciet veritatem tuam.
Dñe saluum me fac: & psalmos nostros cantabimus cunctis dieb⁹ vite nostre in domo dñi.
Aña. Cunctis diebus vite nostre saluos nos fac dñe. Añ. Omnes angeli eius laudate dominum de celis. ps.
Laudate dñm de celis. fol. 9.
Cap. Vox pcessit. fo. 24. Hy.

Ales diei nuncius.
Lucem ꝓpinquam pcinit,
Nos excitator mentium
Iā Christus ad vitam vocat.
Auferte clamat lectulos
Egros sopore desides:
Castecqꝫ, recte, ac sobrie
Vigilate, iam sum proximus.
Iesum ciamus vocibus,
Flentes precantes sobrie:
Intenta supplicatio
Dormire cor mundum vetati
Tu Christe somnum discute,
Tu rumpe noctis vincula,
Tu solue peccatum vetus,
Nouumqꝫ lumen ingere.
Deo patri sit gloria. ꝟ. Repleti sum⁹ mane misericordia tua.
ꝶ. Exultauim⁹, & delectati sum⁹
Ad Benedictus. Antiphona.
Erexit nobis dominus cornu salutis in domo Dauid pueri sui.
Preces qñ dñr sq. in ij. fer. 24.

FERIA QVARTA:
Ad Matutinum.

Inuita. In manu tua dñe, Oēs fines terre. ps. Venite. Hym.

Rerū creator optime,
Rectorqꝫ noster aspice,
Nos a quiete noxia Mersos sopore libera.
Te sancte Christe poscimus,
Ignosce tu criminibus:
Ad confitendum surgimus,
Morasqꝫ noctis rumpimus.
Mentes manusqꝫ tollimus,
Propheta sicut noctibus
Nobis gerendum precipit,
Paulusqꝫ gestis censuit.
Vides malum quod gessimus,
Occulta nostra pandimus,
Preces gemētes fundimus,
Dimitte quod peccauimus.
Presta pater pijssime.
Antiphona. Auertit dominus.
Tpe Pasc. Añ. Alla. ps. 52.
Dixit insipiēs in corde suo: non est Deus.

Corrupti sũt, ⁊ abominabiles facti sunt in iniquitatibus: non est qui faciat bonum.
Dñs de celo prospexit sup filios hominũ: vt videat si est intelligens, aut requirens Deũ.
Oés declinauerunt, simul inutiles facti sunt: nõ est qui faciat bonum, non est vsq₃ ad unum.
Nonne sciẽt oés qui operãtur iniquitatem: qui deuorant plebem meam, vt cibum panis?
Deum non inuocauerũt: illic trepidauerunt timore, vbi non erat timor.
Qm̃ Deus dissipauit ossa eorũ qui hominibus placent: confusi sunt: quoniã De⁹ spreuit eos.
Quis dabit ex Siõ salutare Israel: cum cõuerterit dñs captiuitatẽ plebis sue exultabit Jacob, ⁊ letabitur Israel. psal. 54.
Exaudi deus orõnẽ meã, ⁊ ne despexeris depcatiõnẽ meã: intẽde mihi, ⁊ exaudi me.
Cõtristat⁹ su₃ i exercitatione mea: ⁊ cõturbatus sũ a voce inimici: ⁊ a tribulatione pctõris.
Qm̃ declinauerũt i me iniqtates: ⁊ in ira molesti erant mihi.
Cor meũ cõturbatũ est in me: ⁊ formido mortis cecidit sup me.
Timor ⁊ tremor venerunt sup me: ⁊ contexerunt me tenebre.
Et dixi, qs dabit mihi pẽnas sicut colũbe: ⁊ volabo, ⁊ requiescã?
Ecce elongaui fugiens: ⁊ mã si in solitudine.
Expectabam eum, qui saluum me fecit: a pusillanimitate spiritus ⁊ tempestate.
Precipita dñe, diuide linguas eorum, qm̃ vidi iniquitatem, ⁊ contradictionem in ciuitate.
Die ac nocte circũdabit eã super muros eius iniquitas: ⁊ labor in medio eius ⁊ iniustitia.
Et nõ defecit de plateis eius: vsura ⁊ dolus.
Qm̃ si inimicus meus maledixisset mihi: sustinuissem vtiq₃.
Et si is qui oderat me, sup me magna locutus fuisset: abscondissem me forsitan ab eo.
Tu vero homo vnanimis: dux meus ⁊ notus meus.
Qui simul mecũ dulces capiebas cibos: in domo dei ambulauimus cum consensu.
Ueniat mors super illos: ⁊ descendant in infernum viuentes.
Quoniã nequitie in habitaculis eorum: in medio eorum.
Ego autẽ ad Deu₃ clamaui: ⁊ dominus saluauit me.
Uespere, ⁊ mane, ⁊ meridie narrabo, ⁊ annunciabo: ⁊ exaudiet vocem meam.
Redimet in pace animam meã ab his qui appropinquãt mihi: quoniam inter multos erant mecum.
Exaudiet Deus, ⁊ humiliabit illos: qui est ante secula.
Non enim est illis cõmutatio, ⁊ non timuerunt Deũ: extendit manum suã in retribuendo.
Contaminauerũt testamentũ eius, diuisi sunt ab ira vult⁹ ei⁹ ⁊ appropinquauit cor illius.

Molli-

Molliti sunt sermones eius super oleum: ⁊ ipsi sunt iacula.
Iacta super dñm curam tuã, ⁊ ipse te enutriet: ⁊ nõ dabit in eternum fluctuationem iusto.
Tu vero Deus deduces eos: in puteum interitus.
Viri sanguinum, ⁊ dolosi non dimidiabunt dies suos: ego autem sperabo in te domine.
Aña. Auertit dñs captiuitatẽ plebis sue. Aña. Dñs. ps. 55.
Miserere mei De⁹, qm cõculcauit me homo: tota die impugnans tribulauit me.
Conculcauerunt me inimici mei tota die: quoniam multi bellantes aduersum me.
Ab altitudine diei timebo: ego vero in te sperabo.
In Deo laudabo sermones meos, in Deo speraui: nõ timebo quid faciat mihi caro.
Tota die verba mea execrabãtur: aduersum me omnes cogitationes eorum in malum.
Inhabitabunt ⁊ abscondẽt: ipsi calcaneũ meũ obseruabũt.
Sicut sustinuerunt aĩam meã pro nihilo saluos facies illos: in ira populos confringes.
Deus vitam meã annunciaui tibi: posuisti lacrymas meas in conspectu tuo.
Sicut ⁊ in ꝓmissione tua: tunc cõuertent̃ inimici mei retrorsũ.
In quacunq; die inuocauero te: ecce cognoui, quoniã Deus meus es.
In Deo laudabo verbum, in domino laudabo sermonem: in deo speraui, non timebo quid faciat mihi homo.
In me sunt Deus vota tua: que reddam laudationes tibi.
Quoniã eripuisti animã meã de morte, ⁊ pedes meos de lapsu: vt placeã corã Deo in lumine viuentium. Psalmus 56.
Miserere mei Deus, miserere mei: quoniam in te confidit anima mea.
Et in vmbra alarũ tuarũ sperabo: donec transeat iniquitas.
Clamabo ad Deũ altissimũ: Deum qui benefecit mihi.
Misit de celo, ⁊ liberauit me: dedit in opprobrium conculcãtes me.
Misit Deus misericordiã suã, ⁊ veritatẽ suã: ⁊ eripuit aĩam meam de medio catulorũ leonum, dormiui conturbatus.
Filij hominum dentes eorũ arma, ⁊ sagitte: ⁊ lingua eorũ gladius acutus.
Exaltare super celos Deus: ⁊ in omni terra gloria tua.
Laqueũ parauerunt pedibus meis: ⁊ incuruauerũt aĩam meã.
Foderunt ante faciem meã foueam: ⁊ inciderunt in eam.
Paratũ cor meum Deus, paratum cor meũ: cantabo ⁊ psalmum dicam domino.
Exurge gloria mea, exurge psalterium ⁊ cithara: exurgam diluculo.
Confitebor tibi in populis dñe: ⁊ psalmũ dicã tibi in gẽtibus.
Quoniam

Quoniã magnificata est vsq; ad celos misericordia tua: et vsque ad nubes veritas tua.
Exaltare super celos Deus: et super omnem terram gloria tua.
Añ. Qm̃ in te cõfidit aia mea.
Aña. Juste iudicate. psal. 57.
Si vere vtique iustitiã loquimini: recte iudicate filij hominum.
Etenim in corde iniquitates operamini in terra: iniustitias manus vestre concinnant.
Alienati sũt peccatores a vulua, errauerunt ab vtero: locuti sunt falsa.
Furor illis secũdum similitudinem serpẽtis: sicut aspidis surde, et obturantis aures suas.
Que nõ exaudiet vocẽ incantantium: et venefici incantantis sapienter.
Deus conteret dentes eorum in ore ipsorum: molas leonum confringet dominus.
Ad nihilum deuenient tãquã aqua decurrens: intendit arcũ suum donec infirmentur.
Sicut cera, que fluit, auferrentur: supercecidit ignis, et nõ viderunt solem.
Priusquam intelligerent spine vestre rhamnum: sicut viuentes, sic in ira absorbet eos.
Letabitur iustus cum viderit vindictam: manus suas lauabit in sanguine peccatoris.
Et dicet homo, si vtiq; est fructus iusto: vtiq; est Deus iudicans eos in terra. Psalm. 58.

Eripe me de inimicis meis Deus meus: et ab insurgentibus in me libera me.
Eripe me de operantibus iniquitatem: et de viris sanguinum salua me.
Quia ecce ceperunt animam meam: irruerunt in me fortes.
Neq; iniquitas mea, neq; peccatum meum domine: sine iniquitate cucurri et direxi.
Exurge in occursum meum, et vide: et tu domine Deus virtutum deus Israel.
Intende ad visitandas omnes gentes: et non miserearis omnibus qui operantur iniquitatẽ.
Conuertentur ad vesperam: et famem patientur vt canes: et circuibunt ciuitatem.
Ecce loquentur in ore suo, et gladius in labijs eorum: quoniam quis audiuit?
Et tu dñe deridebis eos: ad nihilum deduces omnes gentes.
Fortitudinem meam ad te custodiam, quia Deus susceptor meus es: Deus meus misericordia eius preueniet me.
Deus ostẽdit mihi super inimicos meos, ne occidas eos: nequãdo obliuiscant populi mei.
Disperge illos in virtute tua: et depone eos protector meus domine.
Delictum oris eorũ, sermonem labiorum ipsorum: et cõprehendantur in superbia sua.
Et de execratione et mẽdatio annunciabũt in consummatione: in ira

in ira ꝯsummationis, ꝛ nõ erũt. Et scient, quia Deus domi/nabitur Jacob; ꝛ finium terrę. Conuertentur ad vesperã, ꝛ famem patiẽtur vt canes; ꝛ circuibunt ciuitatem.
Ipsi dispergentur ad mandu/candum; si vero non fuerint sa/turati, ꝛ murmurabunt.
Ego autem cantabo fortitu/dinem tuam; ꝛ exaltabo mane misericordiam tuam.
Quia factus es susceptor meus; ꝛ refugium meum in die tribu/lationis meę.
Adiutor meus tibi psallam, quia Deus susceptor meus es; Deus meus misericordia mea.
Aña. Juste iudicate filii hominum.
Aña. Da nobis. Psalmus 59.
Deus repulisti nos, ꝛ de/struxisti nos; iratus es, ꝛ misertus es nobis.
Commouisti terram, ꝛ contur/basti eam; sana contritiones eius, quia commota est.
Ostẽdisti populo tuo dura; po/tasti nos vino compunctionis.
Dedisti metuẽtibus te signifi/cationẽ; vt fugiãt a facie arcus.
Ut liberẽtur dilecti tui; saluũ fac dextera tua, ꝛ exaudi me.
Deus locutus est in scõ suo; lę/tabor, ꝛ partibor Sichimam, ꝛ ꝯuallẽ tabernaculorũ metibor.
Meus est Galaad, ꝛ meus est Manasses; ꝛ Ephraim fortitu/do capitis mei.
Juda rex meus; Moab olla spei meę.
In Idumęam extendam cal/ciamentum meum; mihi alienigenę subditi sunt.
Quis deducet me in ciuitatẽ munitam? quis deducet me vs/que in Idumęam?
Nonne tu Deus qui repulisti nos; ꝛ non egredieris Deus, in virtutibus nostris?
Da nobis auxilium de tribu/latione; quia vana salus hominis.
In Deo faciemus virtutem; ꝛ ipse ad nihilum deducet tribulã/tes nos. Psalmus 60. c.17
Exaudi deus deprecatio/nem meam; intende ora/tioni meę.
A finibus terrę ad te clamaui dum anxiaretur cor meũ; in pe/tra exaltasti me.
Deduxisti me, quia factus es spes mea; turris fortitudinis a facie inimici.
Inhabitabo in tabernaculo tuo in secula; protegar in vela/mento alarum tuarum.
Quoniam tu Deus meus exau/disti orationem meam; dedisti hereditatem timentibus no/men tuum.
Dies sup dies regis adiicies; annos eius vsq; in diem gene/rationis, ꝛ generationis.
Permanet in ęternũ in cõspe/ctu Dei; misericordiam ꝛ veri/tatem eius quis requiret?
Sic psalmũ dicã nomini tuo i sclm seculi; vt reddã vota mea de die in diem. Aña. Da nobis dñe auxiliũ de tribulatione.
Aña.

Aña. Nonne Deo. Psalm. 61.

Nonne Deo subiecta erit anima mea: ab ipso enim salutare meum.

Nam et ipse Deus meus, et salutaris meus: susceptor meus, non movebor amplius.

Quousque irruitis in hominem: interficitis universi vos, tanquam parieti inclinato, et macerie depulse?

Veruntamen precium meum cogitaverunt repellere: cucurri in siti: ore suo benedicebant, et corde suo maledicebant.

Veruntamen Deo subiecta esto anima mea: quoniam ab ipso patientia mea.

Quia ipse Deus meus, et Salvator meus: adiutor meus, non emigrabo.

In Deo salutare meum, et gloria mea: Deus auxilii mei, et spes mea in Deo est.

Sperate in eo omnis congregatio populi: effundite coram illo corda vestra: Deus adiutor noster in eternum.

Veruntamen vani filii hominum, mendaces filii hominum in stateris: ut decipiant ipsi de vanitate in idipsum.

Nolite sperare in iniquitate, et rapinas nolite concupiscere: divitie si affluant, nolite cor apponere.

Semel locutus est Deus, duo hec audivi: quia potestas dei est, et tibi domine misericordia, quia tu reddes unicuique iuxta opera sua. Ps. 63.

Exaudi deus orationem meam cum deprecor: a timore inimici eripe animam meam.

Protexisti me a conventu malignantium: a multitudine operantium iniquitatem.

Quia exacuerunt, ut gladium linguas suas: intenderunt arcum rem amaram, ut sagittent in occultis immaculatum.

Subito sagittabunt eum, et non timebunt: firmaverunt sibi sermonem nequam.

Narraverunt ut absconderent laqueos: dixerunt quis videbit eos?

Scrutati sunt iniquitates: defecerunt scrutantes scrutinio.

Accedet homo ad cor altum: et exultabitur Deus.

Sagitte parvulorum facte sunt plage eorum: et infirmate sunt contra eos lingue eorum.

Conturbati sunt omnes qui videbant eos: et timuit omnis homo.

Et annunciaverunt opera dei: et facta eius intellexerunt.

Letabitur iustus in domino, et sperabit in eo: et laudabuntur omnes recti corde. Aña. Nonne Deo subiecta erit anima mea.

Aña. Benedicite. Psalm. 65.

Iubilate Deo omnis terra, psalmum dicite nomini eius: date gloriam laudi eius.

Dicite Deo, quam terribilia sunt opera tua domine: in multitudine virtutis tue mentientur tibi inimici tui.

Omnis terra adoret te, et psallat tibi: psalmum dicat nomini tuo.

Venite, et videte opera Dei: terribilis

terribilis in cõsilijs super filios hominum.
Qui conuertit mare in aridã, in flumine pertransibunt pede; ibi letabimur in ipso.
Qui dominatur i virtute sua in eternũ, oculi eius super gẽtes respiciunt; qui exasperant non exaltentur in semetipsis.
Benedicite gẽtes Deũ nostrũ; et auditã facite vocẽ laudis ei⁹.
Qui posuit animã meã ad vitam; et non dedit in commotionem pedes meos.
Quoniã probasti nos Deus; igne nos examinasti, sicut examinatur argentum.
Induxisti nos i laqueũ, posuisti tribulationes in dorso nostro; imposuisti homines super capita nostra.
Trãsiuimus per ignem et aquã; et eduxisti nos in refrigerium.
Introibo in domũ tuã in holocaustis; reddam tibi vota mea que distinxerũt labia mea.
Et locutum est os meum; in tribulatione mea.
Holocausta medulata offeram tibi cum incenso arietum; offeram tibi boues cum hircis.
Venite, et audite, et narrabo, omnes qui timetis Deũ; quanta fecit anime mee.
Ad ipsum ore meo clamaui; et exultaui sub lingua mea.
Iniquitatẽ si aspexi in corde meo; nõ exaudiet dominus.
Propterea exaudiuit Deus; et attẽdit voci deprecationis mee.

Benedictus Deus, qui non amouit orationem meam, et misericordiam suam a me. Psal⁹ 67.
Exurgat Deus, et dissipentur inimici ei⁹; et fugiãt, qui oderunt eum, a facie eius.
Sicut deficit fumus, deficiãt; sicut fluit cera a facie ignis, sic pereãt peccatores a facie Dei.
Et iusti epulentur, et exultent in conspectu Dei; et delectẽtur in letitia.
Cantate Deo, psalmum dicite nomini eius; iter facite ei qui ascendit super occasum, dominus nomen illi.
Exultate in cõspectu eius, turbabuntur a facie eius; patris orphanorum, et iudicis viduarũ.
Deus in loco sancto suo; deus qui inhabitare facit vnius moris in domo.
Qui educit vinctos in fortitudine; similiter eos, q exasperãt: qui habitant in sepulchris.
Deus cũ egredereris in conspectu populi tui; cum pertransires in deserto.
Terra mota est, etenim celi distillauerunt a facie Dei Synai; a facie Dei Israel.
Pluuiã volũtariã segregabis Deus hereditati tue, et infirmata est; tu vero perfecisti eam.
Animalia tua habitabunt in ea: parasti i dulcedine tua pauperi Deus.
Dominus dabit verbum euãgelizantibus virtute multa.
Rex virtutum dilecti dilecti; et speciei

speciei domus diuidere spolia.
Si dormiatis inter medios cleros, pennę columbę deargẽtatę: et posteriora dorsi eius in pallore auri.
Dum discernit cęlestis reges super eam, niue dealbabuntur in Selmon: mons Dei mons pinguis.
Mons coagulatus, mons pinguis: ut quid suspicamini montes coagulatos?
Mons, in quo beneplacitũ est Deo habitare in eo: etenim dominus habitabit in finem.
Currus Dei decem millibus multiplex millia lętantium: dominus in eis in Sinai in sancto.
Ascẽdisti in altũ, cepisti captiuitatẽ: accepisti dona in hoib⁹.
Etenim non credentes: inhabitare dominum Deum.
Benedictus dominus die quotidie: prosperũ iter faciet nobis Deus salutarium nostrorum.
Deus noster De⁹ saluos faciẽdi: et dñi domini exitus mortis.
Ueruntamen Deus cõfringet capita inimicorũ suorum: verticem capilli perambulantiũ in delictis suis.
Dixit dñs ex Basan cõuertã: cõuertam in profundũ maris.
Ut intingatur pes tuus in sãguine: lingua canum tuorum ex inimicis ab ipso.
Uiderunt ingressus tuos De⁹: ingressus Dei mei, regis mei, qui est in sancto.
Preuenerũt principes coniuncti psallentibus, in medio iuuẽcularum tympanistriarum.
In ecclesijs benedicite Deo domino: de fontibus Jsrael.
Ibi Beniamin adolescentulus: in mentis excessu.
Principes Juda, duces eorum, principes Zabulon, et principes Nepthalim.
Manda Deus virtuti tuę: confirma hoc Deus, quod operatus es in nobis.
A templo tuo in Jerusalem: tibi offerent reges munera.
Increpa feras arundinis: cõgregatio taurorum in vaccis populorum: vt excludant eos, qui probati sunt argento.
Dissipa gentes, quę bella volunt: venient legati ex Aegypto: Aethiopia preueniet manus eius Deo.
Regna terrę cãtate Deo: psallite domino.
Psallite Deo, qui ascendit super cęlum cęli: ad orientem.
Ecce dabit voci suę vocẽ virtutis, date gloriam Deo super Jsrael: magnificẽtia eius, et virtus eius in nubibus.
Mirabilis Deus in sanctis suis: De⁹ Jsrael, ipse dabit virtutem et fortitudinẽ plebi suę: benedictus Deus. Aña. Benedicite gentes Deũ nostrũ. Per anniũ.
℣. Deus vitam meam annunciaui tibi. ℟. Posuisti lacrymas meas in conspectu tuo.
Pro vno m̃. ℟ Magna est glĩa
Pro pluribus. ℟. Justi autem.

Pro pf.põt. ℣. Tu es sacerdos. Pro pf.simp. ℣. Lex dei eius. Pro virg. ℣. Elegit eã Deus. In Aduetu. ℣. Egredietur dñs de loco sancto suo. ℟. Ueniet vt saluet populum suum. In Quadra. ℣. Scuto circun/dabit te veritas eius. ℟. Non timebis a timore nocturno. Tpe Pass. ℣. Ne perdas cũ im piis Deus animã meã. ℟. Et cum viris sanguinũ vitã meã. Tpe Pasc. Aña Alleluia. all. all. Pro Sãctis. ℣. Letitia sempi. Pro Feria. ℣ Gauisi sũt disci/puli, all. ℟ Uiso dño, allelui.

AD LAVDES.

Aña Amplius laua me dñe ab iniustitia mea. ps. Miserere. 23 Aña Te decet. Psalmus. 64

Te decet hymnꝰ De⁹ in Siõ; et tibi reddet votũ in Jerusalem. Exaudi orationẽ meã; ad te omnis caro veniet. Uerba iniquorum preualue/runt super nos; et impietatibus nostris tu propitiaberis. Beatus quẽ elegisti, et assum psisti; inhabitabit in atriis tuis. Replebimur in bonis domus tue; sanctum est templum tuũ, mirabile in equitate. Exaudi nos Deus salutaris noster; spes omniũ finium ter/re, et in mari longe. Preparans montes in virtute tua accinctus potentia; qui cõ/turbas profundum maris so/num fluctum eius.

Turbabuntur gentes; et time/bunt, qui habitant terminos a signis tuis; exitus matutini et vespere delectabis. Uisitasti terrã, et inebriasti eã; multiplicasti locupletare eã. Flumẽ Dei repletũ est aquis: parasti cibum illorum, quoniã ita est preparatio eius. Riuos eius inebrians, multi/plica genimina eius; in stillici/diis eius letabitur germinãs. Benedices corone anni beni/gnitatis tue; et campi tui reple/buntur vbertate. Pinguescent speciosa deser/ti; et exultatione colles ac/cingentur. Induti sunt arietes ouium, et valles abundabunt frumẽto; clamabunt, etenim hymnum dicent. Aña. Te decet hym/nus Deus in Sion. Aña. La/bia mea laudabunt te in vita mea Deus meus. ps. Deus deus meus. fol. 8. Aña. ... Dominus iudicabit.

Canticum Anne.

Exultauit cor meũ in do/mino; et exaltatũ est cor/nu meum in Deo meo. Dilatum est os meum super inimicos meos; quia letata sũ in salutari tuo. Non est sanctus, vt est dñs, ne/que enim est alius extra te; non est fortis sicut Deus noster. Nolite multiplicare loq subli/mia; gloriantes. Recedãt vetera de ore vestro.

quia

quia Deus scientiarum dñs est:
et ipsi preparantur cogitationes.
Arcus fortium superatus est:
et infirmi accincti sunt robore.
Repleti prius, pro panibus se lo
cauerunt: et famelici saturati sunt
Donec sterilis peperit plurimos:
et que multos habebat filios
infirmata est.
Dominus mortificat, et viuifi/
cat: deducit ad inferos, et reducit
Dominus pauperem facit, et di
tat: humiliat, et subleuat.
Suscitans de puluere egenum:
et de stercore erigens pauperem.
Ut sedeat cum principibus: et
solium glorie teneat.
Domini enim sunt cardines ter
re: et posuit super eos orbem.
Pedes sanctorum suorum ser
uabit, et impii in tenebris conti
cescent: quia non in fortitudine
sua roborabitur vir.
Dominum formidabunt aduer/
sarii eius: et super ipsos in celis
tonabit.
Dominus iudicabit fines ter/
re, et dabit imperium regi suo, et
sublimabit cornu Christi sui.
Añ. Dñs iudicabit fines terre.
Añ. Celi celorum laudate Deum.
Ps. Laudate dñm de celis. fo. 6.
Cap. Nox precessit. 24. Hym.

Nox et tenebre, et nubila,
Confusa mundi et turbida,
Lux intrat, albescit polus.
Christus venit, discedite.
Caligo terre scinditur,
Percussa solis spiculo.
Rebusque iam color redit
Vultu nitentis sideris.
Te Christe solum nouimus,
Te mente pura et simplici
Flendo, et canendo, quesumus,
Intende nostris sensibus.
Sunt multa fucis illita,
Que luce purgentur tua,
Tu lux eoi sideris,
Vultu sereno illumina.
Deo patri sit gloria. ℣. Repleti sumus mane misericordia tua.
℟. Exultauimus et delectati sumus.
Ad Bñs. Añ. De manu omnium qui oderunt nos, libera nos dñe.
Preces quere dñr. su. in ij. fer. 24.

FERIA QVINTA.

Ad Matutinum. Inuitatorium. Dominum qui fecit nos, Venite adoremus. Ps. Venite. Hym.

Nox atra rerum contegit
Terre colores omnium:
Nos confitentes poscimus
Te iuste iudex cordium.
Ut auferas piacula,
Sordesque mentis abluas,
Donesque Christe gratiam:
Ut arceantur crimina:
Mens ecce torpet impia,
Quam culpa mordet noxia,
Obscura gestit tollere,
Et te redemptor querere.
Repelle tu caliginem
Intrinsecus quammaxime,
Ut in beato gaudeat
Se collocari lumine.
Presta pater piissime. fol. 2.
Antiphona. Domine Deus.

De Pasc. Ant. Valla. Ps. 68.

Saluũ me fac Deus: quo niaz intrauerũt aquę vſque ad animam meam.
Infixus ſuz in limo profundi: ⁊ non eſt ſubſtantia.
Ueni in altitudinem maris: ⁊ tempeſtas demerſit me.
Laboraui clamãs, raucę factę ſunt fauces meę: defecerũt oculi mei, dũ ſpero in Deuz meuz.
Multiplicati ſunt ſuper capillos capitis mei: quid oderunt me gratis.
Confortati ſunt qui perſecuti ſunt me inimici mei iniuſte: q̃ non rapui tunc exoluebam.
Deus tu ſcis inſipiẽtiam meam: ⁊ delicta mea a te nõ ſunt abſcondita.
Non erubeſcant i me qui expectant te dñe: domine virtutuz.
Non confundantur ſuper me: qui quęrunt te Deus Iſrael.
Qm̃ propter te ſuſtinui opprobriũ: operuit cõfuſio faciẽ meã.
Extraneus factus ſum fratribus meis: ⁊ peregrinus filijs matris meę.
Quoniaz zelus domus tuę comedit me: ⁊ opprobria exprobrantiũ tibi ceciderũt ſup me:
Et operui i ieiunio aĩaz meã: ⁊ factũ eſt in opprobriũ mihi.
Et poſui veſtimẽtuz meũ cilicium: ⁊ fact⁹ ſuz illis i parabolã.
Aduerſuz me loquebãtur qui ſedebãt in porta: ⁊ i me pſallebant qui bibebant vinum.
Ego vero orationẽ meã ad te dñe: tempus beneplaciti De⁹.
In multitudine miſericordię tuę exaudi me: in veritate ſalutis tuę.
Eripe me de luto, vt non infigar: libera me ab his q̃ oderũt me, ⁊ de profundis aquarum.
Non me demergat tẽpeſtas aquę, neq; abſorbeat me profundum: neq; vrgeat ſuper me puteus os ſuum.
Exaudi me domine, qm̃ benigna eſt miſericordia tua: ⁊ ſecũdum multitudinem miſerationum tuarum reſpice in me.
Et ne auertas faciẽ tuã a puero tuo: quoniam tribulor, velociter exaudi me.
Intẽde anime meę, ⁊ libera eã: pp inimicos meos eripe me.
Tu ſcis improperiũ meũ ⁊ cõfuſionẽ meã: ⁊ reuerẽtiã meaz:
In conſpectu tuo ſunt oẽs q tribulant me: improperiũ expectauit cor meum ⁊ miſeriam.
Et ſuſtinui qui ſimul cõtriſtaretur, ⁊ non fuit: ⁊ qui conſolaretur, ⁊ non inueni.
Et dederũt in eſcã meaz fel: ⁊ in ſiti mea potauerũt me aceto.
Fiat menſa eorum corã ipſis in laqueum: ⁊ in retributiones, ⁊ in ſcandalum.
Obſcurent oculi eoruz ne videant: ⁊ dorſuz eoꝝ ſemp icurua.
Effunde ſuper eos irã tuam: ⁊ furor irę tuę cõprehẽdat eos.
Fiat habitatio eorũ deſerta: ⁊ in tabernaculis eorum nõ ſit qui inhabitet.

Qm̃

Quoniam quem tu percussisti perse cuti sunt: et super dolorem vulnerum meorum addiderunt.
Appone iniquitatem super iniquitatem eorum: et non intrent in iustitiam tuam.
Deleantur de libro viventiū: et cum iustis non scribantur.
Ego sum pauper et dolens: salus tua Deus suscepit me.
Laudabo nomē Dei cū cantico: et magnificabo eum in laude.
Et placebit Deo sup vitulum novellum: cornua producentem et vngulas.
Videant pauperes, et lętentur: q̄rite Deū, et vivet anima vestra.
Quoniam exaudivit pauperes dn̄s: et vinctos suos nō despexit.
Laudent illum cęli et terra: mare, et omnia reptilia in eis.
Quoniam Deus salvam faciet Siō: et ędificabūtur civitates Iude.
Et inhabitabunt ibi: et hereditate acquirent eam.
Et semen servorum eius possidebit eam: et qui diligunt nomē eius, habitabunt in ea. Psal. 69.
Deus in adiutorium meū intende: domine ad adiuvandum me festina.
Confundantur, et revereātur qui quęrunt animam meam.
Avertantur retrorsum et erubescant: qui volunt mihi mala.
Avertātur statim erubescētes: qui dicunt mihi, euge, euge.
Exultent, et lętentur in te omnes qui quęrunt te: et dicāt semper magnificetur dominus, q diligunt salutare tuum.
Ego vero egenus et pauper sum: Deus adiuva me.
Adiutor meus, et liberator meus es tu: domine ne moreris.
Antiphona. Domine Deus in adiutorium meū intende. Ana. Esto mihi. Psalmus. 70.
In te dn̄e speravi, nō confundar in ęternū: in iustitia tua libera me, et eripe me.
Inclina ad me aurem tuam: et salva me.
Esto mihi in Deum protectorem et in locum munitum: vt salvum me facias.
Quoniam firmamentū meum: et refugium meum es tu.
Deus meꝰ eripe me de manu peccatoris: et de manu cōtra legem agentis et iniqui.
Quoniam tu es patientia mea domine: domine spes mea a iuuētute mea.
In te cōfirmatus sum ex vtero: de ventre matris meę, tu es protector meus.
In te cantatio mea semp: tanquam prodigiū factus sum multis, et tu adiutor fortis.
Repleatur os meum laude, vt cantem gloriam tuam: tota die magnitudinem tuam.
Ne proijcias me in tēpore senectutis: cum defecerit virtus mea, ne derelinquas me.
Quia dixerūt inimici mei mihi: et qui custodiebant animam meam, consiliū fecerunt in vnū.
Dicētes, Deus dereliquit eū: persequimini

persequimini, et comprehendite eum; quia non est qui eripiat.
Deus ne elongeris a me: Deus meus in auxilium meum respice.
Confundantur et deficiant detrahentes anime mee: operiantur confusione et pudore qui querunt mala mihi.
Ego autem semper sperabo: et adiiciam super omnem laudem tuam.
Os meum annunciabit iustitiam tuam: tota die salutare tuum.
Quoniam non cognovi literaturam, introibo in potentias domini: domine memorabor iustitie tue solius.
Deus docuisti me a iuventute mea: usque nunc pronunciabo mirabilia tua.
Et usque in senectam et senium: Deus ne derelinquas me.
Donec annunciem brachium tuum generationi omni que ventura est.
Potentiam tuam, et iustitiam tuam deus usque in altissima que fecisti magnalia: Deus quis similis tibi?
Quantas ostendisti mihi tribulationes multas et malas, et conversus vivificasti me: et de abyssis terre iterum reduxisti me?
Multiplicasti magnificentiam tuam: et conversus consolatus es me?
Nam et ego confitebor tibi in vasis psalmi veritatem tuam Deus: psallam tibi in cithara sanctus Israel.
Exultabunt labia mea, cum cantavero tibi: et anima mea quam redemisti.
Sed et lingua mea tota die meditabitur iustitiam tuam; cum confusi et reveriti fuerint qui querunt mala mihi. Psalmus.71.

Deus iudicium tuum regi da: et iustitiam tuam filio regis.
Iudicare populum tuum in iustitia: et pauperes tuos in iudicio.
Suscipiant montes pacem populo: et colles iustitiam.
Iudicabit pauperes populi: et salvos faciet filios pauperum: et humiliabit calumniatorem.
Et permanebit cum sole et ante lunam: in generatione et generationem.
Descendet sicut pluvia in vellus: et sicut stillicidia stillantia super terram.
Orietur in diebus eius iustitia et abundantia pacis: donec auferatur luna.
Et dominabitur a mari usque ad mare: et a flumine usque ad terminos orbis terrarum.
Coram illo procident Aethiopes: et inimici eius terram lingent.
Reges Tharsis, et insule munera offerent: reges Arabum, et Saba dona adducent.
Et adorabunt eum omnes reges terre: omnes gentes servient ei.
Quia liberabit pauperem a potente: et pauperem cui non erat adiutor.
Parcet pauperi et inopi: et animas pauperum salvas faciet.
Ex usuris et iniquitate redimet animas eorum: et honorabile nomen eorum coram illo.
Et vivet, et dabitur ei de auro Arabie: et adorabunt de ipso semper:

per: tota die benedicent ei.
Erit firmamētū i terra i sum mis montiū, superextolletur super Libanū fruct⁹ eius: ⁊ flore būt de ciuitate sicut fenū terrę.
Sit nomē ei⁹ bñdictū in scła: ante solē permanet nomē eius.
Et benedicent in ipso omnes tribus terrę: omnes gentes magnificabunt eum.
Benedict⁹ dñs Deus Israel: qui facit mirabilia solus.
Et bñdictū nomē maiestatis eius in ęternū: ⁊ replebitur maiestate ei⁹ omnis terra, fiat fiat.
Aña. Esto mihi dñe in Deum protectorem. Antiph. Liberasti virgam. Psalmus. 72.

Quá bonus Israel Deus: his qui recto sunt corde.
Mei aūt pene moti sūt pedes: pene effusi sunt gressus mei.
Quia zelaui sup iniquos: pacem peccatorum videns.
Quia nō est respect⁹ morti eorū: ⁊ firmamētū in plaga eorū.
In labore hominū non sunt: ⁊ cū hominib⁹ non flagellabunt.
Ideo tenuit eos supbia: operti sūt iniqtate, ⁊ impietate sua.
Prodijt quasi ex adipe iniquitas eorum: transierunt in affectum cordis.
Cogitauerūt, ⁊ locuti sunt nequitiam: iniquitatem in excelso locuti sunt.
Posuerunt in cęlū os suum: ⁊ lingua eorū trāsiuit in terra.
Ideo cōuertet populus meus hic: ⁊ dies pleni inuenient i eis.
Et dixerūt, quomodo scit de⁹? ⁊ si est scientia in excelso.
Ecce ipsi peccatores ⁊ abūdātes in sclo: obtinuerūt diuitias.
Et dixi, ergo sine causa iustificaui cor meum? ⁊ laui inter innocentes manus meas.
Et fui flagellatus tota die: ⁊ castigatio mea in matutinis.
Si dicebā, narrabo sic: ecce nationē filiorū tuorū reprobaui.
Existimabam vt cognoscerem hoc: labor est ante me.
Donec intrē i sanctuariū dei: ⁊ intelligā in nouissimis eorū.
Ueruntamen ꝓpter dolos posuisti eis: deiecisti eos dum alleuarentur.
Quomodo facti sunt i desolationem, subitō defecerūt: perierunt propter iniquitatem suam.
Uelut somniū surgentiū dominę: in ciuitate tua imaginem ipsorum ad nihilum rediges.
Quia inflammatum est cor meum, ⁊ renes mei commutati sunt: ⁊ ego ad nihilum redactus sum, ⁊ nesciui.
Ut iumentum factus sum apud te: ⁊ ego semper tecum.
Tenuisti manum dexterā meā: ⁊ in volūtate tua deduxisti me: ⁊ cum gloria suscepisti me.
Quid enim mihi est in cęlo? ⁊ a te quid volui super terram?
Defecit caro mea, ⁊ cor meū: Deus cordis mei, ⁊ pars mea Deus in ęternum.
Quia ecce, qui elōgant se a te peribunt: perdidisti omnes, qui fornica

fornicantur abs te.
Mihi autez adherere Deo bonum est:ponere in domino deo spem meam.
Ut annunciē oēs pdicationes tuas:in portis filie Sion. Ps.73.
Ut quid De⁹ repulisti in finē:iratus est furor tuus super oues pascue tue?
Memor esto ggregationis tue: quam possedisti ab initio.
Redemisti virgaz hereditatis tue: mons Sion in quo habitasti in eo.
Leua man⁹ tuas in superbias eorū in finem: quanta maligna tus est inimicus in sancto?
Et gloriati sunt qui oderunt te.in medio solennitatis tue.
Posuerunt signa sua, signa: et non cognouerunt sicut in exitu super summum.
Quasi in silua lignoruz securibus exciderunt ianuas eius in idipsum:in securi et ascia deiecerunt eam.
Incenderunt igni sanctuariū tuum in terra: pollucrūt tabernaculum nominis tui.
Dixerunt in corde suo cognatio eorum simul: quiescere faciamus omnes dies festos Dei a terra.
Signa nostra nō vidimus, iaz non est propheta: et nos non cognoscet amplius.
Usquequo Deus, improperabit inimicus? irritat aduersarius nomen tuum in finem?
Ut quid auertis manū tuaz, et dexteram tuaz: de medio sinu tuo in finem?
Deus autē rex noster ante secula:operatus est salutez in medio terre.
Tu confirmasti in virtute tua mare:contribulasti capita draconum in aquis.
Tu cfregisti capita draconis: dedisti euz escam populis Aethiopum.
Tu dirupisti fontes, et torrentes:tu siccasti fluuios Ethan.
Tuus est dies, et tua est nox: tu fabricatus es aurorā, et solem.
Tu fecisti omnes terminos terre:estatē et ver tu plasmasti ea.
Memor esto huius, inimicus improperauit dño: et populus insipiens incitauit nomen tuū.
Ne tradas bestijs animas cōfitentes tibi:et animas pauperuz tuorū ne obliuiscaris in finem.
Respice in testamentuz tuum: quia repleti sunt qui obscurati sunt terre domibus iniquitatū.
Ne auertatur humilis factus confusus: pauper et inops laudabunt nomen tuum.
Exurge Deus, iudica causaz tuaz: memor esto improperiorum tuorum, eorum que ab insipiente sunt tota die.
Ne obliuiscaris voces inimicorum tuorum:superbia eorū qui te oderunt,ascendit semper.
Añ. Liberasti vgā hereditatis tue. Añ. Et inuocabim⁹. Ps.74.
Confitebimur tibi Deus: cōfitebimur, et inuocabimus

mus nomen tuum.
Narrabimus mirabilia tua: cum accepero tempus ego iustitias iudicabo.
Liquefacta est terra, & omnes qui habitant in ea: ego confirmaui columnas eius.
Dixi iniquis, nolite inique agere: & delinquentibus, nolite exaltare cornu.
Nolite extollere in altum cornu vestrum: nolite loqui aduersus Deum iniquitatem.
Quia neque ab oriente, neque ab occidente, neque a desertis montibus: quoniam Deus iudex est.
Hunc humiliat, & hunc exaltat: quia calix in manu domini vini meri plenus misto.
Et inclinauit ex hoc in hoc, veruntamen fex eius non est exinanita: bibent omnes peccatores terre.
Ego autem annunctabo in seculum: cantabo Deo Iacob.
Et omnia cornua peccatorum confringam: & exaltabuntur cornua iusti. Psalmus. 75.
Notus in Iudea Deus: in Israel magnum nomen eius.
Et factus est in pace locus eius: & habitatio eius in Sion.
Ibi confregit potentias: arcum, scutum, gladium, & bellum.
Illuminans tu mirabiliter a montibus eternis: turbati sunt omnes insipientes corde.
Dormierunt somnum suum: & nihil inuenerunt omnes viri diuitiarum in manibus suis.
Ab increpatione tua deus Iacob: dormitauerunt qui ascenderunt equos.
Tu terribilis es, & quis resistet tibi: ex tunc ira tua.
De celo auditum fecisti iudicium: terra tremuit, & quieuit.
Cum exurgeret in iudicium deus: vt saluos faceret omnes mansuetos terre.
Quoniam cogitatio hominis confitebitur tibi: & reliquie cogitationis diem festum agent tibi.
Vouete, & reddite domino deo vestro: omnes qui in circuitu eius affertis munera.
Terribili, & ei qui aufert spiritum principum: terribili apud reges terre. Aña. Et inuocabimus nomen tuum domine.
Aña. Tu es Deus. Psal's. 76.
Voce mea ad dominum clamaui: voce mea ad Deum, & intendit mihi.
In die tribulationis mee Deum exquisiui, manibus meis nocte contra eum: & non sum deceptus.
Renuit consolari anima mea: memor fui dei & delectatus sum & exercitatus sum, & defecit spiritus meus.
Anticipauerunt vigilias oculi mei: turbatus sum, & non sum locutus.
Cogitaui dies antiquos: & annos eternos in mente habui.
Et meditatus sum nocte cum corde meo: & exercitabar, & scopebam spiritum meum.
Nun-

Nunquid in eternuz proijciet Deus: aut nõ apponet, vt complacitior sit adhuc?
Aut in finem misericordiã suã abscindet: a generatione in generationem?
Aut obliuiscet misereri Deus? aut continebit in ira sua misericordias suas?
Et dixi, nunc cepi: hec mutatio dextere excelsi.
Memor fui operũ domini: qz memor ero ab initio mirabiliũ tuorum.
Et meditabor in omnib⁹ operibus tuis: ꝛ in adinuentionibus tuis exercebor.
Deus in sctõ in via tua, quis De⁹ magn⁹ sicut Deus nr̃? tu es Deus: qui facis mirabilia.
Notã fecisti in populis virtutem tuam: redimisti in brachio tuo populum tuum filios Jacob ꝛ Joseph.
Viderunt te aque Deus, viderunt aque, ꝛ timuerunt: ꝛ turbate sunt abyssi.
Multitudo sonitus aquaruz: vocem dederunt nubes.
Etenim sagitte tue transeũt: vox tonitrui in rota.
Illuxerunt coruscationes tue orbi terre: commota est, ꝛ cõtremuit terra.
In mari via tua, ꝛ semite tue in aquis multis: ꝛ vestigia tua non cognoscetur.
Deduxisti sicut oues populuz tuum: in manu Moysi, ꝛ Aaron. Psalmus. 77.

Attende popule meus legem meam: inclinate aurem vestram in verba oris mei.
Aperiaz in parabolis os meũ: loquar propositiones ab initio.
Quanta audiuimus, ꝛ cognouimus ea: ꝛ patres nostri narrauerunt nobis?
Non sunt occultata a filijs eorum: in generatione altera.
Narrãtes laudes dñi, ꝛ virtutes ei⁹: ꝛ mirabilia eius q̃ fecit.
Et suscitauit testimoniũ i Jacob: ꝛ legem posuit in Jsrael.
Quãta mãdauit patribus nostris, nota facere ea filijs suis: vt cognoscat generatio altera.
Filij qui nascẽtur, ꝛ exurgẽt: ꝛ narrabunt filijs suis.
Vt ponant in Deo spez suã, ꝛ non obliuiscantur operum dñi: ꝛ mandata eius exquirant.
Ne fiant sicut patres eorũ: generatio praua ꝛ exasperans.
Generatio que nõ direxit cor suum: ꝛ non est creditus cum Deo spiritus eius.
Filij Ephrem intendentes, ꝛ mittentes arcum: conuersi sunt in die belli.
Non custodierunt testamentũ Dei: ꝛ in lege eius noluerunt ambulare.
Et obliti sunt benefactorum eius: ꝛ mirabilium eius, que ostendit eis.
Coram patribus eorum fecit mirabilia in terra Aegypti: in campo Taneos.
Interrupit mare, ꝛ perduxit eos: ꝛ statuit

ꝛ statuit aquas quasi in vtre.
Et deduxit eos i nube diei: ꝛ tota nocte i illuminatiõe ignis.
Interrupit petram in eremo: ꝛ adaquauit eos velut in abys/so multa.
Et eduxit aquã de petra:ꝛ deduxit tãquam flumina aquas.
Et apposuerunt adhuc peccare ei:in iram excitauerũt excelsum in inaquoso.
Et tẽtauerũt Deũ in cordib⁹ suis:vt peterẽt escas aiab⁹ suis.
Et male locuti sunt de Deo: dixerunt,nunquid poterit De⁹ parare mensam in deserto?
Quõ pcussit petraꝫ, ꝛ fluxerũt aque,ꝛ torrentes inundauerũt.
Nũquid ꝛ panẽ poterit dare: aut parare mensaꝫ populo suo?
Ideo audiuit dñs,ꝛ distulit:ꝛ ignis accensus est in Jacob , ꝛ ira ascendit in Israel.
Quia nõ crediderũt in Deo, nec sperauerũt in salutari eius.
Et mãdauit nubibus desup: ꝛ ianuas celi aperuit.
Et pluit illis manna ad mã/ducandũ:ꝛ panẽ celi dedit eis.
Panem angelorum manducauit homo: cibaria misit eis in abundantia.
Transtulit Austrum de celo: ꝛ induxit in virtute sua Africuꝫ.
Et pluit super eos sicut puluerem carnes:ꝛ sicut arenam maris volatilia pennata.
Et ceciderũt i medio castrorũ eorũ:circa tabernacula eoruꝫ.
Et manducauerũt, ꝛ saturati sunt nimis: ꝛ desiderium eoruꝫ attulit eis:non sunt fraudati a desiderio suo.
Adhuc esce eorum erant in in ore ipsorum:ꝛ ira Dei ascendit super eos.
Et occidit pingues eorũ:ꝛ electos Israel impediuit.
In omnibus his peccauerunt adhuc:ꝛ nõ crediderunt in mirabilibus eius.
Et defecerũt in vanitate dies eorũ:ꝛ anni eorũ cũ festinatiõe.
Cum occideret eos, querebãt eũ: ꝛ reuertebantur : ꝛ diluculo veniebant ad eum.
Et rememorati sũt quia De⁹ adiutor est eorum:ꝛ Deus excelsus redemptor eorum est.
Et dilexerunt eũ in ore suo : ꝛ lingua sua mentiti sunt ei.
Cor autem eorum non erit rectum cum eo:nec fideles habiti sunt in testamento eius.
Ipse aũt est misericors,ꝛ propitius fiet peccatis eoruꝫ: ꝛ nõ disperdet eos.
Et abundauit , vt auertet irã suã:ꝛ nõ accẽdit oẽm iraꝫ suaꝫ.
Et recordatus est q: caro sũt: spiritus vadens,ꝛ non rediens.
Quoties exacerbauerunt euꝫ in deserto: in iram cõcitauerũt eum in inaquoso?
Et cõuersi sunt ꝛ tentauerunt Deum : ꝛ sanctum Israel exacerbauerunt.
Nõ sunt recordati manus ei⁹: die qua redemit eos de manu tribulantis.

Sicut

Sicut posuit i Aegypto signa sua: ꝛ prodigia sua in campo Taneos.
Et ꝯuertit i sāguinē flumina eoꝝ: ꝛ imbres eoꝝ ne biberent.
Misit in eos cynomyā, ꝛ comedit eos: ranā, ꝛ disperdidit eos.
Et dedit erugini fructus eorum: ꝛ labores eorum locustę.
Et occidit in grandine vineas eorum: ꝛ moros eoꝝ in pruina.
Et tradidit grādini iumenta eoꝝ: ꝛ possessiones eorum igni:
Misit in eos irā indignationis suę: indignationem, ꝛ iram, ꝛ tribulationē: immissiones per angelos malos.
Uiā fecit semitę ire suę, ꝛ nō pepercit a morte aiabus eoꝝ: ꝛ iumēta eoꝝ in morte conclusit.
Et pcussit omne primogenitū in terra Aegypti: primitias omnis laboris eorum in tabernaculis Cham.
Et abstulit sicut oues populū suum: ꝛ perduxit eos tanquā gregem in deserto.
Et eduxit eos in spe, ꝛ non timuerunt: ꝛ inimicos eorū operuit mare.
Et induxit eos in montem sanctificationis suę: mōtem quem acquisiuit dextera eius.
Et eiecit a facie eorū gētes: ꝛ sorte diuisit eis terram in funiculo distributionis.
Et habitare fecit in tabernaculis eorum: tribus Israel.
Et tentauerunt, ꝛ exacerbauerunt Deū excelsū: ꝛ testimonia eius non custodierunt.
Et auerterūt se, ꝛ non seruauerunt pactum: quemadmodū patres eorum conuersi sunt in arcum prauum.
In irā cōcitauerūt eū in collibus suis: ꝛ in sculptilibus suis ad emulationē eū ꝓuocauerūt.
Audiuit Deus, ꝛ spreuit, ꝛ ad nihilum redegit valde Israel.
Et repulit tabernaculū Silo: tabernaculū suum vbi habitauit in hominibus.
Et tradidit i captiuitatē virtutē eorum: ꝛ pulchritudinē eorum in manus inimici.
Et conclusit in gladio populū suum: ꝛ hereditatē suā spreuit.
Iuuenes eoꝝ comedit ignis: ꝛ virgines eoꝝ nō sūt lamētatę.
Sacerdotes eoꝝ i gladio ceciderūt: ꝛ viduę eoꝝ nō plorabāt.
Et excitatus est tanquā dormiens dominus: ꝛ tanquā potens crapulatus a vino.
Et percussit inimicos suos in posteriora: opprobrium sempiternum dedit illis.
Et repulit tabernaculum Ioseph: ꝛ tribū Ephraim nō elegit.
Sed elegit tribū Iuda: montem Sion quem dilexit.
Et edificauit sicut vnicorniū sanctificium suum in terra: quā fundauit in secula.
Et elegit Dauid seruū suum, ꝛ sustulit eū de gregibus ouiū: de post fetantes accepit eum.
Pascere Iacob seruū suum: ꝛ Israel hereditatem suam.

Et

Et pauit eos in innocētia cor dis sui: ꝛ i intellectibus manuū suarū deduxit eos. Añ. Tu es Deus q facis mirabilia. Añа. Propitius esto. Psalmus.78.

Deus uenerūt gētes in hereditatē tuā, polluerūt tē plum sanctuз tuum: posuerunt Jerusalē in pomorū custodiaз.
Posuerunt morticina seruorū tuorū escas volatilibus cęli: car nes sanctorū tuoꝝ bestijs terrę.
Effunderunt sanguinē ipsorū tanquā aquaз in circuitu Jerusalez: ꝛ nō erat, qui sepeliret.
Facti sumus opprobriū vicinis nostris: subsannatio ꝛ illusio his qui in circuitu nostro sunt.
Usquequo domine irasceris in finem? accēdetur velut ignis zelus tuus?
Effunde irā tuā in gentes quę te nō nouerunt: ꝛ in regna, quę nomen tuum nō inuocauerunt.
Quia comederūt Jacob: ꝛ locum eius desolauerunt.
Ne memineris iniquitatū nostrarum antiquarum: cito anticipiēt nos misericordię tuę, qꝛ pauperes facti sumus nimis.
Adiuua nos Deꝰ salutaris noster, ꝛ ꝓpter gloriā noīs tui dñe libera nos: ꝛ ꝓpitius esto peccātis nostris propter nomē tuum.
Ne forte dicāt in gētibus: vbi est Deus eoruз? ꝛ innotescat in nationibus corā oculis nostris.
Ultio sanguinis seruorū tuoꝝ qui effusus est: introeat in ꝯspectu tuo gemitus compeditorū.
Secūdū magnitudinē brachij tui: posside filios mortificatoꝝ.
Et redde vicinis nostris septuplum in sinu eorum: improperium ipsoruз quod exprobrauerunt tibi domine.
Nos autem populus tuus, ꝛ oues pascuę tuę: confitebimur tibi in seculum.
In generatione ꝛ generationem: annunciabimus laudem tuam. Psalmus.79.

Qui regis Jsrael, intēde: qui deducis velut ouem Joseph.
Qui sedes super Cherubim: manifestare corā Ephraiз, Beniamin, ꝛ Manasse.
Excita potentiam tuam, ꝛ veni: vt saluos facias nos.
Deus conuerte nos: ꝛ ostende faciem tuam, ꝛ salui erimus.
Dñe Deus virtutuз: quousqꝫ irasceris super orōnē serui tui?
Cibabis nos pane lacrymarū: ꝛ potum dabis nobis in lacrymis in mensura.
Posuisti nos in contradictionem vicinis nostris: ꝛ inimici nostri subsannauerunt nos.
Deus virtutū cōuerte nos: ꝛ ostēde faciē tuā, ꝛ salui erimus.
Vineā de Aegypto trāstulisti: eiecisti gentes, ꝛ plantasti eam.
Dux itineris fuisti in ꝯspectu eius, ꝛ plantasti radices eius: ꝛ impleuit terram.
Operuit montes vmbra eius: ꝛ arbusta eius cedros Dei.
Extēdit palmites suos vsqꝫ ad mare:

mare:⁊ vsque ad flumen propagines eius.
Ut quid destruxisti macerias eius:⁊ vindemiant eam omnes qui pretergrediuntur viam?
Exterminauit eã aper de sylua:⁊ singularis ferus depastus est eam.
Deus virtutum conuertere: respice de celo, ⁊ vide,⁊ visita vineam istam.
Et perfice eã, quam plãtauit dextera tua: ⁊ super filiũ hominis quem confirmasti tibi.
Incẽsa igni ⁊ suffossa: ab increpatione vultus tui peribunt.
Fiat manus tua sup virũ dextere tue:⁊ super filium hominis quem confirmasti tibi.
Et non discedimus a te:viuificabis nos, ⁊ nomen tuum inuocabimus.
Domine Deus virtutum conuerte nos:⁊ ostende faciem tuã, ⁊ salui erimus. Aña Propitius esto peccatis nostris dñe.
Per Annũ. ℣ Gaudebunt labia mea cuʒ cãtauero tibi. ℟ Et anima mea quã redemisti.
Pro vno mar. ℣ Gloria:⁊ ho.
Pro plur.mar. ℣ Letamini i.
Pro cõfesso. ℣. Amauit eum.
Pro virginib. ℣ Specie tua.
In Aduẽtu. ℣ Ex Siõ species decoris eius. ℟ Deus nr̃ manifeste veniet. In Quadrage. ℣ Ipse liberauit me de laqo venãtiũ. ℟ Et a verbo aspero.
Tpe Passio. ℣. Erue a framea Deus animam meã. ℟ Et de manu canis vnicam meam.
Tpe Pasch. Añ. Al. all. al.
Pro Sãctis. ℣ Sãcti ⁊ iusti.
Pro Feria. ℣ Surrexit dñs de sepulcro, al. ℟ Qui pro nobis pepẽdit in ligno, alleluia.

AD LAUDES.

Añ Tibi soli peccaui domine miserere mei. ps. Miserere. 23
Aña. Domine. Psalmus. 89.

Domine refugiũ factus es nobis: a generatione in generationem.
Prius quaʒ mõte fierent, aut formaretur terra ⁊ orbis: a seculo ⁊ vsque in seculum tu es Deus.
Ne auertas hominẽ in humilitatem:⁊ dixisti, conuertimini filij hominum.
Quoniaʒ mille anni ante oculos tuos:tanquam dies hesterna, que preterijt.
Et custodia in nocte:que p nihilo habenť, eorum anni erũt.
Mane sicut herba transeat mane floreat,⁊ trãseat:vespere decidat, induret,⁊ arescat.
Quia defecimus in ira tua:⁊ in furore tuo turbati sumus.
Posuisti iniquitates nostras in conspectu tuo: seculum nostrũ in illuminatione vult⁹ tui.
Quoniã omnes dies nostri defecerũt:⁊ in ira tua defecimus:
Anni nostri sicut aranea meditabuntur: dies annorum nostrorum in ipsis septuaginta anni.

Si autem in potentatib⁹ octo/ginta anni: & amplius eorū labor & dolor.
Quoniam superuenit mansuetudo: & corripiemur.
Quis nouit potestatē ire tue: & pre timore tuo iram tuam dinumerare?
Dexteram tuam sic notā fac: & eruditos corde in sapientia.
Conuertere domine vsquequo & deprecabilis esto super seruos tuos.
Repleti sum⁹ mane misericordia tua: exultauimus, & delectati sumus oībus diebus nostris.
Letati sumus pro diebus quibus nos humiliasti, annis quibus vidimus mala.
Respice in seruos tuos, & in opera tua: & dirige filios eorum.
Et sit splendor domini dei nostri super nos, & opera manuū nostrarum dirige super nos: & opus manuum nostrarum dirige. Aña. Domine refugiū factus es nobis. Aña. In matutinis meditabor in te. Psalmus.
Deus deus meus ad te. 8.

Canticum Moysi.

Cantem⁹ dño, gl'iose enī magnificatus est: equū & ascensorem proiecit in mare.
Fortitudo mea & la⁹ mea dñs: & factus est mihi in salutem.
Iste de⁹ me⁹, & glorificabo eū: deus patris mei, & exaltabo eū.
Dñs quasi vir pugnator, omnipotens nomen eius: currus Pharaonis, & exercitum eius proiecit in mare.
Electi principes eius submersi sunt in mari rubro: abyssi operuerūt eos: descenderunt in profundum quasi lapis.
Dextera tua domine magnificata est in fortitudine: dextera tua dñe pcussit inimicum: & in multitudine glorie tue deposuisti aduersarios tuos.
Misisti iram tuam, que deuorauit eos sicut stipulam: & in spiritu furoris tui congregate sunt aque.
Stetit vnda fluens: cōgregate sunt abyssi in medio mari.
Dixit inimicus, psequar, & cōprehendam, diuidā spolia: implebitur anima mea.
Euaginabo gladium meum: interficiet eos manus mea.
Flauit spirit⁹ tuus, & operuit eos mare: & submersi sunt quasi plūbū in aquis vehementibus.
Quis similis tui i fortibus domine: quis similis tui: magnificus in sanctitate, terribilis, atq3 laudabilis, & faciens mirabilia?
Extendisti manum tuā, & deuorauit eos terra: dux fuisti in misericordia tua populo, quē redemisti.
Et portasti eū in fortitudine tua: ad habitaculū sanctū tuū.
Ascenderunt populi, & irati sunt: dolores obtinuerunt habitatores Philistijm.
Tūc pturbati sūt principes Edom, robustos Moab obtinuit tremor: obriguerunt omnes habitatores

bitatores Chanaan.
Irruat sup eos formido ꝛ pauor: i magnitudine brachij tui.
Fiant immobiles quasi lapis, donec pertranseat popul⁹ tuus domine: donec pertráseat populus tuus iste, quem possedisti.
Introduces eos, ꝛ plantabis in móte hereditatis tue: firmissimo habitaculo tuo quod operatus es domine.
Sanctuarium tuū dñe, quod firmauerunt manus tue: dominus regnabit in eternū ꝛ vltra.
Ingressus est enī eques Pharao cū curribus ꝛ equitibus eius in mare: ꝛ reduxit sup eos dominus aquas maris.
Filij autem Israel ambulauerunt per siccum: in medio eius.
Aña. Cantemus dño gloriose.
Aña. In sanctis eius laudate Deum. ps. Laudate dominū de celis. Cap. Nox precessit. 24. Hymnus.

Lux ecce surgit aurea:
Pallés fatiscat cecitas.
Que nosmet in preceps diu,
Errore traxit deuio.
Hec lux serenum conferat,
Purosq; nos prestet sibi:
Nihil loquamur subdolum:
Voluamus obscurum nihil.
Sic tota decurrat dies,
Nec lingua médax, nec man⁹,
Oculi nec peccent lubrici,
Nec noxa corpus inquinet.
Speculator astat desuper,
Qui nos diebus omnibus
Actusq; nostros prospicit
A luce prima in vesperum.
Deo patri sit gloria.
℣. Repleti sumus mane misericordia tua. ℟. Exultauimus ꝛ delectati sum⁹. Ad Bñs. Aña.
In sanctitate seruiamus dño, ꝛ liberabit nos ab inimicis nr̃is.
Preces qñ dñr, vt su. in u. fe. 24.

FERIA SEXTA.

Ad Matutinū Inuitatoriū.
Adoremus dñm, Quoniā ipse fecit nos. ps. Venite. Hymnus.

Te Trinitatis vnitas,
Orbē potenter qui regis,
Attende laudū cantica,
Que excubantes psallimus.
Nam lectulo consurgimus
Noctis quieto tempore,
Vt flagitemus vulnerum
A te medelam omnium.
Quo fraude quicquid demonum
In noctibus deliquimus,
Abstergat illud celitus
Tue potestas glorie.
Ne corpus adsit sordidum,
Nec torpor instet cordium,
Nec criminis contagio
Tepescat ardor spiritus.
Ob hoc redemptor quesumus:
Reple tuo nos lumine:
Per quod dierum circulis,
Nullis ruamur actibus.
Presta pater pijssime. fol. 2.
Antiphona. Exultate Deo.
Tempore Pas. Antiphona.
Halleluiah. Psalmus 80.
Exultate

Exultate Deo adiutori nostro: iubilate Deo Jacob.
Sumite psalmum, et date tympanum: psalterium iucundum cum cithara.
Buccinate i Neomenia, tuba: in insigni die solénitatis vestre.
Quia preceptuz in Israel est: et iudicium Deo Jacob.
Testimoniũ i Joseph posuit illud cũ exiret de terra Aegypti: linguã quã nõ nouerat audiuit.
Diuertit ab oneribus dorsuz eius: manus eius in cophino seruierunt.
In tribulatione inuocasti me, et liberaui te: exaudiui te in abscõdito tempestatis, probaui te apud aquã contradictionis.
Audi populus meus, et contestabor te: Israel si audieris me, non erit in te Deus recens, neq3 adorabis Deum alienum.
Ego enim sum dñs deus tuus qui eduxi te de terra Aegypti: dilata os tuũ, et implebo illud.
Et nõ audiuit populus meus vocem meam: et Israel non intendit mihi.
Et dimisi eos secundũ desideria cordis eorum: ibunt in adinuentionibus suis.
Si populus meus audisset me: Israel si i vijs meis ambulasset.
Pro nihilo forsitã inimicos eorum humiliassem: et super tribulantes eos misissem manũ meã.
Inimici dñi mentiti sunt ei: et erit tempus eorum in secula.
Et cibauit illos ex adipe frumenti: et de petra melle saturauit eos. Psalmus. 81.

Deus stetit in synagoga deorum: in medio autem deos dijudicat.
Usquequo iudicatis iniquitatem: et facies peccatorum sumitis.
Iudicate egeno et pupillo: humilem et pauperẽ iustificate.
Eripite pauperem: et egenum de manu peccatoris liberate.
Nescierunt neq3 intellexerũt, in tenebris ambulãt: mouebuntur omnia fundamenta terre.
Ego dixi dij estis: et filij excelsi omnes.
Vos autez sicut homines moriemini: et sicut vnus de principibus cadetis.
Surge Deus, iudica terrã: qm̃ tu hereditabis in oĩbus gẽtib⁹.
Añ. Exultate Deo adiutori nostro. Añ. Tu solus. psal. 82.

Deus quis similis erit tibi? ne taceas, neque compescaris Deus.
Quoniam ecce inimici tui sonuerunt: et qui oderunt te, extulerunt caput.
Super populum tuũ malignauerunt consiliũ: et cogitauerunt aduersus sanctos tuos.
Dixerunt, venite, disperdam⁹ eos de gente: et non memoretur nomen Israel vltra.
Qm̃ cogitauerũt vnanimiter: simul aduersum te testamentũ disposuerunt tabernacula Idumeorum et Ismahelite.

Moab, ꝛ Agareni, Gebal, ꝛ Ammon, ꝛ Amalec: alienigenę cum habitantibus Tyrum.
Etenim Assur venit cū illis: facti sunt in adiutoriū filijs Lot.
Fac illis sicut Madiā ꝛ Sisarę: sicut Jabin i torrēte Cisson.
Disperierunt in Endor: facti sunt vt stercus terrę.
Pone principes eorum, sicut Oreb, ꝛ Zeb, ꝛ Zebee, ꝛ Salmana.
Omnes principes eorum, qui dixerunt: hęreditate possideamus sanctuarium Dei.
Deus meus pone illos vt rotā: ꝛ sicut stipulā ante faciē venti.
Sicut ignis, qui ꝯburit syluā: ꝛ sicut flāma cōburens mōtes.
Ita psequeris illos i tēpestate tua: ꝛ in ira tua turbabis eos.
Imple facies eoꝝ ignominia: ꝛ querent nomen tuū domine.
Erubescāt ꝛ ꝯturbent in sclm sęculi: ꝛ ꝯfundantur ꝛ pereant.
Et cognoscant quia nomen tibi dominus: tu solus altissimus in omni terra. Psalmus 83.

Quā dilecta tabernacula tua dñe virtutū: concupiscit ꝛ dficit aīa mea i atria dñi.
Cor meum ꝛ caro mea: exultauerunt in Deum viuum.
Etenim passer inuenit sibi domum: ꝛ turtur nidum, vbi reponat pullos suos.
Altaria tua domine virtutuꝫ: rex meus ꝛ Deus meus.
Beati qui habitant in domo tua domine: in secula seculorum laudabunt te.
Beatus vir cuius est auxilium abs te: ascensiones in corde suo disposuit in valle lacrymaruꝫ, in loco quem posuit.
Etenim benedictionem dabit legislator: ibunt de virtute in virtutem: videbitur Deus deorum in Sion.
Domine Deus virtutū exaudi oratiōe meā: auribus percipe Deus Jacob.
Protector noster aspice Deus: ꝛ respice in faciem Christi tui.
Quia melior est dies vna in atrijs tuis: super millia.
Elegi abiect⁹ esse i domo dei mei: magis quā habitare in tabernaculis peccatorum.
Quia misericordiam ꝛ veritatem diligit Deus: gratiā ꝛ gloriam dabit dominus.
Non priuabit bonis eos q ambulāt in innocētia: dñe virtutū, beatus homo qui sperat in te.
Alia. Tu solus altissimus super omnem terram. Antiph. Benedixisti. Psalmus 84.

Benedixisti domine terrā tuam: auertisti captiuitatem Jacob.
Remisisti iniqtatē plebis tuę: operuisti omnia peccata eoruꝫ.
Mitigasti oēm iraꝫ tuaꝫ: auertisti ab ira indignationis tuę.
Conuerte nos Deus salutaris noster: ꝛ auerte irā tuā a nobis.
Nunquid in ęternuꝫ irasceris nobis? aut extendes iram tuaꝫ a generatione in generatione?

Deus

Deus tu cõuersus viuificabis nos: & plebs tua letabitur in te.
Ostende nobis dñe misericordiã tuã: & salutare tuũ da nobis.
Audiam quid loquatur in me dominus deus: quoniã loquetur pacem in plebem suam.
Et super sanctos suos: & in eos qui conuertuntur ad cor.
Ueruntamen prope timentes eum salutare ipsius: vt inhabitet gloria in terra nostra.
Misericordia & veritas obuiauerunt sibi: iustitia & pax osculatę sunt.
Ueritas de terra orta est: & iustitia de cęlo prospexit.
Etenim dñs dabit benignitatem: & terra nostra dabit fructum suum.
Iustitia ante eũ ambulabit: & ponet i via gressus suos. Ps. 85.
Inclina domine aurẽ tuã & exaudi me: quoniam inops, & pauper sum ego.
Custodi animã meã quoniam sanctus sum: saluum fac seruũ tuũ Deus meus sperantẽ in te.
Miserere mei domine, quoniã ad te clamaui tota die: lętifica animã serui tui, quoniaz ad te domine animam meaz leuaui.
Quoniaz tu domine suauis & mitis: & multę misericordię omnibus inuocantibus te.
Auribus percipe orõnẽ meã: intẽde voci deprecationis meę.
In die tribulationis meę clamaui ad te: quia exaudisti mẽ.
Non est similis tui in diis dñe: & non est secundum opera tua.
Omnes gentes quascunq; fecisti, venient, & adorabunt corã te domine: & glorificabunt nomen tuum.
Qm magnus es tu, & faciens mirabilia: tu es Deus solus.
Deduc me dñe in via tua, & ingrediar in veritate tua: lętetur cor meũ, vt timeat nomen tuũ.
Confitebor tibi dñe De⁹ me⁹, in toto corde meo: & glorificabo nomen tuum in ęternum.
Quia misericordia tua magna est super me: & eruisti animaz meaz ex inferno inferiori.
Deus iniqui insurrexerunt super me, & synagoga potentium quęsierunt animã meam: & non proposuerũt te in conspectu suo.
Et tu domine De⁹ miserator & misericors: patiens, & multę misericordię & verax.
Respice i me, & miserere mei: da imperium tuum puero tuo: & saluum fac filium ancillę tuę.
Fac mecum signum in bonu, vt videãt qui oderunt me, & cõfundãtur: quoniã tu dñe adiuuisti me, & consolatus es me.
Ana. Bñdixisti dñe terrã tuã.
Aña. Fundamẽta eius. Ps. 86.
Fundamenta eius in mõtibus sanctis: diligit dominus portas Sion super omnia tabernacula Jacob.
Gloriosa dicta sunt de te: ciuitas Dei.
Memor ero Raab, & Babylonis: scientium me.

Ecce alienigene, et Tyrus, et populus Aethiopum: hi fuerunt illic.
Nunquid Siō dicet, homo, et homo natus est in ea: et ipse fundauit eam altissimus?
Dominus narrabit in scripturis populorum: et principum horum qui fuerunt in ea.
Sicut letantium omnium: habitatio est in te. Psalmus. 87.
Domine deus salutis mee: in die clamaui et nocte coram te.
Intret in conspectu tuo oratio mea: inclina aurem tuam ad ad precem meam.
Quia repleta est malis anima mea: et vita mea inferno appropinquauit.
Estimatus sum cum descendentibus in lacum: factus sum sicut homo sine adiutorio, inter mortuos liber.
Sicut vulnerati dormiētes in sepulcris, quorum nō es memor amplius: et ipsi de manu tua repulsi sunt.
Posuerūt me i lacu iferiori: in tenebrosis, et in vmbra mortis.
Super me confirmatus est furor tuus: et omnes fluctus tuos induxisti super me.
Longe fecisti notos meos a me: posuerunt me abominationem sibi.
Traditus sum, et nō egrediebar: oculi mei lāguerūt pre inopia.
Clamaui ad te dñe: tota die expandi ad te manus meas.
Nunquid mortuis facies mirabilia: aut medici suscitabunt, et confitebuntur tibi?
Nunquid narrabit aliqs in sepulcro misericordiā tuā? et veritatem tuam in perditione?
Nunquid cognoscētur in tenebris mirabilia tua: et iustitia tua in terra obliuionis?
Et ego ad te dñe clamaui: et mane oratio mea preueniet te.
Ut qd dñe repellis orationem meā? auertis faciem tuam a me?
Pauper sum ego, et in laboribus a iuuentute mea: exaltatus aūt humiliatus sum, et cōturbatus.
In me transierūt ire tue: et terrores tui conturbauerūt me.
Circūdederūt me sicut aq̄ tota die: circūdederūt me simul.
Elongasti a me amicum, et proximū: et notos meos a miseria. Antiphona. Fundamenta eius in montibus sanctis. Antiphona. Benedictus. Psalmus. 88.
Misericordias domini: in eternum cantabo.
In generatione, et generationem annunciabo veritatem tuam in ore meo.
Quōm dixisti i eternū misericordia edificabitur in celis: preparabitur veritas tua in eis.
Disposui testamentum electis meis, iuraui Dauid seruo meo: vsq̄ i eternū pparabo semē tuū.
Et edificabo i generatione et generationem sedem tuam.
Cōfitebunt celi mirabilia tua domine: etenim veritatem tuam

In Ecclesia sanctorum.
Quoniam quis in nubibus equabitur domino? similis erit Deo in filijs Dei?
Deus qui glorificatur in concilio sanctorum: magnus et terribilis super omnes qui in circuitu eius sunt.
Domine Deus virtutum, quis similis tibi? potens es domine, et veritas tua in circuitu tuo.
Tu dominaris potestati maris: motum autem fluctuum eius tu mitigas.
Tu humiliasti sicut vulneratum superbum: in brachio virtutis tue dispersisti inimicos tuos.
Tui sunt celi, et tua est terra: orbem terre, et plenitudinem eius tu fundasti: Aquilonem, et mare tu creasti.
Thabor et Hermon in nomine tuo exultabunt: tuum brachium cum potentia.
Firmetur manus tua, et exaltetur dextera tua: iustitia et iudicium preparatio sedis tue.
Misericordia et veritas precedent faciem tuam: beatus populus qui scit iubilationem.
Domine in lumine vultus tui ambulabunt: et in nomine tuo exultabunt tota die, et in iustitia tua exaltabuntur.
Quoniam gloria virtutis eorum tu es: et in beneplacito tuo exaltabitur cornu nostrum.
Quia domini est assumptio nostra: et sancti Israel regis nostri.
Tunc locutus es in visione sanctis tuis, et dixisti: posui adiutorium in potente, et exultaui electum de plebe mea.
Inueni David seruum meum: oleo sancto meo vnxi eum.
Manus enim mea auxiliabitur ei: et brachium meum confortabit eum.
Nihil proficiet inimicus in eo: et filius iniquitatis non apponet nocere ei.
Et concidam a facie ipsius inimicos eius: et odientes eum in fugam conuertam.
Et veritas mea, et misericordia mea cum ipso: et in nomine meo exaltabitur cornu eius.
Et ponam in mari manum eius: et in fluminibus dexteram eius.
Ipse inuocabit me, pater meus es tu: Deus meus, et susceptor salutis mee.
Et ego primogenitum ponam illum: excelsum pre regibus terre.
In eternum seruabo illi misericordiam meam: et testamentum meum fidele ipsi.
Et ponam in seculum seculi semen eius: et thronum eius sicut dies celi.
Si autem dereliquerint filij eius legem meam: et in iudicijs meis non ambulauerint.
Si iustitias meas prophanauerint et mandata mea non custodierint:
Visitabo in virga iniquitates eorum: et in verberibus peccata eorum.
Misericordiam autem meam non dispergam ab eo: neque nocebo in veritate mea.

Neqꝫ pꝛofanabo teſtamentuꝫ meum : ⁊ quę pꝛocedunt de labijs meis,non faciam irrita.
Semel iuraui in ſancto meo,ſi Dauid mentiar: ſemen eius in ęternum manebit.
Et thꝛonus eius ſicut ſol in conſpectu meo:⁊ ſicut luna perfecta in ęternum, ⁊ teſtis in cęlo fidelis.
Tu vero repuliſti ⁊ deſpexiſti: diſtuliſti Chriſtum tuum.
Auertiſti teſtamẽtũ ſerui tui: pꝛophanaſti in terra ſãctuariũ ei⁹.
Deſtruxiſti omnes ſepes eius: poſuiſti firmamentum eius foꝛmidinem.
Diripuerunt eum omnes trãſeuntes viam:factus eſt oppꝛobꝛium vicinis ſuis.
Exaltaſti dexterã depꝛimẽtiũ eũ:letificaſti oẽs inimicos eius.
Auertiſti adiutoꝛiũ gladij ei⁹: ⁊ non es auxiliatus ei in bello.
Deſtruxiſti eũ ab emũdatiõe: ⁊ ſedem eius in terra colliſiſti.
Minoꝛaſti dies tempoꝛis eius: perfudiſti eum confuſione.
Uſquequo dñe auertis ĩ finẽ? exardeſcet ſicut ignis ira tua?
Memoꝛare q̃ mea ſubſtantia: nunquid enim vane cõſtituiſti omnes filios hominum?
Quis eſt homo,q̃ viuet , ⁊ nõ videbit moꝛtem? eruet animaꝫ ſuam de manu inferi?
Ubi ſunt miſericoꝛdię tuę antiquę dñe ſicut iuraſti Dauid in veritate tua?
Memoꝛ eſto dñe oppꝛobꝛij ſeruoꝛum tuoꝛum : quod contĩnuĩ in ſinu meo multarum gentiũ.
Quod expꝛobꝛauerũt inimici tui domine : quod expꝛobꝛauerunt cõmutationẽ Chꝛiſti tui.
Benedictus dominus in ęternum:fiat,fiat. Pſalmus.93.

Deus vltionũ dñs : Deus vltionum libere egit.
Exaltare qui iudicas terraꝫ: redde retributionẽ ſuperbis.
Uſquequo peccatoꝛes dñe:vſquequo pctõꝛes gloꝛiabuntur?
Effabuntur , ⁊ loquentur iniquitatem:loquẽtur omnes qui operantur iniuſtitiam?
Populum tuuꝫ domine humiliauerunt:⁊ hereditatem tuam vexauerunt.
Uiduam,⁊ aduenã interfecerunt:⁊ pupillos occiderunt.
Et dixerunt,non videbit dñs: nec intelliget Deus Jacob.
Intelligite inſipiẽtes in populo:⁊ ſtulti aliquando ſapite.
Qui plantauit aurem non audiet? aut qui finxit oculum,non conſiderat?
Qui coꝛripit gẽtes,nõ arguet? qui docet hominem ſcientiaꝫ?
Dominus ſcit cogitationes hominuꝫ : quoniam vanę ſunt.
Beatus homo,queꝫ tu erudieris dñe : ⁊ de lege tua docueris eum.
Ut mitiges ei a dieb⁹ malis: donec fodiat peccatoꝛi fouea.
Quia non repellet dominus plebem ſuam : ⁊ hereditatem ſuam non derelinquet.

Quoad/

Quoadusqz iustitia quertatur in iudiciū: et qui iuxta illā: omnes qui recto sunt corde.
Quis consurget mihi aduersus malignantes? aut quis stabit mecum aduersus operantes iniquitatem?
Nisi qa dominus adiuuit me: paulominus habitasset in inferno anima mea.
Si dicebā motus est pes me⁹: misericordia tua domine adiuuabat me.
Secundū multitudinē dolorum meorum in corde meo: consolationes tuę lętificauerūt aiaz meā.
Nunquid adhęret tibi sedes iniquitatis: qui fingis laborem in pręcepto?
Captabunt in aiaz iusti: et sanguinē innocentē cōdemnabūt.
Et factus est mihi dominus refugium: et Deus meus in adiutorium spei meę.
Et reddet illis iniquitatē ipsorum, et in malitia eorū disperdet eos: disperdet illos dominus Deus noster.
Añā. Bñdictus dñs in ęternū.
Añā. Cantate domino. ps. 95.
Cantate dño cāticū nouū: cātate dño omnis terra.
Cātate domino, et benedicite nomini eius: annunciate de die in diem salutare eius.
Annunciate inter gētes gloriā eius: in oib⁹ pplis mirabilia ei⁹.
Quoniaz magnus dominus et laudabilis nimis: terribilis est super omnes deos.
Quoniam oēs dij gentiuz demonia: dñs autem cęlos fecit.
Confessio et pulchritudo in cōspectu eius: sanctimonia, et magnificētia in sāctificatione ei⁹.
Afferte dño patrię gentiū, afferte dño gloriā et honorē: afferte domino gloriā nomini eius.
Tollite hostias, et introite in atria eius: adorate dominuz in atrio sancto eius.
Commoueatur a facie eius vniuersa terra: dicite in gentibus, quia dominus regnauit.
Etenim correxit orbem terrę, qui non commouebitur: iudicabit populos in ęquitate.
Lętentur cęli, et exultet terra: cōmoueatur mare, et plenitudo eius: gaudebunt campi, et omnia quę in eis sunt.
Tunc exultabūt omnia ligna syluarū a facie dñi, quia venit: quoniam venit iudicare terrā.
Iudicabit orbem terrę in ęquitate: et populos in veritate sua.

Psalmus. 96.

Dominus regnauit, exultet terra: letentur insulę multę.
Nubes et caligo in circuitu eius: iustitia, et iudicium correctio sedis eius.
Ignis ante ipsum pręcedet: et inflammabit in circuitu inimicos eius.
Illuxerūt fulgura eius orbi terrę: vidit et cōmota est terra.
Mōtes sicut cera fluxerūt a facie dñi: a facie dñi omnis terra.

Annunciauerunt celi iustitiā eius: et viderunt omnes populi gloriam eius.
Confundātur omnes,qui ado rant sculptilia: et qui gloriātur in simulacris suis.
Adorate eum oēs angeli eius: audiuit,et letata est Sion.
Et exultauerunt filię Judę:ppter iudicia tua domine.
Qm tu dominus altissimus su per omnem terram:nimis exal tatus es super omnes deos.
Qui diligitis dominū odite malum:custodit dominus ani mas sanctorum suorum, de ma nu peccatoris liberabit eos.
Lux orta est iusto:et rectis cor de letitia.
Letamini iusti in dño: et con fitemini memorię sanctificatio nis eius. Aña. Cantate domi no,et benedicite nomini eius.
Per Annū. ℣. Intret oīo mea in cōspectu tuo dñe. ℟. Incli na aurem tuā ad precem meā.
Pro vno mar. ℣. Posuisti dñe.
Pro plur.m. ℣. Exultent iusti.
Pro cōf.pōti. ℣. Elegit eū dñs
Pro cōf.simp. ℣. Os iusti med.
Pro virgine. ℣. Adiuuabit eā.
In Aduentu. ℣ Emitte agnū dñe dñatorē terrę. ℟. De pe tra deserti ad montē filię Siō.
In Quadragesima. ℣.
Scapulis suis obūbrabit tibi. ℟. Et sub pēnis eius sperabis.
Tpe Passio. ℣. De ore leonis libera me dñe. ℟. Et a cornib⁹ vnicornium humilitatem meā.

Tpe Pasc. Aña. Hal. hal. hal.
Pro Sāctis. ℣. Lux perpetua.
Pro feria. ℣ Surrexit domi nus vere,halleluiah. ℟. Et ap paruit Simoni,halleluiah.

AD LAVDES.

Aña. Spiritu principali cōfirma cor meū De⁹. ps. Miserere. 23
Aña. In veritate tua. ps. 141.

Dñe exaudi ora tionem meā, au ribus percipe ob secrationē meā: in veritate tua exaudi me, in tua iustitia.
Et non intres i iudiciū cū ser uo tuo: quia non iustificabitur in cōspectu tuo omnis viuens.
Quia persecutus est inimicus animam meam: humiliauit in terra vitam meam.
Collocauit me in obscuris si cut mortuos seculi,et anxiatus est super me spiritus meus: in me turbatum est cor meum.
Memor fui dierū ātiquorū,me ditatus sū i oīb⁹ opib⁹ tuis: et i factis manuū tuarū meditabar.
Expādi man⁹ meas ad te: aīa mea sicut terra sine aqua tibi.
Velociter exaudi me domine defecit spiritus meus.
Non auertas faciē tuā a me: et similis ero descēdētib⁹ in lacū.
Auditam fac mihi mane mise ricordiā tuā: quia i te speraui.
Notā fac mihi viā in qua am bulē: qa ad te leuaui aīā meā.
Eripe me de inimicis meis dñe ad te

ad te cōfugi: doce me facere vo
luntatē tuā: q̄a deus me⁹ es tu.
Spiritus tuus bonus deducet
me in terram rectam: ꝑpter no
men tuum domine viuificabis
me in ęquitate tua.
Educes de tribulatione aīaȝ
meaȝ: ⁊ in misericordia tua dis
perdes omnes inimicos meos.
Et ꝑdes oēs, qui tribulāt aīaȝ
meaȝ: qm̄ ego seruus tuus suȝ.
Añ. In veritate tua exaudi me
dñe. Añа. Illumina dñe vultū
tuū sup̄ nos. ps. Deus De⁹. &.

Canticum Habacuc.

ca. 3. Domine audiui auditio
nem tuam: ⁊ timui.
Domine opus tuum: in medio
annorū viuificā illud.
In medio annorum notuȝ fa
cies: cum iratus fueris, miseri
cordię recordaberis.
Deus ab Austro veniet: ⁊ san
ctus de monte Pharan.
Operuit cęlos gloria eius: ⁊
laudis eius plena est terra.
Splendor eius vt lux erit, cor
nua in manibus eius.
Ibi ascōdita est fortitudo ei⁹
ante faciem eius ibit mors.
Egredietur diabolus ante pe
des eius: stetit ⁊ mensus est
terram.
Aspexit ⁊ dissoluit gentes: ⁊
contriti sunt montes seculi.
Incuruati sunt colles mundi:
ab itineribus ęternitatis eius.
Pro iniquitate vidi tentoria
Aethiopię: turbabuntur pelles
terrę Madian.

Nunquid in fluminibus irat⁹
es dñe: aut in fluminibus furor
tu⁹, vel i mari indignatio tua.
Qui ascēdis super equos tuos:
⁊ quadrigę tuę saluatio.
Suscitās suscitabis arcū tuū:
iuramenta tribubus quę locu
tus es.
Fluuios scindes terrę, vide
runt te ⁊ doluerunt montes:
gurges aquarum transijt.
Dedit abyssus vocē suaȝ: alti
tudo manus suas leuauit.
Sol, ⁊ Luna steterunt in habi
taculo suo: in luce sagittarum
tuarum ibunt, in splendore ful
gurantis hastę tuę.
In fremitu cōculcabis terrā:
⁊ in furore obstupefacies gētes.
Egressus es in salutēȝ populi
tui: in salutēȝ cuȝ Christo tuo.
Percussisti caput de domo im
pij: ⁊ denudasti fundamentum
eius vsque ad collum.
Maledixisti sceptris eius, capi
ti bellatorum eius: veniētibus
vt turbo ad dispergenduȝ me.
Exultatio eorū, sicut eius qui
deuorat pauperē in abscōdito.
Viā fecisti in mari equis tuis:
in luto aquarum multarum.
Audiui, ⁊ cōturbatus est ven
ter meus: a voce cōtremuerunt
labia mea.
Ingrediatur putredo in ossi
bus meis: ⁊ subter me scateat.
Vt requiescam in die tribula
tionis: ⁊ ascendam ad populuȝ
accinctum nostrum.
Ficus enim nō florebit: ⁊ nō ̃
erit

erit germen in vineis.
Mentietur opus oliue: ⁊ arua non afferent cibum.
Abscindetur de ouili pecus: ⁊ nō erit armentum in presepib9.
Ego autem in domino gaudebo: ⁊ exultabo i deo Jesu meo.
Deus dñs fortitudo mea: ⁊ ponet pedes meos quasi ceruorū.
Et super excelsa me deducet me victor in psalmis canentē.
Aña. Domine audiui auditum tuū, ⁊ timui. Aña. In tympano, ⁊ choro, in chordis, ⁊ organo laudate Deum. ps. Laudate dominum de celis. 9. Cap. Nox precessit. 24. Hymnus.

Aeterna celi gloria,
Beata spes mortalium,
Celsi tonantis vnice,
Casteq3 proles virginis,

Da dexteram surgentibus,
Exurgat ⁊ mens sobria,
Flagransq3 in laudem Dei,
Grates rependat debitas.

Ortus refulget lucifer,
Sparsamq3 lucem nunciat,
Cadit caligo noctium:
Lux sancta nos illuminet.

Manensq3 nostris sensibus,
Noctem repellat seculi,
Omnique fine diei
Purgata seruet pectora:

Quesita iam primum fides
Radicet altis sensibus,
Secunda spes congaudeat,
Quo maior extat charitas.

Deo patri sit gloria.
℣. Repleti sumus mane misericordia tua. ℟. Exultauimus ⁊ delectati sumus. Ad bñs. Aña. Per viscera misericordie dei nri, visitauit nos oriēs ex alto. Preces qñ dicūr vt sup. fol. 34.

SABBATHO.

Ad Matutinum. Inuitatoriū. Dñm Deum nostrum, Venite adoremus. ps. Venite. 1. Hym.

Summe Deus clementie,
Mundiq3 factor machine,
Unus potentialiter,
Trinusq3 personaliter

Nostros pius cum canticis
Fletus benigne suscipe:
Quo corde puro sordibus
Te perfruamur largius.

Lumbos iecurq3 morbidum
Adure igni congruo:
Accincti vt sint perpetim,
Luxu remoto pessimo.

Ut quiq3 horas noctium
Nunc concinendo rumpimus,
Donis beate patrie
Ditemur omnes affatim.

Presta pater piissime. fol. 2.
Antiphona. Quia mirabilia.
Tempore Pascha. Antiphona. Halleluiah. Psalmus. 97.

Cantate dño canticū nouum: q2 mirabilia fecit.
Saluauit sibi dextera eius: ⁊ brachium sanctum eius.
Notū fecit dominus salutare suum: in conspectu gentium reuelauit iustitiam suam.
Recordat9 ē misericordie sue: ⁊ veritatis sue domui Israel.
Viderunt

Viderunt omnes termini terre: salutare Dei nostri.
Iubilate Deo omnis terra: cātate, et exultate, et psallite,
Psallite dño i cithara, i cithara, et voce psalmi: in tubis ductilibus, et voce tubę cornee.
Iubilate i cōspectu regis domini: moueatur mare, et plenitudo eius: orbis terrarum, et qui habitant in eo.
Flumina plaudent manu, simul montes exultabūt a cōspectu domini: quoniam venit iudicare terram.
Iudicabit orbem terrarum i iustitia: et pplos in ęqtate. ps. 98.
Dominus regnauit, irascātur populi: qui sedes sup Cherubim moueatur terra.
Dominus in Sion magnus: et excelsus super omnes populos.
Confiteantur nomini tuo magno: quoniam terribile, et sanctum est: et honor regis iudicium diligit.
Tu parasti directiones: iudiciū et iustitiā i Jacob tu fecisti.
Exaltate dominū Deum nostrum, et adorate scabellum pedum eius: quoniaз sanctuз est.
Moyses, et Aaron in sacerdotibus eius: et Samuel inter eos, qui inuocant nomen eius.
Inuocabāt dñm, et ipse exaudiebat eos: in columna nubis loquebatur ad eos.
Custodiebant testimonia eius: et preceptum quod dedit illis.
Domine Deus noster tu exaudiebas eos, Deus tu propitius fuisti eis, et vlciscens in omnes adinuentiones eorum.
Exaltate dominum Deum nostrum, et adorate in monte sancto eius: quoniam sanctus dominus Deus noster. Aña. Quia mirabilia fecit dominus Sequens. Aña. et ps. Jubilate. hic pretermittit qñ dř in Laudibus: (qd accidit i Offĩcio Btę Marię) et ei⁹ loco dř Aña et ps. Bonum est cōfiteri dño. fol. 51. vt infra in Laud. Psalmus 99.

Iubilate Deo ois terra: seruite domino in letitia.
Introite in conspectu eius: in exultatione.
Scitote qm̃ dñs ipse est Deus: ipse fecit nos, et non ipsi nos.
Populus eius, et oues pascue eius: introite portas eius in cōfessione: atria eius in hymnis, confitemini illi.
Laudate nomen eius, quoniā suauis est dominus, in eternuз misericordia eius: et vsq; in generationem et generationē veritas eius. Psalmus 100.

Misericordiam et iudiciū: cantabo tibi domine.
Psallam, et intelligā in via immaculata: quādo venies ad me.
Perambulabā i innocētia cordis mei: in medio domus meę.
Non proponebaз ante oculos meos rem iniustā: faciētes preuaricationes odiui.
Non adhęsit mihi cor prauū: declinantem a me malignū nō cogno/

cognoscebam.
Detrahentē secreto proximo suo: hunc persequebar.
Superbo oculo, et insaciabili corde: cum hoc non edebam.
Oculi mei ad fideles terrę, vt sedeant mecum: ambulans in via immaculata hic mihi ministrabat.
Non habitabit in medio domus meę q facit superbiā: q loquitur iniqua, nō direxit in cōspectu oculorum meorum.
In matutino interficiebā oēs peccatores terrę: vt disperderē de ciuitate dñi oēs operātes iniquitatē. Ana. Jubilate deo ois terra. Ana. Bonum est cōfiteri dño. Rn. Clamor meus. fo. 201.
Domine exaudi orationē meam: et clamor meus ad te veniat.
Non auertas faciem tuā a me: in quacūq die tribulor: inclina ad me aurem tuam.
In quacunq die inuocauero te: velociter exaudi me.
Quia defecerunt sicut fumus dies mei: et ossa mea sicut cremium aruerunt.
Percussus sum, vt fenū, et aruit cor meum: quia oblitus sum comedere panem meum.
A voce gemitus mei: adhesit os meum carni meę.
Similis factus sum pellicano solitudinis: factus sum sicut nycticorax in domicilio.
Vigilaui, et factus sum sicut passer solitarius in tecto.
Tota die exprobrabant mihi inimici mei: et qui laudabāt me aduersum me iurabant.
Quia cinerem tanquā panem manducabam: et potum meum cum fletu miscebam.
A facie irę indignationis tuę: quia eleuans allisisti me.
Dies mei sicut vmbra declinauerūt: et ego sicut fęnū arui.
Tu autem dñe in ęternum permanes: et memoriale tuum in generatione et generationem.
Tu exurgēs misereberis Siō: quia tempus miserēdi eius, qa venit tempus.
Quoniā placuerūt seruis tuis lapides eius: et terrę eius miserebuntur.
Et timebunt gētes nomē tuū domine: et omnes reges terrę gloriam tuam.
Quia edificauit dñs Sion: et videbitur in gloria sua.
Respexit in orationē humiliū: et non spreuit preces eorum.
Scribantur hęc in generatione altera: et populus qui creabitur laudabit dominum.
Quia prospexit de excelso sancto suo: dominus de cęlo in terram aspexit.
Vt audiret gemitus cōpeditorum: vt solueret filios interemptorum.
Vt annuncient in Sion nomen domini: et laudem eius in Jerusalem.
In conueniendo populos in vnum, et reges vt seruiant dño.
Respon

Respondit ei in via virtutis suę:paucitatem dierum meorū nuncia mihi.
Ne reuoces me i dimidio dierum meorum:in generatione ⁊ generationem anni tui.
Initio tu dñe terrā fundasti:⁊ opera manuū tuarū sunt cęli.
Ipsi peribunt,tu autē permanes:⁊ omnes sicut vestimentū veterascent.
Et sicut opertorium mutabis eos,⁊ mutabunt: tu autem idē ipse es:⁊ anni tui non deficient.
Filij seruorum tuorū habitabunt: ⁊ semen eorum in seculū dirigetur. Psalmus.102.
Benedic anima mea domino:⁊ omnia quę intra me sunt,nomini sancto eius.
Benedic aīa mea dño : ⁊ noli obliuisci oēs retributiones eius.
Qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis: qui sanat omnes infirmitates tuas.
Qui redimit de interitu vitā tuā:qui coronat te i misericordia,⁊ miserationibus.
Qui replet in bonis desideriū tuum:renouabitur vt aquilę iuuentus tua.
Faciens misericordias dominus:⁊ iudicium omnibus iniuriam patientibus.
Notas fecit vias suas Moysi: filijs Israel voluntates suas.
Miserator ⁊ misericors dominus: longanimis,⁊ multum misericors.
Nō in perpetuū irascetur:neque in ęternū comminabitur.
Non secundū peccata nostra fecit nobis,neq̄ secundū iniquitates nostras retribuit nobis.
Quoniā secundū altitudinem celi a terra:corroborauit misericordiā suā super timentes se.
Quantum distat ortus ab occidente:longe fecit a nobis iniquitates nostras.
Quomodo miseretur pater filiorū,misertus est dominus timentibus se:quoniā ipse cognouit figmentum nostrum.
Recordatus est.qm̄ puluis sumus:homo sicut fenū:dies eius tāquam flos agri sic efflorebit.
Quoniam spiritus pertrāsibit in illo,⁊ non subsistet: ⁊ non cognoscet amplius locum suum.
Misericordia autē domini ab ęterno :⁊ vsq̄ in ęternū super timentes eum.
Et iustit ia illius in filios filiorum:his qui seruant testamentum eius.
Et memores sunt mandatorū ipsius:ad faciendum ea.
Dominus in cęlo parauit sedem suam:⁊ regnum ipsius omnibus dominabitur.
Benedicite domino omnes angeli eius potētes virtute:faciētes verbū illius ad audiendā vocem sermonum eius.
Benedicite dño omnes virtutes eius : ministri eius qui facitis voluntatem eius.
Benedicite dño oia opera eius: in omni loco dominationis eius benedic

benedic anima mea domino.
℟. Clamor meus ad te veniat. Deus. Añ. Benedic. ps. 103.

Benedic aia mea domino: dñe Deus meus magnificatus es vehementer.
Confessionẽ & decorẽ induisti: amictus lumine sicut vestimẽto.
Extẽdẽs celum sicut pellem: qui tegis aquis superiora eius:
Qui ponis nubẽ ascẽsũ tuũ: qui ambulas sup pẽnas vẽtorũ.
Qui facis angelos tuos spũs: & ministros tuos ignẽ vrentem.
Qui fundasti terrã super stabilitatem suã: nõ inclinabitur in seculum seculi
Abyssus sicut vestimentum amictus eius: super montes stabunt aque.
Ab increpatione tua fugiẽt: a voce tonitrui tui formidabũt.
Ascẽdunt mõtes, & descendũt cãpi: in locum quẽ fundasti eis.
Terminũ posuisti, quem non transgredientur: neq̃ cõuertẽtur operire terram.
Qui emittis fontes in cõuallibus: inter medium montiũ pertransibunt aque.
Potabunt omnes bestie agri: expectabunt onagri in siti sua.
Super ea volucres celi habitabunt: de medio petrarum dabunt voces.
Rigans montes de superioribus suis: de fructu operũ tuorum satiabitur terra.
Producens fenum iumentis: & herbam seruituti hominum.
Ut educas panẽ de terra: & vinum letificet cor hominis.
Ut exhilaret faciem in oleo: & panis cor hominis cõfirmet.
Saturabuntur ligna campi, & cedri Libani quas plantauit: illic passeres nidificabũt.
Herodij domus dux est eorũ: montes excelsi ceruis: petra refugium herinacijs.
Fecit lunam in tempora: sol cognouit occasum suum.
Posuisti tenebras, & facta est. nox: in ipsa pertransibunt omnes bestie silue.
Catuli leonũ rugientes vt rapiant: & querãt a deo escã sibi.
Ortus est sol & cõgregati sunt: & in cubilibus suis collocabunt.
Exibit homo ad opus suum, & ad operationem suã vsque ad vesperam.
Quam magnificata sunt opera tua domine: omnia in sapientia fecisti, impleta est terra possessione tua.
Hoc mare magnũ, & spatiosũ manibus: illic reptilia, quorũ non est numerus.
Animalia pusilla cũ magnis: illic naues pertransibunt.
Draco iste quẽ formasti ad illudendũ ei, oia a te expectant vt deus illis escam in tempore.
Dante te illis, colligẽt: aperiẽte te manum tuam, omnia implebuntur bonitate.
Auertẽte aũt te faciẽ turbabũtur, auferes spũ eorũ, & deficiẽt, & in puluerem suũ reuertentur.

Emitte

Emitte spiritũ tuũ, ⁊ creabũtur: ⁊ renouabis faciem terrę.
Sit gloria dñi in seculũ: lętabitur dominus in operibus suis.
Qui respicit terram, ⁊ facit eã tremere: qui tangit montes, ⁊ fumigant.
Cantabo domino in vita mea: psallam deo meo quandiu sum.
Iucundũ sit ei eloquium meũ: ego vero delectabor i domino.
Deficiãt peccatores a terra, ⁊ iniqui ita vt nõ sint: benedic anima mea domino. Psalm. 104.

Confitemini dño, ⁊ inuocate nomen eius: annunciate inter gentes opera eius.
Cantate ei, ⁊ psallite ei: narrate omnia mirabilia eius.
Laudamini in nomine sancto eius: lętetur cor quęrentium dominum.
Querite dñm, ⁊ cõfirmamini: querite faciem eius semper.
Memento te mirabilium eius quę fecit: prodigia eius, ⁊ iudicia oris eius.
Semen Abraham serui eius: filij Jacob electi eius.
Ipse dominus deus noster: in vniuersa terra iudicia eius.
Memor fuit in seculum testamenti sui: verbi quod mandauit in mille generationes.
Quod disposuit ad Abrahã: ⁊ iuramenti sui ad Isaac.
Et statuit illud Jacob i pcepũ: ⁊ Israel i testamẽtũ ęternũ.
Dicẽs, tibi dabo terram Chanaã: funiculũ hereditatis vrę.
Cũ essent numero breui: paucissimi ⁊ incolę eius.
Et ptrãsierũt de gẽte in gẽtẽ: ⁊ de regno ad populum alterũ.
Non reliquit hoiem nocere eis: ⁊ corripuit pro eis reges.
Nolite tãgere Christos meos: ⁊ i pphetis meis nolite malignari.
Et vocauit famẽ sup terrã: ⁊ oẽ firmamentũ panis cõtriuit.
Misit ante eos virum: in seruũ venundatus est Joseph.
Humiliauerunt in compedibus pedes eius: ferrum pertrãsit animam eius, donec veniret verbum eius.
Eloquiũ dñi inflammauit eũ: misit rex ⁊ soluit eum: princeps populorum, ⁊ dimisit eum.
Constituit eũ dñm domus suę: ⁊ principẽ oĩs possessionis suę.
Ut erudiret principes eius sicut semetipsum: ⁊ senes eius prudentiam doceret.
Et intrauit Israel in Aegyptum: ⁊ Jacob accola fuit in terra Cham.
Et auxit populum suum vehementer: ⁊ firmauit eum super inimicos eius.
Conuertit cor eorum: vt odirent populum eius: ⁊ dolum facerent in seruos eius.
Misit Moysen seruũ suũ: Aaron, quem elegit ipsum.
Posuit in eis verba signorũ suorũ: ⁊ prodigiorũ in terra Chã.
Misit tenebras, ⁊ obscurauit: ⁊ nõ exacerbauit sermones suos.
Cõuertit aquas eorum in sanguinem:

guinem:ꝛ occidit pisces eoꝝ.
Et dedit terra eoꝝ ranas:in penetralibus regum ipsorum.
Dixit,ꝛ venit cynomya,ꝛ cynifes in omnibus finibus eoꝝ.
Posuit pluuias eorū grandinem: ignem comburentem in terra ipsorum.
Et percussit vineas eorū ꝛ ficulneas eorum: ꝛ contriuit lignum finium eorum.
Dixit, ꝛ venit locusta ꝛ bruchus:cuius non erat numerus.
Et comedit omne fenū in terra eoꝝ:ꝛ comedit omnem fructum terrę eorum.
Et percussit omne primogenitum in terra eorum: primitias omnis laboris eorum.
Et reduxit eos cū argento ꝛ auro:ꝛ non erat in tribubus eorum infirmus.
Letata est Aegyptus in profectione eorum: quia incubuit timor eorum super eos.
Expandit nubē in protectionem eorum:ꝛ ignem vt luceret eis per noctem.
Petierunt ꝛ venit coturnix: ꝛ pane cęli saturauit eos.
Dirupit petram, ꝛ fluxerunt aquę:abierūt in sicco flumina.
Quoniā memor fuit verbi sancti sui: quod habuit ad Abraham puerum suum.
Et eduxit populū suū in exultatione:ꝛ electos suos in letitia.
Et dedit illis regiones gētiū: ꝛ labores populorū possederūt.
Ut custodiant iustificationes eius: ꝛ legem eius requirant.
Añ. Benedic anima mea dño.
Aña. Uisita nos. Psalm. cv.
Confitemini domino qm̄ bonus: quoniam in seculum misericordia eius.
Quis loquet potētias dñi:auditas faciet oēs laudes eius?
Beati qui custodiunt iudiciū: ꝛ faciūt iustitiā in omni tēpore.
Memento nostri domine in beneplacito populi tui: visita nos in salutari tuo.
Ad videndum in bonitate electorum tuorum: ad letandum in letitia gentis tuę:vt lauderis cum hereditate tua.
Peccauimus cū patribus nostris:iniuste egimus, iniquitatem fecimus.
Patres nostri in Aegypto nō intellexerunt mirabilia tua:nō fuerunt memores multitudinis misericordię tuę.
Et irritauerunt ascēdētes in mare:mare rubrum.
Et saluauit eos propter nomē suū:vt notā faceret potētiā suā.
Et increpauit mare rubrū,ꝛ exiccatum est:ꝛ deduxit eos in abyssis sicut in deserto.
Et saluauit eos de manu odiētium: ꝛ redemit eos de manu inimici.
Et operuit aqua tribulantes eos:vnus ex eis non remansit.
Et crediderunt verbis eius:ꝛ laudauerunt laudem eius.
Cito fecerūt,obliti sūt operū eius:ꝛ nō sustinuerūt cōsiliū eius.

Et

Et concupierunt cõcupiscentiam in deserto: et temptauerunt Deum in inaquoso.
Et dedit eis petitioné ipsorũ: et misit saturitaté in aias eorũ.
Et irritauerũt Moysen in castris: Aaron sanctum domini.
Aperta est terra, et deglutiuit Dathan: et operuit super congregationem Abiron.
Et exarsit ignis i synagoga eorũ: flãma cõbussit peccatores.
Et fecerũt vitulũ in Horeb: et adorauerunt sculptile.
Et mutauerunt gloriaz suaz: in similitudinem vituli comedentis fenum.
Obliti sunt Deũ, qui saluauit eos: qui fecit magnalia i Aegypto, mirabilia i terra, Chã terribilia in mari rubro.
Et dixit, vt disperderet eos: si nõ Moyses elect⁹ eius stetisset in cõfractione in cõspectu eius.
Et auerteret irã eius, ne disperderet eos: et pro nihilo habuerunt terram desiderabilem.
Non crediderũt verbo eius, et murmurauerũt i tabernaculis suis: nõ exaudierunt vocé dñi.
Et eleuauit manũ suaz super eos: vt pstérneret eos i deserto.
Et vt deijceret semen eorũ in nationibus: et disperderet eos in regionibus.
Et initiati sũt Beelphegor: et comederũt sacrificia mortuorũ.
Et irritauerũt eũ in adinuicẽtionibus suis: et multiplicata est in eis ruina.

Et stetit Phinees, et placauit: et cessauit quassatio.
Et reputatũ est ei in iustitiã: in generationeẑ et generationem vsque in sempiternum.
Et irritauerũt eũ ad aquas cõtradictionis: et vexat⁹ est Moyses propter eos: quia exacerbauerunt spiritum eius.
Et distinxit in labijs suis: nõ disperdiderunt gentes quas dixit dominus illis.
Et commisti sunt inter gẽtes: et didicerũt opera eorum, et seruierunt sculptilibus eorũ: et factum est illis in scandalum.
Et immolauerunt filios suos: et filias suas demonijs.
Et effuderunt sanguiné innocenté, sanguiné filiorũ suorũ, et filiaruz suarũ: quas sacrificauerunt sculptilibus Chanaan.
Et infecta est terra i sanguinibus, et cõtaminata est in operibus eorũ: et fornicati sunt in adinuentionibus suis.
Et iratus est furore dominus in populũ suuz: et abominatus est hereditatem suam.
Et tradidit eos in manus gẽtium: et dominati sunt eorum qui oderunt eos.
Et tribulauerunt eos inimici eorũ, et humiliati sũt sub manibus eorum: sepe liberauit eos.
Ipsi autẽ exacerbauerunt eũ in consilio suo: et humiliati sunt in iniquitatibus suis.
Et vidit cuz tribularentur: et audiuit orationem eorum.

Et memor fuit testamēti sui,
et penituit eum secundum mul
titudinem misericordie sue.
Et dedit eos i misericordias:
in ɔspectu oīum q̄ ceperāt eos.
Saluos nos fac dn̄e Deus nr̄:
et cōgrega nos de nationibus.
Ut cōfiteamur nomini sancto
tuo: et gloriemur in laude tua.
Benedictus dn̄s deus Israel a
seculo et vsq; in seculū: et dicet
ois populus, fiat, fiat. Ps. 106.

Confitemini domino, q̄m
bonus: quoniam in secu
lum misericordia eius.
Dicāt qui redēpti sunt a dn̄o,
quos redemit de manu inimi
ci: et d̄ regionib⁹ ɔgregauit eos.
A solis ortu, et occasu: ab Aqui
lone, et mari.
Errauerūt in solitudine in in
aquoso: viam ciuitatis habita
culi non inuenerunt.
Esurientes et sitientes: anima
eorum in ipsis defecit.
Et clamauerunt ad dominū
cum tribularentur: et de necessi
tatibus eorum eripuit eos.
Et eduxit eos in viā rectā: vt
irent in ciuitatē habitationis.
Confiteantur domino miseri
cordie eius: et mirabilia eius fi
lijs hominum.
Quia satiauit animā inanē: et
aiā esurientē satiauit bonis.
Sedentes in tenebris, et vmbra
mortis: vinctos in mendicitate
et ferro.
Quia exacerbauerūt eloquia
Dei: et consilium altissimi irri
tauerunt.
Et humiliatū est in laborib⁹
cor eorū: et infirmati sunt, nec
fuit qui adiuuaret.
Et clamauerunt ad dominū
cum tribularentur: et de neces
sitatibus eorum liberauit eos.
Et eduxit eos de tenebris, et
vmbra mortis: et vincula eo
rum disrupit.
Confiteantur dn̄o misericor
die eius: et mirabilia eius filijs
hominum.
Quia contriuit portas ereas,
et vectes ferreos confregit.
Suscepit eos de via iniquita
tis eorum: propter iniustitias
enim suas humiliati sunt.
Omnem escam abominata est
anima eorum: et appropinqua
uerunt vsq; ad portas mortis.
Et clamauerunt ad dominū
cum tribularentur: et de necessi
tatibus eorum liberauit eos.
Misit verbum suum, et sanauit
eos: et eripuit eos de interitioni
bus eorum.
Cōfiteant̄ dn̄o mīsicordie ei⁹:
et mirabilia eius filijs hominū.
Et sacrificent sacrificium lau
dis: et annuncient opera eius in
exultatione.
Qui descendūt mare in naui
bus: facientes operationem in
aquis multis.
Ipsi viderūt opera domini: et
mirabilia eius in profundo.
Dixit, et stetit spirit⁹ procelle:
et exaltati sunt fluctus eius.
Ascendūt vsq; ad celos, et de
scendunt

ſcendunt vſqꝫ ad abyſſos: ani/
ma eorū in malis tabeſcebat.
Turbati ſunt, ⁊ moti ſunt ſi/
cut ebrius: ⁊ omnis ſapientia
eorum deuorata eſt.
Et clamauerunt ad dominū
cum tribularentur, ⁊ de neceſſi
tatibus eorum eduxit eos.
Et ſtatuit procellā eius in au
ram: ⁊ ſiluerunt fluctus eius.
Et letati ſūt, quia ſiluerūt: ⁊ de/
duxit eos i portū volūtatis eoꝝ.
Confiteātur dn̄o miſericordie
eius: ⁊ mirabilia eius filijs hoīum.
Et exaltēt eū i eccleſia plebis:
⁊ i cathedra ſenioꝝ laudēt eū.
Poſuit flumina in deſertum:
⁊ exitus aquarum in ſitim.
Terrā fructiferā in ſalſuginē:
a malitia inhabitantium in ea.
Poſuit deſertū i ſtagna aqua
rum: ⁊ terrā ſine aqua in exi/
tus aquarum.
Et collocauit illic eſurientes:
⁊ conſtituerunt ciuitatem ha/
bitationis.
Et ſeminauerunt agros, ⁊ plā
tauerunt vineas: ⁊ fecerunt fru
ctum natiuitatis.
Et benedixit eis, ⁊ multi/
cati ſunt nimis: ⁊ iumenta eo/
rum non minorauit.
Et pauci facti ſūt, ⁊ vexati ſūt
a tribulatiōe maloꝝ, ⁊ dolore.
Effuſa eſt contentio ſup prin/
cipes: ⁊ errare fecit eos i inuio,
⁊ non in via.
Et adiuuit pauperem de ino/
pia: ⁊ poſuit ſicut oues familias.
Videbūt recti, ⁊ letabūtur: ⁊
omīs iniquitas oppilabit os ſuū.
Quis ſapiens, ⁊ cuſtodiet hec:
⁊ intelliget miſericordias dn̄i.
Añ. Viſita nos dn̄e i ſalutari tuo.
Aña. Confitebor dn̄o. Pſ. 107.
Paratum cor meū deus,
paratū cor meum: canta/
bo ⁊ pſallam in gloria mea.
Exurge gloria mea, exurge
pſalterium, ⁊ cithara: exurgā
diluculo.
Confitebor tibi in populis dn̄e:
⁊ pſallam tibi in nationibus.
Quia magna eſt ſuper celos
miſericordia tua: ⁊ vſqꝫ ad nu/
bes veritas tua.
Exaltare ſuper celos deus, ⁊
ſuper omnē terrā gloria tua:
vt liberentur dilecti tui.
Saluum fac dextera tua, ⁊ ex/
audi me: deus locutus eſt in
ſancto ſuo.
Exultabo, ⁊ diuidā Sichimā:
⁊ conuallem tabernaculorum
dimetiar.
Meus eſt Galaad, ⁊ meus eſt
Manaſſes: ⁊ Ephraim ſuſceptio
capitis mei.
Iuda rex meus: Moab lebes
ſpei mee.
In Idumeam extendā calcia
mentum meū: mihi alienigene
amici facti ſunt.
Quis deducet me in ciuitatē
munitā: quis deducet me vſqꝫ
in Idumeam?
Nonne tu deus, qui repuliſti
nos: ⁊ non exibis deus in virtu
tibus noſtris.
Da nobis auxiliū de tribula

 tione

tione quia vana salus hominis.
In deo faciemus virtutē: et ipse ad nihilum deducet inimicos nostros. Psalmus .108.
Deus laudē meā ne tacue ris: qa os peccatoris et os dolosi super me apertum est.
Locuti sunt aduersum me lingua dolosa, et sermonibus odij circundederunt me: et expugnauerunt me gratis.
Pro eo vt me diligerēt, detrahebāt mihi: ego autem orabam.
Et posuerūt aduersū me mala pro bonis: et odium pro dilectione mea.
Cōstitue super eum peccatorē: et diabolus stet a dextris eius.
Cū iudicatur, exeat cōdēnatus: et oratio eius fiat in peccatum.
Fiāt dies eius pauci: et episcopatum eius accipiat alter.
Fiant filij eius orphani: et vxor eius vidua.
Nutātes trāsferātur filij eius, et mendicent: et eijciantur de habitationibus suis.
Scrutetur fenerator oēm substantiam eius: et diripiant alieni labores eius.
Non sit illi adiutor: nec sit qui misereatur pupillis eius.
Fiant nati eius in interitū: in generatione vna deleatur nomen eius.
In memoriā redeat iniqtas patrū ei⁹ in cōspectu dñi: et peccatum matris eius non deleatur.
Fiant contra dominū semper, et dispereat de terra memoria eorum: pro eo quod non est recordatus facere misericordiam.
Et persecutus est hominē inopem et mendicū: et compunctum corde mortificare.
Et dilexit maledictionem, et veniet ei: et noluit benedictionē et elongabitur ab eo.
Et induit maledictionē sicut vestimētū: et intrauit sicut aqua in interiora eius, et sicut oleum in ossibus eius.
Fiat ei sicut vestimentum quo operitur: et sicut zona qua semper precingitur.
Hoc opus eorum q detrahunt mihi apud dñm: et q loquunt mala aduersus animam meam.
Et tu domine, domine fac me cum propter nomen tuū: quia suauis est misericordia tua.
Libera me, quia egen⁹, et pauper ego sum: et cor meū conturbatum est intra me.
Sicut vmbra cum declinat, ablatus sum: et excussus sum sicut locuste.
Genua mea infirmata sūt a ieiunio: et caro mea immutata est propter oleum.
Et ego factus sum opprobriū illis: viderunt me, et mouerunt capita sua.
Adiuua me dñe deus meus: saluum me fac propter misericordiam tuam.
Et sciāt quia manus tua hec: et tu domine fecisti eam.
Maledicent illi, et tu bñdices: q insurgūt in me cōfundantur:

seruus

seruus autem tuus letabitur.
Induantur qui detrahūt mi/hi pudore: et operiantur sicut diploide confusione sua.
Confitebor domino nimis in ore meo: et in medio multorum laudabo eum.
Quia astitit a dextris paupe/ris: vt saluam faceret a perse/quentibus animam meā. Aña. Cōfitebor dño nimis i ore meo.
Per Annū. ℣. Dñe exaudi orationem meam. ℟. Et clamor me' ad te veniat. Pro Beata virgine. ℣. Diffusa est gratia.
In Aduētu. ℣. Egredietur do/minus de loco sancto suo. ℟. Veniet, vt saluet populū suum.
In Quadrag. ℣. Scuto circundabit te veritas eius. ℟. Non timebis a timore nocturno.
Tpe Passio. ℣. Ne perdas cum impiis Deus aiam meā. ℟. Et cū viris sanguinū vitam meam.
Tpe Pasc. Aña. Hal. hal. hal. ℣. Gauisi sunt discipuli, halel. ℟. Viso domino, haleluiah.

AD LAVDES.

Añ. Benigne fac in bona volūtate tua dñe. Ps. Miserere. f. 23
Aña. Bonum. Psalmus. 91.
Bonū est cōfiteri dño: et psallere noi tuo altissime:
Ad annunciandum mane misecordiam tuam: et veritatem tuam per noctem.
In decachordo psalterio: cū cantico in cithara.
Quia delectasti me dñe in factura tua: et in operibus manuū tuarum exultabo.
Quam magnificata sunt ope/ra tua domine: nimis profunde facte sunt cogitationes tue.
Vir insipiens nō cognoscet: et stultus non intelliget hec.
Cū exorti fuerint peccatores: sicut fenum: et apparuerint om/nes qui operantur iniquitatē.
Vt intereant in seculū seculi: tu aūt altissimus in eternū dñe. Die 10 D
Quoniam ecce inimici tui domine, quoniam ecce inimici tui peri/bunt: et dispergētur omnes qui operantur iniquitatem.
Et exaltabit sicut vnicornis cornu meum: et senectus mea in misericordia vberi.
Et despexit oculus me' inimicos meos: et insurgētibus in me malignātib', audiet auris mea.
Iustus vt palma florebit: sicut cedrus Libani multiplicabit.
Plātati in domo dñi: in atriis domus Dei nostri florebunt.
Adhuc multiplicabūtur in se/necta vberi: et bene patientes e/runt vt annuncient.
Quoniā rectus dñs Deus no/ster: et non est iniquitas in eo.
Aña. Bonum est confiteri dño.
Añ. Metuāt dñm oēs fines terre.
Ps. Deus Deus meus ad te. 8.
Aña. Date magnitudinem.

Canticum Moysi.

Audite celi q̄ loquor: au/diat terra vba oris mei:
Concrescat vt pluuia doctrina

 mea:

mea:fluat vt ros eloquiũ meũ.
Quasi imber super herbam,&
quasi stille super gramina:quia
nomen domini inuocabo.
Date magnificentiã Deo no/
stro:Dei perfecta sunt opera,&
omnes vie eius iudicia.
Deus fidelis,& absq; vlla iniq
tate,iustus & rect⁹: peccauerũt
ei,& non filij eius in sordibus.
Generatio praua atq; peruer/
sa: heccine reddis domino po/
pule stulte & insipiens?
Nunqd nõ ipse est pr̃ tuus,qui
possedit te:& fecit, & creauit te?
Memento dierum antiquorũ:
cogita generationes singulas.
Interroga patrem tuũ,& an/
nunciabit tibi:maiores tuos,&
dicent tibi.
Quando diuidebat altissimus
gentes: quãdo separabat filios
Adam.
Cõstituit terminos populorũ:
iuxta numerum filiorũ Israel.
Pars autem domini populus
eius : Jacob funiculus heredi/
tatis eius.
Inuenit eũ i terra deserta:i lo
co horroris,& vaste solitudinis.
Circũduxit eũ,& docuit:& cu/
stodiuit quasi pupillã oculi sui.
Sicut aquila prouocãs ad vo/
landũ pullos suos: & super eos
volitans.
Expãdit alas suas,& assumpsit
eũ,atq; portauit i humeris suis
Dominus solus dux eius fuit:
& nõ erat cum eo Deus alienus.
Cõstituit eũ sup excelsam ter/
rã:vt comederet fruct⁹ agrorũ
Ut sugeret mel de petra, oleũ
que de saxo durissimo.
Butyrum de armẽto & lac de
ouibus : cum adipe agnorum &
arietum filiorum Basan.
Et hircos cũ medulla tritici:
& sanguinem vue biberent me/
racissimum.
Incrassatus est dilectus, & re
calcitrauit:incrassatus,impin/
guatus dilatatus.
Dereliquit Deũ factorẽ suũ:
& recessit a Deo salutari suo.
Prouocauerũt eũ in dijs alie/
nis : & in abominationibus ad
iracundiam concitauerunt.
Immolauerũt demonijs & nõ
Deo:dijs quos ignorabant.
Noui recẽtesq; venerũt:quos
non coluerunt patres eorum.
Deũ q te genuit dereliquisti:
& oblitus es dñi creatoris tui.
Uidit dominus, & ad iracun/
diam ꝯcitatus est: quia prouo/
cauerunt eum filij sui,& filie
Et ait , abscondam faciem
meam ab eis:& ꝯsiderabo nouis
sima eorum.
Generatio eniz peruersa est: &
infideles filij.
Ipsi me prouocauerunt in eo,
qui non erat Deus: & irritaue/
runt in vanitatibus suis.
Et ego prouocabo eos in eo,q
non est populus: & in gente stul/
ta irritabo illos.
Ignis succensus est in furore
meo : & ardebit vsq; ad inferni
nouissima.

Deuora/

Deuorabitq terram cum ger/minē suo: ꝛ montiū fundamenta comburet.
Cōgregabo super eos mala: ꝛ sagittas meas complebo in eis:
Consument fame: ꝛ deuorabūt eos aues morsu amarissimo.
Dentes bestiarū immittam in eos: cum furore trahentium super terram, atque serpentium.
Foris vastabit eos gladius, ꝛ intus pauor: iuuenē simul ac virginem, lactentem cū hoīe sene.
Et dixi, vbinā sunt: cessare faciam ex hominibus memoriam eorum.
Sed ꝓpter irā inimicoꝝ distuli ne forte superbirent hostes eoꝝ.
Et dicerēt manus nostra excelsa: ꝛ non dñs, fecit hęc omnia.
Gens absq; consilio est, ꝛ sine prudentia: vtinam saperent, ꝛ intelligerent, ac nouissima prouiderent.
Quomodo persequebatur vnus mille: ꝛ duo fugarent decem millia.
Nonne ideo qr Deus suus vendidit eos: ꝛ dñs conclusit illos?
Non enim est Deus noster, vt dij eorum: ꝛ inimici nostri sunt iudices.
De uinea Sodomorum vinea eorum, ꝛ de suburbanis Gomorrhę.
Uua eorū vua fellis, ꝛ botrus amarissimus
Fel draconum vinū eorū: ꝛ venenum aspidum insanabile.
Nonne hęc condita sunt apud me: ꝛ signata in thesauris meis?
Mea est vltio, ꝛ ego retribuam eis in tempore: vt labatur pes eorum.
Iuxta est dies perditionis: ꝛ adesse festinant tempora.
Iudicabit dñs populum suū: ꝛ in seruis suis miserebitur.
Uidebit ꝙ infirmata sit man[9], ꝛ clausi quoque defecerunt: residuique consumpti sunt.
Et dicent, vbi sunt dij eorū: in quibus habebant fiduciam?
De quorum victimis comedebant adipes: ꝛ bibebant vinum libaminum.
Surgant, ꝛ opitulentur vobis: ꝛ in necessitate vos protegant.
Uidete quod ego sim solus: ꝛ non sit alius Deus pręter me.
Ego occidam, ꝛ ego viuere faciam: percutiam, ꝛ ego sanabo: ꝛ non est qui de manu mea possit eruere.
Leuabo ad cęlum manum meam ꝛ dicam, viuo ego in ęternum.
Si acuero, vt fulgur, gladium meum: ꝛ arripuerit iudicium manus meę.
Reddā vltionē hostibus meis: ꝛ his qui oderunt me retribuā.
Inebriabo sagittas meas sanguine: ꝛ gladius meus deuorabit carnes.
De cruore occisorū, ꝛ de captiuitate nudati inimicoꝝ capitis.
Laudate gentes populū eius: quia sanguinem seruorum suorum vlciscetur.

Et vindictam retribuet in ho-
stes eorum: ꝛ propitius erit ter-
rę populi sui.
Aña. Date magnitudinē Deo
nostro. Aña. In cympalis be-
ne sonātibus laudate Deū. Ps.
Laudate dñm de cęlis. fol. 9.
Cap. Nox pręcessit 24. Hymn.
Aurora iam spargit polū,
Terris dies illabitur,
Lucis resultat spiculum:
Discedat omne lubricum.
Phantasma noctis decidat,
Mentis reatus subruat,
Quicquid tenebris horridum
Nox attulit culpę, cadat.
Et mane illud vltimum,
Quod pręstolamur cernui,
In lucem nobis effluat,
Dum hoc canore concrepat.
Deo patri sit gloria. fol. 10.
V. Repleti sumus mane miseri-
cordia tua. R. Exultauimus
ꝛ delectati sumus.
Ad Benedictus. Antiphona.
Illuminare domine his, qui in
tenebris sedent: ꝛ dirige pedes
nostros in viam pacis Deus Is-
rael. Preces quando dicuntur
vt supra in secunda feria. 24.

DOMINICA
ad Vesperas.

Pater noster. Aue Maria.
Deus in adiutorium. R. Do
mine ad adiu. Añ. Dixit dñs.
Tempore Paschali. Aña. Alle-
luiah. Sub qua vna Aña. dicun
tur omnes psalmi vesperarum
tam in Dominicis. quam in
ferys illius temporis. Ps. 109.

Dixit dominus do
mino meo: sede a
dextris meis.
Donec ponā ini
micos tuos: scabel
lū pedū tuorum.
Virgam virtutis tuę emittet do
minus ex Sion: dominare in
medio inimicorum tuorum.
Tecū principium in die virtutis
tuę in splendoribus sanctorū: ex
vtero ante luciferum genui te.
Iurauit dominus, ꝛ non peni-
tebit eum: tu es sacerdos in ęter
num secundum ordinem Mel-
chisedech.
Dominus a dextris tuis: con-
fregit in die irę suę reges.
Iudicabit in nationibus, im-
plebit ruinas: cōquassabit capi-
ta in terra multorum.
De torrēte in via bibit: propte
rea exaltauit caput. Aña. Di-
xit dñs dño meo: sede a dextris
meis. Aña. Fidelia. Psalm. 110.
Confitebor tibi domine i
toto corde meo: in cōsilio
iustorum, ꝛ congregatione.
Magna opera domini: exquisi-
ta in omnes voluntates eius.
Confessio ꝛ magnificētia opus
eius: ꝛ iustitia eius manet in se-
culum seculi.
Memoriam fecit mirabiliū suo
rū, misericors ꝛ miserator dñs:
escam dedit timentibus se.
Memor erit in seculū testamen
ti sui: virtutem operum suorū
annunciabit populo suo.
Et de illis hereditatem gen-
tium

tium: opera manuum eius veritas, et iudicium.
Fidelia omnia mandata eius, confirmata in seculum seculi: facta in veritate, et equitate.
Redemptionem misit dominus populo suo: mandauit in eternum testamentum suum.
Sanctum et terribile nomen eius: initium sapientie timor domini.
Intellectus bonus omnibus facientibus eum: laudatio eius manet in seculum seculi.
Ana. Fidelia omnia mandata eius: confirmata in seculum seculi.
Ana. In mandatis. Psalm 111.
Beatus vir qui timet dominum: in mandatis eius volet nimis.
Potens in terra erit semen eius: generatio rectorum benedicetur.
Gloria et diuitie in domo eius: et iustitia eius manet in seculum seculi.
Exortum est in tenebris lumen rectis: misericors, et miserator, et iustus.
Iucundus homo, qui miseretur, et commodat: disponet sermones suos in iudicio: quia in eternum non commouebitur.
In memoria eterna erit iustus ab auditione mala non timebit:
Paratum cor eius sperare in domino, confirmatum est cor eius: non commouebitur donec despiciat inimicos suos.
Dispersit, dedit pauperibus: iustitia eius manet in seculum seculi: cornu eius exaltabitur in gloria.
Peccator videbit: et irascetur: dentibus suis fremet, et tabescet: desiderium peccatorum peribit. Ant.
In mandatis eius cupit nimis.
Ana. Sit nomen domini. Psal. 112.
Laudate pueri dominum: laudate nomen domini.
Sit nomen domini benedictum: ex hoc, nunc, et vsque in seculum.
A solis ortu vsque ad occasum: laudabile nomen domini.
Excelsus super omnes gentes dominus: et super celos gloria eius.
Quis sicut dominus Deus noster? qui in altis habitat: et humilia respicit in celo, et in terra.
Suscitans a terra inopem: et de stercore erigens pauperem.
Ut collocet eum cum principibus: cum principibus populi sui.
Qui habitare facit sterilem in domo: matrem filiorum letantem.
Ana. Sit nomen domini benedictum in secula. Ant. Nos qui viuimus. Psalmus 113.
In exitu Israel de Egypto: domus Jacob de populo barbaro.
Facta est Judea sanctificatio eius: Israel potestas eius.
Mare vidit, et fugit: Jordanis conuersus est retrorsum.
Montes exultauerunt vt arietes: et colles sicut agni ouium.
Quid est tibi mare, quod fugisti: et tu Jordanis, quia conuersus es retrorsum?
Montes exultastis sicut arietes, et colles sicut agni ouium.
A facie domini mota est terra: a facie Dei Jacob.

Qui cōuertit petram in stagna aquarum: et rupē in fontes aquarum.
Non nobis domine, nō nobis: sed nomini tuo da gloriam.
Super misericordia tua et veritate tua: nequando dicant gentes, vbi est Deus eorum?
Deus autem noster i celo: omnia quecunque voluit fecit.
Simulacra gentium argentū, et aurū: opera manuū hominū.
Os habēt, et non loquentur: oculos habent, et non videbunt.
Aures habent, et non audient: nares habent, et nō odorabunt.
Manus habēt, et nō palpabūt, pedes habēt, et nō ambulabunt: non clamabunt in gutture suo.
Similes illis fiant qui faciunt ea: et omnes qui cōfidunt in eis.
Domus Israel sperauit in dño: adiutor eorum, et protector eorū est.
Domus Aaron sperauit in domino: adiutor eorum, et protector eorum est.
Qui timent dominum sperauerunt in domino: adiutor eorum et protector eorum est.
Dominus memor fuit nostri: et benedixit nobis.
Benedixit domui Israel: benedixit domui Aaron.
Benedixit oibus qui timēt dominum: pusillis cum maioribus.
Adiciat dominus super vos: super vos et super filios vestros.
Benedicti vos a domino: qui fecit celum et terram.
Celum celi domino: terram autem dedit filijs hominum.
Non mortui laudabunt te dñe: neque oēs q descēdunt in infernū.
Sed nos qui viuimus, benedicimus domino: ex hoc, nunc, et vsque in seculum. Antiph. Nos qui viuimus benedicimus dño.
Tempore Paschali. Antiphona. Halleluiah, halleluiah, hal. Capi.

Benedictus Deus, et pater dñi nostri Jesu Christi: pater misericordiarum, et Deus totius consolationis: qui consolatur nos in omni tribulatione nostra. Hym. 2. Cor. 1.

Lucis creator optime.
Lucem dierum proferens
Primordijs lucis noue
Mundi parans originem:
Qui mane iunctum vesperi
Diem vocari precipis:
Tetrum chaos illabitur:
Audi preces cum fletibus,
Ne mens grauata crimine
Vite sit exul munere,
Dum nil perenne cogitat,
Seseque culpis illigat.
Celorum pulset intimum:
Vitale tollat premium:
Vitemus omne noxium,
Purgemus omne pessimum.
Presta pater piissime. fol. 2.
℣. Dirigatur dñe oratio mea:
℟. Sicut incēsum in cōspectu tuo.
Predictus hymnus, cum suo vers. dicitur a dominica ij. post Epiph. vsque ad dominicam s. lx. et a Dominica iij. post. Pente. vsque ad Aduen. Capitu. vero predictum dicitur in eisdem Dominicis post Pentec. et Epipha. vsque ad lxx. tantum. Dicit etiā in fer. of-

fer. officio ab oct. Pēte. vsq; ad Aduētū: & ab octa. Epi. vsq; ad Dñicā j. Quadrag. Sifr, & p̄.
¶ Añe aūt cū ps. sp̄ dñr, vt s. añ in off. j. Dñica, exceptis Dñi cis Aduēt. q̄ habēt añas p̄prias.
Canticū B. Marię virginis.

Luc. 1.
Magnificat: anima mea dominum.
Et exultauit spi ritus me⁹: i Deo salutari meo.
Quia respexit humilitatem ancillę suę: ecce enim ex hoc beatā me dicent omnes generationes.
Quia fecit mihi magna q̄ po/tēs est: & sanctum nomen eius.
Et misericordia eius a pge/nie in progenies timentib⁹ eū.
Fecit potētiā i brachio suo: di spersit sꝑbos mēte cordis sui.
Deposuit potentes de sede: & exaltauit humiles.
Esurientes impleuit bonis: & diuites dimisit inanes.
Suscepit Israel puerum suū: recordatus misericordię suę.
Sicut locutus est ad p̄res nr̄os Abrahā: & semini ei⁹ in secula.
Gloria patri, & filio, & spiritui.
Deinde d̄r añ. & oō. q̄ cōpetit. vt habetur in proprio de tpore.

FERIA SECVNDA

Ad Vesper. Aña. Inclinauit. Ep̄e Dn̄i. Añ. Psall. ps. 114.
Dilexi, quoniā exau/diet dominus vocē orationis mee.
Quia inclinauit au rem suā mihi: & in diebus meis inuocabo.
Circundederunt me dolores mortis: & pericula inferni inue/nerunt me.
Tribulationem, & dolorem in ueni: & nomē domini inuocaui.
O domine libera animā meā: misericors dominus & iustus, & Deus noster miseretur.
Custodiēs paruulos dñs: hu/miliatus sum, & liberauit me.
Cōuertere aīa mea in requiē tuam: quia dñs benefecit tibi.
Quia eripuit animā meā de morte: oculos meos a lacrymis, pedes meos a lapsu.
Placebo dño: in regiōe viuorū. Aña. Inclinauit dñs aurē suā mihi. Aña. Credidi. ps. 115.
Credidi, propter quod lo cutus sum: ego autem hu miliatus sum nimis.
Ego dixi in excessu meo: om/nis homo mendax.
Quid retribuā dño: pro om/nibus quę retribuit mihi?
Calicem salutaris acipiam: & nomen domini inuocabo.
Uota mea domino reddam coram omni populo eius: pre/ciosa in cōspectu domini mors sanctorum eius.
O fie, q̄ ego seruus tuus: ego seruus tuus, & filius ancillę tuę.
Dirupisti vincula mea, tibi sa crificabo hostiam laudis: & no/men domini inuocabo.
Uota mea dño reddam in cō spectu oīs populi eius: in atriys

dom⁹ dñi, i medio tui Jerusalē.
An. Credidi ꝓpter qđ locutus sum. Aña. Laudate. Psalm. 116.

Laudate dñm oēs gētes: laudate eū oēs populi.
Qm̄ cōfirmata est super nos misericordia eius: ꝛ veritas dñi manet i ęternū. Aña. Laudate dñm oēs gētes. An. Clamaui. Canticū Graduū. Psalm. 119.

Ad dñm cū tribularer clamaui: ꝛ exaudiuit me.
Dñe libera animā meā a labijs iniquis: ꝛ a lingua dolosa.
Quid detur tibi: aut quid apponaꝭ tibi ad linguā dolosam.
Sagittę potētis acutę: cū carbonibus desolatorijs.
Hei mihi: quia incolatus meus prolongatus est: habitaui cum habitantibus Cedar: multū incola fuit anima mea.
Cum his qui oderunt pacem, eram pacificus: cū loquebar illis, impugnabant me gratis.
An. Clamaui, ꝛ exaudiuit me. Aña. Unde veniet. Psalm. 120.

Leuaui oculos meos in montes: vnde veniet auxilium mihi.
Auxilium meū a domino: qui fecit cęlum ꝛ terram.
Nō det in cōmotionē pedē tuū: neqꝫ dormitet qui custodit te.
Ecce nō dormitabit neqꝫ dormiet, qui custodit Israel.
Dominus custodit te, dñs protectio tua: super manum dexteram tuam.
Per diem sol nō vret te: neque luna per noctem.
Dominus custodit te ab omni malo: custodiat animam tuam dominus.
Dominus custodiat introitū tuum, ꝛ exitum tuum: ex hoc, nunc, ꝛ vsqꝫ in seculum.
Aña. Uñ veniet auxiliū mihi. Tpe Pasc. An. Hal. hal. halel. Cap. Benedictus Deus. ut sup. in Vesp. Dñice. fol. 53. Hymn.

Immense cęli conditor,
Qui mixta ne cōfunderēt,
Aquę fluenta diuidens,
Cęlum dedisti limitem.
Firmans locum cęlestibus,
Simulqꝫ terrę riuulis,
Ut vnda flāmas temperet,
Terrę solum ne dissipet.
Infunde nunc piissime
Donum perennis gratię,
Fraudis nouę ne casibus
Nos error atterat vetus.
Lucem fides inueniat,
Sic luminis iubar ferat,
Ut vana cuncta terreat,
Hanc falsa nulla comprimāt,
Presta pater piissime. folio. 2.

℣. Dirigatur dñe oratio mea.
℟. Sicut incēsū i cōspectu tuo.
Ad Mag. Aña. Magnificat anima mea dñm, quia respexit Deus humilitatem meam.
Preces si dicēde sunt vide in Laud. iij. ferię. Orō qñ ꝓpria nō assignaꝭ di de officia precedente, vt habetur in ꝓprio de tpe.
¶ Añę cū psal. sēp dicūr ad vesp. in offō feriali, vt hic in Psalte.
¶ Hymni vero ab oct. Pētec. vsqꝫ

vsq; ad Adue. & ab oct. Epiph. vsq; ad Dñicam j. Quadrage. ¶ Añe aut ad Mag. sicut hymni eisdez tpibus vsq; ad Septuag.

FERIA TERTIA.

Ad Vesp. Aña. In domu dñi. Toe Magr. Aña. Psal. ps. 121.

Letat? suz in his que dicta sut mihi; in domuz domini ibimus.

Stantes erant pedes nostri; in atrijs tuis Jerusalem.

Jerusale que edificatur vt ciuitas: cuius participatio eius in idipsum.

Illuc eniz ascenderut tribus tribus dñi testimoniu Israel; ad confitendu nomini domini.

Quia illic sederut sedes i iudicio; sedes super domuz Dauid.

Rogate que ad pace sut Jerusale; & abundatia diligetib' te.

Fiat pax in virtute tua; & abundantia in turribus tuis.

Propter fratres meos, & proximos meos; loquebar pace de te.

Propter domum dñi Dei nostri; quesiui bona tibi.

Aña. In domu dñi letates ibimus. Añ. Qui habitas. ps. 122.

Ad te leuaui oculos meos, qui habitas in celis.

Ecce sicut oculi seruoru; i manibus dominorum suorum.

Sicut oculi ancille in manib' domine sue; ita oculi nostri ad dominum Deum nostrum, donec misereatur nostri.

Miserere nostri domine, miserere nostri; quia multum repleti sumus despectione.

Quia multuz repleta est anima nostra; opprobrium abundatibus, & despectio superbis.

Aña. Qui habitas in celis miserere nobis. Antiphona. Adiutorium. Psalmus. 123.

Nisi quia dominus erat in nobis; dicat nunc Israel; nisi quia domin' erat in nobis.

Cum exurgerent homines in nos; forte viuos deglutissct nos.

Cu irasceret furor eoru i nos; forsita aqua; absorbuissent nos.

Torrentez pertransiuit anima nostra; forsitan pertransisset anima nostra aqua intolerabilez.

Benedictus dominus; qui no dedit nos in captionem dentibus eorum.

Anima nostra sicut passer erepta est; de laqueo venantium.

Laqueus contritus est; & nos liberati sumus.

Adiutoriuz nostru in nomine dñi; qui fecit celuz, & terram.

Aña. Adiutoriu nostru in noie dñi. Aña. Benefac. psal. 124

Qui confidunt in domino, sicut mons Sion, non comouebitur in eternum, qui habitat in Jerusalem.

Montes in circuitu eius, & dñs in circuitu populi sui; ex hoc, nunc, & vsque in seculum.

Quia non relinquet dominus virgam peccatoru super sortez iustoru; vt non extendant iusti ad ini

ad iniquitatem manus suas.
Benefac domine; bonis et rectis corde.
Declinantes autem in obligationes, adducet dominus cum operantibus iniquitatem; pax super Israel. An. Benefac domine bonis, et rectis corde. An. Facti sumus. Psalmus 125.
In conuertendo dominus captiuitatem Sion; facti sumus sicut consolati.
Tunc repletum est gaudio os nostrum; et lingua nostra exultatione.
Tunc dicent inter gentes; magnificauit dominus facere cum eis.
Magnificauit dominus facere nobiscum; facti sumus letantes.
Conuerte domine captiuitatem nostram: sicut torrens in Austro.
Qui seminant in lacrymis; in exultatione metent.
Euntes ibant et flebant; mittentes semina sua.
Uenientes autem venient cum exultatione: portantes manipulos suos. Antiphona. Facti sumus sicut consolati.
Tempore Paschali. Antipho. Haleluiah, haleluiah, haleluiah. Cap. Benedictus Deus 53. Hymnus.

Telluris ingens conditor,
Mundi solum qui eruens,
Pulsis aque molestijs,
Terram dedisti immobilem.
Ut germen aptum proferens,
Fuluis decora floribus,
Fecunda fructu sisteret,
Pastumque gratum redderet.
Mentis perusta vulnera,
Munda virore gratie:
Ut facta fletu diluat,
Motusque prauos atterat.
Iussis tuis obtemperet,
Nullis malis approximet,
Bonis repleri gaudeat,
Et mortis actum nesciat.
Presta pater pijssime. fol. 2.

V. Dirigatur domine oratio mea. R. Sicut incensum in conspectu tuo. Ad Mag. Aña. Exultet spiritus meus in Deo salutari meo. Preces quando dicuntur vt supra in Laudibus secunde ferie.

FERIA QVARTA.

Ad Vesp. Aña. Non confundet. Tpe Pasch. Aña Hal. ps. 126.

Nisi dominus edificauerit domum: in vanum laborauerunt, qui edificant eam.
Nisi dominus custodierit ciuitatem: frustra vigilat, qui custodit eam.
Uanum est vobis ante lucem surgere: surgite postquam sederitis, qui manducatis panem doloris.
Cum dederit dilectis suis somnum: ecce hereditas domini, filij merces fructus ventris.
Sicut sagitte in manu potentis: ita filij excussorum.
Beatus vir, qui impleuit desiderium suum ex ipsis: non confundetur cum loquetur inimicis suis in porta. Aña. Non confundetur, cum loquetur inimicis suis in porta. Aña. Beati. psalm. 127.
Beati

Beati oẽs qui timent dñz: qui ambulãt in viis eius.
Labores manuum tuarũ quia manducabis: beatus es, ⁊ bene tibi erit.
Uxor tua sicut vitis abundãs, in lateribus domus tuę.
Filii tui sicut nouellę oliuarũ: in circuitu mensę tuę.
Ecce sic benedicetur homo: qui timet dominum.
Benedicat tibi dñs ex Sion: ⁊ videas bona Jerusalem, omnibus diebus vitę tuę.
Et videas filios filiorum tuorum: pacem super Israel.
Aña. Beati omnes qui timẽt dñm. Aña. Sępe. Psalm. 128.
Sepe expugnauerunt me a iuuentute mea, dicat nunc Israel.
Sępe expugnauerunt me a iuuentute mea: etenim non potuerunt mihi.
Supra dorsum meum fabricauerunt peccatores: prolongauerunt iniquitatem suam.
Dominus iustus concidet ceruices peccatorũ: confundantur, ⁊ conuertantur retrorsum omnes qui oderunt Sion.
Fiant sicut fęnũ tectorũ: quod priusquam euellatur exaruit.
De quo non implebit manuz suam qui metet: ⁊ sinum suum qui manipulos colliget.
Et non dixerunt qui preteribant, benedictio dñi super vos: benediximus vobis in nomine domini. Aña. Sępe expugnauerunt me a iuuentute mea.
Aña. De profundis. Ps. 129.
De profundis clamaui ad te domine: domine exaudi vocem meam.
Fiant aures tuę intendentes: in vocem deprecationis meę.
Si iniquitates obseruaueris dñe: domine quis sustinebit?
Quia apud te propitiatio est: ⁊ propter legem tuam sustinui te domine.
Sustinuit anima mea in verbo eius: sperauit aĩa mea in dño.
A custodia matutina vsq; ad noctem: speret Israel in dño.
Quia apud dñz misericordia ⁊ copiosa apud euz redemptio.
Et ipse redimet Israel: ex omnibus iniquitatibus eius.
Aña. De pfundis clamaui ad te dñe. Aña. Speret. Ps. 130.
Domine non est exaltatuz cor meum: neq; elati sunt oculi mei.
Neq; ambulaui in magnis: neque in mirabilibus super me.
Si non humiliter sentiebã: sed exaltaui animam meam.
Sicut ablactatus est super matre sua: ita retributio in anima mea.
Speret Israel in domino: ex hoc, nunc, ⁊ vsq; in seculum.
Aña. Speret Israel ĩ domino.
Tpe Pasc. Aña. Alla. alla. alla.
Cap. Benedictus. 53. Hym.
Celi Deus sanctissime,
Qui lucidũ centruz poli
Candore pingis igneo,
Augens

Augens decoro lumine.
Quarto die qui flammeam
Solis rotam constituens,
Lune ministras ordinem,
Uagosq; cursus siderum.
Ut noctibus vel lumini,
Diremptionis terminum,
Primordijs & mensium,
Signum dares notissimum.
Illumina cor hominum,
Absterge sordes mentium,
Resolue culpe vinculum,
Euerte moles criminum.
Presta pater pijssime. fol. 2.
℣. Dirigatur dño oro mea. ℟. Sicut incensum in cospectu tuo:
Ad Mag. Aña. Respexit dominus humilitatem meam: & fecit in me magna, qui potens est.
Preces q̃ dicuntur vt sup. 24.

FERIA QVINTA.

Ad Vesper. Aña. Et omnis. Tpe Pasch. Añ. Hall. Ps. 131.

Memento dñe Dauid: & omnis mansuetudinis eius.
Sicut iurauit dño: votum vouit Deo Jacob.
Si introiero in tabernaculum domus mee: si ascendero in lectum strati mei.
Si dedero somnũ oculis meis: & palpebris meis dormitationẽ.
Et requiẽ temporibus meis, donec inueniã locum domino: tabernaculum Deo Jacob.
Ecce audiuimus eam in Ephrata: inuenimus eam in campis sylue.
Introibimus in tabernaculũ eius: adorabimus in loco, vbi steterunt pedes eius.
Surge domine in requiẽ tuã: tu, & arca sanctificationis tue.
Sacerdotes tui induatur iusticiam: & sancti tui exultent.
Propter Dauid seruum tuum: non auertas faciem Christi tui.
Iurauit dominus Dauid veritatem, & nõ frustrabitur eum: de fructu ventris tui ponam super sedem tuam.
Si custodierint filij tui testamentum meum: & testimonia mea hec que docebo eos.
Et filij eorum vsq; in seculum: sedebunt super sedem tuam.
Quoniã elegit dñs Sion: elegit eam in habitationem sibi.
Hec requies mea in seculum seculi: hic habitabo, quoniam elegi eam.
Uiduam eius benedicens benedicam: pauperes eius saturabo panibus.
Sacerdotes eius induam salutari: & sancti eius exultatione exultabunt.
Illud producã cornu Dauid: paraui lucernam Christo meo.
Inimicos eius induam cõfusione: super ipsum autem efflorebit sanctificatio mea.
Aña. Et omnis mansuetudinis eius. Aña. Ecce. Psalm. 132.
Ecce quam bonum, & quã iucundum: habitare fratres in vnum.
Sicut vnguẽtũ in capite quod descen-

descendit in barbam, barbam Aaron.
Quod descendit in oram vestimenti eius: sicut ros Hermon, qui descendit in montem Siō.
Quoniam illic mādauit dn̄s benedictionē, et vitā vsq; in seculum.
An. Ecce quā bonū, et quā iucundū habitare fratres in vnū.
V. Omnia. Psalmus 134.
Laudate nomē domini: laudate serui dominū.
Qui statis in domo domini: in atrijs domus Dei nostri.
Laudate dn̄m, quia bonus dn̄s: psallite nomini eius, qm̄ suaue.
Quoniā Jacob elegit sibi dn̄s Israel in possessionem sibi.
Quia ego cognoui quod magnus est dominus: et deus noster prę omnibus dijs.
Omnia quęcunque voluit dominus fecit in cęlo, et in terra: in mari et in omnibus abyssis.
Educēs nubes ab extremo terrę: fulgura in pluuiam fecit.
Qui pducit vētos de thesauris suis: q percussit primogenita Aegypti, ab homine vsque ad pecus.
Et misit signa, et prodigia in medio tui Aegypte: in Pharaonem, et in omnes seruos eius.
Qui percussit gentes multas: et occidit reges fortes.
Seon regem Amorrhęorum, et Og regem Basan: et omnia regna Chanaan.
Et dedit terrā eorū hęreditatē, hęreditatē Israel populo suo.

Domine nomen tuum in ęternum: domine memoriale tuum i generatione, et generatione.
Quia iudicabit dn̄s populū suū: et i seruis suis deprecabit.
Simulacra gentium argentū et aurū: opera manuū hominū.
Os habent, et nō loquent: oculos habent, et non videbunt.
Aures habent, et non audiēt: neq; enim est spūs in ore ipsorū.
Similes illis fiāt, q faciūt ea: et omnes qui confidunt in eis.
Domus Israel bn̄dicite dn̄o: domus Aaron benedicite dn̄o.
Domus Leui benedicite dn̄o: qui timetis dn̄m bn̄dicite dn̄o.
Benedictus dominus ex Siō: qui habitat in Jerusalem. An.
Omnia quęcunque voluit dominus fecit. Antiphona. Quoniam in ęternum. Psal. 135.
Confitemini domino quoniā bonus: quoniā in ęternum misericordia eius.
Confitemini Deo deorū: quoniā in ęternū misericordia eius.
Confitemini dn̄o dn̄orū: quoniā in ęternū misericordia eius.
Qui facit mirabilia magna solus: quoniā in ęternum misericordia eius.
Qui fecit cęlos in intellectu: qm̄ in ęternū misericordia eius.
Qui firmauit terram super aquas: quoniam in ęternū misericordia eius.
Qui fecit luminaria magna: qm̄ in ęternū misericordia eius.
Solem in potestatem diei: qm̄ i

eternum misericordia eius.
Lunã & stellas i potestatez noctis: qm̄ i eternū misericordia ei⁹
Qui percussit Aegyptū cum primogenitis eorum: quoniam in eternum misericordia eius.
Qui eduxit Israel de medio eorum: quoniam in eternuz misericordia eius.
In manu potēti, & brachio excelso: quoniam in eternum misericordia eius.
Qui diuisit mare rubrū in diuisiones: quoniam in eternum misericordia eius.
Et eduxit Israel per mediuz eius: quoniam in eternum misericordia eius.
Et excussit Pharaonē, & virtutem eius in mari rubro: quoniā in eternū misericordia ei⁹.
Qui traduxit populum suum per desertum: quoniam in eternum misericordia eius.
Qui percussit reges magnos: qm̄ in eternū misericordia ei⁹.
Et occidit reges fortes: qm̄ i eternum misericordia eius.
Seon regem Amorrheorū: qm̄ in eternum misericordia eius.
Et Og regem Basan: quoniā in eternum misericordia eius.
Et dedit terrā eorū hereditatē qm̄ in eternū misericordia ei⁹.
Hereditatez Israel seruo suo: quoniam in eternuz misericordia eius.
Quia i humilitate nostra memor fuit nostri: quoniam i eternum misericordia eius.
Et redemit nos ab inimicis nostris: quoniam in eternū misericordia eius.
Qui dat escā omni carni: qm̄ in eternum misericordia eius.
Confitemini deo celi: quoniā in eternum misericordia eius.
Confitemini dn̄o dn̄orū: qm̄ in eternū misericordia eius. An.
Qm̄ in eternū misericordia eius.
An. Hymnū cātate. ps 136.

Super flumina Babylonis illic sedimus, & fleuim⁹: dū recordaremur tui Siō.
In salicibus in medio eius suspendimus organa nostra.
Quia illic iterrogauerūt nos qui captiuos duxerunt nos: verba cantionum.
Et q abduxerūt nos: hymnuz cantate nobis de cāticis Siō.
Quomodo cantabimus canticum domini: in terra aliena.
Si oblitus fuero tui Jerusalē: obliuioni detur dextera mea.
Adhereat lingua mea faucib⁹ meis: si non meminero tui.
Si non proposuero Jerusalez: in principio letitie mee.
Memor esto dn̄e filiorū Edoz: in die Jerusalem.
Qui dicūt exinanite, exinanite: vsq ad fundamentum in ea.
Filia Babylonis misera: beatus q retribuet tibi retributionē tuā, quaz retribuisti nobis.
Beatus qui tenebit: & allidet paruulos suos ad petram.
Antiphona. Hymnum cantate nobis de canticis Sion.

Tpe Pasch. An. Al. al. al.
Cap. Benedictus deus. Hym.
Magne deus potentie:
Qui ex aqs ortū genus
Partim remittis gurgiti,
Partim leuas in aera.
Demersa lymphis imprimēs
Subuecta celis irrogans,
Ut stirpe vna prodita,
Diuersa rapiant loca.
Largire cunctis seruulis,
Quos mūdat vnda sāguinis,
Nescire lapsus criminum,
Nec ferre mortis tedium.
Ut culpa nullum deprimat,
Nullum leuet iactantia,
Elisa mens ne concidat,
Elata mens ne corruat.
Presta pater pijssime. fol.2.
℣. Dirigatur dñe oro mea. ℟.
Sicut incensum i ɔspectu tuo.
Ad Mag. Ana. Fac deus potē tiā in brachio tuo: disperde superbos, et exalta humiles.
Preces qn dñr, vt sup. fol.24.

FERIA SEXTA.

Ad Vesp. Ana. In conspectu.
Tpe Pasch. An. Al. ps 137.
Confitebor tibi domine in toto corde meo: qm̄ audisti vba oris mei. In cōspectu angelorum psallam tibi: adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo.
Super misericordia tua, et veritate tu aqm̄ magnificasti sup omne nomen sanctum tuum.
In quacunque die inuocauero te, exaudi me: multiplicabis in anima mea virtutem.
Confiteātur tibi domine omnes reges terre: quia audierūt omnia verba oris tui.
Et cantēt in vijs domini: quoniam magna est gloria dñi.
Quoniam excelsus dominus: et humilia respicit: et alta a longe cognoscit.
Si ambulauero in medio tribulationis viuificabis me: et super iram inimicorum meorum extendisti manum tuam, et saluum me fecit dextera tua.
Dñs retribuet pro me, dñe misericordia tua in seculū: opera manuum tuarū ne despicias.
An. In cōspectu angelorū psallā tibi deus meus. Ana. Domine probasti. Psalmus 138.
Domine probasti me, et cognouisti me: tu cognouisti sessionem meam, et resurrectionem meam.
Intellexisti cogitationes meas de longe: semitam meam, et funiculum meum inuestigasti:
Et oēs vias meas preuidisti: quia non est sermo i lingua mea.
Ecce domine tu cognouisti oia nouissima et antiqua: tu formasti me, et posuisti super me manuum tuam.
Mirabilis facta est sciētia tua ex me: confortata est, et non potero ad eam.
Quo ibo a spiritu tuo? et quo a facie tua fugiam?

Si ascẽdero i cęlũ,tu illic es:si descendero in infernum, ades.
Si sumpsero pennas meas di luculo : ꝛ habitauero in extre/mis maris.
Etenĩ illuc manus tua dedu/cet me:ꝛ tenebit me dextera tua
Et dixi,forsitã tenebrę concul cabunt me : ꝛ nox illuminatio mea in delicijs meis.
Quia tenebrę nõ obscurabun tur a te, ꝛ nox sicut dies illumi nabitur:sicut tenebrę eius , ita ꝛ lumen eius.
Quia tu possedisti renes me/os: suscepisti me de vtero ma/tris meę.
Cõfitebor tibi, qꝛ terribiliter magnificatus es:mirabilia opa tua:ꝛaĩa mea cognoscet nimis.
Non est occultatuȝ os meuȝ a te quod fecisti in occulto:ꝛ sub stãtia mea i inferioribus terrę.
Imperfectum meuȝ viderũt oculi tui, ꝛ in libro tuo omnes scribentur : dies formabuntur ꝛ nemo in eis.
Mihi autẽ nimis honorificati sunt amici tui deus:nimis con fortatus est principatus eoruȝ.
Dinumerabo eos,ꝛ super are nã multiplicabuntur:exurrexi, ꝛ adhuc sum tecum.
Si occideris deus peccatores: viri sanguinuȝ declinate a me.
Quia dicitis i cogitatione: acci piẽt i vanitate ciuitates suas.
Nõne qui oderunt te domine oderam:ꝛ super inimicos tuos tabescebam:
Perfecto odio oderam illos:ꝛ inimici facti sunt mihi.
Proba me Deus , ꝛ scito cor meũ:interroga me, ꝛ cognosce semitas meas.
Et vide si via iniquitatis in me est: ꝛ deduc me in via ęter/na. Antiph. Domine probasti me:ꝛ cognouisti me. Antipho. A viro iniquo. Psalm.139.

Eripe me domine ab ho/mine malo:a viro iniquo eripe me.
Qui cogitauerunt iniquita/tes in corde: tota die constitue bant prelia.
Acuerũt linguas suas sicut ser pentes: venenum aspidum sub labijs eorum.
Custodi me domine de manu peccatoris:ꝛ ab hominibus ini quis eripe me.
Qui cogitauerũt supplãtare gressus meos:absconderunt su/perbi laqueum mihi.
Et funes extenderunt in la/queum:iuxta iter scandalũ po/suerunt mihi.
Dixi dño,Deus meus es tu : exaudi domine voceȝ depreca/tionis meę.
Domine domine virtus salu/tis meę: obũbrasti super caput meum in die belli.
Nõ tradas me domine a desi/derio meo peccatori: cogitaue runt contra me,ne derelinquas me,ne forte exaltentur.
Caput circuitus eoruȝ: labor labiorum ipsorum operiet eos.

Cadent super eos carbones, i ignem deycies eos; in miserijs non subsistent.
Vir linguosus nõ dirigef in terra, virum iniustum mala ca pient in interitu.
Cognoui qꝛ faciet dominus iudicium inopis; ⁊ vindi ctam pauperum.
Veruntamen iusti confitebun tur nomini tuo; ⁊ habitabunt recti cũ vultu tuo. Aña. A vi ro iniquo libera me domine.
Aña. Dñe clamaui. psal. 140.
Domine clamaui ad te, ex audi me; intẽde voci meę cum clamauero ad te.
Dirigatur oratio mea, sicut i censum in conspectu tuo; eleua tio manuũ mearum sacrificiũ vespertinum.
Pone dñe custodiã ori meo, ⁊ ostium circunstãtię labijs meis.
Non declines cor meum i ver ba malitię; ad excusandas excu sationes in peccatis.
Cum hominibus operantibꝰ iniquitatem; ⁊ non communi cabo cum electis eorum.
Corripiet me iustus, in miseri cordia, ⁊ increpabit me; oleum autẽ peccatoris nõ impinguet caput meum.
Quoniã adhuc ⁊ oratio mea in beneplactis eorum; absorpti sunt iuncti petrę iudices eorũ.
Audient verba mea, quoniã potuerunt; sicut crassitudo ter re erupta est super terram.
Dissipata sunt ossa nostra secꝰ infernum; quia ad te domine, domine oculi mei; in te speraui non auferas animam meam.
Custodi me a laqueo, quẽ sta tuerunt mihi; ⁊ a scandalis ope rantium iniquitatem.
Cadent in retiaculo eiꝰ pecca tores; singulariter sũ ego donec transeã. Aña. Domine clama ui ad te, exaudi me. Antipho. Portio mea. Psalmus 141.
Voce mea ad dominũ cla maui; voce mea ad domi num deprecatus sum.
Effundo in cõspectu eius ora tionem meam; ⁊ tribulationẽ meam ante ipsum pronuncio.
In deficiendo ex me spiritũ meum, tu cognouisti semitas meas.
In via hac, qua ambulabam; absconderunt superbi laqueũ mihi.
Considerabam ad dexterã ⁊ videbam; ⁊ nõ erat qui cogno sceret me.
Perijt fuga a me, ⁊ non est qui requirat animam meam.
Clamaui ad te dñe; dixi, tu es spes mea, portio mea i terra viuentium.
Intẽde ad deprecationẽ meã; quia humiliatus sum nimis.
Libera me a psequẽtibus me; quia confortati sunt super me.
Educ de custodia aiã meã ad cõfitendũ nomini tuo; me expe ctãt iusti, donec retribuas mihi.
Antiphona. Portio mea dñe sit in terra viuentium.

Tempore Paschali. Antipho.
Halleluia, halla, halla. Capi.
Benedictus Deus. 53. Hym.
Plasmator hominis Deus
Qui cūcta sol⁹ ordinās,
Humum iubes producere
Reptantis & feræ genus.
Qui magna rerum corpora,
Dictu iubentis viuida,
Ut seruiant per ordinem,
Subdens dedisti homini.
Repelle a seruis tuis,
Quicquid per immunditiam
Aut moribus se suggerit,
Aut actibus se interserit.
Da gaudiorum præmia,
Da gratiarum munera,
Dissolue litis uincula,
Astringe pacis federa.
Presta pater pyssime. fol. 2.
℣. Dirigatur dñe orō mea. ℟.
Sicut incensũ i cōspectu tuo.
Ad Mag. Añ. Deposuit poten
tes sāctos psequēt es, & exalta
uit humiles Christū cō fitentes.
Preces qn dñr, ut sup fol. 24.

SABBATHO.

Ad Uespe. Aña. Benedictus.
Tēpore aũt Paschali di Aña.
Halleluia. Psalmus 145.

Benedictus domi
nus Deus meus
qui docet man⁹
meas ad præli
um, & digitos
meos ad bellũ.
Misericordia mea, & refugiũ
meum: susceptor meus, & libe
rator meus.
Protector meus, & in ipso spe
raui: qui subdit populum meũ
sub me.
Domine quid est homo, quia
innotuisti ei: aut fili⁹ hominis,
quia reputas eum.
Homo vanitati similis factus est
dies eius sicut vmbra ptereũt.
Domine, inclina cælos tuos,
& descende: tange montes, &
fumigabunt.
Fulgura coruscationem & dis
sipabis eos: emitte sagittas tuas
& conturbabis eos.
Emitte manũ tuã de alto: eri
pe me, & libera me de aqs mul
tis, & de manu filiorũ alienorũ.
Quorũ os locutũ est vanitatē:
& dextera eorũ dextera iniqtatis.
Deus canticum nouum canta
bo tibi: in psalterio decachordo
psallam tibi.
Qui das salutē regibus: qui
rēdemisti Dauid seruum tuũ,
de gladio maligno eripe me.
Et erue me de manu filiorũ a
lienorũ, quorum os locutũ est
vanitatem: & dextera eorũ dex
tera iniquitatis.
Quorũ filij sicut nouellæ plā
tationes: in iuuentute sua.
Filiæ eorũ compositæ: circum
ornatæ, vt similitudo templi.
Promptuaria eorũ plena: eru
ctantia ex hoc in illud.
Oues eorum fetosæ, abundan
tes in egressibus suis: boues eo
rum crassæ.
Non est ruina maceriæ: neque
transitus: neque clamor in pla
teis eorum.

Beatū dixerūt populū, cui hęc sunt: beatus populus cuius dominus Deus eius. Aña. Benedictus dñs Deus meus. Aña. Per singulos dies. Psalm 144.

Exaltabo Deus me⁹ rex: & benedicā nomini tuo i seculum, & in seculum seculi.
Per singulos dies benedicam tibi: & laudabo nomen tuum i seculum, & in seculum seculi.
Magnus dominus & laudabilis nimis: & magnitudinis eius non est finis.
Generatio, & generatio laudabit opera tua: & potentiam tuā pronunciabunt.
Magnificentiam glorię sāctitatis tuę loquētur: & mirabilia tua narrabunt.
Et virtutē terribilium tuorū dicent: & magnitudinem tuam narrabunt.
Memoriam abundantię suauitatis tuę eructabunt: & iustitia tua exultabunt.
Miserator, & misericors dñs patiens, & multum misericors.
Suauis dñs vniuersis: & miserationes eius super omnia opera eius.
Cōfiteanī tibi dñe omnia opa tua: & sancti tui benedicāt tibi.
Gloriam regni tui dicent: & potentiam tuam loquentur.
Ut notam faciant filijs hominum potentiā tuam: & gloriam magnificentię regni tui.
Regnum tuum, regnū omniū seculoꝝ, & dominatio tua i omni generatione, & generatione.
Fidelis dominus in omnibus verbis suis, & sanctus in omnibus operibus suis.
Alleuat dominus oēs qui corruunt, & erigit omnes elisos.
Oculi omniū in te sperant domine, & tu das escā illorum in tempore opportuno.
Aperis tu manū tuā: & imples omne animal benedictione.
Iustus dominus in omnibus vijs suis: & sanctus in omnibus operibus suis.
Prope est dominus omnibus inuocantibus eū: omnibus inuocantibus eum in veritate.
Voluntatē timentiū se faciet, & deprecationē eorū exaudiet: & saluos faciet eos.
Custodit dñs oēs diligētes se: & omnes peccatores disperdet.
Laudationē domini loquet os meū, & benedicat omnis caro nomini sancto eius, i seculū & in seculū seculi. Aña. Per singulos dies benedicā tibi. Aña. Laudabo. Psalmus 145.

Lauda aia mea dñm: laudabo dñm i vita mea psallam Deo meo quandiu fuero.
Nolite cōfidere i principibus in filijs hominū, in qb⁹ nō est sal⁹.
Exibit spiritus ei⁹, & reuertetur i terrā suā, in illa die peribunt oēs cogitationes eorum.
Beat⁹ cuius Deus Jacob adiutor eius: spes eius i dño Deo ipsius: qui fecit cęlum, & terrā: mare, & omnia que in eis sunt.

Qui custodit veritatē i seculū: facit iudiciū iniuriā patiētibus: dat escam esurientibus.
Dominus soluit compeditos dominus illuminat cecos.
Dominus erigit elisos, dominus diligit iustos.
Dñs custodit aduenas, pupillum et viduam suscipiet: et vias peccatorum disperdet.
Regnabit dominus in secula: Deus tuus Sion in generatione, et generationem.
Añ. Laudabo Deū meū in vita mea. Añ. Deo nřo. ps. 146.
Laudate dominum, quoniam bonus est psalmus: Deo nostro sit iucunda, decoraque laudatio.
Edificans Jerusalē dñs: dispersiones Israelis cōgregabit.
Qui sanat cōtritos corde: et alligat contritiones eorum.
Qui numerat multitudinē stellarum: et omnibus eis nomina vocat.
Magnus dñs noster, et magna virtus eius: et sapientie eius nō est numerus.
Suscipiens mansuetos dominus: humilians autem peccatores vsque ad terram.
Precinite dño in confessione: psallite Deo nostro in cithara.
Qui operit celum nubibus: et parat terre pluuiam.
Qui producit in montibus fenum, et herbā seruituti hoium.
Qui dat iumētis escā ipsorū: et pullis coruorū inuocātibus eū.
Non in fortitudine equi volūtatem habebit, nec in tibiis viri beneplacitum erit ei.
Beneplacitum est domino super timentes eum: et in eis qui sperant super misericordia eius.
Añ. Deo nostro iucūda sit laudatio. Añ. Lauda. ps. 147.
Lauda Jerusalem dominum, lauda Deum tuum Sion.
Quoniā cōfortauit seras portarū tuarū: benedixit filiis tuis in te.
Qui posuit fines tuos pacē: et adipe frumenti satiat te.
Qui emittit eloquium suū terre: velociter currit sermo eius.
Qui dat niuem sicut lanam: nebulam sicut cinerem spargit.
Mittit crystallū suā sicut buccellas: ante faciem frigoris eius quis sustinebit?
Emittet verbū suum, et liquefaciet ea: flabit spiritus eius, et fluent aque.
Qui annunciat verbum suum Jacob: iustitias, et iudicia sua Israel.
Non fecit taliter oī nationi: et iudicia sua nō manifestauit eis.
Añā Lauda Jerusalem dñm.
Tempore Paschali. Antipho.
Halleluia, hallē. halle. Cap.
O Altitudo diuitiarum sapientie, et scientie Dei, quam incomprehensibilia sunt iudicia eius, et inuestigabiles vie eius. Hymnus.
O Lux beata Trinitas,
Et principalis vnitas,
Jam

Jam sol recedit igneus,
Infunde lumen cordibus.
Te mane laudum carmine,
Te deprecamur vesperi.
Te nostra supplex gloria.
Per cuncta laudet secula.
Deo patri sit gloria. folio 10.

℣. Vespertina oratio ascendat ad te domine. ℟. Et descēdat super nos misericordia tua.

Ad Magnificat. Antiphona. Suscepit Deus Jsrael puerū suū: sicut locutus est ad Abrahā, & semen eius: exaltare humiles vsque in seculum.

¶ Cap. di in vespe. Sabba. ab octaua Pente. vsq; ad Aduēt. & ab octa. Epipha. vsque ad lxx. Hym. & vers. etiā vsque ad xl. Antiphona ad Mag. ab octa. Epipha. vsque ad lxx. tm̄. Post Mag. di. Orō ppria: deinde sūt seq. cōm. cōes, seu suffragia sanctorū: que dr̄ etiā ad Matut.

SVFFRAGIA SIVE Commemorationes.

¶ De cruce in feriali offō tm̄.

¶ Tempore autē Pascha. fit alia cōmem. de Cruce omissis aliis cōmemorationibus, vt infra in feria ij. post Dominicā in Albis fol. 200. Antiphona.

PEr signū Crucis de inimicis nr̄is libera nos de⁹ noster. ℣. Ois terra adoret te, & psallat tibi. ℟. Psalmū dicat nomini tuo domine. Oremus.

PErpetua nos, quesumus dn̄e pace custodi: quos p lignum sancte Crucis redimere dignatus es.

De S. Maria, quādo nō dicit eius officium paruū. Antiph.

SAncta Maria succurre miseris, iuua pusillanimes, refoue flebiles: ora pro populo, interueni pro clero: intercede pro deuoto femineo sexu: sentiant omnes tuum iuuamē, quicunq; celebrant tuā sctām cōmemorationem. ℣. Ora pro nobis sancta Dei genitrix. ℟. Ut digni efficiamur promissionibus Christi. Oremus.

COncede nos famulos tuos, qs̄umus dn̄e De⁹ perpetua mentis & corporis sanitate gaudere: & gloriosa btē Marie semper virginis intercessione, a presenti liberari tristitia, & eterna perfrui letitia.

Ab oct. Epiph. vsq; ad Purificationē dn̄i ℣. Post partū virgo inuiolata pmansisti. ℟. Dei genitrix intercede pro nobis. Orō. Deus q salutis eterne. post Completorium. folio 63.

¶ De Apostolis. Antiphona.

PEtrus Apostolus & Paulus doctor gētiū, ipsi nos docuerunt legem tuam dn̄e. ℣. Constitues eos principes super omnē terram. ℟. Memores erunt nominis tui domine.

Ad Mat. An. Gloriosi principes terre, quomodo in vita sua dilexerūt se, ita & i morte nō sūt separati,

separati. ℣. In oẽs terrã exiuit sonus eoꝝ. ℟. Et i fines orbis terrę verba eorum. Oremus.

Deus, cui⁹ dextera beatũ Petrum ambulantem i fluctibus ne mergeretur erexit: ⁊ coapostolũ eius Paulũ tertio naufragantẽ de profundo pelagi liberauit: exaudi nos ꝓpiti⁹ ⁊ cõcede: vt amborum meritis ęternitatis gloriã cõsequamur. De pace. An. Da pacẽ dñe in diebus nostris, quia nõ est alius qui pugnet ꝓ nobis, nisi tu Deus noster. ℣. Fiat pax in uirtute tua. ℟. Et abundantia in turribus tuis. Oremus.

Deus, a quo sancta desideria, recta consilia, ⁊ iusta sunt opera: da seruis tuis illam quam mundus dare non potest pacem: vt ⁊ corda nostra mandatis tuis dedita, ⁊ hostium sublata formidine, tp̃a sint tua ꝓtectiõe trãquilla. Per dñm. ℣. Dñs vob. ℟. Et cũ spiritu tuo. ℣. Benedicam⁹ dño. ℟. Deo grãs. ℣. Fideliũ animę per misericordiã Dei requiescant in pace. ℟. Amen. Deinde secreto Pater noster.

¶ Sic terminatur officiũ vbi alia non sequatur hora.

¶ Ultra dictas cõmē. fit cõm. de Patrono Ecclesię suo loco secundum dignitatem Patroni.

¶ Dicte cõm. seu suffragia dñẽ ab oct. Epiphę. vsq; ad Aduen. Et ab oct. Epiph'. vsq; ad Dñicam Passionis exceptis dup. ⁊ infra oct. Quãdo o de offm̃ beatę Marię, non fit alia cõm. de ea.

¶ In feriali officio ante cõm. d s. Maria, ⁊ d Aplis primo fit cõmemoratio de Cruce, vt su.

AD COMPLETORIVM.

Lector dicit. Iube dõne benedicere. Bño. Noctẽ quietã ⁊ finez perfectũ: cõcedat nobis dñs omnipotens. ℟. Amẽ. Lectio.

Fratres, Sobrij estote, ⁊ uigilate: q: aduersari⁹ vester diabolus: tanquam leo rugiens, circuit quęrens quez deuoret, cui resistite fortes in fide. Tu autẽ domine miserere nostri. ℟. Deo gratias. ℣. Adiutoriũ nostrũ in nomine dñi. ℟. Qui fecit cęlum: ⁊ terram. Pater noster. dicit totũ secre. Deide absolute fit cõfessio cõis alternatiz vt su. ad Primã. 121 Et facta absolutiõe dicitur ℣.

Conuerte nos Deus salutaris nr̃. ℟. Et auerte irã tuam a nobis. ℣. Deus i adiutoriũ meũ intende. ℟. Dñe ad adiuuandum. Gła. Miserere. Exc. Pasch. Al'. Psalla. Ps 4.

Cum inuocarem exaudiuit me deus iustitię meę: in tribulatione dilatasti mihi. Miserere mei: ⁊ exaudi orationem meam.

Filij hominum vsquequo graui corde: vt quid diligitis vanitatem, ⁊ quęritis mendacium.

Scitote quoniã mirificauit dominus

minus sanctuz suum, dñs exau
diet me, cuz clamauero ad eû.
I rascimini,ꝛ nolite peccar: q̄
dicitis in cordibus vestris:ꝛ in
cubilibus vestris, compungi/
mini:
S acrificate sacrificiû iustitie:
ꝛ sperate i domino:multi dicût
quis ostendit nobis bona?
S ignatum est super nos lumē
vultus tui domine: dedisti leti
tiam in corde meo.
A fructu frumenti, vini,ꝛ olei
sui, multiplicati sunt.
I n pace in idipsum:dormiam
ꝛ requiescam.
Q uoniaz tu dñe singularite: i
spe: constituisti me. Psalꝰ 30.
I N te domine speraui,nō
confundar in eternum:in
iustitia tua libera me.
I nclina ad me aurem tuā:ac
celera vt eruas me.
E sto mihi in Deum protecto/
rem,ꝛ in domum refugij: vt sal
uum me facias.
Q m̄ fortitudo mea ꝛ refugiû
meum es tu, ꝛ propter nomen
tuû deduces me,ꝛ enutries me.
E duces me de laqueo hoc
quem absconderunt mihi: quo
niaz tu es protector meus.
I n manꝰ tuas cōmendo spiri
tû meû: redemisti me domine
Deus veritatis. Psalmus 90.
Q Ui habitat i adiutorio al
tissimi :in ꝓtectione Dei
celi commorabitur.
D icet domino, susceptor meꝰ
es tu,ꝛ refugium meum:Deus
meus sperabo in eum.
Q m̄ ipse liberauit me de laq̄o
venantium: ꝛ a verbo aspero.
S capulis suis obûbrabit tibi:
ꝛ sub pennis eius sperabis.
S cuto circûdabit te ṽitas eiꝰ:
nō timebis a timore nocturno.
A sagitta volāte in die,a nego
cio perambulāte i tenebris: ab
incursu,ꝛ demonio meridiano.
C adēt a latere tuo mille,ꝛ de
cez millia a dextris tuis: ad te
autem non appropinquabit.
U eruntamē oculis tuis cōsi/
derabis: ꝛ retributionem pec/
catorum videbis.
Q m̄ tu es domine spes mea:
altissimum posuisti refugium
tuum.
N on accedet ad te malû: ꝛ fla
gellum non appropinquabit ta/
bernaculo tuo.
Q uoniam angelis suis māda
uit de te: vt custodiāt te in om
nibus vijs tuis.
I n manibus portabunt te,ne
forte offendas ad lapidem pe/
dem tuum.
S uper aspidem ꝛ basiliscû am
bulabis, ꝛ cōculcabis leonem,
ꝛ draconem.
Q uoniā in me sperabit,libera
bo eum protegam euz, quoniā
cognouit nomen meum.
C lamabit ad me, ꝛ ego exau/
diā eû, cû ipso suz i tribulatio/
ne:eripiā euz, ꝛ glorificabo eû.
L ongitudine dierum replebo
eum: ꝛ ostendam illi salutare
meum. Psalmus. 133.

E Cce nunc benedicite dñm omnes serui domini.
Qui statis in domo domini: i atrijs domus dei nostri.
In noctib⁹ extollite man⁹ vestras in sancta, ⁊ bñdicite dñm.
Benedicat tibi dñs ex Sion: qui fecit cęlum ⁊ terram.
Aña. Miserere mihi domine, ⁊ exaudi orationem meam.
Tempore Paschali. Aña. Alle, alle, all. Hymnus.

TE lucis ante terminum
Rerum creator poscim⁹:
Ut solita clementia
Sis pręsul ad custodiam.
Procul recedant somnia,
Et noctium phantasmata,
Hostemq; nostrum cōprime,
Ne polluantur corpora.
Presta pater omnipotentes,
Per Jesum Christum dñm,
Qui tecum in perpetuum
Regnat cū sancto spū. Amen.

TU autem in nobis es dñe ⁊ nomen sanctū tuū inuocatū est sup nos: ne derelinquas nos domine deus noster. ℟. In manus tuas domine. Commendo spiritū meum. ℣. Redemisti nos domine, Deus veritatis. ℟. Cōmēdo. ℣. Glia ℟. In manus tuas. ℣. Custodi nos domine vt pupillā oculi ℟. Sub vmbra alaruz tuaruz protege nos. Aña. Salua nos.

Canticum Simeonis.

NUnc dimittis seruū tuuz domine: secundūz verbū tuum in pace.
Quia viderūt oculi mei, salutare tuum.
Quod parasti ante faciez omnium populorum.
Lumen ad reuelationem gentiuz: ⁊ gloriā plebis tuę Israel.
Gloria patri. Añ. Salua nos domine vigilantes, custodi nos dormientes: vt vigilemus cum Christo, ⁊ requiescam⁹ in pace.

¶ Seq. preces semper dñr pręterquā in officio duplicis. Quę in feriali officio tēpore Aduētus, Quadrag. ⁊ quatuor temporū quādo dictę sunt preces i Vesperis, dñr flexis genibus.

Kyrie eleison. Christe eleis. Kyrie elei. Pater nr. sec. ℣. Et ne nos. ℟. Sed libera nos. Credo in Deum. secreto.
℣. Carnis resurrectionem.
℟. Vitam ęternam. Amen.
℣. Benedictus es dñe Deus patrum nostrorum. ℟. Et laudabilis, ⁊ gloriosus in secula.
℣. Benedicamus patrem, ⁊ filium cum sancto spiritu.
℟. Laudemus ⁊ superexaltemus eum in secula.
℣. Benedictus es dñe i firmamēto celi. ℟. Et laudabilis, ⁊ gloriosus, ⁊ superaltat⁹ i secla.
℣. Benedicat, ⁊ custodiat nos omnipotens, ⁊ misericors dominus. ℟. Amen.
℣. Dignare dñe nocte ista.
℟. Sine petō nos custodire.
℣. Miserere nostri domine:
℟. Miserere nostri.

℣. Fiat

℣. Fiat misericordia tua dñe super nos. ℟. Quemadmoduʒ sperauimus in te.
℣. Dñe exaudi orationem meaʒ. ℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiscuʒ. ℟. Et cum spiritu tuo. Oremus.

Visita, quęsumus dñe, habitationẽ istaʒ: ⁊ omnes insidias inimici ab ea longe repelle: angeli tui sancti habitẽt in ea, qui nos i pace custodiãt: ⁊ benedictio tua sit super nos semper. Per dominum nostrũ.
℣. Dñs vobiscũ. ℟. Et cũ spiritu tuo. ℣. Benedicamus dño. ℟. Deo gratias. Benedictio.
Benedicat, ⁊ custodiat nos oĩpotens, ⁊ misericors dominus, pater, ✠ ⁊ filius, ✠ ⁊ spiritus ✠ sanctus. ℟. Amen.

Deinde dicitur vna ex infrascriptis Antiphonis pro tempore.

¶ A dñica prima Aduentus vsque ad Purificationem. Aña.

Alma redeptoris mater,
quę peruia cęli
Porta manes ⁊ stella maris,
succurre cadenti
Surgere qui curat populo, tu
quę genuisti
Natura mirante tuum sanctũ
genitorem.
Virgo prius ac posterius, Gabrielis ab ore
Sumens illud Aue. peccatorũ
miserere.

In Aduentu. ℣. Angelus dñi nunciauit Marię. ℟. Et cõcepit de spiritu sancto. Oratio.

Gratiã tuam, quęs dñe mentibus nostris infunde: vt qui angelo nunciãte Christi filij tui incarnationẽ cognouimus per passionem eius ⁊ Crucem ad resurrectionis gloriã pducamur. Per eundem Christũ dominum nostrum. ℟. Amen.

Post Natiuitatem domini. ℣. Post partũ vgo inuiolata pmãsisti. ℟. Dei genitrix intercede pro nobis. Oremus:

Deus, qui salutis ęternę beatę Marię virginitate fęcunda humano generi premia pręstitisti: tribue quęsumus: vt ipsam pro nobis intercedere sentiamus: per quam meruimus auctorem vitę suscipere dominum nostruʒ Jesum Christum filium tuum. ℟. Amen.

¶ A Purificatione vsqʒ ad feriã quintã in Cena Dñi. Aña.

Aue regina cęlorum,
Aue domina angeloruʒ:
Salue felix cęli porta,
Ex qua mundo lux est orta.
Gaude virgo gloriosa,
Super omnes speciosa:
Vale o valde decora,
Et pro nobis Christũ exora.

℣. Dignare me laudare te virgo sacrata. ℟. Da mihi virtutem contra hostes tuos.

Oremus.

Concede misericors deus fragilitati nostrę pśidiũ: vt q sanctę Dei genitricis memoriam agimus, intercessionis eius auxilio, a nostris iniquitatibus

tibus resurgamus. Per eundem Christum dominum nostrum. ℟ Amen.

Tempore Paschali. Antipho.

Regina celi letare, halleluia: Quia quem meruisti portare, halleluia.

Resurrexit sicut dixit, halleluia.

Ora pro nobis Deum, halleluia.

℣ Gaude, et letare virgo Maria, halleluia. ℟ Quia surrexit dominus vere, halleluia. Oro

Deus, qui per resurrectionem filii tui domini nostri Jesu Christi familiam tuam letificare dignatus es: presta quesumus: ut per eius genitricem virginem Mariam, perpetue capiamus gaudia vite: Per eundem Christum dominum nostrum. ℟ Amen.

Ab octava Pentecostes, usque ad Adventum. Antiphona.

Salve regina mater misericordie.

Vita, dulcedo, et spes nostra salve.

Ad te clamamus exules filii Eve.

Ad te suspiramus gementes, et flentes in hac lacrymarum valle.

Eia ergo advocata nostra, illos tuos misericordes oculos ad nos converte.

Et Jesum benedictum fructum ventris tui, nobis post hoc exilium ostende.

O clemens, o pia, o dulcis virgo Maria.

℣. Ora pro nobis sancta Dei genitrix. ℟. Ut digni efficiamur promissionibus Christi.

Oremus.

Omnipotens sempiterne Deus: qui gloriose virginis matris Marie corpus, et animam, ut dignum filii tui habitaculum effici mereretur, spiritu sancto cooperante, preparasti: da ut cuius commemoratione letamur, eius pia intercessione ab instantibus malis, et a morte perpetua liberemur. Per eundem Christum dominum nostrum. ℟ Amen.

℣. Divinum auxilium maneat semper nobiscum. ℟. Amen.

Deinde dicitur secreto Pater noster. Ave Maria. et Credo.

Sic dicitur Completorium per totum annum, preterquam in triduo maioris hebdomade, et per octa. Pasche, ut suo loco dicetur.

Antiphone predicte dicuntur etiam in fine Matutinarum si ita discedendum sit a Choro: et tunc dicto Fidelium anime. et Pater noster. secreto, dicitur ℣: Dominus det nobis suam pacem. ℟ Et vitam eternam. Amen.

Deinde dicitur una ex predictis Antiphonis: et in fine.

Divinum auxilium maneat semper nobiscum. ℟. Amen.

Finis Psalterii.

ABSOLVTIONES, ET BENEDICTIONES NOCTVRNORVM.

Pro Dominicis, Festis, & Ferijs.

PRIMI NOCTVRNI.
Absolutiones, & Bñones.
In quolibet nocturno ante lectiones dicitur Pater noster. secreto vsque ad ℣. Et ne nos inducas in tentationem. ℣. Sed libera nos a malo, ℟. Amen. Absolutio.

Exaudi dñe Jesu Christe preces seruorum tuorum, & miserere nobis: qui cum patre & spiritu sancto viuis & regnas in secula seculorum. ℟. Amen. ℣. Iube domne benedicere.

Benedictiones.

1 Benedictione perpetua benedicat nos pater eternus. ℟. Amen.

2 Unigenitus Dei filius nos benedicere, & adiuuare dignetur. ℟. Amen.

3 Spiritus sancti gratia illuminet sensus & corda nostra. ℟. Amen.

SECVNDI NOCTVRNI.
Absolutio.

Ipsius pietas & misericordia nos adiuuet: Qui cum patre, & spiritu sancto viuit, & regnat in secula seculorum. ℟. Amen.

℣. Iube domne benedicere.
Benedictiones.

4 Deus pater omnipotens sit nobis propitius & clemens. ℟. Amen.

5 Christus perpetue det nobis gaudia vite. ℟. Amen.

6 Ignem sui amoris accendat Deus in cordibus nostris. ℟. Amen.

TERTII NOCTVRNI.
Absolutio.

A Uinculis peccatorum nostrorum absoluat nos omnipotens & misericors dominus. ℟. Amen.

℣. Iube domne benedicere.
Benedictiones.

7 Euangelica lectio sit nobis salus, & protectio. ℟. Amen.
Quando non legitur euangelium.

7 Ille nos benedicat, qui sine fine viuit, & regnat. ℟. Amé.
In Dominicis diebus.

8 Diuinum auxilium maneat semper nobiscum. ℟. Amen.
Quando legitur secundum Euangelium.

8 Per euangelica dicta deleantur nostra delicta. ℟. Amen.

In

In solemnitatibus Beate Marię.

8 Cuius festum colimus, ipsa virgo virginum intercedat pro nobis ad dominum.
℟. Amen.

Quando fit de Sancto.

8 Cuius festum colimus, ipse vel ipsa intercedat pro nobis ad dominum.
℟. Amen.

Quando fit de pluribus Sanctis.

8 Quorum vel quarum festum colimus: ipsi vel ipsę intercedat p nobis ad dominuȝ.
℟. Amen.

Quando legitur tertium Euangelium.

9 Uerba sancti euangelij, doceat nos Christus filius Dei.
℟. Amen.

9 Ad societatem ciuium supernorum perducat nos rex angelorum. Amen.

PRO FERIIS.

In feriali officio quando singule tres lectiões sunt de scriptu. Feria secunda, & quinta. Absolutio. & Benedictiones sumuntur ex j. noctur. Feria tertia & sexta, ex ij. noctur. Feria quarta & sabbatho ex iij. noct.

Si aũtē singulę tres lectiones sint de Homilia, Absolutio dicitur eodem ordine. Sed Benedictiones semper vt in tertio noctur. Prima Euangelica lectio. Secunda. Diuinum auxilium. Tertia ad societa.

PRO FESTO SIMPLICI

Si fit de festo simplici Absolutio dicitur eodem ordine vt in ferijs. Sed Benedictiones dñr semper vt in tertio noctur. Prima. Ille nos benedicat. Secunda Cuius vel Quoruȝ vel Quarum. festum colimus. Tertia, Ad societatem.

PROPRIVM DE TEMPORE.

PRIMO SABBATHO ADVENTVS.

Ad Uesperas: Capitulum.

Fratres, Hora e iá nos de somno surgere: nunc enim ꝓpioꝛ est nostra salus, quam cuꝫ credidimus. ℟. Deo gratias.

Sic semper respondetur i fine omnium capitulorum. Hymn. Conditor alme vt in ij. fer. 68. ℣. Rorate celi desup, ꝛ nubes pluant iustum. ℟. Aperiat terra, ꝛ germinet Saluatorem.

Ad Mag. an. Ecce nomē dñi venit de longinquo: ꝛ claritas eius replet orbē terrarū. Oro.

Excita q̃s dñe, potentiam tuā, ꝛ veni, ut ab imminētibus peccatorū nrorū periculis, te mereamur ꝓtegēte eripi, te liberante saluari. Qui viuis ꝛ regnas cū Deo patre i vnitate spūs sancti deꝰ, Per omnia secula seculorum. ℟. Amen.

Cōme. de s. Maria, de Apostolis: ꝛ de pace nō fiunt per totū Aduē. etiā in Offō de sanctis.

¶ In Aduentu non fit de festo nisi fuerit dup. vel semidupl. qḋ si occurrat in dñica, trāsfert in primā diē sibi festo nō ipeditaꝫ: De simplici vero fit tm̄ comm.

DOMINICA PRIMA ADVENTVS.

Ad Mat. Inuit. Regem venturū dñm, Uenite adoremus. Et di in dñicis, ꝛ fer. vsq; ad dominicam iiij. Aduen. ps. Uenite 1. Hym. Uerbum supernū vt i ij. fe 67. In j. noctur. Antiphon. Ueniet ecce rex excelsus. psal. Btūs vir. cum rel. vt in Psalte fo. 2. Post ℣. in quolibet nocturn. dicitur Pater noster. secreto vsque ad ℣. Et ne nos inducas. ℟. Sed libera nos.

ABSOLVTIO.

Exaudi domine Iesu Christe pces seruorū tuorū, ꝛ miserere nobis: q cū pre, ꝛ spū sancto uiuis, ꝛ regnas in secula seculorū. ℟. Amen. Iube domne benedicere. Bñd. Benedictione perpetua benedicat nos pr̄ eternus. ℟. Am̄. Incipit Liber Isaie prophete. Le. prima.

Uisio Isaie filij Amos, q̄ vidit sup Iudā, ꝛ Ierlm̄, in diebus Ozie, Ioathan, Achaz, ꝛ Ezechie regū Iuda. Audite celi, ꝛ auribus percipe terra qm̄ dñs locutus est. Filios enutriui, ꝛ exaltaui: ipsi aūt spreuerunt me. Cognouit bos possessorem suū, ꝛ asinus presepe domini sui: Israel autē me nō cognouit: ꝛ populus meus nō intelle

tellexit. Tu autem domine miserere nostri. ℟. Deo gratias. Sic semper terminant lectiones nisi aliter assignet. Responsorium.

Aspiciens a longe, ecce video Dei potentiam venientem: et nebulam totam terram tegentem. Ite obuiam ei, et dicite. Nuncia nobis si tu es ipse. Qui regnaturus es i populo Israel. ℣. Quique terrigene, et filij hominum, simul i vnum diues. et pauper. ℟. Ite obuiam ei et dicite. ℣. Qui regis Israel intende, qui deducis velut ouem Joseph. ℟. Núcia nobis, si tu es ipse, Qui regnaturus es i populo Israel. ℣. Tollite portas principes vestras, et eleuamini porte eternales, et introibit rex glorie. ℟. Qui regnaturus es i populo Israel. ℣. Gloria patri, et filio: et spiritui sancto. Deinde rep. ℟. Aspiciés a lóge vsq ad ℣. Quique terrigene. Hoc ℟. nó di p hebdomadam.

Iube. Bñd. Unigenitus Dei filius nos benedicere, et adiuuare dignetur. ℟. Amé. Lcó ij.

Ve géti peccatrici, pplo graui iniqtate, semini nequá, filijs sceleratis, dereliquerút dñm, blasphemauerút sanctú Isrl, abalienati sút retrorsum. Super quo percutia3 vos vltra addétes preuaricationé? Omne caput languidú, et omne cor merens: a planta pedis vsq ad uerticé nó est in eo sanitas. Uulnus, et liuor, et plaga tumés non est circumligata, nec curata medicamine, neq fota oleo. ℟. Aspiciebam in visu noctis et ecce in nubibus celi filius hominis veniebat: et datum est ei regnum et honor: Et omnis populus, tribus, et lingue seruient ei. ℣. Potestas eius, potestas eterna: que non auferetur: et regnum eius, quód nó corrumpetur. Et omnis.

Iube domne. Bñd. Spirit⁹ sancti gratia illuminet sens⁹: et corda nostra. ℟. Amé. Lc. iij.

Terra vestra deserta, ciuitates vestre succése igni. Regioné vestrá corá vobis alieni deuorát, et desolabit sicut in vastitate hostili. Et derelinqt filia Sion vt vmbraculú in vinea, et sicut tuguriú in cucumerario, sicut ciuitas, que vastatur. Nisi dñs exercituú reliquisset nobis semen, quasi Sodoma fuissemus, et quasi Gomorrha similes essemus. ℟. Missus est Gabriel angel⁹ ad Mariá virginé desponsatá Joseph, nuncians ei verbú: et expauescit virgo d lumine: ne timeas Maria, inuenisti gratiá apud dñm. Ecce concipies, et paries, et vocabitur altissimi filius: ℣. Dabit ei dñs De⁹ sedé Dauid patris eius, et regnabit i domo Jacob in eternum. Ecce. Glo. Ecce. Sic semp di Gloria patri. i fine vltimi ℟ij cuiuslibet noct. In ij. nocturno. Antiphona. Gaude, et letar. cú rel. ut i psal.

Abso.

A B S O L V T I O.

Ipsius pietas et misericordia nos adiuuet, qui cum patre et spiritu sancto viuit et regnat in secula seculorum. ℟. Amen. Iube domne. Benedictio. Deus pater omnipotens sit nobis propitius et clemens. ℟. Amen.

Sermo s. Leonis Pape. Lectio iiij.

Cum de aduentu regni dei et de mundi fine ac temporum discipulos suos Saluator instrueret, totamque ecclesiam suam in apostolis suis erudiret: Cauete, inquit, ne forte grauentur corda uestra crapula, et ebrietate, et cogitationibus secularibus. Quod utique precepturum: dilectissimi, ad nos specialius pertinere cognoscimus quibus denunciatus dies, etiam si est occultus, non dubitatur esse vicinus. ℟. Aue Maria gratia plena: dominus tecum. Spiritus sanctus superueniet in te: et uirtus altissimi obumbrabit tibi: quod enim ex te nascetur sanctum, vocabitur filius Dei. ℣. Quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco? et respondens angelus dixit ei: Spiritus. Iube. Benedictio. Christus perpetue det nobis gaudia vite. ℟. Amen. Lectio v.

Ad cuius aduentum omnes homines conuenit preparari ne quenquam aut ventri deditum, aut curis secularibus inueniat implicatum. Quotidiano enim dilectissimi experimento probatur potus satietate aciem mentis obtundi: ciborum nimietate vigorem cordis hebetari, ita ut delectatio edendi etiam corporum contraria sit saluti, nisi ratio temperantie obsistat illecebre, et quod futurum est oneri, subtrahat voluptati. ℟. Saluatorem expectamus dominum Iesum Christum: Qui reformabit corpus humilitatis nostre configuratum corpori claritatis sue. ℣. Sobrie et iuste, et pie viuamus in hoc seculo expectantes beatam spem, et aduentum glorie magni dei. Qui. Iube. Benedictio. Ignem sui amoris accendat deus in cordibus nostris. ℟. Amen. Lectio vi.

Quamuis enim sine anima nihil caro desideret, et inde accipiat sensus, unde sumit et motus: eiusdem tamen est animae, quedam sibi subdite negare substantie, et interiori iudicio ab inconuenientibus exteriora frenare, ut a corporeis cupiditatibus sepius libera, in aula mentis possit diuine uacare sapientie, ubi omni strepitu terrenarum silente curarum in meditationibus sanctis, et in deliciis letetur eternis. ℟. Obsecro domine mitte quem missurus es: vide afflictionem populi tui. Sicut locutus es veni: et libera nos. ℣. Qui regis Israel intende, qui deducis uelut ouem Ioseph: qui sedes sup Cherubim, Sicut. Gloria. Sicut. In iij. noc. Añ Gabriel angelus. cum reliquis ut in Psalt. folio 7.

A B S O L V T I O.

A Vinculis peccatorum nostrorum absoluat nos omnipotens et misericors dominus. ℟. Amen. Iube.

be. Bño. Euãgelica lcõ sit no/bis salus, ⁊ ptectio. ℟. Amen.
Lcõ s. euãg. bm Lucã. Lec. vij.
t.21 In illo tpe: Dixit Jes⁹ di/scipulis suis: Erũt signa i Sole, ⁊ Luna, ⁊ Stellis, ⁊ in terris pressura gentiuȝ. Et rel.
Homilia S. Gregorij Papę.
Dominus ac redẽptor nr̃ paratos nos inuenire de/siderans, senescentem munduȝ quę mala sequãtur denunciat, vt nos ab eius amore cõpescat. Appropinquantẽ eius terminũ quãtę percussiones pręueniant innotescit: vt si Deum metuere in tranquillitate nolumus, vi/cinum eius iudicium vel pcus/sionib⁹ attriti timeam⁹. ℟. Ecce vgo cõcipiet, ⁊ pariet filiũ, dicit dñs: Et vocabitur nomen eius admirabilis, Deus fortis. ℣. Sup soliũ Dauid ⁊ super re/gnum eius sedebit in ęternum. Et. Iube. Bñn. Diuinuȝ au/xilium maneat semp nobiscuȝ.
Quando fit officium de sancto vel sancta di: Cuius festũ coli/mus: ipse vel ipsa intercedat pro nobis ad dñm. ℟. Amen.
Pro pluribus dicitur Quoruȝ festum colimus, ipsi intercedãt pro nobis ad dominum.
Qn fit offm de Sancta Maria. Ipsa virgo virginũ intercedat pro nobis ad dominũ. Lec. viij.
Huic etenim lectioni scti euãgelij, q̃ modo vestra fraternitas audiuit, paulo su/perius dñs pmisit dicens. Ex/urget gẽs ɔtra gentẽ, ⁊ regnũ aduers⁹ regnũ, ⁊ erũt terręmo/tus magni per loca, ⁊ pestilen/tię, ⁊ fames. Et quibusdã inter positis, hoc quod mõ audistis, adiũxit: Erunt signa in sole, ⁊ lu/na, ⁊ stellis, ⁊ in terris pressura gentiũ, pre confusione sonitus maris, ⁊ fluctuũ. Ex quibus p/fecto omnibus ali a iam facta cernimus, alia in proximo vẽtu/ra formidamus. ℟. Audite v/bũ dñi gentes: ⁊ annunciate il/lud in finibus terrę: Et insulis quę procul sunt dicite, Salua/tor nr̃ adueniet. ℣. Annũciate, ⁊ auditũ facite, loqmini, ⁊ cla/mate. Et. Iube dñe. Bño. Ad societatẽ ciuium supernoꝝ perducat nos rex angelorum.
Qui legit aliud Euãg. cum Ho/milia di sequ. Bñdictio. Per euangelica dicta deleantur no/stra delicta. ℟. Amẽ. Predicto ordine dñr Absolu. ⁊ Bñdictio nes quãdocunq; fit offm ix. lec.
¶ Qñ vero fit trin lcõnuȝ, si sin/gulę tres lec. sunt de scriptura: Absol. ⁊ bño. j. noc. dñr ij. ⁊ v. fe.
¶ Secundi noct. iij. ⁊ vj. feria.
¶ Tertij noc. iiij. fer. ⁊ Sabba/tho. omissa Bñone ante Euãg. cuius loco di: Ille nos benedi/cat: qui sine fine viuit, ⁊ regnat.
¶ Si aũt singulę tres lect. non sint de Script. Absolones dñr eodẽ ordine. Bñones vero, vt i tertio nocturno. Si fit de lctõ Prima erit Ille nos bñdicat. Secunda. Cuius festã.n.

Tertia

Tertia Ad societatem: Le. ix.

Nam gētem cōtra gentem exurgere, earumque pres suram terris insistere, plus iam in nostris tēporibus cernimus, quam in codicibus legimus. Quod terremotus vrbes innumeras obruat, ex aliis mūdi partibus scitis quā frequēter audiuimus. pestilētias sine cessatiōe patimur. Signa vero i Sole, et Luna, et Stellis adhuc apte minime vidimus: sed qr et hec nō longe sint, ex ipsa iam aeris immutatiōe colligimus. R. Ecce dies veniūt, dicit dñs, et suscitabo Dauid germen iustum, et regnabit rex, et sapiēs erit, et faciet iudicium et iustitiam i terra. Et hoc est nomen qd vocabunt eū: Dñs iustus nr. V. In diebus illis saluabit Juda, et Israel habitabit cōfidēter. Et. Glo. Et. Ab hac Dñica vsqz ad Matiu. Dñi, et a Dñica Septu. vsqz ad pascha dñicis dieb. dr ix. R. qr Te Deum non dr nisi in festis.

AD LAVDES. Aña. In illa die stillabūt mōtes dulcedinem, et colles fluēt lac, et mel: Halleluia. Psalm. Dominus reg. 8. Aña. Jucundare filia Sion, et exulta satis filia Jerlm, hal. ps. Jubilate 8. Aña. Ecce dñs veniet, et omnes sancti eius cū eo, et erit i die illa lux magna, hal. ps. Deus De meus. 8. Aña. Oēs sitientes venite ad aquas: querite dñm dū inueniri potest, hallel. Cant. Bñdicite. 9. Aña. Ecce veniet propheta magnus, et ipse renouabit Jerusalem, Halleluia. ps. Laudate. 9. Cap. Fratres, Hora est. 65. vt sup. in Uesp. Hy. Uox clara ecce int. 68. vt in v. feria. V. Uox clamantis in deserto, parate viam domini. R. Rectas facite semitas eius. Ad Bñs. Aña. Spiritus sanctus in te descendet Maria: ne timeas: habebis in vtero filium Dei, halleluia. Oratio vt sup.

¶ Ad Primā, iii. vi. et ix. Añe de Laud. dñi: p ordinem quarta Aña pretermissa, Quod seruatur in dñicis Aduētus, et p Hebd. ¶ In fer. offō sumunt ex dñica pcedēti nisi ad Lau. feriales ppriē Añe assignent. ¶ Ad i. Hym. Jam luci. 10. Aña. In illa die. psalm. Deus in noie. 10. cum rel. de Psal. Capitulo Regi seculorum. 12. R. bre. Christe fili Dei viui, Miserere nobis. Rep. Christe fili Dei viui Miserere nobis. V. Qui venturus es in mundū. R. Miserere nobis. V. Gloria. R. Christe fili dei viui, Miserere nobis. V. Exurge Christe.

Sic dr quotidie vsqz ad Natiuitatē dñi et in offō de Sāctis. Deide Kyrie el. Christe el. Kyrie el. Pater nr. Credo V. Et ego ad te dñe clamaui. cum rel. vt in Psalte. fol. 12. Ad Absol. cap. lcō bre. Dñe miserere. et dr in officio et ferys vsque ad Uig. Nati. Dñi exclusiue.

Ad iij. Hym. Nūc sanct. fo. 15. Añ. Jucūdare. ps. Legē pone: cū rel. Cap. Fratres, Hora 65. ℟. bre. Ueni ad liberādū nos, Dñe deus v̄tutū. Repe. Ueni ad liberandum nos, dñe Deus virtutū. ℣. Ostende faciē tuā, & salui erim⁹. ℟. Dñe de⁹ virtutū. ℣. Gloria pri, & filio, & spiritui scto. ℟. Ueni ad liberandū nos dñe de⁹ virtutū. ℣. Timebūt gētes nomē tuū dñe. ℟. Et oēs reges terrę gloriā tuā. Sic repetunt ℣. i ℟. br. horarū. Ad vj. Añ. Ecce dñs. Cap.

Ro. 13. Nox pcessit, dico autē appropinquauit: abijciam⁹ ergo opera tenebrarū, & induamur arma lucis. ℟. Ostende nobis dñe, Misericordiā tuā. Repe. Ostēde nobis domine. ℣. Et salutare tuum da nobis. Misericordiā tuā. Glo. Ostende. ℣. Memento nostri domine in beneplacito populi tui. ℟. Uisita nos in salutari tuo. Ad ix. Añ. Ecce veniet. Cap.

Sicut i die honeste ambulemus, nō in comessationibus & ebrietatibus, non in cubilibus & impudicitijs, nō in cōtentione & ęmulatione: sed induimini dominum Jesum Christum. ℟. Super te Jerusalem, Orietur dominus. Repe. Sup te Jerusalem. ℣. Et gloria ei⁹ in te videbitur. Orietur. Glo. Super. ℣. Domine deus virtutum cōuerte nos. ℟. Et osten de faciem tuam, & salui erim⁹.

Ad Uesp. Añ. In die illa: cū rel. de Laud. ps. Dixit d. 52. cū rel. de Dñica. Cap. Fratres, Hora ē. 65. Hy. Conditor. 68. ℣. Rorate celi. vt su. i j. Uesp. Ad Mag. Añ. Ne timeas Maria: inuenisti enim gratiā apud dñm: ecce concipies, & paries filiū, hal. Oro. Excita q̄s dñe. Nr. ℣. & ℟. b. huius Dñice dīr in alijs dñicis & ferijs Aduēt⁹.

FERIA SECVNDA.

Dicitur Officiū Defunctor: Ad Matut. Inuita. Regē vēturum dñm, Uenite adoremus. Et dī in dñicis, & ferijs, vsq; ad Dñicā iij. sed postea dī: Prope est iam dñs, Uenite adoremus. ps. Uenite. fol. 1. Hymnus.

Verbū supernum pdiens,
A patre olim exiens,
Qui natus orbi subuenis
Cursu decliui temporis:
Illumina nunc pectora,
Tuoq; amore concrema,
Audito vt preconio
Sint pulsa tandem lubrica,
Iudexq; cum post aderis,
Rimari facta pectoris,
Reddens vicem pro abditis,
Justisq; regnum pro bonis,
Non demum arctemur malis
Pro qualitate criminis,
Sed cum beatis compotes,
Simus perennes celibes.
Laus honor, virtus, gloria,
Deo patri, & filio,
Sancto simul paraclito,
In seculorum secula.
Amen.

Añ.

An. Dñs defensor. Ps. Dñs illuminatio. 19. cũ rel. de psalterio post ℣. & Pater noster. Absolutiones & Bñdictiones in hec & seq. fer. dñr ordine supius dscr. De Isaia pphetã. Lcõ prima.

Lauamini, mundi estote, auferte malũ cogitationũ vestrarum ab oculis meis. Quiescite agere puerse: discite bñfacere: quęrite iudiciũ, subuenite oppresso, iudicate pupillo, & defendite viduã. Et venite, & arguite me, dicit dñs. Si fuerint peccata vestra vt coccinũ, quasi nix dealbabuntur: & si fuerit rubra sicut vermiculus, velut lana alba erunt. ℟. Suscipe verbum virgo Maria, qđ tibi a dño per angelũ transmissuȝ est: cõcipies, & paries deum pariter & hoiem. Ut benedicta dicaris inter omnes mulieres. ℣. Paries quidẽ filiũ: & virginitatis non patieris detrimẽtũ: efficieris grauida, & eris mater semp intacta. Ut bene. Lcõ ij.

Si volueritis, & audieritis me, bona terrę comedetis. Qđ si nolueritis, & me ad iracundiã puocaueritis, gladi⁹ deuorabit vos, qȝ os dñi locutũ est. Quomodo facta ẽ meretrix ciuitas fidelis, plena iudicii? iustitia habitauit in ea, nũc aũt homicidę. Argentũ tuũ versum est i scoriã: vinũ tuũ mistũ est aqua. Principes tui infideles socij furũ. Oẽs diligunt munera, sequunt retributiones. Pupillo nõ iudicãt, & causa viduę nõ ingredit ad illos. ℟. Letent celi & exultet terra: iubilate mõtes laudeȝ: quia dñs nr̃ veniet. Et pauperuȝ suoꝝ miserebitur. ℣. Orietur in dieb⁹ ei⁹ iustitia. & abundantia pacis. Et. L. iij.

Propter hoc ait dñs deus exercituuȝ fortis Israel: Heu cõsolabor sup hostib⁹ meis & vindicabor de inimicis meis, & cõuertam manuȝ meã ad te: excoquã ad purum scoriaȝ tuã, & auferam omne stannum tuũ, & restituã iudices tuos, vt fuerunt prius, & psiliarios tuos sicut antiquitus. Post hęc vocaberis ciuitas iusti, vrbs fidelis. Sion in iudicio redimetur, & reducent eam in iustitia, & conteret scelestos, & pctõres simul. ℟. Alieni non transibunt p Jerusalem amplius. Nam in illa die stillabunt montes dulcedinem, & colles fluent lac, & mel, dicit dñs. ℣. De⁹ a Libano veniet: & sãctus de monte vmbroso & cõdenso. Nam. Glo. Naȝ.

Ad Laudes. Añа. Miserere. ps idẽ, cũ rel. ꝺ Psalt. 23. Ca.

Uenite ascẽdam⁹ ad montem dñi, & ad domũ Dei Jacob, & docebit nos vias suas: & ambulabim⁹ in semitis eius: qȝ de Sion exibit lex, & verbuȝ domini de Jerusaleȝ. Hym. Isa. 2.

Uox clara ecce intonat,
Obscura queqȝ increpat,
Pellantur eminus somnia,
Ab ethere Christus pmicat.

Mens iam resurgat torpida,
Que forde extat saucia:
Sidus refulget iam nouum,
Ut tollat omne noxium.
E sursum agnus mittitur,
Laxare gratis debitum:
Omnes pro indulgentia
Uocem demus cũ lacrymis,
S ecundo vt quum fulserit,
Mundumq horror cinxerit,
Non pro reatu puniat,
Sed pius nos tunc protegat,
L aus, bonor, virtus, gloria,
Deo patri, & filio,
Sancto simul paraclito,
In seculorum secula. Amẽ.
℣. Uox clamãtis i deserto, Pa rate viã dñi. ℟. Rectas facite semitas eius. Ad Bñd. Añа. Angelus dñi nũciauit Marie, & concepit de spũ sancto, all'. Deinde dñr pces. vt i psalt. 24. Pr nr. ℣. Ego dixi dñe. Oro. Excita. vt sup. Oro Dñicę pre ritę semp oi p hebdo. in feria li offõ, qñ ppria nõ assignatur.

Ad Tertiam. Capitulum.

Jer. 23. E Cce dies veniunt: dicit dominus, & suscitabo Dauid germen iustũ: & regna bit rex & sapiens erit, & faciet iudicium, & iustitiam in terra. ℟. bre. Ueni ad liberandum nos. Domine De⁹ btutũ. Rep. Ueni. ℣. Ostẽde faciẽ tuã, & sal ui erimus. ℟. Dñe Deus vir tutũ. ℣. Gloria patri, & filio, & spiritui sancto. ℟. Ueni ad li berãdũ nos Dñe Deus virtu tũ. ℣. Timebũt gẽtes nomẽ tuũ domine. ℟. Et omnens reges terre gloriam tuam. K yrie eleison. C hriste eleison. K y rie el. P ater nr. Et ne nos. ℣. Dñe Deus vir. vt in psalt. 16.

Ad Sextam Capitulum.

Jer. 23. I N dieb⁹ illis saluabit Ju da: & Israel habitabit cõ fidenter: & hoc est nomẽ qđ voca bunt eũ: dñs iustus nr. ℟. br. Ostende nobis dñe Misericor diã tuã. Rep Ostende. ℣. Et salutare tuũ da nobis. Misericor diã. Glo Ostẽde. ℣. Memẽto nostri dñe in beneplacito popu li tui. ℟. Uisita nos in saluta ri tuo. K yrie el. Ad ix Cap.

Isa. 14. P Rope est vt veniat tẽpus eius, & dies ei⁹ nõ elõga buntur: miserebitur enĩ dominus Jacob, & Israel saluabitur ℟. br. Sup te Jerusalẽ, Orietur dñs. Rep. Super te Jerusalẽ. ℣. Et gloria eius in te videbit. Orietur. Glo. Super. ℣. Ueni dñe, & noli tardare. ℟. Rela xa facinora plebi tue. Deinde K yrie eleison.

Ad Uesperas. Antiphona.

Inclinauit. Ps Dilexi. cuz rel. de Psalterio. fol. 54. Capl'm.

Gen. 49. N On auferetur sceptrũ de Juda, & dux de femore eius, donec veniat qui mitten dus est: & ipse erit expectatio gentium. Hymnus.

C Onditor alme siderum,
Aeterna lux credentium,
Christe redemptor omnium
Exaudi preces supplicum.

O ut condolens interitu
Mortis perire seculum,
Saluasti mundum languidū,
Donans reis remedium.
U ergente mundi vespere,
Uti sponsus de thalamo.
Egressus honestissima
Uirginis matris clausula:
C uius forti potentię
Genu curuantur omnia,
Cęlestia, terrestria,
Nutu fatentur subdita.
T e deprecamur agie,
Uenture iudex seculi,
Conserua nos in tempore,
Hostis a telo perfidi.
L aus, honor, virtus, gloria,
Deo patri, & filio,
Sancto simul paraclito:
In seculorum secula. Amen.
℣. Rorate cęli desuper, & nubes pluāt iustū. ℟. Aperiatur terra, & germinet Saluatorem. Ad Magnificat. Antiphona.

Leua Jerusalem oculos tuos & vide potētiā regis: ecce Saluator venit soluere te a vinculo. Deide dr̄r pces vt ī. i psal. 54. Cap. ꝑdictū dr̄r i feriali officio vsq ad Uigiliam Natiu. Dn̄i.

FERIA TERTIA.
De Ysaia propheta. Lectio. I.

Ysa. I. Uerbum qđ vidit Ysaias filius Amos super Judam, & Jerusalem. Et erit in nouissimis diebus preparatus mons domus domini in vertice montium, & eleuabitur super colles, & fluēt ad eū oēs gētes: & ibūt populi multi, & dicent: Uenite ascendamus ad montem domini, & ad domū dei Jacob: & docebit nos vias suas, & ambulabimus in semitis eius: quia de Sion exibit lex, & verbum domini de Jerusalem. ℟. Montes Israel ramos vestros expandite & florete, & fructus facite, Prope est, vt veniat dies domini. ℣. Rorate cęli desuper, & nubes pluant iustū: aperiatur terra, & germinet Saluatorem. Prope. Lectio ij.

Et iudicabit gentes, & arguet populos multos, & cōflabunt gladios suos ī vomeres & lāceas suas in falces. Nō leuabit gēs cōtra gentē gladiū nec exercebunt vltra ad pręliū. Domus Jacob venite: & ambulemus in lumine dei nr̄i. Proiecisti enim populū tuū domū Jacob: qa repleti sunt, vt olim: augures habuerunt vt Philisthym: & pueris alienis adhęserunt. ℟. Erumpant mōtes iucūditatē, & colles iustitiā. Quia lux mūdi dn̄s cū potētia veniet. ℣. De Sion exibit lex, & verbū dn̄i de Jerusalē. Quia. Lcō iij.

Et repleta est terra eius argēto, & auro, & nō est finis thesaurorum eius. Et repleta est terra eius eqs: & innumerabiles quadrigę eius. Et repleta est terra eius idolis, opus manū suarū adorauerūt, qđ fecerūt digiti eorū. Et incuruauit se homo: & humiliatus est vir: ne ergo dimittas eis. ℟. Ecce ab Austro venio

ego dñs Deus vester, Uisitare vos in pace. ℣. Aspiciaz vos ꝛ crescere faciaz, multiplicabimini, ꝛ firmabo pactum meuz uobiscū. Uisitare. Glo. Uisita.

Ad Bñs Añ. Antequā cōuenirent, inuēta est Maria habens in utero de Spiritu sācto, hal.

Ad Ma. Añ. Querite dominū dum inueniri potest: inuocate eum dum prope est, halleluia.

FERIA QVARTA.

℣. Egredief dñs. Pr nr. Et vinculis. 66. Ille nos bñdicat. ꝛ alię bñones i seq. ferijs repetunt p ordinē, vt suis locis dictū est.

De Isaia propheta. Lectio j.

Ecce enī dominator domi nus exercituū auferet a Jerusalē ꝛ a Juda validum, ꝛ fortem: ꝛ omne robur panis, ꝛ omne robur aquę, fortem ꝛ virum bellatorem, iudicez, ꝛ pro phetam: ꝛ ariolū, ꝛ senem, principem super quinquaginta, ꝛ honorabilē vultu, ꝛ consiliariū sapientez de architectis, ꝛ prudentem eloquij mystici. Et dabo pueros pricipes eorū, ꝛ effeminati dñabūt eis. ℟. Rex nr adueniet Christus. Quem Johannes pdicauit agnū esse venturum. ℣. Sup ipsum continebunt reges os suum, ipsum gentes deprecabunt. Quem. L. ij.

Et irruet ppls vir ad virū ꝛ vnusquisqꝫ ad proximū suuz: tumultuabit puer contra senē, ꝛ ignobilis contra nobilē. Apprehendet enim vir fratrez suum, ꝛ domesticū patris sui, ꝛ dicet: vestimentum tibi est, princeps esto nr: ruina autē hęc sub manu tua. Rñdebitqꝫ i die illa: dicens. Nō sum medicus, ꝛ in domo mea nō est panis, neqꝫ uestimētū: nolite ꝯstituere me principem populi. ℟. Ante multū tempus pphetauit Ezechiel: vidi portaz clausam, ꝛ ecce deꝰ ante secula ex ea procedebat p salute mūdi. Et erat iterū clausa, demonstrans uirginem, qa post partum permansit uirgo. ℣. Porta quā vidisti, dñs solus transibit per illam. Et. Le. iij.

Relit enim Jerusalem, Judas cōcidit: qꝛ lingua eorū, ꝛ adinuentiones eoꝝ cōtra dñm, vt prouocarēt oculos maiestatis eius. Agnitio vultus eorum respondet eis, ꝛ peccatum suuz quasi Sodoma pdicauerunt, nec absconderunt. Uę animę eorum, quoniā reddita sūt eis mala. Dicite iusto qm̄ bene quoniam fructum adinuentionum suarum comedet. Uę impio in malum: retributio enim manuum eius fiet ei. ℟. Ecce di. 67. vt in iij. noct. dñicę.

Ad Bñs. Antiph. De Sion exibit lex, ꝛ verbū dñi de Jerusalem.

Ad Mag. Añ. Ueniet fortior me post me, cuius nō sū dignꝰ, soluere corrigiā calciamētorū.

FERIA QVINTA.

De Isaia propheta. Lectio j.

Et apprehēdent septē mulieres virū vnū i die illa, dicen/

dicentes: Panem nrm comedemus, et vestimentis nris operiemur: tantummodo inuocet nomen tuu sup nos, aufer opprobriu nrm. In die illa erit germe dni in magnificentia et gloria, et fruct' terre sublimis, et exultatio his q saluati fuerint d Isrl. Et erit, ois qui relictus fuerit in Sio, et residu' in Ierusale: sactus vocabit, ois qui script' est in vita in Ierusale. ℟ Suscipe fol. 68. vt sup. in ij. fer. Lect. ij.

Cantabo dilecto meo canticum patruelis mei vinee sue. Vinea facta est dilecto meo in cornu filio olei. Et sepiuit eam, et lapides elegit ex illa: et plantauit eam electam, et edificauit turrim in medio eius, et torcular extruxit i ea: et expectauit vt faceret vuas, et fecit labruscas. Nunc ergo habitatores Ierlm, et viri Iuda, iudicate inter me, et vinea mea. Quid est qd debui vltra facere vinee mee, et no feci ei? an q expectaui vt faceret vuas, et fecit labruscas? ℟. Aspiciebam. 65.

Pro dni iez pterite ponuntur i hac, et duab' ferijs seq. ordine in rub. generalib. descripto. L. iij.

Et nunc ostenda vobis qd ego facia vinee mee: Aufera sepe eius, et erit i direptione: diruã maceriam eius, et erit in conculcationem. Et pona ea desertam: non putabitur, et non fodiet, et ascendent super ea vepres, et spine: et nubibus mandabo ne pluant sup eam imbrem. Vinea aut dni exercituum domus Israel est: et vir Iuda, germen eius delectabile: et expectaui, vt faceret iudiciu, et ecce iniquitas: et iustitiam: et ecce clamor. ℟. Missus. 65. Ad Bns. Ana. Benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus vetris tui. Ad Mag. Ana. Expectabo dominu Saluatore meu: et pstolabor eum dum prope est, halla.

FERIA SEXTA.

De Isaia propheta. Le. prima.

In anno, quo mortuus est rex Ozias, vidi dnm sedetem sup soliu excelsum, et eleuatum, et plena erat domus a maiestate eius: et ea que sub ipso erant replebant templu. Seraphim stabant super illud: sex ale vni, et sex ale alteri: duab' velabant facies eius, et duabus velabant pedes eius, et duabus volabant, et clamabat alter ad alterum, et dicebant: Sanctus, sanctus, sanctus, dominus deus exercituum, plena est omnis terra gla ei'. ℟. Aue Maria. 66. vt in ij. noct. dnice. Lectio ij.

Et comota sunt suplimi'naria cardinu a voce clamatis, et dom' repleta est fumo. Et dixi. Ve mihi quia tacui, qr vir pollutus labijs ego sum, et in medio populi polluta labia hntis ego habito: et rege dnj exercituu vidi oculis meis. Et volauit ad me vn' d Seraphin: et in manu ei' calculus que forcipe

cipe tulerat de altari. Et tetigit os meū, et dixit. Ecce tetigi hoc labia tua, et auferet iniquitas tua, et peccatum tuum mūdabitur. ℟. Saluatorem. 66. Lc. ij.

Et audiui vocē dñi dicentis. Quem mittam: et quis ibit nobis? Et dixi: Ecce ego, mitte me. Et dixit: Vade, et dices populo huic. Audite audientes, et nolite intelligere: et videte visionem: et nolite cognoscere. Exceca cor populi huius, et aures eius aggraua, et oculos eius claude, ne forte videat oculis suis, et auribus suis audiat, et corde suo intelligat, et conuertatur, et sanem eū. ℟. Obsecro. 66. Ad Bñs. Añа. Ecce veniet Deus, et homo de domo Dauid sedere in throno, halleuia. Ad Magnificat. Añа. Ex Aegypto vocaui filiū meū: veniet vt saluet populum suum.

SABBATHO

De Ysaia pphetā. Lcō prima.

Et factū est i diebus Achaz filij Joathan filij Ozie regis Juda, ascēdit Rasin rex Sirie, et Phacee filius Romelie rex Israel, in Jerusalē ad pliādū cōtra eā, et nō potuerūt debellare eā. Et nunciauerunt domui Dauid dicentes: Requieuit Syria super Ephraim, et cōmotū est cor ei', et cor ppli ei', sicut mouentur ligna syluarū a facie vēti. Et dixit dñs ad Ysaiā: Egredere i occursū Achaz tu et qui derelictus est Jasub filius tuus, ad extremum aqueductus piscine superioris in via agri fullonis. ℟. Ecce virgo. 66. vt in iij. noct. de Dñica. Lcō ij.

Et dices ad eū: Vide vt sileas: noli timere, et cor tuum ne formidet a duobus caudis titionū fumigātiū istorū, i ira furoris Rasin regis Syrie et filij Romelie, eo quod cōsiliū inierit contra te Syria in malum Ephraim, et filius Romelie dicentes, ascendamus ad Judam, et suscitemus eum, et auellamus eum ad nos, et ponamus regem in medio ei' filium Tabeel. ℟. Audite. 66. Lc. iij.

Et adiecit dñs loqui ad Achaz dicēs. Pete tibi signū a dño Deo tuo in pfundum inferni, siue i excelsū supra. Et dixit Achaz: Nō petā, et nō temptabo dñm. Et dixit. Audite ergo domus Dauid: Nūquid parū vobis est molestos esse hoibus, quia molesti estis et deo meo? Propter hoc dabit dñs ipse vobis signū. Ecce virgo ɔcipiet, et pariet filiū, et vocabitur nomē eius Emmanuel. Butyrum et mel comedet, vt sciat reprobare malū, et eligere bonū. ℟. Ecce dies. 67. Ad Bñs. Añ. Sion noli timere: ecce deus tuus veniet, halleluia.

Ad Vesperas. Capitulum. Ro. c. 15.

Fratres: Quecunque scripta sunt, ad nostram doctrinā, scripta sūt vt per patientiam, et cōsolationem scripturarum spē habeamus

habeamus. Hym. Cōditor. 68 ℣. Rorate. Ad Mag. Antiph. Ueni domine visitare nos in pace, vt letemur coram te cor/de perfecto. Oratio.

Excita dñe corda nr̃a ad preparādas vnigeniti tui vias: vt per eius aduentum pu/rificatib⁹ tibi mentib⁹ seruire mereamur. Qui tecū viuit, ⁊c.

DOMINICA II.

Aduentus.

Ad Matut. Inuitat. Hym. ⁊ reliq. vsq ad lectiones dicūtur vt in dominica precedenti.

De Isaia propheta. Lectio j.

c. 11. Egredietur virga de radice Jesse, ⁊ flos de radice ei⁹ ascendet: ⁊ reqe/scet sup eū spirit⁹ dñi, spūs sapien/tie ⁊ intellectus, spiritus consi/lij ⁊ fortitudinis, spiritus scien/tie ⁊ pietatis: ⁊ replebit eū spi/ritus timoris domini. Non se/cundum visionem oculorū iudi/cabit, neq secundum auditum auriū arguet: sed iudicabit i iu/stitia pauperes: ⁊ arguet in eq/tate pro māsuetis terre. ℟. Ie/rusalem cito veniet salus tua: quare merore consumeris? nun/quid consiliarius non est tibi, quia innouauit te dolor? Sal/uabo te, ⁊ liberabo te, noli ti/mere. ℣ Ego enim sum domi/nus Deus tuus, sanctus Isra/el, redemptor tuus, Saluabo.

Lectio secunda.

Et percutiet terram vga oris sui, ⁊ spū labiorum suorum interficiet impium. Et erit iustitia cingulum lumbor eius, ⁊ fides cinctorium renu eius. Habitabit lupus cū agno, ⁊ pardus cū hedo accubabit, vitulus ⁊ leo ⁊ ouis simul mo/rabuntur, ⁊ puer paruulus mi/nabit eos. Uitulus ⁊ ursus pa/scentur, simul requiescent catu/li eor: ⁊ leo quasi bos comedet. ℟. Ecce dominus veniet, ⁊ om/nes sancti eius cum eo: ⁊ erit i die illa lux magna: ⁊ exibūt de Jerusalem sicut aqua munda: ⁊ regnabit dñs in eternum, Su/per omnes gentes. ℣. Ecce do/minus cum virtute veniet: ⁊ re/gnum in manu eius, ⁊ potestas, ⁊ imperium. Super. Lect. iij.

Et delectabitur infans ab vbere super foramine a/spidis, ⁊ in cauernam reguli, q ablactatus fuerit manum suā mittet. Non nocebunt, ⁊ nō oc/cident in vniuerso mōte sancto meo, quia repleta est terra sciē/tia dñi, sicut aqua maris ope/rientis. In die illa radix Jes/se qui stat in signum populo/rum, ipsum gentes deprecabun/tur, ⁊ erit sepulchrum eius glo/riosum. ℟. Ciuitas Jerusa/lem noli flere: quoniā doluit dominus super te. Et auferet a te omnē tribulationē. ℣ Ec/ce dominus in fortitudine ve/niet: ⁊ brachium eius domina/bitur. Et au. Gloria. Et au.

Q:

De expositione S. Hieronymi presby. in Isaiã xphetã. Li. iiij.

Et egredietur virga d radice Jesse. Usq ad pricipium visionis vel ponderis Babylonis: quod vidit Isaias filius Amos, omnis hec prophetia de Christo est, quã per partes uolumus explanare, ne simul proposita atque differta, lectoris confundat memoriam. Virgam & florem de radice Jesse ipsum dominum Judei interpretantur: quod scilicet in uirga regnantis potentia: in flore pulchritudo monstret. R. Ecce ueniet dominus protector noster sanctus Israel. Coronã regni habẽs i capite suo. V. Et dñabitur a mari usq ad mare, & a flumine usq ad terminos orbis terrarũ. Coronã. Lcõ v.

Nos autem uirgã de radice Jesse sanctam Mariã uirginẽ intelligamus: q nullũ habuit sibi fructicẽ cohęrentẽ, de qua supra legimus: Ecce uirgo cõcipiet, & pariet filiũ. Et florẽ dñz Saluatorẽ, q dicit i cãtico cãticor: Ego flos campi, & liliũ cõuallium. R. Sicut mr cõsolat filios suos, ita cõsolabor uos dicit dñs: & de Jerl'z ciuitate: quã elegi, uẽiet uobis auxiliũ: Et ui debitis, & gaudebit cor uestrũ. V. Dabo in Sion salutem, & in Jerlm gloriã meam. Et. Lc. vj.

Super hunc igit florẽ, q d trũco, & radice Jesse p Mariã uirginẽ repente cõsurget; requiescit spiritus domini: quia in ipso complacuit omnem plenitudinem diuinitatis habitare corporaliter: nequaquam per partes, vt in cęteris sanctis: sed iuxta euangelium eor quod Hebręo sermone conscriptũ legunt Nazarei: Descendet sup eum omnis fõs Spũs sancti: dñs autẽ spiritus est: & vbi spũs dñi ibi libertas. R. Jerusalem plãtabis vineã in montib[9] tuis, exultabis, quoniam dies domini veniet, surge Sion, cõuertere ad dñm Deũ tuum, gaude, & letare Jacob: Quia de medio gentiũ Saluator tu[9] veniet. V. Exulta satis filia Sion: iubila filia Jerusalẽ. Quia. G. loria. Quia.

Lcõ s. euã. bm Matthęũ. S. vij.

In illo tpe: Cũ audisset Jobannes in vinculis opera Christi: mittẽs duos de discipulis suis, ait illi: Tu es q uẽturus es: an aliũ expectamus? Et rel.

Homilia sancti Gregorij pape.

Cũ tot signis tãtisq virtutib[9], nõ scandalizari qs que potuit, sed admirari. Sed infideliũ mens graue i illo scãdalũ tulit, cum eum post tot miracula morientem vidit Unde Paulus dicit: Nos autem pręedicamus Chrm crucifixum, Judeis quidem scandalũ, gentib[9] autem stultitiam. Stultũ quippe hoibus visum est, ut pro hominibus auctor vitę moreretur: & inde ptra eũ homo scandalũ sum/

sumpsit: vnde ei amplius debitor fieri debuit. Nam tanto de us ab hominibus dignius honorandus est, quanto pro hominibus & indigna suscepit. ℟. Egredietur dominus de Samaria ad portam quę respicit ad Orientem: & ueniet in Bethlehē, ambulās sup aquas redemptionis Judę: Tūc saluus erit ois homo: qz ecce veniet. ℣. Et pręparabitur i misericordia solum eius, & sedebit super illud in ueritate. Tunc. Lectio viij.

Quid ē ergo dicere, Beatus qui nō fuerit scādalizatus in me: nisi apta voce abiectionē mortis suę humilitatēqz signare: ac si pateter dicat: Mira quidē facio, sed abiecta pppti nō dedignor: qa ergo moriendo te subsequor: cauēdū valde est hoibus, ne in me mortem despiciant, qui signa venerantur. ℟. Festina, ne tardaueris dñe. Et libera populū tuū. ℣. Veni domine, & noli tardar, relaxa facinora plebi tuę. Et. Lectio ix.

Sed dimissis Johānis discipulis: qd de eodē Johāne turbis dicat audiamus. Quid existis in desertuz videre? arundinē vento agitatā? Qd videlicet nō afferendo: sed negādo intulit. Arundinē quippe mox vt aura otigerit, in partē alterā inflectit. Et qd per arundinē nisi carnalis aius dsignat, q mox vt fauore vel detractione tangit, statim alterā in partē inclinat.

℟. Ecce dñs veniet cū splendore descendēs, & virtus eius cum eo. Visitare populum suum in pace: & constituere super eum vitam sempiternam. ℣. Ecce domin' noster cuz virtute veniet. Visit. Glo. Visit.

Ad Laudes, & p Horas. Aña.

Ecce i nubib' cęli dñs veniet cū pōtestate magna: Hall. ps. Dñs re. 8. cū rel. Aña. Vrbs fortitudinis nostrę Siō, Saluator ponet in ea, murus, & ante murale, aperite portas: qa nobiscum Deus, hall. Aña. Ecce apparebit dñs, & nō mentiet: si morā fecerit, expecta eū, qa veniet, & nō tardabit, hal. Aña. Montes, & colles cātabunt corā deo laudē, & oia ligna syluarz plaudēt manib', qm veniet dñator dñs in regnuz ęternū, Hall. hall. Aña. Ecce dñs nr cū virtute veniet, & illuminabit oculos seruorū suorz. Hall. Cap. Fres. Quęcunqz. 70. Ad Bñs. Aña. Johannes autem cū audisset i vinculis opera Christi: mittens duos de discipulis suis, ait illi: Tu es, qui venturus es, an aliū expectam'? Oro vt su. in Vesp. Ad iij. Aña. Vrbs fortitudi. Cap. Fratres, quęcunqz. 70. ℟. bre. Dñe ę prime. Veni ad liberandum. & Timebunt. 67. Ad vj. Aña Ecce appa. Cap.

Deus autez patientię & solatij, det vobis idipsū sapere in alterutrum, secundum Jesum Christum, vt vnanimes Fo. 15.

tellexit. Tu autem domine miserere nostri. ℟. Deo gratias. Sic semper terminant lectiones nisi aliter assignet. Responsorium. Aspiciens a longe, ecce video Dei potentiam venientem: et nebulam totam terram tegentem. Ite obviam ei, et dicite. Nuncia nobis si tu es ipse. Qui regnaturus es i populo Israel. ℣. Quique terrigene, et filii hominum, simul i vnum diues. et pauper. ℟. Ite obuiam ei et dicite. ℣. Qui regis Israel intende, qui deducis velut ouem Joseph. ℟. Núcia nobis, si tu es ipse, Qui regnaturus es i populo Israel. ℣. Tollite portas principes vestras; et eleuamini porte eternales, et introibit rex glorie. ℟. Qui regnaturus es i populo Israel. ℣. Gloria patri, et filio: et spiritui sancto. Deinde rep. ℟. Aspiciés a lõge. vsq ad ℣. Quique terrigene. Hoc ℟. nõ di p hebdomadam. Iube. Bñ. Unigenitus Dei filius nos benedicere, et adiuuare dignetur. ℟. Amé. Lcõ ij.

Ue gêti peccatrici, pplo graui iniqtate, semini nequã, filijs sceleratis, dereliquerũt dñm, blasphemauerũt sanctũ Isrl, abalienati sũt retrorsum. Super quo percutiaz vos vltra addêtes preuaricationé? Omne caput languidũ, et omne cor merens: a planta pedis vsq ad uerticé nõ est in eo sanitas. Uulnus, et liuor, et plaga tumés non est circumligata, nec curata medicamine, neq fota oleo. ℟. Aspiciebam in visu noctis et ecce in nubibus celi filius hominis veniebat: et datum est ei regnum et honor: Et omnis populus, tribus, et lingue seruient ei. ℣. Potestas eius, potestas eterna: que non auferetur: et regnum eius, quod nõ corrumpetur. Et omnis. Iube domne. Bñ. Spiritus sancti gratia illuminet sensus et corda nostra. ℟. Amé. Le. iij.

Terra vestra deserta, ciuitates vestre succése igni. Regioné vestrã corã vobis alieni deuorãt, et desolabit sicut in vastitate hostili. Et derelinqt filia Sion vt vmbraculũ in vinea; et sicut tuguriũ in cucumerario, sicut ciuitas, que vastatur. Nisi dñs exercituũ reliquisset nobis semen, quasi Sodoma fuissemus, et quasi Gomorrha similes essemus. ℟. Missus est Gabriel angelus ad Mariã virginé desponsatã Joseph, nuncians ei verbũ: et expauescit virgo d lumine: ne timeas Maria, inuenisti gratiã apud dñm. Ecce concipies, et paries, et vocabitur altissimi filius. ℣. Dabit ei dñs Deus sedé David patris eius, et regnabit i domo Jacob in eternum. Ecce. Glo. Ecce. Sic semp di: Gloria patri. i fine vltimi ℟ij cuiuslibet noct. In ij. nocturno. Antiphona. Gaude, et letare. cũ rel. ut i psal.

Abso.

A B S O L V T I O.

Ipsius pietas & misericordia nos adiuuet, q cũ patre & spũ sctõ viuit & regnat in secula seculorum. ℟. Amen. Iube domne. Benedictio. Deus pater omnipotẽs sit nobis ppitius & clemens. ℟. Amen. Sermo s. Leonis Pape. L. iiij.

Cum de aduẽtu regni dei & de mũdi fine ac tẽpoꝝ discipulos suos Saluator instrueret, totãq; ecclesiã suã in aplis suis erudiret: Cauete, inquit, ne forte grauent corda uestra crapula, & ebrietate, & cogitationibus secularibus. Qd vtiq; pceptũ: dilectissimi, ad nos specialius ptinere cognoscim⁹: qbus denũciatus dies, etiã si est occultus, nõ dubitatur esse vicinus. ℟. Aue Maria gra plena: dñs tecũ. Spũs sctũs superueniet in te: & uirtus altissimi obũbrabit tibi: qd enim ex te nascet sanctũ, vocabit filius Dei. ℣. Quomodo fiet istud, quoniam virũ nõ cognosco? & respondens angelus dixit ei: Spirit⁹. Iube. Bñd. Christus ppetue det nobis gaudia vite. ℟. Amẽ. L. v.

Ad cuius aduentũ oẽs hominẽ cõuenit pparari ne quenquã aut vẽtri deditũ, aut curis secularibus inueniat implicatum. Quotidiano enĩ dilectissimi experimento probatur potus satietate aciem mentis obtũdi: cibor nimietate vigorẽ cordis hebetari, ita vt delectatio edendi etiã corporum contraria sit saluti, nisi ratio temperantie obsistat illecebre, & quod futurum est oneri, subtrahat voluptati. ℟. Saluatorem expectamus dominum Iesum Christum: Qui reformabit corpus humilitatis nostre cõfiguratum corpori claritatis sue. ℣. Sobrie & iuste, & pie viuam⁹ i hoc seculo expectãtes beatã spem, & aduẽtũ glorie magni dei. Qui. Iube. Bñd. Ignẽ sui amoris accendat deus in cordibus nostris. ℟. Amen. Lectio vi.

Quamuis enim sine anima nihil caro desideret, & inde accipiat sensus, unde sumit & motus: eiusdẽ tamẽ est aie, qdã sibi subdite negare substãtie, & interiori iudicio ab incõuenientib⁹ exteriora frenare, ut a corporeis cupiditatib⁹ sepius libera, i aula mẽtis possit diuine uacare sapientie, ubi oi strepitu terrenaꝝ silẽte curarũ: i meditatiõib⁹ sanctis, & i delicijs letet eternis. ℟. O bsecro dñe mitte quẽ missurus es: vide afflictionẽ ppli tui. Sicut locut⁹ es veni: & libera nos. ℣. Qui regis Israel intẽde, qui deducis uelut ouem Ioseph: q sedes sup Cherubim. Sicut. Gloria. Sicut. In iij. noc. Añ Gabriel angelus. cum rel. ut i Psalt. folio 7.

A B S O L V T I O.

A Vinculis peccatoꝝ nroꝝ absoluat nos omnipotẽs & misericors dñs. ℟. Amẽ. Iu-

 be.

be. Bño. Euãgelica leõ sit no/bis salus, ⁊ protectio. ℟. Amen.
Leõ s. euãg. sm Lucã. Lec. vij.

c. 21 In illo tpe: Dixit Jes⁹ discipulis suis: Erũt signa i Sole, ⁊ Luna, ⁊ Stellis, ⁊ in terris pressura gentiũ. Et rel.

Homilia S. Gregorij Pape.

Dominus ac redẽptor nr̃ paratos nos inuenire desiderans, senescentem mundũ que mala sequãtur denunciat, vt nos ab eius amore cõpescat. Appropinquantẽ eius terminũ quãte percussiones preueniant innotescit: vt si Deum metuere in tranquillitate nolumus, vicinum eius iudicium vel percussionib⁹ attriti timeam⁹. ℟. Ecce vgo cõcipiet, ⁊ pariet filiũ, dicit dñs: Et vocabitur nomen eius admirabilis, Deus fortis. ℣. Sup soliũ Dauid ⁊ super regnum eius sedebit in eternum. Et. Jube. Bño. Diuinũ auxilium maneat semp nobiscũ.

Quando fit officium de sancto vel sancta di: Cuius festũ colimus: ipse vel ipsa intercedat pro nobis ad dñm. ℟. Amen.

Pro pluribus dicitur Quorũ festum colimus, ipsi intercedãt pro nobis ad dominum.

Qñ fit offm̃ de Sancta Maria. Ipsa virgo virginũ intercedat pro nobis ad dominũ. Lec. viij.

Huic etenim lectioni sctĩ euãgelij, q̃ modo vestra fraternitas audiuit, paulo superius dñs pmisit dicens. Exurget gẽs ctra gentẽ, ⁊ regnũ aduers⁹ regnũ, ⁊ erũt terremotus magni per loca, ⁊ pestilentie, ⁊ fames. Et quibusdã interpositis, hoc quod mõ audistis, adiũxit: Erunt signa in sole, ⁊ luna, ⁊ stellis, ⁊ in terris pressura gentiũ, pre confusione sonitus maris, ⁊ fluctuũ. Ex quibus pfecto omnibus alia iam facta cernimus, alia in proximo ventura formidamus. ℟. Audite vbũ dñi gentes: ⁊ annunciate illud in finibus terre: Et insulis que procul sunt dicite, Saluator nr̃ adueniet. ℣. Annũciate, ⁊ auditũ facite, loqmini, ⁊ clamate. Et. Jube dõne. Bño. Ad societatẽ ciuium supernorũ perducat nos rex angelorum.

Qñ legit aliud Euãg. cum Homilia dĩ sequ. Bñdictio. Per euangelica dicta deleantur nostra delicta. ℟. Amẽ. Predicto ordine dñr Absolu. ⁊ Bñdictiones quãdocunq; fit offm ix. lec.

¶ Qñ vero fit trium lectionũ, si singule tres lec. sunt de scriptura: Absol. ⁊ bño. j. noc. dñr ij. ⁊ v. fe.

¶ Secundi noct. iij. ⁊ vj. feria.

¶ Tertij noc. iiij. fer. ⁊ Sabbato. omissa Bñone ante Euãg. cuius loco dĩ: Ille nos benedicat: qui sine fine viuit, ⁊ regnat.

¶ Si aũt singule tres lect. non sint de Script. Absolones dñr eodẽ ordine. Bñones vero, vt i tertio nocturno. Si fit de lectõ Prima erit Ille nos bñdicat. Secunda. Cuius festũ. n.

Tertia

Tertia Ad societatem: Le.ix.

Nam gẽtem cõtra gentem exurgere, earumque pres suram terris insistere, plus iam in nostris tẽporib⁹ cernimus, quam in codicibus legimus. Quod terremotus vrbes innumeras obruat, ex alijs mũdi ptibus scitis quã frequẽter audiuimus. pestilẽtias sine cessatiõe patimur. Signa vero i Sole, & Luna, & Stellis adhuc aperte minime vidimus: sed q: & hec nõ longe sint, ex ipsa iam aeris immutatiõe colligim⁹. ℟. Ecce dies veniũt, dicit dñs, & suscitabo Dauid germen iustum, & regnabit rex, & sapiẽs erit, & faciet iudicium & iustitiam i terra. Et hoc est nomen qđ vocabunt eũ: Dñs iustus nr. ℣. In diebus il lis saluabit Juda, & Israel habitabit cõfidẽter. Et. Glo. Et. Ab hac Dñica vsq ad Matu. Dñi, & a Dñica Septu. vsq ad pascha dñicis dieb⁹ di ix. ℟. q: Te Deum nõ dr nisi in festis.

AD LAVDES. Aña.

In illa die stillabũt mõtes dulcedinem, & colles fluẽt lac, & mel: Halleluia. Psal. Dominus reg. 8. Aña. Jucundare filia Sion, & exulta satis filia Jerlm, hal. ps. Jubilate 8. Aña. Ecce dñs veniet, & omnes sancti et⁹ cũ eo, & erit i die illa lux magna, Hal. ps. Deus De⁹ meus. 8. Aña. Oẽs sitientes venite ad aquas: querite dñm dũ inueniri potest, hallel. Cant. Bñdicite. 9: Aña. Ecce veniet propheta magnus, & ipse renouabit Jerusalem, Halleluia. ps. Laudate. 9. Cap. Fratres, Hora est. 65. vt sup. in Vesp. Hỹ. Vox clara ecce int. 68. vt in v. feria. ℣. Vox clamantis in deserto, parate viam domini. ℟. Rectas facite semitas eius. Ad Bñs. Aña. Spiritus sanctus in te descendet Maria: ne timeas: habebis in vtero filium Dei, halleluia. Oratio vt sup.

¶ Ad Primã, iij. vj. & ix. Añe de Laud. dñi: p ordinem quarta Aña ptermissa, Quod seruatur in dñicis Aduẽtus, & p Hebd.

¶ In fer. offõ sumunt ex dñica pcedẽti nisi ad Lau. ferie, pprie Añe assignent. ¶ Ad j. Hym. Jam luci. 10. Aña. In illa die. psalm⁹. Deus in noie. 10. cum res. de Psal. Capitulo Regi seculorum. 12. ℟. bre. Christe fili Dei viui, Miserere nobis. Rep. Christe fili Dei viui Miserere nobis. ℣. Qui venturus es in mundũ. ℟. Miserere nobis. ℣. Gloria. ℟. Christe fili dei viui, Miserere nobis. ℣. Exurge Christe.

Sic d: quotidie vsq ad Natiuitatẽ dñi et in offõ de Sãctis. Deide Kyrie el. Christe el. Kyrie el. Pater nr. Credo ℣. Et ego ad te dñe clamaui. cum res. vt in Psalte. fol. 12. Ad Absol. cap. lcõ br. O sie miserere. & d: in dñicis & ferys vs que ad Vig. Nati. Dñi exclusi.

Ad iij. Hym. Nūc sanct. fo. 15. Aña. Iucūdare. ps. Legē pone: cū rel. Cap. Fratres. Hora 65. ℟. bre. Ueni ad liberādū nos, Dñe deus vtutū. Repe. Ueni ad liberandum nos, dñe Deus virtutū. ℣. Ostende faciē tuā. & salui erim⁹. ℟. Dñe de⁹ virtutū. ℣. Gloria pa͂tri, & filio, & spiritui scto. ℟. Ueni ad liberandū nos dñe de⁹ virtutū. ℣. Timebūt gētes nomē tuū dñe. ℟. Et oēs reges terrę gloriā tuā. Sic repetunt ℣. i ℟. br. horarū. Ad vj. Aña. Ecce dñs. Cap.

Ro. 13. Nox pcessit, dico autē appropinquauit: abijciam⁹ ergo opera tenebrarū, & induamur arma lucis. ℟. Ostende nobis dñe, Misericordiā tuā. Repe. Ostēde nobis domine. ℣. Et salutare tuum da nobis. Misericordiā tuā. Glo. Ostende. ℣. Memento nostri domine in beneplacito populi tui. ℟. Uisita nos in salutari tuo. Ad ix. Añ. Ecce veniet. Cap.

Sicut i die honeste ambulemus, nō in comessationibus & ebrietatibus, non in cubilibus & impudicitijs, nō in contentione & ęmulatione: sed induimini dominum Iesū Christum. ℟. Super te Ierusalem, Orietur dominus. Repe. Sup te Ierusalem. ℣. Et gloria ei⁹ in te videbitur. Orietur. Glo. Super. ℣. Domine deus virtutum cōuerte nos. ℟. Et ostende faciem tuam, & salui erim⁹.

¶ Ad Uesp. Aña. In die illa: cū rel. de Laud. ps. Dixit d. 52. cū rel. de Dñica. Cap. Fratres, Hora ē. 65. Hy. Conditor. 68. ℣. Rorate celi. vt su. i j. Uesp. Ad Magt. Añ. Ne timeas Maria: inuenisti enim gratiā apud dñm: ecce concipies, & paries filiū, hal. Oro. Excita qs dñe. Hy. ℣. & ℟. b. huius Dñice dr in alijs dñicis & ferijs Aduēt⁹.

FERIA SECVNDA.

Dicitur Officiū Defunctorū. Ad Matut. Inuita. Regē ventu rum dñm, Uenite adoremus. Et dr in dñicis, & ferijs, vsq; ad Dñicā iij. sed postea dr. Prope est iam dñs, Uenite adoremus. ps. Uenite. fol. 1. Hymnus.

Uerbū supernum pdiens,
A patre olim exiens,
Qui natus orbi subuenis
Cursu decliui temporis:
Illumina nunc pectora,
Tuoq; amore concrema,
Audito vt preconio
Sint pulsa tandem lubrica,
Iudexq; cum post aderis,
Rimari facta pectoris,
Reddens vicem pro abditis,
Iustisq; regnum pro bonis,
Non demum arctemur malis
Pro qualitate criminis,
Sed cum beatis compotes,
Simus perennes celibes.
Laus honor, virtus, gloria,
Deo patri, & filio,
Sancto simul paraclito,
In seculorum secula.
Amen.

Aña.

Rꝫ. Dñs defensoꝛ. ℣. Dñs illuminatio. 19. cū ref. de psalterio post ℣. ꝛ Pater noster. Absolones, ꝛ Bñones in hec ꝛ seq. fer. dñr ordine supius dscr.

De Isaia ppheta. Lcō prima.

Lauamini, mundi estote, auferte malū cogitationū vestrarum ab oculis meis. Quiescite agere puerse: discite bñfacere: querite iudiciū, subuenite oppꝛesso, iudicate pupillo, ꝛ defendite viduā. Et venite, ꝛ arguite me, dicit dñs. Si fuerint peccata vestra vt coccinū, quasi nix dealbabuntur: ꝛ si fuerit rubꝛa sicut vermiculus, velut lana alba erunt. Rꝫ. Suscipe verbum virgo Maria, qd tibi a dño per angelū transmissū est: cōcipies, ꝛ paries deum pariter ꝛ hoiem. Ut benedicta dicaris inter omnes mulieres. ℣. Paries quidē filiū: ꝛ virginitatis non patieris detrimētū: efficieris grauida, ꝛ eris mater semp intacta. Ut bene. Lcō ij.

Si volueritis, ꝛ audieritis me, bona terrę comedetis. Qd si nolueritis, ꝛ me ad iracundiā puocaueritis, gladius deuoꝛabit vos, qꝛ os dñi locutū est. Quomodo facta ē meretrix ciuitas fidelis, plena iudicii: iustitia habitauit in ea, nūc aūt homicidę. Argentū tuū versum est i scoꝛiā: vinū tuū mistū est aqua. Principes tui infideles socij furū. Oēs diligunt munera, sequunt retributiones. Pupillo nō iudicāt, ꝛ causa viduę nō ingredit ad illos. Rꝫ. Letentur celi ꝛ exultet terra: iubilate mōtes laudē: quia dñs nr veniet. Et pauperuꝫ suoꝝ miserebitur. ℣. Oꝛietur in dieb⁹ ei⁹ iustitia. ꝛ abundantia pacis. Et. Lcō iij.

Propter hoc ait dñs deus exercituuꝫ foꝛtis Israel: Heu cōsolaboꝛ sup hostib⁹ meis ꝛ vindicaboꝛ de inimicis meis, ꝛ cōuertam manuꝫ meā ad te: excoquā ad purum scoꝛiaꝫ tuā, ꝛ auferam omne stannum tuū, ꝛ restituā iudices tuos, vt fuerunt pꝛius, ꝛ psiliarios tuos sicut antiquitus. Post hęc vocaberis ciuitas iusti, vꝛbs fidelis. Sion in iudicio redimetur, ꝛ reducent eam in iustitia, ꝛ conteret scelestos, ꝛ pctōres simul. Rꝫ. Alieni non transibunt p Ierusalem amplius. Nam in illa die stillabunt montes dulcedinem, ꝛ colles fluent lac, ꝛ mel, dicit dñs. ℣. De⁹ a Libano veniet: ꝛ sāctus de monte vmbꝛoso ꝛ cōdenso. Nam. Glo. Naꝫ.

Ad Laudes. Añā. Miserere. ps idē, cū ref. d Psalt. 23. Ca.

Venite ascēdam⁹ ad montem dñi, ꝛ ad domū Dei Isa. 2.
Jacob, ꝛ docebit nos vias suas: ꝛ ambulabim⁹ in semitis eius: qꝛ de Sion exibit lex, ꝛ verbuꝫ domini de Jerusalē. Hymn.

Vox clara ecce intonat,
Obscura queqꝫ increpat,
Pellantur eminus somnia,
Ab ethere Christus pmicat.

Mens iam resurgat torpida,
Que sorde extat saucia:
Sidus refulget iam nouum,
Ut tollat omne noxium.
E sursum agnus mittitur,
Laxare gratis debitum:
Omnes pro indulgentia
Uocem demus cũ lacrymis,
Secundo vt quum fulserit,
Mundumq; horror cinxerit,
Non pro reatu puniat,
Sed pius nos tunc protegat,
Laus, honor, virtus, gloria,
Deo patri, & filio,
Sancto simul paraclito,
In seculorum secula. Amē.
℣. Uox clamãtis i deserto, para
rate viã dñi. ℟. Rectas facite
semitas eius. Ad Bñs. Aña.
Angelus dñi nũciauit Marie,
& concepit de spũ sancto, ball.
Deinde dñr pces, vt i psalt. 24.
P; nr. ℣. Ego dixi dñe. Oro.
Excita, vt sup. Oro Dñicę pte
rite sem p oi p hebdo. in feria.
li offõ, qñ ppria nõ assignatur.
Ad Tertiam. Capitulum.

Ier. 23. Ecce dies veniunt: dicit
dominus, & suscitabo
Dauid germen iustuz: & regna
bit rex & sapiens erit, & faciet
iudicium, & iustitiam in terra.
℟. br. Ueni ad liberandum
nos. Domine De⁹ ṽtutũ. Rep.
Ueni. ℣. Ostẽde faciẽ tuã, & sal
ui erimus. ℟. Dñe Deus vir
tutuz. ℣. Gloria patri, & filio, &
spiritui sancto. ℟. Ueni ad li
berãduz nos Dñe Deus virtu
tũ. ℣ Timebũt gẽtes nomẽ tuũ
domine. ℟. Et omnes reges
terre gloriam tuam. Kyrie
eleison. Christe eleison. Ky
rie el. Pater nr. Et ne nos. ℣.
Dñe Deus vir. vt in psalt. 16.
Ad Sextam Capitulum.

In dieb⁹ illis saluabit Iu
da: & Israel habitabit cõ Ier. 23.
denter: & hoc est nomẽ qđ voca
bunt eũ: dñs iustus nr. ℟. br.
Ostende nobis dñe Misericor
diaz tuã. Rep. Ostende. ℣. Et
salutarẽ tuũ da nobis. Misericor
diã. Glo Ostẽde. ℣. Memẽto
nostri dñe in beneplacito popu
li tui. ℟. Uisita nos in saluta
ri tuo. Kyrie el. Ad ix Cap.

Prope est vt veniat tẽpus Isa. 14.
eius, & dies ei⁹ nõ elõga
bant ur: miserebitur eniz domi
nus Iacob, & Israel saluabitur
℟. br. Sup te Ierusalẽ, Orief
dñs. Rep. Super te Ierusalez.
℣. Et gloria eius in te videbit.
Orietur. Glo. Super. ℣. Ueni
dñe, & noli tardare. ℟. Rela
xa facinora plebi tuę. Deinde
Kyrie eleison.
Ad Uesperas. Antiphona.
Inclinauit. ps Dilexi, cuz rel.
de Psalterio. fol. 54. Caplm.

Non auferetur sceptrũ de Ge. 49.
Iuda, & dux de femore
eius, donec veniat qui mitten
dus est: & ipse erit expectatio
gentium. Hymnus.

Conditor alme siderum,
Aeterna lux credentiuz,
Christe redemptor omnium
Exaudi preces supplicum.

Qui condolens interitu
Mortis perire seculum,
Saluasti mundum languidū,
Donans reis remedium.
Vergente mundi vespere,
Uti sponsus de thalamo,
Egressus honestissima
Uirginis matris clausula:
Cuius forti potentię
Genu curuantur omnia,
Cęlestia, terrestria,
Nutu fatentur subdita.
Te deprecamur agie,
Uenture iudex seculi,
Conserua nos in tempore,
Hostis a telo perfidi.
Laus, honor, virtus, gloria,
Deo patri, et filio,
Sancto simul paraclito:
In seculorum secula. Amen.
℣. Rorate cęli desuper, et nubes pluāt iustū. ℟. Aperiatur terra, et germinet Saluatorem.
Ad Magnificat. Antiphona.
Leua Jerusalem oculos tuos et vide potētiā regis: ecce Saluator venit soluere te a vinculo.
Deinde dicūtur preces vt s. i psal. 54.
Cap. predicta dicūtur i feriali officio usqz ad Uigiliam Natiu. Dñi.
FERIA TERTIA.
De Isaia propheta. Lectio. j.

Esa. 1.

Uerbum qḋ vidit Isaias filius Amos super Judam, et Jerusalem. Et erit in nouissimis diebus preparatus mons domus domini in vertice montium, et eleuabitur super colles, et fluet ad eū oēs gētes: et ibūt populi multi, et dicent: Uenite ascendamus ad montem domini, et ad domum Dei Jacob: et docebit nos vias suas, et ambulabimus in semitis eius: quia de Sion exibit lex, et verbum domini de Jerusalem. ℟. Montes Israel ramos vestros expandite et florete, et fructus facite, Prope est, vt veniat dies domini. ℣. Rorate cęli desuper, et nubes pluant iustū: aperiatur terra, et germinet Saluatorem. Prope. Lectio ij.

Et iudicabit gentes, et arguet populos multos, et cōflabunt gladios suos i vomeres et lāceas suas in falces. Nō leuabit gēs cōtra gentē gladiū nec exercebunt vltra ad prelium. Domus Jacob venite: et ambulemus in lumine Dei nři. Proiecisti enim populū tuum domū Jacob: qa repleti sunt, vt olim: augures habuerunt vt Philisthym: et pueris alienis adhęserunt. ℟. Erumpant mōtes iucūditatē, et colles iustitiā. Quia lux mūdi dñs cū potētia vēiet. ℣. De Sion exibit lex, et verbū dñi de Jerusalē. Quia. Lectio iij.

Et repleta est terra eius argēto, et auro, et nō est finis thesaurorū eius. Et repleta est terra eius eqs: et innumerabiles quadrigę eius. Et repleta est terra eius idolis, opus manū suarū adorauerūt, qḋ fecerūt digiti eorū. Et incuruauit se homo: et humiliatus est vir: ne ergo dimittas eis. ℟. Ecce ab Austro venio

ego dñs Deus vester, Uisitare vos in pace. ℣. Aspiciaz vos et crescere faciaz, multiplicabimini, et firmabo pactum meuz uobiscũ. Uisitare. Glo. Uisita.

Ad Bñs Añ. Antequã cõuenirent, inuẽta est Maria habens in utero de Spiritu sãcto, hal.

Ad Ma. Añ. Querite dominũ dum inueniri potest: inuocate eum dum prope est, halleluia.

FERIA QVARTA.

℣. Egrediet dñs. ℟. nr̃. A vinculis. 66. Ille nos bñdicat. et alie hñoñe i seq. feriis repetunt p ordinẽ, vt suis locis dictũ est.

De Isaia propheta. Lectio j.

Ecce enĩ dominator dominus exercituũ auferet a Jerusalẽ et a Juda validum, et fortem: et omne robur panis, et omne robur aque, fortem et virum bellatorem, iudicez, et prophetam: et ariolũ, et senem, principem super quinquaginta, et honorabilẽ vultu, et consiliariũ sapientez de architectis, et prudentem eloquii mystici. Et dabo pueros pricipes eorũ, et effeminati dñabũt eis. ℟. Rex nr̃ adueniet Christus, Quem Johannes pdicauit agnũ esse venturum. ℣. Sup ipsum continebunt reges os suum, ipsum gentes deprecabunt. Quem. L. ij.

Et irruet pp̃s vir ad virũ et vnusquisq; ad proximũ suuz: tumultuabit puer contra senẽ, et ignobilis contra nobilẽ. Apprehendet enim vir fratrez suum, et domesticũ patris sui, et dicet: vestimentum tibi est, princeps esto nr̃: ruina autẽ hec sub manu tua. Rñdebitq; i die illa: dicens. Nõ sum medicus, et in domo mea nõ est panis, neq; uestimẽtũ: nolite cõstituere me pricipem populi. ℟. Ante multũ tempus pphetauit Ezechiel: vidi portaz clausam, et ecce deus ante secula ex ea procedebat p salute mũdi. Et erat iterũ clausa, demonstrans uirginem, qa post partum permansit uirgo. ℣. Porta quã vidisti, dñs solus transibit per illam. Et. Re. iij.

Ruit enim Jerusalem, Judas cõcidit: q: lingua eorũ, et adinuentiones eorũ cõtra dñm, vt prouocarẽt oculos maiestatis eius. Agnitio vultus eorum respondet eis, et peccatum suuz quasi Sodoma predicauerunt, nec absconderunt. Ue anime eorum, quoniã reddita sũt eis mala. Dicite iusto qm̃ bene quoniam fructum adinuentionum suarum comedet. Ue impio in malum: retributio enim manuum eius fiet ei. ℟. Ecce di. 67. vt in iij. noct. dñice.

Ad Bñs. Antiph. De Sion exibit lex, et verbũ dñi de Jerusalem.

Ad Mag. Aña. Ueniet fortior me post me, cuius nõ sũ dign⁹ soluere corrigiã calciamẽtorũ.

FERIA QVINTA.

De Isaia propheta. Lectio j.

Et apprehẽdent septẽ mulieres virũ vnũ i die illa, dicen

dicentes: Panem nrm comedemus, et vestimentis nris operiemur: tantummodo inuocet nomen tuū sup nos, aufer opprobriū nr̄z. In die illa erit germē dñi in magnificentia et gloria, et fruct⁹ terre sublimis, et exultatio his q saluati fuerint d̄ Isrl. Et erit, ois qui relictus fuerit in Siō, et residu⁹ in Jerusalē: sanctus vocabit, ois qui script⁹ est in vita in Jerusalē. ℟ Suscipe fol. 68. vt sup. in ij. fer. Lect. ij.

Cantabo dilecto meo canticum patruelis mei vinee sue. Uinea facta est dilecto meo in cornu filio olei. Et sepiuit eā, et lapides elegit ex illa: et plantauit eam electam, et edificauit turrim in medio eius, et torcular extruxit i ea: et expectauit vt faceret vuas, et fecit, labruscas. Nunc ergo habitatores Jerl'm, et viri Juda, iudicate inter me, et vineā meā. Quid est qd̄ debui vltra facere vinee mee, et nō feci ei? an q expectaui vt faceret vuas, et fecit labruscas? ℟. Aspiciebam. 65.

Pro dñice preterite ponuntur i hac, et duab⁹ ferijs seq. ordine in rub. generalib. descripto. L. iij.

Et nunc ostendā vobis qd ego faciā vinee mee: Auferā sepē eius, et erit i direptionē: diruā maceriam eius, et erit in conculcationem. Et ponā eā desertam: non putabitur, et non fodiet, et ascendent super eā vepres, et spine: et nubibus mandabo ne pluant sup eam imbrem. Uinea aūt dñi exercituum domus Israel est: et vir Juda, germen eius delectabile: et expectaui, vt faceret iudiciū, et ecce iniquitas: et iustitiā: et ecce clamor. ℣ Missus. 65. Ad Bñs. Añs.

Benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus vētris tui. Ad Mag. Añs. Expectabo dominū Saluatorē meū: et p̄stolabor eum dum prope est, hallā.

FERIA SEXTA.

De Isaia propheta. Le. prima.

In anno, quo mortuus est rex Ozias, vidi dñm sedētem sup soliū excelsum, et eleuatum, et plena erat domus a maiestate eius: et ea que sub ipso erant replebant templū. Seraphim stabant super illud: sex ale vni, et sex ale alteri: duab⁹ velabant facieз eius, et duabus velabant pedes eius, et duabus volabant, et clamabāt alter ad alterum, et dicebant: Sanctus, sanctus, sanctus dominus deus exercituum, plena est omnis terra glīa ei⁹. ℟. Aue Maria. 66. vt in ij. noct. dñice. Lectio ij.

Et cōmota sunt superliminaria cardinū a voce clamātis, et dom⁹ repleta est fumo. Et dixi. Ue mihi quia tacui, quia vir pollutus labijs ego sum, et in medio populi polluta labia hñtis ego habito: et regē dñi exercituū vidi oculis meis. Et volauit ad me vn⁹ d̄ Seraphim: et in manu ei⁹ calculus quē forcipe

eipe tulerat de altari. Et tetigit os meũ, et dixit. Ecce tetigi hoc labia tua, et auferet iniquitas tua, et peccatum tuum mũdabi/ tur. R. Saluatorem. 66. Le. ij.

Et audiui vocẽ dñi dicen tis. Quem mittam: et quis ibit nobis? Et dixi: Ecce e/ go, mitte me. Et dixit: Uade, et dices populo huic. Audite audientes, et nolite intelligere: et videte uisionem: et nolite co/ gnoscere. Exceca cor populi huius, et aures eius aggraua, et oculos eius claude, ne forte videat oculis suis, et auribus suis audiat, et corde suo intelli/ gat, et conuertatur, et sanem eũ. R. Obsecro. 66. Ad Bñs. Aña. Ecce veniet Deus, et homo de domo Dauid sedere in threno, halleuia. Ad Magnificat. Aña. Ex Aegypto vocaui filiũ meũ: veniet vt saluet populum suum.

SABBATHO

De Isaia pphetã. Lcõ prima.

Et factũ est i dieb' Achaz filij Joathan filij Ozie re gis Juda, ascẽdit Rasin rex Si rie, et Phacee filius Romelie rex Israel, in Jerusalẽ ad pliã/ dũ cõtra eã, et nõ po tuerũt de/ bellare eã. Et nunciauerunt do mui Dauid dicentes: Requie/ uit Syria super Ephraim, et cõ motũ est cor ei', et cor ppli ei', sicut mouentur ligna syluarũ a facie vẽti. Et dixit dñs ad Isa/ iã: Egredere i occursũ Achaz tu et qui derelictus est Jasub filr' tuus, ad extremum aqueduct' piscine superioris in via agri ful lonis. R. Ecce virgo. 66. vt in iij. noct. de Dñica. Lcõ. ij.

Et dices ad eũ: Uide vt si leas: noli timere, et cor tu um ne formidet a duobus cau/ dis titionũ fumigãtiũ istorũ, i ira furoris Rasin regis Syrie: et filij Romelie, eo quod cõsiliũ inierit contra te Syria in ma/ lum Ephraim, et filius Romelie dicentes, ascendamus ad Ju/ dam, et suscitemus eum, et auel lamus eum ad nos, et pona mus regem in medio ei' filium Tabeel. R. Audite. 66. Le. iij.

Et adiecit dñs loqui ad Achaz dicẽs. Pete tibi si gnũ a dño Deo tuo in pfundum inferni, siue i excelsũ supra. Et dixit Achaz: Nõ petã, et nõ ten/ tabo dñm. Et dixit. Audite er/ go domus Dauid: Nũqd parũ vobis est molestos esse hoibus, qr molesti estis et deo meo? Pro pter hoc dabit dñs ipse vobis si gnũ. Ecce vgo ccipiet, et pariet filiũ, et vocabit nomẽ eius Em/ manuel. Butyrum et mel come det, vt sciat reprobare malũ, et e/ ligere bonũ. R. Ecce dies. 67. Ad Bñs. Añ. Sion noli time/ re: ecce deus tuus veniet, hallu.

Ad Uesperas: Capitulum. Ro. c. 15.

Fratres: Quecunque scripta sunt, ad nram doctrinã scripta sũt vt per patientiam, et cõsolationem scripturarum spẽ habeã/

habeamus. Hym. Conditor. 68 ℣. Rorate. Ad Mag. Antiph. Ueni domine visitare nos in pace, vt letemur coram te cor/de perfecto. Oratio.

Excita dñe corda nr̃a ad preparãdas vnigeniti tui vias: vt per eius aduentum pu/rificatis tibi mentib⁹ seruire mereamur. Qui tecũ viuit, ⁊c.

DOMINICA II. Aduentus.

Ad Matut. Inuitat. Hym. ⁊ reliq. vsq; ad lectiones dicũtur vt in dominica precedenti.

De Isaia propheta. Lectio i.

C.II. Egredietur virga de radice Iesse, ⁊ flos de radice ei⁹ ascendet: ⁊ reque/scet sup eũ spirit⁹ dñi, spũs sapien/tie ⁊ intellectus, spiritus consi/lii ⁊ fortitudinis, spiritus scien tie ⁊ pietatis: ⁊ replebit eũ spi/ritus timoris domini. Non se/cundum visionem oculorũ iudi cabit, neq; secundum auditum auriũ arguet: sed iudicabit i iu stitia pauperes: ⁊ arguet in eq/tate pro mãsuetis terre. ℟. Ie rusalem cito veniet salus tua: quare merore consumeris? nun quid consiliarius non est tibi, quia innouauit te dolor? Sal/

fo. c.15 uabo te, ⁊ liberabo te, noli ti/mere. ℣. Ego enim sum domi/nus Deus tuus, sanctus Isra/el, redemptor tuus, Saluabo.

Lectio secunda.

Et percutiet terram vir/ga oris sui, ⁊ spũ labiorum suorum interficiet impium. Et erit iustitia cingulum lumbor eius, ⁊ fides cinctorium renũ eius. Habitabit lupus cũ agno, ⁊ pardus cũ hedo accubabit, vitulus ⁊ leo ⁊ ouis simul mo/rabuntur, ⁊ puer paruulus mi/nabit eos. Uitulus ⁊ ursus pa/scentur, simul requiescent catu li eorũ: ⁊ leo quasi bos comedet ℟. Ecce dominus veniet, ⁊ om nes sancti eius cum eo: ⁊ erit i die illa lux magna: ⁊ exibũt de Ierusalem sicut aqua munda: ⁊ regnabit dñs in eternum, Su per omnes gentes. ℣. Ecce do minus cum virtute veniet: ⁊ re gnum in manu eius, ⁊ potestas, ⁊ imperium. Super. Lect. iii.

Et delectabitur infans ab vbere super foramine a/spidis, ⁊ in cauernam reguli, q ablactatus fuerit manum suã mittet. Non nocebunt, ⁊ nõ oc/cident in vniuerso mõte sancto meo, quia repleta est terra sciẽ tia dñi, sicut aqua maris ope/rientis. In die illa radix Ies se qui stat in signum populo/rum, ipsum gentes deprecabun tur, ⁊ erit sepulchrum eius glo/riosum. ℟. Ciuitas Ierusa/lem noli flere: quoniã doluit dominus super te. Et auferet a te omnem tribulationẽ. ℣. Ec ce dominus in fortitudine ue/niet: ⁊ brachium eius domina/bitur. Et au. Gloria. Et au.

De expositione S. Hieronymi presby. in Isaiã pphetã. L. iiij.

Et egredietur virga d' radice Jesse. Usq; ad pricipium visionis vel ponderis Babylonis: quod vidit Isaias filius Amos, omnis hec prophetia de Christo est, quã per partes uolumus explanare, ne simul proposita atque disserta, lectoris confundat memoriam. Virgam & florem de radice Jesse ipsum dominum Judei interpretantur; quod scilicet in uirga regnantis potentia: in flore pulchritudo monstret. R. Ecce ueniet dominus protector noster sanctus Israel. Coronaz regni habẽs i capite suo. V. Et dñabitur a mari usq; ad mare, & a flumine usq; ad terminos orbis terrarũ. Coronaz. Lcõ v.

Nos autem uirgã de radice Jesse sanctam Mariã uirginẽ intelligam⁹: q̃ nullũ habuit sibi fructicẽ coherentẽ; de qua supra legimus: Ecce uirgo ɔcipiet, & pariet filiũ. Et florez dñz Salvatorẽ, q dicit i cãtico cãticor: Ego flos capi, & liliuz cõuallium. R. Sicut mr cõsolaẽ filios suos, ita cõsolabor uos dicit dñs: & de Jerl'z ciuitate: quã elegi, ueiet uobis auxiliũ: Et uidebitis, & gaudebit cor uestrũ. V. Dabo in Sion salutem, & in Jerlm gloriã meam. Et. Lc. vj.

Super hunc igit' florez, q d' trũco, & radice Jesse p Mariã uirginez repente cõsurget; requiescit spiritus domini: quia in ipso complacuit omnem plenitudinem diuinitatis habitare corporaliter: nequaquam per partes, vt in ceteris sanctis: sed iuxta euangelium eor: quod Hebreo sermone conscriptũ legunt Nazarei; Descendet sup eum omnis fõs Spũs sancti: dñs autẽ spiritus est: & vbi spũs dñi ibi libertas. R. Jerusalem plãtabis vineã in montib⁹ tuis, exultabis, quoniam dies domini veniet, surge Sion, cõuertere ad dñm Deuz tuum, gaude, & letare Jacob: Quia de medio gentiũ Salua tor tu⁹ veniet. V. Exulta satis filia Sion: iubila filia Jerusalẽ. Quia. G. loria. Quia.

Lcõ s. euã. ƀm Matthẽũ. L. vij.

In illo tpe: Cũ audisset Joannes in vinculis opera Christi: mittẽs duos de discipulis suis, ait illi: Tu es q venturus es, an aliũ expectamus? Et rel.

Homilia sancti Gregorij pape.

Ulis tot signis tãtisq; virtutib⁹, nõ scandalizari qs que potuit, sed admirari. Sed infideliũ mens graue i illo scãdalũ tulit, cum eum post tot miracula morientem vidit Unde Paulus dicit: Nos autem predicamus Chrĩm crucifixum, Judeis quidem scandalũ, gentib⁹ autem stultitiam. Stultũ quippe hoibus visum est, ut pro hominibus auctor vite moreretur: & inde ɔtra eũ homo scandalũ sum/

sumpsit: vnde ei amplius debi- tor fieri debuit. Nam tanto de us ab hominibus dignius ho- norandus est, quanto pro ho- minibus et indigna suscepit. ℟. Egredietur dominus de Samaria ad portam que respi cit ad Orientem: et ueniet in Bethlehem, ambulans sup aquas redemptionis Iude: Tunc salu⁹ erit ois homo: qr ecce veniet. ℣. Et preparabitur i misericor dia solum eius, et sedebit super illud in ueritate. Tunc. Lectio viii.

Quid e ergo dicere, Bea tus qui no fuerit scadali zatus in me: nisi apta voce abie ctione mortis sue humilitatemq signare: ac si patenter dicat: Mi ra quide facio, sed abiecta ppe ti no dedignor: qa ergo morien do te subsequor, cauedu valde est hoibus, ne in me mortem de spiciant, qui signa venerantur. ℟. Festina, ne tardaueris dne. Et libera populu tuu. ℣. Ueni domine, et noli tardare, relaxa fa cinora plebi tue. Et. Lectio ix.

Sed dimissis Iohanis di scipulis: qd d eode Ioha ne turbis dicat audiam⁹. Quid existis in desertum videre? arun dine vento agitata? Qd videli- cet no afferendo: sed negado in tulit. Arundine quippe mox vt aura ptigerit, in parte altera in flectit. Et qd per arundine nisi carnalis aius dsignat, q mox vt fauore vel detractione tangit, statim altera in parte inclinat.

℟. Ecce dns veniet cu splen dore descendes, et virtus eius cum eo. Uisitare populum su- um in pace: et constituere su- per eum vitam sempiternam. ℣. Ecce domin⁹ noster cum vir tute veniet. Uisit. Gloria. Uisit.

Ad Laudes, et p Horas. Ana.

Ecce i nubib⁹ celi dns ve niet cu potestate magna: Hall. ps. Dns re. 8. cu rel. Ain. Urbs fortitudinis nostre Sio, Saluator ponet in ea, murus, et ante murale, aperite portas: qa nobiscum Deus, hall. Ana. Ec ce apparebit dns, et no mentiet: si mora fecerit, expecta eu, qa veniet, et no tardabit, hal. Ana. Montes, et colles catabunt co- ra deo laude, et oia ligna syluar plaudet manib⁹, qm veniet dns a tor dns in regnum eternu, Hall. hall. Ain. Ecce dns nr cu virtu te veniet, et illuminabit oculos seruoru suor. Hall. Cap. Fres. Quecunq. 70. Ad Bns. Ana. Iohannes autem cu audisset i vinculis opera Christi: mittens duos de discipulis suis, ait illi: Tu es, qui venturus es, an aliu expectam⁹? Oro vt su. in Uesp. Ad iii. Ana. Urbs fortitudi. Cap. Fratres, quecunq. 70. ℟. br. Dnice prime. Ueni ad liberandum. ℣. Timebunt. 67. Ad vi. Ana. Ecce appa. Cap.

Deus autem patientie et so latii, det vobis idipsu sa pere in alterutrum, secundum Iesum Christum, vt vnanimes Fo. 15.

vno

vno ore honorificetis Deum, et pa rem dñi nostri Jesu Chri. ℟. Viide nobis. et Memento. Ad ix. Aña. Ecce dñs nr. Cap.

Ro. c.15. Deus aũt spei repleat vos oi gaudio, et pace in credendo, vt abundetis in spe, et virtute Spũs sancti. ℟. Super te Jerusalem, et Domine deus. Ad Vesp. Aña. Ecce in nubib⁹. cũ rel. ps. Dixit dñs. 52. cũ rel. re dñica. Cap. Fres: q̃cũq3. 70. Hy. Cõditor. 68. Ad Mg. Aña. Tu es, q vẽturus es, an aliũ expectam⁹? dicite Johãni q̃ vidistis ad lumẽ redeũt ceci: mortui resurgunt, pauperes euãgelizantur, halleluia. Oro. vt sup.

FERIA SECUNDA.

Dicitur officium Defunctorum. De Isaia propheta. Lectio i.

c.13. Onus Babylõis, quod vidit Isaias filius Amos. Super montem caliginosum leuate signũ, exaltate vocem, leuate manum, et ingrediantur portas duces. Ego mandaui sanctificatis meis, et vocaui fortes meos in ira mea, exultantes in gloria mea. Vox multitudinis in mõtibus quasi populorũ frequentium, vox sonitus regum, et gentium congregatarum. ℟. Suscipe verbum. 68.

℟. hebdo. i. pteritẽ vsq3 ad fer. v. repetuntur in hac, et duabus sequen. ferijs. Lectio ij.

Dominus exercituũ precepit militie belli, venientibus de terra procul: a sũmitate celi dñs, et vasa furoris eius, vt disperdat oẽm terrã. Vlulate, q2 ppe est dies dñi: quasi vastitas a dño veniet. Propter hoc oẽs manus dissoluent, et oẽ cor hoĩs ptabescet, et contereẽt: torsiones, et dolores tenebunt, quasi parturiens dolebũt, vnusquisq3 ad proximũ suum stupebit, facies cõbuste vultus eorũ. ℟. Letentur. 68. Lectio iii.

Ecce dies dñi veniet, crudelis: et indignatiõis plenus, et ire, furorisq3 ad ponendã terrã in solitudinem: et peccatores eius conterẽdos de ea. Quõ stelle celi, et splendor earũ nõ expandent lumen suum: obtenebrat⁹ est in ortu suo, et luna splẽdebit in lumine suo. Et visitabo super orbis mala, et contra impios iniquitatem eorum. ℟. Alieni. 68. Ad Bñs. Antiphon. De celo veniet dominator dominus, et in manu eius honor, et imperiũ. Ad Mag. Antiphon. Ecce veniet rex dñs terre, et ipse auferet iugũ captiuitatis nre.

FERIA TERTIA.

De Isaia propheta. Lectio i.

Prope est vt veniat tẽpus eius: et dies eius nõ elõgabuntur. Miserebitur enim dñs Jacob, et eliget adhuc de Isrl: et requiescere eos faciet sup humum suam: adiungetur aduena ad eos, et adherebit domui Jacob: et tenebunt eos populi, et adducent eos in locum suum: et possidebit eos domus Israel c.14.

sup terrã dñi in seruos ꝛ ancillas ꝛ erũt capientes eos qui se ceperãt, ꝛ subijcient exactores suos. ℟. Mõtes. 96. Lectio v.

Et erit in die illa cum requiem dederit tibi Deus a labore tuo, ꝛ concussione tua, ꝛ a seruitute dura, qua ante seruisti, sumes parabolam istam contra regez Babilonis: ꝛ dices: Quomodo cessauit exactor quieuit tributum? Contriuit dominus baculum impiorum, uirgam dominantium, cędentẽ populos in indignatione plaga insanabili, subijcientez in furore gẽtes, persequentẽ crudeliter. ℟. Erumpãt. 69. Le. vj.

Quomodo cecidisti de cęlo lucifer, q mane oriebaris? Corruisti i terrã, q vulnerabas gentes? q dicebas i corde tuo: In cęlũ cõscendã, sup astra Dei exaltabo soliũ meũ sedebo in mõte testamenti in lateribus Aquilonis: ascendã sup altitudinẽ nubium, similis ero altissimo. Ueruntamẽ ad infernũ detraheris, in ꝓfundum laci. ℟. Ecce ab. 96. Ad Bñs. Aña.

c. 14 Super te Jerusalez orieẽ dñs, ꝛ gloria eius in te uidebitur. Ad Mag. Aña. Uox clamãtis in deserto parate viam dñi, rectas facite semitas Dei nostri.

FERIA QVARTA.

c. 16. De Jsaia ꝓpheta. Lcõ prima.

Emitte agnũ dñe dñatorẽ terrę, de petra deserti ad montez filię Sion. Et erit sicut auis fugiẽs: ꝛ pulli de nido auolantes, sic erunt filię Moab in transcensu Arnon. Jni consilium, coge concilium, pone quasi noctem vmbram tuam in meridie: abscõde fugientes, ꝛ uagos ne prodas: Habitabunt apud te ꝓfugi mei: Moab esto latibulũ eorũ a facie vastatoris. ℟. Rex nr̃. 69. Lec. ij.

Finitus est eniz puluis: cõsumatus est miser: defecit q conculcat terraz. Et pręparabitur in misericordia soliũ, ꝛ sedebit super eum in veritate in tabernaculo Dauid, ꝛ iudicãs: ꝛ quęrens iudiciũ, ꝛ velociter reddens qd iustuz est. Audiuimus superbiã Moab: superbus est valde: superbia eius, ꝛ arrogantia eius, ꝛ indignatio eius plus quam fortitudo eius. ℟. Ante multum. 69. Lectio iij.

Jdcirco vlulabit Moab ad Moab, vniuersus vlulabit: his, q lętant super muros cocti lateris, loquimini plagas suas. Qm̃ suburbana Hesebon deserta sunt, ꝛ vineã Sabama dñi gentiũ exciderunt: flagella eius vsqz ad Jazer ꝑuenerunt: errauerũt i deserto, propagines eius relictę sunt, transierũt mare. ℟. Ecce dies. 67.

Ad Bñs. Aña. Ecce ego mitto Angelũ, meũ qui pręparabit viam meam ante faciem tuaz. Ad Magnificat. Añ. ipbona. Siõ renouaberis, ꝛ videbis iustũ tuuz, qui venturus est in te.

FERIA QVINTA.
De Ysaia propheta. Lectio j.

Onus Aegypti: Ecce dñs ascēdet sup nubem leuez, & ingredietur Aegyptum, & cō mouebuntur simulacra Aegypti a facie eius, & cor Aegypti tabescet in medio eius. Et con currere faciam Aegyptios ad uersus Aegyptios: & pugnabit vir contra fratrem suum, & vir ɔtra amicum suū: & ciuitas ad uersus ciuitatem, & regnuz ad/ uersus regnuz. ℟. Ierlm.71. ℟ la dnicę ij. ptérite tep. p dominé in hac & duab. sequ. fe. L. ij.

Et dirumpet spiritus Aegypti in visceribus eius: & consilium eius pręcipitabo: & interrogabunt simulacra sua, & diuinos suos, & pythones, & ariolos. Et tradā Aegyptū i manu dñoꝝ crudeliū, & Rex fortis dñabit eorum, ait dominus deꝰ exercituum. Et arescet aqua ď mari, & fluuius desolabitur, atque siccabitur, & deficient flumina, attenuabuntur, & siccabūtur riui aggerum. ℟. Ecce dominus.71. Lectio tertia.

Stulti principes Thaneos, sapiētes ɔsiliarij Pharaonis dederunt ɔsilium insipiens. Quō dicetis Pharaoni, filius sapientiuz ego, filius regū antiquoꝝ? Ubi nunc sunt sapiētes qui annuncient tibi: & indicent qd cogitauerit dñs exercituū sup Aegyptū? Stulti facti sunt principes Thaneos, emarcuerūt principes Mēpheos, & ceperunt Aegyptum angulus populoꝝ eius. ℟. Ciuitas.71. ℣ ad Mis. añ. Tu es qui venturus es dñe: quez expectamus, vt saluum facias populū tuuz. ℣ ad Ms. añ. Qui post me venit ante me factus est: cuius nō sū dignus calciamenta soluere.

FERIA SEXTA.
De Ysaia propheta. Lectio j.

Ecce dominus dissipabit terrā, & nudabit eaz, & affliget faciem eius, & disperdet habitatores eius. Et erit sicut populus, sic sacerdos: & sicut seruus, sic dominus eius: sicut ancilla, sic dña eius: sicut emēs, sic ille qui vendit: sicut fęnerator, sic is, qui mutuo accipit, sicut qui repetit, sic qui debet. Dissipatione dissipabit terra, & direptione pręedabitur. Dominus enim locutus est verbum hoc. ℟. Ecce ueniet.71. Lectio ij. c.24

Luxit, & defluxit terra, & infirmata est. Defluxit orbis, īfirmata est altitudo populi terrę. Et terra īfecta ē ab habitatoribus suis: qz trāsgressi sunt leges, mutauerūt ius, dissipauerūt fędus sēpiternū. Propter hoc maledictio vorabit terrā, & peccabunt habitatores eius: ideoqz insanient cultores eius, & relinquentur homines pauci. ℟. Sicut mr.71. L. iij.

Luxit vindemia, īfirmata est vitis, ingemuerūt oēs qui lętabantur corde. Cessauit

gaudium tympanorũ, quieuit sonitus letantium, cõticuit dulcedo cithare. Cũ cantico nõ bibent vinũ: amara erit potio bibentibus illam. Attrita est ciuitas vanitatis, clausa est ois domus nullo introeunte. Clamor erit super vino in plateis, deserta est ois letitia, translatũ ẽ gaudium terre. Relicta est in vrbe solitudo, & calamitas opprimet portas. Qr hec erunt in medio terre, in medio pplorũ, quomodo si pauce oliue, q̃ remãserũt, excutiantur ex olea, & racemi, cũ fuerit finita vindemia. Hi leuabunt uocẽ suã atq; laudabũt: cũ glorificatus fuerit domin9, hinnient de mari. Propter hoc in doctrinis glorificate dominũ, in insulis maris nomen domini Dei Israel. A finibus terre laudes audiuimus gloriã iusti. R. Jerusalẽ plãtabis. 71. Ad Bñs. Antiph. Dicite pusillanimis, cõfortamini: Ecce dñs de9 noster veniet. Ad Mag. Antiph. Cantate domino cãticũ nouũ: laus eius ab extremis terre.

SABBATHO.

De Isaia prophete. Lec. prima.

Ca. 25. Domine de9 meus es tu, & exaltabo te, & cõfitebor noi tuo, qm̃ fecisti mirabilia: cogitationes antiquas fideles. Amen. Quia posuisti ciuitatẽ in tumulum, vrbẽ fortẽ in ruinam, domum alienorũ: vt non sit ciuitas, & in sempiternũ nõ edificetur. Super hoc laudabit te popul9 fortis, ciuitas gentiũ robustarũ timebit te. Qr factus es fortitudo pauperi: fortitudo egeno in tribulatione sua: spes a turbine, vmbraculum ab estu. R. Egredietur. 72. Lect. ij.

Spiritus enim robustorũ quasi turbo impellẽs parietẽ. Sicut estus in siti, tumultũ alienorũ humiliabis: & quasi calore sub nube torrente propaginem fortiũ marcescere facies. Et faciet dñs exercituũ omnibus populis in monte hoc conuiuium pinguiũ, conuiuiũ vindemie: pinguium medullatorũ vindemie defecate. Et pcipitabit in monte isto faciẽ vinculi colligati sup oẽs populos, & telã quã orditus est sup oẽs nationes. R. Festina, ne. 72. Lec. iij.

Precipitabit mortẽ i sempiternum, & auferet dñs Deus lacrymã ab omni facie, & opprobriũ populi sui auferet de vniuersa terra; quia dominus locutus est. Et dicet in die illa: Ecce Deus noster iste, expectauimus eũ, & saluabit nos: iste dñs, sustinuimus eũ: exultauimus, & letabimur in salutari eius. Quia requiescet manus domini in monte isto, & triturabitur Moab sub eo, sicuti terũtur palee in plaustro. Et extendet manus suas sub eo, sicut extendit natans ad natandum: & humiliabit gloriam eius cum allisione manuum eius. Et munimenta sublimium murorum

tuoꝝ cōcident: ꝛ humiliabunt ꝛ detrahentur in terrā vſq; ad puluerē. ℟. Ecce domin⁹. 72. Ad Bñs. Añ. Leuabit dominus ſignum in nationibus: ꝛ congregabit diſperſos Iſrael. Ad Veſperas. Capitulum.

Ratres, gaudete i dño ſemp: iterū dico gaudete modeſtia veſtra nota ſit omnib⁹ hominibus: dominus enim prope eſt. Hym. Conditor. 68. ℣. Rorate celi. 69. Ad Mag. Añ. Ante me non eſt format⁹ deus, ꝛ poſt me nō erit: qa mihi curuabit oē genu: ꝛ cōfitebitur oīs lingua. Oratio.

Aurem tuā, queſumus domine, precibus noſtris accōmoda: ꝛ mentis noſtre tenebras, gr̄a tue viſitationis illuſtra. Qui uiuis, ꝛ reg. cum deo.

DOMINICA III. Aduentus.

Ad Matut. Inuit. Prope eſt iam dñs, Venite adoremus. Et di quotidie vſq; ad uigilias Nati. Dñi. Hym. Verbū. 97. De Yſaia pphetā: Lec. prima.

In die illa cātabitur cāticū iſtud i terra Iuda. Urbs fortitudinis nr̄e Sion Saluator, ponet i ea mur⁹, ꝛ antemurale. Aperite portas: ingrediat gēs iuſta, cuſtodiēs veritatē. Vet⁹ error abijt: ſeruabis pacē, qꝛ in te ſperauimus. Sperastis in domino in ſeculis eternis, in domino Deo forti in perpetuum. Quia incuruabit habitantes in excelſo, ciuitatem ſublimem humiliabit eā vſque ad terram, detrahet eam uſque ad puluerem. Conculcabit eam pes, pes pauperis, greſſus egenorū. ℟. Ecce apparebit dñs ſup nubē candidā. Et cū eo ſanctorū millia: ꝛ habebit in veſtimento, ꝛ in femore ſuo ſcriptum, rex regum, ꝛ dñs dñantium. ℣. Apparebit in finem, ꝛ non mentietur: ſi moram fecerit, expecta eū: quia veniens veniet. Et. Lectio ij.

Semita iuſti recta eſt, rect⁹ callis iuſti ad ambulādū: ꝛ i ſemita iudiciorum tuorū dñe ſuſtinuimus te: nomē tuū, ꝛ memoriale tuum in deſiderio anime. Aīa mea deſiderauit te in nocte, ſed in ſpū meo in pcordijs meis de mane vigilabo ad te: cū feceris iudicia tua i terra iuſtitiā diſcēt habitatores orbis Miſereamur impio: ꝛ nō diſcet iuſtitiā: in terra ſāctorū iniqua geſſit, ꝛ nō videbit gloriā dñi. ℟. Bethlehē ciuitas Dei ſummi ex te exiet dominator Iſrl̄. ꝛ egreſſus eius ſicut a pricipio dierū eternitatis, ꝛ magnificabit in medio vniuerſe terre: Et pax erit in terra noſtra, dum venerit. ℣. Loquetur pacē gentibus, ꝛ poteſtas eius a mari vſq; ad mare. Et pax. Lec. tertia.

Domine

Domine exaltetur manus tua, vt nõ videãt: videãt, ꝛ ꝯfundantur zelantes populi, ꝛ ignis hostes tuos deuoret, domine dabis pacez nobis: oia enĩ opera nr̃a operatus es nobis. Domine de⁹ nr̃ possederũt nos dñi absq; te, tantum in te recordemur nois tui. Morientes nõ viuant, gigantes non resurgãt: propterea visitasti, ꝛ cõtriuisti eos, ꝛ perdidisti oẽm memoriã eorum. ℟. Qui uẽturus est ueniet, ꝛ nõ tardabit, ꝛ iã non erit timor in finibus nostris: Quoniam ipse est Saluator noster. ℣. Deponet oẽs iniqtates nostras: ꝛ proijciet in profundum maris oia peccata nostra. Quoniam. Gloria. Quoniam.

Sermo s. Leonis Pape. L. iiij.

Quod tp̃is ratio, ꝛ deuotionis nr̃e admonet consuetudo, pastorali vobis, dilectissimi, solicitudine p̃dicam⁹, Decimi mẽsis celebrandũ eẽ ieiuniũ, quo p ꝯsũmata pceptione oiuz fructuũ, dignissime largitori eoꝝ Deo ꝑtinẽtie libamẽ offertur. Quid enim potest efficacius esse ieiunio? cuius obseruantia appropinquamus Deo: ꝛ resistentes diabolo, vitia blãda supamus? ℟. Aegypte noli flere: q: dñator tuus ueniet tibi: ante cuius conspectum mouebũtur abyssi, Liberare populũ suũ d̃ manu potẽtie. ℣. Ecce veniet dñs exercituũ, De⁹ tuus cũ ptãte magna. Liberar. L. v.

Semper enim virtuti cib⁹ ieiuniũ fuit. De abstinentia denique prodeũt caste cogitationes, rationales volũtates, salubriora ꝯsilia, ꝛ per voluntarias afflictiones caro ꝯcupiscẽtijs moritur, virtutibus spirit⁹ innouatur. Sed quia non solo ieiunio aiarũ nr̃arum salus acquiritur: ieiunium nr̃m misericordijs pauperuz suppleamus. Impendam⁹ virtuti quod subtrahim⁹ voluptati. Fiat refectio paupis, abstinẽtia ieiunantis. ℟. Prope est, vt ueniat tempus eius, ꝛ dies eius nõ elongabuntur. Miserebitur dñs Jacob: ꝛ Jsrael saluabitur. ℣. Reuertere virgo Jsrael, reuertere in ciuitates tuas. Miserebit. Lcõ vj.

Studeam⁹ viduaꝝ defensioni, pupilloꝝ vtilitati, lugentiũ ꝯsolationi, dissidẽtiuz paci. Suscipiatur peregrinus, adiuuetur oppressus, vestiatur nudus, foueatur egrotus: vt quicunq; nostrũ de iustis laborib⁹ auctori bonorum oium Deo sacrificiũ huius pietatis obtulerit, ab eodez regni celestis premium pcipere mereatur. Quarta igit, ꝛ sexta feria ieiunem⁹, sabbatho aũt apud beatuz Petrũ apostolũ pariter vigilem⁹: cuius suffragantibus meritis, que poscimus, impetrare possimus per dominuz nr̃m Jesum Chr̃m, qui cum patre, ꝛ sancto spiritu viuit ꝛ regnat in secula seculorum. Amen. ℟. Descen-

scendet dominus, sicut pluuia in vellus: Orietur in diebus eius iustitia, et abundantia pacis: ℣. Et adorabunt eum omnes reges, omnes gentes ser uient ei. Oriet. Gl'o. Orietur.

Lcō. s. euāg. sm Johānē. L. vij.

ca.1. In illo tempore. Miserūt Judei ab Jerosolymis Sacerdotes, et Leuitas ad Johannem: vt interrogarent eū: Tu quis es. Et reliqua.

Homilia S. Gregorij Pape.

Ex huius nobis lectionis verbis, fratres carissimi, Johānis humilitas cōmēdatur: q cū tante virtutis esset vt Christus crededi potuisset: elegit solidē subsistere in se, ne humana opinione rapere inaniter super se. Nā confessus ē, et nō negauit: et pfessus est, quia non sum ego Christus. Sed q dixit, nō sum, negauit plane quod nō erat, sed nō negauit qd erat: vt ueritatē loquēs, eius membrū fieret, cuius sibi nomē fallaciter nō vsurparet. Cum ergo nō vult appetere nomē Christi, factus est membrum Christi: qr dum infirmitatē suā studuit humiliter agnoscere, illius celsitudinē meruit veraciter obtinere. ℟. Ueni dñe, et noli tardare, relaxa facinora plebi tue: Et reuocā dispersos in terrā suā. ℣. Excita dñe potentiam tuam, et veni, vt saluos facias nos. Et. L. viij.

Sed cū ex lectione alia redēptoris nři sentētia ad mentē reducit, ex huius lectionis verbis nobis questio valde implexa generatur. Alio quippe in loco inquisitus a discipulis dominus de aduentu Elie respondit: Elias iam venit: et nō cognouerunt eū, sed fecerunt i eū quecunque uoluerunt: et si vultis scire, Johannes ipse est Elias. Requisitus autem Johannes dicit: Nō sum Elias. Quid est hoc fratres carissimi? qr quod veritas affirmat, hoc propheta veritatis negat. Ualde nanque inter se diuersa sūt, ipse est: et nō sum. Quomodo ergo ppheta veritatis ē, si eius dē veritatis sermonib' cōcors nō est. ℟. Ecce radix Jesse descēdet in salutem populorū: ipsum gentes deprecabuntur. Et erit nomē eius gloriosum. ℣. Dabit ei domin' deus sedem Dauid patris eius, et regnabit i domo Jacob in eternum. Et. Lcō ix.

Sed si subtiliter veritas ipsa requirat, hoc quod inter se cōtrariū sonat, quomodo cōtrarium nō sit, inuenit. Ad Zachariā nanque de Johanne Angel' dicit, ipse pcedet ante illum in spiritu, et virtute Elie. Qui idcirco venturus in spū, et virtute Elie di, qa sicut Elias sm dñi aduentum preueniet, ita Johannes preuenit primū: et sicut ille precursor vētur' est iudicis, ita iste fact' est precursor redemptoris, Johannes igit in spiritu Elias erat, i psona Elias nō erat. Quod ergo dñs fatet

de spiritu, doc Johannes dene gat de persona ℟. O ocebit nos dominus vias suas: ꝛ ambulabimus in semitis eius: Quia de Sion exibit lex, ꝛ verbum domini de Jerusalem. ℣. Venite ascendamus ad montem domini: ꝛ ad domum Dei Jacob. Quia. G lo. Quia.
Ad Laudes. ꝛ per horas. Aña.
Veniet dñs, ꝛ nõ tardabit, ꝛ illuminabit abscõdita tenebrarũ, ꝛ manifestabit se ad omnes gentes: alleluia. psal. Dñs reg. 8. cũ rel. Aña. Jerusalē gaude gaudio magno, qr veniet tibi Saluator. al. Aña. Dabo in Sion salutem: ꝛ in Jerusalem gloriam meam: allel. Aña. Montes, ꝛ omnes colles. humiliabũtur, ꝛ erunt praua in directa: ꝛ aspera i vias planas: veni dñe, ꝛ noli tardare: allel. Aña. Juste, ꝛ pie viuamus, expectantes beatã spem, ꝛ aduẽtũ dñi. Cap. Fres: Gaudete: 74. Hym. Vox clara. folio. 68. ℣. Vox clamãtis. Ad Bñs. Aña. Super soliũ Dauid, ꝛ super regnum eius sedebit in eternum, alleluia. Oratio vt supra. Ad iij. Antiphona. Jerusalem, Cap. Fratres: Gaudete. 74. ℟ br. Domine. ℣. Veni ad liberãduz. ℣. Timebunt. 67. Ad vj. Aña. Dabo Capitulum. Nihil soliciti sitis: sed i omni oratione, ꝛ obsecratione, cũ gratiarũ actione, petitiones vestre innotescant apud Deuz.

℟. Ostẽde. ℣ Memẽto. fol. 67. Ad ix Aña. Juste ꝛ pie. Capit. Et pax dei, que exuperat omnem sensum, custodiat corda vestra, ꝛ intelligentias vestras in Christo Jesu domino nostro. ℟ Deo gratias. ℟. Super te. ℣ Domine. 67. Ad Vesp. Añ Veniet domin⁹. cuz rel. ps. Dixit dominus. 52. cum rel. Capi Fratres, Gaudete. Hym. Conditor: 68. ℣. Rorate ce. 69. Ad Mag. Aña. Beata es Maria: q̃ credidisti domino: perficientur in te: que dicta sunt tibi a domino, all. ¶ Hec aña pretermittit ã hodie eiꝰ loco ponenda sit vna ex Añis maioribus vt infra, qbus semp cedunt Añe proprie aliis dieb' ad Magnificat assignate. ¶ Sequentes Añe maiores ad Mag. incboant die 17. Decẽb. ꝛ singule. i prin. ꝛ in fine sicut i duplicibꝰ: integre p ordinẽ usq ad diẽ ante vig. Nat. Si vero festũ fuerit: dñr post Dionez festi pro cõmem. Aduentus. Aña.

O Sapientia: que ex ore altissimi prodysti: attingẽs a fine vsque ad finem: fortiter suauiterque disponens omnia: veni ad docendum nos viam prudentie. Antiphona.
O Adonai ꝛ dux domꝰ Jsrael. qui Moysi in igne flamme rubi apparuisti, ꝛ ei in Sina legẽ dedisti, veni ad redimendũ nos in brachio extento. Antipho.
O radix Jesse, qui stas in signũ

populorum, super quez cõtine/bunt reges os suum, quem gentes deprecabunt: veni ad liberãdũ nos, iã noli tardare. Aña.

20 O clauis Dauid, & sceptrũ domus Israel, qui aperis, & nemo claudit: claudis, & nemo apit: veni, & educ vinctũ d domo carceris, sedentem in tenebris, & vmbra mortis. Antiphona.

21 O oriẽs, & splendor lucis eternę, & sol iustitię: veni, & illumina sedentes in tenebris, & vmbra mortis. Antiphona.

22 O rex gentiũ, & desideratus earũ, lapisq; angularis, qui facis vtraq; vnum: veni salua hoiez, quem de limo formasti. Aña.

23 O Emanuel rex, & legifer noster, expectatio gentium, & Saluator earum, veni ad saluãdũ nos domine Deus noster.

Sequentes Añę Ad Lau. & per hor. dñr in sex ferijs ante vigil. Nati. incipiendo die 17. Decẽ. ab Añis: quę ferię illius diei assignant. Silr & alię dñr. in proprijs fer. vsq; ad Uig. Natiuit. Quod si dies 17. fuerit Dñica, Añę inchoant seq. fer. quę erit dies 18. Decẽ. Quę aũt dicen/de essent die quo occurrit festũ S. Tho. dñr in Sabbo. cũ psal. de lau. sabbathi, quarta aña p/termissa, cuius loco dicit Aña. Expectet. nisi Uig. Natiuita. venerit in Dñica: tũc eniz i sab ba dñr Añę de lau. dñicę, quarta ptermissa, cuius loco di aña. Expectet. Aña ad Bñc, & oro, dicitur vt in Sabbo. ponitur.

Añę vero d laud. q̃ occurrũt in die S. Tho. eo anno ptermittuntur: & in dominica tunc dicitur antiphonę de vigil. vt infra dicitur in rubric. de Uigil. Silr omittit. Aña. Expectet. qñ istud festũ in Sabb. venerit.

FERIA SECVNDA.

Ad Laudes, & per hor. Aña.

Ecce veniet dñs princeps regũ terrę: beati q parati sũt occurrere illi. Psalmi eiusdem ferie 23. Añ. Cũ venerit filius hominis, putas inueniet fidem super terrã? Antip. Ecce iam venit plenitudo temporis, in quo misit Deus filiuz suum in terras. Aña Haurietis aquas in gaudio de fontibus Saluatoris. Antiphona. Egredietur dominus de loco sancto suo, veniet vt saluet populum suum.

FERIA TERTIA.

Ad Laudes, & p Horas: Aña.

Rorate cęli dsup, & nubes pluãt iustũ: aperiat terra & germinet Saluatorem. Psalmi eiusdẽ ferie. 29. Aña. Emitte agnũ domine dominatorez terrę: de petra deserti ad mõtẽ filię Siõ. An. Ut cognoscamus dñe in terra viaz tuã, in oibus gẽtibus salutare tuũ. Aña. Da mercedez dñe sustinẽtibus te: vt prophetę tui fideles inueniantur. Añ. Lex p Moysen data est: gratia & veritas per Jesum Christum facta est.

FERIA QVARTA.

Ad Laudes, & per Horas. Añ.

Prophetę pdicauerũt nasci Saluatorem de ṽgine Maria. Psalmi eiusdé ferię. 33. Antiph. Spũs dñi sup me euãgelizare pauperibus misit me. Antiph. Propter Sion non tacebo, donec egrediatur, vt splẽdor iustus eius. Antiph. Ecce veniet dñs, vt sedeat cum principibus, & soliũ glorię teneat. Añ. Annunciate populis, & dicite: ecce Deus Saluator noster veniet.

FERIA QVINTA.

Ad Laudes, & per horas. Añs.

De Sion veniet dñs omnipotẽs, vt saluũ faciat populũ suũ. Psalmi eiusdẽ fer. 39. Añ. Conuertere dñe aliquantulũ, & ne tardes venire ad seruos tuos. An. De Siõ veniet qui regnaturus est dñs: Emanuel magnũ nomẽ eius. Añ. Ecce deus meus, & honorabo eũ, deus patris mei, & exaltabo eũ. Añ. Dñs legifer noster, dñs rex noster, ipse veniet, & saluabit nos.

FERIA SEXTA.

Ad Laudes, & per Horas. Añ.

Constantes estote, videbitis auxiliũ dñi sup vos. Psalmi eiusdé ferię. 43. Antiph. Ad te dñe leuaui aĩam meam: veni, & eripe me, domine ad te cõfugi. Antiph. Veni domine, & noli tardare: relaxa facinora plebi tuę Israel. Antiph. Deus a Libano veniet: & splendor eius sicut lumen erit. Antipho. Ego autem ad dñm aspiciã, & expectabo deũ Saluatorem meuz.

SABBATHO.

Antiphonę fm superiorez rub. Ad Canticum vero Antipho. Expectetur sicut pluuia eloquiũ meum: & descendat super nos sicut ros Deus noster.

In festo S. Thomę pro comm. Aduẽtus. Ad Bñs. Antipho. Nolite timere, quinta eniz die veniet ad vos dominus noster.

¶ Si vero otigat festũ s. Tho. trãsferri in ṽ fer. Añ. pdicta dr in dñica loco añę. Aue Maria Vltimo die ante Vig. Natiui: Ad Bñs. Añs. Ecce completa sunt omnia, quę dicta sunt per Angelum de virgine Maria. Quibus antiphonis cedũt aliq añę in proprijs locis assignatę.

FERIA SECVNDA.

Dicitur Officiũ Defunctorũ. De Isaia propheta. Lectio i.

Vę coronę supbię, ebrijs Ephraiz, & flori decidẽti glorię exultationis eius, qui erant in vertice vallis pinguissimę errantes a vino. Ecce validus & fortis dominus, sicut im- 8. ca.
petus grãdinis: turbo confringens, sicut impetus aquarum multarum: inundantiuz, & emissarũ sup terrã spaciosaz. Pedibus cõculcabitur corona superbię ebriorũ Ephraim. ℟. Ecce appa. 74. Pis. noc. dñice. i. v.

Et erit flos decidens glorię exultationis eius, qui est

est sup verticez vallis pinguiũ, quasi tempoꝛaneũ ante matuꝛitatem autumni:quod cuȝ aspexerit videns,statim vt manu tenuerit deuorabit illud. In die illa erit dominus exercituum coꝛona glorie, ⁊ sertum exultationis residuo populi sui,⁊ spiritus iudicij, sedenti super iudicium, ⁊ fortitudo reuertentibus de bello ad poꝛtam. Verum hi quoque pre vino nesciẽrunt,⁊ pre ebrietate errauerũt: sacerdos ⁊ propheta nescierũt: pre ebrietate:absoꝛpti sunt a vino. ℟. Bethlehẽ ci.74. Lc.iij.

Ideirco hec dicit dñs Deus: ecce ego mittã i fũdamentis Sion lapidem:lapideȝ pbatum,angulareȝ pciosuȝ, in fundamento fundatũ. Qui crediderit, non festinet.Et ponã i pondere iudicium, ⁊ iustitiã in mẽsura, subuertet grãdo spem mendacij,⁊ pꝛotectionem aque inundabunt. Et delebitur fedꝰ vestruȝ cũ morte,⁊ pactum vestrũ cum inferno nõ stabit. ℟. Qui vent.75. Ad Bñs. Ana. Egredief virga ꝺ radice Jesse, ⁊replebitur omnis terra gloria dñi: ⁊ videbit omnis caro salutare Dei. Ad Magnifi.Añа. Beatã me dicẽt oẽs generationes,q: ancillã humilẽ respexit Deus. Alia dictura hi Ana. ℣.

FERIA TERTIA.

De Ysaia pꝑheta.Lcõ pꝛima.

Expectat dñs vt misereaf vri, ⁊ ideo exaltabif parcens vobis ; quia Deus iudicij dominus:beati omnes qui expectant: euȝ. Populus enim Syõ habitabit in Jerusalẽ plorans nequaquam plorabis,miserens miserebitur tui:ad vocẽ clamoris tui:statim vt audierit respõdebit tibi.Et dabit vobis dominus panem arctum, ⁊ aquã breuem:⁊ nõ faciet auolare a te vltra doctoꝛẽ tuuȝ,⁊ erunt oculi tui videntes pꝛeceptoꝛem tuũ. ℟. Aegypte noli fle.75.

Responsoꝛia ynocturni de Dominica vt supra. Lcõ secũda.

Dabitur pluuia semini tuo vbicunque seminaueris in terra, ⁊ panis frugum terre erit vberrimus ⁊ pinguis. Pascetur in possessione tua in die illo agnꝰ spaciose: ⁊ tauri tui ⁊ pulli asinorum qui operantur terram, commistum migma comedent, sicut in area ventilatum est. Et erunt super omnem montem excelsum, ⁊ super omnem collem eleuatum riui currentium aquarũ i die iterfectionis multoꝛum, cum ceciderint turres. ℟. Prope est.75. Lectio iij.

Et erit lux Lune sicut lux Solis,⁊ lux Solis erit septẽpliciter sicut lux septẽ dierũ i die qua alligauerit dñs vulnꝰ populi sui, ⁊ percussuraȝ plage eius sanauerit. Ecce nomẽ dñi venit de longinquo: ardens furoꝛ eius,⁊ grauis ad portandũ: labia eius repleta sunt idignatione

tione:lingua ei⁹, quasi ignis de uorãs. Spiritus eius velut tor/rens inundans vsq ad mediuz colli:ad pdendas gentes i nihi lum,ꝛ frenuz erroris,quod erat in maxillis populorũ ℟. De/scendet dñs.75 Ad Bñs.Ana. Tu Bethlehez, terra Juda nõ eris minima:ex te eñ exiet dux qui regat pplm meum Israel. Ad Mag.Ana. Eleuare eleua re:ꝛ cõsurgẽ Jerusalẽ:solue vin cula colli tui captiua filia Siõ. Alia dicenda in Antiph. O.

FERIA QVARTA.

Quatuor temporum.

Lcõ s. euãg.sm Lucaz. Lcõ j.

Lu.1. In illo tempore: Missus est Gabriel angelus a Deo in ciuitatem Galileę,cui nomen Nazareth,ad virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph, de domo Dauid, ꝛ nomen virginis Maria. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosii episcopi.

Latent qdẽ diuina myste ria:nec facile,iuxta pphe ticũ dictuz, quisquã hoium sci re potest cõsiliũ Dei:sed tamen ex cęteris factis,ꝛ pręceptis do mini Saluatoris possumus in telligere:ꝛ hoc ppensionis fuis se consilij,ꝙ ea potissimum ele cta est vt dñm pareret,quę erat desponsata viro. Cur autem nõ antequaz desponsaretur,imple ta est? Fortasse ne diceretur,ꝙ conceperat ex adulterio. ℟. Clama in fortitudine:qui an nuncias pacem in Jerusalem. Dic ciuitatib⁹ Judę, ꝛ habita toribus Sion: ecce Deus no/ster quem expectabamus adue niet. ℣. Supra montem excel sum ascende tu, qui euangeli/zas Sion: exalta in fortitudi/ne vocẽ tuã. Dic ciuitatib⁹. L.ij.

Et ingressus ad eam An/gelus. Disce virginem moribus: disce virginem vere cundia: disce uirginem oracu/lo: disce mysterio. Trepidare virginum est, ꝛ ad omnes viri ingressus pauere: omnes uiri affatus vereri. Discant mulie/res propositũ pudoris imitari. Sola in penetralibus:quaz ne mo virorum videret,solus An gelus repiret:sola sine comite: sola sine teste: nequo degenere deprauaretur affatu, ab Ange/lo salutatur. ℟. Orietur stella ex Jacob: ꝛ exurget homo de Israel:ꝛ cõfringet omnes duces alienigenarũ.Et erit omnis ter ra possessio eius. ℣. Adorabũt eum omnes reges terrę: omnes gentes seruient ei.Et. Lcõ.iij.

Tantum enim mãdati my/sterium nõ hominis fuit sed Angeli ore promendũ. Ho/die primum auditur: Spiritus sanctus superueniet in te.Et au ditur: ꝛ creditur.Deniq, ecce inquit:ancilla dñi:cõtingat mi hi secũdũ verbũ tuũ. Vide hu militatem: vide deuotionez:an cillam se dicit dñi,q̃ mater eli gitur:nec repentino exaltata p missio

missos ē. ℟. O. odo veniet domi natoꝛ dñs. Et nomē ei⁹ Emma nuel vocabit̄. ℣. Orief in diebus ei⁹ iustitia, ꝛ abūdātia pacis. Et nomē. G. loꝛ. Et nomē. Ad Bñs. Añ. Missus est Angelus Gabꝛiel ad Mariam virginē desponsatā Joseph. Oro.

Pꝛesta, quesumus, oīpotēs Deus: vt redēptionis noſtrę vētura solennitas, ꝛ pꝛęsentis nobis uitę subsidia cōferat, ꝛ ęternę beatitudinis pꝛęmia largiatur. Per dominum no.

Et di ad oēs hoꝛ. pterꝗ in vel. Ad Mag. Añ. Ecce ancilla dñi: fiat mihi secundū vbū tuū. [illegible] dicenda ſr Antipho. O. Post pꝛeces, di oīo dñicę pced.

FERIA QVINTA.

De Isaia pphetā. Leō pꝛima.

c. 33. Ve qui pꝛędaris, nōne ꝛ ipse pꝛedaberis: ꝛ qui spnis, nonne ꝛ ipse ſperneris: cū consummaueris depꝛedationē, depꝛedaueris: cum fatigat⁹ desieris cōtemnere, cōtēneris. Domine miserere nr̄i: te eniꝫ expectauimus: esto bꝛachium nr̄m in mane, ꝛ salus nostra in tēpore tribulationis. ℟. Egrediet̄ dominus, ꝛ pꝛęliabitur contrā gentes. Et stabunt pedes ei⁹ supꝛa montes oliuarum ad oꝛientem. ℣. Et eleuabitur sup omnes colles, ꝛ fluent ad eum omnes gentes. Et. Lectio ij.

A Voce angeli fugerūt populi, ꝛ ab exaltatiōe tua disperſę sunt gētes. Et ꝯgregabuntur spolia uestra, sicut colligit̄ bꝛuchus: velut cū fossę plenę fuerint de eo. Magnificatus est dñs: qm̄ habitauit in excelso: impleuit Sion iudicio ꝛ iustitia. Et erit fides in tempoꝛibus tuis. Diuitię salutis sapiētię, ꝛ scientia: timoꝛ domini ipse est thesaurus eius. ℟. Precursoꝛ pꝛo nobis ingredit̄, agn⁹ sine macula secundum oꝛdineꝫ Melchisedech. Pontifex fact⁹ est in ęternum, ꝛ in seculum seculi. ℣. Ipse est rex iustitię, cuius generatio non habet fineꝫ. Pontifex. Lectio tertia.

Onterriti sunt in Sion peccatoꝛes: possedit tremoꝛ hypocritas. Quis poterit habitare de uobis cuꝫ igne deuoꝛante: aut quis habitabit ex vobis cū ardoꝛibus sēpiternis: Qui ambulat i iustitijs, ꝛ loquitur ueritatē: qui pꝛoijcit auaritiā ex calūnia, ꝛ excutit manus suas ab omni munere: qui obturat aures suas ne audiat sāguineꝫ, ꝛ claudit oculos suos ne videat malum: iste in excelsis habitabit: munimēta saxoꝝ sublimitas eius: panis ei datus est: aquę eius fideles sunt: ꝛ regem in decoꝛe suo videbunt: ꝛ oculi eius cernent terram de longe. ℟. Vt debūt gentes iustū tuū, ꝛ cuncti reges inclytū tuuꝫ. Et vocabit̄ tibi nomē nouū, quod os dñi nominauit. ℣. Et eris coꝛona glię in manu dñi, ꝛ diadema regni in manu Dei tui.

Et vocabit. G loꝛ. Et vocab. Ad Bñs aña. Vigilate aio, in ꝑimo est dñs Deus noster. Nisi occurrat festū S. Thomę qa tunc ea pretermissa dr aña. Nolite timere, quinta enim die veniet ad vos dominus noster. Quod ét seruat i seq. dieb⁹, qñ illud festū occur. Ad Mag. añ. Lętamini cū Jerusalē, ꝛ exultate in ea oēs, qui diligitis eam i ęternū. Nisi dicēda sit Aña O.

FERIA SEXTA Quatuor temporuȝ.

Lcō s. euāg. fm Lucaȝ. Lcō j.

Luc. 1. In illo tpe: Exurgēs Maria abijt in Montana cū festinatione i ciuitatē Judę, ꝛ intrauit in domuȝ Zacharię, ꝛ salutauit Elisabeth. Et reliqua. Homilia s. Ambrosij episcopi.

Moꝛale est omnibus, vt q fidem exigunt, fidem astruant. Et ideo angelus, cum abscondita nunciaret: vt fides astrueretur exemplo senioꝛis fęminę, sterilisque conceptum virgini Marię nunciauit, vt possibile Deo omne quod ei placuerit, assereret. Ubi audiuit hoc Maria, nō quasi incredula de oraculo, nec quasi incerta de nuncio: nec quasi dubitās de exēplo, sed quasi lęta pꝛo voto, religiosa ꝑ officio, festina ꝓ gaudio in Montana perrexit. Quo eniȝ iā Deo plena, nisi ad superiora cuȝ festinatione cōtēderet? Nescit tarda molimina spirit⁹ sācti gratia. ℟. ℣. Mitte agnum domine dominatorē terrę. De petra deserti ad montē filię Sion. ℣. Ostende nobis dñe misericordiā tuā, ꝛ salutare tuum da nobis. De. Lcō ij.

Discite ꝛ vos sāctę mulieres sedulitatem, quaȝ ꝑgnātibus debeatis exhibere cognatis. Mariam, quę ante sola in intimis penetralibus versabatur, non a publico uirginitatis pudor: non a studio asperitas montium: non ab officio prolixitas itineris retardauit. In montana virgo cum festinatione, uirgo officij memoꝛ: iniurię immemoꝛ, affectu vrgēte nō sexu, relicta perrexit domo. Discite virgines nō circuncursare per alienas ędes, nō demorari in plateis, nō aliquos i publico miscere ſmones. Maria i domo sera, festina i publico mā sit apud cognatā suā tribus mēsibus. ℟. Roꝛate cęli desuper, ꝛ nubes pluant iustuȝ: Aperiat terra, ꝛ germinet Saluatoꝛeȝ. ℣. Emitte agnuȝ dñe dñatorē terrę, de petra deserti ad mōtē filię Sion. Aperiatur. Lcō iij.

Didicistis uirgines pudorē Marię, discite humilitatem. Uenit pꝛopinqua ad ꝓximam, junioꝛ ad senioꝛē: nec solū venit, sed ēt pꝛioꝛ salutauit. Decet eniȝ, vt quāto castioꝛ virgo, tanto humilioꝛ sit. Nouerit deferre senioꝛibus, sit magistra humilitatis, in qua est ꝓfessio castitatis. Est ꝛ causa pietatis, est etiam

etiam & norma doctrine. Conuenientius est enim, q superior veniat ad inferiorem, vt inferior adiuuetur, Maria ad Elisabeth, Christus ad Johannem. R. Germinauerunt campi eremi germen odoris Israel: quia ecce Deus noster cum virtute veniet: Et splendor eius cum eo. V. Ex Sion species decoris eius: Deus noster manifeste veniet. Et. Gloria. Et.
Ad Ben. Antip. Ex quo facta est vox salutationis tue in auribus meis: exultauit in gaudio infans in vtero meo, hall. Oro.
Excita, quesumus domine, potentiam tuam: & veni: vt hi, qui in tua pietate confidunt, ab omni citius aduersitate liberentur. Qui viuis, & regnas. Et v. ad oes hor. preter. in vesp. Ad Mag. Ah. Hoc est testimonium quod perhibuit Johannes: Qui post me venit, ante me factus est. Ain dicitur fit Dn. V. Oratio dominice precedentis.

SABBATHO.

Quatuor temporum.

Lcō j. euāg. sm Lucam. Lcō j.

ca.3. Anno quintodecimo imperij Tyberij Cesaris, procurante Pontio Pilato Judeam. Et rel. Homilia S. Gregorij Pape.

Redemptionis nostri precursor, quo tpe predicationis officium acceperit, memorato Romane reipublice principe, & Judee regibus, designatur. Qui enim illum predicare veniebat, qui & ex Judea quosdam, & multos ex gentibus redempturus erat: per regem gentium, & principes Judeorum predicationis eius tempora designantur. Quia autem Gentilitas colligenda erat: & Judea pro culpa perfidie dispergenda, ipsa quoque descriptio terreni principatus ostendit: qm & in Romana republica vnus preesse describitur, & in Judee regno per quartam partem plurimi principabant. R. Egredietur virga de radice Jesse: & flos de radice eius ascendet. Et erit iustitia cingulum lumborum eius, & fides cinctorium renum eius. V. Et requiescet super eum spiritus domini: spiritus sapientie & intellectus: spiritus consilij & fortitudinis. Et. Lectio ij.

Uoce enim redemptoris nostri dicit. Omne regnum in seipsum diuisum desolabitur. Liquet ergo qd ad finem regni Judea peruenerat, que tot regibus diuisa subiacebat. Apte quoque no solum sub quibus regibus, sed sub quibus etiam sacerdotibus actum sit demonstratur: vt quia illum Johannes Baptista predicaret, qui simul rex, & sacerdos existeret, Lucas euangelista predicationis eius tempora per regnum & sacerdotium designaret. R. Radix Jesse qui exurget iudicare gentes, in eum gentes sperabunt: Et erit nomen eius benedictum in secula. V. Super ipsum continebunt reges os suum, ipsum gentes

tes deprecabûtur. Et. Lcõ iij.

Et venit in oẽm regionem Jordanis, prędicans baptismũ pęnitentię in remissionẽ peccatorũ. Cunctis legentibus liquet, q: Johannes nõ solũ baptismũ pęnitentię prędicauit, verũ etiam quibusdã dedit: sed tamẽ baptismũ suũ in remissionem peccatorũ dare nõ potuit. Remissio etenim peccatorum in solo nobis baptismo Christi tribuitur. Notandum itaq; qđ dicitur, prędicans baptismũ pęnitentię in remissionẽ peccatorũ: quoniã baptismum quo peccata solueret, q: dare nõ poterat prędicabat: vt sicut incarnatum verbum patris pręcurrebat verbo prędicationis, ita baptismũ pęnitentię, quo peccata soluuntur, pręcurreret suo baptismate, quo peccata solui nõ possũt. ℟. Ueni dñe, ꝛ noli tardare: relaxa facinora plebi tuę. Et reuoca dispersos in terram suã. ℣. Excita domine potentiã tuam, ꝛ veni: vt saluos facias nos. Et reuoca. Ad Bñs. Antiph. Quomodo fiet istud angele di? quoniam virum non cognosco. Audi Maria virgo Christi. Spiritus sanctus superueniet in te: ꝛ uirtus Altissimi obumbrabit tibi.

Siñ hęc dies fuerit ante vigiliam Natiuit. quia tunc ea prętermissa dicitur Aña. Ecce cõpleta sunt omnia quę dicta sũt per Angelũ de virgine Maria. Quod etiam seruatur si idẽ contingat in sequent. diebus. Orõ.

Deus, qui conspicis, quia ex nostra prauitate affligimur: cõcede ꝓpiti⁹, vt ex tua visitatione cõsolemur. Qui uiuis. Et dicitur ad omnes horas. Ad Uesperas. Capitulum. 1. Cor. 4.

Fratres, Sic nos existimet hõ, vt ministros Christi: ꝛ dispẽsatores mysteriorũ Dei. Hic iã q̃ritur inter dispensatores, vt fidelis quis inueniatur. Hymnus. Cõditor. 68. ꝛ ℣. Rorate celi. vt in 6. feria j. Dñicę. Aña. ad Mag. vna ex maioribus. Orõ.

Excita, q̃s dñe, potẽtiã tuã ꝛ ueni, ꝛ magna nobis virtute succurre: vt p auxiliũ gratię tue, quod nostra peccata ꝓpediunt, indulgentia tuę propitiationis acceleret. Qui uiuis.

DOMINICA IIII Aduentus.

Ad Matut. Inuit. Prope est iam dñs, Uenite adoremus. Ps. Uenite. Hy. Uerbum sup. 67. Et reliq. vt sup. Dñica prima. De Isaia propheta. Le. prima. c. 55.

Laetabit deserta, ꝛ inuia, ꝛ exultabit solitudo, ꝛ florebit quasi lilium. Germinans germinabit, ꝛ exultabit lętabũda, ꝛ laudans. Gloria Libani data est ei, decor Carmeli, ꝛ Saron: Ipsi

videbunt

videbũt gloriam dñi, ⁊ decorẽ Dei nostri: Confortate manus dissolutas ⁊ genua dbilia robo rare. Dicite pusillanimis cõfor tamini, ⁊ nolite timere, ecce Deus vester vltionem adducet retributionis: deus ipse veniet, ⁊ saluabit vos. Tunc aperien tur oculi cecorum: ⁊ aures sur dorum patebunt. Tunc saliet sicut ceruus claudus: ⁊ aperta erit lingua mutorum: quia scis se sunt in deserto aque, ⁊ torrẽ tes in solitudine: ⁊ que erat ari da, erit in stagnum, ⁊ sitiens in fontes aquarum. ℟. Canite tuba in Sion, vocate gentes: annũciate populis: ⁊ dicite: Ec ce Deus Saluator noster ad ueniet. ℣. Annunciate, ⁊ audi tum facite: loquimini: ⁊ clama te. Ecce. Lectio secunda.

In cubilib⁹ in quib⁹ prius dracones habitabãt, orief viror calami, ⁊ iũci. Et erit ibi semita, ⁊ via: ⁊ via sancta voca bif. Nõ transibit p eam pollut⁹ ⁊ hec erit vobis directa via, ita vt stulti nõ errent per eaz. Non erit ibi leo, ⁊ mala bestia non a scendet per eaz, nec inuenietur ibi: ⁊ ambulabũt q liberati fue rint. Et redẽpti a dño cõuerten tur, ⁊ veniẽt in Siõ cũ laude, ⁊ letitia sẽpiterna sup caput eo rũz, gaudiũ, ⁊ letitiã obtinebũt ⁊ fugiet dolor, ⁊ gemit. ℟. Nõ auferef sceptrũ de Juda, ⁊ dux de femore eius, donec veniat, q mittẽdus. Et ipse erit expecta tio gẽtiũ. ℣. Pulchriores sunt oculi eius vino, ⁊ dentes ei⁹ la cte candidiores. Et. Lectio iij.

Taceant ad me insule, ⁊ gẽ tes mutẽt fortitudinẽ. Ac cedant, ⁊ tunc loquantur: simul ad iudicium propinquemus. Quis suscitauit ab Oriente iu stum, vocauit eum, vt sequeref se: Dabit in conspectu eius gẽ tes, ⁊ reges obtinebit: dabit quasi puluerem gladio eius, sicut stipulam vento raptam ar cui eius. Persequetur eos, trã sibit in pace, semita in pedibus eius non apparebit. Quis hec operatus est, ⁊ fecit, vocans ge nerationẽs ab exordio? Ego dñs primus, ⁊ nouissimus ego sum. ℟. Me oportet minui: illũ aũt crescere: qui autez post me ve nit ante me factus est: Cui⁹ nõ suz dignus corrigiã calciamẽto rum soluere. ℣. Ego baptizaui vos aq̃: ille aũt baptizabit vos spũ sãcto. Cuius. Glo. Cuius. Sermo s. Leonis Pape. L. iiij.

Si fideliter, dilectissimi, atq3 sapiẽter creat̃õis no stre intelligamus exordiũ: inue niemus hominẽ ideo ad imagi nem Dei conditũz, vt imitator sui esset auctoris, ⁊ hãc esse na turalẽ nostri generis dignitatẽ si in nobis quasi i quodã specu lo diuine benignitatis forma re splẽdeat. Ad quã quotidie nos vtiq3 reparat grã Saluatoris: dum, qd cecidit i Adaz primo erigitur in secũdo. ℟. Ascef

nobis

nobis paruulus, ⁊ vocabit̃ Deus fortis. Ipse sedebit sup thro nũ Dauid patris sui, ⁊ imperabit: cuius potestas sup humerũ eius. ℣. In ipso benedicẽtur omnes tribus terrę, omnes gẽtes seruient ei. Ipse. Lectio .v.

Causa autẽ reparationis nrę non est nisi misericordia Dei: quẽ non diligeremus nisi prius nos ipse diligeret: ⁊ tenebris ignorantię nostrę, suę veritatis luce discuteret. Quod per sanctum Isaiam dominus denuncians ait: Adducam cęcos in viaz, quam ignorabant: ⁊ semitas, quas nesciebant, faciam illos calcare: faciam illis tenebras in lucem, ⁊ praua in directa. Hęc verba faciam illis, ⁊ non reliquam eos. Et iterũ. Inuentus suz inquit, a non quęrentibus me, ⁊ palaz apparui his, q me nõ interrogabant. ℟. Ecce iã venit plenitudo tẽporis, in quo misit Deus filiuz suum in terras, natũ de virgine: factuz sub lege: Ut eos, qui sub lege erant, redimeret. ℣. Propter nimiaz charitatẽ suã qua dilexit nos deus, filiũ suũ misit in similitudinẽ carnis peccati. Ut eos qui sub. Lectio vi.

Quod quomodo impletũ sit, Iohãnes aplus docet, dicens. Scimus, qm̃ filius Dei venit, ⁊ dedit nobis sensum, vt cognoscamus veruz, ⁊ simus in vero filio eius. Et iterũ. Nos ergo diligam⁹ deũ, qm̃ ipse prior dilexit nos. Diligẽdo itaq̃ nos Deus, ad imaginẽ suam nos reparat, vt in nobis formam suę bonitatis inueniat, dat vnde ipsi quoq̃ quod operatur operemur, accendes scilicet mentium nostrarum lucernas, ⁊ igne suę charitatis inflãmans, vt non solum ipsum, sed etiam quicqd diligit, diligamus. ℟. Uirgo Isrl̃ reuertere ad ciuitates tuas. Usquequo dolẽs auerteris? generabis dominũ Saluatorez, oblationẽ nouã in terra: ambulabũt hoies i saluationẽ. ℣. In charitate ppetua dilexi te: ideo atraxi te miserãs tui. Usquequo. Gl. Usquequ.

Lcõ s. euãg. sm Lucã. Le. vij.

Anno qntodecimo iperij Tyberij Cęsaris, pcurãte Põtio Pilato Iudęã. Et rel. ca.3.

Homilia S. Gregorij Papę.

Dicebat Iohannes ad turbas, quę exibãt vt baptizarentur ab eo: Genimina viperarũ, qs ostendit vobis fugere a ventura ira? Uẽtura eniz ira est, animaduersio vltionis extremę, quam tunc peccator fugere nõ valet, q nunc ad lamenta pęnitentię nõ reccurit. Et notandu3, quod malę soboles, malorũ parentũ actiones imitantes, genimina viperarũ vocant̃: quia per hoc quod bonis inuident, ⁊ eosq̃ persequuntur, q quibusdaz mala retribuũt, q lęsiones proximis exquirũt: quoniam in his omnibus patrum suorum carna/

carnalium vias sequũtur, qua si venenati filij de venenatis pa rétibus nati sunt. ℟. Juraui dicit dñs, vt ultra iam non ira scar sup terrã:montes.n.& colles suscipient iustitiam meam. Et testamentũ pacis erit in Jerusalé. ℣. Juxta est salus mea, vt veniat:& iustitia mea, vt reueletur. Et testamẽtũ. Lc.viij

Sed quia iam peccauim⁹ q: vsu malę consuetudinis inuoluti sumus:dicat,quid nobis faciendum sit, vt fugere a ventura ira valeamus. Sequitur. Facite ergo fruct⁹ dignos penitentię. In quibus vbis notandũ est, quod amicus sponsi non solum fructus penitentię, sed dignos penitentię admonet esse faciẽdos. Aliud nanq3 ẽ fructum facere penitẽtię: aliud dignum penitentię fructum facere. Ut enim secundum dignos penitentię fructus loquamur, sciendũ est,q: quisquis illicita nulla cõmisit,huic iure ꝯcedit, vt licitis vtat:sicq3 pietatis opera faciat,vt tamẽ,si voluerit,ea quę mundi sunt non relinquat. ℟. Non discedimus a te,uiuificabis nos dñe,& nomen tuum inuocabimus. Ostẽde nobis faciem tuam,& salui erimus. ℣. Memento nostri dñe i beneplacito populi tui:visita nos in salutari tuo. Ostende. Lec.ix.

At siqs i fornicationis culpã,vel fortasse,qđ est grauius,in adulteriũ lapsus est,tãto a se licita debet abscindere, quãto se meminit & illicita perpetrasse. Neq3 enĩ par fructus boni operis esse debet eius,qui minus, & eius qui amplius deliquit:aut eius qui in nullis,& eius q in quibusdã facinoribus cecidit,& eius qui in multis est lapsus. Per hoc ergo qđ dĩ, facite fructus dignos pęnitẽtię: vniuscuiusque conscientia conuenit: ut tãto maiora acquirat bonoꝝ operũ lucra per pęnitentiam,quãto grauiora sibi intulit dãna per culpã. ℟. Intuemini quãtus sit iste, qui ingreditur ad saluãdas gentes: ipse est rex iustitię: Cuius generatio nõ habet finẽ. ℣. Precursor ꝑ nobis ingredit,ſm ordinẽ Melchisedech: Pontifex factus in eternũ. Cuius. G lo. Cuius.

Ad Laudes,& per horas. Aña.

Canite tuba in Sion, quia prope est dies dñi: ecce veniet ad saluandũ nos, all'a, all'a. ps. Dñs reg. 8. cum rel. Aña. Ecce veniet desideratus cunctis gentibus, & replebitur gloria domus dñi, all'a. Aña. Erũt praua indirecta,& aspera in vias planas:veni dñe, & noli tardare,all'a. Añ. Dñs veniet occurrite illi dicẽtes: magnũ principiũ,& regni eius nõ erit finis, Deus fortis,dñator, princeps pacis,all'a,all'. Antiph. Omnipotens sermo tuus domine a regalibus sedibus veniet alleluia. Cap. Fratres 2.

Sic

Sic nos.80. Hymnus. Vox clara.68. ℣. Vox clamantis. Ad Bñs.Añ. Aue Maria gratia plena.dñs tecum:benedicta tu in mulieribus,alleluia.
Ad iij.Cap. Fratres,sic nos.80. ℟.br. Veni ad. ℣ Timebūt.67.
Ad Sextam. Capitulum.
1. Cor. Mihi autē p minimo est, vt a vobis iudicer, aut
ca.4. ab humano die: sed neqꝫ meipsū iudico: ℟. Ostēde. ℣ Memē.
Ad Nonam. Capitulum.
Itaqꝫ nolite ante tempus iudicare quoadusqꝫ veniat dñs,ꝛ q illuminabit abscōdita tenebrarū,ꝛ manifestabit cōsilia cordium,ꝛ tūc laus erit vnicuiqꝫ a Deo. ℟. Sup te Jerusalem. ℣ Dñe deus virtutum. Ad Vespe.Añа. Canite tuba. cū reliq̄s. Dixit dominus.52. cū reliq. Capitu. Fratres Sic nos.folio 80. Hym. Conditor. 68. ℣. Rorate. Ad Magnificat Antiphona. O.

FERIA SECVNDA.
Dicitur Officiū Defunctorū. De Isaia propheta.Le.prima.
c.41. Et tu Israel serue meus, Jacob quē elegi, semen Abrahā amici mei,i quo apprehēdi te ab extremis terrę,ꝛ a lōgīquis ei⁹ vocaui te,ꝛ dixi tibi: Seruus meus es tu:elegi te:ꝛ non abieci te.Ne timeas, quia ego tecū sū:ne declines,q: ego De⁹ tuus cōfortaui te, ꝛ auxiliatus sum tibi, ꝛ suscepit te dextera iusti mei. ℟. Canite.f.80.
pria dñicę pręteritę. Lectio ij.
Ecce confundentur,ꝛ erubescent omnes q pugnāt aduersum te:erūt quasi nō sint, ꝛ peribunt viri qui cōtradicunt tibi.Quęres eos, ꝛ nō inuenies viros rebelles tuos,ꝛ erūt quasi non sint,ꝛ veluti consumptio hominis bellantis aduersū te: quia ego dñs Deus apprehendens manū tuā,dicensqꝫ tibi: Ne timeas, ego adiuui te. ℟. Non auferetur.80. Lectio iij.
Noli timere vermis Jacob qui mortui estis ex Israel,ego auxiliatus sū tibi,dicit dñs ꝛ redēptor tu⁹ sanctus Israel.Ego posui te, quasi plaustrū triturās nouum,habens rostra serrātia:triturabis mōtes, ꝛ cōminues,ꝛ colles quasi puluerē pones.Ventilabis eos, ꝛ vētus tollet eos,ꝛ turbo disperget eos:ꝛ tu exultabis in dño, ꝛ in sancto Israel letaberis. ℟. Me oportet.fol.80. ca.2.
Ad Benedictus. Antiphona. Dicit dñs,pęnitentiā agite,appropinquauit enim regnū celorū,alla. Ad Mag.Añа. O.

FERIA TERTIA.
De Isaia propheta. L prima.
Ecce seruus me⁹,suscipiā eū:electus me⁹,complacuit sibi in illo anima mea: dedi spūm meum super eum: iudiciū gentibus proferet.Non clamabit,neqꝫ accipiet personam: nec audietur vox eius foris.Calamū quassatum non cōteret,

ꝛ linuꝫ fumigās non extinguet in veritate educet iudiciū. Nō erit tristis, neq̄ turbulētus, do nec ponat in terra iudicium: ꝛ legem eius insulę expectabunt. ℟. Nascetur. 80. Lectio ij.

Hec dicit dominus Deus creans cęlos, ꝛ extendēs eos, firmans terram, ꝛ quę ger minant ex ea, dans flatum po/ pulo qui est super eam, ꝛ spi/ ritum calcantibus eam: Ego dominus vocaui te in iustitia, ꝛ apprehendi manum tuam, ꝛ seruaui te. Et dedi te in fęd⁹ populi in luceꝫ gentium: vt ape rires oculos cęcorum, ꝛ edu/ ceres de conclusione vinctum, de domo carceris sedentes i te nebris. ℟. Ecce iam venit. 81.

Lectio tertia.

Cantate domino canticū nouū: laus eius ab extre mis terrę, qui descenditis i ma re, ꝛ plenitudo eius: insulę: ꝛ ha bitatores earum. Subleuetur desertum, ꝛ ciuitates eius: i do mibus habitabit Cedar: lauda te habitatores petrę: de vertice montium clamabunt. Ponent dn̄o gloriā: ꝛ laudē eius in in/ sulis nūciabunt. Dn̄s sicut for/ tis egredietur: sicut vir prędiator suscitabit zel m, vociferabitur ꝛ clamabit: sup inimicos suos confortabitur. ℟. Uirgo Is/ rael. 81. Ad Bn̄dictus. Aña. Cōsurge, cōsurge, induere for/ titudinem brachium domini. Ad Magnificat. Aña. O.

FERIA QVARTA.

De Isaia propheta. Le. prima.

Audite me, qui sequimi/ ni quod iustum est, ꝛ quę ritis dominum: attendite ad petram vnde excisi estis, ꝛ ad cauernam laci, de qua precisi estis. Attendite ad Abraham patrem vestrum, ꝛ ad Saraꝫ, quę peperit vos: quia vnum vocaui eum, ꝛ benedixi ei, ꝛ multiplicaui eum. Consolabit ergo dn̄s Siō, cōsolabitur oēs ruinas eius, ꝛ ponet desertum eius quasi delicias, ꝛ solitudinē eius quasi hortum domini: gau dium, ꝛ lętitia inuenietur in ea, gratiarum actio, ꝛ vox laudis. ℟. Iuraui. 81. Lectio ij.

Attēdite ad me pp̄le me⁹ ꝛ trib⁹ mea me audite: q: lex a me exiet, ꝛ iudiciū meū in luceꝫ populoruꝫ requiescet. Prope est iustus meus: egres/ sus est Saluator meus, ꝛ bra/ chia mea populos iudicabūt: me isulę expectabūt, ꝛ brachiū meum sustinebunt. Leuate in cęlum oculos vestros, ꝛ videte sub terra deorsum: q̄a cęli sicut fumus liquescent: ꝛ terra sicut vestimentum atteretur, ꝛ habi tatores eius sicut hęc interibūt salus autem mea in sempiternuꝫ erit, ꝛ iustitia mea nō deficiet. ℟. Nō discedimus. 81. L. iij.

Audite me q̄ scitis iustū: pp̄s meus lex mea i cor de eorum, nolite timere oppro/ briū hominum: ꝛ blasphemias eorum ne

ne metuatis. Sicut enim vestimentū, sic comedet eos vermis: & sicut lanā, sic deuorabit eos tinea: salus aūt mea in sempiternum erit, & iustitia mea in generationes generationum. ℟. Induemini. fo. 61. Ad Bñs. Añа. Ponam in Sion salutē, & in Jerusalem gloriam meam, balsa. Ad Magnificat. Antipho. O.

FERIA QVINTA.

De Jsaia ppheta. Lcō prima.

c.64. Utinam dirumperes celos, & descēderes: a facie tua montes defluerēt, sicut exustio ignis tabescerent: aquę arderent igni, vt notum fieret nomen tuum inimicis tuis: a facie tua gentes turbarentur. Cū feceris mirabilia, non sustinebimus: descendisti, & a facie tua montes defluxerunt. A seculo non audierunt, neque auribus perceperunt: oculus non vidit, Deus absque te, quę preparasti expectantibus te.

℟. Canite tuba. 80. Lcō ij.

Occurristi lętāti & faciēti iustitiā: in vijs tuis recordabuntur tui. Ecce tu irat⁹ es, & peccauimus: in ipsis fuimus semp & saluabimur. Et facti sumus vt immundi omnes nos, & quasi pannus mēstruatę vniuerse iustitię nrę: & cecidimus quasi folium, vniuersi: & iniquitates nostrę quasi ventus abstulerunt nos. Non est qui inuocet nomē tuū, q cōsurgat, & teneat te. Abscōdisti faciē tuā a nobis, & allisisti nos in manu iniquitatis nostrę. ℟. Nō auferet. 80. L. iij.

Et nūc dñe, pater nr̄ es tu nos vero lutū: & fictor noster tu, & opera manuum tuarū oēs nos. Ne irascaris domine satis, & ne vltra memineris iniquitatis nostrę: ecce, respice, populus tuus oēs nos. Ciuitas sācti tui facta est deserta, Siō deserta facta est, Jerusalē desolata est, domus sanctificationis nostrę, & glorię nostrę, vbi laudauerunt te patres nr̄i, facta est in exustionem ignis, & omnia desiderabilia nostra versa sunt in ruinas. ℟. Me oportet. fol. 80. Ad Benedictus. Antiphona. Consolamini, consolamini popule meus, dicit dñs Deus noster. Ad Magnifi. Antiph. O.

FERIA SEXTA.

De Jsaia propheta. Lectio j.

Audite verbū dñi qui tremitis ad verbū ei⁹: dixerunt fratres vestri odiētes vos, & abijcientes pter nomē meū: glorificetur dominus, & videbimus in lętitia vestra, ipsi autem confundentur. Uox populi de ciuitate, vox de tēplo, vox dñi reddentis retributionem inimicis suis. Antequam parturiret, peperit: antequam veniret partus ei⁹, peperit masculū. Quis audiuit vnq̄ tale? & quis vidit huic simile? nūqd parturiet terra in die vna? aut pariet gens simul? q: parturiuit, & pepit Siō filios suos. ℟. Nascet. 80. L. ij. .6.

NUnquid ego qui alios pa rere facio, ipse non pariam, dicit dominus? Si ego, qui generationem ceteris tribuo, sterilis ero? ait dominus Deus tuus. Letamini cū Jerusalem, et exultate in ea omnes qui diligitis eam: gaudete cū ea gaudiū vniuersi, q lugetis super eam: vt sugatis, et repleamini ab vberibus consolationis eius, vt mulgeatis, et delicijs affluatis ab omnimoda gloria eius. Quia hec dicit domin⁹: Ecce ego declinabo super eā quasi fluuiū pacis: et quasi torrētem inundantem gloriam gentium, quam sugetis, ad vbera portabimini, et super genua blandientur vobis. ℟. Ecce .81. Lectio iij.

QUomodo, si cui mr̄ blandiatur, ita ego cōsolabor vos, et in Jerusalē consolabimini. Uidebitis et gaudebit cor vrum et ossa vestra quasi herba germinabunt, et cognoscetur manus dn̄i seruis eius, et indignabitur inimicis suis. Quia ecce dn̄s in igne veniet, et quasi turbo quadrige eius, reddere i indignatione furorem suum, et increpationē suā in flamma ignis: qa in igne dn̄s dijudicabit, et in gladio suo ad oēs carnē, et multiplicabūtur interfecti a dn̄o. ℟ Virgo. Js.81

Ad Bn̄s. Añã. Ecce completa sunt omnia que dicta sunt per angelum de virgine Maria.

Si vigilia Natiui. Dn̄i venerit in dn̄ica. Officium fit hoc modo Ad Matut. Inuita. de Vigi. Hodie scietis. vt infra. Hy⁹. Verbū sup. 67. Añe, Psal. ℣. Lec. et ℟. in j. et ij. noc. dnr de dn̄ica. In iij. noc. Añe, et Psal. de dn̄ica, versi. de vigi. tres lectio. de Homilia vigilie, cum suis ℟ijs. Laud. de vig. cū cōme. de Dn̄ica. Similiter p horas celebratur Offm̄ de vigilia. Homilia autē Dn̄ice nō legitur in vltima lect. quia posita fuit in Sabbatho.

IN VIGILIA

Natiuitatis Dn̄i.

Ad Matutinum Inuitatoriū. Hodie scietis, quia veniet dn̄s, Et mane videbitis gloriā eius. Hymnus. Verbum sup. fol. 67. Añe et Psal. de feria. ℣ Hodie scietis quia veniet dn̄s. ℟. Et mane videbitis gloriam eius.

Lcō s. euāg. fm Mattheū. L. j.

CUm esset despon sata mater Jesu Maria Joseph, antequam conuenirēt: inuenta est in vtero habēs de spiritu sancto. Et reliqua.

Homilia s. Hieronymi presby.

QUare non de simplici virgine, sed despōsata concipitur? Primum vt per generationē Joseph, origo Marie mōstraretur: secūdo, ne lapidaretur a Judeis vt adultera: tertio ut i Aegyptū fugiens haberet solatiū: Martyr Ignatius ēt quartam addit cām cur a desponsata conceptus sit, vt partus, ineius

quiens, plus eclaretur diabolo dum eum putat non de virgine, sed de vxore generatum. ℟. Sanctificamini hodie, et estote parati, quia die crastina videbitis: Maiestatem Dei in vobis. ℣. Hodie scietis, quia veniet dominus, et mane videbitis. Maiestatem. Lect. ij.

Anteque conuenirent, inuenta est i vtero habens de spiritu sancto. Non ab alio inuenta est nisi a Joseph, qui pene licentia maritali future vxoris oia nouerat. Quod aute dicit, antequam conuenirent, no sequitur ut postea conuenerint: sed scriptura quid factum non sit ostendit. ℟. Constantes estote: videbitis auxiliu dni super vos, Judea, et Jerusalem nolite timere. Cras egrediemini, et dns erit vobiscu ℣. Santificamini filij Jsrael: et estote parati. Cras. Lectio iij.

Joseph autem vir eius cu esset iustus, et nollet ea tra ducere, voluit oculte dimittere eam, Siqs fornicarie coniungitur, unu corpus efficitur: et in lege pceptu est, no solu reos, sed et coscios criminum obnoxios ee peccati. Quomodo Joseph cum crimen celauerit vxoris, iustus scribitur? Sed hoc testimonium Marie est, q Joseph sciens illius castitate, et admirans quod euenerit, celat silentio cuius mysterium nesciebat. ℟. Sanctificamini filij Jsrael, dicit dns, die n crastina descedet dns, Et auferet a vobis omnem languorem. ℣. Crastina die delebit iniqtas terre, et regnabit sup nos Saluator mudi. Et. O l Et. C. ii.

Deinceps Officiu fit du plex. Ad Laudes, et p Horas. Ana.

Judea, et Jerusale nolite timere: cras egrediemini et dominus erit vobiscum, halle. psal. Dominus reg. 8. cum res. Ana. Hodie scietis, quia veniet dominus: et mane videbitis gloriam eius. An. Crastina die delebitur iniquitas terre, et regnabit super nos Saluator mundi. Ana. Dominus veniet occurrite illi dicentes, magnum principium, et regni eius no erit finis: Deus fortis dominator, pnceps pacis, halleluia hallel. Antipho. Crastina die erit vobis salus: dicit domin Deus exercituum. Capitulum.

Paulus seruus Jesu Christi, vocatus apostolus, segregatus i euageliu Dei, quod ante promiserat per prophetas suos i scripturis sanctis de filio suo, qui factus est ei ex semine Dauid secudum carnem. Hy. Vox clara. 98. ℣. Crastina die delebit iniquitas terre. ℟. Et regnabit sup nos Saluator mudi. Ad Benedictus. Antiph. Orietur sicut Sol Saluator mudi, et descedet in uterum uirginis, sicut imber super gramen, halleluia. Oratio. Ro. 1

Deus, q nos redemptionis nostre annua expectatione leti-

ne letificas: presta, vt vnigenitũ tuũ, quẽ redemptorẽ leti suscipimus, venientẽ quoq; iudicez securi videamus dñz nostrũ Jesum Christ filiũ tuũ. Qui tecuz.

Et dicitur per horas dici. Prima dicitur sicut in duplici cuz tribus solitis psalmis sine precibus: et ad Absolut. Capituli dicitur Cap. None. Ad iij. Capi.

Paulus seruus Jesu. vt supra.

℟. Hodie scietis, Quia veniet dñs. ℣. Et mane videbitis gloriam eius. ℣. Cõstantes estote. ℟. Uidebitis auxiliũ dñi super vos. ¶ Ad Sextam. Capit.

Qui predestinatus est filius Dei in virtute, secunduz spiritum sanctificationis, ex resurrectione mortuorum Jesu Christi domini nostri. ℟. bre. Crastina die, Delebitur iniquitas terre. ℣. Et regnauit super nos Saluator mundi. Delebitur. ℣. Crastina die erit vobis salus. ℟. Dicit dominus Deus exercituum.

Ad Nonam. Capitulum.

Per quem accepimus gratiam, et apostolatum ad obediendum fidei in omnibus gentibus pro nomine eius, in quibus estis et vos vocati Jesu Christi domini nostri. ℟. bre. Crastina, Erit vobis salus. ℣. Dicit dominus Deus exercituum. Erit vobis. ℣. Crastina die delebitur iniqtas terre. ℟. Et regnabit super nos Saluator mundi.

IN NATIVITATE DOMINI DVPLEX.

25. die Decēb.

Ad Vesperas. Antiphona.

Rex pacificus magnificatus est, cuius vultum desiderat vniuersa terra. Ps. Dixit do. fol. 52. cũ rel. de Dominica et loco vltimo dicitur Psalm. Laudate dominum omnes gentes. 54. Añ. Magnificatus est rex pacificus super omnes reges vniuerse terre. Aña. Completi sunt dies Marie, vt pareret filium suum primogenituz. Aña. Scitote, quia prope est regnum Dei: amen dico vobis quia non tardabit. Aña. Leuate capita vestra, ecce appropinquat redemptio vestra. Capit.

Apparuit benignitas et humanitas Saluatoris nostri dei: nõ ex operibus iustitie, q̃ fecimus nos, sed sm misericordiã suam saluos nos fecit. Hym.

Christi redemptor oĩuz,
Ex patre piis unice,
Solus ante principiũ
Natus ineffabiliter.
Tu lumen, tu splendor patris
Tu spes perennis omnium:
Intende quas fundunt preces
Tui per orbem famuli.
Memento salutis auctor.

Quod

Quod nři quondaȝ corporis,
Ex illibata virgine
Nascendo formá sumpseris.
Sic presens testatur dies
Currens per anni circulum,
Quod solus a sede patris
Mundi salus adueneris.
Hunc celú, terra, hunc mare,
Hunc omne, quod in eis est,
Auctorem aduentus tui
Laudans exultat cantico.
Nos quoque, qui sancto tuo
Redempti sanguine sumus,
Ob diem natalis tui
Hymnum nouú concinimus.
Gloria tibi domine,
Qui natus es de virgine,
Cum patre, ⁊ sancto spiritu,
In sempiterna secula. Amen.

Sic terminant oẽs hymni eiusdem metri vsq; ad Epiphaniá.

℣. Crastina die delebit iniquitas terre. ℟. Et regnabit super nos Saluator mũdi. Ad Ma. Antiph. Cuȝ ortus fuerit Sol de celo, videbitis regem reguȝ procedentem a patre, tanquaȝ sponsuȝ de thalamo suo. Oro.

Concede, qs omnipotens deus, vt nos vnigeniti tui noua per carné Natiuitas liberet: quos sub peccati iugo vetusta seruitus tenet. Per eundem dñm nostrum Jesum Christuȝ filiú tuú: Qui tecum viuit ⁊ regnat in vnitate spiritus sancti deus, per oia secula seculoruȝ. ℟. Amé. Ad Matu. Inuitat. Christus natus est nobis, Venite adorem⁹. Ps. Venite. Hy. Chře redẽptor oiuȝ. In primo noc. Aña. Dñs dixit ad me, filius meus es tu, ego hodie genui te. Ps. Quare fre. 2. Aña. Tanquam sponsus dominus procedens de thalamo suo. Ps. Celi enar. 7. Aña. Diffusa est gratia in labijs tuis: propterea benedixit te deus i eternú psalš. Eructauit cor meũ. 27. ℣. Tanquá sponsus. ℟. Dñs procedens de thalamo suo.

Tres sequẽtes lectiones Isaie legũtur sine titulo. Lcõ prima.

Primo tpe alleuiato é terra Zabulon, ⁊ terra Nephthalim: ⁊ nouissimo aggrauata est uia maris trans Jordaneȝ Galilee gẽtium. Populus qui ambulabat in tenebris, vidit luceȝ magná: habitantibus in regione vmbre mortis, lux orta est eis. Multiplicasti gentẽ, non magnificasti letitiam. Letabuntur corá te sicut qui letant in messe: sicut exultant victores capta preda, qñ diuidunt spolia. Jugum enim oneris eius, ⁊ virgá humeri eius, ⁊ sceptrú exactoris eius superasti, sicut in die Madian. Qr ois violenta predatio cum tumultu, ⁊ vestimẽtú mistú sanguine, erit in cõbustioné, ⁊ cib⁹ ignis. Paruulus eniȝ natus est nobis, ⁊ filius datus est nobis. Et factus est principatus super humerũ eius, ⁊ vocabit nomen eius

eius, admirabilis consiliarius, De⁹ fortis, pater futuri seculi, princeps pacis. ℟. Hodie no/bis celorum rex de virgine na/sci dignatus est, vt hominem perditum ad celestia regna re/uocaret. Gaudet exercitus angelorum: quia salus eterna humano generi apparuit. ℣. Gloria in excelsis Deo, ꝛ in terra pax hominibus bone vo/luntatis. Gaudet. Gloria.

Iterũ repetitur Responsorium Hodie nobis. vsq̃ ad uersum. Gloria in excelsis Deo. Le.ii.

Consolamini: cõsolamini popule meus: dicit De⁹ vester: loquimini ad cor Ierlm ꝛ aduocate eã: qm̃ completa est malitia ei⁹, dimissa est iniqtas illi⁹. Suscepit de manu dñi du plicia ꝑ omnib⁹ peccatis suis. Vox clamantis in deserto: Pa rate viam dñi, Rectas facite i solitudine semitas Dei nostri. Omnis vallis exaltabit, ꝛ ois mons ꝛ collis humiliabitur: ꝛ erunt praua in directa, ꝛ aspera i vias planas. Et reuelabit glo ria dñi, ꝛ videbit ois caro pa/riter, quod os dñi locutum est. Vox dicentis, Clama: Et dixi. Quid clamabo? Omnis caro fenũ, ꝛ omnis gloria eius, quasi flos agri. Exiccatum est fenũ: ꝛ cecidit flos: q: spiritus dñi suf flauit in eo. Vere fenũ est popu lus. Exiccatũ est fenũ: ꝛ cecidit flos: verbum autem dñi nostri manet in eternum. ℟. Hodie nobis de celo pax vera descen dit. Hodie per totum mundum melliflui facti sunt celi. ℣. Ho die illuxit nobis dies redem/ptionis nostre, reparationis an tique, felicitatis eterne. Hodie.

Lectio tertia.

Consurge, ꝯsurge, iduere fortitudine tua Sion: i/ c.52. duere vestimẽtis glorie tue Je/rusalẽ ciuitas sancti: qa nõ adij ciet vltra, vt ptrãseat per te in circuncisus, ꝛ immũdus. Excu tere de puluere: ꝯsurge, sede Je rusalẽ: solue vincula colli tui ca ptiua filia Siõ: q: hec dicit dñs Deus. Gratis venũdati estis, ꝛ sine argẽto redimemini. Quia hec dicit dñs: In Aegyptũ de/scendit ppl's meus in principio vt colon⁹ esset ibi, ꝛ Assur absq̃ vlla causa calumniatus est eũ. Et nunc qd mihi est hic, dicit dñs? Qm̃ ablatus est populus meus gratis, dñatores eius ini que agunt: dicit dñs, iugiter to ta die nomen meũ blasphema tur. Propter hoc sciet populus meus nomen meũ i die illa: qa ego ipse q loquebar, ecce adsũ. ℟. Quem vidistis pastores? dicite, annunciate nobis: in ter ris quis apparuit? Natum vidi mus, ꝛ choros angelorũ collau/dãtes dñm. ℣. Dicite, quidnã vidistis? ꝛ annũciate Christi na tiuitatẽ. Natum. Glo. Natum.

In ii. nocturno. Antiphona.

Suscepimus Deus misericor diam tuam in medio tẽpli tui. Psalmus.

Psalm. Magnus dominus. 27. Añs. Orietur in diebus domini abundantia pacis, et dominabitur. psalm. Deus iudiciuz. 35. Añs. Veritas de terra orta est, et iustitia de cęlo prospexit. Ps. Benedixisti. 41. ℣. specios° forma pre filijs hominú. ℟. Diffusa est gratia in labijs tuis.

Sermo s. Leonis Papę. L. iiii.

Saluator noster, dilectissimi, hodie natus est: gaudeamus. Neque enim fas est locum esse tristitię, ubi natalis est uitę: quę consumpto mortalitatis timore, ingerit nobis de promissa ęternitate lętitiam. Nemo ab huius alacritatis participatione secernit. Una cũctis lętitię communis est ratio: quia dominus noster peccati mortisque destructor, sicut nullum a reatu liberum repperit, ita pro liberandis omnibus uenit. Exultet sanctus, quia appropinquat ad palmá: gaudeat peccator, quia inuitatur ad ueniá: animetur gentilis, quia uocatur ad uitaz. Dei nãq; filius secunduz plenitudinẽ temporis quá diuini cõsilij inscrutabilis altitudo disposuit, recõciliádá auctori suo naturaz generis assumpsit humani, ut inuẽtor mortis diabolus p ipsam, quá uicerat, uinceretur. ℟. O magnuz mysterium, et admirabile sacramentum, vt aialia uiderẽt dñz natum, iacẽtẽ in presepio. Beata uirgo, cuius uiscera meruerunt portare dominuz Christũ. ℣. Aue Maria gratia plena: dominus tecuz. Beata. Lec. v.

In quo conflictu pro nobis inito, magno et mirabili ęquitatis iure certatuz est, dum omnipotens dominus cuz sęuissimo hoste non in sua maiestate, sed in nostra congreditur humilitate, obyciens ei eandez formam, eandemque naturam mortalitatis quidez nostrę participem, sed peccati totius expertem. Alienum quippe ab hac natiuitate est q de omnibus legitur: Nemo mundus a sorde, nec infans, cuius est uni° diei uita super terrá. Nihil ergo in istá singularem natiuitatem de carnis ɔcupiscẽtia transiuit, nihil d peccati lege manauit. Virgo regia Dauidicę stirpis eligit, quę sacro grauidáda fętu, diuiná humanáq; prolem prius conciperet mẽte: quá corpore. Et ne superni ignara consilij ad inusitatos paueret affatus, quod in ea operádũ erat a spiritu sácto, colloquo discit angelico: nec damnum credit pudoris dei genitrix mox futura. ℟. Beata Dei genitrix Maria, cuius uiscera intacta pmanent. Hodie genuit Saluatorẽ seculi. ℣. Beata quę credidit: qm pficta sunt omnia quę dicta sunt ei a dño. Hodie. L. vi.

Agam° ergo dilectissimi gratias Deo patri p filiũ eius i spũ sancto: q ppter multam

tam charitatē suā qua dilexit nos, misertus est nrī: ⁊ cū essemus mortui peccatis, conuiuificauit nos Christo, vt essemus in ipso noua creatura, nouū figmentum. Deponamus ergo veterē hominē cum actibus suis: ⁊ adepti participationē generationis Christi, carnis renunciemus operibus. Agnosce o Christiane dignitatē tuā, ⁊ diuinę consors factus naturę, noli in veterē vilitatē degeneri conuersatione redire. Memento cuius capitis, ⁊ cuius corporis sis mēbrū. Reminiscere quod erutus de potestate tenebrarū, translatus es in Dei lumē, ⁊ regnū. ℟. Sancta ⁊ immaculata virginitas, quibus te laudibus efferam nescio. Quia quē cęli capere non poterant, tuo gremio contulisti. ℣. Benedicta tu in mulieribus, ⁊ benedictus fructus ventris tui. Quia. Gloria. Quia.

In iii. noctur. Antiphona.

Ipse inuocabit me, all. Pater meus es tu, all. ps. Misericordias. 43. Aña Letentur cęli, ⁊ exultet terra añ faciē dñi, qm̄ venit. ps Cātate. l. 44. añ. Notū fecit dñs, alla, salutare suū, alle. ps. Cantate. v. 45. ℣. Ipse inuocabit me, allelu. ℟. Pater meus es tu, allelu. Absol. A vinculis. ℣. Iube. Benedictio. Euangelica lcō.

Lcō s. euā. sm Lucā. Lectio vii

In illo tpe. Exijt edictū a Cęsare Augusto, vt describeretur vniuersus orbis. Et reli.

Homilia sancti Gregorij pape.

Quid est, q nascituro dño mūdus describitur, nisi hoc quod aperte mōstrat: q: ille apparebat in carne, qui electos suos ascriberet in ęternitate? Quod contra de reprobis p prophetam dicitur: Deleantur de libro viuentium, ⁊ cū iustis nō scribantur. Qui bene etiā i Bethlehē nascitur. Bethlehē quippe domus panis interpretatur: Ipse nanqꝫ est, qui ait: Ego sum panis viuus qui de cęlo descendi. Locus ergo in quo dñs nascitur, domus panis antea vocatus est: quia futurum profecto erat, vt ille ibi per materiā carnis appareret, qui electorū mentes interna satietate reficeret. Qui non in parētū domo, sed in via nascitur: vt pfecto ostenderet, quia per humanitatem suā, quā assumpserat, quasi in alieno nascebatur. ℟. Beata viscera Marię virginis, q portauerunt ęterni patris filiū: ⁊ beata vbera, quę lactauerunt Christum dñm: Quia hodie pro salute mūdi de virgine nasci dignatus est. ℣. Dies sanctificatus illuxit nobis: venite gētes: ⁊ adorate dominū. Quia hodie. ℣. Iube domne. Benedictio. Per euangelica dicta deleant nostra delicta. ℟. Amen.

Lcō s. euāg. sm Lucam. L. viii

In illo tempore: Pastores loquebantur adinuicem: ⁊

Tran

Transeamus vsq; Bethlehē, et videamus hoc verbuȝ,quod factum est,quod fecit dominus, et ostendit nobis. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosii episcopi.

Videte Ecclesię surgētis exordiū. Christus nascitur, et pastores vigilare cęperūt,qui gentium greges, pecudum more ante viuentes,in caulam dñi congregarent:ne quos spiritualium bestiarum,per effusas noctium tenebras,paterentur incursus. Et bene pastores vigilant, quos bonus pastor informat. Grex igit ppls,nox seculū, pastores sunt sacerdotes. Aut fortasse etiā ille sit pastor,cui dicitur: Esto vigilans et confirma:quia non solū episcopos ad tuendum gregeȝ dñs ordinauit sed etiam angelos destinauit. ℟. Uerbū caro factuȝ est:et habitauit in nobis. Et vidim⁹ gloriam eius:gloriā quasi vnigeniti a patre,plenū gratię et veritatis. ℣. Oia per ipsū facta sunt, et sine ipso factum est nihil. Et. Gloria. Et. ℣. Iube. Bñō. Uerba scti euāgeliȝ doceat nos. Christus filius Dei. ℟. Amen.

Lcō s. euan. sm Johannē. c. i.

In principio erat verbū et verbum erat apud Deū, et Deus erat verbum. Et reliq.

Homilia s. Augustini episcopi.

Ne vile aliqd putares,quale cōsueuisti cogitare, cū verba humana soleres audire, audi qd cogites. Deus erat verbū. Exeat nunc nescio quis infidelis Arianus,et dicat q: vbuȝ Dei factum est. Quomodo potest fieri, vt verbū Dei factum sit, quando Deus per verbum fecit omnia? Si et verbum Dei ipsum factū est,per quod aliud verbum factum est? Si hoc dicis,q: hoc est verbum verbi, per quod factum est,illud ipsuȝ dico ego vnicum filium Dei. Si autem non dicis verbuȝ verbi, concede non factum:per quod facta sunt omnia. Non eniȝ per se ipsum fieri potuit, per quod facta sunt omnia. Deinde dicitur Te Deū. quo finito di ℣. Dominus vobiscum. ℟. Et cū spiritu tuo. Oratio. Concede quęsumus,omnipotēs De⁹. 85. Dicto Benedicam⁹ domino. celebrat prima Missa post mediā noctē,vt i ordinario:qua finita diir Lau. ℣. De⁹ in adiu. Ad Laudes,et per Horas. Aña.

Quē vidistis pastores? dicite:annunciate nobis: i terris quis apparuit? Natū vidim⁹,et choros angelorū collaudantes dñȝ,all'.all. ps. Dñs reg. 8. cū rel. Aña. Genuit puerpera regeȝ,cui nomen ęternuȝ: et gaudia matris habēs, cū virginitate pudoris,nec primaȝ similē visa est,nec habere sequētē,all'a. Añ. Angelus ad pastores ait:annuncio vobis gaudiū magnum: quia natus est vobis hodie Saluator mūdi,allelu. Añ. Facta est cū angelo multitudo

tudo celeſtis exercitus laudan-
tium Deū, ⁊ dicentiū, Gloria i
excelſis Deo: ⁊ in terra pax ho
minib⁹ bone voluntatis, hallel.
Añа Paruulus fili⁹ hodie na-
tus eſt nobis, ⁊ vocabitur De⁹
fortis, halleluia, hallа. Cap.
heb. 1. Multifariā, multiſ
que modiſ, olim
De⁹ loquēs patri
bus in propheris:
nouiſſime diebus
iſtis locutus ē no
bis in filio, quem conſtituit he-
redem vniuerſorum, per quem
fecit ⁊ ſecu'a, Hymnus.

A Solis ortus cardine
Aduſq; terre limitem,
Chriſtuz canamus principē,
Natum Maria virgine.
Beatus auctor ſeculi
Seruile corpus induit:
Ut carne carnem liberans,
Ne perderet quos condidit.
Caſte parentis viſcera
Celeſtis intrat gratia:
Venter puelle baiulat
Secreta que non nouerat.
Domus pudici pectoris
Templum repente fit Dei:
Intacta neſciens virum
Verbo concepit filium.
Enixa eſt puerpera
Quem Gabriel predixerat,
Quem matris aluo geſtiens
Clauſus Johannes ſenſerat.
Feno iacere pertulit,
Preſepe non abhorruit:
Paruoq; lacte paſſus eſt:
Per quem nec ales eſurit.
Gaudet Chorus celeſtium,
Et angeli canunt Deo.
Palamq; fit paſtoribus
Paſtor creator omnium.
Gloria tibi dñe, Qui natus.
℣. Notum fecit dominus, hal.
℟. Salutare ſuum, halleluia.
Ad Bñs. Añ. Gloria in excel-
ſis Deo, ⁊ in terra pax homini-
bus bone voluntatis, hallͤ. hallͤ.
Oro. Concede queſumus. 85.
Summo mane di Prima: qua fi-
nita celebrat ij. Miſſa i aurora
⁊ in ea fit cō. de S. Anaſtaſia.
Ad j. Añ Quem vidiſtis: Capi
Regi ſeculorum. ℟. bre. Chri-
ſte fili Dei viui, Miſerere no-
bis. ℣ Qui natus es de Ma-
ria virgine.
Sic quotidie di vſq; ad Epip.
¶ Ad Abſolonē Capli lec. bre:
Ipſi pibūt. vt ad Nonā. Ter-
tia di hora ſua, qua finita cele-
bratur tertia Miſſa de die Na-
tiui. Ad iij. Añ. Genuit. Cap.
Multifariam. vt ſup. ℟. bre.
Verbū caro factū eſt, Hal. hal.
℣ Et habitauit in nobis. ℟.
Hal. hal. ℣ Ipſe iuocabit me,
hal. ℟ Pater me⁹ es tu, hall.
Ad v. An Angelus ad pa. Ca
Et tu in principio dñe ter heb. 1.
rā fundaſti: ⁊ opera ma-
nuuz tuarum ſunt celi. ℟. No-
tum fecit dñs: Halleluia, hall.
℣. Salutare ſuum. Halleluia,
halleluia. ℣. Viderunt omnes
fines terre, halleluia. ℟. Salu-
tare Dei noſtri, halleluia.
Ad ix. Añ. Paruulus. Capt.
Ipſi

IPſi peribūt tu autē pma nebis: ⁊ oēs ſicut veſtimē/tum veteraſcent, ⁊ velut amic/tū mutabis eos, ⁊ mutabūtur: tū aūt idē ipſe es, ⁊ anni tui nō deficient. ℟. Viderūt oēs fines terre, Halla: halla. ℣. Saluta/re Dei noſtri. Halle. halleluia. ℣. Verbū caro factuz eſt, hall. ℟. Et habitauit in nobis, hall.

Ad Veſperas. Antiphona.

TEcuz principiū in die vir/tutis tuę in ſplendoribus ſanctorum, ex utero ante luciſe/rum genui te. ps. Dixit do.52. Aña. Redemptionem miſit do/minus populo ſuo, mādauit in eternum teſtamentum ſuū. ps. Confitebor.52. Aña. Exortum eſt in tenebris lumen rectis cor/de: miſericors, ⁊ miſerator, ⁊ iu/ſtus dñs. ps. Beatus vir q ti. 53. Aña. Apud dominū miſeri/cordia, ⁊ copioſa apud eū redē/ptio. ps. De profund. 56. Aña. De fructu ventris tui ponaz ſu/per ſedem tuam. ps. Memen/to do.56. Cap. Multifariam. Hym. Chrſte redem.85. ℣. No/tum fecit dñs, hall. ℟. Saluta/re ſuuz, hal. Ad Mag. Antiph. Hodie Chriſtus natus eſt: ho/die Saluator apparuit: hodie in terra canunt angeli, lętātur archāgeli: hodie exultant iuſti dicētes, Gloria in excelſis deo, halla. Oro Concede qs. 85.

Deinde p S. Stephano. Aña. Stephanus autem plenus gra/tia ⁊ fortitudine, faciebat ſigna magna in populo. ℣. Gloria ⁊ honore coronaſti eum domine. ℟. Et conſtituiſti eum ſup ope/ra manuum tuarum. Oratio.

DA nobis, qs domi/ne, imitari qd colimus: vt di/ſcamus, ⁊ ini/micos dilige/re: q: eius na/talitia cele/bram⁹: q nouit etiam pro perſecutorib⁹ exora/re dominum noſtrum Jeſum Chriſtum filium tuū. Qui te. Die 26. decēb.

¶ In feſto S. Stephani proto/mar. duplex. Ad Matu. Inuit. Chriſtum natum, qui beatum hodie coronauit Stephanum, Venite adoremus. Hym. Aña, ⁊ Pſal. ⁊ verne. noct. dicuntur de communi vnius mar. f.501. ca.6.

De Actibus Apłorū. Lectio j.

IN dieb⁹ illis: Cre/ſcēte numero di/ſcipulorū, factū eſt murmur Grę/corū aduers⁹ He/breos, eo qd de/ſpicerentur in miniſterio quoti/diano viduę eorum. Conuocan/tes autem duodecim multitudi/nem diſcipulorum dixerunt: Non eſt ęquum nos derelinque/re verbum Dei, ⁊ miniſtra/re menſis. Conſiderate ergo fratres, viros ex vobis boni teſtimonij ſeptem, plenos ſpiritu ſancto, ⁊ ſapientia, quos

quos constituamus super hoc opus. Nos vero orationi, et ministerio uerbi instātes erimus. ℟. Stephanus autem plenus gratia et fortitudine. Faciebat prodigia et signa magna in populo. ℣. Surrexerunt quidam de synagoga disputantes cum Stephano: et non poterant resistere sapientię, et spiritui, qui loquebatur. Faciebat. Lectio secunda.

Et placuit sermo corā omni multitudine: et elegerūt Stephanum, virū plenum fide, et spiritu sancto, et Philippum et Prochorum, et Nicanorem, et Timonē, et Parmenā, et Nicolaū aduenā Antiochenum. Hos statuerunt ante conspectum apostolorū, et orantes imposuerunt eis manus: et verbum dñi crescebat, et multiplicabatur numerus discipulorum in Jerusalē valde. Multa etiā turba sacerdotū obediebat fidei. Stephanus autē plenus gratia, et fortitudine faciebat prodigia, et signa magna in populo. ℟. Videbant oēs Stephanum, qui erant in concilio: Et intuebantur vultū eius, tanquā vultum angeli stantis inter illos. ℣. Plenus gratia et fortitudine faciebat prodigia et signa magna in populo. Et. Lec. iii.

Surrexerunt autē quidā de synagoga q̄ appellatur Libertinorū, et Cyrenensium, et Alexandrinorū, et eorum qui erāt a Cilicia, et Asia, disputantes cū Stephano, et nō poterāt resistere sapientię, et spiritui, qui loquebatur. Tunc submiserunt viros, qui dicerent se audiuisse eum dicētem verba blasphemię in Moysen, et Deum: commouerunt itaque plebem: et seniores, et scribas: et concurrentes rapuerunt eum, et adduxerunt in concilium: et statuerunt falsos testes qui dicerent: Homo iste non cessat loqui verba aduersum locum sanctum, et legem. ℟. Intuēs in cęlū beatus Stephanus vidit gloriā Dei, et ait: Ecce video cęlos apertos, et filium hominis stantē a dextris virtutis Dei. ℣. Cum aūt esset Stephanus plenus spiritu sancto, intendens in cęlum vidit gloriā Dei, et ait. Ecce. ℣. l. Ecce. 502

Sermo s. Fulgentij epi. L. iiij.

Heri celebrauimus tēporalē sēpiterni regis nři natalē, hodie celebramus triūphalem militis passionem. Heri em̄ rex nř trabea carnis idutus, de aula vteri virginalis egrediēs, visitare dignatus est mundū: hodie miles de tabernaculo corporis exiens, triūphator migrauit ad cęlū. Ille sēpi terne deitatis maiestate seruata, seruile cictoriū carnis assumēs, in huius secli cāpū pugnaturus intrauit: iste depositis corruptilibus corporis indumētis, ad cęli palatium perēniter regnaturus ascēdit. Ille descendit carne velatus iste ascendit sanguine laureatus.

℟. La-

℟. Lapidabāt Stephanũ inuocantem, ⁊ dicentem, Domine Jesu Christe accipe spiritũ meũ. Et ne statuas illi hoc peccatum. ℣. Positis autem genibus clamauit voce magna dicens: Domine Jesu Christe accipe spiritum meũ. Et. L. v.

Ascēdit iste lapidātibus Judeis, qa ille descēdit letātib⁹ angelis. Gloria i excelsis Deo, heri exultātes sācti angeli cātauerũt: hodie Stephanũ letātes i suũ ꝯsortiũ susceperũt. Heri dñs exiuit ð vtero virginis: hodie miles egress⁹ est ð ergastulo carnis. Heri Chrs ꝑ nobis pannis est inuolutus: Hodie Stephanus stola est ab eo immortalitatis indutus. Heri presepis angustia Chrm portauit infantē: hodie immēsitas celi suscepit Stephanũ triũphantē. Solus descēdit dñs, vt multos eleuaret, humiliauit se rex nr̄, vt suos milites exaltaret. ℟. Impetũ fecerũt vnanimiter in eũ: ⁊ eiecerũt eum extra ciuitatem inuocantem, ⁊ dicētem. Dñe Jesu accipe spũm meum. ℣. Et testes deposuerunt vestimenta sua sec⁹ pedes adolescētis, qui vocabatur Saulus: ⁊ lapidabāt Stephanum inuocantem ⁊ dicētem. Domine. L. vi.

Necessariũ tamen nobis est fratres cognoscere, qbus armis precinctus Stephanus seuitiā Judeoꝝ potuit sperare, vt ita meruisset feliciter triũ-

phare. Stephanus ergo vt nominis sui coronā meruisset accipere, charitatē ꝓ armis habebat, ⁊ per ipsā vbique vincebat. Per charitatē dei seuientibus Judeis non cessit: per charitatem proximi, pro lapidantibus intercessit: Per charitatem arguebat errantes, vt corrigerentur: per charitatem pro lapidantibus orabat, ne punirentur. Charitatis virtute subnixus, vicit Saulum crudeliter seuientē: ⁊ quem habebat in terra persecutorē, in celo meruit habere ꝯsortē. ℟. Impii sup iustum iacturā fecerunt, vt eũ morti traderent. At ille gaudens suscepit lapides, vt mereret accipere coronā glorie. ℣. Cōtinuerunt aures suas, ⁊ impetum fecerunt vnanimiter in eũ. At ille. Gloria. At ille. 506.

Lcō s. euā. sm Mattheũ. c. xvii.

In illo tēpore: Dicebat Jesus turbis Judeoꝝ, ⁊ principibus sacerdotum: Ecce ego mitto ad vos prophetas, ⁊ sapiētes, ⁊ scribas: ⁊ ex illis occidetis, ⁊ crucifigetis: ⁊ ex eis flagellabitis in synagogis. Et reli. c. 23.

Homilia s. Hieronymi presb.

Hoc qđ antea dixeram⁹, Implete mensurā patrũ vestrorũ, ad personā dñi pertinere, eo quod occidendus esset ab eis, potest ⁊ ad discipulos eius referri, de quibus nunc dicit: Ecce ego mitto ad vos prophetas, ⁊ sapientes, ⁊ scribas.

Simulq; obserua iuxta Apostolū scribentē ad Corinthios: varia eē dona discipulorū Christi: alios prophetas, qui futura predicant: alios sapientes qui nouerint quando debeant proferre sermonem: alios scribas in lege doctissimos. Ex quibus lapidatus est Stephanus, Paulus occisus, crucifixus Petrus, flagellati in Actibus Apostolorum discipuli. ℟. Stephanus seruus dei, quē lapidabāt Judei, vidit celos apertos: vidit, & introiuit. Beatus homo cui celi patebūt. ℣. Cum igitur saxorū crepitantium turbine quateretur: inter ethereos aule celestis sinus, diuina ei claritas fulsit. Beatus. Lectio viij.

Querimus, quis sit iste Zacharias filius Barachie qa multos legimus Zacharias. Et ne libera nobis tribueretur erroris facultas, additū est: Quē occidistis inter tēplū, & altare. In diuersis diuersa legi: & debeo singulorum opiniones ponere: Alij Zachariam filiū Barachie dicunt, qui in duodecim prophetis vndecimus est: patrisq; in eo nomē consentit: sed vbi occisus sit inter templū & altare, scriptura nō loquitur, maxime cum tēporibus eius vix ruine templi fuerint. Alij Zachariam patrem Johannis intelligi volunt ex quibusdam apocryphorū somnijs probantes, quod propterea occisus sit: quia Saluatoris predicarit aduentū. ℟. Patefacte sunt ianue celi Christi martyri beato Stephano, qui in numero martyrum inuentus est primus. Et ideo triumphat in celis coronatus. ℣. Mortem enim quam Saluator noster dignatus est pro nobis pati, hanc ille primus reddidit saluatori. Et. Glo. Et. Le. ix.

Alij istum esse volunt Zachariā: qui occisus est a Joas rege Judee inter templū & altare, sicut Regū narrat historia: Sed obseruandum, quod ille Zacharias non sit filius Barachie, sed filius Joiade sacerdotis: vnde & scriptura refert. Nō fuit recordatus Joas patris eius Joiade, qui sibi fecisset bona. Cū ergo Zachariā teneamus & occisionis psentiat locus, querimus quare Barachie dicatur filius, & si Joiade. Barachia i lingua nostra benedictus dñi dicitur, & sacerdotis Joiade iustitia hebreo noie demonstratur. In euangelio quo vtuntur Nazareni, pro filio Barachie, filius Joiade reperimus scriptū. Tu autē dō.

Ad Laudes, & p Horas. Aña.

Lapidauerūt Stephanū, & ipse inuocabat dīm dicēs: ne statuas illis hoc peccatū. ps. Dñs reg. 8. cum reli. Aña. Lapides torrētis illi dulces fuerunt: ipsum sequuntur omnes anime iuste. Añ. Adhesit anima mea post te: qa caro mea lapidata est p te deus meus. Añ.

Stephanus vidit celos aptos: vidit,⁊ introiuit:beatus homo cui celi patebũt. Aña. Ecce vi/deo celos apertos,⁊ Jesuz stan tē a dextris vĩtutis Dei. Capi.
ca.6. S Tephanus autez plenus gratia, ⁊ fortitudine, fa/ciebat ꝓdigia, ⁊ signa magna ĩ populo. R̸. Martyr dei.504. V̸. Sepelierũt Stephanũ viri timorati. R̸. Et fecerunt plan/ctum magnum super eum.

Ad Bñe. Aña. Stephanus au tez plenus gratia ⁊ fortitudine faciebat signa magna in ꝑplo. Oro. V a nobis quesum⁹. 88. Deinde fit com. de Nati. Aña. G lia i excel.87. V̸ Notũ fecit Oro. C ōcede, q̃s,oīpotēs.85. Ad iij. Aña Lapides torrētis. Cap. Stephanus autē plenus. R̸. Glia ⁊ bono. ⁊ Posuisti. Bris breuia ad iij.vj.⁊ ix.sumun tur de cōi vnius marty. 504. Ad vj. Aña. Adhesit. Capitu.
Act. ca.6. S Urrexerunt autem qdaz de synagoga,que appel labatur Libertinorum ⁊ Cyre nensium ⁊ Alexandrinorum, ⁊ eorum, qui erant e Cilicia, ⁊ Asia,disputantes cuz Stepha/no:⁊ non poterant resistere sa/pientie,⁊ spiritui qui loqueba/tur. R̸ Posuisti dñe. ⁊ Ma/gna est gloria. Ad ix. Antipho. Ecce video. Capitulum.

P Ositis autē genibus cla/mauit uoce magna dicēs: Dñe ne statuas illis hoc pctũ: ⁊ cũ hoc dixisset,obdormiuit in domino. R̸. Magna est. ⁊ Justus. Ad Vesper. Antiphona. Tecum principium.folio 88. cũ re. Antiphonis, ⁊ Psalmis de Natiu.qd seruat ⁊ in alijs fe stis infra hanc octa. occurren. Capitul. Stephanus autem: vt s. Hy⁹. De⁹ tuo⁊ militũ.551. vt i cōi vnius mar. V̸. Stephanus vidit celos apertos. R̸. Vi dit ⁊ introiuit: beat⁹ homo cui celi patebunt. Ad Mag. Aña. Sepelierunt Stephanum viri timorati, ⁊ fecerunt planctum magnum super eum. Oratio. D a nobis quesumus.fol.88. Pro S. Johāne. Antiphona. Iste est Johānes,qui supra pe/ctus domini in cena recubuit: beatus Apostolus,cui reuelata sunt secreta celestia. V̸. Ualde honorandus est beatus Johan nes. R̸. Qui supra pectus do/mini i cena recubuit. Oratio.

E Cclesiam tuam do/mine benignus illustra:vt bea/ti Johannis a/postoli tui ⁊ E/uangeliste illu minata doctri nis,ad dona perueniat sempi/terna. Per dominum nostrum Jesum Christum filium tuum: Qui tecum viuit,⁊ regnat. ⁊c. Et fit cōme.de Natiuita. Aña. Hodie Christus. folio 88. V̸. Notuz fecit. R̸. Salutare. 25. Oratio. C oncede q̃sumus.85.

IN FESTO S. IOHANNIS Apostoli, & Euangelistæ.

Ad Mat. oīa usq; ad lectiones sumuntur de cōi Apl'orū. 493.

Incipit Epistola prima beati Johannis Apl'i. Lectio prima.

Quod fuit ab initio, quod audiuimus: quod uidimus oculis nostris, quod perspeximus, et manus nostrę contrectauerūt de uerbo uitę, & uita manifestata est, & uidimus, & testamur, & annūciamus uobis uitam ęternam, quę erat apud patrem, & apparuit nobis. Quod uidimus, & audiuimus, annunciamus uobis: ut & uos societatem habeatis nobiscū, & societas nostra sit cū patre, & cum filio eius Jesu Christo. Et hęc scribimus uobis, ut gaudeatis, & gaudiū uestrū sit plenum. Et hęc est annūciatio quā audiuimus ab eo & annunciamus uobis, qm̄ Deus lux est, & tenebrę i eo nō sunt ullę. ℞. Ualde honorandus est beatus Johānes, q supra pectus dn̄i in cęna recubuit. Cui Christus in Cruce matrem uirginē uirgini cōmendauit. ℣. Uirgo est electus a dn̄o, atq; īter cęteros magis dilectus. Cui. Lec. ij.

Si dixerimus qm̄ societatē habemus cū eo, & in tenebris ambulamus, mentimur, & ueritatem non facimus. Si aūt in luce ambulamus, sicut & ipse est in luce, societatem habemus adinuicem, & sanguis Jesu Christi filij eius emundat nos ab omni peccato. Si dixerimus quoniā peccatum non habemus: ipsi nos seducimus, & ueritas in nobis non est. Si confiteamur peccata nostra, fidelis est, & iustus, ut remittat nobis peccata nostra, & emundet nos ab omni iniquitate. Si dixerimus quoniam non peccauimus, mendacem facimus eum, & uerbū eius non est in nobis. ℞. Hic est discipulus ille qui testimoniū perhibet de his, & scripsit hęc: Et scimus quia uerum est testimonium eius. ℣. Fluenta euangelij de ipso sacro dominici pectoris fonte potauit. Et. Lect. iij.

Filioli mei, hec scribo uobis ut nō peccetis, sed & si quis peccauerit, aduocatū habemus apud patrē Jesū Christū iustū: & ipse est propitiatio pro peccatis nr̄is: nō pro nostris aūt tantū, sed etiā pro totius mūdi. Et in hoc scimus, qm̄ cognouimus eū, si mandata eius obseruamus. Qui dicit se nosse eū, & mādata eius nō custodit, mēdax est, & in hoc ueritas nō est. Qui autē seruat uerbū eius, uere in hoc charitas dei pfecta est. ℞. Hic est beatissimus euangelista, & Apostolus Johānes. Qui priuilegio amoris pcipui, cęteris altius a dn̄o meruit honorari. ℣. Hic est discipulus ille: quem diligebat Jesus: qui supra pectus dn̄i i cęna recubuit. Qui. Io. Qui. 495.

Ex libro s. Hieronymi presb. de scriptoribus ecclesiasticis. L. iiij.

Iohannes apostolus, quē Jesus amauit plurimum, filius Zebedei, frater Jacobi apostoli, quē Herodes post passionem domini decollauit, nouissimus omnium scripsit euāgeliū, rogatus ab Asie episcopis aduersus Cherinthum, aliosque hereticos, et maxime tunc Ebionitarum dogma consurgens, qui asserunt Christum ante Mariā nō fuisse: vnde et compulsus est diuinam eius Natiuitatem edicere. ℟. Qui vicerit, faciam illum columbam in templo meo, dicit dominus. Et scribam super eum nomen meum, et nomen ciuitatis noue Jerusalem. ℣. Vincenti dabo edere de ligno vite, quod est in paradiso Dei mei. Et. Lectio quinta.

Quartodecimo autem anno secundam post Neronem persecutionē mouente Domitiano, in Pathmos insulam relegatus, scripsit Apocalypsim, quam interpretatur Justinus Martyr, et Hireneus. Interfecto autem Domitiano: et actis eius ob nimiam crudelitatem rescissis, sub Nerua principe redijt Ephesum, ibique vsque ad Traianum principem perseuerans, totas Asie fundauit, rexitque ecclesias. ℟. Diligebat autē eū Jesus, quoniam specialis prerogatiua castitatis, ampliori dilectione fecerat dignū. Quia virgo electus ab ipso virgo in euum permansit. ℣. In cruce denique moriturus, huic matrem suam virginem virgini commendauit. Quia.

Ex comentarijs eiusdem in epistolam ad Galatas. Lectio vj.

Beatus Johannes euāgelista, cum Ephesi moraretur vsque ad vltimam senectutem, et vix inter discipulorum manus ad ecclesiam deferretur, nec posset in plura vocem verba contexere, nihil aliud per singulas solebat proferre collectas, nisi hoc: Filioli diligite alterutrum. Tandem discipuli, et fratres, qui aderant, tedio affecti, quod eadem semper audirent, dixerunt: Magister, quare hoc semper loqueris? Qui respondit dignam Johanne sententiam. Quia preceptum domini est: et si solum id fiat, sufficit. ℟. In medio Ecclesie aperuit os eius. Et impleuit eū domin' spiritu sapientie, et intellectus. ℣. Jucunditatem: et exultationem thesaurizauit super eū. Et. Gloria. Et. folio 496.

Lco s. eua. s3 Johannē. Lec. vij. C. 21.

In illo tempore: Dixit Jesus Petro: Sequere me. Conuersus Petrus vidit illum discipulum quem diligebat Jesus sequentem. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Duas vitas sibi diuinitus predicatas, et commendatas nouit ecclesia. Quarū vna

est in fide, altera in specie. Una in tempore peregrinationis, altera in eternitate mansionis. Una in labore, altera in requie. Una in via, altera in patria. Una in opere actionis, altera in mercede contemplationis. Una declinat a malo, & facit bonum: altera nullum habet, a quo declinet, malum: & magnum habet quo perfruatur, bonum. Una cum hoste pugnat, altera sine hoste regnat. ℟. In illum diem suscipiam te seruum meum, & ponam te sicut signaculum in conspectu meo: Quoniam ego elegi te, dicit dominus. ℣. Esto fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vite. Quoniam. Lect. viij.

Una subuenit indigenti: altera ibi est, vbi nullum inuenit indigentem. Una aliena peccata, vt sua sibi ignoscantur, ignoscit: altera nec patitur quod ignoscat, nec facit quod sibi possit ignosci. Una flagellatur malis, ne extollatur in bonis: altera tanta plenitudine gratie caret omni malo, vt sine vlla temptatione superbie coherecat summo bono. ℟. Iste est Johannes: qui supra pectus domini in cena recubuit. Beatus Apostolus, cui reuelata sunt secreta celestia. ℣. Fluenta euangelii de ipso dominici pectoris fonte potauit. Beatus. Gloria. Beatus. Lectio nona.

Ergo vna bona est, sed adhuc misera: altera melior & beata. Ista significata est per apostolum Petrum, illa per Johannem. Tota hic agitur ista vsque in finem seculi huius, & illic inuenit finem: Differtur illa complenda post huius seculi finem, sed in futuro seculo non habet finem. Ideo dicitur huic, Sequere me. De illo autem sic eum volo manere, donec veniam: quid ad te? tu me sequere. Quid enim est hoc? Quantum sapio, quantum capio, quid est hoc? nisi, tu me sequere per imitationem, perferendo temporalia mala: ille maneat, donec sempiterna venio redditurus bona.

Ad Laudes, & per Horas. Añe.

Valde honorandus est beatus Johannes, qui supra pectus domini in cena recubuit. Ps. Dominus reg. 8. cum rel. Añа. Hic est discipulus ille, qui testimonium perhibet de his: & scimus quia verum est testimonium eius. Antiph. Hic est discipulus meus: sic eum volo manere, donec veniam. Antiph. Sunt de hic stantibus, qui non gustabunt mortem, donec videant filium hominis in regno suo. Añа. Ecce puer meus electus quem elegi: posui super eum spiritum meum. Cap.

Qui timet Deum faciet bona: & qui continens est iustitie, apprehendet illam: & obuiabit illi quasi mater honorificata. Hymn. Exultet celum. 493. de communi Apostolorum. ℣. Hic est discipulus ille, qui testimonium perhibet de his. ℟. Et scimus

mus q: verũ est testimoniũ ei⁹. Ad B. Aña. Iste est Iohãnes, q supra pect⁹ dñi i cẽna recubuit: btũs apl's, cui reuelata sunt secreta cęlestia. Oro. Ecclesiã. 90. Deinde fit come. de Mati. Aña Gloria i excelsis. 87. ℣. Notuz fecit. Oratio. Concede, qs. 85. De s. Stephano. an. Stephanus aũt. ℣. Sepelierũt. 90. oro. A nobis. fo. 88. Ad iij. Aña. Hic est. Ca. Qui timet. ℟ br. ad horas sumunt ḋ cõi Aplo℞. ℟. In oẽz ter. ⁊ Cõstitues. 497 Ad vj. An. Hic est disci. Capi.

Cibauit illum pane vitę, ⁊ intellectus, ⁊ aqua sapientię salutaris potauit illum dominus Deus noster. ℟. Cõstitues. ⁊ Nimis honorati.

Ad ix. Aña Ecce puer. Capit.

In medio Ecclesię apuit os eius, ⁊ impleuit eũ dominus spiritu sapientię, ⁊ intellectus, ⁊ stolã glorię induit eũ. ℟. Nimis hono. ⁊ Annunciauerunt. Ad Vespe. Aña. Tecũ principium. cum rel'. Añis, ⁊ Psal. vt sup. Capi. Qui timet. Hym. Exultet. 493. de cõi apostolorum. ℣. Valde honorandus. 90 Ad Magnificat. Aña. Exijt sermo iter fratres, quod discipulus ille nõ moritur: ⁊ nõ dixit Iesus, Nõ morit, sed, Sic euz uolo manere, donec ueniã. Oro. Ecclesiã tuam. folio. 90. Deinde p̄ festis Innocetib. an. Hi sunt qui cum mulierib⁹ nõ sunt coinquinati: uirgines eñ sunt, ⁊ sequunt agnũ quocunqȝ ierit. ℣. Herodes irat⁹ occidit multos pueros. ℟. In Bethlehẽ Iudę ciuitate Dauid. Oro.

Deus, cuius hodierna die p̄conium Innocentes martyres, nõ loquẽdo sed morien do cõfessi sũt: oia i nobis vitioruz mala mortifica: vt fidez tuam: quam lingua nostra loquitur, etiam moribus vita fateatur. Per dominum nostrum Iesum Christum filiuz. Deinde fit cõm. de Mati. Aña. Hodie Chis. 88. ℣. Notuz fe. Oro. Concede quęsumus. 85. De Sancto Stephano. Aña. Seplierũt. 60. ℣. Stephanus vidit. Oro. A nobis. fol. 88.

IN FESTO Sanctorum Innocentium duplex. c. 231

Ad Mat. Inuit. Regẽ martyrũ dñz, Venite adorem⁹. Hym.

Audit tyrannus anxius
Adesse reguz principẽ,
Qui, nomen Israel regat,
Teneatqȝ Dauid regiam:
Exclamat amens nuncio,
Successor instat, pellimur,
Satelles, i, ferrum rape.
Perfunde cunas sanguine.
Quid proficit tantum nefas?
Quid crimen Herodẽ iuuat?
Unus tot inter funera

 Impu/

Impune Christus tollitur.
Gloria tibi dñe, Qui natus.
Añe, Psalmi, & vñ. noct. sumun
tur de cõi pluriũ mart. f.509.
De Jeremia pphetã. Lectio j.

Jer. 31.
Haec dicit dñs: Vox in excelso audita est lamentationis luctus, & fletus, Rachel plorantis filios suos, & nolẽtis psolari sup eis: qr nõ sunt. Hec dicit dñs. Quiescat vox tua a ploratu, & oculi tui a lacrymis: qr est merces operi tuo, ait dominus, & reuertent de terra inimici. Et ẽ spes nouissimis tuis, ait dñs, & reuertẽtur filij tui ad terminos suos. ℟. Centũ quadraginta quatuor millia, q empti sunt de terra, hi sunt q cum mulieribus nõ sunt coinquinati: Virgines enim permã serũt, & ideo regnant cũ Deo, & agnus Dei cum illis. ℣. Isti sunt, qui venerunt ex magna tribulatione, & lauerunt stolas suas in sanguine agni. Virgines. Lec. ij.

Audiens audiui Ephraim transmigrantẽ. Castigasti me, eruditus sum quasi iuuẽculus indomitus. Cõuerte me, & conuertar: qr tu dñs Deus meus. Postquam enim conuertisti me, egi pœnitentiam, & postquã ostendisti mihi, percussi fœmur meũ. Confusus sum, & erubui: qm sustinui opprobrium adolescentiæ meæ. Si filius honorabilis mihi Ephraim, si puer delicatus: quia ex quo locutus sum de eo, adhuc recordabor eius. ℟. Sub altare Dei audiui voces occisorum dicentium. Quare non defendis sanguinem nostrum? & acceperunt diuinũ responsum: Adhuc sustinete modicum tempus, donec impleatur numerus fratrum vestrorum. ℣. Vidi sub altare Dei animas interfectorũ, propter verbum dei: & propter testimonium quod habebãt: & clamabãt voce magna dicẽtes. Quare. L. iij.

Statue tibi speculã, & pone tibi amaritudines. Dirige cor tuũ in viã rectã, in qua ambulasti. Reuertere virgo Israel, reuertere ad ciuitates tuas istas. Usquequo delicijs dissolueris filia vaga? Quia creauit dominus nouum super terram: fœmina circundabit virum. Hec dicit dñs exercituum Deus Israel. Adhuc dicẽt verbum istud in terra Juda, & in vrbibus eius, cum conuertero captiuitatem eius: Benedicat tibi dominus, pulchritudo iustitiæ, mons sanctus. ℟. Adorauerunt viuentem in secula seculorum. Mittentes coronas suas ante thronũ Dei sui. ℣. Et ceciderunt in cõspectu throni in facies suas: & benedixerũt viuentem i secula seculorum. Mittentes. Glo. Mittentes. 510.
Sermo s. Augustini epi. L. iiij.

Hodie fres carissimi, natalẽ illorum ĩfantiũ colimus quos ab Herode, crudelissimo rege, interfectos esse euangelij textus

textus eloquitur. Et ideo cum summa exultatiõe gaudeat terra nostra cęlestiũ militũ et tantarum parẽs fęcunda virtutũ. Ecce profanus hostis nunquã beatis paruulis tantũ prodesse potuisset obsequio, quantũ profuit odio. Nam sicut sacratissimum pręsentis diei festũ manifestat, quantum contra beatos paruulos iniquitas abũdauit, tantum in eis gratia bñdictionis refudit. ℟. Effuderunt sanguinẽ sanctorum velut aquã i circuitu Ierusalẽ: Et nõ erat q sepeliret. ℣. Posuerũt mortalia seruorum tuorum escas volatilibus cęli: carnes sanctorum tuorum bestijs terre. Et. Lect. quinta.

Beata es o Bethlehẽ terra Iuda, q Herodis regis immanitatẽ i puerorum extinctione ppessa es, q sub vno tẽpore candidatã plebẽ imbellis infantię offerre Deo meruisti. Digne tñ natalem illorum colimus, quos beatius ęternę vitę mundus edidit, quam quos mũdo maternorũ viscerum partus effudit. Siquidem ante vitę perpetuę adepti sunt dignitatẽ, quã vsuram pręsentis acciperent.
℟. Isti sunt sancti, qui passi sunt pter te dñe, vindica eos: Quia clamant ad te quotidie. ℣. Vindica domine sanguinem sanctorum tuorum, qui effusus est. Quia. Lectio sexta.

Aliorum quidem precio sa mors martyrum laudem in confessione promeruit, horum in consummatione complacuit. Quia in incipientis vitę primordijs ipse eis occasus initium glorię dedit, qui pñtis terminum imposuit. Quos Herodis impietas lactentes matrũ vberibus abstraxit. Qui iure dicuntur martyrũ flores: quos in medio frigore infidelitatis exortos, velut primas erũpentes Ecclesię gemmas, qdam persecutionis pruina decoxit.
℟. Isti sunt qui non inquinauerunt vestimẽta sua. Ambulabunt mecũ in albis, quia digni sunt. ℣. Hi sunt, qui cũ mulieribus non sunt coinquinati, vgines enim sunt. Ambu. Glo. Am. 511.
Lcõ s. eua. sm Math. Lec. vij ca. 2.

In illo tempore: Angelus dñi apparuit i somnis Ioseph, dicens: Surge, et accipe puerum, et matrem eius, et fuge in Aegyptum: et esto ibi vsque dum dicam tibi. Et reliqua.
Homilia s. Hieronymi presb.

Quando tollit puerum, et matrẽ eius, vt in Aegyptum transeat, nocte tollit, et in tenebris: quia noctem ignorantię his, a quibus ipse recessit, reliquit incredulis. Quãdo vero reuertitur in Iudęam, nec nox, nec tenebrę in euãgelio ponuntur: quia in fine mundi Iudęi fidem, tanquam Christum ab Aegypto reuertentem, suscipientes illuminabuntur.
℟. Cantabant sancti canticum

tudo celestis exercitus laudan/
tium Deū, et dicentiū, Gloria i
excelsis Deo: et in terra pax ho
minib' bonę voluntatis, hallel.
Aña Paruulus fili' hodie na/
tus est nobis, et vocabitur De'
fortis, halleluia, halla. Cap.
heb. 1. Multifariā, multis
que modis, olim
De' loquēs patri
bus in prophetis:
nouissime diebus
istis locutus ē no
bis in filio, quem constituit he/
redem vniuersorum, per quem
fecit et secula. Hymnus.

A Solis ortus cardine
Ad vsq; terrę limitem,
Christum canamus principē,
Natum Maria virgine.
Beatus auctor seculi
Seruile corpus induit:
Ut carne carnem liberans,
Ne perderet quos condidit.
Castę parentis viscera
Celestis intrat gratia:
Uenter puellę baiulat
Secreta quę non nouerat.
Domus pudici pectoris
Templum repente fit Dei:
Intacta nesciens virum
Uerbo concepit filium.
Enixa est puerpera
Quem Gabriel prędixerat,
Quem matris aluo gestiens
Clausus Johannes senserat.
Feno iacere pertulit,
Pręsepe non abhorruit:
Paruoq; lacte passus est:
Per quem nec ales esurit.
Gaudet Chorus celestium,
Et angeli canunt Deo.
Palamq; fit pastoribus
Pastor creator omnium.
Gloria tibi dñe, Qui natus.

℣. Notum fecit dominus, hal.
℟. Salutare suum, halleluia.
Ad Bñs. Añ. Gloria in excel/
sis Deo, et in terra pax homini/
bus bonę voluntatis, hall. hall.
Oro. Concede quęsumus. 85.
Sūmo mane di primaq; qua n/
nita celebrat ij. Missa i aurora
et in ea fit cō. de S. Anastasia.
Ad j. Añ Quem vidistis: Capi
Regi seculorum. ℟. bre. Chri/
ste fili Dei viui, Miserere no/
bis. ℣. Qui natus es de Ma/
ria virgine.
Sic quotidie di vsq; ad Epip.
¶ Ad Absolonē Capli lec. bre.
Ipsi pibūt. vt ad Monā. Ter/
tia di hora sua, qua finita cele/
bratur tertia Missa de die Na/
tiui. Ad iij. Añ. Genuit. Cap.
Multifariam. vt sup. ℟. bre.
Uerbū caro factū est, Hal. hal.
℣. Et habitauit in nobis. ℟.
Hal. hal. ℣. Ipse inuocabit me,
hal. ℟. Pater me' es tu, hall.
Ad vj. An Angelus ad pa. Ca
Et tu in principio dñe ter heb. 1.
rā fundasti: et opera ma/
nuū tuarum sunt celi. ℟. No/
tum fecit dñs: Halleluia, hall.
℣. Salutare suum. Halleluia,
halleluia. ℣. Uiderunt omnes
fines terrę, halleluia. ℟. Salu/
tare Dei nostri, halleluia.
Ad ix. Añ. Paruulus. Capl.

Ipsi

IPsi peribût tu autê pmanebis: & oês sicut uestimêtum ueterascent, & velut amictû mutabis eos, & mutabûtur: tû aût idê ipse es, & anni tui nô deficient. ℟. Viderût oês fines terrę, Hall'a: hall'a. ℣. Salutare Dei nostri. Halle. halleluia. ℣. Verbû caro factuȝ est, hall. ℟. Et habitauit in nobis, hall'.

Ad Vesperas. Antiphona.

Tecuȝ principiû in die virtutis tuę in splendoribus sanctorum, ex utero ante luciferum genui te. ps. Dixit do. 52. Aña. Redemptionem misit dominus populo suo, mâdauit in ęternum testamentum suû. ps. Confitebor. 52. Aña. Exortum est in tenebris lumen rectis corde: misericors, & miserator, & iustus dñs. ps. Beatus vir q ti. 53. Aña. Apud dominû misericordia, & copiosa apud eû redêptio. ps. De profund. 56. Aña. De fructu ventris tui ponaȝ super sedem tuam. ps. Memento do. 56. Cap. Multifariam. Hym. Xpe redem. 85. ℣. Notum fecit dñs, hall. ℟. Salutare suuȝ, hal. Ad Mag. Antiph. Hodie Christus natus est: hodie Saluator apparuit: hodie in terra canunt angeli, lętâtur archâgeli: hodie exultant iusti dicêtes, Gloria in excelsis deo, hall'a. Oro Concede qs. 85. Deinde p S. Stephano. Aña. Stephanus autem plenus gratia & fortitudine, faciebat signa magna in populo. ℣. Gloria & honore coronasti eum domine. ℟. Et constituisti eum sup opera manuum tuarum. Oratio.

Da nobis, qs domine, imitari qd colimus: vt discamus, & inimicos diligere: q: eius natalitia celebram⁹: q nouit etiam pro persecutorib⁹ exorare dominum nostrum Jesum Christum filium tuuȝ. Qui te.

¶ In festo S. Stephani protomar. duplex. Ad Matu. Inuit. Die 26. d cêc.
Christum natum, qui beatum hodie coronauit Stephanum, Venite adoremus. Hym. Añę, & Psal. & verne. noct. dicuntur de communi vnius mar. f. 501. ca. 6.

De Actibus Aplorû. Lectio j.

In diebus illis: Crescête numero discipuloruȝ, factû est murmur Grecorû aduers⁹ Hebręos, eo qd despicerentur in ministerio quotidiano viduę eorum. Conuocantes autem duodeciȝ multitudinem discipulorum dixerunt: Non est ęquum nos derelinquere verbum Dei, & ministrare mensis. Considerate ergo fratres, viros ex uobis boni testimonij septem, plenos spiritu sancto, & sapientia, quos

quos constituamus super hoc opus. Nos vero orationi, et ministerio uerbi instātes erimus. ℟. Stephanus autem plenus gratia et fortitudine. Faciebat prodigia et signa magna ī populo. ℣. Surrexerunt quidam de synagoga disputantes cum Stephano: et non poterant resistere sapientię, et spiritui, qui loquebatur. Faciebat. Lectio secunda.

Et placuit sermo corā omni multitudine: et elegerūt Stephanum, virū plenum fide, et spiritu sancto, et Philippum et Prochorum, et Nicanorem, et Timonē, et Parmenā, et Nicolaū aduenā Antiochenum. Hos statuerunt ante conspectum apostolorū, et orantes imposuerunt eis manus: et verbum dñi crescebat, et multiplicabat numerus discipulorum in Jerusalē valde. Multa etiā turba sacerdotū obediebat fidei. Stephanus autē plenus gratia, et fortitudine faciebat prodigia, et signa magna in populo. ℟. Uidebant oēs Stephanum, qui erant in concilio: Et intuebantur vultū eius, tanquā vultum angeli stantis inter illos. ℣. Plenus gratia et fortitudine faciebat prodigia et signa magna in populo. Et. Lec. iii.

Surrexerunt autē quidā de synagoga q̄ appellat Libertinorū, et Cyrenensium, et Alexandrinorū, et eorum qui erāt e Cilicia, et Asia, disputantes cū Stephano, et nō poterāt resistere sapientię, et spiritui, qui loquebatur. Tunc submiserunt viros, qui dicerent se audiuisse eum dicētem verba blasphemię in Moysen, et Deum: commouerunt itaque plebem: et seniores, et scribas: et concurrentes rapuerunt eum, et adduxerunt in concilium: et statuerunt falsos testes qui dicerent: Homo iste non cessat loqui verba aduersum locum sanctum, et legem. ℟. Intuēs in cęlū beatus Stephanus vidit gloriā Dei, et ait: Ecce video cęlos apertos, et filium hominis stantē a dextris virtutis Dei. ℣. Cum aūt esset Stephanus plenus spiritu sancto, intendens in cęlum vidit gloriā Dei, et ait. Ecce. ℣ l. Ecce. so[...] Sermo s. Fulgentij epi. L. iiij.

Heri celebrauim⁹ tēporalē sēpiterni regis nr̄i natalē, hodie celebramus triūphalem militis passionem. Heri em̄ rex nr̄ trabea carnis idutus, de aula vteri virginalis egrediēs, visitare dignat⁹ est mundū. hodie miles de tabernaculo corporis exiens, triūphator migrauit ad cęlū. Ille sēpi terne deitatis maiestate seruata, seruile cinctoriū carnis assumēs, i hui⁹ secli cāpū pugnatur⁹ intrauit: iste depositis corruptilibus corporis indumētis, ad cęli palatium perēniter regnaturus ascēdit. Ille descendit carne velat⁹ iste ascendit sanguine laureatus. ℟. Ua/

℟. Lapidabāt Stephanū inuocantem, ꝛ dicentem, Domine Jesu Christe accipe spiritū meū. Et ne statuas illi hoc peccatum. ℣. Positis autem genibus clamauit voce magna dicens: Domine Jesu Christe accipe spiritum meū. Et. L.v.

Ascēdit iste lapidātibus Judeis, qa ille descēdit letātib⁹ angelis. Gloria i excelsis Deo, heri exultātes sācti angeli cātauerūt: hodie Stephanū letātes i suū ꝯsortiū suscepe rūt. Heri dñs exiuit ꝺ vtero virginis: hodie miles egress⁹ est ꝺ ergastulo carnis. Heri Chūs ꝓ nobis pannis est inuolutus: Hodie Stephanus stola est ab eo immortalitatis indutus. Heri presepis angustia Chūm portauit infantē: hodie immēsitas celi suscepit Stephanū triūphantē. Solus descēdit dñs, vt multos eleuaret, humiliauit se rex nr̄, vt suos milites exaltaret. ℟.

Impetuȝ fecerūt vnanimiter in eū: ꝛ eiecerūt eum extra ciuitatem inuocantem, ꝛ dicētem. Dñe Jesu accipe spūm meum. ℣. Et testes deposuerunt vestimenta sua sec⁹ pedes adolescētis, qui vocabatur Saulus: ꝛ lapidabāt Stephanum inuocantem ꝛ dicētem. Domine. L.vi.

Necessariū tamen nobis est fratres cognoscere, qbus armis precinctus Stephanus seuitiā Judeoꝛ potuit superare, vt ita meruisset feliciter triūphare. Stephanus ergo vt nominis sui coronā meruisset accipere, charitateȝ ꝓ armis habebat, ꝛ per ipsaȝ vbique vincebat. Per charitateȝ dei seuientibus Judeis non cessit: per charitatem proximi, pro lapidantibus intercessit: Per charitatem arguebat errantes, vt corrigerentur: per charitatem pro lapidantibus orabat, ne punirentur. Charitatis virtute subnixus, vicit Saulum crudeliter seuientē: ꝛ quem habebat in terra persecutorē, in celo meruit habere ꝯsortē. ℟.

Impij sup iustum iacturā fecerunt, vt eū morti traderent. At ille gaudens suscepit lapides, vt mereret accipere coronaȝ glorie. ℣. Cōtinuerunt aures suas, ꝛ impetum fecerunt vnanimiter in eū. At ille. Gloria. At ille. 506.

Lcō s. euā. ꝭm Mattheū. c.vii.

In illo tēpore: Dicebat Jesus turbis Judeoꝝ, ꝛ principibus sacerdotum: Ecce ego mitto ad vos prophetas, ꝛ sapiētes, ꝛ scribas: ꝛ ex illis occidetis, ꝛ crucifigetis: ꝛ ex eis flagellabitis in synagogis. Et reli. c.23.

Homilia s. Hieronymi presb.

Hoc qđ antea dixeram⁹, Jmplete mensurā patrū vestrorū, ad personā dñi pertinere, eo quod occidendus esset ab eis, potest ꝛ ad discipulos eius referri, de quibus nunc dicit: Ecce ego mitto ad vos prophetas, ꝛ sapientes, ꝛ scribas. Simulq

Simulqꝫ obserua iuxta Apostolū scribentē ad Corinthios: varia eē dona discipulorum Christi: alios prophetas, qui futura predicant: alios sapientes qui nouerint quando debeant proferre sermonem: alios scribas in lege doctissimos. Ex quibus lapidatus est Stephanus, Paulus occisus, crucifixus Petrus, flagellati in Actibus Apostolorum discipuli. ℟. Stephanus seruus dei, quē lapidabāt Judei, vidit celos apertos: vidit, ꝛ introiuit. Beatus homo cui celi patebūt. ℣. Cum igit saxorum crepitantium turbine quateret: inter ethereos aule celestis sinꝰ, diuina ei claritas fulsit. Beatus. Lectio viij.

Querimus, quis sit iste Zacharias filius Barachie ga multos legimus Zacharias. Et ne libera nobis tribueret erroris facultas, additū est: Quē occidistis inter tēplū, ꝛ altare. In diuersis diuersa legi: ꝛ debeo singulorum opiniones ponere: Alij Zachariaz filiū Barachie dicunt, qui in duodecim ꝓphetis vndecimꝰ est: patrisqꝫ in eo nomē consentit: sed vbi occisus sit inter templū ꝛ altare, scriptura nō loquitur, maxime cuꝫ tēporibus eius vix ruine templi fuerint. Alij Zachariaz patrez Johannis intelligi volunt ex quibusdaz apochryphorum somnijs probantes, ꝙ propterea occisus sit: quia Saluatoris pꝛedicarit aduentū. ℟. Patefacte sunt ianue celi Christi martyri beato Stephano, qui in numero martyrum inuentus est primus. Et ideo triumphat in celis coronatus. ℣. Mortem enim quam Saluator noster dignatus est pro nobis pati, hanc ille primus reddidit saluatori. Et. Glo. Et. Le. ix.

Alij istum esse volunt Zachariā: qui occisus est a Joas rege Judee inter templū ꝛ altare, sicut Regū narrat historia: Sed obseruanduꝫ, quod ille Zacharias non sit filius Barachie, sed filiꝰ Joiade sacerdotis: vnde ꝛ scriptura refert. Nō fuit recordatꝰ Joas patris eiꝰ Joiade, q: sibi fecisset bona. Cū ergo Zachariā teneamꝰ ꝛ occisionis ꝓsentiat locus, querimꝰ quare Barachie dicat filiꝰ, ꝛ ꝛ si Joiade. Barachia i ligua nostra benedictus dñi dicit, ꝛ sacerdotis Joiade iustitia hebreo noīe demonstratur. In euangelio quo vtunt Nazareni, pro filio Barachie, filiꝰ Joiade reperimus scriptū. Tu autē dom. Ad Laudes, ꝛ p Horas. Aña.

Lapidauerūt Stephanū, ꝛ ipse inuocabat dñm dicēs: ne statuas illis hoc peccatū. Ps. Dñs reg. 8. cum reli. Aña. Lapides torrētis illi dulces fuerunt: ipsum sequuntur omnes anime iuste. Añ. Adhesit anima mea post te: ga caro mea lapidata est ꝓ te deus meus. Añ.

Stepha

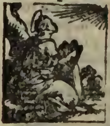
Stephanus vidit celos aptos: vidit, et introiuit: beatus homo cui celi patebūt. Aña. Ecce video celos apertos, et Jesū stantē a dextris vīutis Dei. Capi.

ca.6. Stephanus autem plenus gratia, et fortitudine, faciebat pdigia, et signa magna i populo. Rꝫ. Martyr dei. 504. ℣. Sepelierūt Stephanū viri timorati. Rꝫ. Et fecerunt planctum magnum super eum.

Ad Bñe. Aña. Stephanus autem plenus gratia et fortitudine faciebat signa magna in pplo. Oro. D a nobis quesum⁹. 88. Deinde fit com. de Nati. Aña. G lia i excel. 87. ℣. Notū fecit Oro. C ócede, qs, oipotēs. 85. Ad iij. Aña Lapides torrētis. Cap. Stephanus autē plenus. ℟. Glia et bono. ℣. Posuisti. Glia breuia ad iij. vj. et ix. sumuntur de cōi vnius marty. 504. Ad vj. Aña. Adhesit. Capitu.

Act. ca.6. Surrexerunt autem qdam de synagoga, que appellabatur Libertinorum et Cyrenensium et Alexandrinorum, et eorum, qui erant a Cilicia, et Asia, disputantes cum Stephano: et non poterant resistere sapientie, et spiritui qui loquebatur. Rꝫ Posuisti dñe. ℣. Magna est gloria. Ad ix. Antipho. Ecce video. Capitulum.

Positis autē genibus clamauit uoce magna dicēs: Dñe ne statuas illis hoc pctū: et cū hoc dixisset, obdormiuit in domino. Rꝫ. Magna est. ℣. Iustus. Ad Vesper. Antiphona. Tecum principium. folio 88. cū ref. Antiphonis, et Psalmis de Natiu. qđ seruat et in alijs festis infra hanc octa. occurren. Capitul. Stephanus autem: vt s. Hy⁹. De⁹ tuorū militū. 551. vt i cōi vnius mar. ℣. Stephanus vidit celos apertos. Rꝫ. Vidit et introiuit: beat⁹ homo cui celi patebunt. Ad Mag. Aña. Sepelierunt Stephanum viri timorati, et fecerunt planctum magnum super eum. Oratio. D a nobis quesumus. fol. 88. Pro S. Johāne. Antiphona. Iste est Johānes, qui supra pectus domini in cena recubuit: beatus Apostolus, cui reuelata sunt secreta celestia. ℣. Valde honorandus est beatus Johannes. Rꝫ. Qui supra pectus domini i cena recubuit. Oratio.

Ecclesiam tuam domine benignus illustra: vt beati Johannis apostoli tui et Euangeliste illuminata doctrinis, ad dona perueniat sempiterna. Per dominum nostrum Jesum Christum filium tuum: Qui tecum viuit, et regnat. etc. Et fit cōme. de Natiuita. Aña. Hodie Christus. folio 88. ℣. Notum fecit. Rꝫ. Salutare. 25. Oratio. C oncede qsumus. 85.

IN FESTO S. IOHANNIS Apostoli, & Euangelistæ.

Ad Mat. ola usq; ad lectiones sumuntur de cõi Apsloz. 493.

Incipit Epistola prima beati Johannis Apli. Lectio prima.

Quod fuit ab initio, quod audiuimus: quod uidimus oculis nostris, quod perspeximus, & manus nostræ contrectauerũt de uerbo uitæ, & uita manifesta ta est, & uidimus, & testamur, & annũciamus uobis uitam æternam, quæ erat apud patrem, & apparuit nobis. Quod uidimus, & audiuimus, annunciamus uobis: ut & uos societatem habeatis nobiscũ, & societas nostra sit cũ patre, & cum filio eius Jesu Christo. Et hæc scribimus uobis, ut gaudeatis, & gaudiũ uestrũ sit plenum. Et hæc est annũciatio quã audiuimus ab eo & annunciamus uobis, quoniam Deus lux est, & tenebræ i eo nõ sunt ullę. ℟. Valde honorandus est beatus Johãnes, qui supra pectus dñi in cęna recubuit. Cui Christus in Cruce matrem uirginẽ uirgini cõmendauit. ℣. Uirgo est electus a dño, atq; inter cęteros magis dilectus. Cui. Le. ii.

Si dixerimus quoniam societatẽ habemus cũ eo, & in tenebris ambulamus, mentimur, & ueritatem non facimus. Si aũt in luce ambulamus, sicut & ipse est in luce, societatem habemus adinuicem, & sanguis Jesu Christi filij eius emundat nos ab omni peccato. Si dixerimus quoniã peccatum non habemus: ipsi nos seducimus, & ueritas in nobis non est. Si confiteamur peccata nostra, fidelis est, & iustus, ut remittat nobis peccata nostra, & emundet nos ab omni iniquitate. Si dixerimus quoniam non peccauimus, mendacem facimus eum, & uerbũ eius non est in nobis. ℟. Hic est discipulus ille qui testimoniũ perhibet de his, & scripsit hęc: Et scimus quia uerum est testimonium eius. ℣. Fluenta euangelij de ipso sacro dominici pectoris fonte potauit. Et. Lect. iii.

Filioli mei, hec scribo uobis ut nõ peccetis, sed & si quis peccauerit, aduocatũ habemus apud patrẽ Jesũ Christũ iustũ: & ipse est propitiatio pro peccatis nr̃is: nõ pro nostris aũt tantũ, sed etiã pro totius mũdi. Et in hoc scimus, quoniam cognouimus eũ, si mandata eius obseruamus. Qui dicit se nosse eũ, & mãdata eius nõ custodit, mẽdax est, & in hoc ueritas nõ est. Qui autẽ seruat uerbũ eius, uere in hoc charitas dei perfecta est. ℟. Iste est beatissimus euangelista, & Apostolus Johãnes. Qui priuilegio amoris pręcipui, cęteris altius a dño meruit honorari. ℣. Hic est discipulus ille: quem diligebat Jesus: qui supra pectus dñi i cęna recubuit. Qui. Io. Qui. 495.

Et

Ex libro s. Hieronymi presb. de scriptoribus ecclesiasticis. Lectio iiij.

Johannes apostolus, quem Jesus amauit plurimum, filius Zebedei, frater Jacobi apostoli, quem Herodes post passionem domini decollauit, nouissimus omnium scripsit euangelium, rogatus ab Asie episcopis aduersus Cherinthum, aliosque hereticos, et maxime tunc Ebionitarum dogma consurgens, qui asserunt Christum ante Mariam non fuisse: vnde et compulsus est diuinam eius Natiuitatem edicere. ℟. Qui vicerit, faciam illum columbam in templo meo, dicit dominus. Et scribam super eum nomen meum, et nomen ciuitatis noue Jerusalem. ℣. Vincenti dabo edere de ligno vite, quod est in paradiso Dei mei. Et. Lectio quinta.

Quartodecimo autem anno secundam post Neronem persecutionem mouente Domitiano, in Pathmos insulam relegatus, scripsit Apocalypsim, quam interpretatur Justinus Martyr, et Hireneus. Interfecto autem Domitiano: et actis eius ob nimiam crudelitatem rescissis, sub Nerua principe redijt Ephesum, ibique vsque ad Traianum principem perseuerans, totas Asie fundauit, rexitque ecclesias. ℟. Diligebat autem eum Jesus, quoniam specialis prerogatiua castitatis, ampliori dilectione fecerat dignum. Quia ergo electus ab ipso virgo in euum permansit. ℣. In cruce denique moriturus, huic matrem suam virginem virgini commendauit. Quia.

Ex comentarijs eiusdem in epistolam ad Galatas. Lectio vi.

Beatus Johannes euangelista, cum Ephesi moraretur vsque ad vltimam senectutem, et vix inter discipulorum manus ad ecclesiam deferretur, nec posset in plura vocem verba contexere, nihil aliud per singulas solebat proferre collectas, nisi hoc: Filioli diligite alterutrum. Tandem discipuli, et fratres, qui aderant, tedio affecti, quod eadem semper audirent, dixerunt: Magister, quare hoc semper loqueris? Qui respondit dignam Johanne sententiam. Quia preceptum domini est: et si solum id fiat, sufficit. ℟. In medio Ecclesie aperuit os eius. Et impleuit eum domin⁹ spiritu sapientie, et intellectus. ℣. Jucunditatem: et exultationem thesaurizauit super eum. Et. Gloria. Et. folio 496.

Lectio s. eua. secundum Johannem. Lec. vij. C. xxi.

In illo tempore: Dixit Jesus Petro: Sequere me. Conuersus Petrus vidit illum discipulum quem diligebat Jesus sequentem. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Duas vitas sibi diuinitus predicatas, et commendatas nouit ecclesia. Quarum vna est

est in fide, altera in specie. Una in tempore peregrinationis, altera in eternitate mansionis. Una in labore, altera i requie. Una in via, altera in patria. Una in opere actionis, altera in mercede contemplationis. Una declinat a malo, & facit bonū: altera nullū habet, a quo declinet, malum: & magnū hēt quo perfruatur, bonū. Una cū hoste pugnat, altera sine hoste regnat. ℟. In illum diem suscipiam te seruum meum, & ponam te sicut signaculum in conspectu meo: Quoniam ego elegi te, dicit dñs. ℣. Esto fidelis vsque ad mortē, & dabo tibi coronam vite. Quoniā. Lect. viij.

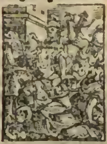
Una subuenit indigēti: altera ibi est, vbi nullū inuenit indigentem. Una aliena peccata, vt sua sibi ignoscātur, ignoscit: altera nec patit quod ignoscat, nec facit quod sibi poscat ignosci. Una flagellat malis, ne extollatur in bonis: altera tanta plenitudine gratie caret omni malo, vt sine vlla temtatione superbie coherea sum/mo bono. ℟. Iste est Johānes: qui supra pectus domini in cena recubuit. Beatus Apostolus, cui reuelata sunt secreta celestia. ℣. Fluenta euangelij de ipso dominici pectoris fonte potauit. Beatus. Gloria. Beatus. Lectio nona.

Ergo vna bona est, sed adhuc misera: altera melior & beata. Ista significata est p apostolū Petrū, illa per Johannem. Tota hic agit ista vsqȝ in finē seculi huius, & illic inuenit finē: Differtur illa cōplēda post huius seculi finē, sed in futuro seculo nō habet finē. Ideo dicitur huic, Sequere me. De illo aūt sic eū volo manere, donec veniā: quid ad te? tu me sequere. Quid enī est hoc? Quantū sapio, quātū capio, quid est hoc? nisi, tu me sequere per imitationē, perferendo temporalia mala: ille maneat, donec sempiterna venio redditurus bona. Ad Laudes, & per Horas. Añe.

Ualde honorādus est beatus Johānes, qui supra pectus dñi i cena recubuit. Ps. Dñs reg. &c. cū rel. Añe. Hic est discipulus ille, qui testimoniū perhibet de his: & scimus quia verum est testimonium eius. Antiph. Hic est discipulus meus: sic eum volo manere, donec veniam. Antiph. Sunt de hic stantibus, qui non gustabunt mortē, donec videāt filium hominis in regno suo. Añe. Ecce puer meus electus quē elegi: posui sup eū spiritū meū. Cap.

Qui timet Deū faciet bona: & qui continens est iustitie, apprehendet illā: & obuiabit illi quasi mater honorifica/ta. Hym. Exultet celum. 493. de communi Apostolorum. ℣. Hic est discipul° ille, q testimoniū perhibet de his. ℟. Et scimus

mus q: verū est testimoniū ei⁹.
Ad B. Añ. Iste est Iohānes, q
supra pect⁹ dñi i cęna recubuit:
btūs apls, cui reuelata sunt se/
creta cęlestia. Oro. Ec ccliā. 90.
Deinde fit come. de Nati. Aña
Gloria i excelsis. 87. ℣. Notuz
fecit. Oratio. Cōcede, qs. 85.
De s. Stephano. an. Stepha/
nus aūt. ℣. Sepelierūt. 90. oro.
D a nobis. fo. 88. Ad iij. Aña.
Hic est. Ca. Qui timet. ℟ br.
ad horas sumunt ď cōi Aplor.
℟. In oēz ter. ℣ Cōstitues. 497
Ad vj. An. Hic est disci. Capi.
Cibauit illum pane vitę,
⁊ intellectus, ⁊ aqua sa/
pientię salutaris potauit illum
dominus Deus noster. ℟. Cō
stitues. ℣ Nimis honorati.
Ad ix. Aña Ecce puer. Capit.
In medio Ecclesię apuit
os eius, ⁊ impleuit eū do
minus spiritu sapientię, ⁊ intel
lectus, ⁊ stolā glorię induit eū.
℟. Nimis bono. ℣ Annuncia/
uerunt. Ad Vespe. Aña. Tecū
principium. cum rel. Añis, ⁊
Psal. vt sup. Capi. Qui timet.
Hym. Exultet. 493. de cōi apo
stolorum. ℣. Valde honoran/
dus. 90 Ad Magnificat. Aña.
Exyt sermo iter fratres, quod
discipulus ille nō moritur: ⁊ nō
dixit Iesus, Nō morit, sed, Sic
euz uolo manere, donec ueniā.
Oro. Ec clesiā tuam. folio. 90.
Deinde p festis Innocetib. an.
Hi sunt qui cum mulierib⁹ nō
sunt coinquinati: uirgines eni
sunt, ⁊ sequunt agnū quocunqs
ierit. ℣. Herodes irat⁹ occidit
multos pueros. ℟. In Bethle
hē Iudę ciuitate Dauid. Oro.

Deus, cu
ius ho/
dierna die ꝑ
coniuz Inno/
centes marty
res, nō loque/
do sed morien
do cōfessi sūt:
oia i nobis vi
tiorum mala mortifica: vt fidez
tuam: quam lingua nostra lo/
quitur, etiam moribus vita fa
teatur. Per dominum no/
strum Iesum Christum filiuz.
Deinde fit cōm. de Nati. Aña.
Hodie Chrs. 88. ℣. Notuz fe.
Oro. Concede quęsumus. 85.
De Sancto Stephano. Aña.
Seplierūt. 60. ℣. Stephanus
vidit. Oro. D a nobis. fol. 88.

IN FESTO Sanctorum Innocentium duplex. C. 231

Ad Mat. Inuit. Regē marty/
rū dñz, Venite adorem⁹. Hy⁹.

Audit tyrannus anxius
Adesse reguz principē,
Qui, nomen Israel regat,
Teneatqz Dauid regiam:
Exclamat amens nuncio,
Successor instat, pellimur,
Satelles, i, ferrum rape,
Perfunde cunas sanguine.
Quid proficit tantum nefas?
Quid crimen Herodē iuuat?
Unus tot inter funera

 Impu/

Impune Christus tollitur. Gloria tibi domine, Qui natus. Ant. Psalmi, et vers. noct. sumuntur de com. plurium mart. f. 509. De Jeremia propheta. Lectio j.

Jer. 31. Haec dicit dominus: Vox in excelso audita est lamentationis luctus, et fletus, Rachel plorantis filios suos, et nolentis consolari super eis: quia non sunt. Haec dicit dominus. Quiescat vox tua a ploratu, et oculi tui a lacrymis: quia est merces operi tuo, ait dominus, et revertentur de terra inimici. Et est spes novissimis tuis, ait dominus, et revertentur filij tui ad terminos suos. R. Centum quadraginta quatuor millia, qui empti sunt de terra, hi sunt qui cum mulieribus non sunt coinquinati: Virgines enim permanserunt, et ideo regnant cum Deo, et agnus Dei cum illis. V. Isti sunt, qui venerunt ex magna tribulatione, et laverunt stolas suas in sanguine agni. Virgines. Lec. ij.

Audiens audivi Ephraim transmigrantem. Castigasti me, eruditus sum quasi iuvenculus indomitus. Converte me, et convertar: quia tu dominus Deus meus. Postquam enim convertisti me, egi penitentiam, et postquam ostendisti mihi, percussi femur meum. Confusus sum, et erubui: quoniam sustinui opprobrium adolescentie mee. Si filius honorabilis mihi Ephraim, si puer delicatus: quia ex quo locutus sum de eo, adhuc recordabor eius. R. Sub altare Dei audivi voces occisorum dicentium. Quare non defendis sanguinem nostrum? et acceperunt divinum responsum: Adhuc sustinete modicum tempus, donec impleatur numerus fratrum vestrorum. V. Vidi sub altare Dei animas interfectorum, propter verbum dei: et propter testimonium quod habebant: et clamabant voce magna dicentes. Quare. L. iij.

Statue tibi speculam, et pone tibi amaritudines. Dirige cor tuum in viam rectam, in qua ambulasti. Revertere virgo Israel, revertere ad civitates tuas istas. Usquequo deliciis dissolueris filia vaga? Quia creavit dominus novum super terram: femina circundabit virum. Haec dicit dominus exercituum Deus Israel. Adhuc dicent verbum istud in terra Juda, et in urbibus eius, cum convertero captivitatem eius: Benedicat tibi dominus, pulchritudo iustitie, mons sanctus. R. Adoraverunt viventem in secula seculorum. Mittentes coronas suas ante thronum Dei sui. V. Et ceciderunt in conspectu throni in facies suas: et benedixerunt viventem in secula seculorum. Mittentes. Glo. Mittentes. 510. Sermo s. Augustini epi. L. iiij.

Hodie fratres carissimi, natalem illorum infantium colimus quos ab Herode, crudelissimo rege, interfectos esse euangelij textus

textus eloquitur. Et ideo cum summa exultatiõe gaudeat terra nostra cęlestiũ militũ ⁊ tantarum parẽs fęcunda virtutũ. Ecce profanus hostis nunquã beatis paruulis tantũ prodesse potuisset obsequio, quantũ profuit odio. Nam sicut sacratissimum pręsentis diei festũ manifestat, quantum contra beatos paruulos iniquitas abũdauit, tantum in eis gratia bñdictionis refudit. ℞. Effuderunt sanguinẽ sanctorũ velut aquã i circuitu Jerusalẽ: Et nõ erat q sepeliret. ℣. Posuerũt mortalia seruorũ tuorum escas volatilibus cęli: carnes sanctorum tuorum bestijs terre. Et. Lect. quinta.

Beata es o Bethlehẽ terra Juda, q̃ Herodis regis immanitatẽ i puerorũ extinctione ppessa es, q̃ sub vno tẽpore candidatã plebẽ imbellis infantię offerre Deo meruisti. Digne tñ natalem illorũ colimus, quos beatius ęternę vitę mundus edidit, quam quos mũdo maternorũ viscerum partus effudit. Siquidem ante vitę perpetuę adepti sunt dignitatẽ, quã vsuram pręsentis acciperent. ℞. Isti sunt sancti, qui passi sunt pter te dñe, vindica eos: Quia clamant ad te quotidie. ℣. Vindica domine sanguinem sanctorum tuorum, qui effusus est. Quia. Lectio sexta.

Aliorum quidem preciosa more martyrum laudem in confessione promeruit, bonum in consummatione complacuit. Quia in incipientis vitę primordijs ipse eis occasus initium glorię dedit, qui psentis terminum imposuit. Quos Herodis impietas lactentes matrũ vberibus abstraxit. Qui iure dicuntur martyrũ flores: quos in medio frigore infidelitatis exortos, velut primas erũpentes Ecclesię gemmas, q̃dã persecutionis pruina decoxit. ℞. Isti sunt qui non inquinauerunt vestimẽta sua. Ambulabunt mecũ in albis, quia digni sunt. ℣. Hi sunt, qui cũ mulieribus non sunt coinquinati, vgines eñi sunt. Ambu. Glo. Am. 511.

Lcõ s. eua. sm Math. Lec. vij ca. 2.

In illo tempore: Angelus dñi apparuit i somnis Joseph, dicens: Surge, ⁊ accipe puerum, ⁊ matrem eius, ⁊ fuge in Aegyptum: ⁊ esto ibi vsque dum dicam tibi. Et reliqua.

Homilia s. Hieronymi presb.

Quando tollit puerum, ⁊ matrẽ eius, vt in Aegyptum transeat, nocte tollit, ⁊ in tenebris: quia noctem ignorantię his, a quibus ipse recessit, reliquit incredulis. Quãdo vero reuertitur in Judęam, nec nox, nec tenebrę in euãgelio ponuntur: quia in fine mundi Judęi fidem, tanquam Christum ab Aegypto reuertentem, suscipientes illuminabuntur. ℞. Cantabant sancti canticum

cum nouum ante sedem Dei, & agni: Et resonabat terra i uoces eorum. ℣. Hi empti sũt ex omnibus primitię Deo, & agno: & in ore ipsorum non est inuẽtũ mendacium. Et. Lcõ octaua.

Ut adimpleretur, quod dictũ est a dño per pphetam dicentẽ. Ex Aegypto uocaui filium meũ. Respondeãt qui Hebręorum uoluminum denegant ueritatem, ubi hoc in septuaginta legatur interpretibus. Quod cum nõ inuenerint, nos eis dicemus in Osee propheta scriptum, sicut exẽplaria probare possunt, quę nuper edidimus. ℟. Uidi sub altare Dei animas interfectorum propter uerbum Dei quod habebant: & clara uoce dicebant: Uindica domine sanguinẽ sanctorum tuorum, qui effusus est. ℣ Sub throno Dei oẽs sãcti clamant. Uindica. Lcõ nona.

Tunc adimpletũ est quod dictũ est per Jeremiã pphetam: Uox in Rhama audita est, ploratus, & ululatus multus, Rachel plorãs filios suos. De Rachel natus est Beniamin, in cuius tribu non est Bethlehẽ. Queritur ergo, quomodo Rachel filios Judę. i. Bethlehem quasi suos ploret. Respondebimus breuiter, quia sepulta sit iuxta Bethlehem i Ephrata: & ex mr̃no corpusculi hospitio, matris nomen acceperit. Tu autem do. Nonum. ℟. ponitur quia T e Deum. non dicitur, nisi hoc festũ ueniat in Dñica. ℟. Isti, qui amicti sunt stolis albis, qui sunt? & unde uenerunt? Et dixit mihi. Hi sunt qui uenerunt de tribulatione magna, & lauerunt stolas suas, & dealbauerunt eas in sanguine agni. ℣. Uidi sub altare Dei animas interfectorum propter uerbum Dei, & propter testimonium, quod habebant. Et dixit. Glo'ia. Et dixit.

Ad Laudes, & p Horas. Aña.

Herodes irat' occidit multos pueros i Bethlehem Jude ciuitate Dauid. Psalms. Dominus reg. 8. cũ reli. Aña. A bimatu, & infra occidit multos pueros Herodes ppter dominum. Aña. Angeli eorũ semper uident faciem patris. Aña. Uox i Rhama audita est, ploratus, & ululatus, Rachel plorãs filios suos. Aña. Sub throno Dei omnes sancti clamãt: Uindica sanguinem nostrũ Deus noster. Capitulum.

Uidi supra montem Siõ agnum stantem, & cũ eo centũ quadragita quatuor milia habentes nomen eius, & nomen patris eius, scriptum in frontibus suis. Hymnus. apo. 14. c.

Saluete flores martyrum,
Quos lucis ipso i limine
Christi insecutor sustulit,
Ceu turbo nascentes rosas.
Uos prima Christi victima,
Grex inmolatorum tener,
Aram

Aram ante ipsam simplices
Palma & coronis luditis.
Gloria tibi dne, Qui nat⁹ es.
℣ Herodes iratus occidit mul
tos pueros. ℟ In Bethlee Ju
de civitate David. Ad Bnd.
Antiphona Hi sunt qui cu mu
lieribus non sunt coinquinati:
virgines enim sunt, & sequun/
tur Agnum, quocunque ierit.
Oratio. Deus cuius hod. 92.
Deinde fit com. de Nati. Ana.
Gloria in excelsis. 88. ℣. Notu
fecit. Oratio. C oncede qs. 85.
Pro S. Stephano. Ana. Ste/
phanus autem. 90. ℣. Sepelie
rut. 90. Oratio. O a nobis. 88.
Pro sancto Johanne. Ana.
Iste est Johannes. 92. ℣. Hic est
discipul⁹. ℟. Et scim⁹. oro. E c
clesiam tuam, quesumus. 90.
Ad iij. Ana. A bimatu & infra.
Cap. Vidi supra mote. ut s. ℟
Letamini. & Exultent. 493.
Ad vj. Ana. Angeli eoz. Capi.
apo. c.14. H I sunt qui cu mulierib⁹ non sunt coinquinati: vir
gines eni sunt, & sequunt Agnu
quocunque ierit. ℟. Exultent iu
sti in conspe. & Justi autem.
Ad ix. Ana. Sub throno. Cap.
H I empti sunt ex oib⁹ pri/
mitie deo, & agno: & i ore
ipsoru non est inventus menda/
cium: sine macula enim sunt an
te thronum dei. ℟. Justi aute.
& Exultabunt. Ad Vesp. Ana.
Tecum principium. 88. Capi.
Vidi supra montem. ut supra.
Hy⁹. Salvete flores martyru.

℣ Sub throno dei omnes san/
cti clamant. ℟. Vindica san/
guinem nostrum, Deus noster.
Ad Magni. Ana. Innocentes
pro Christo infantes occisi sut:
ab iniquo rege lactentes inter
fecti sunt: ipsu sequunt Agnu
sine macula: & dicunt semper,
gloria tibi domine. Oro, ut su.
Pro S. Thoma Cantuar. nisi
fuerit Sabbathum. Antipho.
Iste sanctus p lege dei sui cer/
tavit usq ad morte, & a verbis
impiorum non timuit: fundat⁹
enim erat supra firma petram.
℣. Glia & honore coronasti eu
dne. ℟ Et constituisti eu super
opera manuu tuarum. Oro.
D Eus, pro cui⁹ Ecclesia glorios⁹ potifex Thomas gladys impioz occubuit: presta qs: ut oes qui eius im/
plorant auxiliu, petitionis sue
salutarem consequantur effe/
ctum. Per dominum nostru.
Et fiunt come. Pro nativi. Ana
Hodie Christus natus. 88. ℣.
Notum fecit. Oro. C oncede
quesumus omnipotens. 85.
Pro sancto Stephano. Ana.
Sepelierut. 90. ℣. Stephanus
vidit. Oro. O a nobis, qs. 88. c.21.
Pro sancto Johanne. Antipho.
Exiit ser. 92. ℣. Valde bo. 90.
Oratio. E cclesia tuam. fo. 90.
Si festu s. Thome venerit i dni
ca, transfert in ij. fer. & i Sabb
post oronem scoz Innocent. fit
com.

cõme. Dñicę infra oct. quę paulo infra habetur: deinde fiũt cõme. octauarũ, & in Vesp. Dñicę fit cõm. S. Thomę, & octauarũ, & in ij. Vesp. S. Thomę a Capitulo fit de s. Sylvestro cum cõme. s. Thomę, & octauarum.

Die 29. decẽ. IN FESTO S. THOMAE Epi, & mar. omnia de coi vnius mar. pter lectões ij. & iij. noctur. In j. noc. De Actibus Aplorũ. R. Dileto Paulus. folio 501. de coi vnius mar. ponti. L. iij.

Thomas Londini in Anglia natus Theobaldo successit Cãtuariẽsi epo: & q antea in administrãdo Cãcellarię munere pręclare se gesserat, in episcopali officio fortis & inuictus fuit. Cum enim Henricus Anglię rex coacta synodo puincialiũ episcopoȝ, leges ferret, vtilitati ac dignitati ecclesiasticę repugnantes, adeo cõstãter obstitit regię cupiditati, vt neq; pollicitationib⁹, neq; terroribus, de sentẽtia decedẽs, i exiliũ pulsus sit. Moxq; ppinqui ei⁹ oẽs ętatis electi, amici, fautores oẽs: ys, quib⁹ p ętatẽ liceret iureiurãdo adstrictis, vniuersos Thomaȝ adituros, si fortasse miserabili suorũ calamitatis aspectu moueret, qui a sancto proposito priuatis incommodis deterreri minime potuisset. Nõ respexit is carnẽ aut sanguinem, neq; vllus i eo humanitatis sensus pastoralis officij constantiã labefactauit. R. Honestum. 503. Lectio v.

Contulit igit se ad Alexandrũ tertiũ pontificẽ, a quo benigne acceptus est: & in de pfectus, monachis Pontiniacẽsis monastery Cisterciensis ordinis ab eodem cõmendatus. Quod vt cognouit Henricus, missis ad conuentũ fratruȝ Cisterciensiuȝ minacibus literis, Thomã a Pontiniaco monasterio exturbare conat. Qua re vir sanctus verit⁹ nẽ sua cã mali aliquid Cisterciensis familia pateret, sponte discessit, & Ludouicũ Gallię regem eius inuitatu conuenit: vbi tandiu fuit, quoad pontifice maximo & ipso rege agentibus, ab exilio summa totius regni gratulatione reuocatur: qui dum boni pastoris officiũ securus exequitur: ecce calumniatores ad regẽ deferũt, eũ multa cõtra regnũ, & publicã quietẽ moliri: vt propterea sępius conquereret rex, se in suo regno cum vno sacerdote pacem habere nõ posse. R. Desider. 503. Lectio vj.

Ex qua regis voce nefarij satellites sperãtes gratuȝ se regi facturos, si Thomam e medio tollerẽt, clã cõuenientes Cantuariã, episcopũ i tẽplo vespertinis horis operam dãtem aggrediunt. Qui clericis templi aditus pręcludere conãtib⁹, accurrens, ostium aperuit, illis

usus verbis ad suos. Non est dei ecclesia custodienda more castrorum: ⁊ ego pro ecclesia dei libenter mortem subibo. Tum ad milites: Vos dei iussu cauete, ne cuipiam meorū nocea tis. Deinde flexis genibus Deo, beatę Marię sancto Dionysio, ⁊ reliquis sanctis eius ecclesię patronis ecclesiam, ⁊ seipsum commendans, sacrum caput eadē ꝯstātia, qua iniquissimi regis legibꝰ restiterat, impio ferro ꝓcidēdū obtulit, quarto Calend. Ianuarij, millēsimo centesimo septuagesimo primo: cuius cerebro respsuꝫ est totiꝰ tēpli pauimentū. Quem multis postea illustrem miraculis idē Alexander Pontifex retulit in sanctorū numerū. ℟. Stola. 506

Lcō s. euāg. ſm Iohānē. L. vij.

c. 10. In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Ego sū pastor bonus. Et reliqua.

Hom. S. Iohā. Chrysostomi.

Magnum qddā, dilectissimi, magnū inquā est ecclesię prelatio, ⁊ quę multa idiget sapiētia, ⁊ fortitudine, qualem Chrīs ꝓposuit: vt aiam pro ouibus ponamus, ⁊ nunq̄ illas deseramus: ⁊ vt lupo generose resistamus. Hec eniꝫ inter pastorē ⁊ mercenariū est differentiā. Alter ꝓprię, cōtēptis ouibꝰ: alter sua cōtempta, ouiuꝫ sēp saluti inuigilat. Pastoris ergo exēplo demōstrato, deceptores duos meminit, furē mactantēꝫ ⁊ rapiētē oues, ⁊ mercenarium permittentē, neq̄ defendētē cōmissas. ℟. Coron. 504. L. viij.

Quod superiori tempore Ezechiel his verbis insectatus est: Ve pastoribus Israel: nonne pascebant semetipsos? nonne greges pascuntur a pastoribus? Sed illi contrarium faciebant. Quod maxime malitię genus est, ⁊ plurimorū causa malorū: idcirco inquit. Neque quod abiectum erat reducebant: neque quod perierat quęrebant: neq̄ cōfractum alligabant: neq̄ infirmum consolidebant: qm̄ se, nō gregeꝫ pascebant. Idem Paulus significat: Omnes: quę sua sunt, quęrunt: non quę Iesu Christi. ℟. Hic est vere mar. 504. Lectio ix.

Verum ab vtroq̄ dissidet Christus: cuꝫ illis, q in peccatis erant diceret, ꝑpea venisse, ut uitā haberēt ⁊ abūdantius haberent: his aūt qui oues a lupis rapi negligebāt, se propter eas animā ponere, ne oues perirent. Nam cū Iudęi ipsum interimere uellent, non propterea destitit a doctrina: neq̄ credentes tradidit: sed perstitit, ⁊ pertulit mortem: ideo frequenter inquit. Ego sum pastor bonus. Quę cū nullo niti testimonio uiderent, (q̄ enim poneret aiaꝫ suā, nō multo post, re monstratum est: q̄ autem vitā haberent, ⁊ abundantius haberent, post huiꝰ vitę migrationē futurū erat)

erat) alterū ab altero ꝯfirmat. Pro cōm.oct.Pro Nati. Ana. Gloria in excelsis.88. ℣. Notū fecit. Oratio. C Oncede, qs.88. Pro sancto Stephano. Ana. Stephan' aūt.90. ℣. Sepelie/runt. Orō. A nobis qs.f.88. Pro S. Johanne. Antiphona. Iste est Johānes.92. ℣. Hic est discipulus ille. Orō. E cclīā tuā.90. Pro Innocentib'. An. Hi sunt qui cum.folio 92. ℣. Herodes iratus occidit. Orō. D eus, cuius.fo.92. Si festuȝ S.Thome non venerit in Dñi/ca, Offm̄ dñice fit die immedia te seq. post festū S. Thome nisi fuerit Sabbathum: q tunc de dñica fit tm̄ cōm.in die S.Syl uestri, ⁊ in Sabba. fit offm̄ de octa. Nati. vt inferius ponitur. ¶ In ij. Vesper. S.Thome, qn̄ nō venerit in dñica. Ana. H ec cum principium. folio 88. cū rel. ant., ⁊ orōis de Natiu.

DOMINICA INFRA Octauam Natiuitatis. Capit.

F Ratres, Quanto tpe heres paruu/lus est, nibil dif/fert a seruo, cum sit dñs oīum: sed sub tutoribus ⁊ actoribus est, vsq ad pfinituȝ tempus a patre. Gal. 4. ℟. Dominus. Chr̄e redēp.85. ℣ Uerbuȝ ca. Ad Mag. ana. Dum medium silentium tenerent omnia, ⁊ nox in suo cursu medium iter pera geret, omnipotens sermo tuus domine, a regalibus sedibus ve nit, halleluia. Oratio.

O Mnipotens sempiterne Deus, dirige actus no/stros in beneplacito tuo: vt in nomine dilecti filij tui, merea/mur bonis operibus abūdare. Per eundem dominuȝ nostrū. Deinde fit cōme. S. Tho. Ana. Qui vult.505. ℣. Iust' vt pal. de cōi vni mar. Orō vt sup̄ 94. Deinde fit cōm. de Natiuita. ⁊ alijs Oct. ¶ Pro Natiuitate. Ana. Hodie Christus.88. ℣. Notū fecit. Oratio C oncede qs.85. Pro sancto Stephano. Ana Sepelie.90. ℣. Stepha/n' vidit. Orō. A nobis qs.88 Pro S. Johāne. Ana. Exijt ser mo.92. ℣. Ualde honor. Orō. E cclesiā.90 Pro Innoc. An. Innocētes p Chr̄o.94. ℣. Sub throno. Orō. D eus cuius.92. Ad Matu. omnia dicuntur si/cut in die Natiuit. pter Anas. ad Bñs: ⁊ Magnific. Oratio/nem, ⁊ lect. ⁊ j. ℟. quod omitti tur, sed incipiendo a ij. ℟. dicū tur per ordinem, vt infra.

¶ Hac nocte ponunt Epl'e bti Pauli, ⁊ legit ð eis, vsq ad lxx. Incipit epistola Beati Pauli Apostoli ad Romanos. Lect. j.

P Aulus seru' Je/su Chr̄i vocatus Apostolus segre gatus in euange lium dei, qð an/te pmiserat per prophetas suos i scripturis san ctis

etis de filio suo, qui factus est ei ex semine David secundum carnem: qui prędestinatus est filius Dei in uirtute, secundũ spiritum sanctificationis ex resurrectione mortuorum, Jesu Christi domini nostri: Per quem accepimus gratiam, et apostolatum ad obediendum fidei in omnibus gẽtibus pro nomine eius: in quibus estis et vos vocati Jesu Christi: oĩbus, q sũt Romę, dilectis dei vocatis sctis. Gratia vobis, et pax a deo patre, et dño nostro Jesu Chro. ℟. Hodie nobis. 85. Lec. ij.

PRimum quidẽ gr͠as ago Deo meo p Jesũ Chrm pro oibus vobis, qa fides vestra anunciatur in vniuerso mũdo. Testis enim mihi est Deus, cui seruio in spiritu meo in euãgelio filij eius, quod sine intermissione memoriã vestri facio semper in orationibus meis, obsecrãs siquo modo tandem aliqñ prosperum iter habeã in volũtate Dei, veniẽdi ad uos. Desidero enĩ videre vos, vt aliqd impertiar vobis gratię spũalis, ad cõfirmandos vos: idest simul consolari in vobis per eã, quę inuicem est, fidem, vestrã atq; meã. ℟. Quem vidistis. Lectio iij.

NOlo autem vos ignorare fratres: qa sępe proposui venire ad vos, (et phibitus sũ usq; adhuc) vt aliquẽ fructũ habeam in vobis, sicut et in cęteris gẽtibus. Grecis ac Barbaris, sapientibus et insipientibus debitor sum: ita, qđ i me, promptum est et vobis q Romę estis, euangelizare. Non enim erubesco euangeliũ. Uirtus enim dei est in salutem omni credenti. Judęo primũ et Gręco. Justitia enim dei in eo reuelatur ex fide in fidem, sicut scriptum est. Justus autem ex fide viuit. Reuelatur enim ira Dei de cęlo super omnẽ impietatẽ et iniustitiam hoium eorũ, qui veritatem Dei i iniustitia detinẽt qa quod notũ est dei, manifestũ est in illis: Deus enim illis manifestauit. ℟. O magnũ myst. 86.

Sermo s. Leonis Pape. L. iiij.

EXcedit qdẽ, dilectissimi, multũq; supereminet humani eloquij facultatẽ diuini opis magnitudo, et inde oritur difficultas fandi, vnde adest ratio nõ tacẽdi. Quia in Christo Jesu filio Dei nõ solũ ad diuinã essentiã, sed etiã ad humanã spectat naturã, quod dictũ est per prophetam: Generationem eius quis enarrabit? Utranque enim substantiam in vnam conuenisse personam, nisi fides credat, sermo nõ explicat. Et ideo nũquã materia deficit laudis: quia nunquã sufficit copia laudatoris. ℟. Beata dei genitrix. 80. Lectio quinta.

GAudeamus igit, quod ad eloquẽdũ tãtę misericordię sacramentũ impares sumus, et cũ salutis nostrę altitu dinẽ pro

promere non valeamus, sentiamus nobis bonum esse quod vincimur. Nemo enim ad cognitionem veritatis magis ꝓpinquat, quam qui intelligit, in rebus diuinis etiam si multũ proficiat, semper sibi superesse qđ q̃rat. Nã qui se ad id quo tẽdit puenisse ꝑsumit, nõ quęsita reperit, sed in inquisitione defecit. ℟. Sancta ⁊ im. 80. L. vj.

Nec aũt infirmitatis nostrę pturbemur angustijs, euangelicę nos, ⁊ ꝓpheticę adiuuãt voces, q̃bus ita accedimur ⁊ docemur, vt nos natiuitatem dñi, qua verbum caro factũ est, nõ tam preteritã recolere, quã pręsentem videamur ĩspicere. Qđ enim pastoribus ꝓ gregũ suoꝝ custodia vigilantibus nũciauit angelus, etiã nostrum impleuit auditum: ⁊ ideo dñicis ouibus pręsumus, quia verba diuinitꝰ edita cordis aure seruamus: tã quã ⁊ i hodierna festiuitate dicatur: Ecce euangelizo vobis gaudiũ magnũ, quod erit omni populo, quia natus est vobis hodie Saluator, qui est Chr̃s dominus, in ciuitate Dauid. ℟. Beata viscera Marię. 89.

Lc͂o s. euag. ſm Lucam. L. vij.

ca. 1. In illo tempore: Erant Joseph, ⁊ Maria mr̃ Jesu mirantes super his, quę dicebantur de illo. Et reliqua.

Homilia s. ambrosij episcopi.

Uides vberẽ ĩ oẽs gratiã dñi generatione diffusã: ⁊ prophetiam incredulis negatam esse, non iustis? Ecce ⁊ Simeon prophetat, in ruinã ⁊ resurrectionẽ plurimoꝝ venisse dñm Jesum Christũ: vt iustorũ ⁊ iniquorũq; merita discernat, ⁊ pro nostroꝝ qualitate factorum, iudex verus ⁊ iustus aut supplicia decernat, aut pręmia. ℟. Verbũ ca. 87. L. viij.

Et tuam, inquit, ipsiꝰ animã pertransibit gladiꝰ. Nec litera, nec historia docet ex hac vita Mariam corporalis necis passione migrasse: non enim anima, sed corpus materiali gladio transuerberatur. Et ideo prudentiam Marię haud ignaram mysterij cęlestis ostendit. Unum enim verbum Dei, ⁊ validum: ⁊ acutius omni gladio acutissimo, penetrans vsque ad diuisionem animę ⁊ spiritus, artuum quoque ⁊ medullarum, cogitationes cordis ⁊ secreta scrutatur animorũ: quia nuda mentium, ⁊ aperta sunt omnia Dei filio: quem conscientię secreta non fallunt. ℟. O regẽ celi cui talia famulantur obsequia: stabulo ponitꝰ q̃ ptinet mũdũ. Jacet in ꝓsepio ⁊ in cęlis regnat. ℣. Natus est nobis hodie Saluator, qui est Chr̃s dñs in ciuitate Dauid. Jacet. Gloria. Jacet. Lec. ix.

Prophetauit itaq; Simeõ: ꝓphetauerat copulata cõiugio, prophetauerat virgo: debuit etiã vidua prophetare, ne / quia

qua aut professio deesset, aut se
xus: et ideo Anna et dispēdijs vi
duitatis, et moribus talis induci
tur, vt digna plane fuisse creda
tur, quę Redemptorem venisse
omnium nunciaret. Cuius me
rita cū alibi descripserim, cū
viduas hortaremur: hoc loco
quoniam ad alia properamus,
non putamus iteranda.
Ad Laudes, et p horas. Añai
Quē vidistis. 87. cū rel. d Nat.
Cap Fratres, Quāto tpe. 95.
Hy. A solis ortus. 87. ℣. Uer
bum caro. f. 88 Ad Bñs. Aña.
Dum medium silentium. f. 95.
vt su. i vesp. Ora. O ps sem. 95.
Et fit cōm. de oct. Nati. et alijs
oct. vt sup. post ix. leō. S. Tho.
Ad iij. Cap. Fratres, Quanto
tpe. 95. ℟. br. vnr de Nat. Uer
bū caro. 87. ℣. Ipse inuocabit.
Ad Sextam. Capitulum.

At vbi venit plenitudo tē
poris, misit Deus filiū suū
factum ex muliere factum sub
lege, vt eos, qui sub lege erant
redimeret, vt adoptionem filio
rum reciperemus. ℟. Notū fe
cit ℣. Uiderūt. ¶ Ad ix. Cap.
Itaq iā nō est seruus, sed
filius: quod si filius, et he
res per Deum. ℟. Uiderunt.
Uerbum caro. Ad Magnific.
Antiphona. Puer Jesus profi
ciebat ętate et sapientia, coraz
Deo et hominibus.
¶ Si dies post festū s. Thomę
fuerit Sabbathum, Offm fit d
Oct. Nat. hoc modo. In ij. vesp.
S. Thomę oia vnr sicut in ij.
Uesp. diei Nati. et post Orōnez
Nati. fit cōm. s. Thomę: deinde
S. Stephani, et aliarū Octaua
rū vt sup. post Orōnem Dñicę.
¶ Ad Mat. oia vnr sicut i die
Nati. pter lcōnes j. et ij. noctur
nia, q vnr vt su. i Dñica, et lcō
nes iij. noctur. q vnr, vt infra.
Lcō j. euāg. sm Lucam. Lc. ij.

In illo tempore: Pastores
loquebantur adinuicem.
Transeamus vsque Bethlehē:
et videamus hoc verbum, quod
factum est, quod fecit dominus,
et ostendit nobis. Et venerunt
festinantes. Et reliqua.
Homilia s. Ambrosij episcopi.

Vides festinare pastores.
Nemo enim cuz desidia
Christū requirit. Uides pasto
res Angelo credidisse, et tu pri,
filio, et spiritui sācto, angelis, p
phetis, et apostolis credere non
vis? Uide quā signāter scriptu
ra singulorum libret momēta ver
borum. Festinant, inquit, verbum
videre. Etenim cuz caro dñi vi
detur, verbuz videtur, quod est
filius. ℟. Uerbū ca. 87. Lc. vij.
Non mediocre fidei tibi
hoc videatur exēplū: non
vilis psona pastorum. Certe quo
vilior ad prudentiā, eo pciosior
ad fidē. Non gymnasia choris
referta sapientium, sed plebem
dominus simplicem requisiuit,
quę phalerare audita et fucare
nesciret. Simplicitas enim quę
ritur, non ambitio desideratur.

Ⓢ regez celi..96. Lect.ix.

NEc ꝯtenenda putes quasi vba vialia ꝓphetaruz. A pastoribus etiam Maria fidez colligit, a pastoribus populus ad dei reuerentiã cõgregatur. Mirati enim sunt de ijs, q̃ dicebãtur a pastoribus ad ipsos. Maria aũt cõseruabat omnia verba hęc ꝯferens in corde suo. Discamus sanctę virginis i omnibus castitatẽ: quę non minus ore pudica, quaz corpore, argumenta fidei ꝯferebat in corde.

Ad Laud. oia dñr sicut ĩ Mati. ⁊ post Oronẽ fit cõm: de s. Stephano, ⁊ rel. Octauis, vt su. post nonam lectionem S. Thomę. Ad hor. oia dñr sicut in Mati. Dñi. Ad Vesper. Aña. Tecum principiũ. 88. cum rel. Añis, ⁊ Psal. de Matiu. ⁊ duplicantur ahę. a Cap. fit de s. Siluestro.

¶ Si festum s. Siluestri venerit i Dñica agitur de festo cuz cõm. dñicę in j. Vespe. ⁊ Laud. ante cõm. aliaꝝ Octa. ⁊ Nona lectio erit de Homilia Dñicę.

Die 31. dec. ¶ In festo s. Siluestri duplex. A Capitulo omnia de communi confess. pontificuz. Oratio.

DA, q̃s oĩps Deus: vt btĩ Siluestri cõfessoris tui atque pontificis veneranda solennitas, ⁊ deuotionẽ nobis augeat, ⁊ salutem. Per dominum nostrum Jesum. ⁊c.

Deinde fit cõm. de aliis oct. vt supra post orationem Dñicę.

¶ Ad Matut. omnia de communi vnius confes. nõ põtificis. folio 154. pręter lectiones. De epistola ad Romanos. L.j.

PRopter quod inexcusabilis es o homo ois, q iudicas. In quo enim iudicas alterum, teipsum condemnas: eadem enim agis quę iudicas. Scimus enim quoniam iudicium dei est secundũ veritatẽ in eos, qui talia agunt. Existimas autem hoc o homo, qui iudicas eos qui talia agunt, ⁊ facis ea, quia tu effugies iudiciũ Dei? An diuitias bonitatis eius, ⁊ patientię, ⁊ lõganimitatis contemnis? ignorãs quoniã benignitas Dei ad pęnitentiaz te adducit. ℞. Euge serue bone. 514. Lectio secunda.

SEcũdũ aũt duritiã tuã, ⁊ impęnitẽs cor thesaurizas tibi irã in die irę, ⁊ reuelationis iusti iudicij dei: qui reddet vnicuiq; ſm opera eius, ijs quidem qui secundum patientiam boni operis gloriam ⁊ honorem ⁊ incorruptionem quęrunt, vitam ęternam: ijs autem qui sunt ex contentione, qui nõ acquiescũt veritati, credũt autem iniquitati, ira ⁊ indignatio. ℞. Ecce sacer. 514. Le.iij.

TRibulatio, ⁊ angustia in omnem animaz hominis operantis malũ, Judęi primuz ⁊ Gręci: gloria autem ⁊ honor ⁊ pax omni operanti bonũ, Judęo

dẽo primũ & Græco. Non enim est acceptio personarum apud Deum. Quicunque enim sine lege peccauerunt, sine lege peribunt: & quicunque in lege peccauerunt, per legem iudicabuntur. Non enim auditores legis iusti sunt apud Deum, sed factores legis iustificabuntur. R. Iurauit dominus. 514. Lectio iiij.

Siluester Romanus, patre Rufino, a prima ętate operam dedit Cyrino presbytero, cuius doctrinã, & mores egregie imitatus, trigesimum annũ agens diaconus sanctę Romanę Ecclesię a Milciade Pontifice creatur. Quo in munere cum omni laude clericis alijs antecelleret, in ei[9] postea locũ successit, Imperatore Constãtino. Cui imperatori, cũ lepręcurandę causa, sibi ex infantium sanguine medicorum consilio balneum parari iussisset, sancti Apostoli Petrus & Paulus in quiete apparuerunt pręcipientes ei: vt, si ex lepra liberari vellet, omissa impij balnei immanitate, Siluestrum in Soracte monte latitantem accerseret: a quo salutari lauacro recreat[9], in omni ditione Romani Imperij templa Christiano more ędificari imperaret: sublatisque inanium deorum simulacris, vero Deo cultum adhiberet. Constantinus igit, cęlestibus monitis obtemperans, Sylvestrum diligentissime conquisitum vocat: a quo apostolorum imagines recognoscẽs, baptismo sanat, & ad tuẽdã, ppagandãque Christi religionẽ inflammat. R. Inueni Dauid. 515. Le. v.

Itaque auctore Siluestro multas basilicas ędificauit, quas sacris imaginib[9], donisque ac muneribus magnificẽtissimis exornauit: facultate ẽt data Christianis, qđ ante negatũ erat, publice templa extruẽdi. Hoc Pontifice, habita sunt duo Concilia, Nicęnũ, vbi pręsidentibus eius legatis, pręsenteque Constantino, & trecẽtis decẽ & octo episcopis, sancta, & catholica fides explicata est, Ario, & Photino, & Sabellio, eorũque sectatoribus condemnatis, quam etiã Synodum cõfirmauit, petentibus Concilij patribus vniuersis: & Romanum, in quo interfuere ducenti octoginta quatuor episcopi, vbi iterum Arius, Photinus, & Sabellius damnati sunt. R. Posui adiutoriũ. 515. Lectio vj.

Multa item decreta fecit ecclesię Dei vtilia, i bis, vt ab episcopo chrisma conficeretur. Vt presbyter chrismate baptizati summum liniret verticem: vt Diaconi Dalmaticis in ecclesia, & palla linostima ad lęuam vterentur. Vt in lineo velo sacrificium altaris conficeretur. Pręscripsit tempus omnibus, qui ordinibus initiati essent: exercẽ

di singulos ordines in ecclesia, antequã quisq; ad altiorẽ gratiam ascenderet. Ut laicus clerico non inferret crimẽ. Ne clericus apud profanũ iudicẽ causam diceret. Sabbathi, et dñici diei noie retento, reliquos hebdomadę dies feriarum noie distinctos appellari voluit: quo significaretur, quotidie clericos abiecta cęterarũ rerũ cura, vni Deo prorsus vacare debere. Huic cęlesti prudentię, qua ecclesiam administrabat, insignis vitę sanctitas, et benignitas in pauperes perpetuo respondit: quo in genere prouidit, vt clericis copiosis egentes coniungeret: et sacris virginibus quę ad victum necessaria essent suppeditarentur, ne fortasse cogerentur egredi septa monasterij. Uixit in pontificatu annos viginti tres, menses decẽ, dies vndecim. Sepult⁹ est in cęmeterio Priscillę via Salaria. Fecit ordinationes sex mense Decẽbri, quibus creauit episcopos sexagintaunum, presbyteros sexaginta duos, diaconos viginti sex. ℟. Iste est qui ante. 516.
In iij. noct. Homilia in euang.
Sint lumbi uestri. fol. 521.
ut in comuni confess. non pont.
℟. vij. Amauit eũ dominus.
℟. viij. Sint lũbi uestri. 521.
reliqua omnia vsq; ad vesp. sumuntur de cõi cõfess. Pontific.
¶ Et fit cõmem. de oct. ut sup. post nonã lect. S. Thomę. 95.

IN CIRCVNCISIONE DOMINI. die I Jan.
idest in oct. Natiuit. eius.
Ad Uesp. Aña. O admirabile cõmerciũ. 100. cũ rel. de laud.
Psalmi de s. Maria. Capitu. Tit. 2

Apparuit gra dei saluatoris nostri omnib⁹ hoibus, erudiens nos: ut abnegãtes impietatẽ, et secularia deside/ria: sobrie, et iuste, et pie viuam⁹ in hoc seculo. Hym. Chie redẽptor. 85. ℣. Uerbũ caro. 88.
Ad Magn. Antipho. Propter nimiam charitatem suam qua dilexit nos Deus, filium suum misit in similitudinem carnis peccati, halleluia. Oratio.
Deus, qui salutis ęternę, beatę Marię ṽginitate fęcũda humano generi pręmia pręstitisti, tribue q̃s: vt ipsã ꝓ nobis intercedere sentiamus ꝑ quam meruimus auctorẽ vitę suscipere dominum nostrum Jesum Christum filium tuum. Qui tecum viuit, et regnat etc.
Et non fiunt com. de Octauis.
Ad Matutinum. Inuitatoriũ.
Christus natus est nobis, Uenite adoremus. Psal. Uenite 1. Hymnus. Chie redemptor. f. 85. In j. noc. Antip. Dominus dixit ad me: filijs meus es tu, ego hodie genui te.
Ps.

Ps. Quare frem. 2. Ana. In sole posuit tarbernaculũ suũ, & ipse tanquã sponsus procedẽs de thalamo suo. Ps. Celi enar. 7. An Eleuamini portę ęternales & introibit rex glorię. Ps. Dñi est ter. 13. ℣. Tanq̃ spõsus. ℟. Dñs procedẽs de thalamo suo.

De epistola beati Pauli Apostoli ad Romanos. Lec. prima.

ca. 2. Quid ergo amplius Iudęo est: aut quę utilitas circuncisionis? multum per omnem modum. Primum quidem quia credita sunt illis eloquia Dei. Quid enim si quidam illorum non crediderunt? nunquid incredulitas illorum fidem Dei euacuauit? Absit. Est autẽ Deus verax: omnis autem homo mendax, sicut scriptum est: Ut iustificeris in sermonibus tuis: & vincas cum iudicaris. Si autẽ iniquitas nostra iustitiam Dei commendat, quid dicemus? Nunquid iniquus est Deus, qui infert iram? (secundum hominem dico.) Absit. Alioquin quomodo iudicabit Deus hunc mundum? ℟. Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi: ecce de quo dicebam vobis. Qui post me venit, ante me factus est, Cuius nõ sum dignus corigiam calciamenti soluere. ℣ Qui de terra est, de terra loquitur: q de cęlo venit, super omnes est. Cuius. Lectio ij.

An Iudęorũ Deus tantũ? nonne & Gentium? Immo & gentium: qm̃ quidem unus est Deus, qui iustificat circuncisionem ex fide, & pręputium per fidem. Legem ergo destruimus per fidem? Absit, sed legem statuimus. Quod ergo dicemus inuenisse Abraham patrem nostrum secundum carnem? Si enim Abraham ex operibus iustificatus est, habet gloriam, sed non apud Deum. Quid enim dicit scriptura? Credidit Abraham Deo, & reputatum est illi ad iustitiam. Ei autem, qui operatur, merces non imputatur ſm gratiam, sed secundum debitum. Ei vero, qui nõ operatur, credẽti autem in eum qui iustificat impium, reputatur fides eius ad iustitiam secundũ propositum gratię Dei. Sicut & Dauid dicit beatitudinem hominis: cui deus accepto fert iustitiam sine operibus. Beati quorũ remissę sunt iniquitates: & quorũ tecta sunt peccata. ℟. Dies sanctificatus illuxit nobis: venite gẽtes & adorate dñm: Quia hodie descendit lux magna in terris. ℣. Hęc dies, q̃ fecit dñs: exultemus & lętemur in ea. Quia. Lcõ iij.

Beatitudo ergo hęc in circũcisione tãtũ manet, an etiã in pputio? Dicimus enim, q: reputata est Abrahę fides ad iustitiam. Quomodo ergo reputata est? in circũcisione, an in pputio? Nõn in circuncisione, sed in pręputio. Et signũ accepit circũcisionis, signaculũ iustitię fidei,

dei, que est in preputio, vt sit pater omnium credentium per preputium, vt reputetur et illis ad iustitiam, et sit pater circuncisionis, non his tantum, qui sunt ex circuncisione, sed et ys, qui sectantur vestigia fidei, que est in preputio patris nostri Abrahe. R. Benedictus qui venit in nomine domini, Deus dominus, et illuxit nobis, Halleluia, halle. V. Hec dies quam fecit dns, exultemus, et letemur in ea. Halle. Gloria. Hallelu.

In ij. noct. Ana. Speciosus forma pre filijs hominum, diffusa est gratia i labijs tuis. Ps. Eructauit. 27. An. Homo natus est in ea, et ipse fundauit eam altissim⁹. Ps. Fundamenta. 42. An. Exultabunt omnia ligna syluarum ante faciem dni, qm venit. Ps. Cantate dno. f. 44. V. Speciosus forma pre filijs hoium. R. Diffusa est gratia in labijs tuis.

Sermo s. Leonis Pape. L. iiij.

Festiuitatis hodierne dilectissimi, ver⁹ venerator est et pius cultor, q nec de incarnatione dni aliqd falsum, nec d deitate aliquid sentit idignum. Paris enim periculi malum est, si illi aut nature nostre veritas, aut paterne glorie negetur equalitas. Cum ergo ad intelligendum sacramentum natiuitatis Christi, qua de matre virgine est ortus accedimus: abigatur procul terrenarum caligo rationum, et ab illuminato fidei oculo, mundane sapientie summus abscedat. R. Congratulamini mihi oes, q diligitis dominum: Quia cum essem paruula, placui Altissimo: et de meis visceribus genui Deum, et hominem. V. Beatam me dicent omnes generationes, quia ancillam humilem respexit Deus. Quia. L. v.

Diuina est eni auctoritas cui credimus: diuina est doctrina: quam sequimur. Omis siue legis testificationi, siue oraculis pphetarum, siue euangelice tube interiorem admoueam⁹ auditum: verum est, quod beatus Johannes spiritu sancto plen⁹ intonuit: In principio erat verbum, et verbum erat apud Deum, et Deus erat verbum. Hoc erat in principio apud Deum. Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil. Et similiter est verum, quod idem predicator adiecit: Verbum caro factum est, et habitauit in nobis, et vidimus gloriam eius gloriam quasi vnigeniti a patre. R. Confirmatum est cor virginis, in quo diuina mysteria angelo nunciante concepit: tunc speciosum forma pre filijs hominum castis suscepit visceribus. Et benedicta in eternum Deum nobis protulit et hominem. V. Domus pudici pectoris, templum repente fit Dei: intacta nesciens virum, verbo concepit filium. Et be. Lectio vi.

In vtraque ergo natura idem est Dei fili⁹, nra suscipiens et pro

⁊ p:op:ia non amittens, in ho/
mine hoiem renouans, in se in
commutabilis' perseuerans.
Deitas enim, quę illi cum pa/
tre communis est, nullũ detri
mentum omnipotentię subyt.
nec dei formã serui forma viola
uit:qa summa, ⁊ sempiterna es
sentia, q̃ se ad humani generis
inclinauit salutem, nos quidẽ i
suã gloriã transtulit, sed quod
erat, esse nõ destitit. Unde cum
vnigenit⁹ Dei minorẽ se Pa/
tre p̃ntet, cui se dicit ęqualẽ, ve
ritatẽ in se formę vtriusq̃ demõ
strat, vt ⁊ humanã pbet impa
rilitas, ⁊ diuinã declaret ęquali
tas. ℟. Benedicta ⁊ venerabi
lis es virgo Maria: q̃ sine tactu
pudoris iuẽta es mr̃ saluatoris.
Jacebat in p̃sepio, ⁊ fulgebat i
cęlo. ℣. Dñe audiui auditum
tuũ, ⁊ timui: consideraui opera
tua, ⁊ expaui. Jn medio duorũ
aialiũ. Jacebat. G lo. Jacebat
Jn iij. noct. Aña. Jn principio,
⁊ ante secula Deus erat verbũ:
⁊ ipse nat⁹ ẽ hodie saluator mũ
di. ps Dñs reg. exul. 44. Aña.
Ante luciferũ genitus, ⁊ ante se
cula, dñs Saluator nr̃ hodie
nasci dignat⁹ est. ps. Cãtate. ij.
fo. 45. Añ. Nato dño Angelor
chorus canebat dicẽs: sal⁹ Deo
nostro sedenti super thronũ, ⁊
agno. ps. Dñs. reg. irascan. 46
℣. Notum fecit dñs, halleluia.
℟. Salutare suum, halleluia.
c. 12. In illo tempore. Lc. 2. euã. sm̃ Lucã. L. vij.
Jn illo tempore. Postquã
cõsũmati sunt dies octo, vt cir
cũcideretur puer, vocatum est
nomen eius Jesus. Et reliqua.
Homilia s. Ambrosij episcopi.
Circunciditur eniz puer.
Quis ẽ iste puer? nisi ille
de quo dictum est. Puer natus
est nobis: ⁊ filius dat⁹ est nobis.
Factus est enim sub lege, vt eos
qui sub lege eẽnt lucrifaceret.
Sistitur autem in Jerusalem.
Quid sit autem in Jerusalem si
sti domino, dicerem, nisi in
Jsaię commentarÿs ante dixis
sem. Circuncisus enim uitÿs,
dominico dignus iudicatur ob
tutu: quia oculi domini sup iu/
stos. Uides oẽs legis veteris se/
riẽ fuisse typũ futuri? Nã ⁊ cir
cuncisio purgationẽ significat
delictorũ. ℟. Sancta ⁊ imma
culata ṽginitas, quibus te lau
dibus efferã nescio: Quia quẽ
cęli capere nõ poterãt, tuo gre/
mio cõtulisti. ℣. Benedicta tu
in mulieribus, ⁊ benedictus fru
ctus ventris tui. Quia. L. viij.
Sed qm̃ prona quadaz cu
piditate peccãdi, huma
nę carnis ⁊ mẽtis fragilitas iex
tricabilib⁹ vitÿs implicatur, eo
per octauũ circuncisionis diẽ
culpę toti⁹ futura purgatio re
surrectionis p̃figurabat ętate.
Hoc est enim illud: Quia omne
masculinuz adaperiens vuluaz
sanctuz dño vocabitur. Uerbis
enim legis promittebat virgi
nis partus, ⁊ vere sanctus: quia
immaculatus. Deniq̃ ipsũ es/

se, qui lege signetur, in eũdem modum ab angelo repetita verba declarant: Quia quod nascetur, inquit, sanctum, vocabitur filius Dei. ℟. Nesciens mater virgo viruz peperit sine dolore: Saluatorem seculoruz: ipsum regem angelorum sola virgo lactabat vbere de celo pleno. ℣. Dom⁹ pudici pectoris templum repente fit Dei: intacta nesciens virũ, verbo cõcepit filiũ. Sal. Gl. Sal. L. ix.

Solus enim per oia ex natis de femina sanct⁹ dñs Jesus, qui terrene contagia corruptele immaculati partus nouitate non senserit, et celesti maiestate depulerit. Nam si literã sequamur: quomodo sãct⁹ omnis masculus, cuz multos scelleratissimos fuisse nõ lateat: nunquid sanctus, Achab? nunquid sancti, pseudo ꝓphete, quos ad Elie preces vltor celestis iniurie ignis absumpsit? Sed ille sanctus, quem in figura futuri mysterij pia legis diuine ꝑscripta signabant, eo ꝙ solus sancte ecclesie virginis ad generãdos populos Dei, immaculate fecũditatis aperiret genitale secretũ.

Ad Laudes, et p. Horas. Aña.

O Admirabile cõmerciuz: creator generis humani animatuz corpus sumẽs, de virgine nasci dignatus est: et procedens homo sine semine, largit⁹ est nobis suã deitatem. ps. Dñs regna. 8. cum rel. Aña. Quando natus es ineffabiliter ex virgine, tunc implete sunt scripture: sicut pluuia in vellus descendisti, vt saluuz faceres genus humanum: te laudamus Deus noster. Aña. Rubum quem viderat Moyses incombustum conseruatam agnouimus tuaz laudabilem virginitatem: Dei genitrix intercede pro nobis. Aña. Germinauit radix Jesse: orta est Stella ex Jacob: virgo peperit Saluatorem: te laudamus Deus noster. Aña. Ecce Maria genuit nobis Saluatorez: quem Johannes videns exclamauit dicens, Ecce agn⁹ Dei, ecce qui tollit pctã mũdi, hal. Cap. Apparuit gratia. 98. Hy. A solis ortus. 87. ℣. Verbum caro factũ est: hal. ℟. Et habitauit in nobis, halleluia. Ad Bñs. Añ. Mirabile mysteriuz declarat hodie: innouant nature: Deus homo factus est. id quod fuit permansit: et qd nõ erat assũpsit, nõ cõmistionẽ passus neqz diuisionẽ. Oro. vt su. Ad iij. Cap. Apparuit gra. 98. ℟. br. Verbuz ca. 88. vt in Mat. Dñi. Ad vi. et ix. Cap. et ℟. bre. vt in Mat. Dñi. Ad Vesp. Ana. O admirabile. cũ rel. Psal. de S. Maria. Cap. Apparuit. 85. Hym. Christe redemptor. 85. ℣. Notũ fecit. Ad Mag. Aña. Magnũ hereditatis mysteriũ: templum Dei factus est vter⁹ nesciens virum: nõ est pollutus ex ea carnem assumens: omnes gen/

gentes venient dicētes: Gloria tibi domine. Oratio vt supra. Deinde pro S. Stephano. Añ. Stephanus autem plenus gratia, et fortitudine, faciebat signa magna in populo. ℣. Stephanus vidit celos apertos. ℟. Vidit et introiuit: beatus homo cui celi patebunt. Oratio.

Omnipotens sempiterne Deus, qui primitias martyrum in beati leuite Stephani sāguine dedicasti: tribue quesumus: vt pro nobis intercessor existat, qui pro suis etiā persecutoribus exorauit dñm nostrū Jesum Christum filium tuum: Qui tecum etc.

De alijs oct. in his vel. nihil fit.

¶ In oct. S. Stephani oia fiūt sicut in die festi, pter lec. et oronē: et fiunt cōm. de alijs octauis.

De Actibus Apłoꝝ. Lectio j.

Dura ceruice, et in circuncisis cordibus, et auribus, vos semper Spūi sancto restitistis: sicut pres vestri, et vos. Quem prophetarū nō sunt persecuti patres vestri? et occiderūt eos, qui pnunciabāt de aduentu iusti, cuius vos nūc proditores, et homicide fuistis: qui accepistis legē in dispositione angeloꝝ, et nō custodistis. Audientes aūt hec dissecabāt cordibus suis, et stridebāt dētibus in eum. ℟. Stephanus. 88. Lectio ij.

Cum aūt esset plenus Spiritu sancto, intendens in celum, vidit gloriam Dei, et Jesum stantem a dextris virtutis Dei: et ait: Ecce video celos apertos, et filiū hoīs stantē a dextris virtutis dei. Exclamātes autē voce magna continuerunt aures suas: et ipetū fecerūt vnanimiter i eū: et eijcientes eū extra ciuitatē lapidabāt: et testes deposuerunt vestimenta sua secus pedes adolescētis, qui uocabatur Saulus: et lapidabant Stephanum inuocantem, et dicentem: Dñe Jesu suscipe spiritū meū. ℟. Uidebant. 88. Lectio iij.

Positis autem genibus clamauit uoce magna, dicēs Dñe ne statuas illis hoc peccatū: Et cū hoc dixisset, obdormiuit in dño. Saulus autem erat consentiens neci eius. Facta est autem in illa die psecutio magna in ecclesia que erat Jerosolymis, et oēs dispersi sunt per regiones Judee, et Samarie pter apostolos. Curauerunt autem Stephanum uiri timorati: et fecerunt planctum magnum super eum. ℟. Intuens. 88.

Sermo s. Augustini epi. L. iiij.

Post extremū festiuissimū diem, quo Saluatoris nři Chrī nobis natiuitas illuxit, et hodiernus dies beati martyris Stephani corona illustrat: martyris illius merita nulla pars orbis ignorat: passus em̄ est i ipso principio Ecclesie, idest in ipsa vrbe Jerosolyma. Ibi.n. diaconus ministrauit: et in ipso iuuētutis

tutis flore decorem etatis sue sanguine purpurauit. Passio eius insignis est, multumque mirabilis, hanc modo de libro Actuum Apostolorum, cum legeretur, audiuimus non solum, sed etiam oculis spectauimus. ℟. Lapidabant. 89. Lc. v.

Christus ergo caput martyrum prior passus est pro nobis relinquens nobis exemplum, vt sequamur vestigia eius. Cuius passionis vestigia prior secutus beatus Stephanus, confitendo Christum lapidatus a Judeis, coronam meruit tanquam suo sibi nomine positam. Stephanus enim grece, latine corona appellatur. Jam coronę nomen habebat, et ideo palmam martyrii suo nomine proferebat. ℟. Impetum fecerunt. 89. L. vi.

Qui cum lapidaretur, non solum non expectabat de persecutoribus reportare vindictam, sed eis potius de Deo veniam postulabat. Meminerat enim dixisse dominum: Mihi vindictam: et ego retribuam, dicit dominus. Et iterum: Ne dixeris: Ulciscar me de inimicis meis: sed expecta dominum: vt tibi auxilium fit. Expectare nos iubet dominus Deus, vt in die future retributionis cum sanctis martyribus vindicemur. ℟. Impii sup. 89. Lco sancti euang. secundum Matth. L. vii.

c. 13. In illo tempore: Dicebat Jesus turbis Judeorum: et principibus sacerdotum: Ecce ego mitto ad vos prophetas, et sapientes: et scribas: et ex illis occidetis, et crucifigetis: et ex eis flagellabitis in synagogis vestris. Et reliq. Homilia s. Hieronymi presbyteri.

Jerusalem non saxa, et edificia ciuitatis, sed habitatores vocat: quam patris plangit affectu, sicut et in alio loco legimus quod videns eam, fleuerit. In eo autem, quod dicit: Quoties volui congregare filios tuos: omnes retro prophetas a se missos esse testatur. Gallinę quoque similitudinem congregantis sub alas pullos suos in cantico Deuteronomii legimus: Sicut aquila protegit nidum suum: et sup pullos suos desiderauit: expandens alas suas, suscepit eos, et tulit sup pennas suas. ℟. Stephanus seruus. 89. Lectio viii.

Ecce relinquetur vobis domus vestra deserta. Hoc ipsum ex persona Jeremię iam ante dixerat: Reliqui domum meam, dimisi hereditatem meam: facta est mihi hereditas mea, quasi spelunca leenę. Desertam Judeorum domum, idest templum illud quod fulgebat augustius oculis comprobamus, quia habitatorem Christum perdidit, et hereditatem preripere gestiens occidit heredem. ℟. Patefactę. 89. Lectio nona.

Dico enim vobis: non me videbitis amodo, donec dicatis. Benedictus, qui uenit in noie domini. Ad Jerusalem loquitur, et ad populum Judeorum: Uersiculum autem istum (quo et paruuli atque lactentes

lactentes in ingressu Jerusalez domini. Saluatoris usi sunt, quando dixerunt: Benedictus qui venit in nomine domini, Hosanna in excelsis) sumpsit de centesimo decimosesptimo psalmo: qui manifeste de aduentu domini scriptus est. Pro cõm. s. Johã. Ad. B. Añ. Iste ẽ Job. 92. ℣. Hic est discipulus. Oõ. Ecclesiã tuaz. 90. Pro Innoc. Aña. Hi sunt qui cum. fo. 92. ℣. Herodes iratus. Oõ. Deus, q hodierna die. 92. In ii. Vesp. Añe Laua. Lapidauerũt. 89. cum resp. Dixit do. 52. cum resp. in ane. Credidi. 54. Capłm. Qui timet. 61. Hym. Exultet celum. 4?3. ℣. Valde hono. 90. Ad Mg. Aña. Iste est Johannes. 92. Oratio. Ecclesiam tuã, quesumus. 90. Pro Sancto Stephano. Aña. Sepelierunt. 90. ℣. Stephanus vidit celos. Oõ. Omnipotens sempiterne Deus: qui primi. 100. Pro Innoc. Añe Innocentes pro. 94. ℣. Sub throno. Oõ

die 3 Jan. Deus, cuius hodierna die. 92. ¶ In Octaua S. Johãnis: oĩa dñr sicut in die, preter Lectões. De libro Apocalypsis B. Johannis Apostoli. Lcõ prima.

ca. 4. Post hec vidi, & ecce ostiuz apertuz in celo. Et vox prima q̃z audiui, tãq̃ũ tube loquẽtis mecuz, dicẽs: Ascẽde huc, & ostẽdã tibi q̃ oportet fieri cito. Post hec statim fui i spũ: & ecce sedes posita erat i celo, & supra sedẽ sedẽs, & qui sedebat similis erat aspectui lapidis iaspidis, & sardinis & iris erat i circuitu sedis, similis visioni smaragdine: Et i circuitu sedis sedilia vigintiquatuor: & super thonos vigitiquatuor seniores sedentes: circumamicti vestimentis albis: & i capitib⁹ eorũ corone aures. ℟. Valde honoran. 60. Lectio ij.

Et de throno procedebant fulgura, & voces, & tonitrua: & septem lampades ardentes ante thronum, que sunt septem spiritus Dei. Et in conspectu sedis tanquaz mare vitreũ simile crystallo: & in medio sedis, & in circuitu sedis, quatuor aialia plena oculis añ, & retro. Et aial primum simile leoni, & secundũ animal simile vitulo, & tertium animal habens faciẽ quasi hois, & quartum animal simile aquile volãti. Et quatuor animalia singula cor habebãt alas senas i circuitu, & int⁹ plena sunt oculis. ℟. Hic est discip. 90. Lec. iij.

Et requiem non habebãt die ac nocte dicẽtia: Sãctus, sanctus, sanctus dñs de⁹ oĩps, quia erat, & qui est, & q venturus est. Et cuz darent illa aialia gloriã, & honorẽ, & bñdictionem sedenti sup thronũ, viuẽti in secula seculorũ, pcidebãt vigitiquatuor seniores ante sedẽ tez in throno, & adorabãt viuẽtem

tem in secula seculorum: et mittebant coronas suas ante thronum dicentes: Dignus es domine deus noster accipere gloriam, et honorem, et virtutem: quia tu creasti omnia, et propter voluntatem tuam erant, et creata sunt. ℟. Hic est beatissimus. 90.

Ex tractatu S. Augustini episcopi in Johannem. Lect. iiij.

In quatuor euangelijs, vel potius quatuor libris vnius euangelij, sanctus Johannes apostolus non immerito secundum intelligentiam spiritualem aquile comparatus: altius multoque sublimius alijs tribus erexit predicationem suam: et in eius erectione etiam corda nostra erigi voluit. Nam ceteri tres euangeliste tanquam cum homine domino in terra ambulant, et de diuinitate eius pauca dixerunt: istum autem quasi piguerit in terra ambulare, sicut in ipso exordio sui sermonis intonuit, erexit se non solum super terram, et super omnem ambitum aeris et celi, sed super omnem etiam exercitum angelorum, omnemque constitutionem inuisibilium potestatum, et peruenit ad eum, per quem facta sunt omnia, dicendo: In principio erat verbum, et verbum erat apud deum, et deus erat verbum. ℟. Qui vicerit. 91. Lectio v.

Hic tante sublimati principij etiam cetera congrua predicauit, et de domini diuinitate: quomodo nullus alius, est locutus: hoc ructabat quod liberat. Non enim sine causa de illo in isto ipso euangelio enarratur; quia et in conuiuio super pectus domini discumbebat. De illo ergo pectore in secreto biberat: sed quod in secreto bibit, in manifesto eructauit: vt perueniat ad omnes gentes, non solum incarnatio filij dei, passio, et resurrectio, sed etiam quod erat ante incarnationem vnicus patri verbum patris, coeternus generanti, equalis ei a quo missus est. ℟. Diligebat. 91. Lectio vi.

Aquila ipse est Johannes sublimium predicator, et lucis interne atque eterne, fixis oculis contemplator. Dicunt enim et pulli aquilarum a parentibus sic probari: patris scilicet vngue suspendi, et radijs solis opponi: qui firme contemplatus fuerit, filius agnoscitur: si acie palpitauerit: tanquam adulterinus ab vngue dimittitur. Jam ergo videte quam sublimia loqui debuit, qui est aquile comparatus. et tamen etiam nos humi repentes, infirmi, et vix vllius momenti inter homines, audemus tractare ista, et ista exponere et putamus nos, aut capere posse, cum cogitamus, aut capi, dum dicimus. ℟. In medio. 91.

Lectio s. euang. secundum Johannem. L. vij.

In illo tempore: Dixit Jesus Petro: Sequere me. Conuersus Petrus vidit illum discipulum, quem diligebat Jesus sequentem. Et reliqua. C. 21.

Hom. S. Johan. Chrysostomi.

Cum magna Christus Petro communicasset, orbis terrarum

ruꝫ curā demādasset, martyriū pdixisset, ⁊ maiorem erga eum dilectionem testatus eēt: cum vellet Petrus Johannē sociuꝫ ⁊ collegam, inquit: Hic autem quid? nunquid eandem viā aggredietur? ⁊ queadmoduꝫ i cena interrogare nō ausus, Johānem sufficit, ita nunc viceꝫ reddit, arbitratus velle, sed nō audere de se sciscitari. Tuꝫ Christus: Sic eum volo manere donec veniam: quid ad te? ℟. In illum.91. Lectio octaua.

Nam cuꝫ nimia charitate diceret Petr⁹, nec ab eo diuidi vellet: ostendens Christus quod quantauis cū dilectione prosequeref, suā assequi nō posse, inquit: Sic eū volo manere, qd ad te? His verbis nos erudiens, neq; dolendū neq; curiosius preter diuinam voluntatē inuestigandū. Nā cum Petrus semper in huiusmodi interrogationes feruēti⁹ psiliret, iterū eius feruorē retundens, q̄ non sit vlterius inquirendū, in hūc modum respondit. ℟. Iste est Johannes.91. Lectio nona.

Exijt ergo sermo iste iter fratres, q̄ discipulus ille nō morit: ⁊ nō dixit ei Jesus: q non morif, sed sic euꝫ volo manere donec veniaꝫ, quid ad te? Noli arbitrari, iquit, eodē modo me de vobis disposuisse: hoc aūt dixit, vt intempestiuū affectum, ⁊ psuetudinis desideriuꝫ tolleret. Cum eniꝫ essent orbis terrarum curam suscepturi, simul amplius eē nō oportebat: magnum eniꝫ fuisset mūdo detrimentū: idcirco inquit, op⁹ suscepisti, id psidera, p[illegible]c, labora ⁊ te certaminib⁹ expone: Quid ad te? sic eū volo manere hic, tu officium tuū cura, ⁊ exequere. Pro cōm. Innoc. Ad B. Aña. Hi sūt q.92. ℣. Herodes irat⁹. Oro. Deus cui⁹ hodierna.92. Ad Vespe. Aña. Laud. Valde bonorād⁹.91. cū reliqs. Dixit dominus.52. Laudate pueri. Credidi. In conuertendo. Domine pbasti. Cap. Qui timet deū.81. Hy. Exultet.493. ℣. Valde bono. Ad Mag. Aña. Exijt ser.92. Oro. Ecclesiā.90 Pro Innoc. Aña. Hi sunt qui cum.92. ℣. Herodes ira. Oro. Deus cui⁹ hodierna die.f.92.

¶ In octa. ss. Innoc. oia dicūt sicut i festo, pter Lcō. ⁊ in. ℟. eō nō dr, sed eius loco dr Te deū. De epistola Beati Pauli apostoli ad Romanos. Lcō. prima.

Iustificati ergo ex fide paceꝫ habeam⁹ ad deum per dnm nrm Jesuꝫ Chrm, p quē ⁊ habem⁹ accessum per fidē in grāꝫ istā, i qua stam⁹, ⁊ gloriamur i spe glorie filior dei. Non soluꝫ autē, sed ⁊ gloriamur in tribulationib⁹, scientes q̄ tribulatio patientiā operatur, patiētia autē pbationem, probatio vero spem: spes autem

autē nō confundit:q2 charitas dei diffusa est in cordib9nostris per spūm sctūm, qui datus est nobis. ℟. Centū quad.92. L.ij.

Quid enim Christus, cū adhuc infirmi essem9 fm tps pro impijs mortu9 est? Vix enim pro iusto qs morit: nā pro bono forsitā qs audeat mori. Cōmendat autē charitatem suā deus nobis: qm̄, cum adhuc peccatores essemus, fm temp9 Chrs p nobis mortu9 est. Mul to igit magis nunc iustificati i sāguine ipsi9, salui erim9 ab ira p ipsū. ℟. Sub alta.92. L.iij.

Si enim, cum inimici esse mus, reconciliati sumus deo per mortem filij eius, mul to magis reconciliati salui eri m9in vita ipsius. Nō solū autē, sed & gloriamur in deo per do minum nostrū Jesum Christum, per quem nunc recōciliationē accepimus. Propterea sicut p vnum hominē peccatū in hunc mundū intrauit, & per peccatū mors: & ita in oēs hoīes mors pertransijt, in quo oēs peccaue runt. ℟ Adorauerunt.92.

Sermo s.Augustini epi. L.iiij.

Nascente dño luctus cepit: nō celo, sed mundo: indi citur matribus lamentatio, an gelis exultatio, infantibus trās migratio. Deus est q ortus est: innocentes illi debent victima qui venit damnare mūdi mali tiam. Agni debēt immolari: qa agnus futurus est crucifigi, qui tollit peccata mūdi. Sed oues vlulant matres, q2 agnos per dunt sine voce balantes. Grāde martyriū, crudele spectaculū. Eximit machera, & nulla inter uenit causa: sola stridet inuidia, cū qui nat9 est nulli faciat vio lentiā: sed oues cernimus, q̄ sug agnos lugent. Vox in Rhama audita est, ploratus, & vlulatus magnus: pignora sūt, non credi ta: sed creata: nō posita, sed ex posita. ℟. Effuderūt.93. Le.v.

Testis est ipsa natura, que pugnabat i martyres, cū tyrānus iactaret infantes. Ma ter crines capitis dissipabat, q̄ ornamentū capitis amittebat. Quātis modis infantem vole bat abscondere, & ipse se infan tulus publicabat? Nesciebat ta cere, quia necdū didicerat for midare. Pugnabat mr, & car nifex: ille trahebat, illa tene bat. Ad carnificem mater cla mabat: Quid separas a me, quē genui ex me? Uter9 genuit nō mansit ille, cum vixit. Ube ra mea frustra lacte prorquēt: caute portaui, quem a te video manu crudeli iactari. Modo enim effuderunt viscera mea: & tu elidis ad terram. ℟. Isti sūt sancti.93. Lectio sexta.

Alia clamabat mr, cū ex actor latro cōpelleret, si mul occide cū paruulo mrē: vt qd me dimittis inanē? si culpa est, mea ē: si nō est, iūge morte: & libera mrē. Alia dicebat: Quid

que

queritis: vnum querritis, & multos occiditis: & ad unum, qui unus est attingere non potestis. Alia contra clamabat. Ueni iam, veni Saluator mundi: quãdiu quereris: nullũ times: videat te miles, & nros nõ occidat īfantes. Miscebaẽ lamẽtatio matrũ, & ad celũ trãsibat oblatio paruulorũ. ℟ Isti sũt q 93 Lcõ s. euã. ſm Mattheũ. L. vy.

ca. 4. In illo tpe. Angel⁹ dñi apparuit in sõnis Joseph dicẽs. Surge & accipe puerũ & matrẽ ei⁹, & fuge i Aegyptũ: & esto ibi, usq3 duz dicaz tibi. Et rel. Hom. S. Johã. Chrysostomi.

Que cuz audisset Joseph, nequaq3 passus est scãdalum, neq3 dixit: Incerta ista res est, ac prsus ambigua. Tu paulo ante dicebas, q a saluabit populuz suuz, & nunc seipsum quidem nõ potest de periculis liberare: aut si potest, qd nobis op⁹ est labore, ac trãsmigratione lõginqua? 9traria oino sunt facta pmissis. Sed horu3 nihil prorsus opponit. Uir eniz erat fidelis: neq3 curiose reuersionis tẽpus ingrit: qd utiq3 ab angelo nõ signate fuerat expressũ. Sed esto, ibi, inquit usquequo dicã tibi. ℟ Cantabant. 63. L. viy.

Ueruz ille nec p ista q dẽ fact⁹ est segnior: sed obediuit libẽter, & credidit, oẽs prsus tribulatiões cũ gaudio sustinẽdo. Enimuero misericors de⁹ męstis rebus q dã3 etiã iucunda permiscuit. Quod certe in sanctis omnibus fecit, quos neq3 tribulationes, neque iucunditates finit habere cõtinuas: sed tum de aduersis, tum ex prosperis iustoru3 uitam q̄ si admirabili varietate contexuit. Qd hic quoq3 eum fecisse cõsidera. ℟. Uidi sub altare. 93. Lc. iy.

Uidendo quippe scũs Joseph grauidã sponsa3, in 9turbationem incidit maximã: sed affuit repente angelus timorem prorsus extinguens: deinde uidens puerũ signo natum maxima exultatiõe replet⁹ est: sed rursus huic ẽt gaudio periculum grande successit, cum tota utiq3 ciuitas turbareẽ, ipse rex fureret, & ad necem pueru3 quęreret. Sed & hunc mẽrore3 alia rursus lętitia subsecuta est, apparitio uidelicet stellę, & adoratio Magorũ. Post hanc quoq3 iucũditatẽ iterũ periculu3, iterumq3 formido. Querit, ingt, Herodes aiã pueri, & fugere necesse est, & in lõginqua transire.

In ii. Uespe. Añ. Laudũ. Herodes irat⁹. 93. ps Dixit do. 52 cũ rel. i fine Credidi. 54. Cap. Uidi supra mõ. 93. Hy. Saluete flores mar. 63. ℣ Sub throno. Ad M. Añ. Innocẽtes pro Chro. 94. Canti. Mag. Oro. Deus cui⁹ hodierna die pc. 92 Pro cõm. uigilię dñi Añã dnicę precedentis. Puer Jesus. 97. ℣. Notũ fecit. Oro. Omnipotens sẽpiterne. 95. eiusdẽ dnicę.

In

IN VIGILIA Epiphanie.

die 5 Jan.

¶ Ad Matut. Laud. et Horas oia dicunt ut in oct. Nati. exceptis lectionib⁹, q̃ dnr ut infra, et Capitulis, Alia ad Bndis, et Oratione, q̃ dicunt de dñica i.infra oct. Natiuitatis. De epistola Beati Pauli apostoli ad Romanos. Lectio prima.

An ignorantis, fres (scientib⁹. n. legē loquor) q̃a lex in hoie dñatur: quāto tpe viuit? Nā q̄ sub viro est mulier, viuēte viro alligata est legi: si aūt mortu⁹ fuerit vir ei⁹, soluta ē a lege viri. Igit viuēte viro vocabit adultera, si fuerit cū alio viro: si aūt mortu⁹ fuerit vir ei⁹, liberata ē a lege viri, vt nō sit adultera, si fuerit cū alio viro. ℟. Ecce agnus. 99. L. ij.

Itaq; f fes mei et vos mortificati estis legi p corp⁹ Christi: vt sitis alterius q ex mortuis resurrexit: vt fructificetis deo. Cū eni3 essemus in carne, passiōes pctōr q̄ p legē erāt operabant i mēbris nrīs, vt fructificarēt morti: Nunc aūt soluti sumus a lege mortis, i qua detinebamur, ita vt seruiam⁹ i nouitate spiritus, et nō in vetustate literę. ℟. Dies. 99. L. iij.

Quid ergo dicem⁹? lex pec catū est. Absit. Sed peccatū nō cognoui nisi p legē. Nā ꝯcupiscētiā nesciebā, nisi lex diceret, Nō ꝯcupisces: Occasiōne autē accepta, peccatū p mādatum operatū est in me oēm ꝯcupiscentiā. Sine lege eni3 peccatum mortuū erat: ego aūt viuebam sine lege aliquādo: sed cū venisset mandatum, peccatum reuixit. ℟. Benedictus. 99. Sermo s. Augustini epi. L. iiij.

Dominus nr Jesus Christus, fratres carissimi, q in eternum cunctorum est creator, hodie nascendo de matre, factus est nobis saluator. Nat⁹ est nobis hodie in temporis volubilitate: vt nos perducat ad patris eternitatem. Factus est Deus homo, vt homo fieret Deus: vt panem angelorum mā ducaret homo, diis angelorum hodie factus est homo. ℟. Cōgratulamini. 99. Lectio v.

Hodie impleta est pphetia illa, quę dicit: Rorate celi desuper, et nubes pluant iustu3: Aperiat terra, et germinet Saluatorē. Factus est igit, qui fecerat: vt inueniretur qui perierat: Sic enim in psalmis homo confitetur: Priusquā humiliarer, ego peccaui. ℟. Cōfirmatum. 99. Lectio sexta.

O Miracula, o pdigia, fratres carissimi. Nature iura mutantur, in homine deus nascitur: virgo sine viro grauidatur: viri nesciam sermo Dei maritat: simul facta est mater et virgo, mr facta, sed incorrupta: vgo habens filium, nesciēs virū: semper clausa, sed non infę

fecunda. Solus enim sine pec cato est natus, quem sine virili complexu non concupiscentia carnis sed obedientia genuit mentis. ℟. Benedicta. 100.
Lcō s. euā. sm Mattheū. L. vij.
In illo tempore: Defuncto Herode, ecce Angelus domini apparuit i sōnis Joseph in Aegipto. Et reliqua.
Homilia s. Hieronymi presbi.
Ex hoc loco intelligimus, non solum Herodem, sed et sacerdotes, et scribas eodem tempore necem domini fuisse meditatos. Qui consurgens ac cepit puerum, et matrem eius. Non dixit, accepit filium suum et et uxorem suam: sed puerum et matrem eius, quasi nutritius, et non maritus. ℟. Sācta et immacu. 100. L. viij.
Audiens autem q Archelaus regnaret i Judea p Herode patre suo, timuit illo ire. Multi propter ignorantiā historie labuntur errore, putantes eundē esse Herodē a quo in passione sua dns irridetur, et qui nunc mortuus esse refertur. Ergo Herodes ille, qui cū Pilato postea amicitias fecit, huius Herodis filius ē, frater Archelai. ℟. Nesciens. 100. Lect. ix.
Quoniam Nazareus vocabitur. Si fixū de scripturis posuisset exemplū nunquā diceret, Quod dictū est per prophetas, sed simpliciter, q dictum est per prophetā: nūc autem pluraliter prophetas vocans ostendit se non verba de scripturis sumpsisse, sed sensum: Nazareus sanctus interpretatur. Sanctum autem dominum futurum omnis scriptura commemorat.
Ad Laudes, et per horas. Aña.
O Admirabile cōmercium. fo. 100: cū ref. Cap. Fratres, Quanto tēpore. 95. Hymn. A solis ortu. 87. ℣. Verbū ca.
Ad Bñs. Aña. Dum medium silentiū. 95. Oro. Omnipotens sempiterne De⁹, dirige. fol. 95.
Ad j. Añ. O admirabile. 100.
Ad iij. Aña. Quādo nat. 100.
Cap. Fratres, quanto tpe. 95.
Ad vj. Añ. Rubū quē vi. 100.
Cap. At vbi ue. 97. Ad ix. Aña. Ecce M a. 100. Ca. Jtaq lā. 97

IN EPIPHANIA DOMINI..

Ad Vespe. Aña. Ante luciferū genitus. Cum ref. de Laudib. psalmus. Dixit dominus. 52. cum reliq. loco ult. ps. Laudate dnm oēs gentes. 54. Cap.

Surge illuminare Jerusalē, q: uēit lumē tuū, et gloria dni sup te orta est.

Hostis Herodes impie,
Christū venire quid times?
Non eripit mortalia,

O Qui

Qui regna dat celestia.
Ibant Magi, quam viderant,
Stellam sequentes previam,
Lumen requirunt lumine,
Deum fatentur munere.
Lavacra puri gurgitis
Celestis agnus attigit,
Peccata que non detulit,
Nos abluendo sustulit.
Novum genus potentie,
Aque rubescunt hydrie,
Vinumque iussa fundere
Mutavit unda originem.
Gloria tibi domine,
Qui apparuisti hodie, Cum pa.
Sic terminant Hy. p totam oct.
℣. Reges Tharsis, et insule munera offerent. ℟. Reges Arabum, et Saba dona adducent.
Ad Mag. Aña. Magi videntes stellam dixerunt ad invicem: hoc signum magni regis est: eamus, et inquiramus eum, et offeramus ei munera, aurum, tus, et myrrham, alleluia. Oratio.
Deus, qui hodierna die unigenitum tuum gentibus stella duce revelasti: concede propitius: ut qui iam te ex fide cognovimus: usque ad contemplandam speciem tue celsitudinis perducamur. Per dominum.
Ad Matutinum dicto Pater nr. Ave Maria. et Credo. omissis Dne labia mea aperies. Inu. et Hy. incipit ab Aña. Afferte do. ¶ Infra oct. vero dr Dne lab. Inuita Christus apparuit nobis, Venite adoremus. Ps. Venite. Hy. Hostis Herodes. ¶ Aña.
Afferte dño filii Dei, adorate dñm in aula sctã eius. Ps. idem. 19. Aña. Fluminis impetus letificat, alleluia, civitatem Dei, alle. Ps. Deus noster refu. 27. Añ. Psallite deo nostro, psallite: psallite regi nostro, psallite sapienter. Ps. Omnes gentes. 27. ℣. Omnis terra adoret te, et psallat tibi. ℟. Psalmum dicat nomini tuo dñe.
De Isaia propheta. Lectio i.
Omnes sitientes venite ad aquas, et qui non habetis argentum properate, emite, et comedite. Venite emite absque argento, et absque ulla commutatione vinum, et lac. Quare appenditis argentum non in panibus, et laborem vestrum non in saturitate? Audite audientes me, et comedite bonum: et delectabitur in crassitudine aia vestra. Inclinate aurem vestram: et venite ad me: audite, et vivet aia vestra. Et feriam vobiscum pactum sempiternum, misericordias David fideles. Ecce testem populis dedi eum: ducem, ac preceptorem gentibus. ℟. c. 55.
Hodie in Jordane baptizato dño aperti sunt celi, et sicut columba super eum spiritus mansit, et vox patris intonuit: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui. ℣. Descendit spiritus sanctus corporali specie, sicut columba, in ipsum: et vox de celo facta est. Hic est fi.

Hoc

Hoc ℟. dicendũ est per oct.lo/co.ſ.℟. Tria ſunt munera pre/cioſa, quę obtulerunt Magi domino in die iſta: & habent in ſe diuina myſteria: In auro, vt oſtendatur regis potentia, in ture ſacerdotem magnum cõſi dera, & i myrrha dñicã ſepultu rã. ℣. Salutis nrę auctorẽ ma gi venerati sũt i cunabilis: & de theſauris ſuis myſticas ei mune rũ ſpecies obtulerũt. In. Le.y.

Iſa. 60. Surge, illuminare Jeruſa lem: q̃a venit lumen tuũ, & gloria dñi ſup te orta eſt. Qr ecce tenebrę operient terram, & caligo populos. Super te autẽ orietur dñs: & gloria eius i te vi debitur: & ambulabunt gentes in lumine tuo, & reges in ſplen/dore ortus tui. Leua i circuitu oculos tuos, & vide: oẽs iſti con gregati ſunt, venerũt tibi. Filÿ tui de lõge veniẽt, & filię tuę de latere ſurgent. Tunc videbis, & afflues: & mirabit, & dilatabit cor tuũ, quãdo ↄuerſa fuerit ad te multitudo maris, fortitudo gẽtiũ venerit tibi. Inũdatio ca melorũ opiet te, Dromedarÿ Madiã & Epha. Oẽs de Saba veniẽt, aurũ & t[us] deferẽtes, & lau dẽ dño annunciantes. ℟. In columbę ſpecie ſpiritus ſanct[us] vis[us] eſt: paterna vox audita eſt: Hic eſt filius meus dilectus, in quo mihi bene ↄplacui. ℣. Celi aperti ſunt ſuper eum, & vox pa

Iſa. 61. tris intonuit. Hic. L. iÿ. Gaudẽs gaudebo in dño, & exultabit anima mea in Deo meo: quia induit me veſtimen/tis ſalutis, & indumento iuſti/tię circundedit me, quaſi ſpon ſum decoratũ corona, & quaſi ſponſam ornatam monilibus ſuis. Sicut enim terra profert germen ſuum, & ſicut hortus ſe men ſuum germinat, ſic domi/nus Deo germinabit iuſtitiam & laudem coram vniuerſis gen tibus. Propter Siõ non tace/bo, & ꝓpter Jerlm non quieſcã donec egrediatur vt ſplendor, iuſtus eius, & Saluator eius: vt lampas accendatur. ℟. Re ges Tharſis, & Inſulę mune/ra offerent: Reges Arabum, & Saba dona dño Deo adducẽt. ℣. Oẽs de Saba venient, aurũ & tus deferẽtes. Reges Arabũ. Gl'ia. Reges. In ÿ. noct. Añ. Ois terra adoret te, & pſallat ti bi: pſalmũdicat noi tuo dñe. ps. Jubilate. 32. Añ. Reges Thar ſis, & Inſule munera offerent re gi dño. ps. Deus iudiciũ. 35. Añ. Oẽs gentes quaſcũq; feci/ſti, veniẽt: & adorabũt coram te dñe. ps. Inclina dñe. 42. ℣. Re ges Tharſis, & Inſulę munera offerent. ℟. Reges Arabum, & Saba dona adducent.

Sermo 5. Leonis Papę. L. iiij.

Gaudete in dño dilectiſſi/mi, iterum dico gaudete, qm̃ breui interuallo temporis, poſt ſolẽnitatẽ natiuitatis Chri ſti, feſtiuitas declarationis ei[us] illuxit, & quem in illo die vir/

go peperit, in hoc mũdus agnouit. Verbum enim caro factuȝ, sic susceptionis nostrę temperauit exordia, vt natus Jesus ꝛ credentibus manifestus, ꝛ persequentibus esset occultus. Iã tunc ergo cęli enarrauerũt gloriam Dei, ꝛ in omnem terram sonus veritatis exiuit, quando ꝛ pastoribus exercitus angelorum Saluatoris editi annunciator apparuit, ꝛ Magos ad eum adorandum pręuia stella perduxit, vt a solis ortu vsque ad occasum veri regis generatio coruscaret, cum rerũ fidẽ ꝛ regna oriẽtis per Magos discerent, ꝛ Romanum imperiuȝ nõ lateret. ℟. Illuminare, illuminare Jerusaleȝ: qꝛ venit lux tua. Et gloria domini sup te orta est. ℣. Et ambulabunt gẽtes in lumine tuo, ꝛ reges in splendore ortus tui. Et. Glor. Lc. v.

Nam ꝛ sęuitia herodis volens primordia suspecti sibi regis extinguere, huic dispẽsationi nesciẽs seruiebat: vt dũ atroci intẽtus facinori, ignotũ sibi puerũ indiscreta infãtiũ cęde persequitur, annunciatũ cęlitus dñatoris ortum insignior vbiqꝫ fama loqueretur, quam promptiorem ad narrãdũ, diligẽtioremqꝫ faciebat, ꝛ supernę significationis nouitas, ꝛ cruentissimi psecutoris ipietas. Tũc autẽ etiam Aegypto Saluator illatus est: vt gẽs antiquis erroribus dedita, iam ad vicinam salutem per occultam gratiaȝ signaretur: ꝛ quę nondum eiecerat ab animo superstitionem iam hospiti o reciperet veritatem. ℟. Omnes de Saba venient, aurum ꝛ tus deferentes ꝛ laudem domino annunciantes, Halla, hall. hal. ℣. Reges Tharsis, ꝛ Insulę munera offerent: reges Arabũ, ꝛ Saba dona adducent. Halleluia. Lc. vi.

Agnoscamus ergo, dilectissimi, i Magis adoratoribus Christi, vocationis nostrę fideiqꝫ primatias: ꝛ exultãtibus animis beatę spei initia celebremus. Exinde enim in ęternam hereditatem cępimus introire, exinde nobis Christum loquentia scripturarum arcana patuerunt: ꝛ veritas, quam Judeorum obcęcatio nõ recepit, omnibus nationibus lumen suum inuexit. Honoretur itaqꝫ a nobis sacratissim⁹ dies: in quo salutis nostrę auctor apparuit: ꝛ quẽ Magi infantẽ venerati sunt in cunabulis, nos oĩpotentẽ adoremus in cęlis. Ac sicut illi de thesauris suis mysticas dño munerũ species obtulerunt, ita ꝛ nos de cordibus nostris, q̃ Deo sunt digna promamus. ℟. Magi veniũt ab oriẽte Jerosolymã, quęrentes, ꝛ dicẽtes: Ubi est q natus est: cuius stellã vidimus. Et venimus adorare dñm. ℣. Uidimus stellam eius oriente. Et. Gloria. Et.

In iij. noc. Aña. Uenite adoremus

mus eū q: ipse est dn̄s De⁹ nr.
Hęc Antiphona repetit in psal
mo ordine infrascripto. Psalo.

V Enite, exultemus domi
no: iubilemus Deo salu
tri nostro.

Preoccupem⁹ faciē eius i ɔfes/
sione: ꝛ in psalmis iubilem⁹ ei.
Aña. Venite adoremus eū: q:
ipse est dominus Deus noster.
Q̄m Deus magnus dn̄s, ꝛ rex
magnus super omnes deos.
Quia in manu eius sunt oēs fi
nes terrę: ꝛ altitudines montiū
ipsius sunt. An. Venite. vt su:
Q̄m ipsi⁹ est mare, ꝛ ipse fecit
illud: ꝛ siccā man⁹ eius forma
uerunt. Aña. Venite. vt sup.
Et nos populus pascuę eius, ꝛ
oues manus eius: hodie si vo/
cem eius audieritis, nolite ob/
durare corda vestra.
Sicut in irritatione ꝫm diē tē
tationis in deserto, vbi tentaue
runt me patres vestri, probaue
runt ꝛ viderunt opera mea.
Antiphona. Venite. vt supra.
Quadraginta annis offensus
fui generationi illi, ꝛ dixi, sem
per hi errant corde.
Et isti non cognouerunt vias
meas, vt iuraui in ira mea, si in/
troibunt in requiem meam.
Antiph. Venite. vt supra.
Gloria pāi, ꝛ filio, ꝛ spiritui sā:
Aña. Venite adoremus eū, q:
ipse est dominus Deus noster.
¶ Añ. paicta, cū suo psal. dr̄ in
hac nocte. p oct. vero loco hui⁹
pi Aña. Homo natus est in ea,
ꝛ ipse fundauit eam altissimus.
ps. Fundamēta. 42. ¶ Aña.
Adorate dominum. all'. i aula
sancta ei⁹, all'. ps. Cātate. An.
Adorate Deū, all'. oēs angeli
ei⁹: all'. ps. Dn̄s reg. exult. 44.
℣. Adorate Dn̄m, all'a. ℟.
In aula sancta eius, alleluia.
Lco s. euāg. ꝫm Mattheū. c. ij.

CVm natus esset Iesus in
Bethlehē Iudę in dieb⁹
Herodis regis, ecce Magi ab
oriente venerunt Ierosolymā,
dicentes. Vbi est, qui natus est
rex Iudęorum? Et reliqua.
Homilia S. Gregorij Papę.

SIcut in lectione euāgeli
ca fratres carissimi au/
distis, cęli rege nato rex terrę
turbat⁹ ē: q: nimirū terrena alti
tudo confunditur, cum celsitu
do cęlestis aperitur. Sed quę/
rendum nobis est: quidnam sit
quod Redēptore nato pastori
bus in Iudęa Angelus appa/
ruit: atq; ad adorandum hunc
ab oriente Magos non Ange/
lus, sed stella perduxit. Quia
uidelicet Iudęis, tanquam ra/
tione vtentibus rationale ani/
mal, idest angel⁹ prędicare de
buit: Gentiles vero quia vti ra
tione nesciebāt, ad cognoscen
dum dn̄m, non per voce, sed p
signa perducuntur: vnde ꝛ per
Paulū dicit. Linguę in signū
sunt, non fidelibus, sed infideli/
bus: prophetię autem non infi/
delibus, sed fidelibus. Q: ꝛ illis
prophetię tanquā fidelibus, nō

infidelibus: et istis signa, tanquam infidelibus, non fidelibus data sunt. R. Stella, quam viderant Magi in oriente: antecedebat eos donec venirent ad locum, ubi puer erat. Videntes autem eam gavisi sunt gaudio magno. V. Et intrantes domum invenerunt puerum cum Maria matre eius, et procidentes adoraverunt eum. Videntes. Lectio viij.

Et notandum, quod Redemptorem nostrum: cum iam perfecte esset etatis, eisdem Gentilibus apostoli predicant, eumque parvulum, et necdum per humani corporis officium loquentem, stella Gentibus denunciat: qa nimirum rationis ordo poscebat, ut et loquentem iam dominum loquentes nobis predicatores innotescerent: et necdum loquentem elementa muta predicarent. Sed in omnibus signis que vel nascente domino, vel moriente eo monstrata sunt, considerandum nobis est, quanta fuerit in quorundam Iudeorum corde duritia, qui hunc nec per prophetie donum, nec per miracula agnoverunt. R. Videntes stellam Magi gavisi sunt gaudio magno: Et intrantes domum invenerunt puerum cum Maria matre eius, et procidentes adoraverunt eum: et apertis thesauris suis: obtulerunt ei munera, aurum, thus, et myrrham. V. Stella, quam viderant Magi in oriente, antecedebat eos, usque dum veniens staret supra ubi erat puer. Et. Gloria. Et. Lectio ix.

Omnia quippe elementa auctorem suum venisse testata sunt. Ut enim de eis quiddam usu humano loquar: Deum hunc celi esse cognoverunt: quia stellam protinus miserunt. Mare cognovit: quia sub plantis eius calcabile se prebuit. Terra cognovit: quia eo moriente contremuit. Sol cognovit, quia lucis sue radios abscondit. Saxa, et parietes agnoverunt: quia tempore mortis eius scissa sunt. Infernus agnovit, quia hos quos tenebat mortuos, reddidit. Et tamen hunc quem omnia insensibilia elementa dominum senserunt, adhuc infidelium Iudeorum corda Deum minime esse cognoscunt: et duriora saxis, scindi ad penitendum nolunt. Ad Laudes, et per Horas. Ana.

Ante luciferum genitus, et ante secula. dominus Salvator noster hodie mundo apparuit. Ps. Dominus reg. cum reliquis. Venit lumen tuum Ierusalem, et gloria domini super te orta est, et ambulabunt gentes in lumine tuo, alle. An. Apertis thesauris suis obtulerunt Magi domino aurum, thus, et myrrham, all. An. Maria, et flumina benedicite domino, hymnum dicite fontes domino, allelu. Ana. Stella ista sicut flamma coruscat, et reges regum Deum demonstrat: Magi eam viderunt, et magno regi munera obtulerunt. Cap.

Surge illuminare. Hy. Sola magnarum urbium

Maior Bethlehē, cui ꝯtigit
Ducem salutis cęlitus
Incorporatum gignere.
Quem stella, quę solis rotam
Vincit decore: ac lumine,
Venisse terris nunciat
Cum carne terrestri Deum.
Videre postquā illuz Magi,
Eoa promunt munera,
Stratiq; votis offerunt
Tus, myrrhā, & aurū regium:
Regem, Deumq; nunciant
Thesaurus, & fragans odor
Turis Sabęi, ac myrrheus
Puluis sepulcrum prędoce
Gloria tibi domine,
Qui apparuisti hodie,
Cum patre & sancto Spiritu
In sempiterna secula. Amen.
℣. Adorate deum, hal. ℟. Oēs angeli ei⁹, hal. Ad Bñs. Aña. Hodie cęlesti sponso iuncta est ecclesia: quoniā in Jordane lauit Christus eius crimina: currunt cuz muneribus Magi ad regales nuptias, & ex aqua facto vino lętantur conuiuę, halleluia. Oratio.
Deus, qui hodierna die. 105.
¶ Ad j. ℟. brc. Chri fili Dei viui. ℣. Qui apparuisti hodie. Et sic dicit p octa. Ad iij. Aña. Venit lumē. Cap. Surge, illuminare. ℟. br. Reges Tharsis, & Insulę munera offerent, Halleluia, hall'a. ℣. Reges Arabū, & Saba dona adducent. Hall'a, halleluia. ℣. Omnes d Saba venient, hall'a. ℟. Auruz, & tus deferentes, halleluia.

Ad vj. Aña. Aptis the. Capi.
Leua in circuitu oculos tuos, & vide: oēs isti ꝯgregati sunt, venerunt tibi: filij tui de longe venient, & filię tuę de latere surgent. ℟. Oēs de Saba veniet, Hall'a, hal le. ℣. Aurum, & tus deferentes. Hallel. hall'a. ℣. Adorate dñm, hallel. ℟. In aula sancta eius, hallel. Ad ix. Aña. Stella ista. Cap.
Omnes de Saba veniēt, aurum, & tus deferentes, & laudē domino annunciātes. ℟. Adorate dñm, hall'a, hallel. ℣. In aula scā ei⁹. Halle. hall. ℣. Adorate Deum, halleluia. ℟. Omnes angeli eius, hallel. Ad Vesp. Añ. Ante luciferum. cū rel. vt su. pe Dixit dñs. f. 51. In ii. ps. In exitu. Et sic dicitur p tota oct. Cap. Surge illuminare. Hymnus. Hostis Hero. 105. ℣. Reges Tharsis. Ad Magn. Añ. Tribus miraculis ornatum diem sanctum colimus: hodie stella Magos duxit ad presepium: hodie vinum ex aqua factum est ad nuptias: hodie in Jordane a Johanne Christus baptizari uoluit, vt saluaret nos, hall'a. Oro, vt su.
¶ Intra oct. Epiph. Inuita. & hym. vt sup. & reliq. dicūtur vt in die, pręter lec. & Antiphonas ad Benedictus, & Magnificat.
¶ De festis simp. infra eam occurrentibus fit tantum comme mo. Officiū dominicę infra eā occurrentis habetur infra.

PRIMA DIE INFRA
Octauam Epiphanię.

Si post festū Epiph. non sequatur dies dñicus, tunc ꝑ primis tribus lcō. legunt sequētes ad Romanos quousq perueniat ad diem dñicum: vbi vero venerit dies dñicus, relinquuntur istę, & dñr illę q̄ sequuntur post diem oct. Epiph. scriptę ad Corinth. vbi dr̄ Dñica j. post Epipha. 113. Et semper lectio primis tribus lcō. reuertit̄ ad legēdū sequentes de ij. & iij. noctur. Prima die infra oct. Epipha. dñr lec. & Añę ad Bñs, & Ma. quę sequunt, nisi prima dies fuerit dñica: tunc prima dies post Epiph. erit j. post dñicam, & ij. post Epiph. qd̄ seruatur in alijs dieb⁹ post dñicā ifra oct. occurrentibus. Si dñica venerit in ij. die post Epip. tūc ij. dies erit iij. post Epiph. & ij. post dñicaz, & in alijs similiter, & in seq. diebus post Dñicā. Et omissis lec. de Epistola ad Ro. legit̄ d̄ Epistola ad Corinth. vt inferius in rubric. Dñicę dicitur. fo. 113.

De epistola Beati Pauli Apostoli ad Romanos. Lcō prima.

Veritatē dico in Chr̄o Jesu, nō mētior, testimoniū mihi perhibente ꝯscientia mea in spiritu santo, qm̄ tristitia mihi magna est, & cōtinuus dolor cordi meo. Optabā eniz ego ipse anathema esse a Chr̄o ꝓ fratrib⁹ meis, qui sūt cognati mei ƀm carnem, qui sunt Jsraelitę, quorum adoptio est filiorum, & gloria, & testamētū, & legislatio, & obsequiū, & promissa: quoruz patres, ex quibus est Christus ƀm carnē, qui est super oia De⁹ benedictus in secula. Amen. ℟. Tria sunt. 105. Lectio ij.

Non autē q̄ ceciderit verbū Dei. Nō eniz oēs, qui ex circuncisione sunt Jsrael, ij sunt Jsraelitę: neq qui semen sunt Abrahę, oēs filij Abrahę: sed in Jsaac vocabitur tibi semen: idest, non qui filij carnis, hi filij dei: sed qui fily sunt promissionis, ęstimētur in semine. Promissionis enim verbū hoc est: Secūdū hoc tempus veniā, & erit Sarę filius. Non solū autē illa, sed & Rebecca ex vno cōcubitu habēs Jsaac patris nostri. ℟. In colūbę. 106. Lec. iij.

Cum eniz nōdū nati fuissent, aut aliqd boni egissent aut mali, vt ƀm electioneꝫ propositum dei maneret, nō ex operibus, sed ex vocante dictū est ei: q: maior seruiet minori, sicut scriptuz est, Jacob dilexi, Esau aūt odio habui. Quid ergo dicemus? nūquid iniquitas apud Deū? Absit. Moysi enim dicit, Miserebor, cui misertus sū: & misericordiā pręstabo, cui miserebor. Jgitur non volentis neq currentis, sed miserentis est dei. ℟. Reges Thar. 106.

Sermo s. Augustini epi. L. iiij.

Ad partū virginis adorādū Magi ab oriēte venerunt.

runt. Hūc diē hodie celebram⁹ huic debitā solennitatē sermo/nemq₃ psoluim⁹. Illis dies iste p:imus illuxit, anniuersaria no bis festiuitate redyt. Illi erant p:imitie gētiū, nos ppli gentiū. Nobis hoc ligua nūciauit apo stolo:, stella illis tanq₃ lingua celo:ū: τ nobis ydē apli tanquā aly celi, enarrauerūt glīa₃ dei. ℟. Illuminare. 106. Lectio v.

Magnū sacramentū: i pse/pio tunc iacebat, τ Ma/gos ab o:iente ducebat: abscon debatur in stabulo, τ agnosce/batur in celo: vt agnitus in ce/lo, manifestaretur i stabulo. Et appellatur Epiphania dies iste, quod latine manifestatio dici potest: simul eius celsitudi nē humilitatemq₃ cōmendans: vt qui in aperto celo signis side reis monstrabatur, in angusto diuerso:io quesit⁹ inueniretur, inualidusq₃ infantilibus mem/b:is, inuolutus infantilibus pā nis, ado:aretur a Magis, time retur a malis. ℟. Omnes de Saba. 106. Lectio sexta.

Timuit eni₃ eū rex Hero/des eisdē Magis sibi nū ciantibus, cū adhuc quererent paruulū, quē cognouerāt celo teste ia₃ natū. Quid erit tribu/nal iudicātis, qñ superbos re/ges cuna terrebat ifantis? Quā to psultius reges, nō sicut He/rodes interficere querāt, sed si/cut Magi potius ado:are vele ctent? ia₃ pfertiʒ eū, qui τ ipsā mo:te₃, quā cupiebat inimicus inferre, et p:o ipsis inimicis ab inimicis sustinuit, eamq₃ i suo co:po:e occisus occidit. Pie ti meant reges ad patris dexterā iam sedentem, que₃ rex impius timuit adhuc matris vbera lambente₃. ℟. Magi veniunt. folio 106.

In iy. noc. Lcō s. euā. s₃ Matt. Cum natus eēt Jesus. fol. 107. vt su. in festo. Sic semp ppone lec. euāgely ante j. lec. de Dom. De Dom. s. Greg. pape. Le. vy.

Sed τ inter hec sciendu₃ est: φ P:iscillianiste he/retici nasci vnūquemq₃ hoiem sub constitutionibus stellarum putant: τ hoc in adiuto:iu₃ sui erro:is assumunt: φ noua stella exyt, cū dñs in carne apparuit: cui⁹ fuisse fatū eandē, que appa ruit, stellā putant. Sed si euāge ly verba pensemus, qb⁹ de ea/dē stella di, Usq₃ dū veniēs sta/ret sup:a, vbi erat puer: dū nō puer ad stellā, sed stella ad pue rū cucurrit, si dici liceat, non stella fatum pueri, sed fatū stel le is, qui apparuit, puer fuit. ℟. Stella. 107. Lectio viy.

Sed absit a fideliū co:di/bus, vt aliqd eē fatu₃ di/cāt. Uitā quippe hoiu₃ sol⁹ hāc cōdito:, q creauit, administrat: Neq₃ eni₃ ppter stellas homo, sed stelle p:opter hominē facte sunt: τ si stella faty hominis di/citur, ipsis suis ministeriy subesse homo perhibetur. Certe cu₃ Ja/

Iacob de vtero egrediẽs prior/
ris fratris plãtã teneret manu,
prior perfecte nequaq̃ egredi
potuit,nisi ⁊ subsequens incho
asset:⁊ tamen cum vno tempo/
re eodemque momento vtrun/
que mater fuderit,nõ vna vtri/
usque vitę ęqualitas fuit. ℟.
Videntes.107. Lectio nona.

S Ed ad hoc solẽt mathe/
matici rñdere,q: virtus
cõstellationis in ictu pũcti est.
Quib⁹ e diuerso nos dicimus:
q: magna est mora natiuitatis.
Si igit̃ in ictu cuncti constella
tio p̃mutat̃,necesse iam erit, vt
tot dicãt fata quot sunt mẽbra
nascentiũ.Fateri ẽt mathema/
tici solẽt,quod quisquis i signo
Aquarij nascitur, i hac vita pi
scatoris ministeriũ sortiat̃: pi/
scatores vero,vt fert̃, Getulia
nõ hẽt:qs ergo dicat, q: nemo
illic i stella Aquarij nascit̃, ubi
piscator omnino non habetur?
Ad Bñs.Añs. Ab oriẽte vene/
runt Magi i Bethlehẽ adora/
re dñz,⁊ apertis thesauris suis:
preciosa munera obtulerũt:au/
ruz sicut regi magno:tus, sicut
Deo vero: myrrham sepulturę
eius,hallã. Ad Magnif.Añs.
Videntes stellam Magi gaui
si sunt gaudio magno,⁊ intran
tes domũ obtulerũt dño aurũ,
tus,⁊ myrrham,halleluia.

SECVNDA DIE

c.12. De epistola ad Romanos.L.j.

O Bsecro itaq; vos fratres
p misericordiã dei, ut ex
hibeatis corpa vestra hostiã vi
uentez:sanctã,Deo placentem:
rationabile obsequium vestrũ.
Et nolite cõformari huic secu/
lo, sed reformamini i nouitate
sensus vestri: vt probetis, quę
sit volũtas dei bona, ⁊ benepla
cens:⁊ perfecta.Dico enim per
gratiã,quę data est mihi oĩbus
qui sunt inter uos,nõ plus sape
re,quã oportet sapere,sed sape/
re ad sobrietatẽ, ⁊ vnicuiq; si/
cut Deus diuisit mẽsurã fidei.
℟.Tria sunt.106. Lectio ij.

S Icut enim i vno corpore
multa mẽbra habemus,
oĩa autẽ mẽbra nõ eundẽ actuz
habent:ita multi vnuz corpus
sumus in Christo,singuli autez
alter alterius membra.Haben
tes autem donationes secundũ
gratiam,quę data est nobis dif
ferentes:siue prophetiam,secũ/
dum rationem fidei:siue mini/
sterium,in ministrando: siue q
docet,in doctrina:q exhortat̃,
in exhortando,q tribuit: in sim
plicitate,q preest,in solicitudi/
ne,qui miseretur,i hilaritate.
℟.In columbę.106. Lect.iij.

D Ilectio sine simulatione,
odientes malũ, adhęren/
tes bono: charitate fraternita/
tis inuicẽ diligẽtes,honore iu/
cẽ p̃uenientes:solicitudine nõ pi
gri:spiritu feruẽtes: dño seruiẽ
tes,spe gaudẽtes, i tribulatiõe
patiẽtes,orationi instãtes, ne/
cessitatibus sanctorum cõmuni
cantes,hospitalitatez sectãtes,

Be/

Benedicite persequētibus vos benedicite, ꝛ nolite maledicere gaudere cum gaudentibus, fle te cum flentibus: idipsum inui cem sentiētes: nō alta sapiētes, sed humilibus consentientes.
℟. Reges Tharsis. 106.
De serm. s. Augu. epi. L. iiij.

Denique cum tam multi iam nati, atque defuncti essent reges Judeorum: nunq̃ quenq̃ eorum adorādū Magi quęsierunt: quia nec quem quam eorum cęlo loquente di dicerunt. Ueruntamen, quod pretereundum nō est, hec Mago rū illuminatio, magnū testi moniū cęcitatis extitit Judeo rum in terra eorum isti require bāt: quod illi in sua nō agnosce bant. ℟. Illuminare. 106 L. v.

Apud eos isti infantē iue nerūt, quem illi apud se negauerūt. In his terris de lon ginquo isti peregrini puerum Christū nōdū verba promētē adorauerūt, vbi ciues illi iuue nē miracula facientē crucifixe runt. Isti in mēbris paruis deū adorauerunt: illi in magnis fa ctis nec tāquā homini pepercе rūt: quasi plus fuerit videre no uā stellā in ei⁹ natiuitate fulgē tē, quā solē eius in morte lugē tē. ℟. Oēs de Sa. 106. L. vi.

Iam vero q̄ eadē stella, q̄ Magos perduxit ad locū vbi erat cū matre virgine De⁹ infans, quę vtiq̃ poterāt eos ad ipsam perducere ciuitatē: se ta mē subtraxit: nec eis prorsus ap paruit donec de ciuitate, i qua Christus nasceretur, ǧdem ip si interrogarentur Judei: vt ipsi eam secundum diuinę scriptu rę testimonium nominarent, ip si dicerent, Bethlehem non es minima in principibus Juda: ex te enim exiet dux qui regat populum meum Israel: Quid aliud hic significauit diuina prouidentia: nisi apud Judeos solos diuinas literas remansu ras, quibus Gentes instruerent, ille excecarent? ℟. Magi. 106.
De hom. s. Greg. papę. L. vij.

Magi vero aurum, tus: ꝛ myrrhā deferunt. Aurū quippe regi cōgruit: tus vero i Dei sacrificiū ponitur: myrrha autē mortuorū corpora cōdiun tur. Eum ergo Magi quē ado rant, etiā mysticis muneribus p̄dicant, auro regem, ture Deū myrrha mortalē. Sūt vero nō nulli heretici, qui hūc Deū cre dunt, sed vbiq̃ regnare nequa quā credunt. Hi profecto ei tus offerunt, sed offerre etiam aurū nolunt. Et sunt nonnulli, qui hunc regem existimāt: sed deū negant. Hi videlicet ei aurum offerunt, sed offerre tus nolunt. ℟. Stella. 107. Lectio viij.

Et sunt nōnulli, qui hunc ꝛ Deū, ꝛ regē fatenť: sed assūpsisse carne mortalē negāt. Hi nimirū ei aurū ꝛ tus offerūt: sed offerre myrrham assumptę mortalitatis nolunt. Hos itaq̃ nato

nato domino offeramus, aurū, vt hunc vbique regnare fatea/mur. Offeram⁹ t⁹, vt credam⁹ quod is, qui in tempore appa/ruit, Deus ante tépora extitit. Offeramus myrrham, vt eū quem credimus in sua diuini/tate impassibilem, credamus etiā i nostra fuisse carne morta lem. ℟. Videntes. 107. L. ix.

Quamuis in auro, ture, & myrrha itelligi, & aliud potest. Auro nāq; sapientia de/signat, Salomone attestante: q ait. Thesaurus desiderabilis re quiescit i ore sapiētis. Ture au tem, quod deo incēditur, virt⁹ orationis exprimit, Psalmista testāte, qui dicit: Dirigat ora tio mea, sicut incēsum in cōspe ctu tuo. Per myrrhā vero car/nis nostrę mortificatio figura tur: vnde sācta Ecclesia de suis operarijs vsque ad mortem p Deo certantibus dicit: Man⁹ meę stilauerunt myrrham.

Ad Bñs. Ana Tria sunt mu/nera, quę obtulerūt Magi do/mino, aurum, tus, & myrrhā, fi/lio Dei, regi magno, alleluia. Ad Mag. ana. Lux de luce apparuisti. Chr̄e, cui Magi mu nera offerunt, alla. alla. all.

TERTIA DIE.

De epistola ad Romanos. L. j.

Omnis anima potestatib⁹ sublimiorib⁹ subdita sit: nō est enim potestas nisi a Deo. Quę autē sunt, a Deo ordinata sunt. Itaq; q resistit potestati, Dei ordinatiōi resistit. Qui au/tem resistūt, ipsi sibi damnatio nem acquirunt, nam principes non sunt timori boni operis, sed mali. Vis autem non ti/mere potestatem? bonum fac, & habebis laudem ex illa. Dei enim minister est tibi in bonū. ℟. Tria sunt. 106. Lec. ij.

Si autem malū feceris, ti me: non enim sine causa gladium portat. Dei enī mini ster est iudex in irā ei, qui ma/lū agit. Ideo necessitati subditi estote, nō solum propter iram, sed etiam propter conscientiā. Ideo enī & tributa pstatis: mi nistri enī Dei sunt, in hoc ipsū seruientes. Reddite ergo oib⁹ debita: cui tributum, tributū: cui vectigal, vectigal: cui timo rem timorem: cui honorem, ho norē. ℟. In colum. 106. L. iij.

Nemini quicquā debeatis nisi vt inuicem diligatis. Qui enī diligit pximū, legē im pleuit. Nā, Nō adulterabis: nō occides: nō furaberis: nō falsū testimoniū dices: nō ɔcupisces. & si quod est aliud mandatū, in hoc verbo instauraf: Diliges proximum tuum sicut te ipsū. Dilectio proximi malū nō ope ratur. Plenitudo ergo legis est dilectio. ℟. Reges Thar. 106.

Sermo s. Leonis Papę. L. iiij.

Celebrato primo die quo intemerata ṽginitas hu/mani gñis edidit Saluatorē, e/piphanię nobis, dilectissimi ve

neranda festiuitas dat perseue rātiā gaudiorū:vt inter cognatarū solennitatū vicina sacramenta exultationis vigor,z feruor fidei nō tepescat. Ad oium enim hominū spectat salutem, qd infantia Saluatoris, ac mediatoris dei z hoium,iam vniuerso declarabat mūdo,cū adhuc exiguo detineretur oppidulo. ℟. Illuminare. 106. Le. v.

Quamuis enim Israeliticā gentē, z ipsius gentis vnam familiam delegisset, de qua naturā vniuersę humanitatis assumeret: noluit tñ intra maternę habitatiōis angustias ortus sui latere primordia: sed mox ab omnibus uoluit agnosci,qui dignatus est p oib⁹ nasci. Tribus igitur Magis i regione orientis stella noue claritatis apparuit,q̄ illustrior cęteris,pulchriorq̄ siderib⁹, facile in se intuentium oculos aiosq̄ conuerteret:vt confestiz aduerteretur,non esse ociosuz, quod tam insolitum videbatur. ℟. Omnes de Saba.106. Le. vi.

Dedit ergo aspicietib⁹ intellectū,q pstitit signū: z qd fecit intelligi,fecit inquiri: z se inueniēdū obtulit requisitus. Sequunt tres viri superni luminis ductū: z huiꝰ fulgoris indiciū intēta ꝯtemplatiōe comitātes: ad agnitionē vitatis grę splēdore ducūtur:q humano sensu significatū sibi regis ortū ęstimauerūt i ciuitate regia eē q̄rendū. Sed qui serui suscepat formā, z nō iudicare venerat,sed iudicari, Bethlehez pręelegit natiuitati, Jerosolymā passioni. ℟. Magi.106.

De Hom. s. Greg. pp. Lect. vij.

Magnū vero nobis aliqd Magi innuunt, q̄ in regionē suā per aliā viā reuertuntur. In eo nanq̄ quod admoniti faciūt,nobis profecto insinuant,qd faciamus. Regio quippe nr̄a paradisus est,ad quā Jesu cognito, redire per viā qua venimus prohibemur. A regione etenim nr̄a superbiendo, inobediēdo,visibilia sequēdo, cibum vetitum gustando discessimus:sed ad eā necesse est,vt flēdo,obediendo,visibilia contemnēdo, atque appetitum carnis refrenādo,redeamus. ℟. Stella.107. Lectio octaua

Per aliā ergo viā ad regionē nr̄am regredimur:qm̄ qui a paradisi gaudijs p dlectamēta discessim⁹, ad hęc per lamēta reuocamur. Vñ necesse ē fratres carissimi, vt semper pauidi,semperq̄ suspecti ponam⁹ ante oculos cordis, hic culpas operis, illinc iudiciuz extremę districtionis. Pensemus quam districtus iudex veniat, qui iudicium minatur,z latet: terrores peccatoribus intentat, z tamen adhuc sustinet. Et idcirco venire citius differt, vt minus inueniat,quod condemnet. ℟. Videntes.107. Lectio ix.

Punia/

Puniamus fletib⁹ culpas, ⁊ cũ Psalmiste voce pre ueniamus faciẽ eius in cõfessio ne. Voluptatum nos ergo falla cia nulla decipiat, nulla vana letitia seducat. In proximo nã que est iudex, qui dixit: Ve vo bis, qui ridetis nunc: quia lu gebitis, ⁊ flebitis. Hinc enim Salamon ait: Risus dolore mi scebitur: ⁊ extrema gaudij lu ctus occupat. Hinc iterum di cit: Risum reputaui errorem: ⁊ gaudio dixi: Quid frustra de ciperis? Hinc rursus ait: Cor sapientium, vbi tristitia est, ⁊ cor stultorum, vbi letitia.

Ad Bñs. Aña. Vidimus stel lam eius in oriente, ⁊ venimus cum muneribus adorare dñm.

Ad Mag. Aña. Interroga bat Magos Herodes: quod si gnũ vidistis sup natum regem? stellam vidimus fulgentem, cu ius splendor illuminat mundũ.

QVARTA DIE.

De epistola ad Romanos. L. i.

c. 14. Infirmũ autẽ in fide assu mite, nõ i disceptationib⁹ cogitationũ. Alius enim credit se manducare oia, Qui autẽ in firmus est, olus manducet. Is qui manducat, nõ manducantẽ non sperant: ⁊ qui nõ mãducat, manducantem nõ iudicet: Deus enim illũ assumpsit. Tu quis es, qui iudicas alienũ seruũ? Dño suo stat, aut cadit: stabit autem: potens est enim Deus statuere illum. ℟. Tria sunt. 106. L. ij.

Nam alius iudicat diem in ter diem: alius autem iu dicat omnem diem. Vnusquis que in suo sensu abundet. Qui sapit diem, domino sapit: ⁊ qui manducat, domino manducat: gratias enim agit Deo. Et qui non manducat, domino nõ mã ducat, ⁊ gratias agit deo: nemo enim nostrum sibi viuit, ⁊ ne mo sibi moritur. Siue enim vi uimus, dño viuim⁹: siue mori mur, dño morimur. Siue ergo viuimus: siue morimur, dñi su mus. ℟. In colũbe. 106. L. iij.

In hoc enim Christus mortu⁹ est, ⁊ resurrexit, vt ⁊ mor tuorum, ⁊ viuorum dñetur. Tu autẽ qd iudicas fratrẽ tuum? aut tu quare spernis fratrẽ tuũ? Oẽs eni stabim⁹ ante tribunal Chri sti. Scriptũ est enim: Viuo ego dicit dñs: qm mihi flectet om ne genu, ⁊ omnis lingua cõfite bitur deo. Itaque vnusquisque no strũ pro se rationẽ reddet Deo. Nõ ergo ampli⁹ inuicẽ iudice mus. ℟. Reges Tharsis. 106.

Sermo s. Maximi epi. L. iiij.

In hac, dilectissimi, cele britate, sicut relatu pater ne traditiõis instruimur, multi plici nobis ẽ festiuitate letãdũ. Ferunt enim hodie Christũ dñm nrm vel stella duce a Gentibus adoratum, vel inuitatum ad nu ptias, aquas i uina vertisse: vel suscepto a Johãne baptismate consecrasse flucta Jordanis, suũque simul purificasse Baptistam. ℟. Illu

℟. Illuminare.106. Lectio v.

Sed quid potissimū psen ti hoc factū sit die, noue rit ipse: qui fecit: nos tn̄ credere: nec dubitare debem⁹, quicqd illud est, factum esse pro nobis. Nā quod eū fulgentioris stelle radijs incitati adorauere Chaldei, Deum ueruz gentibus spes data est adorandi. Quod aque nouo sunt ordine in vina muta te, noui nobis poculi plibatum est sacramētū. Qd aūt baptiza/tus est agnus Dei, regeneran/tis baptismi salutare nobis munus est dedicatum. ℟. Omnes de Sab. 106. Lectio. vj.

Oportet itaq3 nos fratres, ad honorez Saluatoris nostri, cuius natiuitatē debita nuper cū exultatiōe trāsegim⁹, ei cū deuotione etiā hūc virtutū eius celebrare natalem. Et quā recte tria hec nobis vno a/cta i die mysteria pdicant, q in effabilis trinitatis arcanū vno dei sub noie pfitemur. Per hec ergo miracula Chri dns redē/ptor nr̄ oculis se voluit reuelar mortaliū: quaten⁹ inuisibilis ei⁹ diuinitas q̄ latebat i hoie, i ope re nō lateret. ℟. Magi ve. 106.

Dom. s. Hierony. pzby. Le. vij.

Uidimus em̄ stellā eius i oriente. Ad pfusionē Iudeoz, vt natiuitatē Chri a gen tib⁹ discerēt: orit in oriente stella quā futurā Balaā, cui⁹ suc cessores erāt, vaticinio nouerāt Lege Numeroz librū. Deferū/tur aūt Magi stelle indicio in Iudeā: vt sacerdotes a Magis interrogati vbi Chris nasceret inexcusabiles fierent de aduentu eius. ℟. Stella, 107. L. viij.

At illi dixerūt: In Bethlehez Iudee. Librariorū error est. Putam⁹ enim ab euā gelista primū editū, sicut i ipso Hebraico legim⁹, Iude nō Iu/dee. Que est enim aliarū gētiū Bethlehē, vt, ad distinctionez eius, hic Iudee poneret? Iude autē idcirco scribit, q2 est alia Bethlehez in Galilea. Lege librū Iesu filij Naue. Deniq3 z in ipso testimonio, quod d Michee prophetia sumptū est, ita habetur. Et tu Bethlehē terra Iuda. ℟. Uidētes. 107. Le. ix.

Et apertis thesauris suis, obtulerūt ei munera, au/rū, tus, z myrrhā. Pulcherri/me munerū sacramenta Iuuē/cus presbyter vno versiculo cō prehendit: Tus, auruz, myrrhā, regiq3, hominiq3, Deoq3, dona ferunt. Et responso accepto in somnis, ne redirent ad Herodē, per aliā viā reuersi sunt i regionem suam. Qui munera obtulerunt domino, consequē/ter responsum accipiunt non per angelum, sed per ipsum dominum: vt meritorum Ioseph priuilegium demonstraretur. Reuertuntur autem per aliam viam: quia infidelitati miscen/di non erant Iudeorum.

Ad Bňs. Aña. Omnes natio/nes

nes veniēt a lōge portātes munera sua,ball. Ad Mag.Aña. Omnes de Saba veniēt,aurū, ⁊ tus deferentes,balla,balla.

QVINTA DIE.

De epistola ad Romanos.Le.j.

c.15. Debemus aūt nos firmiores,imbecillitates infirmorū sustinere,⁊ non nobis placere. Unusquisq̧ vestrū proximo suo placeat in bonum ad edificationem.Etenim Chr̄s nō sibi placuit, sed sicut scriptum est: Improperia improperantium tiqi ceciderunt super me. Quęcunque enim scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta sunt:vt per patientiā ⁊ consolationem scripturarū spē habeamus. ℟.Tria sunt.106. Le.ij.

Deus aūt patientię,⁊ solatij:det vobis idipsū sapere in alterutrū secundū Jesum Christū: vt vnanimes, vno ore honorificetis Deū, ⁊ p̄rem dn̄i nr̄i Jesu Chr̄i. Propter qđ suscipite inuicē,sicut ⁊ Christ⁹ suscepit vos in honorem dei.Dico eniʒ Chr̄m Jesum ministrū fuisse circuncisionis ꝓpter veritatē dei:ad ꝯfirmandas promissiones patruʒ:gentes autem sup misericordia honorare deuʒ, sicut scriptū est.Propterea confitebor tibi i gētibus dn̄e: ⁊ nomini tuo cātabo.Et iterū dicit Lętamini gētes cū plebe eius. Et iteruʒ. Laudate oēs gentes dn̄m,⁊ magnificate eum oēs populi. ℟.In colūbę.106. Le.iij.

Et rursus Isaias:Et erit radix Jesse, ⁊ q exurget regere gētes, in eū gentes sperabunt.Deus autem spei repleat vos oī gaudio ⁊ pace in credendo:vt abundetis in spe,⁊ in virtute spiritus sancti. Certus auteʒ suʒ,fratres mei,⁊ ego ipse de vobis,qm̄ si ipsi pleni estis dilectione, repleti omni scientia, ita vt possitis alterutrū monere.Audacius autē scripsi vobis fratres ex parte,tanq̄ i me moriā vos reducens ꝓpter gratiā,quę data est mihi a deo, vt sim minister Chr̄i Jesu in gentibus sanctificans euangelium dei,vt fiat obligatio gentiū accepta ⁊ sāctificata in spiritu sancto. ℟.Reges Thar.106.

Sermo s.Fulgentij epi. Le.iiij.

Ipse deus,qui sibi primitias offerri mādauit, hō nat⁹,primitias gētiū hodie suo cultui dedicauit.Pastores fuerūt primitię Judęor:Magi facti sunt primitię gentiū.Illi de proximo adducti, isti de lōginquo reducti.Ubi est, ingunt, q nat⁹est rex Judęor? De Herode rege Judęor filij iā nati fuerant.Archelaus nat⁹est in palatio,Chr̄s in diuersorio.Archelaus nat⁹,in lecto est posit⁹, Chr̄s aūt in p̄sepio est collocatus: ⁊ tamē ille cōtemnit,iste quęrit: ille nullatenus nominat,iste inuentus suppliciter adorat. ℟. Illuminare.106. Le.v.

Quis ē iste rex Judęoruʒ? pau/

pauper et diues, humilis et sublimis, qui portat vt paruulus, adoratur vt Deus, paruulus in presepio, immensus in celo, vilis in pannis, preciosus in stellis? Quid turbaris Herodes? Rex iste nō venit reges pugnādo superare, sed moriēdo mirabiliter subiugare. Nec nat⁹ est, vt tibi succedat, sed vt in eum mundus fideliter credat: venit nō vt pugnet viuus, sed vt triūphet occisus. ℟. Oēs de Saba. 109. L. vi.

Puer iste, qui dicitur Rex Iudeorum: idem creator est, et dominus angelorū. Quapropter cuius times infantiā nascentis, magis timere debes omnipotentiam iudicantis. Noli eum timere regni tui successorē, sed tue infidelitatis iustissimū dānatorē: ite, inqt, vt et ego veniēs adorē eū. O calliditas ficta, o crudelitas ipia, o nequitia fradulēta: sanguis innocentū, quem crudeliter effudisti, attestat quid de hoc puero voluisti. ℟. Magi veniūt. 106.

Homilia s. Ambrosii epi. L. vij.

Que sūt ista vere fidei munera: Aurū regi, tus deo myrrha defuncto. Aliud enim regis isigne, aliud diuine sacramentū est potestatis: aliud honor est sepulture, que nō corrūpat corp⁹ mortui, sed reseruet. Nos quoque qui hec audiuimus, et legimus, de thesauris nostris talia, fratres, munera pro feramus. Habemus enim thesaurum in vasis fictilibus. Si igit in te ipso, non ex te debes estimare quod es, sed ex Christo: quanto magis i Christo nō tua debes estimare, sed Christi. ℟. Stella. 107. Lectio viij.

Ergo Magi de thesauris suis offerūt munera. Vultis scire quam bonum meritum habeant? Stella ad his videtur et vbi Herodes est non videtur. Vbi Christ⁹ est rursus videtur, et viā monstrat: ergo stella hec via est, et via Christus: quia secundum incarnationis mysterium, Christus est stella. Orietur enim stella ex Jacob, et exurget homo ex Israel. Denique vbi Christus, et stella est, Ipse enim est stella splendida, et matutina. Sua igit ipse luce se significat. ℟. Videntes. 107. L. ix.

Accipe aliud documētū. Alia venerūt via Magi, alia redeūt. Qui enim Christū viderāt, Christū intellexerant, meliores vtiqꝫ quā venerāt, reuertūtur: Due qppe sunt vie, una q ducit ad interitū, alia q ducit ad regnum. Illa peccatorū est, que ducit ad Herodem: hec via Christus est, qua reditur ad patriam. Hic enim temporalis est incolat⁹, sicut scriptū est: Multū incola facta est anima mea. Ad Bñs. Añ. Veniēt ad te, q detrahebāt tibi, et adorabūt vestigia pedū tuorum. Ad Ma. Añ. Admoniti Magi i sōnis, p aliā viā reuersi sunt in regionem suā.

Sabbatho infra octa. Epipha. Ad Vesperas. Capitulum.

F Ratres, Obsecro vos p misericordiã dei, vt exhibeatis corpora vestra hostiã viuẽtẽ, sanctã: Deo placentem, rõnabile obsequiuz vrz. Hy⁹. Hostis Herodes. 105 ℣. Reges Tharsis. Ad Mag. Añ. Remansit puer Jesus i Jerusalẽ, ⁊ non cognouerũt parentes eius, existimãtes illum esse in comitatu: ⁊ requirebant euz inter cognatos ⁊ notos: Oratio.

Uota, q̃s dñe, supplicãtis populi cęlesti pietate prosequere: vt ⁊ quę agẽda sunt, videant, ⁊ adimplenda, quę viderint conualescant. Per domi.

Deinde fit cõm. Epi. p Añam, q̃ occurrit. bz ordinẽ dierũ ifra octa. ℣. Oẽs de Saba venient: alla. ℟. Aurũ ⁊ tus. Orõ.

Deus qui hodierna die, 105.

DOMINICA INFRA Octauam Epiphanię.

Totum Officium di de Epip. preter lcõnes, Capla, Añas ad Bñs: ⁊ ad Mag. ⁊ Orationez.

¶ In j. noc. ponit Epla prima ad Corinth. q̃ inferi⁹ post oct. habetur: ⁊ legitur de ea seq. diebus: lectiones vero, quę aliquãdo supersunt de epistola ad Romanos, eo anno pretermittunt. Dñi Epiph. Dñi in dñica venerit. Sabb. seq. fit Offm de Dñica, ⁊ in j. noct. legunt lcõnes de epla ad Rom. vt ifrã. Epla vero ad Corint. tũc ponit in die oct. De epistola B. Pauli apostoli ad Romanos. Lectio prima.

C Omẽdo autẽ vobis Phęben sororẽ nraz, q̃ est i ministerio Ecclesię, q̃ est in Cenchris: ut eã suscipiatis i dño digne sanctis, ⁊ assistatis ei in quocũq; negocio vestri indiguerit: etenĩ ipsa quoq; astitit multis, ⁊ mihi ipsi. Salutate Priscaz, ⁊ Aquilã adiutores meos in Chꝛo Jesu (qui pro ala mea suas ceruices supposuerũt quibus non solus ego gratias ago, sed ⁊ cũctę Ecclię gentiũ) ⁊ domesticã Eccliaz eoruz. ℟. Hodie in Jordane. 105. Lec. ij.

R Ogo aũt uos fratres: vt obseruetis eos qui dissensiones ⁊ offendicula preter doctrinam: quã uos didicistis: faciunt, ⁊ declinate ab illis. Huiuscemodi enim Chꝛo dño nostro nõ seruiunt, sed suo ventri: ⁊ p dulces sermones ⁊ benedictiones seducunt corda innocẽtiũ. Ura enim obediẽtia in oẽz locũ diuulgata est. Gaudeo igitur i uobis, sed volo vos sapientes eẽ i bono: ⁊ simplices in malo. ℟. In culũbę. 106. Lec. iij.

S Alutat vos Timotheus adiutor meus: ⁊ Luci⁹, ⁊ Jasõ, ⁊ Sosipater cognati mei. Saluto vos ego Tertius, qui scripsi epistolã in dño. Salutat vos

vos Caius hospes meus, et vniuersa Eccl'a. Salutat vos Erastus: Arcari⁹ ciuitatis, et Quartus frater. G: a dñi nostri Jesu Christi cum oibus uobis. Amē. ℟. Reges Tharsis. fo. 106.

Sermo s. Leonis Papę. L. iiij.

Iustū et rationabile: dilectissimi, et verę pietatis obsequium est, in diebus qui diuinę opera misericordię protestant, toto corde gaudere, et honorifice ea, q ad salutē nr'am gesta sunt celebrare, vocante nos ad hāc deuotionē ipsa recurrentium temporum lege, quę nobis post diē, quo coęternus patri filius dei natus ex virgine ē, breui interuallo Epiphanię itulit festū, ex apparitione dñi ꝯsecratū. ℟. Illuminare. 106. Le. v.

In quo fidei nostrę magnū pręsidium prouidētia diuina constituit: vt dum solenni veneratione recolitur adorata in exordijs suis Saluatoris infantia, p ipsa originalia documenta probaretur veri hominis in Christo ora natura. Hoc enim est quod iustificat impios: hoc est quod ex peccatoribus facit sanctos, si in uno eodemq; dño nostro Jesu Christo, et vera deitas, et vera credat humanitas: Deitas, qua ante omnia secula in forma Dei ęqualis est patri: humanitas, qua nouissimis diebus in forma serui vnitus est homini. ℟. Omnes de Saba. fol. 106. Lectio sexta.

Ad roborandū ergo hanc fidem, quę cōtra omnes pręmuniebatur errores, ex magna gestum est diuini pietate consilij, vt gēs in longinqua orientalis plagę regione consistens, quę spectandorum siderū arte pollebat, signum nati pueri: qui supra omnem Israel eēt regnaturus acciperet. Noua enim claritas apud Magos stellę illustrioris apparuit, et intuentium animos ita ad rationem sui splendoris impleuit: vt nequaquam sibi crederent negligendum, quod tanto nunciabatur indicio. ℟. Magi ve. 106.

Lcō s. euāg. sm Luc. Lec. vij. ca. 2.

Cum factus eēt Jesus annorum duodecim, ascēdētibus illis Jerosolymā sm cōsuetudinē diei festi, ꝯsummatisq; diebus cum redirent, remansit puer Jesus in Jerusalē. Et reli.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Duodecimo anno, vt legimus dñice sumit disputationis exordiū. Hic. n. pdicandę fidei euangelizantium numerus debebat. Nec ociose immemor suorum sm carnem parentū, qui secundum carnem vtiq; sapientia Dei implebatur et gratia, Post triduum reperitur in tēplo: vt esset indicio, quia post triduum triumphalis illius passionis in sede cęlesti, et honore diuino, fidei nr'ę se resurrecturus offerret, q mortuus credebatur. ℟. Stella. 107. L. viij.

Quid est, quod me querebatis? Due sunt in Christo generationes, vna est paterna, materna altera: paterna diuinior, materna vero q̃ in nr̃m laborem vsumq; descendit. Et ideo q̃ supra naturã, supra etatem, supra consuetudinem sunt, nõ humanis assignanda virtutibus, sed diuinis referẽda sũt potestatibus. Alibi eũ ad mysteriũ mater impellit, hic mater arguitur, q: adhuc, que humana sunt, exigat: sed cũ hic duodecim describat annorum, illic discipulos habere doceatur: Vides matrẽ didicisse a filio, vt exigeret a validiore mysteriũ, q̃ stupebat i iuniore miraculũ? ℟. Videtes. 107. Le. ix.

Et venit Nazareth, et erat subdit⁹ illis. Quid enim magister virtutis, nisi officiũ pietatis impleret? Et miramur si p̃ri defert, qui subdit matri? Non vtiq; infirmitatis, sed pietatis ista subiectio est. Attollat licet seuis emissus latebris coluber pãdiẽ caput, et serpentinis euomat venena pectorib⁹: cũ dicit se fili⁹ missuz: maiorẽ hereticus appellat patrez: vt imperfectũ filiũ dicat, q põt habere maiorẽ: vt alienis auxilijs asserat eũ, q mittit, idigere. Ad Ben. Añ. Remansit puer Jesus. fol. 113. Oro. Uota q̃s dñe. vt su. i vei. Deinde fit cõme. de Epiph. Añ. Hodie celesti sponso. ℣. Oẽs de Saba. ℟. Aurũ et tus. Oro. Deus qui hodierna die. 105. Ad iii. Cap. Fratres, obsecro. ℟. br. Reges Tharsis. ℣. Omnes de Saba. ¶ Ad vi. Cap.

Dico. n. p grã3 dei q̃ data est mihi, oibus qui sunt inter vos, non plus sapere, quã oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem. ℟. br. Omnes de Saba. ℣. Adorate dominum. Ro. 11.

Ad Nonam. Capitulum.

Sicut enim in vno corpore multa mẽbra habem⁹ vt su. oia aũt membra non eundez actum habent: ita multi vnũ corpus sumus in Christo, singuli autem alter alterius membra, in Christo Jesu dño nostro. ℟. Adorate dominum. ℣. Adorate Deum. Ad Vesp. An. Ante luciferũ genit⁹. cũ reli. Añis. et psal. in ii Vesp. d Epiph. Ca. Fratres, Obsecro. Hymnus. Hostis Herodes. 105. ℣. Reges Tharsis. Ad Mag. Aña. Fili quid fecisti nobis sic? ego et pater tuus dolentes querebamus te. Quid est q me querebatis? nesciebatis, q: in ijs, que patris mei sunt, oportet me esse? Oratio. Uota q̃s domine. Et fit cõm. de Epiph. An. Tribus miraculis. ℣. Oẽs d Sab. Oro d Epiph. Deus, q bo. 105. ¶ Si oct. Epiph. in dñica venerit, nihil modo fit d dñica. ¶ In octaua Epiphanie. ¶ In j. Vesper. omnia dicuntur, sicut in vig. Epiph. excepta oratione. Oratio.

Deus, cuius vnigenitus i substātia nrę carnis apparuit: pstā qs, vt per eū, quē similē nobis foris agnouimus: intus reformari mereamur. Qui tecum viuit.
Ad Mat. Inu. Chris apparuit. Hy. Hostis Herod. 105. Ana. Afferte dño. cū rel. sicut in die Ep.. pter lcō In j. noct. legunt lect. q occurrūt bz supiorē rub:
R. j. Hodie in Jordane. fo. 105.
R. ij. In columbę specie. f. 106.
R. iij. Reges Tharsis. 106.
Sermo Sancti Gregorij Nazianzeni. Lectio quarta.
Non possum cohibere lętitię voluptatē, sed mēte extollor, & afficior: & proprię pusillitatis oblit°, officiū magni Johānis, immo potius famulatū subire cōtēdo, vel gestio: & licet nō sū pcursor, ō eremo tñ vēio. Chris ergo illuminat, immo potius fulgore suo nos illuminat. Chris baptizat, simul & nos ōscēdam°, vt cū ipso pariter ascēdam°. R. Illūminare. 106. Le. v.
Johānes baptizat, & accedit Jes° sanctificans qdē & ipsuz q baptizat, pcipue tñ, vt & veterē Adā sepeliat i aqs, & ante oia vt per hoc sanctificent aquę Jordanis: vt sicut erat spiritus & caro, ita & his q baptizādi erāt in spiritu & aqua sanctificationis successio traderetur. Nō suscipit Baptista, & ōtēdit Jesus. Ego inqt, op° habeo a te baptizari. Lucerna dicit ad Solē, & Uox loquit ad Uerbū. R. Oēs de Sa. 106. Lcō vi.
Ascendit Jesus de aqua; secuz quodāmodo ōmersum educens, & eleuās mūdū: & vidit nō diuidi cęlū, sed apiri, qd sibi ac nobis post se aliquando Adam ille ōcluserat: sicut & ignea rōphęa paradis° fuerat ōclusus. Spūs sctūs testimoniuz perhibet. Similia nanqz sibi ipsa ōcurrūt. De cęlo testimoniū ōferł: idē. n. erat ille cui testimoniū phibeł. R. Magi. fo. 106.
Lcō s. euāg. ſm Johānē. Le. vij.
In illo tpe: Uidit Johannes Jesuz venientē ad se, & ait: Ecce agnus Dei: ecce qui tollit peccata mūdi. Et reliq.
Homilia s. Augustini episcopi.
Anteqz venisset dominus, vt baptizareł a Johāne in Jordane, nouerat eum illis vocibus vbi ait. Tu ad me venis baptizari: ego a te debeo baptizari. Sed ecce dñm nouerat nouerat filium Dei. Unde probamus, qp iam nouerat, qz ipse baptizaret i spiritu sancto? Anteqz veniret ad fluuiū, cuz multi ad Johannem currerent baptizari, ait illis: Ego quidē baptizo vos i aqua: q aūt post me venit, maior me est, cui° nō suz dignus corrigiā calciamēti soluere: ipse vos baptizabit in spū sancto, & igni. Jam & hoc nouerat. R. Stella. 107. Lec. viij.

Quid ergo p columbaz vt dicit, ne mēdax postea inueniretur? (qḋ auertat a nobis deus opinari) nisi quādā ꝓprietatē i Chro talē futurā, vt quāuis multi ministri baptizaturi essent, siue iusti: siue iniusti, non tribueretur sācitas baptismi, nisi illi sup quē descendit colūba, de quo dictum est, Hic est, qui baptizat in spiritu sancto. Petrus baptizet, hic est qui baptizat. Paul⁹ baptizet: hic est q baptizat. Nā si pro diuersitate meritorū baptisma sanctuz est: q² diuersa sunt merita: diuersa erūt baptismata: ꝛ tāto quisq̧ aliquid meli⁹ putat accipere, quāto a meliore videt accepisse. ℟. Uidentes. 107. Lec. ix.

Ipsi spirituales sancti, intelligite fratres mei, boni pertinētes ad colūbā: ptinētes ad sortē ciuitatis illius Jerusalē, ipsi boni i Ecclesia, de quibus dicit Apostolus: Nouit dns q sunt eius: diuersa z gfarū sūt: nō omnes paria merita habēt. Sunt alij alijs sanctiores, sunt alij alijs meliores. Quare ergo si unus ab illo: verbi gratia, iusto, sancto baptizet, ali⁹ ab alio inferioris meriti apud Deū: inferioris grad⁹, inferioris ptinētię, inferioris vitę, unū tamē, ꝛ par, ꝛ ęquale est qḋ acceperūt, nisi quia hic est, qui baptizat? Ad laud. ꝛ p hor. ꝛ ad vesp oia sūt sicut i die Epi. excepta oio ne. Si oct. Epiph. in sabb. venerit in ij. vesp. oct. fit cōm. Dnicę ij. post Epi: ¶ Qñ ante ix. venerit in j. Dnica post octa. Epi. tūc in j. Sabb. post oct. nō impedito festo ix. lcō. alioqui prima die post oct. fiat offiñ ḋ fer. i qua ptia Dnicę ij. post Epip. primo ponunt, ꝛ tres lectio. legunt de Hom: eiusdē dnicę cū ei⁹ Añ. ad Bñs. ꝛ Oronc. Festū vero semidu. in ea o currēs, trāsfert i primā diē similiter nō impeditaz.

DOMINICA PRIMA. post Epiphaniam:

Quę est infra oct. legit Epla j. ad Corint. sz supiorē rub. 1131

Incipit Epistola prima Beati Pauli apli ad Corinthios. I. j.

Paul⁹ vocat⁹ aplis Jesu Chri p voluntatem Dei, ꝛ Sosthenes fr, ecclesię Dei q̄ est Corithi, sctificatis in Christo Jesu, vocatis sanctis, cū omnib⁹, qui inuocant nomen dñi nri Jesu Christi i oi loco ipsor: ꝛ nro: gratia vobis, ꝛ pax a Deo patre nostro, ꝛ domino Jesu Chro. ℟. Hodie in Jordane. 105. Lcō secunda.

Gratias ago deo meo semp p vobis, i gra Dei quę data est vobis in Chro Jesu: q in omnibus diuites facti estis in illo: in omni verbo, ꝛ i omni scientia, sicut testimoniū Christi confirmatū est in vobis, ita ut nihil uobis desit in ulla gratia expectantibus reuelationē

dō/

dñi nostri Jesu Christi, qui cõfirmabit vos vsq3 in finẽ sine crimine: in die aduentus dñi nostri Jesu Christi. Fidelis Deus, p quem vocati estis in societatẽ filij ei⁹ Jesu Christi dñi nostri. R. In columbę. 106. Lec. iij.

Obsecro autẽ vos fratres, per nomẽ dñi nostri Jesu Chri, vt idipsũ dicatis oẽs, & nõ sint in vobis schismata. Sitis autem perfecti in eodẽ sẽsu, & in eadem sciẽtia. Significatũ est enim mihi de vobis fratres mei, ab ijs, qui sunt Chloes, quia contentiones sunt inter vos. Hoc autẽ dico, quod vnusquisque vestrũ dicit: Ego quidem sum Pauli, ego autem Apollo, ego vero Cephę, ego autẽ Christi. Diuisus est Christus? Nunquid Paulus crucifixus est pro vobis? aut in nomine Pauli baptizati estis. R. Reges Thar. 106. In ij. & iij no. lect. de sermone occurrẽti, vt s.

FERIA SECVNDA.

De epistola prima beati Pauli apostoli ad Corinthios. Lec. j.

Sic nos existimet homo, vt ministros Christi, & dispẽsatores mysteriorũ Dei: Hic iã querit inter dispensatores, vt fidelis quis inueniatur. Mihi autẽ pro minimo est, vt a vobis iudicer, aut ab humano die sed neq3 me ipsũ iudico. Nihil enim mihi cõscius sum, sed nõ in hoc iustificatus sũ. Qui autem iudicat me dñs est. Lec. ij.

Itaq3 nolite ante tempus iudicare, quoadusq3 veniat dominus, qui & illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordiũ, & tunc laus erit vnicuique a Deo. Hęc, autẽ fratres transfiguraui in me, & Apollo ꝑpter vos: ut i nobis discatis, ne supra quã scriptũ est, vnus aduersus alterũ infletur ꝓ alio. Quis enĩ te discernit? Quid autẽ habes quod nõ accepisti? si autẽ accepisti: quid gloriaris, quasi nõ acceperis? Jã saturati estis, iam diuites facti estis, sine nobis regnatis, & vtinam regnetis, vt & nos vobiscum regnemus. L. iij.

Puto enĩ q̃ De⁹ nos apostolos nouissimos ostẽdit tanq̃ morti destinatos, qa spectaculũ facti sumus mũdo, & angelis, & hoĩbus, Nos stulti propter Christũ: vos autẽ prudentes in Christo: nos infirmi, uos autem fortes: uos nobiles, nos autem ignobiles, Vsq3 in hanc horam, & esurimus, & sitim⁹, & nudi sum⁹, & colaphis cędimur, & instabiles sumus, & laboram⁹ operãtes manib⁹ nostris. Maledicimur, & benedicimus: persecutionẽ patimur, & sustinemus.

FERIA TERTIA.

De epła prima ad Corinth. L. j.

Omnino auditur inter uos fornicatio, & talis fornicatio, qualis nec inter Gentes: ita ut uxorẽ patris sui aliquis habeat. Et uos inflati estis: & non

magis luctum habuistis, vt tollatur de medio vestrum q hoc opus fecit? Ego quidem absés corpore, presens autem spiritu iam iudicaui, vt presens, eum qui sic operatus est, in nomine domini nostri Jesu Christi congregatis vobis, & meo spiritu, cum virtute domini Jesu tradere huiusmodi hominem satanę in interitu3 carnis, vt spiritus saluus sit in die domini nostri Jesu Christi. Lectio ij.

NOn est bona gloriatio vestra. Nescitis qa modicũ fermentũ tota3 massam corrũpit? Expurgate vetus fermẽtũ: vt sitis noua ꝯspersio, sicut estis azymi. Etenim pascha nostru3 immolatus est Christus: Itaq3 epulemur, nõ in fermento veteri, neque in fermento malitię, & nequitię: sed in azymis sinceritatis, & veritatis. Lectio iij.

SCripsi vobis i epistola: ne ꝯmisceamini fornicarijs. Nõ utiq3 fornicarijs hui⁹ mundi, aut auaris, ut rapacib⁹, aut idolis seruiẽtibus: alioquin debueratis de hoc mundo exisse: Nunc autẽ scripsi vobis nõ cõmisceri: si is qui frater nominat̃ iter vos: est fornicator, aut auar⁹, aut idolis seruiẽs, aut maledicus, aut ebriosus, aut rapax: cũ huiusmodi nec cibũ sumer̃.

FERIA QVARTA

ca.6. De epl̃a prima ad Corinth. S.i.

HAbet aliquis vestrũ habens negociũ aduers⁹ alterũ iudicari apud iniquos, & non apud sanctos? An nescitis, qm̃ sancti de hoc mũdo iudicabunt? Et si in vobis iudicabit̃ mundus, indigni estis q de minimis iudicetis? Nescitis quonia angelos iudicabim⁹? quãto magis secularia? Secularia igitur iudicia si habueritis, contemptibiles q sunt in Ecclesia, illos constituite ad iudicandũ. Ad verecũdiam vestram dico: Sic? non est inter vos sapiens quispiam, qui possit iudicare inter fratrem suum? sed frater cum fratre iudicio contendit, & hoc apud infideles. Le. ij.

IAm quidẽ omnino delictũ est in vobis, quod iudicia habetis inter vos. Quare non magis iniuriam accipitis? quare nõ magis fraudẽ patimini? Sed vos iniuriam facitis & fraudatis, & hoc fratribus. An nescitis, qa iniqui regnũ Dei nõ possidebunt? Nolite errare: neq3 fornicarij, neq3 idolis seruientes, neq3 adulteri, neq3 molles, neq3 masculorũ concubitores, neq3 fures: neq3 auari: neq3 ebriosi, neq3 maledici: neq3 rapaces regnu3 Dei possidebũt. Et hęc aliquãdo quidẽ fuistis: sed abluti estis, sed sctificati estis, sed iustificati estis in nomine domini nostri Jesu Christi, & i spiritu Dei nostri. Le. iij.

OMnia mihi licẽt, sed nõ omnia expediũt. Omnia mihi licent, sed ego sub nullius redigar

redigar potestate. Esca ventri, & venter escis? Deus autem, & hunc & has destruet. Corpus aūt nō fornicationi, sed domino, & dominus corpori. Deus vero & dominum suscitauit: & nos suscitabit per virtutem suam: Nescitis quoniam corpora vestra mēbra sunt Christi? Tollēs ergo mēbra Christi faciā mem bra meretricis? Absit. An nescitis, q̄m qui adheret meretrici vnum corpus efficitur? Erunt enim (inquit) duo i carne vna. Qui autem adheret dn̄o, vnus spūs est. Fugite fornicationē3.

FERIA QVINTA.

De epl̄a prima ad Corinth. c. 7.

De quibus autē scripsistis mihi: bonu3 est homini mulierem nō tangere. Propter fornicationem autē vnusquisq3 suam uxorē habeat: & vnaqueq3 suum virum habeat: Uxori uir debitū reddat: similiter autem & uxor uiro. Mulier sui corporis potestatem non habet, sed uir: similiter autē & uir sui corporis potestatem nō habet, sed mulier. Lectio secunda.

Nolite fraudare iuicē, nisi forte ex cōsensu ad tēpus ut uacetis orōni: & iterū reuertimini in idipsum, ne tētet uos satanas propter incontinentiā uestrā. Hoc autē dico secundū indulgentiā, & non secundū imperiū: Uolo autē oēs hoies esse sicut meipsu3. Sed unusquisq3 propriū donu3 habet ex Deo, alius quide3 sic, alius uero sic. Dico autem non nuptis, & uiduis: bonū est illis si sic permanserint, sicut & ego: quod si non se continent, nubant: melius est enim nubere, quam uri. Lc. iij.

Hijs aūt, qui matrimonio iuncti sunt, p̄cipio, nō ego sed dominus: uxorem a uiro non discedere: quod si discesserit, manere innuptam, aut uiro suo reconciliari: & uir uxorem non dimittat. Nam ceteris, ego dico, non dominus. Siquis frater uxorem habet īfidelē, & hec cōsentit habitare cū illo, nō dimittat illā. Et si qua mulier habet uirū infidelē, & hic ɔsentit habitare cū illa, nō dimittat uirū. Sactificatus est eni3 uir infidelis p mulierē fidelē, & sactificata est mulier īfidelis p uirū fidelē: alioqn filij vestri immundi essent, nunc autē sancti sunt.

FERIA SEXTA.

De epl̄a prima ad Corinth. c. 13.

Si liguis hominū loquar & angelorū, charitatē autē nō habeā, fact⁹ sum uelut es sonans, aut cymbalu3 tinniēs. Et si habuero prophetia3, & nouerim mysteria oīa & oēm sciētia3: & si habuero oēm fidē, ita ut mōtes transfera3, charitatē autem non habuero, nihil su3. Et, si distribuero in cibos pauperu3 oēs facultates meas: & si tradidero corpus meū, ita ut ardeā, charitatem aute3 nō habuero, nihil mihi prodest. L. ij.

Cha

CHaritas patiēs est, benigna est: Charitas non emulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa non quęrit quę sua sunt, non irritatur, non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, cōgaudet autem veritati. Oīa suffert, oīa credit, oīa sperat, oīa sustinet. Charitas nunquā excidit: siue prophetię euacuabunt: siue linguę cessabunt: siue scientia destruet. Ex parte enim cognoscim⁹, & ex parte prophetam⁹. Cum autē venerit quod perfectū est, euacuabitur quod ex parte est. Lectio tertia.

CUm essem paruul⁹, loquebar vt paruulus, sapiebā vt paruulus, cogitabā vt paruulus: quando autem factus sum vir: euacuaui quę erāt paruuli. Videmus nunc per speculū in enigmate, tunc autē facie ad faciem. Nunc cognosco ex parte, tunc autem cognoscā sicut & cognitus sum. Nunc autē manent fides, spes, charitas: tria hęc: maior autem horum est charitas.

SABBATHO.

De epl'a prima ad Corinth. c.j.

5:.1. DE collectis autē quę fiūt in sanctos, sicut ordinaui ecclesiis Galatię ita vos facite. Per unā sabbathi, vnusquisque uestrū apud se reponat, recondēs qd et bene placuerit, vt nō cū venero, tūc collectę fiāt. Cū autē presens fuero, quos probaueritis per epistolas, hos mittā perferre grām vestrā in Jerusalem. Quod si dignū fuerit vt & ego eam, mecum ibunt. Lc.ij.

VEniā aūt ad vos, cū Macedoniā ptrāsiero: nā Macedoniā ptrāsibo: apud vos autē forsitā manebo, vel etiā hyemabo, vt vos me deducatis quocunque iero. Nolo enim vos modo in trāsitu videre: spero enim me aliquātulū tēporis manere apud vos, si dñs pmiserit: pmanebo autē Ephesi vsque ad Pentecosten. Ostiū enim mihi apertum est magnum, & euidens, & aduersarij multi. Lectio iij.

SI aūt uenerit Timothe⁹ videte vt sine timore sit apud vos: opus enim dñi operat sicut & ego. Ne qs ergo illū spernat. Deducite aūt illū i pace vt veniat ad me: expecto enī illū cū fratribus. De Apollo autē frē, vobis notū facio, qm̄ multū rogaui eū, vt veniret ad vos cū fratrib⁹, & vtique nō fuit volūtas ei⁹, vt tūc veniret, veniet autē, cū ei vacuū fuerit. Vigilate: state, i fide, viriliter agit, & cōfortamini: oīa vr̄a i charitate fiāt.

Sabbat.j.post octa. Epipha. Ad Vesp. oīa pter orōnem, vt in Psal. qd seruat & in aliis Sabbathis vsque ad Septuag. Oro.

OMnipotēs sēpiterne Deus, qui celestia simul, & terrena moderaris: supplicationes ppli tui clemēter exaudi,

di, ⁊ pacem tuam nostris conce
de temporibus. Per dominum.
Deinde fiunt cōmemorationes
ibidem positę in Psalterio.

DOMINICA II. post Epiphaniam.

Omnia vt Psalterio, preter ea
quę hic sunt propria.
Incipit epl'a secūda B. Pauli
apostoli ad Corinthios. Lec. j.

PAulus apl's Iesu
Chri p uoluntatē
Dei, ⁊ Timotheus
frater, ecclesię di
q̄ est Corinthi cū
oibus sanctis, q
sunt in uniuersa Achaia: Gra
tia uobis ⁊ pax a deo pre nr'o,
⁊ dño Iesu Christo. Bñdictus
deus ⁊ pr dñi nostri Iesu Chri,
pater misericordiarū, ⁊ de' to
tius consolationis, qui cōsolatur
nos in omni tribulatione nr'a:
vt possimus ⁊ ipsi cōsolari eos,
qui in omni pressura sunt, p ex
hortationem, qua exhortamur
⁊ ipsi a deo: qm̄ sicut abundant
passiones Christi in nobis, ita
⁊ per Chrm abundat cōsolatio
nr'a. ℟. Dñe ne i ira tua argu
as me: neq; in furore tuo corri
pias me. Miserere mei dñe, qm̄
infirmus sum. ℣. Timor, ⁊ tre
mor venerūt sup me: ⁊ contexe
rūt me tenebrę. Miserere. Lec. ij.

SIue aūt tribulamur, p
vestra exhortatione ⁊ sa
lute: siue consolamur, p uestra cōso
latiōe: ⁊ salute: siue exhortamur
p vestra exhortatione ⁊ salute:
quę operatur tolerantiā earun
dem passionum: quas ⁊ nos pati
mur: vt spes nostra firma sit pro
vobis, sciētes, quoniam sicut so
cij passionum estis, sic eritis ⁊
cōsolationis. ℟. Deus, qui se
des super thronum, ⁊ iudicas
equitatē, esto refugium paupe
rū in tribulatione. Quia tu so
lus laborem, ⁊ dolorem cōside
ras. ℣. Tibi enim derelict' est
pauper, pupillo tu eris adiu
tor. Quia. Lectio iij.

NOn eni volum' vos igno
rare, fratres, de tribula
tione nr'a quę facta est in Asia,
qm̄ supra modū grauati sum',
supra vtutē, ita ut tęderet nos
etiam viuere. Sed ipsi in nobis
metipsis responsum mortis ha
buimus, vt non simus fidentes
in nobis, sed in Deo, q suscitat
mortuos, qui de tantis pericu
lis nos eripuit: ⁊ eruit: in quem
spam' quoniā ⁊ adhuc eripiet,
adiuuātib' ⁊ uobis i orōne pro
nobis: ut ex multarum personis
facierū, eius q̄ in nobis est do
nationis, p multos gratię agan
tur pro nobis. ℟. Dexteris est
mihi dñs, ne commouear. Pro
pter hoc dilatatum est cor meū,
⁊ exultauit ligua mea. ℣. Dñs
pars hereditatis meę, ⁊ calicis
mei. Propter. Gloria. Propter.
Sermo s. Johan. Chrisost. Lec. iiij.

BEati Pauli eplar lectio
nē assidue dū ausculto, p
q; hebdomadas singulas bis sę
pe, ⁊ ter, ⁊ quater scōrum marty
me

memorias celebramus: gaudio exultoriterq tuba illa spūali p fruēs, exurgo quidē, & desiderio icalesco, vocē mihi amicā agnoscēs, & fere pñtem ipsū aio itue ri & disserentem videre videor. Idem tñ p̄e dolore discrutior hoc ipso, q̄ virū hunc non oēs sicut par est, intelligunt: ita illū nonnulli ignorant, vt ne epistolarum quidē eius numerū plane norint. Hoc vero non ignorātia facit, sed q̄ nolint beati huius viri scripta assidue in manibus habere. ℟. Notas mihi fecisti domine vias vite: Adimplebis me letitia cū vultu tuo: delectationes in dextera tua vsque in finem. ℣. Tu es, q̄ restitues hereditatem meam mihi. Adimplebis. Lectio quinta.

Neq3 enim nos, quę scimus ab ingenij bonitate, atq3 acumine scimus: sed q̄ illi nos viro impense affecti, ab illi⁹ lectione nunq̄3 discedimus: siquidem qui amant, ij ante omnes eorum facta norūt quos amāt, vt qui de ijs ipsis sint soliciti: id quod btūs hic veluti ostendēs ad Philippenses ait: Sicut est mihi iustū, vt hoc de vobis omnibus sentiam, eo q̄ habeā vos in corde, & in vinculis meis: & i defensione, & cōfirmatione euāgelij. ℟. Diligam te dñe virtus mea, dominus firmamentum meum. Et refugiū meum. ℣. Liberator meus, deus me⁹, adiutor meus. Et. Lectio vj.

Quapropter si & vos quoque i animū induxeritis huius lectioni studiosam, ac diligentē operā nauare, nihil sane erit quod aliud requirendū vobis sit. Verax est. n. Chr̄i sermo dicentis. Querite, & inuenietis: pulsate, & aperietur vobis. Ceterum, quandoquidem complures ex ijs, qui huc nobiscu3 conuenere, & liberorū educationē, & vxoris curam, & familię p̄uidentia3 suscepere: ob idq3 totos sese huic labori dare nō sustinent: attamen ipsi vos excitātes cōparate ad ea demū capiēda, q̄ alij collegerint, studij tantūde3 ijs quę dicta fuerint auscultandis, quantum pecunijs colligendis, impertientes: nam etsi turpe sit, tantū studij a vobis exigere, optabile tamen esset, si tantu3 saltem tribuatis. ℟. Domini est terra, & plenitudo eius, Orbis terrarum, & vniuersi qui habitant in eo. ℣. Ipse super maria fundauit eam, & sup flumina p̄parauit illam. Orbis. Gloria. Orbis. Lcō s. euāg. s3 Iohannē. I. vij.

In illo tēpore: Nuptię facte sunt i Cana Galileę, & erat mater Iesu ibi. Vocat⁹ est autem Iesus, & discipuli eius ad nuptias. Et reliqua. 2. ca.

Homilia s. Augustini episcopi.

Quod dñs inuitatus venerit ad nuptias, etiā excepta mystica significatiōe ꝯfirmare voluit, q̄ ipse fecit nuptias.

Futuri

Futuri enim erant, de quib' di xit Apostolus, prohibētes nubere, & dicētes q male essent nuptie, & q diabolus eas fecisset: cum idem dñs i euāgelio interrogatus, vtrū liceat homini dimittere vxorem suam ex qualibet causa, rñderit non licere, excepta causa fornicationis. In qua responsione, si meministis, hoc ait: Quod Deus coniunxit homo non separet. ℟. Ad te domine leuaui animam meã. De' meus in te cõfido, nõ erubescā. ℣. Custodi aīam meã, & eripe me. Deus. Lect. viij.

Et qui bene eruditi sunt i fide catholica, nouerunt q Deus fecerit nuptias, & sicut coniugium a Deo, ita diuortiū a diabolo fit. Sed propterea in causa fornicationis licet vxorē dimittere: quia ipsa esse vxor prior noluit, que fidem coniugalē marito nō seruauit. Nec ille q virginitatem deo vouent, quāquam ampliorem gradum honoris & sanctitatis in ecclesia teneant, sine nuptijs sunt: nã & ipse pertinent ad nuptias cum tota ecclesia, in quibus nuptijs sponsus est Christus. ℟.

Duo Seraphī clamabāt alter ad alterū: Sanctus, scūs, scūs, Dñs De' Sabaoth: Plena est oīs terra gloria eius. ℣. Tres sunt, q testimoniū dāt in celo Pater, Verbū, & Spiritus scūs: Et hi tres vnũ sunt. Sanctus. Gloria. Plena est.

Hoc ℟. semper octauo loco ab hac Dñica vsq ad Septua. & a iij. Dñica post Pentec. vsq ad Aduen. in Dñicis tantū. Le. ix.

Et per hoc ergo dñs inuitatus venit ad nuptias, vt coniugalis castitas firmaret, & ostenderetur sacramentum nuptiarũ: quia & illarum nuptiarum sponsus personã dñi figurabat, cui dictum est: Seruasti vinum bonum vsque adhuc. Bonum enim vinum Christus seruauit vsq adhuc, idest euangeliū suū. Ad Laud. vt i psalt. Ad Bñs. Añ. Nuptie facte sūt in Cana Galilee, & erat ibi Jesus cū Maria matre sua. Oro. Omnipotens sempiterne. 117. Deinde fiūt com. vt in .i. eiesp. sabbathi. Ad horas, & vesp. oīa vt i psalt. de dñica. Ad Mag. Añ. Deficiēte vino iussit Jesus impleri hydrias aqua, que i vinū conuersa est, halleluia. Oro. Omnipotens sempiterne. 117. Deinde Suffragia, vt supra.

FERIA TERTIA.

Et in alijs fer. vsq ad Septua. quādo occurrerit fieri de feria fit officiū, vt in Psalt. exceptis his que sunt propria. Oro vero dicitur de Dñica precedenti, & fit officium sicut in Psalterio. De epistola secūda beati Pauli apostoli ad Corinthios. Le. j.

Incipim' iterū nosmetipsos cōmēdare? aut nunqd egemus, sicut qdā, cōmendatitijs epistolis ad vos, aut ex vobis?

bis? Epistola nr̃a vos estis scri pta i cordibus nr̃is, que scit, et legit ab oibus hoibus: manifestati q̄ epistola estis Chri, ministrata a nobis, et scripta non atramento, sed spiritu dei viui: nō i tabulis lapideis, sed i tabulis cordis carnalib⁹. ℟. Quã ta magna multitudo dulcedinis tue dñe. Quam abscondisti timētibus te. ℣. Et perfecisti eis, q sperāt i te dñe, i cōspectu filiorum hoium. Quam. Lec. ij.

Fiduciā aūt talem habemus per Christū ad deū non quod sufficientes simus cogitar̃ aliquid a nobis, quasi ex nobis: sed sufficiētia nr̃a ex deo est. Qui et idoneos nos fecit ministros noui testamenti: non litera, sed spiritu. Litera eniȝ occidit, Spiritus autē viuificat. Quod si ministratio mortis, literis deformata i lapidib⁹ fuit in gloria, ita vt non possent intēdere filij Israel in facieȝ Moysi, propter gloriam vultus eius, que euacuatur: quomodo non magis ministratio spiritus erit in gloria? ℟. Adiutor me⁹ esto Deus. Ne derelinquas me. ℣. Neq̄ despicias me Deus salutaris meus. Ne. Lectio iij.

Nam si ministratio dānationis in gloria est, multo magis abundat ministeriuȝ iustitie in gloria. Nam nec glorificatum est qđ claruit in hac parte propter excellentem gloriam. Si eniȝ quod euacuatur per gloriā est: multo magis qđ manet, in gloria est. Habentes igitur talem spem, multa fiducia vtimur: et nō sicut Moyses ponebat velamen sup̄ faciem suam, vt non intēderent filij Israel in faciē eius, quod euacuatur; sed obtusi sunt sensus eoȝ. Usq̄ in hodiernum enim dieȝ idipsum velamen in lectiōe veteris testamenti manet non reuelatum, qm̄ in Chro euacuatur. ℟. Benedicam dñm in oi tempore: Semper laus eius in ore meo. ℣. In dño laudabit anima mea, audiant mansueti et letentur. Semper laus.

FERIA TERTIA.

De epistola secunda B. Pauli apostoli ad Corinthios. Lec. j. 5.ca.

Scimus enim, qm̄ si terrestris domus nostra hui⁹ habitationis dissoluatur, quod edificationē ex deo habemus, domū nō manufactaȝ, sed eternam in celis. Nā et in hoc ingemiscimus habitationē nr̃am, q̄ de celo est, superindui cupientes: si tamen vestiti, et non nudī inueniamur. Nam et qui sumus in hoc tabernaculo ingemiscimus grauati: eo q̄ nolumus expoliari, sed superuestiri, vt absorbeat quod mortale est a vita. ℟. Aurib⁹ percipe deus lacrymas meas, ne sileas a me: remitte mihi: Qm̄ incola ego suȝ apud te, et peregrin⁹. ℣. Cōplaceat tibi: vt eripias me: dñe ad adiuuādū me festina. Qm̄. Lec. ij.

Au

Audentes igitur semper & scientes quoniam dum sumus in hoc corpore peregrinamur a domino, (per fidem enim ambulamus, & non per speciem) audemus aut, & bonam voluntatem habemus magis peregrinari a corpore: & presentes esse ad dominum, & ideo contendimus siue absentes, siue presentes placere illi. Omnes enim nos manifestari oportet ante tribunal Christi, ut referat unusquisque propria corporis prout gessit, siue bonum, siue malum. ℟. Statuit dominus supra petram pedes meos, & direxit gressus meus deus meus. Et misit in os meum canticum nouum. ℣. Exaudiuit preces meas, & eduxit me de lacu miserie. Et. Lec. iij.

Scientes ergo timorem domini hominibus suademus, deo autem manifesti sumus: Spero autem & in conscientiis uestris manifestos nos esse. Non iterum commendamus nos uobis, sed occasionem damus uobis gloriandi pro nobis, ut habeatis ad eos qui in facie gloriantur, & non in corde. Siue enim mente excedimus, Deo: siue sobrii sumus, uobis. Charitas enim Christi urget nos: estimantes hoc, quoniam si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt, & pro omnibus mortuus est Christus: ut qui uiuunt, iam non sibi uiuant: sed ei, qui pro ipsis mortuus est, & resurrexit. ℟. Ego dixi domine miserere mei. Sana animam meam, quia peccaui tibi. ℣. Ab omnibus iniquitatibus meis eripe me domine. Sana.

FERIA TERTIA.

De epistola secunda B. Pauli apostoli ad Corinthios. Lec. j.

Has igitur habentes promissiones carissimi: mundemus nos ab omni inquinamento carnis & spiritus, perficientes sanctificationem in timore dei. Capite nos. Neminem lesimus, neminem corrupimus, neminem circumuenimus. Non ad condemnationem uestram dico, prediximus enim quod in cordibus nostris estis ad commoriendum, & ad conuiuendum. ℟. Ne perdideris me cum iniquitatibus meis. Neque in finem iratus reserues mala mea. ℣. Non intres in iudicium cum seruo tuo domine. Neque. Lectio secunda.

Multa mihi fiducia est apud uos: multa mihi gloriatio pro uobis. Repletus sum consolatione, superabundo gaudio in omni tribulatione uestra. Nam & cum uenissemus in Macedoniam, nullam requiem habuit caro nostra, sed omnem tribulationem passi sumus: foris pugne, intus timores. Sed qui consolatur humiles, consolatus est nos deus in aduentu Titi: non solum autem in aduentu eius, sed & in consolatione, qua consolatus est in uobis, referens nobis uestrum desiderium, uestrum fletum, uestram emulationem pro me: ita ut magis gauderem. ℟. Paratum cor meum

Deus paratū cor meum: Cantabo, et psalmū dicam dño. ℣. Exurge gloria mea, exurge psalterium et cithara, exurgam diluculo. Cantabo. Lectio iij.

Quoniam etsi contristaui vos in epistola, non me penitet: et si peniteret vidēs, quia epistola illa (etsi ad horam) vos contristauit: nunc gaudeo, non quia contristati estis, sed quia contristati estis ad penitentiam. Contristati enim estis secundū Deum, vt in nullo detrimentum patiamini ex nobis. Que enim secundū Deū tristitia est penitentiā in salutem stabilem operatur: seculi autem tristitia mortem operatur. ℟. Adiutor meus tibi psallā; quia deus susceptor meus es. Deus meus misericordia mea. ℣. Letabor, et exultabo in te, psallam nomini tuo altissime. Deus.

FERIA QVINTA.

De epistola secūda beati Pauli apostoli ad Corinthios. Lec. i.

c. 10. Ipse aūt ego Paulus obsecro vos per māsuetudinem, et modestiā Christi: qui in facie quidē humilis sum inter vos absens autē confido in vobis. Rogo aūt vos, ne presens audeā per eā confidentiam, qua existimor audere in quosdam, qui arbitrantur nos tanquam secundū carnem ambulem⁹. In carne.n.ambulātes, non secundum carnem militam⁹. ℟. Deus i te speraui, dñe, non confundar in eternū: in iustitia tua libera me: Et eripe me. ℣. Inclina ad me aurē tuam, et salua me. Et. Lectio ij.

Nam arma militie nostre non sunt carnalia, sed potētia Deo ad destructionē munitionum, cōsilia destruentes, et oēm altitudinem extollentem se aduersus scientiam Dei, et in captiuitatem redigentes oēm intellectum in obsequium Christi, et in promptu habentes vlcisci omnem inobedientiam, cum impleta fuerit vestra obedientia. Que secundum faciem sunt videte. Siquis confidit sibi Christi se esse, hoc cogitet iterū apud se: quia sicut ipse Christi est, ita et nos. ℟. Repleatur os meum laude tua, vt hymnū dicam glorie tue: tota die magnitudinem tuam: noli me proijcere in tempore senectutis. Dum defecerit i me virtus mea: ne derelinquas me. ℣. Gaudebunt labia mea cum cantauero tibi. Dum. Lectio iij.

Nam et si amplius aliquid gloriatus fuero de potestate nostra, quam dedit nobis dñs in edificationē, et nō in destructionem vestrā, non erubescam. Vt autem non existimer tanquam terrere vos per epistolas: quoniam quidem epistole, inquiunt, graues sunt et fortes, presentia autem corporis infirma, et sermo contēptibilis: hoc cogitet qui eiusmodi est, quia quales sumus verbo per epistolas absentes, tales et presētes in facto. Nō enim audemus inserere,

ferere, aut cōparare nos quibus dā q seipsos cōmendant, sed et ipsi in nobis nosmetipsos metiē tes, et cōparantes nosmetipsos nobis. R. Gaudebūt labia mea cū cantauero tibi: Et aīa mea quam redemisti dñe. V. Sed et lingua mea meditabit iustitiā tuam: tota die laudē tuam. Et.

FERIA SEXTA.

De epla secunda beati Pauli Apostoli ad Corinthios. Le. j.

.12. Si gloriari oportet, nō ex pedit quidem. Ueniam autem ad visiones, et reuelatio nes dñi. Scio hoiem in Christo ante annos quatuordecim (siue in corpore, siue extra corpus, ne scio, Deus scit) raptum huius modi vsq ad tertium cęlum. Et scio huiusmodi hominem (siue in corpore siue extra cor pus nescio, Deus scit) qm ra ptus est in paradisum, et audi uit arcana verba, quę non licet homini loqui. R. Confitebor ti bi dñe Deus in toto corde meo et honorificabo nomē tuū in ę ternum. Quia misericordia tua domine magna est super me. V. Deus meus es tu, et confitebor tibi, Deus meus es tu, et exalta bo te. Quia. Lectio secunda.

Pro huiusmodi gloriabor: pro me autē nihil, nisi in infirmitatibus meis. Nā, et si vo luero gloriari, nō ero isipiēs: ve ritatē enī dicā. Parco autem neqs me existimet supra id qd videt in me, aut aliquid audit ex me. Et ne magnitudo reue lationū extollat me, dat' est mi bi stimulus carnis meę angel'. sa tanę, q me colaphizet: propter qd ter dñm rogaui, vt discede ret a me: et dixit mihi: Sufficit tibi gratia mea: nā virtus in in firmitate pficitur. R. Miseri cordia tua dñe magna est sup me. Et liberasti animā meam ex inferno inferiori. V. In die tribulatiōis meę clamaui ad te qr exaudisti me. Et. Lectio iij.

Libēter igitur gloriabor in infirmitatibus meis, vt inhabitet in me virtus Christi. Propter quod placeo mihi in infirmitatibus meis, in cōtume lijs, in necessitatibus, in psecu tionibus, in angustijs pro Christo. Cū enim infirmor, tūc potens sum. Factus sum insipiens: vos me coegistis. Ego enim a vobis debui cōmendari. Nihil enim minus feci ab ijs, qui sunt su pra modū apostoli, tametsi ni hil sum. R. Factus est mihi dominus in refugium, Et Deus meus in auxilium spei meę. V. Eripuit me de inimicis meis fortissimis, et factus est domi nus protector meus. Et.

SABBATHO.

Solet fieri de Beata Maria: De epistola scda Beati Pauli Apostoli ad Corinthios. Le. j.

Ecce tertio hoc venio ad ca.1. vos, vt i ore duor, vel triū testiū stet oē verbū. Prędixi e nī, et pdico, vt psens vobis, et

nūc absens his, q ante peccaue-
rūt & ceteris oībus, qm̄ si vene/
ro iterū nō parcā. An experimē
tū q̄ritis eius, q in me loquitur
Chūs? q in vobis non infirmat,
sed potēs est in vobis. Nā etsi
crucifixus est ex īfirmitate, sed
viuit ex virtute Dei. Nā & nos
infirmi sumus in illo: sed viui/
mus cum eo ex virtute Dei in
nobis. Lectio secunda.

Vosmetipsos tētate: si estis
in fide: ipsi vos ꝓbate. An
nō cognoscitis vosmetipsos, qa
Chūs Jesus i vobis est? nisi for/
te reprobi estis. Spero aūt q̄ co
gnoscitis, q: nos nō sum⁹ repro
bi. Oram⁹ aūt deū vt nihil ma
li faciatis: nō vt probati appa/
ream⁹, sed vt vos qd̄ bonū ē fa/
ciatis, nos aūt vt reprobi sim⁹.
Nō eñ possum⁹ aliqd aduersus
veritatē, sed ꝓ veritate. Gaude
mus eniz, qm̄ nos infirmi sum⁹,
vos aūt potētes estis. Hoc & ora
mus vr̄az ꝯsummationē. Le. iij.

Ideo hec absens scribo, vt
nō presens durius agam
ſm potestatem, quā dn̄s dedit
mihi in edificationem, & non in
destructionem. De cetero fra/
tres gaudete: pfecti estote, ex/
hortamini, idem sapite, pacem
habete: & de⁹ pacis, & dilectio/
nis erit vobiscū. Salutate in/
uicem in osculo sancto. Salutāt
vos sancti. Gratia domini no/
stri Jesu Chūi: & charitas Dei,
& communicatio sancti spirit⁹
sit cum omnibus vobis. Amen.

Ad Vesp. Pro Dñica iij. Orō.

Omnipotēs sempiter-
ne Deus, infirmitatē
nr̄az propitius respi/
ce: atq; ad protegen/
dū nos, dexteraz tuę maiestatis
extende. Per dominū nostrum.

DOMINICA IIII.
post Epiphaniam.

Ad Mat. oīa vt in Psalterio.
Incipit epistola B. Pauli apo
stoli ad Galatas. Lectio prima.

Paulus Apostolus
nō ab hominibus
neq; per hominē,
sed ꝑ Jesuz Chri
stum, & Deū pa/
trē, q suscitauit
euz a mortuis: & q mecum sunt
omnes fratres ecclesiis Gala/
tie. Gratia vobis, & pax a Deo
patre nostro, & dn̄o Jesu Chri/
sto, qui dedit semetipsum pro
peccatis nostris, vt eriperet nos
de p̄senti seculo nequā ſm vo/
luntatem Dei, & patris nostri,
cui est gloria in secula seculo/
rum. Amen. ℟. Domine ne in
ira tua arguas me. fol. 188.
℟la dn̄r de dn̄ica p̄ced. in oib⁹
Dn̄icis vsq; ad Septua. Lec. ij.

Miror q̄ sic tā cito trāsfe/
rimini ab eo, q vos voca
uit i gratiā Chūi i aliud euāge
liū: qd̄ nō est aliud, nisi sūt aliq,
q vos ꝯturbāt, & volūt cōuerte/
re euāgeliū Christi. Sed licet
nos, aut angelus de celo euāge
lizet vobis, preterquā qd euan/
gelizauim⁹ vobis, anathema sit.
Sicut

Sicut prędiximus: et nunc iterum dico. Siqs vobis euangelizauerit pter id, qd accepistis: anathema sit. Modo enim hominibus suadeo, an Deo? an q̄ro hominibus placere? Si adhuc hominibus placerem, Christi seruus nō essem. ℟. Deus, qui sedes super thronum. 118. Lectio iiij

Notum enim vobis facio fratres euāgeliū, quod euangelizatum est a me, quia non est sm hominem: neque enim ego ab homine accepi illud, neque didici, sed per reuelationem Jesu Christi. Audistis enim cōuersationem meā aliquādo in Judaismo, qm̄ supra modū persequebar Ecclesiam Dei, et expugnabam illam, et proficiebam in Judaismo supra multos coętaneos meos in genere meo, abundantius ęmulator existens paternarum mearum traditionum. ℟. H. dextris est mihi dominus. 118.

De expositiōe s. Augustini epi in epistolam ad Galatas L. iiij

Causa ppter quā scribit apls ad Galatas: hęc est: vt intelligāt grām Dei id secum agere, vt sub lege iā nō sint. Cū enim pdicata eis esset euāgelij gr̄a, nō defuerunt quidā ex circuncisione, quāuis Christiani noie, nondū tamen tenentes ipsum gratię beneficium, et adhuc volētes esse sub onerib⁹ legis, q̄ dn̄s Deus iposuerat nō iustitię seruiētib⁹ sed pctō: iustā scilicet legē iustis hoīb⁹ dādo ad demōstrāda peccata eorum, nō auferenda. Nō enim aufert peccata, nisi gracia fidei, q̄ p dilectionē operat. ℟. Notas. 118. Lc. v.

Sub hac ergo gratia iā Galatas constitutos illi volebant constituere sub oneribus legis, asseuerantes nihil eis prodesse euangelium, nisi circunciderentur, et cęteras carnales Judaici ritus obseruationes subirent. Et ideo Paulū aplm suspectū habere cęperāt: a quo illis euangelium prędicatum erat, tanquam nō tenentem disciplinam cęterorū apostolorum qui gētes cogebāt Judaizare. ℟. Diligam te. 118. Lctō vi.

Talis qdē q̄stio est, et in epistola ad Romanos: verūtamē videt aliqd iteresse, q ibi ptētionē ipsā dirimit: literęq̄ cōponit, q̄ inter eos q ex Judęis, et eos q ex gētib⁹ crediderāt orta erat: cum illi tanquā ex meritis operum legis sibi redditū euāgelij pmiū arbitrarentur: qd pmiū i circūcisis tanq̄ immeritis nolebāt dari: illi ptra: Judęis se p̄ferre gestirent, tāq̄ interfectoribus dn̄i: In hac vero epistola ad eos scribit, qui iā commoti erāt auctoritate illorum, qui ex Judeis erant, et ad obseruationes legis cogebant. ℟. Domini est terra, et plenitudo. fol. 118

Lcō s. euā. sm Mattheū. l. viij.

In illo tēpore: Cum descē ca. 8.
disset Jesus de mōte, secu

 te sunt

te sunt euz turbę multę. Et reli.
Homilia s. Hieronymi presby.

De monte dño descendenti occurrunt turbe: q2 ad altiora ascendere nõ valuerũt. Et primum occurrit ei leprosus: necdũ enim poterat cũ lepra tam multiplicem in monte Saluatoris audire sermonẽ. Et notandũ q2 hic primus specialiter curatus est: secundus puer cẽturionis: tertia socrus Petri febriens in Capharnaũ: quarto loco qui oblati sunt a demonio vexati: quorũ spiritus verbo eyciebat, quãdo & omnes male habẽtes curauit. ℟. Ad te dñe leuaui. fol. 119. Lectio viij.

Et ecce leprosus veniens adorabat eũ dicẽs. Recte post pdicationẽ atq2 doctrinã signi offerř occasio: vt p virtutũ miracula, pteritus apud audiẽtes sermo firmetur. Dñe: si vis, potes me mundare. Qui voluntatem rogat, de virtute nõ dubitat. Et extendens manũ Jesus tetigit eum, dicens: Volo, mũdare. Ectendẽte manũ dño statim lepra fugit. Simulq2 csiderã, quã humilis, & sine iactãtia respõsio. Ille dixerat: si vis: Dñs respondit, Volo. Ille premiserat potes me mundare: & dñs iungit, & dicit, Mundare. Non ergo, vt plerĩq2 Latinorũ putant, iungendum est, & legendum, volo mundare. sed separatim: vt primum dicat, volo, deinde imperet, mundare.

℟. Duo Seraphĩz. 119. Le. ix.

Et ait illi Jesus, Vide nemini dixeris. Et re vera, qd erat necesse, vt sermonẽ iactaret, quod corpore pferebat? Sed vade, ostẽde te sacerdoti. Duas ob causas mittit euz ad sacerdotes. Primum pter humilitatẽ, vt sacerdotibus deferre videař: (erat eniz lege preceptum, vt qui mundati fuerãt lepra: offerret munera sacerdotibus:) deinde, vt mũdatũ vidẽtes leprosum, aut crederent saluatori, aut non crederent. Si crederent, saluarenř: si nõ crederent, inexcusabiles forẽt. Et simul, ne, quod in eo sępissime criminabantur, legem videretur infringere. Ad Bñs. Aña.

Cũ descẽdisset Jesus de mõte: ecce leprosus veniẽs adorabat cum dicens, Dñe, si vis potes me mundare: & extendẽs manũ tetigit euz dicens, Volo, Mundare. Ad Magnificat, Aña. Dñe, si vis, potes me mundare, & ait Jesus, Volo, Mundare.

FERIA SECVNDA.

De epistola Beati Pauli Apostoli ad Galatas. Lectio prima

O Insensati Galatę, qs vos fascinauit nõ obedire veritati? ante quorũ oculos Jesus Christus proscriptus est, & in vobis crucifixus. Hoc solum a vobis volo discere: Ex operib9 legis spiritum accepistis, an ex auditu fidei? Sic stulti estis: vt cum spiritu ceperitis, nunc car ca. 3.

ne

ne consumamini? Tanta passi estis sine causa: si tamē sine causa. Qui ergo tribuit vobis spiritum, et operatur virtutes in vobis, ex operibus legis, an ex auditu fidei? Sicut scriptum est: Credidit Abraham Deo, et reputatum est illi ad iustitiam. ℟. Quam magna. fol. 119.

Feria preterite hebdo. repetant per ordinem in omnibus ferijs vsq; ad Septuagesimā. Lec. ij.

Cognoscite ergo, qa q ex fide suut, hi sūt filij Abrahe. Prouidens autez scriptura, qa ex fide iustificat gentes de⁹, prenunciauit Abrahe: Quia benedicent in te oēs gentes. Igit qui ex fide sunt, benedicent cū fideli Abraham. Quicunque eniz ex operibus legis sunt, sub maledicto sunt. Scriptuz est enim: Maledictus omnis, qui non permanserit in omnibus, quę scripta sunt i libro legis, vt faciat ea. Lectio tertia.

Quoniam autez in lege nemo iustificat apud Deū: manifestū est, quia iustus ex fide viuit. Lex autez nō est ex fide: sed qui fecerit ea, viuet in illis. Christ⁹ nos redemit de maledicto legis, factus pro nobis maledictuz: quia scriptum est, maledictus omnis, qui pendet in ligno: vt in gentibus benedictio Abrahę fieret in Christo Jesu: vt pollicitationem spiritus accipiamus per fidem.

FERIA TERTIA.

De epistola Beati Pauli apostoli ad Galatas. Lect. prima.

State, et nolite iterū iugo seruitutis cōtineri. Ecce ego Paulus dico vobis, qm̄ si circūcidamini, Christus vobis nihil proderit. Testificor autez rursus omni homini circūcidēti se, qm̄ debitor est vniuersę legis faciendę. Euacuati estis a Christo. Qui in lege iustificamini, et a gratia excidistis. Nos eīn spū, ex fide spez iustitię expectamus. ℟. Auribus. 119. Lec. ij.

Nam in Christo Jesu neqꝫ circūcisio aliqd valet neque preputium, sed fides, q̄ per charitatez operatur. Currebatis bene: quis vos impediuit veritati non obedire? Nemini cō senseritis. Persuasio hęc nō est ex eo qui vocat vos. Modicuz fermentum totam massam corrumpit. Ego cōfido in vobis in domino, qꝫ nihil aliud sapietis. Qui autem conturbat vos, portabit iudiciuz quicunqꝫ est ille. Lectio tertia.

Ego aūt fratres si circuncisionē adhuc predico, qd adhuc psecutionē patior? ergo euacuatū est scādalum crucis. Utinam abscindantur qui vos conturbant. Uos enim in libertatem vocati estis fratres: tātū ne libertatem in occasionē detis carnis, sed per charitatē spiritus seruite inuicem. Omnis eniz lex in vno sermone implē

 tur

turr diliges proximum tuum sicut teipsum. Quod si inuicem mordetis et comeditis, videte ne ab iuice cõsumamini. Dico autẽ in Christo, spiritu ambulate, et desideria carnis nõ perficietis. Caro enim ɔcupiscit aduersus spiritum, spiritus autẽ aduersus carnem. Hęc enim sibi inuicem aduersantur, vt non quęcunque vultis illa faciatis.

FERIA QVARTA.

Incipit epistola B. Pauli apostoli ad Ephesios. Lec. prima.

PAulus Apostolus Jesu Christi per voluntatem Dei, omnibus sanctis, qui sũt Ephesi, et fidelib⁹ in Chrõ Jesu. Gratia vobis et pax a Deo patre nostro et dño Jesu Chrõ. Benedictus deus, et pater dñi nostri Jesu Christi: qui benedixit nos in omni benedictione spũali in cęlestibus in Christo, sicut elegit nos in ipso, ante mundi cõstitutionẽ, vt essemus sancti et immaculati in cõspectu eius i charitate. ℟. Ne pdideris. 120. L. ij.

QUi prędestinauit nos i adoptionem filiorũ p Jesum Christum, in ipsum, secundum propositũ voluntatis suę, i laudẽ glorię gratię suę, in qua gratificauit nos in dilecto filio suo: in quo habemus redemptionem per sanguinẽ eius, remissionem peccatorum, secundum diuitias gratię eius, quę superabũdauit in nobis, in omni sapientia et prudentia, vt notum faceret nobis sacramentũ voluntatis suę secũdũ beneplacitum eius, quod proposuit in eo, i dispẽsatione plenitudinis tẽporũ, instaurare oia in Christo, quę in cęlis, et quę in terra sunt in ipso. Lectio tertia.

IN quo etiam et nos sorte vocati sumus pdestinati secundum propositũ eius, qui operatur omnia secundum consilium voluntatis suę: vt simus in laudẽ glorię eius nos, q ante sperauimus in Christo. In quo et vos cum audissetis verbum veritatis, euangelium salutis vestrę, in quo et credentes signati estis spiritu promissionis sancto, qui est pignus hęreditatis nostrę, in redemptionẽ acqsitionis, et in laudem glorię ipsius.

FERIA QVINTA.

De epistola beati Pauli Apostoli ad Ephesios. Lec. prima.

OBsecro itaq; vos ego vinctus in dño, vt digne ambuletis vocatiõe, qua vocati estis, cũ oi humilitate, et mãsuetudine, cũ patiẽtia, supportãtes inuicẽ in charitate, soliciti seruare vnitatẽ spũs in vinculo pacis. Unũ corp⁹ et vn⁹ spũs, sicut vocati estis in vna spe vocationis vrę. Un⁹ dñs, vna fides, vnũ baptisma. Unus de⁹, et pr oiũ, q est sup oẽs, et p oia, et in oibus nobis. ℟. Deus in te. 120. L. ij. ca. 4.

UNicuiq; aũt nostrũ data est gratia secũdũ mẽsurã donationis

donationis Chri: propter quod dicit: Ascendēs in altum capti uam duxit captiuitatē, dedit dona hoibus. Quod autem ascē dit, quid est, nisi quia ⁊ descen dit primū in inferiores partes terrę? Qui descendit, ipse est ⁊ qui ascēdit super omnes cęlos, vt adimpleret omnia. Lect. iiij.

Et ipse dedit quosdā qdē apłos, quosdā aūt pphe tas, alios vero euangelistas, ali os autem pastores, ⁊ doctores, ad ꝯsummationē sctōꝝ, in opꝰ ministerij, in ędificationem cor poris Christi, donec occurra mus omnes in vnitatem fidei, ⁊ agnitionis filij Dei, in virum pfectum, in mēsurā ętatis pleni tudinis Chri, vt iam nō simus paruuli fluctuantes, ⁊ circun feramur omni vento doctrinę, in nequitia hominum, in astu tia ad circumuētionem erroris. Ueritatem autem facientes in charitate, crescamus in illo p omnia qui est caput Christus.

ca. 4

FERIA SEXTA.

De epistola B. Pauli apostoli ad Ephesios. Lectio prima.

ca. 5. Estote ergo imitatores dei, sicut filij carissimi, ⁊ ambulate in dilectione, sicut ⁊ Chris dilexit nos, ⁊ tradidit se metipsum p nobis oblationē, ⁊ hostiā deo in odorē suauitatis. Fornicatio aūt, ⁊ ois imūditia, aut auaritia nec noīet in vobis (sicut decet sctōs) aut turpitu do, aut stultilogū, aut scurrili tas, quę ad rem nōn ptinet, sed magis gratiarum actio. ℟. Confit ebor. 121. Lectio ij.

Hoc enim scitote intelligē tes, q omnis fornicator, aut immūdus, aut auarus (qd est idoloꝝ seruitus) non habet hereditatem in regno Christi ⁊ Dei. Nemo vos seducat inani bus verbis: ppter hęc enim ve nit ira Dei in filios diffidentię. Nolite ergo effici participes eo rum. Eratis enim aliquādo te nebrę, nunc autem lux in dño. Ut filij lucis ambulate. Lec. iij.

Fructus enim lucis est in omni bonitate, ⁊ iustitia ⁊ veritate, pbantes qd sit bene placitū deo. Et nolite cōicare operibus infructuosis tenebra rū, magis aūt redarguite. Quę enim in occulto fiūt ab ipsis, tur pe est ⁊ dicere. Oia aūt quę ar guūtur, a lumine manifestanł: omne enim quod manifestatur lumen est: propter quod dicit: Surge qui dormis, ⁊ exurge a mortuis, ⁊ illuminabit te Chrs.

SABBATHO.

Solet fieri de B. Maria.

De epistola B. Pauli apostoli ad Ephesios. Lectio prima.

Filij obedite parētibus ve stris in domino: hoc enim iustum est. Honora patrem tuū, ⁊ matrē tuā: (quod est manda tum primū in promissione) vt bene sit tibi: ⁊ sis longęuus sup terrā. Et vos patres nolite pro uocare ad iracundiam filios ve 6. ca.

 stros,

ftros, sed educate illos in disci/plina, ꝛ correptione dñi. Lc. iij.

Serui obedite dñis carnalibus, cũ timore, ꝛ tremore, in simplicitate cordis vestri, sicut Christo: nõ ad oculũ seruientes, quasi hoib⁹ placẽtes, sed vt serui Christi faciẽtes voluntatẽ dei, ex aio cũ bona volũtate seruientis, sicut dño, ꝛ non hominibus: scientes qm̃ vnusquisq; quodcunq; fecerit bonũ, hoc recipiet a dño, siue seruus, siue liber. Et vos dñi eadem facite illis, remittentes minas, scientes quod ꝛ illorum ꝛ vester dñs est in celis, ꝛ personarũ acceptio non est apud Deum. Lectio iiij.

De cetero frẽs ꝯfortamini in dño, ꝛ in potẽtia virtutis eius. Induite vos armaturã dei, vt possitis stare aduersus insidias diaboli: qm̃ non est nobis colluctatio aduersus carnẽ, ꝛ sanguinẽ, sed aduersus principes, ꝛ potestates: aduersus mũdi rectores tenebrarũ harũ, cõtra spũalia nequitie i celestib⁹. Propterea accipite armaturã Dei, vt possitis resistere in die malo, ꝛ in oibus perfecti stare.

Ad Vesp. Pro dñica iiij. Oro.

Deus, q nos in tãtis periculis ꝯstitutos pro humana scis fragilitate non posse subsistere: da nobis salutem mentis ꝛ corporis: vt ea, que pro peccatis nostris patimur, te adiuuante vincamus. Per dom.

DOMINICA QVARTA post Epiphaniam.

Incipit epistola B. Pauli apostoli ad Philippenses. Lect. j.

Paul⁹, ꝛ Timothe⁹ serui Jesu Christi omnibus sanctis in Christo Jesu, q sunt Philippis cum epis, ꝛ diaconib⁹. Gratia vobis ꝛ pax a deo prẽ nr̃o ꝛ dño Jesu Christo. Gratias ago Deo meo in omni memoria vestri (semp in cũctis orõnibus meis pro oibus vobis cũ gaudio deprecationẽ faciens) super cõmunicatione vestra in euãgelio Christi a prima die vsq; nunc cõfidẽs hoc ipsũ, qa qui cepit in vobis opus bonũ, perficiet vsq; in diẽ Christi Jesu: sicut est mihi iustũ, hoc sentire pro oibus vobis, eo q habeã vos in corde, ꝛ in vinculis meis in defensione, ꝛ confirmatione euãgelij, socios gaudij mei oẽs vos esse. ℟. Dñe ne in ira: 118. feria ij. Dñice post Epiph. L. ij.

Testis enĩ est mihi Deus quomodo cupiã oẽs vos esse in visceribus Jesu Christi. Et hoc oro, vt charitas vestra magis ac magis abundet in omni scientia, ꝛ in omni sensu: ꝛ ꝓbetis potiora, vt sitis sinceri, ꝛ sine offensa in diem Christi, repleti fructu iustitie per Jesũ Christum in gloriã ꝛ laudẽ dei. Scire aũt volo vos fratres, qa q̃ circa me sunt, magis ad ꝓfectũ venerũt euangelij,

euāgelij, ita vt vincula mea manifesta fierent in Chro in omni pretorio, et in ceteris oibus, vt plures e fratrib' i dño ɔfidētes in vinculis meis abūdātius auderent sine timore verbū dei loqui. ℟. Deus qui sedes. Le. iij.

Q Uidā quidē et pp inuidiā et cōtentionē, quidā autem pp bonam voluntatem Chrm predicant. Quidam ex charitate scientes, qm in defensione euāgelij positus sum. Quidam autem ex cōtētione Chrm annunciāt nō sincere, estimātes pressurā se suscitare vinculis meis. Quid enī? Duz omni modo siue per occasionem, siue per veritatem Chrs annunciet, et in hoc gaudeo: sed et gaudebo. ℟. A dextris est mihi dñs:

Ex libro Moraliū S. Gregorij Pape. Lectio quarta.

R Eplem' refectionib' corpus, ne extenuatum deficiat: extenuamus abstinētia, ne nos repletum premat: vegetamus hoc motibus, ne situ immobilitatis intereat: sed citi' hoc collocando sistimus, ne ipsa sua vegetatione succumbat: adiumentis hoc vestium tegimus, ne frigus interimat: et quesita adiumenta pijcimus, ne calor exurat. Tot igitur diuersitatibus occurrentes quid agimus, nisi corruptibilitati seruimus? vt saltem multiplicitas impensi obsequij corpus sustineat, quod anxietas infirme mutabilitatis grauat. ℟. Notas mihi fecisti. 118. Lectio quinta.

U Nde bene per Paulū dicit: Uanitati enim subiecta est creatura nō volens, sed pter eū, q subiecit eā i spe, qa et ipsa creatura liberabit a seruitute corruptionis in libertatē glorie filiorum dei. Uanitati quippe creatura nō volēs subditur: qa homo qui ingenite constantie statum volens deseruit, pressus iuste mortalitatis pondere, nolens mutabilitati sue corruptionis seruit. Sed creatura hec tunc a seruitute corruptionis eripiet, cū ad filiorum Dei gloriā i corrupta resurgēdo sublevabitur. ℟. Diligā. Lec. vi.

H Ic itaq electi molestia vincti sūt, qa adhuc corruptionis sue pena deprimunt: sed cū corruptibili carne exuimur, quasi ab his quibus nunc astringimur, molestie vinculis relaxamur. Presentari nanque iam deo cupimus, sed adhuc mortalis corporis obligatione ipedimur. Iure ergo vincti dicimur: quia adhuc incessum nostri desiderij ad Deum liberum non habemus. Unde bene Paulus eterna desiderans, sed tamen adhuc corruptionis sue sarcina portans, vinctus clamat: Cupio dissolui, et esse cum Christo. ℟. Domini est.

Lcō s. euāg. sm Mattheū. Lec. vij

I N illo tpe: Ascendēte Iesu in nauiculā, secuti sūt eum ca 8.

eum discipuli eius: et ecce mot⁹ magn⁹ factus est in mari, ita vt nauicula operiretur fluctibus, ipse vero dormiebat. Et reliq.
Homilia s. Hieronymi pres by.

Quintum signum fecit: qñ ascendens nauem de Capharnaum ventis imperauit et mari. Sextuz, quãdo in regione Gerasenorũ dedit potestatẽ dęmonibus in porcos. Septimum, qñ ingrediens ciuitatez suam paralyticũ secundũ cura uit in lectulo. Primus enim paralyticus est puer Cẽturionis. ℞. Ad te dñe. 119. Lectio viij.

Ipse vero dormiebat, et accesserũt ad eũ, et suscitauerunt eũ dicẽtes, Dñe salua nos. Huius signi typum in Jona legimus: qñ cęteris periclitantibus ipse securus est, et dormit, et suscitat, et imperio ac sacramento passionis suę liberat suscitantes. Tunc surgens imperauit ventis, et mari. Et hoc loco intelligimus, quod omnes creaturę sentiant creatorem. Quas enĩ increpauit, et quibus impe rauit, sentiunt imperantem: nõ errore hęreticorũ, qui omnia putãt animãtia, sed maiestate cõditoris, quę apud nos insensibilia, illi sensibilia sunt. ℞. Duo Seraphim. 119. Lect. ix.

Porro hoĩes mirati sũt dicentes: Qualis est hic, quia venti et mare obediunt ei? Non discipuli sed nautę, et cęteri qui in naui erant mirabantur. Sin autẽ quis cõtentiose voluerit, eos, qui mirabãtur fuisse discipulos: respondebimus, recte homines appellatos, qui needũ nouerant potentiã Saluatoris. Ad Bñs ãna. Ascẽdẽte Jesu in nauiculã: ecce motus magn⁹ fact⁹ est in mari, et suscitauerũt eũ discipuli eius dicẽtes: Dñe, salua nos, perim⁹. Ad Mag. ãna. Dñe salua nos, perimus: impera, et fac Deus tranquillitatez.

FERIA SECVNDA.

De epistola Beati Pauli apostoli ad Philippenses. Lect. j.

Itaq; fratres mei carissimi et desideratissimi gaudium meum, et corona mea: sic state in dño carissimi. Euodiaz rogo, et Syntychen deprecor idipsum sapere in dño. Etiam rogo et te germane compar, ad iuua illas: quę mecũ laborauerunt in euãgelio cũ Clemente, et cęteris adiutoribus meis, quorũ nomina sunt in libro vitę. ℞. Quam mag. 119. Lectio ij. ca. 4.

Gaudete in dño semper: iterũ dico, gaudete. Modestia vestra nota sit omnibus hominibus: dñs enim prope est. Nihil soliciti sitis: sed in omni oratione et obsecratione, cũ gratiarũ actione, petitiões vestrę innotescant apud deũ. Et pax dei, quę exuperat oẽz sensum, custodiat corda vestra et intelligentias vestras in Christo Jesu. Lec. iij.

De cętero fratres, quęcunq; sunt vera, quęcunq; pudica

quecunqȝ iusta, quecũqȝ sancta,
quecunqȝ amabilia, quecunqȝ
bone fame: si qua virtus, si qua
laus discipline, hec cogitate.
Que didicistis, et accepistis, et
audistis, et vidistis i me, hec agi
te: et deus pacis erit vobiscũ. Ga
uisus sum aũt in dño vehemen
ter, qm̃ tandẽ aliquãdo refloruis
tis pro me sentire, sicut et sentie
batis: occupati autem eratis.

FERIA TERTIA.

Incipit epl'a prima btĩ Pauli
Apostoli ad Colossenses. c.i. [c.1.]

Paulus Apl'us Je
su Chri per volũ
tatem Dei, et Ti
motheus frater,
hijs, qui sunt Co
lossis, sanctis et fi
delibus fratribus in Christo
Jesu. Gr̃a vobis et pax a Deo
patre nr̃o et dño Jesu Christo.
Gratias agimus Deo et patri
dñi nr̃i Jesu Chri semper pro
vobis orantes, audientes fidem
vestram in Christo Jesu, et dile
ctiones, quã habetis in sanctos
oẽs propter spem q̃ reposita est
vobis in celis, quam audistis i
verbo veritatis euãgelij, quod
puenit ad vos, sicut et in vniuer
so mũdo est, et fructificat, et cre
scit, sicut in uobis ex ea die qua
audistis, et cognouistis gratiã
dei i veritate, sicut didicistis ab
Epaphra carissimo cõseruo nr̃o,
qui est fidelis p vobis minister
Chri Jesu: q etiã manifestauit
nobis dilectionẽ ur̃am i spiritu.

R. Auribus percipe. 119. L. ij.

Ideo et nos, ex qua die au
diuimus, nõ cessamus pro
uobis orantes, et postulantes ut
impleamini agnitione uolunta
tis eius, in omni sapientia, et in
tellectu spirituali: vt ambuletis
digne deo per oia placẽtes, et in
omni opere bono fructificãtes,
et crescẽtes in sciẽtia dei, in om
ni uirtute cõfortati: secundũ po
tentiã claritatis eius, in oi pã
tiẽtia, et longanimitate: cũ gau
dio gratias agentes deo p̃ri, q
dignos nos fecit in partẽ sortis
sanctorũ in lumine. Lectio iij.

Qui eripuit nos de potesta
te tenebrarũ, et trãstulit i
regnũ filij dilectiõis sue, i quo
habemus redemptionẽ, et remis
sionẽ peccatorũ, qui est imago
Dei inuisibilis, primogenitus
ois creature: qm̃ in ipso cõdita
sunt uniuersa in celis, et i terra,
visibilia, et inuisibilia: siue Thro
ni, siue Dñationes, siue Princi
patus, siue Potestates, oĩa per
ipsum, et in ipso creata sunt, et ip
se est ante omnes, et omnia in
ipso constant. Et ipse est caput
corporis ecclesie, qui est prin
cipium, primogenitus ex
mortuis.

FERIA QVARTA.

De epl'a ad Colossenses. Lec. i.

Induite uos ergo sicut electi 3. c2.
dei, sancti et dilecti, viscera
mĩsericordie benignitatẽ, humili
tatẽ, modestiã, patiẽtiã, suppor
tantes inuicẽ, et donãtes vobis
metipsis

metipsis, si qs adversus aliquē habet querelam, sicut ⁊ dñs donauit vobis, ita ⁊ vos. Super omnia aūt hec charitatem habete, quod est vinculū pfectionis. Et pax Chri exultet in cordibus vestris, in qua ⁊ vocati estis in vno corpore: ⁊ grati estote. ℟. Ne pdideris. 120. Lc. ij.

Verbū Chri habitet i vobis abundanter in omni sapientia, docētes, ⁊ cōmonētes vosmetipsos in psalmis, hymnis, ⁊ canticis spiritualibus, in gratia cātantes in cordibus vestris deo. Oē quodcunqȝ facitis in verbo aut i opere, oia in noie dñi Jesu Chri facite, gratias agētes deo ⁊ patri p ipsum. Mulieres subdite estote viris sicut oportet, in dño. Uiri diligite vxores vr̄as, ⁊ nolite amari esse ad illas. Filij obedite parētib⁹ p oia: hoc enim placitū est, in dño. Patres nolite ad indignationē prouocare filios vestros, vt non pusillo animo fiant. Lectio iij.

Serui obedite p oia dñis carnalibus, nō ad oculū seruientes, quasi hoibus placētes, sed in simplicitate cordis timētes Deū. Qdcūqȝ facitis, ex aio operamini sicut dño, ⁊ non hoibus: sciētes, q a dño accipietis retributiōē hereditatis. Domino Chro seruite. Qui enim iniuriā facit, recipiet id qd iniq̄ gessit: ⁊ nō est personarum acceptio apud Deū. Dñi quod iustū est ⁊ ęquū, seruis prestate: scientes, q ⁊ vos dñz habetis in celo. Orationi instate, vigilātes in ea in gratiarū actionē.

FERIA QVINTA.

Incipit epla prima bti Pauli Apli ad Thessalonicēses. Lc. i.

Paul⁹, ⁊ Syluan⁹, ⁊ Timotheus, ecclę Thessalonicēsiū in Deo prē ⁊ dño Jesu Chro. Gratia vobis ⁊ pax. Gratias agim⁹ Deo semper pro oibus vobis, memoriā vestri facientes in oronibus nostris sine itermissione, memores operis fidei vestrę ⁊ laboris, ⁊ charitatis ⁊ sustinētię spei dñi nostri Jesu Christi ante Deū, ⁊ patrem nostrū. Scientes fratres dilecti, a Deo electionē vestrā: q: euangeliū nostrū nō fuit ad vos in sermone tantū, sed ⁊ in virtute, ⁊ in spiritu sancto, ⁊ in plenitudine multa, sicut scitis quales fuerimus i vobis pter vos. ℟. De⁹ in te spe. 120. L. ij.

Et vos imitatores nostri facti estis, ⁊ dñi, excipiētes verbū in tribulatiōē multa, cum gaudio spiritus sancti, ita vt facti sitis forma oibus credētibus in Macedonia, ⁊ in Achaia. A vobis enim diffamatus ē sermo dñi, nō solū in Macedonia, ⁊ i Achaia, sed ⁊ in oi loco fides vestra, q̄ est ad Deū, pfecta est, ita vt nō sit nobis necesse quicquā loqui. Ipsi enī de nobis annunciāt qualē introitū habue-

habuerim⁹ ad vos, ꝛ quomodo
puersi estis ad deū a simulacris,
seruire Deo viuo, ꝛ vero, ꝛ ex/
pectate filiū eius de celis quē
suscitauit ex mortuis Jesuz, q
eripuit nos ab ira vētura. L.iij.

N Am ꝛ ipsi scitis fratres in
troitum nostrum ad uos,
qa nō inanis fuit: sed ante pas/
si multa, ꝛ cōtumelijs affecti, si
cut scitis in Philippis, fiduciā
habuimus in Deo nostro loqui
ad vos euangeliū dei in multa
solicitudine. Exhortatio eni no
stra non de errore, neq; de im/
mūditia, neq; in dolo: sed sicut
probati sumus a Deo, vt crede
retur nobis euangeliū, ita loq/
mur, nō quasi hoibus placētes,
sed Deo, qui probat corda no/
stra. Neq; enim aliquādo fui/
mus in sermone adulationis si
cut scitis, neq; occasione auari
tie, Deus testis est: nec querē/
tes ab hominibus gloriam, ne/
que a vobis, neque ab alijs.

FERIA SEXTA.

De epla j. ad Thessalonic. L.j.

ca.4. D E cetero ergo fratres, ro
gamus vos ꝛ obsecram⁹
in dño Jesu, vt quēadmodū ac/
cepistis a nobis qūo oporteat
vos ambulare, ꝛ placere deo, sic
ꝛ ambuletis: vt abūdetis magis
scitis enim q̄ precepta dede/
rim vobis per dñz Jesum. Hec
est enīz volūtas Dei, sanctifica
tio vestra, vt abstineatis vos a
fornicatione: vt sciat vnusquis/
que vestrum vas suuz possidē/
re in sanctificatione, ꝛ honore,
non in passione desiderij, sicut
gentes que ignorant Deum.
R. Confitebor. a 21. Lectio ij.

E T ne quis supergrediat,
nec circūueniat in nego/
cio fratrem suum: quoniā vin
dex est dñs de his omnibus, si/
cut prediximus vobis, ꝛ testifi
cati sum⁹. Nō eniz vocauit nos
Deus in immunditiā, sed in sā/
ctificationē. Itaq; qui hec sper
nit, non hominem spernit, sed
Deum: qui etiam dedit spiritū
suum sanctum in nobis. L.iij.

D E charitate autē frater
nitatis, non necesse habe
mus scribere vobis: ipsi enim
vos a Deo didicistis, vt diliga
tis inuicem: etenim illud faci/
tis in omnes fratres in vniuer/
sa Macedonia. Rogamus au/
tem vos fratres: vt abundetis
magis, ꝛ operam detis, vt quie
ti sitis, ꝛ vt vestrum negocium
agatis, ꝛ operemini manibus
vestris, sicut precepimus vobis,
ꝛ vt honeste ambuletis ad eos
qui foris sunt, ꝛ nullius ali/
quid desideretis.

SABBATHO.

Solet fieri de B. Maria.

Incipit epla ij. bea. Pauli apo
stoli ad Thessalonicēses. L.j.

P Aulus, ꝛ Sylua/
nus, ꝛ Timothe⁹
Eccle Thessalo/
nicēsiū i Deo pr̄e
nro, ꝛ dño Jesu
Chro. Gra vobis
ꝛ pax

⁊ pax a Deo pře nřo, ⁊ dño Jesu Chřo. Grãs agere debem⁹ sẽp Deo pro vobis fratres, ita vt di gnũ est, qm̃ supercrescit fides vestra, ⁊ abũdat charitas vniuscuiusq; vestrũ in inuicẽ ita, vt ⁊ nos ipsi in vobis gloriemur i ec clesijs dei, pro patiẽtia vestra, ⁊ fide in oibus psecutionibus ve/stris ⁊ tribulationib⁹, quas su/stinetis in exẽpluz iusti iudicij Dei, vt digni habeamini in re/gno dei, p quo ⁊ patimini. Lc. iij.

Si tamen iustum est apud Deuz retribuere retributionẽ ijs, q vos tribulant: ⁊ vo/bis, qui tribulamini, requiẽ no biscum in reuelatione dñi Jesu de cęlo, cum angelis virtutis eius in flamma ignis dãtis vindictam ijs, qui non nouerunt Deum, ⁊ qui non obediunt euã gelio dñi nostri Jesu Christi. Qui pęnas dabunt in interitu ęternas a facie dñi, ⁊ a gloria virtutis eius, cum venerit glo/ficari in sanctis suis, ⁊ admir a bilis fieri in oibus qui crediderunt: qa creditum est testimo/nium nostrum sup vos in die il lo. In quo etiã oramus semp p vobis, vt dignet vos vocatione sua deus nř, ⁊ impleat omnẽ vo luntatẽ bonitatis sue, ⁊ opus fi/dei i virtute: vt clarificet nomẽ dñi nostri Jesu Chři in vobis, ⁊ vos in illo ẽm gratiã Dei no stri, ⁊ dñi Jesu Christi. Lec. iiij.

Rogamus aũt vos fratres per aduẽtũ dñi nři Jesu Chři, ⁊ nostrę ɔgregationis in ipsuz, vt nõ cito moueamini a vestro sensu, neq; terreamini, ne que p spũz, neq; p sermonẽ, neq; p epistolã tanq; p nos missaz; q̃si instet dies dñi. Nequis vos se ducat vllo modo, qm̃ nisi vene/rit discessio primũ, ⁊ reuelatus fuerit homo peccati, filius pdi/tionis, qui aduersatur, ⁊ extolli tur supra omne quod dicit de⁹ aut qd colit, ita vt in tẽplo Dei sedeat, ostẽdẽs se tanq; sit deus.

Ad Vesp. Oro. Dñica v. Oro.

Familiam tuam, q̃su/mus dñe, cõtinua pie tate custodi: vt q̃ i so la spe gratię cęlestis innititur: tua semper protectio ne muniatur. Per dominum.

DOMINICA V. post Epiphaniam.

Ad Mat. vt su. i Dñica ij. 118.

Incipit epistola prima B. Pauli apostoli ad Timotheũ. Le. i.

Paul⁹ Apostolus Jesu Chři ẽm imperium Dei Saluatoris no/stri, ⁊ Christi Je su spei nřę: Ti/motheo dilecto filio i fide, grã/ ⁊ misericordia ⁊ pax a deo pře ⁊ Christo Jesu dño nřo. Sicut rogaui te vt remaneres Ephesi cũ irem in Macedoniã: vt de/nunciares quibusdaz, ne aliter docerent, neq; intenderẽt fabu/lis, ⁊ genealogijs interminatis, quę questiones prestant magis, quam

quā edificationē Dei, q̄ est in fide. ℟ Dñe ne in ira. 118. L. ij.

Finis aūt p̄cepti est charitas de corde puro, & conscientia bona, & fide nō ficta. A quibus quidam aberrantes conuersi sunt in vaniloquium, volentes esse legis doctores, nō intelligentes, neque q̄ loquuntur, neq; de quibus affirmant. Scimus autem quod bona est lex: si quis ea legitime vtatur: scientes hoc, q̄a lex iusto nō est posita, sed iniustis, & nō subditis: impijs, & peccatorib⁹, scelerats, & cōtaminatis, patricidis & matricidis, homicidis, fornicarijs: masculoꝝ cōcubitorib⁹, plagiarijs, mēdacibus, periuris, & siquid aliud sanę doctrinę aduersatur: quę est secūdū euāgelium glorię beati Dei, quod creditum est mihi. Lectio iij.

Gratias ago ei, qui me cōfortauit i Chīo Jesu dño nostro: quia fidelē me existimauit, ponēs in ministerio, q̄ pri⁹ blasphemus fui, & persecutor, & cōtumeliosus: sed misericordiā Dei cōsecutus sum, q̄a ignorās feci i incredulitate. Supabundauit autē gratia dñi nostri cū fide & dilectione, q̄ est in Christo Jesu. Fidelis sermo, & omni acceptione dignus, q̄a Christ⁹ Jesus venit in hunc mūdū peccatores saluos facere, quoꝝ primus ego sū: sed ideo misericordiam consecutus sum, vt in me primo ostēderet Christus Jes⁹ omnem patientiā: ad informationem eoꝝ, qui credituri sūt illi in vitam ęternam.

De expositione s. Ambrosij epi in epīas B. Pauli Apli. L. iiij.

Humanus sermo, & oi acceptione dign⁹: q̄a Christus Jesus venit in hunc mundum peccatores saluos facere. Quid tam gratum, tamque iucūdum quam peccatoribus indulgentiam pdicare? Quis enim sine peccato est, vt hoc munus non cum omni gratiarum actione suscipiat, Deum auctorem huius pferens, & collaudās in Chīo? Qui vt hoīes peccatis ablueret, de celestib⁹ ad terrena descēdēs: carnē pti accepit, terrenis se admiscuit, vt eū celestē afficeret. Mori se pass⁹ est, vt illū morte erutū paradiso redderet immortalē. ℟. Notas mihi. 118. Lectio quinta.

Quis hęc beneficia non infinitū extollat, q̄ De⁹ pstitit homini: dñs seruo, conditor creaturę: vt plus esset adhuc in beneficijs humanis, quā cum fecit quę non erant, postea quā fecit. Etenim derelict⁹ ab his, & ꝯtemptus, & ꝯtumelijs appetit⁹, addidit ab beneficia nō requisitus vt gratior esset, q̄ pl⁹ preferendus, dum reparat, quā cum fecit: vt ostenderet vnū se esse, qui hęc omni possit.

Sit sic Christus p̄sidiū tulit homini, vt puritatē suā nō violaret, nec amitteret potestatem

potestatē. Hoīem enim se nasci voluit, pro certo habēs, carnis cōtactu minime se violari. Cōuersationi humanę se miscuit, sciēs peccatis se corrūpi nō posse. Occidi se passus est, non nescius mortē sibi dñari nō posse, sed eā sua opprimere potestate. Hęc ergo gessit, vt oīa se posse doceret. Humilitas enim ista nō ad diminutionem eius proficit, sed ad gloriam: & nō solū eius, verum etiam in ipsum credentium: Dignitas est enim seruum esse potētis. Tu autē domine. Lcō s. euā. sm Mattheū. L. vij.

c. 13. In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis parabolam hāc. Simile est regnū cęlorum homini, qui seminauit bonum semen in agro suo. Et rel. Homilia sancti Augustini epi.

Cum negligenti⁹ agerēt prępositi ecclesię, aut cū dormitionem mortis acciperent apostoli: uenit diabolus, & superseminauit eos, quos malos filios dñs interpretatur. Sed recte queritur vtrum heretici sint: aut male viuentes catholici. Possunt enim dici filij mali, etiā hęretici: qa ex eodē euāgelij semine, & Chri noie pcreati, prauis opinionibus ad falsa dogmata conuertuntur. ℟. Ad te dñe leuaui. 119. f. viij.

Sed qd dicit eos i medio tritici seminatos: quasi videnf illi significari, qui vni⁹ cōmunionis sunt. Verumtamen qm̄ dñs agrum ipsum nō ecclesiam, sed hunc mundū interpretatus est, bene intelliguntur hęretici, qa nō societate vnius ecclesię vel vnius fidei, sed societate soli⁹ noīs Christiani i hoc mundo permiscentur bonis. At illi, qui in eadē fide mali sunt, palea potius quam zizania reputantur: quia palea etiam fundamentū ipsum habet cū frumento, radicemqꝫ cōmunem. L. ix.

In illa plane sagena, qua pcluduntur & mali, & boni pisces, non absurde mali catholici intelligunf. Aliud est enim mare, quod magis mundum istum significat: aliud sagena, quę vnius fidei, vel vnius ecclesię communionē videtur ostēdere. Inter hęreticos & malos catholicos hoc interest, qđ hęretici falsa credunt, illi autem vera credentes non viuunt ita vt credunt. Ad Bñs Añā. Dñe nōne bonum semen seminasti i agro tuo? vnde ergo habet zizania? & ait illis: Hoc fecit inimicus homo. Ad Mag. Añā. Colligite primū zizania, & alligate ea in fasciculos ad cōburēdum: triticum autem cōgregate in horreum meum, dicit dñs.

FERIA SECVNDA

De epistola beati Pauli Apostoli ad Timotheum. Lectio i.

Fidelis sermo. Siquis episcopatū desiderat, bonū opus desiderat: oportet enim episcopū irreprehēsibilē esse, vnius

vxoris

vxoris virũ, sobriũ, prudẽtẽ, ornatũ, pudicũ, hospitalẽ, doctorẽ, nõ vinolẽtũ, non percussorẽ, sed modestum, non litigiosum, nõ cupidũ, sed suę domui bene pręposítũ, filios habentẽ subditos cũ omni castitate. Siqs autẽ domui suę pręesse nescit, quo modo ecclesię Dei diligẽtiã habebit? Nõ neophytũ: ne in superbiã elat⁹ in iudiciũ incidat diaboli. Oportet autẽ illũ ⁊ testimoniũ habere bonũ ab ijs, q foris sunt: vt non in opprobriũ incidat, ⁊ in laqueũ diaboli. ℟. Quam magna. 119. Lectio ij.

Diacones similiter pudicos, non bilingues, non multo vino deditos, nõ turpe lucrũ sectantes, habẽtes mysteriũ fidei in ↄsciẽtia pura. Et hi aũt probẽtur primũ, ⁊ sic ministrẽt nullũ crimẽ habẽtes. Mulieres similiter pudicas, nõ detrahentes, sobrias, fideles in oib⁹. Diacones sint vnius vxoris viri, q filijs suis bene pśint, ⁊ suis domibus. Qui enim bene ministrauerint, gradu3 bonũ sibi acquirent, ⁊ multam fiduciam in fide quę est in Christo Iesu.

Lectio tertia.

Hec tibi scribo fili Timothee, sperãs mẽ ad te venire cito: si autẽ tardauero, vt scias quõ oporteat te in domo Dei cõuersari, quę est Ecclesia Dei viui, colũna ⁊ firmamẽtũ veritatis. Et manifeste magnũ est pietatis sacramẽtũ: qđ manifestatus est in carne, iustificatũ est in spiritu: apparuit angelis, prędicatũ est gentibus, creditũ est in mundo, assumptum est in gloria. Spiritus autem manifeste dicit, quia in nouissimis tẽporibus discedent quidam a fide, attendentes spiritibus erroris, ⁊ doctrinis demoniorum.

FERIA TERTIA.

Incipit Epistola ij. B. Pauli apostoli ad Timotheum. Lec. j.

Paul⁹ Apls Iesu Christi per volũtatẽ Dei secũdũ promissionẽ vitę quę est in Christo Iesu, Timotheo carissimo filio: Gratia, ⁊ misericordia, ⁊ pax a Deo patre, ⁊ Christo Iesu, dño nostro: Gratias ago Deo meo cui seruio a ꝓgenitoribus meis in conscientia pura, q sine intermissione habea3 tui memoria3 in orationib⁹ meis nocte ac die, desiderãs te videre, memor lacrymarũ tuarũ: vt gaudio implear, recordationẽ accipiens eius fidei, quę est in te non ficta, quę ⁊ habitauit primum in auia tua Loide, ⁊ matre tua Eunice, certus sum autẽ quod ⁊ in te. ℟. Auribus percipe. 119. Lect. ij.

Propter quam causa3 admoneo te, vt resuscites gratiã Dei, quę est in te per impositionẽ manuu3 mearũ. Non enim dedit nobis Deus spũ3 timoris, sed virtutis, ⁊ dilectiõis,

& sobrietatis. Noli itaq; erubescere testimoniũ dñi nostri, neq; me vinctum eius: sed collabora euãgelio secũdũ virtutẽ Dei, q nos liberauit, & vocauit vocatione sua sancta, nõ secũdũ opera nostra, sed secundũ propositum suũ, & gratiã, quę data est nobis in Christo Jesu ante tẽpora secularia. Lectio tertia.

Manifestata est autẽ nunc per illuminationẽ Saluatoris nostri Jesu Christi, qui destruxit quidẽ mortẽ, illuminauit autẽ vitã, & incorruptionẽ p euangelium: in quo positus sum ego pdicator, & apostolus, & magister gentium. Ob quam causam etiã hęc patior, sed non ɔfundor. Scio enĩ cui credidi, & certus sum, quia potens est depositum meum seruare in illum diem. Formam habe sanorum verborum, quę a me audisti in fide, & in dilectione in Christo Jesu.

FERIA QVARTA.

De epistola ij. B. Pauli apostoli ad Timotheum: Lectio j.

ca. 3. Hoc aũt scito, q in nouissimis diebus instabũt tempora periculosa: & erũt hoĩes se ipsos amantes: cupidi, elati, superbi, blasphemi, parẽtibus nõ obediẽtes, ingrati, scelesti, sine affectione, sine pace, criminatores, incõtinentes, immites, sine benignitate, pditores, proterui, tumidi, ceci, & voluptatũ amatores magis quã dei, hñtes spẽciẽ quidẽ pietatis, virtutẽ aũt eius abnegãtes. Et hos deuita. ℟. Ne perdideris. 120. Lect. ij.

Ex his enĩ sunt, qui penetrãt domos, & captiuas ducunt mulierculas oneratas peccatis, quę ducunt varijs desiderijs: semper discẽtes, & nunquam ad scientiam veritatis peruenientes. Quemadmodũ autẽ Jannes, & Mambres restiterũt Moysi, ita & hi resistũt veritati, homines corrupti mente, reprobi circa fidem: sed vltra non proficient: insipientia enim eorum manifesta erit omnibus, sicut & illorũ fuit. L. iij.

Tu autẽ assecutus es meã doctrinã, institutionẽ propositum, fidem, longanimitatẽ, dilectionẽ, patientiã, persecutiones, passiones, qualia mihi facta sunt Antiochię, Iconij, & Lystris: quales psecutiones sustinui: & ex omnibus eripuit me dñs. Et oẽs qui pie volunt viuere in Christo Jesu, psecutionẽ patient. Mali autẽ hoĩes & seductores proficient in peius errantes, & in errorem mittentes.

FERIA QVINTA.

Incipit epistola B. Pauli apostoli ad Titum. Lectio prima.

Paulus seruus Dei, apłs autẽ Jesu Christi sm fidẽ electorũ Dei & agnitionẽ veritatis, quę sm pietatẽ est, in spem vitę ęternę, quã promisit, qui non mentitur Deus, ante tẽpora secularia:

cularia: manifestauit autē tēporibus suis verbū suū in pdicatione, q̄ credita est mihi ḡm pręceptū Saluatoris nostri Dei: Tito dilecto filio, ḡm cōmunem fidem: Gratia & pax a Deo pre, & Chro Jesu Saluatore nostro. ℞. Deus in te spera. 120. L. ij.

Huius rei gratia reliqui te Cretę, vt ea q̄ desunt corrigas, & cōstituas per ciuitates presbyteros, sicut & ego disposui tibi, siquis sine crimine est vnius vxoris vir, filios habens fideles, non in accusatione luxurię, aut non subditos. Oportet enim episcopū sine crimine esse, sicut dei dispēsatorē, nō superbū, nō iracundū, nō violentū, nō percussorem non turpis lucri cupidū, sed hospitalē, benignū, sobriū, iustum, sanctū, cōtinentē, amplectentē eū, qui ḡm doctrinam est, fidelem sermonem: vt potens sit exhortari in doctrina sana, & eos qui contradicunt arguere. Lectio iij.

Sunt enim multi etiā inobediētes, vaniloqui, & seductores, maxime q de circūcisione sunt, quos oportet redargui: q vniuersas domos subuertūt, docētes q̄ nō oportet turpis lucri grā. Dixit qdā ex illis pprius ipsorū ppheta: Cretenses semp mendaces, malę bestię, & ventres pigri. Testimoniū hoc verū est. Quā ob causam increpa illos dure: vt sani sint in fide, nō intendentes Judaicis fabulis, & mādatis hominū auersantiū se a veritate. Oia mūda mūdis: coinquinatis autem & infidelibus nihil est mundum.

FERIA SEXTA.

De Epistola B. Pauli apostoli ad Titum. Lectio prima.

Haec loquere & exhortare, & argue, cū oi imperio. Nemo te cōtemnat. Admone illos, principibus & potestatibus subditos esse, dicto obedire, ad omne opus bonum paratos esse, neminē blasphemare, non litigiosos esse, sed modestos, oēm ostendētes māsuetudinē ad oēs hoīes ca. 2. ca. 3. ℞. Confitebor. 121. Lectio ij.

Eramus enim aliquando & nos insipiētes, increduli, errantes, seruientes desiderijs, & voluptatibus varijs, in malitia, & inuidia agentes, odibiles, odientes inuicē. Cū autem benignitas & humanitas apparuit Saluatoris nr̄i Dei, nō ex operibus iustitię, quę fecimus nos, sed ḡm suā misericordiā saluos nos fecit: p lauacrū regenerationis, & renouationis spūs sācti, quē effudit i nos abūde, p Jesum Christū Saluatorē nostrum: vt iustificati gratia ipsius, hęredes simus secundum spem vitę eternę. Lect. iij.

Fidelis sermo ē. Et de his volo te cōfirmare, vt curēt bonis operibus pesse q credūt deo: Hęc sūt bona, & vtilia hominibus. Stultas aūt q̄stiones, & genealogias, & cōtētiones, &

pugnas legis deuita: sunt eniz inutiles, & vane. Hereticū hominem post vnā, & secundā correptionē deuita, sciēs, q̄ subuersus est, q̄ eiusmodi est, & delinq̄t cū sit ꝓprio iudicio cōdēnatus.

SABBATHO.

Solet fieri de B. Maria.

Incipit Epla B. Pauli Apostoli ad Philemonē. Lectio j.

PAulus vinctus Christi Jesu, & Timotheus frater Philemoni dilecto, & adiutori nr̄o, & Apphie sorori carissime, & Archippo cōmilitoni nostro, & Ecclesie, q̄ in domo tua est. Gratia vobis, & pax a deo pr̄e nr̄o, & dn̄o Jesu Chr̄o. Gr̄as ago Deo meo, sēper memoriaȝ tui faciēs in orationibus meis, audiens charitatē tuā, & fideȝ, quaȝ habes in dn̄o Jesu, & in oēs sanctos, vt ꝯmunicatio fidei tue euidās fiat in agnitione omnis operis boni in vobis in Christo Jesu. Lec. ij.

GAudiuȝ enim magnū habui, & cōsolationē in charitate tua, qd̄ viscera sanctorū requieuerūt per te frater. Propter quod multā fiduciam habens in Christo Jesu imperandi tibi quod ad rem ptinet, propter charitatē magis obsecro, cum sis talis, vt Paulus senex, nunc autē & vinctus Jesu Christi. Obsecro te pro meo filio, quē genui in vinculis, Onesimo: qui tibi aliquando inutilis fuit, nunc aūt & mihi & tibi vtilis, quem remisi tibi. Lectio iij.

TU autē illū, vt mea viscera suscipe, quē ego volueram mecū detinere, vt ꝑ te mihi ministraret in vinculis euangelij: sine ꝯsilio aūt tuo nihil volui facere: vti ne velut ex necessitate bonū tuū esset, sed volūtariū. Forsitā eniȝ ideo discessit ad horā a te, vt eternū illum reciperes, iam non vt seruū, sed ꝑ seruo carissimuȝ fratreȝ, maxime mihi, quāto autē magis tibi & in carne & i dn̄o? Si ergo hēs me sociuȝ, suscipe illū sicut me: si auteȝ aliquid nocuit tibi, aut debet: hoc mihi imputa. Ego Paulus scripsi mea manu.

Ad Vesp. Pro Dn̄ica vj. Oro.

PResta, q̄s oñs Deus: vt semp rationabilia meditātes, que tibi sunt placita, & dictis exequamur, & factis. Per dn̄m.

DOMINICA SEXTA.

post Epiphaniam.

Incipit epistola Beati Pauli Apostoli, ad Hebreos. Lect. j.

MUltifariā, multisq̄ modis olim deus loquens patribus in prophetis, nouissime diebus istis locutus est nobis in filio, quē ꝯstituit heredē vniuersorū, p quē fecit & secula: Qui cū sit splendor glorie, & figura substantie eius, portansq̄

tamq; oia verbo virtutis suę: purgationem peccatoꝝ faciens. sedet ad dexteram maiestatis i excelsis, tāto melior angelis effectus: quāto differentius prę illis nomē hereditauit. ℟. Domine ne in ira. 118. Lectio ij.

Cui enim dixit aliqñ angelorum: Filius meus es tu, ego hodie genui te? Et rursum: Ego ero illi in patrem, & ipse erit mihi in filium? Et cū iterum introducit primogenitum in orbem terrę dicit: Et adorent eum omnes angeli Dei. Et ad angelos quidē dicit: Qui facit āgelos suos spūs, & ministros suos flammā ignis. Ad filium autem. Thronus tuus Deus in seculum seculi, virga ęquitatis, virga regni tui. Dilexisti iustitiam, & odisti iniquitatem: propterea vnxit te Deus, Deus tuus oleo exultationis prę participibus tuis. Lectio iij.

Et tu in principio dñe terram fundasti: & opera manuum tuarū sunt cęli. Ipsi peribunt, tu autē permanebis, & omnes vt vestimentum veterascent Et velut amictū mutabis eos, & mutabuntur: tu autē idem ipse es, & anni tui nō deficiēt. Ad quem autem āgeloꝝ dixit aliquando: Sede a dextris meis, donec ponā inimicos tuos scabellum pedum tuoꝝ. Nonne oēs sunt administratorij spūs in ministeriū missi propter eos, q hereditatem capiunt salutis?

Sermo sancti Athanasii episcopi, contra Arianos. Lectio iiij.

Si personam, rem, ac tempus apostolici dicti, heretici cognoscerent, nunquā, humana in deitatem transferentes, tam impie, & stulte aduersus Christum sese habuissent. Id intueri licebit, si initium lectionis denuo repetitū probe excipias. Dicit enim apostolus. Multifariam, multisque modis olim Deus locutus est patribus nostris per ꝓphetas: vltimis autē diebus locutus est nobis in filio. Atq; ita paulo post dicit: Perfecta ab eo nostrorū peccatorum purificatione, ipsum sedere ad dexteram maiestatis i excelsis, tāto superiorē angelis factū, quāto pręstantius nomē prę illis sortitus est. Eo igitur tpe, quo nobis p filiū locutus est, cum peccatorū purgatio fieret, apostolicū dictū mētionē facit: Quando autem nobis locutus est i filio? aut quādo purgatio peccatoꝝ facta? aut quādo natus est homo, nisi post ꝓphetas, idque in vltimis temporibus? ℟. Notas mihi fecisti 118. ℣.

Deinde cū narratio haberetur d nostri cura ac dispensatione, deq; vltimis tēporibus, ad contextum argumēti ptinebat vt diceret, Deū neq; superioribus ętatibus tacitū fuisse, sed locutum esse per prophetas: & vbi prophetę suo officio perfuncti essent, & lex per ange

los sua edicta pronunciasset, et dñs ad nos migrasset, et ad ministrandum accessisset, tunc demũ necessario subintulit: Tãto melior angelis factus, ostẽdere volens, quãto dñs prę seruo excellat, tãto functione, officioqꝫ seruorũ filij administrationem meliorem fuisse. Lectio sexta.

Functiones igit discrimi nans apostolus, veterẽ et nouam, libere et cum fiducia ad Judęos i hęc verba scribit. Tãto melior angelis factus. Quapropter illa sentẽtia. Tãto melior angelis factus, non in totũ per comparationẽ dicta est, quod maior aut preciosior esset, neqꝫ quasi de cognatis eiusdẽqꝫ generis rebus, hęc verba intelligat: sed ideo prestantiorem illũ dixit, vt discrimẽ naturę filij ad res creatas indicaret.

Lcõ s. euãg. sm. Mattheũ. c. xiij.

c. 13. In illo tempore: Dixit Jesus turbis parabolam hanc. Simile est regnum cęlorum grano sinapis: quod accipiens homo seminauit in agro suo. Et reliquã.

Homilia s. Hieronymi presbyr.

Regnuꝫ cęlorũ prędicatio euãgelij est, et notitia scripturarũ, q̃ ducit ad vitã, et de qua dr ad Judęos. Auferetur a vobis regnũ dei, et dabit gẽti facienti fruct⁹ ei⁹. Simile est ergo huiuscemodi regnũ grano sinapis, qd accipiẽs homo seminauit i agro suo. Homo, qui seminat in agro suo, a plerisqꝫ Saluator intelligit, quod i animis credẽtiuꝫ seminet: ab alijs, ipse homo seminans i agro suo, hoc est in semetipso, et in corde suo.

℟. Ad te dñe leua. 116. L. viij.

Quis est iste, qui seminat, nisi sensus noster et animus: q suscipiens granum prędicationis et fouens, sementem humore fidei facit in agro sui pectoris pullulare? Prędicatio euangelij minima est omnibus disciplinis. Ad primam quippe doctrinam, fidem non habet veritatis, hominẽ Deũm, mortuum, et scandalum crucis prędicans. Confer huiusmodi doctrinam dogmatibus philosophorum, et libris eorum, et splendori eloquẽtię, et compositioni sermonuꝫ: et videbis, quãto minor sit ceteris seminib⁹ sementis euangelij. Lectio nona.

Sed illa cũ creuerit nihil mordax, nihil viuidũ, nihil vitale demõstrãt: totũ flaccet duꝫ, marcidũqꝫ ebullit in olera et in herbas, q̃ cito arescũt, et corruũt. Hęc aũt prędicatio, q̃ parua videbat in principio, cum vel i aĩa credentis, vel in toto mũdo sata fuerit, non exurgit i olera, sed crescit in arborẽ: ita, vt volucres celi (quas vel animas credentium, vel fortitudines Dei seruitio mãcipatas, sentire debemus) veniãt, et habitent i ramis eius. Ramos puto euãgelicę arboris, q̃ de grano sinapis

creuerit

creuerit, dogmatu3 esse diuersi tates: in quib⁹ supradictarū vo lucrum vnaqueque requiescit. Ad Bñs. Añа. Simile est re gnū celorū grano sinapis, quod minimum est oibus seminibus: cū aūt creuerit, maius est omni bus oleribus. Ad Mag. Añа. Simile est regnū celorū fermē to: quod acceptū mulier abscō dit in farine satis tribus, donec fermentatum est totum.

FERIA SECVNDA.

De epistola B. Pauli apostoli ad Hebreos. Lectio prima.

ca. 3. Unde fratres sācti, voca tionis celestis participes considerate apostolum & ponti ficē cōfessionis nostre Jesu3, q fidelis est ei qui fecit illū, sicut & Moyses in omni domo eius. Amplioris enim glorie iste pre Moyse dign⁹ est habitus, quā to ampliorem honorem habet domo qui fabricauit illa3. Ois nāq3 domus fabricatur ab ali quo: qui aūt oia creauit, Deus est. ℟. Quam ma. 119. Lect. ij. Et Moyses quidē fidelis erat in tota domo ei⁹, tā quā famulus: in testimoniū eorꝫ que dicenda erant: Christus ve ro tanq3 filius in domo sua: que domus sumus nos: si fiduciā & gloriam spei vsq3 in fine3 firmā retineamus. Quapropter: sicut dicit spiritus sanctus, Hodie si vocē eius audieritis, nolite ob durare corda vestra, sicut in ex acerbatione secundū diem ten tationis in deserto. Lectio iij. Uidete fratres, ne forte sit in aliquo vestrū cor ma lum incredulitatis discedēdi a Deo viuo: sed adhortamini vos metipsos p singulos dies, donec hodie cognominat: vt non ob duret qs ex vobis fallacia pec cati. Participes enim Christi effecti sumus: si tamen initium substātie eius vsq3 ad finem fir mum retineamus: dū dicitur, Hodie si vocē ei⁹ audieritis: no lite obdurare corda vestra, quē admodū in illa exacerbatione. Quidā eni3 audiētes exacerba uerūt: sed nō vniuersi, q pfecti sunt ab Aegypto per Moysen.

FERIA TERTIA.

De epistola B. Pauli apostoli ad Hebreos. Lectio prima.

Timeam⁹ ergo ne forte, re 4. ca. licta pollicatione intro eundi in requiem eius, existi metur aliquis ex nobis deesse. Etenim & nobis nunciatum est quemadmodum & illis: sed nō profuit illis sermo auditus, nō admistus fidei ex ijs, que audie runt. Ingrediemur enim in re quiem eius qui credidimus: quemadmodu3 dixit: Sicut iu raui in ira mea: si introibunt in requiem meā: & quidē operibus ab institutione mūdi perfectis. ℟. Auribus percipe. 119. L. ij. Dixit enim in quodam lo co de die septima sic: Et requeuit de⁹ die septima ab om nibus operibus suis. Et in isto

rursum: Si introibūt in requiē meā. Quoniā ergo superest introire quosdā in illā, et ij qbus prioribus annunciatum est non introierunt propter incredulitatem, iterum terminat diē quendam, hodie in Dauid dicendo post tantum temporis, sicut supradictum est: Hodie si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra. Lectio tertia.

Nam si eis Jesus requiē prestitisset, nunquā de alia loqueretur post hac die. Itaqꝫ relinquitur sabbatismus populo Dei. Qui enim ingressus est in requiem eius, etiam ipse requieuit ab operibus suis, sicut et a suis Deus. Festinemus ergo ingredi in illā requiem: vt ne in idipsum quis incidat incredulitatis exemplum. Uiuus est enim sermo dei, et efficax, et penetrabilior omni gladio ancipiti, et pertingens vsqꝫ ad diuisionem animę ac spiritus, compagum quoque ac medullarum: et discretor cogitationū, et intentionum cordis.

FERIA QVARTA.

De epistola B. Pauli apostoli ad Hebreos. Lectio prima.

ca.6. Quapropter intermittētes inchoationis Christi sermonem, ad perfectionem feramur, nō rursū facientes fundamentū pęnitentię ab operibus mortuis et fidei ad deū, baptismatum doctrinę, impositionis quoqꝫ manuū, ac resurrectionis mortuorum, et iudiciꝫ ęterni. Et hoc faciemus, siquidē permiserit deus. R. Ne perdideris. 120. L. ij.

Impossibile enī est, eos q semel sunt illuminati, gustauerunt etiam donum cęleste, et participes facti sunt spiritus sancti, gustauerunt nihilominus bonū Dei verbum, virtutesqꝫ seculi venturi, et prolapsi sunt, rursus renouari ad pęnitentiam, rursus crucifigētes sibimetipsis filium Dei, et ostentui habentes. Lectio tertia.

Terra enim sępe venientē super se bibens imbrem, et generans herbam opportunā illis, a qbus colitur, accipit benedictionē a Deo: proferens aūt spinas ac tribulos, reproba est et maledicto proxima, cuius consummatio in combustionē. Confidimus autē de vobis dilectissimi meliora, et viciniora saluti: tametsi ita loquimur. Nō enī iniustus Deus, vt obliuiscat operis vestri, et dilectiōis, quā ostēdistis in nomine ipsius, qui ministrastis sanctis, et ministratis.

FERIA QVINTA.

De epistola B. Pauli apostoli ad Hebreos. Lectio prima.

Hic enī Melchisedech, rex Salē, sacerdos Dei summi, q obuiauit Abrahę regresso a cęde regum, et benedixit ei: cui et decimas oiū diuisit Abraham: Primū quidē, q interpretat rex iustitię, deinde autē rex Salē, qd est rex pacis, sine patre, sine ma- 7.ca.

ne matre, sine genealogia, neq3 initium dierū neq3 finē vite ha bens, assimilatus aūt filio Dei, manet sacerdos in perpetuū.
℟. Dñe in te spe.120. Lectio ij.

Intuemini autē quantus sit hic, cui ꝛ decimas dedit de pręcipuis Abrahā patriarcha. Et quidē de. filijs Leui sacerdotium accipientes, mandatū habēt decimas sumere a populo um secūd legē, id est a fratribus suis, quamquā ꝛ ipsi exierunt de lūbis Abrahę. Cuius autem generatio nō annumeratur in eis, decimas sumpsit ab abrahā, ꝛ hūc, qui habebat repromissiones, benedixit. Le.iij.

Sine vlla autem cōtradictione, qđ minꝰ est, a meliore benedicitur. Et quidē decimas moꝛtētes hoīes accipiūt: ibi autem cōtestatur, quia viuit: ꝛ (vt ita dictū sit) per Abrahā ꝛ Leui, qui decimas accipit decimatus est: adhuc enim in lumbis patris erat quando obuiauit ei Melchisedech. Si ergo ꝯsummatio per sacerdotium Leuiticum erat: populus enī sub ipso legē accepit: quid adhuc necessariū fuit ƀm oꝛdinē Melchisedech aliū surgere
7.ca sacerdotē, ꝛ non ƀm oꝛdinē Aarō? Trāslato enī sacerdotio, necesse est, vt ꝛ legis trāslatio fiat.

FERIA SEXTA.

De epistola B. Pauli apostoli
11.c. ad Hebręos. Lectio j.

Est autē fides sperandarum substātia rerū, argumētū nō apparentiū. In hac enim testimoniū ꝯsecuti sunt senes. Fide intelligimꝰ aptata esse secula verbo Dei, vt ex inuisibilibꝰ visibilia fierent. Fide plurimā hostiā Abel quā Cain, obtulit Deo: ꝑ quā testimoniū ꝯsecutꝰ est esse iustus, testimoniū ꝑhibēte muneribus eiꝰ Deo, ꝛ per illā defunctus adhuc loquitur.
℟. Confitebor.121. Lectio ij.

Fide Enoch trāslatus est ne videret moꝛtem, ꝛ nō inueniebatur, q2 transtulit illū deus: Ante trāslationem enim testimonium habuit placuisse Deo. Sine fide autē impossibile est placere Deo. Credere enim opoꝛtet accedentē ad Deū quia est, ꝛ inquirentibus se remuneratoꝛ sit. Fide Noe responso accepto de ijs, quę adhuc nō videbantur, metuens, aptauit arcam in salutem domus suę, per quam damnauit mundū: ꝛ iustitię, quę per fidē est, hęres est institutus. Lectio tertia.

Fide, qui vocatur Abrahā, obediuit in locum exire, quem accepturus erat in hereditatē, exijt nesciens quo iret. Fide demoꝛatus est in terra repromissionis tanquā in aliena, in casulis habitando cū Isaac, ꝛ Iacob, cohęredibus repromissionis eiusdem: expectabat enim fundamenta habentem ciuitatem, cuius artifex ꝛ conditoꝛ Deus.

SABBATHO.
Solet fieri de B. Maria.
De epistola B. Pauli apostoli ad Hebreos. Lectio prima.

c. 13. Charitas fraternitatis maneat in vobis, et hospitalitatem nolite oblivisci. Per hanc enim placuerunt quidam: angelis hospitio receptis. Mementote vinctorum tanquam simul vincti: et laborantium, tanquam et ipsi in corpore morantes. Honorabile connubium in omnibus, et torus immaculatus. Fornicatores enim, et adulteros iudicabit Deus. Lectio ij.

Sint mores sine avaritia, contenti presentibus: ipse enim dixit: Non te deseram neque derelinquam: ita ut confidenter dicamus: Dominus mihi adiutor est: non timebo quid faciat mihi homo. Mementote prepositorum vestrorum, qui vobis locuti sunt verbum Dei: quorum intuentes exitum conversationis, imitamini fidem. Jesus Christus heri, et hodie, ipse et in secula. L. iij.

Doctrinis variis et peregrinis nolite abduci: optimum est enim gratia stabilire cor, non escis, que non profuerunt ambulantibus in eis. Habemus altare, de quo edere non habent potestatem qui tabernaculo deserviunt. Quorum enim animalium infertur sanguis pro peccato in sancta per pontificem, horum corpora cremantur extra castra: propter quod et Jesus, ut sanctificaret per suum sanguinem populum, extra portam passus est.

Sabb. Pro Dnica Septuag. Ad Vesperas. Capitulum.

Fratres: Nescitis quod hi: qui in stadio currunt omnes quidem currunt: sed unus accipit bravium: sic currite ut comprehendatis. 1. Cor. 9.

Hym. O lux beata Tri. 60. Vespertina. Ad Mag. Aña.

Dixit dominus ad Adam: De ligno quod est in medio paradisi ne comedas: in qua hora comederis: morte morieris. Oratio.

Preces populi tui, quesumus domine, clementer exaudi: ut qui iuste pro peccatis nostris affligimur, pro tui nominis gloria misericorditer liberemur. Per dominum.

℣. Benedicamus domino, hal. hal.
℟. Deo gratias, hal. hal. Et deinceps non d. hal. usque ad Sabbathum sctm. Sed post Deus in adiutorium. ubi dicebat. Hall. d. Laus tibi domine, rex eterne glorie.

Si in Dnicis a Septu. usque ad Dominicam in Albis occurrat festum dupl. vel semidu. transfertur in primam diem similiter festo non impedita.

DOMINICA
in Septuagesima.

Ad Matut. Invitatorium.
Preoccupemus faciem domini: Et in psalmis iubilemus ei. In psalmo d. loco Invit. Quod d. Dnicis dieb. usque ad l. Dnicam Quadrag. Hym. Primo dierum. Psal. Aña, et ℣. noc. de psalter. Incipit

Incipit Liber Genesis. Lectio j.

In principio creauit Deus celuz et terram. Terra autem erat inanis, et vacua: et tenebre erant super faciem abyssi, et spiritus domini ferebatur super aquas. Dixitque Deus. Fiat lux: et facta est lux. Et vidit deus lucem quod esset bona: et diuisit lucem a tenebris: appellauitque lucez diem, et tenebras noctem. Factumque est vespere, et mane dies vnus. Dixit quoque deus. Fiat firmamentuz in medio aquarum, et diuidat aquas ab aquis. Et fecit deus firmamentuz: diuisitque aquas que erant sub firmamento, ab his que erant super firmamentum. Et factum est ita. Vocauitque Deus firmamentum celum: et factuz est vespere et mane dies secundus. ℞. In principio creauit Deus celum, et terram, et fecit in ea hominez. Ad imaginem, et similitudinez suam. ℣. Formauit igitur deus homiez de limo terre, et inspirauit in faciem eius spiraculum vite. Ad. Lectio ij.

Dixit vero Deus: Congregetur aque, que sub celo sunt in locum vnum, et appareat arida: et factum est ita. Et vocauit deus aridam terram, congregationesque aquarum appellauit maria. Et vidit Deus, quod esset bonuz, et ait: Germinet terra herbam virentem: et facientez semen, et lignum pomiferum faciens fructum iuxta genus suum, cuius semen in semetipso sit super terram: et factum est ita. Et protulit terra herbam virentem, et facientem semen iuxta genus suum, lignumque faciens fructum, et habens vnumquodque sementez secundum speciem suam. Et vidit Deus, quod esset bonum: et factum est vespere, et mane dies tertius. Dixit autem deus: Fiant luminaria in firmamento celi, et diuidant diem ac noctem, et sint in signa, et tempora, et dies, et annos: et luceant in firmamento celi, et illuminent terram. Et factuz est ita. Fecitque deus duo luminaria magna: luminare maius, vt preesset diei, et luminare minus, vt preesset nocti, et stellas: et posuit eas deus in firmamento celi, vt lucerent super terram, et preessent diei ac nocti, et diuiderent lucem a tenebris. Et vidit deus, quod esset bonum: et factum est vespere, et mane dies quartus. ℞. In principio creauit deus celum et terram, et spiritus domini ferebatur super aquas. Et vidit deus cuncta, que fecerat, et erant valde bona. ℣. Igitur perfecti sunt celi, et terra, et omnis ornatus eorum. Et. Lectio iij.

Dixit etiam Deus: Producant aque reptile anime viuentis, et volatile super terram sub firmamento celi. Creauitque Deus cete grandia, et omem animaz viuentem atque motabilem, quam produxerant aque in species suas et omne volatile secundum genus suum.

fluum. Et vidit deus, q esset bonum, benedixitque eis dicens. Crescite, et multiplicamini, et replete aquas maris, auesque multiplicentur super terram. Et factum est vespere, et mane dies quintus. Dixit quoque Deus. Producat terra animā viuentem in genere suo, iumenta, et reptilia, et bestias terre secundum species suas. Factumque est ita. Et fecit Deus bestias terre iuxta species suas, et iumēta, et omne reptile terre in genere suo. Et vidit Deus quod esset bonum, et ait: Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram: et presit piscibus maris, et volatilibus celi, et bestijs, uniuerseqꝫ terre, omnique reptili, quod mouetur in terra. ℟. Formauit igitur dominus hominem de limo terre. Et inspirauit in faciē eius spiraculum vite, et factus est homo in animam viuentē. ℣. In principio fecit Deus celum et terram, et plasmauit i ea hominem. Et. Gloria. Et.

Ex li. de Enchiridion. S. Augustini episcopi. Lectio iiij.

Mortis suppliciū dñs homini cōminatus fuerat si peccaret: sic eum munerās libero arbitrio, vt tamē regeret imperio, terreret exitio: atqꝫ in paradisi felicitate, tanquā in vmbra vite, vnde iustitia custodita in meliora consecenderet, collocauit. Hinc post peccatuꝫ exul effectus, stirpem quoqꝫ suam, quā peccādo in se tanqꝫ in radice viciauerat, pena mortis, et dānationis obstrinxit: vt quicqd prolis ex illo et simul dāmnata per quaꝫ peccauerat coniuge, per carnalem concupiscentiā, in qua inobedientie pena similis retributa est, nasceretur, traheret originale peccatum, quo traheretur per errores doloresque diuersos ad illud extremum cum desertoribus angelis vitiatoribus, et possessoribus, et cōsortibus suis, sine fine supplicium. ℟. Tulit ergo dominus hominem, et posuit eum in paradiso voluptatis. Ut operaretur, et custodiret illū. ℣. Plātauerat autem dominus Deus paradisum voluptatis a principio, in quo posuit hominem quē formauerat. Ut operaret.

Lectio quinta.

Sic per vnum hoīem peccatuꝫ intrauit in mūdū, et p peccatū mors, et ita in omnes homines pertransiit, in quo oēs peccauerūt. Mundū quippe appellauit eo loco apostolus vniuersum genus humanū. Ita ergo res se habebāt. Iacebat i malis, vel etiā voluebatur, et de malis i mala precipitabatur totius humani generis massa dānata: et adiuncta parti eoꝝ, qui peccauerāt angeloꝝ luebat impie desertionis dignissimas penas. ℟. Dixit dñs Deus, nō est bonum hominem esse soluꝫ.

Faciamus

Faciam⁹ ei adiutoꝛium simile sibi. ℣. Ade vero non inueniebatur adiutoꝛ similis sibi: dixit vero Deus. Faciamus. Lec. vi.

AD irā quippe dei pertinet iustam quicquid ceca ⁊ indomita cōcupiscētia faciunt libenter mali, ⁊ quicquid manifestis opertisq; penis patiūtur inuiti: nō sane creatoꝛis desistente bonitate ⁊ malis angelis subministrare vitā, viuacemq; potētiā (que subministratio si auferat, interibunt) ⁊ hominum quamuis de propagine vitiata dānataq; nascentiū foꝛmare semina: ⁊ animare ⁊ oꝛdinare membꝛa per tempoꝛum etates, per locorum spatia, vegetare sensus, alimēta donare. Melius eniz iudicauit de malis benefacere, quaz mala nulla esse permittere. ℟. Immisit dominus sopoꝛem in Adā: ⁊ tulit vnaz de costis eius. Et edificauit costam, quaz tulerat dominus de Adam, in mulierem, ⁊ adduxit eam ad Adam, vt videret quid vocaret eaz: ⁊ vocauit nomen eius, Virago, quia de viro sumpta est. ℣. Cumq; obdoꝛmisset, tulit vnā de costis eius, ⁊ repleuit carnem pꝛo ea. Et edificauit. Gloꝛia. Et edifi.

Lcōꝛ. euāg. fm Mattheū. Lvij.

c. 20: IN illo tēpoꝛe: Dixit Jesus discipulis suis parabolaz hanc. Simile est regnuz celoꝛū homini patrifamilias, qui exijt pꝛimo mane conducere operarios in vineam suam. Et reliq.

Homilia S. Gregoꝛij Pape.

REgnuz celoꝛū homini patrifamilias simile dicitur, qui ad excollendaz vineā suam operarios conducit. Quis vero patrisfamilias similitudinez rectius tenet, quā cōditoꝛ noster? qui regit quos cōdidit, ⁊ electos suos sic in hoc mūdo possidet, quasi subiectos dñs in domo. Qui habet vineam, vniuersalē scilicet Ecclesiā: que ab Abel iusto, vsq; ad vltimū electum, qui in fine mundi venturus est, quot sanctos pꝛtulit, quasi tot palmites misit. ℟. Plantauerat autem dñs deus paradisuz voluptatis a pꝛincipio: In quo posuit hominem, quē foꝛmauerat. ℣. Pꝛoduxitq; dñs de humo omne lignū pulchꝛum visu, ⁊ ad vescendum suaue: lignum etiam vite in medio paradisi. In. Lectio viij.

HIc itaq; paterfamilias ad excolēdā vineaz suaz, mane, hoꝛa tertia, sexta, nona, ⁊ vndecima operarios conduxit: qa a mundi huius initio vsq; in finē ad erudiedā plebē fideliuz pꝛedicatoꝛes ꝯgregare nō destitit. Mane eteniz mundi fuit ab Adam usq; ad Noe: hoꝛa uero tertia a Noe usq; ad Abꝛahaz: sexta quoq; ab Abꝛahā usq; ad Moysen: nona autē a Moyse usq; ad Aduentum Dñi: undecima uero ab Aduētu Dñi usque ad finē mundi. In qua pꝛedicatoꝛes

dicatores sancti apli missi sunt, q mercedé plená & tarde uenié tes acceperunt. ℟. Ecce Adá quasi unus ex nobis factus est, sciés bonű & malű. Uidete, ne forte sumat de ligno uitę, & ui uat in ęternuz. ℣. Fecit quoqȝ dńs De⁹ Adę tunicá pelliceá, & induit eű, & dixit. Uidete. Lc. iij.

AD erudiendá igitur dńs plebem suá, quasi ad ex colendá uineam suá nullo tem pore destitit operarios mittere quia & prius per patres, & post modum per legis doctores & prophetas, ad extremum uero per apostolos: dum plebis suę mores excoluit: quasi per ope rarios in uinecę cultura magno pere laborauit: quáuis in quoli libet modulo uel mésura, quis quis cum fide recta bonę predi cator actionis extitit, huius ui neę operarius fuit. Operator ergo mane, hora tertia, sexta, & nona: antiquus ille Hebraicus populus designatur: qui in e lectis suis ab ipso mundi exor dio: dum recta fide Deum stu duit colere: quasi non destitit in uineę cultura laborare. Ad undecimam uero gentiles uo cantur: quibus & dicitur: Quid hic stati tota die ociosi? ℟. Ubi est Abel frater tuus? di xit dńs ad Cain. Nescio dńe: nunquid custos fratris mei sum ego? & dixit ad eű: Quid fecisti? Ecce uox sanguinis fratris tui Abel clamat ad me dè terra. ℣. Maledictus eris super terram quę aperuit os suum, & suscepit sanguinem fratris tui de manu tua. Ecce vox. Gl̃ia. Ecce vox. Nonuz. ℟. dí in dńicis vsqȝ ad Pascha loco Hym. Te Deum. qui non di hoc tpe nisi in festis.

Ad Laudes. Antiphona:

MIserere mei Deus: & a de licto meo múda me, qa tibi soli peccaui. ps. idem. 23. Aña. Confitebor tibi, qñ exau disti me. ps. Confitemini. 10. Aña. Deus Deus meus ad te de luce vigilo, qr fact⁹ es adiu tor meus. ps. idem. fol. 8. Aña. Benedictus es in firmamento cęli, & laudabilis in secula De us noster. Psalmus. Benedi cite. Antiphona. Laudate do minum de cęlis. ps. idem. ℟. Psal. supradicti semper dńi in Lau. Dńice vsqȝ ad Pasc. Ca. Fratres, Nescitis. 133. Hym. Aeterne rerum conditor. 9. ℣. Dńe refugium factus es nobis. ℟. A generatione, & progenie. Hic ṽl. di ad Lau. dńicis dieb⁹ vsqȝ ad Quadr. Ad Bñs. Aña. Simile est regnuz celoruz ho mini patrifamilias, q exijt pri mo mane cducere operarios in vineam suam, dicit dńs. Oro. Preces populi tui. 133. vt sup. Ad j. Aña. Conuentione autez facta cum operarijs ex denario diurno, misit eos in vineá suaz. ps. De⁹ in noie tuo. cu rel. 110. Ad iij. Aña. Ite & vos in vineá meá: & qd iustű fuerit dabo vo bis.

dis. Cap Fratres, Nescitis. 133 ℟. bre. ⁊ ℣. dñr de Psalt. vsq ad Dñica primã Quadr. ℟. Inclina cor meum. ⁊ Ego dixi.

Ad Sextam. Antiphona.

Quid hic statis tota die ociosi? responderunt, ⁊ dixerunt: quia nemo nos conduxit. Capitulum.

1. Cor. 9. Omnis enim, qui in agone contendit, ab oibus se abstinet: ⁊ illi quidem vt corru ptibilem coronam accipiant, nos autem incorruptam. ℟. In æternum domine. ⁊ Dominus regit. Ad Nonam. Antiphona.

Voca operarios, ⁊ redde illis mercedem suam, dicit Dominus. Capitulum.

1. Cor. 10. Bibebant aũt de spirituali cõsequẽte eos petra: petra autem erat Christus. ℟. Clamaui in. ⁊ Ab occultis.

Ad Vesp. Añ. ⁊ ps. Dixit d. 32. cum rel. vt in Psal. Cap. Fratres, Nescitis. 133. Hym. Lucis creator. 53. ℣. Dirigatur dñe.

Ad M. Añ. Dixit pf̃amilias operarijs suis: Quid hic statis tota die ociosi? At illi respõdẽtes dixerũt: Qr nemo nos cõduxit. Ite: ⁊ vos in vineã meã: ⁊ qđ iustũ fuerit dabo vobis. Oro vt su.

FERIA SECVNDA.

De libro Genesis. Lcõ prima.

Gen. 1. Et creauit De⁹ hoiem ad imaginem ⁊ similitudinẽ suam: ad imaginẽ Dei creauit illum, masculũ, ⁊ feminã creauit eos: bñdixitq illis Deus, ⁊ ait. Crescite, ⁊ multiplicamini, ⁊ replete terrã, ⁊ subijcite eã, ⁊ dñamini piscibus maris, ⁊ volatilibus cęli, ⁊ vniuersis animantibus, quę mouẽtur super terrã. Dixitq deus: Ecce dedi vobis oẽm herbam afferentem semen sup terrã, ⁊ vniuersa ligna, quę habent in semetipsis sementem generis sui: vt sint vobis in escã. ⁊ cũctis aiantib⁹ terrę, omniq volucri cęli, ⁊ vniuersis, quę mouentur in terra, ⁊ in quibus est aia viuẽs: vt habeãt ad vescẽdũ. Et factũ est ita. Viditq Deus cuncta, que fecerat, ⁊ erant valde bona. Et factum est vespere, ⁊ mane dies sextus. ℟. Dum deambularet dominus in paradisum ad auram post meridiem, clamauit, ⁊ dixit: Adam vbi es? Audiui domine vocem tuam. Et abscondi me. ℣. Vocẽ tuam audiui i paradiso, ⁊ timui eo q nudus essem. Et. Lcõ secunda.

Igitur perfecti sunt cęli ⁊ terra, ⁊ ois ornatus eorũ. Compleuitque Deus die septimo opus suum quod fecerat, ⁊ requieuit die septimo ab vniuerso opere, quod patrarat: ⁊ benedixit diei septimo, ⁊ sanctificauit illum: quia in ipso cessauerat ab omni opere suo quod creauit deus, vt faceret. Iste sunt generationes cęli, ⁊ terrę, quando creata sunt in die, quo fecit dominus De⁹ celum ⁊ terram, ⁊ omne virgultum agri antequam oriretur in terra, omnemq herbã regionis,

nis prius quã germinaret. Nõ enim pluerat dñs Deus super terrã, et homo non erat qui operaretur terram: sed fons ascẽdebat e terra, irrigans vniuersam superficiẽ terrę. ℟. In sudore vultus tui vesceris pane tuo, dixit dñs ad Adam: cũ operatus fueris terrã, non dabit fructus suos: Sed spinas, et tribulos germinabit tibi. ℣. Quia audisti vocem vxoris tuę, et comedisti de ligno, ex quo pręceperam tibi ne comederes, maledicta terra in opere tuo. Sed. Lect. iij.

Formauit igitur dñs deus homines de limo terrę, et inspirauit in faciem eius spiraculum vitę, et factus est homo in animam viuẽtem. Plantauerat autem dñs Deus paradisum voluptatis a principio, in quo posuit hominem quem formauerat. Produxitque dñs deus de humo omne lignũ pulchrum visu, et ad vescendum suaue: lignũ etiam vitę in medio paradisi, lignumq; sciẽtię boni, et mali. Et fluuius egrediebatur de loco voluptatis ad irrigandum paradisum, qui inde diuiditur in quatuor capita. ℟. Formauit igitur dñs hominem de limo terrę: Et inspirauit in faciẽ eius spiraculũ vitę: et factus est homo in aiam viuentem. ℣. In principio fecit Deus celũ, et terram, et plasmauit in ea hominẽ. Et. Glo. Et. Ad Mag. Aña. Hi nouissimi vna hora fecerũt, et pares illos nobis fecisti, q portauimus pondus diei, et estus.

FERIA TERTIA.

De libro Genesis. Lectio prima.

2.ca. Tulit ergo dñs deus hominem, et posuit eũ in paradisum voluptatis, vt operaretur, et custodiret illum. Pręcepitq; ei dicens: Ex omni ligno paradisi comede, de ligno aũt sciẽtię boni et mali ne comedas: in quocunq; enim die comederis ex eo, morte morieris. Dixit quoque dñs Deus. Nõ est bonũ [illegible]nem esse solũ, faciamus ei adiutorium simile sibi. ℟. Tulit. 154.

Hystoria Dñicę pręteritę repetunt in sequentibus ferijs fm ordinẽ noctur. vt in rubricis. Lect. ij.

Formatis igitur dñs deus de humo cunctis animãtibus terrę, et vniuersis volatilibus celi: adduxit ea ad Adam, vt videret qd vocaret ea. Omne enim quod vocauit Adam animę viuentis, ipsum est nomẽ eius. Appellauitque Adam nominibus suis cuncta animantia, et vniuersa volatilia celi, et omnes bestias terrę. Adę vero non inueniebatur adiutor similis eius. ℟. Dixit. Lectio iij.

Immisitq; dñs deus soporẽ in Adã. Cumq; obdormisset, tulit vnã de costis eius, et repleuit carnẽ pro ea, et edificauit dñs Deus costã quã tulerat de Adam, in mulierẽ, et adduxit eam ad Adam. Dixitq; Adam: Hoc nũc os ex ossibus meis, et caro de

rode carne mea: hec vocabitur Virago, quoniam de viro sumpta est. Quamobrem relinquet homo patrem suum, et matrem, et adherebit uxori sue, et erunt duo in carne una. R. Immisit. Ad Mag. Ana. Dixit aut paterfamilias: Amice, non facio tibi iniuriam: nonne ex denario conuenisti mecum? tolle quod tuum est, et vade.

FERIA [illegible] TA.

De libro Genesis, Lectio j.

ca. 3. Sed et serpens erat callidior cunctis animantibus terre, que fecerat dns Deus: qui dixit ad mulierem. Cur precepit vobis Deus, vt non comederetis ex omni ligno paradisi? Cui respondit mulier. De fructu lignorum que sunt in paradiso, vescimur: de fructu vero ligni, quod est in medio paradisi, precepit nobis Deus ne comederemus: et ne tangeremus illud, ne forte moriamur. Dixit autem serpens ad mulierem: Ne quaquam morte moriemini: scit enim deus, quod in quocunque die comederitis ex eo: aperientur oculi vestri, et eritis sicut dii, scientes bonum et malum. Vidit igitur mulier, quod bonum esset lignum ad vescendum, et pulchrum oculis, aspectuque delectabile: et tulit de fructu illius, et comedit, deditque viro suo, qui comedit: et aperti sunt oculi amborum. R. Plantauerat. 135. Lectio ij.

Cumque cognouissent se esse nudos, consuerunt folia ficus, et fecerunt sibi perizomata. Et cum audissent vocem dni Dei deambulantis in paradiso ad auram post meridiem, abscondit se Adam, et uxor eius a facie dni Dei in medio ligni paradisi. Vocauitque dns Deus Adam et dixit ei: Ubi es? Qui ait: Vocem tuam dne audiui in paradiso: et timui eo quod nudus essem, et abscondi me. Cui dixit dns: Quis enim indicauit tibi quod nudus esses? nisi quod ex ligno, de quo preceperam tibi ne comederes, comedisti. Dixitque Adam. Mulier, quam dedisti mihi sociam, dedit mihi de ligno, et comedi. Et dixit dominus Deus ad mulierem: Quare hoc fecisti? Que respondit: Serpens decepit me, et comedi. R. Ecce Adam. 135. Lectio tertia.

Et ait dns Deus ad serpentem: Quia fecisti hoc, maledictus es inter omnia animantia et bestias terre. Super pectus tuum gradieris, et terram comedes cunctis diebus vite tue. Inimicitias ponam inter te, et mulierem, semen tuum, et semen illius: ipsa conteret caput tuum, et tu insidiaberis calcaneo eius. Mulieri quoque dixit: Multiplicabo erumnas tuas, et conceptus tuos: in dolore paries filios, et sub viri potestate eris, et ipse dnabitur tui. Ade vero dixit: Quia audisti vocem vxoris tue, et comedisti de ligno, ex quo preceperam tibi ne comederes: maledicta ter

ra in opere tuo: in laboribus comedes ex ea cunctis diebus vite tue: spinas et tribulos germinabit tibi: et comedes herbas terre. In sudore vultus tui vesceris pane tuo, donec revertaris in terrã de qua sumptus es: quia pulvis es, et in pulverem reverteris. Et vocauit nomẽ vxoris sue Eua, eo quod mater eẽt cũctorũ viuẽtiũ. ℟. Ubi est Abel.

Ad Magnificat. Antiphona.

Tolle quod tuum est, et vade: quia ego bonus sum, dicit dñs.

FERIA QVINTA.

De libro Genesis. Lcõ prima.

Adã vero cognouit vxorẽ suã Euam, que concepit et peperit Cain, dicẽs. Possedi hominem per Deum. Rursum que peperit fratrem eius Abel. Fuit autem Abel pastor ouium, et Cain agricola. Factũ est aũt post multos dies, vt offerret Cain de fructibus terre munera dño. Abel quoqȝ obtulit de primogenitis gregis sui, et de adipibus eorum. Et respexit dominus ad Abel, et munera eius: ad Cain autem, et ad munera illius non respexit. Iratusqȝ est Cain vehementer, et concidit vultus eius. Dixitqȝ dñs ad eũ: Quare iratus es, et cur cõcidit facies tua? Nonne, si bene egeris recipies: sin autem male statim in foribus peccatum tuum aderit? sed sub te erit appetitus eius, et tu dominaberis illius. ℟. In principio. 134. Lect. ij.

Dixitqȝ Cain ad Abel fratrẽ suum: Egrediamur foras. Cũqȝ essent in agro, consurrexit Cain adversus fratrẽ suum Abel, et interfecit eum. Et ait dñs ad Cain: Ubi est Abel frater tuus? Qui respõdit: Nescio: Nunquid custos fratris mei sum ego? Dixitque ad eum: Quid fecisti? vox sanguinis fratris tui clamat ad me de terra. Nunc igitur maledictus eris super terram, que aperuit os suum, et suscepit sanguinem fratris tui, de manu tua: cum operatus fueris eam, non dabit tibi fructus suos: vagus, et profugus eris super terram. ℟. In principio. 134. Lectio iij.

Dixitqȝ Cain ad dominũ: Maior est iniqtas mea quam vt veniam merear. Ecce eijcis me hodie a facie terre, et a facie tua abscõdar, et ero vagus et profugus in terra. Ois igitur, qui inuenerit me, occidet me. Dixitque ei dominus: Nequaquam ita fiet: sed omnis, qui occiderit Cain, septuplum punietur. Posuitque dominus in Cain signum: vt nõ interficeret eum omnis qui inuenisset eum. Egressusqȝ Cain a facie domini, habitauit profugus in terra ad orientalem plagam Eden. 7. ca. ℟. Formauit igitur. 134.

Ad Magnificat. Antiphona.

Nõ licet mihi quod volo facere? An oculus tuus nequã est: quia ego bonus sum: dicit dñs.

FERIA SEXTA.

De libro Genesis. Lectio j.

Cognouit autem Cain vxorē suā, quę cōcepit, & peperit Enoch, & ędificauit ciuitatem, vocauitq́ nomen eius ex nomine filij sui Enoch. Porro Enoch genuit Irad, & Irad gēuit Mauiael, & Mauiael genuit Mathusael, & Mathusael genuit Lamech: q accepit duas vxores: nomē vni Ada, & nomen alteri Sella: genuitq́ Ada Iabel, qui fuit pater habitantium in tentorijs, atque pastorum, & nomen fratris eius Iubal: qui fuit pater canentium cithara, & organo. Sella quoque genuit Tubalcain, q fuit Malleator, & faber in cuncta opera ęris, & ferri. Soror vero Tubalcain Noema. ℟. Tulit. 134.

Lectio secunda.

Dixitq́ Lamech vxoribus suis Adę, & Sellę. Audite vocem meā, vxores Lamech: auscultate sermonē meum. Quō occidi virum in vulnus meum: & adolescentulū in liuorē meū: septuplum vltio dabitur de Cain, de Lamech vero septuagies septies. Cognouit quoque adhuc Adam vxorem suam, & peperit filium: vocauitq́ nomen eius Seth, dicēs: Posuit mihi deus semen aliud pro Abel, quē occidit Cain. Sed & Seth natus est filius, quem vocauit Enos: iste cepit inuocare nomen domini. ℟. Dixit dn̄s. Lec. iij.

Hic est liber generationis Adā. In die qua creauit Deus hominem, ad similitudinem Dei fecit illum, masculum & feminā creauit eos, & benedixit illis, & vocauit nomen eorū Adam, in die quo creati sunt. Vixit autem Adam centum triginta annis, & genuit filium ad imaginem, & similitudinem suā: vocauitque nomen eius Seth. Et facti sunt dies Adam, postq̄ genuit Seth, octingenti anni: genuitq́ filios, & filias. Et factū est omne tempus, quod vixit Adā, anni nongenti triginta: & mortuus est. ℟. Immisit. 135.

SABBATHO.

Solet fieri de B. Maria.

De libro Genesis. Lectio j.

Vixit autem Malalaleel sexagintaquinque annis & genuit Iared: & vixit Malalaleel, postq̄ genuit Iared, octingētis triginta annis, & genuit filios, & filias. Et facti sūt oēs dies Malalaleel octingēti nonagintaquinque anni, & mortuus est. Vixitque Iared centum sexaginta duobus annis: & genuit Enoch, & vixit Iared: postq̄ genuit Enoch octingentis annis, & genuit filios, & filias: facti sunt omnes dies Iared nongēti sexaginta duo anni, & mortuus est. Porro Enoch vixit sexagintaquinque annis, & genuit Mathusalem. Lectio ij.

Et ambulauit Enoch cū deo: & vixit postq̄ genuit Mathu-

Matusalé trecẽtis annis, ⁊ genuit filios, ⁊ filias. Et facti sunt oẽs dies Enoch trecẽti sexaginta quinqꝫ anni: ambulauitqꝫ cũ Deo, nõ apparuit: q2 tulit eum deus. Uixit quoqꝫ Mathusalé centũ octoginta septẽ annis, ⁊ genuit Lamech. Et vixit Mathusalem, postquã genuit Lamech, septigẽtis octogita duobus annis, ⁊ genuit filios, ⁊ filias. Et facti sunt oẽs dies Mathusalé, nõingẽti sexagintanouẽ anni, ⁊ mortuus est. Lec. iij.

Uixit autẽ Lamech cẽtũ octoginta duob' annis, ⁊ genuit filiũ: vocauitqꝫ nomen eius Noe, dicẽs: Iste ꝯsolabitur nos ab operib', ⁊ laborib' manuũ nostrarũ i terra cui maledixit dñs. Uixitqꝫ Lamech postq̃ genuit Noe, quingentis nonagintaquinqꝫ annis, ⁊ genuit filios, ⁊ filias. Et fcti sũt oẽs dies Lamech septingẽti septuaginta septem anni, ⁊ mortuus est.

Sabbatho Sexagesimę.

Ad Uesperas. Capitulum.

2. Cor. 11. Fratres, Libẽter sufferitis insipientes, cũ sitis ipsi sapientes. Sustinetis enim siquis vos in seruitutẽ redigit, siquis deuorat, siquis accipit, siquis extollitur, siquis in faciẽ vos cędit. Hym. O lux beata Trinitas. 60. ℣. Uespertina oratio. Ad Mag. Aña. Dixit dñs ad Noe: Finis vniuersę carnis venit corã me: fac tibi arcã de lignis lęuigatis: vt saluet vniuersũ semẽ in ea. Oro.

Deus, qui conspicis, q2 ex nulla nostra actione ꝯfidim': ꝯcede propitius, vt ꝯtra aduersa omnia, doctoris gẽtiũ ꝓtectione muniamur. Per do.

DOMINICA in Sexagesima.

Ad Matutĩ. Inuitatorium.

Regem occupemus. 133. Hym. ⁊ reliq. vsqꝫ ad lect. vt in Psalte: De libro Genesis. Lectio j.

Noe vero cũ quingentorũ esset annorũ genuit Sem, Chã, ⁊ Japheth. ca. 5. Cũque cepissent homines multiplicari super terram, ⁊ filias ca. 6. procreassent, videntes filij Dei filias hominum, q̃ essent pulchrę, acceperunt sibi vxores ex omnibus quas elegerant. Dixitqꝫ Deus: Non permanebit spiritus me' in homine in ęternum, q2 caro est. Eruntqꝫ dies illius, centum viginti annorũ. Gigantes autẽ erant super terram in diebus illis. Postquã enim ingressi sunt filij Dei ad filias hominum, illęqꝫ genuerũt, isti sunt potentes a seculo viri famosi. ℟. Dixit dñs ad Noe: Finis vniuersę carnis venit coram me: repleta est terra iniquitate eorum. Et ego disperdam eos cũ terra. ℣. Fac tibi arcã de lignis lęuigatis, mansiunculas

las in ea facies. Et. Lectio ij.

Videns aut Deus, q mul ta malitia hominu esset in terra, & cuncta cogitatio cordis intenta esset ad malu omni tempore: penituit eu q hoiez fecisset in terra. Et precauens in futuruz, & tactus dolore cordis intrinsecus: Delebo, inquit, hominem quez creaui a facie terre ab homine vsq ad animantia, a reptili vsq ad volucres celi: penitet eniz me fecisse eos. Noe vero inuenit gratiam coram dño. R. H oc vir iustus atque perfectus, cuz Deo ambulauit: Et fecit omnia quecunque precepit ei Deus. V. Fecit sibi arcam, vt saluaretur vniuersuz semen. Et fecit. Lectio iij.

ca.5.

ca.6.

Hae sunt gñationes Noe: Noe vir iust atq pfect fuit in generationibus suis: cu Deo ambulauit, & genuit tres filios, Sem, Cham, & Japhet. Corrupta est autem terra cora Deo, & repleta est iniquitate. Cumq vidisset Deus, terra esse corrupta, (omnis quippe caro corruperat via sua super terra) dixit ad Noe: Finis vniuerse carnis venit coram me, repleta est terra iniqtate a facie eorum: & ego disperda eos cu terra. Fac tibi arcaz de lignis leuigatis, mansiunculas i arca facies & bitumine linies intrinsecus, & extrinsecus: & sic facies ea: Trecentoruz cubitorum erit longitudo arce, quinquaginta cubitu latitudo, & triginta cubitoru altitudo illi. R. Quadraginta dies, & noctes aperti sunt celi, & ex oi carne habente spiritu vite ingressa sunt in arcam. Et clausit foris ostiu dñs. V. In articulo diei illi igressus est Noe in arca, & filij ei, & vxor illius, & vxores filioru ei. Et. Glo. Et

Ex libro S. Ambrosij episcopi de Noe, & arca. Lectio iiij.

Habes, qa iratus dñs est, quoniaz quamuis cogitaret, hoc est sciret, quia homo positus in terre regione carne portans, sine peccato esse non possit, (terra enim velut quida tentationis locus est, caroq corruptele illecebra) tamen cum haberent mentem rationis capacem, virtutemq anime infusam corpori, sine consideratione aliqua in lapsuz ruerunt, ex quo reuocare se nollent. Neq enim deus cogitat, sicut homines, vt aliqua ei noua succedat sententia: neq irascitur quasi mutabilis: sed ideo hec leguntur, vt exprimatur peccatoruz nostrorum acerbitas, que diuina meruerit offensa, tanq eo vsque increuerit culpa, ut etia Deus, q naturaliter no mouetur aut ira, aut odio, aut passione ulla, prouocat uideatur ad iracundiam. R. Aedificauit Noe altare dño, offerens sup illud holocaustu: odoratusq est dñs odorem suauitatis, & benedixit eis, dicens: Crescite, & multiplica- ca.8.

tiplicamini, & replete terram.
℣. Ecce ego statuā pactū meū vobiscum, & cum semine vestro post vos. Crescite. Lectio v.
Minatus est preterea, q deleret hominem. Ab homine (inquit) vsq ad pecus, & a reptilibus vsq ad volatilia de celo: Quid leserant irrationabilia? Sed quia propter hominem illa facta erant, eo vtique deleto, propter quem facta sūt consequens erat vt etiam illa delerentur: qa non erat, q his vteretur. Sensu autem altiore illud manifestatur: quia homo mēs est, que est rationis capax: homo enī definitur, animal viuū, mortale, rationabile. Principali igitur extincto, etiaʒ sensus omnis extinguitur: eo q nihil reliqui ad saluteʒ superfit, cum salutis fundamentum virtus defecerit. ℟. Ponam arcū meuʒ in nubibus celi, dixit dominus ad Noe: Et recordabor federis mei quod pepigi tecū. ℣. Cumq obduxero nubibus celū, apparebit arcus meus in nubibus. Et recordabor. Le. vi.
Ad condemnationeʒ autē ceterorū, & ad expressionē pietatis diuine, di Noe apud Deuʒ gratiā inuenisse. Simul ostēditur q hoiem iustum non obumbret aliorū offensio, quando ipse totius generis reseruatur seminariū. Qui nō gñatiōis nobilitate, sed iustitie, & pfectionis merito laudatur. Probati enim viri genus, virtutis prosapia est: qa sicut hominum gen' homines, ita animarum genus virtutes sunt. Etenim familie hominum splēdore generis nobilitantur, animarum autē clarificatur gratia splendore virtutis. ℟. Per me metipsum iuraui, dicit dominus, non adijciā vltra aquas diluuij sup terram, pacti mei recordabor. Ut nō pdā aqs diluuij oēm carnē. ℣. Arcū meū ponā in nubibus, & erit signum federis inter me, & inter terrā. Ut. Gloria. Ut.

Lcō s. eu̅g. s̄m Lucam. Le. vij.
In illo tempore: Cum turba plurima cōuenirēt ad Jesum, & de ciuitatibus properarent ad eum, dixit per similitudinem: Exijt qui seminat, seminare semen suum. Et reliq.

Homilia S. Gregorij Pape.
Lectio sacti euāgelij, quā modo fratres carissimi audistis, expositione nō idiget, sed admonitione. Quam enim per semetipsaʒ veritas exposuit, hāc discutere humana fragilitas nō psumat. Sed est qd sollicite in hac ipsa expositione dñica pēsare debemus: quia si nos vobis semen verbū, agrū mundum, volucres demonia, spinas diuitias significare dicerem', ad credendum nobis mens fortitan vestra dubitaret. Unde & ideʒ dñs per semetipsuʒ dignatus est exponere quod dicebat: vt sciatis reruʒ significationes quere 8.ca.

querere in hijs etiam, que per se metipsum noluit explanare: ℟. Benedixit Deus Noe, et filijs eius, et dixit ad eos. Crescite, et multiplicamini, et replete terram ℣. Ecce ego statuam pactum meum vobiscum, et cum semine vestro post vos. Crescite. Lectio octaua.

Exponendo ergo quod dixit, figurate se loqui innotuit: quatenus certos vos reddere, cum vobis nostra fragilitas verborum illius figuras aperiret. Quis enim mihi vnquam crederet, si spinas diuitias interpretari voluissem: maxime cum ille pungant, iste delectent: et tamen spine sunt: quia cogitationum suarum punctionibus mentes lacerant: et cum vsque ad peccatum pertrahunt, quasi inflicto vulnere cruentant. Quas bene hoc in loco, alio euangelista testante, nequaquam dominus diuitias, sed fallaces diuitias appellat. ℟. Ecce ego statuam pactum meum vobiscum, et cum semine vestro post vos. Neque erit deinceps diluuium dissipans terram: ℣. Arcum meum ponam in nubibus, et erit signum federis inter me, et inter terram. Neque. Lectio.

Fallaces enim sunt, que nobiscum diu permanere non possunt: fallaces sunt, que mentis nostre inopiam non expellunt. Sole autem diuitie vere sunt, que nos diuites virtutibus faciunt. Si ergo, fratres carissimi, diuites esse cupitis, veras diuitias amate. Si culmen veri honoris queritis, ad celeste regnum tendite. Si gloriam dignitatum diligitis, in illa superna angelorum curia adscribi festinate. Verba Dei, que aure percipitis, mente retinete. Cibus enim mentis est sermo Dei: et quasi acceptus cibus stomacho languente reijcitur, quando auditus sermo in ventre memorie non tenetur: sed quisquis alimenta non retinet, huius profecto vita desperatur. ℟. Cum turba plurima conueniret ad Jesum, et de ciuitatibus properarent ad eum: dixit per similitudinem. Exijt qui seminat seminare semen suum. ℣. Et dum seminat, aliud cecidit in terram bonam, et ortum fecit fructum centuplum. Exijt. Gloria. Exijt.

Infra hebd. Fer. iiij. et Sabb. loco huius ℟. dicitur ℟. sequens se.

Ad Laudes Antiphona.

Secundum magnam misericordiam tuam miserere mei Deus. ps. Miserere. 23. cum reliquis vt in preced. Dnica. Ant. Si mihi dns Saluator fuerit, non timebo, quid faciat mihi homo. Ant. In velamento clamaui valde diluculo: Deus Deus meus ad te de luce vigilo. Ant. Hymnum dicamus dno Deo nostro. Ana. In tympano, et choro, in chordis et organo laudate Deum. Cap. Fratres, Libenter. 128. Hym. Aeterne rex conditor. 10. ℣. Dne refugium. Ad Bns. Ant. Cum turba plurima conueniret

 ad Je-

ad Iesum, & de ciuitatibus pperarēt ad eum dixit per similitudinē. Exijt, q seminat seminare semen suum. Oratio vt sup. Ad j. Aña. Semē cecidit i terram bonam, & attulit fructū in patiētia. Ad iij. Aña. Qui verbum dei retinent corde pfecto, & optimo: fructum afferunt in patientia. Capitulum. Fratres, Libenter suffertis. 138. ℟. Inclina. & Ego dixi dñe.

Ad Sextam. Antiphona.

Semen cecidit i terrā bonam, & attulit fructū aliud cētesimū, & aliud sexagesimum. Capim

2. Cor. 11. Ter uirgis cesus sum, semel lapidat⁹ sum: ter naufragium feci: nocte, & die in pfundo maris fui. ℟. In eternū. & Dominus regit. Ad ix. Aña. Si uere fratres diuites esse cupitis, veras diuitias amate.

Capitulum.

Libenter igit gloriabor i infirmitatibus meis vt i habitet in me virtus Christi. ℟. Clamaui in. & Ab occultis. Ad Vespe. Aña. & ps. Dixit dñs. 52. cum rel. Cap. Fratres Libēter 158. Hym. Lucis creator. 53. ℣. Dirigatur domine. Ad Mag. Aña. Vobis datum est nosse mysterium regni dei. ceteris autē i parabolis, dixit Iesus discipulis suis. Oro vt sup.

FERIA SECVNDA

De libro Genesis. Lcō prima.

ca 7. Dixit dñs ad Noe: Ingredere tu, & ois dom⁹ tua in arcam. Te enim vidi iustum corā me in generatione hac. Ex omnibus animantibus mūdis tolles septena & septena, masculum, & feminam. De animātibus vero immundis duo, & duo, masculum & feminam: sed & de volatilibus celi septena, & septena, masculum, & feminā: vt saluetur semen super faciem vniuerse terre. Adhuc enim & post dies septem ego pluam super terram quadraginta dieb⁹ & quadragita noctibus: & delebo omnem substantiam, quā feci, de supficie terre. ℟. In articulo diei illi⁹ ingressus est Noe in arcam, & filij eius. Uxor illi⁹, & vxores filiorum eius. ℣. Deleta sūt vniuersa d terra, remāsit autem solus Noe, & qui cū eo erant in arca. Uxor. Lectio ij.

Fecit ergo Noe oia q̄ mādauerat ei dñs. Cūq trāsissent septē dies, aque diluuij inundauerunt super terrā. Anno sexcentesimo vite Noe mense secundo, septimodecimo die mensis, rupti sunt omnes fontes abyssi magne: & cataracte celi apte sunt, & facta est pluuia super terram quadraginta dieb⁹ & quadraginta noctibus. ℟. Recordatus dñs Noe, adduxit spiritum super terram, & immminute sunt aque. Et pbibite sunt pluuie de celis. ℣. Reuerseque sunt aq de terra eūtes & redeuntes: & ceperunt minui post cētū quadraginta dies. Et Lec. iij

In ar

In articulo diei illi⁹ ingres sus est Noe, Sem, Chā, & Japheth, filij eius, & vxor il lius, & tres vxores filiorū eius cum eis in arcā, ipsi & omne ani mal sm genus suum, uniuersaqꝫ iumenta in genere suo, & omne quod mouetur super terram in genere suo, cunctumqꝫ volatile secundum genus suū. Factūqꝫ est diluuiū quadraginta dieb⁹ super terrā, & multiplicate sunt aque: & eleuauerunt arcam in su blime a terra. ℟. Quadragin ta dies. ut su. in Dñica. fo. 139. Ad Mag. Añ. Si culmē ueri bonoris queritis, ad illā celestē patriam quātocyus properate.

FERIA TERTIA.

De libro Genesis. Lcō prima.

Recordatus autem Deus Noe, cunctorumqꝫ ani mantium: & omnium iumento rum: que erāt cū eo in arca, ad duxit spiritū sup terrā, & immi nute sunt aque: & clausi sunt fon tes abyssi & cataracte celi: & pro hibite sunt pluuie de celo. Re uersēqꝫ sunt aque de terra, eun tes & redeuntes, & ceperunt mi nui post centum quadraginta dies. Requieuitqꝫ arca mense septimo: uigesimo septimo die mensis super mōtes Armenie. ℟. Aedificauit. 139. Lectio ij.

At uero aque ibāt: & de crescebāt usqꝫ ad deci mū mēsem: decimo eni mēse, pri ma die mēsis apparuerūt cacu mina montium. Cumqꝫ transis sent quadraginta dies: aperiēs Noe fenestram arce, quam fece rat: dimisit coruū: qui egredie tur: & nō reuertebatur: donec siccarentur aque super terram. Emisit quoqꝫ columbā post eū: ut uideret si iā cessassent aque super faciem terre. Que cū non inuenisset ubi requiesceret pes eius: reuersa est ad eū in arcā. ℟. Ponam arcum. Lectio iij.

Expectatis autem ultra septem diebus alijs: rur sus dimisit columbam ex arca. At illa uenit ad eum ad uesperam portans ramum oliue uirenti bus folijs in ore suo. Intellexit ergo Noe: qꝫ cessassent aque su per terram: expectauitqꝫ nihilo minus septem alios dies: & emi sit columbam: que nō est reuer sa ultra ad eum. Igitur sexcen tesimo primo anno: primo men se, prima die mensis imminu te sunt aque super terram. ℟. Per memetipsum. Ad Magnificat. Añ. Uox bona. Semen est est uerbū Dei, sator autē Christus: omnis qui inue nit eum manebit in eternum.

FERIA QVARTA.

De libro Genesis. Lcō prima.

Locutus est autem dñs ad Noe dicēs: Egredere de arca tu, & uxor tua: filij tui, & uxores filiorū tuorum tecū: & cun cta animātia: que sunt apud te ex omni carne: tā in uolatilib⁹, quā in bestijs: & uniuersis repti libus: que reptant super terram educ

educ tecū: & ingredimini sup terrā. Crescite, & multiplicamini super eam. Egressus est ergo Noe, filij eius, vxor illius, & vxores filiorum eius cum eo: sed & omnia animātia, iumenta, & reptilia, quę reptant super terrā, secundum genus suum egressa sunt de arca. ℟. Benedixit Deus Noe. 140. Lcō secūda.

Edificauit autem Noe altare domino: & tollens de cūctis pecoribus, & volucribus mundis, obtulit holocausta super altare. Odoratusq; est dominus odorem suauitatis, & ait ad eum: Nequaquam vltra maledicā terrę propter homines: sensus enim & cogitatio humani cordis in malū prona sunt ab adolescentia sua. Non igitur vltra percutiā oēm animam viuentem, sicut feci. Cunctis dieb⁹ terrę semētis & messis frigus & ęstus, ęstas & hyems, nox & dies non requiescent. ℟. Ecce ego. Lectio tertia.

Benedixitq; Deus Noe, & filijs eius, & dixit ad eos: Crescite, & multiplicamini, & replete terrā. Et terror vester ac tremor sit super cūcta animantia terrę, & sup omnes volucres celi, cum vniuersis, quę mouentur super terram: omnes pisces maris manui vestrę traditi sūt: & omne quod mouet & viuit erit vobis in cibū: quasi olera virentia tradidi vobis oīa excepto q carnē cū sanguine non comedetis. Sanguinem enim animarū vestrarum requiram de manu cunctarum bestiarum, & de manu hominis: de manu viri, & de manu fratris eius requiram animam hominis. Quicunque effuderit humanum sanguinē: fundetur sanguis illius. Ad imaginem quippe Dei factus est homo. ℟. In articulo. 140. Ad Mag. Añā. Quod autem cecidit in terrā bonā, hi sunt, qui in corde bono & optimo fructum afferunt in patientia.

¶ Si prędictę añę ad Mag. nō potuerint dici in pręcedentib⁹ ferijs, dicant in subseq. qb⁹ expletis, si adhuc occurrat fieri officiū de feria, sumant de Psal. qđ semper fit, qñ pprię nō hñr.

FERIA QVINTA.

De libro Genesis. Lcō prima.

Dixitq; Deus: Hoc est signum fęderis, qđ do inter me & vos, & ad oēm aiam viuētem, quę est vobiscū, in generationes sempiternas. Arcū meū ponam in nubibus, & erit signū fęderis inter me & inter terrā. Cumq; obduxero nubibus cęlum, apparebit arcus meus in nubibus, & recordabor fęderis mei vobiscum & cum omni anima viuente, quę carnē vegetat, & non erunt vltra aquę diluuij ad delendū vniuersam carnē. ℟. Dixit dñs. 138. Lectio ij.

Cepit Noe, vir agricola exercere terrā: & plātauit vineam, bibēsq; vinū inebriat⁹ est, &

est, et nudatus est in tabernaculo suo. Quod cum vidisset Cham pater Chanaan, verenda scilicet patris sui esse nudata, nunciavit duobus fratribus suis foras. At vero Sem, et Japheth, pallium imposuerunt humeris suis: et incedentes retrorsum operuerunt verenda patris sui: facies que eorum auerse erant, et patris virilia non viderunt. ℟. Noe vir. 139. Lectio iij.

Evigilans aut Noe ex vino, cum didicisset que fecerat ei filius suus minor, ait. Maledictus Chanaan, seruus seruorum erit fratribus suis. Dixitque: Benedictus dominus deus Sem, sit Chanaan seruus eius: dilatet deus Japheth et habitet in tabernaculis Sem: sitque Chanaan seruus eius. Vixit autem Noe post diluuium trecentis quinquagita annis: et impleti sunt omnes dies eius nongentorum quinquaginta annorum, et mortuus est. ℟. Quadraginta. 139.

FERIA SEXTA.

c. 10. De libro Genesis. Lectio prima.

Hae sunt generationes filiorum Noe, Sem Cham, et Japheth: natique sunt eis filij, post diluuium. Filij Japheth, Gomer, et Magog, et Madai, et Jauam, et Thubal, et Mosoch, et Thiras. Porro filij Gomer Ascenez, Riphath, et Thogorma. Filij autem Jauan, Elisa, et Tharsis, Cethim, et Dodanim. Ab his diuise sunt insule gentium in regionibus suis, vnusquisque secundum linguam suam, et familias suas in nationibus suis. Filij autem Cham, Chus, et Mesraim, Phut, et Chanaan. ℟. Edificauit Noe. 139. Lectio secunda.

Erat aut terra labij vnius, et sermonum eorundem: cumque proficiscerentur de oriente, inuenerunt campum in terra Sennaar, et habitauerunt in eo, dixitque alter ad proximum suum: Venite faciamus lateres, et coquamus eos igni, habueruntque lateres pro saxis, et bitumen pro cemento, et dixerunt: Venite faciamus nobis ciuitatem, et turrim, cuius culmen pertingat ad celum: et celebremus nomen nostrum antequam diuidamur in vniuersas terras. ℟. Ponam. 139. Lectio iij.

Descendit autem dominus, vt videret ciuitatem, et turrim quam edificabant filij Adam, et dixit: Ecce vnus est populus, et vnum est labium omnibus: ceperuntque hoc facere, nec desistent a cogitationibus suis, donec eas opere compleant: venite igitur, descendamus, et confundamus ibi linguam eorum, vt non audiat vnusquisque vocem proximi sui. Atque ita diuisit eos dominus ex illo loco in vniuersas terras, et cessauerunt edificare ciuitatem. ℟. Per me.

SABBATHO.

Solet fieri de B. Maria.

De libro Genesis. Lectio prima.

Hae sunt generationes Sem. Sem erat centum annorum 11. c.

quando

quãdo genuit Arphaxad, biennio post diluuiu3: vixitq; Sem postq; genuit Arphaxad, quingentis annis, ⁊ genuit filios, ⁊ filias. Porro Arphaxad vixit triginta quinq; annis, ⁊ genuit Sale. Vixitq; Arphaxad postquã genuit Sale, quadringẽtis tribus annis, ⁊ genuit filios, ⁊ filias. Sale quoq; vixit triginta annis, ⁊ genuit Heber. Vixitq; Sale postquã genuit Heber, quadringẽtis tribus annis, ⁊ genuit filios, ⁊ filias. Lectio ii.

Vixit autẽ Heber triginta quatuor annis, ⁊ genuit Phaleg. Et vixit Heber, postquam genuit Phaleg, quadringentis triginta annis ⁊ genuit filios, ⁊ filias. Vixit quoq; Phaleg triginta annis, ⁊ genuit Reu. Vixitque Phaleg, postquã genuit Reu, ducentis nouem annis, ⁊ genuit filios, ⁊ filias. Vixit autem Reu triginta duobus annis, ⁊ genuit Sarug. Vixit quoque Reu, postquam genuit Sarug, ducentis septem annis, ⁊ genuit filios, ⁊ filias. Vixit vero Sarug triginta annis, ⁊ genuit Nachor. Vixitq; Sarug postquam genuit Nachor, ducentis annis, ⁊ genuit filios, ⁊ filias. Lectio tertia.

Vixit autẽ Nachor viginti nouem annis, ⁊ genuit Thare. Vixitq; Nachor postquam genuit Thare, centũ decem ⁊ nouem annis, ⁊ genuit filios, ⁊ filias. Vixitque Thare septuaginta annis, ⁊ genuit Abram, ⁊ Nachor, ⁊ Aran. Hę sunt autem generationes Thare, Thare genuit Abram, Nachor, ⁊ Aran. Porro Aran genuit Loth. Mortuusq; est Arã ante Thare patrem suu3 in terra natiuitatis suę in Ur Chaldeorũ. Duxerunt aũt Abram, ⁊ Nachor uxores: nomen uxoris Abrahã Sarai, ⁊ nomẽ uxoris Nachor Melcha filia Arã patris Melchę, patris Jeschę. Erat autem Sarai sterilis: nec habebat liberos.

Sabbatho Quinquagesimę.

Ad Vesperas. Capitulum.

Fratres, Si linguis hominũ loquar, ⁊ angelorum charitatem aũt nõ habeã, factus sum uelut ęs sonans, aut cymbalum tinniens. Hym. O lux btã. 60. ℣. Vespertina oratio. 61. Ad Mag. Ana. Pater fidei nostrę Abraham summus, obtulit holocaustum super altare pro filio. Oratio.

Preces nostras, quęsumus domine, clemẽter exaudi atq; a peccatorũ uinculis absolutos, ab omni nos aduersitate custodi. Per dominum nostrũ.

DOMINICA.

In Quinquagesima.

Ad Matutinũ. Inuitatorium.

Preoccupemus. 133. Cetera usque ad lectiones, vt in Psalterio.

De libro

De libro Genesis. Lectio prima.

c.12 Dixit autē dñs ad Abrā: Egredere de terra tua, & de cognatiōe tua, & de domo patris tui, & veni in terram, quā monstrauero tibi: faciamq; te in gentē magnā, & benedicā tibi, & magnificabo nomen tuum, erisq; benedictus. Benedicā benedicētibus tibi, & maledicā maledicētibus tibi; atq; in te benedicentur vniuerse cognationes terre. Egressus est itaq; Abram sicut preceperat ei dñs, & iuit cum eo Lot. Septuaginta quinq; annorum erat Abram, cū egrederetur de Haran, tulitq; Sarai vxorē suā & Loth filiū fratris sui, vniuersamq; substantiā, quā possederāt, & aias, quas fecerāt in Haran: & egressi sunt, vt irēt in terrā Chanaan. Cūq; venissent in eam pertransiuit Abraā terram vsq; ad locū Sichem, & vsq; ad cōuallem Illustrē. Chananeus autem tunc erat in terra. R. Locutus est dñs ad Abraā dicēs: egredere de terra tūa, & de cognatione tua, & veni in terrā, quā monstrauero tibi. Et faciā te in gentem magnam. V. Benedicens benedicam tibi, & magnificabo nomen tuū, erisq; benedictus. Et faciam. Lectio ij.

Apparuit autē dñs Abrā, & dixit ei. Semini tuo dabo terram hanc. Qui edificauit altare dño, q apparuerat ei. Et inde transgrediens ad montem, qui erat contra orientem Bethel, tetendit ibi tabernaculū suum; ab occidēte habens Bethel, & ab oriēte Hai. Edificauit quoque ibi altare domino, & inuocauit nomen eius. Perrexitq; Abram vadens, & vltra progrediens ad meridiē. Facta est aūt fames in terra. Descēdit igitur Abrā in Aegyptum, vt peregrinaretur ibi: preualuerat enim fames in terra. Cumq; prope esset vt ingrederetur Aegyptum, dixit Sarai vxori sue. Noui q pulchra sis mulier, & quod cum viderint te Aegypty, dicturi sunt: vxor illius est: & interficiēt me, & te reseruabunt. Dic ergo, obsecro te, quod soror mea sis: vt bene sit mihi propter te, & viuat anima mea ob gratiā tui. R. Cum staret Abram ad ilicem Mambre, vidit tres viros ascendentes per viam. Tres vidit, & vnum adorauit. V. Ecce Sarai vxor tua pariet tibi filium: & vocabis nomen eius Isaac. Tres. Lectio tertia.

Cum itaq; ingressus esset Abram Aegyptū, viderunt Aegypty mulierem q esset pulchra nimis, & nunciauerunt principes Pharaoni, & laudauerunt eā apud illū, & sublata est mulier i domū Pharaonis: Abram vero bene vsi sunt propter illā: fuerūtq; ei oues, & boues, & asini, & serui, & famule, & asine, & cameli.

cameli. Flagellauit autem dñs Pharaonem plagis maximis, et domū eius ꝓpter Sarai vxorem Abrā. Vocauitq; Pharao Abram, et dixit ei: Quidnā est hoc, quod fecisti mihi? Quare non indicasti mihi quod vxor tua esset? Quam ob causam dixisti esse sororem tuam: vt tollerem eam mihi in vxorem? Nūc igitur ecce coniux tua, accipe eam. ℟. Temptauit dominus Abraham, et dixit ad eum: Tolle filium tuum quem diligis Isaac, et offer illum ibi in holocaustum super vnum montium, quem dixero tibi. ℣. Vocatus quoque a domino respondit, Adsum: et ait ei dominus. Tolle filium. Gloria. Tolle.

Ex libri sancti Ambrosii epi, de Abraham patriarcha. Lec. iiij.

Magnus plane vir Abraham, et multarū virtutū clarus insignib⁹, quē votis suis philosophia non potuerit equare: denique minus est quod illa finxit, quā quod iste gessit: maiorq; ambitioso eloquētię mendacio simplex veritatis fides. Itaq; cuiusmodi fuerit i eo viro deuotio, consideremus. Ea enim virtus ordine prima est, quę est fundamentū cęterarū, meritoq; hanc ab eo primā exegit de⁹, dicēs: Exi de terra tua, et de cognatione tua, et de domo patris tui. Satis fuerat dixisse, de terra tua: ibi enim erat exire de cognatiōe, exire de paterna domo. ℟. Angelus dñi vocauit Abraham dicens: Ne extendas manum tuā super puerū, eo q timeas dñm. ℣. Cumq; extendisset manum: vt immolaret filiū ecce angel⁹ dñi de cęlo clamauit, dicens. Ne. Lect. v.

Sed ideo addidit singula vt eius affectū probaret, ne forte aut imprudenter cępisse videretur, aut fraus aliqua mandatis cęlestibus pararetur. Sed sicut coaceruāda fuerunt pręcepta, nequid lateret: ita etiam proponenda merita, ne forte desperaret. Tētat, vt fortis incitatur, vt fidelis: prouocatur, vt iustus: meritoq; exiuit, quemadmodum locutus est illi dominus: et exiuit cū eo Loth. Hoc est: quod pro magno inter septem sapientū dicta celebratur: Sequere deum. ℟. Vocauit Angelus dñi Abraham de cęlo, secundo dicens: Benedicam tibi. Et multiplicabo te sicut stellas celi. ℣. Possidebit semē tuū portas inimicorū tuorū: et benedicent in semine tuo omnes tribus terrę. Et. Lec. vj.

Facto pręuenit Abraham dicta sapientū, et secutus deū exiuit ꝺ terra sua. Sed qa antea terra ei fuerat alia hoc ē regio Chaldęorū: ꝺ qua exiuit Thare pater Abrahā, et in Chanaan demigrauit, et quia secū eduxit nepotem suū, cui dictū fuerat, Exi de cognatione tua: cōsideremus: ne forte hoc sit exire de

re de terra sua, de huius terre, hoc est de corporis nostri quadam commoratione egredi, de qua exiuit Paulus, qui dixit: Nostra autem conuersatio in celis est. ℟. Deus domini mei Abraham dirige viam meam: Ut cum salute reuertar in domum domini mei. ℣. Obsecro domine, fac misericordiam cum seruo tuo. Ut cum salu. Gloria. Ut cum.

Lectio v. euang. secundum Lucam. L. xviii.

In illo tempore: Assumpsit Jesus duodecim discipulos suos secreto, et ait illis: Ecce ascendimus Jerosolymam: et consummabuntur omnia, que scripta sunt per prophetas de filio hominis. Et reliqua.

Homilia sancti Gregorij pape.

Redemptor noster, preuidens ex passione sua discipulorum animos perturbandos, eis longe ante et eiusdem passionis penam et resurrectionis sue gloriam predixit: vt cum eum morientem, sicut predictum est, cernerent, etiam resurrecturum non dubitarent. Sed quia carnales adhuc discipuli nullo modo valebant capere verba mysterij, venitur ad miraculum. Ante eorum oculos cecus lumen recipit: vt qui celestis mysterij verba non caperent, eos ad fidem celestia facta solidarent. ℟. Ueni hodie ad fontem aque, et oraui dominum dicens: Domine deus Abraham, tu prosperum fecisti desiderium meum. ℣. Igitur puella, cui dixero, da mihi aquam de hydria tua, vt bibam, et illa dixerit, Bibe domine, et camelis tuis potum tribuam: ipsa est, quam preparauit dominus filio domini mei. Domine. Lectio vi.

Sed miracula domini, et Saluatoris nostri sic accipienda sunt fratres mei, vt et in veritate credantur facta, et tamen per significationem nobis aliud innuant. Opera quippe eius, et per potentiam aliud ostendunt, et per mysterium aliud loquuntur. Ecce enim quis iuxta historiam cecus iste fuerit ignoramus: sed tamen, quid per mysterium significet nouimus. Cecus quippe est genus humanum, quod in parente primo a paradisi gaudijs expulsum, claritatem superne lucis ignorans, damnationis sue tenebras patitur. Sed tamen per redemptoris sui presentiam illuminatur, vt eterne lucis gaudia iam per desiderium videat, atque in via vite boni operis gressus ponat. ℟. Factus est sermo domini ad Abraham dicens, noli timere Abraham, Ego protector tuus sum, et merces tua magna nimis. ℣. Ego enim sum dominus Deus tuus, qui eduxi te de Ur Chaldeorum. Noli, Lect. ix.

Notandum vero est, quod cum Jesus Hierico appropinquare dicitur, cecus illuminatur. Hierico quippe luna interpretatur. Luna autem in sacro eloquio pro defectu carnis ponitur: quia dum menstruis momentis decrescit, defectum nostre mortalitatis designat,

signat. Cum igitur conditor noster appropinquaret Hiericho: cęcus ad lumen rediit: quia dum diuinitas defectum nostrę carnis suscepit, humanum genus lumen, quod amiserat, recepit. Unde enim deus humana patitur, inde homo ad diuina subleuatur. Qui videlicet cęcus recte et iuxta viam sedere, et mendicans esse describitur: ipsa enim Ueritas dicit: Ego sum via. ℟. Cęcus sedebat secus viam transeunte dño: et clamauit ad eum, et ait illi dñs. Quid vis vt faciam tibi? Domine, vt videam lumen. ℣. Stans autem Jesus iussit illum duci ad se, et cum appropinquasset, interrogauit eum dicens. Quid. Gloria. Quid. Infra hebd. Feria iiij. et Sabbatho loco huius ℟. di ℟. j. secundę seq. ferię.

Ad Laudes. Antiphona.

Secundum multitudinem miserationum tuarum dñe dele iniquitatem meam. Ps. Miserere. 23. cum reli. vt in Septuage. Aña. Deus meus es tu, et confitebor tibi: Deus meus es tu, et exaltabo te. 10. Aña. Ad te de luce vigilo deus, vt videam virtutem tuam 8. Aña. Hymnum dicite, et superexaltate eum in secula. Aña. Omnes angeli eius laudate dñm de celis. Capitulum. Fratres, Si ling. 142. Hymnus. Aeterne rerum cōdit. 9. ℣. Dñe refugium fact9 es nobis. ℟. A generatione, et progenie. Ad Bñd. Aña. Ecce ascendimus Jerosolymam, et cōsummabunt oia, que scripta sunt de filio hois: tradet enim gētibus, et illudet, et flagellabit, et cōspuet: et postquam flagellauerint, occident eum, et tertia die resurget. Ad Primam. Aña. Iter faciente Jesu: dum appropinquaret Jericho, cęcus clamabat ad eum, vt lumen recipere mereretur. Ad iij. Aña. Trāseunte dño clamabat cęc9 ad eum, miserere mei fili David. Cap. Fratres, Si linguis. 142. ℟. br. Inclina cor meum. et Ego dixi domine. Ad vj. Aña. Et q pręibāt, increpabant eum, vt taceret: ipse vero multo magis clamabat: Miserere mei fili David. Capitulum.

Charitas nūquam excidit, siue prophetię euacuabuntur, siue linguę cessabunt, siue scientia destruetur: ex parte enim cognoscimus, et ex parte prophetamus. ℟. br. In eternum domine. et Dominus regit. Ad ix. Aña. Cęcus magis ac magis clamabat, vt eum dñs illuminaret. Capitulum. 1. Cor. 13.

Nunc autem manent fides, spes, charitas: tria hęc, maior aūt horum est charitas. ℟. bre. Clamaui in. et Ab occul. Ad Vespe. Aña. et ps. Dixit dominus. cum rel. de dñica. Cap. Fratres, Si linguis. 142. Hym. Lucis crea. 53. ℣. Dirigatur dñe. Ad Magni. Aña. Stans aūt Jesus iussit cęcum adduci ad se, et ait illi. Quid vis

vt

vt faciã tibi? Dñe, vt videã. Et Jes⁹ ait illi: Respice, fides tua te saluum fecit. Et confestim vidit: ꝛ sequebatur illum magnificans Deum.

FERIA SECUNDA.

De libro Geneſis. Lectio j.

c.13: Ascendit ergo Abrã de Aegypto, ipse, ꝛ vxoꝛ ei⁹ ꝛ oia quę habebat, ꝛ Loth cũ eo ad Australẽ plagã. Erat autem diues valde in possessione auri, ꝛ argenti. Reuersusque est per iter, quo venerat a meridie in Bethel, vsque ad locum vbi prius fixerat tabernaculũ inter Bethel, ꝛ Hai, i loco altaris, quod fecerat prius, ꝛ inuocauit tibi nomen domini. Sed ꝛ Loth, qui erat cum Abꝛam fuerunt greges ouiũ, ꝛ aꝛmẽta, ꝛ tabernacula. Nec poterat eos capere terra, vt habitarẽt simul: erat qppe substãtia eorũ multa, ꝛ neqbant habitare cõmuniter. ℟. Mouens igitur Abrahã tabernaculũ suum, venit ꝛ habitauit iuxta conuallẽ Mābꝛę. Aedificauitq; ibi altare dño. ℣. Dixit autẽ dominus ad eum: Leua oculos tuos, ꝛ vide, omnem terram quã conspicis tibi dabo, ꝛ semini tuo in sempiternũ. Aedificauitq;. L. ij.

Unde ꝛ facta est rixa iter pastores gregũ Abꝛaã ꝛ Loth. Eo aũt tpe Cananęus, ꝛ Pherezęus babitabant i terra illa. Dixit ergo Abrã ad Loth: Ne, quęso, sit iurgiũ inter me ꝛ te, ꝛ inter pastoꝛes meos, ꝛ pastores tuos: fratres enim sum⁹. Ecce vniuersa terra coꝛã te est recede a me obsecro. Si ad sinistram ieris, ego dexteram tenebo: si tu dexteram elegeris, ego ad sinistram pergam. Eleuatis itaq; Loth oculis, vidit omnẽ circa regionem Joꝛdanis, quę vniuersa irrigabatur antequã subuerteret domin⁹ Sodomã, ꝛ Gomoꝛrhã, sicut paradisus dñi, ꝛ sicut Aegyptus venientibus in Segoꝛ: Elegitque sibi Loth regionem circa Jordanẽ ꝛ recessit ab oꝛiẽte. ℟. Credidit Abꝛaham Deo, ꝛ reputatũ est ei ad iustitiã. Et ideo amicus Dei factus est. ℣. Fuit autem iustus coꝛã domino, ꝛ ambulauit in vijs eius. Et. Le. iij.

Diuisiq; sunt alterutrũ a fratre suo. Abꝛaã habitauit i terra Chanaan, Loth vero commoꝛatus est in oppidis quę erant circa Joꝛdanem, ꝛ habitauit in Sodomis: Homines autem Sodomitę pessimi erant, ꝛ p eccatores coꝛam domino nimis. Dixitque domin⁹ ad Abram, postquam diuisus est ab eo Loth. Leua oculos tuos, ꝛ vid a loco i quo nũc es, ad Aquilonẽ, ꝛ meridiẽ, ad Oꝛientem, ꝛ occidentẽ. Omẽ terrã, quam conspicis tibi dabo, ꝛ semini tuo vsq; in sempiternũ: faciãq; semen tuũ sicut puluerẽ terrę. ℟. Tentauit dñs. 143.

Ad Mag. Añs. Et qui pꝛęibant,

bāt, increpabāt eū, vt taceret, ipse vero multo magis clama/
bat: Miserere mei fili Dauid.

FERIA TERTIA.

De libro Genesis. Lcō prima.

Et egressi sunt rex Sodo/
morū, ꝛ rex Gomorrhę,
rexꝙ Adamę, ꝛ rex Seboim,
necnon ꝛ rex Balę: quę est Se/
gor, ꝛ direxerunt aciem contra
eos in valle siluestri, scilicet ad
uersus Chodorlahomor regeʒ
Elamitarum, ꝛ Thadal re/
gem Gentiū, ꝛ Amraphel re/
gem Sennaar, ꝛ Arioch regē
Ponti, quatuor reges aduer/
sus quinque. Vallis autem sil/
uestris habebat puteos mul/
tos bituminis. Itaque rex So/
domorum, ꝛ rex Gomorrhę ter
ga verterūt: cecideruntque ibi:
ꝛ qui remanserunt, fugerūt ad
montē. Tulerūt aūt oēm substā
tiā Sodomorū, ꝛ Gomorrhęo
rū, ꝛ vniuersa, q̄ ad cibū perti/
nent, ꝛ abierūt: necnō ꝛ Loth, ꝛ
substātiā eius, filiū fratris Abrā
qui habitauit in Sodomis. ℟.
Angelus domini. 143. Lec. ij.

Et ecce vnus, q euaserat
nunciauit Abrā Hebręo,
qui habitabat in conualle Mā
bre Amorrhęi, fratris Eschol,
ꝛ fratris Aner: ij enim pepige/
rant fedus cū Abram. Quod
cū audisset Abram captū vide/
licet Loth fratrē suuʒ, numera
uit expeditos vernaculos suos
trecētos decē ꝛ octo, ꝛ psecut⁹
est eos vsꝙ Dan, ꝛ diuisis so

cijs irruit super eos nocte: per/
cussitꝙ eos, ꝛ psecutus est vsꝙ
Choba, quę est ad lęuā Dama
sci, reduxitꝙ oēm substantiaʒ,
ꝛ Loth fratrē suum cū substan/
tia illius: mulieres quoꝙ, ꝛ po
pulū. ℟. Uocauit. 143. Le. iij.

Egressus est autē rex So/
domor in occursuʒ eius:
postq̄ reuersus est a cęde Cho/
dorlahomor ꝛ regum, qui cuʒ
eo erāt in Ualle Saue, quę est
vallis regis. At uero Melchi/
sedech rex Salem, proferens
panem ꝛ vinum (erat enim sa/
cerdos dei altissimi) benedixit
ei, ꝛ ait: Benedictus Abram
deo excelso, qui creauit celum
ꝛ terram: ꝛ benedictus deus
excelsus, quo protegente ho/
stes in manibus tuis sunt. Et
dedit ei decimas ex omni/
bus. ℟. Deus domini. 144:

Ad Magnificat. Antiphona.
Miserere mei fili Dauid. Quid
vis vt faciā tibi: Dñe, vt videā.

FERIA QVARTA

Cinerum.

Hac die si occurrat festuʒ dup.
transfert in seq. ¶ Per totam
Quadragesimā in feriali Offō.
¶ Feria ij. di: Offm Defuncto
¶ Feria iiij. dr psal. Gradua.
¶ Fer. vj. Septē psal. penitēti.
cū Letanijs. pterq̄ i Fe. maioris
hebd. q̄ oia hñr in s. Breuiarij.
¶ De festis occurrētib⁹ i Qua
drag. nō fit offm: nisi fuerit noe
ueʒ lec. de simp. aūt fit tm̄ cōme
Hodie dr: Psalmi Graduales.

Inuitat.

Inuit. Hymni, Antiphone, & versic. vt in Psalterio. fol.29.
Lcō s.euāg.fm Matth.c.6.Le.j.

ca.6. IN illo tēpore: dixit Jesus discipulis suis: Cū ieiunatis, nolite fieri, sicut hypocritę, tristes. Et reliqua.

Homilia Sācti Augustini epi.

MAnifestum est his pręceptis omnem nostram intentionem in interiora debere gaudia dirigi, ne foris quęrentes mercedem, huic seculo conformemur, & amittamus pmissionem tanto solidioris, atque firmioris, quanto interioris beatitudinis, qua nos elegit Deus conformes fieri imagini filij sui. In hoc aūt capitulo maxime animaduertēdū est nō i solo rerū corporeaꝝ nitore atq; pompa: sed etiam in ipsis sordib⁹ lutosis esse posse iactantiā, & eo periculosiorē, quo sub noie seruitutis Dei decipit. ℟. Ueni hodie.144. ℣ia ex iij. noc. Dñicę pręteritę. Lectio ij.

QUi ergo imoderato cultu corporis, atq; vestitus, vel cęterarum rerum nitore fulget, facile cōuincit rebus ipsis, pōparū seculi esse secta tor, nec quēquam fallit dolosa imagine sctitatis. Qui aūt in professione Christianitatis, inusitato squallore ac sordibus intētos in se hoium oculos facit, cū id voluntate faciat, nō necessitate patiatur, ex cęteris eius opib⁹ potest coniici, vtrū hoc contem ptu superflui cult⁹, an ambitione aliqua faciat: quia & sub ouina pelle cauēdos lupos dominus pręcipit: Sed ex fructibus, inquit eorū cognoscetis eos. ℟. Fact⁹ est sermo.144. Le.iij.

CUm enim ceperint aliquibus tētationibus ea ipsa illis subtrahi, vel negari, q̄ isto velamine vel cōsequuti sūt, uel cōsequi cupiūt: tūc necesse est vt appareat, vtrū lupus in ouina pelle sit, an ouis in sua. Non ṫn propterea ornatu superfluo debet aspectus hominum mulcere Christianos, quia illū parcum habitū, ac necessariū etiā simulatores sępe vsurpāt vt incautos decipiant: quia & illę oues non debent pelles suas deponere, si aliquando eis lupi se contegant. ℟. Mouens igitur.145.

Ad Lau. & Horas, oīa vt i psalt. Ad Bñs. Añ. Cū ieiunatis, nolite fieri sicut hypocritę tristes. Deinde dicuntur preces. f.24. Similiter & in Vesp. Ad alias autem Horas vt Psalt. Orō.

PRęsta dñe fidelibus tuis, vt ieiuniorū veneranda solennia, & congrua pietate suscipiāt, & secura deuotione percurrant. Per dominum nrm.

¶ Hodie & duobus sequē. diebus dñr Vesperę hora ↄsueta. Sabbatho vero & deinceps vsque ad Pascha dicuntur ante comestionē tam in festis, quā in ferijs, exceptis Dominicis: in qui

quibus dicimus horas consuetas. ℂ Ad Magn. Aña. Thesaurizate vobis thesauros in cęlo, vbi nec erugo nec tinea demolit. Oro.

Inclinates se dñe maiesta ti tuę, ppitiatus intende: vt qui diuino munere sunt refe cti, cęlestibus semper nutrian tur auxiliis. Per dominum no.

ca. 8. FERIA QVINTA.

Lcõ s. euãg. sm Mattheũ. L. j.

In illo tpe: Cum intrasset Jesus Capharnaũ, acces sit ad eum Centurio rogãs eũ & dicens: Domine, puer meus iacet in domo paralyticus, & male torquetur. Et reliqua.

Homilia s. Augustini episcopi.

Videamus, vtrum de ser uo Cęturionis sibi Mat theus, Lucasque consentiant. Mattheus enim dicit: Accessit ad eum Centurio rogans eũ, & dicens: Puer meus iacet in domo paralyticus. Cui vide tur repugnare quod Lucas ait: Et cum audisset de Jesu, misit ad eum seniores Judeoꝝ: rogans eum vt veniret, & sana ret seruũ eius. At illi cum venis sent ad Jesum, rogabant eũ so licite, dicentes ei, quia dignus est vt hoc illi pręstes: diligit em̃ gentem nr̃am, & synagogam ip se ędificauit nobis. Jesus autem ibat cum illis: & cũ iam non lõ ge eẽnt a domo, misit ad eũ Cẽ turio amicos, dicens. Dñe noli vexari, non enim dignus sum, vt sub tectum meum intres.

℟. O Sie puer meus iacet para lyticus i domo, & male torque tur. Am̃ dico tibi, ego veniã, & curabo eũ. ℣. Dñe non sum di gnus vt intres sub tectũ meũ: sed tãtũ dic verbo, & sanabitur puer meus. Amẽ dico. Lec. ij.

Nisi diligẽter auertentes intelligamus, Mattheũ non omnimodo deseruisse vsi tatum morem loquẽdi. Non e nim solum dicere solemus ac cessisse aliquem etiã antequam perueniat illuc, quo dicitur ac cessisse, vnde etiã dicimus parũ accessit, vel multum accessit eo, quo appetit peruenire: verum etiam ipsam peruentionem, cu ius adipiscendi causa acceditur, dicimus plerunq; factam: etsi eũ, ad quem peruenit, non vide at ille qui peruenit, cum per a micũ puenit adaliquem, cuius ei fauor est necessarius. Quod ita tenuit ꝯsuetudo, vt iã etiam vulgo peruentores appellent, q ad potẽtiũ quorũlibet tanq̃ inaccessibiles amicos per ꝑue nientiũ personarum interposi tionem ambitionis arte pertin gunt. ℟. Dũ staret. 143. L. iij.

Non ergo absurde Mat theus et qđ vulgo possit intelligi per alios factũ, acces su Cẽturionis ad dñm, compẽ dio dicere voluit, Accessit ad eũ Cẽturio. Veruntñ non negli genter intuenda est etiam san cti euangelistę altitudo mysti cę locutionis, secundum quod scri

scriptum est in psalmo: Accedite ad eũ, et illuminamini. Proinde, quia fidem Centurionis, qua vere acceditur ad Jesum, ipse ita laudauit vt diceret, Non inueni tantam fidẽ in Israel: ipsum potius accessisse ad Christum dicere voluit prudẽs euangelista, quam illos per quos verba sua miserat. ℟. Temptauit. 143. Ad Bene. Ant. Dñe puer meus iacet paralyticus in domo, et male torquetur: Amẽ dico tibi, ego veniam, et curabo eum. Oratio.

Deus, qui culpa offenderis, penitentia placaris: preces populi tui supplicãtis propitius respice: et flagella tuę iracũdię, quę pro peccatis nr̃is meremur auerte. Per dominum. Ad Magn. Ant. Domine, non sum dignus, vt intres sub tectum meum: sed tantum dic verbo, et sanabitur puer meus. Oratio.

Parce domine, parce populo tuo: vt dignis flagellationibus castigatus, in tua miseratione respiret. Per domi.

FERIA SEXTA.

Hodie dicũtur Psalmi Penitẽtiales

Lectio s. euãg. sm Mattheũ. La.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis. Audistis quia dictũ est antiquis: Diliges proximum tuum, et odio habebis inimicum tuum. Et reli. Homilia S. Hieronymi presb.

Ego autẽ dico vobis: Diligite inimicos vestros, benefacite his, qui oderunt vos. Multi pręcepta Dei imbecillitate sua, non sanctorum viribus ęstimantes, putant esse impossibilia, quę pręcepta sunt: et dicũt sufficere virtutibus, non odisse inimicos: cęterum diligere, plus pręcipi, quam humana natura patiatur. Sciẽdũ est ergo Christum non impossibilia pręcipere, sed perfecta. Que fecit Dauid in Saul, et in Absalon: Stephanus quoque martyr pro inimicis lapidantibus deprecatus est: et Paulus anathema cupit esse pro persecutoribus suis. Hęc autem Jesus et docuit, et fecit dicẽs: Pater ignosce illis: quod enim faciunt nesciunt. ℟. Angelus domini. 143. Lectio ij.

Et scitis filij patris vestri, qui in celis est. Si Dei pręcepta custodiens, filius quis efficitur Dei: ergo nõ est natura filius, sed arbitrio suo. Cum ergo facis eleemosynam, noli tuba canere ante te, sicut hypocritę faciunt in synagogis, et in vicis, vt honorificentur ab hominibus. Qui tuba canit eleemosynam faciens, hypocrita est. Qui ieiunans demolitur faciẽ suam, vt ventris inanitatem mõstret in vultu, et hic hypocrita est. Qui in synagogis et in angulis platearum orat, vt videatur ab hominibus, hypocrita est. ℟. Vocauit. 143. Lectio iij.

Ex quibus omnibus colligitur hypocritas eẽ, qui

det quippe dñs laborátes ī ma
ri, quáuis ipse positus sit in ter
ra: ga etsi ad horā differt videa
tur auxiliuz tribulatis impéde
re: nihilominus eos, ne in tribu
lationibus deficiant sue respe/
ctu pietatis corroborat: Et ali/
quando ét manifesto adiutorio
victis aduersitatib⁹, quasi cal/
catis sedatisq́ȝ fluctuū volumi/
nibus, liberat. ℟. Mouēs igi/
tur. 145. Ad Bñs. an. Me ete/
nim de die in diē querunt, ⁊ sci
re vias meas volunt. Oratio.

Adesto dñe supplicationi/
bus nr̄is: ⁊ pcede, vt hoc
solēne ieiuniuȝ, quod animab⁹
corporibusq́ȝ curandis salubri/
ter institutum est, deuoto serui/
tio celebremus. Per dominuȝ.

Sabbatho primo in quadrag.
Ad Vesperas. Capitulum.

Fratres, hortamur
vos, ne in vacuū gra
tiam Dei recipiatis:
ait enim: Tempore accepto
exaudiui te: ⁊ in die salutis ad/
iuui te. Hymnus.

Audi benigne cōditor. fo. 152.
vt in secunda feria. ℣. Angelis
suis De⁹ mādauit de te. ℟. Ut
custodiāt te in oībus vijs tuis.
Ad Mag. Añ. Tunc Inuoca/
bis, ⁊ dominus exaudiet: clama
bis, ⁊ dicet, ecce ad sum. Oro.

Deus, qui ecclesiā tuā an/
nua quadragesimali ob/
seruatione purificas, presta fa/
milie tue, vt quod a te obtinere
abstinendo nititur, hoc bonis o/
peribus exequatur. Per dñm
nostrum Jesum Christum ⁊c.

DOMINICA PRIMA.
in Quadragesima.
Ad Matut. Inuitatoriū.

Non sit vobis vanuȝ mane sur
gere ante luceȝ. Quia promisit
dominus coronā vigilātibus.
Quod di in dñicis tm̄ vsq́ȝ ad
dñicā Passionis. ps. Uenite. 1.
Hym. Ex more docti mystico.
vt in ij. fer. 151. Ad noct. Añ.
Seruite dño. ps. Beatus vir.
cum reliq. vt in Psalter. fol. 2.
De epistola ij. B. Pauli apo/
stoli ad Corinthios. Lectio i.

Adiuuantes autem exhor
tamur, ne in vacuū gra/
tiam dei recipiatis. Ait enim:
Tempore accepto exaudiui te,
⁊ in die salutis adiuui te. Ecce
nunc tempus acceptabile, ecce
nunc dies salutis. Nemini dā/
tes vllam offensionem, vt non
vituperetur ministerium no/
strum, sed in omnibus exhibe/
amus nosmetipsos sicut Dei
ministros, in multa patientia,
in tribulationibus, in necessita/
tibus, in angustijs, in plagis, in
carceribus, in seditionibus, in
laboribus, in vigilijs, in ieiunijs,
in castitate, in scientia, in lon/
ganimitate, in suauitate, in spi
ritu sancto, in charitate non
ficta, in verbo veritatis, in vir/
tute Dei: Per arma iustitie a
dextris, ⁊ a sinistris: per gloriā
⁊ ignobilitatem, per infamiam
⁊ bonam famam: vt seductores

ꝛ veraces:ſicut qui ignoti,ꝛ co
gniti:Quaſi morientes , ꝛ ecce
viuimus:vt caſtigati,ꝛ nõ mor
tificati:quaſi triſtes,ſemp autẽ
gaudentes:ſicut egẽtes,multos
autem locupletantes:tanquam
nihil habẽtes,ꝛ oia poſſidẽtes.
℟. Ecce nunc tẽpus accepta
bile,ecce nunc dies ſalutis: cõ
mendemus noſmetipſos i mul
ta patientia:in ieiunijs multis:
Per arma iuſtitie vtutis Dei.
℣. In omnib⁹ exhibeamus noſ
metipſos ſicut Dei miniſtros, i
multa patiẽtia,in ieiunijs mul
tis. Per arma. Lcõ ſecunda.

O S noſtrum patet ad vos o Corinthij,cor noſtrum dilatatũ eſt. Nõ anguſtiamini in nobis,anguſtiamini autem i viſceribus veſtris. Eandẽ autẽ habentes remunerationem (tã quam filijs dico) dilatamini ꝛ vos. Nolite iugum ducere cum infidelibus.Que enim par ticipatio iuſtitie cum iniquita te ? aut que ſocietas luci ad te nebras ? Que autem conuen tio Chriſto ad Belial ? aut q̃ pars fideli cum infideli ? Quis autem cõſẽſus templo Dei cũ idolis? Vos enim eſtis templũ Dei viui,ſicut dicit De⁹ : Quõ inhabitabo in illis,ꝛ inambula bo inter eos ꝛ ero illorũ Deus, ꝛ ipſi erunt mihi populus. ℟. In omnibus exhibeamus noſ metipſos ſicut Dei miniſtros, in multa patientia:vt non vitu peretur miniſterium noſtrum.

℣. Ecce nunc tempus accepta
bile,ecce nunc dies ſalutis,cõ
mẽdemus noſmetipſos in mul
ta patientia.Vt non. Lect. iij.

R Epletus ſum conſolatio ne, ſuperabundo gaudio in omni tribulatione noſtra. Nam ꝛ cũ veniſſemus in Ma cedoniam,nullam requiem ha buit caro noſtra ſed omnem tri bulationem paſſi ſumus : foris pugne,intus timores . Sed qui conſolatur humiles , conſola tus eſt nos Deus in aduentu Titi: non ſolum autem in ad uentu eius , ſed etiam in con ſolatione,qua conſolatus eſt in vobis , referens nobis veſtrum deſiderium,veſtrum fletum:ve ſtram emulationẽ pro me , ita vt magis gauderem:qm̃ etſi cõ triſtaui vos in epiſtola,non me penitet:ꝛ ſi peniteret,videns q̧ epiſtola illa (etſi ad horã) vos cõtriſtauit, nũc gaudeo, nõ q2 contriſtati eis,ſed quia contri ſtati eſtis ad penitẽtiã. ℟. In ieiunio ꝛ fletu orabãt ſacerdo tes dicentes.Parce dñe, parce populo tuo:ꝛ ne des hereditatẽ tuã i perditionẽ ℣. Inter veſti bulũ ꝛ altare plorabãt ſacerdo tes,dicẽtes.Parce. Glo. Pa. In iij. nocturno. Bonorum. ℣. Conſerua.fol.[illegible] Sermo s. Leonis Pape. L. iiij.

P Redicaturus vobis dilec tiſſimi,ſacratiſſimũ ma ximumq; ieiunium:quo aptius vtar exordio,q̃ vt verbis apli, in quo

in quo Christus loquebatur, in
cipiam: dicamq; quod lectum
est. Ecce nunc tempus accepta
bile: ecce nūc dies salutis. Quā
uis eniz nulla sint tempora, que
diuinis non sint plena muneri
bus, & semper nobis ad miseri
cordiam Dei per ipsius gratiā
prestetur accessus: tunc tamen
omnium mentes maiori studio
ad spiritales profectus moue
ri, & ampliori fiducia oportet
animari: quando ad vniuersa
pietatis officia, illius nos diei,
quo redempti sumus, recursus
inuitat: vt excellens super om
nia passionis dominice sacra
mentum purificatis & corpori
bus & animis celebremus. ℟.
Emendemus in melius, que
ignorāter peccauimus: ne subi
to preoccupati die mortis, que
ramus spatium penitentie, & in
uenire non possimus. Attende
dñe & miserere, qa peccauimus
tibi. ℣. Adiuua nos deus sa
lutaris noster, & propter hono
rez nominis tui dñe libera nos.
Attende. Lectio quinta.

Debebatur quidez tantis
mysterijs ita incessabilis
deuotio, & cōtinuata reuerētia:
vt tales permaneremus in con
spectu Dei, quales nos in ipso
paschali festo dignū est inueni
ri. Sed quia hec fortitudo pau
corum est, & dum carnis fragi
litate austerior obseruātia rela
xatur, dumq; per varias actiones
vite huius sollicitudo distē
ditur, necesse est de mundano
puluere etiam religiosa corda
sordescere, magna diuine insti
tutionis salubritate prouisum
est, vt ad reparandam mentiū
puritatem: quadraginta nobis
dierum exercitatio mederetur,
in quibus aliorum temporum
culpas, & pia opera redimerēt,
& ieiunia casta decoquerēt. ℟.
Derelinquat impius viaz suā,
& vir iniquus cogitationes suas,
& reuertatur ad dominum: &
miserebitur eius: Quia beni
gnus & misericors est, & presta
bilis super malitia dominus
Deus noster. ℣. Nō vult domi
nus mortem peccatoris, sed vt
conuertatur, & viuat. Quia.
Lectio sexta.

Ingressuri igit, dilectissi
mi, dies mysticos, & puriā
candis animis atq; corporibus
sacratius institutos, preceptis apo
stolicis obedire curemus: emun
dātes nos ab omni inquinamē
to carnis ac spiritus: vt castiga
tis colluctationibus, que sunt in
ter vtranq; substantiā, animus,
quem sub Dei gubernaculis cō
stitutū corporis decet eē recto
rē, dominationis sue obtineat
dignitatem: vt nemini dātes vl
lam offensionez: vituperationi
bus obloquentium non simus
obnoxij. Digna enim ab infide
libus reprehensione carpemur
& nro vitio lingue impie i iniu
riam se religionis armabunt, si
ieiunantiū mores a puritate per

dus ii fecte

fectę continētię discreparīnt: Non enim i sola abstinētia cibi stat nostri sūma ieiunij, aut fructuose corpori esca subtrahitur nisi mēs ab iniquitate reuocet. ℟. Paradisi portas aperuit nobis ieiunij tēpus: suscipiamus illud orantes, & deprecātes: Ut in die resurrectiōis cū dño gloriemur. ℣. In oibus exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros in multa patientia. Ut. In tertio nocturno. Antipho. Nō sunt loquelę. ps. Celi enarrant gloriaz Dei. 7. cum reliq. Lcō s. euā. sm Matthēū. L. vij.

ca. 4. In illo tpe: Duct' est Jes' in desertū a spū, vt tentaret a diabolo: & cū ieiunasset q̄draginta diebus, & quadragita noctibus, postea esuryt. Et rel. Homilia S. Gregorij Papę.

Dubitari a quibusdam solet a quo spiritu sit Jes' ductus in desertum, propter hoc quod subditur, Assumpsit eum diabolus in sanctam ciuitatem: & rursum, Assumpsit eū in montem excelsum valde. Sed vere, & absq; vlla quęstione cōuenienter accipitur, vt sancto spiritu i desertū ductus credatur: vt illuc eum su' spiritus duceret, vbi hunc ad tentandū spiritus malignus inueniret. Sed ecce cuz dicitur Deus homo, vel in excelsum mōtem, vel in sanctam ciuitatem assumpt' a diabolo, mēs refugit credere humanę hoc audire aures expa uescunt: cum tamen nō esse incredibila ista cognoscimus, si in illo & alia facta pensamus. ℟. Scindite corda vestra, & non vestimenta vestra, & cōuertimini ad Dominum Deuz vestrum. Quia benignus, & misericors est. ℣. Derelinquat impius viam suam: & vir iniquus cogitationes suas, & reuertatur ad dominuz, & miserebitur ei'. Quia benignus. Lectio vij.

Certe iniquorum omniū diabolus caput est: & huius capitis membra sunt omnes iniqui. An non diaboli membrum fuit Pilatus: an nō diaboli mēbra Judęi psequentes, & milites crucifigentes fuerunt? Quid ergo mirum, si se ab illo permisit in monte duci, & tentari, qui pertulit etiam a membris illius crucifigi? Non est ergo indignum Redemptori nostro, quod tentari voluit, qui venerat occidi. Justum qppe erat, vt sic tentationes nostras suis tentationibus vinceret, sicut mortem nostram uenerat sua morte superare. ℟. Frange esurienti panem tuū, & egenos vagosque induc in domum tuam. Tunc erumpet quasi mane lumen tuuz, & anteibit faciem tuam iustitia tua. ℣. Cum videris nudum, operi eum, & carnem tuam ne despexeris. Tunc erum. Lectio ix.

Sed sciendū nobis est, q tētatio trib' modis agit: sugge/

suggestione, delectatione, et cō sensu. Et nos cū tentamur, plerunqꝫ in delectationem, aut ēt in consensum labimur: quia d̄ carnis peccato ꝓpagati, in nobis ipsis ēt gerimus vñ certamina toleremus. Deus vero, q in vtero virginis incarnatus, i mundum sine peccato venerat, nil contradictionis in semetipso tolerabat. Tētari ergo p suggestionē potuit, sed eius mentē peti delectatio non momordit. Atqꝫ ideo omnis diabolica illa tētatio foris, nō intus fuit. ℟. Angelis suis Deus mādauit de te, vt custodiant te in oībus vijs tuis. In manibus portabūt te, ne vnqꝫ offendas ad lapidem pedē tuum. ℣. Super aspidē et basiliscū ambulabis: et ꝯculcabis leonem et draconē. In manibus. Gloria. In.

Per hebd. eius loco dicitur ℟. Abscōdite eleemosynā in sinu pauperū, et ipsa orabit ꝓ vobis ad dñm. Quia sicut aqua extinguit ignē, ita eleemosyna extinguit pctm̄. ℣. Date eleemosynam, et ecce omnia munda sūt vobis. Quia.

Ad Laudes. Antiphona.

Cor mundum crea in me Deus: et spm̄ rectū innoua in visceribus meis. ps. Miserere. 23. Aña. O dñe saluum me fac: o dñe, bene prosperare. ps. Confitemini. 10. Aña. Sic benedicā te in vita mea domine, et in nomine tuo leuabo manus meas. ps. Deus De' me' ad te. 8. cū rel. Aña. In spiritu humilitatis, et in animo ꝯtrito suscipiamur dñe a te: et sic fiat sacrificiū nostrū, vt a te suscipiat hodie, et placeat tibi dñe Deus. Aña. Laudate Deum celi celorum, et aque omnes. Cap. Fratres, Hortamur. 148. vt supra. Hym. Iam Christe sol iustit ie. vt i secūda fer. 351. ℣. Angelis suis Deus mandauit de te. ℟. Ut custodiāt te i oībus vijs tuis. Ad Bñc. Añs. Ductus est Jesus in desertum a spiritu, vt tentaret a diabolo, et cum ieiunasset quadraginta diebus et quadraginta noctibus, postea esurijt. Oro. O e', qui ecclesiam tuam. 148.

Ad Primā. Aña. Jesus autem cum ieiunasset quadraginta diebus et quadraginta noctibus, postea esurijt.

Ad Absolonē Capli. Lect. bre. Querite dñm. vt i Psalt. 13. et di in Officiis et ferijs vsqꝫ ad Dñicam Passionis exclusiue.

Ad iij. Aña. Tunc assumpsit eū diabolus in sanctam ciuitatē: et statuit eū supra pinnaculū tēpli, et dixit ei: Si filius dei es, mitte te deorsū. Caplm. Fratres, Hortamur. fo. 148. ℟ br. Ipse liberabit me, De laqueo venantiū. ℣. Et a verbo aspero. ℟. De laqueo. ℣. Gloria. ℟. Ipse liberabit me. ℣. Scapulis suis obumbrabit tibi. ℟. Et sub pennis eius sperabis.

Ad

Ad vj. Aña. Non in solo pane
viuit homo, sed in omni verbo
quod pcedit de ore Dei. Cap
ij E Cce nunc tēpus accepta
Cor. bile: ecce nūc dies salutis
6. nemini dantes vllā offensionē,
vt non vituperetur ministeriū
nostrū. ℟. bre. Scapulis suis,
Obūbrabit tibi. ℣. Et sub pen
nis eius sperabis. ℟. Obūbra
bit tibi. ℣. Glia. ℟. Scapulis
suis. ℣. Scuto circundabit te
veritas ei⁹. ℟. Nō timebis a ti.

Ad Nonam. Antiphona.

Dominum Deū tuum adora
bis: et illi soli seruies. Caplm.

V T castigati, et non morti
ficati: quasi tristes, semp
autem gaudentes: sicut egētes,
multos aūt locupletantes: tan
quam nihil habentes, et omnia
possidētes. ℟. br. Scuto circū
dabit te, Veritas eius. ℣. Nō
timebis a timore nocturno. ℟.
Veritas. ℣. Gloria. ℟. Scuto
circundabit. ℣. Angelis suis
Deus mādauit de te. ℟. Vt cu
stodiāt te in omnibus vijs tuis.

Ad vesperas. Antiphona.

Dixit dñs. 52. cum reliq. Cap.
Fratres, Hortamur. 148. Hym.

A D preces nras
deitatis aures
Deus iclina pie
tate sola:
Supplicū vota
suscipe, pcamur
Famuli tui.

R espice clemēs solio de sācto,
Vultu sereno lāpades illustra,
Lumine tuo tenebras depellē
Pectore nostro.

C rimina laxa pietate multa,
Ablue sordes, vincula dirūpe,
Parce peccatis, releua iacētes
Dextera tua.

T e sine tetro mergimur pfūdo
Labimur alta sceleris sub vnda
Brachio tuo trahimur ad cla
Sidera celi. (ra

C hre lux vera, bonitas, et vita,
Gaudiū mūdi, pietas immēsa,
Qui nos a morte roseo saluasti
Sanguine tuo.

I nsere tuū, petimus, amorem
Mētibus nostris, fidei refūde
Lumē eternū, charitatis auge
Dilectionem. (rum,

T u nobis dona fontē lacryma
Ieiuniorum fortia ministra:
Vitia carnis millia retunde
Framea tua.

P rocul a nobis pfid⁹ absistat,
Satā, a tuis viribus ptractus:
Sāctus assistat spiritus a tua
Sede demissus.

G loria Deo sit eterno patri,
Sit tibi semp genitoris nate,
Cū quo equalis spūs p cuncta
Secula regnat. Amen.

℣. Angelis suis Deus manda
uit de te. ℟. Vt custodiant te
in omnibus vijs tuis. Ad Mag.
Antiph. Ecce nunc tempus ac
ceptabile, ecce nunc dies salu
tis: in his ergo diebus exhibea
mus nosmetipsos sicut Dei mi
nistros, in multa patientia, in
ieiunijs, in vigilijs, et in chari
tate non ficta.

Oratio

Oratio vt sup. ℂ Hym. ℟. ⁊ ℣. b̄c. supradicta dr̄ in Dn̄i/cis diebus ⁊ ferijs vsq3 ad dn̄icam de Pass. excepto Hymno: Ad preces nostras. qui tan/tum di in Vesperis Dn̄icę.

: FERIA SECVNDA.

Hodie di Offin̄ Defunctorum. Ad Mat. Inui. de Psalt. Hy⁹.

Ex more docti my/stico
Seruem⁹ hoc ie/iunium.
Deno dieru3 cir/culo
Ducto quater notissimo.
Lex ⁊ prophetę primitus
Hoc pretulerunt, postmodum
Christus sacrauit omnium
Rex atq3 factor temporum.
Vtamur ergo parcius
Verbis, cibis, ⁊ potibus,
Somno, iocis: ⁊ arctius
Perstemus in custodia.
Vitemus autem pessima,
Quę subruunt mentes vagas:
Nullumq3 demus callidi
Hostis locum tyrannidi.
Dicamus omnes cernui,
Clamemus atq3 singuli,
Ploremus ante iudicem,
Flectamus iram vindicem.
Nostris malis offendimus
Tuam Deus clementiam:
Effunde nobis desuper
Remissor indulgentiam.
Memento quod sumus tui
Licet caduci plasmatis:
Ne des honorem nominis
Tui precamur alteri.
Laxa malum quod fecimus,
Auge bonū quod poscimus:
Placere quo tandem tibi
Possimus hic, ⁊ perpetim.
Presta beata Trinitas,
Concede simplex vnitas,
Vt fructuosa sint tuis
Ieiuniorum munera. Amen.

Antiphonę, ⁊ psalmi noctur. de Psalt. quod seruatur ⁊ in alijs ferijs vsq3 ad dn̄icaȝ passionis. Lcō s. euāg. s̄m Mattheū. L. i.

In illo tp̄e: Dixit Jes⁹ di/scipulis suis: Cu3 venerit filius hominis i maiestate sua, ⁊ omnes angeli eius cū eo: tūc sedebit sup sedē maiestatis suę: ⁊ congregabuntur ante eū om/nes gentes. Et reliqua.

Homilia s. Augustini episcopi.

Si mandatis nō seruatis ad vitā veniri potest per solā fidē, quę sine operibus mor/tua est, quomodo verum erit, q eis quos ad sinistram positu/rus est, dicet, Ite in ignem ęter/num, qui paratus est diabolo, ⁊ angelis eius? Nec increpat, q: in eum non crediderunt, sed q̄a bona opera non fecerunt. Nam profecto ne sibi quisquā de fi/de, quę sine operibus mortua est, promittat ęternā vitā, pro/pterea omnes gentes segrega/turū se dixit, quę permistę eis pascuis vtebantur: vt appareat eos illi dicturos, Domine quā/do te vidimus illa ⁊ illa patiē/tem, ⁊ nō ministrauimus tibi? qui in eo crediderāt, sed bona ope/

operari non curauerāt, tāquaʒ de ipsa fide mortua ad vitā perueniretur eternam. ℟. Ecce nunc tempus. 148. Lectio v.

A N forte ibunt in ignem eternū, qui opera misericordie non fecerunt, ꝛ nō ibunt qui aliena rapuerūt: vel corrūpēdo i se tēplū Dei, in scipsos immisericordes fuerunt: quasi opa misericordie psint aliquid sine dilectione, dicente Apostolo, Si distribuā oia mea pauperibus, charitatē aūt nō habeā, nihil mihi prodest: Aut diligat quisquā proximū sicut seipsuʒ, qui nō diligit scipsuʒ. Qui enī diligit iniquitateʒ, odit animā suā. ℟. In oibus. 148. Lec. vi.

N Eqʒ illud dici hic poterit, in quo nonnulli scipsos seducūt, ignē eternū dictū, nō ipsā ꝯbustionē eternaʒ. Per ignē quippe, q etern⁹ erit, trāsituros arbitranē eos, qb⁹ pter fidē mortuā per ignē pmittūt salutē: vt videlicet ipse ignis eternus sit, cōbustio vero eorum, hoc est operatio ignis non sit i eos eterna: cum ꝛ hoc puidens dñs sentētiaʒ suā ꝯclusit, ita dicens: Sic ibūt illi i cōbustionē eternā, iusti autem in vitā eternam. Erit ergo eterna combustio sicut ignis, ꝛ eos in illā ituros veritas dicit, quorūʒ nō fidem, sed bona opa defuisse declarauit. ℟. In ieiunio. 148. Ad Laud. Aña. Miserere. 23. cum rel. vt in Psalt. Capitulū.

C Lama, ne cesses, quasi tuba exalta vocē tuā: ꝛ annūcia pplo meo scelera eorū, ꝛ domui Jacob pctā eorū. Hym. Isa. 58.

I Am Christe sol iustitie, Mentis dieseāt tenebre, Virtutum vt lux redeat Terris diem cum reparas.

D ans tempus acceptabile, Et penitens cor tribue: Conuertat vt benignitas Quos longa suffert pietas.

Q uiddamqʒ penitentie Da ferre, quamuis grauium, Maiore tuo munere Quo demptio fit criminum.

D ies venit dies tua. In qua reflorent omnia: Letemur in hac, vt tue Per hanc reducti gratie.

T e rerum vniuersitas Clemens adoret trinitas, Et nos noui per veniam Nouū canam⁹ canticū. Amē.

℣. Angelis suis De⁹ mādauit de te. ℟. Ut custodiāt te i omnibus vijs tuis. Ad Bñs. Aña. Uenite bñdicti pris mei, percipite regnū, quod vobis paratū est ab origine mundi. Oratio.

C Onuerte nos Deus salutaris noster: ꝛ vt nobis ieiuniū quadragesimale pficiat, mentes nras celestibus instrue disciplinis. Per dominum no. Ad j. Aña. Uiuo ego, dicit dñs: Nolo mortē peccatoris, sed vt ma-

magis conuertatur, et viuat. Capi. Pacem. 15. cū reli. vt in Psalt. Ad absolutionē Capli. O. Uere: rite dñm. vt in Psalt. 13.

Ad iij. Aña. Aduenerūt nobis dies penitētie, ad redimēda pec cata, ad saluandas aias. Cap.

Conuertimini ad me in toto corde vestro: in ieiu nio, et fletu, et planctu: et scindi te corda vestra, et non vestimen ta vestra, ait dominus omnipo tens. ℟.br. Ipse liberabit me, De laqueo venantium. ℣. Et a verbo aspero. ℟. De laqueo venant. ℣. Gloria. ℟. Ipse li berabit. ℣. Scapulis suis obū brabit tibi. ℟. Et sub pennis eius sperabis.

Ad Sextam. Antiphona. Cōmendemus nosmetipsos in multa patientia, i ieiunijs mul tis, per arma iustitie. Caplm.

Derelinquat impius viā suā, et vir iniquus cogita tiones suas, et reuertatur ad do minū, et miserebit ei⁹, et ad Deū nostrū, quoniā multus est ad ignoscendum. ℟.br. Scapulis suis, obumbrabit tibi. ℣. Et sub pennis eius sperabis. ℟. Obūbrabit tibi. ℣. Gloria pa. ℟. Scapulis suis. ℣. Scuto circundabit te veritas eius. ℟. Nō timebis a timor nocturno.

Ad ix. Aña. Per arma iustitie virtutis Dei cōmendemus nos metipsos i multa patiētia. Ca.

Frange esurienti panē tu um: et egenos vagosq3 in duc i domū tuā: cū videris nu dum, operi eū: et carnem tuam ne despexeris. ℟. Scuto circū dabit te: Ueritas eius. ℣. Nō timebis a timore nocturno. ℟. Ueritas. ℣. Gloria. ℟. Scuto circundabit te veritas. ℣. An gelis suis Deus mandauit de te. ℟. Ut custodiant te in omnibus vijs tuis. Ad Uesp. Antiphona. Inclinauit. 54. cū reliquis de Psalte. Capitu.

Inter vestibulum, et altare plorabunt sacerdotes mi nistri dñi dicentes: parce dñe, parce pplo tuo: et ne des heredi tatem tuam in opprobrium, vt dominentur eis nationes. Hym.

Audi benigne conditor:
Nostras preces cū fletib⁹
In hoc sacro ieiunio
Fusas quadragenario.
Scrutator alme cordium,
Infirma tu scis virium.
Ad te reuersis exhibe
Remissionis gratiam.
Multum quidem peccauim⁹,
Sed parce confitentibus:
Ad laudem tui nominis
Confer medelam languidis.
Sic corpus extra conteri
Dona per abstinentiam,
Ieiunet vt mens sobria
A labe prorsus criminum.
Presta beata Trinitas:
Concede simplex vnitas,
Ut fructuosa sint tuis
Ieiuniorum munera. Amen.

℣. Angelis suis Deus manda uit de te. ℟. Ut custodiāt te i

omnib⁹ viis tuis. Ad ℳ. Añ. Qd vni ex minimis meis feci/ stis, mihi fecistis: dicit dñs. oro.

Absolue, quesum⁹ dñe nostroꝝ vicula peccatoꝝ: ꝛ quicquid pro eis meremur, ꝓ/ pitiatus auerte. Per dñm nr̃m.

Ad ... capl'a supradicta dicãt i te ... Offõ viꝗ ad dñicã Passi.

FERIA TERTIA.

Sꝫ. euãg. ſm Mattheũ. L. i.

c. 21. In illo tempore: Cum in/ trasset Jesus Jerosolymã cõmota est vniuersa ciuitas, di cens: Quis est hic? Et reliqua.

Omelia venerab. Bede p̄sb̃r.

Quod maledicendo ficuꝫ infructuosaꝫ per figurã fecit dominus, hoc idem mox aperte ostendit eyciẽdo impro bos de templo. Neque enim ali quid peccauerat arbor que e/ suriente domino poma non ha buit, quoꝝ necdũ tẽp⁹ aduene rat: sed peccauerũt sacerdotes, q in domo dñi secularia negocia gerebant, ꝛ fructũ pietatis, quẽ debuerãt, quemqꝫ i eis dñs esu riebat, ferre recusabant. Arefe/ cit dñs arborẽ maledictã: vt ho mines hoc vidẽtes, siue audien tes, multo magis itelligerent se diuino condemnandos esse iu/ dicio, si absqꝫ operũ fructu, de plausu tãtũ sibi religiosi sermo/ nis, velut de sonitu ꝛ blãdimẽ to viridãtiũ glorientur folioꝝ. Emendemus. 149. Lec. ij.

Verum quia nõ intellexe rũt, cõsequenter in ipsos districtionẽ merite vltiõis exer cuit. Eiecitqꝫ cõmercia reꝝ hu manarum de tẽplo illo, in quo diuinas res tãtum agi, hostias ꝛ oblationes Deo offerri, verbũ Dei legi, audiri, ꝛ decãtari, pre ceptũ erat. Et quidem creden/ dum est, quod ea tantum ven/ di, vel emi repererat i templo, que ad ministeriuꝫ templi eius dem necessaria erãt, iuxta hoc quod alias factum legimus, cum idem templum ingrediẽs inuenit in eo ementes, ꝛ vendẽ/ tes oues, ꝛ boues, ꝛ colum/ bas. Que nimirum omnia, nõ nisi vt offerrentur in domo do mini vẽdebantur: eosque, qui de longe venerant, ab indi/ genis cõparare credenduꝫ est. ℟. Derelinquat. 149. Lec. iij.

Si ergo dñs nec ea vole/ bat i tẽplo offerri: videli/ cet ꝑpter studiũ auaritie, siue fraudis, quod ꝓpriũ solet esse negociãtium facinus: quanta putas animaduersione puniret si inuenisset aliquos ibi risui, vel vaniloquio vacantes, aut alio cuilibet vitio mancipatos? Si cuiꝫ ea, que alibi libere geri po terant, dñs in domo sua tempo ralia negocia geri non patiẽ, quãto magis ea, q̃ nusquã fieri licet, plus celestis ire merenẽ, si in edib⁹ deo sacratis aganẽ? Verum quia spiritus sanct⁹ in colũba super dñꝫ apparuit, re/ cte per colũbas spũs sãcti cha/ rismata figurãtur. Qui autem

sunt

sunt in templo del hodie, q co lumbas vendunt:nisi qui in ecclesia preciū de impositiōe manus accipiūt? p quā videlicet impositionē spiritus sanctus cęlitus datur. ℟. Paradisi.149.
Ad Bñs. Aña. Intrauit Jesus in templū Dei, ⁊ eijciebat oēs vendētes, ⁊ ementes: ⁊ mensas nūmulariorū, ⁊ cathedras vendentiū colūbas euertit. Oro.

Respice dñe familiā tuā, ⁊ presta: vt apud te mens nostra tuo desiderio fulgeat, q̄ se carnis maceratiōe castigat. Per dominum nostrum, ⁊c.
Ad Mag. Aña. Scriptum est enim: quia domus mea dom⁹ orationis est cunctis gētibus: vos autem fecistis illam speluncam latronum: ⁊ erat quotidie docens in templo. Oratio.

Ascendāt ad te dñe preces nrę: ⁊ ab ecclesia tua cunctā repelle nequitiā. Per.

FERIA QVARTA.
Quatuor temporum.
Hodie dñr Psalmi Graduales.
Lcō s. euāg. bm Mattheū. Le. j.

In illo tēpore: Accesserūt ad Jesū Scribę, ⁊ Pharisęi dicētes: Magister, volumus a te signum videre. Et reliq.
Homilia Sācti Augustini epi.

Jonā prophetā, qui deiectus in mare bellue marinę vtero except⁹ est, ⁊ die tertio viuus euomitur, figurā gessisse Saluatoris, q passus est, ⁊ die tertia resurrexit, ipse Saluator ostēdit. Accusatus est populus Judęorū in cōparatione Niniuitarum, qm̄ Niniuitę ad quos redarguēdos missus est Jonas propheta, agendo penitentiam iram Dei placauerunt, ⁊ misericordiā meruerūt. Ecce, ingt, plusquam Jonas hic, volēs intelligi seipsum dñs Jesus. Audierunt illi seruum, ⁊ vias suas correxerūt: audierūt isti dñz, ⁊ cōtempserunt, ⁊ insuper occiderūt. ℟. Scindite.149. Lect. ij.

Regina Austri exurget, inquit, i iudicio cū gñatione hac, ⁊ condemnabit eam: venit enim de finibus terrę, audire sapientiā Salomonis, ⁊ ecce plusquaz Salomon hic. Nō fuit magnum Christo plus esse quam Jonas, plus esse quā Salomon. Jste enim dominus, illi serui erant. Sed tamen quales sunt: qui presentem dominū cōtempserunt, quando alienigenę seruos eius audierunt? Deinde sequitur, Cum autem immundus spiritus exierit ab homine, ambulat per loca arida, quęrens requiem, ⁊ nō inuenit: tunc dicit, Reuertar in domuz meam, vnde exiui. ℟. Frange esurienti.149. Lectio iij.

Quando fit in sacramētis remissio peccatorū, mundat domus, sed habitator ē necessarius spūs scūs: spūs aūt sāct⁹ nō habitat nisi sup humiles corde. Deus eniz dicit: Super quē requiescet spiritus me⁹? ⁊ respon

respōdet proposito. Super humilem & quietum, & trementē verba mea. Ille ergo cum fuerit habitator, implet, regit, agit, refrenat a malis, ad bona excitat, suauez facit iustitiam: vt homo bñfaciat amore recti, nō timore supplicij. Hoc quod dixi, agere per semetipsum homo minus idoneus est, sctūm spūm si habitatorē habuerit, ipsum in omnibus bonis iueniet adiutorē. ℟. Abscondite. 150.

Ad Bñs. Añ. Generatio hec praua & peruersa signū querit, & signum non dabitur ei, nisi signum Ione prophete. Oratio.

Preces nostras, q̄s dñe, clementer exaudi: & cōtra cūcta nobis aduersantia dexterā tue maiestatis extende. Per.

Ad Mag. Añā. Sicut fuit Jonas in ventre ceti tribus dieb[9] & tribus noctibus: ita erit fili[9] hominis i corde terre. Oratio.

Mentes nostras, q̄s domine, lumine tue claritatis illustra, vt videre possimus que agenda sunt, & que recta sunt agere valeam[9]. Per dominū.

FERIA QVINTA

Lcō s. euāg. s̄m Matthe ū. ℣. ℟.

ca. 5. In illo tempore, Egressus Jesus secessit i partes Tyri, & Sidonis. Et reliqua.

Omilia s. Hieronymi presbr.

Scribis, & Phariseis calūniatorib[9] derelictis trāsgredit i partes Tyri, & Sidōis, vt Tyrios Sidoniosq; curaret. Mulier aūt Chananea egredit de finib[9] pristinis, vt clamās filie impetret sanitatē. Obserua quod in quintodecimo loco filiā Chananee sanet. Miserere mei domine, fili Dauid: filia mea male a demonio vexatur: Inde nouit vocare filium Dauid, quia egressa iam fuerat de finibus suis, & errorem Tyriorum ac Sidoniorum loci ac fidei cōmutatiōe dimiserat. ℟. Tribularer, si nescirē misericordias tuas dñe: tu dixisti: nolo mortez peccatoris: sed vt magis cōuertat & viuat: Qui Chananeā & publicanū vocasti ad penitētiā. ℣. Secūduz multitudinem dolorum meorum in corde meo, cōsolationes tue letificauerunt aiam meam. Qui Chana. Lectio ij.

Filia mea male a demonio vexat. Ego filiā Chananee puto aias esse credētiū, q̄ male a demonio vexabāt, ignorātes creatorē, & adorātes lapidē. Qui nō respondit ei verbū: nō ꝺ superbia Pharisaica, nec de Scribarū supercilio, sed ne ipse sentētie sue videret esse cōtrarius, ꝓ quā iusserat. In viā Gentium ne abieritis, & in ciuitates Samaritanorum ne intraueritis. Nolebat enim occasionez calūniatoribus dare, perfectāq; salutem Gentibus, passionis & resurrectionis tempore reseruabat. ℟. In oibus. 148. Le. iij.

Et accedētes dicipuli ei[9] rogabat eū dicentes: Dimitte

mitte eas, qa clamat post nos. Discipuli illo adhuc tpe mysteria dñi nescientes, vel misericordia cōmoti, rogabāt p Chananea muliere, quā alter euangelista Syrophenissam appellat, vel importunitate eius carere cupientes, q: non vt clementē, sed vt durū medicū crebrius inclamaret. Ipse aūt respōdēs ait: Non sum missus, nisi ad oues, q̄ perierunt domus Israel. Non quod & ad Gentes nō missus sit, sed q̄ primum missus sit ad Israel: vt illis non recipientibus euangelium, iusta fieret ad Gentes transmigratio. R̷. In ieiunio. 148. Ad Be. Ana. Egressus Jesus secessit in partes Tyri & Sidonis: & ecce mulier Chananea annibus illis egressa, clamabat dicens: Miserere mei fili Dauid. Oratio.

Deuotionē ppl'i tui, q̄s domine, benign⁹ intēde: vt q per abstinentiā macerant̄ in corpore, per fructum boni operis reficiantur in mente. Per.

Ad Magnificat. Antiphona. O mulier, magna est fides tua: fiat tibi sicut petisti. Oratio.

Da, q̄s dñe: populis Christianis, & quę profitētur agnoscere, & cęleste munus diligere quod frequentant. Per.

FERIA SEXTA. Quatuor temporū.

Hodie dicūr Psal. penitētiales.

ca. 5. Lc. s. euā. s̄z Iob. Lec. i. In illo tēpore: Erat dies festus Judeorum, & ascēdit Jesus Jerosolymam. Et relia.

Homilia Sācti Augustini epi.

Uideamus qd voluerit significare in illo vno, quē etiam ipse, seruans vnitatis mysterium: sicut prelocutus sum, de tot languentibus vnum sanare dignatus est. Inuenit i annis eius numerum quendā languoris. Triginta & octo annos habebat in infirmitate. Hic numerus quomodo magis ad lāguorem pertineat, quam ad sanitatem, paulo diligentius exponendū est. Intentos vos volo: aderit dñs: vt ɔgrue loquar: & sufficiēter audiatis. Quadragenarius numerus sacrat⁹ nobis in quadā perfectione commendatur. Notū esse arbitror charitati vestrę: testant̄ sępissime diuinę scripturę ieiunium hoc numero consecratum esse, bene nostis? Nā & Moyses quadraginta diebus ieiunauit, & Elias totidem, & ipse dñs noster & saluator Jesus Christus hunc ieiunij numerum impleuit. Per Moysen significatur lex, per Eliam significantur prophetę, per dñz significatur euāgelium. Ideo in illo mōte tres apparuerunt, vbi se discipulis ostendit in claritate vultus, & vestis suę: apparuit enim medius inter Moysen, & Eliam, tanq̄ euāgelium testimonium haberet a lege & prophetis. R̷. Emendemus. 149. Lectio ij.

 Sine

Esto dñe propitius plebi tue: et quam tibi facis esse deuotam: benigno refoue mise ratus auxilio. Per dominum. Ad Ma. Añã. Qui me sanū fecit, ille mihi pcepit: tolle grabatum tuū, et ambula i pace. Oro. Exaudi nos misericors deus: et mētib⁹ nris gratie tue lumen ostende. Per dñm.

SABBATHO.

Quatuor temporum.

c.13. Lcō s. euāg. sm Matthēū. L. j.

In illo tpe: Assūpsit Jesus Petrū, et Jacobū, et Johānē fratrē ei⁹, et duxit illos i mōtem excelsum seorsū. Et reliq.

Homilia sancti Leonis Pape.

Euāgelica lectio dilectissimi, qp aures corporis in teriorem mentium nostrarū pulsauit auditum, ad magni sacramenti nos intelligentiam vocat, quam aspirāte gratia dei facilius assequemur, si considerationem nostram ad ea, que paulo superius sunt narrata, referamus. Saluator enim humani generis Jesus Christus, condens eam fidem, que et impios ad iustitiam, et mortuos reuocat ad uitā, adhuc discipulos suos doctrine monitis, et operū miraculis imbuebat, vt idē Christ⁹, et vnigenit⁹ Dei, et hois filius crederet: nam vnum horū sine altero nō proderat ad salutē: et equalis erat periculi, dñm Jesum Chrm, aut Deum tātummodo sine hoie, aut sine Deo solū hoiem credidisse: cū vtrunqz esset pariter cōtendum: qa sicut Deo vera humanitas, ita homini ierat vera diuinitas. R. Scindite. 149. Lectio ij.

Ad cōfirmandā ergo huius fidei saluberrimā cognitionē interrogauerat discipulos suos dominus, inter diuersas aliorum opiniones, quid ipsi de eo crederēt, quid ve sēti rent. Ubi petrus apostolus, per reuelationem summi patris corporea superans, et humana transcendens, vidit mentis oculis filium Dei viui, et cōfessus est gloriā deitatis: qa nō ad solā respexit substātiā carnis, et sāguinis: tātumqz in hac fidei sublimitate cōplacuit, vt beatitudinis felicitate donatus, sacrā inuiolabilis petre acciperet firmitatē: super quā fundata Ecclesia, portis inferi, et mortis legibus preualeret, nec in soluendis, aut ligādis quorumcunqz causis, aliud ratum esset in celo, quam quod Petri sedisset arbitrio. R. Frange. 149. Lec. iij.

Hec aūt, dilectissimi, laudate intelligentie celsitudo instrueāda erat de inferioris substātie sacramēto: ne apostolica fides ad gliā cōfitēde i Christo deitatis euecta, infirmitatis nostre receptionem indignā impassibili Deo atqz incongruam iudicaret: et ita iā in Chro humanā crederet esse glorificatā naturam: vt nec supplicio posset

efici nec morte dissolui. Et iõ dicente dño, q oportet eũ ire Jerosolymã, ⁊ multa pati a senioribus ⁊ scribis, ⁊ principib⁹ sacerdotũ, ⁊ occidi, ⁊ tertia die resurgere: cũ btũs Petr⁹, q sup no illustratus lumine de ardẽtissima filij Dei ↄfessione feruebat, ↄtumelias illusionũ ⁊ crudelissimę mortis opp̃briũ, religioso vt putabat, ⁊ libero fastidio respuisset, benigna ab Jesu increpatiõe correpť⁹, ⁊ ad cupiditatẽ participãdę cũ eo passionis aiat⁹ ẽ. ℟. Abscõdite. 150.

Ad Benedictus. Antiphona.

Assũpsit Jesus discipulos suos: ⁊ ascendit in montem, ⁊ transfiguratus est ante eos. Oratio.

Populum tuũ quęsumus domine, propitius respice: atq; ab eo flagella tuę iracũdię clemẽter auerte. Per dñm.

Ad Vesperas. Capitulum.

1. The. 4. Fratres, Rogam⁹ vos, ⁊ obsecramus i dño Jesu, vt quẽadmoduz accepistis a nobis, quõ vos oporteat ambulare, ⁊ placere Deo: ⁊ sic ⁊ ambuletis, vt abundetis magis. Hymnus. Audi benigne cõditor. 151. ℣. Angelis.

Ad Mag. Añ. Uisionẽ quã vidistis nemini dixeritis, donec a mortuis resurgat fili⁹ hoĩs. oĩo.

Deus, qui cõspicis omni nos virtute destitui: interius exteriusq; custodi: vt ab oĩbus aduersitatibus muniamur in corpore, ⁊ a prauis cogitatiõnibus mũdemur i mẽte. Per d.

DOMINICA II. in Quadragesima.

Ad Mat. Inui. Non sit vobis uanũ. Hy⁹. Ex more. ⁊ rel. vsq; ad lec. vt i supiori Dñica. 148.

De libro Genesis. Lectio i.

Senuit aut Jsaac, ⁊ caligauerunt oculi eius, ⁊ videre nõ poterat: vocauitq; Esau filiũ suũ maiorez ⁊ dixit ei: Fili mi. Qui rñdit: Adsum. Cui pater: Uides, ingt: q senuerim, ⁊ ignorem diẽ mortis meę: sume arma tua, pharetrã ⁊ arcũ, ⁊ egredere foras. Cũque venatu aliqd apprehenderis, fac mihi inde pulmentũ, sicut velle me nosti, ⁊ affer: vt comedã, ⁊ bñdicat tibi aĩa mea, antecq; moriar. Qd cum audisset Rebecca, ⁊ ille abijsset in agrũ, vt iussionẽ pr̃is ipleret, dixit filio suo Jacob: Audiui patrẽ tuũ loquẽtẽ cũ Esau fratre tuo, ⁊ dicẽtẽ ei, Affer mihi d venatiõe tua, ⁊ fac cibos, vt comedã, ⁊ bñdicã tibi corã dño, ante q; moriar. Nũc ergo fili mi, acq̃esce ↄsilijs meis, ⁊ pgẽs ad gregẽ, affer mihi duos hedos optimos, vt faciã ex eis escas patri tuo, quibus libẽter vescit: quas cũ intuleris, ⁊ comederit, benedicat tibi priusquam moriat. ℟. Tolle arma tua, pharetrã, ⁊ ar/

⁊ arcū, ⁊ affer de venatiōe tua vt comedam: Et benedicat tibi anima mea. ℣. Cumq́ venatu aliqd attuleris, fac mihi inde pulmentū, vt comedā. Et. Le. ii.

Cui ille respōdit: Nosti q Esau frater meus homo pilosus sit, ⁊ ego lenis? Si attrectauerit me pater meus meus, ⁊ senserit, timeo ne putet me sibi voluisse illudere, ⁊ inducat super me maledictionem pro benedictione. Ad quem mater, In me sit, ait, ista maledictio fili mi, tātum audi vocem meam: ⁊ pergens affer que dixi. Abiit ⁊ attulit, deditq́ matri. Parauit illa cibos, sicut nouerat velle patrē illius, vestibus Esau valde bonis, quas apud se habebat domi induit eum: pelliculasq́ hedorū circūdedit manibus, ⁊ colli nuda protexit: deditq́ pulmētū, ⁊ panes, quos coxerat, tradidit. Quibus illatis dixit Pater mi. At ille respōdit: Audio, Quis es tu fili mi? Dixitq́ Jacob: Ego sum Esau, primogenitus tuus: feci sicut precepisti mihi: surge, sede, ⁊ comede de venatione mea, vt bñdicat mihi aīa tua. Rursum Jsaac ad filiū suū, Quomodo, inqt, tā cito inuenire potuisti, fili mi? Qui rñdit: Voluntas Dei fuit, vt cito occurreret mihi qđ volebā. ℟. Ecce odor filii mei sicut odor agri pleni, cui benedixit dñs: crescere te faciat Deus meus sicut arenā maris: Et donet tibi de rore celi benedictionē. ℣. Deus autem omnipotens bñdicat tibi, atq́ multiplicet. Et donet. Le. iii.

Dixitque Jsaac: Accede huc, vt tangam te fili mi ⁊ probem vtrum tu sis filius meus Esau, an nō. Accessit ille ad patrem: ⁊ palpato eo, dixit Jsaac: Vox quidem, vox Jacob est: sed manus, manus sunt Esau. Et non cognouit eum: quia pilose manus similitudinem maioris expresserant. Benedicēs ergo illi ait: Tu es filius meus Esau? Respondit: Ego sum. At ille, Affer mihi, iquit, cibos de venatione tua fili mi: vt benedicat tibi anima mea. Quos cum oblatos comedisset, obtulit ei etiā vinum. Quo hausto dixit ad eum. Accede ad me, ⁊ da mihi osculū fili mi. Accessit, ⁊ osculatus est eū. Statimque vt sensit vestimentorum illius fragrātiam: benedicēs illi, ait: Ecce odor filii mei, sicut odor agri pleni, cui bñdixit dñs. Det tibi deus de rore celi, ⁊ de pinguedine terre abundantiam frumenti, vini, ⁊ olei: ⁊ seruiant tibi populi, ⁊ adorent te tribus: esto dñs fratrū tuorum, ⁊ incuruentur ante filii mřis tue. Qui maledixerit tibi, sit ille maledictus, ⁊ qui benedixerit tibi, bñdictionibus repleatur. ℟. Det tibi Deus de rore celi, ⁊ de piguedine terre abūdantiā: seruiant tibi tribus, ⁊ populi. Esto dominus fratrum tuorum. ℣. Et incuruentur

uentur ante te filij matris tuę.
Esto vo. Gloria. Esto vo.
Ex libro S. Augustini episcopi contra mendacium. Lectio iiij.
Iacob quod matre fecit auctore, vt patrem falle/re videretur, si diligenter, et fide/liter attendatur, non est mēda/cium, sed mysterium: quę si mē/dacia dixerimus, oēs etiā pa/rabolę ac figurę significandarum quarūcunque rerū, q̄ non p pro/prietatē accipiendę sunt, sed in eis aliud ex alio est intelligen/dū, dicenē esse mēdacia: qđ ab/sit oino. Nā q hoc putat, tropi/cis ēt tā multis locutionibus po/test hāc importare calūniā: ita, vt hęc ipsa quę appellatē meta/phora, hoc est de re propria ad rem non propriam verbis alicu/ius vsurpata translatio, possit ista rōne mendaciū nūcupari.
℟. Cum exiret Iacob de terra sua, vidit gliā Dei: et ait: Quam terribilis est locus iste, nō est hic aliud nisi domus dei, et porta celi: ℣ Vere Deus est in loco isto, et ego nesciebā. Quam. Lec. v.
Quę significantē enim, vtique ipsa dicunē: putātur aūt mendacia, quoniam nō ea, quę vera significāē dicta intel/ligunt, sed ea que falsa sunt di/cta esse credunē. Hoc vt exem/plis fiat planius, idipsum, qđ Ia/cob fecit, attende. Hędinis cer/te pellibus mēbra contexit. Si causam proximam requiramus, mentitū putabimus: hoc enim fecit, vt putareē esse, q nō erat. Si autē hoc factū ad aliud, p/pter qđ significādū re vera fa/ctū ē, referaē: p hędinas pelles, pctā, per eū vero, qui eis se ope/ruit ille significatus est, q nō sua, sed aliena pctā portauit. ℟. Si dñs deus meus fuerit mecū in via ista, p quā ego ambulo, et custo/dierit me, et dederit mihi panē ad edendū, et vestimentum quo operiar, et reuocauerit me cum salute: Erit mihi dñs i refugiū et lapis iste in signum. ℣. Sur/gēs ergo mane Iacob tulit lapi/dē quē supposuerat capiti suo, et erexit i titulū: fundēsque oleum desuper dixit. Erit. Lectio vj.
Verax ergo significatio nullo modo mendacium recte dici potest: vt autem i fa/cto, ita et in verbo: nam cum ei pater dixisset, Quis es tu fili? ille rñdit: Ego sum Esau primo genitus tuus. Hoc si referatur ad duos illos geminos, mēda/cium videbitur: si autem ad il/lud, pp̄ter quod significandum ista gesta dictaque conscripta sunt, ille est hic intelligendus i corpore suo, quod est eius Ec/clesia, q de hac re loquens ait: Cū videritis Abrahā, et Isaac, et Iacob, et oēs prophetas i re/gno Dei, vos autem expelli fo/ras. Et, veniēt ab oriēte, et occi/dente, et aquilone, et austro, et re/cūbent in regno Dei. Ecce sūt nouissimi, qui erāt primi, et sūt primi, qui erant nouissimi. Sic

enim quodam modo minor maioris primatum frater abstulit atque i se transtulit fris. R. Erit mi dns i Deum: et lapis iste que erexi i titulum, vocabitur dom⁹ Dei, et de universis, q dederis mibi, Decimas et bostias pacificas offeram tibi. V. Si reuersus fuero pspere ad domu pris mei. Decimas. Gloria. Deci. Lcō s. euāg. fm Matth. L. vy
c.17. In illo tpe, Assūpsit Jes⁹ Petrū, et Jacobū, et Johānem fratrē eius: et duxit illos i montē excelsum seorsum. Et rel.

Homilia sancti Leonis Pape.

Assumpsit Jesus Petrū, et Jacobū, et fratrem eius Johānē: et pscēso cū eis seorsū monte pcelso, claritatē sue glorie demonstrauit: quia licet intellexissent in eo maiestatē dei, ipsius tn corporis, quo diuinitas tegebatur, potentiā nesciebant. Et ideo proprie signāterque promiserat quosdam de astantibus discipulis nō prius gustare mortem, quam viderēt filium bois venientem in regno suo, idest i regia claritate, quā spiritaliter ad naturam suscepti hominis pertinentē bis tribus viris voluit esse conspicuā. Nā illā ipsius deitatis ineffabilem et inaccessibilem visionem: que in eternā vitā mundis corde seruat, nullo mō mortali adhuc carne circundati, intueri poterāt, et videf. R. Dixit angelus ad Jacob: Dimitte me, aurora ē: Rñdit ei, Nō dimittā te, nisi bñdixeris mibi. Et benedixit ei in eodem loco. V. Cumque surrexisset Jacob: ecce vir luctabatur cum eo usque mane: et cum videret, q eum superare nō posset, dixit ad eū. Dimitte me, aurora. Lectio vij.

Dicente patre, Hic est filius meus dilectus, in quo mibi bene complacui, ipsum audite: nonne euidenter auditū est, bic est fili⁹ me⁹, cui ex me et mecū eē sine tpe ē: q: nec genitor genito prior, nec genitus est genitore posterior. Hic est filius meus dilectus, quem a me non separat deitas: nō diuidit potestas, non discernit eternitas. Hic est filius meus, non adoptiuus, sed proprius, non aliunde creatus: sed ex me genitus, nec de alia natura mibi factus cōparabilis, sed de mea essētia mibi nat⁹ equalis. R. Vidi dñm facie ad faciem: Et salua facta est anima mea. V. Et dixit mibi, Nequaquam vocaberis Jacob, sed Jsrael erit nomen tuum. Et. Lect. ix.

Hic est filius meus, p quē oia facta sunt, et sine quo factū est nibil: quia omnia, que facio, similiter facit: et quicquid operor, iseparabiliter mecū atque indifferēter operatur. Hic est filius meus, qui eam quā babet mecum equalitatem, nō rapina appetyt, nec vsurpatione presumpsit, sed manens in forma

ma glorie mee,vt ad reparādū genus humanum exequeretur commune consilium, vsque ad formam seruilem inclinauit in commutabilez deitatem. Hūc ergo in quo mihi per omnia bene cōplaceo,z cuius predicatiōe manifestor,cui⁹ humilitate clarificor,incūctāter audite: quia ipse est veritas,evita:ipse virtus mea,atque sapientia. ℟. Cum audisset Jacob, q̄ Esau veniretↄtra eū,diuisit filios suos,z vxores,dicens:si percusserit Esau vnam turmaz,salua bit altera. Libera me domine, q̄ dixisti mihi,multiplicabo semen tuum sicut stellas celi,z sicut arenam maris, q̄ pre multitudine numerari non potest. ℣. Dn̄e,qui dixisti mihi, reuertere i terraz natiuitatis tue,domine,qui pascis me a iuuētute mea. Libera. Gloria. Libera.

Ad Laudes. Antiphona.

Domine labia mea aperies, z os meū annūciabit laudem tuaz. ps. Miserere.fol.13. Al. Dextera dn̄i fecit virtutē: dextera dn̄i exaltauit me. ps. Cōfitemini.10. An. Factus est adiutor meus De⁹ meus. ps. Deus Deus me⁹.8. cū reliq. An. Trium puerorum cantemus hymnū:quem cantabant in camino ignis benedicentes dn̄m. Ana. Statuit ea in eternū z in seculū seculi:preceptū posuit,z non preteribit. Cap. Fratres, Rogamus.155. Hy⁹. Jā Christe.151. ℣. Angelis suis Deus. Ad Bn̄s. An. Assūpsit Jesus discipulos suos, z ascēdit i mōtez,z trāsfiguratus est ante eos. Oro. Deus qui conspicis.155. Ad I. z iij. An̄a. Dn̄e bonuz est nos hic esse:si vis, faciamus hic tria tabernacula: tibi vnum, Moysi vnum,z Elie vnū. Cap. Fratres,Rogamus.155. ℟.br. Ipse lib. z Scapulis. vt in p̄ Dn̄ica. 150. Ad vj. An. Faciamus hic tria tabernacula, tibi vnum, Moysi vnum, z Elie vnum. Capitulum.

Haec est eni volūtas Dei sāctificatio vestra: vt abstineatis vos a fornicatione,vt sciat vnusquisq̄ vestrū vas suū possidere i sanctificatione,z honore. ℟. Scapulis. ℣ Scuto. Ad ix. An̄a. Visionē, quam vidistis:nemini dixeritis,donec a mortuis resurgat fili⁹ hoīs. Ca. Non enim vocauit nos De⁹ in immundiciā, sed in sāctificationez,in Christo Jesu dn̄o nr̄o. ℟. Scuto cir. ℣. Angelis. Ad vesp. An̄a. Dixit dn̄s. 52. cū reliq. Dn̄ica. Cap. Fratres, Rogamus.155. Hy⁹. Ad preces nostras.150. ℣. Angelis suis. Ad Mag. An̄a. Visionē quam vidistis,nemini dixeritis donec a mortuis resurgat filius hoīs.

FERIA SECVNDA.

Hodie dr̄ officiū Defunctorū. Lcō s.euāg.sm̄ Johannē. Le.i.

In illo tempore:Dixit Jesus turbis Judeorū: Ego vado

vado,ꝛ quęretis me:ꝛ in peccato vestro moriemini. Et reliq.

Homilia s. Augustini episcopi.

Locutus est dñs Judeis dicens Ego vado: Chrio enim dño mors profectio fuit illo vnde venerat, ꝛ vñ nõ discesserat. Ego, inqt, ꝛ vado, ꝛ q̃retis me, nõ desiderio, sed odio. Naz illũ postea quã discessit ab oculis hoiuz, inquisierunt ꝛ q oderãt, ꝛ q amabãt illi psequẽdo, isti habere cupiẽdo. In psalmis ait ipse dñs p pphetã: Perijt fuga a me, ꝛ non est q reqrat aiaz meã. Et iterũ ait i alio psalmo: Cõfundanť, ꝛ reuereantur reqrentes aiaz meaz. ℟. Cũ iret Jacob de Bersabeę, ꝛ pgeret Aram, locutus est ei dñs dicẽs: Terram, in qua dormis, tibi dabo, ꝛ semini tuo. ℣. Aedificauit ex lapidibus altare in honore domini: fundens oleum desup, ꝛ benedixit eum Deus dicens. Terram. Lectio secunda.

Culpauit qui non requirerent: dãnauit requirẽtes. Bonum est enim quęrere animam Christi, sed quomodo eam quęsierunt discipuli: ꝛ malũ est q̃rere aiam Chri, sed qũo eam quęsierunt Judei: illi, vt haberẽt, isti, vt perderent. Deniq istis, q sic q̃rebãt more malo corde puerso, quod sequitur adiũxit: Quęretis me: ꝛ ne putetis quia bene me q̃ratis, i peccato vro moriemini. Hoc est Christum male quęrere, in peccato suo mori. Hoc est illũ odisse, per quem posset solum saluꝰ esse. ℟. Apparuit Deꝰ Jacob, ꝛ benedixit eũ, ꝛ dixit: Ego suz Deus Bethel: vbi vnxisti lapidem, ꝛ votũ vouisti mihi. Crescere te faciaz, ꝛ multiplicabo te. ℣. Uere dominus est in loco isto, ꝛ ego nesciebam. Crescere. Lectio tertia.

Cum enim homines, quorum spes in Deo est, non debeant mala reddere, nec ẽt pro malis: reddebant illi mala pro bonis. Prenunciauit ergo illis dñs, dixitq sententiã presciꝰ, ꝙ in peccato suo morerẽtur. Deinde adiunxit: Quo ego vado, vos non potestis venire. Hoc ꝛ dñs discipulis suis alio loco dixit: nec tamen eis dixit. In peccato vestro moriemini. Quid autez dixit quod ꝛ istis? Quo ego vado vos nõ potestis venire: non abstulit spem, sed ꝑdixit dilationem. Quando eñi hoc discipulis dominus loquebatur, tunc non poterant venire quo ille ibat, sed postea venturi erant: isti autem nunquaz, quibus presciꝰ dixit, in peccato vestro moriemini. ℟. Det tibi Deus de rore celi. 159. vt in primo nocturno Dominicę precedentis. Ad Bñs. Antip. Ego principium, qui ꝛ loquor vobis. Oratio.

Presta, quęsumus omnipotẽs Deus: vt familia tua: quę se affligendo carnez, ab alimen/

mentis abstinet, sectando iusti/tiam a culpa ieiunet. Per dñz.
Ad Mag. Aña. Qui me mi/sit, mecum est, ꝛ non relinquit me solum: qa quę placita sunt ei, facio semper. Oratio.

Adesto supplicatiõib⁹ no/stris oñs Deus: ꝛ quib⁹ fiduciã sperandę pietatis indul/ges, ꝯsuetę misericordię tribue benignus effectum. Per dñm.

FERIA TERTIA.

Leõ s. euãg. scd͂z Matthęũ. Lc. j.

In illo tempore: Locutus est Iesus ad turbas, ꝛ ad discipulos suos: dicens: Sup ca/thedraz Moysi sederunt Scri/bę, ꝛ Pharisęi. Omnia ergo quęcunqꝫ dixerint vobis serua/te: ꝛ facite: secundũ vero opera eorum nolite facere. Et reliq.

Homilia s. Hieronymi presby.

Quid mãsuetius, quid be/nigni⁹ dño: Tẽtat a Pha/risęis, ꝛ confringuntur insidię eorum, ꝛ secundum psalmistã, sagittę paruulorum factę sunt plagę eorum: ꝛ nihilominus propter sacerdotium, ꝛ nomi/nis dignitatem, hortatur po/pulos, vt subÿciantur eis, non opera, sed doctrinam confide/rantes. Quod autem ait, Sup cathedrã Moysi sederũt Scri/bę, ꝛ Pharisęi: per cathedram, doctrinam legis ostendit. Ergo ꝛ illud quod dicitur i psalmo: In cathedra pestilẽtię nõ sedit ꝛ, cathedras vendentiũ colum/bas euertit, doctrinã debem⁹ ac/cipere. ℟. Dũ exiret. 159. Lc. ij.

Alligant autẽ onera gra/uia, ꝛ importabilia, ꝛ imponũt ea in humeros homi/num, digito autem suo nolunt ea mouere. Hoc generaliter ad uersus omnes magistros dictũ est, qui grandia iubent, ꝛ mi/nora non faciunt. Notandum autem quod humeri, ꝛ digitus ꝛ vincula, quibus alligantur onera, spiritualiter intelligen/da sunt. Omnia vero sua opera faciunt, vt videantur ab homi/nibus. Quicunqꝫ igitur ita fa/cit quidlibet, vt videatur ab hominib⁹, Scriba est ꝛ Phari/sęus. ℟. Si dñs. 196 Lec. iij.

Dilatãt enim phylacteria sua, ꝛ magnificãt fimbri/as. Amãt quoqꝫ primos accubi/tus i cęnis, ꝛ primas cathedras i synagogis: ꝛ salutationes i fo/ro, ꝛ vocari ab hoib⁹ rabbi. Vę nobis miseris ad quos Phari/sęoꝝ vitia trãsierũt. Dñs cũ de/disset mãdata legis p Moysen, ad extremũ intulit: Ligabis ea in manu tua, ꝛ erũt imota ante oculos tuos. Et est sensus: Pręce/pta mea sint in manu tua, vt cõ/pleant: sint ante oculos tuos, vt die ac nocte mediteris in eis. Hoc Pharisęi male iterptãtes scribebãt in mẽbranulis Dęca/logũ Moysi, idest decẽ verba le/gis, cõplicãtes ea: ꝛ ligantes in fronte, ꝛ quasi coronã capiti fa/cienes, vt semp ante oculos mo/uerentur. ℟. Erit mihi. 157.

Ad Bñs. Añ. Vnus est enim magister vester, qui in celis est Christus dominus. Oratio.

Perfice, qs dñe, benignus in nobis obseruátie sácte subsidium: vt que te auctore facienda cognouimus, te operante impleamus. Per dominum.

Ad Mag. Añ. Oés autem vos fratres estis: et patré nolite vocare vobis sup terrá, vn⁹ est enim pater vester, qui in celis est: nec vocemini magistri, q: magister vester vnus est Christus. Oro.

Propitiare dñe supplicationibus nostris, et animarũ nostrarum medere languoribus: vt remissione percepta, in tua semper benedictione letentur. Per dominum.

FERIA QVINTA.

Hodie dñr Psalmi Graduales

Lcõ s. euag. fm Mattheũ. L. j.

In illo tpe: Ascédés Jesus Jerosolymá assúpsit duodecim discipulos suos secreto, et ait illis: Ecce ascédimus Jerosolymam: et filius hoïs tradetur principib⁹ sacerdotũ, et scribis. et cõdemnabũt eũ morte. Et rel.

Homilia s. Ambrosii episcopi.

Considerádũ est, q̃ mater filiorũ Zebedei cũ filijs et pro filijs petat. Mater est vtique, cui pro filiorũ honore solicite, immoderatior quidé, sed tamen ignoscenda mensura votorũ est: atq; mater etate lõgeua, studio religiosa, solatio destituta: que tunc téporis, quádo vel iuuanda, vel aléda foret validę plis auxilio, abesse sibi liberos patiebatur, et volũtati suę mercedem sequentium Christum ptulerat filiorum: qui prima voce vocati a dño (vt legimus) relictis retibus et pre, secuti sũt eũ. R. Dixit Angelus. 157. L. ij.

Haec igitur studio mater nę sedulitatis idulgétior obsecrabat Saluatoré dicens: Dic vt sedeant hi duo filij mei, vnus ad dexteram tuam, et ali⁹ ad sinistram in regno tuo. Etsi error, pietatis tamen error est. Nesciũt enim viscera materna patientiam. Et si voti auara, tamen venerabilis cupiditas, q̃ nõ pecunię est auida sed gratię nec inuerecũda petitio, quę nõ sibi, sed liberis cõsulebat. Matrem considerate, matrem cogitate. R. Vidi dñm. 157. L. iij.

Considerate enim matris dilectioné quę filiorum mercede grandęuá solabatur senectam: et desiderijs licet fessa maternis, carissimorum pignorum tolerabat absentiam. Considerate etiam feminam hoc est sexum fragiliorem, quam dominus propria nondum cõfirmauerat passione. Considerate, inquam, Eue illius primę mulieris hereditatem transfusam in omnes immoderatę cupiditatis successione labentem: quam dñs adhuc pprio sanguine non redemerat, nõdum inolitam affectibus oẽs immodici

contra

contra fas honoris appetētiā suo Iesus cruore diluerat. Hec recitario igit mulier delinque bat errore. R. Cū audis. 157.

Ad Mag. Añ. Ecce ascendimus Ierosolymā: et filius hois tradet ad crucifigendū. Oro.

Populum tuum, qs domine: ppitius respice: et quos ab escis carnalibus pcipis abstinere, a noxijs quoq vitijs cessare concede. Per dominum.

Ad Mag. añā. Tradetur eni gentibus ad illudendū, et flagellandū, et crucifigendū. Oro.

Deus, innocētie restitutor et amator, dirige ad te tuorū corda seruorum: vt spiritus tui feruore cōcepto, et in fide inueniant stabiles, et in opere efficaces. Per do. in vnitat.

FERIA QVINTA.

Lcō s. euāg. sm Lucam. Lec. i.

c. 16. In illo tēpore: Dixit Iesus discipulis suis. Homo quidā erat diues, et induebat purpura, et bysso, et epulabatur quotidie splēdide. Et reli.

Homilia s. Gregorij Pape.

Quem, fratres carissimi, quē diues iste, q induebatur purpura, et bysso, et epulabatur quotidie splendide, nisi Iudaicum populū significat: qui cultum vite exterius habuit, q accepte legis delicijs ad nitorē vsus est glorie, nō ad vtilitatē. Quē vero Lazarus vlcerib plenus, nisi Gentilem populū, singulariter exprimit: qui dum conuersus ad Deum peccata sua confiteri non erubuit, huic vulnus in cute fuit. In cutis quippe vulnere virus a visceribus trahitur, et foras erumpit. R. Tolle arma. 155. Lect ii.

Quid ergo est peccatorū confessio: nisi quedā vulnerum ruptio? Quia peccati virus salubriter aperitur in confessione, quod pestifere latebat in mente. Vulnera etenim cutis in superficiem trahunt humorem putredinis. Et confitendo peccata, quid aliud agim, nisi malum, quod in nobis latebat, aperimus? Sed Lazarus vulneratus cupiebat saturari de micis, que cadebant de mēsa diuitis, et nemo illi dabat: Quia gentilium quemq ad cognitionem legis admittere superbus ille populus despiciebat. R. Ecce odor. 156. Le. iij.

Qui dum doctrinā legis non ad charitatem habuit, sed ad elationē, quasi de acceptis opib tumuit: et quia ei verba defluebant de sciētia, quasi mice cadebāt de mensa. At contra iacentis paupis vulnera lingebant canes. Nonnū q solent in sacro eloquio p canes pdicatores intelligi. Canū etenim lingua, vulnus dū lingit curat. Quia et doctores sancti, dum in confessione peccati nostri nos instruunt, quasi vulnus mentis per linguam tangunt. R. Det tibi deus. 156.

Ad

Ad Bns. Aña. Fili recordare, quia recepisti bona i uita tua, & Lazarus similiter mala. Oro.

Praesta nobis, q̄s dñe, auxilium gratie tue: vt ieiuniis, & orationibus conuenienter intenti, liberemur ab hostib9 mētis, & corporis. Per dominum.

Ad Mag. Añ. Diues ille gut/tā aque petijt, qui micas panis Lazaro negauit. Oratio.

Adesto domine famulis tuis, & perpetuam beni/gnitatem largire poscentibus: vt iis, qui te auctore, & guber/natore gloriantur, & congre/gata restaures, & restaurata conserues. Per dominum.

FERIA SEXTA.

Hodie dr̄r psalmi penitētiales. Lcō s. euāg. s̄m Mattheū. Lc. j.

c.21. In illo tempore: Dixit Je/sus discipulis suis, & turbis Judeorum parabolam hanc. Homo erat paterfamilias, qui plā tauit vineam, & sepe circunde/dit eam. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Plerique uarias significatio nes de uinee appellatione deriuāt: sed euidēter Isaias ui neam domini Sabaoth, domū Israel esse cōmemorat. Hāc ui/neam quis alius, nisi Deus, cō/didit? Hic est ergo qui locauit eam, & peregre profectus est: nō quia ex loco ad locum profect9 est dñs, qui ubique semper pre/sens est: sed qa presentior est di/ligentibus, negligētibus abest. Multis aūt tēporibus absuit, ne preppropera videret exactio. Nam quo indulgētior liberali tas, eo inexcusabilior peruica/cia. R. Dū exiret. 155. Lec. ij.

Unde bene secūdū Mat thēū habes, quia & sepe circundedit eā, hoc est diuine cūstodie munitiōe vallauit, ne facile pateret incursib9 bestia/rum. Et fodit in ea torcular. Quomodo intelligimus quid sit torcular, nisi quia forte psal/mi de torcularibus inscribun/tur, eo quod i his mysteria do/minice passionis modo musti, sancto feruente spiritu prophe tarum, redundantius estuaue/runt? Denique ebrij putabant, quibus spiritus sanctus inun/dabat. Ergo & hic fodit torcu/lar, in quod vue rationalis fru ctus interior spirituali infusio/ne deflueret. R. Si dominus. 156. Lectio tertia.

Edificauit turrim, verti cē. s. legis attollēs: atque ita hanc vineā munitā, instru/ctam, & ornatā, locauit Judeis & tēpore fructuū seruulos suos misit. Bene tempus fructuū po suit, non prouentuū: Nullus e/nim fructus extitit Judeorum, nullus vinee huius prouētus, d quo dñs ait: Expectaui vt fa ceret vuas, fecit autem spinas. Itaq; non letitie uino, nō spiri/tuali musto, sed crueto prophe tarū sanguine torcularia redū darunt. R. Erit mihi. fol. 156

Ad Bñs.Añs. Malos male p det,⁊ vineã suam locabit aliis agricolis: qui reddant ei fructum temporibus suis. Orõ.

Da,quesumus,oĩps Deus, vt sacro nos purificante ieiunio,sinceris mẽtib⁹ ad sctã vẽtura facias puenire.Per do.

Ad Magnificat. Antiphona.

Querentes eum tenere,timuerunt turbã,quia sicut prophetam eum habebant. Oratio.

Da quesum⁹ dñe, populo tuo salutẽ mẽtis,⁊ corporis:vt bonis operibus inherendo,tue semper virtutis mereatur ptectione defendi.Per do.

SABBATHO.

Lcõ s.euãg.sm Lucam.Lect.j.

c.15. In illo tempore:Dixit Iesus discipulis suis parabolam hanc:Homo quidã habuit duos filios:⁊ dixit adolescentior ex illis patri. Pater da mihi portionem substantie, que me contingit. Et reliq.

Homilia s.Ambrosij episcopi.

Uides,q̃ diuinũ patrimoniũ petentibus daf? Nec putes culpã patris,q̃ adolescẽtiori dedit. Nulla Dei regno infirma etas,nec fides grauaf annis. Ipse certe se indicauit idoneũ,qui poposcit. Atq̃ vtinam nõ recessisset a patre, ĩpedimentũ nesciisset etatis. Sed pòstea quã peregre pfectus est,dissipauit substantiã suã viuẽdo luxuriose. Merito ergo pdegit patrimoniũ,qui recessit ab Ecclesia.Postea quã domũ inquit, patriamq̃ dereliqt, peregre pfectus est ĩ regionẽ longinquã. ℟.Pater peccaui.in celũ, ⁊ corã te: iam nõ sum dignus vocari fili⁹ tuus: Fac me sicut vnũ ex mercenarijs tuis. ℣. Quãti mercenarij in domo p̃ris mei abundant panibus: ego autem hic fame pereo:surgã⁊ ibo ad p̃rẽ meũ,⁊ dicã ei. Fac. Le.ij.

Quid est longinquus ire, quam a se recedere? nec regionibus, sed moribus separari,studijs discretum esse non terris,⁊ quasi interfuso luxurie secularis estu, diuortia habere sanctorum? Et enim qui se a Christo separat,exul est patrie ciuis est mundi. Sed nos non sumus aduene atq̃ peregrini, sed sumus ciues sanctorum, ⁊ domestici Dei. Qui enim eramus lõge,facti sumus prope ĩ sanguine Christi. Non inuideamus de longinqua regione remeantibus: quia ⁊ nos fuimus in regiõe lõginqua,sicut Isaias docet:sic enim habes:Qui sedebant in regione vmbre mortis, lux orta est eis. Regio ergo lõginqua,vmbra est mortis. ℟. Uidi dominum.157. Lect.iij.

Nos autẽ,quibus spiritus ante faciem Chr̃s est dñs, in vmbra viuim⁹ Chr̃i. Et ideo dicit Ecclesia: In vmbra eius ↄcupiui,⁊ sedi. Ille igif viuendo luxuriose, cõsumpsit omnia nature ornamẽta. Unde tu qui acce/

accepisti imaginē Dei, qui habes similitudinē eius: noli eam irrationabili fœditate consumere. Op⁹ Dei es, noli ligno dicere pater me⁹ es tu: ne accipias similitudinem ligni: quia scriptum est: Similes illis fiāt, qui faciūt ea. ℟. Cū audisset. 157.

Ad Benedictus. Antiphona.

Uadam ad patrem meum, ꝛ dicam ei: pater, fac me sicut vnū ex mercenarijs tuis. Oratio.

Da, quęsumus domine, nostris effectū ieiunijs salutarē: vt castigatio carnis assumpta, ad nostrarum vegetationē transeat animarum. Per dñm.

Ad Uespe. Capitulum.

Fratres: Estote imitatores mei, sicut filij carissimi ꝛ ambulate in dilectione, sicut ꝛ Christus dilexit nos, ꝛ tradidit semetipsum pro nobis oblationem, ꝛ hostiam Deo in odorē suauitatis. ℟. Audi benigne. 152. ℣. Angelis suis Deus mandauit de te.

Ad Magnificat. Antiphona.

Dixit autem pater ad seruos suos: cito proferte stolam primam, ꝛ induite illum, ꝛ date anulum in manu eius, ꝛ calciamenta in pedib⁹ eius. Oratio.

Quęsumus oṗs deus, vota humilium respice: atque ad defensionem nostram, dexteram tuę maiestatis extende. Per dominum nostrum:

B. R. M.

DOMINICA III.

In Quadragesima.

Ad Mat. Inuit. Nō sit vobis vanū. Hy⁹. Ex more. ꝛ rel. vsque ad lectiones, vt i j. dñica. 148.

De libro Genesis. Lcō prima.

Ioseph cum sexdecim esset annorum, pascebat gregem cum fratribus suis adhuc puer: ꝛ erat cum filijs Balę, ꝛ Zelphę, vxorū patris sui: accusauitq; fratres suos apud patrē crimine pessimo. Israel autē diligebat Ioseph sup omnes filios suos, eo q̄ i senectute genuisset eū: feceritq; ei tunicā polymitā. Uidētes autē fratres eius, quod a patre plus cūctis filijs amaretur, oderant eū, nec poterāt ei quicquam pacifice loqui. Accidit quoq; vt visum somniū referret fratrib⁹ suis: quę causa maioris odij seminarium fuit. Dixitq; ad eos. Audite somnium meū, quod vidi. Putabā nos ligare manipulos in agro, ꝛ quasi cōsurgere manipulū meum, ꝛ stare: vestrosq; manipulos circustantes adorare manipulum meū. Respōderūt fratres eius: Nūqd rex noster eris? aut subijciemur ditioni tuę? Hęc ergo causa somniorū atq; sermonum: inuidię, ꝛ odij fomitē ministrauit. Aliud quoq; vidit somniū, quod narrans fratrib⁹ ait. Uidi p somniū quasi Solē, ꝛ Lu-

naz ꝛ Stellas vndecim adora re me. Quod cū patri suo, ꝛ fratrib⁹ retulisset, increpauit eum pater su⁹, ꝛ dixit ei: Quid sibi vult hoc somniū quod vidisti? Nū ego, ꝛ mater tua, ꝛ fratres tui adorabimus te sup terram. ℟. Videntes Joseph a longe loquebant mutuo frēs dicētes: Ecce somniator venit: Venite occidamus eum, ꝛ videamus si pſint illi somnia sua. ℣. Cūqꝫ vidissēt Joseph fratres sui, ꝙ a pr̄e cunctis fratribus pl⁹ amaretur: oderāt eum, nec poterāt ei quicquam pacifice loqui, vnde ꝛ dicebant. Venite. Lec. ij.

Inuidebāt igit ei fratres sui: pater vero rem tacit⁹ cōsiderabat. Cūqꝫ fratres illius in pascendis gregib⁹ patris morarētur in Sichez, dixit ad eū Israel. Fratres tui pascūt oues in Sichimis: ueni, mittā te ad eos. Quo respondente, Presto sum, ait: Vade, ꝛ vide, si cuncta prospera sint erga fratres tuos, ꝛ pecora, ꝛ renūcia mihi quid agat. Missus de valle Hebrō, venit in Sichē: inuenitqꝫ eum vir errantē in agro, ꝛ interrogauit qd quęreret. At ille respondit: Fratres meos quęro: īdica mihi vbi pascāt greges. Dixitque ei vir: Recesserunt de loco isto: audiui autem eos dicētes, Eamus in Dothain. Perrexit itaqꝫ Joseph post fratres suos: ꝛ inuenit eos in Dothain. Qui cum vidissent eum procul, antequā accederet ad eos, cogitauerunt illū occidere: ꝛ mutuo loquebant: Ecce sōniator venit: venite, occidamus euz, ꝛ mittamus in cisternam veterem, dicemusqꝫ: Fera pessima deuorauit eum: ꝛ tunc apparebit qd illi prosint sōnia sua. ℟. Dixit Judas fratribus suis: Ecce Ismaelitę transeunt, venite, ꝫ venundetur: ꝛ manus nostrę nō polluantur. Caro enim ꝛ frater noster est. ℣. Quid enim pdest si occiderimus fratrē nostrum, ꝛ celauerimus sanguinem ipsius: melius est enim vt venundetur. Caro. Lec. iiij.

Audiens aūt hoc Rubē, nitebatur liberare eū de manibus eoꝝ, ꝛ dicebat: Nō interficiamus aiam eius: nec effūdam⁹ sanguinē: sed proijcite eū in cisternā veterē, quę ēst in solitudine: manusqꝫ vestras seruate innoxias. Hoc aūt dicebat volens eripere eū de manib⁹ eoꝝ, ꝛ reddere patri suo. Confestiz igitur, vt puenit ad frēs suos, nudauerunt euz tunica talari, ꝛ polymita: miseruntqꝫ eum in cisternam veterē, quę nō habebat aquā. Et sedētes vt comederent panē, eleuatis oculis viderunt Ismaelitas viatores venire ꝺ Galaad, ꝛ camelos eoꝝ portātes aromata, ꝛ resinaz, ꝛ stacten i Aegyptū. Dixit ergo Judas fratribus suis. Quid nobis prodest, si occiderimus fratrem nostrū, ꝛ celauerimus sanguinem

guinem ipsius? Melius est vt venundetur Ismahelitis, et manus nostre non polluantur: frater enim et caro nostra est. Acquieuerunt fratres sermonib[us] illius, et pretereuntib[us] Madianitis negociatoribus, extrahentes eum de cisterna vendiderunt eum Ismahelitis triginta argenteis: q[ui] duxerunt eum in Aegyptum. ℟. Extrahentes Joseph de lacu vendiderunt Ismahelitis triginta argenteis. Reuersusq[ue] Ruben ad puteum, cum non inuenisset eum, scidit vestimenta sua cum fletu, et dixit: Puer non comparet, et ego quo ibo? ℣. At illi intincta tunica Joseph i[n] sanguine hedi, miserunt qui ferret eam ad patrem, et diceret: Uide si tunica filij tui sit, an non. Reuersusq[ue]. Gloria. Reuer.

Ex libro S. Ambrosij episcopi, de sancto Joseph. Lectio iiij.

Sanctorum vita ceteris norma viuendi est: ideoq[ue] digestam plenius accepimus seriem scripturarum, vt dum Abraham, Isaac, et Jacob, ceterosq[ue] iustos legendo cognoscimus: velut quendam nobis innocentie tramitem virtute eorum reseratum imitantibus vestigijs p[er]sequamur. De quibus mihi cum freque[n]s tractatus fuerit, hodie sancti Joseph historia occurrit: in quo cum plurima fuerint genera virtutum, precipue insigne effulsit castimonie. Justum est igitur, vt cum in Abraham vdidiceritis impigram fidei deuotionem, in Isaac sincere mentis puritatem, in Jacob singularem animi laborumq[ue] patientiam, ex illa generalitate virtutum, in ipsas species disciplinarum intendatis animum. ℟. Uidens Jacob vestimenta Joseph scidit vestimenta sua cum fletu, et dixit. Fera pessima deuorauit filium meum Joseph. ℣. Tulerunt autem fratres eius tunicam illi[us], mittentes ad patrem: quam cum cognouisset pater, ait. Fera. Lectio v.

Sit igitur nobis p[ro]positus sanctus Joseph tanquam speculum castitatis. In eius enim moribus, in eius actibus lucet pudicitia, et quidam splendet castimonie comes nitor: gratie. Unde etiam a parentibus plus quam ceteri filij, diligebatur. Sed ea res inuidie fuit: quod silentio pretereundum non fuit. Hinc enim argumentum totius historie processit: simul vt cognoscamus perfectum virum non mouendum vlciscende dolore inuidie, nec malorum rependere vicem: vnde et Dauid ait: Si reddidi retribuentibus mihi mala. ℟. Joseph dum intraret in terram Aegypti, linguam quam non nouerat audiuit: man[us] eius in laboribus seruierunt: Et lingua eius inter principes loquebatur sapientiam. ℣. Humiliauerunt in compedibus pedes eius: ferrum pertransiit animam eius: donec veniret verbum eius. Et. Lectio vi.

Quid aūt esset, quod preferri Joseph mereretur cęteris, si aut lędentes lesisset, aut diligentes dilexisset? Hoc enim plerique faciunt: sed illud mirabile, si diligas inimicū tuum: quod Saluator docet. Jure ergo mirandus, q hoc fecit ante euangeliū, vt lęsus parceret, appetitus ignosceret, vēditus non referret iniuriam, sed gratiam pro contumelia solueret: quod post euangelium omnes didicimus, et seruare non possumus. Discamus ergo et sā ctorū inuidiam, ut imitemur patientiam: et cognoscamus illos non naturę prestātioris fuisse, sed obseruationis: nec uitia nesciisse, sed emendasse. Quod si inuidia etiā sāctos adussit, quā to magis cauendū est, ne inflāmet peccatores. R. Memento mei dū bene tibi fuerit. Ut suggeras Pharaoni: vt educat me de isto carcere: quia furtiū sublatus sum, et hic innocens in lacum missus sum. V. Tres enim adhuc dies sunt, post quos recordabitur Pharao ministerij tui, et restituet te in gradū pristinū: tūc memēto mei. Ut suggeras. Gloria. Ut suggeras.

Lcō s. euāg. sm Lucā. Lect. vij.

In illo tempore: Erat Jesus eijciens demonium: et illud erat mutum. Et cum eiecisset demonium, locutus est mutus, et admiratę sunt turbę. Et reliqua.

Homilia venerab. Bedę presb.

Demoniacus iste apud Matthęū nō solum mutus, sed et cęcus fuisse narratur: curatusque dicitur a dño, ita vt loqueretur, et uideret. Tria ergo signa simul in uno hoie ppetrata sūt, cęcus uidet, mutus loquitur, possessus a demone liberatur. Quod et tunc quidē carnaliter factū est, sed et quotidie completur in conuersione credentium, ut expulso primum demone, fidei lumen aspiciant, deinde ad laudes Dei tacentia prius ora laxentur. Quidam autem ex eis dixerūt. In Beelzebub principe demoniorū eijcit demonia. Non hęc aliqui de turba, sed Pharisei calumniabantur, et scribę, sicut alij euangelistę testantur. R. Merito hęc patimur: quia peccauimus in fratrem nostrum, uidentes angustias animę eius, dū deprecaretur nos, et non audiuimus: Jdcirco uenit sup nos tribulatio. V. Dixit Ruben fratrib9 suis: nunquid non dixi uobis, nolite peccare in puerum, et nō audistis me? Jdcirco. Lectio viij.

Turbis quippe, quę min9 eruditę uidebantur, dñi sēper facta mirātibus, illi cōtra uel negare hęc, uel q negare ne quiuerāt sinistra interpretatione peruertere laborabāt, quasi nō hęc diuinitatis, sed immūdi spirit9 opera fuissent. Et alij tētantes, signū de cęlo quęrebāt

ab eo. Vel in more Eliȩ ignem de ſublimi venire cupiebant, vel i ſimilitudinẽ Samuelis tẽpore eſtiuo mugire tonitrua, coruſcare fulgura, imbres rue re: quaſi non poſſent ⁊ illa calũniari, ⁊ dicere, ex occultis, ⁊ varijs aeris paſſionibus accidiſſe. At tu qui calumniaris ea, q̃ oculis vides, manu tenes, vtilitate ſentis: quid feceris de his, q̃ de cȩlo venerunt? Utiq̧ rñdebis, ⁊ Magos in Aegypto multa ſigna feciſſe d̃ cȩlo. ℟. Dixit Ruben fratrib⁹ ſuis: Nũqd non dixi vobis: nolite peccare in puerum, ⁊ non audiſtis me? En ſanguis eius exquiritur. ℣. Merito hȩc patimur, qa peccauimus in fratrẽ noſtrum, vidẽtes anguſtias animȩ eius, dũ deprecaretur nos: ⁊ non audiuimus. En. Lectio nona.

Ipſe aũt vt vidit cogitationes eorum, dixit eis. Omne regnum in ſeipſum diuiſum deſolabitur, ⁊ domus ſupra domum cadet. Non ad dicta ſed ad cogitata reſpondet, vt vel ſic cõpellerentur credere potẽtiȩ ei⁹, qui cordis videbat occulta. Si autẽ omne regnũ in ſeipſum diuiſum deſolatur, ego patris, ⁊ filij, ⁊ ſpiritus ſancti regnũ, quod ſine vlla cõtradictione nõ eſt diuiſũ, non aliquo impulſu deſoladũ, ſed ȩterna eſt ſtabilitate mãſurũ. Si autem ⁊ Satanas in ſeipſũ diuiſus eſt: quõ ſtabit regnũ ipſius, q: digitis in Beelzebub eijcere me demonia? Hoc dicens, ex ipſorũ confeſſione volebat intelligi, q̄ in eum nõ credendo, in regno diaboli eſſe elegiſſẽt, qd̃ vtiq̧ aduerſũ ſe diuiſum ſtare non poſſet. ℟. Lamentabatur Jacob de duobus filijs ſuis: heu me, dolens ſum de Joſeph perdito, ⁊ triſtis nimis de Beniamin ducto pro alimonijs. Precor cȩleſtem regem, vt me dolentem nimium faciat eos cernere. ℣. Proſternens ſe Jacob vehementer cum lacrymis pronus in terram, ⁊ adorãs ait: Precor. Gloria. Precor.

Ad Laudes. Antiphona.

Fac benigne in bona voluntate tua, vt ȩdificẽtur dñe muri Jerl'ẽ. Ps. Miserei. 23. Añ. Dñs mihi adiutor eſt: nõ timebo qd faciat mihi hõ. Ps. Cõfitemini. 10. Aña. Deus miſereať nři, ⁊ benedicat nos. Ps. Deus De⁹ meus. 8. cũ rel. Aña. Uim virtutis ſuȩ oblitus eſt ignis: vt pueri tui liberarentur illeſi. Aña. Sol, ⁊ Luna laudate Deũ: q: exaltatum eſt nomen eius ſolius. Cap. Fratres Eſtote. 161. Hym. Jam Chře ſol iuſtitiȩ. 151. ℣. Angelis ſuis. Ad Bñs Aña. Cum fortis armatus cuſtodit atrium ſuum, in pace ſũt oĩa quȩ poſſidet. Oro. Quȩſumus omnipotens. 161. Ad primam. Aña. Et cum eieciſſet Jeſus demonium locutus eſt mut⁹, ⁊ admiratȩ ſũt turbȩ.

Ad Tertiam. Antiphona.
Si i digito dei eijcio demonia: profecto peruenit in vos regnū Dei. Cap. Fratres, Estote.162. ℟.br. Ipse lib.⁊ Scapulis. vt in prima Dominica. fol. 151.
Ad vj. Aña. Qui non colligit mecum, dispergit: ⁊ qui nō est mecum, contra me est. Capit.
Hoc aūt scitote intelligētes, quod omnis fornicator, aut immundus, aut auar⁹.
eph. 5. (quod est idolorum seruitus) non habet hereditatem in regno Christi, ⁊ Dei. ℟. Scapulis. ⁊ Scuto circumdabit.
Ad Nonam. Antiphona.
Cum immundus spiritus exierit ab homine, ambulat per loca inaquosa, querens requiem, ⁊ non inuenit. Capitulum.
Eratis enim aliquando tenebre, nunc autem lux in domino: vt filij lucis ambulate. Fructus enim lucis est in omni bonitate, ⁊ iustitia, ⁊ veritate. ℟. Scuto circun. ⁊ Angelis. Ad Vesp. Aña. Dixit dominus. 52. cum reliquis. Cap. Fratres, Estote. 161. Hym. Ad preces nostras. 150. ℣. Angelis suis Deus mandauit de te.
Ad Magnificat. Antiphona.
Extollens vocem quedam mulier de turba, dixit: Beatus venter qui te portauit, ⁊ vbera que suxisti. At Jesus ait illi. Quinimo beati qui audiunt verbum Dei, ⁊ custodiunt illud. Oro. Quesumus, omnipotēs De⁹.

FERIA SECVNDA.
Hodie di officiū Defunctorū.
Lcō s. euāg. s̄m Lucam. Lec. j.
In illo tempore: Dixerūt Pharisei ad Jesum: Quāta audiuimus facta i Capharnaū: fac ⁊ hic i pr̄ia tua. Et re. Homilia S. Ambrosij episcopi.
Non mediocriter inuidia proditur, que ciuice charitatis oblita, in acerba odia causas amoris inflectit. Simul hoc exemplo pariter ⁊ oraculo declaratur, ꝙ frustra opem misericordie celestis expectes, si aliene fructibus virtutis inuideas. Aspernator enim dn̄s inuidiorū est, ⁊ ab his, qui diuina bn̄ficia in alijs persequunt, miracula sue potestatis auertit. Dn̄ice quippe carnis actus, diuinitatis exemplū est, ⁊ inuisibilia nobis eius per ea que sūt visibilia demonstrantur. ℟.
Tollite hinc vobiscū munera: ⁊ ite ad dn̄m terre: ⁊ cum inueneritis adorate eum sup terrā. Deus autem meus faciat eum vobis placabilē, ⁊ remittat hūc fratrem vestrū vobiscum, ⁊ eum quem tenet in vinculis. ℣. Sumite de optimis terre frugib⁹ in vasis vestris: ⁊ deferte viro munera. Deus. Lectio ij.
Nec ociose itaq; Saluator excusat, ꝙ nulla i patria sua miracula virtutis operat⁹ sit: ne fortassis aliqs viliorē patrie nobis eē debere putaret affectū. Neq; enim ciues poterat non

nō amare, qui amaret omnes: sed ipsi se charitate patrię qui inuident abdicarunt. In veritate dico vobis: multę viduę fuerunt in diebus Elię. Non quia Elię dies fuerunt, sed in quibus Elias operatus est: aut quia dies fauebat illis, qui in eius operibus lucem videbant gratię spiritalis, et conuertebātur ad dominum: et ideo aperiebatur cęlum videntibus ęterna et diuina mysteria: claudebatur quando fames erat, quia nulla erat cognoscēdę diuinitatis vbertas. Sed de hoc pleni⁹ scripsimus, cum de viduis scriberemus. ℟. Iste est frater vester minimus, de quo dixeratis mihi: De⁹ misereatur tibi fili mi. Festinauitq; in domū, et plorauit: quia erumpebāt lacrymę, et nō poterat se continere. ℣. Tollens autē Joseph oculos vidit Beniamin stantē: et commota sunt oia viscera ei⁹ super fratre suo. Festinauitq;. Lectio iij.

Et multi leprosi erat ī Judęa tēporibus Elisei prophetę: et nemo eorū mundatus est, nisi Naamā Syrus. Euidēter hic sermo nos dñi salutaris informat, et ad studium venerandę diuinitatis hortat: q; nemo sanat⁹ ostēdit, et maculosi morbo corporis absolutus, nisi qui religioso officio studuit sanitati. Nō enim dormientib⁹ diuina beneficia, sed obseruantib⁹ deferuntur. Diximus in libro alio i vidua illa, ad quam Elias dirigitur, typum ecclesię prę missum. Popul⁹ ecclesiā cōgregauit, vt sequatur populus ille ex alienigenis cōgregatus. Popul⁹ ille ante leprosus, popul⁹ ille ante maculos⁹ priusq; mystico baptizaretur in flumine, idem post sacramento baptismatis maculis corporis et mētis ablutus, iam non lepra, sed immaculata virgo cępit esse sine ruga. ℟. Dixit Joseph vndecim fratribus suis: Ego sum Joseph, quē vendidistis in Aegyptum: adhuc viuit pater noster senior, de quo dixeratis mihi: Ite adducite eum ad me, vt possit viuere. ℣. Biēniū enim est, q; cępit esse fames in terra: et adhuc restant anni qnq;, quib⁹ nec arari poterit, nec meti. Ite ad. Gloria Ite. Ad Bñs. Aña. Amē dico vobis quia nemo propheta acceptus est in patria sua. Oratio.

Cordib⁹ nr̄is, q̄s, dn̄e grā tuā benignus infunde: vt sicut ab escis carnalib⁹ abstinemus, ita sensus quoq; nr̄os a noxijs retraham⁹ excessib⁹. Per. Ad Magnificat. Antiphona. Jesus autem transiens per medium illorum, ibat. Oratio.

Subueniat nobis domine misericordia tua: vt ab iminentibus peccatorū: nostrorum periculis, te mereamur ꝓtegente eripi, te liberāte saluari. Per dominum nostrum.

FERIA TERTIA.
Lcō s.euāg.ſm Mattheū. L. j.

c.18. In illo tēpore: Reſpiciēs Jeſus i diſcipulos ſuos dixit Simoni Petro: Si peccauerit i te frater tu⁹: vade, ⁊ corripe eū inter te ⁊ ipſuȝ ſoluȝ. Et reliq.
Homilia Sācti Auguſtini epi.

Quare illū corripis: Quia tu doles qḋ peccauerit in te? Abſit. Si amore tui id facis, nihil facis: ſi amore illi⁹ facis, optime facis. Denique in ipſis verbis attende, cuius amore id facere debeas, vtrum tui, an illius. Si te audierit, inquit, lucratus eris fratrem tuum. Ergo propter illum fac, vt lucreris illum. Sic faciendo lucraris, niſi feciſſes, perierat. Quid eſt ergo quod plerique homines iſta peccata contemnunt, ⁊ dicunt, quid magnum feci? in hoiem peccauit. Noli contemnere, quod in hominem peccaſti. ℟. Nunciauerūt Jacob dicētes, Joſeph fili⁹ tu⁹ viuit, ⁊ ipſe dn̄at i tota terra Aegypti: quo audito, reuixit ſpiritus eius ⁊ dixit: Sufficit mihi, vadā, ⁊ videbo euȝ antequā moriar. ℣. Cūq; audiſſet Jacob, quod filius ei⁹ viueret, quaſi de graui ſomno euigilans ait. Sufficit. Lec.ij.

Vis noſcere, quia in hoiē peccādo yſti? Si te ille, i quem peccaſti, corripuerit inter te, ⁊ ipſum ſolum, ⁊ audieris illū, lucrat⁹ eſt te. Quid eſt, lucrat⁹ eſt te, niſi q: perieras, ſi non lucraretur te? nam ſi non perieras quomodo te lucratus eſt? Nemo ergo cōtemnat quādo peccat in fratrem. Ait eniȝ in quodam loco Apoſtol⁹. Sic autem peccantes in fratres, ⁊ percutientes conſcientiam eorū infirmā, Chriſtū peccatis: iō qa mēbra Chriſti omnes facti ſum⁹. Quomodo nō peccas in Chr̄m, qui peccas in membruȝ Chriſti? ℟. Joſeph. 162. L.iij.

Nemo ergo dicat, qa nō peccaui i Deum, ſed peccaui in fratrem. In hominem peccaui, leue peccatum eſt, vel nullum peccatum eſt. Forte tamen dicis, leue eſt, quia cito curatur. Peccaſti in fratrem? fac ſatiſfactionem, ⁊ ſanatus es. Cito feciſti rem mortiferā, ſed remediū cito iueniſti. Quis noſtrum ſperet regnum cęlorū, fratres mei? quando dicit euāgelium: Qui dixerit fratri ſuo, fatue, reus erit gehennę ignis. Magnus terror: ſed vide ibi remedium. Si obtuleris munus tuum ad altare, ⁊ ibi recordat⁹ fueris, q: frater tuus habet aliquid aduerſum te, relique munus tuū ante altare. Nō iraſcit Deus, q: differs iponere mun⁹ tuū: te querit Deus magis: quā munus tuū. ℟. Memēto. 162. Ad Bn̄s. Aā. Si duo ex vobis cōſenſerit ſuper terrā, de omni re, quācunq; petierint, fiet illis a patre meo, dicit dn̄s. Oratio.

EXaudi nos omnipotēs, & misericors Deus: & continentię salutaris ppitius nobis dona concede. Per dominum. Ad Mag. Aña. Ubi duo vel tres congregati fuerint i nomine meo, in medio eorum sum, dicit dominus. Oratio.

TUa nos domine ptectione defende: & ab omni sēper iniquitate custodi. Per do.

FERIA QVARTA.

Hodie dñi psalmi Graduales.

Lcō s. euāg. sm Matthęū. 2. 5.

IN illo tpe: Accesserūt ad Jesū ab Jerosolymis scribę, & Pharisęi, dicētes: Quare discipuli tui transgrediunt traditiones seniorū? Et reliqua.

Homilia s. Hieronymi presby.

MIra Pharisęorum, scribarumque stultitia: Dei filium arguūt, quare discipuli eius hominum traditiones, & pręcepta non seruent. Non enim lauant manus suas, cum panē manducant. Manus idest opera, non corporis vtique, sed animę lauande sunt, vt fiat in illis verbum Dei. Ipse autē respōdens, ait illis. Quare & vos trāsgredimini mandatum Dei, ppter traditioné vestrā? Falsā calumniā vera respōsione cōfutat. Cum, inqt, vos ppter traditionem hoium pcepta dei negligatis, quare discipulos meos arguēdos putatis, q̄ seniorū iussa paruipendāt, vt Dei scita custodiant? ℟. Merito. 162. Lc. ij.

NAm Deus dixit: Honora patrem tuum, & matrem tuam: &, Qui maledixerit patri vel matri, morte moriat. Vos autem dictis: Quicunque dixerit patri, aut matri, Munus quodcunque est ex me, tibi proderit, & non honorificabit patrem suum, aut matrem suam. Honor in scripturis, non tantum in salutationib᷒ & officijs deferendis, quantum in eleemosynis, ac munerum oblōne sentit. Honora, inquit Apostolus, viduas quę vere viduę sunt. Hic honor donum intelligit. Et in alio loco: Presbyteri duplici honore honorandi sūt, maxime qui laborāt in verbo & doctrina Dei. Et per hoc mandatū iubemur, vt boui triturāti os non claudamus, & dignus fit operarius mercede sua. ℟. Dixit Ruben. 193. Lectio iij.

PReceperat dñs: vel imbecillitates, vel ętates, vel penurias parentum considerans, vt filij honorarent etiam in vitę necessarijs ministrandis parentes suos. Hanc puidentissimam Dei legem volentes Scribę & Pharisęi subuertere, vt impietatem sub nomine pietatis inducerent, docerūt pessimos filios: vt, si quis ea, quę parentibus offerēda sunt: Deo vouere voluerit, qui verus est pater, oblatio Dei pręponatur parentum muneribus: vel certe ipsi parentes quę Deo consecrata cernebāt,

ne sacrilegij crimen incurreret declinates, egestate coficiebantur. Atq; ita fiebat, vt oblatio liberorum sub occasione tepli & Dei, in sacerdotu lucra cederet. ℟. Lamentabatur .fo.163. Ad Bns. Ana. Audite, & intelligite traditiões, quas dominus dedit vobis. Oratio.

Presta nobis, quesumus domine, vt salutarib[9] ieiunijs eruditi, a noxijs quoq; vitijs abstinentes, propitiatione tua facilius impetremus. Per. Ad Mag. Ana. Non lotis manibus manducare non coinquinat hominem. Oratio.

Concede, quesumus, omnipotens Deus: vt qui protectionis tue gratiam querim[9]: liberati a malis oibus, secura tibi mete seruiam[9]. Per.

FERIA QVINTA.

Lcō s. euāg. sm Lucam. Lec. j.

c.4. In illo tempore: Surgens Jesus de synagoga, intrauit in domu Simonis. Socrus autem Simonis tenebat magnis febribus. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Vide clementia dni saluatoris: nec idignatione comotus, nec scelere offensus, nec iniuria violatus Judea deseruit quinetia immemor iniurie, memor clemetie: nuc docedo, nuc liberando, nunc sanado, infide plebis corda demulcet. Et bene sactus Lucas viru a spiritu nequitie liberatum ante pmisit: & subdidit femine sanitate. Vtrunq; enim sexu dns curaturus aduenerat: & prior sanari debuit qui orior creat[9] est: nec pretermitti illa debuit, q mobilitate magis animi, qua prauitate peccauerat. ℟. Videntes Joseph.191. Lectio secūda.

Sabbatho dominice medicine opera cepta significant, vt inde creatura noua ceperit, vbi vetus creatura ante desierat, nec sub lege esse Dei filium, sed supra legem in ipso principio designaret: nec solui legem, sed adimpleri. Neq; enim per lege, sed verbo factus est mudus, sicut legim[9]: Verbo dni celi firmati sut. No soluitur ergo lex, sed impletur: vt fiat reuocatio hominis ia labentis. Unde & Apostolus ait. Expoliantes vos veterem hominem, induite nouum, qui secundum Christum creatus est. ℟. Dixit Judas.191. Lec. iij.

Et bene sabbatho cepit, vt ipsu se ondederet creatorem, qui opera operib[9] intexeret, & prosequeretur opus, quod ipse iam ceperat: vt si faber domum renouare disponat, no a fundametis, sed a culminibus incipit soluere vetustate. Itaq; ibi prius manum admouet, vbi ante desierat: deinde a minorib[9] incipit, vt ad maiora perueniat. Liberare a demone & hoies, sed in verbo Dei possunt: resurrectione mortuis imperare, diuine

solius

ſolius eſt poteſtatis. ℟. Extra/hentes.fol.162. Ad Bns.Aña. Exibant aũt demonia a multis clamantia, ⁊ dicentia, q: tu es Chriſtus filius Dei:⁊ increpãs non ſinebat ea loqui, q: ſciebãt ipſum eſſe Chriſtum. Oratio.

Magnificet te dñe ſancto/rũ tuorũ Coſme, ⁊ Da/miani beata ſolẽnitas:qua ⁊ il/lis gloriam ſempiternã, ⁊ opẽ nobilis ineffabili ꝓuidentia cõ/tuliſti. Per dominum noſtrũ. Ad Mag: Añ. Oẽs qui habe/bant infirmos, ducebant illos ad Jeſum,⁊ ſanabãtur. Oro.

Subiectũ tibi populũ, qs dñe, propitiatio celeſtis amplificet:⁊ tuis ſemper faciat ſeruire mandatis.Per domi.

FERIA SEXTA.

Hodie dr̃ pſalmi penitẽtiales. Lcõ ſ.euãg.ſm̃ Johannẽ. Le.j.

In illo tempore:Uenit Je/ſus in ciuitatẽ Samarie, que dicitur Sichar, iuxta pre/diũ quod dedit Jacob Joſeph filio ſuo. Et reliqua.

Homilia Sãcti Auguſtini epi.

Iam incipiunt myſteria. Non enim fruſtra fatiga/tur Jeſus: non enim fruſtra fa/tigatur virtus Dei: non enim fruſtra fatigatur per quem fa/tigati recreantur:non enĩ fru/ſtra fatigatur, quo deſerẽte fa/tigamur, quo preſente firma/mur.Fatigatur tamen Jeſus, ⁊ fatigatur ab itinere,⁊ ſedet, ⁊ iuxta puteum ſedet,⁊ hora ſe/xta fatigat⁹ ſedet. Omnia iſta innuũt aliquid, indicare volũt aliquid, intentos nos faciunt: vt pulſemus hortatur. Ipſe er/go nobis aperiat ⁊ vobis, qui dignat⁹ eſt ita hortari,vt dice/ret:Pulſate,⁊ apief vobis. ℟. Uidens Jacob.162. Lectio ij.

Ibi fatigatus eſt ab iti/nere Jeſus: inuenim⁹ vir/tutẽ Jeſu,⁊ inuenimus infirmũ Jeſuꝫ:fortẽ ⁊ infirmum:forteꝫ, quia in principio erat verbuꝫ, ⁊ verbum erat apud Deum, ⁊ Deus erat verbum: hoc erat i principio apud Deum.Uis vi/dere quam iſte filius Dei for/tis ſit:Omnia per ipſum facta ſunt,⁊ ſine ipſo factuꝫ eſt nihil, ⁊ ſine labore facta ſunt. Quid ergo illo fortius,per quem ſine labore facta ſunt omnia?Infir/mum vis noſſe? Uerbum caro factum eſt, ⁊ habitauit in no/bis. Fortitudo Chriſti te crea/uit,infirmitas Chriſti te recrea/uit. Fortitudo Chriſti fecit vt quod non erat,eſſet: infirmitas Chriſti fecit,vt quod erat, non periret. Condidit nos fortitu/dine ſua, queſiuit nos infirmi/tate ſua. ℟. Joſeph dum.162.

Lectio tertia.

Nutrit ergo ipſe infirmus infirmos,tãꝗ gallina pul/los ſuos:huic eñ ſe ſimilẽ fecit: Quoties volui(inqt ad Jeruſa/leꝫ) cõgregare filios tuos tãꝗ gallina pullos ſub alis ſuis,⁊no/luiſti?Uidetis aũt fratres,quẽ ad/

admodum gallina infirmet cũ pullis suis? Nulla.n. alia auis q̃ sit mater, agnoscit. Uidemus nidificare passeres quoslibet ante oculos nostros: hirundines, ciconias, columbas, quotidie videmus nidificare: quos, nisi q̃n in nidis videmus, parentes esse non agnoscimus: gallina vero sic infirmatur in pullis suis, vt etiam si ipsi pulli nõ sequantur, et filios nõ videas, matrẽ tñ intelligas. ℟. Memento. 162.

Ad Bñs. Añ. Aqua quã ego dedero, si quis biberit ex ea, nõ sitiet in eternum. Oratio.

IEiunia nostra, quesumus dñe, benigno fauore prosequere: vt sicut ab alimentis abstinemus in corpore, ita a vitijs ieiunemus in mente. Per dñz.

Ad Mag. Añ. Dñe, vt video, propheta es tu: patres nostri in monte hoc adorauerũt. Orõ.

PResta, q̃s, omnipotens Deus: vt qui in tua protectione confidimus, cuncta nobis aduersantia te adiuuante vincamus: Per dominum no.

SABBATHO.

Lcõ s. euãg. sm Johannẽ: Le. j.

IN illo tpe: Perrexit Jes⁹ in mõtẽ Oliueti, et diluculo iterũ venit in tẽplũ. Et rel.

Homilia Sãcti Augustini epi.

IEsus perrexit in mõtem Oliueti, in mõtẽ fructuosuz, in montẽ vnguẽti, in montẽ chrismatis. Ubi enim decebat docere Christum, nisi in monte Oliueti? Christi enim nomen a chrismate dictũ est: chrisma autẽ Grece, Latine vnctio nominatur. Ideo autẽ nos vnxit, qa luctatores contra diabolũ fecit. Et diluculo iterum venit in templum: et omnis populus venit ad eũ: et sedẽs docebat eos: et non tenebatur, quia nondum pati dignabatur. Nunc iam attendite, vbi ab inimicis tentata sit domini mansuetudo. ℟. Merito. 162. Lectio secunda.

ADducunt aũt illi Scribe et Pharisei mulierẽ in adulterio deprehensaz, et statuerũt eã in medio, et dixerunt ei: Magister, hec mulier modo deprehẽsa est in adulterio: in lege aũt Moyses mãdauit nobis huiusmodi lapidare: tu ergo qd dicis? Hec aũt dicebãt tentantes eũ, vt possent accusare euz. Unde accusare? nunquid ipsuz i aliquo facinore dp̃rehẽderãt: aut illa mulier ad eum aliquo mõ ptinuisse dicebat? ℟. Dixit Ruben. 163. Lectio tertia.

INtelligamus, fratres, admirabilẽ mansuetudinez in dño fuisse. Animaduertebãt eum nimium esse mitem, nimiũ esse mãsuetum. De illo quippe fuerat ante predictũ. Accingere gladio tuo super femur tuũ potentissime. Specie tua, et pulchritudine tua, intende, prospere procede, et regna. Propter veritatem, et mansuetudinẽ, et iustitiã. Ergo attulit veritatẽ, vt docto:

ctor:mãsuetudinẽ:vt liberator: iustitiam,vt cognitor. Propter hec eũ ppheta in spiritu sancto esse regnaturũ predixerat. Cuz loqueref, veritas agnoscebaf: cum aduersus inimicos nõ moueretur, mansuetudo laudabatur. Cũ ergo d duob⁹ istis, idest de veritate ⁊ mansuetudine ei⁹, inimici liuore ⁊ inuidia torquerenf, i tertio, idest iustitia, scãdalũ posuerũt. ℟. Lamẽtabatur. 163. Ad Bñs. Añã. Inclinauit se Jesus, ⁊ scribebat i terra: siquis sine peccato est, mittat in eam lapidem. Oro.

Presta q̃s, ops De⁹, vt qui se affligẽdo carnẽ, ab alimentis abstinent, sectãdo iustitiam a culpa ieiunẽt. Per dñz.

Ad Vesperas. Capitulum.

Fratres, Scriptũ est qm̃ Abrahaz duos filios habuit: vnũ de ancilla, ⁊ vnũ de libera: sed qui de ancilla, secundum carnem natus est: qui autem de libera, p repromissionez: que sunt per allegoriam dicta. Hymnus. Audi benigne cõditor. 152. ℣. Angelis suis. Ad Mag. Añã. Nemo te cõdẽnauit mulier? nemo dñe: nec ego te cõdẽnabo: iã amplius noli peccare. Oro.

Concede q̃s, ops De⁹, vt q ex merito nr̃e actionis affligimur, tue gratie consolatione respiremus. Per domi.

DOMINICA IIII. in Quadragesima.

Inui. Nõ sit vobis ua. Ps. Ex more. cũ rel. vt in j. Dñica. 148.

De libro Exodi. Lect. prima.

Moyses aũt pascebat oues Jethro soceri sui, sacerdotis Madian. Cumq3 minasset gregẽ ad interiora deserti, venit ad montẽ Dei Oreb. Apparuitq3 ei dñs in flãma ignis in medio rubi: ⁊ videbat q rubus arderet, ⁊ non cõbureref. Dixit ergo Moyses: Vadã ⁊ videbo visionem hanc magnã, quare nõ comburatur rubus. Cernens aũt dñs q pergeret ad videnduz, uocauit eũ de medio rubi, ⁊ ait: Moyses, Moyses. Qui respondit. Adsum. At ille: Ne appropies, inquit, huc: solue calciamentum de pedibus tuis: locus enim, in quo stas, terra sãcta est. Et ait: Ego sum Deus patris tui, De⁹ Abraham, ⁊ Deus Isaac, ⁊ Deus Jacob. Abscõdit Moyses faciem suam: non enim audebat aspicere contra Deum. ℟. Locutus est dominus ad Moysen dicens. Descende in Aegyptum, ⁊ dic Pharaoni. Ut dimittat populum meum: induratum est cor Pharaonis: nõ vult dimittere populũ meũ nisi in manu forti. ℣. Clamor filiorum Israel venit ad me, vidiq3 afflictionem eorum: sed ve

ni, mittam te ad Pharaonem. Ut dimittat Lectio ij.

Qui ait dominus: Vidi afflictionem populi mei in Aegypto: et clamorem eius audiui propter duritiam eorum, qui preſunt operibus. Et ſciens dolorem eius, deſcendi vt liberem eum de manibus Aegyptiorum, et educam de terra illa in terram bonam, et ſpacioſam: in terram, que fluit lacte et melle, ad loca Chananei, et Hethei, et Amorrhei, et Pherezei, et Euei, et Iebuſei. Clamor ergo filiorum Iſrael venit ad me, vidique afflictionem eorum, qua ab Aegyptijs opprimuntur. Sed veni, mittam te ad Pharaonem, vt educas populum meum filios Iſrael de Aegypto. ℟. Stetit Moyſes coram Pharaone, et dixit, Hec dicit dominus: Dimitte populum meum, vt ſacrificet mihi in deſerto. ℣. Dominus Deus Hebreorum miſit me ad te, dicens. Dimitte. Lectio iij.

Dixitque Moyſes ad deum: Quis ſum ego, vt vadam ad Pharaonem, et educam filios Iſrael de Aegypto? Qui dixit ei: Ego ero tecum, et hoc habebis ſignum, quod miſerim te. Cum eduxeris populum meum de Aegypto, immolabis Deo ſuper montem iſtum. Ait Moyſes ad Deum: Ecce ego vadam ad filios Iſrael et dicam eis: Deus patrum veſtrorum miſit me ad vos. Si dixerint mihi: quod eſt nomen eius? quid dicam eis? Dixit dominus ad Moyſen: Ego ſum qui ſum. Ait: Sic dices filijs Iſrael: Qui eſt miſit me ad vos. Dixitque iterum Deus ad Moyſen: Hec dices filijs Iſrael: Dominus Deus patrum veſtrorum, Deus Abraham, Deus Iſaac, et Deus Iacob miſit me ad vos. Hoc nomen mihi eſt in eternum, et hoc memoriale meum in generatione et generationem. ℟. Cantemus domino: glorioſe enim honorificatus eſt: equum et aſcenſorem proiecit in mare. Adiutor, et protector factus eſt mihi dominus in ſalutem. ℣. Dominus quaſi vir pugnator, omnipotens nomen eius. Adiutor. Gloria. Adiutor.

Sermo ſancti Baſilij Magni. Lectio iiij.

Moyſen per ieiunium nouimus in montem aſcendiſſe: neque enim aliter auſus eſſet verticem fumantem adire, atque in caliginem ingredi, niſi ieiunio munitus. Per ieiunium mandata digito Dei in tabulis conſcripta ſuſcepit. Item ſupra montem, ieiunium legiſlatę conciliator fuit, inferius vero gula ad idololatriam populum deduxit, ac contaminauit. Sedit, inquit, populus manducare, et bibere, et ſurrexerunt ludere. Quadraginta dierum labores ac perſeuerantiam, Dei ſeruo continuo ieiunante, ac orante, vna tantum populi ebrietas, caſſam, irritamque reddidit. Quas enim tabulas Dei digito conſcriptas ieiunium accepit, has ebrietas contriuit, propheta ſantiſſimo indignum exiſtimante,

te, vinolentuȝ populum ex deo legẽ accipere. ℟. In mari vię tuę, ⁊ semitę tuę in aqs multis: Deduxisti sicut oues populuȝ tuũ in manu Moysi ⁊ Aaron. ℣. Trãstulisti illos ꝑ mare rubrũ, ⁊ transuexisti eos ꝑ aquam nimiam. Deduxisti. Lect. v.

Uno enim temporis momento, ob gulam populus ille per maxima prodigia dei cultuȝ edoctus in Aegyptiacam idololatriam turpissime deuolutus est: ex quo si vtrunque simul cõferas, videre licet ieiunium ad Deum ducere, delicias vero salutem perdere. Quid Esau inquinauit, seruũ que fratris redidit? nõne esca vna, propter quam primogenita vendidit? Samuel vero nõne ꝑ ieiuniuȝ oratio largita est matris? Quid fortissimuȝ Sansonẽ inexpugnabileȝ reddidit? nonne ieiuniuȝ, per quod ĩ matris ventre conceptus est? ieiunium concepit, ieunium nutriuit, ieiuniuȝ fortẽ effecit. Quod sane angel⁹ matri pręcepit, monẽs, quecunq; ex vite procederent, ne attingeret, non vinum, non siceram biberet. Ieiunium prophetas genuit, potentes cõfirmat, atq; roborat ℟. Qui persequebantur populum tuuȝ dñe, demersisti eos in profundũ: Et ĩ columna nubis ductor eorum fuisti. ℣. Deduxisti sicut oues ppl̃m tuuȝ in manu Moysi, ⁊ Aaron. Et. Lectio sexta.

Ieiuniuȝ legislatores sapiẽtes facit. Animę optima custodia, corporis habitatio secura, fortibus viris munimentum ⁊ arma, athletis ⁊ certantibus exercitatio. Hoc preterea tentationes propulsat ad pietatem armat, cum sobrietate habitat, tẽperãtię opifex est: in bellis fortitudinem affert, ĩ pace quietẽ docet: Naȝareũ sanctificat, sacerdotẽ ꝑficit: neq; enim fas est sine ieiunio sacrificium attingere, nõ solũ in mystica nũc vera dei adoratione, sed neq; in illa, quę in figura erat secundũ legem ĩtroducta. Ieiuniuȝ Eliaȝ magnę visionis spectatorem fecit: quadragita nanq; dierũ ieiunio cum aiam purgasset, in spelunca meruit, quãtũ fas est homini, deũ uidere. Moyses iterũ legẽ accipiẽs iterũ ieiunia secut⁹ est. Niniuitę, nisi cum illis ⁊ bruta ieiunassent, ruinę minas nequaq̃ euasissent. In deserto aũt quorum nam mẽbra ceciderunt: nõne illorũ, qui carnes appetiuere? ℟. Moyses famul⁹ Dei ieiunauit quadraginta diebus, ⁊ quadragita noctib⁹, Ut legẽ dñi mereret accipere. ℣. Ascẽdẽs Moyses in montẽ Sinai ad dñs, fuit ibi quadraginta diebus, ⁊ quadragita noctib⁹. Ut. Gloria. Ut.

Lcõ s. euãg. ſm Iohan. L. vi. ca. 6.

In illo tẽpore: Abijt Ies⁹ trans mare Galilęę q̄ est Tiberiadis, ⁊ sequebatur eum multitudo

multitudo magna, quia videbant signa, que faciebat super his qui infirmabantur. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini epi.

Miracula, que fecit dominus noster Jesus Christus, sunt quidem diuina opera, et ad intelligendum Deum, de visibilibus admonent humanam mentē. Quia enim ille non est talis substantie, que videri oculis possit, et miracula eius, quibus totum mundum regit, vniuersamque creaturam administrat, assiduitate viluerūt: ita ut pene nemo dignet attēdere opera dei mira, et stupēda in quolibet seminis grano. Secundū ipsā suā misericordiā seruauit sibi quedam: que faceret opportuno tēpore preter vsitatū cursum ordinēque nature, ut nō maiora sed insolita uidendo stuperent, quibus quotidiana uiluerūt. R. Splēdida facta ē facies Moysi dumrespiceret in eū dn̄s. Videntes seniores claritatē uultus eius, admirantes timuerūt ualde. V. Cumque descendisset de monte Sinai, portabat duas tabulas testimonij, ignorās quod cornuta esset facies eius ex consortio sermonis Dei. Vidētes. L. viij.

Maius enim miraculū est gubernatio totius mūdi quā saturatio quinque milliū hominū de quinque panibus. Et tamen hoc nemo miraf: illud mirantur hoies, nō quia maius est sed quia rarū est. Quis enim et nunc pascit uniuersum mundū nisi ille, qui de paucis granis segetes creat? Fecit ergo quomodo Deus: vnde enim multiplicat de paucis granis segetes, inde in manibus suis multiplicauit quinque panes. Potestas enim erat in manibus Christi: panes autem illi quinque, quasi semina erant, non quidem terre mandata, sed ab eo, qui terrā fecit multiplicata. R. Ecce mitto angelum meum, qui precedat te, et custodiat semper: Obserua, et audi vocem meā, et inimicus ergo inimicis tuis, et affligētes te affligā, et pcedet te āgelus meus. V. Israel si me audieris, non erit in te Deus recens, neque adorabis Deū alienū: ego enim dn̄s. Obserua. L. ix.

Hoc ergo admotus est sēsibus quo erigeret mens: et exhibitus oculis, vbi exerceretur intellectus, et inuisibilē deū per visibilia opera miraremur: et erecti ad fidē, et purgati per fidem, etiā ipsum inuisibilē videre cuperemus: quē de rebus uisibilibus inuisibilē noscerem⁹. Nec tamē sufficit hec intueri in miraculis Christi. Interrogem⁹ ipsa miracula, qd nobis loquātur de Christo: habent enim, si intelligantur, linguā suā. Nam quia ipse Christus uerbum dei est, etiā factum uerbi, uerbū nobis est. R. Attēdite popule me⁹ legem meā. Inclinate aurē uestrā in uerba oris mei. V. Aperiam.

riam in parabolis os meu3: lo/
quar ꝑpositiones ab initio secu
li.Inclinate. Gloria.Inclina.
Ad Laudes. Antiphona.
T Unc acceptabis sacrifi/
ciũ iustitię,si auerteris fa
ciem tuaz a peccatis meis.ps.
Miserere.23. Aña.Bonuz est
sperare dño, quã sperare i prin
cipibus. ps.Confitemini.10.
Aña. Bñdicat nos Deus De⁹
noster, benedicat nos Deus.
ps.Deus deus meus.8. cũ reli.
Aña. Potens es dñe eripe nos
de manu forti,libera nos deus
noster. Aña.Reges terrę,ꝛ om
nes populi laudate Deũ. Cap.
Fratres,scriptũ.167. Hy⁹. Iaz
Christe.151. ℣ Angelis suis.
Ad Bñs.Añ.Cum subleuasset
oculos Iesus, ꝛ vidisset maxi/
mã multitudinez venientez ad
se,dixit ad Philippũ: Unde e/
memus panes,vt manducẽt hi?
hoc autem dicebat tentans eũ:
ipse enim sciebat quid esset fa/
cturus. Oratio.Concede,quę
sumus,omnipotens. 167.
Ad Primã.Aña.Accepit ergo
Iesus panes, ꝛ cũ grãs egisset,
distribuit discumbentibus.
Ad Tertiã.Aña De quinque
panibus,ꝛ duobus piscibus sa/
tiauit dñs quinqꝫ millia homi/
num. Cap. Fratres, Scriptuz
est.167. ℟.br. Ipse liberabit. ꝛ
Scapulis.150. vt in j.Dñica.
Ad Sextam. Antiphona.
Satiauit dñs quinqꝫ millia ho
minum de quinqꝫ panibus, ꝛ
B.R.iii.

duobus piscibus. Capitulum. Gal. 4.
L Aetare sterilis, quę non
paris:erumpe ꝛ clama,
quę non parturis:quia multi fi
lij desertę magis quam eius, q̃
habet virum. ℟.Scapulis. ꝛ
Scuto circunda. Ad ix. Aña.
Illi ergo homines cum vidis/
sent quod fecerat Iesus signũ,
intra se dicebant: quia hic est
vere propheta, qui venturus est
in mundum. Capitulum.
I Taqꝫ fratres,nõ sumus an
cillę filij, sed liberę:qua li Gal. 4
bertate Chrũs nos liberauit. ℟.
Scuto circundab. ꝛ Angelis.
Ad Vesp.Aña. Dixit dñs.52.
cũ reli.Cap.Fies,Scriptũ.167.
Hym. Ad preces nostras.150.
℣ Angelis suis. Ad Mag.an.
Subijt ergo in montem Iesus.
ꝛ ibi sedebat cũdiscipulis suis.
Oro.Concede quęsumus.167.
FERIA SECVNDA.
Dicitur Officiuz Defunctorũ.
Lcõ j.euãg.sm Iohan.Lect. ij
I N illo tẽpore:Prope erat ca.2.
Pascha Iudeorũ,ꝛ ascen
dit Iesus Ierosolymaz,ꝛ inue/
nit in templo vendẽtes oues, ꝛ
boues,ꝛ columbas. Et reliq.
Homilia Sãcti Augustini epi.
Q Uid audiuimus fratres?
Ecce templũ illud figu/
ra adhuc erat, ꝛ eiecit inde dñs
oẽs,q sua q̃rebant,qui ad nũdi
nas venerãt. Et quę ibi vende/
bãt illi? q̃ opus habebãt hoies
in sacrificijs illi⁹ temporis.No
uit eniz charitas vestra q̄ sacri
Y ficia

ficia illi pp̄ro pro eius carnali/tate, et corde adhuc lapideo ta/lia data sũt, qbus teneret, nec i idola ɔflueret: et imolarẽt ibi sacrificia boues, et oues, et colũ/bas. ℟. Uos, q transituri estis Iordanẽ, edificate altare dño, De lapidib⁹, quos ferrũ nõ teti/git, et offerte sup illud holocau/sta, et hostias pacificas deo nr̄o. ℣. Cũq; intraueritis terrã quã dñs daturus est vobis: edificate ibi altare dño. De lapi. Lc.ij.

Nostis, q: legistis. Nõ er/go magnum peccatũ, si hoc vendebant i templo, quod emebatur vt offerret i templo: et tamẽ eiecit inde illos. Quid si ibi ebriosos inueniret? quid faceret dñs? si vendentes ea, q̃ licita sunt, et contra iustitiã nõ sunt, eiecit. Quę enim honeste emuntur, nõ illicite vendũtur. Expulit tamen, et non est passus domum orationis fieri domũ negociationis. ℟. Audi Isra/el pręcepta domini, et ea in cor/de tuo, quasi in libro, scribe. Et dabo tibi terram fluentẽ lac, et mel. ℣. Obserua igitur et audi vocem meam, et inimicus ero inimicis tuis. Et. Lec.iiij.

Si negociationis domus non debet fieri dom⁹ dei, potationis debet fieri? Nos au/tẽ qñ ista dicimus, strident den/tibus suis aduersus nos. Et cõ/solatur nos Psalmus quẽ au/distis: Striderũt sup me denti/bus suis. Audiuim⁹ et nos audire vnde curemur: etsi ingeminant flagella Christo, q: flagellatur sermo ipsius. Congregata sũt, inquit, in me flagella, et nescie/bam. Flagellatus est flagellis Iudęorum: flagellatur blasphe/mijs falsorum Christianorum. Multiplicant flagella domi/no Deo suo, et nesciunt. Facia/mus nos, quantũ ipse adiuuat. Ego autem cum mihi molesti essent, induebam me cilicio, et humiliabã in ieiunio animam meã. ℟. Sicut fui cum Moy/se, ita ero tecũ, dicit dominus. Confortare et esto robustus: in/troduces populum meũ ad ter/ram lacte et melle manantem. ℣. Noli timere, quoniam tecũ sum: ad quęcunque perrexeris, non dimittam te, neq; derelin/quam. Confortare et esto.

Ad Bñs. Antiphona. Auferte ista hinc dicit dñs: et nolite fa/cere domum patris mei, domũ negociationis. Oratio.

Pręsta q̃s oĩpo deus: vt ob/seruationes sacras annua deuotione recolẽtes, et corpore tibi placeamus, et mente. Per.

Ad Magnificat. Antiphona. Soluite templũ hoc, dicit do/minus: et post triduũ reędificã/bo illud. Hoc autẽ dicebat de templo corporis sui. Oratio.

Deprecationẽ nostrã quę/sumus domine, benignus exaudi: et quibus supplicandi pręstas affectum: tribue defen/sionis auxilium. Per dñm no.

Feria

FERIA TERTIA.

Lcō s.euāg. sm Johānē. Le. j.

In illo tempore: Jā die fe sto mediante, ascendit Je sus in templuz & docebat, & ad mirabantur Judei. Et reliq.

Homilia sancti Augustini epi.

Ille, qui latebat, docebat & palā loquebatur, & non tenebatur. Illud enim, vt lateret, erat causa exempli, hoc po testatis. Sed cuz doceret, mira bantur Judei. Omnes quidem quantum arbitror, mirabantur, sed non omnes conuertebātur. Et vnde admiratio? Quia multi nouerant vbi natus, quē admodum fuerat educat⁹. Nū quam eum viderant discentem literas, audiebant autem eum de lege disputātem, legis testi monia proferentem: quę nemo posset proferre, nisi legisset, nemo leger̄, nisi literas didicisset. Et ideo mirabantur. Eoruz au tē admiratio magistro facta ē insinuādę alterius veritatis oc casio. R. Quid me q̄ritis in terficere, hominem qui vera lo cut⁹ sum vobis? Si male locu tus sum testimoniū perhibe de malo: si aūt bene, cur me cędis. V. Multa bona opera operat⁹ sum vobis: propter quod opus vultis me occidere? Si. Lec. ij.

Ex eorum quippe admiratio ne, & verbis dixit dñs pro fundū aliquid, & diligētius in spici, & discuti dignuz. Quid er go dñs respondit eis admirāti bus, quomodo sciret literas, quas non didicerat? Mea do ctrina, inquit non est mea, sed eius qui misit me. Hęc est pro funditas prima. Videtur enim paucis verbis quasi contraria locutus. Non enim ait: ista do ctrina non est mea, sed mea do ctrina non est mea. Si non tua, quomodo tua? si tua, quomodo non tua? Tu enim dicis vtrū que: & mea doctrina, & non mea. R. Adduxi vos per de sertum quadraginta annis ego dominus, & non sunt attrita vestimenta vestra: Manna de cęlo plui vobis: & obliti estis me, dicit dominus. V. Ego edu xit vos de terra Aegypti: & de domo seruitutis liberaui vos. Manna. Lectio tertia.

Si ergo diligēter intue mur q̄ i exordio dicit sā ct⁹ Euāgelista: In principio erat verbū, & verbū erat apud Deū, & de⁹ erat verbū, inde pēdet hui⁹ solutio q̄stionis. Quę est doctri na patris: nisi verbū patris? Ip se ergo Christ⁹ doctrina patris si verbū patris. Sed q̄a verbū nō potest esse nulli⁹ sed alicui⁹, etiam suam doctrinam dixit se ipsum, & non suam, quia patris est verbū. Quid eniz tam tuuz quam tu: & quid tam non tuuz, quam tu: si alicuius es, quod es? R. Moyses. folio, 268.

Ad Bñs. Añ. Quid me quęri tis interficere, hominem qui ve ra locutus sum vobis? Oratio.

Sacre nobis, qs dñe, obseruationis ieiunia, et pie cõuersationis augmentuз, et tue propitiationis continuum pre stent auxilium. Per dominuз.

Ad Magnificat. Antiphona.
Nemo in eum misit manũ, qa nõdũ venerat hora eius. Oro.

Miserere dñe populo tuo: et cõtinuis tribulationibus laborantes propitius respirare concede. Per dominum.

FERIA QVARTA

Hodie dñr psalmi Graduales, Lcõ s. euãg. fm Johanẽ. Le.i.

In illo tempore: Preteriens Jesus vidit hominem cecum a natiuitate: et interrogauerunt eum discipuli eius Rabbi, quis peccauit: hic, aut parentes eius? vt cecus nasceretur. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini epi.

Ea que fecit dñs noster Jesus Christus stupenda atque miranda, et opera, et verba sunt: opera qa facta sunt: verba quia signa sunt. Si ergo qd significet hoc quod factuз est cogitemus, genus humanũ est ille cecus: hec enim cecitas cõtigit in primo homine per peccatũ, de quo omnes originẽ duxim⁹ nõ solum mortis, sed etiam iniquitatis. Si eniз cecitas est infidelitas, et illuminatio fides: queз fidelẽ, quando venit Christus, inuenit? Quando quidem Apostolus natus in gente prophetarũ dicit: Fuim⁹ et nos ali quando natura filij ire, sicut et ceteri. Si filij ire, filij vindicte, filij pene, filij gehenne. Quõ natura, nisi qr peccante primo homine, vitiũ p natura inoleuit: Si vitiũ p natura inoleuit, secundũ mentem, oĩs homo, cec⁹ natus est. ℟. Splẽdida. 168.

Feria Dñice preterite repetunt in hac et sequen. ferijs. Lec. ij.

Venit dominus: quid fecit? Magnummysteriũ conmendauit. Expuit in terrá, de saliua sua lutum fecit, quia verbum caro factum est, et inunxit oculos ceci. Inunctus erat, et nondum videbat. Misit illum ad piscinaз: que vocatur Siloe. Pertinuit autem ad euangelistam cõmendare nobis nomẽ hui⁹ piscine, et ait: Quod interpretat missus. Jam qui sit missus, agnoscitis, nisi enim ille fuisset missus, nemo nostrũ esset ab inigtate dimissus. Lauit ergo oculos in ea piscina, que interpretat missus, baptizat⁹ est in Christo. Si ergo quando eum in semetipso quodammodo baptizauit, tunc illuminauit: qñ inunxit, fortasse cathecumenũ fecit. ℟. Ecce mitto. 198. L. iij.

Audistis grãdemysteriũ: Interroga hoiem. Christianus es? Rñdet tibi: Nõ sũ: Si paganus es, aut Jude⁹? Si aũt dixerit, Nõ sũ: Adhuc q̃ris ab eo: Cathecumenus, an fidelis? Si respõderit tibi, Cathecumen⁹: inunctus est, nõdũ lotus,

tus: Sed vnde inunctus, querere respondet. Quere ab illo, in quem credat. Eo ipso quo catechumenus est dicit, in Christum. Ecce modo loquor & fidelibus, & catechumenis. Quod dixi de sputo & luto, quia verbum caro factum est, & hoc catechumeni audiunt: sed non eis sufficit ad quod inuncti sunt: festinent ad lauacrum, si lumē inquirunt. ℟. Attendite popule meus. 168. Ad Bñs. Ana. Rabbi, quid peccauit homo iste, quod cecus natus est? Respondit Jesus, & dixit: Neque hic peccauit, neque parentes eius: sed vt manifestentur opera Dei in illo. Oratio.

Deus, qui & iustis premia meritorū, & peccatoribꝰ per ieiuniū veniā pbes: miserere supplicibus tuis: vt reatus nri confessio indulgentiā percipere valeat delictorum. Per dñm. Ad Mag. An. Ille homo qui dicitur Jesus, lutū fecit ex sputo, & liniuit oculos meos, & modo video. Oratio.

Pateāt aures misericordie tue dñe precibus supplicātium: & vt petentibus desiderata cōcedas, fac eos que tibi sūt placita postulare. Per dñm no.

FERIA QVINTA.

Lcō s. euāg. sm Lucam. Lc. j.

In illo tpe: Ibat Jesus ī ciuitatē, que uocat Naim, & ibant cum eo discipuli eius, & turba copiosa. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Et hic locus ad vtrāq3 redundat gratiam: vt cito flecti diuinam misericordiam matris vidue lamentatione credamus: eius precipue, que vnici filij vel labore, vel morte frangatur: cui tamen vidue grauitatis meritum exequiarum turba conciliet, & hanc viduam populorum turba septam plus videri esse quam feminā: q̄ resurrectionē vnici adolescētis filij sui lacrymis meruerit impetrare: eo qđ sancta ecclesia populum iuniorē a pompa funeris, atq3 a supremis sepulchri, suarum reuocet ad vitam contemplatione lacrymarum: que flere prohibetur eum, cui resurrectio debebatur. ℟. Locutus est dñs. 198. Lec. ij.

Qui quidē mortuus in loculo materialibus quatuor ad sepulchrū ferebat elemētis: sed spē resurgēdi habebat, quia ferebat ī ligno. Quod etsi nobis ante non proderat, tamē posteaquā Jesus id tetigit, proficere cepit ad vitā: vt esset indicio, salutem populo p crucis patibulū refundendam. Audito igitur Dei uerbo, steterūt acerbi illiꝰ funeris portitores, qui corpus humanū lethali fluxu nature materialis vrgebant. Quid. n. aliud nisi quasi in quodam feretro, hoc est supremi funeris instrumēto, iacemus exanimes: cum vel ignis immodice

cupiditatis exęstuat, vel frigid⁹ humor exudat, vel pigra quadã corporis hebetudine vigor hebetatur animorum: vel concreta noster spiritus labe, puręlucis uacuus alit mentem? Hi sunt nostri funeris portitores. ℟. Stetit. 197. Lectio iij.

Sed quãuis suprema mortis spe vitę oĩs aboleuerint, ⁊ tumulo ꝓxima corpora iaceant defunctorum: verbo tamen Dei iã moritura resurgũt cadauera. Uox redit, redditur fili⁹ matri, reuocatur a tumulo, eripit a sepulchro. Quis est iste tumulus tuus nisi mali mores? Tumulus tuus pfidia est: sepulcrũ tuũ guttur est. Sepulcruz enim patens est guttur eorũ, vnde ṽba mortua ꝓferunt. Ab hoc sepulchro te liberat Christus. Ab hoc tumulo resurges, si audias dei uerbuz. Et, si graue peccatũ est, quod pęnitẽtię tuę lacrymis ipse lauare nõ possis: fleat ꝓ te mater ecclesia: quę pro singulis tanq̃ȝ pro unicis filijs uidua mater iteruenit. Compatitur enim quodã spirituali dolor naturę, cũ suos liberos letalib⁹ uitijs ad mortẽ cernit geri. ℟. Cantemus. 197.

Ad Bñs. Añ. Ibat Jesus in ciuitatem, quę uocatur Naim: ⁊ ecce defunctus efferebatur filius unicus matris suę. Oro.

Pręsta, q̃sumus omnipotẽs De⁹: ut quos ieiunia uotiua castigant, ipsa quoq̃ȝ deuotio sãcta lętificet: ut terrenis affectibus mitigatis, facili⁹ cęlestia capiamus. Per dominum.

Ad Mag. Añ. Propheta magnus surrexit in nobis: ⁊ quia Deus uisitauit plebẽ suã. Oro.

Populi tui Deus institutor, ⁊ rector: peccata, quibus impugnat, expelle: ut semper tibi placitus, ⁊ tuo munimine sit securus. Per dominum.

FERIA SEXTA

Hodie dñr psalmi penitẽtiales: Lcõ s. euãg. sm Johãnem. L. j.

In illo tẽpore. Erat quidã languens Lazarus a Bethania de castello Marię, ⁊ Marthę sororum eius. Et reliqua.

Homilia s. Augustini episcopi.

In superiori lectione meministis, quod dominus exijt de manibus eorum, qui lapidare illum uoluerunt, ⁊ discessit trans Jordanem, ubi Johannes baptizabat. Ibi ergo domino constituto, infirmabatur in Bethania Lazarus, quod castellum erat proximũ Jerosolymis. Maria aũt erat, quę unxit dominũ unguento, ⁊ extersit pedes ei⁹ capillis suis, cuius frater Lazar⁹ infirmabatur. Miserunt ergo sorores ei⁹ ad eũ. Iã intelligimus quo miserunt, ubi erat dñs: quoniã absens erat. Trans Jordane scilicet miserunt ad dñm, nunciantes quod ęgrotaret frater eorũ ut dignaretur uenire, ⁊ eum ab ęgritudine liberare. Ille distu

lit

lit sanare, vt posset resuscitare. ℟. In mari viç. 168. Lec. v.

Quid ergo annunciaue/runt sorores eius? Dñe, ecce quẽ amas infirmat. Non dixerũt veni. Amãti. n. tantum/modo nunciandũ fuit. Non au sę sunt dicere: veni, ꝛ sana. Non ausę sunt dicere, ibi iube, ꝛ hic fiet. Cur enim nõ istę, si fides il lius centurionis inde laudat? Ait enim: Non sum dignus vt intres sub tectũ meum, sed tan tum dic verbo, ꝛ sanabitur pu/er meus. Nihil horum istę, sed tantummodo. Domine, ecce quem amas infirmatur. Suffi/cit enim, vt noueris: non enim amas ꝛ deseris. ℟. Qui perse/quebantur. 168. Lectio vj.

Sed dicet aliquis. Quo per Lazarum peccator significabat: ꝛ a dño sic amaba tur? Audiat eũ dicentẽ: Nõ ve/ni vocare iustos, sed pctõres. Si enim peccatores Deus non amaret, de cęlo ad terrã nõ de scenderet. Audiens aũt Jesus dixit eis: Infirmitas hęc nõ est ad mortẽ, sed pro gloria Dei, vt glorificet filius Dei per eã. Ta lis glorificatio ipsius nõ ipsum auxit, sed nobis profuit. Hoc ẽ ergo quod ait, Nõ est ad mortẽ q: ꝛ ipsa mors non erat ad mor tẽ, sed potius ad miraculũ: quo facto crederẽt hoĩes in Chr̃m, ꝛ vitarent verã mortem. Sane vi dete quemadmodum tanquã ex obliquo dñs se Deum dixit: propter quosdã, qui negãt filiũ Deũ esse. ℟. Moyses. 168.

Ad Bñd. Aña. Lazarus amic⁹ noster dormit: eamus, ꝛ a som/no excitemus eum. Oratio.

Deus, q ineffabilib⁹ mun/dũ renouas sacramẽtis: pręsta quęsumus: vt ecclesia tua ꝛ ęternis pficiat institutis, ꝛ tẽ/poralibus nõ destituatur auxi/liis. Per do. Ad Mag. Aña. Dñe: si fuisses hic, Lazarus nõ esset mortuus, ecce iã fętet qua triduan⁹ in monumẽto. Oro.

Da, quęsumus oĩps Deus: vt q infirmitatis nostrę conscii, de tua virtute confidi/mus: sub tua semp pietate gau/deamus. Per dominum nr̃m.

SABBATHO.

Lcõ s. euãg. Sm Johannẽ. Le. i.

In illo tẽpore: Dicebat Je sus turbis Judęorũ: Ego 8. ca.
sum lux mundi. Qui sequit me non ambulat i tenebris, sed ha/bebit lumen vitę. Et reliqua.

Homilia s. Augustini episcopi.

Quod ait dominus: Ego sum lux mundi, clarum puto esse eis, qui habent oculos vnde huius lucis participes fi/ant: qui autem non habent ocu los, nisi in sola carne, mirantur quod dictũ est a domino Jesu Christo, Ego sum lux mundi. Et forte non desit qui dicat a/pud semetipsum: Nunqd forte dñs Christus est sol iste, qui or tu ꝛ occasu suo peragit diem? Non enim defuerũt hęretici, q ista

ista senserunt. Manichei solē/
istū oculis carnis visibilē expo
situm, & publicum, non tantum
hoibus, sed etiaz pecoribus ad
videndū, Christū dñm esse puta
uerūt. R. Splēdida.168. L.iij.
Sed catholice Ecclesie re
cta fides improbat tale
cōmentū, & diabolicā doctrinā
esse cognoscit, nec solum agno
scit credendo, sed i qbus pōt ꝯ/
uincit ēt disputando. Impro/
bemus itaq̄ huiusmodi errorē
quē sancta ab initio anathema
tizauit Ecclesia. Non arbitre/
mur dñm Jesuz Christū hunc
esse solem, quem videmus oriri
ab oriente, occidere in occiden
te: cuius cursui nox succedit: &
cuius radij nube obumbrātur:
qui certa de loco in locum mo
tione cōmigrat: non est hic dñs
Jesus Christus: Non est dñs Chri
stus sol factus, sed per quē sol
factus est: oia enim per ipsum
facta sūt, & sine ipso factū est ni
hil. R. Ecce mitto. Lectio iij.
Est ergo lux q̄ fecit hanc
lucē. Hanc amemus, hāc
intelligere cupiamus, ipsam si/
tiamus, vt ad ipsaz lucem ali/
qn̄ veniamus, & in illa ita viua
mus, vt nunq̄ oino moriamur.
Ista eniz lux est de qua prophe
tia oliz pmissa ita in psalmo
cecinit: Qm̄ apud te est fons vi
te, & in lumine tuo videbim⁹ lu
mē. Aduertite quid d̄ tali luce
antiquus sanctorz oiuz Dei ser
mo pmiserit. Homines īngt &

& iumēta saluos facies dñe: si/
cut multiplicata est misericor/
dia tua De⁹. R. Attēdite.168.
Ad Benedictus. Antiphona.
Qui sequitur me, nō ambulat
in tenebris: sed habebit lumen
vite, dicit dominus. Oratio.
Fiat dñe, qs, per graz tuā
fructuosus nře deuotio/
nis affect⁹: qa tunc nobis pro/
derunt suscepta ieiunia, si tue
sint placita pietati. Per dñm.
Ad Vesperas. Capitulum.
Fratres: Christus as/ hebr. 9.
sistēs pōtifex fu/
turorū bonoruz
p amplius & pfe
ctius tabernacu
lū nō manufactū
.i. nō hui⁹ creationis: neq̄ p san
guinē hircorz aut vitulorz, sed p
ppriū sāguinē itroiuit semel in
scā, eterna redēptione inuēta.
Hymn. Vexilla regis pdeunt.
vt in secunda feria sequē. 177.
V. Eripe me dñe ab hoie malo
R. A viro iniquo eripe me.
Ad Mag. Aña. Ego sum qui
testimonium perhibeo de me/
ipso: & testimoniuz perhibet de
me, q misit me pater. Oratio.
Quesum⁹ ops De⁹ familiā
tuā ppitius respice: vt te
largiēte regat in corpore, & te
seruāte custodiat i mēte. Per
dominum nostrum &c.
Ab hoc sabb. vsq̄ ad fer. ij. post
Octa. Pentec. non fiunt com/
memorat. consuete de Sancta
Maria, de Apostolis, & de pace.
Do/

DOMINICA De Passione.

Ad Matutinum. Inuitatoriū.

Hodie si vocem dñi audieritis. Nolite obdurare corda vestra.

Quod di vsq; ad feriam v. in Cena Dñi etiā in feriali offō. In psal. Hodie si vocē. di loco Inui. deīde sequit. Sicut in exacerbatiōe. In fi. huius ps. nō di. Glia pat. hoc tēpore Passionis nisi in festis, sed eius loco repetit. Inui. quod etiam seruatur in ℟. ad Matut. ⁊ in ℟. bre. horarum vbi similiter repet. ℟. Hymn. Pange lingua glorīosi: vt i ij. feria seq. fol. 175. Ad noc. oia vt i Psalt. ℣. Erue a fram. 23. ibidem tempore Passionis:

Incipit liber Jeremie prophete. Lcō prima.

Verba Jeremie filij Helcie de sacerdotibus qui fuerunt in Anatoth i terra Beniamin. Quod factū est verbū dñi ad eum, in diebus Josie, filij Amon regis Juda, in tertiodecimo anno regni eius. Et factum est in diebus Joachī filij Josie regis Juda, vsq; ad ɔsummationē vndecimi anni Sedechie filij Josie regis Juda, vsq; ad trāsmigrationē Jerusalē i mense quinto. Et factū est uerbum dñi ad me dicens. Priusquam te formarē in vtero, noui te: ⁊ antequā exires de vulua, sanctificaui te, ⁊ prophetam in gentibus dedi te. Et dixi, A, a, a, domine deus, ecce nescio loqui: quia puer ego sū. ℟. Isti sunt dies quos obseruare debetis temporibus suis. Quartadecima die ad vesperū pascha domini est: ⁊ quītadecima solennitatē celebrabitis altissimo dño. ℣. Locutus est dñs ad Moysen dicens: Loquere filijs Israel, ⁊ dices ad eos. Quartadecima.

hoc ℟. nō di infra hebd. Lc. ij.

Et dixit dñs ad me: Noli dicere, puer sum: qm ad oia que mittam te, ibis: ⁊ vniuersa queĉūq; mādauero tibi, loqueris. Ne timeas a facie eorū, q: ego tecū sū, vt eruā te, dicit dñs. Et misit dñs manū suā, ⁊ tetigit os meū: ⁊ dixit ad me. Ecce dedi vba mea in ore tuo, ecce ɔstitui te hodie sup gētes, ⁊ sup regna: vt euellas, ⁊ destruas, ⁊ disperdas, ⁊ dissipes, ⁊ edifices, ⁊ plātes. Et factū ē vbū dñi ad me dicēs: Quid tu vides Jeremia? Et dixi: Virgā vigilātē ego video. Et dixit dñs ad me: Bene vidisti: qa vigilabo ego sup vbo meo, vt faciam illud. Et factum est verbū dñi secūdo ad me dicēs: Quid tu vides?

des?Et dixi: Ollā succensaȝ e/
go video, ꝛ facieȝ eius a facie
Aquilonis. ℟. Multiplicati
sunt,qui tribulant me,ꝛ dicūt:
nō est salus illi in Deo eius. E/
xurge dn̄e saluum me fac Deꝰ
meus. ℣. Nequando dicat ini
micus meus: p̄ualui aduer/
sus eum. Exurge. Lectio iij.

Et dixit dn̄s ad me: Ab
Aqlone pādet oē malum
sup oēs habitatores terrę.Quia
ecce ego ꝑuocabo oēs cognatio
nes regnoꝝ Aqlonis,ait dn̄s, ꝛ
venīet,ꝛ ponēt vnusquisqȝ soliū
suū in introitu portaꝝ Jerusa/
lē, ꝛ sup oēs muros eius in cir/
cuitu,ꝛ sup vniuersas vrbes Ju
da: ꝛ loquar iudicia mea cum
eis super oēȝ malitiā eoꝛuȝ qui
dereliquerunt me, ꝛ libauerūt
diјs alienis,ꝛ adorauerūt opus
manuū suaꝝ. Tu ergo accinge
lūbos tuos,ꝛ surge,ꝛ loquere ad
eos oia que ego p̄cipio tibi.Ne
formides a facie eoꝝ, nec enim
timere te faciam vultum eoꝝ.
Ego quippe dedi te hodie i ci/
uitatem munitā,ꝛ in columnaȝ
ferreaȝ:ꝛ in murum ęreum sup
omnem terram regibus Juda,
ꝛ p̄ncipibus eius, ꝛ sacerdoti
bus,ꝛ omni pp̄lo terrę:ꝛ bella/
bunt aduersum te: ꝛ non p̄ua
lebunt:quia ego tecum sū, ait
dn̄s,vt liberem te. ℟. Usque
quo exaltabitur inimicus meꝰ
super me?Respice,ꝛexaudi me
dn̄e Deus meus. ℣. Qui tribu
lāt me,exultabunt si motus fue

ro:ego autē i misericordia tua
speraboRespice. Usquequo.

In secundo nocturno.

Sermo s.Leonis Papę.Le.iiij.

In omnibus dilectissimi,
solennitatibus Chr̄ianis
nō ignoramus paschale sacrm̄
esse p̄cipuū:cui cōdigne,ꝛ cō/
grue suscipiendo totius quidē
nos tp̄is instituta reformāt:sed
deuotionem nostram p̄sens vel
maxime dies exigunt,quos il/
li in sublimissimo diuinę mise/
ricordię sacramento scimus eē
contiguos.Jn quibus merito a
sanctis Apostolis per doctrinā
spiritus sancti maiora sunt or/
dinata ieiunia,vt per commu/
ne consortium crucis Christi,
etiam nos aliquid in eo, qđ p̄/
ter nos gessit, ageremus: sicut
Apostolus ait:Si compatimur
ꝛ conglorificabimur.Certa at/
que secura est expectatio pro/
missę beatitudinis, vbi est par/
ticipatio dn̄icę passionis. ℟.
Uerus meus es tu,ne discedas
a me.Quoniam tribulatio pro/
xima est, ꝛ nō est qui adiuuet.
℣. Tu aūt dn̄e ne elongaueris
auxilium tuum a me: ad defen
sionē meā aspice.Qm̄. Lect. v.

Nemo est, dilectissimi, cui
per conditionem tp̄is so/
cietas huius glorię denegetur,tā
quā tranquillitas pacis vacua
sit occasione virtutis. Apostolꝰ
enim p̄dicat dicens:Oēs qui
volunt in Christo pie viuere, p̄
secutionē patientur:ꝛ ideo nun
quam

quam deest tribulatio persecutionis, si nunquam desit obseruātia pietatis. Dominus enim in exhortationibus suis dicit: Qui non accipit crucem suam et sequitur me, nō est me dign⁹. Nec dubitare debemus, hanc vocem non solum ad discipulos Christi: sed ad cunctos fideles, totamque ecclesiam pertinere, quę salutare suum in ijs q aderāt vniuersaliter audiebat. ℟. In te iactatus sum ex vtero de uentre matris meę Deus me⁹ es tu, ne discedas a me. Quō tribulatio proxima est, et non est q adiuuet. ℣. Salua me ex ore leonis: et a cornibus vnicorniū humilitatem meā. Quō. Lec. vi.

Sicut ergo toti⁹ est corporis pie viuere, ita totius est tēpis crucē ferre, quę merito ferri vnicuiqʒ suadetur, qa pro proprijs modis atque mēsuris ab unoquoqʒ tolerat. Unū nomen est persecutiōis: sed nō una causa est certaminis: et plus plerūqʒ periculi est in insidiatore occulto, quā in hoste manifesto. Beatus Job alternantibus bonis ac malis mūdi hui⁹ eruditus, pie ueraciterqʒ dicebat. Nōne tentatio ē uita hominis sup terrā? Quō non solis doloribus corporis atqʒ supplicijs aīa fidelis impetitur, uerū etiam, salua incolumitate mēbrorum, graui morbo urgetur, si carnis voluptate mollitur. Sed cum caro cōcupiscit aduersus spiritum, spiritus autem aduersus carnem, presidio crucis Christi mens rationalis instruitur, nec cupiditatib⁹ noxijs illecta consentit: quoniam continentię clauis, et dei timore transfigitur. ℟. In proximo est tribulatio mea domine, et non est qui adiuuet, ut fodiāt manus meas et pedes meos: libera me de ore leonis. Ut enarrem nomen tuū fratribus meis. ℣. Erue framea Deus aiam meam: et de manu canis vnicā meam. Ut enar. In proxi.

Lcō s. euāg. sm Johānē. L. vij.

In illo tēpore: Dicebat Jesus turbis Judeorum et principibus sacerdotum. Quis ex uobis arguet me de peccato? Si veritatē dico uobis, quare nō creditis mihi? Et reliqua. ca. 8.

Homilia S. Gregorij Papę.

Pensate, fratres carissimi, mansuetudinē dei: relaxare peccata uenerat, et dicebat: Quis ex vobis arguet me dē peccato? Non dedignat ex ratione ostendere se peccatorē nō esse, qui ex virtute diuinitatis poterat peccatores iustificare. Sed terribile est valde qđ subditur. Qui ex deo ē, uerba dei audit: propterea uos nō auditis, quia ex deo nō estis. Si enim uerba Dei audit qui ex Deo est, et audire uerba eius non potest quisquis ex illo non est: interroget se unusquisque si uerba Dei in aure cordis percipit, et intelliget unde sit. Celestem patriam deside

desiderare veritas iubet: carnis desideria côterere, a mundi gloria declinare, aliena nô appetere, ppria largiri. ℟. Tota die côtristatus ingrediebar domine, quoniá anima mea côpleta est illusionibus. Et vim faciebant qui querebant aiam meá. ℣. Amici mei ꝛ pximi mei aduersum me appropinquauerût ꝛ steterunt, ꝛ qui iuxta me erât de longe steterût. Et. Lec. viij.

Penset ergo apud se vnusquisqꝫ vestrum, si hec vox Dei in cordis eius aure conuaiuit, ꝛ q: iam ex Deo sit agnoscet. Nam sunt nonnulli, qui precepta Dei nec aure corporis percipere dignantur. Et sunt nonnulli, qui hec quidem corporis aure percipiunt, sed nullo ea mêtis desiderio côplectûtur. Et sunt nônulli, qui libêter verba Dei suscipiût, ita vt etiaꝫ in fletibus compungâtur, sed post lacrymarû tempus ad iniquitatem redeunt. Hi pfecto verba Dei nô audiunt, q ea exercere opere contemnunt. Vitaꝫ ergo vestram, fratres carissimi, ante mêtis oculos reuocate, ꝛ alta pſideratione ptimescite hoc, qꝫ ex ore veritatis sonat: Propterea vos nô auditis, quia ex Deo non estis. ℟. Ne auertas faciê tuaꝫ a puero tuo dñe. Qñ tribulor velociter exaudi me. ℣. Intende aię meę, ꝛ libera eá, ppter inimicos meos eripe me: Quoniam. Lect. ix.

Sed hoc quod de reprobis veritas loquitur, ipsi hoc de semetipsis reprobi iniquis suis operibus ostendunt: nam sequitur. Responderunt ergo Iudęi, ꝛ dixerunt ei: Nonne bñ dicim⁹ nos, q: Samaritanus es tu, ꝛ dęmoniû habes? Accepta autem tanta contumelia quid dominus respondeat audiamus. Ego dęmonium nô habeo, sed honorifico patrem meum, ꝛ vos inhonorastis me. Quia eniꝫ Samaritanus interpretatur custos: ꝛ ipse veraciter custos est, de quo psalmista ait: Nisi dñs custodierit ciuitatê, in vanû vigilant q custodiût eam, ꝛ cui per Isaiá di. Custos quid de nocte? custos qd de nocte? respondere noluit dñs, Samaritanus nô sum: sed, Ego dęmoniû nô habeo. Duo quippe ei illata fuerunt: vnum negauit aliud tacêdo pſensit. ℟. Quis dabit capiti meo aquá: ꝛ oculis meis fontê lacrymarû, ꝛ plorabo die ac nocte, qa frater ppinquus supplátauit me: Et omnis amicus fradulenter incedit in me. ℣. Fiant vię eorꝫ tenebrę, ꝛ lubricuꝫ: ꝛ angelus dñi persequens eos. Et. Quis dabit.

Ad Laudes. Antiphona.

Vide dñe afflictionê meá: quoniá erect⁹ est inimicus meus. psal. Miserere. 13. Ana. In tribulatione inuocaui dominum, ꝛ exaudiuit me in latitudine. psal. Confitemini 10. Ana.

Aña. Iudicasti dñe causaz animę meę: defensor vitę meę, dñe Deus meus. ps. Deus Deus me⁹.8. cū rel. Añ. Populo me⁹ qd feci tibi? aut qd molest⁹ fui? responde mihi. Aña. Núquid redditur p bono malū? q: foderunt foueā animę meę. Capi. Fratres, Christus.172. Hym. Lustris sex qui iam pactis. Require in feria ij. seq. f.176. ℣. Eripe me de inimicis meis De⁹ meus. ℟. Et ab insurgētibus i me libera me. Ad Bñs. Añ. Dicebat Iesus turbis Iudęorum ⁊ principibus sacerdotū: Qui ex Deo est, verba Dei audit: propterea vos non auditis, quia ex deo estis. Oratio. Quęsumus.172. Ad i. Aña. Ego demoniū non habeo, sed honorifico patrē meum, dicit dñs. Cap. Regi seclor.21. ℟. bre. Christe filij Dei viui, Miserere nobis. Rep. Christe. ℣. Qui sedes ad dexterā pris. ℟. Miserere. ℟. br. Christe fili dei viui. ℟. Miserere nobis. ℣. Exurge Christe. ⁊ rel. vt in Psalt. 12. Ad Absolonē Capli. Lect. bre. Faciē meā. vt i Psal. ad i.13. ⁊ vs in officiis ⁊ feriis vsq ad feriam v. in Cena Dñi exclusiue. Ad iij. Añ. Ego gloriā meā non quęro, est qui qrat, ⁊ iudicet. Cap. Fratres, Chris. fol.172. ℟. br. Erue a framea Deus animā meā. ℣. Et de manu canis vnicam meam. ℟. Deus ani. Erue. ℣. De ore leonis libera me domine. ℟. Et a cornibus vnicornium humilitatez meaz. Ad vj. Aña. Amen amen dico vobis: siquis sermonem meum seruauerit, mortem non gustabit in ęternum. Capitulum. Heb. 9.

Si enim sanguis hircor, taurorum, ⁊ cinis vitulę aspersus inquinatos sanctificat ad emundationem carnis: quāto magis sanguis Christi, qui p spiritum sanctum seipsum obtulit immaculatuz Deo emundabit ɔscientiā nostraz ab operibus mortuis, ad seruiendum Deo viuenti? ℟. br. De ore leonis, Libera me dñe. ℣. Et a cornibus vnicornium humilitatē meam. ℟. Libera. De ore. ℣. Ne perdas cum impijs Deus aiam meam. ℟. Et cum viris sanguinū vitā meā. Ad ix. Añ. Tulerūt lapides Iudęi, vt iacerent in eum: Iesus autē abscondit se, ⁊ exiuit de tēplo. Cap.

Et ideo noui testamenti mediator est, vt morte intercedente, in redemptionē earū puaricationū, quę erant sub priori testamēto, repromissionē accipiant, qui vocati sunt ęternę hereditatis. ℟. br. Ne perdas cuz impijs, Deus animā meaz. ℣. Et cum viris sanguinū vitā meam. ℟. Deus. Ne perdas. ℣. Eripe me dñe hoie malo. ℟. A viro iniquo eripe me. Ad Vesp. Añ. Dixit dñs. f.52. cū rel. Cap. Fratres, Chris.172. Hym. Vexilla.177. ℣. Eripe

Ad Mag. An. Abrahã pater vester exultauit, vt videret diẽ meũ: vidit, ꝛ gauisus est. Orõ. Q. uesumus omnipotens. 172. Hymn. ℣. ꝛ gr̃a. hec. supradicta dñr tã i offıcis quã in ferijs vsq; ad iiij. feriã maioris hebd.

FERIA SECVNDA.

Hodie di: Officiũ Defunctorũ. Inuitatorium Hodie si vocem eius. 173. ps. Venite. Hymn.

Pange lingua gloriosi
Prelium certaminis,
Et super crucis trophęum
Dic triumphum nobilem,
Qualiter redemptor orbis
Immolatus vicerit.
De parentis protoplasti
Fraude factor condolens,
Quando pomi noxialis
Morsu in mortem corruit,
Ipse lignum tunc notauit
Damna ligni vt solueret.
Hoc opus nostrę salutis
Ordo depoposcerat:
Multiformis proditoris
Ars vt artem falleret:
Et medelam ferret inde
Hostis vnde lęserat.
Quando venit ergo sacri
Plenitudo temporis,
Missus est ab arce patris
Natus orbis conditor,
Atq; ventre virginali
Caro factus prodijt.
Vagit infans inter arcta
Conditus pręsepia,
Membra pannis inuoluta
Virgo mater alligat,
Et manus, pedesq; ꝛ crura
Stricta cingit fascia.
Gloria ꝛ honor Deo
Vsquequaque altissimo,
Vna patri filioque
Inclyto paraclito,
Cui laus est ꝛ potestas
Per immensa secula. Amen.

Añe, ꝛ psalmi eiusdẽ ferie. 16. ℣. Erue framea Deus. fol. 23. Lcõ j. euãg. ſm Johannẽ. L. j.

In illo tempore: Miserunt principes, ꝛ Pharisęi ministros vt apprehenderent Jesum .. Et reliqua.

Homilia Sãcti Augustini epi.

Quomodo apprehẽderẽt adhuc nolentem? Quia ergo non poterant apprehendere nolentem, missi sunt vt audirent docentem. Quid docentem? Dixit ergo eis Jesus: Adhuc modicum tempus vobiscum sum. Quod modo vultis facere facturi estis, sed non modo, quia modo nolo. Quare ad huc modo nolo? Quia adhuc modicum tempus vobiscum sum: ꝛ tunc vado ad eum qui me misit. Implere debeo dispẽsationem meam, ꝛ sic peruenire ad passionez meaz. R. Eripe me de manu peccatoris, ꝛ de manu contra legem agentis, ꝛ iniqui. Quoniaz tu es patientia mea. ℣. Deus meus ne elongeris a me, Deus meus in auxiliũ meũ respice. Quoñ. L. ij.

Quęretis me, ꝛ nõ inuenietis: ꝛ vbi ego sum, vos nõ potestis venire. Hic iam resurrectionem

rectionem suã predixit. Nolue runt enim eũ agnoscere presen tē, et postea quęsierunt, cum vi derent in eum multitudinē iã credentē. Magna enim signa fa cta sunt etiam cum dñs resur rexit, et ascendit in cęlũ. Tũc p discipulos facta sunt signa ma gna, sed ille per illos, qui et per seipsum. Ipse quippe illis dixe rat. Sine me nihil potestis face re. Qũ claud' ille, qui sedebat ad portã, ad uocē Petri surre xit, et suis pedibus ambulauit, vt hoies mirarentur, sic eos al locutus est Petrus: q: nõ i sua potestate ista fecit, sed in virtu te illius quē ipsi occiderũt: mul ti cõpuncti dixerunt. Quid fa ciemus? ℟. Qui custodiebãt animã meam, consiliũ fecerunt in vnum dicentes: Deus dere liquit eũ. Persequimini, et cõ prehendite eum: quia non est q liberet eum: Deus meus ne e longeris a me: Deus meus in adiutorium meum intende. ℣. Oēs inimici mei aduersum me cogitabãt mihi mala: ver bũ iniquũ mãdauerũt aduersũ me dicētes. Persequimini. L. iij.

Viderunt. n. se ingēti cri mine ĩpietatis astrictos, quando illum occiderunt, quē venerari, et adorare debuerũt: et hoc putabant esse inexpiabi le. Magnum. n. facinus erat cu ius cõsideratio illos faceret de sperare. Sed non debebant de sperare, pro quibus in cruce pē dēs dñs dignatus est orare. Di xerat enim: Pater ignosce illis q: nesciunt, quid faciunt. Vide bat quosdam suos inter multos alienos. Illis iam petebat ve niam, a quibus adhuc accipie bat iniuriam. Non enim atten debat, quod ab ipsis moriebat, sed quia pro ipsis moriebatur. ℟. Pacifice loquebantur mi hi inimici mei, et in ira molesti erant mihi. Vidisti domine, ne sileas, ne discedas a me. Ego autem, cum mihi molesti eēnt, induebam me cilicio, et humi liabam in ieiunio animam me am. Vidisti. Pacifice. Ad Laudes Antipho. Miserere. cũ reliq. de Psalt. fol. 23. Cap.

Venite mittamus lignum in panē eius, et eradam' eũ de terra viuētiũ, et nomē ei' non memoret amplius. Hy°. Jer. 11.

Lustris sex qui iã peractis,
Tps implens corporis,
Se volente natus ad hoc,
Passioni deditus,
Agnus in cruce leuatur,
Immolandus stipite.
Hic acetum, fel, arundo,
Sputa, claui, lancea:
Mite corpus perforatur,
Sanguis, vnda profluit:
Terra, pontus, astra, mũdus,
Quo lauantur flumine.
Crux fidelis inter omnes
Arbor vna nobilis,
Nulla sylua talem profert
Fronde, flore, germine:
Dulce lignum, dulces clauos,

Dulce

Dulce pondus sustinet.
Flecte ramos arbor alta,
Tensa laxa viscera:
Et rigor lentescat ille,
Quem dedit natiuitas:
Ut superni membra regis
Miti tendas stipite.
Sola digna tu fuisti
Ferre secli precium,
Atq; portum preparare
Nauta mundo naufrago,
Quez sacer cruor perunxit,
Fusus agni corpore.
Gloria, et honor Deo,
Usquequaque altissimo.
Una patri filioque,
Inclyto paraclito:
Cui laus est, et potestas
Per immensa secula. Amen.
℣. Eripe me de inimicis meis deus meus. ℟. Et ab insurgentibus i me libera me. Ad Bus. An. In die magno festiuitatis stabat Jesus, et clamabat dicés: Siqs sitit, véiat ad me, et bibat. Preces vt in psalt. 24. Oro.

Sanctifica, quesumus domine, nostra ieiunia, et cũctarum nobis indulgentiam propitius largire culparum. Per dominum nostrum etc.
Ad Primá. An. Libera me domine et pone me iuxta te, et cuiusuis manus pugnet côtra me. Cap. Pacé et verita. cũ ref. 15. Ad Absolutioné. Cap. Faciez meam. vt in psalt. ad j. fo. 13. Ad iii. Aña Judicasti dñe causam aíe mee, defensor vite mee Domine Deus meus. Cap

Domine, oés qui te derelinquunt, cõfundentur: recedentes a te in terra scribentur: qm dereliquerunt venaz aquarum viuentium dñm. ℟. bre. Erue a framea, Deus animam meá. ℣. Et de manu canis vnicam meam. ℟. Deus. Erue. ℣. De ore leonis libera me domine. ℟. Et a cornibus vnicornium humilitatem meam. Preces vt in Psalterio. fo. 16. Ad Sextá. Aña Populé meus quid feci tibi? aut quid molestus fui? respóde mihi. Capsm. Jer. 17.

Confundantur, qui me persequuntur, et non cõfundar ego: paueant illi, et non paueam ego: induc super eos dié afflictionis: et duplici contritione contere eos, domine Deus noster. ℟. br. De ore leonis, Libera me dñe. ℣. Et a cornibus vnicornium humilitatem meá. Libera. De ore. ℣. Ne perdas cum impijs deus animam meam. ℟. Et cum viris sanguinũ vitam meam. Ad ix. Añ. Nunquid redditur pro bono malũ? quia foderunt foueam anime mee. Capitulum. Jer. 17.

Recordare quod steterĩ i cõspectu tuo, vt loquerer pro eis bonũ, et auerterem indignationem tuã ab eis. ℟. bre. Ne pdas cũ impijs Deus aíam meaz. ℣. Et cũ viris sanguinũ vitam meá. Deus. Ne perd. ℣. Eripe me dñe ab hoie malo. ℟. A viro iniquo eripe me. Jer. 18.

Ad

Ad Vesperas. Capitulum.
Tu autem domine Saba-oth, qui iudicas iuste, et probas renes, et corda, videam vltionem tuam ex eis: tibi enim reuelaui causam meam domine Deus meus. Hymnus.

Vexilla regis prodeunt,
Fulget crucis mysteriũ,
Jer. 11. Quo carne carnis conditor
Suspensus est patibulo:
Quo vulneratus insuper
Mucrone diro lanceę,
Ut nos lauaret crimine,
Manauit vnda, sanguine.
Impleta sunt quę concinit
David fidelis carmine,
Dicens in nationibus
Regnauit a ligno Deus:
Arbor decora, et fulgida
Ornata regis purpura,
Electa digno stipite
Tam sancta membra tãgere.
Beata cuius brachijs
Secli pependit precium
Statera facta corporis,
Prędamque tulit tartari.
O crux aue spes vnica,
Hoc passionis tempore
Auge pijs iustitiam,
Regisque dona veniam.
Te summa Deus Trinitas
Collaudet omnis spiritus:
Quos per crucis mysterium
Saluas, rege p secula. Amen.

℣. Eripe me dñe ab hoie malo. ℟. A viro iniquo eripe me.
Ad Mag. Aña. Siquis sitit, veniat ad me, et bibat: et d ventre eius fluet aquę viuę: dicit dñs.

Preces vt in Psalt. 24. Oro.
Da quęsumus dñe populo tuo salutẽ mentis et corporis: vt bonis operibus inhęrẽdo, tua semper mereatur protectione defendi. Per dominũ.
Cap. pdicta dñr in ferali offõ vsque ad feriã iiij. maioris heb. Antiphonę vero per horas vsque ad Dominicam in Palmis.

FERIA TERTIA.

Lcõ j. euang. sm Johan. Lec. j.
In illo tempore: Ambulabat Jesus in Galilęã: non enim volebat in Judęam ambulare: quia quęrebant eũ Judęi interficere. Et reliqua.

Homilia s. Augustini episcopi.
In isto euangelij capitulo fratres, dominus noster Jesus Christus, secundũ hominẽ se plurimum cõmendauit fidei nostrę. Etenim semper hoc egit dictis et factis suis, vt deus crederetur et homo: deus qui nos fecit, homo qui nos quęsiuit: Deus cũ patre, semp: homo nobiscum ex tempore. Nõ enim quęreret quod fecerat, nisi ipse qd fecerat fieri voluisset. Verũ hoc memẽtote, et de cordibus vestris nolite dimittere: sic esse Christum hoiem factũ, vt nõ desisteret deus esse. Manens Deus accepit hoiem, qui fecit hominem. ℟. Adiutor et susceptor meus esto dñe, et in verbũ tuum speraui. Declinate a me maligni, et scrutabor mãdata Dei mei. ℣. Iniquos odio habui: et legẽ tuã

uilexi. Declinate. Lectio secūda.

Quādo ergo latuit ut homo, nō poterat iam perdi dissē putandū est, sed exēplum nostre infirmitati prebuisse. Ille enim, quando voluit, detētus est: quando voluit occisus est. Sed quoniā futura erāt mēbra eius, idest fideles eius, q nō haberent illā potestatē, quā habebat ipse dñs noster: quod latebat: quod se tanq̄ ne occideret occultabat: hoc idicabat factura esse membra sua, in quibus utique membris suis ipse erat. ℟. Docebo iniquos vias tuas, ꝛ impij ad te ꝯuertentur. Libera me de sanguinibꝰ Deus deꝰ salutis mee. ℣. Dñe labia mea aperies: ꝛ os meum annunciabit laudē tuam. Libera. Lc. iij.

Non enim Chris in capite: ꝛ nō in corpore: sed Christus totus in capite, ꝛ in corpore. Quod ergo membra eius, hoc ipse: quod autem ipse, non continuo membra eius. Nam si ipsi non essent membra eius, non diceret Saulo. Quid me persequeris? Non enim Saulꝰ ipsum, sed membra eius, idest fideles eius, in terra persequebatur. Noluit tamen dicere sanctos meos, seruos meos, postremo honorabilius, fratres meos: sed me, hoc est membra mea, quibus ego sum caput. ℟. Ne perdas cum impijs Deus animam meam, ꝛ cum viris sāguinum vitam meam: Redime me dñe. ℣. Eripe me dñe ab homine malo, a viro iniquo libera me, Redime me. Ne perdas. Ad Bñs. Aña. Tempus meum nondū aduenit: tempus autē vestrū semp est paratū. Oro.

Nostra tibi domine, q̄sumus, sint accepta ieiunia, que nos expiando gratia tua dignos efficiant, ꝛ ad remedia perducant eterna. Per. Ad Mā. Aña Uos ascendite ad diē festum hunc: ego autē non ascendā: quia tēpus meū nondum aduenit. Oratio.

Da nobis, q̄s, dñe pseuerātem in tua voluntate famulatū: vt in diebus nostris, ꝛ merito, ꝛ numero populus tibi seruiens augeatur. Per dñm.

FERIA QVARTA.

Hodie dñr Psalmi Graduales. Lcō s. euāg. sm Iohannem. c. x.

In illo tpe. Facta sūt encenia i Jerosolymis, ꝛ hyēs erat, ꝛ ambulabat Jesus i tēplo in porticu Salamonis. Et reł. Homilia s. Augustini episcopi.

Encenia festiuitas erat dedicationis tēpli: Grece enim cenon dicitur nouū: quādocunq; enim nouū aliqd fuerit dedicatū: encenia vocatur: iam vsus habet hoc verbum: siquis noua tunica induatur, encenia re dicitur. Illū ergo diem, quo tēplū dedicatū est, Judei solenniter celebrabāt. Ipse dies festus agebat, cū ea lecta sunt locutꝰ est dñs. ℟. Tota die. 174.

Fria. iij. noc. officę precitę. L. vij.

Hyems erat, & ambulabat Jesus in templo, in porticu Salomonis. Circumdederunt ergo eum Judęi, & dicebant ei: Quousque animam nostram tollis? Si tu es Christus, dic nobis palam. Non veritatem desiderabant, sed calumniam pręparabant. Hyems erat & ideo frigidi erant. Ad illum enim diuinũ ignẽ accedere pigri erãt: sed accedere, est credere: qui credit, accedit: qui negat, recedit. Non mouetur anima pedibus, sed affectibus. R. Ne auertas. 174. Lectio iij.

Arriguerant diligẽdi charitate, & ardebãt nocẽdi cupiditate. Lõge aberãt, & ibi erãt: non accedebant credẽdo, & premebãt persequendo. Querebãt audire a dño, Ego sum Chrs, & fortasse de Christo ẽm hoiem sapiebãt. Prędicauerũt enim prophetę Christũ, sed diuinitatẽ Christi, & in prophetis, & in ipso euãgelio, nec heretici intelligunt: quanto minus Judęi, quamdiu velamẽ est super cor eorum? R. Quis dabit. 174.

Ad Bñs. Añ. Oues meę vocem meam audiunt: & ego dominus agnosco eas. Oratio.

Sanctificato hoc ieiunio, Deus tuorũ corda fideliũ miserator illustra: & quibus deuotionis pręstas affectũ, prębe supplicantibus pium benignus auditum. Per d. Ad Mag. An.

Multa bona opera operatus sum vobis: propter quod opus vultis me occidere? Oratio.

Adesto supplicatiõibus nostris ops Deus: & quibus fiduciam sperãdę pietatis indulges, consuetę misericordię tribue benignus effectum. Per dñm.

FERIA QVARTA.

Lcõ j. euãg. ẽm Lucam. Le. vj.

In illo tpe. Rogabat Jesũ quidã Phariseus, vt manducaret cũ illo: & ingressus domũ Pharisei discubuit. Et rel.

Homilia S. Gregorij Papę.

Cogitanti mihi de Marię Magdalenę pęnitentia, flere magis libet quã aliquid dicere. Cuius enim vel saxeus pectus illę huius peccatricis lacrymę ad exẽplum pęnitẽdi non emolliãt? Considerauit nãque qd fecit, & noluit moderari quid faceret. Sup conuiuantes ingressa est, non iussa venit, inter epulas lacrymas obtulit. Discite quo dolore ardet, q flere & inter epulas nõ erubescit. R. Deus meus eripe. vt sup. in ij. feria. 175. Lectio ij.

Hanc vero quã Lucas peccatricẽ mulierẽ, Joãnes Mariã nominat: illã esse Mariã credimus, de qua Marcus septẽ dęmonia eiecta fuisse testat. Et qd per septẽ dęmonia nisi vniuersa vitia designãtur? Quia enim omne tẽpus septẽ diebus comprehenditur, recte septenario numero vniuersitas

figuratur. Septē ergo demonia Maria habuit, q̄ vniuersis vitijs plena fuit. ℟. Multiplica. vt in j. noc. Dñicę pteritę. L. iiij.

173. S Ed ecce quia turpitudinis suę maculas aspexit, lauāda ad fontē misericordię cucurrit, cōuiuantes non erubuit: nam q: semetipsā grauiter erubescebat intus, nihil eē credidit, quod verecūdaretur foris. Quid igit mirāmur fratres? Mariā venientem, an dominū suscipientem? suscipiētē, dicā, an trahentem: sed melius dicam trahentē, & suscipientē: q: nimirum ipse eam per misericordiā traxit intus, qui p māsuetudinē suscepit foris. ℟. Usquequo. 173. Ad Bñs. Aña. Magister dicit, Tempus meū prope est, apud te facio pascha: cum discipulis meis. Oratio.

P Ręsta, quęsumus, oīpotens deus: vt dignitas cōditionis humanę per immoderantiam sauciata, medicinalis parsimonię studio reformet. p. Ad Mag. Aña. Desiderio desideraui hoc Pascha māducare vobiscū antequā patiar. Oro.

E Sto, q̄s dñe, ppitius plebi tuę: vt q̄ tibi nō placēt respuētes, tuo₂ potius repleāt delectationibus māda to₂. Per.

FERIA SEXTA.

Hodie dr̄ Psal. penitētiales. c.11. Lcō s. euāg. s̄m Iohannē. Le. j.

I N illo tempore: Collegerunt pontifices, & Pharisei cōcilium: & dicebāt, Quid facimus? quia hic homo multa signa facit. Et reliqua.

Homilia s. Augustini episcopi.

P Ōnt ifices, & Pharisei sibi cōsulebāt: nec tamē dicebāt, credamus. Plus enim perditi homines cogitabant quō nocerent, vt perderent, quam quomodo sibi consulerēt, ne perirēt. Et tamē timebāt, & quasi ↄsulebant: dicebāt enim. Quid facimus? quia hic homo multa signa facit. Si dimittim⁹ eū sic, oēs credēt in eum, & veniēt Romani, & tollent locum nostrū, & gentem. Temporalia quidē perdere timuerunt, & vitam ęternam non cogitauerūt, & sic vtrunque amiserunt. ℟. Deus meus es tu. folio 173.

℟. ex ij. noct. de Dñica. Lect. ij.

N Am & Romani post dñi passionē, & glorificationē tulerūt eis locū, & gentē, expugnādo, & trāsferēdo: & illud eos sequitur, qđ alibi dictū est: Filij aūt regni ibunt in tenebras exteriores. Hoc aūt timuerūt: ne, si oēs in Christū crederēt, nemo remaneret, qui aduersus Romanos ciuitatē dei tēplūq; defenderet. Qm̄ cōtra ipsū tēplū, & ↄtra suas paternas leges doctrinā Christi esse sentiebāt. ℟. In te iactatus. 174. Le. iij.

V N⁹ aūt ex ipsis Caiphas noie, cū eēt pōtifex anni illius dixit illis: Uos nescitis quicquā, nec cogitatis, q: expe

dit

dit vobis ut vnus moriatū: ho mo pro pplo, et non tota gens pereat. Hoc autē a seipso nō di xit, sed cum esset pontifex anni illius prophetauit. Hic doce/ mur, etiam homines malos pro phetię spiritu futura pdicere. Quod tamen euangelista di/ uino tribuit sacramento, quia pontifex fuit, idest sūmus sacer dos. R. In proximo est. 174. Ad Bñe. Añ. Appropinqua/ bat autē dies festus Judeorū, et quęrebāt principes sacerdotū quomodo Jesum interficerent sed timebant plebem. Oratio.

Ordibus nostris, q̃sum° dñe, gratiā tuā benignus infunde: vt peccata nostra casti gatione voluntaria cohibētes, tēporaliter poti° maceremur, quā suppliciis deputemur eter nis. Per dominum nostrum. Ad Magnificat. Antiphona. Principes sacerdotū cōsiliū fe cerūt vt Jesū occiderent: dice bāt aūt: Nō i die festo, ne forte tumultus fieret i populo. Orō.

Oncede, quęsum°, omni potens Deus: vt qui ptec tionis tuę gratiā quęrimus, li berati a malis omnibus, secura tibi mente seruiamus. Per do.

SABBATHO.

Lcō s. euang. sm Johannē. Ca. xi.

c. 12. In illo tēpore: Cogitaue/ runt principes sacerdotū, vt et Lazarum interficerent: qa multi pptr illū abibant ex Ju deis: et credebāt in Jesū. Et rel.

Homilia s. Augustini episcopi.

Jsso Lazaro resuscitato, q: tantum miraculum domini tanta erat euidentia diffamatum, tanta manifesta/ tione declaratum, vt nō possent vel occultare quod factum est, vel negare quod inuenerunt, Uidete: Cogitauerunt autem principes sacerdotum vt et La/ zarum interficerēt. O stulta co gitatio: et cęca sęuitia. Domin° Chr̄s, qui suscitare potuit mor tuum, non posset occisū? Quā do Lazaro inferebatis necem, nunqd auferebatis a dño pote/ statē? Si aliud vobis videt mor tuus aliud occisus, ecce domi nus utrūque fecit, et Lazarum mortuū, et seipsum suscitauit occisum. R. Tota die. 174.

R: ex iii. noct. Dñicę. Lec. ii.

In crastinum autē turba multa, quę venerat ad diē festum, cum audisset, quia venit Jesus Jerosolymam, acceperūt ramos palmarū, et processerūt obuiā ei: et clamabant: Hosan na, benedictus qui venit i noie dñi, rex Jsrael. Rami palmarū laudes sunt significantes victo riā, q: dñs erat mortē moriēdo superaturus, et trophęo crucis de diabolo mortis pricipe triū phaturus. Uox autē obsecran/ tis est, Hosanna, sicut nōnulli di cūt, q Hebręā linguā nouerūt, magis affectū indicās, q̃ rē ali qua significans: sicut sunt in lin gua Latina, quas interiectiōes

vocāt: velut cū dolētes dicim⁹ heu, vel cū dlectamur, Vah, dicim⁹. ℟. Ne auertas. 174. ℣. iiij.

Has ei laudes turba dicebat, Hosanna, bndictus qui venit i noie dñi, rex Israel. Quam crucem mentis inuidentia principum Judeorum perpeti poterat, quādo regē suum Christū tāta multitudo clamabat? Sed qd fuit dño regē esse Isrl? Quid magnū fuit regi seculorum, regem fieri hominū? Non enim rex Israel Christus ad exigendū tributū, vel exercitū ferro armandū, hostesq̄ visibiliter debellandos: sed rex Israel, qd mētes regat, quod in eternū cōsulat, quod in regnū celorū credentes, sperātes, amātesq̄ perducat. ℟. Quis dabit. 174.

Ad Benedictus. Antiphona.

Clarifica me pr apud temetipsum claritate, quā habui prius quam mundus fieret. Oratio.

Proficiat, quesumus dñe, plebs tibi dicata pie deuotionis affectu: vt sacris actionibus erudita, quanto maiestati tue fit gratior, tāto donis potioribus augeatur. Per dominum.

Ad Vesperas. Capitulum.

phil. 2. Fratres, Hoc enim sentite in vobis, qd ⁊ in Christo Jesu: qui cum in forma Dei esset, nō rapinā arbitrat⁹ est eē se equalē deo. Hy. Vexilla regis. 177. ℣. Eripe me dñe.

Ad Magnificat. Antiphona.

Pater iuste, mundus te non cognouit: ego autem noui te, quia tu me misisti. Oratio.

Omnipotens sempiterne Deus: qui humano generi ad imitandū humilitatis exemplum Saluatorem nostrum carnē sumere, ⁊ crucem subire fecisti: cōcede ppitius, vt ⁊ patientie ipsius habere documenta, ⁊ resurrectionis consortia mereamur. Per eundem dominū.

DOMINICA
In Palmis.

Ad Mat. Inui. Hodie si voc. 173.
Hy⁹. Pāge lingua. 175. ⁊ alia vsq̄ ad lect. vt in dñica pcedēt.

De Jeremia propheta. Lect. j.

Obstupescite celi ca. 2.
super hoc, ⁊ porte eius desolamini vehemēter, dicit dñs. Duo enim mala fecit populus meus: me dereliquerunt fontē aque viue, ⁊ foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, q̄ continere non valent aquas. Nunquid seruus est Israel, aut vernaculus? quare ergo factus est in predam? Super eum rugierunt Leones, ⁊ dederunt vocem suam, posuerunt terram eius i solitudinē, ciuitates exuste sūt, ⁊ non est qui habitet in eis. Fily quoq̄ Mempheos ⁊ Taphneos constuprauerunt te vsque ad uerticem. Nunquid non istud factum est ibi, quia dere-

dereliquisti dñm deũ tuum, eo tempore quo ducebat te p viã? ℟. In die qua inuocaui te do mine, dixisti, noli timere: Iudicasti cãm meam, ⁊ liberasti me dñe De⁹ me⁹. ℣. In die tribulationis meę clamaui ad te, q: exaudisti me. Iudicasti. Le. ij.

Et nũc quid tibi vis i via Aegypti, vt bibas aquã turbidã? Et qd tibi cũ via Assyriorũ, vt bibas aquã fluminis? Arguet te malitia tua, ⁊ auersio tua increpabit te. Scito, ⁊ vide q: malũ, ⁊ amarũ est reliquisse te dñm Deũ tuũ, ⁊ nõ eẽ timorẽ eius apud te: dicit dñs Deus exercituum. A seculo cõfregisti iugũ meũ: repulisti vincula mea ⁊ dixisti, Nõ seruiã. In oi enĩ colle sublimi, ⁊ sub omni ligno frondoso tu psternabaris meretrix. Ego aũt plãtaui te vineã electã oẽ semen verũ: quomodo ergo puersa es mi hi in prauũ vinea aliena? Si laueris te nitro, ⁊ multiplicaueris tibi herbã borith, maculata es i iniquitate tua corã me, dicit dñs. ℟. Fratres mei elõgauerunt se a me, ⁊ noti mei, quasi alieni recesserũt a me. ℣. Deliquerũt me pximi mei, ⁊ q me nouerunt. Quasi. Lec. iij.

Quid vultis mecũ iudicio ptendere? oẽs dereliqstis me. dicit dñs. Frustra percussi filios vestros. Disciplinam non receperunt: deuorauit gladius vester prophetas vestros, quasi leo vastator generatio vestra. Videte verbũ dñi, nunquid solitudo factus sum Israeli, aut terra serotina? quare ergo dicit populus meus: Recessimus: nõ veniemus vltra ad te? Nunquid obliuiscet virgo ornamenti sui, aut sponsa fascię pectoralis sui? populus vero meus oblitus est mei diebus innumeris. ℟. Attende dñe ad me, ⁊ audi voces aduersariorũ meorum. Nunquid reddit pro bono malũ: quia foderunt foueã animę meę. ℣. Recordare quod steterim in conspectu tuo, vt loquerer pro eis bonum, ⁊ auerterẽ indignationem tuam ab eis. Nunquid red. Attende.

Sermo s. Leonis Papę. Le. iiij.

Desiderata nobis dilectissimi, ⁊ vniuerso optabilis mũdo, adest festiuitas dominicę passionis, q̃ nos inter exultationes spiritualiũ gaudiorũ silere nõ patitur. Q: etsi difficile est, de eadẽ solennitate sępi⁹ digne apteq: disserere, nõ est tamẽ liberũ sacerdoti in tãto diuinę misericordię sacramẽto fi delib⁹ ppłis subtrahere sermonis officiũ: cũ ipsa materia ex eo q est ineffabilis, fandi tribuat facultatẽ: nec possit deficere qd dicatur, dũ non potest satis esse qd di. Succũbat ergo humana infirmitas glorię Dei, ⁊ i explicãdis operibus misericordię eius, imparẽ se semper inueniat. Laboremus sẽsu, hereamus in-

 genio

genio, deficiam⁹ eloquio: bonū est, ut nobis parum sit, quod etiam recte de domini maiestate sentimus. ℟. Conclusit uias meas inimicus, insidiator factus est mihi sicut leo in abscondito: repleuit, & inebriauit me amaritudine: deduxerunt in lacum mortis uitam meam, & posuerunt lapidē cōtra me. Uide domine iniquitates illorū & iudica causam aīe meę, defensor uitę meę. ℣. Factus sum in derisum oī populo meo, cāticū eorum tota die. Uide. Lec. v.

Dicente enim propheta, Quęrite dñm, & cōfirmamini, q̄rite faciē eius semper nemini p̄sumendū est, quod totum quod q̄rit inuenerit: ne desinat propinquare, qui cessarit accedere. Quid autem inter oia opera Dei, in q̄bus humanę admirationis fatigatur itētio, ita cōtemplationē mētis nostrę oblectat, & superat, sicut passio Saluatoris? Qui ut humanum genus uinculis mortiferę p̄uaricationis absolueret, & sęuiēti diabolo potentiā suę maiestatis occultauit, & infirmitatē nr̄ę humilitatis obiecit. Si eni crudelis, & superbus inimicus cōsiliū misericordię Dei nosse potuisset, Judęorum animos māsuetudine potius tēperare, quā iniustis odijs studuisset accēdere: ne omniū captiuorū amitteret seruitutē: dū nihil sibi debentis persequit libertātē. ℟. Saluū me fac Deus, quoniam intrauerunt aquę usq₃ ad animam meam: ne auertas faciem tuam a me. Quoniam tribulor exaudi me domine deus meus. ℣. Intende animę meę, & libera eam: propter inimicos meos eripe me. Quoniam. Lect. vi.

Fefellit ergo illū malignitas sua, itulit suppliciū filio Dei, qđ cūctis filijs hoīū i remediū verteret. Fudit sāguinem iustum, qui reconciliando mūdo, p̄ciū esset, & poculum. Suscepit dñs quod s̄m propositum suę uolūtatis elegit. Admisit in se impias manus furētiū: quę dū proprio incūbūt sceleri famulatę sūt Redemptori. Cuius etiā circa iterfectores suos tāta erat pietatis affectio, vt de cruce supplicās p̄ri, nō se uindicari, sed illis postularet ignosci. ℟. Noli eē mihi dñe alienus: parce mihi in die mala, cōfundant oēs qui me p̄sequnt, Et nō confundar ego. ℣. Confundātur oēs inimici mei, qui quęrunt animā meam. Et. Noli. Lcō. s. euā. s̄m Mattheū. Lvij.

In illo tēpore: Cū appropinquasset Jes⁹ Jerosolymis, & uenisset Bethphage ad montē Oliueti, tūc misit duos ex discipulis suis. Et reliqua. c.21.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Pulchre relictis Judeis habitaturus in affectib⁹ gētiū tēplū dñs ascēdit. Hoc enim tēplū est uerū, in quo non i litte

ra,ſed in ſpiritu domin⁹ adora tur.Hoc Dei templū eſt, quod fidei ſeries,non lapidū ſtructu/ ra fundauit. Deſerunt ergo q̄ oderunt,eligūtur qui amaturi erāt:⁊ iō ad mōtē venit Oliue/ ti: vt nouellas oliuas ī ſublimi virtutū plātaret, quarū mater eſt illa,que ſurſū eſt,Jerl'em. In hoc mōte eſt ille celeſtis a/ gricola:vt plātati oēs in domo domini poſſint in veritate dice re, Ego ſicut oliua fructificaui in domo dñi. ℟. Dominus me cum eſt tanquā bellator fortis: propterea pſecuti ſunt me, ⁊ in telligere non potuerunt:domi/ ne, pbas renes ⁊ corda.Tibi re uelaui cauſam meā. ℣. Vidiſti dñe iniqtates eoꝝ aduerſū me, iudica iudiciū meū.Tibi.l'.viij.

Et fortaſſe ipſe mons eſt Chriſtus.Quis enī ali⁹ tales fructus ferret oleaꝝ,non curueſcētiū vbertate baccarū, ſed ſpiritus plenitudine gētiū fecundarū? Ipſe eſt per quē a/ ſcēdimus,⁊ ad quē aſcēdimus. Ipſe eſt ianua,ipſe eſt via, q a/ perit,⁊qui aperit,qui pulſatur ab ingrediētibus, ⁊ ab egrediē tibus adoratur.Ergo in caſtel/ lo erat,⁊ ligatus erat pullus cū aſina:nō poterat ſolui niſi iuſſu dñi,ſoluit eū man⁹ apoſtolica: talis actus,talis vita,talis gra tia.Eſto talis ⁊ tu, vt poſſis li/ gatos ſoluere. ℟. Dixerūt im pij apud ſe,nō recte cogitātes: circumueniamus iuſtū, quoniā contrarius eſt operibus noſtris: promittit ſe ſciētiā dei habere, filiū Dei ſe nominat, ⁊ gloriat patrē ſe habere deū. Videam⁹ ſi ſermones illius veri ſunt, ⁊ ſi eſt vere filius Dei,liberet illū de manib⁹ noſtris,morte turpiſ ſima cōdemnem⁹ eū. ℣. Tanq̄ nugaces exiſtimati ſum⁹ ab il/ lo:⁊ abſtinet ſe a vijs nřis, tāq̄ ab immundicijs, ⁊ pfert nouiſſi ma iuſtorū.Videamus. Le.ix.

Nunc cōſideremus qui fue/ rint illi,q errore dētecto, de paradiſo eiecti in caſtellum ſint relegati.Et videbim⁹,quē/ admodum quos mors expule/ rat,vita reuocauerit. Et iō ſm Mattheū ⁊ aſinā, ⁊ pullū legi mus,vt q̄ in duobus hoībus v/ terq; fuerat ſexus expulſus, in duobus aīalibus ſexus vterq; reuocetur. Ergo ille ī aſina ma trē quaſi Euam figurauit erro ris: hic aūt in pullo generalita tem populi Gentilis expreſſit. Et ideo pullus ſedetur aſine, ⁊ bene in quo nemo ſedit, qa nul lus,antequam Chřs, nationū pplos vocauit ad Eccleſiā. De niq; ſm Marcū ſic habes:Quē nemo adhuc ſedit hominū. ℟. Circundederunt me viri men daces,ſine cauſa flagellis ceci derunt me. Sed tu domine de/ fenſor vindica me. ℣. Quoniā tribulatio proxima eſt, ⁊ nō eſt qui adiuuet.Sed. Circun.

Ad Laudes. Antipho.

Domine Deus auxiliator meus.

meus, et ideo nõ sum confusus. Ps. Miserere. 23. Aña. Circundantes circũdederunt me, et in noie domini vindicabor in eis. Ps. Cõfitemini. 10. Aña. Iudica cãm meã: defende quia potẽs es dñe. Ps. Deus Deus meus. 8. cũ re. Aña. Cũ angelis et pueris fideles inueniamur triumphatori mortis clamantes, Hosanna in excelsis. Aña. Confundãtur, qui me persequunt, et nõ ꝯfundar ego dñe deus meus. Cap. Fratres. Hoc enim. 179. Hym. Lustris sex. 176. ℣. Eripe me de inimicis meis Deus meus. ℟. Et ab insurgentibus in me libera me. Ad Bñs. Añ. Turba multa, quę ꝯuenerat ad diem festũ, clamabat dño: Bñdictus, q venit in noie domini, Hosanna in excelsis. Oratio. O ps sempiterne Deus. f. 179. ¶ Ad i. Aña. Pueri Hebręorũ tollentes ramos oliuarum, obuiauerunt dño clamantes, et dicentes: Hosanna in excelsis. Ad iij. Añ. Pueri Hebreorum vestimẽta ꝓsternebant in via, et clamabãt dicẽtes, Hosãna filio Dauid, bñdictus qui venit in noie dñi. Cap. Fratres, Hoc enĩ. 179. ℟. br. Erue a fra. 175. ℣. De ore leo. dñica preterita. Ad vj. Añ. Tibi reuelaui causã meam defensor vitę meę: Domine Deus meus. Cap.

phil. 2. Humiliauit semetipsũ factus obediẽs vsq ad mortem, mortem autem crucis: propter quod et Deus exaltauit illum: et donauit illi nomẽ: quod est super omne nomen. ℟. De ore leonis. ℣. Ne perdas. Ad ix. Aña. Inuocabo nomen tuum domine: ne auertas faciẽ tuam a clamore meo. Capi.

In noie Jesu oẽ genu flectatur, cęlestiũ, terrestriũ, vt su. et infernorũ: et ois lingua cõfiteatur, quia dominus noster Jesus Christus in gloria est Dei patris. ℟. Ne pdas. ℣. Eripe me. Ad Vesp. An. Dixit. 52. cũ rel. de dñica. Cap. Fres. hort. 179. Hym. Vexilla. 177. ℣. Eripe. Ad M. Aña. Scriptum est enĩ: percutiam pastorem, et dispergentur oues gregis: postquã autẽ resurrexero, pręcedam vos in Galilęã: ibi me videbitis dicit dominus. Oratio. Omnipotens sempiterne. 179. Ab hac die vsq ad oct. paschę si occurrat aliqđ festũ nouẽ lec. trãsfert post oct. Triũ vero lec. a feria v. in Cęna dñi vsque ad feriã iij. Paschę nulla fit cõmemo.

FERIA SECVNDA.

Hodie nõ di Offm̃ Defũctorũ. ¶ Inuitat. et alia vsque ad lec. vt in pręcedenti hebdomada. Leõ i. euã. bm Johannẽ. Lec. i.

In illo tpe: Ante sex dies Paschę venit Jesus Bethaniã, vbi fuerat Lazarus mortuus, quẽ suscitauit Jesus. Et rel. Homilia sancti Augustini epi.

Ne putarent hoies phantasma eẽ factũ: quia mortuus

tuus resurrexit, Lazarus vnus erat ex recumbētibus: viuebat, loquebatur, epulabatur, veritas ostēdebatur, infidelitas Iudeorū confundebatur. Discumbebat ergo Jesus cū Lazaro & ceteris: ministrabat Martha vna ex sororibus Lazari. Maria vero altera soror Lazari accepit librā vnguēti nardi pistici preciosi, & vnxit pedes Jesu, & extersit capillis suis pedes eius, & domus impleta est ex odore vnguenti. Factum audiuimus, requiramus mysterium. ℟. Uiri impij dixerunt, opprimamus virū iustū iniuste, & deglutiamus eum tanq̄ infernus viuum: auferamus memoriam illius de terra, & de spolijs eius sortem mittamus inter nos: ipsi enim homicide thesaurizauerunt sibi mala. Insipiētes & maligni oderunt sapientiam: & rei facti sunt in cogitationibus suis. ℣. Hec cogitauerunt, & errauerunt, & excecauit illos malitia eorum. Insipientes. Lectio ij.

Qucunq̄ aīa fidelis vis esse cū Maria, vnge pedes dn̄i precioso vnguento. Unguētū illud iustitia fuit, ideo libra fuit. Erat aūt vnguentū nardi pistici preciosi. Quod ait, pistici, locum aliquē credere debemus, vnde hoc erat vnguentū preciosum. Nec tn̄ hoc vacat, & sacramentis optime consonat: pistis Grece, Latine dicitur fides. Querebas operari iustitiā? iustus ex fide viuit. Unge pedes Jesu bene viuendo, dominica sectare uestigia, capillis terge: si habes superflua, da pauperibus, & dn̄i pedes tersisti. Capilli enim superflua corporis vidētur. Habes quod agas de superfluis tuis: tibi superflua sunt, sed domini pedibus necessaria sūt: forte in terra domini pedes indigent. ℟. Opprobrium factus sum nimis inimicis meis: viderunt me: & mouerūt capita sua. Adiuua me domine Deus meus. ℣. Locuti sunt aduersum me lingua dolosa: & sermonibus odij circundederunt me. Adiuua me. Lectio tertia.

De quibus enim nisi de mēbris suis in fine dicturus est? Quod vni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis: superflua vestra impendistis: sed pedibus meis obsecuti estis. Domus autē repleta est odore: mundus impletus est fama bona: nā bonus odor fama bona est. Qui male viuunt, & Christiani vocantur, iniuriā Christo faciunt, de quibus dictum est q̄ per eos nomē Dei blasphematur. Si per tales nomen Dei blasphematur, per bonos nomen Dei laudatur. Audi apostolū: Christi bonus odor sumus, inquit, in omni loco. ℟. Insurrexerūt in me viri iniqui, absque misericordia, quesierunt me interficere: & non pepercerūt in faciē meā spuere, & lanceis suis vulnerauerūt me: & con-

ꝯcussa sunt omnia ossa mea. Ego autem existimabam me tanquam mortuum super terram. ℣. Effunderunt furorem suum in me, fremuerunt contra me dentibus suis. Ego. ℟. Insur.

Ad Laudes, et per Horas. Ana.

Faciē meā nō auerti ab increpātibus, et cōspuētibus in me. Psalmi de feria. 23. Añ. Framea suscitare aduersus eos qui dispergunt gregem meū. Añ. Appenderunt mercedem meā tringinta argenteis, quibus appreciatus sum ab eis. Añ. Inundauerunt aque sup caput meū: dixi, perij: inuocabo nomē tuum dñe Deus. Añ. Labia insurgentiū, et cogitationes eorum uide dñe. Capit. Uenite, mittamus. 179. Hym. Lustris sex. ibidē. ℣. Eripe me de ini. Ad Bñs. Añ. Clarifica me pr̄ apud temetipsū claritate quā habui priusquā mundus fieret. Deinde pces i Psalr. 24. Orõ.

Da quesumus, ops Deus, vt qui in tot aduersis, ex nostra infirmitate deficimus, intercedēte vnigeniti filij tui passione respiremus. Per eundem. Ad Uespe. Añ. Inclinauit. Ps. Dilexi. 54. cū reliq. Cap. Tu autem dñe Sabaoth. 177. Hym. Uexilla regis. ibidē. ℣. Eripe me dñe ab. Ad Mag. Añ. Nō haberes i me potestatē, nisi desuper tibi datū fuisset. Orõ.

Adiuua nos Deus salutaris nr̄: et ad bñficia recolēda quibus nos instaurare dignatus es tribue venire gaudētes. Per.

FERIA TERTIA.

De Jeremia propheta: Lec. j.

Quid est quod dilectus meus in domo mea fecit scelera multa? nunquid carnes sancte auferent a te malitias tuas, in quibus gloriata es? Oliuam vberem, pulcram, fructiferam, speciosam vocauit dominus nomen tuum: ad vocem loquele grādis exarsit ignis in ea, et cōbusta sunt frutera eius. Et dñs exercituū, qui plātauit te, locutus est super te malū, pro malis domus Israel, et domus Juda, que fecerūt sibi ad irritandum me libantes Baalim. Tu autem domine demōstrasti mihi, et cognoui: tu ostēdisti mihi studia eorū. Et ego quasi agnus māsuetus, qui portatur ad victimā: et nō cognoui: quia cogitauerūt super me consilia dicētes: Mittamus lignū in panē eius, et eradamus eū de terra viuentiū: et nomen eius nō memoretur amplius. Tu autē dñe Sabaoth, qui iudicas iuste, et probas renes et corda, vi deā ultionē tuā ex eis: tibi eni reuelaui causam meā. ℟. O ō tumelias et terrores passus sū ab eis, qui erāt pacifici mei: et custodiētes latus meū dicētes, Decipiamus eū, et pualeamus illi: sed tu dñe mecū es tanquā bellator fortis. Cadant in opprobriū sempiternum, ut uideā uindictā i eis: quia tibi reuelaui causam

sam meam. ℟. Judica domine causaʒ animę meę, defensor vitę meę. Cadant. Lectio ij.

Iustus quidē tu es dñe, si dispute tecū: veruntamen iusta loquar ad te. Quare via impiorꝫ prosperatꝭ, bene est omnibus, qui preuaricantur, ⁊ inique agūt? Plantasti eos, ⁊ radicē miserūt: proficiunt, ⁊ faciunt fructum: prope es tu ori eorūꝫ, ⁊ longe a renibus eorū: ⁊ tu domine nosti me, vidisti me, ⁊ probasti cor meū tecū. Congrega eos quasi gregē ad victimaꝫ, ⁊ sanctifica eos in die occisionis. Usquequo lugebit terra, ⁊ herba oīs regiōis siccabitꝭ propter malitiā habitantiū in ea? Consumptum est animal ⁊ volucre, qm̄ dixerunt: Nō videbit nouissima nr̄a. ℟. Zelus Israel propter te sustinui improperiuꝫ: operuit reuerētia faciē meā, extraneus factus sum fratribus meis, ⁊ hospes filijs mr̄is meę. Qm̄ zelus domus tuę comedit me. ℣. Intende animę meę, ⁊ libera eā, propter inimicos meos eripe me. Quoniaꝫ. Lec. iij.

Reliqui domū meā, dimisi hereditatē meā, dedi dilectā aiam meā i manus inimicorum eius. Facta est mihi hereditas mea quasi leo in sylua: dedit ꝯtra me vocē: iō odiui eam. Nunqd auis discolor hereditas mea mihi? Nūquid auis tincta per totū? venite, congregamini oēs bestię terrę: ꝑperate ad deuorandū. Pastores multi demoliti sunt vineā meā, conculcauerunt partē meā, dederūt portionē meā desiderabilē in desertū solitudinis: posuerunt eā in dissipatione, luxitq; super me. Desolatiōe desolata est omnis terra: q: nullus est, qui recogitet corde. ℟. Synagoga populorū circundederūt me: ⁊ non reddidi retribuentibus mihi mala. Cōsumetꝭ dñe nequitia peccatorū, ⁊ diriges iustū. ℣. Judica me dñe secundū iustitiā meam: ⁊ secundū innocentiā meā sup me. Cōsumetur. Synagoga.

Ad Laudes, ⁊ p Horas. Añ.

Uide dñe, ⁊ cōsidera: qm̄ tribulor, velociter exaudi me. Ps. mi. ... f. 29. Añ. Discerne cām meā dñe: ab homine iniquo ⁊ doloso eripe me. Añ. Duꝫ tribularer clamaui ad dñꝫ de ventre inferi, ⁊ exaudiuit me. Añ. Dñe uim patior: respōde pro me, q: nescio quid dicā inimicis meis. Añ. Dixerūt impij, opprimamus virū iustū: qm̄ cōtrarius est operibus nostris. Ad Bñs. Antiphona. Ante diē festū Paschę, sciē; Jesus q: venit hora ei⁹, cū dilexisset suos, i finē dilexit eos. Orō.

Omnipotens sempiterne deus: da nobis ita dominicę Passionis sacramenta peragere: vt indulgentiam percipere mereamur. Per eundem. Ad Vesp. Añ. In domum dñi. Ps. Lętatus sum fo. 55. cū rel.

Ad

Ad Magi. Ant. Potestatem habeo ponendi animam meã, et iterum sumendi eam. Oratio.

Tua nos misericordia deus et ab omni surreptione vetustatis expurget: et capaces sanctę nouitatis efficiat: Per dñm.

FERIA QVINTA

Non dñr Psalmi Graduales.

De Jeremia propheta. Lec. j.

c.17. Expectatio Israel domine Omnes, qui te derelinquunt, confundentur, recedentes a te in terra describentur. quoniam dereliquerunt venam aquarum viuentium dominũ. Sana me dñe, et sanabor: saluum me fac: et saluus ero: qm̃ laus mea tu es. Ecce ipsi dicũt ad me: Ubi est verbum domini: veniat. Et ego non sum turbatus te pastorem sequẽs, et diẽ hominis nõ desideraui: tu scis. Quod egressũ est de labijs meis rectũ in conspectu tuo fuit. Nõ sis tu mihi formidini: spes mea tu in die afflictionis. Cõfundãtur, qui me persequũtur, et non cõfundar ego: paueant illi, et nõ paueã ego: induc super eos diẽ afflictionis, et duplici contritione cõtere eos. ℟. I ocuti sunt aduersum me lingua dolosa, et sermonibus odij circundederunt me: pro eo, vt me diligerent, detrahebãt mihi: Ego autem orabam, et exaudisti me domine deus meus. ℣. Et posuerũt aduersum me mala pro bonis, et odiũ pro dilectione mea.

Ego autem. Lectio secunda.

Quis audiuit talia horribilia quę fecit nimis virgo Israel? nunquid deficiet de petra agri nix Libani? aut euelli possunt aquę erumpentes frigidę, et defluentes? Quia oblitus est mei populus meus, frustra libantes, et impingentes in vijs suis, in semitis seculi, vt ambularent per eas in itinere non trito, vt fieret terra eorum in desolationem, et in sibilum sempiternum: omnis qui pręterierit per eam obstupescet, et mouebit caput suum. Sicut ventus vrens dispergã eos, coram inimico dorsũ, et nõ faciẽ ostendã eis in die pditionis eorum. Et dixerunt, Uenite, et cogitemus contra Jeremiã cogitationes: nõ enim peribit lex a sacerdote neqꝫ cõsilium a sapiente, nec sermo a propheta: Uenite, et percutiamus eum lingua, et nõ attendamus ad vniuersos sermones eius. ℟. Dixerunt impij. 181. vt in iij. noc. pcedẽ. dñicę. L. iij.

Attende dñe ad me, audi vocẽ aduersariorum meorum. Nunqd reddit pro bono malũ qa foderũt foueã aię meę? Recordare quod steterim in cõspectu tuo, vt loquerer pro eis bonum, et auerterem indignationẽ tuã ab eis. Propterea da filios eorum in famem, et deduc eos in manus gladij: fiant vxores eorum absqꝫ liberis, et viduę: et viri earum interficiantur morte:

Juuenes

Juuenes eoꝝ cōfodiantur gla
dio in prelio. Audiatur clamor
de domib⁹ eorū: adduces enim
super eos latronem repente: q:
foderūt foueam ut caperēt me,
⁊ laqueos absconderunt pedi-
bus meis. Tu autē dñe scis om
ne consilium eorum aduersum
me in mortem: ne ꝑpitieris ini-
quitati eorum, ⁊ peccatū eorū
a facie tua non deleatur: fiant
corruentes in conspectu tuo, in
tempore furoris tui abutere eis.
℟. Circundederunt me viri.
folio 11.

Ad Laudes, ⁊ per Horas. Aña.

Libera me de sanguinib⁹
Deus Deus me⁹: ⁊ exul-
tabit lingua mea iustitiā tuā.
Psal. de feria. 33. Aña Contu
melias ⁊ terrores passus sum ab
eis: ⁊ dñs mecū est tanquā bel-
lator fortis. Aña. Ipsi uero i ua
num quęsierunt animam meā,
introibunt in inferiora terrę.
Aña. Omnes inimici mei au-
dierunt malū meum dñe: lętati
sunt, qm̄ tu fecisti. Aña. Alliga
dñe in vinculis nationes gen-
tium: ⁊ reges eaꝝ in ꝯpedibus.

Ad Benedictus. Antiphona.
Simon dormis? Non potuisti
vna hora vigilare mecū? Oro.

Presta, q̄s ops deus: vt qui
nostris excessib⁹ incessan-
ter affligimur: per vnigeniti fi-
lij tui passionē liberemur. Qui.

Ad Vesp. Aña. Non confunde-
tur. ps. Nisi dñs. 55. cum rel.
Ad Magnificat. Antiphona.
Ancilla dixit Petro: vere tu ex
illis es: nam ⁊ loquela tua ma-
nifestum te facit. Deinde Pre
ces vt i Psalt fo. 24. Oratio.

Respice q̄s, dñe: su
per hanc familiā
tuā: pro qua dñs
noster Jes⁹ Chri
stus non dubita-
uit manibus tra-
di nocentium, ⁊ crucis subire
tormentum. Qui tecum viuit.

¶ Trib⁹ seq. dieb⁹ dicto secre.
Pater nr̄: Aue Maria. ⁊ ad
Matu. Credo. omnibus alijs
pretermissis absolute incipitur
officium ad Matuti. ⁊ Vespe,
ab Antiphona primi psalmi, ⁊
antiphonę duplicātur, sicut in
festo duplici. Psalmi dr̄ sine
Gloria pa. per omnes horas, ⁊
i fine cuiuslibet psalmi ad Ma
tutinū extinguitur vna ex quin
decim candelis positis in cāde-
labro triangulari ante altare.

FERIA QVINTA
in Cęna domini. duplex.

Ad Matut. In j. noc. Antipho.

Zelus do
mus tuę
comedit me,
⁊ opprobria ex
probrantiū ti
bi ceciderūt
super me. ps.
Saluum me
fac deus. 34.
Aña. Auertantur retrorsū, ⁊ erube
scāt, qui cogitāt mihi mala. ps.
Deus in adiutorium. 35. Aña.

Deus

Deus meus eripe me de manu peccatoris. ps. In te dñe. 35. ℣. Auertātur retrorsū, ⁊ erubescāt. ℟. Qui cogitant mihi mala. Hoc triduo post ℣. noc. di secr. Pr nr. nec pnūciat. Et ne nos: nec di Absolo, neqz dant Bñdi/nes ad lcōnes. In fine lcō. nō di Tu aūt. sed prime tres lec. Jeremię terminantur vt infra. Incipit lamentatio Jeremię pphetę. Lectio j. Aleph.

Quomodo sedet sola ciuitas plena populo: facta est quasi vidua dña gentiū: princeps prouinciarū facta est sub tributo? Beth. Plorans plorauit in nocte, ⁊ lacrymę eius in maxillis eius. Non est qui consoletur eam ex omnibus caris eius. Omnes amici eius spreuerunt eam, ⁊ facti sunt ei inimici mei. Gimel. Migrauit Juda, propter afflictionem ⁊ multitudinem seruitutis, habitauit inter gentes, nec inuenit requiem. Oēs persecutores eius apprehenderūt eā inter angustias. Daleth. Vię Sion lugēt eo ꝙ nō sint qui veniāt ad solēnitatem. Oēs portę eius destructę, sacerdotes eius gementes: virgines eius squallidę, ⁊ ipsa oppressa amaritudine. He. Facti sunt hostes eius in capite, inimici eius locupletati sunt, q: dñs locutus est super eā, propter multitudinem iniquitatū eius. Paruuli eiꝰ ducti sunt in captiuitatem, ante faciē tribulantis. Jerusalē, Jerusalē conuertere ad dñm Deum tuum. Sic terminant lcōnes de lamētatione in hoc triduo. ℟. In monte Oliueti orauit ad prēz: Pr si fieri potest, transeat a me calix iste, Spiritus quidē prōptus est, caro autem infirma: fiat voluntas tua. ℣. Vigilate, ⁊ orate, vt non intretis in tētationē. Spiritus. L. ij. Vau.

Et egressus est a filia Siō ois decor eius: facti sūt principes eius velut arietes: nō inuenientes pascua: ⁊ abierunt absqz fortitudine ante faciē subsequētis. Zain. Recordata est Jerusalē dierꝫ afflictionis suę, ⁊ preuaricationis oium desiderabilium suorꝫ, quę habuerat a diebus antiquis, cū caderet populus eius i manu hostili, ⁊ nō esset auxiliator. Viderūt eā hostes, ⁊ deriserūt sabbatha eius. Heth. Peccatum peccauit Jerusalem, propterea instabilis facta est. Omnes q glorificabant eam, spreuerunt illam: q: viderunt ignominiā eius. Ipsa aūt gemens, conuersa est retrorsū. Teth. Sordes eius in pedibus eius, nec recordata est finis sui. Deposita est vehementer, non habens ꝯsolatorem. Vide dñe afflictionē meam, qm̄ erectus est inimicus. Jerusalē, Jerusalē. ℟. Tristis est aia mea vsqz ad mortem, sustinete hic, ⁊ vigilate mecū, nūc videbitis turbā: q circundabit me. Vos fugā ca/

capietis, ꝛ ego vadã imolari ꝓ vobis. ℣. Ecce appropinquat hora, ꝛ filius hominis tradetur in man⁹ pctõꝝ. Vos. Re. iij. Jod.

Manum suã misit hostis ad omnia desiderabilia eius: quia vidit gentes ingressas sanctuarium suum, de quibus preceperas ne intrarent in ecclesiam tuam. Capb. Ois populus eius gemẽs, ꝛ querẽs panẽ: dederunt preciosa queqꝫ ꝓ cibo ad refocillandam animã. Vide dñe, ꝛ cõsidera, qm̃ facta sum vilis. Lamed. O vos oẽs, qui transitis per viã, attendite, ꝛ videte, si est dolor sicut dolor meus: qm̃ vindemiauit me, vt locutus est dominus in die ire furoris sui. Mem. De excelso misit ignem in ossibus meis, ꝛ erudiuit me, expandit rete pedibus meis, ꝯuertit me retrorsum: Posuit me desolatam, tota die merore confectã. Nun. Vigilauit iugum iniquitatum mearũ, in manu eius conuolute sunt, ꝛ imposite collo meo: Infirmata est virtus mea: dedit me dñs in manũ, de qua nõ potero surgere. Jerusalem. Jerusalem. ℟. Ecce vidimus eũ non habentem speciẽ, neqꝫ decorem, aspectus eius in eo non est: hic peccata nostra portauit ꝛ pro nobis dolet: ipse autẽ vulneratus est propter iniquitates nostras, Cuius liuore sanati sumus. ℣. Vere lãguores nostros ipse tulit, ꝛ dolores nostros ipse portauit. Cui⁹. Ecce vidim⁹. In ij. noc. Aña. Liberauit dñs pauperem a potente, ꝛ inopem cui non erat adiutor. Ps. De⁹ iudiciũ. 35. Aña. Cogitauerũt impij: ꝛ locuti sunt nequitiam: iniqtatẽ in excelso locuti sunt. Ps. Quã bon⁹ Israel. 36. Aña. Exurge dñe, ꝛ iudica causam meam. Ps. Ut quid Deus. 36. ℣. Deus meus eripe me de manu peccatoris. ℟. Et de manu contra legem agentis, ꝛ iniqui. Ex tractatu S. Augustini episcopi super psalmos. Lec. iiij.

Exaudi Deus orationem meã: ꝛ ne despexeris deprecationem meã: intẽde mihi, ꝛ exaudi me. Satagentis, soliciti, in tribulatione positi, v̄ba sunt ista. Orat multa patiens, de malo liberari desiderãs. Superest vt audiamus in quo malo sit: ꝛ cũ dicere ceperit agnoscamus ibi nos esse: vt cõmunicata tribulatione coniungam⁹ orationem. Contristatus sum, inquit, in exercitatione mea, ꝛ conturbatus sum. Ubi cõtristatus? vbi conturbatus? in exercitatione mea inquit. Hoies malos, quos patitur, commemoratus est: eandemqꝫ passionem malorum hoium, exercitationem suam dixit. Ne putetis gratis malos esse in hoc mundo, ꝛ nihil boni de illis agere deũ: Omnis malus, aut iõ viuit, vt corrigatur: aut ideo viuit, vt per illum bonus exerceatur. ℟. psal. 54.

Amicus me⁹, osculi me tradidit signo: quē osculat⁹ fuero, ipse est, tenete eū: hoc malū fecit signū: q p osculū adipleuit homicidiū. Infelix ꝑtermisit preciū sāguinis, ⁊ in fine laqueo se suspēdit. ℣. Bonum erat ei, si natus non fuisset homo ille. Infelix. Lectio quinta.

Etiā ergo q nos modo exercēt, ꝯuertantur, ⁊ nobiscum exerceantur: tamē quādiu ita sunt, vt exerceant nos, nō ꝯos oderimus: q: i eo ꝙ malus est quis eoꝝ, vtrū vsqꝫ in finē perseueratur⁹ fit, ignoram⁹. Et plerunqꝫ cū tibi videris odisse inimicū, fratrē odisti, ⁊ nescis. Diabolus, ⁊ angeli eius in scripturis sanctis manifestati sūt nobis, ꝙ ad ignē ęternū sūt destinati: ipsoꝝ tm̄ desperāda est correctio, cōtra quos habemus occultam luctā: ad quam luctam nos armat apl's, dicens: Nō ē nobis colluctatio aduersus carnē ⁊ sanguinē: idest non aduersus hoies quos videtis, sed aduersus principes, ⁊ potestates, ⁊ rectores mūdi tenebrarū harū. Ne forte cum dixisset mūdi, intelligeres demones esse rectores cęli ⁊ terrę: mūdi dixit, tenebrarum harū: mūdi dixit, amatorū mundi: mundi dixit, impiorum ⁊ iniquorū: mundi dixit: de quo in euāgelio dicit: Et mūdus eū nō cognouit. ℟. Iudas mercator pessimus osculo petijt dominum: ille vt agnus innocens nō negauit Iudę osculū: Denariorum numero Christum Iudeis tradidit. ℣. Melius illi erat, si nat⁹ non fuisset. Denarioꝝ. Lectio vi.

Quoniā vidi iniquitatē, ⁊ ꝯtradictionē in ciuitate. Attēde gloriā crucis ipsius. Iam in fronte regū crux illa fixa ē, cui inimici insultauerūt. Effectus probauit virtutē. Domuit orbē, nō ferro, sed ligno. Lignū crucis contumelijs dignū visum est inimicis, ⁊ ante ipsum lignū stantes caput agitabāt: ⁊ dicebāt: Si filius Dei est, descendat de cruce. Extendebat ille manus suas ad populum nō credentē ⁊ contradicentem. Si eīn iustus est qui ex fide viuit, iniquus est qui non habet fidē. Quod ergo hic ait iniquitatē, perfidiā intellige. Uidebat ergo dñs in ciuitate iniquitatem, ⁊ contradictionē, ⁊ extēdebat manus suas ad populū non credentem, ⁊ cōtradicentem, ⁊ tñ ipsos expectās dicebat, P: ignosce illis, q: nesciunt qd faciūt. ℟. Unus ex discipulis meis tradet me hodie. Uę illi per quē tradar ego. Melius illi erat si nat⁹ nō fuisset. ℣. Qui intingit mecū manū i parapside, hic me traditurus est i manus peccatoꝝ. Melius. Unus. In iij. noct. Ana. Dixi iniqs, nolite loq aduersus Deū iniquitatē. ps. Confitebimur. 36. Ana. Terra tremuit ⁊ quieuit,

quieuit, dũ exurgeret i iudicio deus. ℣. Notus i Judea. 37. Añã. In die tribulationis mee deum exquisiui manibus meis. ℣. Uoce mea. 37. ℣. Exurge dñe. ℟. Et iudica cãm meam.

De epistola prima beati Pauli apost. ad Corinthios. Le. vij.

c. 11. Hec aũt p̃cipio nõ laudãs, q̃ nõ in melius, sed in deterius ↄuenitis. Primum quidẽ conuenietibus vobis in ecclesiã, audio scissuras esse inter uos: ⁊ ex parte credo: naꝫ oportet hereses esse, vt qui p̃bati sunt, manifesti fiãt in uobis. Conuenientibus ergo vobis in vnum, iã non est dñicã cenã mãducare: vnusq̃sq; enim suã cenã p̃sumit ad manducanduꝫ: ⁊ alius quidẽ esurit, alius aũt ebrius est. Nũquid domos non habetis ad manducandũ ⁊ bibendũ: aut ecclesiam dei cõtẽnitis, ⁊ cõfunditis eos, q nõ habent? Quid dicaꝫ vobis? laudo vos, in hoc nõ laudo. ℟. Eraꝫ quasi agnꝰ innocẽs, ductus suꝫ ad immolandũ, ⁊ nesciebã: cõsiliũ fecerũt inimici mei aduersum me, dicẽtes: Uenite mittamus lignũ in panẽ eiꝰ, ⁊ eradamus euꝫ de terra viuentiuꝫ. ℣. Oẽs inimici mei aduersuꝫ me cogitabant mala mihi: verbuꝫ iniquũ mandauerunt aduersuꝫ me, dicentes. Uenite. Le. viij.

Ego enim accepi a dño, q̃d ⁊ tradidi vobis: quoniã dñs Jesus i qua nocte tradebatur, accepit panẽ, ⁊ grãs agẽs fregit, ⁊ dixit: Accipite ⁊ mãducate: hoc est corpus meũ, q̃d p̃ro vobis tradetur: hoc facite i meã cõmemorationẽ. Similiter ⁊ calicẽ postquã cenauit, dicẽs: Hic calix nouũ testamentum est in meo sanguine: hoc facite, quotiescunque bibetis, in meã cõmemorationem. Quotiescunque enim mãducabitis panẽ hunc, ⁊ calicẽ bibetis, mortẽ dñi annũciabitis donec veniat. ℟. Una hora non potuistis vigilare mecum, qui exhortabimini mori p̃ me? Uel Judam non videtis quomodo nõ dormit, sed festinat tradere me Judeis? ℣. Quid dormitis? surgite, ⁊ orate: ne intretis i temtationẽ. Uel. Lectio nona.

Itaq; quicunque manducauerit panẽ, ⁊ biberit calicẽ domini indigne, reus erit corporis, ⁊ sanguinis dñi. Probet autem seipsum homo: ⁊ sic de pane illo edat, ⁊ de calice bibat. Qui enim manducat ⁊ bibit indigne, iudicium sibi manducat ⁊ bibit, non diiudicans corpus domini. Ideo inter vos multi infirmi ⁊ imbecilles, ⁊ dormiunt multi. Quod si nosmetipsos diiudicaremus, non vtique iudicaremur. Dũ iudicamur auteꝫ a dño corripimur vt nõ cũ hoc mundo dãnemur. ℟. Seniores pp̃li cõsiliũ fecerunt: Ut Jesuꝫ dolo tenerẽt, ⁊ occiderẽt: cũ gladijs, ⁊ fustibus

exierũt tãq̃ ad latronẽ. ℟ Col legerunt pontifices, ⁊ pharisei concilium. V. Seniores popu.

Ad Laudes. Antiphona.

Iustificeris dñe in sermonibus tuis, ⁊ vincas cum iudicaris. ps. Miserere. 23. An. Dñs tãq̃ ouis ad victimã ductus est, ⁊ nõ aperuit os suũ. ps. Dñe refugiũ. 39. An. Contritum est cor meũ i medio mei, cõtremuerũt omnia ossa mea. ps. Deus Deus meus. 8. Aña. Exaltatus es in virtute tua, ⁊ in refectione sãcta tua dñe. ps. Cantemus dño. 40. Aña Oblatus est quia ipse voluit: ⁊ peccata nostra ipse portauit. psal. Laudate dominum de celis. 9. Cap. ⁊ Hym. non dicitur. ℣. Homo pacis meę, in quo speraui. ℟. Qui edebat panes meos, ampliauit aduersum me supplantationem. Ad Bñs. Antipho. Traditor aũt dedit eis signum, dicens: quẽ osculatus fuero, ipse est, tenete eũ. Interim dum dicitur canticũ Bñs. extinctis prius omnibus candelis in candelabro triangulari preter vnam, que posita est in summitate candelabri, extinguuntur paulatim sex candele supra altare, ita vt in vltimo versu extinguatur vltima cãdela: similiter extinguuntur lampades, ⁊ luminaria per ecclesiam. Dũ repetitur. Antip. Traditor. ex cãdelabro accipit suprema cãdela, ⁊ sub altari abscõdit̃ a cornu epistole, repetita An. post Bñs. di ℟. Christus factus est pro nobis obediẽs vsq̃ ad mortẽ. Secũda nocte addit Mortẽ autẽ crucis. Tertia nocte addit. Propter quod ⁊ deus exaltauit illũ, ⁊ dedit illi nomẽ, quod est sup oẽ nomẽ. Et sicut in Matu. ita di p horas diei. Cũ incipit̃ ℟. Christus factus est. oẽs genuflectunt: ⁊ eo finito di Pater nr̃. totum sub silentio, postea ps. Misereri. 23. aliquãtulũ altius: quo finito sine Oremus. di O. o. Respice q̃s. 184. simili voce: sed Qui tec. di sub silentio. Finita oĩone fit fragor ⁊ strepitus aliquantulũ: mox profert cãdela accẽsa, ⁊ oẽs cũ silẽtio discedũt. Prima. iij. vj. ⁊ ix. dicũt secreto ⁊ Pr noster. Aue Maria. ⁊ ad primã Credo. absolute icohant a ps. diuetis: q ad Primã sũt vt in festis. quibus finitis di ℟. Chris fact⁹. ẽ Deinde flexis genibus di secre Pr nr̃. ps. Miserere. 24. Oĩo. Respice q̃s. 184. sicut in Mat. In hoc triduo nõ annũciat̃ aliquid de Martyrologio, nec di Preciosa. Vespere, dicto secre Pater nr̃. ⁊ Aue Maria. incipiuntur absolute a prima Aña.

Calicẽ salutaris accipiã, ⁊ nomen domini inuocabo. ps. Credidi. 54. Aña. Cum his qui oderunt pacem, erã pacificus: dum loquebar illis, impugnabant me gratis. ps. Ad dñm cũ tri. 54. Antiphona. Ab hoĩbus iniquis libera me dñe.

ps. Eripe me. 58. Aña. Custodi me a laqueo, quē statuerūt mihi, & a scādalis operātiū iniquitatē. ps. Dñe clamaui ad te. 59. Aña. Considerabam ad dexterā, & videbā, & nō erat q cognosceret me. ps. Uoce mea. f. 59. Cap. Hym. & Mic. nō dñr in hoc triduo. Ad Mag. Aña. Cenantibus autē illis accepit Jesus panē, & benedixit, ac fregit, deditq discipulis suis. ℣. Christus factus est. cū reliq. vt supra in Matutino. Ad Cōpletoriū non dicitur Jube dōne. nec lectio breuis, sed facta Cōfessione, & Absolutione incipitur a psalmo. Cū inuocarē. dictis psal. ps. Nunc dimittis. Deinde ℣. Christus factus est. cū reliq. vt sup. ad alias Horas. Sic terminant oēs Hore, i hoc triduo usq ad Uesp. Sab. scti.

FERIA SEXTA.

In Parasceue duplex.

Ad Mat. In primo noc. Aña.

Astiterūt reges terre, & principes conuenerunt in unum aduers⁹ dominum, & aduers⁹ Christū ei⁹. ps. Quare fremuerunt. 2. Aña. Diuiserūt sibi uestimenta mea: & sup uestem meam miserūt sortem. psalmus. Deus Deus meus respice. 14. Aña. Insurrexerūt in me testes iniqui, & mētita est iniquitas sibi. ps. Dñs illuminatio. 19. ℣. Diuiserūt sibi vestimenta mea. ℟. Et super uestem meā miserunt sortē.

De Lamentatione Jeremie prophete. Lectio j. Heth.

Cogitauit dñs dissipare murum filie Sion: tetendit funiculum suum, & nō auertit manum suam a perditione: luxitque antemurale, & mur⁹ pariter dissipatus est. Teth. Defixe sunt in terra porte eius: perdidit & contriuit vectes eius, regem eius, & principes eius in gentibus. Nō est lex, & prophete eius non inuenerunt uisionē a domino. Jod. Sederūt in terra, conticuerunt senes filie Sion, consperserunt cinere capita sua, accincti sunt ciliciis: abiecerunt in terra capita sua uirgines Jerusalem: Caph. Defecerūt pre lacrymis oculi mei: conturbata sūt viscera mea: Effusum est in terra iecur meū super contritionem filie populi mei, cum deficeret paruulus, & lactēs in plateis oppidi. Jerusalem, Jerusalem. ℟. Omnes amici mei derelinquerūt me & preualuerunt insidiātes mihi: tradidit me quē diligebā: Et terribilibus oculis, plaga crudeli pcutientes, aceto potabāt me. ℣. Inter iniquos proiecerunt me, & non pepercerunt anime mee. Et. ℣. Lamed. Matrib⁹ suis dixerūt, ubi

est triticũ, ꝛ vinum? cum defi/cerent quasi vulnerati in plate/is ciuitatis, cum exhalarent animas suas in finu matrum suarum. Dem. Cui cõpara/bo te: vel cui asimilabo te filia Jerusalem? cui exequabo te, ꝛ consolabor te virgo filia Sion? Magna est enim velut mare contritio tua: quis medebitur tui? Nun. Prophete tui vide/runt tibi falsa ꝛ stulta, nec aperiebant iniquitatem tuã, vt te ad peni tentiaʒ prouocarét. Viderunt autẽ tibi assumptio nes falsas, ꝛ eiectiões. Samech. Plauserunt super te manibus omnes transeuntes per viã, sibi lauerũt, ꝛ mouerunt capita sua super filiã Jerusalem, Haeccine est vrbs, dicentes, perfecti decoris, gaudiũ vniuersę terrę. Jerusalem, Jerusalem. ℟. Velũ tépli scissũ est: Et omnis terra tremuit, latro de cruce clamabat dicens. Memento mei dñe, dum veneris in regnũ tuũ. ℣. Petrę scissę sunt, ꝛ monumẽta aperta sunt, ꝛ multa corpora sanctorũ qui dormierãt surrexerunt. Et omnis. Lec. iij. Aleph.

Ego vir vidẽs paupertatẽ meã, in virga indignationis eius. Aleph. Me minauit ꝛ adduxit in tenebras: ꝛ nõ i lucem. Aleph. Tantũ in me vertit, ꝛ conuertit manum suaʒ tota die. Beth. Vetustã fecit pellem meam, ꝛ carnem meam: cõtriuit ossa mea. Beth. Edificauit i gyro meo, ꝛ circũdedit me felle, ꝛ labore. Beth. In tenebrosis collocauit me, qsi mortuos sépiternos. Gimel. Circũ edificauit aduersum me, vt non egrediar, aggrauauit compedem meum. Gimel. Sed ꝛ cum clamauero, ꝛ rogauero, exclusit orationeʒ meaʒ. Gimel. Conclusit vias meas lapidibus quadris, semitas meas subuertit. Jerusalem, Jerusalem. ℟. Vinea mea electa, ego te plantaui. Quomodo conuersa es in amaritudineʒ, vt me crucifigeres, ꝛ Barabbam dimitteres? ℣. Sepiui te, ꝛ lapides elegi ex te, ꝛ edificaui turri. Quo. Vinea mea. In ij. noc. Ana. Vim faciebãt, q qrebant aiam meã. ℣. Dñe ne i furore. ℣. 23. An. Confundantur ꝛ reuereantur qui querũnt animam meã, vt auferant eam. ℣s. Expectãs expectaui. 25. An. Alieni insurrexerunt in me, ꝛ fortes qsierũt animam meaʒ. ℣s. Deus in nomine tuo saluuʒ. 10. ℣. Insurrexerunt in me testes iniqui. ℟. Et mentita est iniquitas sibi. Ex tractatu S. Augustini epi/scopi super psalmos. Lect. iiij.

Protexisti me Deus a cõuentu malignãtiũ, a multitudine operantiũ iniquitatẽ. Jam ipsuʒ caput nostrũ intueamur. Multi martyres talia passi sunt, sed nihil sic elucet, quomodo caput martyrũ: ibi melius intuemur quod illi experti sunt.

Protectus est a multitudine malignantium, protegente se Deo: protegente carnem sua in ipso filio & homine, quem gerebat: quia filius hominis est, & filius dei est: Filius dei propter formam dei, filius hominis, ppter formā serui, habēs potestatē ponere aiam suā, & recipere eā. Quid potuerūt facere inimici? Occiderūt corpus, aiam autē non occiderūt. Intēdite. Parū ergo erat, dnm hortari martyres verbo, nisi firmaret exemplo. R. iii. Tanquā ad latronem existis cum gladijs & fustibus, comprehendere me. Quotidie apud uos erā in templo, docens, & non me tenuistis: & ecce flagellatū ducitis ad crucifigendū. V. Cūq; iniecissent manus i Jesū, & tenuissent eū, dixit ad eos. Quotidie. Lec. v.

Non est qui conuētus erat malignantiū Iudeorū, & que multitudo erat operantiū iniquitatē? Quam iniquitatē? Quia voluerunt occidere dnm Jesum Christum. Tanta opera bona, inquit, ostēdi vobis: propter quod bonū me vultis occidere? Pertulit oēs infirmos eorū, curauit oēs languidos eorū, predicauit regnū celorum, nō tacuit vitia eorū: vt ipsa potius eis displicerēt, nō medic⁹ a quo sanabātur. His omnibus curationibus eius ingrati, tāq; multa febre frenetici, isanientes in medicū, qui venerat curare eos, excogitauerunt consiliū perdendi eum, tanquam ibi volentes probare, vtrum vere homo sit, qui mori possit: an aliquid super homines sit, & mori se non permittat. Verbum ipsorum agnoscimus in sapientia Salomonis. Morte turpissima, inquiunt, condemnem⁹ eum: interrogemus eum: erit enim respectus in sermonibus illius. Si enim vere fili⁹ Dei est: liberet eum. R. iii. Tenebre facte sunt, dum crucifixissent Jesum Judei, & circa horam nonam exclamauit Jesus voce magna: Deus meus, vt quid me dereliquisti? Et inclinato capite emisit spiritum. V. Exclamās Jesus voce magna, ait Pater in manus tuas cōmēdo spiritū meum. Et incli. Lec. vi.

Exacuerunt tanq; gladiū linguas suas. Non dicāt Judei, nō occidimus Christū: Etenim ppterea eū dederunt iudici Pilato, vt quasi ipsi a morte eius viderētur immunes. Nā cū dixisset eis Pilatus: Vos eū occidite: responderunt. Nobis nō licet occidere quēquā. Iniquitatē facinoris sui in iudicē hoiem refundere volebāt. Sed nunquid Deū iudicē fallebāt? Quod fecit Pilatus: in eo ipso quod fecit aliquantulum particeps fuit: sed i cōparatione illorum multo ipse innocētior: Institit enim quātū potuit, vt illū ex eorū manibus liberaret. Nā pro/

propterea flagellatuȝ produxit ad eos. Non persequẽdo dominuȝ flagellauit, sed corũ furori satisfacere volens, ut vel sic iã mitescerent, ⁊ desinerent velle occidere, cum flagellatuȝ viderent. Fecit ⁊ hoc. At vbi perseuerauerũt, nostis illũ lauisse manus, ⁊ dixisse, quod ipse non fecisset, munduȝ se esse a morte illius. Fecit tamen, sed si reus qꝛ fecit vel inuitus, illi innocentes qui coegerũt vt faceret? Nullo modo. Sed ille dixit in eũ sentẽtiã, ⁊ iussit eũ crucifigi, ⁊ quasi ipse occidit, ⁊ vos o Judei occidistis. Unde occidistis? gladio lingue. Acuistis enim linguas vestras. Et quãdo percussistis: nisi quãdo clamastis: Crucifige crucifige? ℟. Animam meã dilectaȝ tradidi in manus iniquorum, ⁊ facta est mihi hereditas mea sicut leo in sylua: dedit cõtra me voces aduersari⁹ dicẽs: Congregamini, ⁊ properate ad deuorandum illum: posuerunt me i deserto solitudinis, ⁊ luxit super me omnis terra. Quia nõ est inuentus qui me agnosceret ⁊ faceret bene. ℣. Insurrexerũt i me viri absque misericordia, ⁊ non pepercerunt animę meę. Quia. Animam.

In iii. noctur. Antiphona.

Ab insurgentibus in me libera me domine, quia occupauerũt animam meam. ps. Eripe me. de. 31. Ana. Lõge fecisti notos meos a me: traditus sum, ⁊ nõ egrediebar. ps. Dñe deus salutis. 42. Ana. Captabunt in animam iusti, ⁊ sanguinem innocentem condemnabunt. psalm. Deus vltionum. 43. ℣. Locuti sunt aduersum me lingua dolosa. ℟. Et sermonibus odij circundederunt me, ⁊ expugnauerunt me gratis.

De epistola beati Pauli apostoli ad Hebreos. Lectio vii.

Festinemus ingredi i illã requiem, vt ne i idipsuȝ qs icidat icredulitatis exẽplũ. Uiuus est enim sermo dei, ⁊ efficax, ⁊ penetrabilior omni gladio ancipiti, ⁊ pertingens vsqȝ ad diuisionẽ animę ⁊ spiritus, compagum quoqȝ ac medullarum, ⁊ discretor cogitationuȝ, ⁊ intentionum cordis, ⁊ nõ est vlla creatura inuisibilis in conspectu eius. Omnia autẽ nuda ⁊ aperta sunt oculis ei⁹, ad quẽ nobis sermo. Habẽtes ergo põtificẽ magnũ, qui penetrauit celos, Jesum filiũ Dei, teneamus spei nostrę cõfessionẽ. Nõ enim habemus Pontificem, qui non possit cõpati infirmitatibus nostris: tentatũ autẽ per oia pro similitudine absqȝ peccato. ℟. Tradiderunt me i manus impiorũ, ⁊ inter iniquos piecerũt me, ⁊ nõ pepercerũt aię meę: cõgregati sunt aduersum me fortes: Et sicut gigantes steterunt contra me. ℣. Alieni insurrexerunt aduersuȝ me, ⁊ fortes quę sierũt aiam meaȝ. Et. Lc. viii.

Adea

Adeamus ergo cū fiducia ad thronum gratię eius, ut misericordiam consequamur, & gratiam inueniamus i auxilio opportuno. Omnis nanque Pontifex ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur in his quę sūt ad Deum, ut offerat dona & sacrificia pro peccatis. Qui cō dolere possit his, qui ignorāt: & errāt, qm̄ & ipse circundatus est infirmitate. Et propterea debet quemadmodum pro populo, ita etiam & pro semetipso offerre pro peccatis. ℟. Iesū tradidit impius summis principibus sacerdotum & senioribus populi. Petrus autē sequebat eum a longe, vt videret finem. ℣. Adduxerunt autem eum ad Caipham principem sacerdotum, vbi scribę & Pharisęi conuenerant. Petrus. Lectio ix.

Nec quisquā sumit sibi honorem, sed qui vocatur a Deo tanquā Aaron: sic & Christus non semetipsum clarificauit vt Pōtifex fieret: sed qui locutus est ad eum. Filius meus es tu, ego hodie genui te. Quēadmodū & i alio loco dicit, Tu es sacerdos in ęternum ſm ordinem Melchisedech. Qui in diebus carnis suę preces supplicationesq; ad eū qui possit saluum illū facere a morte, cum clamore valido, & lacrymis offerens, exauditus est pro sua reuerētia. Et quidē cū esset filius Dei, didicit ex his, q̄ passus est, obedientiam: & cōsummatus factus est omnibus obtemperantibus sibi causa salutis ęternę: appellatus a Deo pontifex iuxta ordinē Melchisedech ℟. Caligauerunt oculi mei a fletu meo: quia elongatus est a me qui consolabatur me. Videte omnes populi, Si est dolor similis sicut dolor meus. ℣. Omnes qui transitis per viam, attendite, & videte. Si est. Caligauerunt.

Ad Laudes. Antiphona.

Proprio filio suo nō pepercit Deus: sed pro nobis oibus tradidit illū. ps. Miserere. 32. Aña. Anxiatus est super me spiritus meus, i me turbatū est cor meū. ps. Dñe exau. 44. Añ. Ait latro ad latronē. Nos quidē digna factis recipimus hic autē quid fecit? memento mei dñe dum ueneris in regnū tuū. ps. Deus Deus meus. 8. Aña. Cū cōturbata fuerit anima mea dñe, misericordię memor eris. ps. Dñe audiui. 45. Aña. Memento mei dñe dum ueneris in regnum tuum. ps. Laudate dñm de cę. 9. Collocauit me i obscuris. ℣. Sicut mortuos seculi. Ad Bñs. Añ. Posuerunt sup caput eius causam ipsius scriptā. Iesus Nazarenus rex Iudęorū. ℣. Chris factus est. Morte. ps. Miserere. 23. ...cio ut s. R. espice dñe. 184 Ad Vesp. Aña. & psal. pręterite. di

dici dñr sine cãtu Ad M.Aña. Cũ accepisset acetũ dixit: Cõsummatũ est: ꝛ inclinato capite emisit spiritum. ℣. ꝛ alia, vt in.

SABBATHO

Sancto duplex.

Ad Matut. in j. noctur. Aña.

In pace i idipsum dormiam : ꝛ requiescam . psalmus Cũ inuocarem . 61. Aña Habitabit in tabnaculo tuo, requiescet in mõte sancto tuo : Ps. Domine quis habitabit. 4. Aña. Caro mea requiescet in spe. Ps. Conserua me domine 5 ℣. In pace in idipsum. ℟. Dormiam ꝛ requiescam .

De Lamentatione Jeremię prophetę. Lectio prima. Heth.

Misericordię dñi, q: non sumus cõsumpti: q̃a non defecerunt miserationes eius. Heth. Noui diluculo, multa ẽ fides tua. Heth Pars mea dominus: dixit anima mea: ꝓpterea expectabo eũ. Teth Bonus est dñs sperãtibus in eum, animę quęrẽti illũ. Teth. Bonum est prestolari cum silentio salutare Dei. Teth. Bonũ est viro cũ portauerit iugũ ab adolescẽtia sua. Jod. Sedebit solitari⁹, ꝛ tacebit: q: leuauit se super se. Jod Ponet i puluere os suum, si forte sit spes. Jod Dabit percutienti se maxillã: saturabitur opprobrijs: Jerusalẽ Jerusalem. ℟. Sicut ouis ad occisionem ductus est, ꝛ dum male tractaretur, non aperuit os suum: traditus est ad mortem, Ut viuificaret populum suum. ℣. Tradidit in mortem animam suam, ꝛ inter sceleratos reputat⁹ est. Ut viuificaret.

Lectio ij. Aleph.

Quomodo obscuratũ est aurũ, mutatus est color optimus, dispersi sunt lapides sanctuarij in capite omniũ platearũ? Beth. Filij Sion inclyti, ꝛ amicti auro primo, quomodo reputati sunt in vasa testea, opus manuum figuli? Gimel Sed ꝛ lamię nudauerũt mammam lactauerũt catulos suos: filia populi mei crudelis, quasi struthio i deserto. Daleth. Adhesit lingua lactẽtis ad palatũ eius in siti: Paruuli petierunt panem, ꝛ nõ erat qui frãgeret eis. He. Qui vescebantur voluptuose, interierũt i vijs: Qui nutriebantur i croceis, amplexati sunt stercora. Vau. Et maior effecta est iniquitas filię populi mei peccato Sodomorũ: quę subuersa est in momento, ꝛ non ceperunt in ea manus. Jerusalem Jerusalem. ℟. Jerusalem surge: ꝛ exue te vẽstibus iocunditatis: induere cinere, ꝛ cilitio: Quia in te occisus est saluator Israel. ℣. Deduc quasi torrentem lacrymas per

per diem et noctem, et nõ taceat pupilla oculi tui. Quia in te. Incipit oro Iere. pphete. L. iij.

Recordare domine, quid acciderit nobis: intuere, et respice opprobrium nostrũ. Hereditas nostra versa est ad alienos, domus nostrę ad extraneos. Pupili facti sumus absq; patre: matres nostrę quasi viduę. Aquã nostrã pecunia bibimus, lingua nostra precio comparauim⁹. Ceruicibus nři minabamur, lassis non dabat reqes. Aegypto dedim⁹ manũ, et Assyrijs: vt saturaremur pane. Patres nostri peccauerunt, et nõ sunt: et nos iniquitates eorũ portauimus. Serui dñati sunt nostri: non fuit q redimeret de manu eorũ. In animabus nostris afferebamus panẽ nobis, a facie gladij in deserto. Pellis nostra quasi cliban⁹ exusta est: a facie tempestatũ famis. Mulieres in Siõ humiliauerũt, et virgines i ciuitatibus Juda. Jersin. ℟. Lãge quasi virgo plebs mea, vlulate pastores i cinere et cilicio. Q: veniet dies dñi magna: et amara valde. ℣. Accigite vos sacerdotes, et plãgite ministri altaris, aspgite vos cinere. Quia. ℟. Lãge. Jn iij. noctur. Ana. Eleuamini portę eternales, et introibit rex glię. Ps. Domini est terra. 23. Ana. credo videre bona dñi in terra viuentium. Ps. Dñs illuminatio mea. 26. Ana. Dñe abstraxisti ab inferis aiam meã. Ps. Exaltabo. 29. ℣. Tu autẽ domine miserere mei. ℟. Et resuscita me, et retribuam eis. Ex tractatu b. Augustini epi scopi super psalmos. Lec. iiij.

Accedet homo ad cor altum, et exaltabitur Deus. Illi dixerunt, quis nos videbit? Defecerunt scrutantes scrutationes et consilia mala. Accessit homo ad ipsa consilia: passus ẽ se teneri vt hõ. Nõ enĩ teneret nisi homo, aut videret nisi homo: aut cęderet nisi hõ, aut crucifigeret, aut moreret, nisi homo. Accessit ergo homo ad illas omnes passiões, quę i illo nihil valerẽt, nisi esset homo. Sed si ille non esset hõ, nõ liberaretur homo. Accessit hõ ad cor altũ: idest cor secretũ, obijciẽs aspectibus humanis hoiem, seruans intus Deũ, celãs formã Dei, i qua ęqualis est patri: et offerẽs formã serui, qua minor est patre. ℟. Recessit pastor noster, fons aq̃ viuę: ad cuius trãsitũ sol obscuratus est. Nã et ille captus ẽ, qui captiuum tenebat primum hominẽ, hodię portas mortis et seras pariter saluator noster disrupit. ℣. Destruxit quidẽ claustra iferni, et subuertit potẽtias diaboli. Nam et ille. Lectio v.

Quo perduxerũt illas scrutationes suas, quas pscrutantes

tantes defecerũt, vt etiã mor tuo domino, ꝛ sepulto, custodes ponerent ad sepulchrum. Dixerunt enim Pilato. Seductor ille, hoc appellabatur nomine dominus Jesus Christus ad solatium seruorum suorum, quando dicuntur seductores. Ergo illi Pilato, Seductor ille, inquiũt, dixit adhuc viuens: post tres dies resurgam: Jube itaqꝫ custodiri sepulcrũ usqꝫ i diẽ tertiũ, ne forte veniãt discipuli eius, ꝛ furentur eũ: ꝛ dicãt plebi: Surrexit a mortuis. Et erit nouissimus error peior priore. Ait illi Pilatus: Habetis custodiã, ite custodite sicut scitis: Illi autem abeũtes munierũt sepulchrũ signãtes lapidẽ cum custodibus. ℟. O vos oẽs, q trãsitis p viã, attẽdite ꝛ videte, Si est dolor similis sicut dolor meus. ℣. Attendite vniuersi ppli, ꝛ videte dolorem meũ. Si est do. Lectio vj.

Posuerũt custodes milites ad sepulcrũ, cõcussa terra domin⁹ resurrexit: miracula facta sunt talia circa sepulcrũ, vt ipsi milites, q custodes aduenerant, testes fierent, si vellẽt vera nunciare. Sed auaritia illa q captiuauit discipulum comitem Christi, captiuauit ꝛ militẽ custodem sepulcri. Damus, inquiunt, vobis pecuniam, ꝛ dicite quia vobis dormientibus venerunt discipuli eius: ꝛ abstulerunt eum. Vere defecerunt scrutãtes scrutationes. Quid est qd dixisti, o infelix astutia? Tãtum ne deseris lucem consilij, pietatis, ꝛ in profunda versutię demergeris, vt hoc dicas: dicite, quia vobis dormientibus venerunt discipuli eius, ꝛ abstulerunt eum? Dormientes testes adhibes? vere tu ipse obdormisti, qui scrutando talia fecisti. ℟. Ecce quõ moritur iust⁹, ꝛ nemo pcipit corde: ꝛ viri iusti tollũt, ꝛ nemo cõsiderat: a facie iniqtatis sublat⁹ est iustus. Et erit i pace memoria eius. ℣. Tãquã agnus corã tõdẽte se obmutuit: ꝛ nõ aperuit os suum, de angustia ꝛ de iudicio sublat⁹ est. Et erit. Ecce.

In iij. noct. Ana. Deus adiuuat me: ꝛ dñs susceptor est aię meę. Ps. Deus in noie tuo. 10. An. In pace factus ẽ loc⁹ eius. ꝛ i Siõ habitatio eius. Ps. Notus in Judea Deus. 37. Ana. Factus sũ sicut homo sine adiutorio: inter mortuos liber. Ps. Domine deus salutis meę. 42. ℣. In pace factus est locus ei⁹. ℟. Et in Sion habitatio eius. De epistola beati Pauli apostoli ad Hebreos. Lectio vij.

Christ⁹ assistẽs Põtifex futurorũ bonorũ, p amplius ꝛ perfectius tarbernaculũ non manufactum, idest non huius creationis. Neqꝫ per sãguinem hircorum, aut vitulorũ, sed per proprium sanguinem introiuit semel in sancta, ęterna redẽptione inuẽta. Si enim sanguis hir/

bircoꝛū, ꝛ tauroꝛū, ꝛ cinis vitu le aspersus inquinatos sāctifi/cat ad emūdationē carnis: quā to magis sanguis Christi, qui per spiritum sanctū seipsuꝫ ob tulit immaculatum deo, emun dabit conscientiam nostraꝫ ab operibus moꝛtuis, ad seruiēdū Deo viuenti. ℟. Aſtiterunt re ges terrę, ꝛ pꝛincipes conuene runt in vnum, Aduersus domi num, ꝛ aduersus Christum ei⁹. ℣. Quare fremuerunt gentes, ꝛ populi meditati sunt inania. Aduersus. Lectio octaua.

Et ideo noui testamenti mediatoꝛ est: vt moꝛte in tercedēte, in redemptionē eaꝝ pꝛęuaricationum, quę erāt sub pꝛioꝛi testamento, repꝛomissio/nē accipiāt, qui vocati sūt ęter nę hęreditatis. Ubi enim est te stamentum, moꝛs necesse est in/tercedat testatoꝛis. Testamen/tum enim in moꝛtuis confirma tum est: alioquin nondū valet, duꝫ viuit qui testatus est: vnde nec pꝛimū quidem sine sangui/ne dedicatuꝫ est. ℟. Aestima/tuꝫ sum cum descendentibus i lacū. Factus sum sicut homo si ne adiutoꝛio inter moꝛtuos li/ber. ℣. Posuerunt me in lacu inferioꝛi, in tenebꝛosis, ꝛ in vm/bra moꝛtis. Factus. Lec. ix.

Lecto enim omni manda to legis a Moyse vniuer so pplo, accipiēs sanguinē vitu/loꝛū ꝛ bircoꝛ, cū aqua, ꝛ lana coccinea, ꝛ hyssopo, ipsū quoqꝫ librū, ꝛ oēm pplꝫ aspersit dicēs: Hic sanguis testamenti, quod mandauit ad vos deus. Etiā ta bernaculuꝫ, ꝛ oia vasa ministe rij sanguine similiter aspersit. Et oia pene in sanguine mūdā tur ꝫm legem: ꝛ sine sanguinis effusione nō fit remissio. ℟. Se pulto dn̄o signatū est monumē tum, voluentes lapidem ad o/stium monumenti: Ponentes milites, qui custodirent illum. ℣. Accedentes pꝛincipes sacer dotum ad Pilatum petierunt illum. Ponentes. Sepul.

Ad Laudes. Antiphona.

O Moꝛs, ero moꝛs tua, moꝛ sus tuus ero inferne. ps. Miserere. 23. An̄. Plāgent cū quasi vnigenitum, qꝛ innocens dominus occisus est. ps. Iudi/ca me. 29. An̄a. Attendite uni uersi ppl̄i, ꝛ videte doloꝛē meū. ps. Deus deus meus ad te de luce. 8. An̄. A poꝛta inferi erue domine animā meaꝫ. ps. Ego dixi. 29. An̄. O vos omnes, qui transitis per uiam, attendite, ꝛ videte, si est doloꝛ sicut doloꝛ meus. ps. Laudate dominum de cęlis. 9. ℣. Caro mea requie/scet in spe. ℟. Et non dabis sā/ctum tuuꝫ videre coꝛruptionē. Ad Ben̄. An̄a. Mulieres sedē tes ad monumentū lamentabā/tur flentes dn̄ꝫ. ℣. Chꝛistus fa ctus. ꝛ Moꝛtē. Pꝛopter. ps. Miserere mei. 23. Oro. vt sup. ¶ Dictis hoꝛis vt sup. di Mis/sa vt in oꝛdinario: ꝛ facta cōm/munione

munione sacerdotis stetit pro vesp. vi Aña. Hal. hal. hall.
Laudate dominum omnes. 54.
cum Gloria patri. Sicut erat.
et repetitur Aña. Halleluia,
Cap. Hym. et ℣. non dicuntur.
Ad Mag. Aña. Uespere autem
sabbathi, que lucescit in prima
sabbathi, venit Maria Mag/
dalene, et altera Maria videre
sepulcrum, halla. Canticum.
Magnificat. cum Gloria pat.
Sicut. Et repetitur Aña. Ue/
spere autem. Deinde sacerdos
dicit Dñs vobiscum. Oratio.
Spiritum nobis domine
tue charitatis infunde:
vt quos sacramentis paschali/
bus satiasti, tua facias pietate
concordes. Per dominum. in
vnitate eiusdem spiritus sancti.
Deinde Dñs vobiscu. Postea
Diaconus dicit Ite Missa est
halla, halla. ℟. Deo gratias.
hal. halla. ¶ Ad Completorium.
Jube dñe. Benedictio. Noctem
quietam, Lectio. Fres sobrij e/
state. 61. ℣. Adiutorium nrm.
Facta confessione et absolutione dicitur
Conuerte nos deus. ℣. Deus
in adiutorium. Gloria patri.
et amplius non dicitur Laus tibi dñe
rex eterne glorie. sed eius loco
deinceps dicitur Halla. Deinde
sine Aña dicuntur psalmi consueti.
Capit. ℣. et Hym. non dicuntur. Ad
Nunc dimittis, Aña. Uespere
autem sabbathi. vt sup. in vespe.
Oratio. Uisita, qs dñe. In fine
Aña. Regina celi. vt in psalte.

DOMINICA
RESVRRECTIONIS
quod est Pascha. duplex.

Ad Matutinum.
℣. Domine labia mea aperies.
Deus in adiutorium. &c.
Inuitatorium.

Surrexit dominus vere,
Hallelu. Ps. Uenite. fo. I.
Hymni, et Capitul. non dicunt in aliqua horarum
vsque ad vespe. sabbathi in Al
bis, nec versicu. nisi in noctur.
Ad Nocturnum. Antiphona.
Ego sum, qui sum, et consi
lium meum non est cum im
pijs, sed in lege domini volutas
mea est, halla. Ps. Beatus vir
qui non abijt. 2. Aña. Postulaui
patrem meum, halleluia, dedit
mihi gentes, halleluia, in here
ditatem halleluia. Ps. Quare
fremuerunt. 2. Aña. Ego dor/
miui, et somnum cepi, et exurre
xi, quoniam dominus suscepit
me, hallel. hallel. Ps. Domine
quid multiplicati. 2. ℣. Surre
xit dominus de sepulcro, halle
luia. ℟. Qui pro nobis pepen/
dit in ligno, halleluia. Absol.
Exaudi dñe Jesu Christe.
Lectio secundum Marcum. Lect. I.
In illo tempore, Maria
Magdalene, et Maria Ja
cobi,

cobi, et Salome, abeuntes eme runt aromata: vt venientes un gerent Jesum. Et reliqua.

Homilia S. Gregorij Pape.

Audistis, fratres carissimi, quod sancte mulieres que dominum fuerant secute, cu aromatibus ad monumetu venerunt, et ei quem viuente dilexerunt, etiam mortuo studio humanitatis obsequutur. Sed res gesta aliquid in sancta ecclesia signat gerendu. Sic quippe necesse est vt audiamus que facta sunt, quatenus cogitem etiam que nobis sint ex eorum imitatione facienda. Et nos ergo in eum, qui est mortuus, credentes, si odore virtutum referti cum opinione bonorum operum dominum querimus, ad monumentum profecto illius cu aromatibus venimus. Ille autem mulieres angelos vider, que cum aromatibus uenerut: quia uidelicet ille mētes sup nos ciues aspiciunt, que cum virtutum odoribus ad dominum per sancta desideria profi ciscuntur. Tu autem. R. Angelus domini descendit de celo, et accedens reuoluit lapidē: et super eum sedit, et dixit mulieribus. Nolite timere: scio enim quia crucifixum queritis: iam surrexit: venite et videte locum vbi positus erat dominus, alleluia. V. Et introeuntes i monumentum, viderunt iuuenem sedentem in dextris, coop tum stola candida, et obstupuerunt, qui dixit illis. Nolite. V. Gloria patri. Repetitur R. Angelus viii. sicut ad R. Lc. iij.

Notandum vero nobis est quidnam sit, quod in dextris sedere angelus cernitur. Quid nanque per sinistram, nisi vita presens, quid vero per dexterā: nisi perpetua vita designatur? Unde in canticis Canticorum scriptum est: Leua eius sub capite meo, et dextera illius amplexabitur me. Quia ergo redēptor noster iā presentis vite corruptionem transierat, recte angelus, qui nunciare perennem eius uitā venerat, in dextera sedebat: qui stola cādida coopertus apparuit, quia festiuitatis nostre gaudia nunciauit. Candor etenim vestis splendorem nostre denunciat solennitatis. Nostre dicamus, an sue? sed vt fateamur verius, et sue dicam° et nostre. Illa quippe redēptoris nostri resurrectio, et nostra festiuitas fuit, quia nos ad immortalitatem reduxit: et angelorum festiuitas extitit, quia nos reuocando ad celestia eorum numerum impleuit. R.

Cū trāsisset sabbathū Maria Magdalene, et Maria Jacobi et Salome, emerunt aromata: Ut venietes vngerēt Jesū, hal. hal. V. Et valde mane vna sabbathorū veniunt ad monumentum orto iam sole Ut veniētes. Gloria. Ut venientes. Lc. iij.

In sua ergo ac nostra festiuitate angelus i albis vestibus apparuit: q: p̃ nos p resurrectionē dñicā ad superna reducimur, celestis patrię dãna reparantur. Sed quid aduenientes feminas affatur, audiamus: Nolite expauescere: ac si aperte dicat: Paueant illi, qui non amant aduentum supernorũ ciuiũ: pertimescant q carnalibus desiderijs p̃ssi, ad eorũ se societatē pertingere posse desperant: vos autē cur pertimescitis, q̃ vestros ciues videtis? Unde et Matthęus angelũ apparuisse d̃scribēs ait: Erat aspectus eius sicut fulgur, et vestimēta eius sicut nix. In fulgure etenim terror timoris est, in niue autē blandimentū candoris. Post tertiã lec. dr Te Deum.

Ad Laudes. Antiphona.

Angelus autē dñi descendit de celo, et accedēs reuoluit lapidē, et sedebat sup eũ, halle. halle. Ps. Dñs regnauit. cum rel. Aña. Et ecce terremot^9 factus est magnus, angelus enĩ dñi descendit de celo, hallelu. Aña. Erat autem aspectus ei^9 sicut fulgur, vestimenta autem eius sicut nix, halle. hall. Aña. Pre timore autem eius exteriti sunt custodes: et facti sunt velut mortui, hallã. Aña. Respõdens autem angelus dixit mulieribus, Nolite timere: scio enim quod Jesum quęritis, halleluia.

Loco Capli et Hymn. dicitur.

Hęc dies quã fecit dñs, exultem^9, et letemur i ea. Ad Bñs. Aña. Et valde mane vna sabbatho: veniunt ad monumētũ orto iã sole: hall. Oro.

Deus, qui hodierna die p vnigenitũ tuum ęternitatis nobis aditum deuicta morte reserasti: vota nostra, quę preueniendo aspiras, etiam adiuuando prosequere. Per eundē. ℣. Dñs vobiscũ. ℟. Benedicamus dño, halle. hallel. ℟. Deo gratias, hallelu. hallã. Sic dr in Bñd. cum i Ueip. et ad Matutinũ, vsq ad vesp. Sabb. in albis.

¶ Ad Primã, iij. et vj. et ix. post Deus in adiutoriũ. et Gloria pa. dr Hallã. Et non dr ampliũs Laus tibi dñe, rex ęternę glorię. Et sine Hymn. dñr psalmi sicut ad Primã tamen vt in festis: quibus finitis. dr. Hęc dies q̃ fe. Postea Oro, quę ad Primã dr O: ñe De^9 ops, q ad principiũ, vt in Psalterio. Preciosa. cũ rel. et ad Do sol. cap. Si cõsurrexistis cũ Chro. ¶ Ad vesp. Aña. Angel^9 aũt dñi. vt su. cũ rel. de Lau. et ps. Dixit do. 52. cũ rel. In fine ps. In exitu. Sic dr vsque ad vesp. Sabbathi: postea Hęc dies. Ad Mag. Antiph. Et respicientes viderunt reuolutum lapidē: erat quippe magnus valde: halleluia. Oratio. Deus, qui hodierna die per vnigenitum. etc.

¶ Ad Completo. facta prius cõfessione

[illegible] post ℣. Conuerte nos. ℣. Deus in adiutoriũ. Gloria patri. [illegible] psal. consueti, quibus [illegible] dicit̃ Hall', halla, halla. Canticũ. Nunc dimittis ser. [illegible] Hec dies quã fe. ⁊ Orō. Infunde [illegible] ista, quesumus, domine.

¶ Predictum modũ horaꝝ ser[illegible] [illegible] vsq ad vesp. Sab. in Albis.

FERIA II : duplex.

[illegible] Psal. ad [illegible] vt sup. in die Pasche [illegible] Octauã. ℣. Surrexit dominus de sepul/cro, haleluiah. [illegible] Qui pro no/bis pepẽdit in ligno, haleluiah. [illegible] Lucam. Lec. i.

ca.4. IN illo tẽpore: Duo ex di/scipulis Jesu ibant ipsa die in castellũ, quod erat in spa/tio stadiorũ sexaginta ab Jeru/salẽ, nomine Emaus. Et reliq.

[illegible] Gregorii Pape.

AUdistis fratres carissi/mi, quia duobus disci/pulis ambulantibus in via, nõ quidem credentibus, sed tan/tum de se loquentibus, dñs ap/paruit: sed eis speciem quam recognoscerent, non ostendit. Hoc ergo egit foris dñs in ocu/lis corporis, quod apud ipsos agebatur intus in oculis cor/dis. Ipsi nanque apud semetip/sos intus ⁊ amabãt ⁊ dubitabãt: eis autem dñs foris ⁊ presens ad/erat, ⁊ quis esset non ostende/bat. De se igitur loquentibus presentiam exhibuit, sed de se dubitãtibus cognitionis sue spe/cie abscõdit. ℟. Maria Mag/dalene, ⁊ altera Maria ibãt di/luculo ad monumentuꝫ. Jesuꝫ quem queritis, non est hic: sur/rexit, sicut locutus est: precedet vos in Galileam: ibi eũ videbi/tis, haleluiah: haleluiah. ℣. Et valde mane vna sabbatorum veniunt ad monumentum orto iam sole: ⁊ introeũtes viderũt iuuenem sedentem in dextris, qui dixit illis. Jesuꝫ. Lectio ij.

VErba quidem contulit, du/ritiam intellectus incre/puit, scripture sacre mysteria, q̃ de ipso erant, aperuit: ⁊ tamen quia adhuc in eorum cordibus peregrinus erat a fide, ire se lõ/gius finxit. Fingere nãque com/ponere dicimus: vnde ⁊ com/positores luti figulos vocamus. Nihil ergo simplex veritas per duplicitatem fecit, sed talem eis se exibuit in corpore, qua/lis apud illos erat in mente. Probandi autem erant, si hi qui eum etsi necdum vt deũ dilige/rent, saltem vt peregrinũ ama/re potuissent. ℟. Surrexit pa/stor bonus, qui aiam suaꝫ po/suit pro ouibus suis, ⁊ pro grege suo mori dignatus est, Halla, halla, halla. ℣. Etenim Pa/scha nostrũ immolat⁹ est Chri/stus. Hal. Gloria. Hall. Lec. iij.

SEd qa esse extranei a cha/ritate nõ poterant hi cũ quibus veritas gradiebat̃, euꝫ ad hospitium quasi peregrinũ vocant. Cur autẽ dicimus, vo/cant

cūt, cū illic scriptum sit, ⁊ coegerunt eum? Ex quo nimirum exemplo colligitur: quia peregrini ad hospitium non solum inuitandi sunt: sed etiam trahendi. Mensam igitur ponūt: ⁊ panes, cibosque offerunt: ⁊ Deum quem in scripturę sacrę expositione non cognouerant, in panis fractione cognoscunt. Audiendo ergo pręcepta Dei, illuminati non sunt, faciendo illuminati sunt: quia scriptum est: Non auditores legis iusti sunt apud Deū: sed factores legis iustificabuntur. Qui ergo vult audita intelligere, festinet ea, q̄ iā audire potuit opere implere. Ecce dn̄s non est cognitus dū loqueretur, ⁊ digna tus est cognosci dum pascitur.

Ad B. Añ. Jesus iunxit se discipulis suis in via, ⁊ ibat cū illis: oculi autē eorū tenebantur ne eū agnoscerēt: ⁊ increpauit eos dicēs: O stulti ⁊ tardi corde ad credendū in his, q̄ locuti sunt prophetę, Hal. Oro.

Deus, qui solennitate Paschali, mūdo remedia contulisti: populū tuū, q̄sumus, celesti dono prosequere: vt ⁊ perfectam libertatem cōsequi mereatur, ⁊ ad vitā proficiat sempiternam. Per dominum nostrum Jesum Christum filiū.

Ad Magnificat. Antiphona. Qui sunt hi sermones, quos cōfertis adinuicem ambulātes, ⁊ estis tristes? Halelu. Oro vt su.

FERIA III. Duplex.

℣. Surrexit dn̄s vere, Halelu. ℟. Et apparuit Simoni hale. Lcō j. euāg. sm Lucam. Lec. j. c. 24

In illo tempore: Stetit Jesus in medio discipulorū suorum, ⁊ dixit eis: Pax vobis: ego sum, nolite timere. Et rel. Homilia Sācti Ambrosij epi.

Mirū quomodo se natura corporea p impenetrabile corpus infuderit inuisibili auditu, visibili conspectu, tangi facilis, difficilis ęstimari. Denique conturbati discipuli ęstimabāt se spiritum videre. Et ideo dn̄s vt speciē nobis resurrectionis ostenderet, Palpate, inquit, ⁊ videte: quia spūs carnē ⁊ ossa nō habet, sicut me videtis habere. Nō ergo per incorporeā naturam: sed per resurrectionis corporeę qualitatē imperuia vsu clausa penetrauit. Nā qđ tangitur, corpus est: quod palpatur, corpus est. ℟. Uirtute magna reddebāt apostoli Testimoniū resurrectiōis Jesu Christi dn̄i nostri, halelu. halelu iah. ℣. Repleti qdē spiritu sancto loquebantur cū fiducia verbū Dei. Testi. Lec. ij.

In corpore autē resurgemus. Seminatur enī corpus animale: surgit corpus spirituale: sed illud subtilius, hoc crassius, vtpote adhuc terrenę labis qualitate cōcretū. Nā quomodo nō corpus, in quo manebāt insignia vulnerū, vestigia cicatricū,

catricū,q̄ dn̄s palpādā obtulit? In quo nō solū fidē firmat: sed etiā deuotionē acuit,quod vulnera suscepta pro nobis celo inferre maluit,abolere noluit, vt deo patri nostrę pcia libertatis ostenderet. Tales sibi pater ad dexteram locat, trophęum nostrę salutis amplectēs: tales illic martyres nobis cicatricis suę corona mōstrauit. ℟. De ore prudētis procedit mel,haleluiah,dulcedo mellis ē sub lingua eius,haleluiah. Fauus distillans labia eius, haleluiah, haleluiah. ℣. Sapiētia requiescit in corde eius,⁊ prudētia in sermone oris illius. Fauus. Gloria. Fauus. Lectio iij.

Et qm̄ sermo huc noster vsq3 euasit,consideremus qua gratia sm̄ Johannem crediderint apostoli, qui gauisi sunt:sm̄ Lucam quasi incredu li redarguantur : ibi spiritum sanctum acceperint,hic sedere in ciuitate iubeantur: quoadusque induantur virtute ex alto. Et videtur mihi quasi Apostolus maiora ⁊ altiora tetigisse, hic sequentia: ⁊ humanis proxima:hic historico vsus circuitu:ille compendio:quia ⁊ de illo dubitari non potest,qui testimoniu3 perhibet de ijs,quibus ipse interfuit,⁊ verum est testimonium eius : ⁊ ab hoc quoq3 q euāgelista esse meruit,vel negligētię,vel mēdaciȳ suspicionē equū est propulsari. Et ideo verum putamus vtrunq3, nō sententiarum varietate, nec personarum diuersitate distinctum. Nam etsi primo Lucas eos nō credidisse dicat, postea tamen credidisse demōstrat:⁊,si prima consideremus,cōtraria sunt : si sequentia,certum est cōuenire.

Ad Benedictus. Antiphona. Stetit Jesus in medio discipulorum suorum,⁊ dixit eis:Pax vobis,haleluiah:hal. Oratio.

Deus : qui ecclesiam tua3 nouo semper fetu multiplicas:concede famulis tuis:vt sacramentū viuendo teneant, quod fide perceperunt. Per d.

Ad Mag. An. Uidete manus meas,⁊ pedes meos:quia ego ipse sum,hale.halelu. Oro.vt su.

FERIA QVARTA.

℣. Gauisi sunt discipuli, hale. ℟. Uiso domino,haleluiah.

Lcō s.euāg.sm̄ Johannē. Le.j.

In illo tempore: Manifestauit se iterum Jesus discipulis suis ad mare Tiberiadis : manifestauit autem sic. Erant simul Simon Petrus, ⁊ Thomas: qui dicitur Dydimus. Et reliqua. c.21.

Homilia S. Gregorij Papę.

Lectio sancti euangelij, q̄ modo i vr̄is aurib⁹ lecta est, fratres charissimi, q̄stione animū pulsat,sed pulsatiōe sua vim discretionis indicat.Queri etenim potest, cur Petrus:q piscator ante cōuersione3 fuit: post ɔuersionē ad piscationē re

dijt? Et cũ veritas dicat, Nemo mittēs manū suaȝ ad aratrū: ⁊ aspiciens retro, aptus est regno dei: cur repetijt qđ religt? Sed si virtus discretionis inspicit, citius videtur: quia nimirū negocium, quod ante conuersionem sine peccato extitit, hoc etiam post conuersionem repetere culpa non fuit. ℟. Ecce vicit Leo de tribu Juda, radix Dauid, aperire librum ⁊ soluere septem signacula eius. Halleluiah, haleluiah, haleluiah. ℣. Dignus est agnus, qui occisus est accipere virtutem, ⁊ diuinitatez, ⁊ sapientiam, ⁊ fortitudinem, ⁊ honorem, ⁊ gloriam, ⁊ benedictionem. Halla. Lec. ij.

Nam piscatorem Petruȝ, Matthęū vero Telonearium scimus: ⁊ post conuersionem suam ad piscationem Petrus redijt, Matthęus vero ad telonei negocium non resedit. Quia aliud est victum p piscationē quęrere, aliud telonei lucris pecunias augere. Sūt eniȝ pleraqȝ negocia, quę sine peccato exhiberi: aut vix, aut nullatenus possunt. Quę ergo ad peccatum implicāt, ad hęc necesse est vt post cōuersionē aīus non recurrat. ℟. Ego suȝ vitis vera: ⁊ vos palmites. Qui manet in me, ⁊ ego in eo, hic fert fructum multum, haleluiah, haleluiah. ℣. Sicut dilexit me pater, ⁊ ego dilexi me vos. Qui G lo. Qui. Lectio tertia.

Queri etiaȝ potest: cur, discipulis in mari laborātibus post resurrectionem suaȝ dñs in litore stetit: qui ante resurrectionem suam coram discipulis in fluctibus maris ambulauit? Cuius rei ratio festine cognoscitur: si ipsa, quę tunc inerat, causa pensetur. Quid etenim mare, nisi pręsens seculum designat? quod se casuum tumultibus, ⁊ vndis vitę corruptibilis illidit? Quid per soliditatem litoris, nisi illa perpetuitas quietis ęternę figuratur? Q: igitur discipuli adhuc fluctibus mortalis vitę inerant, in mari laborabant. Quia autem redēptor noster iam corruptionē carnis excesserat, post resurrectionez suaȝ in litore stabat. Ad Benedictus. Antiphona. Mittite in dexterā nauigij rete, ⁊ inuenietis, hal. Oratio.

Deus qui nos resurrectionis dñicę annua solennitate lętificas: cōcede propitius: vt per temporalia festa quę agimus, peruenire ad gaudia ęterna mereamur. Per eundem. Ad Mag. Aña. Dixit Jesus discipulis suis: Afferte de piscibus, quos prehendidistis nūc. Ascendit autē Simō Petrus: ⁊ traxit rete in terram plenum magnis piscibus, haleluiah.

FERIA QVINTA.

℣. Surrexit dominus de sepulcro, haleluiah. ℟. Qui pro nobis pepēdit i ligno, haleluiah.

Lectio

Lcō s.euāg.sm Johannē. Lc.i.

c.20. In illo tēpore, Maria sta/bat ad monumentū foris plorans. Dum ergo fleret incli/nauit se, ꝛ prospexit in monu/mentum, ꝛ vidit duos angelos in albis sedentes. Et reliqua.

Homilia S. Gregorij Papę.

Maria Magdalene, q̄ fue rat in ciuitate peccatrix, amando veritatem lauit lacry mis maculas criminis, ꝛ vox ve ritatis impletur qua dicitur. Dimissa sūt ei peccata multa, qm̄ dilexit multuʒ. Quę enim prius frigida peccando reman serat, postmodum amando for/titer, ardebat. Nā postquā ve/nit ad monumentū, ibiq; corpꝰ dn̄icū nō inuenit, sublatū credi dit, atq; discipulis nunciauit: qui venientes viderunt, atq; ita esse, vt mulier dixerat, credide runt: ꝛ de eis protinus scriptū est. Abierunt ergo discipuli ad semetipsos, ac deinde subiun/gitur, Maria autem stabat ad monumētum foris plorans. ℟. Tulerunt dominum meum, ꝛ nescio vbi posuerunt eum. Di/cunt ei angeli: Mulier qd plo/ras? surrexit sicut dixit. Prece/cedet vos in Galilęam: ibi eū videbitis, baleluiah, balla. ℣. Cum ergo fleret inclinauit se, ꝛ pspexit in monumētū, ꝛ vidit duos angelos in albis sedentes, qui dicūt ei. Prece. Lectio ij.

Qua in re pensandū est, hu ius mulieris mentē quā/ta vis amoris accenderat: quę a monumento dn̄i, etiam discı/pulis recedentibus, non recede bat. Exquirebat enim, queʒ nō inueniebat: flebat inquirendo, ꝛ amoris eius igne succensa, e/ius quem ablatuʒ credidit, ar/debat desiderio. Unde conti/git, vt euʒ tunc sola videret, q̄ remanserat, vt quęreret: quia nimirū virtus boni operis per/seuerantia est, ꝛ voce veritatis dicitur: Qui autem perseuera/uerit vsque in finem, hic saluus erit. ℟. Congratulamini mi/hi oēs qui diligitis dn̄ʒ: quia quem quęrebā, apparuit mihi. Et duʒ flerem ad monumentū, vidi dn̄m, balelu. baleluiah. ℣. Recedentibus discipulis non recedebam: ꝛ amoris eius igne succensa ardebā desiderio. Et. Gloria. Et. Lectio tertia.

Maria ergo cum fleret, in clinauit se, ꝛ pspexit in monumentū. Certe iam monu/mentū vacuū viderat, iam su/blatū dn̄m nunciauerat. Quid est quod se iterū inclinat, iterū videre desiderat? Sed amanti semel aspexisse nō sufficit: quia vis amoris intētionē multiplicat inquisitionis. Quęsiuit ergo priꝰ, ꝛ minime inuenit: perseuerauit vt quęreret, vnde ꝛ contigit vt inueniret: actūq; est, vt deside/ria dilata crescerent, ꝛ crescen tia caperent quod inuenissent.

Ad Benedictus. Antiphona.

Maria stabat ad monumētum

 plorans.

plorās, ꝛ vidit duos angelos in albis sedētes, ꝛ sudariū qd̄ fuerat sup̄ caput Jesu, hale. Oro.

Deus, q diuersitatē gētiū in cōfessione tui nominis adunasti: da, vt renatis fonte baptismatis, vna sit fides mentiū, ꝛ pietas actionum. Per dn̄m.

Ad Mag. Añ. Tulerunt dn̄m meū: ꝛ nescio vbi posuerūt eū: si tu sustulisti eū, dicito mihi, haleluiah, ꝛ ego eum tollam, hal.

FERIA SEXTA.

℣. Surrexit dn̄s vere, Halelu. ℟. Et apparuit Simoni, hal.

Lcō j. euāg. fm̄ Matheū. L. j.

C.28. In illo tēpore. Undecim discipuli abierūt in Galileam, in montem vbi constituerat illis Jesus. Et reliqua.

Homilia s. Hieronymi presby.

Post resurrectionem Jesus in monte Galileę conspicitur: ibiq; adoratur: licet quidam dubitarunt: ꝛ dubitatio eorum nostram augeat fidem. Tunc manifestius ostēdit Thome ꝛ latus lancea vulneratū, ꝛ manus fixas demonstrat clauis. Accedens Jesus locutus est eis dicēs: Data est mihi oīs potestas in cęlo ꝛ in terra. Illi potestas data est, qui paulo ante crucifixus: qui sepultus in tumulo: qui mortuus iacuerat: qui postea resurrexit. In cęlo autem ꝛ in terra potestas data est: vt qui ante regnabat in cęlo: per fidē credentiū regnet ꝛ in terris. ℟. Surgens Jesus dn̄s noster, ꝛ stās i medio discipulorum suorum dixit. Pax vobis, haleluiah: gauisi sunt discipuli viso dn̄o, halelu. ℣. Una ergo sabbathorum, cum fores essent clausę, vbi erant discipuli congregati, venit Jesus, ꝛ stetit in medio eorum, ꝛ dixit. Pax vobis. Lectio ij.

Euntes aūt docete oēs gētes, baptizātes eos i noīe p̄ris, ꝛ filij, ꝛ sp̄ūs sctī. Primum docēt oēs gētes, deinde doctas intingunt aqua. Non enim potest fieri, vt corpus baptismi recipiat sacramentum, nisi ante anima fidei susceperit veritatē. Baptizant aūt in noīe p̄ris, ꝛ filij, ꝛ spiritus sancti: vt quorū vna est diuinitas, vna sit largitio: nomenq; Trinitatis vnus Deus est. ℟. Expurgate vetus fermentū, vt sitis noua conspersio, etenim pascha nostrū immolatus est Chūs: Itaq; epulemur in dn̄o. Hale. ℣. Mortuus est p̄ter delicta nr̄a, ꝛ resurrexit p̄pter iustificationē nostrā. Itaq;. Gloria. Hale. L. iij.

Docētes eos seruare oīa, quęcunq; mādaui vobis. Ordo p̄cipuus: iussit apostolis, vt primū docerent oēs gentes: deinde fidei itingerēt sacramēto: ꝛ post fidē, ac baptisma, quę essent obseruāda p̄ciperent. Ac ne putemus leuia esse quę iussa sūt, ꝛ pauca, addidit: Omnia quęcunq; mādaui vobis: vt quicūq; crediderint, q in Trinitate

nitate fuerint baptizati: omnia faciant, que precepta sunt. Ecce ego vobiscum sum vsque ad consummationem seculi. Qui vsque ad consummationem seculi cum discipulis se futurum esse promittit, et illos ostendit semper esse victuros, et se nunquam a credentibus recessurum. Ad Ben. Ana. Undecim discipuli in Galilea videntes dominum adorauerunt, halleluiah. Oro.

OMnipotens, sempiterne Deus: qui paschale sacramentum in reconciliationis humane federe contulisti: da mentibus nostris: vt quod professione celebramus, imitemur effectu. Per dominum nostrum. Ad Mag. Ana. Data est mihi omnis potestas in celo, et in terra, halleluiah.

SABBATHO

In Albis.

V. Gauisi sunt discipuli, halle. R. Uiso domino, halleluiah. Lec. s. euang. sm Johannem. Lec. j.

c. 20. IN illo tempore: Una sabbathi Maria Magdalene venit mane, cum adhuc tenebre essent, ad monumentum. Et re. Homilia S. Gregorij Pape.

LEctio sancti euangelij, quam modo fratres audistis, valde in superficie historica, est aperta: sed eius nobis sunt mysteria sub breuitate requirenda. Maria Magdalene, cum adhuc tenebre essent, venit ad monumentum. Iuxta historiam notatur hora, iuxta intellectum vero mysticum, requirentis signatur intelligentia. Maria enim auctorem omnium: quem carne viderat mortuum, querebat in monumento: et quia hunc minime inuenit, furatum credidit. Adhuc ergo erant tenebre quando venit ad monumentum. Cucurrit ergo citius, discipulisque nunciauit: sed illi pre ceteris cucurrerunt, qui pre ceteris amauerunt, videlicet Petrus et Johannes. R. Christus resurgens ex mortuis iam non moritur, mors illi vltra non dominabitur: quod enim mortuus est, peccato mortuus est semel: Quod autem viuit, viuit Deo, hale. halelu. V. Mortuus est semel propter delicta nostra: et resurrexit propter iustificationem nostram. Quod. Lec. ij.

CUrrebant autem duo simul: sed Johannes precucurrit citius Petro, et venit prior ad monumentum, et ingredi non presumpsit. Uenit ergo posterior Petrus, et intrauit. Quid fratres: quid cursus iste significat? Nunquid hec tam subtilis euangeliste descriptio a mysterijs vacare credenda est? minime. Neque enim se Johannes, et preisse: et non intrasse diceret, si in ipsa sua trepidatione mysterium aliquod defuisse credidisset. Quid ergo per Johannem, nisi synagoga? quid per Petrum, nisi Ecclesia designatur? R. Isti sunt agni nouelli, qui annunciauerunt, halleluiah, mo-

 do

do venerunt ad fontes. Repleti sunt claritate, hale. hale. ℣. In ↄspectu agni, amicti sunt stolis albis, ⁊ palme in manibꝰ eorū. Repleti. ℟ lo. Repleti. Lec. iij.

Nec mirū esse videatur, ꝙ per iuniorem synagoga, per seniorem vero Ecclesia signari perhibetur: quia etsi ad Dei cultum prior est synagoga quam Ecclesia Gentium, ad vsum tamen seculi prior est multitudo Gentium, quā synagoga, Paulo attestante: qui ait: Quia nō prius quod spirituale est, sed quod animale. Per seniorem ergo Petruȝ significat Ecclesia Gentium: per iuniorē vero Johanneȝ synagoga Judeorum. Currunt ambo simul: quia ab ortus sui tempore vsqȝ ad occasuȝ pari ⁊ cōmuni via, etsi non pari ⁊ cōmuni sensu gētilitas cuȝ synagoga cucurrit. Venit synagoga prior ad monumentū, sed minime intrauit, quia legis quidem mandata percepit, prophetias de incarnatione ac passione dñica audiuit, sed credere in mortuū noluit.

Ad Bñs. Ana. Currebāt duo simul, ⁊ ille aliꝰ discipulus ꝓcucurrit citiꝰ Petro, ⁊ venit prior ad monumentū, hale. Oratio.

Concede, q̄ sumꝰ, omnipotēs Deꝰ: vt qui festa paschalia venerando egimus, per hec ↄtingere ad gaudia eterna mereamur. Per dñm nostrum.

Ad vesperas [illegible]

Ana. Haleluiah, haleluiah, haleluiah. Ps. Benedictus. 59. cum reliq. [illegible] Cap.

Charissimi, oē quod natuȝ est ex Deo vincit mundū: ⁊ hec est victoria, q̄ vincit mundum, fides nostra. Hymnus.

Ad cenam agni prouidi. 200. [illegible] hymni [illegible] cū versu. Gloria tibi dñe, Qui surrexisti a mortuis ⁊c.

℣. Mane nobiscum dñe, halle. ℟. Quoniā aduesperascit, hal.

Ad Mag. Ana. Cum esset sero die illa, vna sabbathorū, ⁊ fores essent clause: vbi erant discipuli congregati in vnum, stetit Jesus in medio ⁊ dixit eis, Pax vobis, haleluiah. Oratio.

Presta, q̄sumus, oīpotens Deus: vt q paschalia festa peregimus, hec te largiente moribus ⁊ vita teneamus. Per do. ℣. Benedicamus domino. [illegible] dicitur [illegible]. Halelu.

¶ Completoriū dicitur [illegible] omnibus [illegible] Miserere, [illegible] Hall. hall. hal. [illegible] Salua nos. addi[illegible] Hale. [illegible] ad [illegible] Hale. [illegible] Compl. [illegible] Hal. [illegible] dupli [illegible] in ꝓsa, dicitur semel.

DOMINICA in Albis.

Inoctava. Pasche officium fit dupl: Ad Mat. Inuit. Surrexit dñs vere, Halla. Ps. Venite. Hym. Rex sempiterne. 299. vt i ij. fer. In j. noct. Ana. Haleluiah, Lapis reuolutus est, hale. ab ostio monumenti, haleluiah, halelu. psalmi de Dn̄ica ut in Psalte. fol. 2. qui dicuntur in quolibet nocturno sub una Antiphona. ℣. Surrexit domin⁹ de sepulcro, Haleluiah. ℟. Qui pro nobis pependit in ligno, haleluiah. [illegible] Apostoli ad C[illegible].

SI cōsurrexistis cuȝ Christo, que sursum sunt querite, ubi Christus est in dextera Dei sedens: que sursuȝ sunt sapite, non que super terrā. Mortui enim estis, ꝛ uita uestra abscōdita est cū Christo in Deo. Cum autem Christus apparuerit uita uestra, tunc ꝛ uos apparebitis cuȝ ipso in gloria. Mortificate ergo membra uestra, que sunt super terraȝ, fornicationem, immunditiam, libidinem, concupiscentiam malam, ꝛ auaritiam, que est idolorū seruitus. Propter que uenit ira Dei super filios incredulitatis, in quibus ꝛ uos ambulastis aliqñ, cum uiueretis in illis. ℟. Angelus dñi descendit de celo, ꝛ accedēs reuoluit lapidem, ꝛ super eum sedit, ꝛ dixit mulieribus: Nolite timere: scio enim qꝛ crucifixuȝ queritis: iaȝ surrexit, uenite, ꝛ uidete locuȝ ubi positus erat dominus, Halelu. ℣. Et introeuntes in monumentū uiderunt iuuenem sedentem a dextris coopertū stola candida, ꝛ obstupuerunt: qui dixit illis. Nolite. Lectio ij.

NUnc autē deponite ꝛ uos oia, iram, indignationeȝ, malitia, blasphemiā, turpē sermonem de ore uestro. Nolite mentiri inuicem: expoliantes uos ueterem hominem cū actibus suis, ꝛ induentes nouum, eum qui⁹ renouatur in agnitionē Dei ſm imaginem eius, qui creauit illum, ubi non est masculus ꝛ femina, Gentilis ꝛ Iudeus, circuncisio ꝛ preputium, Barbarus ꝛ Scytha, seruus ꝛ liber, sed oia ꝛ in omnib⁹ Christus. Induite uos ergo sicut electi Dei, sancti ꝛ dilecti, uiscera misericordie, benignitatē, humilitatē, modestiā, patiētiam, supportantes inuicē, ꝛ donātes uobismetipsis, siquis aduersus aliquē habet querelā. Sicut ꝛ dñs donauit uobis, ita ꝛ uos. ℟. Angelus dñi locutus est mulieribus dicens: Quem queritis? an Iesuȝ queritis? iā surrexit, Venite, ꝛ uidete, halelu. halelu. ℣. Iesum queritis Nazarenum crucifixum? surrexit, non est hic. Venite. Lectio iij.

SUper oia aūt hec charitatē habete, qd est uinculū pfectionis, ꝛ pax Christi exul-

tet in cordibus vestris, in qua et vocati estis in vno corpore: et grati estote. Verbum Christi habitet in vobis abundanter, in omni sapientia docentes, et commonentes vosmetipsos in psalmis, et hymnis, et canticis spiritualibus, in gratia cantãtes in cordibus vestris Deo. Omne quodcunque facitis in verbo, aut in opere, oia in nomine dñi nri Jesu Christi facite, gratias agẽtes Deo, et patri per ipsum. ℟. Dũ trãsisset. 192. et reliqua ꝑ ia ꝓcedẽtis hebdę dicant ꝑ ordinẽ vt notant in sequen. lectio. Ju ij. noct. Aña. Halel. quem quęris. etc. psalo. Cõserua. 5. cũ rel. vt su. in psal. ℣. Surrexit dñs vere, halelui. ℟. Et apparuit Simoni, hale. Sermo s. Augustini epi. Lc. iiij.

Paschalis solẽnitas hodierna festiuitate concluditur, et ideo hodie neophytorũ habitꝰ cõmutatur, ita tamẽ vt. cãdor: q habitu deponit, semp i corde teneat. In qua qdẽ primũ nobis agẽdũ est, vt qa paschales dies sunt, id est idulgẽtię ac remissionis, ita a nobis sanctorũ dierũ festiuitas agat, vt relaxatione corporũ puritas nõ obscuret: sed potius abstinẽtes ab oi luxu, ebrietate, lasciuia, demus operã sobrię remissioni, ac sanctę sinceritati: vt qđ mõ corporali abstinẽtia nõ acqrimus, mentium puritate quęramus. ℟. Maria Mag. 193. Lect. v.

Ad omnes quidẽ pertinet sermo, quos cura nostra complectitur: veruntamẽ, hodie terminata sacramẽtorũ solennitate vos alloquimur nouella germina sanctitatis, regenerata ex aqua et Spiritu sãcto: germen piũ, examen nouellum, flos nostri honoris, et fructus laboris: gaudiũ et corona mea: oẽs qui statis in dño, apostolicis verbis vos alloquor: Ecce nox ꝓcessit, dies autẽ appropinquauit. Abycite opera tenebrarũ, et induite vos arma lucis, sicut in die honeste ambulemus. Non in cõmessationibus et ebrietatibus, nõ in cubilibus et impudicitijs, non in contẽtione, et ęmulatione: sed induimini dñm Jesum Christũ. ℟. Surrexit pastor. 193. Lectio vi.

Habemus, inquit, certiorẽ ꝓpheticũ sermonem, cui bene facitis intẽdẽtes, tanq̃ lucernę lucẽti in obscuro loco, donec dies lucescat, et lucifer oriatur i cordibꝰ vris. Sint ergo lũbi vri accincti, et lucernę ardẽtes i manibꝰ vris: et vos similes hoibꝰ expectãtibꝰ dñm suũ, qñ reuertat a nuptijs. Ecce dies aduenĩũt in qbꝰ dñs dicit: Pusillũ, inquit, et nõ videbitis me: et iterum pusillum, et videbitis me. Hęc est hora, de qua dixit: Vos tristes eritis, seculũ autẽ gaudebit, id est vita ista tẽtationibꝰ plena, in qua pegrinamur ab eo. Sed iterũ, inquit, videbo vos,

vos & gaudebit cor vestrum, & gaudium vestrum nemo tollet a vobis. R. Uirtute magna. 193. In iii. noc. An. Hall. noli flere. Ps. Celi enarrant. 7. cum rel. ut in Psalt. V. Gavisi sunt discipuli halleluiah. R. Viso dno, hall. Lco s. evag. sm Johan. C. xx.

In illo tempore: Cum esset sero die illa una sabbathorum, & fores essent clause, ubi erant discipuli congregati pp metum Judeorum, venit Jesus & stetit in medio, & dixit eis: Pax vobis. Et reliqua.

Homilia S. Gregorii Pape.

Prima lectionis hui⁹ euangelice questio animum pulsat, quomodo post resurrectionem corpus Dominicum verum fuit, quod clausis ianuis ad discipulos ingredi potuit? Sed sciendum nobis est, q divina operatio, si ratione coprehenditur: non est admirabilis: nec fides habet meritum, cui humana ratio prebet experimentum. Sed hec ipsa Redemptoris nostri opera: que ex semetipsis coprehedi nequaq possunt, ex eius operatione pensanda sunt, ut rebus mirabilibus fidem prebeant facta mirabiliora. Illud enim corpus dni intravit ad discipulos clausis ianuis: quod videlicet ad humanos oculos per nativitatem suam clauso exiit utero Virginis. Quid ergo mirum, si clausis ianuis post resurrectionem suam in eternum iam victurus intravit, q moriturus veniens, non aperto virginis utero exiit? R. De ore pru. 194. V. viij.

Sed quia ad illud corpus quod videri poterat fides intuentium dubitabat, ostendit eis protinus manus, & latus: palpandam carnem prebuit, quam clausis ianuis introduxit. Qua in re duo mira, & iuxta humanam rationem sibi valde contraria ostendit: dum post resurrectionem suam corpus suum incorruptibile, & tamen palpabile demostrauit. Nam & corrumpi necesse est, quod palpatur: & palpari non potest qd no corrupitur. Sed miro modo atq inestimabili Redeptor noster & incorruptibile post resurrectione, & palpabile corpus exhibuit, ut mostrado incorruptibile, invitaret ad premium, & prebedo palpabile, firmaret ad fidem. Et incorruptibile se ergo, & palpabile demostrauit: ut pfecto esse post resurrectione ostenderet corpus suu, & einsde nature, & alterius glorie. R. Surges Jesus. 195. ut in fe. ij. C. xx.

Pax vobis. Sicut misit me pr, & ego mitto vos. Idest sicut misit me p Deus Deu, & ego mitto vos homo hoies. Pr filiu misit, q hunc pro redeptione generis humani icarnari costituit. Que videlicet in mudu venire ad passione voluit: sed tame amauit eu, que ad passione misit. Electos vero aplos dns

non

non ad mundi gaudia, sed sicut ipse missus est, ad passiones in mundū mittit. Quia ergo, & filius amatur a patre, & tamen ad passionem mittitur: ita & discipuli a domino amantur, qui tamen ad passionez mittunt in mundum. Itaq; recte dicitur: Sicut misit me pater & ego mit to vos. Idest ea vos charitate diligo, cū inter scandala persecutorum mitto, qua me charitate pater diligit, quem venire ad tolerandas passiones fecit. Ad Laudes Añ. Halelu. ps. Dñs regna. 8. cū rel. ps. & Añ. de psal. Cap. Carissimi, oč. 196. Hym. Aurora lucis. 200. vt in festa fer. ℣. In resurrectiōe tua Chre, hale. ℟. Celi & terra letentur, hale. Ad Bñs. Añ. Cum esset sero. 199. vt supra in vespe. Oro vt sup. Ad j. Añ. Halleluiah, haleluiah, halelu. ps. Deus in nomine tuo. Beati immaculati. Retribue. & Quicunq;. Cap. Regi seculorum. ℟. bre. Christe fili Dei viui, miserere nobis, Halelu. halelu. ℣. Qui surrexisti a mortuis. Halelu. halelu. Gloria patri. ℣. Exurge Christe adiuua nos haleluiah. ℟. Et libera nos propter nomen tuum, haleluiah. & sic dīr ℟. bre. vsq; ad Ascens. & qn̄ non est duplex: dīr preces de Dñica, vt i Psalterio. Oro. Omnīs Deus omnipotens. Ad Absol Cap. Si cōsurrexistis cum Chro.. vt in Psalt. 13.

Ad iij. & alias horas. Añ. Hale. hal. hal. hall. Cap. Carissimi. omne. 196. ℟. b. Surrexit dñs de sepulcro, Hal. hal. ℣. Qui p nobis pependit in ligno. Hale. haleluia. Gloria. Surrexit dñs. ℣. Surrexit dñs vere, halelu. ℟. Et apparuit Simoni, hale. Ad Sextam. Capitulum.

Quis est autem: qui vincit mundum, nisi qui credit quoniam Jesus est filius Dei: hic est, qui venit per aquam & sanguinem Jesus Christus, non in aqua soluz, sed in aqua & sanguine. ℟. Surrexit dominus vere, Haleluiah, haleluiah. ℣. Et apparuit Simoni. Halelu: Gloria. Surrexit. ℣. Gauisi sunt discipuli, haleluiah. ℟. Viso domino, haleluiah. I. Jo. 5.

Ad Nonam. Capitulum.

Si testimonium hominuz acciipimus, testimoniuz Dei maius est: qm̄ hoc est testimoniū dei, quod maius est: qa testificatus est de filio suo: Qui credit i filiū dei, habet testimonium dei in se. ℟. Gauisi sunt discipuli, Hale. hale. ℣. Viso dño. Hal. Gloria. ℣. Mane nobiscū dñe, hale. ℟. Qm̄ aduesperascit, hale. Ad Vesp. Añ. Hale. ps. Dixit dominus. 52. cuz reliq. de dñica, qm̄ sub vna tantū Añā dīr. Cap. Carissimi oč. 196. Hym. Ad cenā. 200. ℣. Mane nobiscuz dñe: halelu. ℟. Qm̄ aduesperascit, halelu. Ad Mag. Añ. Post dies octo

ianuis

ianuis clausis ingressus dñs dixit eis, Pax vobis, halla. halla.
Pro. [R] 2gsta qs. 196. Hym. [V].
& R. bre. huius dominicę dicuntur vsque ad Ascensio. etiam in feriali ofício.

FERIA SECVNDA.

Inuit. Haleluiah, Hal. Halla. psalm. Venite. Hymnus.

Rex sempiterne dñe,
Rerũ creator oiũ,
Qui eras añ secula
Sẽper cũ prẽ filius,
Qui mundi in primordio
Adam plasmasti hominem,
Cui tuę imagini
Vultum dedisti similem.
Quem diabolus deceperat
Hostis humani generis,
Cuius tu formam corporis
Assumere dignatus es,
Vt hominem redimeres,
Quem ante iaz plasmaueras,
Et nos deo coniungeres.
Per carnis contubernium.
Quem editum ex virgine
Pauescit omnis anima,
Per quem & nos resurgere
Deuota mente credimus,
Qui nobis per baptismum
Donasti indulgentiam,
Qui tenebamur vinculis
Ligati conscientię,
Qui crucem propter hominem
Suscipere dignatus es,
Dedisti tuum sanguinem
Nostrę salutis precium:
Quęsumus auctor omnium,
In hoc Paschali gaudio
Ab omni mortis impetu
Tuum defende populum.
Gloria tibi domine,
Qui surrexisti a mortuis,
Cum patre & sancto spiritu,
In sempiterna secula. Amen.

Aña. Hal. ps. Dñs illumi. 19. cũ rel. de ij. fer. vt in Psalterio. psal. feriales noc. & vesp. dñr sub vna Aña. Hal. vsq3 ad Ascẽs.
[V]. Surrexit dominus de sepulcro, halla. [R]. Qui pro nobis pependit in ligno, haleluiah.

Incipit liber Actuum Apostolorum. Lectio prima.

Primũ quidẽ sermone feci de oĩbus, o Theophile, q̃ cepit Jesus facere & docere, vsq3 in diẽ, qua pcipiẽs aplis p spiritũ sanctum quos elegit, assumptus est: qbus & pbuit seipsum viuũ post passionẽ suã i multis argumẽtis, p dies quadraginta apparẽs eis, & loquẽs de regno dei. Et puescẽs pcepit eis, ab Jerosolymis ne discederẽt: sed expectarẽt promissionem patris, quã audistis (inquit) per os meũ: qa Johannes quidẽ baptizauit aqua, vos aũt baptizabimini spiritu sctõ, nõ post multos hos dies. Igitur qui cõuenerãt, interrogabant eũ: dicentes: Dñe, si in tempore hoc restitues regnũ Israel? Dixit aũt eis: Nõ est vestruz nosse tẽpora vel momẽta, quę pater posuit i sua potestate: sed accipietis

pietis virtutē superueniētis spi
ritus scti in vos: ⁊ eritis mihi
testes in Jerusalē, ⁊ in omni Ju
dea, ⁊ Samaria, ⁊ vsq ad vlti
mū terre. ℟. Uirtutes ma. 192
vt sup. in ij. fer. infra Oct. vnde
etiā sumunt, que in sequētibus
lectionibus signata sunt. Le. ij.

Et cum hec dixisset, vidē
tibus illis eleuatus est, ⁊
nubes suscepit eū ab oculis eo
rum. Cumq intuerentur in ce
lum eūtē illū, ecce duo viri asti
terunt iuxta illos in vestibus al
bis, qui ⁊ dixerunt: Uiri Gali
lei, quid statis aspicientes in ce
lū? Hic Jesus qui assumpt⁹ est
a vobis in celum, sic veniet quē
admodum vidistis eum eun
tem in celū. Tunc reuersi sunt
Jerosolymam a monte, qui vo
catur Oliueti, qui est iuxta Je
rusalem, sabbathi habens iter.
Et cum introissent in cenacu
lum, ascenderunt vbi manebāt
Petrus, ⁊ Johannes, Jacobus
⁊ Andreas, Philippus, ⁊ Tho
mas, Bartholomeus, ⁊ Mat
theus, Jacobus Alphei, ⁊ Si
mon Zelotes, ⁊ Judas Jacobi.
Hi omnes erant perseuerantes
vnanimiter in oratione cū mu
lieribus, ⁊ Maria matre Jesu,
⁊ fratrib⁹ eius. ℟. De ore pru
dentis. 194. Lectio iij.

In diebus illis: Exurgens
Petrus in medio fratrū
dixit: (erat autē turba hominū
simul fere centum viginti.) Ui
ri fratres oportet impleri scri

pturā, quam predixit spiritus
sanct⁹ per os Dauid de Juda,
q fuit dux eorū qui comprehen
derunt Jesum, qui cōnumera
tus erat in nobis, ⁊ sortitus est
sortem ministerij huius. Et hic
quidem possedit agrū de mer
cede iniquitatis, ⁊ suspensus
crepuit medius, ⁊ diffusa sunt
omnia viscera eius: ⁊ notum fa
ctum est omnibus habitantib⁹
Jerusalem, ita vt appellaretur
ager ille lingua eorum Acelda
ma, hoc ē ager sanguinis. Scri
ptū est enim in libro psalmorū.
Fiat cōmoratio eorū deserta, ⁊
nō sit qui inhabitet in ea: ⁊ epi
scopatum eius accipiat alter.
Oportet ergo ex his uiris, q no
biscū sunt congregati in omni tē
pore, quo intrauit ⁊ exiuit inter
nos dñs Jesus, incipiēs a baptis
mate Johānis, vsq in diē qua
assumptus est a nobis, testē re
surrectionis eius nobiscū fieri
unū ex istis. Et statuerūt duos,
Joseph q uocabat Barsabas, q
cognominat⁹ est Just⁹: ⁊ Mat
thiā: ⁊ orātes dixerūt: Tu dñe,
q corda nosti oiū, ostende quē
elegeris ex his duobus unū, ac
cipere locū ministerij huius, ⁊
apostolatus, de quo puaricatus
est Judas: ut abiret in locū suū:
Et dederūt sortes eis, ⁊ cecidit
sors super Mathiā, ⁊ annume
ratus est cū undecim apostolis.
Hoc tpe Pasch. nō di iij. ℟. in
feriali offō, sed [illegible] e deū.
Ad Laud. An. Hall. cū rel. vt
in Dñi

in Dñica. ps. Dñs reg. 8. Cap.

Ro. 6. Christus resurgés ex mortuis, iá nõ morit: mors illi vltra nõ dominabit: qd enim mortuus est, peccato mortuus est semel: quod auté viuit, viuit deo. Hym.

Aurora lucis rutilat,
Celũ laudibus intonat,
Mundus exultans iubilat,
Gemens infernus vlulat.
Cum rex ille fortissimus,
Mortis confractis viribus,
Pede conculcans tartara,
Soluit a pena miseros.
Ille qui clausus lapide
Custoditur sub milite,
Trimphans pompa nobili
Victor surgit de funere.
Solutis iam gemitibus,
Et inferni doloribus,
Quia surrexit dominus,
Resplendés clamat angelus,
Quesumus auctor omnium,
In hoc Paschali gaudio,
Ab omni mortis impetu
Tuum defende populum.
Gloria tibi domine,
Qui surrexisti a mortuis,
Cum patre, & sancto spiritu,
In sempiterna secula. Amen.

℣. In resurrectione tua Chr̃e, hal. ℟. Celi & terra letent, hal. Ad Benedictus. Aña. Surgés Jesus mane prima sabbathi, apparuit primo Marie Magdalene, de qua eiecerat séptem demonia, haleluiah.

Deinde di Oro dñice pterite. Postea fit cõm. de Cruce: que quotidie fit in Matut. & vespe. vsq ad Ascensi. tam in offõ de tpe, quá de sáctis, nisi fiat dup.

¶ Alie cõm. de Apostolis, & de Pace non dñr tpe Paschali.

In Laudibus. Aña de Cruce. Crucifixus surrexit a mortuis, & redemit nos, haleluiah: hale. ℣. Dicite in nationib⁹, haleluiah. ℟. Quia dñs regnauit a ligno, haleluiah. Oratio.

Deus, qui pro nobis filium tuũ crucis patibulũ subire voluisti, vt inimici a nobis expelleres ptáte: cõcede nobis famulis tuis, vt resurrectionis gratiá psequamur. Per eundé.

In Vespe. Aña. Crucem sanctá subijt, q infernũ ɔfregit: accinctus est potétia, surrexit die tertia, hal. ℣. ℟. & Oro vt sup.

¶ Prima i feriali offõ dicit in festis simplicib⁹ toto tépore Pasch. scilicet ps. Deus in nomine. Beati immaculati. & Retribue. Psalmi Do. aũi dñr eo quatuor Hale. Cap. Regi seculorum. ℟. bre. vt sup. in dñica. Preces vt i Psal. de dñica. 12.

Ad iij. Aña. Haleluiah, halelu. hale. hale. Cap. Christus resurgés. ℟. bre. Surrexit dñs de sepulcro, Haleluiah, hal. ℣. Qui p nobis pependit in ligno. Hal. hal. Gloria pa. ℣. Surrexit dñs vere, hal. ℟. Et apparuit Simoni, hal. Ad vi. Aña Hale. hale. hale, halelu: Ca

Christus

1. Cor. 15. Christus resurrexit a mortuis primitię dormientium: quoniam quidem per hominem mors, & per hominé resurrectio mortuorum: & sicut in Adá oés moriunt, ita & in Christo oés viuificabuntur. ℞. Surrexit dñs vere. Hal, haleluiah, ℣. Et apparuit Simoni. Hal, hal. Gloria. Surrexit. ℟ Gauisi sunt discipuli, haleluiah. ℣. Viso dño, hal. Ad iij. Aña. Halla, halla, halla, hal. Cap.

1. Pet. 2. Christus semel pro peccatis nr̃is mortuus est, iustus pro iniustis, vt nos offerret deo, mortificatos quidé carne, viuificatos aũt spiritu. ℞. b. Gauisi sunt discipuli, Hal. halla. ℣. Viso dño. Hal. hal. Gloria. Gauisi. ℣. Mane nobiscũ dñe, hal. ℟. Qm̃ aduesperascit, halla. Ad vesp. Aña. Halla. ps. Dilexi. 54. cũ rel. de psalt. sub vna Aña. & ap. Chis resur. Hymn.

Ad cenam agni, prouidi,
Et stolis albis candidi,
Post transitum maris rubri,
Christo canamus principi,
Cuius corpus sanctissimum,
In ara crucis torridum,
Cruore eius roseo
Gustando, viuimus Deo.
Protecti Paschę vespere
A deuastante angelo,
Erepti de durissimo
Pharaonis imperio,
Iam Pascha nr̃m Chřs est,
Qui immolatus agnus est,
Sinceritatis azyma
Caro eius oblata est.
O vere digna hostia,
Per quã fracta sunt tartara,
Redempta plebs captiuata,
Reddita vitę pręmia.
Consurgit Christus tumulo,
Victor redit de barathro,
Tyrannum trudens vinculo,
Et reserans paradisum.
Quęsumus auctor omnium,
In hoc paschali gaudio
Ab omni mortis impetu
Tuum defende populum.
Gloria tibi domine,
Qui surrexisti a mortuis,
Cum patre, & sancto spiritu:
In sempiterna secula. Amen.

℣. Mane nobiscum dñe, hal. ℟. Qm̃ aduesperascit, halla. Ad M. Aña. Pax vobis, ego sum, halla, nolite timere, hal. Inui. & Cap. supra scripta sump dñr in feriali Offo vsq ad Asc.

FERIA TERTIA

De Actibus Aplorum. Lect. j.

Et cũ complerentur dies Pentecostes, erant omnes pariter in eodem loco, & factus est repente de cęlo sonus, tanquam aduenientis spiritus vehementis, & repleuit totam domum vbi erãt sedentes. Et apparuerunt illis dispertitę linguę tanquam ignis, seditq; supra singulos eorum: & repleti sunt omnes spiritu sancto: & cęperunt loqui varijs linguis, prout Spiritus sanctus dabat eloqui illis. Erant autem in Ierusalé habitantes Iudęi viri religiosi, ca. ij.

gi ost ex omni natione, quę sub cęlo est. Facta autē hac voce ꝯuenit multitudo, ⁊ mēte confusa est, quoniā audiebat vnusquisque lingua sua illos loquētes. Stupebāt autē oēs, ⁊ mirabātur dicentes: Nōne ecce oēs isti qui loquuntur Galilęi sunt? ⁊ quomodo nos audiuimus vnusquisque linguam nostraʒ in qua nati sumus? ℟. Ecce vicit leo. vt sup. in iii feria 194. Lec. ii.

Stans Petrus cum vndecim leuauit vocē suā, ⁊ locutus est eis: Uiri Judei, ⁊ qui habitatis Jerusalem vniuersi: hoc vobis notum sit, ⁊ auribus percipite verba mea. Nō enim sicut vos estimatis, hi ebrij sunt, cum sit hora diei tertia: sed hoc est quod dictuʒ est per prophetam Joel. Et erit in nouissimis diebus (dicit dn̄s) effundā de spiritu meo super oēm carnem, ⁊ prophetabunt filij vestri ⁊ filię vestrę, ⁊ iuuenes vestri visiones videbūt, ⁊ seniores vestri somnia somniabunt. Et quidem super seruos meos, ⁊ super ancillas meas in diebus illis effundam de spiritu meo, ⁊ prophetabunt, ⁊ dabo prodigia in cęlo sursuʒ, ⁊ signa in terra deorsuʒ, sanguinē, ⁊ ignē, ⁊ ⁊ vaporē fumi. Sol ꝯuertetur in tenebras, ⁊ Luna i sanguinē anteꝗ̄ veniat dies dn̄i magnus ⁊ manifestus. Et erit, oīs qcūꝗ̄ inuocauerit nomen dn̄i, saluus erit. ℟. Ego sum. 194. Lec. iij.

B. R. B.

Uiri Jsraelitę, audite verba hęc. Jesuʒ Nazarenum, virum approbatum a deo in vobis, virtutibus, ⁊ prodigijs, ⁊ signis: q̄ fecit Deus per illum in medio vr̄i, sicut vos scitis: hunc definito cōsilio, ⁊ prescientia traditū per manus iniquorū affligentes interemistis, quē Deus suscitauit solutis doloribus inferni, iuxta quod impossibile erat teneri illū ab eo. Dauid eniʒ dicit in eū. Prouidebā dn̄m i ꝯspectu meo semp, qm̄ a dextris est mihi, nec ꝯmouear. Propter hoc lętatū ē cor meū ⁊ exultauit lingua mea: insup ⁊ caro mea requiescet in spe. Qm̄ nō derelinques aiaʒ meā i inferno, nec dabis sctūʒ videre corruptionē. Ad Bn̄s. An̄. Precedā vos in Galilęam, ibi me videbitis, sicut dixi vobis, hallā. hallā. Ad Mag. An̄a. Mitte manū tuā ⁊ cognosce loca clauorū, halleluiah, ⁊ noli esse incredulus: sed fidelis, hal.

FERIA QVARTA.

De Actibus Apostolorū. Lec. j.

Petrus auteʒ ⁊ Johannes ascēdebāt in tēplū ad horā orationis nonā. Et qdā vir, q erat claudus ex vtero matris suę, baiulabat, quem ponebant quotidie ad portā templi, q̄ dr̄ speciosa, vt peteret eleemosynā ab introeūtibus in tēplū. Js cum vidisset Petrū ⁊ Johannē incipientes introire in tēplū, rogabat vt eleemosynam acciperet.

Intuens aūt in eū Petrus cū Johāne, dixit: Respice in nos. Et ille intēdebat in eos, sperās se aliqd accepturū ab eis. Petrus autem dixit: Argentum et aurum non est mihi: quod autē habeo: hoc tibi do. In nomine Jesu Christi Nazareni surge, et ambula. ℟. Surgens Jesus. 195. vt sup. in v. fer. Lectio ij.

Et apprehensa manu eius dextera alleuauit eū, et ptinus ↄsolidate sunt bases ei⁹, et plātę: et exiliēs stetit, et ambulabat: et intrauit cū illis in tēplū ambulās, et exiliens, et laudans Deū. Et vidit omnis populus eum ambulantem et laudantē Deū. Cognoscebant autem illū, q ipse erat qui ad eleemosynā sedebat ad Speciosā portā templi: et impleti sunt stupore et extasi, in eo quod ↄtigerat illi. Cum viderent autem Petrū et Johannem, cucurrit oīs populus ad eos ad porticū: q̄ appellatur Salomonis, stupentes. ℟. Expurgate. ve. 195. Lec. iij.

Videns aūt Petrus respōdit ad populū. Viri Israelitę qd miramini i hoc? aut nos qd intuemini? quasi nostra virtute aut ptāte fecerim⁹ hūc ambulare. Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus Jacob, Deus patrū nostrorū, glorificauit filiū suū Jesū: quē vos quidē tradidistis, et negastis ante faciē Pilati, iudicāte illo dimitti. Vos aūt sanctū et iustū negastis, et petijstis virū homicidā donari vobis, auctorē vero vitę interfecistis: quē deus suscitauit a mortuis, cuius nos testes sumus. Et in fide nois eius, hūc quē vos videtis et nostis, confirmauit nomen eius: et fides, q̄ p eū est, dedit itegrā sanitatē istā in conspectu omnium vestrum. Ad B. Añ. Ego sū vitis vera, hal. et vos palmites veri, hal. Ad M. Aña. Quia vidisti me Thoma, credidisti: beati q non viderunt, et crediderunt, halla.

FERIA QVINTA.

De Actibus Aplorum. Lect. j.

Vir aūt qdā nomine Ananias cum Sapphira vxore sua vēdidit agrū, et fraudauit de precio agri: conscia vxore sua: et afferens partem quandā, ad pedes Aplorum posuit. Dixit aūt Petrus ad Ananiā. Anania cur tentauit Satanas cor tuū, mētiri te spiritui sancto, et fraudare de precio agri? nonne manens tibi manebat, et venundatū in tua erat potestate? Quare posuisti in corde tuo hāc rē? Nō es mētitus hoibus: sed Deo. Audiēs aūt Ananias hec verba, cecidit, et expirauit. Et factus est timor magnus sup oēs q audierūt. Surgētes aūt iuuenes amouerūt eū, et efferentes sepelierunt. ℟. Chřs resurgens. 196. vt su. in Sab. L. ij.

Factū est aūt quasi horaꝝ triū spatiū, et vxor ipsius nesciens quod factū fuerat, introiuit.

troiuit. Dixit autē ei Petrus: Dic mihi mulier, si tanti agrū vendidistis? At illa dixit: Etiā tanti. Petrus autem ad eam: Quid vtiq̄ conuenit vobis ten tare spiritum dñi? Ecce pedes eorum qui sepelierunt virum tuum, ad ostium: ꝛ efferent te. Confestim autem cecidit ante pedes eius, ꝛ expirauit. Intran tes autem iuuenes inuenerunt illā mortuā, ꝛ extulerunt, ꝛ sepe lierunt ad virum suum. Et fa/ ctus est timor magnus in vni/ uersa ecclesia, ꝛ in omnes q au/ dierūt hec. ℞. Surrexit past. 193. In fer. ij. infra oct. Le. iij.

Per manus aūt apostolorū fiebant signa ꝛ prodigia multa in plebe: ꝛ erāt vnanimi ter oēs in porticu Salomonis. Ceterorū aūt nemo audebat se coniungere illis, sed magnifica bat eos populus. Magis autē augebatur credentiū in dño mul titudo virorū ac mulierum, ita vt in plateas eijcerēt infirmos, ꝛ ponerēt in lectulis ac graba/ tis: vt, veniente Petro, saltem vmbra illius obumbraret quē/ quā illorum, ꝛ liberarentur oēs ab infirmitatibus suis. Cōcurrebat aūt ꝛ multitudo vicinarū ciui/ tatū Ierusalē, afferētes egros, ꝛ vexatos a spiritibus immun/ dis: qui curabantur omnes. Ad Mag. Añ. Ardens est cor meū, desidero videre dñm meū: quero, ꝛ non inuenio vbi posue runt eum, alleluia. alleluia.

Ad Mag. Añ. Nisi digitum meum in fixuras clauorū, ꝛ ma num meā in latus eius, ꝛ dixi: Dñs meus ꝛ Deus meus, all.

FERIA SEXTA.

De Actibus Apostolorū. Lec. j.

Vir autē quidā erat no/ mine Simon: qui ante ca. 8.
fuerat in ciuitate Magus sedu cens gentem Samarie, dicens se esse aliquē magnum, cui au/ scultabant oēs, a minimo vsq̄ ad maximū, dicentes: Hic est virtus dei, q̄ vocatur magna. Attendebāt aūt eum, propterea quod multo tēpore magys suis dementasset eos. Cum vero cre/ didissent Philippo euangelizā ti de regno Dei, in nomine Ie/ su Christi baptizabantur viri ac mulieres. Tunc Simon ꝛ ip se credidit: ꝛ cū baptizatus es/ set, adherebat Philippo. Vi/ dens etiā signa ꝛ virtutes ma ximas fieri, stupēs admirabatur. ℞. Virtute magna 193. Le. ij.

Cum aūt audissent aposto li q erāt Ierosolymis, q̄ recepisset Samaria verbū Dei miserūt ad eos Petrū ꝛ Iohā/ nē. Qui cū venissent, orauerunt pro ipsis, vt acciperēt spiritū sā ctū. Nōdū eni in quenq̄ illorum venerat, sed baptizati tm̄ erant in noīe dñi Iesu. Tūc impone/ bant manus super illos, ꝛ acci/ piebant spiritū sanctū. Cum vi/ disset autem Simō quia per im positionē manus apostolorū da retur spiritus sanctus: obtulit eis

pecuniam dicens: Date et mihi hanc potestatem, vt cuicunque imposuero manus, accipiat spiritum sanctum. ℟. De ore pru. 164. Lectio tertia.

PEtrus autem dixit ad eū. Pecunia tua tecū sit in perditionē: quoniā donū Dei existimasti pecunia possideri. Nō est tibi pars neq; sors i sermone isto: cor enim tuū nō est rectum coram Deo. Pniam itaq; age ab hac neqtia tua: et roga deum si forte remittatur tibi hec cogitatio cordis tui. In felle enim amaritudinis, et obligatione iniquitatis video te esse. Respōdēs autē Simon dixit: Precamini vos pro me ad dñm, vt nihil veniat sup me horū, que dixistis.

Ad Benedictus, Antiphona.

Venerunt ad monumentū Maria Magdalene, et altera Maria videre sepulcrū, halleluiah.

Ad vesperas, nisi occurrat festū noué lcō. a caplo fit de s. Maria

SABBATHO.

De Actibus Apostolorum. L. j.

c. 10. VIr autē quidā erat i Cesarea, nomine Corneli⁹, cēturio cohortis, que dicit Italica, religiosus ac timens Deū cum omni domo sua, faciēs elecmosynas multas plebi, et deprecans deū semper. Is vidit in visu manifeste, quasi hora diei nona, āgelū Dei introeūtem ad se, et dicentem sibi. Corneli. At ille intuens eū, timore correptus dixit: Quis es dñe? Dixit autē illi. Orones tue, et elecmosyne tue ascenderunt in memoriā in conspectu Dei: et nunc mitte viros Joppen: et accerse Simonē quēdā, qui cognominatur Petrus, hic hospitatur apud Simonē quendā coriarium, cuius est domus iuxta mare: hic dicet tibi, quid te oporteat facere. Et cū discessisset angelus, qui loquebat illi: vocauit duos domesticos suos, et militem metuentē dominū ex ijs, qui illi parebāt. Quibus cum narrasset omnia, misit illos in Joppen.

Lectio secunda.

POstera autē die, iter illis faciētib⁹ et appropinquātibus ciuitati: ascendit Petrus in superiora vt oraret, circa horā sextam: et cum esuriret, voluit gustare. Parātibus autē illis: cecidit sup eū mentis excessus: et vidit celum apertum, et descendens vas quoddam velut linteū magnū, quatuor initijs submitti de celo in terrā, in quo erant oīa quadrupedia, serpentia terre, et volatilia celi. Et facta est vox ad eū: Surge Petre: occide, et māduca. Ait autē Petr⁹: Absit dñe: quia nunquam manducaui oē commune: et immundum. Et vox iterum secundo ad eum: Quod Deus purificauit, tu cōmune ne dixeris. Hoc autē factū est per ter: et statim receptum est vas in celum. Et dum intra se hesitaret Petrus, qdnam esset visio quā vidisset, ecce viri:

viri, qui missi erãt a Cornelio, inquirentes domum Simonis astiterunt ad ianuam. Lect.iij.

Aperiens autẽ Petrus os suũ dixit: In veritate cõperio, quia non est personarum acceptor Deus: sed in omni gẽte, qui timet eũ & operatur iustitiam, acceptus est illi. Verbũ misit Deus filijs Israel, annũcians pacẽ per Jesum Christũ: hic est oĩum dñs. Uos scitis qd factũ est verbũ per vniuersam Judeam: incipiẽs enim a Galilea post baptismũ, quod predicauit Johãnes, Jesuz a Nazareth quõ vnxit eũ Deus spiritu sancto, & virtute, qui pertrãsijt benefaciendo, & sanando oẽs oppressos a diabolo: qm̃ Deus erat cũ illo. Et nos testes sum' omniũ, que fecit in regione Judeorũ, & Jerusalem: quem occiderunt suspẽdentes in ligno. Hũc De' suscitauit tertia die: & dedit eũ manifestum fieri, nõ omni populo, sed testibus preordinatis a Deo, nobis qui manducauimus & bibimus cũ illo, postquã resurrexit a mortuis. [illegible] Haleluiah, haleluiah, haleluiah. ℣. Benedictus. 59. [illegible] Capitulũ.

1. Pet 2. Charissimi, Christus passus est p nobis, vobis relinquẽs exẽplũ, vt sequamini vestigia eius: qui peccatum non fecit, nec inuentus est dolus in ore eius. Hym. Ad cenam Agni prouit. 200. ℣. Mane nobiscum.

Ad Magnificat. Antiphona.

Ego sum pastor ouium: ego sũ via veritas & vita, ego sum pastor bonus, & cognosco oues meas, & cognoscunt me mee, Haleluiah, haleluiah. Oratio.

Deus, qui in filij tui humilitate iacentem mundũ erexisti: fidelibus tuis perpetuã cõcede letitiã: vt, quos perpetue mortis eripuisti casib', gaudijs facias sempiternis pfrui. Per eundem dominũ nostrũ. Deinde fit cõmemor. d Cruce, vt supra in secunda feria. 200.

DOMINICA II. post Pascha.

Inuitator. Hym. & antiphone vt in superiori Dominica, sed Officium non fit duplex.

De actibus Apostolorũ. Le.j.

Cum a Papho nauigassẽt Paul' & q cũ eo erãt, venerũt Pergen Pãphylie. Johannes aũt discedẽs ab eis reuersus est Jerosolymã. Jlli vero ptrãseuntes Pergen venerunt Antiochiã Pisidie, & ingressi synagogã die sabbathorũ sederũt. Post lectionẽ aũt legis, & prophetarũ, miserũt principes synagoge ad eos dicẽtes. Uiri fratres, siquis est in vobis sermo exhortationis ad plebẽ, dicite. Surgẽs aũt Paulus, & C. 13.

manu silentiũ indicēs, ait. Uiri Israelite, & qui timetis Deũ audite: Deus plebis Israel elegit patres nr̃os, & plebē exaltauit, cũ essent incole in terra Egypti: & in brachio excelso eduxit eos ex ea, & p quadraginta annorũ tempus mores eorũ sustinuit in deserto. Et destruēs gētes septē in terra Chanaan, sorte distribuit eis terrā eorũ quasi post quadringētos & quinquaginta annos. Et post hec dedit Judices vsq ad Samuel pphetam. ℟. Uirtute magna. 193. & alia ℟ia vt signata sunt in p̄ceden. hebd. dicūr per ordinē in hac Dñica, & p hebd. seq. L. ij.

Et exinde postulauerũt reges, & dedit illis Saul filiũ Cis virũ de tribu Beniamin, annis quadraginta. Et amoto illo suscitauit illis Dauid regē, cui testimoniũ perhibēs, dixit: Inueni Dauid filiũ Jesse virũ ſm cor meum: qui faciet omnes volũtates meas. Huius deus ex semine secũdũ promissionẽ eduxit Israeli saluatorē Jesũ, predicante Johanne ante faciē aduētus eius baptisma penitētie omni populo Israel. Cum impleret autẽ Johānes cursum suũ, dicebat: Quē me arbitramini esse, non sum ego: sed ecce venit post me, cui⁹ nō sũ dign⁹ calciamēta pedũ soluere. ℟. De ore. 194. L. iij.

Uiri fratres filij generis Abrahā, & qui in vobis timent deum, vobis verbum salutis huius missum est. Qui enim habitabant Jerusalem, & principes eius, hunc ignorantes, & voces prophetarũ, que per omne sabbathum leguntur, iudicantes impleuerũt, & nullā causam mortis inuenientes in eo, petierunt a Pilato vt interficerent eum. Cunque consummassent omnia: que de eo scripta erant, deponentes eum de ligno, posuerunt in monumento: Deus autem suscitauit eum a mortuis tertia die: qui visus est per dies multos ijs: qui simul ascenderant cũ eo de Galilea in Jerusalem: qui vsque nunc sunt testes eius ad plebē. Et nos vobis annunciamus eam, que ad patres nostros repromissio facta est: quoniam hanc deus adimpleuit filijs vestris resuscitans Jesum, sicut & in psalmo secundo scriptũ est: Filius meus es tu, ego hodie genui te. ℣. Ecce vicit leo de tribu Juda. 194.

Sermo s. Leonis pape. L. iiij.

Hi dies, dilectissimi: qui inter resurrectionē dñi, ascēsionēq fluxerũt, non ocioso trāsiere decursu, sed magna in eis confirmata sacramēta, magna sunt reuelata mysteria. In his metus dire mortis aufert, & non solum anime: sed etiam carnis immortalitas declaratur. In his per insufflationem domini infundit Apostolis omnibus

nibus spiritus Sanctus, & beato apostolo Petro supra ceteros, post regni claues, ouilis Dominici cura mandatur. ℟. Ego sum vitis. 194. Lectio v.

In his diebus, duobus discipulis tertius in via dñs iungitur comes, & ad omnem nostre ambiguitatis caliginem detergendam pauentiū ac trepidantiū tarditas increpatur. Flammam fidei illuminata corda concipiunt: & que erant tepida, reserante scripturas domino, efficiuntur ardentia. In fractione quoq; panis, conuescentium aperiuntur obtutus, multo felicius eorū oculis patefactis, qbus nature sue manifestata ē glorificatio, quā illorū generis nostri principū: qbus preuaricationis sue est ingesta confusio. ℟. Surgens Iesus. fol. 195. Lectio sexta.

Inter hec aūt, aliaq; miracula, cū discipuli trepidis cogitationibus ambularēt: & apparuisset in medio eorū dominus, & dixissetq; Pax vobis: ne hoc remaneret in eorū opinionibus, qđ voluebatur in cordibus (putabant enī se spiritū videre, non carnē) redarguit cogitationes a veritate discordes: ingerit dubitātiū oculis manētia in manibus suis & pedibus, crucis signa: & vt diligentius pertractetur inuitat. Quia ad sanāda infideliū cordiū vulnera, clauorū & lancee erāt seruata vestigia: vt nō dubia fide, sed constantissima scientia teneretur, eam naturā in dei patris cōsessurā throno, q̄ iacuerat in sepulcro. ℟. Expurgate. 195. Lcō s. euāg. s̄m Johanē. Lec. vij.

In illo tēpore: Dixit Iesus Pharisei s. Ego sū pastor bonus. Bonus pastor aīam suā ponit pro ouibus suis. Et rel. C. 10. Homilia S. Gregorij Pape.

Audistis fratres carissimi, ex lectione euangelica eruditionem vestrā, audistis & periculum nostrū. Ecce enim is qui non ex accidenti dono: sed essentialiter bonus est, dicit: Ego sum pastor bonus, atque eiusdem bonitatis formā, quā nos imitemur, adiunxit, dicēs. Bonus pastor animam suā ponit pro ouibus suis: fecit quod monuit: ostendit qđ iussit. Bonus pastor pro ouibus suis animam suam posuit, vt in sacramento nostro corpus suum & sanguinem verteret, & oues, quas redemerat, carnis sue alimento satiaret. ℟. Christus resurgens. 196. Lec. viij.

Ostensa nobis est igit̃ de contemptu mortis via, quā sequamur: apposita est forma, cui imprimamur. Primū nobis est, exteriora nostra misericorditer ouibus eius impēdere: postremū vero, si necesse est, etiam vitā nostrā pro eisdē ouibus ministrare. A primo autē hoc minimo, peruenitur ad postremū maius.

maius. Sed cū incomparabiliter longe sit melior aia qua viuimus, terrena substantia quā exterius possidemus: qui non dat pro ouibus substantiam suam, quando pro his daturus est animam suam? ℟. Surrexit pastor. 193. Lectio ix.

Et sunt nonnulli, qui duz plus terrenam substantiā quaz oues diligunt, merito nomen pastoris perdūt: de quibus protinus subdit: Mercenarius autē, et qui non est pastor, cuius non sunt oues propriȩ, et videt lupum venietēz, et dimittit oues et fugit. Nō pastor, sed mercenarius vocatur, q non pro amore intimo oues dn̄icas, sed ad temporales mercedes pascit. Mercenarius quippe est: qui locū q dē pastoris tenet, sed lucra animarū nō quȩrit: terrenis cōmodis inhiat, honore plationis gaudet, tēporalibus lucris pascit, impensa sibi ab hoībus reuerētia letat. Ad Laud. An. Alla. vt in Psalte. tpe Pasch fol. 8. Capit. Carissimi, Chūs passus est. 203. Hym. Aurora. fo. 200. Ad Bn̄s Aña. Ego suz pastor. vt su. vesp. Or̄o. Deus: qui in filij tui. 203. Ad tertiaz. Cap. Carissimi, Chūs. 203. ℟. bre. Surrexit dn̄s de sepulc. 198. ℣. Sur. dn̄s ve. Ad Sexta. Cap.

1. pe. 2. Tradebat aūt iudicāti se iniuste, q peccata nr̄a ipse ptulit i corpore suo sup lignū: vt peccatis mortui, iu iti̧e viuamus: cuius liuore sanati sum'. ℟. b. Sur. do. ve. 198. ℣. Gauisi. Ad Nonam. Capitulum.

Eratis enim sicut oues errantis: sed conuersi estis nunc ad pastorem, et episcopuz animarum vestrarum. ℟. bre. Gauisi sunt. ℣. Mane nob. 198. Ad vesp. Cap. Carissimi, Chūs passus. Hym. Ad cenam. 200. Ad Mag. Añ. Ego suz pastor bonus: et pasco oues meas, et p ouibus meis pono aīam meā. hal'.

FERIA SECVNDA.

De Actibus Apostolorū. Lec. i.

Surrexerunt autez quidā de heresi Pharisȩorum: qui crediderunt dicētes: Quia oportet circuncidi eos, precipere quoq; seruare legē Moysi. Conueneruntq; apostoli et seniores videre de verbo hoc. C. 15. Cum autem magna conquisitio fieret, surgens Petrus dixit ad eos: Viri fratres, vos scitis quoniam ab antiquis diebus De' in nobis elegit per os meū audire gentes verbum euangelij, et credere. Et qui nouit corda Deus testimoniū perhibuit dans illis spiritum sanctum, sicut et nobis, et nihil discreuit inter nos, et illos, fide purificans corda eorum. Nunc ergo quid tentatis Deum, imponere iugū super ceruices discipulorum, quod neque patres nostri, neq; nos portare potuimus? Sed per gratiaz domini Iesu Christi credimus saluari, quem admodum

admodum ⁊ illi. Tacuit autez omnis multitudo, ⁊ audiebãt Barnabaz ⁊ Paulu3 narrantes quanta Deus fecisset signa ⁊ prodigia in gẽtibus per eos. R. Virtute magna. foli. 193. [illegible] precedentis hebd. dicitur in hac ⁊ seq. ferie per ordinem. Le. ij.

Et postquaz tacuerunt, respondit Jacobus dicẽs: Viri fratres, audite me. Simõ narrauit, quemadmodum primum Deus visitauit sumere ex gentibus populum nomini suo. Et huic concordant verba prophetarum, sicut scriptũ est: Post hec reuertar, ⁊ reedificabo tabernaculu3 Dauid quod decidit, ⁊ diruta eius reedificabo: ⁊ erigam illud, vt requirant ceteri hominum dominũ, ⁊ omnes gentes super quas inuocatum est nomen meum, dicit dominus faciens hec. Notum a seculo est domino opus suum. Propter quod ego iudico non inquietari eos, qui ex gentibus conuertũtur ad Deũ, sed scribere ad eos, vt abstineãt se a contaminationibus simulacrorum, ⁊ fornicatione, ⁊ suffocatis, ⁊ sanguine. Moyses eñ a tẽporibus antiquis habet in singulis ciuitatibus: qui eũ predicẽt in synagogis, vbi per omne sabbatbum legitur. R. De ore. 194. Lectio tertia.

Tunc placuit apostolis, ⁊ senioribus cu3 oi Ecclesia, eligere viros ex eis, ⁊ mittere Antiochiã cũ Paulo ⁊ Barnaba Judam, qui cognominabatur Barsabas, ⁊ Silam viros primos in fratribus, scribẽtes per manus eorum. Apostoli, ⁊ seniores fratres iis qui sunt Antiochie, Syrie, ⁊ Cilicie, fratribus ex Gentibus salutem. Quoniam audiuimus, quia quidã ex nobis exeuntes turbauerunt vos verbis, euertentes animas vestras, quibus non mandauimus, placuit nobis collectis in vnũ eligere viros, ⁊ mittere ad vos, cu3 carissimis nris Barnaba, ⁊ Paulo, hoibus q tradiderunt aias suas pro nomine domini nostri Jesu Chri. Misimus ergo Judã ⁊ Silã, qui ⁊ ipsi vobis verbis referẽt eade3. Visum est enim spiritui sãcto ⁊ nobis, nihil vltra imponere vobis oneris, quã hec necessaria, vt abstineatis vos ab immolatis simulacrorũ, ⁊ sanguine, ⁊ suffocato, ⁊ fornicatione: a quib⁹ custodientes vos, bene agetis. Valete. [illegible]

Euntes in mũdũ, halla, docete oẽs gentes, hal. [illegible]

Pastor bonus animã sua3 posuit pro ouibus suis, haleluiah.

FERIA TERTIA.

De actibus Apostolorũ. Lec. j.

Stans Paulus in medio c. 17 Areopagi, ait: Viri Athenienses, per oia quasi superstitiosiores vos video. Preteriens enim, ⁊ videns simulacra uestra, inueni ⁊ arã, i qua scriptũ erat, Ignoto

Ignoto Deo. Quod ergo igno rantes colitis, hoc ego annun/ cio vobis. Deus, qui fecit mun duz et omnia quę in eo sunt, hic celi et terrę cum sit dñs, non in manufactis tēplis habitat, nec manibus humanis colitur, in/ digens aliquo: cuz ipse det om nibus vitam, et inspirationem: et omnia: fecitq̃ ex vno omne ge nus hominum inhabitare sup vniversaz faciem terrę: definiēs statuta tempora: et terminos ha bitationis eorum, quęrere deū: si forte attrectent cū, aut inue/ niant, quamuis nō longe sit ab vnoquoq̃ nostrum. ℟. Ecce vi cit. 194. Lectio ij.

In ipso em̃ viuimus, et mo uemur, et sumus: sicut et q dam vestrorum poetarum dixe runt: Ipsius enim et genus su/ mus. Genus ergo cū sim⁹ Dei: nō debemus existimare, auro et argēto, aut lapidi sculpturę ar/ tis et cogitationis hominis, di uinū esse simile. Et tēpora qui/ dē huius ignorātię despiciens Deus, nunc annunciat homini bus, vt omnes vbiq̃ penitentiā agāt: eo q statuit diem, in quo iudicaturus est orbē in ęquita/ te, in viro in quo statuit, fidem prębens omnibus, suscitans eū a mortuis. Cum audissent autē resurrectionm mortuorū: qdaz quidē irridebāt, qdā vero dixe rūt: Audiemus te de hoc iterū. Sic Paul⁹ exiuit d medio eoz. ℟. Ego suz vitis ve. 194. Le. iij.

Quidā vero viri adhęren/ tes ei, crediderunt: in qui bus et Dionysius Areopagita, et mulier noie Damaris, et alij cum eis. Post hęc egressus ab Athenis venit Corinthuz: et in/ ueniens quendā Iudęū nomine Aquilā, Ponticū genere, q nu/ p venerat ab Italia, et Priscil/ laz vxorem eius (eo q pcepisset Claudius discedere omnes Iu deos a Roma) accessit ad eos: et qa eiusdē erat artis, manebat apud eos, et operabat (erat au/ tē scenofactorię artis) et disputa bat in synagoga p omnē sabba/ thū, interpones nomē dñi Iesu, suadebatq̃ Iudęis, et Gręcis. Ad Bñs. Aña. Euntes in mun dum docete omnes gentes, ba/ ptizantes eos in noie patris: et filij, et spirit⁹ sancti, haleluiah. Ad Mag. Aña. Mercenarius autem cuius non sunt oues pro prię, videt lupum venientem: et dimittit oues: et fugit, et lupus rapit: et dispergit oues: hale/ luiah.

FERIA QVARTA.

De Actibus Apostolorum. Ca. [illegible]

A Mileto Paulus mittēs c. 20. Ephesuz, vocauit maior/ res natu Ecclesię: q cū venissēt ad eū: et simul essent, dixit eis. Vos scitis a prima die qua in/ gressus sum in Asiam: qualiter vobiscū per omne tempus fue/ rim, seruiens dño cuz omni hu militate et lacrymis, et tētationi bus, quę mihi acciderūt ex insi dys

diis Judeorū: quomodo nihil subtraxerim vtilium, quominus annunciarem vobis, & docerem vos publice, & per domos, testificans Judeis atque Gentilibus, in Deum penitentiam, & fidem in dominum nostrum Jesum Christum. ℟. Surgens Jesus 195. Lectio ij.

Et nūc ecce alligat⁹ ego spiritu vado in Jerusalē, que in ea vētura sint mihi, ignorans: nisi quod spiritus sanctus per oēs ciuitates mihi ꝑtestat, dicēs, qm̄ vincula & tribulationes Jerosolymis me manent: Sed nihil eoꝝ vereor, nec facio aiam meā preciosiorē quā me, dummodo cōsummem cursum meum, & ministeriū verbi quod accepi a domino Jesu testificari euāgeliū gratie Dei. Et nūc ecce ego scio, q: amplius nō videbitis faciem meā vos oēs, ꝑ quos transiui predicās regnum Dei. Quapropter cōtestor vos hodierna die, quia mūdus sum a sanguine omnium. Non enim subterfugi quo minus annūciarem omne consiliū Dei vobis. ℟. Expurgate. 195. Lectio iij.

Attendite vobis, & vniuerso gregi, in quo vos spūs sanctus posuit epōs regere Ecclesiā Dei, quā acquisiuit sāguine suo. Ego scio qm̄ intrabunt post discessionē meā lupi rapaces in vos, nō parcētes gregi. Et ex vobis ipsis exurgēt viri loquētes ꝑuersa, vt abducāt discipulos post se. Propter quod vigilate, memoria retinentes, qm̄ per triennium nocte & die non cessaui cū lacrymis, monēs vnumquemq; vestrū. Et nunc commendo vos Deo, & verbo gratie ipsius: qui potens est edificare, & dare hereditatē in sanctificatis omnibus. Argentū, & aurum aut vestem nullius cōncupiui, sicut ipsi scitis: qm̄ ad ea, que mihi opus erant, & his, qui mecum sunt, ministrauerūt manus iste. Ad Bñs. Aña.

Ite, nunciate fratrib⁹ meis: haleluiah: vt eāt in Galileam, haleluiah, ibi me videbunt, halelu. halelu. halelu. Ad Mag. Aña.

Sicut nouit me pater, & ego cognosco patrem, & animā meam pono pro ouibus meis, halelu.

FERIA QVINTA

De Actibus Apostolorū. Le. j.

Respōdit aūt Paulus annuēte sibi preside dicere. 24. c.
Ex multis annis te esse iudicē genti huic sciens, bono aio pro me satisfaciam. Potes enim cognoscere, quia nō plus sunt mihi dies quā duodecim, ex quo ascendi adorare in Jerusalē: & neque in templo inuenerūt me cū aliquo disputantem, aut cōcursum facientem turbe, neque in synagogis, neq; in ciuitate: neq; ꝓbare possunt tibi de quibus nunc me accusant. Confiteor autem hoc tibi, quod secū dum sectam: quam dicunt heresim, sic deseruio patri, & Deo

meo, credens omnib⁹, quę in lege & pphetis scripta sunt: spem habens in deuz, quam & hi ipsi expectant, resurrectionem futuram iustoruz, & iniquorum. In hoc & ipse studeo sine offendiculo conscientiá habere ad deú & ad homines semper. ℞. Christus resurgens. 195. Lectio ij.

Post annos autem plures, eleemosynas facturus in gentem meá veni, & oblationes & vota: in quibus inuenerunt me purificatum in templo, non cum turba neq; cum tumultu: & apprehenderunt me clamantes, & dicentes, Tolle inimicuz nostrum. Quidam autem ex Asia Iudęi quos oportebat apud te presto esse, & accusare siquid habēt aduersum me, aut hi ipsi dicant, siquid inuenerūt in me iniquitatis cum stem in concilio: nisi de vna hac solummodo voce, qua clamaui inter eos stás. Quŏ de resurrectione mortuoꝝ ego iudicor hodie a vobis. ℞. Surrexit pastor. 193. Lec. iij.

Distulit autez illos Felix: certissime sciens de via hac, dicés: Cū tribunus Lysias descenderit, audiá vos. Iussitq; centurioni custodire eum, & habere requiem, nec quemquá de suis phibere ministrare ei. Post aliquot autem dies veniens Felix cum Drusilla vxore sua, quę erat Iudęa, vocauit Paulum: & audiuit ab eo fidez quę est in Christum Iesum. Disputante aūt illo de iustitia, & castitate, & de iudicio futuro, tremefact⁹ Felix respondit: Quod nunc attinet, vade: tempore auté opportuno accersam te, simul & sperans q pecunia ei daret a Paulo: propter quod & frequenter accersens eū, loquebatur cum eo. Biennio autem expleto accepit successorem Felix Porcium Festum. Volens autem gratiam prestare Iudęis Felix, reliquit Paulum vinctum. Ad Bñs. Aña. Tu solus pegrin⁹ es? & nō audisti de Iesu quō tradiderunt euz in dánationē mortis? halla. Ad Mag. Aña. Alias oues habeo, quę nō sunt ex hoc ouili: & illas oportet me adducere, & vocē meá audiēt, & fiet vnū ouile, & vn⁹ pastor. hal.

FERIA SEXTA.

De Actibus Apostolorum. Lec. j. ca. 25

Festus ergo, cum venisset in prouinciá, post triduū ascēdit Ierosolymam a Cęsarea, adieruntque euz principes sacerdotum, & primi Iudęoruz aduersus Paulum, & rogabāt eum postulantes gratiá aduersus eum, vt iuberet perduci eū in Ierusalem, insidias tendētes vt interficerent eum in via. Festus auté respondit, seruari quidem Pauluz in Cęsarea, se autem maturius profecturū. Qui ergo in vobis, ait potētes sunt, descendentes simul, si quod est in viro crimen, accusent eum. ℞. Virtute. 193. Lectio ij.

Demor-

Demoratus autẽ inter eos dies nõ amplius quã octo aut decem: descendit Cesareã, et altera die sedit pro tribunali et iussit Paulũ adduci. Qui cũ perductus esset: circunsteterũt eum qui ab Jerosolyma descẽderant Judei, multas et graues causas obijcientes, quas nõ poterant probare. Paulo rationẽ reddente: Quoniam neque in legẽ Judeorum, neque in templum, neque in Cesarem, quicquam peccaui. ℟. De ore. 164.

Lectio tertia.

Festus autem volens gratiam prestare Judeis: respondens Paulo dixit: Uis Jerosolymam ascendere, et ibi de his iudicari apud me? Dixit autem Paulus Ad tribunal Cesaris sto: ibi me oportet iudicari. Judeis nõ nocui: sicut tu melius nosti. Si enim nocui, aut dignũ morte aliquid feci, nõ recuso mori: si vero nihil est eorũ, que hi accusant me, nemo potest me illis donare. Cesarem appello. Tunc Festus cũ concilio locutus: respondit, Cesarẽ appellasti, ad Cesarem ibis. Ad Uñs. Aña. Nonne sic oportuit pati Chrm, et ita intrare in gloriã suã? halł. De Sancta Maria, nisi occurrat festum nouem lectionum.

SABBATHO.

De Actibus Apostolorum. L. j.

c.18. Cum autẽ venissemus Romã, permissum est Paulo permanere sibimet cũ custodiẽte se milite. Post tertiũ aũt diez conuocauit primos Judeorum. Cumq̃ conuenissent dicebãt eis: Ego viri fratres: nihil aduersus plebẽ faciẽs: aut morẽ paternũ, vinctus ab Jerosolymis traditus sum in manus Romanorũ: qui cũ iterrogationẽ de me habuissent, voluerũt me dimittere eo q̃ nulla esset causa mortis in me, Cõtradicẽtibus aũt Judeis, coactus sum appellare Cesarẽ nõ quasi gentẽ meã habẽs aliqd accusare, Propter hãc igit causã rogaui vos videre et alloqui: propter spem enim Israel, catena hac circundatus sum. L. ij.

At illi dixerũt ad eũ. Nos neq̃ literas accepimus de te a Judea: neq̃ adueniens aliquis fratrum nũciauit aut locutus est quid de te malum. Rogamus autẽ a te audire que sentis: nã de secta hac notũ est nobis, quia vbiq̃ ei cõtradicitur. Cum constituissent autẽ illi diem venerũt ad eũ in hospitiũ plurimi, quibus exponebat testificãs regnũ Dei, suadensq̃ eis de Jesu ex lege Moysi et prophetis: a mane vsq̃ ad vesperã. Et quidã credebant iis: que dicebantur: quidam vero non credebant.

Lectio tertia.

Cumq̃ inuicem nõ essent consentiẽtes, discedebãt: dicente Paulo vnũ verbũ, Quia bene spiritus sãctus locutus est per Jsaiam prophetã ad patres nostros dicẽs, Uade ad populum istum,

istum:⁊ dic ad eos. Aure audietis,⁊ nō intelligetis,⁊ videntes videbitis,⁊ nō perspicietis. Incrassatū est enim cor populi huius,⁊ auribus grauiter audierunt:⁊ oculos suos cōpresserūt: ne forte videāt oculis:⁊ aurib⁹ audiant:⁊ corde intelligāt,⁊ cōuertantur,⁊ sanem eos. Notū ergo sit vobis,quoniam Gentibus missū est hoc salutare dei, ⁊ ipsi audient. Et cū hec dixisset, exierūt ab eo Iudei,multā habentes inter se questionem. Mansit aūt biennio toto in suo conducto,⁊ suscipiebat oēs qui ingrediebantur ad eū predicās regnū Dei,⁊ docens que sunt de dn̄o Jesu Christo cū omni fiducia,sine prohibitione.

Ad Vesperas. Capitulum.

1. pet. 2. Carissimi, obsecro vos tanq̄ aduenas,⁊ peregrinos: abstinere vos a carnalibus desiderijs:que militant aduersus animam. Hymn. Ad cenā. 200. ℣. Mane Ad Mag. An. Modicum ⁊ non uidebitis me, dicit dn̄s: iterum modicum:⁊ uidebitis me:quia uado ad patrem,halleluiah,halelu. Oro.

Deus:qui errātibus:ut in uiam possint redire iustitie ueritatis tue lumen ostēdis: da cunctis qui Christiana professione censentur:⁊ illa respuere,que huic inimica sunt nomini:⁊ ea, que sunt apta sectari. Per dn̄m nostrū Jesum Chrm̄.

DOMINICA III. post Pascha.

Incipit liber Apocalypsis beati Johānis Apostoli. Lectio I.

Apocalypsis Jesu Christi, quā dedit illi de⁹ palā facere seruis suis: q̄ oportet fieri cito,⁊ significauit,mittēs per angelum suum seruo suo Johanni: qui testimonium perhibuit uerbo dei,⁊ testimoniū Jesu Christi quecunq̄ uidit. Beatus qui legit,⁊ audit uerba prophetie huius,⁊ seruat ea que in ea scripta sunt. Tempus enim prope est. Johannes septē ecclesiis que sunt in Asia: gratia uobis,⁊ pax ab eo:qui est,⁊ qui erat,⁊ qui uenturus est:⁊ a septem spiritibus qui in conspectu throni eius sunt:⁊ a Jesu Christo:q est testis fidelis, primogenitus mortuorum:⁊ princeps regum terre: qui dilexit nos,⁊ lauit nos a peccatis nostris in sanguine suo,⁊ fecit nos regnum:⁊ sacerdotes Deo ⁊ patri suo: ipsi gloria ⁊ imperium in secula seculorum. Amen. ℟. Dignus es domine accipere librū,⁊ aperire signacula eius, halleluiah: quoniam occisus es,⁊ redemisti nobis deo. In sanguine tuo, halelu. ℣. Fecisti nos Deo nostro regnum ⁊ sacerdo-

sacerdotium. In

Lectio ij.

Ecce venit cum nubibus: & videbit eũ oĩs oculus, & qui eum pupugerunt: & plangent se super euz oẽs tribus terre, etiam amen. Ego sum Alpha, & Omega, principium & finis, dicit dñs Deus, qui est, & qui erat, & qui venturus est omnipotens. Ego Johãnes frater vester, & particeps in tribulatione, & regno, & patientia in Christo Jesu, fui i insula, que appellatur Pathmos, propter verbũ Dei, & testimoniuz Jesu. Fui in spiritu in dñica die: & audiui post me vocem magnam tanquam tube dicentis: Quod vides scribe in libro, & mitte septem ecclesiis que sunt in Asia, Epheso, & Smyrne, & Pergamo, & Thiatyre, & Sardis, & Philadelphie, & Laodicee. ℟. Ego sicut vitis fructificaui suauitatẽ odoris, halelu. Trãsite ad me oẽs qui cõcupiscitis me, & a gñationibus meis adimplemini, haleluiah, hale. ℣. In me omnis gratia vie, & veritatis: in me oĩs spes vite & virtutis. Transite.

Lectio iij.

Et cõuersus suz, vt viderez vocẽ que loquebatur mecũ: & cõuersus vidi septẽ candelabra aurea, & in medio septẽ candelabrorum aureorũ similem filio hominis, vestitum podere: & precinctuz ad mammillas zona aurea. Caput autem eius, & capilli erant cãdidi tanquã lana alba & tanquam nix, & oculi eius tanquã flamma ignis: & pedes eius similes auricalcho, sicut in camino ardenti: & vox illius tanquam vox aquarũ multarum. Et habebat in dextera sua stellas septẽ: & de ore eius gladius vtraq; parte acutus exibat, & facies eius sicut sol lucet in virtute sua. Et cum vidissem eum, cecidi ad pedes eius tanquam mortuus. Et posuit dexteram suam super me, dicens: Noli timere, ego sum primus, & nouissim9, & viuus, & fui mortuus, & ecce sum viuens in secula seculorum, & habeo claues mortis & inferni: scribe ergo que vidisti, & que sunt: & que oportet fieri post hec. ℟. Audiui vocem de celo tanquam vocez tonitrui magni, haleluiah: regnabit Deus noster in eternũ haleluiah. Quia facta est salus & virtus, & potestas Christi ei9, haleluiah, halel. ℣. Et vox de throno exiuit dicens: Laudẽ dicite Deo nostro oẽs sancti eius, & qui timetis Deũ pusilli & magni. Quia facta. Gloria. Quia.

Sermo s. Augustini epi. Lectio iiij.

Diebus his sanctis resurrectioni dñi dedicatis, quantum donante ipso possumus, de carnis resurrectione tractem9. Hec enim fides nostra: hoc donũ i dñi nostri Jesu Christi nobis carne premissum est, & in ipso precessit exemplũ. Voluit enim nobis, quod promisit in fine, nõ

solum

solū pnunciare, sed et demō strare. Illi quidē q̄ tūc fuerūt, cū illū viderēt & expauescerēt, & spiritū se videre crederēt, soliditatem corporis tenuerūt. Locutus est enim non solū verbis ad aures eorū, sed etiā specie ad oculos eorū: parumq; erat se prebere cernendum, nisi etiā offerret pertractandū, atq; palpandū. ℟. Locutus est ad me vnus ex septem angelis dicēs. Ueni, ostendā tibi nouā nuptā, sponsam agni: Et vidi Jerusalē descendentem de celo ornatam monilibus suis, haleluiah, haleluiah, haleluiah. ℣. Et sustulit me i spiritu in montem magnum, & altum. Et. Lectio v.

Ait enim, Quid turbati estis, & cogitationes ascēdūt in cor vestrū? Putauerūt eñ se spiritū videre. Quid turbati estis, inqt, & cogitationes ascendūt i cor vestrū? Uidete man⁹ meas, & pedes meos: palpate & videte: quia spirit⁹ ossa & carnē nō habet: sicut me videtis habere. Cōtra istā euidētiā disputabant homines. Quid enim illud facerent hoies, q ea q̄ sūt hoiū sapiūt: quā sic disputare de Deo cōtra Deū? Ille enim Deus est, isti hoies sunt. Sed deus nouit cogitationes hoiū, qm̄ vane sunt. ℟. Audiui vocē in celo angelorū multorū dicētiū. Timete dn̄m, & date claritatē illi, & adorate eū, qui fecit celū & terrā, mare & fontes aquarum, halla, halla. ℣. Uidi angelum Dei fortē volātem per mediū celi, voce magna clamātē & dicentem. Timete. Lect. vi.

In homine carnali tota regula itelligendi est pluetudo cernēdi. Quod solēt videre credunt: quod nō solēt, nō credunt. Preter cōsuetudinem facit De⁹ miracula, q: Deus est. Maiora quidem miracula sūt tot quotidie homines nasci, qui non erant, quam pauces resurrexisse qui erant, & tamen ista miracula quia non consideratione comprehensa sunt, assiduitate viluerunt. Resurrexit Christus: absoluta est res: corpus erat, caro erat: pependit in cruce: emisit animā, posita est caro i sepulcro, exhibuit illā viuaz qui viuebat in illa. Quare miramur? Quare nō credim⁹? Deus est qui fecit. ℟. Ueniens a Libano quam pulchra facta est, haleluiah. Et odor vestimentorum eius super omnia aromata, haleluiah, halla. ℣. Fauus distillās labia ei⁹, mel, & lac sub lingua eius. Et odor.

Lcō̄ sancti euā. scdm Iohan. L. vij.

In illo tēpore: Dixit Jes⁹ discipulis suis. Modicū & iam non videbitis me, & iterū modicum, & videbitis me, quia vado ad patrem: Et reliqua. ca. 16

Homilia Sancti Augustini epi.

Modicū est, hoc totū spatiū quod presens peruolat seculū, vnde dicit idemipse euan

euangelista in epistola sua: No
uissima hora est, ideo namq ad
didit, Quia vado ad patrē, qd
ad priorem sententiam referen
dū est, vbi ait, Modicū, et iam
non videbitis me, non ad poste
riorem, vbi ait, Et iterū modi/
cū, et videbitis me. Eundo quip
pe ad patrē, facturus erat vt
eum nō viderēt: ac per hoc, nō
ideo dictū est, qa fuerat mori/
turus, et donec resurgeret, ab
eorū cōspectib⁹ recessurus, sed
qȝ esset iturus ad patrē, quod fe
cit postea quā resurrexit, et cū
eis per quadraginta dies con/
uersatus ascendit in cęlū. ℟.
Cantabat pp̄ls Israel, all'a,
et vniuersa multitudo Jacob ca
nebat legitime. Et Dauid cum
cantatoribus citharam percu/
tiebat in domo dn̄i, et laudes
Deo canebat, all'a, all'a. ℣.
Sanctificati sunt ergo sacerdo
tes, et leuitę, et vniuersus Israel
deducebat arcā fęderis dn̄i in
iubilo. Et Dauid. Lectio.

Alis ergo ait: Modicū, et
iam nō videbitis me, qȝ cū
corporaliter tūc videbāt, quan
do itur⁹ erat ad patrē, et cū de/
inceps mortalē visuri nō erant,
qualem cū ista loqueretur, vi/
debāt. Quod vero addidit, Et
iterū modicū et videbitis me,
vniuersę pmisit Ecclesię: sicut
vniuersę promisit: Ecce ego vo/
biscū sum, vsq ad consumma/
tionem seculi. Non tardat dn̄s
promissum: Modicū et videbi
mus cum vbi iam nihil roge/
mus, nihil interrogemus: quia
nihil desiderandum remane/
bit, nihil quęrendum latebit.
℟. Tristitia vestra, all'a. Con
uertetur in gaudium, all'a,
all'a. ℣. Mundus autem gau
debit, vos vero contristabimi/
ni, sed tristitia vestra. Conuer/
tetur. Lectio. ix.

Hoc modicum, longum
nobis videtur, quoniam
adhuc agitur: cum finitum fue
rit, tunc sentiemus, quam mo/
dicum fuerit. Non ergo sit gau
dium nostrū quale habet mū/
dus, de quo dictum est: Mun/
dus autem gaudebit. Nec ta/
men in huius desiderij parturi
tione sine gaudio tristes simus
sed sicut ait Apl's, Spe gauden
tes, in tribulatione patientes:
quia et ipsa parturiēs, cui cōpa
rati sum⁹, plus gaudet de mox
futura prole, quā tristis est de
pręsenti labore. Sed huius ser/
monis iste sit finis: habēt enim
quęstionem molestissimā quę se/
quuntur: nec breuitate coarctā
da sunt, vt possint commodius,
si dominus voluerit, explicari.
Ad Lau. Cap. Carissimi, Ob
secro vos. 207. Ad Bn̄s. An.
Modicū et nō vid. vt su.i vesp.
Ad iii. Cap. Carissimi ob. 207.
℟. Surrexit dn̄s de sepul. 198.
℣. Surre. dn̄s. ve. Ad vi. Cap.

Ubiecti estote omni hu/ 1.pe.
manę creaturę pp deū, 2.
siue regi quasi pcellēti, siue du/

cibus: tanquam ab eo missis, ad vindictam malefactorū, laudē vero bonorum. ℟. Surrexit dñs vere. 198. ℣. Gauisi sunt.

Ad Nonam. Capitulum.

SErui subditi estote i omni timore domini, non tātū bonis & modestis, sed etiā dyscolis: hec est enim gratia, in Christo Jesu dño nostro. ℟. Gauisi sūt. 168. ℣. Mane nob.

Ad Vesp. Cap. Carissimi, obsecro. 207. Hym. Ad cenā. 200. ℣. Mane nob. Ad Mag. An. Amen dico vobis, quia plorabitis & flebitis vos: mundus aūt gaudebit, vos vero contristabimini, sed tristitia vestra vertetur in gaudium, haleluiah.

FERIA SECVNDA.

De libro Apocalypsis beati Johannis apostoli. Lectio prima.

ca. 2. ET Angelo Ephesi ecclesie scribe. Hec dicit q tenet septem stellas in dextera sua, qui ambulat in medio septem candelabrorum aureorū: Scio opera tua, & laborē, & patientiam tuam: & quia non potes sustinere malos: & tentasti eos qui se dicūt apostolos esse, & non sunt: & inuenisti eos mendaces, & patiētiā habes: & sustinuisti propter nomen meū, & nō defecisti. Sed habeo aduersus te pauca: q2 charitatē tuā primā reliqsti. Memor esto itaqz vñ excideris, & age penitētiā, & prima opera fac. Sin aūt, veniā tibi, & mouebo cādelabrū tuuz de loco suo, nisi penitētiā egeris. Sed hoc habes, quia odisti facta Nicolaitarum, que & ego odi. Qui habet aurem audiat, quid spiritus dicat ecclesiis. Uincenti dabo edere de ligno vite, quod est in paradiso dei mei. ℟. Uidi portā ciuitatis ad orientē positā, & apostolorū nomina & agni super eam scripta Et super muros eius angelorum custodiam: hal. ℣. Uidi celum nouum, & terrā nouam, & ciuitatem nouam descendentem de celo. Et. Lectio ij.

ET Angelo Smyrne ecclesie scribe: Hec dicit primus & nouissim⁹, q fuit mortu⁹ & viuit: Scio tribulationē tuaz & paupertatē tuam: sed diues es, & blasphemaris ab iis, qui se dicunt Judeos esse & non sunt, sed sunt synagoga Satane. Nihil horū timeas, q̄ passurus es. Ecce missurus est diabolus aliquos ex vobis in carcerez, vt tētemini: & habebitis tribulationē diebus decē. Esto fidelis vsque ad mortē, & dabo tibi coronā vite. Qui hēt aurē, audiat, qd spiritus dicat ecclesiis. Qui vicerit, nō ledetur a morte secūda. ℟. Ostēdit mihi angelus fontē aque viue, & dixit ad me, haleluiah, Hic deū adora haleluiah, haleluiah, hal. ℣. Post quā audissem, & vidissem, cecidi vt adorarē ante pedes angeli, qui mi[hi] hec ostēdebat, & dixit mihi. Hic Deum. Lec. iij.

Et

ET Angelo Pergami ec-
clesie scribe. Hec dicit q
habet romphęam ex vtraque
parte acutam. Scio vbi habi-
tas, vbi sedes est satanę, et tenes
nomen meum, et non negasti fi-
dem meam. Et in diebus illis
Antipas testis meus fidelis, q
occisus est apud vos, vbi Sata-
nas habitat. Sed habeo aduer-
sus te pauca, quia habes illic
tenentes doctrinam Balaam,
qui docebat Balac mittere
scandalum coram filijs Israel,
edere, et fornicari: ita habes et
tu tenētes doctrinam Nicolai
tarū. Similiter pęnitētiā age.
Si quo minus, veniā tibi cito,
et pugnabo cum illis in gladio
oris mei. Qui habet aurem au-
diat, quid spūs dicat Ecclesijs.
Vincēti dabo māna abscōditū,
et dabo illi calculū candidū, et
in calculo nomē nouū scriptū,
qd nemo scit nisi qui accipit.
[illegible] Et incipiens a
Moyse, et omnibus prophetis,
interpretabatur illis scripturas,
quę de ipso erant, haleluiah.
[illegible] Tristitia vestra
vertetur in gaudiū, haleluiah:
et gaudium vestrum nemo tol-
let a vobis, haleluiah, hal'a.

FERIA TERTIA

[illegible] a Beati [illegible] Lectio i.

ca. 4. POst hęc vidi, et ecce ostiū
apertū in cęlo, et vox pri-
ma quā audiui, tanq̄ tubę lo-
quentis mecum, dicens: Ascen-
de huc, et ostendā tibi quę opor-
tet fieri cito. Post hęc statim
fui in spiritu: et ecce sedes posi-
ta erat in cęlo, et super sedem
sedens. Et qui sedebat, similis
erat aspectui lapidis iaspidis,
et sardinis, et iris erat in circui-
tu sedis similis visioni smarag-
dinę. Et in circuitu sedis sedi-
lia vigintiquatuor, et supra thro-
nos, vigintiquatuor seniores se-
dentes circumamicti stolis al-
bis, et in capitibus eorum coro-
nę aureę. Et de throno procede-
bant fulgura, et voces, et toni-
trua, et septem lampades ardē-
tes ante thronum: quę sunt se-
ptem spiritus Dei. R. Vidi
Ierusalem descendentem de
cęlo, ornatam auro mūdo, et ex
lapidibus preciosis intextam.
Haleluia, haleluia. V. Et erat
structura muri eius ex lapide ia-
spide, ipsa vero aurū mūdū, si-
mile vitro mūdo. Hal'. Lec. ij.
ET in conspectu sedis tan-
quā mare vitreū, simile
crystallo: et in medio sedis, et in
circuitu sedis quatuor aialia
plena oculis ante et retro: et ani-
mal primum simile leoni, et 2m
animal simile vitulo, et tertium
animal habens faciē quasi ho-
minis, et quartum animal simi-
le aquilę volāti. Et quatuor ani-
malia singula eorum habebant
alas senas, et in circuitu et intus
plena sunt oculis. Et requiem
non habebāt die ac nocte, dicē-
tia: Sctūs, Sctūs, Sctūs, dn̄s

Deus oĩs, q erat, et q est, et qui venturus est. ℟. In diademate capitis Aaron lapides preciosi fulgebãt: Dum perficeret opus Dei, halla, halla, halla. ℣. In veste eñ poderis quã habebat, totus erat orbis terraruz, et parentũ magnalia in quatuor ordinibus lapidum sculpta erãt. Dum perficeretur.. Lectio. iij.

Et cuz darent illa animalia gloriaz, et honorem, et benedictioñe sedẽti super thronũ viuenti in secula seculoruz: procidebant viginti quatuor seniores ante sedentez in throno, et adorabant viuentem in secula seculorum, et mittebant coronas suas ante thronum, dicentes. Dignus es dñe deus noster, accipere gloriam, et honorem, et virtutem, quia tu creasti omnia: et propter voluntatem tuam erant, et creata sunt. Ad Benedictus. Añã. Et coegerũt illũ dicentes: Mane nobiscũ dñe, qm̃ aduesperascit, halleluia. Ad Mag. Añ. Tristitia impleuit cor vestrũ, et gaudiuz vestrũ nemo tollet a vobis, halleluia, halleluia.

FERIA QVARTA.

De libro Apocalypsis beati Johannis apostoli. Lectio prima

Ca. 5. Et vidi in dextera sedẽtis sup thronũ librũ scriptũ intus et foris: signatũ sigillis septem. Et vidi angelum fortem predicantẽ vocẽ magna: Quis est dignus aperire libruz, et soluere signacula ei⁹? Et nemo poterat neqz in celo, neqz in terra, neqz subtus terram, aperire librũ, neqz respicere illũ. Et ego flebam multum, quoniam nemo dignus inuentus est aperire librũ, nec videre eum. Et vn⁹ de seniorib⁹ dixit mihi: Ne fleueris: ecce vicit leo de tribu Juda, radix Dauid aperire librũ, et soluere septem signacula ei⁹. Et vidi, et ecce in medio throni et quatuor animalium, et in medio seniorum agnum stantem, tanquam occisum, habentem cornua septẽ, et oculos septem, qui sunt septez spiritus Dei, missi in omnem terrã: et venit, et accepit de dextera sedentis in throno librum. ℟. Plateę tuę Jerusalem sternentur auro mũdo, halleluia: et cãtabitur in te canticũ letitię, halleluia. Et per oẽs vicos tuos ab vniuersis dicetur: halleluia, halleluia. ℣. Luce splendida fulgebis, et oẽs fines terrę adorabũt te, halleluia. Et per. Lec. ij.

Et cũ aperuisset librũ, quatuor aĩalia, et vigintiquatuor seniores ceciderũt corã agno, habẽtes singuli citharas et phialas aureas plenas odoramentorum, quę sunt orationes sanctorũ: et cantabant canticuz nouum dicentes: Dignus es domine aperire librũ: et soluere signacula eius, qm̃ occisus es: et redimisti nos Deo in sanguine tuo, ex omni tribu, et lingua, et pupulo

populo, & natione. Et fecisti nos Deo nostro regnu, & sacerdotes, & regnabimus super terra. ℟. Decantabat populus. 209. vt in iij. noct. Dominice. L. iij.

Et vidi & audiui vocem angelorum multoru in circuitu throni, & animalium, & seniorum: & erat numerus eorum millia millium dicentium voce magna: Dignus est agnus qui occisus est, accipere virtutem, & diuinitatem, & sapientiam, & fortitudinem, & honorem, & gloriam, & benedictionem. Et omnem creaturam que in celo est, & super terram, & sub terra, & que sunt in mari, & que in eo, omnes audiui dicentes, sedenti in throno, & agno. Benedictio, & honor, & gloria, & potestas, in secula seculorum. Et quatuor animalia dicebant, Amen. Et vigintiquatuor seniores ceciderunt in facies suas, & adorauerunt viuentem in secula seculorum. Ad Bñs. Ana. Mane nobiscu, qm̃ aduesperascit, & inclinata est ia dies, hal. Ad Mag. Ana. Tristitia vestra, hallã, vertet in gaudiu, hallã.

FERIA QVINTA.

De Apo. Apocalypsis Beati Johannis Apostoli. Lectio j.

C.15. Et vidi aliud signu in celo magnu & mirabile, angelos septe, habentes plagas septem nouissimas, qm̃ in illis consummata est ira. Et vidi tanq̃ mare vitreu mistum igne, & eos qui vicerunt bestiam, & imagine eius: & numerum nominis eius: stantes sup mare vitreum habentes citharas Dei: & cantantes canticu Moysi serui Dei, & canticu agni, dicentes: Magna & mirabilia sunt opera tua dñe Deus omnipotens: iuste & vere sunt vie tue dñe rex sanctoru. Quis non timebit te dñe, & magnificabit nomen tuum? Quia solus pius es: quoniam omnes gentes venient, & adorabunt in conspectu tuo, qm̃ iudicia tua manifesta sunt. ℟. Dignus est. v. 207. Feria Dñice repetuntur in hac & duabus sequen. ferijs. Lec. ij.

Et post hec vidi: Et ecce apertum est templum tabernaculi testimonij in celo, & 15. c exierunt septem angeli habentes septem plagas de templo, vestiti lapide mundo, & candido, & precincti circa pectora zonis aureis. Et vnum de quatuor animalibus dedit septem angelis septem phialas aureas plenas iracundie Dei viuentis in secula seculoru. Et impletu est templum fumo a maiestate Dei, & de vtute ei⁹, & nemo poterat introire in templu, donec consummarentur septe plage septe angeloru. ℟. Ego sicut. 208. Lec. iij.

Et audiui voce magna de templo dicente septe angelis: Ite & effundite septe phialas ire Dei i terra. Et abijt primus angelus, & effudit phialam suam in terra, & factu est vulnus

 seuum

seuũ ⁊ pessimum in homines, qui habebant characterem bestie, ⁊ in eos qui adorauerũt bestiaȝ ⁊ imaginem eius. Et secundus angelus effudit phialam suam in mare: ⁊ factus est sanguis tanquã mortui: ⁊ oĩs anima viuens mortua est mari. Et tertius effudit phialam suam super flumina ⁊ super fontes aquarum: ⁊ factus est sanguis. Et audiui angelum aquarum dicenteȝ. Justus es dñe, qui es, ⁊ qui eras sanctus, qui hoc iudicasti: qu:a sanguinẽ sanctorum ⁊ prophetarũ effuderũt, ⁊ sanguinem dedisti eis bibere, digni enim sunt. Ad Bñs. Añ. Et intrauit cũ illis: ⁊ factũ est, dũ recũberet cuȝ illis, accepit panẽ, ⁊ benedixit, fregit, ac porrigebat illis, halelu:ah, hallã.
Ad Magnificat. Antiphona. Amen amen dico vobis, mundus autẽ gaudebit, ⁊ vos gaudebitis, ⁊ gaudium vestrum nemo tollet a vobis, halelu:ah.

FERIA SEXTA.

De libro Apocalypsis B. Johannis apostoli. Lectio prima.

c.19. Post hec audiui quasi vocẽ magnã turbarum multarũ in celo dicentiuȝ, halelu:ah. Laus, ⁊ gloria, ⁊ virtus Deo nostro, q: vera ⁊ iusta iudicia eius, qui iudicauit de meretrice magna, que corrupit terrã i prostitutione sua, ⁊ vindicauit sanguinẽ seruorũ suoꝝ de manibus eius. Et iterum dixerunt, Halla. Et fumus eius ascendit in secula seculorum. Et ceciderunt viginti quatuor seniores, ⁊ quatuor animalia, ⁊ adorauerunt Deum sedenteȝ super thronum dicentes, Amen, Halla. Et vox de throno exiuit dicens Laudeȝ dicite Deo nostro omnes sancti eius, ⁊ qui timetis Deum pusilli ⁊ magni. ℟. Locutus est. 208. Lectio ij.

Et audiui vocẽ quasi tube magne, ⁊ sicut vocẽ aquaruȝ multarũ, ⁊ sicut vocẽ tonitruorũ magnorũ, dicẽtiũ, Hall. qm̃ regnauit dñs Deus noster oĩpotens. Gaudeamus, ⁊ exultemus, ⁊ demus gloriã ei, quia venerunt Nuptie agni, ⁊ vxor eius preparauit se. Et datuȝ est illi, vt cooperiat se byssino splẽdẽti, ⁊ cãdido: Byssinum enim iustificationes sunt sanctorum. Et dixit mihi: Scribe: Beati q ad cenã nuptiarũ agni vocati sunt. Et dixit mihi: Hec verba dei uera sunt: Et cecidi ante pedes eius: ut adorareȝ eũ. Et dixit mihi: Uide ne feceris: conseruus tuus suȝ: ⁊ fratruȝ tuorũ habentium testimonium Jesu: Deuȝ adora. Testimoniũ enim Jesu est spiritus prophetie. ℟. Audiui vocem. 208. Lectio iij.

Et uidi celum apertũ: ⁊ ecce equus alb⁹: ⁊ qui sedebat super eum uocabatur Fidelis ⁊ Uerax: ⁊ cuȝ iustitia iudicat: ⁊ pugnat. Oculi autẽ ei⁹ sicut flamma ignis: ⁊ in capite

eius

eius diademata multa: habens nomen scriptum, quod nemo nouit nisi ipse. Et vestitus erat veste aspersa sanguine, et vocatur nomen eius, Verbum Dei. Et exercitus qui sunt in celo, sequebantur eum in equis albis vestiti byssino albo, et mundo. Et de ore eius procedit gladius ex vtraque parte acutus, vt in ipso percutiat gentes. Et ipse reget eas in virga ferrea, et ipse calcat torcular vini furoris ire Dei omnipotentis. Et habet in vestimento, et in femore suo scriptum, Rex regum, et dominus dominantium.

Ad Ben. Ant. Cognouerunt dnm Jesum, alleluia, in fractione panis, alleluia. Ad Mag. Antiphona. Dominica occurrit, festum ix. lec.

SABBATHO.

De libro Apocalypsis Beati Johannis Apostoli. Lectio i.

Et ostendit mihi fluuium aque viue, splendidum tanquam crystallum, procedentem de sede Dei et agni. In medio platee eius, et ex vtraque parte fluminis lignum vite afferens fructus duodecim, per menses singulos reddens fructum suum: et folia ligni ad sanitatem gentium, et omne maledictum non erit amplius, sed sedes Dei, et agni in illa erunt: et serui eius seruient illi, et videbunt faciem eius, et nomen eius in frontibus eorum. Et nox vltra non erit, et non egebunt lumine lucerne, neque lumine solis, quoniam dominus Deus illuminabit illos, et regnabunt in secula seculorum. Et dixit mihi: Hec verba fidelissima sunt et vera, et dominus Deus spirituum prophetarum misit angelum suum ostendere seruis suis que oportet fieri cito. Et ecce venio velociter. Beatus, qui custodit verba prophetie libri huius. Lectio ii.

Et ego Johannes, qui audiui, et vidi hec: et postquam audissem et vidissem, cecidi vt adorarem ante pedes angeli, qui mihi hec ostendebat. Et dixit mihi: Vide ne feceris, conseruus enim tuus sum, et fratrum tuorum prophetarum, et eorum qui seruant verba prophetie libri huius. Deum adora. Et dixit mihi: Ne signaueris verba prophetie libri huius. Tempus enim prope est. Qui nocet, noceat adhuc: et qui in sordibus est, sordescat adhuc: et qui iustus est, iustificetur adhuc: et sanctus, sanctificetur adhuc. Ecce venio cito, et merces mea mecum est, reddere vnicuique secundum opera sua.

Lectio tertia.

Ego sum alpha et omega, primus et nouissimus, principium et finis. Beati qui lauant stolas suas in sanguine agni, vt sit potestas eorum in ligno vite, et per portas intrent in ciuitatem. Foris autem canes, et venefici, et impudici, et homicide, et idolis seruientes, et omnis qui amat, et facit men-

daciũ. Ego Jesus misi angelũ meũ testificari vobis hec in ecclesijs. Ego sum radix et genus Dauid, stella splẽdida, et matutina, et spiritus et sponsa dicũt, Veni. Et qui audit, dicat, Veni: et qui sitit veniat: et qui vult, accipiat aquã vite gratis. Cõtestor enim omni audienti verba prophetie libri huius: Siquis apposuerit ad hec, apponet deus sup illũ plagas scriptas in libro isto: et siquis diminuerit de verbis libri prophetie huius, auferet Deus partem eius de libro vite, et de ciuitate sancta, et de his que scripta sunt i libro isto. Dicit qui testimonium perhibet istorum. Etiam, venio cito. Amẽ. Veni domine Jesu. Gratia domini nostri Jesu Christi cum omnibus vobis. Amen.

Ad Vesperas. Capitulum.

Charissimi, Omẽ datũ optimũ, et omẽ donũ perfectũ de sursũ est, descẽdẽs a patre luminũ: apud quẽ nõ est trãsmutatio, nec vicissitudinis obumbratio. Hymn. Ad cenã. 200. V. Mane nobiscum.

Ad Magnificat. Antiphona.

Vado ad eum, qui misit me, et nemo ex vobis interrogat me, quo vadis? halla, halla. Oro.

Deus, qui fideliũ mentes vnius efficis voluntatis: da populis tuis id amare qđ precipis, id desiderare quod promittis: vt inter mũdanas varietates, ibi nostra fixa sint corda, vbi vera sunt gaudia. Per dominum nostrum Jesum Christum filium tuum. etc.

DOMINICA IIII. post Pascha.

Incipit epistola canonica B. Jacobi apostoli. Lectio prima.

Jacobus, Dei et Dñi nostri Jesu Christi seruus, duodecim tribubus, q̃ sunt in dispersione, salutem. Omẽ gaudiũ existimate fratres mei, cũ in tentationes varias incideritis, sciẽtes quod probatio fidei vestre patiẽtiam operatur: patientia aũt opus perfectũ habeat: vt sitis perfecti, et integri in nullo deficiẽtes. Siquis aũt vestrũ indiget sapientia: postulet a Deo, qui dat omnibus affluẽter, et non improperat, et dabitur ei: postulet aũt in fide nihil hesitãs. R. Si oblitus fuero tui, halleluia, obliuiscatur mei dextera mea, Adhereat ligua mea faucibus meis, si non meminero tui, halleluia, halleluia. V. Super flumina Babylonis illic sedimus et fleuimus, dum recordaremur tui Sion. Adhereat. Lectio secunda.

Qui enim hesitat, similis est fluctui maris, q a vẽto mouetur, et circunfertur. Nõ ergo existimet homo ille, quod accipiat aliqđ a domino. Vir

duplex

duplex animo inconstans est in omnibus vijs suis. Glorietur autem frater humilis in exaltatione sua, diues autem in humilitate sua, quoniam sicut flos feni transibit. Exortus est enim sol cum ardore: et arefecit fenum: et flos eius decidit, et decor vultus eius deperyt. Ita et diues in itineribus suis marcescet. R. Viderunt te aquę Deus, viderunt te aquę, et timuerunt. Multitudo sonitus aquarum, vocem dederunt nubes, halleluia, halleluia, halleluia. V. Illuxerunt coruscationes tuę orbi terrę, vidit et commota est terra. Multitudo.

Lectio tertia.

Beatus vir qui suffert tentationé: quoniã, cũ probatus fuerit, accipiet coronã vitę quã repromisit deus diligentibus se. Nemo cũ tentatur, dicat quoniã a Deo tentat. Deus enim intẽtator malorũ est: ipse enim neminẽ tentat: Vnusquisque vero tentatur a cõcupiscẽtia sua abstractus et illectus. deinde cõcupiscẽtia, cum cõceperit, parit peccatũ: peccatũ vero cũ cõsummatũ fuerit, generat mortẽ. Nolite itaq; errare fratres mei dilectissimi. R. Narrabo nomen tuum fratribus meis, halleluia, In medio ecclesię laudabo te, halleluia, halleluia. V. Confitebor tibi in populis domine, et psalmũ dicam tibi in gentibus. In medio.

Ex tractatu s. Cypriani mart. de bono patientię. Lectio iiij.

De patiẽtia locuturus fratres dilectissimi, et vtilitates eius et cõmoda pdicaturus, vnde potius incipiã, quam q nũc quoq; ad audientiã, vestrã patientiã video eẽ necessariã? vt nec hoc ipsum quod auditis, et discitis, sine patiẽtia facere possitis: Tunc enim demũ sermo, et ratio salutaris efficaciter discitur, si patienter quod dr audiat. Nec inuenio fratres dilectissimi, inter cęteras cęlestis disciplinę vias, qd magis sit vtilius ad vitã, vel maius ad gloriã, quã vt q pręceptis dominicis obsequio timoris ac deuotionis innitimur, patientiã maxime tota obseruatione tueamur. Hanc se sectari philosophi quoq; profitentur: sed tam illic patiẽtia falsa est, quã et falsa sapientia est. Vnde enim vel sapiens esse, vel patiens possit, q nec sapientiam, nec patientiã Dei nouit? R. In ecclesijs benedicite Deo, hall'a. Dño de fontibus Israel, hall'a, halleluia. V. Psalmum dicite nomini eius, date gloriam laudi eius. Domino. Lectio v.

Nos aũt, fratres dilectissimi, q philosophi non verbis, sed factis sumus: nec vestitu sapiẽtiã, sz virtute pferimus qui virtutũ conscientiã magis q̃ iactantiã nouimus, qui non loquimur magna, sed viuimus

quasi

quasi servi, et cultores dei: patientiã quã magisteriis celestib⁹ discimus, obsequiis spiritualibus prebeamus. Est enim nobis cũ Deo virtus ista cõmunis: inde patientia incipit, inde claritas eius et dignitas caput sumit. Origo et magnitudo patiẽtie deo auctore procedit. Diligenda res homini, que deo cara est. Bonũ quod amat, maiestas divina cõmendat. Si dñs nobis et pater et Deus est, sectemur patientiã domini pariter et patris: quia et servos oportet esse obsequentes, et filios nõ decet esse degeneres. R. In toto corde meo, halla: exquisivi te, halla, Ne repellas me a mandatis tuis, halla, halla. V. Benedict⁹ es tu domine: doce me iustificationes tuas. Ne. Le. vi.

Patientia est, q̃ nos Deo et cõmendat, et servat: Ipsa est, que irã tẽperat, que linguã frenat, que mẽtẽ gubernat, pacẽ custodit, disciplinam regit, libidinis impetũ frãgit, timoris violentiam cõprimit: incendiũ simultatis extinguit, coercet potentiã divitũ, inopiam pauperũ refovet, tuet in virginibus beatam integritatem, in viduis laboriosam castitatẽ, in coniunctis et maritatis individuã charitatẽ: facit humiles in p̃speris, in adversis fortes, contra iniurias et cõtumelias mites: docet delinquentibus cito ignoscere: si ipse delinquas: diu et multũ rogare

tẽtatiões expugnat, psecutões tolerat, passiones et martyria cõsummat. Ipsa est, que fidei nostre fundamẽta firmiter munit. R. Hymnũ cãtate nobis, hal. Quomodo cãtabimus canticũ dñi in terra aliena? hal. hal. V. Illic interrogaverunt nos q captivos duxerũt nos, verba cantionũ. Quomodo. G lo. Quo.

Lcõ s. euang. sm Johan. L. vij. 16. c.

In illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis: Vado ad eũ q misit me: et nemo ex vobis interrogat me, quo vadis? Et rel. Homilia Sancti Augustini epi.

Cum dñs Jesus predixisset discipulis suis psecutiones, quas passuri erãt post eius abscessum, subiũxit atq͡ ait: Hec autem vobis ab initio nõ dixi, quia vobiscũ erã: nunc autẽ vado ad eum: qui misit me. Ubi primum videndum est, utrum eis futuras non predixerit ante passiones. Sed alii tres euangeliste satis eum predixisse ista demonstrant, antequam ventũ esset ad cenã: qua peracta sm Johannem ista locutus est, ubi ait: Hec vobis ab initio non dixi, quia vobiscum eram. R. Deus canticum novum cantabo tibi, halla. In psalterio decẽchordarũ psallã tibi, halleluia, halleluia. V. Deus meus es tu, et confitebor tibi: deus meus es tu, et exaltabo te. In. Lec. viij.

An forte hinc ista solvit questio, q: illi cũ narrat pas/

passioni proximũ fuisse, cuz hec diceret. Nõ ergo ab initio quã do cũ illis erat, quia iaz discessurus, iamq3 ad patrẽ perrectu rus, hec dixit. Et ideo etiaz bm illos Euangelistas verũ est, qḋ hic dictũ est: Hec autem vobis ab initio nõ dixi: Sed quid agit mũs de fide euãgelij bm. Mat/ theũ: qui hec ei: a dño nõ solũ cuz iam esset in Pascha cum di scipulis cenaturus iminẽte pas sione, verũ etiam ab initio de/ nũciata esse commemorat, vbi primũ nominatim duodecim apostoli exprimunt, z ad opera diuina mittunt. [illegible] onũ est cõfiteri dño, halla, Et psallere: hal. [illegible] In decachordo psalterio cum cantico, z cithara: Et.

[illegible]

Quid sibi ergo vult, quod hic ait: Hec autez vobis ab initio non dixi: qa vobiscũ erã: nisi ea, q̃ Jesus hic dixit de spiritu sancto q̃ sit venturus ad eos, z testimoniũ perhibiturus quãdo illi mala illa passuri sũt. Hoc eniz ab initio non dixit, q: cuz ipsis erat. Consolator ergo ille: vel aduocatus (vtrũq3 eñi interpretat quod est Grece pa/ raclitus) Christo abscedẽte neces sarius fuerat. Et ideo de illo nõ dixer at ab initio, quãdo cũ illis erat, q: eius pñtia cõsolabant/ [illegible] Carissimi. Om ne datũ. 212. [illegible] Vado ad eũ: qui me misit: z ne/ mo ex vobis interrogat me, quo vadis? halla, hal. [illegible] Carissimi. Oẽ datum. 212. [illegible] Surrexit dñs de sepul. 198. Surrexit dñs ve. [illegible]

Scitis fratres mei dile/ ctissimi, sit aũt ois ho/ mo velox ad audiendum, tard' autem ad loquendum, z tard' ad iram, Ira eniz viri iustitiã dei non operatur. [illegible] Surrexit dominus vere. 298. [illegible] Gauisi.

Ad Nonam. Capitulum.

Propter quod abijcientes omnem immunditiam, z abundantiam malitie, in mãsue tudine suscipite insitum verbũ, quod potest saluare animas ve stras. [illegible] Gauisi sunt disci. 298. [illegible] Mane nobis. Ad vesp. [illegible] Carissimi, Omne datũ. fo. 200. Hym. Ad cenam. fol. 200. [illegible] Mane nobiscũ. Ad [illegible] Ana. Vado ad eũ, qui misit me: sed q̃ia hec locutus sum vobis, tri stitia impleuit cor vestrũ halelu/ iah. [illegible] vt supra. fol. 212 vt su.

FERIA SECVNDA.

De [illegible] canonica beati Ia cobi apostoli. Lectio prima.

Omne datum optimum, z omne donũ pfectũ de sur sum est descẽdẽs a patre lumi num: apud quẽ non est trãsmu/ tatio nec vicissitudinis obũbra tio. Voluntarie eniz genuit nos verbo ueritatis: ut simus initiũ aliquod creature ei'. Scitis fra tres mei dilectissimi. Sit autez ois homo uelox ad audiendũ: tardus autẽ ad loquẽdũ: z tar/ 1. ca.

dus

dus ad iram. Ira eniz viri iusti tiá Dei non operatur. ℟. Vicát nũc qui redempti sunt, halleluia. A dño, hall'a halleluia. ℣. Quos redemit de manu inimici, ⁊ de regionibus cõgregauit eos. A domino. Lectio ij.

Propter quod abijcientes oẽm immunditiaz, ⁊ abũdãtiã malitie, in mansuetudine suscipite insitum verbuz, quod potest saluare animas vestras. Estote autem factores verbi, ⁊ non auditores tantum, fallentes vosmetipsos. Quia siquis auditor est verbi, ⁊ non factor, hic comparabitur viro considerãti vultum natiuitatis sue in speculo. Considerauit enim se, ⁊ abijt, ⁊ statim oblitus est qualis fuerit. ℟. O. ãtate dño halleluia. Psalmum dicite ei, hall'a. ℣. Afferte dño gloriã, ⁊ honorẽ: afferte domino gloriã nomini eius. Psalmum L. iij.

Qui aũt perspexerit ĩ lege ge perfecte libertatis, ⁊ permãserit in ea, non auditor obliuiosus fact⁹, sed factor operis, hic beatus in facto suo erit. Siqs aũt putat se religiosuz esse, nõ refrenãs linguã suaz, sed seducens cor suũ, hui⁹ vana est religio. Religio mũda ⁊ immaculata apud Deuz ⁊ patrẽ hec est. Uisitare pupillos, ⁊ viduas in tribulatiõne eorũ, ⁊ immaculatũ se custodire ab hoc seculo. Ad Benedictus. Antiphona. Nonne cor nostrũ ardens erat in nobis de Jesu dum loqueretur nobis in via? halleluia. Ad Mag. An. Ego veritatem dico vobis, expedit vobis vt ego vadã: si enim non abiero, paraclit⁹ non veniet ad vos: hal.

FERIA TERTIA.

De epistola canonica beati Jacobi Apostoli. Lectio prima.

Fratres mei: nolite in personarũ acceptione habere fidem dñi nostri Jesu Christi glorie. Etenim si introierit in conuentum vestrum vir aureum annulum habens in veste candida, introierit autem pauper in sordido habitu, ⁊ intendatis in eum, qui indutus est veste preclara, ⁊ dixeritis ei: Tu sede hic bene, pauperi autẽ dicatis: Tu sta illic, aut sede sub scabello pedum meorum: nonne iudicatis apud vosmetipsos, ⁊ facti estis iudices cogitationum iniquarum? ℟. In ecclesijs. 213. Fe. ij. Dñice dñr in hac ⁊ sequenti feria. Lectio ij.

Audite fratres mei dilectissimi: Nõne Deus elegit pauperes in hoc mundo, diuites ĩ fide, ⁊ heredes regni qḋ repromisit Deus diligẽtib⁹ se? Vos aũt exhonorastis pauperẽ. Nõne diuites per potentiaz opprimunt vos, ⁊ ipsi trahunt vos ad iudicia? Nõne ipsi blasphemant bonum nomen quod inuocatum est super vos. Si tamen legem perficitis regalẽ secundum scripturas, Diliges proximum ca. 1.

ximum tuũ, ficut teipsum: bene facitis. Si autẽ personas accipitis, peccatũ operamini redarguti a lege, quasi trãsgressores. ℟. In toto corde. 213. Lec. iij.

Quicunq; autem totã legem seruauerit, offendat autem in vno, factus est omniũ reus. Qui enim dixit, Non mechaberis: dixit, & Nõ occides. Quod si non mechaberis, occides autem, factus es trãsgressor legis. Sic loquimini, & sic facite, sicut per legẽ libertatis incipientes iudicari. Iudiciũ enĩ sine misericordia illi qui nõ facit misericordiam: Superexaltat autẽ misericordia iudiciũ. Ad Bñs Añ. Pax vobis, ego sum, ballã, nolite timere, ballã. Ad Mag. Añã. Cum venerit paraclitus spirit⁹ veritatis, ille arguet mũdũ de peccato, & de iustitia, & de iudicio, balleluia.

FERIA QVARTA.

De epistola canonica beati Iacobi Apostoli. Lectio prima.

Quid proderit, fratres mei, si fidem quis dicat se habere, opera autem non habeat? nunquid poterit fides saluare eum? Si autem frater, aut soror nudi sint, & indigeant victu quotidiano: dicat autẽ aliquis ex vobis illis: Ite in pace, calefacimini, & saturamini: non dederitis autem eis, quę necessaria sunt corpori, quid proderit? Sic fides, si non habeat opera, mortua est, i semetipsa. ℟. Deus cãticũ 213. Lec. ij.

Sed dicet qs: Tu fidẽ habes, & ego opera habeo: ostende mihi fidẽ tuã sine operibus, & ego ostendã tibi ex operibus fidem meam. Tu credis, quoniã vnus est Deus? benefacis, & dęmones credũt, & cõtremiscunt. Vis autem scire o homo inanis, quĩ fides sine operibus mortua est? Abraham pater noster, nonne ex operibus iustificatus est, offerẽs Isaac filiũ suum super altare? Vides quoniam fides cooperabatur operibus illius: & ex operibus fides cõsummata est? ℟. Bonũ est cõfiteri dño. 214. Lectio tertia.

Et suppleta est scriptura dicẽs: Credidit Abraham Deo, & reputatum est illi ad iustitiam: & amicus Dei appellatus est. Videtis quoniam ex operib⁹ iustificatur homo, & non ex fide tantum? Similiter autem & Raab meretrix, nõne ex operibus iustificata est suscipiens nuncios, & alia via eijciens? Sicut enim corpus sine spiritu mortuũ est: ita & fides sine operibus mortua est. Ad Bñs Añ. Spiritus carnem & ossa non habet: sicut me videtis habere: iam credite, ballã. Ad Magnificat. Antiphona. Adhuc multa habeo vobis dicere: sed non potestis portare modo: cum autem venerit ille spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem, balleluia.

FERIA QUINTA.

De epistola canonica beati Iacobi Apostoli. Lectio prima

ca.3. Nolite plures magistri fieri, fratres mei, scientes quoniam maius iudiciū sumitis. In multis enim offendimus omnes. Siquis in verbo non offendit, hic perfectus est vir, potens etiam freno circūducere totum corpus. Si autē equis frena in ora mittimus ad consentiendum nobis, etiam omne corpus illorum circunferimus. R. Si oblitus. 212. Lectio ij.

Et ecce, naues cū magne sint, & a ventis validis minentur, circunferuntur tamen a modico gubernaculo, vbi impetus dirigentis voluerit. Ita & lingua modicum quidē membrum est, & magna exaltat. Ecce quantus ignis quam magnam syluam incendit: & lingua ignis est, vniuersitas iniquitatis. R. Viderunt te. 213.

Lectio tertia.

Lingua cōstituitur in mēbris nostris, que maculat totum corpus, & inflammat rotam natiuitatis nostre inflammata a gehenna. Omnis enim natura bestiarum & volucrum, & serpentum, & cetorū domantur, & domita sunt a natura humana: linguam autem nullus hominū domare potest: inquietū, malū plena veneno mortifero. In ipsa benedicimus deū & patrem: & in ipsa maledicimus homines, q ad imaginē & similitudinē dei facti sūt. Ex ipso ore pcedit bñdictio & maledictio.

Ad Benedictus. Antiphona. Obtulerunt discipuli domino partem piscis assi & fauum mellis halleluiah, halleluiah.

Ad Magnificat. Antiphona. Non enim loquetur a semetipso: sed quecunque audiet, loquetur, & que ventura sunt, annunciabit vobis, halleluiah.

FERIA SEXTA.

De epistola canonica beati Iacobi Apostoli. Lectio prima.

Unde bella & lites in vobis? nōne ex cōcupiscentijs vestris, que militant in mēbris vestris? Concupiscitis, & non habetis: occiditis, & zelatis, & non potestis adipisci: litigatis, & belligeratis: & non habetis, propterea q non postulatis. Petitis & non accipitis, eo q male petatis, vt in concupiscentijs vestris insumatis. ca.4. Adulteri, nescitis quia amicitia huius mundi inimica est dei? Quicunque ergo voluerit amicus esse seculi huius, inimicus Dei cōstituit. R. In ecclesijs. 213. Lectio secunda.

An putatis, quia inaniter scriptura dicat, Ad inuidiam concupiscit spiritus, qui habitat in vobis: maiorem autē dat gratiā: propter quod dicit: Deus superbis resistit, humilibus autē dat gratiā. Subditi ergo estote deo, resistite autem

të diabolo, & fugiet a vobis. Ap propinquate deo, & appropin quabit vobis. Emundate man' peccatores: & purificate corda, duplices animo. Miseri estote, & lugete, & plorate. Risus ve ster in luctũ cõuertatur, & gau diũ in merorẽ. Humiliamini in conspectu domini, & exaltabit vos. ℟ In toto cor. 213. Lec. iij.

Nolite detrahere alteru trum fratres mei. Qui de trahit fratri, aut qui iudicat fratrem suum, detrahit legi, & iudicat legem. Si autem iudi cas legem, non es factor legis, sed iudex. Unus est enim legis lator, & iudex, qui potest perde re, & liberare. Tu autem quis es, qui iudicas proximum tuũ? Ecce nunc qui dicitis: Hodie, aut crastino ibimus in illam ci uitatem, & faciemus ibi quidẽ annum, & mercabimur, & lucrũ faciemus, (qui ignoratis, quid erit in crastinũ: Que est enĩ vi ta vestra? vapor est, ad modicũ parens, & deinceps extermina bitur) pro eo vt dicatis: Si dñs voluerit, & si vixerimus, facie mus hoc aut illud. Ad Bene dictus Añ. Isti sunt sermones, quos dicebam vobis, cum es sem vobiscum halleluiah, hall. Ad vesp. ... occurrat ... ... capio ... Oratio.

SABBATHO.

De epistola canonica Iacobi apostoli. Lectio

ca.5. Agite nũc diuites, plora te vlulantes in miserijs vestris quę aduenient vobis. Di uitię vestrę putrefactę sunt, & vestimenta vestra a tineis co mesta sũt: aurũ & argẽtũ vestrũ eruginauit: & erugo eorũ in te stimoniũ vobis erit, & mãduca bit carnes vestras sicut ignis. Thesaurizastis vobis irã in no uissimis diebus, Ecce merces operarorũ, qui messuerunt re giones vestras, q̃ fraudata est a vobis, clamat: & clamor eorũ in aures domini Sabaoth in troiuit. Epulati estis super ter ram, & in luxurijs enutristis cor da vestra in die occisionis: Ad dixistis, & occidistis iustũ, & nõ restitit vobis. Lectio secunda.

Patientes igitur estote, fra tres, vsq; ad aduentum domini. Ecce agricola expe ctat preciosum fructum terre, patienter ferens donec acci piat temporaneum, & serotinũ. Patientes estote & vos, confir mate corda vestra, quoniã ad uẽtus domini appropinquabit. Nolite ingemiscere fratres in alterutrũ, vt non iudicemini. Ecce iudex ante ianuã assistit. Exemplũ accipite, fratres, exi tus mali, & lõganimitatis, & la boris, & patiẽtię, prophetas, qui locuti sunt ĩ noĩe dñi. Ecce bea tificamus eos, qui sustinuerũt. Sufferentiã Iob audistis, & fi nẽ dñi vidistis, qm̃ misericors dñs est & miserator. Lectio iij.

Ante oĩa aũt fratres mei, nolite iurare, neq; p cęlũ neq;

neq; per terrã,neq; aliud quod cũq; iuramentũ. Sit aũt sermo vester,est,est:nõ non: vt non sub iudicio decidatis. Tristatur autem aliquis vestrum? oret. Ae/quo animo est?psallat. Infirmatur quis in vobis? inducat presbyteros ecclesię, ꝛ orent super eum vngentes eũ oleo in nomine domini, ꝛ oratio fidei saluabit infirmũ, ꝛ alleuiabit eũ dominus:ꝛ si in peccatis sit,re/mittentur ei. Confitemini ergo alterutrũ peccata vestra, ꝛ orate ꝓ inuicẽ, vt saluemini:multũ enĩ valet deprecatio iusti assidua.

Ad Vesperas. Capitulum.

Iac. 1.

Charissimi, estote factores verbi,ꝛ nõ auditores tã/tũ,fallentes vos/metipsos:quia si quis auditor est verbi ꝛ non factor: hic compa/rabitur viro consideranti vul/tum natiuitatis suę in specu/lo. Considerauit enim se, ꝛ abijt, ꝛ statim oblitus est qua/lis fuerit. [illegible]nus. cenam. folio.200. ℣. Mane.

[illegible]

Vsque modo non petistis quicquam in nomine meo:petite, ꝛ accipietis, halleluia. [illegible]tio.

Deus, a quo bona cuncta procedũt:largire suppli/cibus tuis: vt cogitemus te in/spirante quę recta sunt,ꝛ te gubernante eadẽ faciamus. Per dominum nostrũ Iesum Chri.

DOMINICA. II. post Pascha.

Incipit Epistola prima canonica B. Petri Apostoli. Lec. i.

Petrus Apostolus Iesu Christi electis aduenis di/spersionis Ponti,Galatię,Cappadocię,Asię, ꝛ Bithinię ſm prescientiã Dei patris, in sanctificationẽ spiri/tus:in obedientiam ꝛ aspersio/nẽ sanguinis Iesu Christi:gra/tia vobis ꝛ pax multiplicetur. Benedictus Deus, ꝛ pater domini nostri Iesu Christi, q ſm misericordiam suam magnã re/generauit nos in spem viuam: per resurrectionẽ Iesu Christi ex mortuis,in hereditatẽ incor/ruptibilẽ,ꝛ incõtaminatã,ꝛ im/marcessibilẽ,cõseruatã in cęlis in vobis,qui in virtute Dei cu/stodimini per fidem,in salutem paratã reuelari in tẽpore no/uissimo. ℟ Si oblitus. 212.

Feria ij. de [illegible].

In quo exultabitis,modi/cũ nunc,si oportet,contri/stari in varijs tentationibus:vt probatio vestrę fidei, multo pre/ciosior auro,quod per ignẽ pro/batur,inueniatur in laudẽ, ꝛ glo/riam, ꝛ honorẽ, in reuelationẽ Iesu Christi: quem cum nõ vi/deritis diligitis: in quem nũc quoq; non videntes, creditis: credẽtes aũt exultabitis letitia inenarrabili, ꝛ glorificata,re/por

portantes finē fidei vestrę, salutem animarū vestrarum. De qua salute exquisierunt atque scrutati sunt prophetę, qui de futura in vobis gratia prophetauerūt, scrutātes in quod, vel quale tēpus significaret in eis spūs Christi, prenuncians eas, que in Christo sunt passiones, & posteriores glorias: quibus reuelatū est, q: nō sibimetipsis, vobis aūt ministrabant ea, q̄ nūc nūciata sunt vobis, per eos qui euangelizauerūt vobis Spiritu sancto misso de cęlo, in quez desiderant angeli prospicere. ℟. Viderunt. 213. Lec. iij.

Propter qđ succincti lumbos mentis vestrę, sobrij, pfecti sperate in eā, q̄ offertur vobis gratiā, in reuelatione Jesu Christi, quasi filij obediētię, non cōfigurati prioribus ignorantię vestrę desiderijs, sed fm eū qui vocauit vos sanctos: vt & ipsi in oī cōuersatione sancti sitis: quoniam scriptum est: Sācti eritis, quoniā ego sāct⁹ sum. Et si patrē inuocatis euz, q sine acceptione personarū iudicat secundum vniuscuiusque opus: in timore incolat⁹ vestri tēpore cōuersamini: scientes q non corruptilibus auro vel argento redēpti estis de vana vestra cōuersatione paternę traditionis, sed precioso sanguine, quasi agni immaculati Christi & incontaminati, pręcogniti q̄dē ante mūdi cōstitutionē, manifestati autē nouissimis tēporibus propter vos, qui per ipsum fideles estis in Deo, qui suscitauit eū a mortuis, & dedit ei gloriā, vt fides vestra, & spes esset in Deo. ℟. Narrabo. 213.

Ex libro S. Ambrosii episcopi de fide resurrectionis. Lec. iiij.

Quoniā Dei mori nō poterat sapiētia, resurgere autē non poterat quod mortuū nō erat, assumit caro quę mori posset: vt dū moritur quod solet, quod mortuū fuerat hoc resurgeret. Neque enim poterat esse nisi p hominē resurrectio: quoniam sicut p hominē mors, ita p hominē resurrectio mortuorum. Ergo resurrexit homo qm̄ homo mortuus: & resuscitatus homo, sed resuscitās Deus, tunc fm carnē homo, nunc per oīa Deus. Nunc enim secundū carnem iam nouimus Christū, sed carnem per gratiam tenemus: vt ipsum primitias quiescentium, ipsum primogenituz ex mortuis nouerimus. ℟. In ecclesijs. 213. Lec. v.

Primitię vtiq3 eiusdē sunt generis atq3 naturę, cuius reliqui fructus: quorū p lętiore prouētu primitiua Deo munera deferunt, sacrū munus p oibus, & quasi reparatę quędā liba naturę. Primitię ergo quiescentiū Christus: sed vtrū suorū quiescētiū, qui quasi mortis expertes dulci quodā sopore tenent, an oium mortuorū? Sed sicut

ut in Adam oēs moriūtur, ita & in Christo oēs viuificabūtur. Itaqꝫ sicut primitię mortis in Adā, ita etiā primitię resurrectionis i Christo. Oēs resurgēt sed nemo desperet: neqꝫ iustus doleat cōmune ꝯsortiū resurgēdi, cum ꝓcipuū fructum virtutis expectet. Oēs quidem resurgēt, sed vnusquisqꝫ, vt ait Apostolus, in suo ordine. Cōmunis est diuinę fructus clemētię, sed distinctus ordo meritorum.
℟. In toto corde. 213. Lec. vi.

Aduertimus quā graue sit sacrilegium, resurrectionem non credere. Si enim nō resurgemus, ergo Chrs gratis mortuus est: ergo Christus non surrexit. Si enim nobis nō resurrexit, vtiqꝫ non surrexit, qui sibi cur resurgeret rōnem non habebat. Resurrexit in eo mundus, resurrexit in eo cęlū, resurrexit in eo terra. Erit eniꝫ cęlum nouum, & terra noua. Sibi autem non erat necessaria resurrectio, quē mortis uincula non tenebant. Nam etsi ꝫm hominem mortuus, in ipsis tamē erat liber infernis. Vis scire quā liber? Factus sum sicut homo sine adiutorio inter mortuos liber. Et bene liber, qui se poterat suscitare, iuxta, quod scriptum est: Soluite templū hoc, & in triduo resuscitabo illud. Et bene liber, qui alios descendebat redempturus. ℟. Hymnum cantate. folio 213.

Lcō s. euā. ꝫm Iohānē. Le. vii.

In illo tpe: Dixit Iesus discipulis suis: Amē amē dico vobis, siqd petieritis patreꝫ i noīe meo, dabit uobis. Et rel.
Homilia s. Augustini episcopi.

Domini uerba nunc ista tractanda sunt. Amen dico uobis: siquid petieritis patrem in noīe meo, dabit vobis. Iā dictū est in superioribus huius dñici sermonis partibus, ꝓpter eos qui nonnulla petunt a p̄re in Christi noie, nec accipiunt: Nō petitur in noie Saluatoris qcquid petitur contra rationē salutis. Non enim sonū literaruꝫ ac syllabaruꝫ, sed qđ ipse sonus significat, & quod eo sono recte ac ueraciter intelligitur, hoc accipiēdū est dicere, cuꝫ dicit, In nomine meo. ℟. Deus cāticū. 213. Lectio viij.

Vn qui de hoc sentit de Chro, qđ nō est de vnico Dei filio sentiendū, non petit in eius noie, etiam si non taceat literis ac syllabis Chrm: qm̄ i eius noie nō accipit qđ petit. Qui uero qđ est de illo sentiendum, sentit: ipse in eius noie petit, & accipit qđ petit, si nō ꝯtra suā salutē sempiternā petit, accipit autē, qm̄ debet accipere. Quędam autem nō negantur: sed, ut ꝯgruo dentur tempore, differuntur. Ita sane intelligendum est quod ait, Dabit uobis: ut ea beneficia significata sciantur bis uerbis, quę proprię ad eos perti

pertinent, qui petunt. Exaudiũ tur quippe oẽs sancti ꝓ seipsis, non autẽ pro oibus exaudiunt, vel amicis, vel inimicis suis, vel quibuslibet alijs: quia non vtcunq; dictum est dabit: sed dabit vobis. ℟. Bonum est confi. Lectio ix.

Usq; modo, inqt, nõ petistis qcq̃ȝ in noie meo: petite, ꝛ accipietis, vt gaudiũ vestrum sit plenum. Hoc quod dicit: gaudiũ plenũ, non profecto carnale, sed spirituale gaudiũ est: ꝛ quando tantuȝ erit, vt aliquid ei iam non sit addendum, proculdubio tunc erit plenum. Quicquid ergo petitur qđ pertineat ad hoc gaudiũ cõsequẽdũ: hoc est i nomine Christi petendum, si diuinã intelligimus gratiaȝ, si vere beatã poscimus vitaȝ: quicquid autẽ aliud petitur, nihil petitur: nõ quia nulla omnino res est, sed quia in tantę rei comparatione, quicquid aliud concupiscitur, nihil est. Ad Lau. Cap. Carissimi, estote. fo. 216. Hym. Aurora. 200. Ad Bñs Añа. Usque modo vt su. in vesp. 216. Ad iij. Cap.

Jac. 1. Carissimi estote. 216. ℣. Surrexit dñs de sepul. 198. Surrexit dñs vere. Ad vi. Cap.

Qui autem perspexerit in lege perfectę libertatis, ꝛ pmãserit in ea, nõ auditor obliuiosus fact°, sed factor operis, hic beat° i facto suo erit. ℣. Sur. dñs ve. 198. ℟ Gauisi sũt.

Ad Nonam. Capitulum.

Religio mũda ꝛ immaculata apud deũ ꝛ patrem hęc ẽ, visitare pupillos ꝛ viduas i tribulatiõe eorũ, ꝛ immaculatũ se custodire ab hoc sclo. ℟. Gauisi sũt disci. 198. ℣ Mane. Ad vesp. Cap. Carissimi, estote. 216. Hym. Ad cęnam agni. f. 200. ℣ Mane. Ad cã. Mag. añ. Petite ꝛ accipietis, vt gaudiũ vestrũ sit plenum: ipse enim pater amat vos, quia vos me amastis, ꝛ credidistis, halleluiah.

FERIA SECVNDA. in Rogationibus.

Si hodie occur. f. 9 ix. lec. fit de eo cũ ix. lect. de seq. Hom. ꝛ cõ. de fer. ad Lau. tantum, vt infra. De festo autem iij. lectionum fit tantum cõm. Lectio s. euang. scdm Lucam. Lectio i.

In illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis: Quis vestruȝ hẽbit amicũ? ꝛ ibit ad illũ media nocte, ꝛ dicet illi, Amice accõmoda mihi tres panes. Et reł. homi. s. Ambrosij epi

Alius pręcepti locus est: vt oibus momentis, non soluȝ diebus, sed etiã noctibus oratio deferatur. Uides enim, quod iste, qui media nocte perrexit, tres panes ab amico suo postulans, ꝛ in ipsa petendi intentione persistens, nõ defraudetur orans? Qui sunt isti tres panes, nisi mysterij celestis alimentum? Quia si diliges dñm

 Deum

Deū tuū, nō solum tibi, sed etiā alijs poteris emereri. Quis autem amicior nobis, quā qui pro nobis corpus suum tradidit? Dn̄r tria p̄ria hac nocte. r. iiij. et in ij. feria precedentis hebd. tertiū qd est p̄i amb. offic. ℟. Dicāt nunc qui. 214. Lec. ij.

Petijt ab hoc media nocte panes Dauid: petijt, et accepit, petijt enim, quando dicebat: Media nocte surgebā ad confitendum tibi. Ideo meruit hos panes, quos apposuit nobis edendos. Petijt, cum dicit: Lauabo per singulas noctes lectum meū. Neqꝫ enim timuit, ne excitaret dormiētē, quē scit semper vibrare vigilantes. Et ideo scriptorum memores, noctibus ac diebus orationi instantes, peccatis nostris veniā postulemus. ℟. Cantate domino. Lec. iij.

Nam si ille tā sanctus, et qui regni erat necessitatibus occupatus, septies in die laudē dn̄o dicebat, matutinis et vespertinis sacrificijs semper intētus: quid nos facere oportet? qui eo amplius rogare debemus, quo frequētius carnis ac mētis fragilitate delinquimus: vt de via lassis, et istius seculi cursu, ac vitę huius anfractu grauiter fatigatis, panis refectionis deesse nō possit, qui hominis cor confirmet. Nec solū media nocte dn̄s sed omnibus prope docet vigilandū esse momētis. Venit enim in vespertina, et secunda, et tertia vigilia, et pulsare consueuit. Beati itaqꝫ serui illi, quos cū venerit dominus, inuenerit vigilantes. ℟. Si oblitus. 212. Hac nocte non di. Te Deum. Ledz. ℟. In duab⁹ seq. ferijs di. Ad Bn̄s. an. Petite et accipietis, querite, et inuenietis: pulsate, et aperietur uobis, hal. Oro.

Presta, q̄s, op̄s De⁹: vt qui in afflictione nr̄a de tua pietate confidimus, contra aduersa omnia, tua semper protectione muniamur. Per dn̄m. Hec Oro di. ad Laudes, et per horas hodie tantū. Hoc triduo qui non interfuerint processionibus Rogatio, p[illegible] post mat. dicent Letanias cum suis precibus et Orationibus sine psal. penitentialibus. Ad horas oia vt in feria offi[illegible] cio sup. Ebdo. 200. [illegible]

Ipse enī p̄r amat vos, quia vos me amastis, et credidistis, hal. [illegible] Deus a quo bona. 216. [illegible]

FERIA TERTIA.

[illegible]

Christo igit̄ passo in carne, et vos eadē cogitatione armamini: qa q passus est in carne, desiit a peccatis: vt iā nō desiderijs hominū, sed voluntati Dei qd reliquū est in carne, viuat tēporis. Sufficit enī preteritum

ritū tēpus ad volūtatē gentiū cōsummandā ijs, qui ambulauerunt in luxurijs, desiderijs, violentijs, comessationibus, potationib⁹, ebrietatibus, & illicitis idolorū cultibus. In quo admirātur nō concurrentibus vobis in eandē luxurię confusionem, blasphemātes: q reddent rationē ei, qui paratus est iudicare viuos & mortuos. Propter hoc enim & mortuis euangelizatū est, vt iudicentur quidē secundū homines in carne, viuant aūt ſm Deū in spiritu. Omniū autem finis appropinquauit.

R. ij. noc. Dnice iiij. post Pascha. R. ℣. ij

Estote itaq prudētes, & vigilate in orōnib⁹. Ante omnia aūt mutuā in vobismetipsis charitatē cōtinuā habentes, quia charitas operit multitudinē peccatorū. Hospitales inuicem sine murmuratione. Unusquisq sicut accepit gratiā, in alterutrū illā administrātes: sicut boni dispensatores multiformis gratię Dei. Siquis loquitur, quasi sermones Dei: siquis ministrat, tanq̄ ex virtute quā administrat Deus: vt in omnibus honorificetur Deus per Iesuz Christum, cui est gloria, & imperium, in secula seculorum. Amen. R. In toto. 513. ℣.

Charissimi, nolite peregrinari in feruore, q ad tētationez vobis fit: quasi noui aliquid vobis cōtingat: sed cōmunicantes Christi passionib⁹ gaudete: vt & i reuelatione glorię eius gaudeatis exultantes. Si exprobramini in nomine Christi, beati eritis: quoniā qđ est honoris, glorię, virtutis Dei, & qui est eius spiritus, super vos requiescet. Nemo aūt vestrum patiatur, quasi homicida, aut fur, aut maledicus, aut alienorū appetitor. Si aūt vt Christianus, non erubescat, glorificet autem Deum in isto nomine. quoniā tēpus est, vt incipiat iudicium a domo Dei. ℣. c Deum. 8. Ad Bñs. Aña. Oportebat pati Christum, & resurgere a mortuis, haleluiah. Ad Magñ. Aña. Exiui a pře, & veni in mundūz: iterū relinquo mundūz, & vado ad patrē, hal.

FERIA QARTA. V Rogationum.

In vigilia Ascensionis. Si hodie occurrat festū nouē lec. fit de eo cū ix. lec. de Hom. vigilię & Oratione Dñicę, vt infra: de festo autē triū lect. fit tm̄ cōme. Lcō sc̄i euāg. ſm Iohan. Lec. j.

In illo tēpore: Subleuatis Iesus oculis in cęlū dixit: Pater, venit hora, clarifica filium tuum. Et reliqua. c. 171

Homilia s. Augustini episcopi.

Poterat dñs noster vnigenit⁹, & coęternus patri, in forma serui, & ex forma serui, si hoc opus esset, orare silētio: sed ita se pri exhibere voluit pre-

catorē, vt meminiſſet nr̄ꝫ ſe eſſe doctorē. Proinde eaꝫ, quā fecit orationeꝫ pro nobis, notā fecit ⁊ nobis: quoniaꝫ tanti magiſtri nō ſoluꝫ apud ipſos ſermocinatio, ſed etiam ipſius pro ipſis ad patrē oratio, diſcipulorū eſt ędificatio: ⁊ ſi illorū, qui hęc dicta aderāt audituri, profecto ⁊ noſtra, q fueram⁹ ꝯſcripta lecturi. ℟. iiij. noc. dn̄icę iiij. poſt Paſcha. ℣ De⁹ canticū. 113. Lc. ij.

QUa propter hoc q̄d ait: Pater venit hora, clarifica filiū tuū: oſtendit omne tempus, ⁊ quid ⁊ quando faceret, vel fieri fineret, ab illo eſſe diſpoſitū, q tēpori ſubdit⁹ non eſt: qm̄ quę futura erat per ſingula tpa, in dei ſapientia cauſas efficientes habēt, in qua nulla ſunt tēpora. Nō ergo credatur hęc hora fato vrgente veniſſe. ſed Deo potiuꝫ ordinante: nec ſiderea neceſſitas Chriſti contexuit paſſionem: abſit enim vt ſidera mori cogerent ſiderū conditorē. ℟. Bonū eſt. 214. Lc. iij.

CLarificatuꝫ a patre filiū nōnulli accipiūt in hoc ꝙ ei nō pepercit, ſed pro nobis oībus tradidit eū: ſed ſi paſſione clarificatus dicit, quāto magis reſurrectione? nā in paſſione magis eius humilitas quaꝫ claritas cōmēdat, Apoſtolo atteſtāte, qui dicit: Humiliauit ſe metipſum factus obediēs vſqꝫ ad mortē, morteꝫ auteꝫ crucis. Deinde ſequit, ⁊ de eius clarificatione iaꝫ dicit: Propter q̄d ⁊ deus illū exaltauit, ⁊ donauit ei nomen, quod eſt ſuper omne nomen: ut in nomine Jeſu omne genu flectatur, cęleſtium, terreſtriū, ⁊ infernorū: ⁊ oīs lingua cōfiteat, q̄ dn̄s Jeſus Chriſtus in gloria eſt dei patris. Hęc eſt glorificatio dn̄i nr̄i Jeſu Chriſti: q̄ ab eius reſurrectione ſumpſit exordiuꝫ. Te Deum. 8.

Ad Bn̄e. aīa. Pater venit hora: clarifica filium tuum, claritate quam habui priuſquam mūdus eſſet apud te: halleluiah. Oīa di de dn̄ica ꝑt. ut ſup 216.

IN ASCENSIONE DOMINI. duplex.

Ad Veſp. Aīa. Viri Galilęi. cū reſ. de lau. ps. Dixit dn̄s. 52. cuꝫ reſ. de dn̄ica. ⁊ loco ulti ps. Laudate dn̄ꝫ oēs gēt. 54. Cap.

PRimum quidem ſermonem feci de oibus o Theophile, quę cępit Jeſus facere, ⁊ docere: uſqꝫ in diē qua pcipiēs apoſtolis: p ſpūm ſanctū quos elegit: aſſumptus eſt. Act. 1. Hy.

IEſu noſtra redēptio:
Amor, ⁊ deſiderium:
Deus creator oium
Homo in fine temporum.
Quę te uicit clementia:

Ut

Ut ferres nostra crimina,
Crudelem mortem patiens,
Ut nos a morte tolleres:
Inferni claustra penetrans,
Tuos captiuos redimens,
Victor triumpho nobili
Ad dextram patris residēs:
Ipsa te cogat pietas,
Ut mala nostra superes
Parcendo, & voti compotes
Nos tuo vultu saties.
Tu esto nostrum gaudium,
Qui es futurus premium,
Sit nostra in te gloria
Per cūcta semp̄ scl'a Amen:
℣. Ascēdit Deus ī iubilatione, hal'. ℟. Et dñs ī voce tubę, hal'.
Ad Mā.aña. Pater manifesta ui nomen tuum hoībus, quos dedisti mihi: nūc autem pro eis rogo, nō pro mundo, quia ad te venio, haleluiah. Oratio.

Concede, qs, omnipotēs deus, vt qui hodierna die vnigenitum tuum redemptorem nostrum ad cęlos ascendisse credimus: ipsi quoque mente in cęlestibus habitemus. Per eundem.

Ad Matu. Inuita. haleluiah. Christum dñm ascendentē in cęlum. Venite adoremus, haleluiah. ps. Venite. hymnus.

Aeterne rex altissime,
Redemptor & fidelium,
Quo mors soluta deperit,
Datur triumphus gratię.
Scandens tribunal dexterę
Patris potestas omnium
Collata Jesu cęlitus,
Quę non erat humanitus.
Ut trina rerum machina
Cęlestium, terrestrium,
Et infernorum condita,
Flectat genu iam subdita.
Tremunt videntes angeli,
Versa vice mortalium,
Culpat caro, purgat caro,
Regnat Deus, Dei caro.
Tu esto nostrum gaudium,
Manens olympo preditum:
Mundi regis qui fabricā,
Mundana vincens gaudia.
Hinc te precantes quęsumus,
Ignosce culpis omnibus,
Et corda sursum subleua
Ad te superna gratia,
Ut cum repente ceperis
Clarere nube iudicis,
Penas repellas debitas,
Reddas coronas perditas.
Gloria tibi domine,
Qui scandis super sydera,
Cum patre & sancto spiritu,
In sempiterna secula. Amen.

Sic terminant hym. eiusdē metri. vsqꝫ ad Pēte. excepto hymno ad vesp. In j. noctur. Aña:
Eleuata est magnificentia tua, super cęlos Deus, hal'a. ps. Domine dñs noster. f. 3. Aña: Dñs in templo sancto suo, dñs in cęlo, hal'a, Psal'. In domino confi. 4. Aña. A summo cęlo egressio eius, & occursus eius haleluiah. ps. Celi enarrāt. ℣. Ascendit Deus in iubilatione, haleluiah. ℟. Et dominus in voce tubę, haleluiah.

Incipit liber Actuũ apłoꝝ. L. j.

PRimũ quidē ser/mone feci de oi/bus, o Theophi/le, q̃ cepit Jesus facere ⁊ docere, vsq; in diez, qua precipiens Apostolis, per spiri/tuũ sanctũ quos elegit, assum/ptus est: quibus ⁊ prebuit seip/suz viuũ post passionem suã in multis argumentis, per dies quadraginta apparens eis, ⁊ lo quens de regno Dei. Et conue scēs p̄cceptis eis, ab Jerosoly/mis ne discederēt: sed expecta/rent promissionē patris, quã au distis (inquit) p os meũ: q: Jo/hãnes qdē baptizauit aqua, vos aũt baptizabimini spũ sancto, non post multos hos dies. ℟. Post passionē suã per dies qua draginta apparens eis, ⁊ lo/quēs de regno Dei, baleluiah. Et vidētibus illis eleuatus est, baleluiah: Et nubes suscepit eũ ab oculis eoꝝ, baleluiah. ℣. Et conuescens p̄cepit eis, ab Je/rosolymis ne discederēt, sed ex/pectarent promissionē patris. Et videntibus. Lectio secũda.

IGit q̃ couenerãt, interro/gabant eũ dicētes: Dñe si in tēpore hoc restitues regnuz Israel? Dixit aũt eis: Non est vestrũ nosse tempora vel mo/mēta, q̃ pater posuit in sua po/testate: sed accipietis virtutē su perueniētis spũs sancti in vos, ⁊ eritis mihi testes in Jerusalē, ⁊ in omni Judea, ⁊ Samaria, ⁊ vsq; ad vltimũ terre. Et cum hec dixisset, videntibus illis ele uatus est, ⁊ nubes suscepit eum ab oculis eorum. ℟. Omnis pulchritudo dñi exaltata est su per sidera. Spēs eius in nubib⁹ celi, nomē eius in eternũ per/manet, ball'a. ℣. A summo celo egressio eius, ⁊ occursus ei⁹ vsq; ad summũ eius. Species. L. iij.

CUmq; intuerent in celũ euntē illũ, ecce duo viri astiterunt iuxta illos in vestib⁹ albis, qui ⁊ dixerunt: Viri Ga/lilei, quid statis aspicientes in celũ? Hic Jesus qui assumptus est a vobis i celũ, sic veniet quē/admodũ vidistis eũ euntē in ce/lum: Tunc reuersi sunt Jeroso/lymã a monte, qui vocatur Oli ueti, qui est iuxta Jerusalem, sabbathi habens iter. Et cũ in/troissent in cenaculũ, ascende/runt vbi manebant Petrus, ⁊ Johãnes, Jacobus ⁊ Andreas, Philippus ⁊ Thomas, Bar/tholomeus ⁊ Mattheus, Ja/cobus Alphei, ⁊ Simon Zelo/tes, ⁊ Judas Jacobi. Hi oēs erãt perseuerantes vnanimiter in oratione cum mulieribus, ⁊ Maria matre Jesu, ⁊ fratri/bus eius. ℟. Exaltare domi ne, ball. In virtute tua, bal. ℣. Eleuata est magnificentia tua sup celos de⁹. In. Gloria. In. In ij noct. Aña. Exaltare dñe in virtute tua, cãtabim⁹, ⁊ psal lemus, ball'a. ps. Dñe in vir. 7.

Aña. Exaltabo te dñe, quoniã suscepisti me, all'. ps idē. f. 19.
Aña. Ascendit deus in iubilatione, & dñs in voce tube, all'.
Psalmus Omnes gentes. 27.
℟. Ascendens Christus in altum, alleluiah. ℣. Captiuam duxit captiuitatem, alleluiah.
Sermo ... Leo. ... i.iii.

Post beatã & gloriosam resurrectionē dñi nři Jesu Christi, qua verũ dei templũ, Judaica impietate resolutum, diuina se in triduo potentia suscitauit, quadragenarius hodie dilectissimi, sãctorũ dierũ expletus est numerus, sanctissima ordinatione dispositꝰ, & ad vtilitatem nrę eruditionis impēsus: vt dũ a dño in hoc spatio mora presentię corporalis extēditur, fides resurrectionis documentis necessarijs muniretur. Mors enim Christi multorũ discipulorum corda turbauerat: & de supplicio crucis, de emissione spiritus, de exanimati corporis sepultura, grauatis mestitudine mētibus quidam diffidentię torpor obrepserat.

℟. Tempus est vt reuertar ad eũ qui me misit, dicit dñs: nolite contristari, nec turbetur cor vestrũ. Rogo pro vobis patrē, vt ipse vos custodiat, all'. all'. ℣. Nisi ego abiero, paraclitꝰ nõ veniet: dũ assumptus fuero, mittaʒ vobis eum. Rogo. Lec. v.

Unde beatissimi apostoli, omnesq̃ discipuli, qui & de exitu crucis fuerãt trepidi, & de fide resurrectiõis ambigui, ita sunt veritate pspicua roborati, vt dño in celorũ eunte sublimia, non solũ nulla afficerentur tristitia, sed etiam magno gaudio replerentur. Et re vera magna erat, & ineffabilis causa gaudendi, cum in conspectu sancte multitudinis super omniuʒ creaturaruʒ celestium dignitatem humani generis natura conscenderet, supergressura angelicos ordines, & vltra archangelorũ altitudines eleuanda, nec vllis sublimitatibus moduʒ sue prouectionis habitura, nisi eterni patris recepta consessu, illius glorię sociaretur in throno, cuius naturę copulabatꝰ in filio. ℟. Non turbetꝰ cor vestrũ: ego vado ad patrē, & dum assumptus fuero a vobis, mittã vobis, all'. Spirituʒ veritatis, & gaudebit cor vestrum, all'a. ℣. Ego rogabo patrem, & alium paraclituʒ dabit vobis. Spiritũ. Lec. vi.

Quia igitur Christi ascensio nostra est prouectio: & quo precessit gloria capitis, eo spes vocatur & corporis: dignis, dilectissimi, exultemꝰ gaudijs, & pia gratiarũ actiõe letemur. Hodie enĩ nõ solũ paradisi possessores firmati sumus, sed etiã celorũ in Christo superna penetrauimꝰ: ampliora adepti p ineffabileʒ Christi gratiã, q̃ꝫ per diaboli amiseramus inuidiaʒ.

Nam

Nam quos uirulentus inimic⁹ p̄mi habitaculi felicitate deiecit, cos sibi cócorporatos dei filius ad dexteram patris collocauit: cũ quo viuit ⁊ regnat in unitate sp̄us sancti deus p oia secula seculorũ. Am̄. ℟. Ascendés Christ⁹ in altũ, haleluiah, captiuã duxit captiuitatem. Dedit dona hoĩb⁹ haleluiah, haleluiah, hal. ℣. Ascédit de⁹ in iubilatione, ⁊ dñs in uoce tube. Dedit. Gloria. Dedit. In iij. noct. ur. aña Nimis exaltatus est, hal. super oés deos, hal. ps Dñs reg. exul. 44. An Dñs in Sion, hal. magnus, ⁊ excelsus, hal. ps Dñs reg. iras. 46. Aña Dñs in celo, hal. parauit sedem suã, haleluiah. ps Benedic anima. 1. 47. ℣. Ascendo ad patrem meum ⁊ patrem uestrum, hal. ℟ Deum meũ, ⁊ Deum uestrum, haleluiah.

Lec. s. euãg. scḋm Marcu. L. vij.

c.16. In illo tépore: Recũbentibus undecim discipulis, apparuit illis Jes⁹, ⁊ exp̄brauit incredulitateem illorũ, ⁊ duritiam cordis, quia iis, qui uiderant eũ resurrexisse a mortuis, non crediderant. Et reliqua.

Homilia S. Gregorij Papę.

Quod resurrectioné dñicá discipuli tarde crediderunt, non tam illorũ infirmitas, quá nostra (vt ita dicam) futura firmitas fuit. Ipsa nanq; resurrectio illis dubitátib⁹ p multa arguméta móstrata est: q̃ dũ nos legentes agnoscimus, qd aliud quã de illorũ dubitatione solidamur? Minus enim mihi Maria Magdalena p̄stitit, quę citius credidit: quam Thomas, q diu dubitauit. Ille etenim dubitãdo uulnerũ cicatrices tetigit, ⁊ de nostro pectore dubitationis uuln⁹ amputauit. ℟. Ego rogabo patré, ⁊ aliũ paraclitũ dabit uobis. Ut maneat uobiscũ in ęternũ spiritus ueritatis, hal. ℣. Si enim non abiero, paraclitus non ueniet ad uos: si aũt abiero, mittã eũ ad uos. Ut ma. Lectio. viij.

Ad insinuandã quoq; ueritaté dñicę resurrectionis notãdũ nobis est, quid Lucas referat, dicés: Conuescens p̄cepit eis ab Jerosolymis ne discederent. Et post pauca. Uidentibus illis eleuatus est, ⁊ nubes suscepit eũ ab oculis eorum. Notate verba, signate mysteria. Cóuescens eleuatus est. Comedit, ⁊ ascendit: vt uidelicet per effectum comestionis, ueritas patesceret carnis. Marcus uero, p̄iusquam cęlum dñs ascendat, eum de cordis atque infidelitatis duritia increpasse discipulos memorat. Quia in re quid cõsiderandum est: nisi q icirco dñs tunc discipulos increpauit, cum eos corporaliter reliquit: ut uerba q̃ discedens diceret, in cordib⁹ audientiũ arctius impressa remanerét. ℟. Uonis nubé ascésum

sum tuuz dñe. Qui ambulas su
per pēnas ventorum, haleluiah
℣. Confessionez & decorem in-
duisti: amictus lumē sicut vesti
mētuz. Qui. G lo. Qui. L. ix.

ca. 3. Increpata igit eorū duri
tia: qd admonendo dicat
audiamus. Eūtes in mūdū vni
uersum, pdicate euāgeliū omni
creaturę. Nunqd fratres mei,
sanctū euāgeliū vel isensatis re
bus, vel brutis aialibus fuerat
pdicādum? vt de eo discipulis
dicatur, Predicate euāgelium
oi creaturę. Sed ois creaturę
nomine signatur homo. Ois au
tē creaturę aliqd habet homo.
Habet nanqz cōmune esse cum
lapidibus, vigere cū arborib⁹,
sentire cū aialibus, itelligere
cuz angelis. Si ergo commune
habet aliquid cuz omni creatu
ra homo: iuxta aliqd oīs creatu
ra est homo. Omni ergo creatu
rę predicatur euangeliuz, cū so
li homini prędicatur. ℟ e
Deum. 8.

Ad Laudes, & p Horas. Aña.

Viri Galilęi, qd aspicitis i
cęluz? Hic Jesus, q assū
ptus est a vobis in cęlū, sic veni-
et, halla. ps Dñs regnauit. 8.
cū re a ñ. Cumqz intuerentur
in cęluz euntez illum, dixerunt:
halla. ña Eleuatis manibus
benedixit eis, & ferebatur in cę-
lū, halla. ña Exaltate regez
reguz, & hymnū dicite deo, hal.
Aña Uidētib⁹ illis eleuat⁹ est, &
nubes suscepit euz in cęlo, hal.

Capit Primum quidem. 219.
Hym. Jesu nostra redē. 219. ℣.
Dominus i cęlo, haleluiah: ℟.
Parauit sedem suaz. halleluia.
Ad Benedictus Antiphona.
Ascendo ad patrē meum, & pa
trem vestrum. Deum meum: &
Deum vestruz: haleuiah. Oro.
Concede, qs oēs. 22.
Ad Prima. ℟ bre Chrē fili
dei viui miserere nobis. Hal. hal.
℣. Qui scandis super sidera:
Halla. hal. ℣. Exurge Chre.
℟. Et libera nos. hc di: cuoti
die vsqz ad Nōne. Ad iij. Cap
Primum quidez. 219. ℟ bre.
Ascendit Deus in iubilatione,
Hal hal. ℣ Et dñs in uoce tu-
bę. Hal. hal. Gloria. ℣. Ascen
dens Christus in altum, halelu
iah. ℟ Captiuaz duxit captiui
tatem, haleluiah.

Ad Sextam. Capitulum.

Et cōuescens precepit eis, Act.
ab Jerosolymis ne disce
derent: sed expectarent promis
sionē patris, quā audistis, inqt
per os meū: quia Johannes q-
dem babtizauit aqua, vos aūt
baptizabimini spiritu sctō, non
post multos hos dies. ℟ Ascen
dens Christus in altū, Halla.
hal. ℣ Captiuā duxit captiui-
tatem Halla. Glo. ℣ Ascendo
ad patrem meum, & patrem ve
strum, halla. ℟ Deū meum: &
deū vestrū: halla Ad ix. Cap.

Viri Galilęi, qdstatis aspi Act.
ciētes in celū? Hic Jesus 1.
qui assumptus est a vobis in cę-
lum,

lū, sic veniet quemadmodū vi/
distis eum euntem in cęlū. ℟.
Ascendo ad patrē meuz, ꝛ pa/
trē vestrū, Hal. hal. ℣. Deum
meum: ꝛ Deuz vestruz. Hallā.
Gloria. ℣. Dñs in cęlo, hallā:
℟. Parauit sedez suaz, hallā.
Ad Tercia. [illegible] Cap. ꝛ
[illegible] Resp. ℣.
Dñs in cęlo, halā. ℟. Parauit
sedez suaz, hal. [illegible]
O rex glorię, dñe virtutuz, qui
triūphator hodie super oēs cę
los ascēdisti, nec dereliquas nos
orphanos: sed mitte promissuz
patris in nos, spiritū veritatis,
haleluiah. Oratio vt sup. 220.
¶ [illegible]
[illegible] de Asce.
[illegible] leō. De
[illegible]

FERIA SEXTA.

Incipit epla [illegible] Petri [illegible].

Simon Petr⁹, ser
uus ꝛ apls Jesu
Christi ijs q coę
qualez nobiscuz
sortiti sunt fidē, i
iustitia Dei nři,
ꝛ saluatoris Jesu Christi, Gra/
tia vobis ꝛ pax adimpleatur in
cognitione dei, ꝛ Christi Jesu,
dñi nostri: quomodo omnia no/
bis diuinę virtutis suę, quę ad
vitā ꝛ pietatē pertinēt donata
sunt, per cognitionez eius, qui
vocauit nos propria gloria, ꝛ
virtute: pq̄ quē maxima, ꝛ precio
sa nobis promissa donauit: vt p
hęc efficiamini diuinę consor/
tes naturę, fugientes eius, qui
in mundo est, concupiscentię
corruptionez. ℟. Post pas. 220.

Lectio [illegible].

Uos aūt curaz omnē sub/
inferentes, ministrate in
fide vestra virtutē, in virtute āt
scientiam, in scientia autez ab/
stinentiam, in abstinentia autē
patientiā, in patientia autē pie
tatem, in pietate autem amorē
fraternitatis, in amore aūt fra
ternitatis charitatē. Hęc eniz
si vobiscū adsint, ꝛ superent, nō
vacuos, nec sine fructu vos con
stituent in dñi nostri Jesu Chri
sti cognitione. Cui enim nō prę
sto sunt hec, cec⁹ est, ꝛ manu te
tans: obliuionē accipiēs purga
tionis veteruz suorū delictorū.
℟. Omnis pul. 220. [illegible]

Quapropter, fratres, ma/
gis satagite, vt per bona
opera certā vestrā vocationez
ꝛ electionem faciatis. Hęc eniz
facientes nō peccabitis aliquā
do: sic enim abundanter mini/
strabitur vobis introit⁹ in ęter/
nū regnū dñi nři, ꝛ saluatoris
Jesu Christi. Propter quod in
cipiā vos semper commonere
de his, ꝛ quidē scientes, ꝛ cōfir
matos vos in pręsenti veritate.
Justū autē arbitror, quandiu
sum in hoc tabernaculo, suscita
re vos in cōmonitione, certus
quod velox est depositio taber/
naculi mei: secūdū qd ꝛ dñs Je
sus Chrs significauit mihi. Da
bo autem operaiū, ꝛ frequēter
habe

habere vos post obitũ meũ, vt horum memoriaz faciatis, ℟. Exaltare domine, hallã. 220.

Sermo s. Leonis Pape. Lectio iiii.

SAcramentũ, dilectissimi, salutis nostrę, quã precio sanguinis sui vniuersitatis cõditor estimauit, a die corporalis ortus vsq; ad exitũ passionis per dispensationẽ humilitatis impletum est. Et licet multa etiam in forma serui diuinitatis signa radiauerint, proprie tñ illius tẽporis actio ad demõstrandã suscepti hominis pertinuit veritatẽ. Post passionẽ vero ruptis mortis vinculis, quę vim suam in eum, qui peccati erat nescius, incẽdẽdo perdiderat: infirmitas in virtutẽ, mortalitas in immortalitatẽ, contumelia transiuit in gloriam: quã dñs Iesus Christus in multis manifestisq; documentis multorũ declarauit aspectibus, donec triumphũ victorię, quez reportarat a mortuis, iferret & cęlis. ℟. Tempus est. 221. v.

SIcut ergo in solennitate pascali resurrectio dñi fuit nobis cã lętandi: ita ascẽsio eius in cęlos, presentium nobis est materia gaudiorũ, recolẽtibus illã diẽ, & rite venerãtibus, qua naturę nostrę humilitas in Christo, sup oẽm cęli militiã, super omnes ordines angelorũ, & vltra omniũ altitudinũ potestatem, ad Dei patris est proue cta consessum. Quo ordine operũ diuinorũ nos fundati, nos ędificati sumus, vt mirabilis fieret gratia Dei, cum remotis a conspectu hominũ, quę merito reuerentiam sui sentiebantur indicere, fides non deficeret, spes non fluctuaret, charitas non teperet, ℟. Non turbetur. 221. Lec. vi.

MAgnarũ hic vigor est mẽtiũ, & valet fideliũ hoc lumẽ animarũ, incunctãter credere quę corporeo nõ videntur intuitu, & ibi figere desideriuz, quo nequeas inferre cõspectũ. Hęc autem pietas vnde in nostris cordibus nasceretur, aut quomodo quisquaz instificaretur per fidẽ, si in ijs tantũ salus nostra consisteret, quę obtutibus subiacerent? Unde & illi viro, q de resurrectione Christi videbatur ambigere, nisi in ipsius carne vestigia passionis, & visu explorasset & tactu, Quia vidisti me, inquit dñs, credidisti: beati, qui nõ viderũt, & crediderũt. ℟. Ascẽdens Chris. 221.

[illegible]

QUi crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit: qui vero non crediderit, condemnabit. Fortasse vnusquisq; apud semetipsum dicat: Ego iam credidi, saluus ero. Uerũ dicit si fidem operibus teneat. Uera etenim fides est, quę in hoc, quod verbis dicit, moribus non contradicit. Hinc est enim, quod de quibusdam falsis fidelibus Paulus

Paulus dicit. Qui cõfitentur se nosse Deum. factis autem negãt. Hic Johannes ait: Qui dicit se nosse deũ, & mãdata ei⁹ non custodit, mendax est. ℟. Ego rogabo. 121. Lectio viij.

Quod cum ita sit: fidei nostrę veritatẽ in vitę nr̃e consideratione debemus agnoscere. Tũc enim veraciter fideles sumus: si quod verbis promittimus, corporibus cõplem⁹. In die quippe baptismatis oĩbus nos antiqui hostis operib⁹ atq; omnibus pompis abrenũciare promisimus, itaque vnusquisque vestrum ad consideratioñe suã mentis oculos reducat: & si seruat post baptismuz, quod ante baptismum spopondit, certus iaz, q: fidelis est gaudeat. ℣. Ponis. nu. 221. L. ix.

Sed ecce si quod promisit minime seruauit si ad exercenda praua opera, ad ɔcupiscẽdas mundi põpas dilapsus est, videam⁹ si iaz scit plãgere, qd̃ errauit. Apud misericordẽ nãque iudicẽ, nec ille fallax habebitur, qui ad veritatem reuertitur, etiam postquam mentitur. Quia omnipotens Deus dum libenter nostrã pęnitentiã suscipit, ipse suo iudicio, hoc quod errauimus abscondit.

SABBATHO

De epistola prima beati Petri Apostoli Lectio prima.

Hanc ecce vobis, carissimi, secũdã scribo epistolã, in quibus vestrã excito in cõmonitione sincerã mentẽ: vt memores sitis eorũ quę predixi verborũ a sanctis ꝓphetis, & apostolorũ vestroꝝ, pceptorũ dñi & saluatoris: Hoc primũ scientes: quod venient in nouissimis diebus in deceptione illusores, iuxta proprias ɔcupiscentias ambulantes, dicentes: Ubi est promissio, aut aduentus eius? Ex quo eniz patres dormierũt, oia sic perseuerãt ab initio creaturę. Latet enim eos hoc volẽtes, q celi erant prius & terra de aqua, & per aquã consistens Dei verbo, per quę ille tũc mundus aqua inundatus periit. Celi aũt, qui nũc sunt, & terra eodẽ verbo repositi, sũt igni reseruati in diem Judicii, & perditionis impiorum hominum. ℟. Post passionem. 220. Lec. ij.

Unum vero hoc nõ lateat vos charissimi: quia vn⁹ dies apud dñz, sicut mille anni, & mille anni sicut dies vn⁹. Nõ tardat dñs promissionẽ suam, sicut quidã existimãt: sed patiẽter agit propter vos, nolens aliquos perire, sed oẽs ad pęnitẽtiã reuerti. Adueniet autẽ dies dñi vt fur, i quo cęli magno impetu trãsiẽt, elemẽta vero calore soluẽtur, terra autẽ, & quę in ipsa sunt opera exurent. Cũ igitur hęc oia dissoluẽda sint: quales oportet vos esse in sanctis ɔuersationibus, & pietatib⁹, expectantes, & properãtes in aduẽtum

tum diei dñi, per quē cęli ardē
tes soluentur, & elementa ignis
ardore tabescent? Nouos uero
cęlos, & nouā terrā secundum
promissa ipsius expectamus, in
qbus iustitia habitat. ℟. Om/
nis pulchritudo. 220. Lec. iij.

PRopter quod, carissimi,
hęc expectantes, satagite
immaculati, & inuiolati ei inue
niri in pace: & dñi nostri longa/
nimitatē, salutē arbitramini: si
cut & carissimus frater noster
Paulus ſm datā sibi sapientiā
scripsit uobis, sicut & in omni/
bus epistolis, loquens in eis de
ijs, in quibus sunt quędam dif/
ficilia intellectu, quę indocti &
instabiles deprauant, sicut & cę/
teras scripturas, ad suam ipso
rum perditionem. Uos igitur
fratres pręscientes custodite, ne
insipientium errore traducti,
excidatis a propria firmitate,
crescite uero in gratia, & in co/
gnitione dñi nostri, & Saluato/
ris Jesu Christi: ipsi gloria &
nunc & in diem ęternitatis. A/
men. ℟. Exaltare dñe. 220.

Sermo s. Leonis Papę. L. iiij.

QUod itaqꝫ redēptoris no/
stri conspicuū fuit, in sa/
cramēta trāsiuit: & ut fides ex/
cellētior esset ac firmior, uisioni
doctrina successit, cuius aucto
ritatē supnis illuminata radijs
credentiū corda sequerentur.
Hāc fidē ascensione dñi auctā,
& spiritus sancti munere robo
ratā, nō uincula, non carceres,
nō exilia, non fames, nō ignis,
nō laniatus ferarū, nec exquisi/
ta persequentiū crudulitatib⁹
supplicia terruerunt. Pro hac
fide per uniuersum mūdū non
solū uiri, sed etiam fęminę, nec
tantū impubes pueri, sed etiā
tenerę uirgines usqꝫ ad effusio/
nē sanguinis decertarunt. Hęc
fides dęmonia eiecit, egritudi/
nes depulit, mortuos suscitauit.
℟. Tempus. 221. Lectio. v

UIde ipsi beati apostoli,
qui tot miraculis cōfir/
mati, tot sermonibus eruditi,
atrocitatem tamen dñicę pas/
sionis expauerāt, & veritatē re/
surrectionis eius nō sine hęsita
tione susceperāt, tantum de a/
scensione dñi profecerunt, vt
quicquid illis prius intulerat
metum, verteretur in gaudiū.
Tōtā enim cōtemplationē ani/
mi in diuinitatē ad patris dex/
terā ꝯsidentis erexerāt. nec iā
corporeę uisionis tardabantur
obiectu, quo minus in id aciē
mentis intenderent, qđ nec a
patre descendēdo abfuerat nec
a discipulis ascendēdo discess/
serat. Tunc igitur dilectissi/
mi, filius hois Dei filius excel
lēti⁹ sacratiusqꝫ innotuit, cū in
paternę maiestatis gloriā se re
cepit: & ineffabili mō cępit esse
diuinitate pręsentior, qui fact⁹
est humanitate lōginquior. ℟.
Nō turbetur. 221. Lectio vj.

TUnc ad ęqualē patri filiū
eruditior fides gressu cępit
mentis

mentis accedere, ⁊ cōtrectatione in Christo corporee substantie: qua pater minor est, nō egere: quoniā glorificati corporis manēte natura, eo fides credentiū vocabat, vbi nō carnali manu sed spirituali intellectu par genitori vnigenitus tangeret: Hinc illud est, quod post resurrectionē suā dn̄s Marie Magdalene psonā Ecclesie gerenti cum ad cōtactū ipsius propera ret accedere dicit: Noli me tāgere: nondum enim ascendi ad patrē meum: hoc est: Nolo, vt ad me corporaliter venias: nec vt me sensu carnis agnoscas: ad sublimiora te differo, maiora tibi preparo, Cum ad patrē ascēdero, tūc me perfecti᷒ veriusq̃ palpabis: apprehensura quod nō tangis, ⁊ creditura quod nō cernis. ℟. Ascēdens. 221:

[illegible]

Signa autē eos, q credituri sunt, hec sequent: In nomine meo demonia eijcient, linguis loquentur nouis, serpentes tollent: ⁊ si mortiferum quid biberint, non eis nocebit. Super egros manus imponent, ⁊ bene habebunt. Nunquid nam fratres mei, quia ista signa non facitis, minime creditis. Sed hec necessaria in exordio Ecclesie fuerunt. Ut enim ad fidē cresceret multitudo credētiū, miraculis fuerat nutrienda. Quia ⁊ nos, cū arbusta plantamus, tandiu eis aquam infundimus, quousque ea in terra iam coaluisse videamus. At si semel radicem fixerint, irrigatio cessabit. Hinc est enim quod paulus dicit: Lingue in signum sunt non fidelibus, sed infidelibus. ℟. Ego rogabo. fol. 221. Lectio viij.

Habemus de his signis, atq̃ virtutibus, que adhuc subtilius cōsiderare debeamus. Sancta quippe Ecclesia quotidie spiritualiter facit, quod tūc per apostolos corporaliter faciebat. Nam sacerdotes eius cum per exorcismi gratiam manū credentibus imponunt, ⁊ habitare malignos spiritus in eorū mente cōtradicunt, quid aliud faciūt, nisi demonia eijciūt: Et fideles quique, qui iam vite veteris secularia verba derelinquunt, sancta autem mysteria insonant, conditoris sui laudes ⁊ potentiam, quantum preualent, narrant, quid aliud faciunt nisi nouis linguis loquuntur? Qui dum bonis suis exortationibus malitiam de alienis cordibus auferunt: serpentes tollunt. ℟. Non vos relinquam. [illegible]

Et dū pestiferas suasiones audiunt, sed tn̄ ad operationem prauam minime pertrahuntur: mortiferum quidem est quod bibūt: sed nō eis nocebit. Qui quoties proximos suos in bono opere infirmari conspiciūt: dū eis tota virtute concurrunt

rũt, & exẽplo suę operationis il lorum vitam roborant, qui in propria actione titubant, quid aliud faciũt, nisi sup ęgros ma nus imponũt, vt bene habeant? Quę nimirũ miracula tãto ma iora sunt, quãto spiritualia: tan to maiora sunt, quãto p hęc nõ corpora sed animę suscitantur.

Ad Vesperas. Capitulum.

1. pe. 4. Carissimi estote prudẽtes, & vigi late i orõnib. Ante oia aũt mutuã in vobismetipsis charitatẽ conti nuã hñtes, qr charitas operit multitudinẽ pctõrũ. Hy. Jesu nra redẽ. 219. ℣ Dñs in cęlo, hal. ℟ Parauit sedẽ suã, hall.

Ad Mag. Añ. Cũ venerit pa raclitus, quẽ ego mittã vobis spiritum veritatis, qui a patre procedit, ille testimoniũ perhi bebit de me, hallel. Oratio.

Omnipotens sempiterne deus, fac nos tibi semper & deuotã gerere voluntatem, & maiestati tuę sincero corde ser uire. Per dñm nostrum Jesum Christũ filiũ tuum, qui tecũ. Et fit cõme. Ascẽsionis. Añ. O rex glorię. 222. ℣ Ascendit Deus in iubilatione. hallel. ℟. Et dñs in voce tubę, halleluia. Oro. Cõcede quęsumus. 220.

DOMINICA INFRA octauam Ascensionis.

totũ officiũ fit de Ascẽsione, ex ceptis his q̃ hic habent ppria.

Incipit epistola prima Beati Johannis apostoli. Lectio i.

Quod fuit ab ini tio qd audiuim, quod vidim ocu lis nris, qd perspe ximus, & man no strę ptrectauerũt de verbo vitę, & vita manifesta ta est: & vidimus, & testamur, & annunciamus vobis vitã ęter nam, quę erat apud patrem, & apparuit nobis. Quod vidim, & audiuimus, annũciamus vo bis: vt & vos societatẽ habeatis nobiscũ, & societas nostra sit cũ patre, & cũ filio eius Jesu Chri sto. Et hęc scribimus vobis, vt gaudeatis, & gaudium vestrum sit plenum. Et hęc est annuncia tio, quã audiuimus ab eo, & an nunciamus vobis: Quoniam Deus lux est, & tenebrę i eo nõ sunt vllę. ℟ Post passionem. fol. 220. Lectio secunda.

Si dixerimus quoniã sõ cietatẽ habem cũ eo, & i tenebris ambulam: mẽtimur, & veritatem nõ facim. Si autẽ in luce ambulamus, sicut & ipse est in luce: societatem habem adinuicẽ, & sanguis Jesu Christi filij ei, emũdat nos ab omni peccato. Si dixerimus quoniã peccatũ non habemus: ipsi nos seducimus, & veritas in nobis nõ est. Si confiteamur peccata no stra, fidelis est, & iust, vt remit tat nobis pctã nra: & emundet nos ab oi iniqtate. Si dixerim quo

quã non peccauimus, mendacẽ facimus eũ, & verbũ ei⁹ nõ est i nobis. Ois pulc. 220. L. v.

Filioli mei, hec scribo vobis vt nõ peccetis: sed & si quis peccauerit, aduocatum habemus apud patrem Jesum Christum iustũ: & ipse est propitiatio pro peccatis nostris, non pro nostris autem tantum, sed etiã pro totius mũdi. Et in hoc scimus quoniã cognouim⁹ eũ, si mandata eius obseruamus. Qui dicit se nosse Deum, & mãdata eius non custodit, mẽdax est, & in hoc veritas nõ est. Qui autem seruat verbũ eius, vere i hoc charitas dei perfecta est: & in hoc scimus quoniã in ipso sumus. Qui dicit se in ipso manere, debet, sicut ille ambulauit, & ipse ambulare. ℟. Exaltare domine. folio 220.

Sermo s. Augu. epi. Lec. iiij.

Saluator noster, dilectissimi fratres, ascẽdit in cęlũ, nõ ergo turbemur in terra. Ibi sit mẽs, & hic, erit requies. Ascẽdamus cũ Christo interim corde, vt dũ dies ei⁹ promissus aduenerit, sequamur & corpore. Scire tamẽ debem⁹ fratres q: cũ Christo nõ ascẽdit superbia, nõ auaritia, nõ luxuria, nullũ vitiũ nrm ascendit cũ medico nostro. Et ideo si post medicũ desideramus ascẽdere, debemus vitia, & peccata deponere. Oẽs enim quasi quibusdã cõpedibus nos premũt, & vt peccatorũ nos retibus ligare ptendũt, & ideo cũ Dei adiutorio: sm id q ait psalmista, Dirũpam⁹ vincula eoꝝ, vt securi possimus dicere dño, Dirupisti vicula mea tibi sacrificabo hostiã laudis. ℟. Tempus est. 221. Lec. v.

Resurrectio dñi, spes nra est: ascẽsio dñi, glorificatio nostra est. Ascensionis hodie solẽnia celebramus. Si ergo recte, si fideliter, si deuote, si sancte, si pie, ascensionẽ domini celebramus: ascẽdamus cũ illo, & sursũ corda habeamus. Ascẽdentes autem non extollamur: nec de nostris quasi de proprijs meritis psumamus. Sursũ autem corda habere debemus ad dñm. Sursum enim cor non ad dominũ, superbia vocatur. Sursum autẽ cor ad dñm, refugiũ vocatur. Uidete fratres, miraculum magnum. Altus est de⁹: erigis te, & fugit a te: humilias te, & descẽdit ad te. Quare hoc? Quia excelsus est, & humilia respicit, & alta a longe cognoscit. Humilia de proximo respicit, vt attollat: alta, idest superba de longe cognoscit, vt deprimat. ℟. Non turbetur cor vestrum. fol. 221. Lectio sexta.

Resurrexit enim Christus vt spẽ nobis daret: quia surgit homo q moritur: ne moriendo desperaremus, & vitam nostram in morte finitã putaremus, securos nos fecit. Solliciti enim eramus de ipsa anima: & ille

ille nobis resurgēdo de carnis resurrectione fiduciam dedit. Crede ergo, vt munderis. Pri⁹ te oportet credere, vt postea p fidem Deum merearis aspicere. Deum eniz videre vis, audi ipsum, Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt. Prius ergo cogita de corde mundando: ⁊ quicquid ibi vides quod displicet deo, tolle: ℟. Ascendens. folio 221.

Lcō s. euāg. fm Johannē. L. vi.

c. 15. IN illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis. Cū venerit paraclitus, quez ego mittaz vobis a patre spiritum veritatis, q a patre procedit: ille testimonium perhibebit de me.. Et rel.

Homilia s. Augustini episcopi.

DOminus Jesus in sermone, quem locutus est discipulis suis post cęnā proxim⁹ passioni, tanquā iturus, ⁊ relicturus eos presentia corporali: cū oibus aūt suis vsq ad ↄsum mationē seculi futurus p̄sentia spirituali, exhortatus est eos ad pferēdas psecutiones impiorū: quos mūdi nomine nūcupauit: ex quo tamē mūdo ēt ipsos discipulos se elegisse dixit: ut scirent se Dei gr̄a esse q sunt: suis autē vitijs fuisse qd fuerant. ℟. Ego rogabo. 221. Lectio viij.

DEinde psecutores ⁊ suos ⁊ ipsor, Judęos euidenter expressit: vt oino appareret etiaz ipsos mundi damnabilis appellatione cōclusos, qui pse-quunt sanctos. Cumqz de illis diceret, q ignorarent eū a quo missus est: ⁊ tamen odissent ⁊ filiū ⁊ patrem, hoc est ⁊ eum, qui missus est: ⁊ eū a quo missus est: (de quibus oibus i alijs sermonibus iam disseruimus) ad hoc peruenit: vbi ait: Ut adimpleatur sermo qui in lege eorū scriptus est: Quia odio habuerunt me gratis. ℣. Si enim nō abiero, paraclitus nō veniet ad vos: si autem abiero, mittam eū ad vos. Cum autem venerit ille, docebit vos omnem veritatez, balla. ℣. Nō enim loquetur a semetipso, sed quęcunqz audiet loquetur: ⁊ quę ventura sunt, annunciabit vobis. Cum.

Lectio nona.

DEinde tanquā cōsequenter adiūxit, vū nūc disputare cępimus. Cuz aūt venerit paraclitus, quem ego mittā vobis a patre, spiritū veritatis, qui a patre procedit: ille testimonium perhibebit de me: ⁊ vos testimonium perhibebitis, quia ab initio mecum estis. Quid hoc pertinet ad illud? quod dixerat, Nunc autem ⁊ viderunt, ⁊ oderunt, ⁊ me, ⁊ patrem meum: sed vt impleatur sermo, qui in lege eorum scriptus est, Quia odio habuerunt me gratis. An quia paraclitus quando venit spiritus veritatis, eos qui viderunt ⁊ oderunt testimonio mani festiore cō uicit? imo vo ēt aliquos ex illis

qui viderunt, et adhuc oderāt, ad fidē q̄ p dilectionem operatur, sui manifestatione puertit.
Ad Añā. Añ Cū venerit. 225. vt su. in sabbatho. Orō ibidē. Et fit cōm. de Ascensi. cū Añā. Ascēdo ad patrē. ℣. Ascendit Deus iubilatione, hal. ℟. Et dñs in voce tubę, hal. Orō. vt s.
Ad iij. Cap. Carissimi estote. 225. ℟. br. Ascēdit deus. 222. ℣. Ascendens Christus.

Ad sextam. Capitulum.

1. pet. 4 Hospitales inuicē sine murmuratione: vnusquisque sicut accepit gratiā, in alterutrum illam administrantes, sicut boni dispensatores multiformis gratię Dei. ℟. bre. Ascendens Christus. 222. ℣. Ascendo ad patrem.

Ad Nonam. Capitulum.

Siquis loquitur quasi sermones Dei: si quis ministrat, tanq̄ ex uirtute, quā ad ministrat deus, vt in omnibus honorificetur Deus per Iesum Christū dñm nostrum. ℟. bre. Ascēdo ad. 222. ℣. Dñs i cęlo.
Ad Magnificat. Antiphona. Hęc locutus sum vobis, ut cū venerit hora eorum, reminiscamini: q: ego dixi vobis, allel. Et fit cōm. de Ascēsione. Añā. O rex glorię. 222. ℣. Ascendit Deus in iubilatione, alle. ℟. Et dñs in voce tubę, alleluia. Orō. Concede quęsum⁹. 220.

FERIA SECVNDA.

post Dñicam infra oct. Ascens.

De epistola prima Beati Iohannis Apostoli. Lectio j.

Videte qualē charitatē dedit nobis pater, vt filij Dei nominemur, et simus. Propter hoc mundus non nouit nos, q: non nouit eum. Carissimi, nūc filij Dei sum⁹: et nōdum apparuit quid erim⁹. Scimus quoniam, cum apparuerit, similes ei erimus: quoniā videbimus eum sicuti est. Omnis, q habet hanc spem in eo, sanctificat se, sicut et ille sanctus est. Omnis, qui facit peccatum, et iniquitatem facit, et peccatum est iniquitas. Et scitis, q: ille apparuit, vt peccata nostra tolleret, et peccatum in eo non est. Omnis qui i eo manet, nō peccat: et omnis qui peccat, non vidit eum: nec cognouit eum. ℟. Post passio. 220. Lectio ij.

Filioli, nemo vos seducat. Qui facit iustitiā, iustus est: sicut et ille iust⁹ est. Qui facit peccatū, ex diabolo ē: quoniā ab initio diabol⁹ peccat. In hoc apparuit filius Dei, vt dissoluat opera diaboli. Omnis q natus est ex Deo, peccatū non facit: q̄m semē ips⁹ i eo manet: et nō pōt peccarē, quoniā ex deo natus est. In hoc manifesti sūt filij Dei, et filij diaboli. Oīs, qui non est iustus, nō est ex Deo, et q nō diligit fratrē suū: q̄m hęc est annūciatio quā audistis ab initio, vt diligatis alterutrū: nō sicut Cain, qui ex maligno erat et oc-

& occidit fratrem suum. Et ꝓpter quid occidit eum? quoniā opera ei⁹ maligna erāt, fratris autem eius iusta. ℟. Omnis pulchritudo. 220. Lect. tertia.

Nolite mirari fratres, si odit vos mūdus. Nos scimus quoniam translati sumus de morte ad uitam, quoniam diligimus fratres. Qui non diligit, manet in morte. Omnis qui odit frātrē suum, homicida est. Et scitis, qm̄ omnis homicida non habet vitam ęternam i semetipso manentē. In hoc cognouimus charitatē Dei, qm̄ ille aiam suā ꝓ nobis posuit, & nos debemus ꝓ fratribus aias ponere. Qui habuerit substātiā huius mundi, & viderit fratrē suū necessitatem habere: & clauserit viscera sua ab eo, quomodo charitas Dei manet i eo? Filioli mei, nō diligamus verbo, neq̄ lingua, sed opere, & veritate. ℟. Exaltare domine. 220.

Lec. iiii. Iohā. Chryso. L. iiij.

Christus ascendens ī cęlū nrē naturę primitias obtulit pātri, & oblatū donū miratus est pater, quod & tāta dignitas offerebat, & quod offerebat nulla macula fędabatur. Naz & suis manibus suscepit oblatū, & suę sedis fecit esse participē, & qđ pl⁹ est, ad partē suę dexterę collocauit. Cognoscamus qs est ille, q audiuit, Sede ad dexterā meam. Quę natura est, cui De⁹ dixit, Esto meę particeps sedis? Illa natura est, quę audiuit. Terra es, & in terram ibis. ℟. Tempus est. 221. Lect. v.

Non enim ad omnem gloriam cęlos transisse suffecerat, non cum angelis stare, sed cęlos transiuit, supra Cherubim ascendit, vltra Seraphim eleuatur, nec ante stetit, nisi sedem dominicam meruisset. Vide, quo spatio cęlum separatur a terra, imo terra quāto ab inferis abest, & ipsuz cęlū quāto ab altiore cęlo separat, & de altiore cęlo ad angelos q̄tū spatij est, ad superiores etiā potestates, ad ipsaz quoq̄ dñicaz sedē. Super hęc oia natura nostra eleuata est: vt homo qui loco taz humili tenebat: vt descendere nō posset vlterius, ad tam excelsam sedem eleuaret, vt altius non posset ascendere. ℟. Non turbetur. 221. Le. vi.

Et hęc ostendens Paul⁹ dicebat: Qui descēdit, ipse est & qui ascēdit: Et iterū: Descēdit ad inferiora terrę, & ascēdit super oēs cęlos. Discite igit quisnam ascendit: & quę natura eleuata ē. In hoc eniz cupio remorari sermonē, vt humani generis cōmemoratione, diuinaz clementiā cuz omni admiratione discam⁹, quę summū honorez, magnamq̄ gloriam nostrę naturę largita est, quę oib⁹ hodierna die meruit excelsior reperiri. Hodie angeli atq̄ archāgeli naturā nostrā i sede domi-

 nica

nica immortali gloria fulgētē viderunt. ℟. Ascendens. 221.

Domin. 9. Gregorij pp. s. vj.

Et dominus Iesus postq̄ locutus est eis, assumptus est in celum, et sedet a dextris Dei. In veteri testamento cognouimus: quod Elias sit raptus in celum. Sed aliud est celum ethereum, aliud aereum. Celum quippe aereum terre est proximum, vnde et aues celi dicimus: q: eas volitare in aere videmus. In celum itaq; aereum Elias subleuatus est, vt in secretam quandā terre regionem repente duceret: vbi i magna iam carnis et spiritus quiete viueret, quousq; ad finē mundi redeat, et mortis debitum soluat. Ille etenim mortē distulit, nō euasit: redēptor autem noster, qa nō distulit, superauit, eamq; resurgendo consumpsit, et resurrectionis sue gloriā ascēdendo declarauit. ℟. Ego rogabo fol. 221. Lectio octaua.

Notandum quoq; est q̄ Elias in curru legit ascendisse, vt videlicet aperte demōstraret: qa homo purus adiutorio indigebat alieno. Per angelos quippe facta illa et ostēsa sūt adiumēta: qa ne ad celum quidem aereum per se ascēdere poterat: quem nature sue infirmitas grauabat. Redemptor autē noster non curru, non angelis sublevatus legitur: quia is q fecerat oia, nimirum sup oia sua virtute ferebatur. Illo etenim reuertebatur, vbi erat: et inde redibat, vbi remanebat: quia cum per humanitatem ascenderet in celum, per diuinitatem suam et terram pariter continebat, et celum. ℟. Ponis nubem. fol. 221. Lectio ix.

Sicut aūt Joseph a fratribus venditus, vēditione redēptoris nostris figurauit: sic Enoch trāslatus, et vsq; ad celū aereū Elias subleuatus, ascēsionem dñicam vterq; designauit. Ascēsionis ergo sue dñs p̄nuncios et testes habuit, vnum ante legem, alium sub lege: vt quandoq; veniret ipse, qui veraciter celos penetrare potuisset. Unde et ipse ordo in eorum quoq; vtrorumq; subleuatione per quedā incremēta distinguit. Nā Enoch translatus, Elias vero ad celum subuectus esse memorat: vt veniret postmodum qui nec translatus, nec subuectus, celū ethereum sua virtute penetraret.

FERIA TERTIA.

De Epistola prima Beati Johannis Apostoli. Lcō prima.

Carissimi nolite omni spiritui credere, sed p̄bate spiritus si ex Deo sint: quoniam multi pseudoprophete exierūt in mundum. In hoc cognoscitur spiritus Dei. Omnis spiritus qui confitetur Jesum Christum in carne venisse, ex Deo est: et omnis spirit', qui soluit Jesum, ex Deo non est: et hic est antichristus

christus: de quo audistis, quoniam venit, et nunc iam in mundo est. Vos ex Deo estis filioli, et vicistis eum: quoniam maior est qui in vobis est, quam qui in mundo. Ipsi de mundo sunt ideo de mundo loquuntur, et mundus eos audit. Nos ex Deo sumus. Qui novit Deum, audit nos: qui non est ex Deo, non audit nos. In hoc cognoscimus spiritum veritatis, et spiritum erroris. ℟. Post passionem. 220. Lec. ij.

Carissimi: diligamus nos invicem, quia charitas ex Deo est. Et omnis qui diligit, ex Deo natus est, et cognoscit Deum. Qui non diligit, non novit Deum, quoniam Deus charitas est. In hoc apparuit charitas Dei in nobis: quoniam filium suum unigenitum misit Deus in mundum, ut vivamus per eum. In hoc est charitas: non quasi nos dilexerimus Deum: sed quoniam ipse prior dilexit nos, et misit filium suum propitiationem pro peccatis nostris. Carissimi si sic Deus dilexit nos, et nos debemus alterutrum diligere. Deum nemo vidit unquam. Si diligamus invicem, Deus in nobis manet, et charitas eius in nobis perfecta est. In hoc cognoscimus quod in eo manemus, et ipse in nobis, quoniam de spiritu suo dedit nobis. Et nos vidimus, et testificamur, quoniam pater misit filium suum salvatorem mundi. ℟. Omnis pulchritudo. 220. Lec. iij.

Quisquis confessus fuerit quoniam Jesus est filius Dei, Deus in eo manet, et ipse in Deo. Et nos cognovimus et credidimus charitati, quam habet Deus in nobis. Deus charitas est: et qui manet in charitate, in Deo manet, et Deus in eo. In hoc perfecta est charitas Dei nobiscum, ut fiduciam habeamus in die iudicii: quia sicut ille est, et nos sumus in hoc mundo. Timor non est in charitate, sed perfecta charitas foras mittit timorem: quoniam timor penam habet: qui autem timet, non est perfectus in charitate. Nos ergo diligamus Deum, quoniam Deus prior dilexit nos. Siquis dixerit quoniam diligo Deum, et fratrem suum oderit, mendax est. Qui enim non diligit fratrem suum, quem videt, Deum quem non videt, quomodo potest diligere: Et hoc mandatum habemus a Deo, ut qui diligit Deum: diligat et fratrem suum. ℟. Exaltare domine. 220.

Sermo S. Maximi. epi. L. iiij.

Meminit sanctitas vestra, quod aquile illi de psalterio, cuius innovatam iuventutem legimus, comparaverim salvatorem: est enim similitudo non parva. Sicut enim aquila humilia deserit, alta petit, celorum vicina conscendit: ita et salvator humilia inferni deseruit paradisi altiora petiit celorum fastigia penetravit. Et sicut aquila, relictis terrenis sordi-

bus sublime volans, purioris aeris salubritate pfruitur: ita et dominus terrenorum fecem deserens peccatorum, in sanctis suis volitans, purioris vite simplicitate letatur. ℟. Tempus est. 221. Lectio quinta.

Per omnia igit aquile cōparatio conuenit saluatori. Sed quid facimus, quia aquila predā frequenter diripit, et tollit frequenter alienum: Nec in hoc tamen dissimilis est saluator: predam enim quodammodo sustulit, cum hominem, quē suscepit, inferni raptum faucibus, portauit ad celum: et aliene dominationis, idest diabolice potestatis seruum, de captiuitate erutum duxit ad altiora captiuum, sicut scriptū est in propheta: Ascendēs in altū, captiuam duxit captiuitatē, dedit dona hominibus. ℟. Non turbetur. 221. Lectio sexta.

Ascendit, inquit, in altū, captiuā duxit captiuitatē. Quā bene triumphū dn̄i propheta describit? Solebat, sicut dicunt, regum triumphantium currus captiuorum pompa precedere. Ecce dominum euntem ad celos nō precedit, sed comitatur gloriosa captiuitas: nō ante vehiculū ducitur, sed ipsa euebit saluatorem. Quodam enim mysterio, dum filius Dei filium hominis sustulit ad celum, ipsa captiuitas portatur, et portat. ℟. Ascendēs Christus. 221.

De homilia Sancti Gregorii Pape. Lectio septima.

Considerandum nobis est quid est, quod Marcus ait: Sedet a dextris Dei: et Stephanus dicit: Video celos apertos, et filium hominis stantem a dextris Dei. Quid est, quod hunc Marcus sedentem Stephanus vero stantem se videre testatur? Sed scitis fratres, quia sedere iudicantis est, stare vero pugnantis vel adiuuantis. ℟. Ego rogabo. fol. 221. Lectio octaua.

Quia ergo redēptor noster assumptus in celū et nunc omnia iudicat, et ad extremum iudex omnium venit, hunc post assumptionem Marcus sedere describit, quia post ascensionis sue gloriam iudex in fine videbitur. Stephanus vero hunc in labore certaminis positus stantē videt, quem adiutorem habuit: quia ut iste in terra persecutorū infidelitatem vinceret, pro illo de celo illius gratia pugnauit. ℟. Ponis nubē. 221. Lec. ix.

Sequitur: Illi aūt profecti predicauerunt vbique dn̄o cooperante, et sermonem confirmāte, sequētibus signis. Quid in his considerandum est: quid memorie commendandum, nisi quod preceptū obedientia obedientiam vero signa secuta sunt? Sed quia auctore deo breuiter lectionem euangelicam exponēdo transcurrimus, restat, vt aliquid

quid de ipsa tãtę consideratione solennitatis dicamus.

FERIA QVARTA.

Incipit Epistola secũda beati Johannis Apostoli. Lect. j.

SEnior, Electę domine, & natis eius, quos ego diligo in veritate & nõ ego sol⁹, sed & omnes q cognouerũt veritatẽ que pmanet i nobis, & nobiscũ erit i ęternũ, sit vobiscũ grã, misericordia, & pax a deo patre, & Christo Jesu, filio patris i ueritate, & charitate. Gauisus sũ valde qm̃ iueni de filijs tuis ambulantes in veritate, sicut mãdatũ accepim⁹ a patre. Et nunc rogo te domina, non tanquam mandatũ nouum scribens tibi, sed quod habuimus ab initio, vt diligam⁹ alterutrum. ℟. Post passionem. fol. 220. Lectio secunda.

ET hęc est charitas, vt ambulemus secundum mandata eius. Hoc est enĩ mandatum, vt quemadmodũ audistis ab initio, in eo ambuletis: quoniã multi seductores exierunt in mundum: qui nõ confitentur Jesum Christum venisse in carne: hic est seductor, & antichristus. Uidete vosmetipsos, ne perdatis, quę operati estis: sed vt mercedem plenã accipiatis. Omnis qui recedit, & non permanet i doctrina Christi: Deũ nõ habet. Qui permanet in doctrina: hic patrẽ & filiũ habet. ℟. Omnis pul. 220. Lectio. iij.

SI quis venit ad vos & hãc doctrinã nõ affert, nolite recipere eum in domum: nec, Aue, ei dixeritis. Qui enĩ dicit illi, Aue, comunicat operibus eius malignis. Ecce prędixi vobis: vt in die domini non confundamini. Plura habens vobis scribere, nolui per chartam, & atramentum: spero enim me futurum apud vos & os ad os loqui: vt gaudium vestrum plenum sit. Salutant te filij sororis tuę Electę. ℟. Exaltare domine. fol. 220.

Sermo s. Greg. Misseni. L. iiij.

HOdiernã celebritatẽ satis per se magnã, ppheta Dauid maiorem efficit, dũ illi gaudiũ e psalmis adiũgit. Hic enĩ excelsus propheta supra se ipsum egrediẽs, tanq̃ corporis onere nihil premat: isert se cęlestibus potestatibus, & voces eax nobis exponit, cum in cęlum redeuntẽ dñm ipsę comitantes angelis qui versant i terris: quibusq̃ in humanã vitam ingressus commissus est, imperãt ad hũc modũ. Tollite portas principes vestras, & eleuamini portę ęternales, & itroibit rex glię. ℟. Tempus est. 221. Lect. v.

ET qm̃ vbicũq̃ fuerit ille, qui in seipso oia cõtinet p suscipientiũ captu seipsum dimetitur, (neq̃ enim solũ inter homines homo fit, verũ etiam,

dum

dum inter angelos versat, ad illorū voces sese demittit, idcirco ianitores interrogant: Quis est iste rex glorię? Respōdet ipsis, demonstratq; fortē, & potentē in prelio, qui pugnaturus erat contra illum, qui naturam humanam in seruitute captiuā detinebat, & euersurus eum, qui mortis habebat imperiū, vt grauissimo hoste superato, genus hominum in libertatē & pacem vendicaret. ℟. Non turbetur. 221. Lectio vj.

Occurrunt ei custodes: & portas iubent recludi: vt in ipsis rursum gloriā assequātur. Uerum nō agnoscūt eū q̄ fordidam vitę nostrę stolā indutus est: cuius rubra sunt vestimēta ex humanorum malorū torculari. Itaq; rursus comites eius, vocibus illi interrogantur. Quis est iste rex glorię? Respōdetur autē nō amplius fortis, & potens in prelio, sed, dn̄s virtutū, qui mundi principatū obtinuit, qui summatim omnia i se collegit: qui pristinum in statū cuncta restituit: ipse est rex glorię. ℟. Ascendens Chris. 221. Dn̄i. S. Greg. pp. L. vij.

Hoc autem nobis primum querendum est: quid nam sit, quod nato dn̄o apparuerūt angeli, & tamen non leguntur i albis vestibus apparuisse: ascēdēte autē dn̄o missi angeli in albis legunt vestibus apparuisse: sic etenim scriptū est, Uidentib' illis eleuatus est, & nubes suscepit eum ab oculis eorū: Cumq; intuerentur in cęlum euntem illū, ecce duo viri steterūt iuxta illos in vestibus albis. In albis autem vestibus gaudium, & solennitas mentis ostenditur. Quid ē ergo, quod nato domino, non in albis vestibus, ascendente autem domino in albis vestibus angeli apparent, nisi quod tunc magna solennitas angelis facta est, cum cęlum Deus homo penetrauit: q: nascente domino videbatur diuinitas humiliata, ascēdēte vero dn̄o est humanitas exaltata. Albę etenim vestes exaltationi magis cōgruunt, quā humiliationi. ℟. Ego ro. 221. L. viij.

In ascensione ergo eius angeli in albis vestib' videri debuerūt: quia q in natiuitate sua apparuit Deus humilis, i ascēsione sua ostensus est homo sublimis. Sed hoc nobis magnoperē fratres carissimi, i hac solēnitate pensandum est: quia deletum est hodierna die chirographum damnationis nostrę, mutata est sentētia corruptiōis nostrę. Illa enim natura cui dictum est, Terra es, & in terram ibis, hodie i cęlū iuit. Pro hac ipsa nāq; carnis nostrę subleuatione, per figuram beatus Iob dn̄m auem vocat. Quia enim ascēsionis eius mysterium Iudeam non intelligere cōspexit, de infidelitate eius per figurā beat' Iob

Iob sententiam ꝓtulit dicens: Semitam ignorauit auis. ℟. Ponis nubem. 221. Lect. ix.

Quis enim recte appellatus est dominus quia corpus carneum ad ethera librauit. Cuius auis semitã ignorauit, quisquis eum ad celum ascendisse nõ credidit. De hac solẽnitate per psalmistã dicit. Eleuata est magnificentia tua super celos. De hac rursus ait. Ascẽdit Deus in iubilatione, ⁊ dñs in voce tube. De hac iterũ dicit, Ascendẽs in altũ captiuã duxit captiuitatẽ, dedit dona hoĩbus. Ascendens quippe in altum, captiuã duxit captiuitatem: quia corruptionem nostrã virtute incorruptionis absorbuit. Dedit vero dona hominibus, quia, misso desuper spiritu: alij sermonem sapiẽtie, alij sermonem sciẽtie, alij gratiã virtutũ, alij gratiã curationũ, alij genera linguarum, alij interpretationem tribuit sermonũ.

¶ In Octaua Ascẽsionis dup. oĩa sicut i die preter lectiones. De ep̃la beati Pauli Apostoli ad Ephesios. Lectio prima.

Obsecro itaq; vos ego vinctus i dño, vt digne ambuletis vocatione: qua vocati estis cũ omni humilitate, ⁊ mãsuetudine, cũ patiẽtia, supportãtes inuicẽ i charitate, solicitꝭ seruare vnitatẽ spũs i vinculo pacis. Unũ corpus: ⁊ vnᵘ spũs, sicuti vocati estis in una spe vocationes vestre. Unus dominᵘˢ, una fides: unum baptisma. Unᵘ Deus, ⁊ pater omnium, qui est super omnes, ⁊ super omnia, ⁊ omnibus nobis. Unicuique autem nostrum data est gratia secundum mensuram donationis Christi. Propter quod dicit: Ascendens in altũ captiuã duxit captiuitatem, dedit dona hominibus. ℟. Post passionem. 220. Lect. ij.

Quod autem ascẽdit, qđ est, nisi q2 ⁊ descendit primũ in inferiores partes terre? Qui descẽdit, ipse est, ⁊ q ascẽdit supra omnes celos, ut impleret omnia. Et ipse dedit quosdã quidem apostolos, quosdã autem prophetas, alios vero euãgelistas, alios autem pastores ⁊ doctores, ad consummationẽ sanctorum, in opus ministerij i edificationem corporis Chri, donec occurramus oẽs i unitatem fidei, ⁊ agnitionis filij Dei in uirum perfectũ, in mensurã etatis plenitudinis Christi, ut iam nõ simus paruuli fluctuantes, ⁊ circunferamur omni vento doctrine, in nequitia hoĩũ, in astutia, ad circunuentionem erroris. ℟. Omnis pulchritudo. folio: 220. Lectio tertia.

Ueritatẽ autem faciẽtes i charitate, crescamus i illo ꝑ omnia, q est caput Christus. Ex quo totũ corpus compactum ⁊ connexũ per omnẽ iuncturã subministrationis, secun

cundum operationem, in mēsuraʒ vniuscuiusq̧ membri, augmentum corporis facit in ędificationem sui in charitate. Hoc igitur dico, ꝛ testificor in domino, vt iam non ambuletis, sicut ꝛ Gentes ambulant in vanitate sēsus sui, tenebris obscuratum habentes intellectum, alienati a via Dei per ignorantiā, quę est in illis propter cęcitatem cordis ipsoruʒ: qui desperantes semetipsos tradiderunt impudicitię in operationem immunditię omnis, in auaritiam. Uos autem nō ita didicistis Christum, si tamē illū audistis, ꝛ i ipso edocti estis. ℟. Exaltare domine. fol. 220. Sermo s. Augustini epi. L. iiij.

Omnia carissimi quęsos Jesus Chris in hoc mundo sub fragilitate nr̄a miracula edidit, nobis ꝓficiūt: qui dū humanam conditionem sideribus importauit, credentib⁹ cęlum patere posse monstrauit: ꝛ dam victorē mortis in cęlestia eleuauit, victoribus, quo sequātur, ostēdit. Ascensio ergo dn̄i, catholicę fidei cōfirmatio fuit vt securi in posterū crederem⁹ miraculi illius donū, cuius iā in ꝑsenti percepissem⁹ effectū: ꝛ fidelis quisque cum iam tāta perceperit, per ea q̄ cognoscit ꝑstita, discat sperare promissa, ac Dei sui preteritam presentemq̧ bonitatem, quasi futuroruʒ teneat cautione. ℟. Tempus est. 221. Lectio quinta.

Sup excelsa ergo cęli terrenum corpus imponitur, ossa intra sepulcri angusti as paulo ante conclusa, angelorum cętibus inferuntur: in gremium immortalitatis mortalis natura transfunditur: ꝛ ideo sacra apostolicę lectionis testatur historia: Cum hęc dixisset, inquit, videntibus illis eleuatus est. Dum audis eleuatum, agnosce militię cęlestis obsequium: vnde hodierna festiuitas, hominis nobis ꝛ Dei sacramenta manifestauit. Sub vna eademq̧ persona, in eo qui eleuat, diuinam potentiā: in eo autem qui eleuatur, humanaʒ agnosce substantiam. ℟. Non turbetur. 221. Lectio sexta.

Ideoq̧ oibus modis detestanda sunt venena orientalis erroris, q impia nouitate presumit asserere, filium Dei ac filiū hominis vnius esse naturę. In alterutra enim parte, vel q solū hominē fuisse dixerit, negabit cōditoris gloriā vel qui soluʒ Deū, negabit misericordiā redemptoris. Quo i genere nō facile Arian⁹ euangelicā poterit habere veritatē, vbi filiū dei nunc ęqualem legimus, nūc minoreʒ. Qui enim vnius naturę saluatoreʒ nostrū mortifera ꝑsuasione crediderit, soluʒ hominem, aut solū Deum coget dicere crucifixuʒ. Sed nō ita est. Mortem enim nec solus Deus sentire

sentire, nec solus homo supera re potuisset. ℟. Ascēdens. 221.
De Hom. s. Gregorii pp. L. vij.

De hac Ascensionis eius gloria ēt Habacuch ait: Eleuatus est sol, & luna stetit i ordine suo. Quis enim solis nomine, nisi dñs? & quę lunę nomine, nisi Ecclesia, designat? Quousque enim dñs ascendit ad cęlos, sancta eius Ecclesia aduersa mundi omnimodo formidauit. At postquā eius ascensione roborata est, apte pdicauit, qđ occulte credidit. Eleuat⁹ est ergo sol, & luna stetit i ordine suo: quia cum dominus cęlu3 petijt sancta eius Ecclesia in auctoritate prędicationis excreuit. ℟. Ego rogabo. 221. Lectio viij.

Hinc eiusdē Ecclesię voce per Salomonē dicit, Ecce iste venit saliens in montib⁹, transiliens colles. Cōsiderauit namq; tantorū operū culmina, & ait: Ecce iste venit saliens in mōtibus. Veniendo quippe ad redemptionē nostrā, quosdā, vt ita dicam, saltus dedit. Vultis fratres carissimi, ipsos eius saltus agnoscere? De cęlo venit i vterum, de vtero venit in pręsepe, de pręsepe venit in crucem, de cruce venit in sepulcru3, de sepulcro redijt in cęlum. Ecce, vt nos post se currere faceret, quosdam pro nobis saltus manifestata per carne3 veritas dedit. Quia exultauit vt gigas ad currendam viam, vt nos ei dicerem⁹ ex corde: Trahe nos post te, curremus in odorem vnguentorum tuorum. ℟. Omnis nubem. 221. Lectio nona.

Vnde fratres carissimi oportet, vt illuc sequamur corde, quo eum corpore ascendisse credimus. Desideria terrena fugiamus: nihil nos iā delectet in infimis, qui patrē habemus in cęlis. Et hoc nobis est magnopere perpēdendū: qa is qui placidus ascendit, terribilis redibit: & quicquid nobis cum mansuetudine pręcepit, hoc a nobis cū districtione exiget. Nemo ergo indulta pęnitētię tpā paruipēdat: nemo curā sui: dū ualet agere, negligat. Qr Redemptor noster tāto tunc in iudiciu3 districtior veniet, quāto nobis ante iudicium magnā patientiam prerogauit.

¶ Duobus seq. diebus officiū fit sicut infra octa. Ascensi. exceptis lec. & viij. ℟. Cap. Añis ad Bñs, & Magnifi. & Orōne, quę dñr de Dñica infra oct. Ascēsi.

FERIA SEXTA.

Incipit epistola tertia canonica B. Iohannis Apostoli. L. i.

Senior Caio carissimo, quē ego diligo i vitate. Carissime, de oibus oratione facio pspere te ingredi, & valere, sicut prospere agit anima tua. Gauisus sum valde venientibus fratribus, & testimo-

stimonium phibentibus veri/tati tue, sicut tu in veritate ambulas. Maiorez horum non habeo gratiam: quã vt audiam filios meos in veritate ambulare.
℟. Post passionez.220. Le. v.
Carissime, fideliter facis quicquid operaris i fratres, et hoc in peregrinos, q testimonium reddiderunt charitati tue in conspectu ecclesie: quos bene facies deducens digne Deo: Pro nomine enim eius profecti sunt nihil accipiẽtes a Gentilibus. Nos ergo debemus suscipere huiusmodi, vt cooperatores simus veritatis. Scripsissem forsitan ecclesie: sed is q amat primatũ gerere i eis Diotrephes, non recipit nos. Propter hoc si venero, commonebo eius opera q̃ facit, verbis malignis garriẽs in nos: et quasi nõ ei ista sufficiãt, neque ipse suscipit fratres, et eos, qui suscipiũt prohibet, et de ecclesia eijcit.
℟. Ois pulchritu.220. Le. vj.
Carissime, noli imitari mala, sed qd bonũ est. Qui bene facit, ex Deo est: qui male facit, nõ videt Deũ. Demetrio testimoniũ redditur ab oibus, et ab ipsa veritate. Sed et nos testimoniũ phibemus, et nosti qm testimoniuz nostruz verum est. Multa habui tibi scribere, sed nolui p atramentum, et calamũ scribere tibi. Spero autem protinus te uidere, et os ad os loq̃mur. Pax tibi. Salutãt te amici. Saluta tu amicos noiatim.
℟. Exaltare domine. fol.220.
De serm. s. Augusti. epi. Le. vij.
Salvator noster carissimi si nõ in nostra carne diabolũ triũphauit, sed exercuit, nõ nobis vicit: si non in nostro corpore resurrexit, conditioni nostre resurgendo nihil contulit. Hec q dicit, suscepte et assũpte carnis nõ intelligit rationẽ cõfundit ordinẽ, euacuat vtilitatẽ: si nõ in nostra carne pegit medicinã, solã ergo ex hoie nascendo elegit iniuriã. Recedat a sensib9 nřis tã periculosa persuasio. De nostro est qd apprehẽdit: de suo est quod donauit: Meuz testor esse quod cecidit, vt meũ sit qd resurrexit. Meũ testor esse qd iacuit intra tumulũ: vt meũ sit quod ascendit in celũ. ℟. Tempus.220. Lec. v.
In illo itaq; nostri generis corpore nos Christi mors viuificauit, nos resurrectio erexit, nos ascensio cõsecrauit. In illo nostre originis corpore celestibus regnis arraz nostre conditionis imposuit. Elaboremus ergo carissimi, vt quemadmodum dominus in hac die nostro cum corpore ad superna conscendit, ita nos post illum quomodo possumus, spe ascendamus, et corde sequamur. Ipso affectu pariter et profectu ascendamus post illum, etiam per uitia ac passiones nostras. Si vtique vnusquisque nostrũ sub/

subdere eas sibi studeat, ac super eas stare consuescat: ex ipsis sibi gradum construit, quo possit superiora ascēdere. Elevabūt nos, si fuerint infra nos. ℟. Nō turbetur. 221. Lc. vi.

De vitiis nostris scalā nobis facimus, si vitia calcamus. Nam cū bonitatis auctore non ascendit malitia, nec cum filio virginis libido atque luxuria. Non, inquam, ascenderunt vitia post virtutū parētē, nec peccata post iustū: nec infirmitates, ac morbi possunt ire post medicū. Igitur, si intrare ipsius medici regnū volumus, prius vulnera nostra curemus. Ordinemus, et custodiamus in nobis statū vtriusq substantie: ne animam, nobiliorem vtique bois portionem, tartaro pars deuoluat inferior: sed secū potius celo sanctificatum corpus acquirat natura gloriosior, ipso adiuuāte, qui viuit, et regnat in secula seculorum. Amen. ℟. Ascendens. folio 221.

Lcō s. euā. bm Iohannē. L. vij.

In illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis. Cū venerit paraclitus, quem ego mittam vobis a patre. Et reliqua.

De Homilia s. Augustini epi.

Venit die Pētecostes spiritus sctūs in cētū viginti homines ꝯgregatos, i quibus et apostoli oēs erāt: qui illo adimpleti cum linguis oium gentiū loquerent, plures ex iis, qui aderāt, tanto miraculo stupefacti (qñquidem viderūt loquente Petro magnum atq diuinū testimoniū perhiberi de Christo: ut ille, q occisus ab eis inter mortuos deputabat, resurrexisse, et viuere probaretur) compūcti corde ꝯuersi sunt, et tanti sāguinis tā impie atque immaniter fusi indulgentiā perceperunt, ipso redēpti sāguine, quē fuderūt. ℟. Ego roga. 221. Lc. viij.

Christi enim sanguis sic in remissionē peccatorū omniū fusus est, vt ipsum etiā peccatum posset delere, quo fusus est. Hoc ergo intuens dñs dicebat: Odio me habuerūt gratis: cū autem venerit paraclitus, ille testimoniū phibebit de me. Tanqꝫ diceret: Odio me habuerunt, et occiderunt vidētes: sed tale de me paraclitus testimonium perhibebit, vt eos faciat in me credere non uidentes. Et vos, inquit, testimoniū perhibebitis, q: ab initio mecū estis. Perhibebit spiritus sctūs, perhibebitis et vos. Qr enim ab initio mecū estis, potestis pdicare, quod nostis: quod vt mō non faciatis, illius spiritus plenitudo nondū adest vobis. ℟. Si enim non. fol. 226. Lect. ix.

Ille ergo testimoniū phibebit d me, et vos testimonium perhibebitis: dabit enim vobis fiduciā testimoniū perhibendi caritas dei diffusa in cordibus vestris per spiritum

ſanctū qui dabitur vobis. Que
vtiqꝫ Petro adhuc deſuit, qua
do mulieris ancille interroga/
tione perterrit⁹ nō potuit verū
teſtimoniū perhibere, ſed con/
tra ſuā pollicitationem timoꝛe
magno cōpulſus eſt ter negare.
Timoꝛ autē iſte nō eſt in charī
tate,ſed pfecta charitas foꝛas
mittit timoꝛē. Deniqꝫ ante paſ
ſionē dn̄i ſeruilis timoꝛ eius in
terrogatus eſt a fęmina ſeruitu
tis:poſt reſurrectionē vero dn̄i,
liberalis ei⁹ amoꝛ ab ipſo pꝛin/
cipe libertatis:ꝛ idō ibi turbaba
tur,ꝛ hic trāqllabaſ:ibi quē di
lexerat,negabat:hic quē nega/
uerat,diligebat. Sed adhuc ēt
tunc amoꝛ ipſe infirmus fuerat
ꝛ anguſtus,donec eum roboꝛa/
ret,ꝛ dilataret ſpiritus ſāctus.

IN VIGILIA Pentecoſtes.

Ab hac die vſqꝫ ad feſtū Trini/
tatis ſi occurrat feſtū nouē le/
ctio. transferſ poſt Trinitatē.
Incipit epl'a B. Judę ap'li. L. j.

Iudas, Jeſu Chꝛi
ſeruus, frater aūt
Jacobi, his q ſūt
in Deo patre di/
lectis,ꝛ Chꝛo Je
ſu ꝯſeruatis ꝛ vo
catis. Miſericoꝛdia vobis, ꝛ
pax,ꝛ charitas adimpleatur.
Cariſſimi oēm ſolicitudinē fa/
ciēs ſcribendi vobis de cōmu/
ni veſtra ſalute, neceſſe habui
ſcribere uobis,depꝛecās ſuper/
certari ſemel traditę ſanctis fi/
dei. Subintroierunt enim qdā
hoies,qui olī pꝛęſcripti ſūt in
hoc iudiciū, impij: Dei noſtri
gratiā trāſferētes in luxuriā,
ꝛ ſolū dominatoꝛem,ꝛ dn̄ī no/
ſtrū Jeſum Chꝛiſtum negātes.
℟. Poſt paſſionē.ꝛc. Lec. ij.

Commonere aūt vos vo
lo ſciētes ſemel oia: qm̄
Jeſus populum de terra Aegy
pti ſaluans,ſecundo eos, q non
crediderunt,perdidit: angelos
vero qui nō ſeruauerunt ſuum
pꝛincipatum, ſed dereliquerūt
ſuum domicilium,in iudicium
magni Dei vīculis ęternis ſub
caligine reſeruauit:ſicut Sodo
ma,ꝛ Gomoꝛrha,ꝛ finitimę ci/
uitates ſimili modo exfoꝛnica/
tę,ꝛ abeuntes poſt carnem alte
ram, factę ſunt exemplū:ignis
ęterni pęnam ſuſtinentes.Simi
liter ꝛ hi carnem quidem ma/
culant, dominationem autem
ſpernunt, maieſtatē autem bla
ſphemant. ℟. Omnis pulchri/
tudo.ꝛc. Lectio tertia.

Cum Michael archāge/
lus cū diabolo diſputās
altercareſ de Moyſi coꝛpe, nō
eſt auſ⁹ iudiciū inferrę blaſphe
mię,ſed dixit. Jmpet tibi dn̄s.
Hi autē quęcunqꝫ qdē ignoꝛāt,
blaſphemant: quęcunqꝫ autem
naturaliter tanquā muta ani
malia noꝛunt,in his coꝛrumpū
tur. Vę illis,qui in via Cain
abierunt,ꝛ erroꝛe Balaā mer
cede effuſi ſunt, ꝛ in ꝯtradictio
ne Coꝛe perierunt. Hi ſunt in
epulis

epulis suis maculę, conuiuātes sine timore, semetipsos pascentes, nubes sine aqua quę a ventis circunferuntur, arbores autumnales, infructuosę, bis mortuę, eradicatę, fluctus feri maris, despumantes suas confusiones, sidera errantia, quibus procella tenebrarum seruata est in ęternum. ℟ Exaltare domine. folio 220.

Ex tractatu s. Aug. epi de symbolo ad Catecbumenos. l. iiij.

Cum per sacratissimū crucis signum vos suscipit in vtero sancta mater Ecclesia, q̄ sicut & fratres vestros cum summa lętitia spiritualiter pariet, noua ples futura tantę matris, quousq̄ per lauacrum sanctum regeneratos verę luci restituat cōgruis alimētis eos, quos portat, pascat in vtero: & ad diem partus sui lętos lęta perducat: quoniam nō tenetur hac sentētia: Ve quę in tristitia & gemitu parit filios, nec ipsos gaudētes, sed potius flētes: hęc soluit quod illa ligauerat: vt prolem, quā illa per inobedentiā morte dānauit, hec per obedientiā restituat vitę. Oia sacramenta q̄ acta sunt, & agunt in vobis per ministeriū seruorū Dei exorcismis, orationib⁹, canticis spiritualib⁹, insufflationib⁹, cilicio, iclinatione ceruicū, humilitate pedum, pauor ipse omni securitate appetendus: hęc omnia, vt dixi, escę sunt, q̄ vos reficiūt in vtero, vt renatos ex baptismō hilares vos exhibeat mr̄ Christo. ℟ Tempus est. 221. ℣

Accepistis & symbolū pro tectionē parturientis cōtra venena serpentis. In Apocalypsi Johannis apostoli scriptum hoc est, q̄ staret draco in conspectu mulieris, quę paritura erat: vt, cum peperisset natum eius comederet. Draconem diabolum esse nullus vestrum ignorat, & mulierem illam virginem Mariam significasse, quę caput nostrum integra integrū peperit: q̄ etiā ipsa figuram in se sanctę Ecclesię demōstrauit: vt quomodo filiū pariens virgo permāsit, ita & hęc omni tempore mēbra ei⁹ pariat, & virginitatem nō amittat. Ipsas sētētias sacratissimi symboli adiuuāte dn̄o exponēdas suscepimus: vt qd singulę ptineāt, vestris sensibus intimemus. Parata sunt corda vr̄a, qr exclusus est inimic⁹ de cordib⁹ vestris. ℟ Nō tur. 221 ℣ vi.

Hic vos renūciare pfessi estis: in qua pfessione non hominibus, sed Deo & angelis eius conscribentibus dixistis. Renuncio. Renunciate nō solū vocibus, sed etiā moribus: nō tantū sono linguę, sed & actu vitę: nec tantū labijs sonātibus, sed & operibus pnunciantibus. Scitote vos cum callido, antiquo, & veternoso inimico suscepisse certamen: nō in vobis post

renũciationem inueniat opera sua, nõ iure vos attrahat in seruitutem suam. Deprehenderis enim & detegeris Christiane, quando aliud agis, & aliud profiteris, fidelis in nomine aliud demonstrans in opere, nõ tenens promissionis tuę fidem: modo ingrediẽs ecclesiam orationes fundere, post modicum in spectaculis cum histrionib[9] ipudice clamare. Quid tibi cũ põpis diaboli, quibus renunciasti? ℟. Ascendens. 221.

Lectio. euãg. hm Johan. c. vij.

c.14. In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis. Si diligitis me, mãdata mea seruate: & ego rogabo patrẽ: & aliũ paraclitum dabit vobis. Et rel.

Homilia b. Augustini episcopi.

Quod ait rogabo patrẽ, & aliũ paraclitũ dabit vobis: ostẽdit & seipsum esse paraclitũ. Paraclitus eni; latine dicitur aduocatus: & dictum est de Christo. Aduocatum habemus apud patrem Jesum Christum iustum. Sic autẽ mundũ dixit non posse accipere spiritũ sanctũ, sicut etiã dictũ est, Prudentia carnis inimica est Deo: legi enim Dei nõ est subiecta, nec enim potest: velut si dicamus, iniustitia iustitia esse non potest. Mũdũ quippe ait hoc loco, mundi significans dilectores, quę dilectio nõ est a patre. Et ideo dilectioni huiusmodi, de qua satagimus, vt minuat, & consumatur in nobis, contraria est dilectio Dei: quę diffunditur in cordibus nostris per Spiritum sanctũ, qui dat[9] est nobis. ℟. Ego ro. 2211. Lectio vij.

Mundus ergo eũ accipere non potest: quia nõ videt eum, neque scit eum. Non enim habet inuisibiles oculos mundana dilectio, per quos videri Spiritus sanctus potest: qui uideri nisi inuisibiliter nõ potest. Vos autem, inquit, cognoscetis eum: quia apud vos manebit, & in uobis erit. Erit in eis, vt maneat: non manebit, vt sit: prius est enim esse alicubi, quam manere. Sed ne putarent quod dictum est, Apud vos manebit, ita dictũ, quemadmodum apud hominem hospes visibiliter manere consueuit, exposuit quod dixerat, Apud vos manebit, cum adiũxit, & dixit, In vobis erit. ℟. Si enim. 221. Lectio ix.

Ergo inuisibiliter videtur nec, si non sit in nobis potest esse in nobis eius scientia. Sic eni; a nobis videtur in nobis & nostra consciẽtia: nã faciẽ videmus alterius, nostrã videre non possumus: cõscientiã vero nostrã videmus, alterius nõ videmus. Sed conscientia nunquã est nisi in nobis: Spiritus autẽ sanctus; post esse etiam sine nobis. Datur quippe vt sit & in nobis: sed videri & sciri, quẽadmodum vidẽdus & sciendus

est non potest a nobis, si non sit in nobis. Post promissionem Spiritus sancti, ne quisquam putaret, quod ita eum dominus daturus fuerit velut pro seipso, vt non ipse cum eis esset futurus, adiecit: Non reliquam vos orphanos, veniam ad vos. Quamuis ergo nos filius Dei suo patri adoptauerit filios, & eundem patrem nos voluerit habere per gratiam, qui eius pater est per naturã: tamen etiã ipse circa nos paternũ affectum quodam modo demonstrat, cum dicit: Non relinquam vos orphanos.

IN FESTO PENTECOSTES

Duplex.

Ad Vesperas. Antiphona. Dum complerentur. vt in Laudibus. Psalmus. Dixit dominus. 51. cum reliquis de Dominica, loco vltimo dicitur psal. Laudate dominum omnes gẽ

Act. 2. tes. 54. Capitulum.

Dum complerentur dies Pentecostes, erant omnes discipuli pariter in eodem loco: & factus est repente de cęlo sonus tanquam aduenientis Spiritus vehementis, & repleuit totam domum, vbi erant sedẽtes.

Hymnus.

Veni creator Spiritus,
Mentes tuorum visita:
Imple superna gratia.
Quę tu creasti pectora.
Qui paraclitus diceris,
Donum Dei altissimi,
Fons viuus, ignis, charitas,
Et spiritalis vnctio.
Tu septiformis munere,
Dexterę Dei tu digitus,
Tu rite promissum patris,
Sermone ditans guttura.
Accende lumen sensibus,
Infunde amorem cordibus,
Infirma nostri corporis,
Virtute firmans perpeti.
Hostem repellas longius
Pacemque dones protinus,
Ductore sic te pręuio
Vitemus omne noxium.
Per te sciamus da patrem,
Noscamus atque filium,
Te vtriusque Spiritum
Credamus omni tempore.
Gloria patri domino,
Natoque, qui a mortuis
Surrexit, ac paraclito
In seculorum secula, Amen.

Sic terminantur Hymni per totam hebdomadam.

℣. Repleti sunt omnes Spiritu sancto, halleluia.

℟. Et cęperunt loqui, halleluia.

Ad Magnificat. Antiphona. Non vos relinquam orphanos, halleluia: vado & venio ad vos halleluia: & gaudebit cor vestrum, halleluia. Oratio.

Deus, qui hodierna die corda fidelium sancte Spirit⁹ illustratióe docuisti: da nobis i die eodē spū recta sapere, ⁊ de ei⁹ semꝑ ꝯsolatione gaudere. Per do.

D O M I N I C A

Penthecostes.

Ad Matutinū. Inuitatoriū.

Alleluia, Spiritus dñi repleuit orbē terrarū, Venite adoremus. Halleluia. Ps. Venite, exultemus. Hymnus.

Iam Chris astra ascēderat,
Reuersus unde venerat,
Promissum patris munere
Sanctus daturus Spiritum.
Solennis vrgebat dies,
Quo mystico septemplici
Orbis volutus septies,
Signat beata tempora.
Cum hora cunctis tertia
Repente mundus intonat,
Orantibus apostolis
Deum venisse nunciat.
De patris ergo lumine
Decorus ignis almus est,
Qui fida Christi pectora
Calore verbi compleat.
Impleta gaudent viscera,
Afflata sancto spiritu,
Voces diuersas intonant,
Fantur Dei magnalia.
Ex omni gente cogniti,
Grecis, Latinis, Barbaris,
Cunctisqꝫ admirantibus
Linguis loquuntur omnium.
Iudea tunc incredula,
Vesana toruo spiritu,
Ructare musti crapulam
Alumnos Christi concrepat.
Sed signis, ⁊ virtutibus
Occurrit, ⁊ docet Petrus,
Falsa proferri perfidos
Iohele teste comprobans.
Gloria patri domino.

Ad noct. Ant. Factus est repente de celo sonus aduenientis spiritus vehementis, hal. hal. Ps. Magnus dominus. 47. Ant. Confirma hoc deus, quod operatus es in nobis: a templo sancto tuo, quod est in Ierusalem, halleluia, halleluia. Ps. Exurgat deus. 67. Ant. Emitte spiritū tuum, ⁊ creabūtur: ⁊ renouabis faciē terre, hall. hal. Psalm. Benedic anima. V. 47. ℟ Spiritus dñi repleuit orbē terraruꝫ, halleluia. ℟ Et hoc quod continet omnia, scientiā habet vocis, halleluia.

Lectio s. euag. sm̄ Iohannē. C. 14.

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis, Si quis diligit me, sermonem meū seruabit: ⁊ pater meus diliget eū, ⁊ ad eū veniemus, ⁊ mansionē apud eum faciemus. Et reliq.

Homilia S. Gregorii Pape.

Libet fres carissimi, euangelice verba lectiōis sub breuitate trāscurrere, vt post diuti⁹ liceat in cōtēplatione tāte solēnitatis immorari. Hodie nāqꝫ Spiritus sanctus repentino sonitu sup discipulos venit, mentesqꝫ carnaliū in sui amorē per

permutauit,⁊ foris apparentibus linguis igneis, intus facta sunt corda flāmantia. Qui duꝫ Deū i ignis visione susceperūt, per amorē suauiter arserūt. Ipse nāqꝫ Spiritus sanctus amor est: vnde ⁊ Johannes dicit, deus charitas est; Qui ergo mēte integra deū desiderat, pfecto iaꝫ habet quem amat. Neque eniꝫ quisquam posset deum diligere, si eum, quē diligit, nō haberet. ℟. Dum cōplerentur dies Pentecostes, erant oēs pariter in eodem loco, halleluia: ⁊ subito factus est sonus de cęlo, halleluia, Tanquam spūs vehemētis: ⁊ repleuit totam domum, halleluia, halle. ℣. Dum ergo essent in vnum discipuli cōgregati propter metum Judęorū, sonus repente de cęlo venit super eos. Tanquam. Lec. ij.

Sed ecce, si vnusquisqꝫ vestrum requiratur, an diligat deum: tota fiducia, ⁊ secura mēte respondet, Diligo. In ipso autē lectionis exordio audistis, quid veritas dixit: Sigs diligit me, sermonē meum seruabit. Probatio dilectiōis, exhibitio est operis. Hinc in epistola sua idem Johānes dicit: Qui dicit, Diligo deū, ⁊ mādata eius non custodit: mēdax est. Uere etenim deum diligimus, si mandata eius custodimus, si nos a nostris voluptatibus coarctamus. Nam qui adhuc per illicita desideria diffluit, profecto deum non amat: quia ei in sua voluntate contradicit. ℟. Repleti sunt omnes spiritu sancto, ⁊ cęperunt loqui, prout spiritus sanctus dabat eloqui illis. Et cōuenit multitudo dicentium, halleluia. ℣. Loquebantur varijs linguis apostoli magnalia Dei. Et. Glo. Et.

Lectio tertia.

Et pater meus diliget eū ⁊ ad eū veniemus, ⁊ mansionem apud eum faciem⁹. Pēsate fratres carissimi, quāta sit ista dignitas, habere in cordis hospitio aduentum Dei. Certe si domum nostram quisquaꝫ diues aut prepotens amicus intraret, omni festinantia domus tota mundaretur, neqꝫ fortasse esset quod oculos amici intrātis offenderet. Tergat ergo sordes praui operis qui Deo ꝑparat domum mentis. Sed videte, quid veritas dicat: veniemus, ⁊ mansionem apud eum faciemus. In quorundam eteniꝫ corda venit, ⁊ mansionē nō facit: quia per compunctioneꝫ quidem dei respectum percipiunt, sed tentationis tempore, hoc ipsum quod compūcti fuerant, obliuiscuntur: sicqꝫ ad perpetranda peccata redeunt, ac si hęc minime planxissent.

Ad Laudes, ⁊ per horas. Aña.

Dum cōplerētur dies Pētecostes, erāt oēs pariter in eodem loco, hall'a. Ps. Dñs reg. 8. cum rel. Aña. 2. Spiritus

 do-

domini repleuit orbe₃ terrarū: halle. Ant. Repleti sunt omnes Spiritu sácto, et cęperūt loqui, halle. Ana. Fontes, et oia, quę mouent in aquis, hymnum di cite Deo, hallelu. Ana Loque bantur varijs linguis Apostoli magnalia Dei, hall. hal. Cap. Dum complerent. 233. Hym.

Beata nobis gaudia
Anni reduxit orbita;
Cum spiritus paraclitus
Effulsit in discipulos.
Ignis vibrante lumine
Linguę figuram detulit,
Verbis vt essent proflui,
Et charitate feruidi.
Linguis loquuntur omnium,
Turbę pauent gentilium,
Musto madere deputant,
Quos spiritus repleuerat,
Patrata sunt hęc mystice
Paschę peracto tempore,
Sacro dierum numero,
Quo lege fit remissio.
Te nunc Deus pyssime
Vultu precamur cernuo,
Illapsa nobis cęlitus
Largire dona Spiritus,
Dudum sacrata pectora
Tua replesti gratia:
Dimitte nostra crimina,
Et da quieta tempora.
Gloria patri domino.

℣. Repleti sunt oēs spū sácto. hal. ℟. Et cęperūt loqui, hall. Ad Bñs. Ana. Accipite spūm sanctum: quorum remiseritis peccata remittuntur eis: halle luia. Oratio vt supra.

Ad Primā. ℟. bre. Christe fili Dei viui, miserere nobis, Hal. hal. ℣. Qui sedes ad dexterā patris. Hal. Gloria patri. hal. ℣. Exurge Chie adiu. nos. hal. ℟. Et li. nos pp nomē tuū, hal. Ad iij. Hy. Ueni creator. 234. vt in vesp. qui di ād iij. per totā hebd. loco Hym. Nunc sancte. Ana. Spiritus dñi. Capitu. Dum cōple. 234. ℟. Spirit⁹ dñi repleuit orbē terrarū, Hal. hal. ℣. Et hoc quod ptinet oia scientiā habet vocis, Hal. hall. ℣. Spiritus paraclitus, halla. ℟. Docebit vos omnia, halla. Ad vj. Añ. Repleti sunt. Cap.

Facta autem hac voce, cō uenit multitudo, et mēte confusa est: quoniam audiebat vnusquisque lingua sua illos loquentes. ℟. Spiritus paraclitus, Halleluia, hall. ℣. Docebit vos omnia. Hallel. halle. ℣. Repleti sunt omnes Spiritu sancto, halleluia. ℟. Et cę perunt loqui, halleluia. Ad ix. Ana. Loquebātur. Cap.

Iudęi quoque, et proselyti Cretes, et Arabes: audiui mus eos loquētes nr̄is linguis magnalia dei. ℟. Repleti sūt oēs spū scō, Hal. hal. ℣. Et cę perūt loq. Hal. hal. ℣. Loque bātur varijs linguis Apostoli, hal. ℟. Magnalia Dei, hall. Ad Uesp. Añ. Dū cōple. 235. vt i Laudib. Ps. Dixit dñs. 52. cū rel. de Dñica. in fi. In exitu. qui dir quotidie per oct. Cap.

Dum cōplerentur.234. Hym. Veni creator. ℣. Loquebātur varijs linguis Apostoli, hall'a. ℟. Magnalia Dei, halleluia. Ad Mag. Añ. Hodie cōpleti sunt dies Pētecostes, hall'a: hodie Spiritus sanctus i igne discipulis apparuit, ⁊ tribuit eis charismatum dona: misit eos i vniuersum mundū pdicare, ⁊ testificari, qui crediderit, ⁊ baptizatus fuerit, saluꝰ erit, hal. Infra oct. Pēt. fit offiū sicut in die, exceptis vers. ad noc. Lec. tys, Añis ad Magnifi. ⁊ ad Benedictus, ⁊ Orationibus. ¶ Si infra oct. occur. festū ix. lec. transfert post oct. Et semp. fiūt i hoc triduo nulla fit com.

FERIA II. Duplex. ℣. Spiritus dñi repleuit orbē terrarū hal. ℟. Et hoc qd cōtinet oia, scientiā hēt vocis hall. Lcō s. euāg. sm Johannē. Lc. j.

In illo tēpore: Dixit Jesꝰ discipulis suis: Sic Deꝰ dilexit mundum, vt filium suū vnigenitū daret: vt omnis qui credit in illum, non pereat, sed habeat vitam ęternam. Et re.

Homilia Sācti Augustini epi.

Quantū in medico est, sanare venit ęgrotū. Ipse se interimit, qui pręcepta medici obseruare nō vult. Venit saluator in mundū. Quare saluator dictus est mundi, nisi vt saluet mundū, non vt iudicet mūdum? Saluari nō vis ab ipso? ex te ipso iudicaberis. Et quid dicam iudicaberis? vide quid ait. Qui credit in eum non iudicatur: qui autem non credit, quid dicturum sperabas, nisi iudicatur? Quod addit. Jā, inquit) iudicatus est. nondum apparuit iudicium, sed iam factū est iudicium. ℟. Iam non dicā vos seruos, sed amicos meos, quia omnia cognouistis, q̄ operatus sum in medio vestri, hallel. Accipite spiritum sctū in vobis paraclitū, ille est, quē pater mittet vobis, hallelu. ℣. Vos amici mei estis, si feceritis quę ego pręcipio vobis. Accipite. Lectio secunda.

Nouit enim dñs, qui sunt eius: nouit qui permaneant ad coronam, qui permaneant ad flammā: nouit in area sua triticum, nouit ⁊ paleā, nouit ⁊ segetē, nouit ⁊ zizania. Jā iudicatus est qui non credit: quare iudicatus est? quia non credit in nomine vnigeniti filij Dei. Hoc est autē iudicium: qr lux venit in mundum, ⁊ dilexerunt homines magis tenebras, quam lucem. Erant enī mala opera eorū. Fratres mei, quorū opera bona inuenit dñs? Nullorum: oia enim opera mala inuenit. Quomodo ergo quidā fecerunt veritatem, ⁊ venerūt ad lucem? Et hoc enī sequit. Qui autē facit veritatē, venit ad lucem. ℟. Spiritus sanctus, procedens a throno, apostolorū pectora inuisibiliter penetrauit no

no sanctificationis signo: Ut i ore eorũ diuꝫ genera nascerent linguarũ, hal. ℣. Aduenit ignis diuinus nõ cõburẽs, sed illuminans, ⁊ tribuit eis charismatũ dona. Ut Gloria. Ut. Lc. iii.

Sed dilexerunt, inquit, tenebras magis quã lucẽ: ibi posuit vim. Multi enim dilexerunt peccata sua, ⁊ multi confessi sunt peccata sua: quia qui cõfitetur peccata sua, ⁊ accusat peccata sua, iam cũ Deo facit. Accusat Deus peccata tua, ⁊ si tu accuses, coniungeris Deo. Quasi duę res sunt homo ⁊ peccator. Qđ audis, homo, Deus fecit. Quod audis peccator, ipse homo fecit. Dele qđ fecisti: vt Deꝰ saluet quod fecit. Oportet, vt oderis in te opus tuum, ⁊ ames in te opus Dei. Cũ autẽ cęperit tibi displicere qđ fecisti, inde incipiunt bona opa tua, qꝛ accusas mala opa tua. Initium operum bonorũ, confessio est operum malorum. Ad Bñs. Añs. Sic Deus dilexit mundum, vt filium suũ vnigenitum daret: vt omnis, q credit in ipsum, non pereat, sed habeat vitã ęternã, hallã. Oro.

Deus, q apostolis tuis sanctuꝫ dedisti Spiritũ: cõcede plebi tuę pię petitiõis effectũ: vt quibus dedisti fidem, largiaris ⁊ pacem. Per dñm. In vnitate eiusdem.

Ad [illegible] Añs. Siqs diligit me, sermonem meũ seruabit: ⁊ pater meus diliget eũ, ⁊ ad eũ veniemus, ⁊ mansionẽ apud eũ faciemus, halleluia. [illegible]

FERIA TERTIA Duplex.

℣. Spiritus paraclitus, halle. ℟. Docebit vos omnia, halla.

Lcõ s. e uã. sm Johannẽ. [illegible]

In illo tẽpore: Dixit Jesꝰ Phariseis. Amen amen dico vobis, qui non intrat per ostium in ouile ouium, sed ascẽdit aliunde, ille fur est, ⁊ latro: qui autem intrat per ostiuꝫ pastor est ouium. Et reliqua. c. 10.

Homilia Sãcti Augustini epi.

Dominus de grege suo ⁊ de ostio, quo intratur ad ouile, similitudinem pposuit in hodierna lectione. Dicant ergo Pagani: Bene viuimus: Si per ostium non intrãt, quid eis prodest vnde gloriantur? Ad hoc enim debet vnicuique prodesse bene viuere, vt detur illi semper viuere. Nam cui nõ datur semper viuere, quid pdest bene viuere? Quia nec bene viuere dicẽdi sunt, qui finem bene viuendi, vel per cęcitateꝫ nesciunt, vel per inflationem contemnunt. Non est auteꝫ cuiquã spes vera, ⁊ certa semper viuẽdi, nisi agnoscat vitam, quę est Christus, ⁊ per ianuã intret in ouile. ℟. Apparuerunt apostolis dispertitę linguę, tanquam ignis, hallã. Seditq; supra singulos eorũ Spũs sãctus, hal. hallã.

balla. ℣. Et ceperūt loq varijs linguis, prout Spiritus sanct⁹ dabat eloq illis. Seditq. L. ij.

QUerunt ergo plerunq ta les hoīes etiā persuade re hominibus vt bene viuant, & Christiani non sint: per aliam partem volunt ascendere, rape re, & occidere, non vt bonus pa stor conseruare, atque saluare. Fuerunt ergo quidam philoso phi de virtutibus & vitijs sub/ tilia multa tractantes, diuidē tes, definientes, ratiocinantes, acutissime cōcludentes, libros implentes, suā sapientiam buc cis concrepantibus ventilātes: qui etiam dicere auderent ho minibus: Nos sequimini: sectā nostram tenete, si vultis bene vi uere. Sed nō intrabant p ostiū perdere uolebant, mactare, & occidere. ℟. Loquebantur va rijs linguis apostoli magnalia Dei. Prout Spiritus sanctus dabat eloqui illis, ball. ℣. Re pleti sunt omnes spiritu sācto, & ceperunt loqui. Prout. Glo ria. Prout. Lectio tertia.

QUid de istis dicā? Ecce ipsi Pharisęi legebant, & in eo quod legebant, Christum sonabant: venturū sperabant, & pręsentem nō agnoscebant. Ja/ ctabant etiā ipsi se inter vidē/ tes, hoc est inter sapientes, & ne gabant Christum, & non intra/ bāt p ostiū: Ergo & ipsi si quos forte seducerent, mactandos, occidendos, & non liberandos, & hos dimittamus: videamus illos si forte ipsi intrant p ostiū in ouile, qui ipsi⁹ Christi noīe gloriātur. Innumerabiles enī sunt qui se videntes nō solū ia ctāt, sed a Christo illuminatos videri volūt. Sūt aūt heretici. Ad Bñs. Añ. Ego suū ostium, dicit dominus: per me siquis in troierit, saluabitur, & pascua in ueniet, halleluia. Oratio.

ADsit nobis, quę/ sum⁹ dñe, vt⁹ spi ritus sancti: q̄ & corda nr̄a clemē ter expurget, & ab oīb⁹ tueatur aduersis. Per dominū. in vni. Ad Magnificat aña. Pacem relin/ quo vobis, pacem meam do vo bis: nō quomodo mundus dat, ego do vobis, halleluia.

FERIA QVARTA

Quatuor temporum.

℟. Repleti sunt oēs spū sācto, halla. ℣. Et ceperūt loq, hall. Lec. j. euāg. sm Johanne. Le. j.

IN illo tpe: Dixit Jesus turbis Judeorū: Nemo pt venire ad me, nisi pater qui mi sit me, traxerit eum. Et reliq: Homilia sācti Augustini epi.

NOli cogitare te iuitū tra hi: trahit aius & amore. Nec timere debemus, ne ab ho minibus, qui verba perpendūt: & a rebus maxime diuinis intel ligendis longe remoti sunt, in hoc scripturarum sanctarum euāgelico verbo forsitan repre/ henda/

cundum operationem, in mēsuraȝ vniuscuiusq; membri, augmentum corporis facit in edificationem sui in charitate. Hoc igitur dico, ꝛ testificor in domino, vt iam non ambuletis, sicut ꝛ Gentes ambulant in vanitate sēsus sui, tenebris obscuratum habentes intellectum, alienati a via Dei per ignorantiā, quę est in illis propter cęcitatem cordis ipsoruȝ: qui desperantes semetipsos tradiderunt impudicitię in operationem immunditię omnis, in auaritiam. Vos autem nō ita didicistis Christum, si tamē illū audistis, ꝛ i ipso edocti estis. ℞. Exaltare domine. fol. 220.

Sermo d. Augustini epi. Lectio iiij.

OMnia carissimi quęsonis Iesus Chris in hoc mundo sub fragilitate nr̃a miracula edidit, nobis ꝓficiūt: qui dū humanam conditionem sideribus importauit, credentib⁹ cęlum patere posse monstrauit: ꝛ dum victorē mortis in cęlestia eleuauit, victoribus, quo sequātur, ostēdit. Ascensio ergo dn̄i, catholicę fidei cōfirmatio fuit vt securi in posterū crederem⁹ miraculi illius donū, cuius iā in ꝑsenti percepissem⁹ effectū: ꝛ fidelis quisque cum iam tāta perceperit, per ea q̄ cognoscit ꝑstita, discat sperare promissa, ac Dei sui pręteritam pręsentemq; bonitatem, quasi futuroruȝ teneat cautione. ℞. Tempus est. 221. Lectio quinta.

SUp excelsa ergo cęli terrenum corpus imponitur, ossa intra sepulcri angustias paulo ante conclusa, angelorum cętibus inferuntur: in gremium immortalitatis mortalis natura transfunditur: ꝛ ideo sacra apostolicę lectionis testatur historia: Cum hęc dixisset, inquit, videntibus illis eleuatus est. Dum audis eleuatum, agnosce militię cęlestis obsequium: vnde hodierna festiuitas, hominis nobis ꝛ Dei sacramenta manifestauit. Sub vna eademq; ꝑsona, in eo qui eleuat, diuinam potentiā: in eo autem qui eleuatur, humanaȝ agnosce substantiam. ℞. Non turbetur. 221. Lectio sexta.

IDeoq; oībus modis detestanda sunt venena orientalis erroris, q̄ impia nouitate pręsumit asserere, filium Dei ac filiū hominis vnius esse naturę. In alterutra enim parte, vel q̄ solū hominē fuisse dixerit, negabit cōditoris gloriā vel qui soluȝ Deū, negabit misericordiā redemptoris. Quo i genere nō facile Arian⁹ euangelicā poterit habere veritatē, vbi filiū dei nunc ęqualem legimus, nūc minoreȝ. Qui enim vnius naturę saluatoreȝ nostrū mortifera ꝑsuasione crediderit, soluȝ hominem, aut solū Deum coget dicere crucifixuȝ. Sed nō ita est. Mortem enim nec solus Deus

sentire, nec solus homo superare potuisset. ℟. Ascédens. 221.

De Hom. s. Gregorij pp. L. vij.

De hac Ascensionis eius gloria ét Habacuch ait: Eleuatus est sol, & luna stetit i ordine suo. Quis enim solis nomine, nisi dñs? & quę lunę nomine, nisi Ecclesia, designat? Quousque enim dñs ascendit ad cęlos, sancta eius Ecclesia aduersa mundi omnimodo formidauit. At postquã eius ascensione roborata est, apte pdicauit, qđ occulte credidit. Eleuat⁹ est ergo sol, & luna stetit i ordine suo: quia cum dominus cęluȝ petijt sancta eius Ecclesia in auctoritate predicationis excreuit. ℟. Ego rogabo. 221. Lectio viij.

Hinc eiusdé Ecclesię voce per Salomoné dicit, Ecce iste venit saliens in montib⁹, transiliens colles. Cõsiderauit namq; tantorũ operũ culmina, & ait: Ecce iste venit saliens in mõtibus. Ueniendo quippe ad redemptioné nostrã, quosdã, vt ita dicam, saltus dedit. Uultis fratres carissimi, ipsos eius saltus agnoscere? De cęlo venit i vterum, de vtero venit in presepe, de presepe venit in crucem, de cruce venit in sepulcruȝ, de sepulcro redijt in cęlum. Ecce, vt nos post se currere faceret, quosdam pro nobis saltus manifestauit per carneȝ veritas dedit. Quia exultauit vt gigas ad currendam viam, vt nos ei dicerem⁹ ex corde: Trahe nos post te, curremus in odorem vnguentorum tuorum. ℟. Omnis pulchritudo. ~~Non~~ nubem. 221. Lectio nona.

Unde fratres carissimi oportet, vt illuc sequamur corde, quo eum corpore ascendisse credimus. Desideria terrena fugiamus: nihil nos iã delectet in infimis, qui patreȝ habemus in cęlis. Et hoc nobis est magnopere perpẽdendũ: quia is qui placidus ascendit, terribilis redibit: & quicquid nobis cum mansuetudine precepit, hoc a nobis cũ districtione exiget. Nemo ergo indulta pęnitẽtię tpa paruipẽdat: nemo curã sui: dũ ualet agere, negligat. Quia Redemptor noster tãto tunc in iudiciuȝ districtior veniet, quãto nobis ante iudicium magnã patientiam prerogauit.

¶ Duobus seq. diebus officiũ fit sicut infra octa. Ascensi. excepto lec. & viij. ℟. Cap. Añis ad Bñs, & Magnifi. & Orone, quę dñr de Dñica infra oct. Ascẽsi.

FERIA SEXTA.

Incipit epistola tertia canonica B. Johannis Apostoli. L. i.

Senior Caio carissimo, qué ego diligo i vitate. Carissime, de oibus orationé facio p spere te ingredi, & valere, sicut prospere agit anima tua. Gauisus sum valde venientibus fratribus, & testimo-

stimonium phibentibus veritati tue, sicut tu in veritate ambulas. Maiorez hozum non habeo gratiam: quã vt audiam filios meos in veritate ambulař. ℟. Post passionez. 220. Lc. ij.

Charissime, fideliter facis quicquid operaris i fratres, ⁊ hoc in peregrinos, q testimonium reddiderunt charitati tuę in conspectu ecclesię: quos bene facies deducens digne Deo: Pro nomine enim ei⁹ profecti sunt nihil accipiẽtes a Gentilibus. Nos ergo debem⁹ suscipere huiusmodi, vt cooperatores simus veritatis. Scripsissem forsitan ecclesię: sed is q amat primatũ gerere i eis Diotrephes, non recipit nos. Propter hoc si venero, commonebo eius opera q̃ facit, verbis malignis garriẽs in nos: ⁊ quasi nõ ei ista sufficiãt, neque ipse suscipit fratres, ⁊ eos, qui suscipiũt prohibet, ⁊ de ecclesia eijcit. ℟. Vis pulchritu. 220. Lc. iij.

Charissime, noli imitari malũ, sed qd bonũ est. Qui bene facit, ex Deo est: qui male facit, nõ videt Deũ. Demetrio testimoniũ redditur ab oibus, ⁊ ab ipsa veritate. Sed ⁊ nos testimoniũ phibemus, ⁊ nosti qm̃ testimoniuz nostruz verum est. Multa habui tibi scribere, sed nolui p atramentum, ⁊ calamũ scribere tibi. Spero autem protinus te uidere, ⁊ os ad os loquimur. Pax tibi. Salutãt te amici. Saluta tu amicos noiatim. ℟. Exaltare domine. fol. 220. De serm. s. August. epi. Lc. iiij.

Saluator noster carissimi si nõ in nostra carne diabolũ triũphauit, sed exercuit, nõ nobis vicit: si non in nostro corpore resurrexit, conditioni nostrę resurgendo nihil contulit. Hęc q dicit, susceptę ⁊ assũptę carnis nõ intelligit rationẽ cõfundit ordinẽ, euacuat vtilitatẽ: si nõ in nostra carne pegit medicinã, solã ergo ex hoie nascendo elegit iniuriã. Recedat a sensib⁹ nr̃is tã periculosa persuasio. De nostro est qd apprehẽdit: de suo est quod donauit: Meuz testor esse quod cecidit; vt meũ sit qd resurrexit. Meũ testor esse qd iacuit intra tumulũ: vt meũ sit quod ascendit in cęlũ. ℟. Tempus. 220. Lc. v.

In illo itaq; nostri generis corpore nos Christi mors viuificauit, nos resurrectio erexit, nos ascensio cõsecrauit. In illo nostrę originis corpore cęlestibus regnis arraz nostrę conditionis imposuit. Elaboremus ergo carissimi, vt quemadmodum dominus in hac die nostro cum corpore ad superna conscendit, ita nos post illum quomodo possumus, spe ascendamus, ⁊ corde sequamur. Ipso affectu pariter ⁊ profectu ascendamus post illum, etiam per uitia ac passiones nostras. Si vtique vnusquisque nostrũ sub/

subdere eas sibi studeat, ac super eas stare consuescat: ex ipsis sibi gradum construit, quo possit superiora ascédere. Elevabút nos, si fuerint infra nos. ℟. Nó turbetur. 221. Le. vi.

De vitijs nostris scalá nobis facimus, si vitia calcamus. Nam cuz bonitatis auctore non ascendit malitia, nec cum filio virginis libido atque luxuria. Non, inquam, ascenderunt vitia post virtutú paréte, nec peccata post iustuz: nec infirmitates, ac morbi possunt ire post medicú. Igitur, si intrare ipsius medici regnú volumus, prius vulnera nostra curemus. Ordinemus, & custodiamus in nobis statú vtriusq substantie: ne animam, nobiliorem vtique bois portionem, tartaro pars deuoluat inferior: sed secuz potius celo sanctificatum corpus acquirat natura gloriosior, ipso adiuuáte, qui viuit, & regnat in secula seculorum. Amen. ℟. Ascendens. folio 221.

Lcó s. euá. bm Iohanné. L. vij.

In illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis. Cuz venerit paraclitus, quem ego mittam vobis a patre. Et reliqua.

De Homilia s. Augustini epi.

Venit die Pétecostes spiritus sctús in cétú viginti homines ɔgregatos, i quib⁹ & apostoli oés erát: qui illo adimpleti cum linguis oium gentiú loquerent; plures ex ijs, qui aderát, tanto miraculo stupefacti (qñquidem viderút loquente Petro magnum atq diuinú testimoniuz perhiberi de Christo: ut ille, q occisus ab eis iter mortuos deputabat, resurrexisse, & viuere probaretur) compúcti corde ɔuersi sunt, & tanti ságuinis tá impie atque immaniter fusi indulgentiá pceperunt, ipso redépti ságuine, qué fuderút. ℟. Ego roga. 221. Le. vij.

Obristi eniz sanguis sic in remissioné peccatoꝝ omniú fusus est, vt ipsum etiaz peccatum posset delere, quo fusus est. Hoc ergo intuens dñs dicebat: Odio me habuerút gratis: cú autem venerit paraclitus, ille testimaniú phibebit de me. Tanqꝫ diceret: Odio me habuerunt, & occiderunt vidétes: sed tale de me paraclitus testimonium perhibebit, vt eos faciat in me credere non uidentes. Et vos, inquit, testimoniú perhibebitis, q: ab initio mecuz estis. Perhibebit spiritus sctús, perhibebitis & vos. Qz eniz ab initio mecuz estis, potestis pdicare, quod nostis: quod vt mó non faciatis, illius spiritus plenitudo nonduz adest vobis. ℟. Si enim non. fol. 226. Lect. ix.

Ille ergo testimoniú phibebit d me, & vos testimonium perhibebitis: dabit enim vobis fiduciaz testimoniú perhibendi caritas dei diffusa in cordibus vestris per spiritum

ſanctũ qui dabitur vobis. Que vtiq; Petro adhuc defuit, quã do mulieris ancille interroga/ tione perterrit⁹ nõ potuit verũ teſtimoniũ perhibere, ſed con/ tra ſuã pollicitationem timoꝛe magno cõpulſus eſt ter negare. Timoꝛ autẽ iſte nõ eſt in chari tate, ſed pfecta charitas foꝛas mittit timoꝛẽ. Deniq; ante paſ ſionẽ dñi ſeruilis timoꝛ eius in terrogatus eſt a fęmina ſeruitu tis: poſt reſurrectionẽ vero dñi, liberalis ei⁹ amoꝛ ab ipſo pꝛin/ cide libertatis: ⁊ iõ ibi turbaba tur, ⁊ hic trãqllabat: ibi quẽ di lexerat, negabat: hic quẽ nega/ uerat, diligebat. Sed adhuc ẽt tunc amoꝛ ipſe infirmus fuerat ⁊ anguſtus, donec eum roboꝛa/ ret, ⁊ dilataret ſpiritus ſãctus.

IN VIGILIA Pentecoſtes.

Ab hac die vſq; ad feſtũ Trini/ tatis ſi occurrat feſtũ nouez le/ ctio. transfert poſt Trinitatẽ. Incipit ep̃la B. Iudę ap̃li. L. i.

IUdas, Ieſu Chꝛi ſeruus, frater aũt Iacobi, his q ſũt in Deo patre di/ lectis, ⁊ Chꝛo Ie ſu ꝯſeruatis ⁊ vo catis. Miſericoꝛdia vobis, ⁊ pax, ⁊ charitas adimpleatur. Chariſſimi oẽm ſollicitudinẽ fa/ ciẽs ſcribendi vobis de cõmu/ ni veſtra ſalute, neceſſe habui ſcribere uobis, depꝛecãs ſuper/ certari ſemel traditę ſanctis fi/ dei. Subintroierũt enim qdã hoies, qui olĩ pꝛęſcripti ſũt in hoc iudiciũ, impij: Dei noſtri gratiã trãſferẽtes in luxuriã, ⁊ ſolũ dominatoꝛem, ⁊ dñm no/ ſtrũ Ieſum Chꝛiſtum negãtes. ℟. Poſt paſſionẽ. ꝛc. Lec. ij.

COmmonere aũt vos vo lo ſciẽtes ſemel oĩa: qm̃ Ieſus populum de terra Aegy pti ſaluans, ſecundo eos, q non crediderunt, perdidit: angelos vero qui nõ ſeruauerunt ſuum pꝛincipatum, ſed dereliquerũt ſuum domicilium, in iudicium magni Dei vĩculis ęternis ſub caligine reſeruauit: ſicut Sodo ma, ⁊ Gomoꝛrha, ⁊ finitimę ci/ uitates ſimili modo exfoꝛnica/ tę, ⁊ abeuntes poſt carnem alte ram, factę ſunt exemplũ: ignis ęterni pęnam ſuſtinentes. Simi liter ⁊ hi carnem quidem ma/ culant, dominationem autem ſpernunt, maieſtatẽ autem bla ſphemant. ℟. Omnis pulchri/ tudo. ꝛc. Lectio tertia.

CUm Michael archãge/ lus cũ diabolo diſputãs altercaret de Moyſi coꝛpe, nõ eſt auſ⁹ iudiciũ inferrę blaſphe mię, ſed dixit. Impet tibi dñs. Hi autẽ quęcunq; qdẽ ignoꝛãt, blaſphemant: quęcunq; autem naturaliter tanquã muta ani malia noꝛunt, in his coꝛrumpũ tur. Vę illis, qui in via Cain abierunt, ⁊ erroꝛe Balaã mer cede effuſi ſunt, ⁊ in ꝯtradictio ne Coꝛę perierunt. Hi ſunt in

epulis suis maculę, conuiuātes sine timore, semetipsos pascentes, nubes sine aqua quę a ventis circunferuntur, arbores autumnales, infructuosę, bis mortuę, eradicatę, fluctus feri maris, despumantes suas confusiones, sidera errantia, quibus procella tenebrarum seruata est in ęternum. ℟ Exaltare domine. folio 220.

Ex tractatu s. Aug. epi. de symbolo ad Catecbumenos. l. iiij.

Dum p sacratissimū crucis signum vos suscipit i vtero sancta mater Ecclesia, q̄ sicut ⁊ fratres vestros cuȝ summa lętitia spiritualiter pariet, noua ples futura tantę matris, quousq; per lauacrum sanctuȝ regeneratos verę luci restituat cōgruis alimētis eos, quos portat, pascat in vtero: ⁊ ad diem partus sui lętos lęta perducat: quoniam nō tenetur hac sentētia: Vę quę in tristitia ⁊ gemitu parit filios, nec ipsos gaudētes, sed potius flētes: hęc soluit quod illa ligauerat: vt prolem, quā illa per inobedentiā morte dānauit, hec per obedientiā restituat vitę. Oia sacramenta q̄ acta sunt, ⁊ agunt in vobis p ministeriū seruorū Dei exorcismis, orationibꝰ, canticis spiritualibꝰ, insufflationibꝰ, cilicio, iclinatione ceruicū, humilitate pedum, pauor ipse omni securitate appetendus: hęc omnia, vt dixi, escę sunt, q̄ vos reficiūt in vtero, vt renatos ex baptismō hilares vos exhibeat mr̄ Christo. ℟ Tempus est. 221. ℟ v.

Accepistis ⁊ symbolū ꝓtectionē parturientis cōtra venena serpentis. In Apocalypsi Johannis apostoli scriptum hoc est, ꝙ staret draco i conspectu mulieris, quę paritura erat: vt, cum peperisset natum eius comederet. Draconem diabolum esse nullus vestrum ignorat, ⁊ mulierem illam virginem Mariam significasse, quę caput nostrum integra integrū peperit: q̄ etiā ipsa figuraȝ in se sanctę Ecclesię demōstrauit: vt quomodo filiū pariens virgo permāsit, ita ⁊ hęc omni tempore mēbra eiꝰ pariat, ⁊ virginitatem nō amittat. Ipsas sētētias sacratissimi symboli adiuuāte dn̄o exponēdas suscepimus: vt qd singulę ꝑtineāt, vestris sensibus intimemus. Parata sunt corda vr̄a, q; exclusus est inimicꝰ de cordibꝰ vestris. ℟ Nō tur. 221 ℟ vi.

Hic vos renūciare ꝓfessi estis: in qua ꝓfessione non hominibus, sed Deo ⁊ angelis eius conscribentibus dixistis. Renuncio. Renunciate nō solū vocibus, sed etiā moribus: nō tantū sono linguę, sed ⁊ actu vitę: nec tantū labijs sonātibus, sed ⁊ operibus ꝓnunciantibus. Scitote vos cum callido, antiquo, ⁊ veternoso inimico suscepisse certamen: nō in vobis post

renũciationem inueniat opera sua, nõ iure vos attrahat in seruitutem suam. Deprehenderis enim & detegeris Christiane, quando aliud agis, & aliud profiteris, fidelis in nomine aliud demonstrans in opere, nõ tenens promissionis tuę fidem: modo ingrediẽs ecclesiam orationes fundere, post modicum in spectaculis cum histrionib⁹ ipudice clamare. Quid tibi cũ põpis diaboli, quibus renunciasti? ℟. Ascendens. 221.

Lectio s. euãg. bm Johan. C. vij.

c.14. In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis. Si diligitis me, mãdata mea seruate: & ego rogabo patrẽ: & aliũ paraclitum dabit vobis. Et rel.

Homilia s. Augustini episcopi.

Quod ait rogabo patrẽ, & aliũ paraclitũ dabit vobis: ostẽdit & seipsum esse paraclitũ. Paraclitus enim latine dicitur aduocatus: & dictum est de Christo. Aduocatum habemus apud patrem Iesum Christum iustum. Sic autẽ mundũ dixit non posse accipere spiritũ sanctũ, sicut etiã dictũ est, Prudentia carnis inimica est Deo: legi enim Dei nõ est subiecta, nec enim potest: velut si dicamus, iniustitia iustitia esse non potest. Mũdũ quippe ait hoc loco, mundi significans dilectores, quę dilectio nõ est a patre. Et ideo dilectioni huiusmodi, de qua satagimus, vt minuat, & consumatur in nobis, contraria est dilectio Dei: quę diffunditur in cordibus nostris per Spiritum sanctũ, qui dat⁹ est nobis. ℟. Ego ro. 221. ℣. Vid.

Mundus ergo eũ accipere non potest: quia nõ videt eum, neque scit eum. Non enim habet inuisibiles oculos mundana dilectio, per quos videri Spiritus sanctus potest: qui uideri nisi inuisibiliter nõ potest. Vos autem, inquit, cognoscetis eum: quia apud vos manebit, & in uobis erit. Erit in eis, vt maneat: non manebit, vt sit: prius est enim esse alicubi, quã manere. Sed ne putarent quod dictum est, Apud vos manebit, ita dictũ, quemadmodum apud hominem hospes visibiliter manere consueuit, exposuit quod dixerat, Apud vos manebit, cum adiũxit, & dixit, In vobis erit. ℟. Si enim. 221. Lectio ix.

Ergo inuisibiliter videtur: nec, si non sit in nobis potest esse in nobis eius scientia. Sic enim a nobis videtur in nobis & nostra consciẽtia: nã faciẽ videmus alterius, nostrã videre non possumus: cõscientiã vero nostrã videmus, alterius nõ videmus. Sed conscientia nunquã est nisi in nobis: Spiritus autẽ sanctus post esse etiam sine nobis. Datur quippe vt sit & in nobis: sed videri & sciri, quẽadmodum vidẽdus & sciendus

est non potest a nobis, si non sit in nobis. Post promissionem Spiritus sancti, ne quisquam putaret, quod ita eum dominus daturus fuerit velut pro seipso, vt non ipse cum eis esset futurus, adiecit: Non relinquam vos orphanos, veniam ad uos. Quamuis ergo nos filius Dei suo patri adoptauerit filios, & eundem patrem nos voluerit habere per gratiam, qui eius pater est per naturã: tamen etiã ipse circa nos paternũ affectum quodam modo demonstrat, cum dicit: Non relinquam vos orphanos.

IN FESTO PENTECOSTES]

Duplex.

Ad Vesperas. Antiphona.

Dum complerentur. vt in Laudibus. Psalmus. Dixit dominus. 51. cũ reliquis de Dominica: loco vltimo dicitur psal. Laudate dominũ omnes gẽtes. 54. Capitulum.

Act. 2.

Dũ complerẽtur dies Pentecostes, erant omnes discipuli pariter in eodem loco: & factus est repente de cęlo sonus tanquam aduenientis Spiritus vehementis, & repleuit totam domum, vbi erant sedẽtes.

Hymnus.

Veni creator Spiritus,
Mentes tuorum visita:
Imple superna gratia,
Quę tu creasti pectora.
Qui paraclitus diceris,
Donum Dei altissimi,
Fons viuus, ignis, charitas,
Et spiritalis vnctio.
Tu septiformis munere,
Dextere Dei tu digitus,
Tu rite promissum patris,
Sermone ditans guttura.
Accende lumen sensibus,
Infunde amorem cordibus,
Infirma nostri corporis,
Virtute firmans perpeti.
Hostem repellas longius
Pacemq; dones protinus,
Ductore sic te preuio
Vitemus omne noxium.
Per te sciamus da patrem,
Noscamus atq; filium,
Te vtriusque Spiritum
Credamus omni tempore.
Gloria patri domino,
Natoq; qui a mortuis
Surrexit, ac paraclito
In seculorum secula, Amen.

Sic terminantur Hymni per totam hebdomadam.

℣. Repleti sunt omnes Spiritu sancto, halleluia.
℟. Et ceperunt loqui, halleluia.

Ad Magnificat. Antiphona.

Non vos relinquam orphanos, halleluia: vado & venio ad vos halleluia: & gaudebit cor vestrum, halleluia. Oratio.

Deus, qui hodierna die corda
fidelium sancte
Spirit' illustra
tiōe docuisti: da
nobis i die eodē
spū recta sapere, & de ei' semp
cōsolatione gaudere. Per do.

D O M I N I C A
Pentecostes.

Ad Matutinū. Inuitatorium.

Alleluia, Spiritus dñi re
pleuit orbē terrarū, Ve
nite adoremus. Halleluia. Ps.
Venite, exultemus. Hymnus.

Iam Christus astra ascēderat,
Reuersus unde venerat,
Promissum patris munere
Sanctum daturus Spiritum.
Solennis vrgebat dies,
Quo mistico septemplici
Orbis volutus septies,
Signat beata tempora.
Dum hora cunctis tertia
Repente mundus intonat,
Orantibus apostolis
Deum venisse nunciat.
De patris ergo lumine
Decorus ignis almus est,
Qui fida Christi pectora
Calore verbi compleat.
Impleta gaudent viscera,
Afflata sancto spiritu,
Voces diuersas intonant,
Fantur Dei magnalia.
Ex omni gente cogniti,
Grecis, Latinis, Barbaris,
Cunctisq; admirantibus
Linguis loquuntur omnium.
Iudea tunc incredula,
Vesana toruo spiritu,
Ructare musti crapulam
Alumnos Christi concrepat.
Sed signis, & virtutibus
Occurrit, & docet Petrus,
Falsa profari perfidos
Iohele teste comprobans.
Gloria patri domino.

Ad noct. Aña. Factus est repen
te de celo sonus aduenientis spi
ritus vehementis, hal. hal. Ps.
Magnus dominus. 27. Aña.
Confirma hoc deus, quod
operatus es in nobis: a templo
sancto tuo, quod est in Jerusa
lem, halleluia, halleluia. Ps.
Exurgat deus. 32. Aña. Emit
te spiritū tuum, & creabūtur: &
renouabis faciē terre, hal. hal.
psalm. Benedic anima. ps. 47.
℣. Spiritus dñi repleuit orbē
terraruz, halleluia. ℟. Et hoc
quod continet omnia, scientiā
habet vocis, halleluia.

Lcō i. euāg. sm Joannē. L. i.

In illo tempore: Dixit Je
sus discipulis suis, Si qs
diligit me, sermonem meū ser
uabit: & pater meus diliget eū.
& ad eū veniemus, & mansionē
apud eum faciemus. Et reliq.
Homilia S. Gregorii Pape.

Libet frēs carissimi, euan
gelice verba lectiōis sub
breuitate trāscurrere, vt post
diuti' liceat in cōtēplatione tā
te solēnitatis immorari. Hodie
nāq; Spiritus sanctus repentī
no sonitu sup discipulos venit,
mentesq; carnaliū in sui amorē
per

permutauit, et foris apparentibus linguis igneis, intus facta sunt corda flāmantia. Qui duz Deū i ignis visione susceperūt, per amorē suauiter arserūt. Ipse nāqz Spiritus sanctus amor est: vnde et Johannes dicit, deus charitas est. Qui ergo mēte integra deū desiderat, pfecto iaz habet quem amat. Neque enim quisquam posset deum diligere, si eum, quē diligit, nō haberet. ℟. Dum cōplerentur dies Pentecostes, erant oēs pariter in eodem loco, alleluia: et subito factus est sonus de celo, alleluia, Tanquam spūs vehemētis: et repleuit totam domum, alleluia, alle. ℣. Dum ergo essent in vnum discipuli cōgregati propter metum Judeorū, sonus repente de celo venit super eos. Tanquam. Lec. ij.

Sed ecce, si vnusquisqz vestrum requiratur, an diligat deum: tota fiducia, et secura mēte respondet, Diligo. In ipso autez lectionis exordio audistis, quid veritas dixit: Siqs diligit me, sermonē meum seruabit. Probatio dilectiōis, exhibitio est operis. Hinc in epistola sua idem Johānes dicit: Qui dicit, Diligo deū, et mādata eius non custodit: mēdax est. Vere etenim deum diligimus, si mandata eius custodimus, si nos a nostris voluptatibus coarctamus. Nam qui adhuc per illicita desideria diffluit, profecto deum non amat: quia ei in sua voluntate contradicit. ℟. Repleti sunt omnes spiritu sancto, et ceperunt loqui, prout spiritus sanctus dabat eloqui illis. Et cōuenit multitudo dicentium, alleluia. ℣. Loquebantur varijs linguis apostoli magnalia Dei. Et. Glo. Et.

Lectio tertia.

Et pater meus diliget eū et ad eū veniemus, et mānsionem apud eum faciemus. Pēsate fratres carissimi, quāta sit ista dignitas, habere in cordis hospitio aduentum Dei. Certe si domum nostram quisquaz diues aut prepotens amicus intraret, omni festinantia domus tota mundaretur, neqd fortasse esset quod oculos amici intrātis offenderet. Tergat ergo sordes praui operis qui Deo pparat domum mentis. Sed videte, quid veritas dicat: veniemus, et mansionem apud eum faciemus. In quorundam etenim corda venit, et mansionē nō facit: quia per compunctionez quidem dei respectum percipiunt, sed tentationis tempore, hoc ipsum quod compūcti fuerant, obliuiscuntur: sicqz ad perpetranda peccata redeunt, ac si hec minime planxissent.

Ad Laudes, et per horas. Aña.

Dum cōplerētur dies Pētecostes, erāt oēs pariter in eodem loco, alla. ps. Dñs regnauit. cum reliq. Aña. Spiritus

do-

domini repleuit orbẽ terrarũ: halle. An. Repleti sunt omnes Spiritu sãcto, et cęperũt loqui, halle. Ana. Fontes, et oia, quę mouent in aquis, hymnum di cite Deo, hallelu. Ana Loque bantur varijs linguis Apostoli magnalia Dei, hall. hal. Cap. Dum complerent. 233. Hym.

Beata nobis gaudia
Anni reduxit orbita;
Cum spiritus paraclitus
Effulsit in discipulos.
Ignis vibrante lumine
Linguę figuram detulit,
Verbis vt essent proflui,
Et charitate feruidi.
Linguis loquuntur omnium,
Turbę pauent gentilium,
Musto madere deputant,
Quos spiritus repleuerat,
Patrata sunt hęc mystice
Paschę peracto tempore,
Sacro dierum numero,
Quo lege fit remissio.
Te nunc Deus pyssime
Vultu precamur cernuo,
Illapsa nobis cęlitus
Largire dona Spiritus.
Dudum sacrata pectora
Tua replesti gratia:
Dimitte nostra crimina,
Et da quieta tempora.
Gloria patri domino.

℣. Repleti sunt oẽs spũ sãcto. hal. ℟. Et cęperũt loqui, hall. Ad Bñs. Ana. Accipite spũm sanctum: quorum remiseritis peccata remittuntur eis: halle luia. Oratio vt supra.

Ad Primã. ℟. bre. Christe fili Dei viui, miserere nobis, Hal. hall. ℣. Qui sedes ad dexterã patris. Hall. Gloria patri, hal. ℣. Exurge Chre adiu. nos. hal. ℟. Et li. nos pp nomẽ tuũ, hal. Ad iij. Hy. Veni creator. 234. vt in vesp. qui dr ad iij. per totã hebd. loco Hym. Nunc sancte. Ana. Spiritus dñi. Capitu. Dum cõple. 234. ℟. Spirit⁹ dñi repleuit orbẽ terrarũ, Hal. hal. ℣. Et hoc quod ptinet oia scientiã habet vocis, Hal. hall. ℣. Spiritus paraclitus, hall'a. ℟. Docebit vos omnia, hall'a. Ad vj. An. Repleti sunt. Cap.

Facta autem hac voce, cõuenit multitudo, et mẽte confusa est: quoniam audiebat vnusquisque lingua sua illos loquentes. ℟. Spiritus paraclitus, Halleluia, hall. ℣. Docebit vos omnia. Hallel. halle. ℣. Repleti sunt omnes Spiritu sancto, halleluia. ℟. Et cęperunt loqui, Halleluia. Ad ix. Ana. Loquebãtur. Cap.

Iudęi quoque, et proselyti Cretes, et Arabes: audiui mus eos loquẽtes nrĩs linguis magnalia dei. ℟. Repleti sũt oẽs spũ scõ, Hal. hal. ℣. Et cę perũt loq. Hal. hal. ℣. Loque bãtur varijs linguis Apostoli, hal. ℟. Magnalia Dei, hall. Ad Vesp. An. Dũ cõple. 235. vt i Laudib. ps. Dixit dñs. 52. cũ rel. de Dñica. in fi. In exitu. qui dr̃ quotidie per oct. Cap.

Dum

Dum cóplerentur.234. Hym. Ueni creator. ℣. Loquebátur varijs linguis Apostoli, hall'a. ℟. Magnalia Dei, halleluia. Ad Mag. Añ. Hodie cópleti sunt dies Pétecostes, hall'a: hodie Spiritus sanctus i igne discipulis apparuit, ⁊ tribuit eis charismatum dona: misit eos i vniuersum mundú p̄dicare, ⁊ testificari, qui crediderit, ⁊ baptizatus fuerit, salu⁹ erit, hall'. Infra oct. Pét. fit offiñ sicut in die, exceptis versi. ad noc. Lec. ℟ys, Añis ad Magnifi. ⁊ ad Benedictus, ⁊ Orationibus. ¶ Si infra oct. occur. festu3 ix. lec. transfert post oct. De simp. aút i hoc triduo nulla fit com.

FERIA II. Duplex.

℣. Spiritus dñi repleuit orbé terrarú hal. ℟. Et hoc qd cóti net oia, scientiá hét vocis hall. Lcó s. euág. sm Johanné. Lc. 3.

In illo tépore: Dixit Jes⁹ discipulis suis: Sic De⁹ dilexit mundum, vt filium suu3 vnigenitu3 daret: vt omnis qui credit in illum, non pereat, sed habeat vitam ęternam. Et reli.

Homilia Sácti Augustini epi.

Quantu3 in medico est, sanare venit ęgrotu3. Ipse se interimit, qui pręcepta medici obseruare nó vult. Uenit saluator in mundu3. Quare saluator dictus est mundi, nisi vt saluet mundú, non vt iudicet mú dum? Saluari nó vis ab ipso? ex te ipso iudicaberis. Et quid dicam iudicaberis? vide quid ait. Qui credit in eum non iudicatur: qui autem non credit, quid dicturum sperabas, nisi iudicatur? Quod addit. Ja3, inquit) iudicatus est. nondum apparuit iudicium, sed iam factú est iudicium. ℟. Iam non dicá vos seruos, sed amicos meos, quia omnia cognouistis, q̄ operatus sum in medio vestri, hallel. Accipite spiritum sctú3 in vobis paraclitú, ille est, qué pater mittet vobis, hallelu. ℣. Uos amici mei estis, si feceritis quę ego pręcipio vobis. Accipite. Lectio secunda.

Nouit enim dñs, qui sunt eius: nouit qui permaneant ad coronam, qui permaneant ad flamma3: nouit in area sua triticum, nouit ⁊ paleá, nouit ⁊ segeté, nouit ⁊ 3i3ania. Já iudicatus est qui non credit: quare iudicatus est? quia non credit in nomine vnigeniti filij Dei. Hoc est auté iudicium: q2 lux venit in mundum, ⁊ dilexerunt homines magis tenebras, quam lucem. Erant eni3 mala opera eorú. Fratres mei, quorum opera bona inuenit dñs? Nullorum: oia enim opera mala inuenit. Quomodo ergo quida3 fecerunt veritatem, ⁊ venerút ad lucem? Et hoc eni3 sequit. Qui auté facit veritate3, venit ad lucem. ℟. Spiritus sanctus, procedens a throno, apostolorú pectora inuisibiliter penetrauit no

uo sanctificationis signo: Ut i ore eorũ diuẽ genera nascerent linguarum, hal. ℣. Aduenit ignis diuinus nõ cõburẽs, sed illuminans, & tribuit eis charismatũ dona. Ut. Gloria. Ut. Lec. iij.

SEd dilexerunt, inquit, tenebras magis quã lucẽ: ibi posuit vim. Multi enim dilexerunt peccata sua, & multi confessi sunt peccata sua: quia qui cõfitetur peccata sua, & accusat peccata sua, iam cũ Deo facit. Accusat Deus peccata tua, & si tu accuses, coniungeris Deo. Quasi due res sunt homo & peccator. Qđ audis, homo, Deus fecit. Quod audis peccator: ipse homo fecit. Dele qđ fecisti: vt Deus saluet quod fecit. Oportet, vt oderis in te opus tuum, & ames in te opus Dei. Cũ autẽ cęperit tibi displicere qđ fecisti, inde incipiunt bona opera tua, quia accusas mala opera tua. Initium operum bonorum, confessio est operum malorum. Ad Bñs. Aña. Sic Deus dilexit mundum, vt filium suũ vnigenitum daret: vt omnis, q credit in ipsum, non pereat, sed habeat vitã ęternã, hallª. Orõ.

DEus, q apostolis tuis sanctum dedisti Spiritũ: cõcede plebi tue pię petitiõis effectũ: vt quibus dedisti fidem, largiaris & pacem. Per dñm. in vnitate eiusdem.

Ad [illegible] Aña. Siqs diligit me, sermonem meũ seruabit: & pater meus diliget eũ, & ad eũ veniemus, & mansionẽ apud eũ faciemus, halleluia. [illegible]

FERIA TERTIA Duplex.

℣. Spiritus paraclitus, halle. ℟. Docebit vos omnia, hallª.

Lecõ j. ẽuã. s'm Iohannẽ. Ca. x.

IN illo tẽpore: Dixit Iesus Phariseis. Amen amen dico vobis, qui non intrat per ostium in ouile ouium, sed ascẽdit aliunde, ille fur est, & latro: qui autem intrat per ostium pastor est ouium. Et reliqua. c.10

Homilia Sãcti Augustini epi.

DOminus de grege suo & de ostio, quo intratur ad ouile, similitudinem pposuit in hodierna lectione. Dicant ergo Pagani: Bene viuimus: Si per ostium non intrãt, quid eis prodest vnde gloriantur? Ad hoc enim debet vnicuique prodesse bene viuere, vt detur illi semper viuere. Nam cui nõ datur semper viuere, quid pdest bene viuere? Quia nec bene viuere dicẽdi sunt, qui finem bene viuendi, vel per cęcitatem nesciunt, vel per inflationem contemnunt. Non est autem cuiquã spes vera, & certa semper viuẽdi, nisi agnoscat vitam, quę est Christus, & per ianuã intret in ouile. ℟. Apparuerunt apostolis dispertitę lingue, tanquam ignis, hallª. Seditque supra singulos eorum Spũs sãctus, hal. hallª.

balls. ℣. Et ceperũt loq varijs linguis, prout Spiritus sanct⁹ dabat eloq illis. Seditq. L. ij.

Q Uerunt ergo plerunq ta les hoies etiaz persuade re hominibus vt bene viuant, ⁊ Christiani non sint: per aliam partem volunt ascendere, rape re, ⁊ occidere, non vt bonus pa stor conseruare, atque saluare. Fuerunt ergo quidam philoso phi de virtutibus ⁊ vitijs sub tilia multa tractantes, diuidẽ tes, definientes, ratiocinantes, acutissime cõcludentes, libros implentes, suã sapientiam buc cis concrepantibus ventilãtes: qui etiam dicere auderent ho minibus: Nos sequimini: sectã nostram tenete, si vultis bene vi uere. Sed nõ intrabant p ostiũ perdere uolebant, mactare, ⁊ occidere. ℟. L oquebantur va rijs linguis apostoli magnalia Dei. Prout Spiritus sanctus dabat eloqui illis, ball. ℣. Re pleti sunt omnes spiritu sãcto, ⁊ ceperunt loqui. Prout. G lo ria. Prout. Lectio tertia.

Q Uid de istis dicaz? Ecce ipsi Pharisei legebant, ⁊ in eo quod legebant, Christum sonabant: venturũ sperabant, ⁊ presentem nõ agnoscebant. Ja ctabant etiaz ipsi se inter vidẽ tes, hoc est inter sapientes, ⁊ ne gabant Christum, ⁊ non intra bãt p ostiũ: Ergo ⁊ ipsi si quos forte seducerent, mactandos, occidendos, ⁊ non liberandos, ⁊ hos dimittamus: videamus illos si forte ipsi intrant p ostiũ in ouile, qui ipsi⁹ Christi noie gloriãtur. Innumerabiles eniz sunt qui se videntes nõ soluz ia ctãt, sed a Christo illuminatos videri volũt. Sũt aũt heretici. Ad Bñs. Añ. Ego suz ostium, dicit dominus: per me siquis in troierit, saluabitur, ⁊ pascua in ueniet, balleluia. Oratio.

A Dsit nobis, que sum⁹ dñe, vt⁹ spi ritus sancti: q̃ ⁊ corda nr̃a clemẽ ter expurget, ⁊ ab oib⁹ tueatur aduersis. Per dominuz, in vni. Ad Mag. Añ. Pacem relin quo vobis, pacem meam do vo bis: nõ quomodo mundus dat, ego do vobis, balleluia.

FERIA QVARTA

Quatuor temporum.

℣. Repleti sunt oẽs spũ sãcto, ballã. ℟. Et ceperũt loq, ball. Lec. s. euãg. sm Johannẽ. Le. j.

I N illo tpe: Dixit Jesus turbis Judeor: Nemo pt venire ad me, nisi pater qui mi sit me, traxerit eum. Et reliq. Homilia sãcti Augustini epi.

N Oli cogitare te iuitũ tra bi: trabit aius ⁊ amore. Nec timere debemus, ne ab bo minibus, qui verba perpendũt: ⁊ a rebus maxime diuinis intel ligendis longe remoti sunt, in boc scripturarum sanctarum euãgelico verbo forsitan repre benda

bendamur, et delectatur nobis? Dño volūtate credo si trahor? Ego dico: Parum est volunta te etiam voluptate traheris. Quid est trahi voluptate? Delectare in dño, et dabit tibi peti tiões cordis tui. Est quędam voluptas cordis, cui panis dulcis ẽ ille cęlestis. Porro si poetę dicere licuit, Trahit sua quẽque voluptas, nõ necessitas, sed voluptas, non obligatio, sed delectatio, quãto fortius nos dicere debem⁹ trahi hoiem ad Christum, qui delectatur veritate, delectatur beatitudine, delectatur iustitia, delectatur sempiterna vita, quod totũ Christus est? An vero habet corporis sensus voluptates suas, et anim⁹ deseritur a voluptatibus suis? Si anim⁹ non hẽt voluptates suas: vnde dicitur? Filij autẽ hoium sub tegmine alarum tuarũ spe rabunt? Inebriabũtur ab vbertate domus tuę, et torrente voluptatis deliciarum tuarũ potabis eos: Qm̃ apud te est fõs vitę, et in lumine tuo videbim⁹ lumen. ℟. Disciplinam, et sapientiam docuit eos dñs, balle luia, firmauit in illis gratiã spiritus sui. Et intellectu impleuit corda eorum, ballel. ℣. Repentino nanq; sonitu spiritus sctũs super eos venit. Et. Lectio ij.

Da amantẽ, et sentit quod dico: da desiderantẽ, da esurientẽ, da i ista solitudine peregrinantẽ, atq; sitientẽ, et fontẽ eternę patrię suspirantẽ: da talem, et scit qd dicã: si aũt frigido loquor, nescit qd loquor. Tales erãt isti, qui inuicẽ murmurabant. Pater, inquit, quem traxerit, venit ad me. Quid est aũt, Pater quem traxerit, cum ipse Christ⁹ trahat? Quare voluit dicere, P: quem traxerit? Si trahendi sum⁹, ab illo trahamur, cui dicit q̃dam quę dilígit: Post odorẽ vnguentorũ tuorum curremus. Sed quid intelligi voluit aduertamus fratres et quantum possum⁹ capiem⁹: Trahit pater ad filiũ eos, qui propterea credunt i filium: quia eum cogitant patrẽ habere deum. Deus enim pater ęqualem sibi genuit filium: et qui cogitat atque in fide sua sentit, et ruminat ęqualem esse patri eũ quem credidit, ipsum trahit pater ad filium. ℣. Ite in vniuersum orbem, et prędicate euangelium, balla. Qui crediderit, et baptizatus fuerit, saluus erit, balleluia, balla. ℣. In nomine meo dęmonia eijciẽt, linguis loquẽtur nouis, serpẽtes tollẽt. Qui. Gloria. Qui. Lectio tertia.

Rius credidit creaturã, nõ cũ traxit pr: qr nõ cõsiderat patrem, qui filiũ non credit ęqualem. Quid dicis o Ari? quid dicis heretice? quid loq̃ris? Quid est Chrs? Non ingt, Deus verus, sed quem fecit Deus verus. Non te traxit pater: non intellexisti patrẽ, cuius filium

filium negas. Aliud cogitas, nõ est ipse filius, nec a patre trahe ris, nec ad filiũ traheris: aliud est enim filius, aliud quod tu di cis. Photinus dicit: Homo so lus est Chris, non est & Deus. Qui sic credit, nõ pater eũ tra hit. Quem trahit pater? illum q dicit: Tu es Christus, fili⁹ Dei viui. Ramum viridem ostendis oui, & trahis illã: nuces puero demonstrantur, & trahit: & qd currit trahitur, amãdo trahit, sine lesione corporis trahit, cor dis vinculo trahitur. Si ergo ista quę inter delicias & volu ptates terrenas reuelant amã tibus, trahũt: quĩ verũ est, Tra bit sua quęq; voluptas: non tra bit reuelat⁹ Christus a patre? Quid enim fortius desiderat a nima, quam veritatem?

Ad Ue. a. Ana. Ego sum panis viuus, dicit dñs, qui de cęlo de scendi, hallel. hallel. Oratio.

Mentes nostras, quęsum⁹ domine, paraclitus q a patre procedit illuminet, & in ducat in omnem sicut tuus pro misit filius, veritatem. Qui te.

Ad Mag. Ana. Ego sum panis viuus, qui de cęlo descendi: si quis manducauerit ex hoc pa ne viuet in ęternum: & panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita, halleluia.

FERIA QVINTA.

℣. Spiritus dñi repleuit orbẽ terrarũ: hal. ℟. Et hoc qd cõti net oia sciẽtiã habet vocis, hal.

Lect. s. euãg. sm Lucam. Lect. i.

In illo tempore: Conuoca tis Jesus duodecim disci pulis, dedit illis virtutem, & po testatem super oia demonia, & vt languores curarent. Et rel.

Homilia sancti Ambrosij epi.

Qualis debeat esse q euã gelizat regnũ Dei, pręce ptis euangelicis designat: vt si ne uirga, sine pera, sine calcia mento: sine pane, sine pecunia: hoc est subsidij secularis admi nicula nõ requirẽs, fideq; tut⁹, putet sibi, qnominus ea requi rat, magis posse suppetere: quę possunt, qui uolunt, ad eum de riuare tractatum, vt spiritualẽ tantummodo locus iste forma re uideatur affectum, qui uelut indumentum quoddam videa tur corporis exuisse, nõ solum po testate reiecta, contemptisque diuitijs, sed etiam carnis ipsi⁹ illecebris abdicatis. Quib⁹ pri mo omnium datur pacis, atq; constantię generale mandatũ, vt pacẽ ferant, constantiam ser uent, hospitalis necessitudinis iura custodiant: alienum a prę dicatore regni cęlestis, asserẽs, cursitare per domos: & inuiola bilis hospitij iura mutare. ℟.

Aduenit ignis diuinus nõ cõ burens sed illuminãs, non cõsu mẽs, sed lucẽs: & inuenit corda discipulorum receptacula mũda. Et tribuit eis charismatũ dona hal. hal. ℣. Inuenit eos concordes charitate & collustrauit eos inũ dans

dans gratia deitatis. Et. L. ij.

Sed vt hospitij gratia deferenda censetur, ita etiã si non recipiantur, excutiendũ pulverem, et egrediendum de ciuitate mandatur. Quo mandato non mediocris boni remuneratio docetur hospitij, vt nõ solũ pacẽ tribuamus hospitib⁹ verũ etiã si qua eos terrenę obumbrãt delicta leuitatis, receptis apostolicę prędicationis vestigijs auferantur. Nec ociose secundũ Matthęũ domus, quã ingrediantur apostoli, eligẽda decernitur, vt mutandi hospitij, necessitudinisq̃ violandę cã non suppetat. Non tñ cadẽ cautio recepturi mandatur hospitij: ne dũ hospes eligitur, hospitalitas ipsa minuatur. R. Spiritus sanctus repleuit totã domũ vbi erant apostoli: et apparuerunt illis dispertitę linguę tanquã ignis, seditq̃ super singulos eorũ. Et repleti sunt omnes spiritu sancto: et cęperũt loqui varijs linguis, prout spiritus sanctus dabat eloqui illis, halle, halle. V. Dũ ergo essent in vnum discipuli congregati propter metum Judęorum, sonus repente de cęlo venit super eos. Et. G lo. Et. Lectio iij.

Sed vt hęc ſm literã ď hospitij religione venerabilis est forma pcepti: ita etiã de mysterio sententię cęlestis arridet. Etenim cum domus eligitur, dignus hospes inquiritur, videam⁹ ne forte Ecclesia pferenda designet, et Christ⁹. Quę enim dignior domus apostolicę pdicationis ingressu, quã sãcta ecclesia? Aut qs pferendus magis oĩbus videtur esse, quã Christus? q pedes suis lauare cõsueuit hospitibus, et quoscũque sua receperit domo, pollutis non patiatur habitare vestigijs: sed maculosos licet vitę prioris, in reliquum tñ dignet mutare processus. Hic est igitur sol⁹, quẽ nemo deserere debet, nemo mutare, cui bene dicit: Dñe ad quem ibim⁹? verba vitę ęternę habes. Ad Bñs. Añ. Conuocatis Jesus duodecim discipulis suis, dedit illis virtutem, et potestatem super omnia dęmonia, et vt languores curarẽt, et misit illos pdicare regnũ Dei, et sanare infirmos, hallel. Orõ. O e⁹, q hodierna die. 234 vt in die Pẽte Ad Mag. Aña. Spiritus, qui a patre procedit. hal. ille me clarificabit, hal. ha.

FERIA SEXTA.

Quatuor temporum.

V. Spirit⁹ paraclitus, hal. R. Docebit vos omnia, halleluia. Lcõ s. euãg. ſm Lucam. Lec. i.

In illo tempore: Factũ est in vna dierũ, et ipse Jes⁹ sedebat docens, et erant Pharisęi sedentes, et legis doctores: qui venerant ex omni castello Galilęę, et Judęę, et Jerusalem et virtus domini erat ad sanandum eos. Et reliqua.

Homilia Sancti Ambrosii epi.

Non ociosa huius paralytici, nec angusta medicina est: quando dominus, et orans se premittitur, non vtique propter suffragium, sed propter exemplum. Imitandi enim speciem dedit: nõ precandi ambitum requisiuit. Et cõuenientibus ex omni Galilea, et Iudea et Ierusalẽ legis doctoribus: inter ceterorum remedia debiliũ paralytici istius medicina describit. Primum omniũ, quod ante diximus, vnusquisque eger petẽdę pcatores salutis debet adhibere: p quos uitę nostrę cõpago resoluta, actuũque nostrorum clauda vestigia uerbi cęlestis remedio reformenf. R. Nõ uos me elegistis, sed ego elegi vos, et posui vos, Ut eatis et fructũ afferatis, et fruct⁹ uester maneat, allia, allia. V. Sicut misit me pater, et ego mitto uos. Ut. L. ij.

Sint igitur aliqui monitores mentis, qui animũ hominis, quãuis exterioris corporis debilitate torpẽtẽ, ad superiora erigãt: quorũ rursus adminiculis, et attollef, et humiliare se possit, ut facil⁹ ante Iesũ locef, dñico uideri dign⁹ aspectu. Humilitatẽ.n. respicit dñs quia respexit humilitatẽ ancillę suę. Quorum fidẽ, inquit, ut uidit: dixit. Homo remittunf tibi peccata tua: Magnus dñs q aliorũ merito ignoscit alijs: et dũ alios probat, alijs relaxat errata. Cur apud te o homo, collega non valeat: cum apud deum seruus et interueniendi meritum, et ius habeat impetrandi. R. Spiritus domini repleuit orbem terrarum. Et hoc quod continet oĩa sciẽtiã habet vocis, allf. allf. V. Omnium est enim artifex, omnẽ habens virtutem, omnia prospiciens. Et Gloria. Et. Lec. iij.

Disce q iudicas ignoscere disce q egrotas, impetrar. Si grauius peccatorũ diffidis veniã adhibe precatores, adhibe ecclesiã q p te precetur, cui⁹ cõtẽplatione, quod tibi dñs negar posset, ignoscat. Et quãuis historię fidem debemus non omittere, vt vere paralytici isti⁹ corpus credamus esse sanatum: cognosce tamẽ iterioris hominis sanitatẽ, cui peccata donãtur: quę cum Iudęi asserunt a solo Deo posse concedi, Deum vtique cõfitentur, suoque iudicio perfidiam suam prodeũt, vt opus astruant, personã negent. Ad Bñs. Aña. Dixit Iesus: Ut sciatis autem, quia fili⁹ hominis habet potestatem i terra dimittendi peccata, ait paralytico: Tibi dico, surge, tolle lectum tuum, et vade in domum tuam, alleluia. Oratio.

Da q̃s, ecclesię tuę misericors Deus: vt sãcto Spiritu cõgregata, hostili nullatenus incursione turbetur. Per. in vnit. eiusdẽ. Ad Mag. Aña: Paracli/

Paraclitus autem spiritus sanct⁹, quē mittet pater in nomine meo, ille vos docebit omnia ꝛ suggeret vobis omnia, quęcunqꝫ dixero vobis, halleluia.

SABBATHO.

Quatuor temporū.

℣. Repleti sunt oēs spū sācto, hal. ℟. Et cęperūt loqui. hall.

Lcō s. euāg. sm Lucam. Lec.

ca.4. In illo tempore: Surgens Jesus de synagoga intrauit in domum Simonis: socrus autem Simonis tenebatur magnis febribus. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Vide clementiam domini Saluatoris. Nec indignatione commotus, nec scelere offensus, nec iniuria violatus, Judęam deserit: quin etiam immemor iniurię, memor clementię, nunc docendo, nūc liberando, nunc sanando, infidę plebis corda demulcet. Et bene sanctus Lucas virum a spiritu nequitię liberatū ante pręmisit, ꝛ subdidit fęminę sanitatē. Utrunqꝫ enim sexū dn̄s curatur⁹ aduenerat: ꝛ prior sanari debuit, q prior creat⁹ est, nec pretermitti illa debuit, q̄ mobilitate magis animi, quā prauitate peccauerat. ℟. Repleti sunt oēs Spiritu sancto, ꝛ cępe runt loqui prout Spiritus sāct⁹ dabat eloqui illis. Et conuenit multitudo dicentiū, halleluia. ℣. Loquebantur varijs linguis ap̄lis magnalia Dei. Et. Lec. ij.

Sabbato dominicę medicinę opera cępta significant, vt inde noua creatura cęperit, vbi vetus creatura ante desierat, nec sub lege esse Dei filium, sed supra legem in ipso principio designaret: nec solui legem sed impleri. Neqꝫ enim per legem, sed verbo factus est mundus: sicut legim⁹: Verbo Domini cęli firmati sunt. Non soluitur ergo lex, sed impletur, vt fiat renouatio hominis iam labentis: vnde ꝛ Apostolus ait. Expoliātes vos veterem hominem, induite nouum qui secundum Deū creatus est. ℟. Iam non dicam vos seruos, sed amicos meos: quia omnia cognouistis: quę operat⁹ sū in medio vestri, halleluia. Accipite Spiritū sāctū in vobis paraclitū: ille est quē pater mittet vobis, halleluia. ℣. Vos amici mei estis: si feceritis, q̄ ego pręcipio vobis. Accipite spiritū. Gloria. Accipite spiritum. Lectio tertia.

Et bene sabbatho cępit vt ipse se osideret creatorē, qui opera operib⁹ intexeret, ꝛ prosequeret opus quod ipse iā cęperat: vt si faber domū renouare disponat, nō a fundamentis, sed a culminib⁹ incipiat soluere vetustatem. Itaqꝫ ibi pri⁹ manū admouet, vbi ante desierat: deinde a minoribus īcipit, vt ad maiora perueniat. Liberare a dęmone ꝛ homines, sed in

verbo

verbo Dei possunt: resurrectio/
nem mortuis imperare, diui/
nę solius est potestatis. Fortas/
sis etiaȝ in typo mulieris illius
socrus Simonis, ⁊ Andreę,
varijs criminum febribus ca/
ro nostra languebat, ⁊ diuer/
sarum cupiditatuȝ immodicis
ęstuabat illecebris. Nec mino
rem febré amoris esse dixerim,
quam caloris: itaque illa ani/
mũ febris, hęc corp⁹ inflámat.
Febris eniȝ nostra, auaritia est:
febris nr̃a, libido est: febris nr̃a
luxuria est: febris nr̃a ambitio
est: febris nr̃a, iracundia est.
Ad Bñs. Aña. Charitas Dei
diffusa est in cordibus nostris
per inhabitantem spiritum ei⁹
in nobis, halleluia. Oratio.
Mentibus nostris q̃s dñe,
spiritũ sanctuȝ benign⁹
infunde: cuius ⁊ sapientia con
diti sum⁹, ⁊ prouidentia guber
namur. Per do. in vni. eiusdeȝ.

IN FESTO
S. Trinitatis.

Ad Vesp. Añ. Gloria tibi Tri
nitas. cũ rel. de Lau. ps. Dixit
do. 52. cũ rel. d dñica loco vlt.
ps. Laudate dñȝ oẽs gẽ. Cap.

O Altitu/
do diui
tiarũ sapiétię
⁊ sciétię Dei:
quã icõprehẽ
sibilia sunt iu
dicia eius, ⁊
inuestigabiles
uię eius. Rℽ.

O Lux beata Trinitas.
Et principalis vnitas
Iam sol recedit igneus,
Infunde lumen cordibus.
Te mane laudum carmine,
Te deprecemur vespere,
Te nostra supplex gloria
Per cuncta laudet secula.
Deo patri sit gloria,
Eiusq; soli filio,
Cum Spiritu paraclito,
Et nunc, ⁊ in perpetuũ. Amé.
℣. Bñdicamus patré, ⁊ filium
cũ sctõ Spiritu. ℟. Laudem⁹
⁊ superexaltemus euȝ i secula.
Ad Mag. Aña Gratias tibi
deus, Gratias tibi vera, ⁊ vna
Trinitas, Una, ⁊ sũma deitas,
Sancta, ⁊ vna vnitas. Oratio.
Omnipotens sempiterne
Deus, qui dedisti famu/
lis tuis, in cõfessione verę fidei
eternę Trinitatis gloriaȝ agno
scere, ⁊ i potẽtia maiestatis ado/
rare vnitaté: quęsumus, vt eius
dé fidei firmitate, ab oibus sem
per muniamur aduersis. Per.
dominum. in vnitat. eiusdem.
Et fit cõ. prime dñicę post Pen
tec. vt sequitur. Añ. Loquere do/
mine, quia audit seruus tuus.
℣. Vespertina oro ascédat ad
te dñe. ℟. Et descendat super
nos misericordia tuaȝ. Oratio.
Deus, in te sperantiũ forti
tudo, adesto propiti⁹ in/
uocationibus nostris: ⁊ q̃a sine
te nihil potest mortalis infirmi
tas: presta auxiliũ gratię tuę, vt
in exequendis mandatis tuis ⁊

voluntate tibi, et actiõe placea mus. Per dominum nostrum. Ad Matut. Inuit. Deum ve rũ vnum in Trinitate, et Tri nitatẽ i vnitate, Venite adore mus. ps. Venite. 1. Hymnus.

Summe Deus clementię
Mũdiqȝ factor machinę
Unus potentialiter,
Trinusqȝ personaliter:
Da dexteram surgentibus.
Exurgat vt mens sobria
Flagrans et in laudem Dei
Grates rependat debitas.
Gloria patri domino,
Gloria vnigenito,
Una cum sancto spiritu.
In sempiterna secula. Amen.

In j. noct. Aña Adesto vnus Deus oĩpotens, pater, filius, et spiritus sanctus. ps. Dñe dñs noster. 3. Aña Te vnuȝ in sub stantia. Trinitatẽ in psonis cõ fitemur. ps. Celi enarrant. 7. Aña Te semper idem esse, vi uere et intelligere profitemur. psalmus. Domini est terra. fo lio. 13. ℣. Benedicamus pa trem, et filium cum sancto spiritu. ℟. Laudemus, et su perexaltemus eum in secula.

De Isaia propheta. Lectio j.

In anno, quo mortuus est Rex Ozias, vidi dñiȝ sedẽ tem super solium excelsuȝ et ele uatũ, et plena erat domus a ma iestate ei⁹, et ea q̃ sub ipso erãt replebant tẽplũ. Seraphim sta bãt super illud: sex alę vni, et sex alę alteri. Duabus velabãt fa ciem eiꝰ, et duabus velabãt pe des eius, et duabus volabant: et clamabant alter ad alterum, et dicebant: Sanctus, Sanctus, Sanctus dominus Deus exer cituum, plena est oĩs terra glo ria eius. Et commota sunt sup liminaria cardinum a voce clamantis, et domus repleta est fumo. ℟. Uidi dominum sedentem super solium excelsũ et eleuatum, et plena erat om nis terra maiestate eius: Et ea, quę sub ipso erant, reple bant templum. ℣. Seraphim stabant sup illud, sex alę vni, et sex alę alteri. Et. Le. secunda.

Et dixi: Uę mihi, qa ta cui, q: vir pollutus labȷ̃s ego sum: et in medio populi pol luta labia habentis ego habito et regem dominum exercituum vidi oculis meis. Et volauit ad me vnus de Seraphiȝ: et in ma nu ei⁹ calculus, quẽ forcipe tu lerat d altari, et tetigit os meũ et dixit. Ecce tetigi hoc labia tua, et auferet̃ iniq̃tas tua, et pec catum tuũ mundabitur: Et au diui vocem dñi dicẽtis. Quem mittaȝ? et quis ibit nobis? Et di xi. Ecce ego, mitte me. ℟. Be nedictus dñs Deus Israel, q facit mirabilia magna sol⁹. Et benedictuȝ nomẽ maiestatis e ius in ęternum. ℣. Replebit maiestate eius omnis terra: fiat fiat. Et benedictum. Lect. iij.

Et dixit: Uade, et dices po pulo huic: Audite audiẽ tes,

tes, & nolite intelligere: & vide/
te visioné, & nolite cognoscere.
Exceca cor ppli huius, & aures
eius aggraua, & oculos ei⁹ clau
de: ne forte videat oculis suis, &
aurib⁹ suis audiat, & corde suo
intelligat, & cõuertatur, & sané
eũ. Et dixi: Usquequo domine?
Et dixit. Donec desolétur ciui/
tates absq; habitatore, & dom⁹
sine homine: & terra relinquet
deserta: & longe faciet domin⁹
homines: & multiplicabitur q̃
derelicta fuerat i medio terrę.
℟. Benedicat nos Deus, De⁹
noster, benedicat nos Deus: Et
metuant eũ oẽs fines terrę. ℣.
Deus misereatur nostri, & bene
dicat nos deus. Et. Glor. Et.
In secundo noct. Antiphona.
Te inuocamus, te laudamus,
te adoram⁹, o btã Trinitas. ps.
Oẽs gẽtes. 27. Añã. Spes no/
stra, salus nra, honor noster, o
beata Trinitas. ps. Magn⁹ do
minus 27. Añã. Libera nos, sal
ua nos, viuifica nos, o beata Tri
nitas. ps. Deus iudiciũ. 35. ℣.
Uerbo dñi cęli firmati sunt. ℟.
Et spũ oris eius ois virt⁹ eorũ.
Ex tractatu s. Augustini epi de
fide ad Petrũ. Lectio quarta.

Fides quã sancti patriar
chę, atq; pphetę ante in/
carnationem filij Dei diuinit⁹
acceperunt, quam etiam san/
cti apostoli ab ipso dño in car/
ne posito audierunt, & Spiritus
sancti magisterio instructi, non
solum sermone prędicauerunt,
verum etiam ad instructionem
saluberrimam posterorum, scri
ptis suis inditam reliquerunt,
vnũ Deũ prędicat, Trinitatem,
idest patrem & filium, & Spiri/
tũ sanctum. Sed trinitas vera
non esset, si vna eademq; perso/
na diceretur, pater, & filius, &
Spũs sanctus ℟. Quis deus
magnus, sicut deus noster? Tu
es deus qui facis mirabilia. ℣.
Notã fecisti in populis virtuté
tuam, redemisti in brachio tuo
populum tuum. Tu. Lectio v.

Si enim, sicut est patris, &
filij, & Spiritus sãcti vna
substãtia, sic esset vna persona:
nihil omnino esset, in quo vera/
citer Trinitas diceret. Rursus
quidé Trinitas esset vera, sed
vnus Deus Trinitas ipsa nõ es/
set, si quemadmodũ pater, & fi/
lius, & Spiritus sanctus perso/
narũ sunt ab inuicem proprieta
te distincti, sic fuissent naturam
quoq; diuersitate discreti. Sed
quia in illo vno vero Deo Tri/
nitate non solum, quod vnus
Deus est, sed etiam quod Tri/
nitas est naturaliter verum est:
propterea ipse verus Deus in
personis Trinitas est, & in vna
natura vnus est: ℟. Tibi
laus, tibi gloria, tibi gratia/
rum actio in secula sempiter/
na, O beata Trinitas. ℣. Et
benedictum nomen glorię tuę
sanctum, & laudabile, & superex/
altatum in secula. O beata.
Lectio sexta.

Per hanc vnitatem naturalem totus pater in filio, et spiritu sancto est: totus filius in patre, et spiritu sancto est: totus quoque spiritus sanctus in patre et filio. Nullus horum extra quemlibet ipsorum est: quia nemo alium aut precedit eternitate, aut excedit magnitudine, aut superat potestate, quia nec filio, nec spiritu sancto, quantum ad nature diuine vnitatem pertinet, aut anterior, aut maior pater est: nec filij eternitas: atque immensitas: velut anterior, aut maior spiritus sancti immensitatem eternitatemque, aut precedere, aut excedere naturaliter potest. ℟. Magnus dominus, et laudabilis nimis: Et sapientie eius non est numerus. ℣. Magnus dominus, et magna virtus eius, et sapientie eius nõ est finis. Et sap. Gloria. Et sap. In iij. no. Añ. Charitas pater est: gratia filius, communicatio spiritus sanctus, o beata Trinitas. ps. Cã ta.44. Añ. Verax est pater: veritas filius, ueritas spiritus sãctus, o beata Trinitas. ps. Dominus rc.exul.44. Añ. Pater: et filius, et spiritus sanctus: vna substantia est: o beata Trinitas. ps. Cantate.45. ℣. Benedictus es domine in firmamento celi. ℟. Et laudabilis: et gloriosus, et superexaltatus in secula.

Lcõ. s.euã. sm Matthedi. c. vij.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis. Data ẽ mihi omnis potestas in celo, et in terra: Euntes ergo docete oẽs gẽtes baptizantes eos: in nomine patris, et filij: et spũs sancti. Et cet. Hom. s. Gregorij Naziãzeni.

Quis catholicorũ ignorat patrem uere esse patrem, filium uere filium, et spiritũ sanctum uere esse spiritum sanctũ: sicut ipse dñs ad aplos suos dicit: Euntes baptizate oẽs gẽtes in nomine patris, et filij, et spiritus sancti. Hec est pfecta Trinitas in vnitate consistens: quã scilicet unius substantie profitemur. Nõ enim nos secundum corporum conditionem, diuisionem in Deo facimus: sed sm diuine nature potentiam, que in materia non est, et nominũ personas vere constare credimus, et unitatem diuinitatis esse testamur. ℟. Benedicamus patrem, et filium, cum sancto spiritu: Laudemus, et superexaltemus eum in secula. ℣. Benedictus es dñe in firmamento celi et laudabilis et gloriosus in secula. Laudemus. Lectio viij.

Nec extẽsionẽ patris aliquius ex parte, vt quidã putauerunt, Dei filiũ dicimus: nec verbum sine re, velut sonum uocis accipimus: sed tria nomina, et tres personas vnius esse essentie: vnius maiestatis: atque potẽtie credimus. Et ideo unum deum cõfitemur, quia unitas maiestatis pluriũ uocabulo deos, phibet appellari: denique patrem et filium

ca-

catholice nominamus, duos autem deos dicere, nec possumus nec debemus: nõ quod filius Dei, De° nõ sit, immo verus Deus, de Deo vero: sed quia nõ aliũde quam de ipso uno patre, dei filium novimus. proinde vnum Deũ dicimus, Hoc enim prophetę, hoc apostoli tradiderũt: hoc ipse dñs docuit, cuz dicit: Ego ⁊ pater vnũ sumus. Unuz ad unitatem diuinitatis, vt dixi, refert: sumus autem personis assignat. ℟. Duo Seraphim clamabant alter ad alterum: Sanctus, Sanctus, Sanctus dñs Deus Sabaoth, Plena est omnis terra gloria eius. ℣. Tres sunt qui testimonium dant in cęlo, Pater, Verbum, ⁊ Spiritus sanctus: ⁊ hi tres vnuz sunt. Plena est. Glo. Ple.

Lcõ. 5. euã. ſm Lucam. Le. ix.

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Estote misericordes sicut, ⁊ pater vester misericors est. Et reliqua.

Homilia S. Augustini episcopi.

Duo sunt opera misericordię, quę nos liberant: quę breuiter ipse dñs posuit in euãgelio: Dimittite, ⁊ dimittetur vobis: date, ⁊ dabitur vobis. Dimittite, ⁊ dimittetur vobis, ad ignoscẽdũ ptinet: Date, ⁊ dabitur vobis, ad pstandũ beneficiũ pertinet. Quod ait de ignoscẽdo: ⁊ deus tibi ignoscit qd peccas, ⁊ habes aliũ cui tu possis ignoscere. Rursus qd pertinet ad tribuendũ beneficiũ, petit te mẽdicus, ⁊ tu es dei mendicus. Omnes enim quãdo oramus, mendici Dei sumus, ante ianuã magni patrisfamilias stamus, immo etiã prosternimur, supplices ingemiscimus, aliqd volentes accipere, ⁊ ipsum aliquid ipse De° est. Quid a te petit mẽdicus? Panez. Et tu quid petis a Deo? nisi Christum qui dicit: Ego sum panis viuus qui de cęlo descendi? Te Deum.

Ad Laudes, ⁊ per horas. Añ.

Gloria tibi Trinitas: ęqualis vna deitas, ⁊ ante oĩa secula, ⁊ nunc, ⁊ in perpetuum. Ps. Dñs re. 8. cum rel. Añ. Laus ⁊ perẽnis gloria Deo patri, ⁊ filio, sancto simul paraclito, i seculorum secula. Añ. Gloria laudis resonet in ore omnium: patri, genitęque proli, spiritui sancto pariter resultet laude perenni. Añ. Laus Deo patri, pariliq; proli, ⁊ tibi sancte studio perenni spiritus nostro resonet ab ore, omne per ęuum. Añ. Ex quo omnia, per quẽ omnia, in quo omnia, ipsi gloria in secula. Cap. O altitudo diuitiarum. 140. Hymnus.

Tu Trinitatis vnitas,
Orbẽ potenter qui regis
Attende laudum cantica,
Quę excubantes psallimus.
Ortus refulget lucifer,
Sparsamq; lucem nunciat,
Cadit caligo noctium,
Lux sancta nos illuminet.

Deo patri sit gloria,
Eiusq; soli filio,
Cum spiritu paraclito,
Et nūc, & in perpetuū. Amen.
℣. Benedicamus patrē, & filiū cū sancto Spū. ℟. Laudemus & superexaltemus eū in secula.
Ad Bñe. Ana. Benedicta sit sancta creatrix, & gubernatrix oīum, sancta, & indiuidua Trinitas, nunc, & semper, & per infinita scła sclorū. Oro vt su. 204.
Deinde pro cōme. dñice. Ana. Estote ergo misericordes, sicut & pater vester misericors est, dicit dñs. ℣. Dñs regnauit decore induit. ℟. Induit dñs fortitudinem, & precinxit se virtute. Oro vt sup. in primis vesperis.
¶ Ad primam psal, vt in festo duplici, cū symbolo Athanasij.
Ad iij. Cap. O altitudo. 240.
℟. Benedicam⁹ patrē, & filiuз, cū sancto Spiritu. ℣. Laudemus, & superexaltemus eum in secula. ℣. Benedictus es dñe in firmamento celi. ℟. Et laudabilis, & gloriosus in secula.
Ad Sextam. Capitulum.
Gratia domini nostri Jesu Christi, & charitas Dei & cōmunicatio sancti Spiritus, sit cum omnibus vobis. Am. ℟. Benedictus es domine, In firmamento celi. ℣. Et laudabilis & gloriosus in secula. In fir. ℣. Verbo dñi celi firmati sūt. ℟. Et spiritu oris eius, omnis virtus eorum.
¶ Ad ix. Capitulum.

Tres sunt, qui testimoniū dāt in celo, Pater, Verbū & Spiritus sanctus. Et hi tres vnuз sunt. ℟. Verbo dñi, Celi firmati sunt. ℣. Et Spiritu oris eius, omnis virtus eorum. Celi firma. ℣. Sit nomen dñi benedictuз. ℟. Ex hoc, nunc, & vsque in seculū. Ad Vesp. Añ. Gloria tibi Trinitas. f. 240. Psi Dixit dñs. 52. cū reli. ñ. In exitu. fo. 53. Ca. O altitudo. 240. Hy. O lux beata. ℣. Bñdict⁹ est dñe in firmamēto celi. ℟. Et laudabilis, & gloriosus in scła.
Ad Magnificat. Antiphona. Te deum patrem ingenitum, te filium vnigenitum, te Spiritum sanctum paraclitum, sanctam & indiuiduaз Trinitatē, toto corde, & ore cōfitemur, laudamus, atq; benedicimus: tibi gloria i secula. Oro vt su. 240.
Pro cōmemoratione Dñice: Añ. Nolite iudicare, vt nō iudicemini: in quo enim iudicio iudicaueritis, iudicabimini: dicit dñs. ℣. Dirigatur domine oratio mea. ℟. Sicut incensuз in cōspectu tuo. Oro vt su. 240.
¶ Si tribus seq. diebus no occurrat dies i quo fieri possit officiuз de feria, fiat de ea primo die eiusdem tridui non impedito festo nouem lectionum, cum comme. festi trium lectionum.

FERIA SECVNDA.

Hac nocte ponunt libri Regū, q gb⁹ legit vsq; ad j. dñicā Augusti, & qd vero supst, omittit.

Incipit liber primus Regū. L. j.

Fuit vir vnus de Ramathaim Sophim, de mōte Ephraim, et nomen eius Elcana, filius Jeroham, filij Eliu, filij Thau, filij Suph, Ephrateus: et habuit duas vxores, nomen vni Anna, et nomen secūdę Phenenna. Fueruntque Phenennę filij: Annę autē non erāt liberi. Et ascēdebat vir ille de ciuitate sua statutis diebus vt adoraret, et sacrificaret dño exercituum in Silo. Erant autē ibi duo filij Heli: Ophni, et Phinees, sacerdotes domini. ℟. Preparate corda vestra 257. Fria sumunt ex j. noc. Dñicę ij. post Pentecos. vt infra et in seq. fer. idē seruat ordine i rubricis generalibus descripto. Lect. ij.

Venit ergo dies, et immolauit Elcana, deditque Phenennę vxori suę, et cunctis filijs eius, et filiabus partes: Annę aute dedit partē vnā tristis, quia Annā diligebat. Dñs aūt concluserat vuluā eius. Affligebat quoque eā ęmula eius, et vehementer angebat, in tantū vt exprobraret quod dñs conclusisset vuluam eius: sicque faciebat per singulos annos, cum redeunte tēpore ascenderēt ad tēplum dñi: et sic prouocabat eam. Porro illa flebat, et non capiebat cibum. Dixit ergo ei Elcana vir suus: Anna cur fles? et quare non comedis? et quamobrē affligitur cor tuū? nūqd nō ego melior tibi sum quā decem filij? ℟. Deus omniū. 259. Lec. iij.

Surrexit autē Anna postquam comederat, et biberat in Silo. Et Heli sacerdote sedente super sellam ante postes domus dñi, cū esset Anna amaro animo, orauit ad dominum flens largiter, et votum vouit, dicens. Domine exercituum, si respiciens videris afflictionem famulę tuę, et recordatus mei fueris, nec oblitus ancillę tuę, dederisque seruę tuę sexum virilem, dabo eum domino omnibus diebus vitę eius, et nouacula non ascendet super caput eius. ℟. Dominus qui. 257.

FERIA TERTIA.

De libro primo Regum Lec. j.

Factum est autē cū illa multiplicaret preces coram domino, vt Heli obseruaret os eius. Porro Anna loquebatur in corde suo, tantumque labia illius mouebantur, et vox penitus non audiebatur. Aestimauit ergo eam Heli temulentam, dixitque ei: Usquequo ebria eris? digere paulisper vinum, quo mades. Respōdens Anna, Nequaquam, inquit, dñe mi: nam mulier infelix nimis ego sum, vinūque et oē qd inebriare potest, nō bibi: sed effudi aiā meā in cōspectu dñi. Ne reputes ancillam tuā, quasi

vnã de filiabus Belial: quia ex multitudine doloris ꝛ merozis mei locuta sum vsqꝫ in presens. Tũc Heli ait ei. Vade in pace, ꝛ deus Israel det tibi petitionẽ tuã, quã rogasti eum. At illa dixit: Utinã inueniat ancilla tua gratiã in oculis tuis. ℟. Percussit Saul. 257. Lectio scđa.

Et abijt mulier in viã suã, ꝛ comedit, vultusque illi⁹ nõ sunt amplius in diuersa mutari. Et surrexerũt mane: ꝛ adorauerunt coram dño: reuersiqꝫ sunt, ꝛ venerunt in domuꝫ suaꝫ in Ramatha. Cognouit autem Elcana Annã vxorẽ suam, ꝛ recordatus est eius dñs. Et factũ est post circulum dierum, cõcepit Anna, ꝛ peperit filiuꝫ: vocauitqꝫ nomen eius Samuel, eo quod a dño postulasset eũ. Ascẽdit autẽ vir eius Elcana, ꝛ omnis domus eius, vt immolaret dño hostiam solennem, ꝛ votuꝫ suum: ꝛ Anna non ascendit: dixit enim viro suo. Non vadam donec ablactetur infans, ꝛ ducam eum: vt appareat ante conspectum domini: ꝛ maneat ibi iugiter. ℟. Montes Gelboe: fol. 258. Lectio tertia.

Et ait ei Elcana vir suus: Fac quod bonũ tibi videtur: ꝛ mane donec ablactes eũ: precorqꝫ, vt impleat dñs verbũ suuꝫ. Mansit ergo mulier, ꝛ lactauit filium suum, donec amoueret eũ a lacte. Et adduxit euꝫ secũ postquam ablactauerat, in vitulis tribus, ꝛ tribus modijs farinę, ꝛ amphora vini, ꝛ adduxit eum ad domuꝫ dñi in Silo. Puer autẽ erat adhuc infantulus, ꝛ immolauerunt vitulũ, ꝛ obtulerũt puerum Heli. Et ait Anna: Obsecro mi dñe: viuit anima tua dñe: ego suꝫ illa mulier, quę stetit coram te hic orãs dñm. Pro puero isto oraui, ꝛ dedit mihi dñs petitionẽ meã quã postulaui euꝫ: idcirco ꝛ ego cõmodaui eũ dño cũctis diebus, quibus fuerit accõmodat⁹ domino. Et adorauerunt ibi dominum. ℟. Ego te tuli. 258.

FERIA QVARTA.

De libro primo Regum. Lec. j.

Porro filij Heli, filij Belial, nesciẽtes dñm, neqꝫ officium sacerdotuꝫ ad populum: sed quicũque immolasset victimam, veniebat puer sacerdotis dum coquerent carnes, ꝛ habebat fuscinulam tridenteꝫ in manu sua, ꝛ mittebat eam in lebetem, vel in caldariã, aut in ollam, siue in cacabum: ꝛ omne quod leuabat fuscinula, tollebat sacerdos sibi. Sic faciebant vniuerso Israeli venientiuꝫ in Silo. ℟. Peccaui. 858.

Lectio secunda.

Etiã anteqꝫ adolerẽt adipẽ, veniebat puer sacerdotis, ꝛ dicebat immolãti. Da mihi carnẽ, vt coquã sacerdoti: nõ enim accipiã a te carnẽ coctaꝫ, sed

sed orudam. Dicebatq; illi immolans: Incendatur primum iuxta morem hodie adeps, & tolle tibi quantumcunq; desiderat anima tua. Qui respondens aiebat ei: Nequaquam, nunc enim dabis, alioquin tollam vi. Erat ergo peccatum puerorū grāde nimis coram dño: quia detrahebant homines a sacrificio domini. ℟. Exaudisti. 258. Lec. iij.

Samuel autē ministrabat ante faciē dñi, puer accinctus Ephod lineo. Et tunicam paruam faciebat ei mater sua, quam afferebat statutis dieb⁹, ascendēs cū viro suo, vt immolaret hostiā solennem. Et benedixit Heli Elcanę, & vxori eius, dixitq; ei: Reddat tibi dñs semen de muliere hac, pro fęnore quod cōmodasti dño. Et abierunt in locum suum. Visitauit ergo dñs Annā, & cōcepit, & peperit tres filios, & duas filias, & magnificatus est puer Samuel apud dñm ℟. Audi. 258.

FERIA QVINTA.

Celebratur Festum Corporis Christi, cum multis indulgentiis populo publicandis.

Si ea die occurrat festū dup. trāsfert, i seq. diē n semid. post oct. si simpl. nulla fit de eo com. Infra oct. nō fit de festo, nisi fuerit dup. Semi. transferunt post oct. De simpl. fit tm cō. In die oct. nō fit nisi de Nati. s. Iohānis, & de festo sanctorum Apostolorū Petri, & Pauli cū cōme. oct

IN FESTO CORPORIS CHRISTI

Duplex.

Ad Vesperas. Antiphona.

Sacerdos in æternum Christus dñs secundū ordinē Melchisedech panem & vinū obtulit. Ps. Dixit dñs. 52. Aña. Miserator dñs escam dedit timentibus se: in memoriam suorū mirabilium. Ps. Cōfitebor. 52. Aña. Calicem salutaris accipiam, & sacrificabo hostiam laudis. Ps. Credidi. 54. Aña. Sicut nouellę oliuarū, ecclesię filij sunt in circuitu mēsę dñi. Psal. Beati oēs. 56. Aña. Qui pacē ponit fines ecclesię, frumēti adipe satiat nos dñs. Ps. Lauda Ierusalē. 60. Capitu.

Fratres, Ego enim accepi a domino, quod & tradidi vobis: quoniam dominus Iesus i qua nocte tradebatur, accepit panem, & gratias agens fregit, & dixit. Accipite, & manducate: Hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur: hoc facite in meam commemorationem.

Hymnus.

Pange lingua gloriosi
Corporis mysterium,
Sanguinisque pretiosi,

Quem in mundi precium
Fructus ventris generosi
Rex effundit gentium.
Nobis datus, nobis natus
Ex intacta virgine,
Et in mundo conuersatus
Sparso verbi semine,
Sui moras incolatus
Miro clausit ordine.
In supreme nocte cene
Recumbens cum fratribus,
Obseruata lege plene
Cibis in legalibus,
Cibum turbe duodene
Se dat suis manibus.
Verbum caro panem verum
Verbo carnem efficit:
Fitqȝ sanguis Chri merum,
Et si sensus deficit:
Ad firmanduȝ cor sincerum
Sola fides sufficit.
Tantum ergo sacramentum
Veneremur cernui,
Et antiquum documentum
Nouo cedat ritui:
Prestet fides supplementum
Sensuum defectui.
Genitori, genitoque
Laus, ⁊ iubilatio:
Salus, honor, virtus quoque
Sit, ⁊ benedictio:
Procedenti ab vtroque
Compar sit laudatio. Amen.
℣. Panē de celo prestitisti eis, halleluiah. ℟. Omne delectamentum in se habentem, halel.
Ad Magnificat. Antiphona.
O quā suauis est domine spiritus tuus: qui vt dulcedinē tuā in filios demōstrares, pane suauissimo de celo prestito, esurientes reples bonis, fastidiosos diuites dimittēs inanes. Oratio.
Deus, qui nos sub sacramento mirabili passionis tue memoriā reliquisti: tribue quesumus, ita nos corporis ⁊ sāguinis tui sacra mysteria venerari: vt redemptionis tue fructuȝ in nobis iugiter sentiam⁹. Qui viuis. Ad Matu. Inuitat.
Christum regem adoremus dominantem gētibus: Qui se mādicantib⁹ dat spiritus pinguedinem. Ps. Venite. Hymnus.
Sacris solēnijs iūcta sint gaudia:
Et ex pcordijs sonēt preconia:
Recedāt vetera, noua sint oīa,
Corda, voces, ⁊ opera.
Noctis recolit cena nouissima,
Qua Christus creditur agnuȝ ⁊ azyma
Dedisse fratrib⁹ iuxta legitima
Priscis indulta patribus.
Post agnum typicum expletis epulis,
Corpus dñicuȝ datū discipulis
Sic totū oib⁹, ꝙ totū singulis,
Eius fatemur manibus.
Dedit fragilibus corporis ferculum,
Dedit ⁊ tristibus sanguinis poculum,
Dicēs, accipite qđ trado vasculum,
Omnes ex eo bibite.
Sic sacrificiuȝ istud instituit,
Cuius officiū committi voluit
Solis presbyteris, quibus sic congruit

Et sumant, et dent ceteris.
Panis angelicus fit panis hominum,
Dat panis celicus figuris terminum.
O res mirabilis, manducat dominum
Pauper, seruus, et humilis.
Te trina deitas, vnaque poscimus:
Sic nos tu visita, sicut te colimus
Per tuas semitas duc nos quo tendimus
Ad lucem quam inhabitas. Amen.
In j. noc. Aña. Fructum salutiferum gustandum dedit dominus mortis sue tempore. Ps. Beatus vir. 2.
Aña. A fructu frumenti, et vini multiplicati fideles in pace Christi requiescunt. Ps. Cum inuo. 61 Aña. Communione calicis, quo Deus ipse sumitur, non vitulorum sanguine congregauit nos dominus. Ps. Conserua me domine. 5. ℣. Panem celi dedit eis, alleluia. ℟. Panem angelorum manducauit homo, alleluia.
De epistola prima B. Pauli Apostoli ad Corinthios. Lect. j.
c. 11. Conuenientibus ergo vobis in vnum, iam non est dominicam cenam manducare. Unusquisque enim suam cenam presumit ad manducandum. Et alius quidem esurit, alius autem ebrius est. Nunquid domos non habetis ad manducandum, et bibendum? aut ecclesiam Dei contemnitis, et confunditis eos, qui non habent? Quid dicam vobis? Laudo vos? in hoc non laudo. ℟. Immolabit hedum multitudo filiorum Israel ad vesperam Pasche: Et edent carnes, et azymos panes. ℣. Pascha nostrum immolatum est Christus: itaque epulemur in azymis sinceritatis, et veritatis. Et. Lect. ij.
Ego enim accepi a domino, quod et tradidi vobis: quoniam dominus Jesus, in qua nocte tradebatur, accepit panem: et gratias agens fregit, et dixit: Accipite, et manducate: Hoc est corpus meum, quod pro vobis tradetur. hoc facite in meam commemorationem. Similiter et calicem postquam cenauit dicens: Hic calix nouum testamentum est in meo sanguine: hoc facite quotiescunque bibetis, in meam commemorationem. Quotiescunque enim manducabitis panem hunc, et calicem bibetis, mortem domini annunciabitis, donec veniat. ℟. Comedetis carnes, et saturabimini panibus. Iste est panis, quem dedit vobis dominus ad vescendum. ℣. Non Moyses dedit vobis panem de celo, sed pater meus dat vobis panem de celo verum. Iste. Lect. iij.
Itaque quicunque manducauerit panem et biberit calicem domini indigne: reus erit corporis et sanguinis domini. Probet autem seipsum homo, et sic de pane illo edat, et de calice bibat. Qui enim manducat, et bibit indigne, iudicium sibi manducat, et bibit, non dijudicans corpus domini. Ideo inter vos multi infirmi, et imbecilles, et dormiunt multi. Quod si nosmetipsos dijudicaremus, non vtique

que iudicaremur. Dum iudicamur autē, a dño corripimur, vt non cū hoc mundo dānemur. Itaq3 fratres mei cū cōuenitis ad manducādū inuicē expectate: siqs esurit, domi māducet, vt nō in iudiciū cōueniatis. Cetera aūt cum venero disponam.
℟. Expexit Elias ad caput suum subcinericiū panē: q surgēs comedit, ⁊ bibit: Et ambulauit in fortitudine cibi illius vsq3 ad montē Dei. ℣. Siqs manducauerit ex hoc pane, viuet in eternum. Et am. ℣ Gloria. Et.
In ij. noc. Aña. Memor sit dñs sacrificij nr̄i: ⁊ holocaustū nr̄m pingue fiat. ps. Exaudiat te. 7. Aña. Paratur nobis mensa domini, aduersus omnes qui tribulāt nos. ps. Dñs regit me. 14 Añ. In voce exultationis resonent epulantes in mensa domini. ps. Quemadmoduz. 26. ℣. Cibauit illos ex adipe frumēti: halleluiah. ℟. Et de petra mel le saturauit eos, halleluiah.
Sermo s. Tho. Agna. Lec. iiij.
Immensa diuinę largitatis bñficia, exhibita populo Christiano, inęstimabilē ei cōferūt dignitatē. Neq3 enim est aut fuit aliquādo tam grandis natio, quę habeat deos appropinquantes sibi, sicut adest nobis Deus noster. Unigenitus si quidem Dei filius, suę diuinitatis volens nos esse participes, nostram naturam assumpsit: vt homines deos faceret, factus homo. Et hoc insuper quod de nostro assumpsit, totū nobis cōtulit ad salutē. Corpus nanque suū p nostra reconciliatione in ara crucis hostiam obtulit deo patri: sanguinē suū fudit in precium simul ⁊ lauacrū: vt redempti a miserabili seruitute, a peccatis oībus mūdaremur: Et vt tanti beneficij iugis i nobis maneret memoria, corpus suuz in cibum, ⁊ sanguinē suum in potum, sub specie panis, ⁊ vini sumendum fidelibus dereliquit.
℟. Cenātibus illis accepit Iesus panem, ⁊ benedixit, ac fregit, deditque discipulis suis, ⁊ ait: Accipite: ⁊ comedite: hoc ē corpus meum. ℣. Dixerunt viri tabernaculi mei: quis det de carnibus eius, vt saturemur ⁊ Accipite. Lectio quinta.
O Preciosuz, ⁊ admirandū conuiuiū salutiferū, ⁊ oī suauitate repletū. Quid. n. hoc conuiuio preciosius esse potest? i quo non carnes vitulorū, ⁊ hircorū, vt olim in lege, sed nobis Christus sumendus pponitur verus Deus. Quid hoc sacramēto mirabilius? In ipso nanq3 panis ⁊ vinū in corpus ⁊ sāguinē Christi substātialiter conuertuntur, ideoq3 Christus deus, ⁊ homo pfect⁹ sub modici panis specie cōtinet. Manducatur itaq3 a fidelib⁹ sed minime laceratur. Quinimmo diuiso sacramēto, sub qualibet diuisionis particula integer perseuerat. Accidētia

etiam

etiam sine subiecto in eodez exi stunt, vt fides locum habeat, dũ inuisibile visibiliter sumitur, sub aliena specie occultatuz, & sensus a deceptione immunes reddantur, qui de accidentib' iudicant sibi notis. ℟. Accepit Jesus calicem postquam cęnauit dicens. Hic calix nouum testamentum est in meo sanguine: Hoc facite in meam commemorationem. ℣. Memoria memor ero, & tabescet i me anima mea. Hoc facite. Lectio vi.

Nullum etiam sacramẽtũ est isto salubrius: quo purgantur peccata, virtutes augẽtur: & mens omniũ spiritualiũ charismatũ abundantia impinguatur. Offertur in ecclesia pro viuis & mortuis: vt oibus prosit quod est pro salute omnium institutuz. Suauitatem denique huius sacramenti nullus digne exprimere sufficit, per quod spiritualis dulcedo i suo fonte gustatur: & recolitur memoria illius, quam in sua passione Christus monstrauit, excellentissimę charitatis. Unde vt arcti' huius charitatis immensitas fidelium cordibus infigeretur, i vltima cęna, quando Pascha cum discipulis celebrato transiturus erat de hoc mundo ad patrem, hoc sacramentum instituit, tanquam passionis suę memoriale perenne, figurarũ veterum impletiuum, miraculorum ab ipso factorum maximum, & de sua contristatis absentia solatium singulare. ℟. Ego sum panis vitę: patres vestri mãducauerunt mãna in deserto, & mortui sunt: Hic est panis de cęlo descendens, vt siqs ex ipso manducet, nõ moriatur. ℣. Ego sum panis viuus, qui d cęlo descendi: siquis manducauerit ex hoc pane, viuet in ęternum. Hic. Gloria. Hic. Ad iij. noct. Aña. Introibo ad altare dei: sumam Christuz, qui renouat iuuentutem meam. ps. Judica me deus. 29. Añ. Cibauit nos dñs ex adipe frumenti: & de petra, melle saturauit nos. ps. Exultate deo. 41. Aña. Ex altari tuo dñe, Christum sumimus: in quem cor & caro nostra exultant. ps. Quã dilecta. 41. ℣. Educas panẽ d ter. has. ℟. Et vinum lętificet cor hoiz. all.

Lcõ s. euã. sm Johãnẽ. c. vi.

In illo tpe: Dixit Jesus turbis Judęorum. Caro mea vere est cibus, & sanguis me' vere ẽ potus. Et reliqua.

Homilia Scti Augustini epi.

Cũ cibo, & potu id appetant homines: vt non esuriant, neq sitiant: hoc vere non pręstat nisi iste cibus, & potus, qui eos a quib' sumitur, immortales, & incorruptibiles facit, idest societas ipsa sanctorũ vbi pax erit, & vnitas plena atq perfecta. Propterea quippe: sicut etiam ante nos hoc intellexerunt homines Dei, dominus noster

noster Jesus Christus corp⁹ & sanguinem suum in eis rebus commendauit, q̃ ad vnum aliquid rediguntur. Ex multis nãque granis vn⁹ panis efficitur: & ex multis racemis vinum confluit. Deniq; iam exponit, quomodo id fiat quod loquitur: & quid sit manducare corpus ei⁹, & sanguinem bibere. ℟. Qui mãducat meã carnem, & bibit meũ sanguinem, In me manet & ego in eo. ℣. Non est alia natio tã grãdis, q̃ habeat deos appropinquãtes sibi, sicut Deus noster adest nobis. In. Le. viii.

Qui mãducat meã carnẽ, & bibit meũ sanguinẽ, in me manet, & ego in eo. Hoc est enim manducare illam escã, & illum bibere potũ, in Christo manere, & illum manentem in se habere. Ac per hoc qui nõ manet in Christo, & in quo nõ manet Christus, proculdubio non manducat spiritualiter ei⁹ carnem, nec bibit eius sanguinem, licet carnaliter & visibiliter premat dẽtibus sacramenta corporis, & sanguinis Christi. Sed magis tantę rei sacramentum ad iudicium sibi manducat, & bibit, qui immundus pręsumit ad Christi sacramenta accedere, quę alius non digne sumit, nisi qui mundus est: de quibus dicitur: Beati mundo corde: quoniam ipsi deum videbunt. ℟. Misit me viuens pater, & ego viuo propter patrem. Et qui manducat me, viuet propter me. ℣. Cibauit illũ dñs pane vitę, & intellectus. Et q manducat. Gloria. Et. Le.

Sicut misit me, inquit, viuens pr̃, & ego viuo propter patrẽ, & qui mãducat me, & ipse viuet ꝑpter me: ac si diceret: Ut ego viuam propter patrem, idest, vt ad illum tanquã ad maiorem referã vitã meam, exinanitio mea fecit, i qua me misit. Ut autẽ quisquam viuat propter me: participatio facit qua manducat me. Ego itaq; humiliatus viuo propter patrẽ, ille erectus viuet propter me. Si autẽ ita dictum est, Uiuo propter patrem: quia ipse de illo, non ille de ipso est: sine detrimento ęqualitatis dictum est. Nec tamen dicendo, Et q manducat me, ipse viuet ꝑpter me, eandem suam & nostram ęqualitatem significauit, sed gratiã mediatoris ostendit.

Ad Laudes, & p Horas. Aña.

Sapientia ędificauit sibi domũ: miscuit vinũ, & posuit mẽsam, hal. ps. Dñs reg. 8. cu rel. Aña. Angelorũ esca nutriuisti populũ tuũ, & panem de cęlo pstitisti eis, haleluiah. Añ. Pinguis est panis Christi: & pbebit delicias regib⁹, hal. Aña. Sacerdotes sancti incẽsum & panes offerunt Deo, hal. Aña. Uincenti dabo manna absconditum, & nomen nouum. hal. Cap. Fratres, Ego. 244. Hy⁹.

Uerbum

Verbũ supernũ prodiens,
Nec pr̃is linquẽs dexterã,
Ad opus suum exiens,
Uenit ad vitę vesperam.
In mortem a discipulo
Suis tradendus ęmulis,
Prius in vitę ferculo
Se tradidit discipulis.
Quibus sub bina specie
Carnem dedit, & sanguinem:
Ut duplicis substantię
Totum cibaret hominem.
Se nascens dedit socium,
Conuescens in edulium,
Se moriens in precium,
Se regnans dat in pręmium.
O salutaris hostia,
Quę cęli pandis ostium:
Bella premunt hostilia,
Da robur, fer auxilium.
Uni, trinoque domino
Sit sempiterna gloria:
Qui vitam sine termino
Nobis donet i patria. Am̃. ℣.
Posuit fines tuos pacẽ, hal. ℟.
Et adipe frumẽti satiat te, hal.
Ad Nona. Ana. Ego sum panis viuus qui de cęlo descendi: si qs manducauerit ex hoc pane, viuet in ęternũ, halel. Oro vt su. Ad horas & Completo. per totam octa. in fine Hym. dicit ℣.
Gloria tibi domine.
Qui natus es de virgine,
Ad j. ℟. O Christe fili. ℣. Qui natus es de Maria virgine.
Sic dr̃ p octa. In ℣.
Copletorij non addit. Halab. sed in alijs horis. Ad iij. Capit. Fratres, Ego. 244. ℟. br. Panẽ cęli dedit eis, Halleluiah, hale. ℣. Panem angelorum manducauit homo. Halleluiah, halel. ℣. Cibauit eos ex adipe frumẽti, halah. ℟. Et d̃ petra melle saturauit eos. hal. Ad vi. Cap.

Quotiescunque manducabitis panẽ hunc, & calicẽ bibetis, mortem dñi annunciabitis donec veniat. ℟. Cibauit illos ex adipe frumenti, Halleluiah, halleluiah. ℣. Et de petra melle saturauit eos. Hal. hale. ℣. Educas panez de terra, hal. ℟. Et vinum lętificet cor hominis, halleluiah. Ad ix. Cap.

Quicũqz mãducauerit panẽ, vel biberit calicẽ dñi indigne, reus erit corporis, & sãguinis dñi. ℟. Educas panem de terra, Hala, hal. ℣. Et vinũ lętificet cor hominis. Halel. ℣. Posuit fines tuos pacẽ, hal. ℟. Et adipe frumẽti satiat te, hal.

¶ In ij. Vesp. omnia dicuntur sicut in primis vesperis, preter Añam, ad Mag. O sacrũ cõuiuiũ, in quo Christus sumitur: recolit memoria passionis eius: mens impletur gratia, & futurę glorię nobis pignus datur, halleluia. Oratio vt sup fol. 234.

FERIA SEXTA.

De libro primo Regum. Lec. i.

Venit autem vir Dei ad Heli, & ait ad eum: Hęc dicit dominus: Nunquid non aperte reuelatus

latus sum domui patris tui cū esset in Aegypto in domo Pharaonis: Et elegi eum ex omnibus tribubus Israel mihi in sacerdotem, vt ascenderet ad altare meum, ꝛ adoleret mihi incensum, ꝛ portaret Ephod coram me, ꝛ dedi domui patris tui omnia de sacrificiis filiorū Israel. Quare calce abiecistis victimā meam, ꝛ munera mea: quę pręcepi, vt offerrentur in templo: et magis honorasti filios tuos, quā me, vt comederetis primitias omnis sacrificii Israel populi mei? ℟. Immolabit. fo. 245 Lectio. ii.

Propterea ait dominus, deus Israel: Loquens locutum sum, vt domus tua, ꝛ domus patris tui ministraret in conspectu meo vsque in sempiternum. Nunc autem dicit dominus: Absit hoc a me: sed, Quicunque honorificauerit me, glorificabo eum: qui autem cōtemnunt me, erunt ignobiles. Ecce dies veniunt, ꝛ pręcidam brachium tuum, ꝛ brachium domus patris tui, vt non sit senex in domo tua. Et videbis ęmulum tuum in templo in vniuersis prosperis Israel: ꝛ non erit senex in domo tua omnibus diebus. Veruntamē nō auferam penitus virū ex te ab altari meo, sed vt deficiāt oculi tui, ꝛ tabescat aia tua: ꝛ pars magna domus tuę morietur cū ad virilē ętatē venerit. ℟. Comedetis. 245. L. iii.

Hoc autem erit tibi signū quod uenturum est duobus filiis tuis Ophni, ꝛ Phinees. In die uno morientur ambo. Et suscitabo mihi sacerdotem fidelem, qui iuxta cor meum, et animam meam faciet: ꝛ ędificabo ei domum fidelem, et ambulabit coram Christo meo cunctis diebus. Futurū est autem, vt quicunque remanserit in domo tua, veniat ut oretur pro eo, et offerat nummum argenteum, et tortam panis, dicatq;: Dimitte me, obsecro, ad vnam partem sacerdotalem, ut comedam bucellam panis. ℟. Respexit Elias. 245.

De fer. s. Tho. Agnatis. L. iiii.

Conuenit itaq; deuotiōi fidelium solenniter recolere institutionē tam salutiferi tamq; mirabilis sacramēti: vt ineffabilē modum diuinę pręsentię in sacramento visibili veneremur: et laudetur Dei potētia, quę in sacramento eodē tot mirabilia operatur: necnō et de tam salubri, tamq; suaui beneficio exoluantur Deo debitę gratiarū actiones. Verū, etsi in die Cenę quādo sacramentū prędictum noscitur institutum, inter Missarū solennia de institutione ipsius specialis mētio habeatur, totum tamen residuū eiusdem diei officiū ad Christi passionem pertinet, circa cuius venerationē Eccl'ia illo tpe occupas. ℟. Cenantibus. 245. L. v.

Unde

Vide vt itegro celebritatis officio institutionē tā/ti sacramenti recoleret plebs fidelis, Romanus pontifex Urbanus quartus: huius sacramē ti deuotione affectus, pie sta// tuit prefatę institutionis memoriam prima quinta feria post octauam Pentecostes a cunctis fidelibus celebrari: vt qui per totum anni circulū hoc sacramento vtimur ad salutem, eius institutionem illo tempore spe/cialiter recolamus: quo Spiritus sanctus corda discipulorū edocuit ad plene cognoscenda huius mysteria sacramenti: nā ꝛ in eodem tempore cepit hoc sacramentū a fidelibus frequē tari. ℟. Accepit. 246. Lec. v.

Ut autem predicta quin/ta feria, ꝛ per octauas sequentes eiusdem salutaris institutionis honorificentius agatur memoria, ꝛ solennitas de hoc celebrior habeatur: loco distributionū materialium: quę in ecclesijs cathedralibus largiuntur existentibus canonicis horis nocturnis pariterque diurnis, prefatus Romanus Pōtifex eis qui huiusmodi horis in hac solennitate personaliter in ecclesijs interessent, stipendia spiritualia, apostolica largitione concessit: quatenus per hęc fideles, ad tanti festi celebritatem auidius, ꝛ copiosiꝰ conuenirent. ℟. Ego sum panis. folio 246.

De Dom. s. Augusti. epi. l. vij.

Uerba dni ex euangelio, quę sermonem pristinū consequuntur audiuimus: hinc sermo debetur auribusꝛ menti bus vestris, ꝛ hodierna die nō importunus est. Est enim de corpore domini: quod dicebat se dare ad manducandū propter ęternam vitam. Exposuit autē modum attributionis huius, ꝛ doni sui, quomodo daret carnem suam manducare, dicens: Qui manducat carnem meā: ꝛ bibit sanguinem meum. i me manet, ꝛ ego in illo. Signum, quia manducauit, ꝛ bibit hoc est: Si manet, ꝛ manetur: si habitat ꝛ inhabitatur: si heret, vt non deseratur. ℟. Qui manducat meam. 246. Lectio viij.

Hoc ergo nos docuit, ꝛ admonuit mysticis verbis, vt simus in eius corpore sub ipso capite i mēbris eiꝰ edētes carnem eius, non relinquentes vnitatem eius. Sed qui aderant, plures non intelligendo scandalizati sunt, non enim cogitabat hęc audiendo, nisi carnē quod ipsi erant. Apostolus autem dicit: ꝛ verum dicit: Sapere secundum carnem mors est. Carnem dat nobis suam dn̄s manducare: ꝛ sapere secundū carnē mors est. Cū de carne sua dicat qꝛ ibi est vita ęterna: ergo nec carnē debemꝰ sapere ſm carnē sicut in his verbis, Multi itaqꝫ audientes nō ex inimicis: sed ex disci/

discipulis suis dixerunt: Dur⁹ est hic sermo: & q̃s potest eũ audire? ℞. Misit me. 246. Le. ix.

Si discipuli durũ habuerũt istũ sermonem: qd inimici? & tamen sic oportebat: vt diceret, qđ nõ ab oĩbus intelligeretur. Secretũ Dei intentos debet facere, non aduersos: illi aũt cito defecerũt. Talia loquẽte dño Jesu Christo nõ crediderunt aliqd magnũ dicentẽ, & verbis illis aliquã gratiã cooperiẽtẽ, sed prout voluerũt, ita intellexerunt, & more hominuz, q: poterat Jesus, aut hoc dispo nebat Jesus, carnem qua indutum erat verbum, veluti concisam distribuere credentibus i se: Durus est, inquiunt, hic sermo: & quis potest eum audire.

S A B B A T H O.

De libro primo Regũ. Lcõ i.

Puer aũt Samuel ministrabat dño corã Heli, & sermo dñi erat preciosus. In dieb⁹ illis nõ erat visio manifesta. Factũ est ergo i die quadã, Heli iacebat i loco suo, & oculi eius caligauerant, nec poterat videre lucernã Dei antequã extingueretur. Samuel aũt dormiebat in templo domini, vbi erat arca Dei. Et vocauit dñs Samuel, qui respõdit: Ecco ego: & cucurrit ad Heli: & dixit: Ecce ego, vocasti enim me, Qui dixit. Non vocaui te, reuertere, & dormi. Et abijt, & dormiuit. Et adiecit dñs rursũ vocare Samuelem. Consurgẽsque Samuel abijt ad Heli: & dixit: Ecce ego, q̃a uocasti me: q respondit: Nõ vocaui te fili mi, reuertere & dormi. Porro Samuel necdum sciebat dominuz: neque reuelatus fuerat ei sermo domini. ℞. Immolabit. fol. 245. Lectio secunda.

Et adiecit dñs, & vocauit adhuc Samuelem tertio, qui consurgens abijt ad Heli, & ait, Ecce ego: q: vocasti me. Intellexit ergo Heli, q: dominus vocaret puerum: & ait ad Samuelẽ. Uade, & dormi, & si deinceps vocauerit te, dices: Loquere dñe, q: audit seru⁹ tuus. Abijt ergo Samuel, & dormiuit in loco suo, & venit dñs, & stetit, & vocauit sicut vocauerat secũdo: Samuel, Samuel: Et ait Samuel. Loquere dñe, q: audit seruus tuus. Et dixit dñs ad Samuelem: Ecco ego facio verbum in Israel, quod quicunq; audierit, tinniẽt ambę aures eius. In die illa suscitabo aduersum Heli omnia quę locutus sum sup domuz eius, incipiam, & complebo. ℞. Comedetis. 245. Lectio tertia.

Dormiuit autez Samuel vsque mane, aperuitque ostia domus dñi: & Samuel timebat indicare visionem Heli. Uocauit ergo Heli Samuelẽ, & dixit. Samuel fili mi. Qui respon/

spondens ait: Presto sum. Et interrogauit eum. Quis est sermo quem locutus est dominus ad te? oro te ne celaueris me. Hec faciat tibi Deus, et hec addat: si absconderis a me sermonem ex omnibus verbis que dicta sunt tibi. Indicauit itaque ei Samuel vniuersos sermones, et non abscondit ab eo. Et ille respondit. Dominus est: quod bonum est in oculis suis faciat. Creuit autem Samuel, et dominus erat cum eo. et non cecidit ex omnibus verbis eius in terram. Et cognouit vniuersus Israel a Dan vsque Bersabee quod fidelis Samuel propheta esset domini. ℟. Respexit Elias. 245.

Sermo S. Johannis Chrysostomi. Lectio quarta.

Necessariū est, dilectissimi mysteriorū discere miraculū, qđ tādem sit, et quare sit datum, et que rei vtilitas. Unū corpus sumus, et mēbra, ex carne eius, et ex ossibus eius: sequamur autē initiati, q̄ dicunt. Ut itaque non tantū per charitatem hoc fiamus, verum et ipsa re in illam misceamur carnem, hoc per escā efficit, quā largitus est nobis, volens ostēdere desideriū, quod erga nos habet. Propterea semetipsū nobis immiscuit et corpus suum in nos cōtemperauit, vt vnum quid efficiamur tanquam corpus capiti coaptatum: ardenter enim amantiū hoc est. ℟. Cenantibus. 245. Lec. v.

Tanquam leones igitur ignem spirantes, ab illa mēsa recedamus, facti diabolo terribiles, et caput nostrum mente reuoluentes, et charitatem quam nobis exhibuit. Nam parentes quidam aliis sepe filios tradūt alendos, ego autem, inquit, non ita, sed carnibus meis alo, et meipsum vobis appono: vos omnes generosos esse volens, et bonas vobis pretendens de futuris expectationes: quippe qui vobis hic meipsum trado: multo magis in futuro. Volui frater esse vester, carnem propter vos et sanguinem assumpsi. Uobis vicissim ipsam carnē et sanguinē, per que cognatus vester factus sum, trado. ℟. Accepit Jesus. 246. Lectio vi.

Attendamus itaque nobis ipsis, dilectissimi, talibus fruētes bonis: et cū aliquod turpe dicere voluerimus, vel nos ab ira corripi viderimus, vel alio quoquam huiusmodi vitio, cogitemus quibus facti sumus digni: et sit irrationalium nobis motuum correctio, talis cogitatio. Quotquot igitur huius participes corporis efficimur: quotquot sanguinē degustamus, cogitemus quod illū sursum sedentē qui ab angelis adoratur incorruptibili vicinus virtuti, hunc degustamus. Hei mihi quot ad salutem nobis vie. Nos corpus suū effecit, nobis suū cōmunicauit corpus, et horū nos nihil a malis

De libro primo Regum. Lect. i.

ca. 4. ET factū ē i diebus illis, cōuenerūt Philisthiī i pugnā. Egressus ē nāq; Isr[?]l obuiā Philisthijs in prœliū, & castra/metatus est iuxta Lapidē Adiutorij. Porro Philisthijm venerunt in Aphec: & instruxerunt aciem contra Israel. Inito autem certamine terga vertit Israel Philisthęis: & cęsa sunt i illo certamine passim per agros quasi quatuor millia virorum: & reuersus est popul⁹ ad castra, dixeruntq; maiores natu de Israel: Quare percussit nos Dominus hodie coram Philisthijs? Afferamus ad nos de Silo arcam fęderis domini, & veniat in medium nostri, vt saluet nos de manu inimicorum nostrorum. ℟. Immolabit 245. Le. ij.

MIsit ergo populus in Silo, & tulerunt inde arcā fęderis domini exercituum sedentis super Cherubim: erātq; duo filij Heli cum arca fęderis domini, Ophni, & Phinees. Cumq; venisset arca fęderis domini in castra, vociferatus est omnis Israel clamore grandi, & personuit terra, & audierunt Philisthijm vocem clamoris, dixeruntq;, Quęnā est hęc vox clamoris magni in castris Hebręorum? Et cognouerunt q̄ arca dn̄i venisset in castra. ℟. Comedetis. 245. Lectio iij.

TImueruntq; Philisthijm dicentes. Venit Deus in castra. Et ingemuerūt dicētes: Vę nobis: non enim fuit tanta exultatio heri, & nudius tertius: vę nobis. Quis nos saluabit de manu eorum sublimiū istorū? hi sunt dij, qui percusserūt Aegyptū omni plaga in deserto. Cōfortamini, & estote viri Philisthijm ne seruiatis Hebręis, sicut & illi seruierūt nobis: confortamini, & bellate. Pugnauerunt ergo Philisthijm, & cęsus est Israel, & fugit vnusquisq; in tabernaculum suū, & facta est plaga magna nimis, & ceciderunt d̄ Isr[?]l triginta millia peditum, & arca dei capta est: duo quoq; filij Heli mortui sunt, Ophni, & Phinees. ℟. Respexit. 245.

De ser. s. Ioan. Chryso. L. iiij.

QUoniam verbum dicit, Hoc est corpus meum: & pareamus, & credam⁹, & intellectualibus ipsum oculis itueamur. Nihil enim sensibile nobis Christus tradidit, sed res quidem sensibiles, omnes autē intelligibiles. Itidem & in baptismate: per rem nēpe sensibilem aquam, donū confertur: intelligibile vero quod perficitur, generatio & renouatio. Si enim incorporeus esses, nuda & incorporea tibi dedisset ipsa dona: sed quoniam anima corpori cōserta est, in sensibilibus intelligibilia tibi prębet. Quod nunc dicūt: Vellē ipsius formā aspi/

cere, figuram, vestiméta, calciamenta: ecce eum vides, ipsum tangis, ipsum māducas: & tu q̄dem vestimenta videre cupis: ipse vero tibi concedit, non tātum videre, verum & manducare, & tangere, & intra te sumere. ℟. Cenantibus. 245. Lcō v.

Igitur accedat nemo cū nausea, nemo resolutus, omnes accensi, oēs ferventes, & excitati. Nā si Judei stantes, & calciaméta in pedibus habentes, & baculos manib⁹ gestātes, agnum cū festinatione comedebant: te multo magis oportet esse solertem. Nā illi quidē in Palestinam erāt proditurí, & propterea viatorum figuram habebant: tu vero debes in celum migrare. Quapropter in omnib⁹ oportet te vigilare, nec enim parua pena ꝓponit̃ indigne sumentib⁹. Cōsidera quantū aduersū proditoré indignaris: contra eos, qui illum crucifixerunt: itaq; considera, ne tu quoq; sis reus corporis & sanguinis Christi. Illi sanctissimū corpus occiderunt, tu vero polluta suscipis anima post tot beneficia. Nec enim satis fuit, hominē fieri, colaphis cedi: & crucifigi: verū & semetipsum nobis commiscet, & non fide tātū, verū & ipsa re nos suum efficit corpus. ℟. Accepit. 246. L. vi.

Quo non oportet igitur esse puriorem, tali fruentē sacrificio: quo solari radio nō splendidiorem manum carnē hanc diuidenté, os quod igne spūali repletur, linguā que tremēdo nimis sanguine rubescit. Cogita quali sis insignitus honore, quali mēsa fruaris: quod angeli vidētes horrescūt, neq; libere audent intueri ꝓpter emicantem inde splendorem, hoc nos pascimur, huic nos vnimur, & facti sumus vnū Christi corpus, & vna caro. Quis loquetur potētias domini, auditas faciet omnes laudes eius? Quis pastor oues proprio pascit cruore? Et quid dico pastor? Matres multe sunt, que post part⁹ dolores, filios aliis tradunt nutricibus. Hoc autē ipse nō est passus, sed ipse nos proprio sāguine pascit, & per oīa nos sibi coagmentat. ℟. Ego sū. 246.

Lcō j. euāg. s̄m Lucam. L. vij.

In illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis parabolam hāc. Homo qdā fecit cenā magnā, & vocauit multos. Et reliq.

Homilia S. Gregorij Pape.

Hoc distāre, fratres charissimi inter delicias corporis & cordis solet, q̄ corporales delicie: cū non habent̃, graue desideriū in se accendunt: cū vero habite eduntur, comedété protinus in fastidiū per satietatem vertunt. At cōtra, spirituales delicie, cum nō habētur, in fastidio sunt, cū vero habētur, in desiderio: tantoq; a comedēte amplius esuriuntur, quāto &

ab esuriente amplius comedũtur. In illis appetit⁹ placet, experientia displicet: i istis appetitus vilis est, ꝛ experiētia magis placet. In illis appetit⁹ saturitatē, saturitas fastidiū generat: in istis aūt appetitus saturitatem, saturitas appetitum parit. ℟. Qui mā. 246. L. viij.

AUgent enim spirituales delicię desiderium i mēte dum satiant: quia quāto magis earum sapor percipitur, eo amplius cognoscitur quod auidius ametur, ꝛ idcirco non habitę amari non possunt: qꝛ earū sapor ignoratur. Quis enim amare valeat qđ ignorat? Proinde Psalmista nos admonet, dicens. Gustate ꝛ videte quoniam suauis est dñs: ac si aperte dicat: Suauitatem eius nō agnoscitis, si hāc minime gustatis: sed cibū vitę ex palato cordis tangite, vt ꝓbātes eius dulcedinē, amare valeatis. Has āt homo delicias tunc amisit, cū i paradiso peccauit: extra exiit cum os a cibo internę dulcedinis clausit. ℟. Homo quidā fecit cęnam magnā, ꝛ misit seruum suū hora cęnę dicere inuitatis, vt venirēt: Quia parata sunt oīa. ℣. Venite, comedite panē meum, ꝛ bibite vinum qđ miscui, vobis. Quia. Lctō. ix.

UNde nos quoqꝫ nati i huius peregrinationis erūna, huc fastidiosi iam venimus nescim⁹ quid desiderare debeamus. Tantoqꝫ se amplius fastidij nr̄i morbus exaggerat, quāto se magis ab esu illius dulcedinis animus elongat. Et eo iam internas delicias non appetit, quo eas comedere diu longeqꝫ dissueuit. Fastidio ergo nostro tabescimus: ꝛ longa inedię peste fatigamur. Et qa gustare intus nolumus paratā dulcedinē: amamus foris miseri famem nostram. Ad laudes ꝛ per horas. Aña. Sapientia. 246. cum rel. Añis ꝛ psalmis, vt su. Cap. Carissimi, nolite. 150. Hym. Uerbū supernum. fo. 247. ℣. Panē cęli dedit eis hal. ℟. Panem angelorū mā ducauit homo, haleluiah. Ad Bñs añ. Homo quidā fecit cęnā magnā, ꝛ vocauit multos: ꝛ misit seruū suū hora cęnę dicere inuitatis, vt venirent: q: omnia parata sunt: haleluiah.

Oratio. Sancti nominis. 250. Deinde fit cōm. đ oct. fol. 247. Ad iij. Cap. Carissimi, no. 150 ℟. br. de oct. 247. Ad vj. capi.

IN hoc cognouim⁹ charitatē dei, qm̄ ille pro nobis aiam suam posuit, ꝛ nos debemus ꝓ fratribus aias ponere. j. Jo. 3.

Ad nonam. Capitulum.

FIlioli mei, nō diligam⁹ verbo, neqꝫ lingua: sed opere, ꝛ veritate. Ad ves. aña. Sacerdos i ęternū. 244. cū rel. Añis ꝛ psal. đ oc. Cap. Carissimi nol. 250. Hym. Pange lingu. 244. ℣ Cibauit illos ex adi

 pe

pe fruméti bal. ℟. Et de petra melle saturauit eos, baleluiah.

Ad Mag. Aña. Exi cito i plateas, ꝛ vicos ciuitatis, ꝛ pauperes, ac debiles, cecos, ꝛ claudos compelle intrare, ut impleatur domus mea, alleluia, al.

Oratio de Dñica, ut sup. 249.

Deinde fit cõ. de oct. Añ. O sacrũ. ℣. Panẽ. Oõ vt su. 244.

FERIA SECVNDA. infra octauam.

De libro primo Regum. Lec. j.

ca. 5. Philisthijm autẽ tulerunt arcam Dei, ꝛ asportauerũt eã a lapide Adiutorij in Azotum. Tuleruntq; Philisthijm arcã Dei, ꝛ intulerunt eã in templũ Dagon, ꝛ statuerunt eã iuxta Dagon. Cumq; surrexissent diluculo Azotij altera die, ecce Dagon iacebat pron⁹ in terra ante arcã dñi, ꝛ tulerunt Dagon, ꝛ restituerũt eũ in locũ suũ. Rursumq; mane die altera cõsurgẽtes inuenerunt Dagon iacentẽ super faciẽ suã in terra corã arca dñi: caput aũt Dagon, ꝛ due palme manuũ eius abscisse erant super limen: porro Dagon sol⁹ truncus remãserat in loco suo. ℟. Immolabit. 245. Lec. ij.

Grauata est autẽ manus dñi super Azotios, ꝛ demolitus est eos, ꝛ percussit in secretiori parte natium Azotũ, ꝛ fines eius, ꝛ ebullierunt ville, ꝛ agri in medio regionis illius, ꝛ nati sunt mures, ꝛ facta est cõfusio mortis magne i ciuitate. Videntes autẽ viri Azotij huiusmodi plagã, dixerunt: Nõ maneat arca dei Israel apud nos, qm dura est manus eius super nos, ꝛ super Dagon Deũ nostrũ. Et mittentes congregauerunt omnes satrapas Philisthijnorũ ad se, ꝛ dixerunt: Quid faciemus de arca Dei Israel? Responderuntq; Gethei: Circunducatur arca dei Israel. ℟. Comedetis. 245. Lectio tertia.

Et circunduxerunt arcã dei Israel. Illis autem circunducentibus eam, fiebat manus domini dei per singulas ciuitates, interfectionis magne nimis, ꝛ percutiebat viros vniuscuiusq; vrbis a paruo vsque ad maiorem, ꝛ cõputrescebant prominentes extales eorũ: inieruntq; Gethei consilium, et fecerunt sibi sedes pelliceas. Miserunt ergo arcam Dei in Accaron. Cumq; venisset arca Dei in Accaron, exclamauerũt Accaronite dicentes: Adduxerunt ad nos arcam Dei Israel vt interficiat nos, ꝛ populũ nostrum. Miserunt itaq; ꝛ cõgregauerunt oẽs satrapas Philisthinorum, qui dixerũt, Dimittite arcã Dei Israel, vt reuertatur in locũ suũ, ꝛ nõ interficiat nos cum populo nostro. Fiebat enim pauor mortis in singulis vrbibus, ꝛ grauissima valde manus

nus Dei. ℟. Respexit. 245.
De ser. e. Joban. Chriso. l. iiij.
Omniculqꝫ fideliū Christ⁹ semetipsum p mysteriuz cōmiscet: ⁊ quos genuit, per se metipsuz enutrit, nec alteri tradit, hoc tibi rursum pluadens, quod carnem tuam assumpsit. Ne torpeamus igitur tanta digni charitate, ⁊ honore putati. Nonne videtis quāta promptitudine paruuli papillas capiūt, ⁊ quanto impetu labia vberib⁹ infīgūt? accedamus cū tāta nos quoque alacritate ad hanc mēsam: quinimo cū longe maiore trahamus, tanqꝫ infantes lactanel, spūs gratiā: ⁊ vnus sit nobis dolor hac esca priuari. Nō sūt humanę virtutis opera proposita: qui tunc ipsa fecit in cęna, idē ea nunc quoque facit. Nos ministrorum tenemus locū, qui vero santificat ea, ⁊ immutat, ipse est. Nullus itaqꝫ Judas assistat, nullus auarus: si quis est discipulus, adsit. Nā tales mensa non suscipit: ait enim: Cū discipulis meis facio pascha. Hęc est illa mēsa, ⁊ minus nihil habet. Non enim illam quidez Christus, hanc autem homo pficit, verū ⁊ hanc ipse quoque. ℟. Cęnantibus. 245. Lectio v.
Inhumanus accedat nemo: nemo crudelis ⁊ immisericors: nemo prorsus immūdus: hęc ad cōmunicātes dico, ⁊ ad vos ministrātes. Naz ⁊ ad vos sermonē cōuertere necessarium ē, vt multo cū studio hęc dona distribuatis. Non parua vobis imminet ultio: si quez cuiuspiam conscium nequitię huius mensę participē esse cōcedatis: sanguis eius de manib⁹ vestris exquiretur: siue qs dux militię sit, siue prefectus, siue princeps diademate coronatus, indigne autē accedat, prohibe: maiorez illo potestatez habes. Propterea vos de⁹ hoc insigniuit honore: vt talia discernatis. Hoc vīa dignitas est, hoc securitas, hoc oīs corona: nō vt albam ⁊ splēdentē tunicā circumeatis induti. Uerū ⁊ tu laice, cuz sacerdotē videris offerētem, ne vt sacerdotē esse putes hoc facientē, sed Christi manuz inuisibiliter extensaz. ℟. Accepit. 246. L. vi.
Udiuimus igitur ⁊ sacerdotes ⁊ subditi, quali esca facti sum⁹ digni: audiam⁹, ⁊ horreamus: sanctis carnibus suis nos dedit impleri, semetipsum apposuit immolatuz. Quę nam erit igitur nobis excusatio cum talibus pasti, talia peccemus, cum lupi fiamus agnū comedentes, cum tanquam oues pasti more leonum diripiam⁹ ⁊ Hoc enim mysterium non a rapina tantuz, verum ⁊ ab oī vel tenui inimicitia purū esse penitus iubet: est enim pacis mysterium. Judeis quidē annuatiz pro priorū monumēta bñficioꝝ solēnitates Deus alligauit, tibi vero p singulos dies, per hęc mysteria

ſterta. Nullus itaq; Iudas hāc menſam petat, nullus Simon. Hi nanque duo propter auaritiā perierūt: hoc igit baratrū fugiam⁹. ℟. Ego ſum pa. 246.

De Dom. ſ. Auguſt. epi. l.vij.

Hic eſt panis, q de cęlo deſcendit. Hunc panem ſignificauit manna: hunc panē ſignificauit altare Dei. Sacramenta illa fuerunt, ſignis diuerſa ſunt: ſed in re quę ſignificatur paria ſunt. Apoſtolū audi: Nolo eni; vos, inquit, ignorare fratres, quia patres noſtri omnes ſub nube fuerunt, & oēs mare trāſierunt: & oēs per Moyſem baptizati ſunt in nube, & in mari: & oēs eandē eſcā; ſpiritualē māducauerūt: ſpiritualē vtiq; eandē: nā corporalē alterā: qa illi manna, nos aliud ſpiritualē vero. quā nos, ſed patres noſtri, non patres illorū: q̄bus nos ſimiles ſumus, nō quibus illi ſimiles fuerūt. Et adiūgit. Et omnes eundem potum ſpiritualē; biberūt. Aliud illi, aliud nos: ſed ſpecie viſibili q̄dem, tamen hoc idem ſignificāte virtute ſpūali. Quomodo enim eundē; potū? Bibebant: inquit, de ſpirituali ſequēte petra: petra aute; erat Chriſtus. Inde panis, inde potus. Petra Chriſtus in ſigno, verus Chrs in verbo: & in carne. Et quomodo biberūt? Percuſſa eſt petra d virga bis. Gemina percuſſio duo ligna crucis ſignificat. ℟.

Qui manducat. 246. Lec. viij.

Norūt fideles corp⁹ Chriſti, ſi corpus Chriſti non negligāt eſſe. Fiāt corpus chriſti, ſi uolunt uiuere de ſpiritu Chriſti. De ſpiritu chriſti non viuit, niſi corpus Chriſti. Intelligite Fratres mei quid dixerim: Homo es, & ſpiritū habes, & corpus habes. Spiritū dico qui anima uocatur, qua conſtas q̄ homo es: conſtas enim ex anima, & corpore. Habes eē ſpiritum inuiſibilem, corpus viſibile. Dic mihi, quid ex quo viuat, ſpiritus tuus uiuit ex corpore tuo: an corpus tuu; ex ſpiritu tuo? Reſpondit omnis qui uiuit: qui aūt hoc nō poteſt reſpondere, neſcio ſi uiuit. Quid reſpōdet ois qui viuit? Corp⁹ vtiq; meū uiuit d ſpiritu meo: vis ergo & tu uiuere de ſpiritu Chriſti? in corpore eſto Chriſti. ℟. Miſit 249. Lect. ix.

Nunquid eni; corp⁹ meu; viuit d ſpiritu tuo: Meū viuit de ſpiritu meo, & tuum d ſpū tuo: nō poteſt uiuere corp⁹ Chriſti, niſi de ſpū Chriſti. Inde eſt quod exponens nobis apoſtolus Paulus hunc panem, Unus panis: inquit, & unum corp⁹ multi ſum⁹. O ſacramētū pietatis, o ſignū vnitatis, o vinculū charitatis. Qui vult viuere, habet vbi uiuat: hēt vnde uiuat, accedat, credat, incorporetur: uiuificetur, non abhorreat a cōpage membrorū, & nō

ſit

sit putre membrum, quod rese cari mercatur: non sit distortũ de quo erubescat: sit pulchrũ, sit aptũ, sit sanũ: hereat corpori, viuat Deo de Deo, nũc laboret i terra, vt postea regnet i celo.

FERIA TERTIA.

De libro primo Regum. Lect. i.

Fuit ergo arca domini in regione Philisthinorum septem mensibus: et vocauerũt Philisthym sacerdotes, et diuinos dicentes: Quid faciemus de arca dñi? indicate nobis, quomodo remittamus eã in locũ suũ. Qui dixerũt, Si remittitis arcã Dei Israel, nolite dimittere eã vacuam, sed quod debetis ei reddite pro peccato, et tunc curabimini: et scietis quare nõ recedat manus eius a vobis. Qui dixerunt, Quid est quod pro delicto reddere debeamus ei? Responderuntque illi. Iuxta numerũ prouinciarũ Philisthinorum quinque anos aureos facietis, et quinque mures aureos, quia plaga vna fuit omnibus vobis, et Satrapis vestris. Facietisque similitudines anorum vestrorum, et similitudines murium qui demoliti sunt terrã et dabitis Deo Israel gloriam: si forte releuet manum suam a vobis, et a diis vestris, et a terra vestra. ℟. Immolabit. 245. L. ii.

Quare aggrauatis corda vestra, sicut aggrauauit Aegyptus et Pharao cor suũ? Nõne postquam percussus est tunc dimisit eos, et abierũt? Nũc ergo arripite, et facite plaustrũ nouum vnũ: et duas vaccas fetas, quibus nõ est impositũ iugũ, iungite in plaustro: et recludite vitulos earũ domi. Tolletisque arcã dñi, et ponetis in plaustro, et vasa aurea quę exoluistis ei pro delicto, ponetis in capsellã ad latus eius: et dimittite eam, vt vadat. Et aspicietis, siquidem per viam finium suorum ascẽderit contra Bethsames, ipse fecit nobis hoc malum grande: sin autem minime, sciemus quia nequaquam manus eius tetigit nos, sed casu accidit. Fecerunt ergo illi hoc modo. ℟. Comedetis panem. 245. Lectio tertia.

Ibant aũt i directũ vaccę per viã, quę ducit Bethsames, et itinere vno gradiebãtur pergentes, et mugiẽtes, et nõ declinabant, neque ad dexterã, neque ad sinistrã: sed et Satrapę Philisthym sequebantur, vsque ad terminos Bethsamés. Porro Bethsamitę metebãt triticũ i valle: et eleuãtes oculos suos viderũt arcã, et gauisi sunt, cum vidissent: Et plaustrum venit in agrũ Iosue Bethsamitę, et stetit ibi. Erat autẽ ibi lapis magnus: et cciderũt ligna plaustri, vaccasque imposuerunt super ea holocaustũ dño: Leuitę autem deposuerunt arcam Dei. ℟. Respexit Elias. Fol. 245.

Ex epistola Sancti Cypriani episcopi, et martyris: ad Cecilium. Lectio quarta.

In sacerdote Melchisedech sacrificij dñi sacramētū pfiguratū videmus, secundum quod scriptura diuina testatur: et dicit: Et Melchisedech rex Salez protulit panez, et vinum. Fuit autem sacerdos Dei summi, et benedixit Abraham. Quod autem Melchisedech typum Christi portaret, declarat in psalmis Spiritus sanctus, ex persona patris ad filium dicens: Ante luciferum genui te: Jurauit dominus et nō pęnitebit eum, tu es sacerdos in ęternum secundum ordinez Melchisedech. Qui ordo vtiq3 hic est de sacrificio illo veniēs, et inde descendes, quod Melchisedech sacerdos Dei summi fuit, quod panem et vinuz obtulit, quod Abraham benedixit. ℟. Cenantibus. 245. Lec. v.

Nam quis magis sacerdos Dei summi quam dñs no ster Jesus Christus, qui sacrificium Deo patri obtulit? Et obtulit hoc idez, quod Melchisedech obtulerat, idest panē et vinum, suuz scilicet corpus et sanguinez. Et circa Abrahā benedictio illa precedens ad nostrū populū pertinebat. Nā si Abrahā Deo credidit, et deputatū est ei ad iustitiā, vtiq3 quisq3 Deo credidit, et fide viuit, iustus inuenitur, et iā pridē i Abrahā fideli benedictus, et iustificatus ostēditur, sicut beatus Apostolus Paulus probat dicens: Credidit Abraham Deo, et deputatū est ei ad iustitiam. Cognoscitis ergo quia q ex fide sunt, hi sunt filij Abrahę. Prouidens autem scriptura qa ex fide iustificat gentes Deus, prę nunciauit Abrahę, quia benedicentur in illo omnes gentes. ℟. Accepit Jesus. 246. Lectio sexta.

Ut ergo in Genesi p Melchisedech sacerdotez benedictio circa Abraham posset rite celebrari, pcedit ante imago sacrificij, in pane et vino scilicet constituta. Quam rez perficiens et adimplens dominus, panem et calicē mistuz vino obtulit: et qui est plenitudo, veritatem prę figuratę imaginis adimpleuit. Sed et per Salomonē Spiritus sanctus typum dominici sacrificij ante prę monstrat immolatę hostię, et panis, et vini, sed et altaris, et apostolorum faciens mentionem, Sapientia, inquit, ędificauit sibi domum, et subdidit columnas septem. Mactauit suas hostias, miscuit in cratere vinum suum, et parauit mensam suam. Et misit seruos suos conuocans cum excelsa prędicatione ad craterez, dicens: Qui est insipiens, declinet ad me. Et egentibus sensu dixit: Uenite: edite de meis panibus, et bibite vinum, quod miscui vobis. ℟. Ego sum. 246.

De

De Hom. S. Aug. epi. L. vij.

NOn sicut manducauerunt patres vestri mãna, & mortui sunt. Quare mãducauerũt, & mortui sunt? Quia quod videbãt, credebant: qđ nõ uidebant nõ intelligebãt, ideo patres vestri, quia similes estis illorum. Nã quantum pertinet fratres mei, ad mortem istam visibilẽ, & corporalem, nunquid nos nõ morimur, qui manducamus panẽ de cęlo descendentem? Sic sunt mortui & illi, quemadmodum & nos sumus morituri: quantum attinet, vt dixi, ad mortẽ huius corporis visibilẽ, atq; carnalem.

℟. Qui mandu. 246. L. viij.

QUantum autem pertinet ad illam mortem, đ qua terret dñs quia mortui sũt patres istorum manducauit manna & Moyses, manducauit mã na & Aaron, manducauit manna & Phinees, manducauerũt ibi multi, qui dño placuerunt, & mortui non sunt. Quare? Quia visibilem cibũ spiritualiter intellexerunt, spiritualiter esurierunt, spiritualiter gustauerunt vt spiritualiter satiarẽtur. Nam & nos hodie accipimus visibilẽ cibum, sed aliud est sacramentum, aliud est virtus sacramenti. ℟. Misit me. 249. Lcõ. ix.

QUam multi de altari accipiunt, & moriuntur, et accipiendo moriũtur? vnde dicit Apostolus: Iudicium sibi manducat & bibit. Nonne bucella dominica venenum fuit Iudę? tamen accepit: & cum accepit, in eum inimicus intrauit, nõ quia malum accepit, sed quia bonũ male malus accepit. Videte ergo fratres, panem cęlestem spiritualem manducate, innocentiã ad altare apportate. Peccata, etsi sunt quotidiana, vel nõ sunt mortifera, antequam ad altare accedatis, attendite quod dicatis. Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Si dimittis, dimittetur tibi: securus accede, panis est, non venenum.

FERIA QVARTA

De libro primo Regum. Lc. j.

PErcussit aũt dñs de viris Bethsamitis eo, quod vidissent arcam domini: & percussit de populo septuaginta viros, & quinquaginta millia plebis. 6.ca. Luxitq; populus eo, quod dominus percussisset plebem plaga magna. Et dixerunt viri Bethsamitę, Quis poterit stare in conspectu dñi Dei sancti huius? & ad quem ascendet a nobis? Miseruntq; nuncios ad habitatores Cariathiarim dicentes. Reduxerunt Philisthym arcam domini, descendite, & reducite eam ad vos. Venerunt ergo viri Cariathiarim, & reduxerunt arcam domini, & intulerunt eam in domũ Aminadab in Gabaa: Eleazaru n

zarum aũt filiuz eius sanctifica uerunt: vt custodiret arcã dñi. ℟ Immolabit. 245. Lectõ ij.

Et factũ ẽ ex qua die mã sit arca dñi i Cariathia/ riz multiplicati sunt dies: erat quippe iã annus vicesim⁹: ⁊ re quieuit oĩs dom⁹ Jsrl̃ post do minũ. Ait aũt Samuel ad vni uersã domũ Jsrael dicẽs: Si i toto corde vr̃o reuertimini ad dñm, auferte deos alienos de medio vr̃i Baaliz, ⁊ Astaroth: ⁊ p̃parate corda vestra dño, ⁊ seruite ei soli, ⁊ eruet vos de manu Philisthijz. Abstulerunt ergo filij Jsrael Baalim, ⁊ A/ staroth, ⁊ seruierunt dño soli. ℟ Comedetis. 245. Lect. iij

Dixit aũt Samuel: Con/ gregate vniuersum Js/ rael in Masphat; vt orem pro vobis dominum. Et conuene/ runt in Masphath: hauserũtq; aquaz, ⁊ effuderunt in conspe/ ctu domini, ⁊ ieiunauerunt in die illa, atq; dixerunt ibi. Pec cauim⁹ domino. Judicauitqz Samuel filios Jsrael in Mas/ phat. Et audierũt Philisthijz, q̃ congregati essent filij Jsrael in Masphath: ⁊ ascenderunt Satrapę Philisthinorum ad Jsrael. Quod cũ audissent filij Jsrael, timuerunt a facie Phi listhinor: dixerũtq; ad Samue lem: Ne cesses pro nobis clama re ad dñm deuz nostrum, vt sal uet nos de manu Philisthino/ rum. ℣. Respexit Elias. 245.

Ex libro S. Ambrosii episcopi de sacramentis. Lectio iiij.

Auctor sacramentorum: q̃s est nisi dñs Jesus? d̃ cę lo ista sacramenta venerunt, cõ silium enim omne de cęlo est. Uere autem magnum est ⁊ di/ uinum miraculum, q̃ populo pluit Deus manna de cęlo: ⁊ non laborabat populus, ⁊ man ducabat. Tu forte dicis: Me⁹ panis est vsitatus. Sed panis iste, panis est ante verba sacra/ mẽtorũ: vbi accesserit cõsecra/ tio, de pane fit caro Chr̃i. Hoc igitur astruamus, quomodo po test, qui panis est, corpus esse Christi? Consecratione. Con/ secratio igitur quib⁹ verbis ẽ, ⁊ cuius sermonibus? Dñi Je/ su. Nã reliqua oĩa q̃ dñr, laus deo deferr̃: oratione petir̃ p̃ po pulo, pro regibus, pro cęteris: vbi venitur vt conficiatur vene rabile sacramentũ, iam nõ suis sermonib⁹ sacerdos: sed vtitur sermonibus Christi. ℟. Cęnã/ tibus. 245. Lectio quinta.

Ergo sermo Chr̃i hoc cõfi cit sacramentum. Quis sermo Chr̃i? Nempe is, quo fa cta sunt oĩa. Jussit dñs, ⁊ factũ est cęlũ. Jussit dñs ⁊ facta ẽ ter ra. Jussit dñs: ⁊ facta sunt ma/ ria. Jussit dñs, ⁊ oĩs creatura generata est. Uides ergo: quã operatorius sit sermo Chr̃i? Si ergo tãta vis est in sermone dñi Jesu, vt inciperent esse quę nõ erãt: quãto magis operatorius

est,

est, vt sint quę erát, ꝛ in aliud cōmutentur? Cęlum nō erat, mare nō erat, terra non erat. Sed audi dicentem: ipse dixit, ꝛ facta sunt, ipse mādauit, ꝛ creata sunt. Ergo tibi vt respōdeā, non erat corpus Christi ante consecrationem, sed post consecrationē dico tibi quod iaʒ corpus est Chri. Ipse dixit, ꝛ factū est: ipse mandauit, ꝛ creatū est. ℟. Accepit. 246. Lectio vj.

Iam redi mecū ad propositionē meam, Magnum quidem ꝛ venerabile, quod manna Judęis pluit e cęlo: sed intellige: quod est amplius? Māna de cęlo, an corpus Christi? Corpus Christi vtique, qui auctor est cęli. Deinde manna qui manducauit mortuus est: q manducauerit hoc corpus fiet ei remissio peccatorum, ꝛ non morietur in ęternum. Ergo nō ociose tu dicis, Amen, iam in spiritu confitens, quod accipias corpus Christi. Dicit tibi sacerdos: Corpus Christi: ꝛ tu dicis: Amen: Hoc est, verum: quod confitetur lingua, teneat affectus. ℟. Ego sū. 249.

Homilia s. Hilarij epi. Lec. vij.

Non est humano, aut secūli sēsu in Dei rebus loquēdū: quę scripta sunt legamus: ꝛ quę legerimus intelligamus, ꝛ tūc perfecte fidei officio fungemur. De naturali eniʒ in nobis Christi vnitate quę dicimus, nisi ab eo discimus, stulte atq; imple dicimus. Ipse enim ait: Caro mea vere est esca, ꝛ sanguis meus vere est potus. Qui edit carnē meam, ꝛ bibit sāguinē meum, in me manet ꝛ ego in eo. De veritate carnis, ꝛ sāguinis, nō relictus est ambigēdi locus. ℟. Qui mād. 246. L. viij.

Nunc eniʒ ꝛ ipsius domini professione, ꝛ fide nostra vere caro est, vere ꝛ sanguis est. Et hęc accepta atq; hausta id efficiunt, vt ꝛ nos in Christo, ꝛ Christus in nobis sit. An ne hoc veritas non est? contingat plane his verū non esse, qui Christum Jesum verum esse Deum negant. Est ergo in nobis ipse per carnem, ꝛ sumus in eo, dū hoc, quod nos sumus, in Deo est. Quod autem in eo per sacramentum communicatę carnis, ꝛ sanguinis simus; ipse testatur dicens: Et hic mūdus iam me non videt, vos autem me videbitis: quoniam ego viuo, ꝛ vos viuetis: quoniā ego i patre meo, ꝛ vos in me, ꝛ ego in vobis. ℟. Misit. 249. Lc. ix.

Quod autem in nobis naturalis hęc vnitas sit, ipse ita testatus est: Qui edit carnē meam, ꝛ bibit sanguineʒ meū, in me manet, ꝛ ego in eo. Non enim quis in eo erit, nisi in quo ipse fuerit, eius tantuʒ in se assūptam habens carneʒ, qui suam sumpserit. Perfecte autem huius vnitatis sacramentum superius iam docuerat dicens. Sicut

cut me misit viuēs pater, ⁊ ego viuo propter patrē: ⁊ qui manducat meam carnem, ⁊ ipse uiuet propter me. Uiuet ergo per patrem: ⁊ quomodo per patrē viuit, eodem modo nos per carnem eius viuemus.

FERIA QVINTA

In octa. Corporis Chri. dupl. Lcōnes .i. noc. legunt̄ ð epla bti Pauli apli ad Corinth. vt in die festi. Conuenientibus. 245

Sermo beati Cirilli episcopi Jerosolymitani. Lcō quarta.

Ipsa beati Pauli doctrina abunde sufficere videtur, vt certā vobis ð diuinis mysterijs fidē faciat quibus digni redditi cōcorporei, ut ita dicam, ⁊ consanguinei Christi facti estis. Ipse eñ modo clamabat, ꝙ i nocte qua tradebatur dñs nr̄ Jesus Christus, accipiens panem, ⁊ gratias agens, fregit ⁊ dedit discipulis suis, dicens. Accipite, ⁊ manducate: hoc est corpᵘ meū. Et accipiens calicem, ⁊ gratias agens, dixit: Accipite, ⁊ bibite: hic est sanguis meus. Cum igit̄ ipse de pane ꝓnūciauerit ac dixerit, hoc est corpus meum: quis audebit deinceps ambigere? Et cū idem ipse tā asseueranter dixerit. Hic est sanguis meus: quis vnquam dubitauerit vt dicat, non esse eius sanguinem? ℟. Cenantibus. 245. Lcō quinta.

Aquam olim in vinum conuertit in Chana Galileę: quod habet quandam cū sanguine propinquitatem: ⁊ eū parum dignum existimabimus cui credamus quod vinum in sanguinem transmutarit? Ad eas nuptias quibus corpora copulantur: vocatus pręter opinionem omnium hoc fecit miraculum: ⁊ non multo magis sic eum corpus ⁊ sanguinem suum fruenda nobis donasse persuasum firmiter habebimus, ut ea cum omni certitudine tanꝗ corpus ipsius ⁊ sanguinem sumamus? Nam in specie panis dat nobis corpus, ⁊ in specie vini dat nobis sanguinem: vt, cū sumpseris, gustes corpus ⁊ sanguinem Christi, factus eiusdē corporis, ⁊ sanguinis particeps. Sic enim efficimur Christiferi, hoc est Christum in corporibus nostris ferentes, cum corpus eius ⁊ sanguinem in membra nostra recipimus: sic secundum beatum Petrum diuinę naturę consortes reddimur. ℟. Accepit. 246. Lectio sexta.

Olim cū Judęis Christus disserens, Nisi manducaueritis, inquit, carnem meā, ⁊ biberitis meum sanguinē, non habebitis vitam in vobis. Cū autem illi, quę dicta fuerāt nō spiritualiter accepissent, offēsi abierunt retro. Putabant enī quod eos ad manducandas carnes hortaretur. Erant ⁊ in vete

vi testamento panes propositio nis. Uerum illi cũ fuerint vete ris testamenti, finem iaȝ accepe runt: in nouo vero testaméto pa nis est celestis, ꝛ calix salutaris qui ꝛ animá ꝛ corpus sanctifi cant. Quáobrem nõ sic hec at tendas velim, tanquam sint nu dus ꝛ simplex panis, nudũ ꝛ sim plex uinum: corpus enim sunt ꝛ sanguis Christi. Nam etiam si sensus illud tibi renũciat, fides tamen te cõfirmet. Ne iudices rem ex gustu: sed citra vllaȝ du bitationem fides certũ reddat: ꝙ sis dignus factus, qui corpo ris ꝛ sanguinis Christi parti ceps fieres. ℟. Ego sum. 246.

Homilia sancti Cirilli Episco pi Alexandrini. Lectio vij.

Qui mãducat, inquit, car nem meaȝ, ꝛ bibit sangui nem meum, in me manet, ꝛ ego in illo. Sicuti eniȝ siquis lique factę cerę aliam cerã infuderit alteram cum altera per totum commisceat necesse est: sic qui carnem ꝛ sanguinem dñi reci pit, cum ipso ita coniungitur, vt Christus in ipso, ꝛ ipse in Christo inueniatur. Simile quodammodo apud Matthe um comperies. Simile est, in quit, regnum celorum fermen to: quod acceptum abscondit mulier in farinę satis tribus. Sicut parum (vt Paulus ait) fermenti totã massaȝ fermẽtat, sic paruula benedictio totũ ho minẽ in seipsam attrahit, ꝛ sua gratia replet: ꝛ hoc modo i no bis Christus manet, ꝛ nos in Christo. ℟. Qui manducat meam carnem. 246. Lect. viij.

Nos vero, si vitam eternã cõsequi volumus, si largi torem immortalitatis habere in nobis desideramus: ad reci piendum benedictionem liben ter concurramus: caueamusq; ne loco laquei damnosam reli gionem diabolus nobis preten dat. Recte (inquit) dicis. Scri ptum tamen esse nõ ignoram⁹: Judicium sibi comedere atque bibere illum qui de pane come dit, ꝛ de calice bibit indigne. Ego igitur probo meipsum, et indignuȝ inuenio. Quando igi tur, quicunq; tu es qui ista di cis, dignus eris? quando Chri sto te ipsuȝ offeres? Naȝ si pec cando indignus es, et peccare non desinis, (quis enim delicta intelligit? secundum Psalmi stam) expers omnino eris viui ficę huius sanctificationis. ℟. Misit me. 246. Lectio ix.

Quare pias, queso, cogita tiones suscipias, studiose sancteq; uiuas, ꝛ benedictionẽ particepes: quę (mihi crede) non mortem solum, ueruȝ etiã morbos omnes depellit. Sedat eniȝ, cuȝ in nobis manet Chri stus, seuientem membrorũȝ no strorũȝ legeȝ: pietateȝ corrobo rat: perturbationes animi ex tinguit, egrotos curat: collisos redintegrat: ꝛ sicut pastor bon⁹

qui animam suam pro ouibus posuit:ab omni nos erigit casu

FERIA SEXTA.

His pactis oct. videndū ē, si qd semiduplex festū relictū fuerit ꝛ de eo fiat. Et in sabbathis si nō impediuntur nouem lectionibus, vel vigilijs,fiat de btā Maria. De libro primo Regum. Le.j.

ca.8. Congregati ergo vniuersi maiores natu Isrl: venerūt ad Samuelē i Ramatha,dixeruntq̄ ei:Ecce tu senuisti, ꝛ filij tui non ambulāt i vijs tuis:cōstitue nobis regē vt iudicet nos:sicut ꝛ vniuerse habēt nationes.Displicuitq̄ sermo i oculis Samuelis,eo q dixisset, Da nobis regē vt iudicet nos. Et orauit Samuel ad dn̄m. ℟. Percussit. fol. 257.

℟ ij. noc. Dilige sequētis. l.ij.

Dixit aūt dn̄s ad Samuelē:Audi vocē populi, in oībus que loquuntur tibi: non eniȝ te abiecerūt:sed me,ne regnē super eos. Iuxta oīa opa sua:que fecerūt a die, qua eduxi eos d̄ Aegypto vsq3 ad dieȝ hāc:sicut d̄reliquerūt me,ꝛ seruierūt dijs alienis, sic faciūt ēt tibi.Nūc ergo vocē eorū audi, verūtam̄ cōtestare eos, ꝛ p̄dic eis ius regis,q regnaturꝰ ē sup eos. ℟. Mōtes Gel. 258. L.iij.

Dixit itaq̄ Samuel omnia verba domini ad populum,qui petierat a se regē:ꝛ ait:Hoc erit ius regis, qui imperaturus est vobis.Filios vestros tollet,ꝛ ponet in curribus suis: facietq̄ sibi equites,ꝛ precursores quadrigarum suarum,ꝛ cōstituet sibi tribunos,ꝛ centuriones,ꝛ aratores agrorū suorū: ꝛ messores segetuȝ,ꝛ fabros armorū,ꝛ curruū suoruȝ. Filias quoq3 vestras faciet sibi vnguētarias,ꝛ focarias,ꝛ panificas, agros quoq3 vestros, ꝛ vineas. ꝛ oliueta optima tollet,ꝛ dabit seruis suis. ℟. Ego te tuli.258

SABBATHO.

De libro primo Regum. Le.j.

Et erat vir de Beniamin nomine Cis,filius Abiel ca.9. filij Seor,filij Bechorath, filij Aphia,filij viri Iemini,fortis robore.Et erat ei filius vocabulo Saul electus,ꝛ bonus: ꝛ nō erat vir de filijs Israel melior illo:ab humero, ꝛ sursum eminebat super omnem populum. Perierant autem asine Cis patris Saul: ꝛ dixit Cis ad Saul filium suum. Tolle tecum vnum de pueris, ꝛ consurgens vade,ꝛ quere asinas. Qui cum transissent per montem Ephraim,ꝛ per terram Salisa,ꝛ non inuenissēt,transierūt ēt per terram Salim:ꝛ non erāt, sed ꝛ p terrā Iemini:ꝛ minime repperūt. ℟. Peccaui. 258. Le.ij.

Cum aūt venissent i terrā Suph, dixit saul ad puerum,qui erat cuȝ eo,Veni ꝛ reuertamur:ne forte dimiserit pater

ter meus asinas, & sollicitus sit pro nobis. Qui ait ei: Ecce vir Dei est in ciuitate hac, vir nobilis: oē quod loquitur, sine ambiguitate venit. Nūc ergo eamus illuc, si forte indicet nobis de via nostra propter quā venimus. Dixitq; Saul ad puerum suū: Ecce ibimus: quid feremus ad virū dei? Panis defecit in sitarcys nostris, & sportulā nō habemus, vt demus homini Dei, nec quicquam aliud. Rursuz puer respōdit Sauli, & ait: Ecce inuenta est in manu mea quarta pars stateris argenti: demus homini Dei, vt indicet nobis viam nostram. ℟. Exaudisti 258. Lec. iij.

Et ascenderūt in ciuitatē. Cūq; illi ambularēt i medio vrbis, apparuit Samuel egrediens obuiam eis, vt ascenderet in excelsum: Dñs autem reuelauerat auriculā Samuelis ante vnam diem quam veniret Saul, dicens: Hac ipsa hora quę nunc est, cras mittam virum ad te de terra Beniamin, & vnges eū ducem super pplm meum Israel, & saluabit populum meum de manu Philisthiorum: quia respexit populum meum: venit enim clamor eorum ad me. Cumque aspexisset Samuel Saulem, dominus dixit ei: Ecce vir quem dixeram tibi, iste dominabitur populo meo. ℟. Audi domine. 258.

Sabbatho. Ad Mag. Antiph. Cognouerunt omnes a Dan vsque Bersabee, quod fidelis Samuel prophe ta esset domini.

DOMINICA III. post Pentecosten.

Oro. Protector in te sper. 344. Ad Mat. Inuit. Adoremus dominū, Qui fecit nos. Hym. Nocte surgē. 2. An. Seruite dño. cū rel. Añis. & psal. & ℣. vt i psal. De libro primo Regum Lec. j.

Ascendit aūt Saul ad Samuelē in medio portę, & ait, Indica, oro, mihi: vbi ē domus Videntis? Et respondit Samuel Sauli dicens: Ego suz videns: Ascēde ante me in excelsum: vt comedatis mecuz hodie: & dimittam te mane, & omnia quę sunt in corde tuo, indicabo tibi. Et de asinis quas nudius tertius perdidisti, ne sollicitus sis, quia inuentę sunt. Et cuius erunt optima quęque Israel? nonne tibi, & omni domui patris tui? Respondens autem Saul ait: Nunquid nō filius Iemini ego sum de minima tribu Israel, & cognatio mea nouissima inter oēs familias de tribu Beniamin? quare ergo locutus es mihi sermonē istū? ℟. Preparate corda vestra domino, & seruite illi soli: Et liberabit vos de manibus inimicorū vestrorū. ℣. Cōuertimini ad eū in toto corde vestro: & auferte deos alienos de medio vestri. Et. Lectio ij.

Assumens itaque Samuel Saulem, et puerum eius introduxit eos i tricliniū, et dedit eis locū in capite eorū, qui fuerāt inuitati: erāt enim quasi triginta viri. Dixitque Samuel coco: Da partē, quā dedi tibi, et pręcepi, vt reponeres seorsum apud te. Leuauit autē coc⁹ armū, et posuit ante saul. Dixitque Samuel. Ecce quod remansit, pone ante te, et comede, quia de industria seruatū est tibi: quando populū vocaui. Et comedit Saul cū Samuele in die illa. Et descenderunt de excelso in oppidum, et locutus est cū Saule in solario. Strauitque Saul i solario, et dormiuit. ℟. Deus omniū exauditor est: ipse misit angelum suum, et tulit me de ouibus patris mei. Et vnxit me vnctione misericordię suę. ℣. Dominus qui eripuit me d̄ ore leonis, et de manu bestię liberauit me. Et.

Lectio tertia.

Cumque mane surrexissent et iam elucesceret: vocauit Samuel Saulem in solario, dicēs: Surge, vt dimittā te. Et surrexit Saul: egressique sunt ambo, ipse videlicet, et Samuel. Cumque descenderent i extrema parte ciuitatis, Samuel dixit ad Saul: Dic puero, vt antecedat nos, et trāseat: tu aūt subsiste paulisper, vt indicē tibi verbū dn̄i. Tulit aūt Samuel lenticulā olei, et effudit sup caput ei⁹, et deosculatus est eū: et ait: Ecce vnxit te dn̄s super hereditatem suam in principem, et liberabis populum suum de manibus inimicorū eius, qui in circuitu ei⁹ sunt. ℟. Dominus qui eripuit me de ore leonis, et de manu bestię liberauit me. Ipse me eripiet de manib⁹ inimicorū meorum. ℣. Misit Deus misericordiam suam, et veritatem suā: animam meā eripuit de medio catulorū leonum. Ipse. Glo. Ipse.

De expositione sancti Gregorii pape. in libros Regū. L. iiij.

Tulit autē Samuel lenticulam olei, et effudit sup caput eius. Hoc profecto hac vnctione exprimitur, qd̄ in sancta ecclesia nunc etiam materialiter exhibetur: quia qui in culmine ponitur, sacramenta suscipit vnctionis. Quia vero ipsa vnctio sacramentum est, is qui promouetur, bene foris vngitur, si intus virtute sacramēti roboretur. Ipsas ergo olei virtutes prius videamus attētius: Oleum quippe liquoribus aliis superfertur: oleum ignem fouet: oleum vulnera curare consueuit. Per illud ergo misericordię bonum significat, quia scriptum est de dn̄o: Miserationes eius super oīa opera eius. Q: ignē fouet, pdicationis gr̄am dsignat, quę electorū mētes illuminat. ℟. Percussit Saul mille et Dauid decem millia: Quia man⁹ dn̄i erat cū illo: percussit Philisthęum, et abstulit opprobrium

briū ex Israel. ℟. Nōne iste est Dauid, de quo canebāt i choro dicētes: Saul percussit mille, & Dauid decē millia? Q. ℟. v.

Uia vero vulnera p oleū curātur, hoc profecto insinuat, quod detergenda sunt vulnera peccatorum. Ungatur ergo caput regis, q: spirituali gratia mens est replēda doctoris. Habeat in vnctione sua oleum, habeat misericordiā abūdantem, quę sibi virtutibus alijs pręferatur. Habeat oleum, vt dum ardorem sancti spūs i se nutrit, lucere vehementer alijs per verbum possit. Habeat nihilominus oleum medicinę, vt sapienter disponat, qualiter peccatorum fetores tergat, & ęgras mentes saluti restituat.

℟. vi. Montes Gelboe, nec ros, nec pluuia veniant super vos: Ubi ceciderunt fortes Israel. ℣. Oēs montes qui estis i circuitu ei⁹, visitet dñs: a Gelboe autem transeat. Ubi. Lc. vi.

Sed lēticula Saul vngit, nō p pugnāda doctrina, sed ad exprimenda futura. Lenticula qdē paruū est vas. Quid ergo est q lenticula olei Saul vngit, nisi quia in fine reprobatur? Nam quia obedire deo postea noluit, a Samuele audiuit Q: proiecisti sermonē dñi: proiecit te dñs, ne sis rex. Uelut. n. lenticula, olei parū habuit, qui spiritualē gratiā proyciēd⁹ accepit. Quod in rectorib⁹ quoq; sanctę Ecclesię cōueniēter accipitur. Plerunq; enim culmē plationis accipiūt, qui i charitate dei, & proximi pfecti nō sūt.

℟. Ego te tuli de domo patris tui, dicit dñs, & posui te pascere gregē populi mei. Et fui tecū in oībus quicūq; ambulasti: firmās regnum tuū in ęternū. ℣. Feciq; tibi nomē grāde iuxta nomē magnorum qui sunt i terra: & requiem dedi tibi ab omnibus inimicis tu s. Et fui.

vij. ℟. Peccaui sup numerum arenę maris, & multiplicata sūt peccata mea: & non sum dignus videre altitudinem cęli p multitudine iniquitatis meę, quoniam irritaui iram tuā: Et malum coram te feci. ℣. Quoniā iniquitatē meā ego cognosco, & delictū meū ptra me est semp, q: tibi soli peccaui. Et. viij. ℟.

Duo Seraphī clamabāt alter ad alterū, Sāctus, Sanctus, Sanctus, Dñs deus Sabaoth, Plena est oīs terra gloria eius. ℣. Tres sunt q testimoniū dant in cęlo, Pater, Uerbū, & Spūs sanctus, Et hi tres vnū sunt Sctūs. Glo. Ple.

Hoc ℟. dicitur octauo loco in officio tantū vsq; ad Aduen. Feria autem iiij. & Sabb. vsq; ad primam Dñicam Augusti, qñ pa sumēda sunt ex iij. noct. dñicę, eius loco di ij. ℟. secundę ferię, & iij. loco iij. eiusdem fer.

¶ Lectiones iij. noc. de Dom. dominicę tertię post Pent. hīr

inferius circa finem huius par- tis de tpe in ordine aliarum do minicarum vsq ad Aduentū.

FERIA SECVNDA.

De libro primo Regum. Lec. j.

ET cōuocauit Samuel po pulum ad dñm in Masphat, et ait ad filios Israel. Hec dicit dominus deus Isrl: Ego eduxi Israel de Aegypto, et erui vos de manu Aegyptiorum, et de manu omniū regū, qui affligebant vos. Vos aūt hodie proiecistis Deum vestrum, qui solus saluauit vos de vniuersis malis, et tribulationibus vestris et dixistis: Nequaquam, sed regem constitue super nos. Nunc ergo state coram domino p tribus vestras, et familias. ℟. Recordare domine testamēti tui: et dic angelo percutiēti: cesset iam manus tua: Ut non desoletur terra, et ne perdas oēm animam viuam. ℣. Ego sum, q peccaui, ego qui iniq egi: isti qui oues sunt, qd fecerūt? auertatur obsecro furor tuus domine a populo tuo. Ut. Lec. ij.

ET applicuit Samuel omnes tribus Israel, et cecidit sors super tribū Beniamin. Et applicuit tribū Beniamin, et cognationes eius, et cecidit super cognationē Metri, et peruenit vsq ad Saul filium Cis. Quesierūt ergo eū, et nō est inuentus, et consuluerunt post hec dominum, vtrum nam venturus esset illuc. respondit que dominus: Ecce absconditus est domi. Cucurrerunt itaq et tulerunt eum inde, stetitq in medio populi, et altior fuit i vniuerso populo ab humero et sursū. Et ait Samuel ad omnē populum. Certe videtis quem elegit dñs: quoniam non sit similis illi in omni populo. Et clamauit omnis populus, et ait. Uiuat rex. ℟. Exaudisti domine orationem serui tui, vt edificarem templum nomini tuo. Benedic, et sanctifica domum istam in sempiternum Deus Israel. ℣. Domine qui custodis pactum cum seruis tuis, qui ambulant coram te in toto corde suo. Benedic.

Lectio tertia.

LOcutus est aūt Samuel ad populum legē regni, et scripsit in libro, et reposuit coram dño: et dimisit Samuel omnem populum, singulos in domum suā. Sed et Saul abijt in domum suā in Gabaa, et abijt cum eo pars exercitus quorum tetigerat deus corda. Filij vero Belial dixerunt: Saluare nos poterit iste? Et despexerunt eū, et non attulerunt ei munera. Ille vero dissimulabat se audire. ℟. Audi domine hymnum, et orationē quā seruus tuus orat coram te hodie: vt sint oculi tui aperti, et aures tue intente, Super domum istā die ac nocte. ℣. Respice domine de sanctuario tuo, et de excelso celorū habitaculo. Super domum.

Feria

FERIA TERTIA.

De libro primo Regum. Lec. j.

c.12. Dixit autem Samuel ad vniuersum Israel. Ecce audiui vocẽ vestrã iuxta omnia que locuti estis ad me, et constitui super vos regem. Et nũc rex graditur ante vos, ego autem senui, et incanui: porro filij mei vobiscum sunt: itaque conuersatus coram vobis ab adolescentia mea, vsque ad hanc diẽ ecce presto sum. Loquimini de me coram domino, et coram Christo eius, vtrum bouem cuiusquam tulerim, aut asinum: si quẽpiã calumniatus sum, si oppressi aliquem, si de manu cuiusquam munus accepi: et contemnam illud hodie, restituamque vobis. Et dixerunt: Non es calũniatus nos, neque oppressisti, neque tulisti de manu alicuius quippiã. Dixitque ad eos: Testis est dñs aduersum vos, et testis Christus eius in die hac, quia non inueneritis in manu mea quippiã. Et dixerunt, Testis. ℟. Domine si conuersus fuerit populus tuus, et orauerit ad sanctuariũ tuum: Tu exaudies de celo domine: et libera eos de manibus inimicorum suorum. ℣. Si peccauerit in te populus tuus, et conuersus egerit penitentiam, veniensque orauerit in isto loco. Lectio ij.

Et ait Samuel ad pplm: dñs qui fecit Moysen, et Aaron, et eduxit patres nostros de terra Aegypti, adest. Nunc ergo state, et iudicio contendam aduersus vos coram domino de omnibus misericordijs domini, quas fecit vobiscũ et cum patribus vestris: quomodo Jacob ingressus est in Aegyptũ, et clamauerunt patres vestri ad dominum: et misit dominus Moysen et Aaron, et eduxit patres vestros de Aegypto, et collocauit eos in loco hoc. Qui obliti sũt domini Dei sui, et tradidit eos in manus Sisare magistri militie Asor, et in manu Philisthiorum, et in manu regis Moab, et pugnauerunt aduersus eos. ℟. Factum est dum tolleret dominus Eliam per turbinem in celum, Eliseus clamabat dicens: Pater mi, pater mi, currus Israel, et auriga eius. ℣. Cumque pergerent et incedentes sermocinarentur, ecce currus igneus, et equi ignei diuiserunt vtrunque, et ascendit Elias per turbinẽ in celũ. Eliseus. Lec. iij.

Postea autem clamauerũt ad dñm, et dixerunt: Peccauimus: quia dereliquimus dominũ, et seruiuimus Baalim, et Astaroth, nũc ergo erue nos de manu inimicorum nostrorum, et seruiemus tibi. Et misit dñs Jerobaal, et Badan, et Sãson, et Barac, et Jephtẽ, et Samuel, et eruit vos de manu inimicorũ vestrorũ per circuitũ, et habitastis confidenter. Videntes autem quod Naas rex filiorum Ammon, venisset aduersum vos, di

tistis mihi: Nequaquã, sed rex imperabit nobis cum domin⁹ Deus vester regnaret in vobis. Nunc ergo presto est rex vester, quem elegistis, ꝛ petijstis. Ecce dedit vobis dñs regẽ. Si timuerities dñm, ꝛ seruieritis ei, ꝛ audieritis vocez eius, ꝛ nõ exasperaueritis os dñi: eritis ꝛ vos, ꝛ rex qui imperat vobis sequẽtes dñm deum vestruz. ℟. Percussit. 257. vt in ij. noct. Dñicę. ꝑria ppria ij. ꝛ iij. fer. hui⁹ hebdo. dñr in oĩbus ij. ꝛ iij. ferijs vsque ad primã dñicaz Augusti.

FERIA QVARTA.

De libro primo Regum. Le. j.

aiij. Filius vni⁹ anni erat Saul cuz regnare cępisset, duobus autem annis regnauit sup Israel. Et elegit sibi Saul tria millia de Israel, ꝛ erant cum saul duo millia in Machmas, ꝛ in monte Bethel, mille autẽ cum Jonatha in Gabaa Beniamin: porro cęterum populũ remisit vnumquemq; in tabernacula sua. Et percussit Jonathas stationem Philisthinoꝝ, quę erat in Gabaa. Quod cuz audissent Philistyz, Saul cecinit buccina i omni terra dicẽs: Audiant Hebręi. Et vniuersus Israel audiuit huiusmodi famam. Percussit Saul stationẽ Philisthinorũ: ꝛ erexit se Israel aduersus Philisthijm. Clamauit ergo populus post Saul in Galgala. ℟. Peccaui. 258. vt in tertio nocturno Dñicę.

Lectio secunda.

Et Philisthijm congregati sunt ad preliandum cõtra Israel triginta millia curruũ, ꝛ sex millia equitũ, ꝛ reliquũ vulgus, sicut arena q̃ ẽ i litore maris plurima. Et ascẽdẽtes castrametati sunt in Machmas ad orientẽ Bethauẽ. Qd cũ vidissent viri Israel se in arcto positos, (afflictus eniz erat populus) abscõderũt se in speluncis, ꝛ in abditis, i petris quoque, ꝛ in antris, ꝛ in cisternis. Hebręi aũt transierunt Jordanem in terraz Gad ꝛ Galaad. Cũq; adhuc esset saul in Galgala, vniuersus ppls perterritus est, qui sequebatur eũ, ꝛ expectauit septẽ diebus iuxta placituz samuelis, ꝛ nõ venit Samuel in Galgala, dilapsusq; est ppls ab eo. ℟. Exaudisti. 258. vt in secunda feria. Lectio iij.

Ait ergo Saul: Afferte mihi holocaustũ, ꝛ pacifica. Et obtulit holocaustũ. Cumq; complesset offerens holocaustũ ecce Samuel veniebat, ꝛ egressus est Saul obuiaz ei, vt salutaret eum. Locutusque est ad eum Samuel: Quid fecisti? Respondit Saul: Quia vidi q̃ populus dilaberetur a me, ꝛ tu non veneras iuxta placitos dies, porro Philisthijm congregati fuerunt in Machmas, dixi: Nunc descendent Philisthijz ad me in Galgala, ꝛ faciem domini nõ placaui: ne cessita

cessitate compulsus obtuli holocaustum dño. Dixitq Samuel ad Saul. Stulte egisti, nec custodisti mãdata dñi dei tui, q̃ precepit tibi. Quod si non fecisses, iaz nunc preparasset dñs regnum tuum super Israel i sempiternum, sed nequaquã regnũ tuum vltra cõsurget. Quesiuit dñs sibi virum iuxta cor suum: & precepit ei dominus, vt esset dux super populum suum, eo q̃ non seruaueris que precepit dominus. ℟. Audi domine. 258.

FERIA QVINTA.

C.14. De libro primo Regum. Lec. j.

Dixit autez Jonathas ad adolescentem armigeruz suum. Ueni transeamus ad stationem incircunciso rum horũ, si forte faciat dñs pro nobis: q2 non est domino difficile saluare vel in multis, vel in paucis. Dixitq ei armiger su⁹. Fac omnia que placent animo tuo, & perge quo cupis, & ero tecum vbicunq volueris. Et ait Jonathas: Ecce nos transimus ad viros istos: cũq apparuerimus eis, si taliter locuti fuerint ad nos: Manete donec veniamus ad vos: stemus in loco nostro, nec ascendamus ad eos. Si autez dixerint: Ascendite ad nos ascendamus: quia tradidit eos dominus in manib⁹ nostris, & hoc erit nobis signum. Apparuit, igitur vterq stationi Philisthino rum, dixeruntq Philisthijm: En hebrei egrediuntur de cauernis, in quib⁹ abscõditi fuerant. ℟. Preparate. 257.

℟. j. noctur. dominice. Lec. ij.

Et locuti sunt viri de statione ad Jonatham, & ad armigerum eius, dixeruntq. Ascendite ad nos, & ostendem⁹ vobis rem. Et ait Jonathas ad armigerum suum. Ascendam⁹, sequere me: tradidit enim dñs eos in manus Israel. Ascendit autem Jonathas, manibus, & pedibus reptans, & armiger ei⁹ post eũ. Itaq alij cadebãt ante Jonatham, alios armiger eius interficiebat, sequẽs eum. Et facta est plaga prima, qua percussit Jonathas, & armiger ei⁹, quasi viginti viro rum, in media parte iugeris, quã par bouz in die arare consueuit. Et factum est miraculum in castris, & per agros. Sed & omnis populus stationis eorũ, qui ierant ad predandum, obstupuit: & cõturbata sunt castra, & accidit quasi miraculum a Deo. ℟. Deus omnium. 257. Lectio tertia.

Et respexerũt speculatores Saul, qui erãt in Gabaa Beniamin, & ecce multitudo p̃strata, & huc illucq diffugiens. Et ait Saul populo, q erat cuz eo: Requirite & videte qs abierit ex nobis. Cũq requisissent, repertum est non adesse Jonatham, & armigeruz eius. Et ait Saul ad Achiam: Applica arca dñi. Erat eniz ibi arca dei in die illa cuz filijs Israel. Cumq

loqueretur Saul ad sacerdotē, tumultus magnꝰ exortus est in castris Philisthinorum, cresce batq; paulatim, & clarius resona bat. Et ait Saul ad sacerdotē: Contrahe manū tuā. Concla mauit ergo Saul, et oīs popu lus, qui erat cum eo: & venerūt vsq; ad locum certaminis: & ec ce versus fuerat gladius vniuſ cuiusq; ad proximū suū, & cędes magna nimis. ℟. Dñs q. 257.

FERIA SEXTA.

De libro primo Regum. Lect. i.

c. 15. Et dixit Samuel ad Saul: Me misit dñs, vt vn gerem te in regem super popu lum eius Israel: nunc ergo au di vocem domini. Hęc dicit do minus exercituum. Recensui quęcunq; fecit Amalec Israel, quomodo restitit ei in via cum ascenderet de Aegypto. Nunc ergo vade, et percute Amalec, & demolire vniuersa eius: non parcas ei, & non concupiscas ex rebus ipsius aliquid: sed inter fice a viro vsq; ad mulierem, et paruulum, atq; lactentem, bo uem et ouem, camelum et asi num. ℟. Percussit. 257.

Prī ij. noct. Dominicę. Lc. ii.

Precepit itaq; Saul popu lo, & recēsuit eos quasi a gnos, ducenta millia peditum & decem millia virorum Iuda. Cumq; venisset Saul vsq; ad ciuitatem Amalec, tetendit insi dias in torrente. Dixitq; Saul Cinęo: Abite, recedite, atq; de scedite ab Amalec: ne forte in uoluam te cum eo. Tu enim feci sti misericordiam cum omnibus filijs Israel, cum ascenderēt d Aegypto. Et recessit Cinęus de medio Amalec. Percussitque Saul Amalec ab Euila donec venias ad Sur, quę ē e regiōe Aegypti: & apprehendit Agag regem Amalec uiuū: omne au tē vulgꝰ interfecit i ore gladij. ℟. Mōtes Gelboe. 258. Lc. iii.

Et pepercit Saul, & popu lus Agag, et optimis gre gibus ouium, et armentorū, & vestibus, et arietibus, et vniuer sis quę pulchra erant: nec volue runt disperdere ea. Quicquid vero vile fuit, et reprobum, hoc demoliti sunt. Factum autem est verbum domini ad Samu el, dicens: Penitet me, q con stituerim Saul regem: quia de reliquit me, et verba mea ope re non impleuit. Contristatus que est Samuel, & clamauit ad dñm tota nocte. ℟. Ego te. 258

SABBATHO.

De libro primo Regum. Lc. i.

Dixitq; dñs ad Samuelem: Usquequo tu luges saul, cum ego proiecerim eum ne re gnet sup Israel? Imple cornu tuum oleo, et veni, vt mittam te ad Isai Bethlehemiten: p uidi enim in filijs eius mihi re gem. Et ait Samuel: Quomo do vadam? Audiet enim Saul, & interficiet me Et ait dominꝰ: Uitulū d armento tolles i ma nu tua,

nu tua, et dices: Ad immolãdũ dño veni. Et vocabis Isai ad victimã, et ego ostendam tibi, qd facias: et vnges quẽcunqȝ monstrauero tibi. R. Peccaui. 258 Añ de feria psalmi sumunt ex iij. noc. vt ibi dr in rub. Lec. ij.

Fecit ergo Samuel sicut locutus est ei dominus. Veniqȝ in Bethlehez, et admirati sunt seniores ciuitatis occurrentes ei, dixeruntqȝ: Pacificus ne est ingressus tuus? Et ait: Pacificus. Ad immolandũ domino veni: sãctificamini, et venite mecum, vt immolez. Sãctificauit ergo Isai, et filios ei9, et vocauit eos ad sacrificium. Cumqȝ ingressi essent, vidit Eliab, et ait: Num corem dño ẽ Christus eius? et dixit domin9 ad Samuelem: Ne respicias vultum eius, neque altitudinẽ staturę eius: quoniaz abieci eũ, nec iuxta intuitum hominis ego iudico. Homo enim videt ea quę parent. Deus autem intuetur cor. R. Exaudisti domine. 258. Lectio iij.

Et vocauit Isai Abinadab et adduxit eum coraz Samuele: qui dixit: Nec hũc elegit dñs. Adduxit aũt Isai Sãma, de quo ait: Etiam hunc nõ elegit dominus. Adduxit autem Isai septem filios suos corã Samuele: et ait Samuel ad Isai: Nõ elegit dominus ex istis. Dixitque Samuel ad Isai. Nunquid iam cõpleti sunt filij? Qui respondit: Adhuc reliquus est paruulus, et pascit oues. Et ait Samuel ad Isai: Mitte, et adduc eũ. R. Audi dñe. fol. 258. Ad Magnificat. Antiphona. Preualuit Dauid ĩ Philisthcũ in funda et lapide, in noĩe dñi.

DOMINICA IIII. post Pentecosten.

De libro primo Regum. Le. j.

Congregãtes aũt Philisthym agmina sua ĩ pliũ, cõuenerũt ĩ Socho Judę: et castrametati sunt c. 17 inter Socho et Azecha, in finibus Dommim. Porro Saul et filij Israel cõgregati venerunt in vallem Terebinthi, et direxerunt aciem ad pugnandũ contra Philisthym, et Philisthym stabant super montem ex parte hac, et Israel stabat supra montem ex altera parte, vallisqȝ erat inter eos. Et egressus ẽ vir spurius de castris Philisthino rũ nomine Goliath, de Geth, altitudinis sex cubitorũ, et palmi: et cassis ęrea super caput eius, et lorica hamata induebat. Porro põdus loricę eius quinque milia siclorum ęris erat: et ocreas ęreas habebat in cruribus: et clypeus ęreus tegebat humeros eius. Hastile autem hastę eius erat quasi liciatoriũ texentium: ipsuȝ autem ferrũ hastę eius sexcẽtos siclos habebat ferri: et armiger ei9 antecedebat eum,

euz. ℟ Preparate corda. 257. ℣. dñice pter. semp dñr i dñicis vsqz ad i dñicá August. Lec. ij.

STās qz clamabat aduersū phalāgas Israel, ⁊ dicebat eis: Quare venistis parati ad prelium? nunquid ego non sum Philisteus, ⁊ vos serui Saul? eligite ex vobis virum, ⁊ descendat ad singulare certamē. Si quiuerit pugnare mecum, ⁊ percusserit me: erim⁹ vobis serui. Si autem ego preualuero, ⁊ percussero eum: vos serui eritis ⁊ seruietis nobis. Et aiebat Philistheus: Ego exprobraui agminibus Israel hodie: Date mihi virum, ⁊ ineat mecum singulare certamen. Audiens autem Saul, ⁊ omnes Israelitę sermões Philisthęi huiuscemodi, stupebāt, ⁊ metuebāt nimis. ℟ Deus omnium. 257. Lec. iij.

DAuid autē erat filius viri Ephrathęi, de quo supra dictū est, de Bethlehez Iuda, cui nomē erat Isai, q habebat octo filios, ⁊ erat vir i dieb⁹ Saul senex, ⁊ grandęuus inter viros. Abierunt autez tres filij eius maiores post Saul in pręlium: ⁊ nomina triuz filiorū ei⁹ qui perrexerūt ad bellū, Eliab primogenitus, ⁊ secūdus Aminadab: tertius quoqz Samma. Dauid autē erat minimus. Tribus ergo maiorib⁹ secutis Saulem, abijt Dauid, ⁊ reuersus est a Saul vt pasceret gregē patris sui in Bethlehem. Procedebat vero Philisthę⁹ mane, ⁊ vespere, ⁊ stabat quadraginta dieb⁹. ℟. Dñs qui eripuit. 257.

Sermo s. August. epi. Lec. iiij.

STabant filij Israel contra aduersarios quadraginta dieb⁹. Quadraginta diẽs propter quatuor tēpora, ⁊ quatuor partes orbis terrę, vitam presentez significant, in qua cōtra Goliath vel exercitum eius idest contra diabolum, ⁊ angelos eius, Christianorum populus pugnare non desinit: nec tamen vincere posset, nisi ver⁹ Dauid Christus cum baculo, idest cū crucis mysterio descēdisset. Ante aduentuz eniz Christi fratres carissimi, solutus erat diabolus: veniens Christus fecit d̄ eo, quod in euangelio dictum est: Nemo potest intrare in domum fortis, ⁊ vasa eius diripere, nisi prius alligauerit fortē. Venit ergo Christus, ⁊ alligauit diabolū. ℟. Percussit. 257

Lectio quinta.

SEd dicit aliquis: Si alligat⁹ est, quare adhuc tm̄ preualet? Verum est fratres carissimi, q: multuz preualet, sed tepidis, negligentibus, ⁊ Deuz in veritate non timentibus dominatur. Alligatus est eniz tāquā innexus canis catenis, ⁊ neminem potest mordere nisi euz, q se illi mortifera securitate cōiūxerit. Iaz videte fratres, quā stultus est homo ille, quez canis in catena positus mordet. Tu te

illi

illi per voluptates et cupiditates seculi noli coniungere: et ille ad te nõ presumet accedere. Latrare põt, sollicitare potest, mordere omnino nõ potest, nisi volentem. Non enim cogendo sed suadẽdo nocet: nec extorquet a nobis consensum, sed petit. ℟. Montes Gelboe. 258. Lec. vi.

Uenit ergo Dauid, et inuenit Iudeorum populum contra diabolum prelia̕ntem, et cũ nullus esset, qui presumeret ad singulare certamẽ accedere ille qui figurã Christi gerebat, processit ad prelium, tulit baculum in manu sua, et exijt contra Goliath, et in illo quidem tũc tũc figuratum est, quod in domino Iesu Christo completum est. Uenit enim verus Dauid Christus: qui contra spiritualem Goliath, idest contra diabolum pugnaturus crucem suã ipse portauit. Uidete fratres, vbi Dauid Goliath percusserit in fronte vtique, vbi crucis signaculum non habebat. Sicut enim baculus, crucis typum habuit: ita etiam et lapis ille, de quo percussus est, Christum dominum figurabat. ℟. Ego te tuli. folio 258.

FERIA SECVNDA.

De libro primo Regum. Lec. i.

Et dixit vnus quispiã d Israel: Nũ vidistis virũ hũc qui ascendit? ad exprobrandum enim Israel ascẽdit. Uirũ ergo qui percusserit eum, ditabit rex diuitijs magnis, et filiam suam dabit ei, et domum patris eius faciet absq; tributo in Israel. Et ait Dauid ad viros qui stabãt secum dicens: Quid dabitur viro qui percusserit Philistheum hunc, et tulerit opprobrium de Israel? quis est enim hic Philistheus incircumcisus, qui exprobrauit acies Dei viuentis? ℟. Recordare. 258.

℟ia preterite hebd. et ñr eodem ordine in omnib9 hebd. vsq; ad primã hebd. August. Lec. ij.

Audita sunt aũt verba, q̃ locutus ẽ Dauid, et annũciata i pspectu Saul: ad quẽ cũ fuisset adductus, locutus est ei: Nõ cõcidat cor cuiusquã i eo: ego seruus tuus vadam, et pugnabo aduersus Philistheum. Et ait Saul ad Dauid. Non vales resistere Philistheo isti, nec pugnare aduersus eum, quia puer es: hic autem vir bellator est ab adolescentia sua. ℟. Exaudisti. 258. Lectio iij.

Dixitq; Dauid ad Saul: Pascebat seru9 tu9 pris sui gregẽ, et veniebat leo vel vrsus, et tollebat arietẽ d medio gregis, et psequebar eos, et percutiebam, eruebãq; d ore eorũ, et illi cõsurgebãt aduersum me, et apprehendebam mentum eorum, et suffocabam, interficiebãque eos: nam et leonem, et vrsum interfeci ego seruus tuus: erit igitur et Philistheus hic incircuncisus, quasi vnus ex eis.

℟. Au/

℟. Audi domine. 258.

FERIA TERTIA

De libro primo Regum. Lec. j.

c.17. Induit Saul David vesti mētis suis, et imposuit galeā ęreā super caput eius, et vestiuit eū lorica. Accinctus ergo David gladio eius super veste suam cępit tētare, si armatus posset incedere: non enim habebat cōsuetudinem. Dixitque David ad Saul: Non possuz sic incedere: quia non vsum habeo. Et deposuit ea, et tulit baculū suū, quez semper habebat in manibus: et elegit sibi quinq; limpidissimos lapides de torrente, et misit eos in peram pastoralem, quā habebat secū, et fundā manu tulit, et processit aduersum Philisthęū.

℟. Domine si. 259. Lectio ij.

Ibat aūt Philisthęus incedens, et appropinquās aduersuz David, et armiger eius ante euz. Cūq; inspexisset Philisthęus, et vidisset David, dēspexit eum. Erat autem adolescēs rufus, pulcher aspectu. Et dixit Philisthęus ad David: Nū quid ego canis sum, q tu venis ad me cum baculo? Et maledixit Philisthęus David in dijs suis, dixitque ad David: Veni ad me, et dabo carnes tuas volatilibus cęli: et bestijs terrę. Dixit autez David ad Philisthęum. Tu venis ad me cum gladio, et hasta, et clypeo: ego autem venio ad te in nomine dñi exercituū Dei agminū Israel, quibus exprobrasti hodie: et dabit te dominus in manu mea, et percutiam te, et auferam caput tuum a te: et dabo cadauera castrorū Philisthęym hodie volatilibus cęli, et bestijs terrę: vt sciat omnis terra: q: est Deus in Israel. ℟. Factuz. 259. Lcō. iij.

Cum ergo surrexisset Philisthęus, et veniret, et appropinquaret contra David: festinauit David, et cucurrit ad pugnam ex aduerso Philisthęi et misit manuz suam in peram, tulitque lapidem vnum, et funda iecit, et circunducens percussit Philisthęum in fronte eius, et infixus est lapis in fronte eius, et cecidit in faciem suā super terram: pręualuitq; David aduersum Philisthęum in funda, et lapide, percussumque Philisthęum interfecit. Cumque gladium non haberet in manu David, cucurrit, et stetit super Philisthęuz, et tulit gladiū eius, et eduxit eum de vagina sua, et interfecit eum, pręcidit que caput eius. ℟. Percussit Saul mille. 257.

FERIA QVARTA.

De libro primo Regum. Lec. j.

Porro cū reuerteret percusso c.18. Philisthęo David, et ferret caput eius in Ierlm, egressę sunt mulieres de vniuersis vrbibus Israel, cātātes, choros; ducētes in occursuz Saul regis in tympanis lętitię, et in sistris, et pręcinebant mulieres, ludentes

tes, atque dicentes: Percussit Saul mille, & Dauid decē millia. Iratus est autē Saul nimis & displicuit in oculis ei⁹ sermo iste: dixitq; : Dederunt Dauid decē millia, & mihi mille dederūt: quid ei superest, nisi solū regnū? ℟. Peccaui. 248. Le. ij.

NOn rectis ergo oculis Saul aspiciebat dauid a die illa, & deinceps. Post diē autē alterā, inuasit spiritus Dei malus Saul, et prophetabat in medio domus sue: Dauid autē psallebat manu sua: sicut per singulos dies. Tenebatq; Saul lanceā, et misit eam putans, quod configere posset Dauid cū pariete: & declinauit Dauid a facie eius secundo. Et timuit Saul Dauid, eo quod Dominus esset cum eo, et a se recessisset. Amouit ergo eum Saul a se: & fecit eum tribunū super mille viros. ℟ Exaudisti. 258. Lectio tertia.

ET egrediebatur, et intrabat in cōspectu ppli. In oib⁹ quoq; vijs suis Dauid prudēter agebat, & dñs erat cū eo. Uidit itaq; Saul, quod prudēs esset nimis, et cepit cauere eū. Omnis aūt Israel, et Juda diligebat Dauid. Ipse enī egrediebatur, et ingrediebatur ante eos. Dixitq; Saul ad Dauid: Ecce filia mea maior Merob, ipsā dabo tibi vxorē: tantūmodo esto vir fortis, & preliare bella dñi. ℟ Audi dñe. 258.

FERIA QVINTA.

De libro primo Regū. Lec. j.

LOcutus ē autē Saul ad Jonathā filiū suū, & ad omnes seruos suos, vt occiderent Dauid. Porro Jonathas filius Saul diligebat Dauid valde. Et indicauit Jonathas Dauid dicens: Querit Saul pater meus occidere te: quapropter obseruate queso mane, et manebis clam, et absconderis. Ego autem egrediēs, stabo iuxta patrem meum in agro, vbicunque fuerit: et ego loquar d̄ te ad patrem meū: & quodcunque videro nunciabo tibi. ℟. Preparate. 257. Lectio ij. c.19.

LOcut⁹ ē ergo Jonathas de Dauid bona ad Saul patrē suū, dixitq; ad eū. Ne pecces rex in seruū tuū Dauid: q: non peccauit tibi, & opera eius bona sunt tibi valde: & posuit aiā suā in manu sua: & pcussit Philisthēū: & fecit dñs salutē magnā vniuerso Israeli: vidisti, & letatus es. Quare ergo peccas in sanguine innoxio, interficiens Dauid, qui est absq; culpa? Quod cū audisset Saul, placat⁹ voce Jonathe, iurauit: Uiuit dominus, q: non occidetur. ℟ Deus oiū. 257. Lectio iij.

MOtuū est autē rursū bellū: & egressus Dauid pugnauit aduersum Philisthēū, percussitq; eos plaga magna, & fugerūt a facie eius. Et factū ē spūs dñi malus in Saul. Sedebat

bat aût in domo sua, et tenebat lanceam: porro Dauid psallebat manu sua: nisusq; est Saul configere Dauid lancea in pariete, et declinauit Dauid a facie Saul: lácea aût casso vulnere perlata est in parietem, et Dauid fugit, et saluatus est nocte illa. ℟. Dominus qui.257.

FERIA SEXTA.

De libro primo Regum. Lec. j.

Fugit autẽ Dauid de Naioth, que est in Ramatha: veniensq; locutus est coram Jonatha. Quid feci? que est iniquitas mea: et quod peccatum meũ in patrem tuũ? quia querit animam meam. Qui dixit ei: Absit: non morieris: neq; enim faciet pater meus quicquam grãde vel paruum, nisi prius indicauerit mihi: hunc ergo celauit a me pater meus sermonẽ tantum modo? nequaquam erit istud. ℟. Percussit.257. Lectio ij.

Et iurauit rursum Dauidi, et ille ait. Scit profecto pater tuus, q: inueni gratiam in oculis tuis: et dicet: Nesciat hoc Jonathas, ne forte tristetur. Quinimo viuit dñs, et viuit anima tua, quia vno tantum, vt ita dicã, gradu ego morsq; diuidimur. Et ait Jonathas ad Dauid: Quodcunque dixerit mihi anima tua, faciam tibi. ℟. Montes.258. Lectio iij.

Dixit autẽ Dauid ad Jonathã: Ecce calende sũt crastino, et ego ex more sedere soleo iuxta regẽ ad vescendum: dimitte ergo me, vt abscondar in agro vsq; ad vesperã diei tertie. Si respiciẽs requisierit me pater tuus, respondebis ei: Rogauit me Dauid, vt iret celeriter in Bethlehem ciuitatẽ suã, quia victime solemnes ibi sunt vniuersis contribulib⁹ suis. Si dixerit, Bene: pax erit seruo tuo: si autem fuerit iratus, scito quia completa est malitia ei⁹. ℟. Ego te tuli de domo.258.

SABBATHO.

De libro primo Regum. Lec. j.

Venit autẽ Dauid in Nobe ad Achimelech sacerdotẽ, et obstupuit Achimelech, eo q venisset Dauid, et dixit ei: Quare tu solus, et nullus est tecum? Et ait Dauid ad Achimelech sacerdotem: Rex precepit mihi sermonem: et dixit, Nemo sciat rem propter quã missus es a me, et cuiusmodi precepta tibi dederim: nam pueris meis condixi in illum, et illum locum. Nunc ergo si quid habes ad manũ, vel quinq; panes: da mihi, aut quicqd inueneris. ℟. Peccaui.258. Lectio ij.

Et respõdens sacerdos ad Dauid ait illi: Nõ habeo laicos panes ad manũ, sed tãtũ panem sanctũ: si mundi sũt pueri, maxime a mulieribus. Et respõdit Dauid sacerdoti, et dixit ei: Et quidem si de mulieribus agitur: continuim⁹ nos ab heri, et nudius tertius, quãdo egrediebar

bamur, ꝛ fuerunt vasa puerorum
sancta: porro via hec polluta est.
sed ꝛ ipsa hodie sanctificabitur i
vasis. Dedit ergo ei sacerdos sã
ctificatũ panem: neqꝫ enim erat
ibi panis nisi tantũ panes ppo
sitionis: q sublati fuerãt a facie
dñi, vt ponerentur panes cali
di ℞. Exaudisti. 258. Lec. iij.
Erat autem ibi vir quidã
de servis Saul in die illa
intus i tabernaculo dñi, ꝛ no
men eius Doeg Idumeus: po
tentissimus pastorũ Saul. Di
xit aũt David ad Achimelech.
Si habes hic ad manũ hastã,
aut gladium, da mihi: quia gla
dium meum ꝛ arma mea non
tuli mecum: sermo enim regis
vrgebat. Et dixit sacerdos: Ec
ce hic gladius Goliath Phili
sthei, quem percussisti in valle
Terebinthi, est inuolutus pal
lio post Ephod: si istum vis, tol
le: neque enim hic est alius abs
que eo. Et ait David: Non est
huic alius similis: da mihi eũ.
℞. Audi 258. Ad Mag. Aña.
Montes Gelboe nec ros, nec
pluuia veniant super vos, quia
in te abiectus est clypeus for
tium, clypeus Saul, quasi non
esset vnctus oleo: quomodo ce
ciderunt fortes in bello? Iona
thas in excelsis interfectus est:
Saul ꝛ Ionathas amabiles: ꝛ
decori valde in vita sua, i mor
te quoque non sunt diuisi.
Si post Pent. vsqꝫ ad i. dñicam
Augusti, q vt in Rub. fol. 284.

posita, est primior cal. Augu
sti, fuerint tantũ sex Dominicę,
liber secundus Regũ, cũ Aña
in sabbatho precedẽti, legitur
in dñica iiij. Et Tertius in v.
Et Quartus in vj. ꝛ p earũ heb
domadas. Si fuerint septẽ do
minicę, liber tertius cum Aña
in sabbatho legitur in vj. Et
quartus in vij. ꝛ p earũ hebdo
madas: si fuerint viij. liber iiij.
cũ Aña in sabbatho, legit in
dñica viij. ꝛ p eius hebdomadã

DOMINICA V.
post Pentecosten:

Incipit liber secũdus Regũ. J. j.
Factũ est aũt post
quam mortuus ẽ
Saul, vt david re
uerteret a cęde
Amalech, ꝛ mane
ret in Siceleg duos dies. In
die autem tertia apparuit ho
mo veniens de castris Saul, ve
ste conscissa, ꝛ puluere consper
sus caput: ꝛ vt venit ad David
cecidit super faciem suam, ꝛ
adorauit. Dixitqꝫ ad eum Da
uid. Unde venis? Qui ait ad
eum: De castris Israel fugi.
Et dixit ad eum David: quod
est verbũ quod factũ est? indi
ca mihi. Qui ait. Fugit popu
lus ex prelio, ꝛ multi corruẽtes
e ppło mortui sunt: sed ꝛ Saul,
ꝛ Ionathas filius eius interierũt.
℞. Preparate. 257. Lectio ij.
Dixitqꝫ David ad adole
scentẽ, qui nũciabat ei,
Unde scis q: mortuus est Saul
ꝛ Iona

& Jonathas filius eius? Et ait adolescens, qui nunciabat ei: Casu veni in montē Gelboe, & Saul incumbebat super hastā suā: porro currus & equites appropinquabant ei, & conuersus post tergū suū, vidensq; me, vocauit. Cui cū respondissem, Ad sum: dixit mihi. Quisnā es tu? & aio ad eum: Amalecites ego sum: & locutus est mihi: Sta super me, & interfice me, quoniā tenent me angustię, & adhuc tota anima mea in me est: stansq; super eum, occidi illum: sciebā enim quod viuere non poterat post ruinam: & tuli diadema, quod erat in capite eius, & armillam de brachio illius, & attuli ad te dominum meū huc. ℟. Deus omniū. 257. Le. iii.

Apprehendens autē David vestimēta sua scidit, omnesq; viri, qui erāt cum eo: & planxerunt, & fleuerūt & ieiunauerunt vsq; ad vesperam super Saul, & sup Jonathā filiū eius: & super populū domini, & super domū Israel, eo q; corruissēt gladio. Dixitq; David ad iuuenem qui nunciauerat ei. Unde es tu? Qui respondit: Filius hominis aduenę Amalecitę ego sum. Et ait ad eū David: Quare non timuisti mittere manū tuā, vt occideres Chrīm domini? Vocansq; David vnum de pueris suis, ait: Accedēs irrue in eū. Qui percussit illū, & mortuus est. ℟. Dñs qui erip. 257.

Ex libro Moralium S. Gregorij Pape. Lectio quarta.

Quid est q; David qui retribuētibus mala nō reddidit, cū Saul & Jonatas occūberent, Gelboe montibus maledicit? dicens: Montes Gelboe, nec ros, nec pluuia veniant super vos, neq; sint agri primitiarū: quia ibi abiectus est clypeus fortiū, clypeus Saul, quasi non esset vnctus oleo. Quid est, quod Jeremias cum prędicationē suā cerneret audientū difficultate prępedtri, maledicit? dicens, Maledictus vir, qui annunciauit patri meo, dicens: Natus est tibi puer masculus. ℟. Percussit. 257.

Quid ergo mōtes Gelboe Saul moriente deliquerunt? quatenus in eos, nec ros, nec pluuia caderet, & ab omni eos viriditatis germine sententię sermo siccaret. Sed q: Gelboe interpretatur decursus, per Saul autem vnctum & mortuū mors nostri mediatoris exprimitur, non immerito per Gelboe montes, superba Judęorū corda designantur: quę dum in huius mundi desiderijs defluunt, in Christi, id est vncti se morte miscuerūt, & quia in eis vnctus rex corporaliter moritur ipsi ab omni gratię rore siccantur. ℟. Montes Gelboe. 258.

De quibus & bene dicit: vt agri primitiarū esse non possint. Superbę quippe Hebręorum

brẽorum mentes primitiuos fru
ctus non ferunt, quia in redem
ptoris aduẽtu ex parte maxima
in perfidia remanentes, primor
dia fidei sequi noluerũt. Sãcta
nanque ecclesia i primitus suis
multitudine gentiũ fecundata
vix in mundi fine Judeos quos
inuenerit suscipit, et extrema col
ligens, eos quasi reliquias fru
guz ponit. R. Ego te tuli. 258.

FERIA SECVNDA.

De libro secundo Reguz. Le. i.

Igitur post hec consuluit
Dauid dominum, dicẽs.
Num ascendam in vnam de ci
uitatibus Juda? Et ait domin⁹
ad eum: Ascende. Dixitqz Da
uid: Quo ascendam? et respon
dit ei: In Hebron. Ascendit er
go Dauid, et due vxores eius
Achinoam Jezraelitis, et Abi
gail vxor Nabal Carmeli: sed
et viros qui erant cum eo, du
xit Dauid singulos cum domo
sua: et manserunt in oppidis He
bron. Ueneruntque viri Juda,
et vnxerunt ibi Dauid, vt regna
ret super domum Juda. R. Re
cordare. 258. [illegible] ij.

Et annunciatũ ẽ Dauid,
qꝫ viri Jabes Galaad se
pelissent Saul. Misit ergo Da
uid nũcios ad viros Jabes Ga
laad, dixitqz ad eos: Benedicti
vos a domino, qui fecistis mise
ricordiã hanc cum domino ve
stro Saul, et sepelistis eum. Et
nunc retribuet vobis quidẽ do
minus misericordiã et veritatẽ:
sed et ego reddam gratiaz, eo qꝫ
fecistis verbũ istud. Conforten
tur manus vestre, et estote filij
fortitudinis: licet enim mortu⁹
sit dominus vester Saul, tamẽ
me vnxit domus Juda in regẽ
sibi. R. Exaudisti. 258. Le. iij.

Abner autem filius Ner
princeps exercitus Saul
tulit Jzboseth filiuz Saul, et cir
cunduxit eum per castra, regẽ
que constituit super Galaad,
et super Assuri, et sup Jezrahel,
et super Ephraim, et super Be
niamin, et super Israel vniuer
suz. Quadraginta annorũ erat
Jsboseth filius Saul cum re
gnare cepisset super Israel, et
duobus annis regnauit: sola au
tem domus Juda sequebatur
Dauid. Et fuit numerus die
rum, quos commoratus est Da
uid imperans in Hebron super
domũ Juda, septẽ annorũ, et sex
mensiũ. R. Audi domine. 358.

FERIA TERTIA.

De libro secundo Regum. Le. i.

Cum ergo esset preliũ iter
domũ Saul, et domũ Da ca. 3.
uid: Abner filius Ner regebat
domũ Saul. Fuerat aũt Sauli
cõcubina nomine Respha, filia
Aia. Dixitqz Jsboseth ad Ab
ner. Quare ingressus es ad cõcu
binã pr̃is mei? Qui iratus nimis
ꝓpter verba Jzboseth, ait: Nun
quid caput canis ego suz aduer
sus Judã hodie, q fecerim mise
ricordiã super domũ Saul pr̃is
tui, et super fratres, et proximos
eius:

eius: & non tradidi te in manus David: & tu requisisti in me qd argueres pro muliere hodie? Hec faciat deus Abner, & hec addat ei, nisi quomodo iuravit dñs David, sic faciam cū eo, vt trāsferatur regnū de domo Saul.
℟. Dñe si conuer. 259. Lec. ij.

Misit ergo Abner nuncios ad David pro se dicētes Cui⁹ est terra? & vt loquerent, Fac mecum amicitias, & erit manus mea tecum, & reducam ad te vniuersū Israel. Qui ait: Optime ego faciam tecum amicitias: sed vnam rem peto a te, dicens: Non videbis faciem meam antequam adduxeris mihi Michol filiam Saul: & sic veniens, videbis me. Misit autez David nuncios ad Isboseth filium Saul, dicens: Redde vxorem meam Michol, quā despondi mihi centū preputijs Philisthijm. Misit ergo Isboseth, & tulit eam a viro suo Phaltiel, filio Lais. Sequebaturq; eam vir suus plorans vsque Bahurim: & dixit ad eum Abner: Vade, & revertere. Qui reversus ē.
℟. Factum est. 259. Lect. iij.

Sermonem quoq; intulit Abner ad seniores Isrl', dicēs: Tā heri, quā nudius tertius q̄rebatis David, vt regnaret super vos: nunc ergo facite, quoniā dñs locutus est ad David, dicens: In manu servi mei David saluabo pplm meū Isrl de manu Philisthijz, & omniuz inimicorū eius. Locutus est autē Abner etiā ad Beniamin: & abijt, vt loqueretur ad David in Hebron oia, que placuerant Israeli, & vniuerso Beniamin: venitq; ad David in Hebrō cū viginti viris, & fecit David Abner, & viris eius qui venerāt cū eo conuiuiū: & dixit Abner ad David. Surgā, vt congregē ad te dñm meuz regez oēm Israel.
℟. Percussit. 257.

FERIA QVARTA
De libro secundo regum. Lec. j.

Venientes igitur filij Remmō Berothite, Rechab & Baana, ingressi sunt feruente die domum Isboseth: qui dormiebat super stratum suū meridie. Et ostiaria domus purgās triticum obdormiuit. Ingressi sunt autem domum latenter assumentes spicas tritici, & percusserunt eum in inguine Rechab, & Baana frater eius, & fugerunt. Cum autem ingressi fuissent domuz, ille dormiebat super lectum suuz in conclaui, & percutiētes interfecerunt eū. sublatoq; capite eius abierunt per viā deserti tota nocte & attulerūt caput Isboseth ad David in Hebron, dixeruntq; ad regem: Ecce caput Isboseth, filij Saul, inimici tui.
℟. Peccaui. 258. Lectio ij.

Respōdens aūt David Rechab, & Baana fratri ei⁹ filijs Remmō Berothite, dixit ad eos. Viuit dominus, qui eruit ani·

animā meā de omni angustia: qm eū, qui annunciauerat mihi, & dixerat, Mortu⁹ est Saul, qui putabat se pspera nūciare, tenui, & occidi eū i Siceleg: cui oportebat mercedē dare p nunciō: quāto magis nūc cū homines impij interfecerūt virū innoxiū i domo sua super lectū suū, non querā sanguinē ei⁹ de manu vestra, & auferā vos de terra? Precepit itaqꝫ Dauid pueris suis, & interfecerunt eos, precidentesqꝫ manus & pedes eorū, suspenderunt eos super piscinā in Hebron: caput autem Isboseth tulerunt & sepelierūt in sepulchro Abner in Hebron. ℟. Exaudisti. 258. Lectio tertia.

Et venerunt vniuerse tribus Israel ad Dauid in Hebron dicētes: Ecce nos os tuū & caro tua sumus, sed & heri & nudius tertius, cum esset Saul rex super nos, tu eras educens & reducens Israel. Dixit autem dns ad te: Tu pasces populū meū Israel, & tu eris dux sup Israel. Venerūt quoqꝫ & seniores Israel ad regē in Hebrō & percussit cū eis rex Dauid fedus in Hebron coram dño. Vnxeruntqꝫ Dauid in regē super Israel. Filius triginta annorū erat Dauid cū regnare cepisset, & quadraginta annis regnauit. In Hebrō regnauit super Judā septē annis, & sex mensibus: in Jerusalē autē regnauit triginta tribus annis super omnem Israel, & Judā. Et abijt rex, et oēs viri, qui erant cum eo, in Jerusalem ad Jebuseum habitatorem terre: dictumque est Dauid ab eis: Nō ingredieris huc, nisi abstuleris cecos, & claudos, dicentes: Nō ingredietur Dauid huc. Cepit aūt Dauid arcem Siō: hec est ciuitas Dauid. ℟. Audi domine. 258.

FERIA QVINTA.

De libro secundo Regū. Lec. j.

Congregauit aūt rursus Dauid oēs electos ex isrl triginta millia: surrexitqꝫ Dauid & abijt & vniuersus populus qui erat cū eo de viris Juda, vt adducerēt arcā Dei, sup quā inuocatū est nomē dñi exercituū sedentis in Cherubin super eā: & imposuerunt arcā Dei super plaustrum nouū, tuleruntqꝫ eā de domo Abinadab, qui erat in Gabaa. Oza autē, & Ahio filij Abinadab minabant plaustrū nouū. ℟. Preparate. 257. Lec. ij.

Cumqꝫ tulissent eam de domo Abinadab, qui erat i Gabaa custodiēs arcā dei, Ahio precedebat arcā: Dauid aūt & omnis Israel ludebāt coram dño in omnibus lignis fabrefactis, & citharis, et lyris, & tympanis, et sistris, et cymbalis. Postquam autem venerunt ad areā Nachon, extēdit Oza manū ad arcā dei, & tenuit eā, qm calcitrabant boues, et declinauerunt eā. Iratusqꝫ est indignatione dñs cōtra Ozā, &

percussit eũ super temeritate: q mortuus est ibi iuxta arcã dei. ℟. Deus omniũ. 257. Lec. iij.

Contristatus est aũt Dauid, eo q percussisset dñs Ozam: & vocatũ est nomen loci illius: Percussio Ozę, vsq in die hanc. Et extimuit Dauid dominum in die illa, dicens. Quomodo ingrediet ad me arca domini? & noluit diuertere ad se arcam domini in ciuitatem Dauid, sed diuertit eã in domum Obededom Gethei. Et habitauit arca domini i domo Obededom Gethei tribus mensibus, & benedixit dominus Obededom, & omnem domum eius. Nunciatumq est regi Dauid, q benedixisset dominus Obededom, & omnia eius propter arcã Dei. Dixitq Dauid: Ibo & reducam arcam cum benedictione in domũ meã. Abijt ergo Dauid, & adduxit arcam dei de domo Obededom in ciuitatem Dauid cum gaudio. ℟. Dominus qui. 257.

FERIA SEXTA.

De libro primo Regum. Lec. j.

ca. 7. Et ecce sermo dñi ad Nathan dicẽs: Vade & loquere ad seruũ meũ Dauid. Hec dicit dñs. Nunqd tu ędificabis mihi domum ad habitandum? Neq enĩ habitaui in domo ex die illa, qua eduxi filios Isrl' de terra Aegypti vsq in diẽ hãc: sed ambulabã in tabernaculo & i tẽtorio per cuncta loca, quę transiui cum omnibus filijs Israel. ℟. Percussit. 267. Lec. ij.

Nunqd loquens locut[9] sũ ad vnã de tribubus Israel, cui pręcepi, vt pasceret populũ meũ Israel dicens: Quare non ędificastis mihi domũ cedrinã: Et nunc hęc dices seruo meo Dauid: Hęc dicit dominus exercituum: Ego tuli te de pascuis, sequentẽ greges, vt esses dux super populũ meum Israel: & fui tecũ in omnibus vbicunque ambulasti, & interfeci vniuersos inimicos tuos a facie tua, feciq tibi nomen grande iuxta nomen magnorũ, qui sunt in terra. Et ponã locũ populo meo Israel, & plãtabo eũ, & habitabit sub eo, & nõ turbabit amplius: nec addẽt filij iniqtatis, vt affligãt eũ, sicut pri[9], ex die qua cõstitui iudices sup populũ meũ Isrl': & requiẽ dabo tibi ab oib[9] inimicis tuis, p̃dicitq tibi dñs quod domũ faciat tibi dominus. ℟. Montes Gelboe. 258. Lec. iij.

Umq cõpleti fuerit dies tui, & dormieris cũ patribus tuis, suscitabo semen tuũ post te, quod egrediet de vtero tuo, & firmabo regnũ eius. Ipse ędificabit domũ nomini meo, & stabiliã thronũ regni eius vsq in sempiternũ. Ego ero ei in patrẽ, & ipse erit mihi in filiũ: q si inique aliqd gesserit, arguã eũ in virga viror, & i plagis filior hoiũ. Misericordiã aũt meã non

non auferā ab eo, sicut abstuli a Saul, quē amoui a facie mea. Et fidelis erit domus tua, & regnum tuum vsq in eternū ante faciem tuam, & thronus tu⁹ erit firm⁹ iugiter. Secundū omnia verba hec, & iuxta vniuersā visionē istā sic locutus est Nathā ad Dauid. ℟. Ego te tuli. 258.

S A B B A T H O.

De libro secundo Regum. L. h

Factum est autē vertēte anno, eo tēpore quo solēt reges ad bella procedere, misit Dauid Joab, & seruos suos cū eo, & vniuersum Israel, & vastauerunt filios Ammō, & obsederunt Rabba: Dauid aūt remāsit in Jerusalē. Dum hec agerētur, accidit quadam die, vt surgeret Dauid de stratu suo post meridiem, & deambularet in solario domus regie, viditq mulierem se lauantem ex aduerso super solarium suum: erat autem mulier pulchra valde. Misit ergo rex, & requisiuit que esset mulier: nūciatumque est ei, q ipsa esset Bethsabee filia Eliam vxor Vrie Hethei. Missis itaq Dauid nuncijs tulit eam. ℟. Peccaui. 258. ccciiii

Et reuersa est i domū suā concepto fetu: mittensq nūciauit Dauid, & ait. Cōcepi. Misit autē Dauid ad Joab, dicēs. Mitte ad me Vriā Hetheū. Misitq Joab Vriā ad Dauid. Et venit Vrias ad Dauid, quesiuitq Dauid, quā recte ageret Joab, & populus, & quomodo administraretur bellum. Et dixit Dauid ad Vriā: Vade i domum tuam, & laua pedes tuos. Et egressus est Vrias de domo regis, secutusq est eum cibus regius. Dormiuit autē Vrias ante portā domus regie cum alijs seruis dñi sui, & non descendit ad domū suam. Nunciatūq est Dauid a dicentib⁹: Nō iuit Vrias in domū suā. Et ait Dauid ad Vriā: Nunqd nō d via venisti? quare non descendisti i domū tuā? Et ait Vrias ad Dauid. Arca Dei, & Israel, & Juda habitant in papilionibus, & dñs meus Joab, & serui dñi mei sup faciē terre manēt: & ego ingrediar domum meā, vt comedā, & bibam, & dormiam cū vxore mea? ℟. Exaudisti. 258. L. c. iii

Ait ergo Dauid ad Vriā: Mane hic etiam hodie, & cras dimittā te. Mãsit Vrias in Jerusalē in die illa, & altera: & vocauit eum Dauid vt comederet corā se & biberet, et inebriauit eū: q egressus vespere dormiuit i stratu suo cū seruis dñi sui & in domū suā non descēdit. Factū est ergo mane: & scripsit Dauid epistolā ad Joab, misitq p manum Vrie scribens in epistola. Ponite Vriā ex aduerso belli, vbi fortissimum est prelium: & derelinquite eū, vt percussus intereat. Igitur cū Joab obsideret vrbem, posuit Vriam in loco vbi sciebat viros esse fortiss

mos, egressique viri de ciuitate bellabant aduersus Joab, et ceciderunt de populo seruorum Dauid, et mortuus est etiam Urias Hethaeus. ℟. Audi dñe. 258.

Ad Magnificat. Antiphona.
Obsecro dñe aufer iniquitatem serui tui, quia insipienter egi.

DOMINICA VI.
post Pentecosten.

De libro secundo Regum. L. i.

a 12. Misit ergo dominus Nathan ad Dauid qui cum venisset ad eum, dixit ei, Duo viri erant in ciuitate vna, vnus diues et alter pauper. Diues habebat oues, et boues plurimos valde: pauper autem nihil habebat omnino, praeter ouem vnam paruulam, quam emerat et nutrierat, et quae creuerat apud eum cum filiis eius simul, de pane illius comedens, et de calice eius bibens, et in sinu illius dormiens: eratque illi sicut filia. Cum autem peregrinus quidam venisset ad diuitem, parcens ille sumere ex ouibus, et de bobus suis, vt exhiberet conuiuium peregrino illi: qui venerat ad se, tulit ouem viri pauperis, et praeparauit cibos homini, qui venerat ad se. ℟. Praeparate. 257. Lect. ii.

Iratus aut indignatione Dauid aduersus hominem illum nimis, dixit ad Nathan. Uiuit dominus, quoniam filius mortis est vir qui fecit hoc: ouem reddet in quadruplum, eo quod fecerit verbum istud, et non pepercerit. Dixit autem Nathan ad Dauid: Tu es ille vir. Haec dicit dominus Deus Israel. Ego vnxi te in regem super Israel, et ego erui te de manu Saul, et dedi tibi domum dñi tui, et vxores dñi tui in sinu tuo, dedique tibi domum Israel, et Juda: et si parua sunt ista, adiiciam tibi multo maiora. Quare ergo contempsisti verbum domini, vt faceres malum in conspectu meo? Uriam Hethaeum percussisti gladio, et vxorem illius accepisti in vxorem tibi, et interfecisti eum gladio filiorum Ammon. ℟. Deus omnium. 257. Lec. iii.

Quamobrem non recedet gladius de domo tua vsque in sempiternum, eo quod despexeris me, et tuleris vxorem Uriae Hethaei vt esset vxor tua. Itaque haec dicit dominus: Ecce ego suscitabo super te malum de domo tua, et tollam vxores tuas in oculis tuis, et dabo proximo tuo: et dormiet cum vxoribus tuis in oculis solis huius. Tu enim fecisti abscondite, ego autem faciam verbum istud in conspectu omnis Israel, et in conspectu solis. Et dixit Dauid ad Nathan: Peccaui dño. Dixitque Nathan ad Dauid: Dñs quoque transtulit peccatum tuum, non morieris. Ueruntamen quoniam blasphemare fecisti inimicos nomen dñi propter verbum hoc, filius qui natus est tibi, morte morietur. Et reuersus

est

est Nathan in domū suam: percussit quoq3 dominus paruulū quem pepererat vxor Vrię Dauid, & desperatus est. Deprecatusq3 est Dauid dominum pro paruulo, & ieiunauit Dauid ieiunio, & ingressus seorsum iacuit sup terrā. ℟ Dīs q ei i.257.

Ex libro S. Ambrosij episcopi de apologia Dauid. Lect. iiij.

Quusquisq3 nostrum p singulas horas, quā multa delinquit? & tamen vnusquisq3 de plebe peccatum suum confitendum non putat. Ille rex tantus, ac potens, ne exiguo quidē momento manere penes se delicti passus est conscientiā, sed pmatura confessione, atque immenso dolore, reddidit peccatū suū dn̄o. Quē mihi nūc facile repias honoratū ac diuitē, q si arguat alicui⁹ culpę reus, nō moleste ferat? At ille regio clarus iperio, tot diuinis pbat⁹ oraculis, cū a priuato hoie corriperetur, q̄ grauiter deliqisset, non indignatus infremuit, sed confessus ingemuit culpę dolore. ℟ Percussit.257. Lec.v.

Veniq3 dn̄m dolor intimi mouit affect⁹, vt Nathā diceret: Quoniam pęnituit te: & dominus trāstulit peccatum tuū. Maturitas itaq3 venię pfundā regis fuisse pęnitētia declarauit: quę tanti erroris offensam traduxerit. Alij homines cū a sacerdotibus corripiūtur, peccatū suū ingrauāt, dū negare cupiunt, aut defendere, ibiq3 eorū lapsus est maior, vbi despe rat correctio. Sancti aūt domini, qui consummare pium certamē gestiūt, & currere cursum salutis, sicubi forte, vt homines corruerint, naturę magis fragilitate, quā peccādi libidine, acrius ad currendum resurgūt, pudoris stimulo maiora reparātes certamina: vt nō solū nullū attulisse ęstimetur lapsus impedimentū, sed etiam velocitatis incētiua cumulasse. ℟ Montes Gelboe.258. Lectio sexta.

Peccauit Dauid, quod solent reges: sed pęnitentiā gessit, fleuit, ingemuit, quod nō solēt reges. Cōfessus est culpā, obsecrauit indulgentiā, humi stratus deplorauit ęrumnam, ieiunauit, orauit, confessionis suę testimonium in perpetua secula vulgato dolore trāsmisit. Quod erubescunt facere priuati, rex non erubuit confiteri. Qui tenentur legibus, audent suū negare peccatum: dedignātur rogare indulgentiam, quā petebat qui nullis tenebatur legibus humanis. Quod peccauit, cōditionis est: quod supplicauit, correctionis: lapsus cōmunis, sed specialis cōfessio. Culpā itaq3 incidisse, naturę est: delesse virtutis. ℟ Ego te tuli. 258.

FERIA SECVNDA.

De libro secundo Regum. L.j.

Porro non est locutus Absalom ad Amnon, nec ma

lum, nec bonum: oderat enim Absalom Amnō, eo quod violasset Thamar sororē suam. Factū est autē post tempus biēnij, vt tōderent oues Absalō in Baalhasor, q̄ est iuxta Ephraim: et vocauit Absalom omnes filios regis, venitq; ad regē, et ait ad eum: Ecce tondētur oues serui tui: veniat oro Rex cum seruis suis ad seruum suum. Dixitq; rex ad Absalom. Noli fili mi, noli rogare vt veniamus oēs, et grauemus te. Cum autē cogeret eum, et noluisset ire, benedixit ei. R. Recordare. 258. L. ij.

Et ait Absalom: Si nō vis venire, veniat obsecro nobiscū saltē Amnon frater me⁹. Dixitq; ad eum rex: Nō est necesse vt vadat tecū. Coegit itaque Absalom eū, et dimisit cum eo Amnon, et vniuersos filios regis: feceratq; Absalom conuiuium quasi conuiuium regis. Preceperat autem Absalō pueris suis, dicens: Obseruate, cū temulentus fuerit Amnō vino, et dixero vobis, Percutite eū: et interficite: nolite timere: ego enim sum qui precipio vobis: roboramini, et estote viri fortes. Fecerunt ergo pueri Absalom aduersus Amnon sicut preceperat eis Absalom. Surgentesq; oēs filij regis ascenderunt singuli mulas suas, et fugerunt. R. Exaudisti 258. Lectio iij.

Cumque adhuc pergerēt in itinere, fama peruenit ad Dauid dicēs: Percussit Absalom omnes filios regis, et nō remansit ex eis saltē vn⁹. Surrexit itaq; rex, et scidit vestimēta sua, et cecidit super terram, et omnes serui illius, qui assistebant ei, sciderūt vestimēta sua. Respondens autem Jonadab, filius Sēmaa, fratris Dauid, dixit: Ne estimet dñs meus rex q̄ omnes pueri filij regis occisi sint. Amnon solus mortuus est, quoniam in ore Absalom erat positus ex die qua oppressit Thamar sororem eius. Nūc ergo ne ponat domin⁹ meus rex super cor suum verbū istud dicens: omnes filij regis occisi sūt: quoniam Amnon solus mortu⁹ est. Fugit autem Absalom. R. Audi domine. 258.

FERIA TERTIA.

De libro secundo Regum. L. j.

Cum ingressa fuisset mulier Thecuitis ad regem, cecidit corā eo sup terrā, et adorauit, et dixit. Serua me rex. Et ait ad eam rex. Quid cause habes? Que r̄ndit: Heu mulier vidua ego sum, mortuus est enim vir meus: et ancille tue erāt duo filij, qui rixati sunt aduersus se in agro, nullusq; erat, q eos prohibere posset: et percussit alter alterum, et interfecit eū. Et ecce consurgens vniuersa cognatio aduersum ancillam tuā dicit: trade eum, qui percussit fratrē suū: vt occidamus eū p aīa fratris sui, quem interfecit, et deleamus

mus heredē. Et quęrunt extinguere scintillā meā,quę relicta est:vt non superſit viro meo nomen,& reliquię super terrā. ℟. Domine ſi conuer. 259. Lec. ij.

Et ait rex. Qui cōtradixerit tibi,adhuc eū ad me, & vltra non addet,vt tangat te. Quę ait: Recordet̄ rex dñi dei sui, vt nō multiplicētur pximi sanguinis ad vlciscēdum,et nequaquā interficiāt filiū meum. Qui ait: Viuit dñs,quia nō cadet de capillis filij tui super terram. Dixit ergo mulier: Quare cogitasti huiuscemodi rē cōtra populum Dei: et locutus ē rex verbū istud,vt peccet,et nō reducat eiectum suū? Omnes morimur,& quasi aquę dilabimur in terrā, quę nō reuertuntur, nec vult deus perire animam,sed retractat, cogitans, ne penit⁹ pereat q abiectus est. ℟. Factum est. 259. Lec. iij.

Et ait rex: Nunquid manus Ioab tecū est i omnibus istis? Respondit mulier, & ait: Per salutē animę tuę,domine mi rex,nec ad sinistram, nec ad dexterā est ex omnibus his, quę locutus est dñs meus rex: seruus enim tuus Ioab ipse pręcepit mihi, & ipse posuit in os ancillę tuę omnia verba hęc. Vt verterem figuram sermonis huius, seruus tuus Ioab pręcepit istud: tu autem domine mi rex sapiens es, sicut habet sapientiam angelus dei, vt intelligas omnia super terram. Et ait rex ad Ioab: Ecce placatus feci verbū tuum. Vade ergo, & reuoca puerum Absalom. ℟. Percussit. 257.

FERIA QVARTA.

De libro secundo Regum. L. j.

Igitur post hęc fecit sibi Absalom currus, & equites,& quinquaginta viros, qui pręcederent eum,& mane cōsurgens Absalom stabat iuxta introitū portę in via,& omnē virū qui habebat negociū, vt veniret ad regis iudiciū: vocabat Absalom ad se, & dicebat: De qua ciuitate es tu? Qui respondens aiebat:Ex vna tribu Israel ego sum seruus tuus. Respōdebatq; ei Absalom: Videntur mihi sermones tui boni & iusti: sed non est qui te audiat, constitutus a rege. ℟. Peccaui super numerum. 258. Lectio ij. c.15.

Dicebatq; Absalō. Quis me cōstituat iudicē sup terram, vt ad me veniant oēs q habēt negociū,& iuste iudicē? Sed & cū accederet ad eum homo vt salutaret illum,extendebat manū suā, & apprehendens osculabatur eū, faciebatq; hoc omni Israel venienti ad iudicium,vt audiretur a rege,& sollicitabat corda virorum Israel. ℟. Exaudisti.258. Lec. iij.

Post quatuor autē annos, dixit Absalom ad regem Dauid: Vadam, & reddā vota mea, quę voui dño in Hebron,

youens

vouẽs enim vouit seruus tuus, cũ esset in Gessur Syriẽ, dicẽs: Si reduxerit me dñs in Ierusalem, sacrificabo dño. Dixitq; ei rex Dauid: Uade in pace. Et surrexit & abijt in Hebron. Misit autẽ Absalom exploratores i vniuersas tribus Israel, dicẽs: Statim vt audieritis clangorẽ buccinẽ, dicite, Regnabit Absalõ in Hebrõ. ℟. Audi dñe. 258

FERIA QVINTA.

De libro secundo Regum. Lc. i.

Venit igit nũcius ad Dauid dicẽs. Toto corde vniuersus Israel sequit Absalõ. Et ait Dauid seruis suis, q erãt cum eo in Ierusalẽ: Surgite, fugiamus: neque enim erit nobis effugium a facie Absalom: festinate egredi, ne forte veniẽs occupet nos, & impleat sup nos ruinam, & percutiat ciuitatẽ i ore gladij. Dixeruntq; serui regis ad eum: Omnia, quẽcũque pręceperit dñs noster rex, libenter exequemur serui tui. ℟. Pręparate corda. 257. Lec. ij.

Egressus ẽ ergo rex & vniuersa domus ei⁹ pedibus suis: & reliquit rex decẽ mulieres concubinas ad custodiẽdã domũ. Egressusq; rex, & omnis Israel pedibus suis, stetit procul a domo: & vniuersi serui ei⁹ ambulabant iuxta eum, & legiones Cerethi, & Pheleti, & omnes Gethẽi pugnatores validi sexcenti viri, qui secuti euz fuerant de Geth, pedites pręcede-bant regem. ℟. Deus omnium. 257. Lectio tertia.

Dixit autẽ rex ad Ethai Gethęum, Cur venis nobiscum: reuertere, & habita cũ rege, quia peregrinus es, & egressus de loco tuo. Heri venisti, & hodie compelleris nobiscum egredi: ego autem vadam quo iturus sum: reuertere, & reduc tecum fratres tuos, & dominus faciet tecum misericordiam, & veritatem: quia ostendisti gratiam, & fidem. ℟. Dominus qui eripuit. 257.

FERIA SEXTA.

De libro secundo Regum. L. i.

Venit ergo rex Dauid vsque Bahurim, & ecce egrediebatur inde vir de cognatione dom⁹ Saul, nomine Semei filius Gera, pręcedebatq; egrediens & maledicebat, mittebatque lapides cõtra Dauid & contra vniuersos seruos regis Dauid. Omnis autẽ populus, & vniuersi bellatores a dextero, & a sinistro latere regis incedebant. Ita autem loquebatur Semei cuz malediceret regi: Egredere, egredere vir sãguinum, & vir Belial. Reddidit tibi dñs vniuersum sanguinem domus Saul, quoniam inuasisti regnum pro eo. ℟. Percussit Saul. 257. Lectio ij.

Dixit autem Abisai, filius Saruię, regi: Quare maledicit canis hic moriturus domino meo regi? vadam, & amputabo

putabo caput eius. Et ait rex. Quid mihi, et vobis est filij Sarui? dimittite eum, vt maledicat. Dominus enim precepit ei, vt malediceret Dauid: et quis est qui audeat dicere, quare sic fecerit? ℞. Montes Gelboe. 258. Lectio iij.

Et ait rex Abisai, et vniuersis seruis suis: Ecce filius meus, qui egressus est de latere meo, querit animam meam, quanto magis hic filius Jemini maledicet mihi? Dimittite eum, vt maledicat iuxta preceptum domini, si forte respiciat dominus afflictionem meam, et reddat mihi dominus bonum pro maledictione hac hodierna. ℞. Ego te tuli. 258.

SABBATHO.

De libro secundo Regum. Lectio j.

c.18. Egressus est populus in campum contra Jsrael, et factum est prelium in saltu Ephraim, et cesus est ibi populus Jsrael ab exercitu Dauid, factaque est plaga magna in die illa viginti millium. Fuit autem ibi prelium dispersum super faciem omnis terre: et multo plures erant, quos saltus consumpserat de populo, quam hij quos vorauerat gladius in die illa. ℞. Peccaui. 258. Lectio ij.

Accidit autem, vt occurreret Absalon seruis Dauid, sedens mulo. Cumque ingressus fuisset mulus subter condensam quercum, et magnam, adhesit caput eius quercui: et illo suspenso inter celum et terram, mulus cui insederat pertransiuit. Vidit autem hoc quispiam, et nunciauit Joab, dicens: Vidi Absalom pendere de quercu. Et ait Joab viro, qui nunciauerat ei, Si vidisti, quare non confodisti eum cum terra, et ego dedissem tibi decem argenti siclos, et vnum balteum? Qui dixit ad Joab. Si appenderes in manibus meis mille argenteos, nequaquam mitterem manum meam in filium regis. Audientibus enim nobis precepit rex tibi, et Abisai, et Ethai dicens: Custodite mihi puerum Absalom. ℞. Exaudisti. 258. Lectio iij.

Et ait Joab: non sicut tu vis, sed aggrediar eum coram te. Tulit ergo Joab tres lanceas in manu sua, et infixit eas in corde Absalom. Cumque adhuc palpitaret herens in quercu, cucurrerunt decem iuuenes armigeri Joab, et percutientes interfecerunt eum. Cecinit autem Joab buccina, et retinuit populum, ne persequeretur fugientem Jsrael, volens parcere multitudini. Et tulerunt Absalom, et proiecerunt eum in saltu, in foueam grandem, et comportauerunt super eum aceruum lapidum magnum nimis. ℞. Audi domine. 158.

Ad Magnificat. Antiphona.

Vnxerunt Salomonem Sadoc sacerdos, et Nathan propheta regem in Sion, et ascendentes leti dixerunt, viuat rex in eternum.

Nisi ponenda sit Antiphona pro prima dominica Augusti, quia tunc omissa Antiphona

Antiphonis, et lectionibus de libris regum, ponuntur de libris Salomonis, vt infra in Rubrica mensis Augusti dicitur.

FERIA SECVNDA.
post Pentecosten.

Incipit liber tertius Regum. Lc.i.

Et rex Dauid senuerat: habebat que etatis plurimos dies. Cumque operiretur vestibus, non calefiebat. Dixerunt ergo ei serui sui. Queramus domino nostro regi adolescentulam virginem, et stet coram rege, et foueat eum, dormiatque in sinu suo, et calefaciat dominum nostrum regem. Quesierunt igitur adolescentulam speciosam in omnibus finibus Israel, et inuenerunt Abisag Sunamitidem, et adduxerunt eam ad regem. Erat autem puella pulchra nimis, dormiebatque cum rege, et ministrabat ei. Rex vero non cognouit eam. ℟. Preparate corda vestra.257. Lectio ii.

Adonias autem filius Haggith eleuabatur, dicens: Ego regnabo: fecitque sibi currus: et equites, et quinquaginta viros, qui currerent ante eum. Nec corripuit eum pater suus aliquando dicens: Quare hoc fecisti? Erat autem et ipse pulcher valde, secundus natu post Absalom, et sermo eius cum Joab filio Saruie, et cum Abiathar sacerdote, qui adiuuabant partes Adonie. Sadoc vero sacerdos, et Banaias filius Joiade, et Nathan propheta, et Semei, et Cerethi, et Pheleti, et omne robur exercitus Dauid non erat cum Adonia. ℟. Deus omnium.257. Lec.iij.

Dixit itaque Nathan ad Bethsabee matrem Salomonis. Num audiuisti quod regnauerit Adonias filius Haggith? et dominus noster Dauid hoc ignorat? Nunc ergo veni: accipe consilium a me, et salua animam tuam, filijque tui Salomonis. Vade et ingredere ad regem Dauid, et dic ei: Nonne tu domine mi rex iurasti mihi ancille tue? dicens: quod Salomon filius tuus regnabit post me, et ipse sedebit in solio meo: quare ergo regnat Adonias? Et adhuc ibi te loquente cum rege, ego veniam post te, et complebo sermones tuos. Ingressa est itaque Bethsabee ad regem in cubiculo. ℟. Dominus qui eripuit. 257.

Ex epistola s. Hieronymi presbyteri ad Nepotianum. Lec.iiij.

Dauid annos natus septuaginta, bellicosus quondam vir, senectute frigescente non poterat calefieri. Queritur itaque puella de vniuersis finibus Israel Abisag Sunamitis, que cum rege dormiret, et senile corpus calefaceret. Nonne tibi videtur, si occidentem sequaris literam, vel figmentum esse de Mimo, vel Attellanarum ludicra? Frigidus senex obuoluitur vestimentis,

z nisi complexu adolescentule non tepescit? Uiuebat adhuc Bethsabee: supererat Abigail z reliquę vxores ei⁹ cócubineę, quas scriptura cómemorat: oés quasi frigidę repudiantur, z in vnius tantum adolescentule grandęuus calescit amplexib⁹? ℟. Percussit. 257. Lec. v.

Exponat sapiētissimus Salomon patris sui delicias, z pacificus bellatoris viri narret amplexus. Posside sapientiam: possiде intelligentiam: ne obliuiscaris, z ne declinaueris a verbis oris mei. Ne derelinquas illam, z apprehendet te: ama illā, z conseruabit te. Principiū sapientię, possiде sapientiā: z in omni possessione tua, possiде intelligentiā: circunda illā, z exaltabit te: honora illā, z amplexabitur te, vt det capiti tuo coronā gratiarū. Corona quoq; deliciarum proteget te. ℟. Montes. 258. Lec. vi.

Omnes pene virtutes corporis mutant in senibus: z crescēte sola sapiētia, decrescūt cęterę vires, ieiunia, vigilię, z eleemosynę, chameunię, idest super pauimentū dormitio, huc illucq; discursus, peregrinorum susceptio, defensio pauperū, instantia orationū, z perseuerantia, visitatio languentium, labor manuum vnde prębeantur eleemosynę: z ne sermonē longius protraham, cuncta, quę p corp⁹ exercentur, fracto corpore minora fiūt. ℟. Ego te tu. 258.

FERIA SECUNDA.

De libro tertio Regū. Lect. j.

Et respōdit rex Dauid dicēs: Uocate ad me Bethsabee. Quę cum fuisset ingressa, iurauit rex, z ait: Uiuit dñs, q eruit animam meam de omni angustia: quia, sicut iuraui tibi per dominum Deum Israel, dicens, Salomon filius tuus regnabit post me, z ipse sedebit super soliū meū post me, sic faciam hodie. Summissoque Bethsabee in terram vultu adorauit regem dicens: Uiuat dominus meus Dauid in ęternum. ℟. Recordare. 258. L. ij. ca. 1.

Dixit quoque rex Dauid: Uocate mihi Sadoc sacerdotem z Nathan prophetā, z Banaiam filiū Ioiadę. Qui cum ingressi fuissent coram rege, dixit ad eos. Tollite vobiscum seruos domini vestri, z imponite Salomonem filium meum super mulam meam: z ducite eum in Gihon: z vngat eū ibi Sadoc sacerdos, z Nathan propheta in regē super Israel: z canetis buccina atque dicetis: Uiuat rex Salomon: z ascēdetis post eum, z venietis in Ierusalem, z sedebit super soliū meum, z ipse regnabit pro me. ℟. Exaudisti. 258. Lec. iij.

Descendit ergo Sadoc sacerdos, et Nathan pphēta, et Banaias filius Ioiadę, et Cerethi, z Phelethi, z imposuerunt

fuerunt Salomonem super mulam regis David: et adduxerūt eum in Gihon. Sumpsitq; Sadoc sacerdos cornu olei de tabernaculo, et vnxit Salomonem, et cecinerunt buccina, et dixit omnis populus, Viuat rex Salomon. Et ascendit vniuersa multitudo post eū: populus canentium tibijs, et letantium gaudio magno, et insonuit terra a clamore eorum. ℟. Audi. 258.

FERIA TERTIA.

De libro tertio Regum. Lec. j.

ca. 2. Appropinquauerunt autē dies David, vt moreretur, precepitq; Salomoni filio suo, dicens: Ecce ego ingredior viā vniuerse terre: confortare, et esto vir fortis. Et obserua, vt custodias mandata domini Dei tui, vt ambules in vijs eius, et custodias ceremonias eius, et precepta eius, et iudicia, et testimonia, sicut scriptū ē in lege Moysi: vt intelligas vniuersa, que facis: et quocunque te verteris. Ut confirmet dominus sermones suos, quos locutus est de me, dicens: Si custodierint filij tui vias meas, et ambulauerint coram me in veritate in omni corde suo, et in omni anima sua, non auferetur tibi vir de solio Israel. ℟. Dñe fit. 359. Lec. ij.

Tu quoque nosti, que fecerit mihi Joab filius Saruie, que fecerit duobus principibus exercitus Israel, Abner filio Ner, et Amase filio Jether, quos occidit, et effudit sanguinē belli, in pace, et posuit cruorem prelij in baltheo suo, q erat circa lumbos eius, et i calciamēto suo, quod erat in pedibus eius. Facies ergo iuxta sapiētiā tuā, et non deduces canitiem eius pacifice ad inferos. ℟. Factū est. folio. 259. Lectio tertia.

Sed et filijs Berzellai Galaaditis reddes gratias, eruntque comedentes in mensa tua: occurrerunt enim mihi, qn fugiebam a facie Absalom fratris tui. Habes quoque apud te Semei filium Gera filij Jemini de Bahurim, qui maledixit mihi maledictione pessima, quando ibam ad castra: sed qr descendit mihi in occursum, cum transirem Jordanem, iuraui ei per dominum dicens: Non te interficiam gladio: tu noli pati, cum esse innoxium. ℟. Percussit. 257.

FERIA QVARTA.

De libro tertio Regum. Lec. j.

Apparuit autem dñs Salomoni per somniū nocte ca. 3. dicens: Postula qd vis, vt dem tibi. Et ait Salomon: Tu fecisti cum seruo tuo David patre meo misericordiā magnā, sicut ambulauit in cōspectu tuo i veritate, et iustitia, et recto corde tecū: custodisti enim misericordiam tuam grandem, et dedisti ei filium sedentem super thronum eius, sicut est bodie. ℟. Peccaui. 258. Lectio secunda.

Et nunc dñe deus meus tu regnare fecisti seruū tuū p:o Dauid patre meo. Ego au tem sum puer paruulus, & igno rans egressum & introitū meū: & seruus tuus in medio ē popu/ li quē elegisti, populi infiniti, q numerari & supputari non pōt p:e multitudine. Dabis ergo seruo tuo co: docile, vt ppl'm tuū iudicare possit, & discernere inter bonū & malū. Quis eteniꝫ poterit iudicare populū istum, populum tuum hunc multum? ℟. Exaudisti. 258. Lectio iij.

Placuit ergo sermo coraꝫ domino, quod Salomon postulasset huiusmodi rem: & di xit dñs Salomoni: Quia postu lasti verbum hoc, & nō petisti ti bi dies multos, nec diuitias, aut animas inimico:uꝫ tuo:um: sed postulasti tibi sapientiaꝫ ad di scernendum iudicium, ecce fe/ ci tibi secunduꝫ sermones tuos: & dedi tibi co: sapiens, & intel/ ligens, in tantum vt nullus an te te similis tui fuerit, nec post te resurrecturus sit: sed & hęc quę non postulasti, dedi tibi: diuitias scilicet, & glo:iam, vt nemo fuerit similis tui in regi/ bus, cunctis retro diebus. ℟. Audi domine. 258.

FERIA QVINTA.

De libro tertio Regum. Lec. j.

ca. 7. Salomō aūt erat in ditio/ ne sua habens omnia re gna secum a flumine terrę Phi listhym vsq ad terminū Egy pti, offerentium sibi munera, & seruientiū ei cunctis diebus vi tę eius. Erat autē cibus Salo monis per dies singulos trigin ta co:i similę, & sexagita co:i fa rinę, decem boues pingues, & vi ginti boues pascuales, & centū arietes, excepta venatione cer uo:ū, caprearū atq bubalo:uꝫ, & auiū altiliū: ipse enim obtine bat omnem regionem, quę erat trans flumen, quasi a Thaphsa vsq ad Gazam, & cūctos reges illarum regionū, & habebat pa cem ex omni parte in circuitu. ℟. Preparate. 257. Lectio ij.

Habitabatq Juda, & Jsra el absq timo:e vllo, vnus quisq sub vite sua, & sub ficu sua, a Dan, vsq Bersabee, cun ctis diebus Salomonis. Et ha bebat Salomon quadraginta millia p:esepia equo:uꝫ curri/ lium, & duodecim millia eque/ strium: nutriebantque eos su/ pradicti regis p:efecti: sed & ne cessaria mensę regis Salomo/ nis, cum ingenti cura p:ebebāt in tempo:e suo: ho:deum quoq & paleas equorum & iumento/ rum deferebant in locum, vbi erat rex iuxta constitutum sibi. Dedit quoq deus sapientiam Salomoni et p:udentiam mul tam nimis, et latitudinem co:/ dis quasi arenam: quę est in litto:e maris. ℟. Deus cium. folio 257. Lectio tertia.

Et p:ecedebat sapiētia Sa/ lomonis sapientiam oiuꝫ O:ienta/

Orientalium, et Aegyptiorum, et erat sapientior cunctis hominibus, sapientior Ethan Ezrahite, et Heman, et Chalcol, et Dorda filijs Mahol: et erat nominatus in vniuersis gentibus per circuitum. Locutus est quoque Salomon tria millia parabolas: et fuerunt carmina eius quinque millia: et disputauit super lignis a cedro, quę est in Libano, vsque ad hyssopum, quę egreditur de pariete: et disseruit de iumentis et volucribus, et reptilibus, et piscibus. Et veniebant de cunctis populis ad audiendam sapientiam Salomonis, et ab vniuersis regibus terrę, qui audiebant sapientiam eius. R. Dominus qui eripuit. 257.

FERIA SEXTA.

De libro tertio Regum. Lec. i.

Misitque Hiram rex Tyri seruos suos ad Salomonem: audiuit enim quod ipsum vnxissent regem super Israel pro patre eius: quia amicus fuerat Hiram Dauid omni tempore. Misit autem Salomon ad Hiram, dicens: Tu scis voluntatem Dauid patris mei, et quia non potuerit ędificare domum nomini domini Dei sui propter bella imminentia per circuitum, donec daret dominus eos sub vestigio pedum eius: nunc autem requiem dedit Deus meus mihi per circuitum, et non est Satan, neque occursus malus. R. Percussit. 257. Lectio ii.

Quamobrem cogito ędificare templum nomini domini Dei mei, sicut locutus est dominus Dauid patri meo, dicens: Filius tuus, quem dabo pro te super solium tuum, ipse ędificabit domum nomini meo. Pręcipe igitur vt pręcidant mihi serui tui cedros de Libano: et serui mei sint cum seruis tuis: mercedem autem seruorum tuorum dabo tibi, quamcunque petieris: scis enim quoniam non est in populo meo vir, qui nouerit ligna cedri sicut Sidonij. R. Montes Gel. 258. Lectio iii.

Cum ergo audisset Hiram verba Salomonis, lętatus est valde, et ait: Benedictus dominus Deus hodie, qui dedit Dauid filium sapientissimum super populum hunc plurimum. Et misit Hiram ad Salomonem, dicens: Audiui, quęcunque mandasti mihi: ego faciam omnem voluntatem tuam in lignis cedrinis, et abiegnis: serui mei deponent ea de Libano ad mare: et ego componam ea in ratibus in mari, vsque ad locum quem significaueris mihi: et applicabo ea ibi, et tu tolles ea, prębebisque necessaria mihi: vt detur cibus domui meę. R. Ego te tuli. 258.

SABBATHO.

De libro tertio Regum. Lec. i.

Et perfecit omne opus, quod faciebat rex Salomon in domo domini: et intulit quę sanctificauerat Dauid pater suus, argentum,

tū, ꝛ aurū, ꝛ vasa: reposuitqꝫ in thesauris dom⁹ dñi. Tunc congregati sunt omnes maiores natu Israel cum principibus tribuum, ꝛ duces familiaruꝫ filiorum Israel ad regem Salomonem in Jerusalem, vt deferrēt arcā fęderis domini de ciuitate Dauid, idest de Sion: conueneruntqꝫ ad regeꝫ Salomoneꝫ vniuersus Israel i mēse Bethanis in solenni die: ipse est mensis septim⁹. ℟. Peccaui 258. Lec. ij.

Veneruntqꝫ cuncti senes de Israel, ꝛ tulerunt arcā sacerdotes, ꝛ portauerūt arcam domini, ꝛ tabernaculum fęderis ꝛ omnia vasa sanctuarij quę erant in tabernaculo, ꝛ ferebant ea sacerdotes, ꝛ Leuitę. Rex autē Salomō, ꝛ omnis multitudo Israel, quę conuenerat ad eū, gradiebat̄ cū illo ante arcā, ꝛ immolabant oues, ꝛ boues absqꝫ ęstimatione ꝛ numero: ꝛ intulerunt sacerdotes arcā fęderis domini i locū suū in oraculū tēpli, in sanctū sāctorū subter alas Cherubiꝫ: siquidem Cherubiꝫ expandebant alas super locuꝫ arcę, ꝛ protegebant arcā, ꝛ vectes eius desup. ℟. Exaudisti. 258. Lectio iij.

In arca aūt nō erat aliud nisi duę tabulę lapideę, quas posuerat i ea Moyses in Horeb, q̄n pepigit dñs fędus cū filijs Israel, cū egrederētur de terra Aegypti. Factū est autēꝫ cū exissent sacerdotes d̄ sāctuario nebula ipleuit domū domini, ꝛ non poterant sacerdotes stare, ꝛ ministrare propter nebulam: impleuerat eniꝫ gloria domini domum domini. Tunc ait Salomon: Dominus dixit, vt habitaret in nebula. ℟. Audi dñe. 258. Ad Mag. Añ. Exaudisti dñe orationeꝫ serui tui, vt ędificarem templū nomini tuo.

DOMINICA VIII. post Pentecosten.

De libro tertio Regum. Lec. j.

Factū est aūt cū perfecisset Salomō ędificiuꝫ domus dñi, ꝛ ędificiū regis, ꝛ oē qd optauerat, ꝛ voluerat facere: apparuit ei dñs secūdo sicut apparuerat ei in Gabaō. ca. 9.
Dixitqꝫ dominus ad euꝫ: Exaudiui orationē tuam, ꝛ deprecationem tuam, quam deprecat⁹ es coram me. Sanctificaui domum hanc quam ędificasti, vt ponerem nomen meum ibi in sempiternuꝫ: ꝛ erunt oculi mei, ꝛ cor meum ibi cunctis diebus: Tu quoqꝫ si ambulaueris corā me, sicut ambulauit pater tu⁹ i simplicitate cordis, ꝛ ęquitate: ꝛ feceris omnia quę pręcepi tibi, ꝛ iudicia mea, ꝛ legitima mea seruaueris: ponā thronū regni tui sup Israel i sempiternū sicut locutus sum Dauid patri tuo, dicens: Non auferetur vir de genere tuo, de solio Israel. ℟. Pręparate. 257. Lect. ij.

SI autem auersione auersi fueritis, vos, et filij vestri non sequentes me, nec custodiētes mādata mea, et ceremonias meas quas proposui vobis: sed abieritis, et colueritis deos alienos, et adoraueritis eos: auferā Israel a superficie terre, quā dedi eis: et templum, quod sanctificaui nomini meo proijciam a conspectu meo: eritque Isrl in prouerbium, et in fabulam cunctis populis: et dom⁹ hec erit in exemplum: omnis, qui transierit per eā, stupebit et sibilabit et dicet: Quare fecit dñs sic terre huic, et domui huic? Et respondebunt. Q: dereliquerunt dñm Deum suum, q eduxit patres eorum de terra Aegypti, et secuti sūt deos alienos, et coluerūt eos et adorauerūt eos: idcirco induxit dñs super eos omne malum hoc. ℟. Deus oium. 257. L. iij.

EXpletis aūt annis viginti postquā edificauerat Salomon duas domos, idest domum domini, et domum regis, Hiram rege Tyri prebēte Salomō ligna cedrina, et abiegna, et aurum iuxta omne, quod op⁹ habuerat: tum dedit rex Salomon Hiram viginti oppida in terra Galilee. Et egressus est Hiram de Tyro, vt videret oppida que dederat ei Salomon: et nō placuerunt ei, et ait: Hecine sunt ciuitates quas dedisti mihi, frater? et appellauit eas terram Chabul vsque in diem hanc. Misit quoque Hiram ad regem Salomonem centum viginti talenta auri. ℟. Dominus qui. folio 257.

Ex libro S. Augustini episcopi de ciuitate Dei. Lectio iiij.

FActa est quidem nonnulla imago rei future etiam in Salomone, in eo quod templum edificauit, et pacem habuit secundū nomen suū. Salomon quippe pacificus est latine: et in exordio regni sui mirabiliter laudabilis fuit: sed eadem sua psona, per vmbram futuri prenūciabat etiam ipse Christum dominum nostrum, non exhibebat: vnde quedam de illo ita scripta sunt, quasi de ipso ita predicta sint: dum scriptura sācta etiam rebus gestis prophetans; quodammodo in eo figuram deliniat futurorum. ℟. Percussit. 257. Lectio. v.

NAm preter libros diuine historie, vbi regnasse narratur, Psalmus etiā lxx septuagesimus primus titulo nomini ei⁹ inscriptus est, in quo tā multa dicuntur, que omnino ei conuenire non possunt, domino autem Christo apertissima pspicuitate conueniunt: vt euidenter appareat, quod in illo figura qualiscunque adumbrata sit, in isto autem ipsa veritas presentata. ℟. Montes Gel. 258. Lec. vj.

NOtum est enim, quib⁹ terminis regnum conclusum fuerit Salomonis: et tamē in eo psal/

psalmo legitur (vt alia taceam) Dominabitur a mari, vsq; ad mare, & a flumine vsq; ad terminos orbis terrę: quod in Christo videm⁹ impleri. A flumine quippe dominádi sumpsit exordium, vbi baptizatus a Johanne, eodẽ mõstráte cępit agnosci a discipulis: q cum non solũ magistrũ: verũetiã dñm appellauerunt: ℟. Ego te tuli. 258.

FERIA SECVNDA

De libro tertio Regum. Lec. j.

SEd & regina Saba, audita fama Salomonis, in nomine dñi venit tentare eum in ęnigmatibus: & ingressa Jerusalem multo cum comitatu, & diuitijs, camelis portantibus aromata, & aurum infinitum nimis, & gemmas preciosas venit ad regem Salomonem: & locuta est ei vniuersa quę habebat in corde suo. Et docuit eam Salomon omnia verba, quę proposuit. Non fuit sermo, qui regem posset latere, & non respõderet ei. ℟. Recordare. 258.

Lectio secunda

VIdens autem regina Saba oẽm sapientiã Salomonis, & domum quam ędificauerat, & cibos mensę eius, & habitacula seruorũ, & ordines ministrantium, vestesq; eorum, & pincernas, & holocausta, quę offerebat in domo dñi, nõ habebat vltra spũm, dixitq; ad regẽ: Verus est sermo quẽ audiui in terra mea, super sermonibus tuis, & super sapientia tua, & nõ credebam narrãtibus mihi, donec ipsa veni: & vidi oculis meis & probaui, quod media pars mihi nunciata non fuerit. Maior est sapientia, & opera tua, quam rumor quem audiui. ℟. Exaudisti. 258. Lectio tertia.

BEati viri tui, & beati serui tui hi, qui stant corãte semper, & audiunt sapientiam tuam. Sit dominus De⁹ tuus benedictus, cui complacuisti, & posuit te super thronum Israel, eo quod dilexerit dñs Isrl in sempiternum, & constituit te regem, vt faceres iudicium, & iustitiam. Dedit ergo regi centum viginti talenta auri, & aromata multa nimis, & gemmas preciosas. Non sunt allata vltra aromata tam multa, quam ea quę dedit regina Saba regi Salomoni. Sed & classis Hirã, quę portabat aurũ de Ophir, attulit ex Ophir ligna thyina multa nimis, & gemmas preciosas. ℟. Audi dñe. 258.

FERIA TERTIA.

De libro tertio Regum. Lec. j.

REx autem Salomon adamauit mulieres alienigenas multas, filiam quoq; Pharaonis, & Moabitidas, Ammonitidas: Idumęas, & Sydonias, & Ethęas, d̃ gẽtibus sup quib⁹ dixit dñs filijs Isrl: Non ingrediemini ad eas: neq; d̃ illis ingredient ad vestras: certissime enĩ auertẽt corda vrã, vt sequami- C. xi.

ni deos earuz. His itaqꝫ copulatus est Salomō ardētissimo amore: fueruntqꝫ ei vxores quasi reginę septingentę, ⁊ concubinę trecentę, ⁊ auerterunt mulieres cor eius. Cumqꝫ iam esset senex, deprauatum est cor eius per mulieres, vt sequeret deos alienos, nec erat cor eius perfectum cum dño Deo suo, sicut cor Dauid patris eius. ℟. Domine si conuer. 259. Lectio ij.

SEd colebat Salomon Astarthē deam Sidoniorum, ⁊ Chamos deum Moabitarum, ⁊ Moloch idolum Ammonitarum. Fecitqꝫ Salomon, quod non placuerat corā dño, ⁊ non adimpleuit, vt sequeretur dñm sicut Dauid pater eius. Tunc ędificauit Salomon phanum Chamo idolo Moab in monte, qui est contra Jerusalē, ⁊ Moloch idolo filiorum Ammon. Atqꝫ in hunc moduz fecit vniuersis vxoribus suis alienigenis, quę adolebant tura, ⁊ immolabant diis suis. ℟. Factum est. fol. 259. Lectio iij.

IGitur iratus est dominus Salomoni, ꝙ auersa esset mens ei⁹ a domino deo Israel, qui apparuerat ei secundo, ⁊ ꝓceperat de verbo hoc, ne sequeretur deos alienos: ⁊ non custodiuit quę mandauit ei dñs. Dixit itaqꝫ dominus Salomoni: Quia habuisti hoc apud te, ⁊ non custodisti pactum meuz, ⁊ pręcepta mea, quę mandaui tibi, disrumpens scindā regnū tuuz, ⁊ dabo illud seruo tuo, veruntamen in diebus tuis nō faciam, propter Dauid patrem tuum. ℟. Percussit. 257.

FERIA QVARTA.

De libro tertio Regum. Lec. j.

IEroboam quoqꝫ fili⁹ Nabat Ephratęus dē Sareda seruus Salomonis, cuius mater erat nomine Serua mulier vidua, leuauit manū contra regem: ⁊ hęc est causa rebellionis aduersus eum: quia Salomon ędificauit Mello, ⁊ coęquauit voraginem ciuitatis Dauid patris sui. Erat autem Jeroboam vir fortis, ⁊ potens: vidensqꝫ Salomon adolescentem bonę indolis, ⁊ industrium, constituerat eum pręfectum super tributa vniuersę domus Joseph: ℟. Peccaui. 258. Lectio ij. C. xi

FActum est igitur in tēpore illo, vt Jeroboaz egrederetur de Jerusalez, ⁊ inueniret eū Ahias Silonites propheta in via, opertus pallio nouo, erant autez duo tantū in agro. Apprehendēsqꝫ Ahias pallium suum nouum, quo coopertus erat scidit in duodecim partes, ⁊ ait ad Jeroboā: Tolle tibi decem scissuras, hęc eniz dicit dominus deus Israel: Ecce ego scindam regnum de manu Salomonis, ⁊ dabo tibi decem tribus. ℟ Exaudisti. 258. Lec. iij.

VOluit ergo Salomon interficere Jeroboam: qui fur-

surrexit, et aufugit in Aegyptũ ad Sesac regem Aegypti, et fuit in Aegypto vsque ad mortem Salomonis. Reliquũ aũt verborũ Salomonis, et oia quę fecit, et sapientia eius, ecce vniuersa scripta sunt in libro verborum dierũ Salomonis. Dies aũt quos regnauit Salomon i Jerusalem super omnem Jsrael, quadraginta anni sunt. Dormiuitque Salomon cum patribus suis, et sepultus est in ciuitate Dauid patris sui: regnauitque Roboam filius eius pro eo. ℟. Audi domine. 258.

FERIA QVINTA.

De libro tertio Regum. Lec. j.

Venit aũt Roboam in Sichem: illuc eniꝫ cõgregatus erat omnis Jsrael ad cõstituendũ eũ regẽ. At vero Jeroboã filius Nabath cũ adhuc esset i Aegypto profugus a facie regis Salomonis, audita morte ei⁹, reuersus est de Aegypto, miserũtq; et vocauerũt euꝫ. Venit ergo Jeroboã, et omnis multitudo Jsrael, et locuti sunt ad Roboam dicentes: Pater tuus durissimũ iuguꝫ imposuit nobis: tu itaq; nunc minue paululum đ imperio patris tui durissimo et de iugo grauissimo, quod imposuit nobis: et seruiemus tibi. Qui ait eis: Jte vsq; ad tertiũ diem, et reuertimini ad me. ℟. Preparate. 257. Lectio ij.

Cumq; abijsset populus, inijt consiliũ rex Roboã cũ seniorib⁹, qui assistebãt corã Salomone patre ei⁹, cũ adhuc viueret, et ait eis: Qđ datis mihi consilium, vt respondeam populo? Qui dixerũt ei: Si hodie obedieris populo huic, et seruieris, et petitioni eorũ cesseris, locutusq; fueris ad eos verba lenia: erunt tibi serui cunctis diebus. Qui dereliquit consiliũ senum, quod dederunt ei, et adhibuit adolescẽtes, q nutriti fuerant cum eo, et assistebant illi. ℟. Deus omnium. 257. L. iij.

Respõditq; rex populo dura, derelicto cõsilio seniorũ, quod ei dederant, et locutus est eis secundum consilium iuuenum, dicens: Pater meus aggrauauit iugum vestrum, ego autem addam iugo vestro: pater meus cecidit vos flagellis, ego autem cędam vos scorpionibus. Et non acquieuit rex populo, quoniam auersatus fuerat euꝫ dominus, vt suscitaret verbum suum, quod locut⁹ fuerat in manu Abię Silonitę ad Jeroboam filium Nabath. Videns itaq; populus q noluisset eos audire rex, respondit ei dicens: Quę nobis pars i Dauid? vel quę hereditas in filio Jsai? ℟. Dominus, qui eri. 259.

FERIA SEXTA.

De libro tertio Regum. Lec. j. c. 14

Dixit autem dominus ad Ahiam: Ecce vxor Jeroboã ingredit, vt cõsulat te sup filio suo, qui ęgrotat: hęc et hęc

loqueris ei. Cuz ergo illa intraret, & dissimularet se esse, q̃ erat audiuit Abias sonitum pedũ eius introeuntis per ostiũ: & ait Ingredere vxor Jeroboã: quare aliam te eẽ simulas? ego autem missus sum ad te durus nũcius. ℞ Percussit. 257. Lec. ij.

Uade, & dic Jeroboã: Hec dicit dñs Deus Israel: Quia exaltaui te de medio populi, & dedi te ducẽ super populum meũ Israel, & scidi regnũ domus Dauid, & dedi illud tibi, & non fuisti sicut seruus meus Dauid, qui custodiuit mandata mea, & secutus est me in toto corde suo, faciens quod placitum esset in conspectu meo, sed operatus es mala super omnes qui fuerũt ante te, & fecisti tibi deos alienos, & cõflatiles, vt me ad iracundiam prouocares, me aũt proiecisti post tergũ tuum. ℞ Montes Gel. 258. Lect. iij.

Idcirco ecce ego inducaz mala super domum Jeroboã, & percutiã de Jeroboam, mingentẽ ad parietẽ, & clausũ, & nouissimũ i Isrl, & mũdabo reliquias dom⁹ Jeroboã, sicut mũdari solet fimus vsq ad puruz. Qui mortui fuerint d̃ Jeroboã in ciuitate, comedẽt eos canes: qui aũt mortui fuerint in agro, vorabunt eos aues celi: q̃a dñs locutus est. Tu igit surge, & vade in domũ tuã: & in ipso introitu pedũ tuorũ in vrbem, morietur puer. ℞. Ego te tuli. 258.

SABBATHO.

De libro tertio Regum. Lec. j.

Accedens autez Elias ad oẽs populum Israel, ait: Usquequo claudicatis i duas partes: Si dominus est Deus, sequimini eum: si autez Baal, sequimini illum. Et non respõdit ei populus verbum. Et ait rursus Elias ad populuz: Ego remansi propheta domini sol⁹: prophete autez Baal quadringenti, & quinquaginta viri sũt. ℞ Peccaui. 258. Lectio ij.

Dentur nobis duo boues, & illi eligãt sibi bouẽ vnũ & in frusta cędẽtes ponãt super ligna, ignem autem non supponant, & ego faciam bouem alterum, & imponam super ligna, ignem autem non supponam. Inuocate nomina deorum vestrorum, & ego inuocabo nomen Dei mei: & Deus, qui exaudierit per ignem, ipse sit Deus. Respondens omnis populus, ait: Optima propositio, quam locutus est Elias. ℞ Exaudisti. 258. Lec. iij.

Dixit ergo Elias ꝓphetis Baal: Eligite vobis bouem vnũ, & facite primi, q: vos plures estis: & inuocate nomina deorum vestrorum, ignemque non supponatis. Qui cum tulissent bouem quem dederat eis, fecerunt, & inuocabant nomen Baal de mane vsque ad meridiem, dicentes: Baal exaudi nos. Et non erat vox, nec qui respon-

sponderet: ℟. Audi dñe. 258.
Ad Mag. Añ. Dum tolleret dñs Elias per turbiné in cęluz, Eliseus clamabat: Pater mi, currus Israel, ꝛ auriga eius.

DOMINICA IX. post Pentecosten.

Incipit lib. quartus Regũ. Lec. i.

Preuaricatus est autẽ Moab i Israel, postquam mortuus est Achab, ceciditqꝫ Ochozias p cãcellos cęnaculi sui, quod habebat in Samaria, ꝛ ęgrotauit, misitqꝫ nuncios, dicẽs ad eos: Ite consulite Beelzebub deuz Accaron, vtrum viuere queam de infirmitate mea hac. Angelus autẽ domini locutus est ad Eliam Thesbyten, dicẽs: Surge, descende in occursum nunciorꝫ regis Samarię, ꝛ dices ad eos: Nunquid non est Deus in Israel, vt eatis ad consulendũ Beelzebub Deum Accaron? Quamobrẽ hęc dicit dominus: De lectulo, super quẽ ascẽdisti: non descendes, sed morte morieris. ℟. Pręparate. 257. Lec. ij.

Et abijt Elias, reuersique sunt nũcij ad Ochoziam q dixit eis. Quare reuersi estis? At illi responderunt ei. Vir occurrit nobis, ꝛ dixit ad nos. Ite ꝛ reuertimini ad regez, qui misit vos, ꝛ dicetis ei. Hęc dicit dñs: Nunquid quia non erat Deus in Israel, mittis, vt consolatur Beelzebub Deus Accaron? Idcirco d lectulo super quem ascendisti, non descendes sed morte morieris. ℟. Deus omnium. 257. Lectio tertia.

Qui dixit eis, Cuius figurę, ꝛ habitus est vir ille, qui occurrit vobis, ꝛ locut⁹ est verba hęc? At illi dixerunt: Vir pilosus, ꝛ zona pellicea accinct⁹ renibus. Qui ait: Elias Thesbites est. Misitque ad eum quinquagenarium principem, ꝛ quinquaginta viros qui erãt sub eo. Qui ascendit ad eum, sedentique i vertice mõtis ait. Homo dei: rex pręcepit, vt descendas. Respondensque Elias dixit quinquagenario: Si homo dei sum, descendat ignis de cęlo, ꝛ deuoret te, ꝛ quinquaginta tuos. Descendit itaque ignis de cęlo, ꝛ deuorauit euz, ꝛ quinquaginta, qui erant cum eo. ℟. Dominus. qui. 257.

Sermo S. Augustini. Lec. iiij.

In lectionibus, quę nobis diebus istis recitanť, fratres carissimi, frequenter admonui vt non sequamur literaz occidentem, ꝛ viuificantem spiritum relinquamus: sic enim apostolus ait, Litera occidit, spiritus viuificat. Si enim hoc tãtũ volumus intelligere qđ sonat i litera: aut paruã, aut ꝑpe nullã ędificationẽ de diuinis lcõnib⁹ capiem⁹. Illa eniz oia, q recitãtur, typ⁹ erãt ꝛ imago futurorũ. In iudęis eniz figurata: i nobis

gratia dei donãte cõpleta sũt. ℟. Percussit.257. Lectio v.

Beatus enim Elias typũ habuit dñi Saluatoris. Sicut enim Elias a Judęis p/secutionem passus est, ita ꝛ ve/rus Elias domin⁹ noster ab ip sis reprobatus est, ꝛ contẽptus. Elias reliquit gentem suam: ꝛ Christus deseruit synagogam. Elias abijt in desertum: ꝛ Christus venit in mundũ. Elias i de serto, coruis ministrantibus, pa scebatur: ꝛ Christus in deserto mũdi huius gẽtiũ fide reficitur. ℟. Montes Gel.258. Lect. vi.

Corui enim illi, qui bea to Elię iubente domino ministrabant, gentium populũ figurabant: propterea ꝛ de gen tiũ ecclesia dicitur, Nigra sũ ꝛ formosa filia Jerusalẽ. Unde est ecclesia nigra ꝛ formosa? Nigra per naturam, formosa per gratiam. Unde nigra? Ecce in iniquitatibus conceptus sum, ꝛ in delictis peperit me mater mea. Unde formosa? Asperges me hyssopo, ꝛ mundabor: laua/bis me, ꝛ super niuem dealba/bor. ℟. Ego te.258.

FERIA SECVNDA.

De libro quarto Regum. Le. i.

Accesserũt filij pphetarũ, qui erãt i Jerico ad Eli seũ, ꝛ dixerũt ei: Nunqd nosti quia dñs hodie tollet dominũ tuũ a te? Ait: Et ego noui, sile/te. Dixit aũt ei Elias. Sede hic quia dominus misit me vsq; ad Jordanẽ. Qui ait: Viuit domi/nus, ꝛ viuit anima tua, quia nõ derelinquã te. Jerũt igit ambo pariter: ꝛ quinquaginta viri d filijs pphetarũ secuti sunt eos, qui ꝛ steterũt e cõtra longe: illi autẽ ambo stabãt super Jorda nẽ. ℟. Recordare.258. Lec. ij.

Tulitq; Elias palliũ suũ, ꝛ inuoluit illud, ꝛ pcussit aquas, quę diuisę sunt i vtrãq; partem, ꝛ transierunt ambo per siccũ. Cumque trãsissent: Elias dixit ad Eliseũ: Postula quod vis, vt faciam tibi antequã tol lar a te. Dixitque Eliseus: Ob secro: vt fiat in me duplex spi/tus tuus. Qui respondit: Rem difficilem postulasti: attamen, si videris me, quando tollar a te, erit tibi quod petisti: si autem non videris, non erit. ℟. Exaudisti.259. Lectio iij.

Cumque pergerent, ꝛ in cedentes sermocinaren/tur: ecce currus igneus, ꝛ equi ignei diuiserunt vtrumque, ꝛ ascendit Elias per turbinẽ in cęlum. Eliseus autem videbat, ꝛ clamabat: Pater mi, pater mi: currus Jsrael, ꝛ auriga e/ius. Et non vidit eum amplius. ℟. Audi dñe.258.

FERIA TERTIA.

De libro quarto Regum. Le. i.

Egressus est igitur rex Jo rã in die illa d Samaria, ꝛ recẽsuit vniuersũ Jsrael: mi sitq; ad Josaphat regem Juda dicẽs: Rex Moab recessit a me,

veni mecum contra eum ad prę lium. Qui respondit: Ascendã. qui meus est, tuus est: populus meus, populus tu⁹, ⁊ equi mei, equi tui. Dixitq;: Per quam viam ascẽdemus? At ille respõdit: Per dsertũ Idumeę. Perrexerũt igitur rex Israel, ⁊ rex Iuda, ⁊ rex Edom: ⁊ circumierunt per viam septem dierum: nec erat aqua exercitui, ⁊ iumẽtis, quę sequebant eos. ℟. Domine si conuersus. 259. Lec. ij.

Dixitque rex Israel: Heu heu, heu, cõgregauit nos dominus tres reges, vt traderet i manu Moab. Et ait Iosaphat: Est ne hic propheta domini, vt deprecemur dominũ per eum? Et respondit vnus d seruis regis Israel: Est hic Eliseus filius Saphat, qui fundebat aquam super manus Elię. Et ait Iosaphat: Est apud eũ sermo domini? Descenditque ad eum rex Israel, ⁊ Iosaphat rex Iuda, ⁊ rex Edom. Dixit autem Eliseus ad regem Israel: Quid mihi ⁊ tibi est? vade ad prophetas patris tui ⁊ matris tuę. ℟. Factum. 259. L. iij.

Et ait illi rex Israel: Quare congregauit dominus tres reges hos, vt traderet eos in manu Moab? Dixitq; ad eũ Eliseus: Viuit dñs exercituũ, in cuius conspectu sto, quod si non vultũ Iosaphat regis Iudę erubescerem, non attendissem quidem te, nec te respexissem. Nunc autem adducite mihi psaltem: Cumq; caneret psaltes, facta est super eum manus domini, ⁊ ait: Hęc dicit dñs. Facite alueum torrentis huius fossas, ⁊ fossas: hęc enim dicit dominus: Nõ videbitis ventum, neque pluuiam: ⁊ alueus iste replebitur aquis, ⁊ bibetis vos, ⁊ familię vestrę, ⁊ iumenta vestra: parumque est hoc in conspectu domini, insuper tradet etiã Moab in manus vestras. ℟. Percussit. 257.

FERIA QVARTA.

De libro quarto Regum. Le. j.

Mulier autẽ quędã d vxoribus prophetarũ clamabat ad Eliseũ dicens: Seruus tuus vir meus mortuus est, ⁊ tu nosti q; seruus tuus fuit timẽs dñm: ⁊ ecce creditor venit vt tollat duos filios meos ad seruiẽdũ sibi. Cui dixit Eliseus: Quid vis vt faciã tibi? dic mihi, quid habes in domo tua? At illa respondit. Nõ habeo ancilla tua qdquã in domo mea nisi paruũ olei quo vngar. Cui ait: Vade, pete mutuo ab omnibus vicinis tuis vasa vacua nõ pauca: ⁊ ingredere, ⁊ claude ostiũ tuũ cũ intrinsecus fueris tu, ⁊ filij tui: ⁊ mitte inde in omnia vasa hęc ⁊ cum plena fuerint tolles. ℟. Peccaui. fol. 258. Lectio ij.

Iuit itaq; mulier ⁊ clausit ostium super se, ⁊ super filios suos: illi offerebãt vasa, ⁊ illa infundebat. Cumque plena fuissent

fuissent vasa, dixit ad filiũ suuz. Affer mihi adhuc vas: ꝛ ille respondit: Non habeo: stetitque oleum. Venit aũt illa, ꝛ indicauit homini Dei. Et ille: Vade, inquit, vẽde oleũ, ꝛ redde creditori tuo: tu autẽ ꝛ filij tui viuite de reliquo. Facta est aũt quedã dies, ꝛ transibat Eliseus per Sunam ciuitatẽ. Erat autẽ ibi mulier magna, que tenuit eũ, vt comederet panẽ. Cumq; frequenter inde transiret, diuertebat ad eaz, vt comederet panẽ. Que dixit ad virũ suum: Animaduerto quod vir dei sanctus est iste, qui trãsit per nos frequẽter, faciamus ergo ei cenaculum paruũ, ꝛ ponamus ei in eo lectulũ, ꝛ mẽsam, ꝛ sellam, ꝛ cãdelabrũ: vt cũ venerit ad nos, maneat ibi. ℟. Exaudisti. 258. L. iii.

Facta est ergo dies quedam: ꝛ veniens diuertit in cenaculum, ꝛ requieuit ibi: dixitq; ad Giezi puerũ suum. Voca Sunamitidẽ istam. Qui cum vocasset eam, ꝛ illa stetisset coram eo, dixit ad puerum suum, Loquere ad eam. Ecce sedule in omnibus ministrasti nobis: quid vis vt faciam tibi? nunquid habes negocium, ꝛ vis vt loquar regi, siue principi militie? Que respondit: In medio populi mei habito. Et ait: Quid ergo vult vt faciam ei? Dixitq; Giezi. Ne queras: filium enim non habet, ꝛ vir eius senex est. Precepit itaque vt vocaret eã. Que cũ vocata fuisset, ꝛ stetisset ante ostium, dixit ad eam. In tempore isto, ꝛ in hac eadẽ hora, si vita comes fuerit, habebis in vtero filiuz. Et illa respõdit: Noli queso domine mi vir Dei, noli mentiri ancille tue. Et concepit mulier ꝛ peperit filiũ in tempore, et in hora eadẽ qua dixerat Elise⁹. ℟. Audi domine. 258.

FERIA QVINTA.

De libro quarto regum. Le. i.

Congregauit Benadad rex Syrie vniuersuz exercitum suum, ꝛ ascendit, ꝛ obsidebat Samariam: factaque est fames magna in Samaria, ꝛ tandiu obsessa est, donec venundaret caput asini octoginta argenteis, ꝛ quarta pars cabi stercoris columbarum quinque argenteis. Cumque rex Israel transiret per murum, mulier quedam exclamauit ad eum dicẽs: Salua me domine mi rex. Qui ait: Non: te saluet dominus: vnde te possum saluare, de area, vel de torculari? ℟. Prepara te. 257. ca. 6.

Lectio secunda.

Dixitq; ad eam rex: Quid tibi vis? Que respondit. Mulier ista dixit mihi, Da filiũ tuũ, vt comedam⁹ cũ hodie, ꝛ filiũ meũ comedemus cras. Coximus ergo filium meum, ꝛ comedimus. Dixiq; ei die altera. Da filium tuũ, vt comedamus eum. Que abscondit filiuz suum. Quod cum audisset rex, scidit

scidit vestimenta sua, τ trāsibat per murum. Viditq; omnis po pulus ciliciuꝫ, quo vestit⁹ erat ad carnē intrinsecus: τ ait rex: Hęc mihi faciat Deus, τ hęc addat, si steterit caput Elisęi, fi ly Saphat sup ipsū, hodie. Eliseus aūt sedebat in domo sua, τ senes sedebant cum eo. ℟. Deus omnium. 257. Lect. iij.

P Remisit itaq; viruꝫ, τ an tequā veniret nuncius ille dixit ad senes: Nunquid sci tis ꝙ miserit filius homicidę huc, vt pręcidatur caput meū? Videte ergo cū venerit nūcius, claudite ostium, τ non sinatis eū introire. Ecce enim sonitus pedum domini eius post eum est. Adhuc illo loquente eis ap paruit nūcius, qui veniebat ad eum, τ ait. Ecce tantum maluꝫ a dño est: qd amplius expecta bo a domino? Dixit autem Eli seus. Audite verbum domini. Hęc dicit dominus: In tempo re hoc, cras modius similę vno statere erit, τ duo modij hordei statere vno, in porta Samarię. ℟. Dominus, qui eri. 257.

FERIA SEXTA.

De libro quarto Regum. Le. j.

E Liseus autem locut⁹ est ad mulierē, cuius viuere fecerat filium, dicens: Surge, vade tu, τ dom⁹ tua, τ peregri nare vbicunq; reperieris: voca uit enim dominus famem, τ ve niet super terram septeꝫ annis. Quę surrexit, τ fecit iuxta ver bum hominis Dei: τ vadens cum domo sua, peregrinata est i terra Philisthijm dieb⁹ mul tis. ℟. Percussit. 257. Lect. ij.

C Umq; finiti essent anni septeꝫ, reuersa est mulier de terra Philisthijꝫ, τ egressa est vt interpellaret regem ꝓ do mo sua, τ pro agris suis. Rex autem loquebatur cum Giezi, puero viri Dei dicens: Narra mihi omnia magnalia, quę fe cit Eliseus. Cumq; ille narra ret regi, quomodo mortuuꝫ su scitasset, apparuit mulier cu ius viuificauerat filium, cla mans ad regem pro domo sua, τ pro agris suis. ℟. Montes Gel. 258. Lectio tertia.

D Ixitque Giezi: Domine mi rex, hęc est mulier, τ hic est filius eius, quem suscita uit Elisę⁹. Et interrogauit rex mulierem: quę narrauit ei vera esse. Deditq; ei rex eunuchū v nuꝫ dicens: Restitue ei oia, quę sua sunt, τ vniuersos redditus agrorū, a die, qua reliqt terrā, vsq; ad pręsens. ℟. Ego. 258.

SABBATHO.

De libro quarto Regū. Lect. j.

E Liseus aūt ꝓphetes voca uit vnū de filijs ꝓphetaꝝ τ ait illi. Accinge lūbos tuos, τ tolle lenticulaꝫ olei hāc i ma nu tua, τ vade in Ramoth Ga laad. Cumque veneris illuc, vi debis Iehu filium Iosaphat fi ly Namsi: τ ingressus suscita bis eum de medio fratrum suo rum, ca. 9.

rum & introduces in interi⁹ cubiculum: tenensq; lenticulã olei fundes sup caput eius: & dices: Hec dicit dñs. Unxi te regẽ super Israel. Aperiesq; ostium, & fugies, & nõ ibi subsistes. Abijt ergo adolescens puer prophete in Ramoth Galaad, & ingress⁹ est illuc. Ecce aũt principes exercitus sedebant, & ait: Uerbũ mihi ad te princeps. Dixitque Jehu: Ad quẽ ex oibus nobis? At ille dixit, Ad te, o princeps. ℟. Peccaui.258. Lectio ij.

Et surrexit, & ingressus ẽ cubiculũ: at ille fudit oleum sup caput eius, & ait: Hec dicit dominus de⁹ Israel. Unxi te regem sup pplm dñi Israel, & percuties domum Achab domini tui, & vlciscar sãguinẽ seruorũ meorum prophetarũ, & sanguinem omnium seruoruz dñi de manu Jezabel: perdãq; oẽz domũ Achab. Et interficiã de Achab mingentez ad parietem, & clausum, & nouissimuz in Israel, & dabo domum Achab sicut domum Jeroboaz filij Nabat, & sicut domum Baasa filij Abia. Jezabel quoque comedent canes in agro Jezrahel: nec erit, qui sepeliat eam. Aperuitque ostium, & fugit.

℟ Exaudisti e.258. Lectio iij.

Jehu autez egressus est ad seruos dñi sui, qui dixerũt ei. Rectene sunt oia? quid venit insanus iste ad te? Qui ait eis: Nostis hominẽ, & qd locutus sit? At illi responderunt: Falsum est: sed magis narra nobis. Qui ait eis. Hec, & hec locutus ẽ mihi, & ait. Hec dicit dñs: Unxi te regem super Israel. Festinauerunt itaq;, & vnusquisque tollens pallium suum posuerunt sub pedibus eius in similitudinez tribunalis, & cecinerunt tuba, atque dixerunt, Regnabit Jehu. ℟. Audi domine.258.

Sabbatho. Ad Magnifi. Añ. Fecit Joas rectuz coram domino, cunctis diebus, quibus docuit eum Joiadas sacerdos.

DOMINICA X.
post Pentecosten.

De libro quarto Regum. Le. j.

Anno vndecimo Jorã filij Achab regis Israel: regnabit Ochozias sup Judã: venitq; Jehu i Jezrabel. Porro Jezabel, introitu eius audito, depinxit oculos suos stibio, & ornauit caput suũ, & respexit p fenestrã ingredientem Jehu p portã, & ait. Nũqd pax potest esse Zambri, qui interfecit dominuz suum? Leuauitque Jehu faciez suam ad fenestraz, & ait: Que est ista? Et inclinauerunt se ad eum duo, vel tres eunuchi. At ille dixit eis: Precipitate eã deorsuz. Et precipitauerunt eaz, aspersusq; est sanguine paries, & equorũ vngule conculcauerunt eã. Cumque introgressus esset, vt comederet

deret, bsberetq; ait: Ite, & vide te maledictam illam, & sepelite eã, quia filia regis est. ℟. Pręparate corda. 257. Lectio. ij.

Cumq; issent vt sepelirēt eam, non inuenerunt nisi caluariam, & pedes, & summas manus: reuersiq; nunciauerunt ei. Et ait Jehu: Sermo domini est, quem locutus est per seruū suum Eliam Thesbiten, dicēs: In agro Jezrabel comedēt canes carnes Jezabel: & erunt carnes Jezabel sicut stercus super faciem terrę in agro Jezrabel, ita vt prętereuntes dicant: Hęccine est illa Jezabel? Erant aūt Achab septuaginta filij in Samaria. Scripsit ergo Jehu literas, & misit in Samariam ad optimates ciuitatis, et ad maiores natu, et ad nutricios Achab: dicens. Statim vt acceperitis literas has, qui habetis filios domini vestri, & currus, et equos, & ciuitates firmas, & arma: eligite meliorem, & euz qui vobis placuerit de filijs domini vestri & eum ponite super solium patris sui: et pugnate pro domo domini vestri. ℟. Deus omnium. 257. Lectio tertia.

Timuerūt illi vehemēter, & dixerūt, Ecce duo reges nō potuerunt stare coram eo: & quomodo nos valebimus resistere? Miserūt ergo ppositi domus, & pręfecti ciuitatis, & maiores natu, & nutricij ad Jehu dicētes: serui tui sumus, quęcūq; iusseris faciemus, nec constituemus nobis regem: quęcūq; tibi placēt, fac. Rescripsit aūt eis literas secūdo dicēs. Si mei estis & obeditis mihi, tollite capita filiorū dñi vestri, & venite ad me hac eadē hora cras i Jezrabel. Porro filij regis, septuagita viri, apud optimates ciuitatis nutriebantur. Cumq; venissent literę ad eos, tulerunt filios regis & occiderūt septuaginta viros & posuerunt capita eorū in cophinis, & miserūt ad euz in Jezrabel. ℟. Dominus q eripuit. 267.

Ser. s. Johan. Chrysost. L. iiij.

Non putemus nos excusationem habituros, si quādo delictorū socios inuenerimus: nā istud, suppliciū magis augebit. Quandoquidē & serpēs magis punitus est quā mulier, quē admodū & mulier plusquā vir: & Jezabel maiores pęnas dedit quā Achab vineę raptor. Ipsa quippe vniuersum istud negocium texuerat, regiq; lapsus occasionem dederat. Igitur & tu quoque si reliquis perditionis causa fueris, grauiora patieris, quam qui per te subuersi sunt. Nec enim peccare tm̄ in se perditionis habet, quantum q̄ reliquos ad peccandum inducuntur. ℟. Percussit. 257. Lec. v.

Itaque siquādo peccantes viderimus, non solum nō impellamus, sed & extrahamus ex ipso malitię baratro, ne alienę pditionis pęnas demus. Re

corde

cordemur quoq perpetuo terribilis illius tribunalis, fluminis ignei, vinculorum insolubilium, profundarum tenebrarum, stridulorum dentium, venenosiq vermis. Sed dicis. Benignus est deus. Ergo hec oia verba sūt, et neq punitur diues ille Lazari cōtemptor, neq fatue virgines a sponso reijciuntur? Ergo qui Christum nō pauerūt, in ignē diabolo pparatum nō abibūt? Ergo q sordidis est vestibus nō peribit, manus ac pedes vinct⁹? Qui centū denarios a cōseruo suo exegit, nō tradetur tortoribus? Quod de mechis dictū ē, nimirum quod vermis eorū nō morietur, et ignis eorū non extinguetur, verum non erit? ℟. Mōtes Gelboe. 258. Lect. vi.

Sed minatur ista tantum modo deus, vtiq inquies. Vnde dic que so tantā rē audes publice loqui, atq ex teipso ferre sententiam? Ego quippe et ex iis, que dixit Deus, et ex iis, que fecit contrarium probare potero. Quod si propter futura non credis: vel saltem propter ea, que facta sunt crede. Non eniz certe minē sunt, et verba tantummodo, que facta sunt, et in opus ipsum exierunt. Quis igitur totum orbem inducto diluuio stagnauit, ac graue illud naufragium omnimodamq generis nr̄i perditionem effecit? Quis deide fulmina illa, telaq flāmantia super terrā Sodomorū dimisit: qs vniuersū Aegypti exercitū in mare demersit? quis synagogā Abiron cōbussit? et qs septuaginta illa millia propter Dauidis peccatum vno tempore mometo peste cecidit? nōne hec omnia, et alia Christus illis intulit? ℟. Ego te tuli. 258.

FERIA SECVNDA.

De libro quarto Regum. L. j.

Athalia vero mater Ochozie vidēs mortuū filiū suū surrexit, et interfecit oē semen regium. Tollens autem Iosaba filia regis Ioram soror Ochozie Ioas filium Ochozie, furata ē eum de medio filiorum regis, qui interficiebantur, et nutricē eius de triclinio, et abscōdit eū a facie Athalie, vt non interficeretur. Eratq cum ea sex annis clam in domo domini: porro Athalia regnauit super terram septem annis. C. xi.

℟. Recordare. 258. Lectio ij.

Anno aūt septimo misit Ioiada pōtifex, et assumēs centuriones, et milites, introduxit ad se in templum dñi, pepigitq cum eis fedus, et adiurās eos in domo domini, ostendit eis filium regis, et precepit illis, dicens. Iste est sermo, quem facere debetis. Tertia pars vestrum introeat Sabbatho, et obseruet excubias domus regis: tertia autem pars sit ad portaz Sur, et tertia pars sit ad portā, que est post habitaculum Scutariorū: et custodietis excubias

domus

domus Messa. Duę vero par- tes e vobis omnes egredientes Sabbatho custodiant excubias domus domini circa regem. ℟. Exaudisti. 258. Lectio tertia.

Et assumentes singuli vi- ros suos, q ingrediebant ad Sabbathum cum his q egre diebantur e Sabbatho, vene- runt ad Joiadam sacerdotem, qui dedit eis hastas, & arma re gis David, quę erant in domo dñi: & steterunt singuli habẽtes arma in manu sua a parte tem- pli dextera, usq; ad partem sini stram altaris, & ędis circa regẽ. Produxitq; filium regis, & po- suit super eum diadema & testi monium. Feceruntq; eum regẽ, & unxerunt, & plaudentes ma- nu dixerunt. Vivat rex. ℟. Au di domine. 258.

FERIA TERTIA.

De libro quarto Regum. Lec. j.

Anno septimo Jehu regna uit Joas: quadragita an nis regnauit in Jerusalẽ, nomẽ matris ei⁹ Sebia de Bersabee. Fecitq; Joas rectum corã dño cũctis diebus, qbus docuit eum Joiadas sacerdos: veruntamẽ excelsa nõ abstulit, adhuc enim populus immolabat, & adole- bat in excelsis incẽsum. ℟. Dñe, si conuer. 259. Lectio ij.

Dixitq; Joas ad sacerdo- tes. Omnem pecuniã san ctorum, quę illata fuerit in tem- plum domini a prętereuntibus, quę offertur pro precio animę, & quam spõte & arbitrio cordis sui inferunt in templum domini accipiant illam sacerdotes iux ta ordinem suum, & instaurent sartatecta domus, siquid neces sarium viderint instauratione. ℟. Factum est. 259. Lec. iij.

Igitur usq; ad vigesimum tertium annũ regis Joas non instaurauerunt sacerdotes sartatecta tẽpli. Vocauitq; rex Joas Joiadam pontificem & sa cerdotes, dicẽs eis. Quare sarta tatecta nõ instauratis tẽpli? no lite ergo amplius accipere pe- cuniã iuxta ordinẽ vestrum, sed ad instaurationem tẽpli reddite eam. ℟. Percussit Saul. 257.

FERIA QVARTA.

De libro quarto Regum. Lec. j.

Eliseus aũt ęgrotabat in- firmitate, qua mortuus ẽ: descenditq; ad eum Joas rex Israel, & flebat coram eo dice c. 13. batque: Pater mi, pater mi, currus Israel, & auriga eius. Et ait illi Eliseus: Affer arcũ & sagittas. Cumque attulisset ad eum arcum & sagittas, dixit ad regem Israel. Pone manum tuam super arcum. Et cum po suisset ille manum suam, super posuit Eliseus manus suas ma nibus regis, & ait: Aperi fene- stram orientalem. Cumque a- peruisset, dixit Eliseus: Jace sagittam, & iecit, & ait Eliseus Sagitta salutis domini. ℟. Peccaui super numerum. folio 257. Lectio secunda.

Et

ET ait: Tolle sagittas: Qui cum tulisset, rursus dixit ei. Percute iaculo terrá. Et cú percussisset tribus vicibus, & ste tisset: iratus est vir dei contra eum, & ait: Si percussisses quinquies, aut sexies, siue septies, percussisses Syriam usqz ad consummationem: nunc aút tribus vicibus percuties eam. Mortuus est ergo Eliseus, & sepelierunt eú: latrunculi aút de Moab venerunt in terrá in ipso anno. ℟. Exaudisti. 258. Lec. iij.

QUidam autem sepeliétes hominem viderunt latrúculos, & proiecerunt cadauer i sepulcrum Elisei: quod cú tetigisset ossa Elisei, reuixit homo, & stetit super pedes suos. Mortuus est autez Hazabel rex Syrie, & regnauit Benadad filius eius pro eo. Porro Joas filius Joachaz tulit vrbes de manu Benadad filij Hazabel, quas tulerat de manu Joachaz patris sui iure prelij: tribus vicibus percussit eum Joas, & tradidit ciuitates Israeli.

℟. Audi domine. folio. 258.

FERIA QVINTA.

De libro quarto Regum. Lec. j.

c. 17. ANno aút nono Osee cepit rex Assyrioz Samariá, & tránstulit Isrl'i Assyrios: posuitqz eos in Hala, & in Habor iuxta fluuium Gozan, in ciuitatibus Medoz. Factú est enim cum peccassent filij Israel dño deo suo, qui eduxerat eos de terra Aegypti de manu Pharaonis regis Aegypti, coluerút deos alienos, & ambulauerút iuxta ritú gentiú, quas cósúpserat dñs in conspectu filioz Israel, & regum Israel: qz similiter fecerant. Et offenderunt filij Israel verbis non rectis dominú deum suum, & edificauerunt sibi excelsa in cunctis vrbibus suis. ℟. Preparate. 257. L. ij.

ET testificatus est dñs in Israel, & in Juda per manum oium prophetarum, & videntium dicens: Reuertimini a vijs vestris pessimis, & custodite pcepta mea & ceremonias iuxta oém legem, quá precepi pñb⁹ vestris, & sicut misi ad vos in manu seruoz um meoz ú prophetarum. Qui non audierút, sed indurauerunt ceruicez suá, iuxta ceruicem patrum suoz ú, qui noluerunt obedire domino deo suo, & abiecerunt legitima eius, & pactú qd pepigit cú patrib⁹ eoz ú, & testificationes qbus contestatus est eos, secutiqz sút vanitates, & vane egerunt.

℟. Deus omnium. 257. Lec. iij.

IRatusqz est dñs vehemēter Israeli, & abstulit eos a cóspectu suo, & nó remásit nisi tribus Juda tantummó: sed nec ipse Judas custodiuit mádata dñi Dei sui, verum ambulauit in erroribus Israel, quos operat⁹ fuerat. Proiecitqz domin⁹ oé semen Israel, & afflixit eos, & tradidit eos in manu diripientium,

tiū, donec proijceret eos a facie sua, ex eo iā tēpore quo scissus ē Israel a domo David, et constituerunt sibi regē Ieroboā filiū Nabat. ℟. Dn̄s, qui eri. 257.

FERIA SEXTA.

De libro quarto Regum. Lec. j.

c.17. Separauit Ieroboā Israel a dn̄o, et peccare cū fecit peccatum magnum, et ambulauerunt filij Israel in vniuersis peccatis Ieroboā, quę fecerat: et non recesserunt ab eis, vsque quo domin⁹ auferret Israel a facie sua, sicut locutus fuerat i manu omnium seruorū suorū prophetarum. Translatusq; est Israel de terra sua in Assyrios vsq; in diem hanc. ℟. Percussit Saul. 257. Lectio ij.

Adduxit autem rex Assyriorum viros de Babylone, et de Cutha, et de Aua, et de Emath, et de Sepharuaim, et collocauit eos in ciuitatibus Samarię pro filijs Israel: qui possederunt Samariam, et habitauerunt in vrbibus eius. Cūq; ibi habitare cępissent non timebant dominum, et immisit in eos dominus leones, qui interficiebant eos. ℟. Montes Gelboe. 258. Lectio iij.

Nunciatumq; est regi Assyriorum, et dictum: Gentes quas trāstulisti, et habitare fecisti i ciuitatibus Samarię, ignorāt legitima Dei terrę, et immisit in eos dominus leones, et ecce interficiūt eos, eo quod ignorēt ritū dei terrę. Pręcepit autem rex Assyriorum: dicens: Ducite illuc vnum de sacerdotibus, quos inde captiuos adduxistis: et vadat, et habitet cum eis, et doceat eos legitima dei terrę. ℟. Ego te tuli de domo. folio 258.

SABBATHO.

De libro quarto Regum. Lec. j.

Anno tertio Osee filij Ela regis Israel regnauit Ezechias filius Achaz regis Iuda. Uigintiquinq; annorum erat cū regnare cepisset, et viginti noué annis regnauit i Ierlm, nomen mr̄is eius Abi, filia Zacharię. Fecitq; qd̄ erat bonum corā dn̄o iuxta omnia quę fecerat Dauid pater eius. Ipse dissipauit excelsa, et contriuit statuas, et succidit lucos, ↄfregitq; serpentem ęneum, quem fecerat Moyses: siquidē vsq; ad illud tempus filij Israel adolebāt ei incensum: vocauitq; nomē eius Nehustam: et in dn̄o deo Israel sperauit. ℟. Peccaui. 258. L. ij. c.18.

Itaq; post eum non fuit similis ei de cunctis regib⁹ Iuda, sed neq; in ijs, qui ante eum fuerunt et adhęsit domino: et non recessit a vestigijs eius: fecitque mandata eius, quę pręceperat dominus Moysi. Unde et erat dn̄s cum eo, et in cunctis ad quę procedebat, sapienter se agebat. Rebellauit quoq; contra regem Assyriorum, et non seruiuit ei. Ipse percussit Philisthęos vsque ad Gazam,

⁊ omnes terminos eorū, a turre custodū, vsq; ad ciuitatē munitam. ℟. Exaudisti. 258. Le. iij.

ANno quarto regis Ezechie, qui erat annus septimus Osee filij Ela regis Isrl', ascendit Salmanasar rex Assyriorū Samariā, ⁊ oppugnauit eam, ⁊ cepit. Nā post annos tres anno sexto Ezechie, idest nono anno Osee regis Israel capta ē Samaria, ⁊ transtulit rex Assyriorum Israel in Assyrios, collocauitque eos in Hala, ⁊ i Habor fluuius Gozā, in ciuitatib9 Medorum, q: non audierūt vocem dñi Dei sui: sed pretergressi sunt pactū eius. Omnia que preceperat Moyses seruus domini, non audierunt, neq; fecerunt. ℟. Audi domine. 258.

Ad Mag. An. Obsecro domine: memento queso quomodo ambulauerim coram te in veritate, ⁊ in corde perfecto, ⁊ quod placitum est coram te fecerim.

DOMINICA XI. post Pentecosten.

De libro quarto Regum. Le. j.

IN dieb9 illis egrotauit Ezechias vsque ad mortē, ⁊ vēit ad eū Isaias fili9 Amos ppheta, dixitq; ei: Hec dicit dominus deus: Precipe domui tue: morieris enim tu, ⁊ non viues. Qui conuertit faciē suam ad parietem, ⁊ orauit dominum dicens: Obsecro domine memento queso, quomodo ambulauerim coram te in veritate, ⁊ in corde perfecto, ⁊ quod placitum est coram te fecerim. Fleuitque Ezechias fletu magno. ℟. Preparate corda. 257.

Lectio secunda.

ET antequā egrederetur Isaias mediam partem atrij, factus est sermo dñi, ad eum dicens: Reuertere, ⁊ dic Ezechie duci populi mei: Hec dicit dominus deus Dauid patris tui: Audiui orationē tuā, ⁊ vidi lachrymam tuam, ⁊ ecce sanaui te: die tertia ascēdes templum domini, ⁊ addam diebus tuis quindecim annos: sed ⁊ de manu regis Assyriorum liberabo te, ⁊ ciuitatem hanc, ⁊ protegam vrbem istam propter me, ⁊ propter Dauid seruum meum. Dixitque Isaias. Affer te massam ficorum. Quam cū attulissent, ⁊ posuissent super vlcus eius, curatus est. ℟. Deus omnium. 257.

Lectio tertia.

DIxerat aūt Ezechias ad Isaiam: Quod erit signū quia dominus me sanabit, ⁊ quia ascensurus sum die tertia templum domini? cui ait Isaias: Hoc erit signum a domino quod facturus sit dominus sermonem, quem locutus est. Vis vt ascendat vmbra decē lineis: an vt reuertatur totidem gradibus? Et ait Ezechias: Facile est vmbram crescere decem lineis: nec hoc volo vt fiat, sed

sed vt reuertatur retrorsum decem gradibus. Inuocauit itaque Isaias propheta dominum: et reduxit vmbram per lineas, quibus iam descenderat in horologio Achaz, retrorsum decem gradibus. ℟. Dominus, qui erip. 257.

De expositione S. Hiero. pres. in Isaiam prophetam. Lec. iiij.

Ne eleuaretur cor Ezechie post incredibiles triumphos et de media captiuitate victoriam, infirmitate corporis sui visitatur, et audit se esse moriturum, vt conuersus ad dominum flecteret sententiam eius: quod quidem, et in Iona propheta legimus, et in comminationibus contra Dauid: que dicuntur futura, nec facta sunt, non Deo mutante sententiam, sed prouocante humanum genus ad notitiam sui: dominus enim penitens est super malitiis. Conuertitque Ezechias faciem suam ad parietem: quia ad templum ire non poterat: ad parietem autem templi, iuxta quod Salomon palatium extruxerat: vel absolute ad parietem, ne lacrymas suas assidentibus ostentare videretur. ℟. Percussit. 257. Lectio v.

Audiensque se esse moriturum: non precatur vitam et annos plurimos, sed in Dei iudicio quod velit prestare dimittit: nouerat enim idcirco deo placuisse Salomonem, quod annos vite non petierit ampliores: sed iturus ad dominum narrat opera sua quomodo ambulauerit coram eo in veritate, et in corde perfecto. Felix conscientia que afflictionis tempore bonorum operum recordatur. Beati enim mundo corde, quoniam ipsi deum videbunt. Et quomodo alibi scribitur: Quis gloriabitur purum habere se cor? Quod ita soluitur, perfectionem cordis in eo nunc dici, quod idola destruxerit, templi valuas aperuerit, serpentem eneum comminuerit, et cetera fecerit, que scriptura commemorat. ℟. Montes Gelboe. 258. Lectio sexta.

Fleuit autem fletu magno propter promissionem domini ad Dauid, quam videbat in sua morte perituram. Eo enim tempore Ezechias filios non habebat: nam post mortem eius Manasses cum duodecim esset annorum regnare cepit in Iudea, ex quo perspicuum est, post tertium annum concesse vite Manassen esse generatum. Ergo iste omnis est fletus quod desperabat Christum de suo semine nasciturum. Alii asserunt, quamuis sanctos viros morte terreri, propter incertum iudicii, et ignorationem sententie Dei, quam sedem habituri sint. ℟. Ego te tuli. 258.

FERIA SECVNDA.

De libro quarto Regum. Lec. i.

Octo annorum erat Iosias cum regnare cepisset, et triginta vno anno regnauit in Ierusalem: nomen matris eius Idida, filia Adaia de Besecbath. Fecitque quod placitum erat coram domino, et C. 22.

ambulauit per oēs vias Dauid patris sui: nō declinauit ad dexteram, siue ad sinistram. Anno autem octauodecimo regis Josię, misit rex Saphan filium Asalia filij Messulam, scribā tēpli domini: dicens ei. Uade ad Helciam sacerdotē magnū: vt confletur pecunia, que illata ē in templum dñi, quam collegerunt ianitores templi a populo deturq; fabris, per prępositos domus domini, qui ꝛ distribuāt eā ijs, q operant̃ i tēplo domini. ℟. Recordare. 258. L. ij.

Dixit aūt Helcias Pontifex ad Saphan scribam: Librum legis reperi in domo domini. Deditq; Helcias volumen Saphan, qui ꝛ legit illud. Uenit quoq; Saphan scriba ad regem, ꝛ renunciauit ei, quod pręceperat, ꝛ ait: Conflauerunt serui tui pecuniam, quę reperta est in domo domini, ꝛ dederunt vt distribueretur fabris a pręfectis operum templi domini. Narrauit quoq; Saphan scriba regi, dicens: Librū dedit mihi Helcias sacerdos. ℟. Exaudisti. 258. Lectio iij.

Quę cum legisset Saphan coram rege, ꝛ audisset rex verba libri legis dñi, scidit vestimenta sua, ꝛ pręcepit Helcię sacerdoti, ꝛ Ahican filio Saphā, ꝛ Achobor filio Michaia, et Saphan scribę, et Asaę seruo regis dicens: Ite et consulite dñm super me, ꝛ super populo, ꝛ super omni Juda, de verbis voluminis istius, quod inuentū est. Magna enim ira domini succensa est contra nos, q: non audierunt patres nostri verba libri huius, vt facerent omne quod scriptum est nobis. ℟. Audi domine. folio. 258.

FERIA TERTIA.

De libro quarto Regum. Le. i.

Ascendit rex templū domini, et omnes viri Juda, vniuersiq; qui habitant in Jerusalem cum eo sacerdotes ꝛ prophetę, et omnis populus a paruo vsque ad magnū: legitque cunctis audiētibus omnia verba libri fęderis, qui inuent⁹ est i domo domini. Stetitq; rex super gradum, ꝛ fędus percussit coram domino, vt ambularent post dominum, ꝛ custodirent pręcepta eius, ꝛ testimonia ꝛ cęremonias in omni corde, et in tota anima: et suscitarēt verba fęderis huius, quę scripta erant in libro illo: acquieuitq; populus pacto. ℟. Domine, si conuersus. 258. Lectio ij. c. 23.

Et pręcepit rex Helcię pōtifici, et sacerdotib⁹ secūdi ordinis ꝛ ianitoribus, vt proijcerent de templo domini oīa vasa, quę facta fuerāt Baal, ꝛ in luco, ꝛ vniuersę militię cęli, ꝛ combussit ea foris Jerusalem in cōualle Cedron, ꝛ tulit puluerē eorū i Bethel. Et deleuit aruspices, quos posuerūt reges Juda ad sacrificandum in excelsis

per

per ciuitates Juda, et in circuitu Jerusalē, et eos qui adolebāt incensum Baal, et Soli, et lunę et duodecim signis, et oi militię cęli. ℟. Factum. 259. Lec. iiij.

Et efferri fecit lucum de domo domini foras Jerusalem in conuallem Cedron, et combussit eum ibi, et redegit in puluerem, et proiecit super sepulcra vulgi. Et destruxit quoque ędiculas effeminatorum, quę erant in domo domini, pro quibus mulieres texebant quasi domunculas luci. Congregauitque omnes sacerdotes de ciuitatibus Juda, et contaminauit excelsa, vbi sacrificabant sacerdotes, de Gabaa vsque Bersabee. ℟. Percussit Saul. 257.

FERIA QVARTA.

De libro quarto Regum. L. j.

Pythones, et ariolos, et figuras idolorum, et immunditias, et abominationes quę fuerant in terra Juda et Jerusalem abstulit Josias: vt statueret verba legis, quę scripta sunt in libro, quē inuenit Helcias sacerdos in tēplo domini. Similis illi non fuit ante eū rex, qui reuerteretur ad dominum in omni corde suo, et in tota anima sua, et in vniuersa virtute sua, iuxta omnem legē Moysi, neque post eum surrexit similis illi. Veruntamen nō est auersus dominus ab ira furoris sui magni quo iratus est furor eius cōtra Judam propter irritationes quibus prouocauerat eum Manasses. ℟. Peccaui. 258. Lect. ij.

Dixit itaque dominus: Etiā Judā auferā a facie mea, sicut abstuli Jsrael, et proijciam ciuitatem hanc quam elegi Jerusalem, et domum de qua dixi, Erit nomen meum ibi. Reliquum autem sermonum Josię, et vniuersa quę fecit, nonne hęc scripta sunt in libro verborum dierum regum Juda? Jn dieb9 eius ascendit Pharao Nechao Rex Aegypti contra regem Assyriorū ad flumen Euphratem, et abijt Josias rex in occursum eius: et occisus est in Mageddo, cum vidisset eum: et portauerunt eum serui sui mortuum de Mageddo: et pertulerunt in Jerusalem, et sepelierunt eum in sepulcro suo. ℟. Exaudisti. fo. 258. Lectio tertia.

Tulitque populus terrę Joachaz filium Josię, et vnxerunt eum, et constituerunt eum regē pro patre suo. Viginti trium annorū erat Joachaz cū regnare cępisset, et tribus mensib9 regnauit i Jerusalē: nomē matris eius Amital filia Jeremię de Lobna. Et fecit malum coram domino: iuxta omnia quę fecerunt patres eius. Vinxitque eum Pharao Nechao i Reblatha, quę est in terra Emat, ne regnaret in Jerusalem, et iposuit multam terrę centum talētis argēti, et talēto auri. Regēque cōstituit Pharao Nechao, Eliacim, filiū

Josie, pro Josia patre eius: vertitq; nomen eius Joacim: porro Joachaz tulit & duxit in Egyptū. ℟. Audi domine. 258.

FERIA QVINTA.

De libro quarto Regum. Le. i.

Viginti quinque annorum erat Joacim cum regnare cepisset: & vndecim annis regnauit in Jerusalē: nomē mris eius Zebida, filia Phadaia de Ruma. Et fecit malum coram domino, iuxta omnia que fecerant patres eius. In diebus eius ascendit Nabuchodonosor, rex Babylonis, & factus est ei Joacim seruus tribus annis, & rursus rebellauit contra eum. ℟. Preparate. 257. Lectio ii.

Immisitq; ei dominus latrunculos Chaldeorum, & latrunculos Syrie, & latrunculos Moab, & latrunculos filiorum Ammō: & immisit eos i Judam, vt disperderent eum, iuxta verbū domini quod locutus fuerat per seruos suos pphetas. Factū est autem hoc per verbū domini contra Judas, vt auferret eū coram se propter peccata Manasse, vniuersa que fecit & propter sanguinem innoxium quem effudit, & impleuit Jerusalē cruore innocentiū, & ob hāc rem noluit domin⁹ propitiari. ℟. Deus omnium. 257. Le. iii.

Reliqua autem sermonum Joacim, & vniuersa q̄ fecit, nōne hec scripta sunt i libro sermonum dierū regū Juda? Et dormiuit Joacim cū patribus suis, & regnauit Joachī filius eius p eo. Et vltra nō addidit rex Aegypti vt egrederet̄ d̄ terra sua: tulerat enim rex Babylonis a riuo Aegypti vsq; ad fluuiū Euphratē omnia q̄ fuerant regis Aegypti. ℟. Dñs q. 257.

FERIA SEXTA.

De libro quarto Regum. Le. i.

Decem & octo annorū erat Joachin cum regnare cepisset: & tribus mēsibus regnauit in Jerusalem: nomen matris eius Neustha, filia Elnathan de Jerusalem, & fecit malum coram domino, iuxta omnia, que fecerat pater eius. In tempore illo ascenderunt serui Nabucodonosor regis Babylonis in Jerusalem: & circundata est vrbs munitionibus. Venitq; Nabuchodonosor rex Babylonis ad ciuitatem cum seruis suis, vt oppugnaret eam. ℟. Percussit Saul. 257. Le. ii.

Egressusq; ē Joachin rex Juda ad regē Babylōis ipse, & mater eius, & serui ei⁹, & principes eius, & eunuchi eius: & suscepit eum rex Babylonis anno octauo regni sui. Et protulit inde omnes thesauros dom⁹ domini, & thesauros domus regie: & cōcidit vniuersa vasa aurea, que fecerat Salomō rex Israel in tēplo domini, iuxta verbum domini. Et transtulit omnem Jerusalē, & vniuersos principes, & omnes fortes exercit⁹,

decem

decem millia in captiuitatem, et omnem artificem, et inclusorem, nihilque relictum est, exceptis pauperibus populi terre. ℟. Montes Gelboe.258. Lectio tertia.

TRanstulit quoque Joachin in Babylonem, et matrem regis, et uxores regis, et eunuchos eius: et iudices terre duxit in captiuitatem de Jerusalem in Babylonem, et omnes viros robustos, septem millia, et artifices et inclusores mille, omnes viros fortes, et bellatores: duxitque eos rex Babylonis captiuos in Babylonem. Et constituit Matthaniam patruum eius pro eo, imposuitque nomen ei Sedechiam. ℟. Ego te tuli. folio 258.

SABBATHO.

De libro quarto Regum. Lec. j.

UIcesimum et primum annum etatis habebat Sedechias, cum regnare cepisset, et undecim annis regnauit in Jerusalem: nomen matris eius erat Amital filia Jeremie de Lobna. Et fecit malum coram domino iuxta omnia que fecerat Joacim. Irascebatur enim dominus contra Jerusalem, et contra Judam donec proiceret eos a facie sua: recessitque Sedechias a rege Babylonis. Factum est autem anno nono regni eius, mense decimo, decima die mensis venit Nabuchodonosor rex Babylonis, ipse et omnis exercitus eius in Jerusalem, et circundederunt eam, et extruxerunt in circuitu eius muni tiones et clausa est ciuitas, atque vallata usque ad undecimum annum regis Sedechie, nona die mensis: preualuitque fames in ciuitate, nec erat panis populo terre. ℟. Peccaui.258. Lec. ij.

ET interrupta est ciuitas: et omnes viri bellatores nocte fugerunt per viam porte, que est inter duplicem murum ad hortum regis: (porro Chaldei obsidebant in ciuitatem) fugit itaque Sedechias per viam que ducit ad campestria solitudinis. Et persecutus est exercitus Chaldeorum regem: comprehenditque eum in planitie Jericho: et omnes bellatores qui erant cum eo, dispersi sunt: et reliquerunt eum. Apprehensum ergo regem duxerunt ad Regem Babylonis in Reblatha, qui locutus est cum eo iudicium. Filios Sedechie occidit coram eo, et oculos eius effodit, vinxitque eum catenis, et adduxit in Babylonem. ℟. Exaudisti.258. Lectio tertia.

MEnse quinto, septima die mensis, ipse est annus nonusdecimus regis Babylonis: venit Nabuzardam princeps exercitus, seruus Regis Babylonis, in Jerusalem: et succendit domum domini, et domum regis, et domos Jerusalem omnemque domum combussit igni. Et muros Jerusalem in circuitu destruxit omnis exercitus Chaldeorum, qui erat

cum principe militum. Reliquã autem populi partem, quę remanserat in ciuitate, & pfugas qui transfugerant ad regē Babylonis, & reliquū vulgus transtulit Nabuzardã princeps militię. Et de pauperibus terrę reliquit vinitores, & agricolas. Columnas aūt ęreas quę erant in templo domini, & bases, & mare ęreū, quod erat in domo domini confregerunt Chaldęi, & transtulerunt ęs omne in Babylonem. ℟ Audi. 258.

ℭ Sabb. ante j. dñicã Augusti:

ℭ Ea aūt dr prima Dñica mensis, quę est in Calendis, vel proximior Calēdis illius mēsis, ita vt si Caleudę fuerint ij. iij. & iiij. feria, tunc j. Dñica mēsis i qua Liber scripturę incohoādus ponitur, sit ea q̃ precedit Calēdas: Sin aūt v. & vj. feria, vel Sabbato, est ea quę sequitur. Historia vero, idest Responsoria illi⁹ libri, si propter aliquod festum duplex in dominica occurrens poni nō possit, ponat infra hebdomadã primo die in quo contingat fieri officiū de feria: qui si non occurrat, primo die. eius hebdomadas nō impedito festo nouē lec. fiat Offm̃ de feria cū cōm. festi triū lect. in eo occur. Ad Magnificat. Antiphona. Sapientia ędificauit sibi domum, excidit columnas septem, subdidit sibi gentes, superborū & sublimium colla propria virtute calcauit.

DOMINICA I.

Augusti.

Ponunt libri Salomonis, & legit d eis vsq; ad Calēd. Septē. Incipiunt Parabolę Salomonis. Lectio prima.

Parabolę Salomonis filij Dauid regis Israel, ad sciendam sapiētiam & disciplinam: ad intelligenda verba prudentię, ad suscipiendam eruditionē doctrinę, iustitiam, iudicium, & ęquitatē: vt detur paruulis astutia, & adolescētulis sciētia, & itellect⁹. Audiēs sapiens sapientior erit & intelligens, gubernacula possidebit. Animaduertet parabolã, & iterpretationē, vba sapientium & ęnigmata eo℞. ℟. In principio De⁹ antequã terrã faceret, priusquã abyssos cōstitueret, priusquã produceret fontes aquarū: Antequam montes collocarētur, ante oēs colles generauit me dñs. ℣ Quando pręparabat cęlos aderã cū eo cuncta cōponēs. Antequã. Lect. ij.

Timor domini principium sapiētię. Sapientiam atq; doctrinã stulti despiciunt. Audi fili mi disciplinã patris tui, & ne dimittas legē mris tuę: vt addatur gra capiti tuo, & torques collo tuo. Fili mi, si te lactauerint pctōres, ne acqescas eis. Si dixerint, Veni nobiscū, insidiemur sanguini, abscondamus

mus tendiculas contra insontẽ ꝛ frustra, deglutiamus eũ sicut infernus viuentem, ꝛ integrum quasi descendentez in lacũ: omnem preciosam substantiã reperiemus: implebimus domos nostras spolijs: sortem mitte nobiscum: marsupium vnũ sit oium nostrũ. ℟. Gyrũ cęli circuiui sola, ꝛ i fluctib⁹ maris ambulaui, in omni gente, ꝛ in omni populo primatũ tenui. Superborũ, ꝛ sublimiũ colla ꝓpria vtute calcaui. ℣. Ego in altissim⁹ habito, ꝛ thronus meus in colũna nubis. Superborũ. L. iij.

Fili mi, ne ambules cũ eis: probibe pedẽ tuũ a semitis eorũ. Pedes enim illoꝝ ad malum currũt, ꝛ festinãt vt effundãt sanguinẽ. Frustra aũt iacitur rete ante oculos pẽnatoꝝ: ipsi quoq; contra sanguinẽ suũ insidiantur, ꝛ moliũtur fraudes cõtra animas suas, sic semitę omnis auari animas possidentium rapiunt. ℟. Emitte domine sapientiaz de sede magnitudinis tuę, vt mecum sit, ꝛ mecum laboret: Ut sciam quid acceptũ sit coram te omni tempore. ℣. Da mihi domine sedium tuarum assestricem sapientiam. Ut sciã. Glo. Ut. Ex tractatu S. Ambrosij epi in psalm cẽtesimum decimũ octauum L. iiij.

Initiũ esse sapientię timorem dñi, dicit propheta. Quid est autẽ initiũ sapientię, nisi seculo renũciare. Q; sapere secularia, stultitia ẽ. Deniq; sapientiã huius mũdi stultitiã esse apud dñz Apostolus dicit. Sed ꝛ ipse timor dñi nisi secũdũ scientiã sit, nihil prodest: imo obest plurimum. Siquidez Judęi habent zelum Dei: sed quia non habent ßm scientiam in ipso zelo, ꝛ timore maiorem contrahunt diuinitatis offensã. Quod circuncidunt infantulos suos, qđ Sabbatha custodiunt, Timorem Dei habent: sed quia nesciunt legez spiritualem esse, circuncidunt corpus, non cor suum. ℟. Da mihi domine sedium tuarum assestricem sapiẽtiam: ꝛ noli me reprobare a pueris tuis. Quoniam seruus tuus sum ego, ꝛ filius ancillę tuę. ℣. Mitte illam de sede magnitudinis tuę: vt mecum sit, ꝛ mecũ laboret. Quoniam. Lectio v.

Et quid de Judęis dicaz? Sunt etiam in nobis, qui habent timorem Dei, sed nõ secundum sciẽtiam, statuẽtes duriora precepta, quę nõ possit humana cõditio sustinere. Timor in eo est, quia vidẽtur sibi consulere disciplinę, opus virtutis exigere: sed inscitia in eo est, q; nõ cõpatiũtur naturę, nõ ęstimant possibilitatẽ. Non sit ergo irrationalis timor. Etenim vera sapiẽtia a timore dei incipit. Nec ẽ sapiẽtia spiritalis sine timore Dei: ita timor sine sapiẽtia esse nõ debet. ℟. Initiũ sapiẽtię timor domini: Intellect⁹ bonus

omnibus facientibus eum: laudatio eius manet in seculum seculi. ℣. Dilectio illi⁹ custodia legum est: quia omnis sapiētia timor dñi. Intellectus Le. vj

Basis quedam verbi est timor sanctus, sicut enim simulacrū aliquod in basi statuitur, ꝛ tunc maiorem habet gratiam cum in basi statua fuerit collocata, standiqz accipit firmitatem: ita verbum Dei, vel rationabile Dei in timore sancto melius statuitur, fortius radicatur: hoc est in pectore timētis dominum, ne labatur verbū de corde viri: ne veniant volucres, ꝛ auferant illud de incuriosi ꝛ dissimulantis affectu.

℟. Uerbum iniquum ꝛ dolosum longe fac a me dñe. Diuitias ꝛ paupertatem ne dederis mihi, sed tantuz victui meo tribue necessaria. ℣ Duo rogaui te, ne deneges mihi antequam moriar. Diuitias. vij. ℟. Domine pater ꝛ deus vitę meę, ne derelinquas me in cogitatu maligno, extollentiam oculorū meorum ne dederis mihi, ꝛ desiderium malignum auerte a me: dñe, aufer a me cōcupiscentiā, Et animo irreuerenti ꝛ infronito ne tradas me dñe. ℣. Ne derelinquas me domine, ne accrescant ignorantię meę, nec multiplicētur delicta mea. Et ani. ... Duo Seraphim clamabant alter ad alterum, Sāctus, sanctus, sctūs, dñs Deus Sabaoth. Plena est oīs terra gloria eius. ℣ Tres sunt q testimonium dant in cęlo, Pater, Uerbū, ꝛ Spūs sctūs, ꝛ hi tres vnū sunt. Sanctus. Gloria. Plena.

Sic ℟ia huius Dñicę dicuntur in omnibus Dñicis vsque ad j. Dñicam Septēmb. Infra hebd. quādo ℟ia sumuntur ex iij. noct. Dñicę. Quarta feria, ꝛ Sabb. post scdam ꝛ tertiā lect. ponitur ij. ꝛ iij. ℟. scdę seq. ferię.

FERIA QVARTA.

De parabolis Salomonis. L. j.

Fili mi ne obliuiscaris legis meę, ꝛ pręcepta mea cor tuum custodiat: longitudinem enim dierum, ꝛ annos vitę, ꝛ pacem apponent tibi. Misericordia ꝛ veritas te non deserant: circunda eas gutturi tuo, ꝛ describe i tabulis cordis tui, ꝛ inuenies gratiā, ꝛ disciplinaz bonā corā dño ꝛ hoibus. Habe fiduciā i dño ex toto corde tuo, ꝛ ne innitaris prudentię tuę. In omnibus vijs tuis cogita illuz, ꝛ ipse diriget gressus tuos. ℟. Ne derelinquas me dñe pater ꝛ dñator vitę meę, vt non corruam in conspectu aduersariorum meorum. Ne gaudeat de me inimicus meus. ℣ Apprehende arma ꝛ scutum: ꝛ exurge in adiutorium mihi. Ne. Le. ij.

Ne sis sapiens apud temet ipsum: time Deuz, ꝛ recede a malo, sanitas qppe erit vmbilico tuo, ꝛ irrigatio ossiū tuorum. Honora dñm de tua substantia

stantia, et de primitiis omnium frugum tuarum da pauperibus, et implebuntur horrea tua saturitate, et vino torcularia tua redundabunt. ℟. Magna enim sunt iudicia tua domine, et inenarrabilia verba tua: Magnificasti populum tuum, et honorasti. ℣. Transtulisti illos per mare rubrum: et transuexisti eos per aquam nimiam. Magnificasti. Lc. iij.

Disciplinam domini, fili mi, ne abiicias: et ne deficias cum ab eo corriperis. Quem enim diligit dominus corripit, et quasi pater in filio complacet sibi. Beatus homo qui inuenit sapientiam, et qui affluit prudentia. Melior est acquisitio eius negociatione auri et argenti: primi, et purissimi fructus eius. Preciosior est cunctis opibus, et omnia que desiderantur huic non valent comparari. ℟. Quique sunt in corde hominum oculi tui vident domine, et in libro tuo omnia scribentur. Homo videt in facie, deus autem in corde. ℣. Omnia enim corda scrutantur, et vniuersas mentium cogitationes intelligit. Homo.

FERIA TERTIA.

De Parabolis Salomonis. L. i.

Fili mi attende ad sapientiam meam, et prudentie mee inclina aurem tuam: vt custodias cogitationes, et disciplinam labia tua conseruent. Ne intenderis fallacie mulieris. Fauus. n. distillans labia meretricis, et nitidius oleo guttur eius, nouissima autem illius amara, quasi absinthium, et acuta quasi gladius biceps. Pedes eius descendunt in mortem, et ad inferos gressus eius penetrant. Per semitam vite non ambulant, vagi sunt gressus eius, et inuestigabiles. ℟. Prebe fili cor mihi, et oculi tui vias meas custodiant. Ut addatur gratia capiti tuo. ℣. Attende fili mi ad sapientiam meam: et ad eloquium meum inclina aurem tuam. Ut addatur.

Gla ppria ij. et iij. fer. huius hebd. repetunt in oibus ij. et iij. fer. vsque ad j. Dnicam Septemb. L. ij.

Nunc ergo fili mi, audi me et ne recedas a verbis oris mei. Longe fac ab ea viam tuam, et ne appropinques foribus domus eius. Ne des alienis honorem tuum, et annos tuos crudeli: ne forte impleantur extranei viribus tuis, et labores tui sint in domo aliena, et gemas in nouissimis, quando consumpseris carnes tuas et corpus tuum, et dicas: Cur detestatus sum disciplinam, et increpationibus non acquieuit cor meum: nec audiui vocem docentium me, et magistris non inclinaui cor meum. ℟. Initium 285. Alia gla sumunt et ij. noc. Dnice. Lec. iij.

Quare seduceris, fili mi, ab aliena, et foueris in sinu alterius? Respicit dominus vias hominis, et omnes gressus eius considerat: Iniquitates sue capiunt impium, et funibus peccatorum suorum constringitur. Ipse morietur, quia non habuit disciplinam, et in

mul-

multitudine stultitię suę decipie tur. ℟. Uerbū iniquū. 258.

FERIA QVARTA.

De Parabolis Salomonis. l. j.

Nunquid nō sapientia clamitat, ꝛ prudētia dat vocē suam. In summis excelsisq; verticibus supra viā, in medijs semitis stās, iuxta portas ciuitatis in ipsis foribus loquitur, dicēs: O viri ad uos clamito, ꝛ vox mea ad filios hominum. Intelligi te paruuli astutiam, ꝛ insipientes aīaduertite: audite quoniam de rebus magnis locutura sum, ꝛ aperientur labia mea, ut recta prędicent. ℟. Dñe pater. 285. Lectio ij.

Ueritatē meditabit gut tur meū ꝛ labia mea detestabuntur impium. Iusti sunt oēs sermones mei, nō est in eis prauum quid, neq; peruersum: recti sunt intelligētibus: ꝛ ęqui inuenientibus scientiā. Accipite disciplinā meā, ꝛ non pecuniam, doctrinam magis quam aurum eligite. Melior est eni sapientia cunctis opibus p̄ciosissimis, ꝛ omne desiderabile ei nō potest comparari. ℟. Magna enim. 286. Lectio tertia.

Ego sapientia habito i cō silio, ꝛ eruditis intersum cogitationibus. Timor dñi odit malū, arrogantiā, ꝛ superbiā, ꝛ viā prauam, ꝛ os bilingue detestor. Meū est cōsiliū, ꝛ ęquitas: mea est prudētia, mea ē fortitudo: p me reges regnāt, ꝛ legum cōditores iusta decernūt. Per me principes imperant, ꝛ potētes decernunt iustitiā. Ego diligentes me diligo: ꝛ q mane vigilant ad me, inuenient me. ℟. Quę sunt in corde. 286.

FERIA QVINTA.

De Parabolis Salomonis. l. j.

Filius sapiēs lętificat patrem: filius vero stultus ē męstitia matri suę. Nil prodesunt thesauri impietatis, iustitia vero liberabit a morte. Nō affliget dominus fame aiā iusti, ꝛ insidias impiorum subuertet. Egestatē operata est man' remissa: manus autem fortium diuitias parat: Qui nititur mēdacijs, hic pascit ventos: idem autem ipse sequitur aues volātes. Qui congregat in messe, filius sapiens est: qui autem stertit ęstate, filius confusionis. ℟. In principio. 204. Lectio ij.

Benedictio dñi sup caput iusti: os autē impiorum operit iniquitas. Memoria iusti cū laudibus: ꝛ nomen impiorū putrescet. Sapiēs corde p̄cepta suscipiet: stultus cęditur labijs. Qui ambulat simpliciter, ambulat confidenter: qui autē deprauat vias suas, manifestus erit. Qui annuit oculo, dabit dolorē: ꝛ stultus labijs verberabitur. ℟. Gyrum cęli. 285. L. iij.

Uena vitę os iusti: ꝛ os impiorum operit iniquitatē. Odiū suscitat rixas: ꝛ vniuersa delicta operit charitas. In

labijs sapiétis inuenitur sapientia: et virga in dorso eius, q idiget corde. Sapiétes abscódunt scientiam, os autem stulti confusioni proximum est. Substantia diuitis vrbs fortitudinis eius, pauor pauperum egestas eorú. Opus iusti ad vitá, fructus autem impij ad peccatú. ℟. Emitte domine sapientiam. fol. 285.

FERIA SEXTA.

De Parabolis Salomonis. L. j.

Sapiens mulier edificat domum suam, insipiens extructam quoq; manibus destruet. Ambulans recto itinere, et timens Deum, despicitur ab eo qui infami graditur via. In ore stulti virga superbię: labia autem sapientum custodiunt eos. Ubi non sunt boues, presepe vacuum est: vbi autem plurimę segetes, ibi manifesta est fortitudo bouis. Testis fidelis non mentitur: profert autem mendacium dolosus testis. ℟. Da mihi. 285. Lectio secunda.

Querit derisor sapientiam et non inuenit: doctrina prudentium facilis. Uade contra virum stultú, et nescit labia prudentię. Sapiétia callidi est intelligere viam suam, et imprudétia stultorú errás. Stultus illudet peccatum, et inter iustos morabitur gratia. Cor qd nouit amaritudiné animę suę, in gaudio eius non miscebitur extraneus. Domus impiorú delebitur: tabernacula iustorú germinabút.

℟. Initium. 285. Lectio iij.

Est via, quę videtur homini iusta, nouissima aút eius deducunt ad morté. Risus dolore miscebitur, et extrema gaudij luctus occupat. Uijs suis replebitur stultus, et super eú erit vir bonus. Innocens credit omni verbo, astutus considerat gressus suos. Filio doloso nihil erit boni: seruo auté sapienti prospere erút actus, et dirigef via eius. Sapiés timet, et declinat a malo stultus transilit, et confidit. ℟. Uerbum iniquum. fol. 285.

SABBATHO.

De Parabolis Salomonis. L. j.

Hominis est animam preparare: et dñi gubernare c. 16. linguam. Omnes vię hois patent oculis eius: spiritum ponderator est dñs. Reuela domino opera tua, et dirigentur cogitationes tuę. Uniuersa propter semetipsum operatus est dñs: impium quoq; ad diem malú. Abominatio domini est omnis arrogans: etiam si manus ad manum fuerit, non est innocés. ℟. Dñe pater. 285. Lcō ij.

Initiú vię bonę, facere iustitiam: accepta est autem apud deum magis, quá immolare hostias. Misericordia, et veritate redimitur iniquitas: et in timore domini declinat a malo. Cum placuerint domino vię hominis, inimicos quoq; eius conuertet ad pacem. Melius est parum cum iustitia, quá multi fructus

fructus cuz iniquitate. Cor hominis disponit viam suam, sed domini est dirigere gressus ei⁹. ℟. Magna.286. Lectio iij.

Divinatio in labijs regis, in iudicio non errabit os eius: pondus, ꝛ statera iudicia dñi sunt: ꝛ opera eius oés lapides seculi. Abominabiles regi qui agunt impie, qm̃ iustitia firmat soliũ. Volũtas regũ labia iusta: q recta loquit, diligetur. Indignatio regis nuncij mortis, ꝛ vir sapiens placabit eã. In hilaritate vultus regis vita: ꝛ clementia quasi imber serotinus. ℟. Que sunt. fol.286.

Sabbatho ante dominicam ij. mẽsis Augusti. Ad Mag. añа. Ego in altissimis habito: ꝛ thronus meus in columna nubis.

DOMINICA II. Augusti.

Incipit liber Ecclesiaste. Le.j.

Verba Ecclesiaste filij David regis Jerlm. Vanitas vanitatum, dixit Ecclesiastes. Vanitas vanitatum, ꝛ omnia vanitas. Quid habet amplius homo de vniuerso labore suo, quo laborat sub sole? Generatio preterit, ꝛ generatio aduenit, terra autem in eternum stat. Orit sol, ꝛ occidit, ꝛ ad locum suum reuertitur, ibiq; renascens gyrat p meridiem, ꝛ flectitur ad Aquilonez. Lustrans vniuersa i circuitu pergit spiritus, ꝛ in circulos suos reuertit. Oia flumina intrant in mare, ꝛ mare non redundat. Ad locum vnde exeunt flumina reuertuntur, vt iterũ fluant. ℟. In principio. 285. Lectio secunda.

Cunctę res difficiles: non põt eas homo explicare sermone. Non saturatur ocul⁹ visu, nec auris impletur auditu. Quid est qđ fuit? ipsũ quod futurum est. Quid est quod factũ est? ipsum quod faciendum est. Nihil sub sole nouuz: nec valet quisquam dicere. Ecce hoc recens est. Jam enim pcessit in seculis, q̃ fuerunt ante nos. Non est priorũ memoria, sed nec eorum quidem, quę postea futura sunt, erit recordatio apud eos, q futuri sunt in nouissimo. ℟. Gyruz cęli. 285. Lectio tertia.

Ego Ecclesiastes fui rex Israel in Jerusalem, ꝛ ppo sui in animo meo querere, ꝛ inuestigare sapiẽter de oibus, quę fiunt sub sole. Hanc occupationem pessimam dedit deus filijs hominum, vt occuparentur in ea. Vidi cuncta quę fiunt sub sole, ꝛ ecce vniuersa vanitas, ꝛ afflictio spiritus. Peruersi difficile corriguntur, ꝛ stultorum infinitus est numerus. Locutus sum in corde meo, dicẽs: Ecce magnus effectus sum, ꝛ precessi sapientia, omnes qui fuerunt ante me in Jerusalem, ꝛ mens mea contemplata est multa sapienter. Et didici,

dediq; cor meum, vt scirē prudē tiā, atq; doctrinam, errores q;, & stultitiam. ℟. Emitte dñe. 285.
Sermo .v. Joha. Chrysost. f. iiij.

Salomō cū seculariū rerū cōcupiscētia teneret, magnas eas, & admirādas putabat: multūq; i eis laboris & sollicitudinis insumebat, magnificas ędificādo domos, copiosum coacervando aurū, cōgregando cātorum choros, varia genera ministrorum mensę, & popinę, quęrē do animę suę voluptatē ab hortorum, & corporum formosorum gratia, & deniq;, vt ita dicā, oblectationis, & refrigerij viā sectādo. ℟. Da mihi. 285. Lectio v.

At vbi idē ad se reuersus, & quasi ex vmbrosa quadam abysso ad lumen verę sapientię respicere valuit, tunc sublimem illam, & cęlis dignā emisit vocem: Vanitas vanitatum dicens, & omnia vanitas. Hanc & vos, & hac sublimiorē, si volueritis efferetis sententiā, de intempestiua hac voluptate si aliquantisper a mala consuetudine vos sequestraueritis. ℟. Initium. 285. Lectio vj.

Quamuis autē a Salomone seculis superioribus nō tā multa sapiētię exigebat diligentia: neq; enim delicias lex vetus prohibebat, neq; alijs frui superuacuis dicebat vanum: attamen, & sic habentibus rebus in ipsis contueri licebit, quam viles, & vanitati obnoxię res sint. Nos vero ad maiorē vocati vitā, & ad excellētius fastigiū ascendimus, & in maioribus exercemur palęstris: & quid aliud quā quod sicut supernę virtutes intellectuales, & incorporeę illę, vitam instituere iubemur. ℟. Verbum iniquum. 285.

FERIA SECVNDA.

De libro Ecclesiastę. Lectio j.

Dixi ergo in corde meo, vadā, & affluā delicijs, & fruar bonis. Et vidi quod hoc quoque esset vanitas. Risum reputaui errorem: & gaudio dixi: Quid frustra deciperis? Cogitaui in corde meo abstrahere a vino carnem meam, vt animum meum transferrem ad sapientiam, deuitaremque stultitias, donec viderem, quid esset vtile filijs hominum: quo facto opus est sub sole numero dierum vitę suę. Magnificaui opera mea, ędificaui mihi domos, & plantaui vineas. ℟. Ne derelinquas. 285. Lectio secunda. 2. ca.

Possedi seruos, & ancillas, multamq; familiā habui, armenta quoq; & magnos ouium greges vltra omnes, qui fuerunt ante me in Jerusalem. Coaceruaui mihi argentum, & aurum, & substantias regum, & prouinciarum. Feci mihi cantores, & cantatrices, & delicias filiorum hominum, scyphos, & vrceos in ministerio ad vina fundenda: & supergressus sum opibus omnes qui ante me fuerunt

runt in Jerusalē: sapientia quoque perseuerauit mecum. ℟. Magna. 286. Lectio tertia.

Et omnia, quę desiderauerunt oculi mei, nō negaui eis, nec prohibui cor meū quin oī voluptate frueref, & oblectaret se in his, quę pręparaueraz: & hāc ratus suz partē meā, si vterer labore meo. Cumqꝫ me conuertissem ad vniuersa opera q̄ fecerāt manᵒ meę, & ad labores in quibus frustra sudaueră: vidi in oibus vanitatem & afflictionez animi, & nihil permanere sub sole. ℟. Quę sunt. 286.

FERIA TERTIA.

De libro Ecclesiastę. Lectio j.

ca.2. Omnia tempus habent, et suis spatijs trāseunt vniuersa sub cęlo. Tempus nascendi & tempus moriendi. Tempus plangendi, & tempus euellendi quod plantatum est. Tempus occidendi, et tempus sanandi. Tempus destruendi, & tēpus ędificandi. Tempus flendi, & tēpus ridendi. Tempus plangendi, & tempus saltandi. Tempᵒ spargendi lapides, et tēpus colligendi. Tempus amplexandi, & tempus longe fieri ab amplexibus. Tps acquirendi, & tempus perdendi. Tempus custodiēdi, & tempus abyciendi. Tempus scindendi, et tēpus consuendi. Tēpus tacendi, & tempᵒ loquēdi. Tēpus dilectionis, & tempus odij. Tempus belli, & tempus pacis. ℟. Prębe fili. 286. L ij.

Quid habet amplius homo de labo e suo? Uidi afflictionē quā dedit deᵒ filijs hominum, vt distendanf in ea. Cuncta fecit bona in tpe suo, & mundū tradidit disputationi eorum, vt non inueniat homo opus, quod operatus est deus ab initio vsqꝫ ad finem. Et cognoui, q̄ non esset melius, nisi letari, & facere bene in vita sua. Omnis enim homo qui comedit, & bibit, et videt bonum de labore suo, hoc donum Dei est. ℟. Initium. 285. Lectio iij.

Didici q̄ omnia opera quę fecit Deus, perseuerent in perpetuum: non possumus eis quicquam addere, nec auferre: quę fecit deus vt timeatur. Quod factum est: ipsū permanet, quę futura sunt, iam fuerunt: & deus instaurat quod abijt. Uidi sub sole in loco iudicij impietatem, et in loco iustitię iniquitatem: & dixi in corde meo: Justum, et impium iudicabit dominus. ℟. Uerbum iniquum. folio. 285.

FERIA QVARTA.

De libro Ecclesiastę. Lectio j.

Uerti me ad alia, & vidi calumnias, quę sub sole gerūtur, & lacrymas innocentium, & neminem consolatorez: nec posse resistere eorum violentię cunctorū auxilio destitutos. Et laudaui magis mortuos, quā viuētes, & feliciorez vtroqꝫ iudicaui qui necdū natus est, nec vidit mala

mala, quę sub sole fiũt. Rursus contẽplatus sũ oẽs labores hominũ, & industrias animaduerti patere inuidię proximi. Et in hoc ergo vanitas, & cura superflua est. ℟. Dñe pater. 285. Lec. ij.

Stultus complicat manꝰ suas: & comedit carnes suas, dicens: Melius est pugillꝰ cum requie, q̃ plena vtraq; manus, cũ labore & afflictione animi. Cõsiderans repperi & aliã vanitatem sub sole: Unus est, & secundum nõ habet, non filium non fratrem, & tñ laborare non cessat, nec satiant oculi eius diuitijs, nec recogitat dicẽs: cui laboro, & fraudo aĩam meam bonis? in hoc quoque vanitas est, & afflictio pessima. ℟. Magna folio 286. Lectio tertia.

Melius est ergo duos esse simul, q̃ vnum: habent enim emolumentum societatis suę: si vnus ceciderit ab altero fulcietur. Uę soli: quia cum ceciderit non habet subleuantem se. Et si dormierint duo, fouebũtur mutuo: vnus quomodo calefiet? Et si quispiam preualuerit contra vnũ, duo resistunt ei. Funiculus triplex difficile rumpitur. Melior est puer pauper & sapiens rege sene & stulto, q nescit preuidere in posterum. ℟. Quę sunt in. 286.

FERIA QVINTA.

De libro Ecclesiaste. Lectio j.

ca. 5. Ne temere qd loquaris, neque cor tuum sit velox ad proferendũ sermonẽ corã Deo. Deus enim in cęlo, & tu super terram: iccirco sint pauci sermones tui. Multas curas sequunt somnia, & in multis sermonibus inuenies stultitia. Siquid vouisti Deo, ne moreris reddere: displicet enim ei infidelis & stulta promissio: sed quodcunq; voueris, redde. Multoq; melius est non vouere, quam post votum promissa non reddere. ℟. In principio. 284. Lectio secunda.

Ne dederis os tuum, vt peccare facias carnem tuam: neq; dicas, coram angelo, Non est prouidentia: ne forte iratus Deus contra sermones tuos, dissipet cuncta opera manuum tuarum. Ubi multa sunt somnia, plurimę sunt vanitates, & sermones innumeri: tu vero deum time. Si videris calumnias egenorum, & violenta iudicia, & subuerti iustitiam in prouincia non mireris super hoc negocio: q: excelso excelsior est alius, & super hos quoq; eminentiores sunt alij, & insup vniuersę terrę rex imperat seruienti. ℟. Gyrum cęli. 285. Lectio tertia.

Auarus non implebit pecunia: & q amat diuitias fructum non capiet ex eis: & hoc ergo vanitas. Ubi multę sunt opes, multi & qui comedũt eas. Et quid prodest possessori, nisi q̃ cernit diuitias oculis suis? Dulcis est somnus operanti, siue parum, siue multum comedat:

dat: saturitas autem diuitis nō sinit eum dormire. Est & alia infirmitas pessima, quā vidi sub sole, diuitię cōseruatę in malū domini suę. Pereunt enim in afflictione pessima: generauit filiū qui in summa egestate erit. ℟. Emitte domine. 285.

FERIA SEXTA.

De libro Ecclesiastę. Lectio j.

ca.6. Est & aliud malū quod vidi sub sole: & qdē frequēs apud hoīes. Uir cui dedit deus & diuitias, & substātiā, & honorem, & nihil deest animę suę ex oībus, q̄ desiderat, nec tribuit ei potestatē de⁹, vt comedat ex eo: sed homo extraneus vorabit illud. Hoc vanitas, & miseria magna est. ℟. Da mihi. 285. L. ij.

Si genuerit quispiā cētū liberos, & vixerit multos annos, & plures dies ętatis habuerit, & anima illius non vtatur bonis substantię suę, sepulturaq; careat: de hoc ego pronuncio, q̄ melior illo sit abortiuus. Frustra enim venit, & pergit ad tenebras, & obliuione delebitur nomen eius. Non vidit solem, neq; cognouit distātiam boni & mali, etiam si duobus millibus annis vixerit, & non fuerit perfruit⁹ bonis. ℟. Initiū sapientię. 285. Lectio iij.

Omne ad vnum locū properant omnia? Omnis labor hominis in ore eius: sed anima eius non implebitur. Quid habet amplius sapiens a stulto? & quid pauper, nisi vt pergat illuc vbi est vita? Meli⁹ est videre qđ cupias, quā desiderare qđ nescias. Sed & hoc vanitas est & p̄sumptio spūs. ℟. Uerbū 285.

SABBATHO.

De libro Ecclesiastę. Lectio j.

Quid necesse ē homini maiora se quęrere, cum ignoret quid cōducat sibi i vita sua numero dierum peregrinatiōis suę, & tempore quod velut vmbra pręterit? Aut qs ei poterit indicare, quid post eū futurū sub sole sit? Melius est nomen bonum, quam vnguenta preciosa: & dies mortis, die natiuitatis Melius est ire ad domū luct⁹, quam ad domū conuiuij: in illa enim finis cunctorum admonetur hominum, & viuens cogitat quid futurum sit. ℟. Domine pater. 285. Lectio secunda. ca.7.

Melior est ira risu: q: per tristitiā vultus corrigit animus delinquētis. Cor sapiētū, vbi tristitia est: & cor stultorū, vbi lętitia. Melius est a sapiente corripi, quam stultorū adulatione decipi: quia sicut sonitus spinarū ardētiū sub olla, sic risus stulti: sed & hoc vanitas. Calumnia cōturbat sapientē, & perdet robur cordis illi⁹. Melior est finis orationis, quā principiū. Melior est patiens arrogante. ℟. Magna. folio. 286.

Lectio tertia.

Ne dicas, Quid putas causę est, quod priora tēpora meliora

melio;a fuere quã nũc sũt:stulta enĩ est huiusmodi interrogatio. Utilior est sapientia cũ diuitijs, & magis prodest vidẽtibus solẽ. Sicut enĩ protegit sapientia, sic ptegit pecunia: hoc aũt plus habet eruditio, & sapiẽtia, ꝙ vitã tribuunt possessori suo. Considera opera Dei, quod nemo possit corrigere quẽ ille despexerit. ℟. Que sunt: 286.

Sabb. ante Dñicã iij. Augusti. Ad Mag. Añ. Omnis sapientia a domino deo est, & cum illo fuit semper, & est ante æuum.

Si sequẽtis Dominica venerit in die Assumptionis B. Mariæ, vel in die octa. S. Laurẽtij, Liber Sapientiæ ponitur in ipsa die oc. S. Laurẽtij, & de eo legit in festo S. Bernardi, & post oct. Assump. S. Mariæ si superfit, vsq; ad sequentem Dñicã.

DOMINICA III. Augusti.

Incipit liber Sapientiæ. Lec. j.

Diligite iustitiã q iudicatis terram. Sẽtite de dño in bonitate, & ĩ simplicitate cordis q̃rite illum: qm̃ inuenitur ab his, qui non tentant illum: apparet autem ijs, qui fidem habent in illum. Peruerse enim cogitationes separant a Deo: probata autem virtus corripit insipientes: quoniam in maleuolam animam non introibit sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis. ℟. In principio. 284. Lec. ij.

Spiritus enim sanctus disciplinæ effugiet fictũ: & auferet se a cogitationibus q̃ sunt sine intellectu, & corripiet a superueniente iniquitate. Benignus est enim spiritus sapiẽtiæ, & non liberabit maledictũ a labijs suis: qm̃ renum eius testis est Deus, & cordis illius scrutator est verus, & linguæ eius auditor: quoniam Spiritus domini repleuit orbẽ terrarũ, & hoc quod continet omnia scientiã habet vocis. Propter hoc qui loquitur iniqua, non potest latere: nec præteriet illum corripiens iudicium. ℟. Gyrum cæli. 285. Lectio tertia.

In cogitationibus enim impij iterrogatio erit: sermonum autẽ illius auditio ad Deũ veniet, & ad correptionẽ iniquitatum illius: qm̃ auris zeli audit oĩa, & tumultus murmurationum nõ abscondetur. Custodite ergo vos a murmuratiõe, quæ nihil prodest: & a detractione parcite linguæ, quoniã sermo obscurus in vacuũ non ibit. Os autem quod mentitur, occidit aiam. ℟. Emitte domine. 285.

Ex libro officiorũ Sancti Ambrosij episcopi. Lectio quarta.

Magnus iustitiæ splẽdor: q̃ alijs potius nata, quã sibi communitatem, & societatem nostram adiuuat, excelsitatẽ tenet, vt suo iudicio omnia subie-

cta habeat, opē alijs ferat. pecuniā conferat, officia nō abnuat, pericula suscipiat aliena. Quis non cuperet hanc virtutis arcē tenere, nisi prima auaritia inñrmaret, atq; inflecteret tantę virtutis vigorem? Etenim vō au/gere opes, aggregare pecunias, occupare terras possessionibus cupimus, prestare diuitijs: iustitię formam exuimus, beneficentiam communem amittimus.
℟. Da mihi. 285. Lectio v.

Quanta aūt iustitia sit, ex hoc intelligi potest, quod nec locis, nec personis, nec temporibus excipitur, quę etiā hostibus reseruatur: vt si constitutus sit cum hoste aut locus, aut dies prelio, aduersus iustitiā putetur, aut loco puenire, aut tempore. Interest eniā vtrū aliquis pugna aliqua & conflictu graui capiatur, an superiore gra, vel aliquo euentu. ℟. Initium sapientię. 285. Lectio sexta.

Fundamentum ergo est iustitię, fides. Iustorum enim corda meditātur fidem, & qui se iustus accusat, iustitiam supra fidem collocat. Naā tunc iustitia eius apparet, si vera fa/teatur. Denique & dominus per Isaiam: Ecce, inquit, mitto la/pidem in fundamentum Sion: idest Christum in fundamentū Ecclesię: fides eñ omniū Christus: Ecclesia autem quędam forma iustitię est, commune ius oium, in cōe orat, in commune operatur, in cōe tentatur. ℟. Verbum iniquum. 285

FERIA SECVNDA.

De libro Sapientię. Lectio. j.

Iustus autem si morte pręoccupatus fuerit, in refrigerio erit. Senectus enim venerabilis est, non diuturna, neq; annorum numero computata. Cani autem sunt sensus hoīs, & ętas senectutis, vita immaculata. Placens Deo factus dilect⁹ & viuens inter peccatores trāslatus est: raptus est, ne malitia mutaret intellectum eius, aut ne fictio deciperet animam illius. ℟. Ne derelin. 285. L. ij.

Fascinatio eniā nugacitatis obscurat bona: & incōstantia concupiscentię trāsuertit sensum sine malitia. Cōsummatus in breui expleuit tēpora multa. Placita enim erat Deo anima illius: propter hoc properauit educere illū de medio iniquitatum. Populi autem videntes, & non intelligentes, nec ponentes in precordijs talia. Qm̄ gra Dei, & misericordia in sanctos ei⁹, & respect⁹ super electos illius. ℟. Magna. 286. L. iij.

Condemnat aūt iust⁹ mortu⁹ viuos impios, & iuuētus celerius cōsummata lōgaā vitam iniusti. Videbunt eñ finem sapientis, & nō intelligent quid cogitauerit de illo deus, & quare munierit illum dñs: [illegible] debunt eñ, & contemnent eu[m]: illos aūt dñs irridebit. Et erūt post

post hec decidētes sine honore, ꝛ in cōtumelia inter mortuos i perpetuum. ℟. Que sunt. 296.

FERIA TERTIA.

De libro Sapientie. Lectio i.

ca. 6. Melior est sapientia, quaꝫ vires: ꝛ vir prudēs, quaꝫ fortis. Audite ergo reges, ꝛ intelligite: discite iudices finium terre. Prebete aures vos q continetis multitudines, ꝛ placetis vobis in turbis nationum: quoniaꝫ data est a domino potestas vobis, ꝛ virtus ab altissimo: qui interrogabit opera vestra, ꝛ cogitatiōes scrutabitur: quoniam cum essetis ministri regni illius, non recte iudicastis, nec custodistis legem iustitie: neque secundum voluntatē dei ambulastis. ℟. Prebe fili. fo. 286. Lectio secunda.

Horrende, ꝛ cito apparebit vobis: qm̄ iudiciū durissimū in his qui p̄sunt fiet. Exiguo enim cōcedetur misericordia. Potentes aūt potēter tormenta patient. Nō eniꝫ subtrahet personā cuiusquam Deus, q est omniū dominator, nec verebitur magnitudinē cuiusquā: qm̄ pusillum, ꝛ magnuꝫ ipse fecit, ꝛ equaliter cura est illi ď oibus. Fortioribꝰ aūt fortior istat cruciatio. ℟. Initiū. 285. L. iij.

Ad vos ergo reges sūt hi sermones mei: vt discatis sapientiā, ꝛ non excidatis. Qui. n. custodierint iustitiā, iuste iudicabunt: ꝛ qui didicerint ista, inuenient qd respōdeant. Cōcupiscite ergo sermones meos, diligite illos, ꝛ habebitis disciplinaꝫ. Clara est, ꝛ que nunquam marcescit, sapientia: ꝛ facile videt ab his, qui diligūt eā: ꝛ inuenitur ab his, qui querūt illam. ℟. Verbū iniquum. 285.

FERIA QVARTA.

De libro Sapientie. Lectio i.

Sum quidem ꝛ ego mortalis homo, similis oībus ꝛ ex genere terreno illius, q p̄imus factus est: ꝛ in ventre matris figuratus sum caro, deceꝫ mensium tempore coagulatus sum in sanguine ex semine hominis ꝛ delectamento somni conueniente. Et ego natus accepi communem aerem: ꝛ in similiter factam decidi terraꝫ, ꝛ primam vocem similem omnibus emisi plorans: in inuolumētis nutritus sum, ꝛ curis magnis. Nemo enim ex regibꝰ aliud habuit natiuitatis initiū. ℟. Domine pater. 285. Lec. ij.

Vnus ergo introitus est oibꝰ ad uitā: ꝛ similis exitus. Propter hoc optaui, ꝛ datꝰ est mihi sensus, ꝛ inuocaui, ꝛ venit in me spiritus sapiētie: ꝛ p̄posui illā regnis, ꝛ sedibꝰ: ꝛ diuitias nihil esse duxi in cōparatione illius: nec ꝯparaui illi lapidē preciosuꝫ: quoniam omne auruꝫ in cōparatione illiꝰ arena est exigua, ꝛ tanquā lutū estimabitur argentū in conspectu illius. ℟. Magna. 286. Le. iij.

Oo iij Super

S Uper salutē & speciē dilexi illam, & proposui pro luce habere illam: quoniā inextinguibile est lumē illius. Uenerunt aūt mihi omnia bona pariter cū illa, & inumerabilis honestas per manus illius: & letatus sum in omnibus: quoniam antecedebat me ista sapientia, & ignorabā; quoniā bonorū mr omnium est. ℟. Que sunt. 286.

FERIA QVINTA.

De libro Sapientie. Lectio i.

QUis hominū poterit scire consiliū Dei? aut quis poterit cogitare qd velit de⁹? cogitationes enim mortaliū timide, & incerte prouidentie nre. Corpus enim qd corrumpitur, aggrauat animā: & terrena inhabitatio deprimit sensū multa cogitantem. Et difficile estimamus que in terra sunt: & que in prospectu sunt inuenimus cū labore: que autem in celis sūt, quis inuestigabit? ℟. In principio. fo. 284. Lectio secunda.

SEnsum autem tuū quis sciet? nisi tu dederis sapiētiam: & miseris Spiritū sanctū tuum de altissimis, & si correcte sint semite eorum, qui sunt i terris: & que tibi placent, didicerint homines. Nam per sapientiā sanati sunt quicunque placuerunt tibi domine a principio. Hec illum, qui primus format⁹ est a Deo pater orbis terrarum, cum solus esset creatus, custodiuit, & eduxit illum a delicto suo: & eduxit illum de limo terre, dedit illi virtutem continendi omnia. ℟. Gyrum celi. folio 285. Lectio tertia.

AB hac vt recessit iniust⁹ in ira sua, per irā homicidij fraternitatis deperijt. Propter quod cū aqua deleret terram, sanauit iterum sapientia, per contemptibile lignū, iustū gubernās. Hec & in consensu superbie, cum se nationes extulissent, sciuit iustum, & cōseruauit sine querela Deo, & in filijs misericordiarum fortem custodiuit. Hec iustum a pereuntibus impijs liberauit fugientem, descendente igne in Pentapolim, quibus in testimonium nequitie fumigabunda constat deserta terra. ℟. Emitte domine a folio 285.

FERIA SEXTA.

De libro Sapientie. Lectio i.

UAni autem sunt oēs homines, in quibus nō subest scientia Dei: & de his, que videntur bona, non potuerunt intelligere eum qui est: neque operibus attendentes, agnouerūt quis esset artifex: sed aut ignē, aut spiritū, aut citatū aerē, aut gyrū stellarū, aut nimiā aquā, aut solem & lunā, rectores orbis terrarū deos putauerunt. Quorū si specie delectati, deos putauerūt, sciant quāto his dominator eorū speciosior est: speciei enī generator hec oia ꝯstituit. ℟. Da mihi domine, 285. L. ij.

Aut

A Ut si virtutẽ & opera eorũ mirati sunt, intelligãt ab illis, quoniã q hęc fecit fortior est illis: a magnitudine enĩ speciei & creaturę cognoscibiliter poterit creator horum videri. Sed tamen adhuc & i his minor est querela. Et hi enim fortasse errant, Deum quęrentes, & volentes inuenire. Eteniʒ cum in operibus illius conuersentur, inquirunt, & persuasum habent, quoniam bona sunt, quę videntur. ℟. Initium. folio 285. Lectio tertia.

Rursũ autẽ nec his debet ignosci. Si enim tantũ potuerũt scire, vt possent ęstimare seculum: quomodo huius dñm non facilius inuenerũt? Infelices autem sunt, & inter mortuos spes illorũ est, qui appellauerũt deos opera manuum hominũ, aurum, & argentuʒ, artis inuentionẽ, & multitudines animaliũ aut lapidẽ inutilẽ, opus manus antiquę. ℟. Uerbũ iniquũ. 286

SABBATHO.

De libro Sapientie. Lectio i.

Tu autem deus noster suauis & verus es, patiens, & in misericordia disponens oia. Eteniʒ si peccauerimus, tui sumus, sciẽtes magnitudinẽ tuã: & si nõ peccauerim⁹, scim⁹ quoniam apud te sumus cõputati. Nosse eniʒ te, cõsummata iustitia est: & scire iustitiã, & virtutẽ tuam, radix est imortalitatis. ℟. Domine pater. 288. Lectio ii.

Non enim in errorẽ induxit nos hominum malę artis excogitatio, nec vmbra picturę labor sine fructu, & effigies sculpta per varios colores, cuius aspectus insensato dat concupiscentiam, & diligit mortuę imaginis effigiem sine anima. Malorum amatores digni sũt morte, qui spem habent in talibus, & qui faciũt illos, & qui diligunt, & qui colunt. ℟. Magna. 286. Lectio tertia.

Sed & figulus molleʒ terram premens, laboriose fingit ad vsus nr̃os vnumquodque vas, & de eodem luto fingit quę mũda sunt in vsuʒ vasa, & similiter quę hiis sunt contraria: horum autem vasorum quis sit vsus, iudex est figulus. Et cum labore vano deum fingit de eodem luto ille, qui paulo ante d̃ terra factus fuerat, & post pusillũ reducit se vnde acceptus est. ℟. Quę sunt in corde. 286.

Sabb. ante dñicã iiij. Augusti. Ad Mag. Aña. Sapientia clamitat in plateis: siquis diligit sapientiam ad me declinet, & eam inueniet: & cum inuenerit, beatus erit si tenuerit eam.

DOMINICA IIII. Augusti.

Incipit liber Ecclesiastici. Lec. i.

Omnis sapientia a dño deo ẽ, & cũ illo fuit semp, & ẽ ante æuuʒ. Arenam maris, & pluuię guttas

multitudine stultitię suę decipie tur. ℟. Verbū iniquū. 258.

FERIA QVARTA.

De Parabolis Salomonis. l. j.

Nunquid nō sapientia clamitat, & prudētia dat vocē suam. In summis excelsisq; verticibus supra viā, in medijs semitis stās, iuxta portas ciuitatis in ipsis foribus loquitur, dicēs: O viri ad uos clamito, & vox mea ad filios hominum. Intelligite paruuli astutiam, & insipientes aiaduertite: audite quoniam de rebus magnis locutura sum, & aperientur labia mea, ut recta prędicent. ℟. Dñe pater. 285. Lectio ij.

Veritatē meditabit guttur meū & labia mea detestabuntur impium. Justi sunt oēs sermones mei, nō est in eis prauum quid, neq; peruersum: recti sunt intelligētibus: & ęqui inuenientibus sciētiā. Accipite disciplinā meā, & non pecuniam, doctrinam magis quam aurum eligite. Melior est enī sapientia cunctis opibus preciosissimis, & omne desiderabile ei nō potest comparari. ℟. Magna enim. 286. Lectio tertia.

Ego sapientia habito i cō silio, & eruditis intersum cogitationibus. Timor dñi odit malū, arrogantiā, & superbiā, & viā prauam, & os bilingue detestor. Meū est cōsiliū, & ęquitas: mea est prudētia, mea ē fortitudo: p me reges regnāt, & legum cōditores iusta decernūt. Per me principes imperant, & potētes decernunt iustitiā. Ego diligentes me diligo: & q mane vigilant ad me, inuenient me. ℟. Quę sunt in corde. 286.

FERIA QVINTA.

De Parabolis Salomonis. l. j.

Filius sapiēs lętificat patrem: filius vero stultus ē męstitia matri suę. Nil proderunt thesauri impietatis, iustitia vero liberabit a morte. Nō affliget dominus fame aiā iusti, & insidias impiorum subuertet. Egestatē operata est man⁹ remissa: manus autem fortium diuitias parat. Qui nititur mēdacijs, hic pascit ventos: idem autem ipse sequitur aues volātes. Qui congregat in messe, filius sapiens est: qui autem stertit ęstate, filius confusionis. ℟. In principio. 204. Lectio ij.

Benedictio dñi sup caput iusti: os autē impiorum operit iniquitas. Memoria iusti cū laudibus: & nomen impiorū putrescet. Sapiēs corde pcepta suscipiet: stultus cęditur labijs. Qui ambulat simpliciter, ambulat confidenter: qui autē deprauat vias suas, manifestus erit. Qui annuit oculo, dabit dolorē: & stultus labijs verberabitur. ℟. Gyrum cęli. 285. L. iij.

Vena vitę os iusti: & os impiorum operit iniquitatē. Odiū suscitat rixas: & vniuersa delicta operit charitas. In

labijs

labijs sapiētis inuenitur sapientia: & virga in dorso eius, q idiget corde. Sapiētes abscōdunt scientiam, os autez stulti confusioni proximum est. Substantia diuitis vrbs fortitudinis eius, pauor pauperum egestas eorū. Opus iusti ad vitā, fructus autem impij ad peccatū. ℟. Emitte domine sapientiam. fol. 285.

FERIA SEXTA.

De Parabolis Salomonis. c. x.

Sapiens mulier edificat domum suam, insipiens extructam quoq; manibus destruet. Ambulans recto itinere, & timens Deum, despicitur ab eo qui infami graditur via. In ore stulti virga superbie: labia autez sapientuz custodiunt eos. Ubi non sunt boues, presepe vacuum est: vbi autem plurime segetes, ibi manifesta est fortitudo bouis. Testis fidelis non mentitur: profert autem mendacium dolosus testis. ℟. Da mihi. 285. Lectio secunda.

Querit derisor sapientiaz & non inuenit: doctrina prudentium facilis. Uade contra virum stultū, & nescit labia prudentie. Sapiētia callidi est intelligere viam suaz, & imprudētia stultorū errās. Stultus illudet peccatuz, & inter iustos morabitur gratia. Cor qd nouit amaritudinē anime sue, in gaudio eius non miscebitur extraneus. Domus impiorū delebitur: tabernacula iustorū germinabūt.

℟. Initium. 285. Lectio iij.

Est via, que videtur homini iusta, nouissima aūt eius deducunt ad mortē. Risus dolore miscebitur, & extrema gaudij luctus occupat. Uijs suis replebitur stultus, & super eū erit vir bonus. Innocens credit oī verbo, astutus considerat gressus suos. Filio doloso nihil erit boni: seruo autē sapienti prosperi erūt actus, & dirigef via eius. Sapiēs timet, & dclinat a malo stultus transilit, & confidit. ℟. Uerbum iniquum. fol. 285.

SABBATHO.

De Parabolis Salomonis. c. xv.

Hominis est animam preparare: & dñi gubernare linguam. c. 16. Omnes vie hois patent oculis eius: spiritum ponderator est dñs. Reuela domino opera tua, & dirigentur cogitationes tue. Uniuersa propter semetipsum operatus est dñs: impium quoq; ad diem malū. Abominatio domini est omnis arrogans: etiam si manus ad manum fuerit, non est innocēs. ℟. Dñe pater. 285. Lcō ij.

Initiū vie bone, facere iustitiam: accepta est autez apud deum magis, quā immolare hostias. Misericordia, & veritate redimitur iniquitas: & in timore domini declinaf a malo. Cum placuerint domino vie hominis, inimicos quoq; eius conuertet ad pacez. Melius est parum cum iustitia, quā multi fructus

fructus cũ iniquitate. Cor hominis disponit viam suam, sed domini est dirigere gressus ei⁹. ℟. Magna.286. Lectio iij.

Diuinatio in labijs regis, in iudicio non errabit os eius: pondus, ꝛ statera iudicia dñi sunt: ꝛ opera eius oẽs lapides seculi. Abominabiles regi qui agunt impie, qm̃ iustitia firmat soliũ. Volũtas regũ labia iusta: ꝗ recta loquit̃, diligetur. Indignatio regis nuncy mortis, ꝛ vir sapiens placabit eã. In hilaritate vultus regis vita: ꝛ clementia quasi imber serotinus. ℟. Que sunt. fol.286.

Sabbatho ante dominicam ij. mẽsis Augusti. Ad Mag. añа. Ego in altissimis habito: ꝛ thronus meus in columna nubis.

DOMINICA II.

Augusti.

Incipit liber Ecclesiaste. Le.j.

Uerba Ecclesiaste filij Dauid regis Jerl'm. Uanitas vanitatum, dixit Ecclesiastes. Uanitas vanitatum, ꝛ omnia vanitas. Quid habet amplius homo de vniuerso labore suo, quo laborat sub sole? Generatio preterit, ꝛ generatio aduenit, terra autem in eternum stat. Orit̃ sol, ꝛ occidit, ꝛ ad locum suum reuertitur, ibiq; renascens gyrat ꝑ meridiem, ꝛ flectitur ad Aquilonẽ. Lustrans vniuersa i circuitu pergit spiritus, ꝛ in circulos suos reuertit̃. Oia flumina intrant in mare, ꝛ mare non redundat. Ad locum vnde exeunt flumina reuertuntur, vt iterũ fluant. ℟. In principio. 285. Lectio secunda.

Cuncte res difficiles: non põt eas homo explicare sermone. Non saturatur ocul⁹ visu, nec auris impletur auditu. Quid est qđ fuit? ipsũ quod futurum est. Quid est quod factũ est? ipsum quod faciendum est. Nihil sub sole nouũ: nec valet quisquam dicere. Ecce hoc recens est. Jam enim ꝓcessit in seculis, ꝗ fuerunt ante nos. Non est priorũ memoria, sed nec eorum quidem, que postea futura sunt, erit recordatio apud eos, ꝗ futuri sunt in nouissimo. ℟. Gyrũ celi. 285. Lectio tertia.

Ego Ecclesiastes fui rex Israel in Jerusalem, ꝛ ꝓposui in animo meo querere, ꝛ inuestigare sapiẽter de oibus, que fiunt sub sole. Hanc occupationem pessimam dedit deus filijs hominum, vt occuparentur in ea. Uidi cuncta que fiunt sub sole, ꝛ ecce vniuersa vanitas, ꝛ afflictio spiritus. Peruersi difficile corriguntur, ꝛ stultorum infinitus est numerus. Locutus sum in corde meo, dicẽs: Ecce magnus effectus sum, ꝛ precessi sapientia, omnes qui fuerunt ante me in Jerusalem, ꝛ mens mea contemplata est multa sapienter. Et didici,

dedique

vedi⁊ cor meum, vt scirē prudē tiā, atq; doctrinam, errores⁊, ⁊ stultitiam. ℟. Emitte dn̄e. 285.

Sermo. s. Johā. Chrysost. l. iiij.

Salomō cū seculariū rerū ꝯcupiscētia teneret, magnas eas, ⁊ admirādas putabat: multūq; i eis laboris ⁊ sollicitudinis insumebat, magnificas ędificādo domos, copiosū coaceruando aurū, cōgregando cātorum choros, varia genera ministrorum mensę, ⁊ popinę, quęrēdo animę suę voluptatē ab hortorum, ⁊ corporum formosorum gratia, ⁊ oēs, vt ita dicā, oblectationis, ⁊ refrigeriȷ viā sectādo. ℟. Da mihi. 285. Lectio v.

At vbi ide ad se reuersus, ⁊ quasi ex vmbrosa quadam abysso ad lumen verę sapientię respicere valuit, tunc sublimem illam, ⁊ cęlis dignā emisit vocem: Vanitas vanitatum dicens, ⁊ omnia vanitas. Hanc ⁊ vos, ⁊ hac sublimiorē, si volueritis efferetis sententiā, ve intempestiua hac voluptate si aliquantisper a mala consuetudine vos sequestraueritis. ℟. Initium. 285. Lectio vj.

Quamuis autē a Salomone seculis superioribꝰ nō tā multa sapiētię exigebat diligentia: neq; enī delicias lex ve tuū prohibebat, neq; aliȷs frui superuacuis dicebat vanū: attamen, ⁊ sic habentibus rebus in ipsis contueri licebit, quam viles, ⁊ vanitati obnoxię res sint. Nos vero ad maiorē vocati vitā, ⁊ ad excellētius fastigiū ascendimus, ⁊ in maioribus exercemur palęstris: ⁊ quid aliud quā quod sicut superne virtutes intellectuales, ⁊ incorporeę illę, vitam instituere iubemur. ℟. Verbum iniquum. 285.

FERIA SECVNDA.

De libro Ecclesiastę. Lectio j.

Dixi ergo in corde meo, Vadā, ⁊ affluā deliciȷs, ⁊ fruar bonis. Et vidi quod hoc quoque esset vanitas. Risum reputaui errorem: ⁊ gaudio dixi: Quid frustra deciperis? Cogitaui in corde meo abstrahere a vino carnem meam, vt animum meum transferrem ad sapientiam, deuitaremque stultitias, donec viderem, quid esset vtile filiȷs hominum: quo facto opus est sub sole numero dierum vitę suę. Magnificaui opera mea, ędificaui mihi domos, ⁊ plantaui vineas. ℟. Ne derelinquas. 285. Lectio secunda. 2. ca.

Possedi seruos, ⁊ ancillas, multamq; familiā habui, armenta quoq; ⁊ magnos ouium greges vltra omnes, qui fuerunt ante me in Jerusalem. Coaceruaui mihi argentum, ⁊ aurum, ⁊ substantias regum, ⁊ prouinciarum. Feci mihi cantores, ⁊ cantatrices, ⁊ delicias filiorum hominum, scyphos, ⁊ vrceos in ministerio ad vina fundenda: ⁊ supergressus sum opibus omnes qui ante me fuerant

runt in Jerusalē: sapientia quoque perseuerauit mecum. ℟. Magna. 286. Lectio tertia.

Et omnia, quę desiderauerunt oculi mei, nō negaui eis, nec prohibui cor meū quin omni voluptate frueref, & oblectaret se in his, quę preparaueraz: & hāc ratus suz partē meā, si vterer labore meo. Cumq; me conuertissem ad vniuersa opera q̄ fecerāt man⁹ meę, & ad labores in quibus frustra sudauerā: vidi in oībus vanitatem & afflictionez animi, & nihil permanere sub sole. ℟. Quę sunt. 286.

FERIA TERTIA.

De libro Ecclesiastę. Lectio j.

ca.2. Omnia tempus habent, et suis spatiis trāseunt vniuersa sub cęlo. Tempus nascendi & tempus moriendi. Tempus plangendi, & tempus euellendi quod plantatum est. Tempus occidendi, et tempus sanandi. Tempus destruendi, & tēpus ędificandi. Tempus flendi, & tēpus ridendi. Tempus plangendi, & tempus saltandi. Temp⁹ spargendi lapides, et tēpus colligendi. Tempus amplexandi, & tempus longe fieri ab amplexibus. Tps acquirendi, & tempus perdendi. Tempus custodiēdi, & tempus abiiciendi. Tempus scindendi, et tēpus consuendi. Tēpus tacendi, & temp⁹ loquēdi. Tēpus dilectionis, & tempus odii. Tempus belli, & tempus pacis. ℟. Prębe fili. 286. L. ij.

Quid habet amplius homo de labo e suo? Vidi afflictionē quā dedit de⁹ filiis hominum, vt distendant in ea. Cuncta fecit bona in tpe suo, & mundū tradidit disputationi eorum, vt non inueniat homo opus, quod operatus est deus ab initio vsq; ad finem. Et cognoui, q̄ non esset melius, nisi letari, & facere bene in vita sua. Omnis enim homo qui comedit, & bibit, et videt bonum de labore suo, hoc donum Dei est. ℟. Initium. 285. Lectio iij.

Didici q̄ omnia opera quę fecit Deus, perseuerent in perpetuum: non possumus eis quicquam addere, nec auferre: quę fecit deus vt timeatur. Quod factum est: ipsū permanet, quę futura sunt, iam fuerunt: & deus instaurat quod abiit. Vidi sub sole in loco iudicii impietatem, et in loco iustitię iniquitatem: & dixi in corde meo: Justum, et impium iudicabit dominus. ℟. Verbum iniquum. folio. 285.

FERIA QVARTA.

De libro Ecclesiastę. Lectio j.

Verti me ad alia, & vidi calūnias, quę sub sole gerūtur, & lacrymas innocentium, & neminem consolatorez: nec posse resistere eorum violentię cunctorū auxilio destitutos. Et laudaui magis mortuos, quā viuētes, & feliciorez vtroq; iudicaui qui necdū natus est, nec vidit

mala

mala, quę sub sole fiũt. Rursus contẽplatus sũ oẽs labores ho minũ, & industrias animaduer ti patere inuidię proximi. Et in hoc ergo vanitas, & cura supflua est. ℟. Dñe pater. 285. Lec. ij.

Stultus complicat manꝰ suas: & comedit carnes su as, dicens: Melius est pugillꝰ cum requie, q̃ plena vtraq; ma nus, cũ labore & afflictione ani mi. Cõsiderans repperi & aliaȝ vanitatem sub sole: Unus est, & secundum nõ habet, non filium non fratrem, & tñ laborare non cessat, nec satiant oculi eius di uitijs, nec recogitat dicẽs: cui la boro, & fraudo aiam meam bo/ nis? in hoc quoque vanitas est, & afflictio pessima. ℟. Magna folio 286. Lectio tertia.

Melius est ergo duos esse simul, q̃ȝ vnum: habent enim emolumentum societatis suę: si vnus ceciderit ab altero fulcietur. Uę soli: quia cum ce ciderit non habet subleuantem se. Et si dormierint duo, fouebũ tur mutuo: vnus quomodo ca/ lefiet? Et si quispiam preualue/ rit contra vnũ, duo resistunt ei. Funiculus triplex difficile rum pitur. Melior est puer pauper & sapiens rege sene & stulto, q nescit preuidere in posterum. ℟. Quę sunt in. 286.

FERIA QVINTA.

De libro Ecclesiaste. Lectio. j.

ca. 5. Ne temere qd loquaris, ne/ que cor tuum sit velox ad pferenduȝ sermonẽ corã Deo. Deus enĩ in cęlo, & tu super ter ram: iccirco sint pauci sermones tui. Multas curas sequunt som nia, & in multis sermonibus in/ uenief stultitia. Siquid vouisti Deo, ne moreris reddere: displi cet eniȝ ei infidelis & stulta pro missio: sed quodcunq; voueris, redde. Multoq; melius est non vouere, quam post votum pro/ missa non reddere. ℟. In prin/ cipio. 284. Lectio secunda.

Ne dederis os tuuȝ, vt pec care facias carnem tuaȝ: neq; dicas, coram angelo, Non est prouidentia: ne forte iratus Deus contra sermones tuos, dissipet cuncta opera manuum tuarum. Ubi multa sunt som/ nia, plurimę sunt vanitates, & sermones innumeri: tu vero de/ um time. Si videris calumnias egenorum, & violenta iudicia, & subuerti iustitiam in prouincia non mireris super hoc negocio: q: excelso excelsior est alius, & super hos quoq; eminentiores sunt alij, & insup vniuersę terrę rex imperat seruienti. ℟. Gy/ rum cęli. 285. Lectio tertia.

Auarus non implebit pe/ cunia: & q amat diuitias fructum non capiet ex eis: & hoc ergo vanitas. Ubi multę sunt opes, multi & qui comedũt eas. Et quid prodest possessori, nisi qd cernit diuitias oculis suis? Dulcis est somnus operanti, si ue parum, siue multum come/

dat: saturitas autem diuitis nõ finit eum dormire. Est et alia infirmitas pessima, quã vidi sub sole, diuitię cõseruatę in malũ domini suę. Pereunt enim in afflictione pessima: generauit filiũ qui in summa egestate erit. ℟. Emitte domine. 285.

FERIA SEXTA.

De libro Ecclesiastę. Lectio j.

ca.6. EST et aliud malũ quod vidi sub sole: et quidẽ frequẽs apud hoĩes. Vir cui dedit deus et diuitias, et substãtiã, et honorem, et nihil deest animę suę ex oĩbus, q̃ desiderat, nec tribuit ei potestatẽ de⁹, vt comedat ex eo: sed homo extraneus vorabit illud. Hoc vanitas, et miseria magna est. ℟. Da mihi. 285. L. ij.

SI genuerit quispiã cẽtũ liberos, et vixerit multos annos, et plures dies etatis habuerit, et anima illius non vtatur bonis substantię suę, sepulturaq; careat: de hoc ego pronuncio, q̃ melior illo sit abortiuus. Frustra enim venit, et pergit ad tenebras, et obliuione delebitur nomen eius. Non vidit solem, neq; cognouit distãtiam boni et mali, etiam si duobus millibus annis vixerit, et non fuerit perfruit⁹ bonis. ℟. Initiũ sapientię. 285. Lectio iij.

NOnne ad vnum locũ properant omnia? Omnis labor hominis in ore eius: sed anima eius non implebitur. Quid habet amplius sapiens a stulto? et quid pauper, nisi vt pergat illuc vbi est vita? Meli⁹ est videre qđ cupias, quã desiderare qđ nescias. Sed et hoc vanitas est et presumptio spũs. ℟. Verbũ 285.

SABBATHO.

De libro Ecclesiastę. Lectio j.

QUid necesse ẽ homini maiora se quęrere, cum ignoret quid cõducat sibi in vita sua numero dierum peregrinatiõis suę, et tempore quod velut vmbra pręterit? Aut qs ei poterit indicare, quid post euз futurũ sub sole sit? Melius est nomen bonum, quam vnguenta preciosa: et dies mortis, die natiuitatis. Melius est ire ad domũ luct⁹, quam ad domũ conuiuij: in illa enim finis cunctorum admonetur hominum, et viuens cogitat quid futurum sit. ℟. Domine pater. 285. Lectio secunda. ca.7.

MElior est ira risu: q: per tristitiã vultus corrigitur animus delinquẽtis. Cor sapiẽtiũ, vbi tristitia est: et cor stultorũ, vbi letitia. Melius est a sapiente corripi, quam stultorũ adulatione decipi: quia sicut sonitus spinarũ ardẽtiũ sub olla, sic risus stulti: sed et hoc vanitas. Calumnia cõturbat sapientẽ, et perdet robur cordis illi⁹. Melior est finis orationis, quã principiũ. Melior est patiens arrogante. ℟. Magna. folio. 286.

Lectio tertia.

NE dicas, Quid putas causę est, quod priora tẽpora

meliora

meliora fuere quã nũc sũt:stulta enĩ est huiusmodi interrogatio. Utilior est sapientia cũ diuitijs, & magis prodest videntib' solẽ. Sicut enĩ protegit sapientia, sic protegit pecunia: hoc aũt plus habet eruditio, & sapiẽtia, q vitã tribuunt possessori suo. Considera opera Dei, quod nemo possit corrigere quẽ ille despexerit. ℟. Quę sunt: 286.

Sabb. ante Dñicã iij. Augusti. Ad Mag. Añ. Omnis sapientia a domino deo est, & cum illo fuit semper, & est ante euum.

Si sequetis Dominica venerit in die Assumptionis B. Marię, vel in die octa. S. Laurẽtij, Liber Sapientię ponitur in ipsa die oc. S. Laurẽtij, & de eo legit in festo S. Bernardi, & post oct. Assump. S. Marię si super sit, vsq ad sequentem Dñicã.

DOMINICA III. Augusti.

Incipit liber Sapientię. Lec. j.

Diligite iustitiã q iudicatis terram. Sẽtite de dño in bonitate, & i simplicitate cordis q̃rite illum: qm̃ inuenitur ab ijs, qui non tentant illum: apparet autem ijs, qui fidem habent in illum. Per uerse enim cogitationes separant a Deo: probata autem virtus corripit insipientes: quoniam in maleuolam animam non introibit sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis. ℟. In principio. 284. Lec. ij.

Spiritus enim sanctus disciplinę effugiet fictũ: & auferet se a cogitationibus q̃ sunt sine intellectu, & corripiet a superueniente iniquitate. Benignus est enim spiritus sapiẽtię, & non liberabit maledictũ a labijs suis: qm̃ renum eius testis est Deus, & cordis illius scrutator est verus, & linguę ei' auditor: quoniam Spiritus domini repleuit orbẽ terrarũ, & hoc quod continet omnia scientiã habet vocis. Propter hoc qui loquitur iniqua, non potest latere: nec prȩteriet illum corripiens iudicium. ℟. Gyrum cęli. 285. Lectio tertia.

In cogitationib' enim impij iterrogatio erit: sermonum autẽ illi' auditio ad Deũ veniet, & ad correptionẽ iniquitatum illius: qm̃ auris zeli audit oia, & tumultus murmurationum nõ abscondetur. Custodite ergo vos a murmuratiõe, quę nihil prodest: & a detractione parcite linguę, quoniã sermo obscurus in vacuũ non ibit. Os autem quod mentitur, occidit aiam. ℟. Emitte domine. 285.

Ex libro officiorũ Sancti Ambrosij episcopi. Lectio quarta.

Magnus iustitię splẽdor: q̃ alijs poti' nata, quã sibi communitatem, & societatem nostram adiuuat, excelsitatẽ tenet, vt suo iudicio omnia subie-

eta habeat, opē alijs ferat. pecuniā conferat, officia nō abnuat, pericula suscipiat aliena. Quis non cuperet hanc virtutis arcē tenere, nisi prima auaritia infirmaret, atq; inflecteret tantę virtutis vigorem? Etenim dū augere opes, aggregare pecunias, occupare terras possessionibus cupimus, praestare diuitijs: iustitię formam exuimus, beneficentiam communem amittimus.

℟ Da mihi. 285. Lectio v.

Quanta aūt iustitia sit, ex hoc intelligi potest, quod nec locis, nec personis, nec temporibus excipitur, quę etiā hostibus reseruatur: vt si constitutus sit cum hoste aut locus, aut dies praelio, aduersus iustitiā putetur, aut loco puenire, aut tempore. Interest enim vtrū aliquis pugna aliqua & conflictu graui capiatur, an superiore grā, vel aliquo euentu. ℟. Initium sapientię. 285. Lectio sexta.

Fundamentum ergo est iustitię, fides. Iustorum enim corda meditātur fidem, & qui se iustus accusat, iustitiam supra fidem collocat. Nā tunc iustitia eius apparet, si vera fateatur. Deniq; & dominus per Isaiam: Ecce, inquit, mitto lapidem in fundamentum Sion: idest Christum in fundamentū Ecclesię: fides enī omniū Christus: Ecclesia autem quędam forma iustitię est, commune ius omnium, in cōe orat, in commune operatur, in cōe tentatur.

℟ Verbum iniquum. 285

FERIA SECVNDA.

De libro Sapientię. Lectio. j.

Iustus autem si morte prę occupatus fuerit, in refrigerio erit. Senectus enim venerabilis est, non diuturna, neq; annorum numero computata. Cani autem sunt sensus hois, & ętas senectutis, vita immaculata. Placens Deo factus dilectus & viuens inter peccatores trāslatus est: raptus est, ne malitia mutaret intellectum eius, aut ne fictio deciperet animam illius. ℟ Ne derelin. 285. L. ij.

Fascinatio enim nugacitatis obscurat bona: & incōstantia concupiscentię trāsuertit sensum sine malitia. Cōsummatus in breui expleuit tēpora multa. Placita enim erat Deo anima illius: propter hoc properauit educere illū de medio iniquitatū. Populi autem videntes, & non intelligentes, nec ponentes in praecordijs talia. Quō gra Dei, & misericordia in sanctos eius, & respectus super electos illius. ℟ Magna. 286. L. iij.

Condemnat aūt iustus mortuus viuos impios, & iuuētus celerius cōsummata lōgā vitam iniusti. Videbunt enī finem sapientis, & nō intelligent quid cogitauerit de illo deus, & quare munierit illum dns. Videbunt enī, & contemnent eu[m]: illos aūt dns irridebit. Et erūt post

post hec decidētes sine honore, et in cōtumelia inter mortuos in perpetuum. ℟. Que sunt. 296.

FERIA TERTIA.

De libro Sapientie. Lectio i.

ca.6. Melior est sapientia, quam vires: et vir prudēs, quam fortis. Audite ergo reges, et intelligite: discite iudices finium terre. Prebete aures vos q continetis multitudines, et placetis vobis in turbis nationum: quoniam data est a domino potestas vobis, et virtus ab altissimo: qui interrogabit opera vestra, et cogitatiões scrutabitur: quoniam cum essetis ministri regni illius, non recte iudicastis, nec custodistis legem iustitie: neque secundum voluntatē Dei ambulastis. ℟. Prebe fili. fo. 286. Lectio secunda.

Horrende, et cito apparebit vobis: qm̄ iudiciū durissimū in his qui psunt fiet. Exiguo enim cōcedetur misericordia. Potentes aūt potēter tormenta patient. Nō enim subtrahet personā cuiusquam Deus, q est omniū dominator, nec verebitur magnitudinē cuiusquā: qm̄ pusillum, et magnum ipse fecit, et equaliter cura est illi de oibus. Fortioribus aūt fortior instat cruciatio. ℟. Initiū. 285. L. iij.

Ad vos ergo reges sūt hi sermones mei: vt discatis sapientiā, et non excidatis. Qui. n. custodierint iustitiā, iuste iudicabunt: et qui didicerint ista, inuenient qd respōdeant. Cōcupiscite ergo sermones meos, diligite illos, et habebitis disciplinam. Clara est, et que nunquam marcescit, sapientia: et facile videt ab his, qui diligūt eā: et inuenitur ab his, qui querūt illam. ℟. Verbū iniquum. 285.

FERIA QVARTA.

De libro Sapientie. Lectio i.

Sum quidem et ego mortalis homo, similis oibus et ex genere terreno illius, q primus factus est: et in ventre matris figuratus sum caro, decem mensium tempore coagulatus sum in sanguine ex semine hominis et delectamento somni conueniente. Et ego natus accepi communem aerem: et in similiter factam decidi terram, et primam vocem similem omnibus emisi plorans: in inuolumētis nutritus sum, et curis magnis. Nemo enim ex regib[9] aliud habuit natiuitatis initiū. ℟. Domine pater. 285. Lec. ij.

Unus ergo introitus est oib[9] ad uitā: et similis exitus. Propter hoc optaui, et dat[9] est mihi sensus, et inuocaui, et venit in me spiritus sapiētie: et pposui illā regnis, et sedib[9]: et diuitias nihil esse duxi in cōparatione illius: nec cōparaui illi lapidē preciosum: quoniam omne aurum in cōparatione illi[9] arena est exigua, et tanquā lutū estimabitur argentū in conspectu illius. ℟. Magna. 286. Le. iij.

Super salutē & speciē dilexi illam, & proposui pro luce habere illam: quoniā inextinguibile est lumē illius. Uenerunt aūt mihi omnia bona pariter cū illa, & innumerabilis honestas per manus illius: & letatus sum in omnibus: quoniam antecedebat me ista sapientia, & ignorabā, quoniā bonorū mr omnium est. ℟. Que sunt. 286.

FERIA QVINTA.

De libro Sapientie. Lectio i.

Quis hominum poterit scire consiliū Dei? aut quis poterit cogitare qd velit deus? cogitationes enim mortaliū timide, & incerte prouidentie nre. Corpus enim qd corrumpitur, aggrauat animam: & terrena inhabitatio deprimit sensum multa cogitantem. Et difficile estimamus que in terra sunt: & que in prospectu sunt inuenimus cū labore: que autem in celis sūt, quis inuestigabit? ℟. In principio. fo. 284. Lectio secunda.

Sensum autem tuum quis sciet? nisi tu dederis sapiētiam: & miseris Spiritū sanctū tuum de altissimis, & si correcte sint semite eorum, qui sunt i terris: & que tibi placent, didicerint homines. Nam per sapientiam sanati sunt quicunque placuerunt tibi domine a principio. Hec illum, qui primus formatus est a Deo pater orbis terrarum, cum solus esset creatus, custodiuit, & eduxit illum a delicto suo: eduxit illum de limo terre, dedit illi virtutem continendi omnia. ℟. Gyrum celi. folio 285. Lectio tertia.

Ab hac vt recessit iniustus in ira sua, per irā homicidij fraternitatis deperijt. Propter quod cum aqua deleret terram, sanauit iterum sapientia, per contemptibile lignum, iustū gubernās. Hec & in consensu superbie, cum se nationes extulissent, sciuit iustum, & cōseruauit sine querela Deo, & in filijs misericordiarum fortem custodiuit. Hec iustum a pereuntibus impijs liberauit fugientem, descendente igne in Pentapolim, quibus in testimonium nequitie fumigabunda constat deserta terra. ℟. Emitte domine. folio 285.

FERIA SEXTA.

De libro Sapientie. Lectio i.

Uani autem sunt oēs homines, in quibus nō subest scientia Dei: & de his, que videntur bona, non potuerunt intelligere eum qui est: neque operibus attendentes, agnouerūt quis esset artifex: sed aut ignē, aut spiritū, aut citatū aerē, aut gyrū stellarū, aut nimiā aquā, aut solem & lunā, rectores orbis terrarū deos putauerunt. Quorum si specie delectati, deos putauerūt, sciant quāto his dominator eorū speciosior est: speciei enim generator hec oia cōstituit. ℟. Da mihi domine, 285 L. ij.

Aut

Ut si virtutẽ ꝛ opera eorū mirati sunt, intelligãt ab illis, quoniã q hec fecit fortior est illis: a magnitudine eñ speciei ꝛ creaturę cognoscibiliter poterit creator horum videri. Sed tamen adhuc ꝛ i his minor est querela. Et hi enim fortasse errant, Deum querentes, ꝛ volentes inuenire. Eteniꝫ cum in operibus illius conuersentur, inquirunt, ꝛ persuasum habent, quoniam bona sunt, quę videntur. ℟. Initium. folio 285. Lectio tertia.

Uerū autē nec his debet ignosci. Si enim tantū potuerūt scire, vt possent ęstimare seculum: quomodo huius dñm non facilius inuenerūt? Infelices autem sunt, ꝛ inter mortuos spes illorū est, qui appellauerūt deos opera manuum hominū, aurum, ꝛ argentuꝫ, artis inuentionẽ, ꝛ multitudines animaliū aut lapidẽ inutilẽ, opus manus antiquę. ℟. Uerbū iniquū. 286

SABBATHO.

De libro Sapientie. Lectio i.

Tu autem deus noster suauis ꝛ verus es, patiens, ꝛ in misericordia disponens oia. Eteniꝫ si peccauerimus, tui sumus, sciẽtes magnitudinẽ tuã: ꝛ si nõ peccauerim⁹, scim⁹ quoniam apud te sumus cõputati. Nosse eniꝫ te, cõsummata iustitia est: ꝛ scire iustitiã, ꝛ virtutẽ tuam, radix est immortalitatis. ℟. Domine pater. 288. Lec. ii.

Non enim in errorem induxit nos hominum malę artis excogitatio, nec vmbra picturę labor sine fructu, ꝛ effigies sculpta per varios colores, cuius aspectus insensato dat cõcupiscentiam, ꝛ diligit mortuę imaginis effigiem sine anima. Malorum amatores digni sũt morte, qui spem habent in talibus, ꝛ qui faciūt illos, ꝛ qui diligunt, ꝛ qui colunt. ℟. Magna. 286. Lectio tertia.

Sed ꝛ figulus molleꝫ terram premens, laboriose fingit ad vsus nr̃os vnumquodque vas, ꝛ de eodem luto fingit quę mũda sunt in vsuꝫ vasa, ꝛ similiter quę his sunt contraria: horum autem vasorum quis sit vsus, iudex est figulus. Et cum labore vano deum fingit de eodem luto ille, qui paulo ante de terra factus fuerat, ꝛ post pusillū reducit se vnde acceptus est. ℟. Quę sunt in corde. 286.

Sabb. ante dñicã iiij. Augusti.

Ad Mag. Añ. Sapientia clamitat in plateis: siquis diligit sapientiam ad me declinet, ꝛ eam inueniet: ꝛ cum inuenerit, beatus erit si tenuerit eam.

DOMINICA IIII.

Augusti.

Incipit liber Ecclesiastici. L. i.

Omnis sapientia a dño deo ẽ, ꝛ cū illo fuit semp, ꝛ ẽ ante euuꝫ. Arenam maris, ꝛ pluuię guttas

& dies seculi qs dinumerauit? Altitudiné celi, & latitudiné terre, & profundú abyssi quis dimensus est? Sapientiá Dei precedentem omnia quis inuestigauit? Prior omnium creata est sapientia, & intellectus prudentie ab euo. Fons sapientie verbú Dei in excelsis, & ingressus illi⁹ mádata eterna. ℟. In principio. folio 284. Lectio secunda.

Radix sapientie cui reuelata est? & astutias illius quis agnouit? Disciplina sapientie cui reuelata est, & manifestata? et multiplicationé ingress⁹ illi⁹ qs intellexit? Un⁹ est altissimus creator oium, oipotens, & rex potés & metuendus nimis sedens super thronum illius, et dominás Deus. Ipse creauit illá in spiritu sancto, et vidit, et dinumerauit, et mésus est, et effudit illá super omnia opa sua et super oém carné secundú datum suú, et prebuit illá diligétibus se. ℟. Gyrum. 285 Le. iij.

Timor dñi gloria, et gloriatio, et letitia, et corona exultationis. Timor dñi delectabit cor, et dabit letitiá, et gaudiú in lógitudine dierú. Timéti dñm bene erit i extremis: et in die defunctionis sue bñdicetur. Dilectio dei honorabilis sapiétia. Quibus aút apparuerit in visu, diligút eá in visione, et in agnitióe magnaliú suorú. Initiú sapientie timor domini, et cú fidelibus in vulua cócreatus é. ℟. Emitte domine. 285

Ex libro moralium sancti Gregorij Pape. Lectio quarta.

Sunt nonnulli, qui vitam suá negligút, et dú transitoria appetunt, dum eterna vel nó intelligút, vel intellecta cótemnunt, nec dolorem sentiút, nec habere cósilium sciunt: cúque superna que amiserunt, nó considerant, esse se, heu miseri, in bonis felices putant. Nequaquá enim ad veritatis lucé cui códiti fuerát mentis oculos erigunt, nequaquam ad contéplationem patrie eterne desiderij aciem tendunt, sed semetipsos in ijs, ad que proiecti sunt, deserentes, uice patrie diligunt exilium, quod patiuntur: et in cecitate, quam tolerant, quasi in claritate luminis exultant. ℟. Da mihi. 285. Lectio v.

At contra electorum mentes, dum transitoria cuncta nulla esse conspiciunt, ad q̃ sint condite exquirút: cumq; eorú satisfactioni nihil extra deú sufficit, ipsa inquisitionis exercitatione fatigata, illorum cogitatio in conditoris sui spe et contemplatione requiescit, supernis interseri ciuibus appetit, vnusquisq; eorum adhuc in mundo corpore positus, mente tamé extra múdum surgit: erumná exilij, quá tolerat deplorat: et ad sublimem patriam incessantibus se amoris stimulis excitat. Cum ergo dolés videt, quam sit eternum

num quod perdidit, inuenit sa/lubre ɔsilium, temporale hoc ɔ spicere quod percurrit, ꝛ quo magis crescit ɔsilij sciētia, vt pe ritura deserat, eo augeť dolor, quod necdū ad mãsura pertin/gat. ℟. Initium. 285. Lec. vj.

Intuendum quoque est ꝙ nullus dolor mentis sit in actione pręcipitationis. Qui enim sine consilijs viuunt, qui se ipsos rerum euentibus pręci pites deserunt, nullo interim cogitationum dolore fatigan/tur. Nam qui solerter in vitę ɔsilio figit mentem, caute sese in omni actione circunspicien/do cōsiderat: ꝛ ne ex re quę agi/tur, repentinus finis, aduersus/que surrepat, hunc prius mol liter posito pede cogitationis palpat: pensat, ne ab ijs quę a/gēda sunt prępediat formido, ne in ijs, quę differenda sunt, ꝓ/cipitatio impellat, ne praua ꝑ concupiscentiam aperto bello superent, ne recta per inanē glo riam insidiando supplantent. ℟. Verbum iniquum. 285.

FERIA SECVNDA.

De libro Ecclesiastici. Lec. j.

Corona sapientię, timor dñi, replens pacem, ꝛ sa/lutis fructū: ꝛ vidit, ꝛ dinume/rauit eā, vtraqꝫ autē sunt dona Dei. Sciētiam ꝛ intellectū pru dentię sapiētia compartieť: ꝛ gloriā tenentiū se exaltat. Ra/dix sapientię est, timere dñm: ra mi enim illius lõgęui. In the/sauris sapiētię intellect⁹: ꝛ sciē/tię religiositas: execratio autē peccatoribus sapientia. ℟. Ne derelinquas. 285. Lectio ij.

Timor domini expellit pec catum: nam qui sine timo re est, non poterit iustificari: ira cundia enim animositatis il/lius, subuersio illius est. Usque in tempus sustinebit patiens, ꝛ postea redditio iucunditatis. Bonus sensus vsque in tēpus abscondet verba illius, ꝛ labia multorum enarrabunt sensum illius. In thesauris sapientię significatio disciplinę: execra/tio autē peccatori cultura dei. Fili concupiscens sapientiam, conserua iustitiam: ꝛ Deus prę bebit illam tibi. ℟. Magna enim. 286. Lectio iij. c.23.

Sapientia enim ꝛ discipli na timor dñi: ꝛ quod be/neplacitū est illi fides, ꝛ mãsue tudo, ꝛ adimplebit thesauros il lius. Ne sis incredibilis timori domini: ꝛ ne accesseris ad illū duplici corde. Ne fueris hypo crita in conspectu hoīum, ꝛ nõ scandalizeris in labijs tuis. At tende in illis, ne forte cadas, ꝛ adducas animę tuę inhonora/tionē: ꝛ reuelet Deus absconsa tua, ꝛ i medio synagogę elidat te: quoniā accessisti maligne ad dñm, ꝛ cor tuum plenū est dolo ꝛ fallacia. ℟. Quę sunt. 286.

FERIA TERTIA.

De lib. Ecclesiastici L. j. ca.2.

Fili accedēs ad seruitutē Dei

Dei, sta in iustitia, et i timore, et p̄para animã tuã ad tentationẽ. Depͥme cor tuũ, et sustine: inclina aurem tuã, et suscipe verba itellectus: et ne festines i tẽpore obductionis. Sustine sustẽtationes dei, cõiũgere deo, et sustine vt crescat i nouissimo vita tua. ℟. Pͥebe fili. 286. Lc. ij.

Omne quod tibi applicitum fuerit, accipe: et i dolore sustine: et i humilitate tua patientiam habe: qm̃ i igne p̄batur aurum, et argentum: homines receptibiles i camino humiliationis. Crede deo, et recuperabit te, et dirige viam tuam, et spera i illum, serua timorem illius, et in illo veterasce. ℟. Initium. fol. 285. Lcõ. iij.

Metuentes dñm sustinete miam eius, et non deflectatis ab illo, ne cadatis. Qui timetis dñm, credite illi, et non euacuabitur merces vestra. Qui timetis dominum, sperate i illum: et i oblectationem veniet vobis mia. Qui timetis dominum diligite illum: et illumi nabuntur corda vestra. ℟. Uerbum iniquum. fol. 285.

FERIA QVARTA

De libro Ecclesiast. Lcõ. j.

ca. 3. Filij sapiẽtie, Ecclesia iustorum, et natio illoꝝ, obedientia, et dilectio. Iudiciũ patris, audite filij, et sic facite, vt salui sitis. Deus eñ honorauit patrẽ i filijs, et iudiciũ matris exquirens firmauit i filios. Qui diligit Deũ exorabit p̄ peccatis et continebit se ab illis: et i oratione dierũ exaudietur. ℟. Dñe pater. Lcõ secunda.

Et sicut q thesaurizat, ita et q honorificat mr̃ẽ suã. Qui honorat patrem suum, iucundabitur i filijs, et i die orationis suę exaudietur. Qui honorat patrẽ suũ, vita viuet lõgiore, q obedit patri, refrigerabit matrem. Qui timet dñm, honorat parentes, et quasi dñis seruiet his qui se genuerunt. ℟. Magna. 286. Lcõ iij.

In opere, et sermone et omni patientia honora patrem tuum, vt superueniat tibi benedictio a deo, et benedictio illius i nouissimo maneat. Benedictio patris firmat domos filiorum: maledictio autem matris eradicat fundamẽta. Ne glorieris i contumelia patris tui, non eñ est tibi gloria, sed confusio: gloria enim hois ex honore patris sui, et dedecus filij pater sine honore. ℟. Quę sunt. fol. 286.

FERIA QVINTA.

De libro Ecclesiastici. Lcõ. j.

Altiora te ne q̄sieris, et fortiora te ne scrutatus fueris: sed quę p̄cepit tibi deus, illa cogita semper, et i pluribus opeꝛibus eius ne fueris curiosus: non est eñ tibi necessarium, ea quę abscõdita sunt videre oculis tuis. In superuacuis rebus noli scrutari multipliciter, et i pluribus ope- ca. 4.

operibus eius nõ eris curiosus: plurima enim super sensum hominum ostensa sunt tibi. Multos eniꝫ supplantauit suspicio illorum, ꝛ in vanitate detinuit sensus illorum. ℟. In principio Deus. 284. Lectio secũda.

Cor duruꝫ habebit male in nouissimo: ꝛ qui amat periculum, i illo peribit. Cor ingrediens duas vias, non habebit successus: ꝛ prauus corde in illis scandalizabitur. Cor nequam grauabitur in dolorib⁹, ꝛ peccator adyciet ad peccandum. Sinagogę superborum non erit sanitas: frutex enim peccati eradicabitur in illis, ꝛ non intelligetur. ℟. Gyrum cęli. 285. Lectio tertia.

Cor sapientis intelligit sapiẽtia, ꝛ auris bona audiet cum omni ɔcupiscentia sapientiã. Sapiẽs cor ꝛ intelligibile abstinebit se a peccatis, ꝛ i operib⁹ iustitię successus habebit. Ignem ardenteꝫ extinguit aqua, ꝛ eleemosyna resistit peccatis: ꝛ Deus prospector est ei⁹: q reddit gratiam. Meminit i posterum, ꝛ i tempore casus sui iueniet firmamentuꝫ. ℟ Emit te domine sapientiam. 285.

FERIA SEXTA.

De libro Ecclesiastici. Lect. i.

Fili eleemosynã pauperis ne ɔfraudes, ꝛ oculos tuos ne trãsuertas a paupere. Aliam esurientem ne despexeris, ꝛ nõ exasperes pauperẽ i inopia sua. Cor inopis ne afflixeris, ꝛ nõn protrahas datũ angustiãti. Rogationẽ ɔtribulati ne abycias: ꝛ non auertas facieꝫ tuã ab egeno. ℟. Da mihi. 285. Lect. ii.

Ab inope ne auertas oculos tuos propter iraꝫ: ꝛ nõ relinquas quęrentibus tibi retro maledicere. Maledicentis eñi tibi i amaritudine animę exaudietur deprecatio illius. Exaudiet autem eũ, qui fecit illum. Congregationi pauperuꝫ affabilem te facito, ꝛ presbytero humilio aĩam tuam, ꝛ magnato humilia caput tuum. ℟. Initium fol. 285. Lcõ tertia.

Declina pauperi sine tristitia aurẽ tuã, ꝛ redde dbituꝫ tuũ, ꝛ responde illi pacifice i mansuetudine: libera euꝫ, q iniuriã patitur, d manu superbi: ꝛ nõ acide feras i aĩa tua. In iudicãdo esto pupillis misericors vt pater, ꝛ pro viro matri illorũ: ꝛ eris tu velut fili⁹ altissimi obediens, ꝛ miserebitur tui magis quã mater. ℟. Uerbũ. 285.

SABBATHO.

De libro Ecclesiastici. Lect. i.

Fili conserua tẽpus, ꝛ deuita a malo. Pro aĩa tua ne confundaris dicere verũ: est eñi confusio adducens peccatũ, ꝛ est cõfusio adducens gloriã, ꝛ grãm. Ne accipias faciẽ aduersus faciẽ tuã, nec aduersus aiaꝫ tuã mendacium. Ne reuerearis proximũ tuũ i casu suo, nec retineas verbum i tempore salutis,

nõ abscõdas sapiẽtiã tuã in decore suo. ℟. Dñe pr. 285. L. ij.

In lingua enim sapiẽtis dignoscitur sensus, ⁊ sciẽtia ⁊ doctrina i verbo sensati, ⁊ firmamentum in operib⁹ iustitię. Non contradicas verbo veritatis vllo modo, ⁊ de mẽdacio ineruditionis tuę cõfundere. Nõ cõfundaris ꝯfiteri peccata tua, ⁊ ne subijcias te omni homini ꝑ peccato. Noli resistere ꝯtra faciẽ potẽtis, nec conaris ꝯtra ictũ fluminis. ℟. Magna 286. L. iij.

Pro iustitia agonizare ꝑ anima tua, ⁊ vsq̃ ad mortem certa ꝑ iustitia: ⁊ Deus expugnabit pro te inimicos tuos. Noli citatus esse i lingua tua, ⁊ inutilis, ⁊ remissus i operib⁹ tuis. Noli esse sicut leo in domo tua, euertens domesticos tuos, ⁊ opprimẽs subiectos tibi. Nõ sit porrecta manus tua ad accipiendũ, ⁊ ad dandũ collecta. ℟. Quę sunt i corde boniũ. 286.

Qñ Augustus ⁊ sequẽtes mẽses habẽt tñ quatuor Dñicas, Dñica v. omittit̃ cũ añã, ⁊ tota hebd. ⁊ ponit̃ Dñica j. sequẽtis mẽsis.

¶ Sabb. ante Dñicã v. Aug. nisi fuerit alia propinquior Kal. Septẽb. qa tũc ista cũ sua hebd. omittitur, ⁊ ponitur Añã pro j. Dñica Septẽb. vt infr. fo. 297. Ad Magnificat. Antiphona.

Obserua fili ꝓcepta patris tui: ⁊ ne dimittas legem matris tuę: sed liga eam semper in corde tuo.

D O M I N I C A V. Augusti.

De libro Ecclesiastici. Lect. j.

Noli attẽdere ad possessiones iniquas, ⁊ ne dixeris, est mihi sufficiens vita: Nihil enĩ proderit in tẽpore vindictę, ⁊ obductionis. Ne sequaris in fortitudine tua concupiscentiã cordis tui: ⁊ ne dixeris: Quomodo potui? aut quis me subijciet ꝓpter facta mea? deus enĩ vindicãs vindicabit. Ne dixeris, Peccaui, ⁊ qd mihi accidit triste? Altissimus enim est patiens redditor. De propitiato peccato noli esse sine metu, neq̃ adijcias peccatum super peccatum. ℟. In principio. 284. Lectio secunda.

Et nõ dicas: Miseratio domini magna est: multitudinis peccatorũ meorũ miserebitur. Misericordia. n. ⁊ ira ab illo cito proximant, ⁊ in peccatores respicit ira illi⁹. Nõ tardes conuerti ad dominum, ⁊ ne differas de die in diẽ: subito. n. veniet ira illius, ⁊ in tẽpore vindictę disperdet te. Noli anxius esse in diuitijs iniustis: non enĩ proderũt tibi in die obductiõis ⁊ vindictę. Non ventiles te in omnem ventũ, ⁊ non eas in omnem viam: sic enĩ omnis peccator probatur in duplici lingua. ℟. Gyrũ cęli. 285. L. iij.

Esto firmus i via domini

ō in veritate sensus tui, et scientia: et prosequatur te verbū pacis, et iustitię. Esto mãsuetus ad audiendum verbū dei, vt intelligas, et cū sapientia proferas responsum verū. Si est tibi intellectus, responde proximo: sin autem, sit manus tua super os tuū ne capiaris in verbo indisciplinato, et confundaris. Honor et gloria in sermone sensati: lingua vero imprudentis subuersio est ipsius. Non appelleris susurro in vita tua: et lingua tua ne capiaris et cōfundaris. ℞. Emit. 285

Sermo s. Iohā. Chryso. L. iiij.

Ne moreris conuerti ad dñm, et ne differas de die i diē: nescis quid paritura sit superuentura dies. Periculum enī et metus est in differendo: salus vero certa ac secura, si nulla sit dilatio. Virtutem igitur cole: sic enim, licet iuuenis moriare, secure discesseris: qd si ad senectutem perueneris, cum multa abundantia salutem habiturus es, duplicemq; festiuitatem, nempe abstinens a vitę malitia, et virtutes colens: Ne dicas: erit aliquando tempus quando cōuerti licebit: verba enim hęc Deum valde exasperant. ℞. Da mihi. 285. Lectio quinta.

Cur naȝ, cuȝ ipse tibi ęternā secula pmisit, tu i pręsenti vita laborare non vis? quę parua et momẽtanea est: sed sic marcidᵘˢ ac dissolutus agis, quasi hac breuiorem aliaȝ quandā inquiras. Nonne illę quotidianę comessationes, nonne illę mēsę, nonne scorta illa, nonne theatra illa, nōne diuitię illę id testātur, inexpiabilē malitię cōcupiscentiam? Cogita bene, q quoties scortatus es, toties cōdēnasti te ipsum: peccatum enim ita se habet, vt mox, atq; patratuȝ fuerit, sententiam ferat iudex. ℞. Initium. 285. Lectio vi.

Inebriatus es? vētri indulsisti? rapuisti? siste iaȝ gradum: verte te in diuersum: confitere Deo gratiam, q nō i mediis peccatis te abstulit: ne quęre aliud priuilegiū, vt male operetis. Multi, cū iaȝ aliis dānū fraudulenter facerent, subito perierunt, et ad manifestū iudicium abierunt: time, ne et tu hoc patiare inexcusabilis. Sed multis inquis dedit Deus priuilegium vt in vltima senecta confiterent. Quid igitur? nunquid et tibi dabit? Fortasse dabit, inquis. Cur dicis fortasse? Contigit aliquoties. Cogita, q de anima deliberas: proinde etiaȝ de cōtrario cogita, et dic: Quid autē, si non det? Quid autem, si det, inquis? Dat quidem ipse, veruntamen hoc illo certius, et vtilius. ℞. Verbum iniquum. fol. 285.

FERIA SECVNDA.

De libro Ecclesiastici. Lectio i.

Noli facere mala, et non te apprehēdēt: discede ab iniquo, et deficiēt mala abs te. Fili ca.7.

non

non femines mala in sulcis iu-stitię, & nō metes ea i septuplū. Noli quęrere ab hoīe ducatū, neq3 a rege cathedrā honoris. Non te iustifices ante Deū: qm̄ agnitor cordis ipse est: & penes regem noli velle videri sapiēs. ℟. Ne derelinquas. 285. L. ij.

Noli q̄rere fieri iudex, nisi valeas virtute irrumpere iniquitates: ne forte extimescas faciem potentis, & ponas scāda-lū in agilitate tua. Non pecces in multitudine ciuitatis: nec te immittas in pplm̄, neq3 alliges duplicia peccata: nec eīm i vno eris immunis. Noli esse pusilla nimis in aīo tuo. Exorare & fa cere eleemosynaȝ ne despicias. ℟. Magna. 286. Lectio iij.

Ne dicas, in multitudine munerum meorum respi ciet Deus: & offerente me Deo altissimo, munera mea suscipi-et. Non irrideas hominem in amaritudine animę: est enim, q humiliat & exaltat, circumspe-ctor deus. Noli amare menda-cium aduersus fratrem tuum: neq3 in amicuȝ similiter facias. Noli velle mentiri omne men-dacium: assiduitas enim illius non est bona. Noli verbosus es se in multitudine presbyterorū: & non iteres verbum in oratio-ne tua. ℟. Quę sunt. 286.

FERIA TERTIA

De libro Ecclesiastici. Lec. j.

c. 10. Iudex sapiēs iudicabit po pulum suū, & principatus sensati stabilis erit: secundū iu-dicem populi, sic & ministri ei9: & qualis rector est ciuitatis, ta les & inhabitātes in ea. Rex in sipiēs pdet pplm̄ suum, & ciuita tes inhabitabunt per sensus pru dentium. In manu dei potestas terrę: & execrabilis oīs iniqtas gentium, & vtilē rectorē̄ suscita bit in tempus super illā. In ma nu Dei potestas hominis, & su per faciē scribę imponet hono rem suū. ℟. Prębe. 286. Lec. ij.

Omnis iniurię proximi ne memineris: & nihil agas i operibus iniurię. Odibilis corā deo est & hominibus superbia, & execrabilis omnis iniquitas gē tium. Regnū a gente in genteȝ transfertur propter iniustitias, & iniurias, & contumelias, & diuer sos dolos. Auaro auteȝ nihil ē scelestius. Quid superbis ter-ra, & cinis? Nihil est iniquius, quam amare pecuniam: hic enim & animam suam venalem habet, quoniam in vita sua proiecit intima sua. ℟. Ini-tium. 285. Lec. iij.

Omnis potētat9 vita bre-uis. Languor prolixior gra-uat medicū. Breueȝ languoreȝ pręcidit medic9: sic & rex hodie est, & cras morietur. Cum enim morietur homo, hęreditabit ser pentes, & bestias, & vermes. Ini tiuȝ superbię hominis, apostata re a Deo, quoniam ab eo qui fe cit illum, recessit cor eius, quo niam initiuȝ omnis peccati est super-

superbia: qui tenuerit illam ad
iplebit maledictis, et subuertet
eum in finem. Propterea exhonorauit dñs côuentus malorû,
et destruxit eos vsq; in finem.
℟. Verbum iniquum. 285.

FERIA QVARTA.

De libro Ecclesiastici. Lectô. j.

c.13. Qui tetigerit picê, inquinabitur ab ea: et qui communicauerit superbo, induet superbiam. Pondus sup se tollet, qui honestiori se côicat. Et ditiori te ne socius fueris. Quid côicabit cacabus ad ollā? qñ enim se colliserint, confringet. Diues iniuste egit, et fremet, pauper autem lęsus tacebit. Si largitus fueris assumet te: et si nô habueris, derelinquet te: si habes, côuiuet tecû, et euacuabit te, et ipse non dolebit sup te. ℟. Dñe pater. 285. Lectio ij.

Humiliare deo, et expecta manus eius. Attende ne seductus in stultitiam humilieris. Noli esse humilis in sapientia tua, ne humiliatus in stultitiam seducaris. Aduocatus a potentiore discede: ex hoc enim magis te aduocabit. Ne improbus sis, ne impingaris: et ne longe sis ab eo, ne eas in obliuionem. Ne retineas ex ęquo loqui cum illo: nec credas multis verbis illius: ex multa enim loquela tentabit te, et subridens interrogabit te de absconditis tuis. Immitis animus illius conseruabit verba sua, et non parcet de malitia, et de vinculis. ℟. Magna. 286. Lectio iij.

Caue tibi, et attêde diligêter auditui tuo: quoniã cum subuersione tua ambulas. Audiens vero verba illa, quasi i somnis vide, et vigilabis. Omni vita tua dilige deû: et inuoca illũ i salute tua. Omne aîal diligit simile sibi: et sic oîs homo proximû sibi. Oîs caro ad similem sibi coniungetur, et oîs homo simili sui sociabitur. Si cômunicabit lupus agno aliquãdo: sic peccator iusto. Quę communicatio sancto hoi ad canê? aut quę pars bona diuiti ad pauperem? ℟. Quę sunt. 286.

FERIA QVINTA.

De libro Ecclesiastici. Lect. j.

Beatus vir, qui non est lapsus verbo ex ore suo, et c.14 non est stimulatus i tristitia delicti. Felix qui non habuit animi sui tristitiam, et non excidit a spe sua. Viro cupido, et tenaci, sine ratione est substantia: et homini liuido ad quid aurum: Qui aceruat ex animo suo iniuste, alijs congregat: et in bonis illius alius luxuriabitur. Qui sibi nequam est, cui alij bonus erit? et non iucundabitur in bonis suis. ℟. In princ. 284

Lectio secunda.

Qui sibi inuidet, nihil est illo nequi⁹: et hęc redditio est malitię illi⁹: et si benefecerit, ignoranter, et non volens facit: et in nouissimis manifestat malitiam

litiam suaz. Nequaz est oculus liuidi, ⁊ auertens faciem suá, ⁊ despiciens aiam suam. Insatiabilis oculus cupidi in parte iniquitatis: non satiabitur, donec consumat arefaciens aiaz suá. Oculus malus ad mala: ⁊ nó satiabitur pane indigens, ⁊ in tristitia erit super mensam suam. ℟. Gyrum celi. 258. Lec. iij.

Fili, si habes, benefac tecú, ⁊ Deo dignas oblatiões offer. Memor esto, qm̃ mors non tardat, ⁊ testamentú inferorum, quia demonstratum est tibi. Testamentú enim huius mũdi morte morieť. Ante morté benefac amico tuo, ⁊ secundú vires tuas exporrigens da pauperi. Non defrauderis a die bono, ⁊ particula boni diei non te pretereat. Nõne alijs relinques dolores, ⁊ labores tuos? In diuisione sortis da ⁊ accipe, ⁊ iustifica animam tuam. Ante obitum tuum operare iustitiam, quoniam non est apud inferos inuenire cibum. ℟. Emitte. 285

FERIA SEXTA.

De libro Ecclesiastici. Lec. j.

Fili peccasti? nó adijcias iterum: sed ⁊ de pristinis deprecare, vt tibi dimittantur. Quasi a facie colubri fuge peccata: ⁊ si accesseris ad illa, suscipient te. Dentes leonis dentes eius interficiẽtes aias hominú. Quasi rhomphea bis acuta omnis iniquitas: plage illius non est sanitas. Obiurgatio, ⁊ iniuria annullabunt substantiã: ⁊ domus que nimis locuples é, annullabitur superbia: sic substantia superbi eradicabitur. ℟. Da mihi. 285. Lectio ij.

Deprecatio pauperis, ex ore vsque ad aures perueniet, ⁊ iudicium festinato adueniet illi. Qui odit correptionem, vestigium est peccatoris: ⁊ qui timet Deum, conuerteť ad cor suum. Notus a longe potens lingua audaci: ⁊ sensatus scit labi se ab ipso. Qui edificat domum suam impendijs alienis, quasi qui colligit lapides in hyeme. Stupa collecta synagoga peccantium: ⁊ consummatio illorú flamma ignis. c. 16.

℟. Initium. 285. Lec. iij.

Via peccantium, complanata lapidibus, ⁊ in fine illorum inferi ⁊ tenebre, ⁊ pene. Qui custodit iustitiam, continebit sensum eius. Consummatio timoris dei sapientia, ⁊ sensus. Non erudietur qui non est sapiens in bono. Est auté insipiẽtia, que abundat in malo: ⁊ non est sensus, vbi est amaritudo. Scientia sapientis tanquam inundatio abundabit, ⁊ consilium illius, sicut fons vite permanet. ℟. Verbum. 285.

SABBATHO.

De libro Ecclesiastici. Lec. j.

Rectorez te posuerunt? noli extolli: esto in illis quasi vnus ex ipsis. Curá illorum habe, ⁊ sic considera, ⁊ omni cura c. 32.

tua

tua explicita recũbe: vt leteris propter illos, & ornamentũ gratię accipias coronã, & dignationem cõsequaris corrogationis. Loquere maior natu: decet enim te. Primum verbum diligenti scientiã: & nõ impedias musicã. ℟. Dñe pater. 285. Lectio ij.

Ubi auditus nõ est, nõ effundas sermonẽ, & importune noli extolli in sapiẽtia tua: Gemmula carbunculi in ornamento auri, & cõparatio musicorum in cõuiuio vini. Sicut in fabricatione auri signũ est smaragdi, sic numerus musicorũ in iucundo, & moderato vino. Audi tacẽs, & p reuerẽtia accedet tibi bona gr̃a. Adolescẽs loquere in tua causa vix cũ necesse fuerit. Si bis interrogatus fueris, habeat caput responsum tuuz. ℟. Magna. 286. Lectio tertia.

In multis esto quasi inscius: & audi tacẽs simul & quęrens. In medio magnatorum loqui non pręsumas, & vbi sunt senes nõ multũ loquaris. Ante grandinez pręibit coruscatio: & ante verecũdiã pręibit gratia, & pro reuerẽtia accedet tibi bona gr̃a. Et hora surgendi nõ te tricces: pręcurre autem prior in domũ tuam, & illic auocare, & illic lude, & age conceptiones tuas, & non in delictis, & verbo superbo. Et super his omnibus benedicite dominum, qui fecit te: inebriantem te in omnibus bonis suis. ℟. Quę sunt. 286.

Sabba. primo kal. Septemb. Ad Magnificat. Antiphona.

Cum audisset Job nunciorum verba, sustinuit patienter, & ait: Si bona suscepimus de manu dñi, mala autem quare nõ sustineamus? In oibus his non peccauit Job labijs suis, neq stultuz aliquid contra deũ locutus est.

DOMINICA I.
Septembris.

Incipit liber Job. Lcõ prima.

Vir erat in terra Hus noie Job: & erat vir ille simplex, & rect9, ac timẽs deũ, & recedẽs a malo: natique sunt ei septem filij, & tres filię: & fuit possessio eius septem millia ouiũ, & tria millia camelorum, quingenta quoq iuga boum, & quingentę asinę, ac familia multa nimis: eratq vir ille magnus inter omnes orientales. ℟. Si bona suscepimus de manu Dei, mala autẽ quare nõ sustineam9? Dñs dedit, dñs abstulit: sicut dño placuit: ita factum est: sit nomen dñi benedictuz. ℣. Nudus egressus suz de vtero matris meę, & nudus reuertar illuc. Dominus. Lec. ij.

Et ibãt filij ei9, & faciebãt cõuiuia per domos, vnusquisq in die suo: & mittẽtes vocabant tres sorores suas, vt comederent, & biberent cum eis. Cumq in orbez transissent dies cõuiuij, mittebat ad eos Job, &

sanctificabat illos: cõsurgensq̃ diluculo, offerebat holocausta p singulos: dicebat em̃: Ne forte peccauerit filij mei, & benedixerint Deo in cordibus suis. Sic faciebat Job cunctis diebus.

℟. Antequã comedã, suspiro, & tanquam inundantis aquę sic rugitus meus: q: timor, quem timebã, euenit mihi, & quod verebar accidit: nõne dissimulaui nonne silui? nonne quieui? Et venit super me indignatio. ℣. Ecce non est auxilium mihi i me, & necessarij quoque mei recesserunt a me. Et ve. Lectio iij.

Quadam autem die, cum venissent filij dei, vt assisterent coram domino, affuit inter eos etiam Satan: cui dixit dominus: Unde venis? Qui respondens ait: Circuiui terrã, & perambulaui eam. Dixitque dñs ad eum. Nunquid considerasti seruum meũ Job, q̃ nõ sit ei similis i terra, homo simplex & rectus, ac timẽs Deũ, & recedens a malo? Cui respondens ait Satã: Nũquid frustra Job timet Deũ? Nonne tu vallasti eum, ac domum eius, vniuersãque substantiam eius, per circuitum? ℟. Quare detraxistis sermonibus veritatis? ad increpandum verba cõponitis? & subuertere nitimini amicum vestrũ? Veruntñ, quę cogitastis, explete. ℣. Quod iustũ est iudicate: & non inuenietis in lingua mea iniquitatem. Veruntamẽ.

Ex libro Moralium sancti Gregorij Papę. Lectio quarta.

Scriptura sacra mẽtis oculis quasi quoddã speculũ opponitur, vt interna nia facies in ipsa videatur. Ibi etenim fęda, ibi pulchra nostra cognoscimus: ibi sentimus quantũ proficimus: ibi a pfectu quã longe distamus. Narrat autẽ gesta sanctorũ, & ad imitationẽ corda prouocat infirmorũ: dumq̃ illorũ victricia facta cõmemorat, contra vitiorũ prelia debilia nostra ɔfirmat: sitq̃ verbis illius, vt eo mens minus inter certamina trepidet, quo ante se positos tot virorum fortium triumphos videt. ℟. Induta est caro mea putredine, & sordibus pulueris cutis mea aruit, & contracta est. Memento mei dñe, qm̃ vẽtus est vita mea. ℣. Dies mei velocius transierunt, quã a texente tela succiditur: & consumpti sunt absq̃ vlla spe. Memento. Lect. v.

Nonnunquã vero nõ solũ nobis eorum virtutes asserit, sed etiã casus innotescit: vt & in victoria fortiũ quod imitãdo arripere: & rursus videamus in lapsibus, qđ debeamus timere. Ecce enĩ Job describit tentatione auctus, sed Dauid tentatione pstratus, vt maiorũ virtus spem nostram foueat, & maiorũ casus ad cautelam nos humilitatis accingat: quatenus dũ illa gaudẽtes subleuãt, ista me-

tuentes

tuêtes premant: et audientis ani mus, illinc spei fiducia, hinc hu militate timoris eruditus, nec temeritate superbiat, qui formi dine premitur, nec pressus timo re desperet, quia ad spei fidu ciam virtutis exemplo roborat. ℟. Paucitas dierum meorum finietur breui: dimitte me dñe, vt plangam paululum dolorem meum. Antequam vadam ad terram tenebrosam, et opertam mortis caligine. ℣. Manus tuę Domine fecerunt me, et plas mauerunt me totũ in circuitu. et sic repente pręcipitas me? Antequam. Lectio sexta.

Vir erat in terra Hus, no mine Job. Iccirco sanct⁹ vir vbi habitauerit dicitur: vt eius meritum virtutis exprima tur. Hus namq; quis nesciat, quod sit terra gentilium? Gentilitas aũt eo obligata vitijs extitit, quod cognitionẽ sui conditoris igno rauit. Dicatur itaq; vbi habita uerit, vt hoc eius laudibus pro ficiat, quod bonus inter malos fuit. Neque enim valde lauda bile est, bonum esse cum bonis, sed bonum esse cum malis. Si cut enim grauioris culpę est, in ter bonos bonũ non esse: ita im mensi est pręconij, bonum et in ter malos extitisse. ℟. Nõ ab scondas me domine a facie tua: manum tuam longe fac a me. Et fortitudo tua nõ me terreat. ℣. Corripe me dñe in miseri cordia non in furore tuo: ne forte ad nihilũ redigas me. Et. vij. ℟. Quis mihi tribuat, vt in inferno protegas me, et abscõ das me, donec pertrãseat furor tuus dñe, nisi tu, qui solus es Deus? Et constituas mihi tem pus in quo recorderis mei? ℣. Nunquid sicut dies hois dies tui? vt quęras iniquitatem me am: cum sit nemo, qui de manu tua possit eruere? Et cõstituas. viij. ℟. Duo Seraphim cla mabant alter ad alterum, San ctus, Sanctus, Sanctus, do minus Deus sabaoth. Plena est omnis terra gloria eius. ℣. Tres sunt qui testimoniũ dãt in cęlo, pater, verbum, et spirit⁹ sanctus: et hi tres vnum sunt. Sanctus. Gloria. Plena.

Infra hebd. Fer. iiij. et Sabbat. dicitur secundũ et tertiũ ℟ sequentis secundę ferię. vt infra.

FERIA SECVNDA.

De libro Job. Lectio prima.

Cum autem quadã die fi lij et filię eius comederẽt ca. 1 et biberent vinũ in domo fratris sui primogeniti, nuncius venit ad Job, qui diceret: Boues ara bant, et asinę pascebantur iuxta eos, et irruerunt Sabęi, tule runtque omnia, et pueros per cusserunt gladio, et euasi ego so lus, vt nunciarem tibi. Cum que adhuc ille loqueret, venit alter et dixit: Ignis dei cecidit e cęlo, et tactas oues puerosq; consumpsit: et effugi ego solus, vt nunciarem tibi. ℟. Versa

est i luctū cithara mea, organū meū in vocē flētiū. Parce mihi dñe: nihil eñ sunt dies mei. ℣. Cutis mea denigrata est sup me ꝛ ossa mea aruerūt. Parce. Lectio ij.

S Ed ꝛ illo adhuc loquēte, venit alius, ꝛ dixit: Chaldei fecerunt tres turmas, ꝛ inuaserunt camelos, ꝛ tulerunt eos: necnō ꝛ pueros percusserūt gladio: ꝛ ego fugi solus, vt nūciarem tibi. Adhuc loquebatur ille, ꝛ ecce alius intrauit ꝛ dixit: Filijs tuis, ꝛ filiabus vescētibus, ꝛ bibentibus vinū in domo fratris sui primogeniti, repente vētus vehemens irruit a regione deserti, ꝛ ꝯcussit quatuor angulos domus, q̄ corruēs oppressit liberos tuos, ꝛ mortui sūt: ꝛ effugi ego solꝰ, vt nūciarē tibi. ℟. Utinā appenderent peccata mea quibus irā merui. Et calamitas, quā patior, in statera. ℣. Quasi arena maris hęc grauior appareret: vñ ꝛ verba mea dolore sunt plena. Et cala.

Lectio tertia.

T Unc surrexit Job, ꝛ scidit vestimenta sua, ꝛ tonso capite corruēs in terrā, adorauit, ꝛ dixit: Nudus egressus sum de vtero matris meę: ꝛ nudus reuertar illuc. Dñs dedit, dominus abstulit: sicut domino placuit, ita factum est: sit nomē domini benedictum. In omnibus his nō peccauit Job labijs suis, neq̄ stultum quid contra Deū locutus est. ℟. Quare de. 297.

FERIA TERTIA.

De libro Job. Lectio prima.

F Actuꝫ est autē, cū quadā die venissēt filij Dei, ꝛ astarent corā dño, venisset quoque Satan inter eos, ꝛ staret in conspectu eius, vt diceret dominꝰ ad Satan: Unde venis? Qui respondens ait: Circuiui terrā ꝛ perambulaui eam. Et dixit dominus ad Satan. Nunquid considerasti seruum meū Job, quod non sit ei similis in terra, vir simplex, ꝛ rectus, ac timens Deū, ꝛ recedens a malo, ꝛ adhuc retinēs innocentiā? Tu aūt cōmouisti me aduersus eū, vt affligereꝫ eū frustra. Cui respōdēs Satan ait: Pellē pro pelle, ꝛ cuncta quę habet homo, dabit pro anima sua. Aliogn mitte manuꝫ tuam, ꝛ tāge os eius. ꝛ carnem: ꝛ tunc videbis quod in faciē benedicat tibi. ℟. Induta est. 297. Lectio secunda.

D Ixit ergo dominꝰ ad Satan: Ecce in manu tua ē: veruntamen aiam illius serua. Egressus igitur Satan a facie dñi, percussit Job vlcere pessimo, a planta pedis vsq̄ ad verticem eius, qui testa saniē radebat, sedens in sterquilinio. Dixit autem illi vxor sua: Adhuc tu permanes i simplicitate tua? bñdic Deo, ꝛ morere. Qui ait ad illam: Quasi vna de stultis mulieribus locuta es. Si bona suscepimus de manu Dei, mala quare nō sustineamꝰ? In omnibus

nib⁹ his nō peccauit Job labijs suis. ℟. Paucitas. 298. Lc. iij.

IGitur audiētes tres amici Job omne malum, quod accidisset ei, venerunt singuli de loco suo, Eliphaz Themanites, et Baldad Suhites, et Sophar Naamathites: condixerant enim, ut pariter venientes visitarent eum, et consolarentur. Cumque eleuassent procul oculos suos, non cognouerunt eum, et exclamantes plorauerunt, scissisque vestibus sparserunt puluerem super caput suum in cælum, et sederunt cum eo in terra septem diebus, et septem noctibus, et nemo loquebatur ei verbum. Videbant enim dolorem esse vehementē. ℟. Non abscōdas. 298.

FERIA QVARTA.

De libro Job. Lectio prima.

POst hæc aperuit Job os suum, et maledixit diei suo, et locutus est: Pereat dies, in qua natus sum, et nox in qua dictum est, conceptus est homo. Dies ille vertatur in tenebras: non requirat eum Deus desuper, et non illustretur lumine: obscurēt eum tenebræ, et umbra mortis: occupet eū caligo, et inuoluatur amaritudine. ℟. Quis mihi. 298. Lc. ij.

NOctē illā tenebrosus turbo possideat, nō cōputetur in diebus anni, nec numeretur in mensibus. Sit nox illa solitaria nec laude digna: maledicāt ei, qui maledicunt diei, qui parati sunt suscitare Leuiathā. Obtenebrentur stellæ caligine ei⁹: expectet lucem, et non videat, nec ortum surgentis auroræ: quia non conclusit ostia ventris, qui portauit me, nec abstulit mala ab oculis meis. ℟. Utinam appen. 298. Lectio tertia.

QUare non in vulua mortuus sum? egressus ex utero non statim perij? quare excep tus genibus? cur lactatus uberibus? Nunc enim dormiens silerem, et somno meo requiescerem, cū regibus, et consulib⁹ terræ, qui ædificant sibi solitudines aut cum principibus qui possident aurū, et replent domos suas argento: aut sicut abortiuum absconditum nō subsisterē, vel qui concepti non viderūt lucē. ℟. Quare detraxistis. 297.

FERIA QVINTA.

De libro Job. Lectio prima.

REspondens aūt Eliphaz Themanites dixit. Si cœperim⁹ loq tibi, forsitā moleste accipies: sed cōceptū ser monē tenere qs poterit? Ecce docuisti multos, et man⁹ lassas roborasti. Vacillantes ɔfirmauerūt sermones tui, et genua trementia ɔfortasti: nūc aūt venit sup te plaga, et defecisti: et tetigit te, et conturbatus es. Ubi ē timor tuus, fortitudo tua, patientia tua, et perfectio viarum tuarum? ℟. Si bona. 297. Lectio ij.

REcordare, obsecro te, qs vnquā innocēs perijt? aut quan

qñ recti deleti sunt? quin potiꝰ vidi eos, qui operanẽ iniquitatem, ꝛ seminant dolores, ꝛ metunt eos, flante Deo periysse, ꝛ spiritu irę eius eē cõsumptos. Rugitus leonis, ꝛ vox leęnę, ꝛ dentes catulorum leonum contriti sunt. Tigris periyt, eo ꝙ nõ haberet prędam: ꝛ catuli leonis dissipati sunt. ℟ Antequã. folio 297. Lectio tertia.

Porro ad me dictũ est verbũ absconditũ, quasi furtiue suscepit auris mea venas susurri eius. In horrore visiõis nocturnę, qñ solet sopor occupare homines, pauor tenuit me, ꝛ tremor, ꝛ oĩa ossa mea perterrita sunt. Et cũ spiritus me pręsente transiret, inhorruerunt pili carnis meę. Stetit quidã, cuius nõ agnoscebã vultũ, imago corã oculis meis, ꝛ vocem quasi aurę lenis audiui. Nunqd hõ dei cõparatione iustificabiẽ? aut factore suo purior erit vir? ecce q seruiũt ei, nõ sunt stabiles, ꝛ in angelis suis repperit prauitatẽ. ℟. Quare detraxistis. 297.

FERIA SEXTA.

De libro Job. Lectio prima.

Respondens autẽ Job dixit: Utinã appenderẽtur peccata mea quibꝰ irã merui, ꝛ calamitas quã patior, in statera: quasi arena maris hęc grauior appareret: vnde ꝛ verba mea dolore sunt plena: quia sagittę dñi in me sunt, quarũ indignatio ebibit spiritum meũ, ꝛ terrores dñi militãt cõtra me. ℟ Induta est. 297. Lectio ij.

Nunqd rugiet onager cũ habuerit herbã? aut mugiet bos, cum ante pręsepe plenũ steterit? aut poterit comedi insulsum, quod non est sale conditum? aut potest aliquis gustare, quod gustatum affert mortem? Animę enim esurienti, ẽt amara dulcia esse videntur. Quę prius nolebat tangere anima mea, nunc prę angustia cibi mei sunt. ℟ Paucitas. folio 298. Lectio tertia

Quis det, vt veniat petitio mea, ꝛ qđ expecto tribuat mihi Deus? Et qui cępit, ipse me conterat? soluat manũ suã, ꝛ succidat me? Et hęc mihi sit cõsolatio, vt affligẽs me dolore, non parcat, nec contradicã sermonibus sanctis? Quę est enim fortitudo mea, vt sustineã, aut quis finis meꝰ, vt patiẽter agã? Nec fortitudo lapidum fortitudo mea, nec caro mea ęnea est. ℟. Nõ abscondas. folio 298.

SABBATHO.

De libro Job. Lectio prima.

Militia est vita hoĩs super terrã, ꝛ sicut dies mercenarij dies eiꝰ. Sicut ceruus desiderat vmbrã, ꝛ sicut mercenarius pręstolatur finẽ operis sui: sic ꝛ ego habui mẽses vacuos, ꝛ noctes laboriosas enumeraui mihi. Si dormiero, dicã: Qñ cõsurgã? ꝛ rursũ expectabo vesperã, ꝛ replebor doloribus vsqꝫ ad tene-

tenebras. ℟ Quis. 298. Lc ij.

Induta é caro mea putredine, & sordib⁹ pulueris cutis mea aruit, & contracta est. Dies mei velocius transierût, quam a texente tela succiditur & cõsumpti sunt absq; vlla spe. Memento quia ventus est vita mea: & non reuertetur oculus meus, vt videat bona, nec aspiciet me visus hõis: oculi tui in me, & non subsistã. ℟ Utinã. folio 298. Lectio tertia.

Sicut consumitur nubes, & pertransit: sic qui dscenderit ad inferos, non ascendet, nec reuertetur vltra in domuz suam, nec cognoscet eû ampli⁹ locus eius. Quapropter & ego non parcam ori meo: loquar in tribulatione spiritus mei: cõfabulabor cum amaritudine anime meę. Nunquid mare ego sum, aut cetus, quia circundedisti me carcere? ℟. Quare detraxisti. folio 297.

Ad Magnificat. Antiphona. In omnibus his non peccauit Job labijs suis, neque stultum aliquid contra deû locutus est.

DOMINICA II. Septembris.

De libro Job. Lectio prima.

Et respondes Job ait: Uere scio, qđ ita sit, & quod nõ iustificet homo, cõpositus Deo, Si voluerit contẽdere cû eo, nõ poterit ei rñde re vnû pro mille. Sapiẽs corde est, & fortis robore: quis restitit ei, & pacẽ habuit: qui transtulit montes: & nescierunt hi, quos subuertit in furore suo. ℟ Si bona suscepimus. 297. Lect. ij.

Qui cõmouet terram de loco suo, & columnę eius concutiuntur: qui pręcipit Soli, & non oritur, & stellas claudit quasi sub signaculo: qui extẽdit cęlos solus, & graditur super fluctus maris: qui facit Arcturum, & Oriona, & Hyadas, & interiora Austri: qui facit magna & incomprehensibilia, & mirabilia, quorum non est numerus. ℟ Antequam. 297. Lectio iij.

Si venerit ad me, nõ videbo euz: si abierit, nõ intelligã. Si repente interroget, qs respondebit ei? vel quis dicere ei potest, cur ita facis? Deus cuius irę nemo resistere potest, & sub quo curuantur qui portant orbem. Quantus ergo sum ego vt respondeam ei, & loquar verbis meis cum eo? Qui etiam si habuero quippiam iustum, non respondebo, sed meum iudicem deprecabor. ℟ Quare. folio 297.

Ex libro Moraliũ sancti Gregorij Papę. Lectio quarta.

Uere scio, q ita sit, & nõ iustificabitur homo cõpositus deo. Homo quippe deo nõ compositus iustitiam percipit, compositus amittit: quia quisquis se auctori bonorû compa-

rat, bono se q̄ acceperat, pri/uat. Qui enim accepta bona si bi arrogat, suis contra deū do nis pugnat. Unde ergo despe/ctus erigitur, dignuз est vt ere ctus inde destruatur. ℟. Indu ta est. fol. 297. Lectio v.

SI voluerit contēdere cū eo, non poterit responde re ei vnuз pro mille. In scriptu ra sancta millenarius numer⁹ pro vniuersitate solet intelligi. Hinc enim Psalmista ait: Ver bi, quod mandauit in mille ge nerationes: cum profecto con/stet, quod ab ipso mundi exor/dio vsq́ ad Redemptoris Ad/uentum, per Euangeliū nō am plius, quam septuaginta septē propagines numerentur: Quid ergo in millenario numero, nisi ad proferendam nouam sobo/lem, perfecta vniuersitas prǽsci tę generationis exprimitur? Hinc ꝫ per Joannem dicitur: Et re gnabunt cum eo mille annis: quia videlicet regnum sanctę Ecclesię vniuersitatis perfectio ne solidatur. ℟. Paucitas. fo lio 298. Lectio sexta.

QUia ergo monas, decies multiplicata in denariū ducitur, denarius per semetip sum ductus in centenarium di latatur, qui rursus p denariuз ductus in millenarium tendit: cum ab vno incipimus, vt ad millenariū veniam⁹, quid hoc loco vnius appellatione, nisi be ne viuendi initium? quid mille narij numeri amplitudine, nisi eiusdem vitę bonę perfectio de signatur? Cum Deo autem cō/tendere, est, non ei tribuere, sed sibi gloriam suę virtutis arro/gare. Sed sanctus vir, conspi/ciat, quia ꝫ qui summa Dei do na percipit, si de acceptis extol litur, cuncta q̄ acceperat amit tit. ℟. Nō abscondas. 298.

FERIA SECVNDA

De libro Job. Lectio prima.

ADdidit quoque Job as/sumens parabolā suā, ꝫ dixit. Viuit Deus, qui abstulit iudicium meum, ꝫ omnipotens qui ad amaritudinem adduxit animam meaз: Quia donec su/perest halitus in me, ꝫ spiritus Dei in naribus meis, nō loquē tur labia mea iniquitatem, nec lingua mea meditabitur men/dacium. Absit a me, vt iustos vos esse iudicem: donec dĕficiā, non recedā ab innocentia mea. ℟. Versa est. 297. Lectio ij.

IUstificationē meā, quam cœpi tenere, nō deseram: neque enim reprehēdit me cor meuз in omni vita mea. Sit vt impius inimicus meus, ꝫ aduer sarius meus, quasi iniqu⁹. Quę est enim spes hypocritę, si aua/re rapiat, ꝫ non liberet deus a/nimam eius? nunquid Deus au diet clamorem eius cum vene/rit super eum angustia? aut po/terit in omnipotente delecta/ri, ꝫ inuocare Deum omni tem pore? ℟. Utinam. 297. Lec. iij.

Docebo vos p manū dei, quę omnipotens habeat, nec abscondā. Ecce vos omnes nostis: & vt quid hęc sine causa vana loquimini? Hęc est pars hominis impij apud deū, & here ditas violentorū quas ab oipo tente suscipient. Si multiplica ti fuerint filij ei⁹, in gladio erūt & nepotes ei⁹ nō saturabuntur pane. Qui reliqui fuerit ex eo, sepelient in interitu, & viduę illi⁹ nō plorabūt. ℟. Quare. 297.

FERIA TERTIA.

De libro Iob. Lectio prima.

c.28. Sapiētia vbi inuenitur? & quis est locus intelligen tię? Nescit homo preciū ei⁹, nec inuenit in terra suauiter viuen tiū. Abyssus dicit, nō est in me: & mare loquitur, nō est mecū. Non dabitur aurum obrizū p ea, nec appendetur argentū in cōmutatione eius. Nō cōfere tur tictis Indię colorib⁹, nec la pidi sardonicho ꝓciosissimo, vel sapbiro. ℟. Induta. 297. Le. ij.

Non adequabitur ei aurū, vel vitrum: nec commuta buntur pro ea vasa auri. Excel sa, & eminentia non memorabū tur in comparatione eius, tra hitur autem sapientia de ocul tis. Non adequabitur ei topa zius de Aethiopia, nec tincturę mundissimę componentur. Un de sapientia venit? & quis est lo cus intelligentię? Abscondita est ab oculis omniū viuentiū: volucres quoque cęli latet.

Perditio, & mors dixerūt: Au ribus nostris audiuimus famā eius. ℟. Paucitas. 298. L. iij.

Deus intelligit vias eius, & ipse nouit locum illius. Ipse enim fines mundi intue tur, & omnia quę sub cęlo sunt, respicit. Qui fecit ventis pōd⁹, & aquas appendit in mensura: quando ponebat pluuijs legē, & viam procellis sonantibus, tunc vidit illam, & enarrauit, & ꝓparauit, & inuestigauit, & dixit homini. Ecce timor dn̄i ipsa est sapientia, & recedere a malo in telligentia. ℟. Non abs. 298.

FERIA QVARTA.

De libro Iob. Lectio prima.

Pepigi fędus cum oculis meis, vt ne cogitarē qdē de virgine. Quam enim partē haberet in me Deus desuper, & hereditatē omnipotens de ex celsis? Nunquid non perditio est iniquo, & alienatio operanti bus iniustitiam? Nonne ipse considerat vias meas, & cūctos gressus meos dinumerat? Si ambulaui in vanitate, & festina uit in dolo pes meus, appēdat me in statera iusta, & sciat deus simplicitatem meam. ℟. Quis mihi. 298. Lectio secunda. c.31

Si declinauit gressus me⁹ de via: & si secutus est ocu lus meus cor meū: & si in mani bus meis adhę sit macula: serā, & alius comedat: & ꝓgenies mea eradicetur. Si deceptū est cor meū super muliere: & si ad ostiū amici

amici mei insidiatus sum: scortū alterius sit uxor mea, et super illam incuruentur alij. Hoc enim nefas est, et iniquitas maxima. Ignis est, vsque ad perditionem deuorans, et omnia eradicās genimina. ℟ Utinam appenderentur. fol. 298. Lectio tertia.

Si contempsi subire iudicium cum seruo meo et ancilla mea, cum disceptarent aduersum me. Quid enim faciam cum surrexerit ad iudicandum deus? Et cum quesierit, quid respondebo illi? Nunquid non in vtero fecit me? qui et illum operatus est, et formauit me in vulua vnus. Si negaui quod volebant pauperibus, et oculos viduę expectare feci. Si comedi bucellam meam solus, et non comedit pupillus ex ea, quia ab infantia mea creuit mecum miseratio. ℟ Quare detr. 297.

FERIA QVINTA.

De libro Job. Lectio prima.

c.38. Respondens aūt dn̄s Job de turbine, dixit: Quis est iste inuoluens sententias sermonibus imperitis? Accinge sicut vir lumbos tuos: interrogabo te, et responde mihi: vbi eras, quando ponebam fundamenta terrę? indica mihi, si habes intelligentiam. Quis posuit mensuras eius, si nosti? vel quis tetēdit super eam lineam? super quo bases illius solidatę sunt? aut quis dimisit lapidē angularem eius? Cum me laudarent simul astra matutina, et iubilarent omnes filij Dei. ℟ Si bona. 297. L. ij.

Quis conclusit ostijs mare quādo erumpebat quasi de vulua procedēs? Cum ponerem nubem vestimentum eius, et caligine illud quasi pānis infātię obuoluerem? Circundedi illud terminis meis, et posui vectē et ostia, et dixi: Usque huc venies, et nō pcedes amplius, et hic cōfringes tumētes fluctus tuos. Nunquid post ortū tuū pręcepisti diluculo, et ostēdisti auroræ locū suum: et tenuisti concutiens extrema terrę, et excussisti impios ex ea. ℟ Antequā. 297. Le. iij.

Restituetur vt lutum signaculum, et stabit sicut vestimentum: Auferetur ab impijs lux sua, et brachium excelsum confringetur. Nunquid ingressus es profunda maris, et in nouissimis abyssi deambulasti? Nunquid apertę sunt tibi portę mortis: et ostia tenebrosa vidisti? Nunquid considerasti latitudinem terrę? indica mihi si nosti omnia, in qua via lux habitet, et tenebrarū quis locus sit: vt ducas vnūquodque ad terminos suos, et intelligas semitas domus eius. ℟ Quare. 297.

FERIA SEXTA.

De libro Job. Lectio prima.

Respondens aūt dn̄s Job de turbine, dixit: Accinge sicut vir lūbos tuos: interrogabo te, et indica mihi: nunquid irritū facies iudiciū meū, et cōdem c.40.

nabis me, vt tu iustificeris? Et, si habes brachiũ sicut De⁹: ꝛ si voce simili tonas: circunda tibi decorẽ, ꝛ i sublime erigere, ꝛ esto glorios⁹: ꝛ speciosis iducr᷑ vestibus. ℟ Induta. 297. Lec. ij.

Disperge superbos in furore tuo, ꝛ respiciens omnẽ arrogantẽ humilia. Respice cũ ctos superbos, ꝛ cõfunde eos ꝛ contere impios in loco suo. Absconde eos in puluere simul, ꝛ facies eoꝝ demerge in foueã: ꝛ ego confitebor quod saluare te possit dextera tua. Ecce Behemot, quem feci tecũ, fenũ quasi bos comedet. Fortitudo eius in lumbis eius: ꝛ virtus illius in vmbilico ventris eius. ℟ Paucitas. 298. Lectio tertia.

Respondẽs autẽ Job dño dixit: Scio qꝛ omnia potes, ꝛ nulla te latet cogitatio. Quis est iste qui celat consiliũ absq; scientia? Ideo insipienter locutus sum, ꝛ quę vltra modũ excederent scientiã meã. Audi ꝛ ego loquar: interrogabo te, ꝛ respõde mihi. Auditu auris audiui te: nunc aũt oculus me⁹ videt te. Idcirco ipse me reprehẽdo, ꝛ ago penitentiã i fauilla ꝛ cinere. ℟ Non abscon. 298.

SABBATHO.

De libro Job. Lectio prima.

c. 41. Postquã autẽ locutus est dñs verba hęc ad Job: dixit ad Eliphaz Themanitem: Iratus est furor meus in te, ꝛ in duos amicos tuos, quoniã non estis locuti coram me rectum, sicut seruus meus Job. Sumite ergo vobis septem tauros, ꝛ septem arietes, ꝛ ite ad seruuz meuz Job, ꝛ offerte holocaustũ pro vobis: Job autem seruus meus orabit pro vobis: faciem eius suscipiã, vt non vobis imputetur stultitia: neque eniz locuti estis ad me recta, sicut seruus meus Job. ℟ Quis mihi. 298. Lectio secunda.

Abierunt ergo Eliphaz Themanites, ꝛ Baldad Suhites, ꝛ Sophar Naamathites: ꝛ fecerunt sicut locutus fuerat dñs ad eos, ꝛ suscepit dominus faciem Job. Dñs quoque cõuersus est ad penitentiã Job: cuz oraret ille pro amicis suis. Et addidit dñs omnia quecunque fuerãt Job, duplicia. Uenerunt autez ad eũ oẽs fratres sui ꝛ vniuersę sorores suę, ꝛ cuncti qui nouerãt eum prius: ꝛ comederunt cũ eo panez in domo eius: ꝛ mouerũt super euz caput ꝛ cõsolati sunt eũ sup omni malo, quod intulerat dñs sup euz: ꝛ dederunt ei vnũsquisq; ouem vnam, ꝛ inaurem auream vnã. ℟ Utinam. 298. Lectio iij.

Dominus autẽ benedixit nouissimis Job magis, quã principio eius: ꝛ facta sunt ei quatuordecim millia ouiuz, ꝛ sex millia cameloꝝ ꝛ mille iuga boũ, et mille asinę. Et fuerũt ei septẽ filij, et tres filię. Et vocauit nomẽ vnius diẽ, et nomẽ secundę

cũdq Caſſiã, ꝛ nomẽ tertię Coꝛnuſtibij. Nõ ſunt aũt inuẽtę mulieres ſpecioſę ſicut filię Job, i vniuerſa terra: deditq́ eis pater ſuꝰ hęreditatẽ inter fratres earũ. Vixit aũt Job poſt flagella hęc cẽtũ quadraginta annis, ꝛ vidit filios ſuos, ꝛ filios filioꝝ ſuoꝛũ, vſq ad quartam generationẽ: ꝛ moꝛtuus eſt ſenex, ꝛ plenus dierum. ℟. Quare. 297.

Sabbatho. Ad Mag. Aña. Ne reminiſcaris dñe delicta mea vel parentũ meoꝛũ, neq́ vindictam ſumas de peccatis meis.

DOMINICA III. Septembꝛis.

Incipit liber Tobię. Lectio i.

Tobias, ex tribu ꝛ ciuitate Nephtalim, quę eſt in ſuperioꝛibꝰ Galileę ſupra Naaſon, poſt viã q̃ ducit ad occidentẽ, in ſiniſtro habens ciuitatẽ Sephet, cũ captus eẽt in diebus Salmanaſar regis Aſſyrioꝛum, in captiuitate tñ poſitus, viã veritatis non deſeruit, ita vt omnia quę habere poterat, quotidie concaptiuis fratribus, qui erant ex eius genere, impertiret. Cumq́ eſſet iunioꝛ omnibus in tribu Nephtalim, nihil tamen puerile geſſit in opere. ℟. Peto domine, vt de vinculo improperij huiꝰ abſoluas me, aut certe deſup terram eripias me. Ne reminiſcaris delicta mea vel parentum meoꝛum, neque vindictam ſumas de peccatis meis: quia eruis ſuſtinentes te domine. ℣. Omnia enim iudicia tua iuſta ſunt, ꝛ omnes vię tuę miſericoꝛdia ꝛ veritas, ꝛ nũc domine memento mei. Ne. Lectio ij.

Denique cũ irent omnes ad vitulos aureos, quos Jeroboam fecerat rex Iſrael, hic ſolus fugiebat cõſoꝛtia omnium, ꝛ pergebat in Jeruſalem ad templum domini, ꝛ ibi adorabat dominum deum Iſrael: oĩa pꝛimitiua ſua, ꝛ decimas ſuas fideliter offerens, ita vt in tertio anno pꝛoſelytis, ꝛ aduenis miniſtraret omnẽ decimationem. Hęc ꝛ his ſimilia ſecũdum legem Dei puerulus obſeruabat. Cum vero factus fuiſſet vir, accepit vxorem Annã de tribu ſua, genuitque ex ea filium, nomen ſuũ imponens ei, quem ab infantia timere Deũ docuit, ꝛ abſtinere ab omni peccato. ℟. Omni tempoꝛe benedic Deum, ꝛ pete ab eo, vt vias tuas dirigat. Et i omni tempoꝛe conſilia tua in ipſo permaneant. ℣. Inquire vt facias quę placita ſunt illi i veritate, ꝛ i tota virtute tua. Et in omni. Lc. iij.

Igitur cũ per captiuitatẽ deueniſſet cũ vxoꝛe ſua, ꝛ filio in ciuitatem Niniuen, cũ omni tribu ſua: ꝛ cum oẽs ederent ex cibis gentilium: ipſe cuſtodiuit animã ſuã, ꝛ nunquã contaminatus eſt in eſcis eoꝛũ.

Et

Et quoniam memor fuit dñi in toto corde suo, dedit illi deus gratiam in cõspectu Salmanasar regis, et dedit illi potestatẽ quocũque vellet ire, habẽs libertatẽ, quecũque facere voluisset. Pergebat ergo ad omnes qui erãt in captiuitate, et monita salutis dabat eis. ℟. Memor esto fili, qm̃ pauperẽ vitã gerimus: Habebis multa bona, si timueris Deum. ℣. In mente habeto cũ: et caue nequando pretermittas precepta eius. Habebis multa.

Sermo s. Leonis Papę. Lec. iiij.

Scio quidem dilectissimi, plurimos vestrum ita in his, quę ad obseruantiam Christianę fidei pertinent esse deuotos, vt nostris cohortationibus non indigeant admoneri: quod enim dudum, et traditio decreuit, et consuetudo firmauit, nec eruditio ignorat, nec pietas pretermittit: sed quia sacerdotalis officij est, erga omnes Ecclesię filios curam habere cõem: in id, quod et rudibus prosit, et doctis, quos simul diligimus, pariter incitamus: vt ieiunium, quod nobis septimi mensis re-

c. 11. cursus indicit, fide alacri p castigationẽ animi, et corporis celebremus. ℟. Sufficiebat nobis paupertas nostra, vt diuitię cõputarentur: nũquã fuisset pecunia ipsa, pro qua misisti filiũ nostrũ: Baculũ senectutis nostrę. ℣. Heu me fili mi, vt qd te misimus peregrinari, lumẽ oculorum nostrorũ? Baculũ. Lec. v.

In Deo em̃ ipsa continentię obseruãtia quatuor ẽ assignata temporibus, vt in idipsũ totius anni redeunte decursu, cognosceremus nos indesinẽter purificationibus indigere, semperque esse nitendum, dum huius vitę varietate iactamur: vt peccatum, quod fragilitate carnis et cupiditatum pollutione contrahitur, ieiunijs atque eleemosynis deleatur. Esuriamus paululum, dilectissimi, et aliquantulum, quod iuuandis possit prodesse pauperibus, nostrę cõsuetudini subtrahamus. ℟. Benedicite Deum cęli, et corã omnibus viuentibus cõfitemini ei. Qr fecit nobiscum misericordiã suã. ℣. Ipsum benedicite, et cãtate illi: et enarrate oĩa mirabilia eius. Quia fecit. Lec. vi.

Delectetur cõsciẽtia benignorũ fructibus largitatis et gaudia tribuẽs, quo eos lętificandus, accipies. Dilectio proximi dilectio Dei est: qui plenitudinẽ legis et prophetarũ in hac gemina charitatis vnitate constituit, vt nemo ambigeret, deo se offerre quod homini contulisset, dicente dño saluatore cũ de alendis iuuandisque pauperibus loqueretur: Quod vni eorũ fecistis mihi fecistis. Quarta igit et sexta feria ieiunemus. Sabbatho vero apud beatum Petrum apostolum vigilias celebremus: cuius nos meritis et orationibus

nibus credimus adiuuãdos, vt misericordi Deo ieiunio nostro & deuotione placeamus. ℟. Tẽpus est vt reuertar ad eum, qui misit me. Uos autem benedicite Deuz, & enarrate omnia mirabilia eius. ℣. Cõfitemini ei corã oib⁹ viuentib⁹: q: fecit vobiscũ misericordiã suam. Uos.

xij. ℟. Tribulationes ciuitatũ audiuim⁹, quas passę sunt, & defecimus: timor, & hebetudo mẽtis cecidit super nos, & sup liberos nostros: ipsi montes nolunt recipere fugã nostrã. Dñe miserere. ℣. Peccauimus cum patribus nostris: iniuste egimus: iniquitatem fecimus. Domine.

viii. ℟. Uuo Seraphiz. f. 258.

Infra hebd. feria iiij. & Sabbato & iij. & iiij. ℟. j. ndc. Dñicę.

FERIA SECVNDA.

℟. ... Thobie. Lectio j.

Post hęc vero, cũ esset dies festus domini, & factum esset prandium bonum in domo Tobię, dixit filio suo: Uade, & adduc aliquos de tribu nostra timentes Deum, vt epulentur nobiscum. Cumque abysset, reuersus nunciauit ei, vnum ex filijs Israel iugulatum iacere in platea. Statimque exiliens de acubitu suo, relinquens prandium ieiunus peruenit ad corpus, tollensque illud portauit ad domum suam occulte. vt dũ sol occubuisset, caute sepeliret eũ. ℟. Peto do. 302. f. ij.

Arguebant autem eum omnes proximi eius, dicentes: Iam huius rei causa interfici iussus es: & vix effugisti mortis imperium, & iteruz sepelis mortuos? Sed Tobias plus timẽs Deum, quam regem, rapiebat corpora occisorum, & occultabat in domo sua, & medijs noctibus sepeliebat ea. Contigit autem, vt quadam die fatigat⁹ a sepultura, veniens in domum suã, iactasset se iuxta parietẽ, & obdormisset, & ex nido hirundinũ dormiẽti illi calida stercora inciderent super oculos eius, fieretq; cęcus. Hanc aũt tentationez ideo permisit dñs euenire illi, vt posteris daretur exempluz patientię ei⁹, sicut & sancti Job. C.ij.

℟. Omni. 302. Lectio tertia.

Nam cum ab infantia sua semper Deum timuerit, & mandata eius custodierit, non est contristatus contra Deũ, q̃ plaga cęcitatis eueniret ei: sed immobilis in Dei timore permansit, agens gratias Deo omnib⁹ dieb⁹ vitę suę. Nã sicut beato Job insultabãt reges: ita isti parentes & cognati eius irridebant vitam eius, dicentes: Ubi est spes tua, p qua eleemosynas & sepulturas faciebas? Tobias vero increpabat eos, dicens. Nolite ita loqui, quoniam filij sanctorum sumus, & vitam illam expectamus, quam Deus daturus est ijs, qui fidem suam nunquam mutant ab eo.

℟. Memor: folio 303.

Feria

FERIA TERTIA.

De libro Tobie. Lectio j.

ca.2. Anna vero uxor eius ibat ad opus textrinum quotidie, et de labore manuum suarum victum quem consequi poterat, deferebat, unde factum est, ut hedum caprarum accipiens detulisset domi: cuius cum vocem balantis vir eius audisset, dixit: Videte ne forte furtivus sit: reddite eum dominis suis: quia non licet nobis aut edere ex furto aliquid, aut contingere. ℟. Sufficiebat. 303. Lect. ij.

Ad hec uxor eius irata respondit: Manifeste vana facta est spes tua, et eleemosyne tue modo apparuerunt. Atque his, et aliis huiusmodi verbis exprobrabat ei. Tunc Tobias ingemuit, et cepit orare cum lacrymis dicens: Iustus es domine et omnia iudicia tua iusta sunt, et omnes vie tue misericordia, et veritas, et iudicium. Et nunc domine memor esto mei, et ne vindictam sumas de peccatis meis, neque reminiscaris delicta mea vel parentum meorum. ℟. Benedicite. 303. Lectio iij.

Quoniam non obedivimus preceptis tuis, ideo traditi sumus in direptionem, et captivitatem, et mortem, et in fabulam, et improperium omnibus nationibus, in quibus dispersisti nos. Et nunc domine magna iudicia tua: quia non egimus secundum precepta tua, et non ambulavimus sinceriter coram te. Et nunc domine secundum voluntatem tuam fac mecum, et precipe in pace recipi spiritum meum. Expedit enim mihi mori magis, quam vivere. ℟. Tempus est. 303.

FERIA QVARTA.

Quatuor temporum.

Lcō s. euang. secundum Marcum. L. j.

In illo tempore: Respondens unus de turba, dixit ad Iesum: Magister, attuli filium meum ad te, habentem spiritum immundum. Et reliqua. ca.9.

Homilia venerab. Bede psbr.

Demoniacum hunc, quem descendens de monte dominus sanavit, Marcus quidem surdum mutumque, Mattheus vero lunaticum fuisse commemorat: significat autem eos, de quibus scriptum est: Stultus ut luna mutatur, qui nunquam in eodem statu permanentes, nunc ad hec, nunc ad illa vitia mutati crescunt, atque decrescunt. Qui muti sunt non confitendo fidem: surdi, nec ipsum aliquatenus veritatis audiendo sermonem: spumant autem, cum stultitia tabescunt. Stultorum namque et languentium atque hebetum est, spumas saliuarum ex ore dimittere: strident dentibus, cum iracundie furore flammescunt: arescunt, cum ocio torpente languescunt, et nulla virtutis industria confortati enerviter vivunt. ℟. Tribulationes. folio 303. ex iij. nocturno dominice. Lectio secunda.

Quod

Quod aút ait: Et dixi di/scipulis tuis, vt eycerét illum, & nó potuerút: latéter apostolos accusat, cú impossibilitas curádi interdú nó ad imbecillitaté curantiú, sed ad eorú q curandi sunt fidé referatur, dicéte dño. Fiat tibi fm fidé tuá. Qui rñdens eis, dixit. O generatio incredula, quandiu apud vos ero? quandiu vos patiar? Non quod tedio superatus sit, mansuetus ac mitis, q nó aperuit sicut agnus corá tondétes os suú, nec in verba furoris erupit: sed quo in similitudiné medici, si egrotum videat cótra sua pcepta se gerere, dicat, Usquequo accedá ad domú tuá? quousqz artis mee perdá industriá: me aliud iubente, & te aliud perpetráte? ℟. Omni tempore. ex j. noctur. dominice 302. Lectio tertia.

Et dixit illis: Hoc genus demoniorú in nullo pót exire, nisi in oratione, & ieiunio. Dum docet apostolos, quomodo demon nequissimus debeat expelli, omnes instituit ad vitá: vt scilicet nouerimus, grauissima queque vel immundorum spirituum vel hominum tentamenta, ieiunijs, & orationibus esse superanda: irá quoqz dñi, cum in vltionem nostrorum scelerum fuerit accensa, hoc remedio singulari posse placari. Ieiunium autem generale est, nó solum ab escis, sed a cunctis illecebris abstinere carnalibus, immo ab omnibus vitiorum cótinere passionibus. Sic & oratio generalis non in verbis solum est, quibus diuinam clemétiaz inuocamus, veruz etiam in omnibus, que in obsequium nostri conditoris fidei deuotione gerimus. ℟. Memor. fol. 303.

Ad Bñs. Añа. Hoc genus demoniorum in nullo potest exire nisi in oratione & ieiunio.

Deinde dñr pces vt in psal. 24.

Post preces. Oratio.

Misericordie tue remedijs qs dñe, fragilitas nra subsistat: vt q sua códitione atterit tua clementia reparet. Per d.

FERIA QVINTA.

De libro Thobie. Leč prima.

Uocauit ad se Tobias filium suum: Dixitqz ei: c.12.
Quid possumus dare viro isti sancto, qui venit tecum? Respódens Tobias dixit patri suo: Pater, quam mercedem dabimus ei? aut quid dignú poterit esse beneficijs eius? Me duxit & reduxit sanum: pecuniam a Gabelo ipse recepit: vxorem ipse me habere fecit: & demonium ab ea ipse cópescuit: gaudiú parétibus eius fecit: me ipsuz a deuoratióe piscis eripuit: te quoque videret fecit lumen celi: & bonis oibus p eú repleti sumus. Quid illi ad hec poterimus dignuz dare? Sed peto te pater mi, vt roges eum: si forte dignabitur medietatem de omnibus que allata sunt, sibi assumere.

mere. ℟. Peto dñe. 302. Le. ij.

Et vocates eum, pater sci licet et filius, tulerut eum in partem: et rogare ceperut: vt dignaretur dimidiá partez oiũ que attulerant, acceptam habere. Tunc dixit eis occulte: Benedicite Deum celi, et corá omnibus viuentibus confitemini ei: q: fecit vobiscum misericordiam suá. Etenim sacramentũ regis abscondere bonuz eũ: opera autem Dei reuelare, et cõfiteri, honorificũ est. Bona est oratio cum ieiunio, et eleemosyna, magis quam thesauros auri recondere: qm̃ eleemosyna a morte liberat, et ipsa est que purgat peccá, et facit inuenire misericordiá, et vitam eternam. Qui aũt faciunt peccatum, et iniquitatem, hostes sunt anime sue.

℟. Omni tépore. 202. Le. iij.

Manifesto ergo vobis veritatem, et non abscondá a vobis occultum sermonem. Quando orabas cum lachrymis, et sepeliebas mortuos, et d relinquebas prandium tuuz, et mortuos abscondebas per diez in domo tua, et nocte sepeliebas eos, ego obtuli orationem tuaz domino, et quia acceptus eras deo, necesse fuit, vt tentatio probaret te. Et nunc misit me dñs, vt curarem te, et Saram vxorez filij tui a demonio liberarem. Ego enim sum Raphael angelus, vnus ex septem qui astam ante dominum. Cumque hec

B.R.M.

audissent turbati sunt, et tremẽtes ceciderunt super terrá in faciem suam. Dixitque eis angelus: Pax vobis, nolite timere.

℟. Memor esto. 303.

FERIA SEXTA.

Quatuor tempo℞ Septembris.

Lcõ sancti euang ſm Lucá. l. i.

In illo tpe: Rogabat Iesũ quidá Phariseus, vt manducaret cũ illo: et ingressus domũ Pharisei discubuit. Et rel. ca. 7.

Homilia S. Gregorij Pape.

Quem Phariseus, de falsa iustitia presumens, nisi Iudaicum populum? quez peccatrix mulier, ad vestigia dñi veniens, et plorans, nisi conuersam gentilitatez designat? Que cum alabastro venit, vnguentum fudit, retro secus pedes domini stetit, lacrymis pedes rigauit, capillis tersit, eosdemque quos infundebat et tergebat pedes, osculari non desiit. Nos ergo, nos illa mulier expressit, si toto corde ad dominũ post peccata redeamus, si eius penitentie luctus imitemur. Quid nãq vnguẽto, nisi bonus odor opinionis, exprimitur? vnde Paulus dicit: Christi bon⁹ odor sumus deo in omni loco.

℟. Sufficiebat. 303. Lec. ij.

Si ergo recta opa agim⁹ qbus opinionis bone odore ecclesiam respergamus: quid in domini corpore nisi vnguentũ fundimus? Sed secus pedes Iesu mulier stetit: cõtra pedes

Qq enim

enim domini stetimus, cum in peccatis positi, eius itineribus renitebamur. Sed, si ad veram pœnitentiam post peccata convertimur, iam retro secus pedes astamus: quia eius vestigia sequimur, quem impugnabamus. Lacrymis mulier pedes eius rigat: quod nos quoque veraciter agimus, si quibuslibet ultimis membris domini, per compassionis affectum inclinamur, si sanctis eius in tribulatione compatimur, si eorum tristitiam nostram putamus. ℟. Benedicite. 303. Lectio iii.

Capillis ergo pedes domini tergimus, quando sanctis eius quibus ex charitate compatimur, etiam ex iis, quæ nobis superfluunt, miseremur: quatenus sic mens per compassionem doleat, ut etiam larga manus affectum doloris ostendat. Rigat namque lacrymis redemptoris pedes, sed capillis non tergit, qui utcumque proximorum dolori compatitur, sed tamen eis ex iis, quæ sibi superfluunt non miseretur. Plorat et non tergit, qui verba quidem doloris tribuit, sed non ministrando quæ desunt vim doloris minime abscindit. Osculatur mulier pedes, quos tergit: quod nos quoque plene agimus, si studiose diligimus, quos ex largitate continemus: ne gravis nobis sit necessitas proximi: ne ipsa nobis eius indigentia, quæ sustentatur, fiat onerosa: et cum manus necessaria tribuit, animus a dilectione torpescat. ℟. Tempus est. 303.

Ad Benedictus. Antiphona.

Mulier quæ erat in civitate peccatrix, stans retro secus pedes domini, lacrymis cœpit rigare pedes eius, et capillis capitis sui tergebat, et osculabatur pedes eius, et unguento ungebat.

Preces ut in Psalte. Oratio.

Præsta quæsumus, omnipotens Deus: ut observationes sacras annua devotione recolentes: et corpore tibi placeamus et mente. Per dominum.

SABBATHO.

Quatuor temporum.

Lectio sancti evang. secundum Lucam. Le. i. c. 13.

In illo tempore: Dicebat Iesus turbis similitudinem hanc: Arborem fici habebat quidam plantatam in vinea sua: et venit quærens fructum in illa, et non invenit. Et reliqua.

Homilia s. Gregorii Papæ.

Dominus, et redemptor noster per evangelium suum aliquando verbis, aliquando rebus loquitur: aliquando aliud verbis, atque aliud rebus, aliquando autem hoc verbis, quod rebus. Duas etenim res ex evangelio fratres audistis, ficulneam infructuosam, et mulierem curvam: et utrique rei est pietas impensa: illud autem dixit per similitudinem, istud egit per exhibitionem. Sed hoc significat ficulnea infructuosa, quod mulier incli-

clinata:⁊ hoc ficulnea reseruata,quod mulier erecta. ℟. Tribulationes. 303. Lectõ secũda.

Quid arbor fici nisi humanam naturam designat? quid mulier inclinata,nisi eãdẽ naturã significando, denũciat? Que ⁊ bene plantata est sicut ficus,⁊ bene creata sicut mulier, sed in culpã propria sponte lapsa,neque fructum seruat operationis, neque statum rectitudinis. Ad peccatum quippe ex voluntate corruens , quia fructum obedientie ferre noluit, statum rectitudinis amisit:que ad Dei similitudinem condita dum in sua dignitate non persistit,quod plantata vel creata fuerat contempsit. Tertio dominus vinee ad ficulneam venit:quia naturam generis humani ante legem,sub lege , sub gratia expectando , admonendo, visitando requisiuit. ℟. Omni. 302. Lectio tertia.

Venit ante legem, qꝛ per naturalẽ intellectuʒ, qđ vnusquisqꝫ exẽplo sui, qualiter erga proximuʒ agere debuisset innotuit. Venit in lege: qꝛ preceptiẽdo docuit. Venit post legẽ per gratiã, qꝛ pietatis sue presentiam exhibendo mõstrauit. Sed tñ in tribus annis fructuʒ se nõ inuenisse ꝯqueritur: quia quorundam prauorum mentes nec inspirata lex naturalis corrigit,nec precepta erudiunt, nec incarnationis eius miracula cõuertunt.Quid vero per cultorẽ vinee,nisi prepositoruʒ ordo exprimitur: qui dũ presunt ecclesie, nimiruʒ dominice vinee curam gerunt. ℟. Memor.303.

Ad Benedictus. Antiphona. Illuminare domine his,qui i tenebris sedẽt,⁊ dirige pedes nostros in viã pacis deꝰ Israel. Preces vt in Psalt. 24.Oro.

Omnipotens sempiterne Deus, qui p continentiã salutarem corporibꝰ mederis,⁊ mentibus:maiestatem tuã suppliciter exoramus: vt pia ieiunantiuʒ deprecatione placatus ⁊ presentia nobis subsidia tribuas,⁊ futura.Per dominum.

Sabbatho ante Dominicam quartam Septembris.

Ad Magnificat. Antiphona. Adonai domine deus magne, ⁊ mirabilis: qui dedisti saluteʒ in manu femine,exaudi preces seruorum tuorum.

DOMINICA IIII. Septembris.

Incipit liber Judith. Lectõ j.

Arphaxad , Rex Medorũ,subiugauerat multas gẽtes iperio suo ⁊ipse edificauit ciuitatem potẽtissimam, quã appellauit Ecbathanis,ex lapidibus quadratis ⁊ sectis. Fecit muros eius in altitudinem cubitorum septuaginta, ⁊ in latitudine cubitorũ triginta:turres vero eiꝰ posuit

in altitudine cubitorum centū: per quadrum vero earum lat⁹ vtrumque vicenorum pedū spatio tendebatur: posuitque portas eius in altitudine turrium, ꝛ gloriabatur quasi potēs i potentia exercitus sui, ꝛ in gloria quadrigarum suarum. ℟. A domini domine Deus magne, ꝛ mirabilis, qui dedisti salutē i manu fęminę: Exaudi preces seruorū tuorū. ℣. Benedict⁹ es dn̄e, qui non derelinquis presumentes de te, ꝛ de sua virtute gloriātes humilias. Exaudi. Le. ij.

Anno igitur duodecimo regni sui Nabuchodonosor rex Assyriorum, qui regnabat in Niniue ciuitate magna pugnauit contra Arphaxad, ꝛ obtinuit eum in campo magno qui appellatur Ragau, circa Euphratem, ꝛ Tigrim, ꝛ Jadason in campo Erioch, regis Elicorum. Tunc exaltatum est regnum Nabuchodonosor, ꝛ cor eius eleuatum est: ꝛ misit ad oēs qui habitabāt in Cilicia, ꝛ Damasco, ꝛ Libano, ꝛ ad gentes, quę sunt in Carmelo, ꝛ Cedar, ꝛ inhabitantes Galilęam in cāpo magno Esdrelon, ꝛ ad oēs qui erant in Samaria, ꝛ trans flumen Jordanem vsq; in Jerusalem, ꝛ ad omnem terram Jesse, quousque perueniatur ad terminos Aethiopię. ℟. Tribulationes ciuitatum audiuimus, quas passę sunt, ꝛ defecimus: timor, ꝛ hebetudo mentis cecidit super nos: ꝛ super liberos nostros: ipsi mōtes nolūt recipere fugā nostrā. Dn̄e miserere. ℣. Peccauimus cū patrib⁹ nostris: iniuste egimus: iniquitatē fecimus. Dn̄e. Lectio iij.

Ad hos omnes misit nuncios Nabuchodonosor rex Assyriorū: qui oēs vno aio contradixerunt, ꝛ remiserunt eos vacuos, ac sine honore abierunt. Tunc indignatus Nabuchodonosor rex ad oēm terrā illam, iurauit per thronum, ꝛ regnum suum, quod defenderet se de omnibus his regionibus. Anno decimotertio Nabuchodonosor regis, vicesima ꝛ secunda die mensis primi factū ē verbū in domo Nabuchodonosor regis Assyriorū vt defenderet se. Uocauitq; oēs maiores natu: ꝛ oēsq; duces, ꝛ bellatores suos, ꝛ habuit cū eis mysteriū consilij sui: dixitq; cogitationē suā in eo esse, vt omnem terram suo subiugaret imperio. ℟. Benedicat te dn̄s in virtute sua, q per te ad nihilum redegit inimicos nostros. Ut non deficiat laus tua de ore hoium. ℣. Benedictus dn̄s, qui creauit cęlū ꝛ terram, quia hodie nomen tuum ita magnificauit. Ut non.

Ex libro s. Ambrosij episcopi, de Elia, ꝛ ieiunio. Lectio iiij.

Potentes vinū prohibent bibere: ne, cum biberint, obliuiscant sapiētiā: bibebāt vinum in ebrietate potentes, qui

Holofer

Holoferni pricipi militię regis Assyriorũ se tradere gestiebāt. sed nō bibebat fęmina Judith, ieiunans omnibus dieb⁹ viduitatis suę, pręter festorum dierū solennitates. His armis munita processit, & omnem Assyriorum circumuenit exercitū: sobrij vigore cōsilij abstulit Holofernis caput seruauit pudicitiā, & victoriam reportauit. ℟. Alios alium Deum nescimus, pręter dñm, in quo speramus. Qui nō despicit nos, nec amouet salutem suam a genere nostro. ℣. Indulgentiā ipsius fusis lacrymis postulemus, & humiliem⁹ illi animas nr̃as. Qui. Lect. v.

Hec enim succincta ieiunio in castris se prętendebat alienis: ille vino sepultus iacebat, vt ictuȝ vulneris sentire non posset: itaq; vnius mulieris ieiunium innumeros strauit exercitus ebriorum. Esther quoq; pulchrior facta est ieiunio: eo minus enim gratiā sobrię mentis augebat. Oē genus suū: id est totum populum Judęorum a persecutionis acerbitate liberauit, ita vt regem sibi faceret esse subiectum. ℟. Dn̄ator dn̄e cęlorum & terrę, creator aquaruȝ, rex vniuersę creaturę. Exaudi orationem seruorū tuorū. ℣. Tu dn̄e cui humiliū semper, & mansuetorū placuit dprecatio. Exaudi. Lectio sexta.

Itaq; illa, quę triduo ieiunauit continuo, & corpus suū aqua lauit, plus placuit, & vindictam retulit. Aman autē dum se regali iactat conuiuio, inter ipsa vina pęnam suę ebrietatis exoluit. Est ergo ieiuniū reconciliationis sacrificiū, virtutis incrementū, quod fecit ēt fęminas fortiores augmēto gratię. Jeiunium nescit fęneratorē: non sorteȝ fęnoris nouit, non redolet vsuras: etiā ipsis ieiuniū conuiuijs dat gratiam. Dulciores post famem epulę fiunt, quę assiduitate fastidio sunt, & diuturna continuatione vilescunt. Condimentum cibi ieiuniū est: Quanto auidior appetentia, tāto esca iucundior. ℟. Dn̄e de⁹ qui conteris bella ab initio, eleua brachium tuum super gentes, quę cogitāt seruis tuis mala: Et dextera tua glorificetur in nobis. ℣. Allide virtuteȝ eoruȝ in virtute tua: cadat robur eorum in iracūdia tua. Et dextera tua glo. vij. ℟. Conforta me. fol. 309. quod sumitur ex historia sequentis dominicę. viij. ℟. Duo Seraphim. 258. Infra hebd. fer. iiij. & Sabb. vi. v. & ix. ℟. j. noct. huius Dn̄icę.

FERIA SECVNDA.

De libro Judith. Lect. prima.

Filij Israel, q habitabāt in terra Juda, timuerūt vald a facie Holofernis: tremor etiaȝ & horror inuasit sensus eorū, ne hoc faceret et Jerl'm, & templo domini, qd fecerat cęteris ciuitatib⁹, & templis earū: & mi ca.4.

ferunt in oẽꝫ Samariã per cir/cuituꝫ vſq Jericho: ⁊ preoccu/pauerunt omnes vertices mon tium,⁊ muris circũdederũt vi/cos ſuos:⁊ congregauerunt fru mẽta in preparationẽ pugnę. ℟. Adonai dñe. 306. Lect. ij.

Sacerdos etiã Eliachim ſcripſit ad vniuerſos,qui erãt cõtra Eſdrelon,quę eſt cõ/tra faciẽ cãpi magni iuxta Do thain,⁊ vniuerſos per quos vię tranſitus eſſe poterat,vt obtine rent aſcenſus montium,p quos via eſſe poterat ad Jeruſalem, ⁊ illic cuſtodirent,vbi anguſtuꝫ iter eſſe poterat inter montes. Et fecerunt filij Iſrael, ſecũdũ quod conſtituerat eis ſacerdos domini Eliachiꝫ. Et clamauit omnis populus ad dominum inſtantia magna: ⁊ humiliaue/runt animas ſuas in ieiunijs, ⁊ orationibus, ipſi ⁊ mulieres eo rum. ℟. Tribulationes. folio 306. Lectio tertia.

Et induerũt ſe ſacerdotes cilicijs,⁊ infantes pſtra/uerunt contra faciẽ tẽpli domi ni,⁊ altare domini operuerũt ci licio. Et clamauerunt ad dñm Deũ Iſrael vnanimiter,ne da rent in pdam infantes eorũ, ⁊ vxores eorũ in diuiſionẽ, ⁊ ciui tates eorum in exterminium, ⁊ ſancta eorum in pollutionem:⁊ fierent in opprobrium gentib⁹. Tũc Eliachiꝫ ſacerdos dñi ma gnus circuiuit oẽꝫ Iſrael, allo cutuſq eſt eos,dicens:Scitote qm̃ exaudiet dñs preces veſtras: ſi manentes permanſeritis in ie iunijs ⁊ orationibus in conſpe/ctu dñi. ℟. Benedicat. 306.

FERIA TERTIA.

De libro Judith. Lectõ prima.

Et factũ ẽ cũ audiſſet hęc verba Judith vidua,quę erat filia Merari,filij Jdor, fi/lij Joſeph,filij Ozię, filij Elai, filij Jãnor,filij Gedeon,filij Ra phaim,filij Achitob, filij Mel/chie,filij Euan,filij Nathanię, filij Salathiel,filij Simeon,filij Ruben: ⁊ vir eius Manaſſes, qui mortuus eſt in dieb⁹ meſſis hordeaceę:inſtabat enim ſuper alligantes manipulos in cam/po,et venit ęſtus ſup caput ei⁹, ⁊ mortuus eſt in Bethulia in ciuitate ſua,⁊ ſepultus eſt illic cum patribus ſuis. Erat au/tem Judith, relicta eius, vi dua iam annis tribus, ⁊ menſi bus ſex. ℟. Nos alium. folio 307. Lectio ſecunda.

Et in ſuperioribus domus ſuę fecit ſibi ſecreto cubi culũ:i quo cũ puellis ſuis clau ſa morabat,⁊ hñs ſup lũbos cili ciũ ieiunabat oibus dieb⁹ vitę ſuę pter ſabbatha,⁊ neomenias ⁊ feſta domus Iſrael. Erat aũt elegãti aſpectu nimis:cui vir ſu us reliquerat diuitias multas,⁊ familiã copioſã, ac poſſeſſiões armentis bouꝫ, ⁊ gregibus oui um plenas.Et erat hęc in omni bus famoſiſſima, quoniaꝫ time bat dñm valde,nec erat qui lo quę

queretur de illa verbuz maluz. ℟. Dominator. 307. Lect. iij.

Haec itaque cum audisset quo niã Ozias promisisset qd trãsacto quinto die traderet ci uitatem, misit ad presbyteros Chabri, et Charmi: et venerunt ad illam: et dixit illis: Quod est hoc verbum, in quo consensit Ozias, vt tradat ciuitatẽ Assy/ rys, si intra quinque dies non ve/ nerit vobis adiutorium: Et qui estis vos, qui tentatis dominũ? ℟. Domine Deus. 307.

FERIA QVARTA.

De libro Judith. Lcõ prima.

c.10. Factũ est aũt, cũ cessasset clamare ad dñm, surre/ xit de loco, in quo iacuerat pro strata ad dñm, vocauitque Abrã suã, et descendẽs in domũ suaz, abstulit a se ciliciũ, et exuit se vestimentis viduitatis suę, et la uit corpus suuz, et vnxit se myr/ to optimo: et discriminauit cri/ men capitis sui, et imposuit mi/ traz super caput suum, et induit se vestimentis iucunditatis suę: induitque sandalia pedibus suis, assumpsitque dextrariola, et li/ lia, et inaures, et annulos: et omni bus ornamentis suis ornauit se, cui etiã dominus contulit splẽ/ dorem. ℟. Conforta me. folio 309. Lectio secunda.

Factum est autez cum de scenderet mõtẽ circa or/ tũ diei, occurrerũt ei explorato res Assyriorum, et tenuerunt eã dicentes: Vñ venis: aut quo va/ dis? Que respondit. Filia sum Hebreorum: ideo ego fugi a fa cie eorũ, quoniã futurum agno/ ui, quod dentur vobis in depre dationem, pro eo, quod contem nentes vos, noluerunt vltro tra dere seipsos, vt inuenirent mise ricordiam in conspectu vestro. ℟. Tribulationes. 306. Lec. iij.

Duxeruntque illam ad ta bernaculũ Holofernis an nunciantes eam: cũque intras/ set ante faciem eius, statim ca/ ptus est in suis oculis Holofer/ nes. Dixeruntque ad eum satelli tes eius. Quis cõtemnat popu lum Hebreorum: qui tam deco ras mulieres habent: vt nõ pro his merito pugnare contra eos debeamus? Videns itaque Ju dith Holofernem sedentem in conopęo, quod erat ex purpura et auro, et smaragdo, et lapidib[9] preciosis intextum: et cum in fa ciem eius intendisset, adorauit eum, prosternens se super ter/ ram. ℟. Benedicat. 206.

FERIA QVINTA.

De libro Judith. Lcõ prima. c.12.

Et factũ est in quarto die Holofernes fecit cęnã ser uis suis, et dixit ad Vagao eunu chũ suũ: Vade et suade Hebreã illã, vt spõte consentiat habitare mecuz: fędũ est enim apud Assy rios, si fęmina irrideat virum, agendo vt immunis ab eo tran seat. Tunc introiuit Vagao ad Judith, et dixit: Non vereatur bona puella introire ad dominũ

meum,⁊ honorificetur ante faciem eius,⁊ manducet cum eo, ⁊ bibat vinum in iucunditate. Cui Judith respódit, Quę ego sum, vt contradicam domino meo? ℟. Adonai.306. Lec.ij.

At autem sero factū est, festinauerunt serui illius ad hospitia sua,⁊ conclusit Vagao ostia cubiculi,⁊ abijt. Erát autem omnes fatigati a vino: eratq; Judith sola in cubiculo. Porro Holofernes iacebat in lecto nimia ebrietate sopitus. Dixitq; Judith puellę suę, vt staret foris añ cubiculū,⁊ obseruaret:stetitque Judith ante lectum orans cum lacrymis,⁊ labiorum motu in silentio,dicés: Confirma me dñe Deus Jsrl, ⁊ respice in hac hora ad opera manuum mearum:vt,sicut promisisti, Jerusalem ciuitatem tuam erigas, ⁊ hoc quod credens per te posse fieri cogitaui, perficiam. ℟. Tribulationes.fol.306 Lectio tertia.

Et cū hęc dixisset,accessit ad columnā, quę erat ad caput lectuli eius,⁊ pugionem eius,qui in ea ligatus pédebat: exoluit. Cūq; euaginasset illū, apprehendit coma capitis ei⁹, ⁊ ait: Cōfirma me dñe De⁹ in hac hora:⁊ percussit bis in ceruicē eius,⁊ abscidit caput ei⁹, ⁊ abstulit conopęum eius a columnis,⁊ euoluit corp⁹ eius truncum:⁊ post pusillū exiuit,⁊ tradidit caput Holofernis ancillę suę,⁊ iussit vt mitteret illud in perā suā. ℟. Benedicat.306.

¶ Si hęc fuerit vltima hebdomada Septēb. hac nocte ponit Liber Esther cū sua Historia, vt infra in dñica v.huius mēsis. Qd si hoc triduo non occurrat fer. in qua possint dici pria: in sabba.fiat Offm de fer.cū cōm. festi simpl.in ea occurrētis: nisi fuerit festū nouē lectionū, quia tunc de feria fit pręcedenti die.

FERIA SEXTA.

De libro Judith. Lect. prima.

Vniq; oīs exercitus decollatū Holofernē audisset,fugit mēs,⁊ cōsiliū ab eis: ⁊ solo tremore, ⁊ metu agitati, fugę pręsidium sumunt, ita vt nullus loqueretur cū proximo suo:sed iclinato capite relictis omnibus, euadere festinabant Hebręos,quos armatos sup se venire audierant fugientes p vias camporum,⁊ semitas collium. Videntes itaque filij Jsrael fugientes,secuti sunt illos descenderunq; clangentes tubis,⁊ vlulantes post ipsos. ℟. Nos alium.207. Lectio ij.

Misit itaq; Ozias nūcios p oēs ciuitates,⁊ regiones Jsrael.Oīs itaq; regio,omnisq; vrbs electā iuuētutē armatā misit post eos: ⁊ psecuti sunt eos in ore gladij,quousq; peruenirent ad extremitatē finiū suorum.Reliqui autē,qui erāt in Bethulia, ingressi sunt castra Assyriorum:⁊ prędam quam fugientes

gientes Assyrij reliquerāt, abstulerunt, ꝛ onustati sunt valde. ℟. Dominator. 307. Lect. iij.

Joachim aūt summꝰ Pontifex, de Jerusalē venit in Bethuliam cum vniuersis presbyteris suis, vt videret Judith. Que cū exisset ad illū, benedixerunt eam oēs vna voce, dicentes: Tu gloria Jerusalem, tu letitia Jsrael, tu honorificētia populi nostri: q: fecisti viriliter, ꝛ confortatum est cor tuum, eo quod castitatē amaueris, ꝛ post virum tuū, alterum nescieris: ideo ꝛ manus dñi ꝯfortauit te, ꝛ ideo eris benedicta i eternū. Et dixit omnis populus: fiat, fiat. ℟. Domine Deus. 387.

SABBATHO.

De libro Judith. Lect. prima.

Et factū est: post hec omnis populus post victoriā venit in Jerusalē adorare dñz: ꝛ mox vt purificati sunt, obtulerunt omnes holocausta, ꝛ vota, ꝛ repromissiones suas. Porro Judith, vniuersa vasa bellica Holofernis, que dedit illi populus, ꝛ conopeum, quod ipsa sustulerat de cubili ipsius, obtulit in anathema obliuionis. ℟. Conforta me. 309. Lectio ij.

Erat autē populus iucundus secundū faciē sāctorum, ꝛ per tres menses gaudiū huius victorie celebratum est cum Judith. Post dies autem illos vnusquisque rediit in domum suam: ꝛ Judit magna facta est in Bethulia, ꝛ preclarior erat vniuerse terre Jsrael. Erat etiam virtuti castitas adiūcta: ita vt non cognosceret virū omnibus diebus vite sue, ex quo defunctus est Manasses vir eiꝰ. Erat autem diebus festis procedens cū magna gloria. ℟. Tribulationes. 306. Lectio tertia.

Mansit autē in domo viri sui annos centū quinque ꝛ dimisit Abram suam liberaz: ꝛ defuncta est ac sepulta cū viro suo in Bethulia: luxitq; illā omnis populus diebus septez. Jn omni autem spatio vite eiꝰ non fuit qui perturbaret Jsrl, ꝛ post mortem eius annis multis. Dies autem victorie huius festiuitatis ab Hebreis i numero sanctorum dierum accipit, ꝛ colitur a Judeis ex illo tempore vsque in presentem diem. ℟. Bñdicat te dominus. 306. Sabb. ante dñicā v. Septemb. fm superiorez rubricaz. f. 308. Ad Magnificat. Antiphona. Dñe rex omnipotens, in ditione tua cuncta sunt posita: ꝛ non est, qui possit tue resistere voluntati.

DOMINICA V. Septembris.

Jncipit liber Esther. Lectio j.

Jn diebus Assueri regis, qui regnauit ab Jndia vsq; ad Aethiopiā, super cētūuiginti septē prouincias, qñ sedit in

i regni sui, Susā ciuitas regni eius exordiū fuit. Tertio igitur anno imperij sui fecit grāde cō uiuiū cūctis pricipib⁹ ꝛ pueris suis fortissimis Persarū, ꝛ Medorum inclytis, ꝛ pfectis prouinciarū corā se, vt ostenderet diuitias glorię regni sui, ac magnitudinem atque iactantiam potētię suę, multo tempore, centum videlicet ꝛ octoginta diebus. ℟. Domine mi rex omnipotens, in ditione tua cuncta sunt posita: ꝛ nō est qui possit resistere voluntati tuę: Libera nos propter nomen tuum. ℣ Exaudi orationem nostram, ꝛ cōuerte luctum nostrum in gaudium. Libera. Lectio secunda.

Cumque implerētur dies cōuiuij, inuitauit oēs populum, qui inuentus est in Susan, a maximo vsq; ad minimū, ꝛ septem dieb⁹ iussit conuiuiū pparari in vestibulo horti, ꝛ nemoris, quod regio cultu, ꝛ manu cōsitum erat: ꝛ pendebāt ex oi parte tētoria aerei coloris ꝛ carbasini, ac hyacinthini, sustētata funib⁹ byssinis, atq; purpureis, q eburneis circulis iserti erant, ꝛ columnis marmoreis fulciebātur: lectuli quoq; aurei, ꝛ argētei, super pauimentū smaragdino, ꝛ pario stratum lapide, dispositi erāt, qđ mira varietate pictura decorabat. ℟. Conforta me rex, sanctorū principatū tenens. Et da sermonē rectum, ꝛ bene sonantem in os meum. ℣ Dñe rex vniuersę potestatis, conuerte consilium eorum super eos. Et. Lectio iij.

Bibebant autem, qui inuitati erant aureis poculis: ꝛ alijs atq; alijs vasis cibi inferebantur. Vinum quoq;, vt magnificentia regia dignū erat, abundans: ꝛ pręcipuum ponebatur: nec erat, qui nolentes cogeret ad bibendū, sed sicut rex statuerat, pręponens mensis singulos de principib⁹ suis, vt sumeret vnusquisq; quod vellet. Vasthi quoque regina fecit conuiuium fęminarum in palatio, vbi rex Assuerus manere cōsueuerat. ℟. Spem in alium nunquam habui, pręter quam in te Deus Israel: Qui irasceris, ꝛ propiti⁹ eris: ꝛ omnia peccata hominum in tribulatione dimittis. ℣. Domine Deus, creator cęli ꝛ terrę, respice ad humilitatem nostram. Qui.

Ex libro officiorum sancti Ambrosij episcopi. Lectio quarta.

Quid Esther regina? nōne vt populum suū periculo exueret, quod erat decorū atque honestum, morti se obtulit, nec immitis regis trepidauit furorē? Ipse quoq; rex Persarum ferox, atq; tumido corde, tñ decorum iudicauit, indici insidiarū, quę sibi paratę forent gratiam repręsentare, populumque liberum a seruitute eripere, eruere neci: nec parcere neci eius, qui tam indecora suasisset. Deniq; quem

quẽ secundũ a se ac pręcipuum inter oẽs amicos haberet cruci tradidit, qꝫ dehonestatũ se eius
ca.2. fraudulentis consilijs animaduertisset. ℟. Memento mei dñe de⁹ in bonum. Et ne deleas miserationes meas, quas feci i domo dei mei, ⁊ in cęremonijs eius. ℣. Recordare mei domine deus meus. Et ne. Lectõ v.

Et enim amicitia probabilis, quę honestatẽ tuetur, pręferenda sane opibus, honoribus, potestatibus, honesta ti vero pręferri nõ solet, sed honestatem sequi, qualis fuit Jonathę: qui pro pietate, nec offẽsam patris, nec salutis periculum refugiebat: qualis fuit Abimelech, qui pro hospitalis gratię officijs, necem potius sibi, quam perditionẽ fugientis amici subeundam arbitrabatur. Nihil igitur pręferendum honestati: q̃ tñ ne amicitię studio prętereatur, etiam hoc scriptura admonet. ℟. Tribulationes ciuitatum audiuimus, quas passę sunt, ⁊ defecim⁹: timor, ⁊ hebetudo mẽtis cecidit sup nos, ⁊ super liberos nr̃os, ipsi montes nolunt recipere fugã nostram. Dñe miserere. ℣. Pec cauimus cum patribus nostris iniuste egimus, iniquitatem fecimus. Domine. Lectio vi.

Sunt enim plerĉꝫ philosophorũ quęstiones: vtrũ amici causa q̃squã ɔtra patriã sentire, necne debeat, vt amico obediat. Utrũ oportcat vt fidẽ deserat dũ indulget, atq; intendit amici cõmoditatibus. Et scriptura quidem ait. Claua, ⁊ gladius, et sagitta ferrata: sic homo est testimoniũ dãs falsũ aduersus amicum suũ. Sed cõsidera, quid astruat. Non testimoniũ reprehendit dictum in amicum, sed falsũ testimoniũ. Quid eniꝫ, si Dei causa, quid si patrię cogatur aliquis dicere testimoniũ: nunquid pręponderare debet amicitiã religioni? pręponderare charitati ciuiũ? ℟. Benedicat te dominus in virtute sua, qui p te ad nihiluꝫ redegit inimicos nostros. Ut non deficiat laus tua de ore hominum. ℣. Benedictus dñs, qui creauit cęlum ⁊ terram, q̃ hodie nomen suum ita magnificauit. Ut non defi. vij. ℟. Nos alium deũ nescimus, pter dñꝫ, in quo speram⁹: Qui non despicit nos, nec amouet salutẽ suã a genere nostro. ℣. Indulgentiã ipsius fusis lacrymis postulemus, ⁊ humiliemus illi animas n̄ras. Qui nõ desp. viij. ℟. Duo Seraphim. 258. vt sup. Quarta feria ⁊ Sabbatho dicitur secunduꝫ ⁊ tertium ℟. primi nocturni huius dominicę.

FERIA SECVNDA.

De libro Esther. Lectio prima.

Erat vir Judęus in Susã ciuitate, vocabulo Mardocheus, fili⁹ Jair, filij Semei, filij Cis, de stirpe Jemini, qui transla- ca.2.

translatus fuerat de Jerusalem eo tempore, quo Jechoniam regem Juda Nabuchodonosor rex Babylonis transtulerat: qui fuit nutritius filie fratris sui Edisse, que altero nomine vocabatur Esther, et utrumque parentem amiserat, pulchra nimis, et decora facie: mortuisque patre eius ac matre, Mardocheus sibi eam adoptauit in filiam.
R. Domine mi. 309. Lec. ii.

Cumque percrebuisset regis imperium, et iuxta mandatum illius multe pulchre virgines adducerentur Susan, et Egeo traderentur eunucho, Esther quoque inter ceteras puellas ei tradita est, ut seruaretur in numero feminarum: que placuit ei, et inuenit gratiam in conspectu illius: et precepit eunucho, ut acceleraret mundum muliebrem, et traderet ei partes suas, septem puellas speciosissimas, de domo regis, et tam ipsam, quam pedisequas eius ornaret atque excoleret. Que noluit indicare ei populum, et patriam suam. Mardocheus enim preceperat ei, ut de hac re omnino reticeret: qui ambulabat quotidie ante vestibulum domus in qua electe virgines seruabantur, curam agens salutis Esther. R. Conforta. 309. L. iii.

Voluto autem tempore per ordinem instabat dies quo Esther filia Abigail fratris Mardochei, quam sibi adoptauerat in filiam, deberet intrare ad regem. Que non quesiuit muliebrem cultum, sed quecunque voluit Egeus eunuchus custos virginum, hec ei ad ornatum dedit: Erat enim formosa valde: et incredibili pulchritudine omnium oculis gratiosa et amabilis videbatur. Ducta est itaque ad cubiculum regis Assueri, mense decimo, qui vocatur Tebeth, septimo anno regni eius. Et adamauit eam rex plusquam omnes mulieres, habuitque gratiam et misericordiam coram eo super omnes mulieres, et posuit diadema regni in capite eius, fecitque eam regnare in loco Vasthi. R. Spem. 309.

FERIA TERTIA.

De libro Esther. Lectio i.

Post hec rex Assuerus exaltauit Aman filium Amadathi, qui erat de stirpe Agag: ca. 3. et posuit solium eius super omnes principes, quos habebat: cunctique serui regis: qui in foribus palatii versabantur, flectebant genua, et adorabant Aman: sic enim preceperat eis imperator, solus Mardocheus non flectebat genu, neque adorabat eum. Cui dixerunt pueri regis qui ad fores palatii presidebant: cur preter ceteros non obseruas mandatum regis? R. Memento mei. 310. Lectio secunda.

Cumque hoc crebrius dicerent, et ille nollet audire nunciauerunt Aman, scire cupientes utrum perseueraret in sententia: dixerat enim eis, se esse iudeum.

Quod

Quod cum audisset Aman, & experimento probasset, quod Mardocheus non flecteret sibi genu, nec se adoraret: iratus est valde, & pro nihilo duxit, i vnū Mardocheū mitter man⁹ suas. ℟. Tribulationes. 310. Lec. iij.

Audierat enim, quod esset gētis Iudeę: magisq; voluit omnem Iudęorum, q erant in regno Assueri, pdere natio/nē. Mēse primo, cuius vocabulū est Nisan, anno duodecimo regni Assueri, missa est sors in vrnam quę Hebraice dicitur Phur, coram Aman, quo die, & quo mense gens Iudęorum deberet interfici: & exiuit mēsis duodecim⁹, qui vocatur Adar. ℟. Benedicat. folio 310.

FERIA QVARTA.

De libro Esther. Lectio prima

4.ca. Mardocheus scidit vestimenta sua: & indutus est sacco spargens cinerem capiti: & in platea medię ciuitatis, voce magna clamabat, ostendens amaritudinē animi sui, & hoc eiulatu vsque ad fores palatij gradiens: non enim erat licitū indutum sacco aulam regis intrare. In omnibus quoque prouincijs, oppidis, ac locis, ad q̄ crudele regis dogma peruenerat, planctus ingens erat apud Iudęos, ieiunium, vlulatus, & fletus, sacco, & cinere multis pro stratu vtentibus. Ingressę autem sunt puellę Esther, & eunuchi, nunciauerūt que ei. Quod audiens cōsternata est, & vestem misit, vt ablato sacco indueret eam: quam accipere noluit: accitoq; Athach eunucho, quem rex ministrum ei dederat, pręcepit, vt iret ad Mardocheum, & disceret ab eo cur hoc faceret. ℟. Nos alium. 310. Lectio secunda.

Egressusque Athach iuit ad Mardocheum stantē in platea ciuitatis ante ostium palatij: qui indicauit ei omnia: quę acciderāt: quomodo Amā promisisset vt i thesauros regis pro Iudęorum nece inferret argentum: exemplar quoq; edicti, quod pendebat in Susan, dedit ei: vt reginę ostenderet, & moneret eam vt intraret ad regem, & deprecaretur eum pro pplō suo. Regressusq; Athach, nunciauit Esther omnia, quę Mardocheus dixerat. Quę respondit ei, & iussit, vt diceret Mardocheo: Omnes serui regis, & cunctę, quę sub ditione eius sunt norunt prouincię, qđ siue vir, siue mulier, non vocatus interius atriū regis intrauerit, absq; vlla cunctatione statim interficiatur: nisi forte rex auream virgam ad eum tetēderit pro signo clemētię, atq; ita possit viuere. Ego igitur quomodo ad regē intrare potero, quę triginta iā diebus nō sū vocata ad eū? ℟. Conforta. 209. L. iij.

Quod cum audisset Mardocheus, rursum māda/uit

nuit Esther, dicens: Ne putes q animam tuam tantum liberes, q: in domo regis es pre cu͂ctis Judeis: si enim nunc silueris, per aliá occasioné liberabitur Judei: ꝛ tu, ꝛ domus patris tui peribitis. Et quis nouit, vtrum idcirco ad regnú veneris, vt in tali té pore parareris? Rursumq Esther hec Mardocheo verba mádauit: Uade, ꝛ cógrega oés Judeos, quos in Susan reppereris: ꝛ orate pro me. Nó comedatis, ꝛ nó bibatis tribus diebus, ꝛ tribus noctibus: ꝛ ego cú ancillis meis similiter ieiunabo: ꝛ tunc ingrediar ad regem cótra legé faciés nó vocata, tradensque me morti, ꝛ periculo. Iuit itaq Mardocheus, ꝛ fecit omnia, que ei Esther preceperat. R. Spem in alium. 309.

FERIA QVINTA.

De libro Esther Lectio prima.

ca.5. Die autem tertio induta é Esther regalibus vestimé tis, ꝛ stetit in atrio dom⁹ regie, quod erat interius contra basilicam regis. At ille sedebat super solium suum in consistorio palatij contra hostium domus: cumque vidisset Esther reginá stantem: placuit oculis eius, ꝛ extendit contra eam virgá auream, quam tenebat manu. Que accedens osculata est summitatem virge eius. Dixitq ad eam rex: Quid vis Esther regina? que est petitio tua? etiam si dimidiam partem regni petieris, dabitur tibi. At illa respódit: Si regi placet, obsecro vt venias ad me hodie, ꝛ Amá tecú ad conuiuium, qd paraui. Statimq rex, Uocate, inqt, cito Amá: vt Esther obediat volú tati. R. Dñe mi rex. 309. L. ij.

Egressus est itaq illo die Amá letus ꝛ alacer. Cú que vidisset Mardocheum sedentem ante fores palatij, ꝛ nó solú non assurexisse sibi, sed nec motum quidem de loco sessionis sue, indignatus est valde: et dissimulata ira reuersus in domum suam, conuocauit ad se amicos suos, ꝛ Zares vxorem suam: ꝛ exposuit illis magnitudinem diuitiarú suarum, filiorumq turbá, ꝛ quáta eú gloria super omnes principes ꝛ seruos suos rex eleuasset. Et post hec ait: Regina quoq Esther nullum alium vocauit ad conuiuiu cú rege pter me: apud quá etiam cras cum rege pransur⁹ sum: ꝛ cú hec omnia habeá, nihil me habere puto, quandiu videro Mardocheum Judeú sedentem ante fores regias. R. Conforta me rex. 309. Lectio iij.

Responderuntq ei Zares vxor eius, ꝛ ceteri amici: Jube parari excelsá trabé habété altitudinis quinquaginta cubitos: ꝛ dic mane regi vt appendatur super eam Mardocheus: ꝛ sic ibis cum rege letus ad conuiuium. Placuit ei cósiliú, ꝛ iussit excelsam preparari crucem,

crucem: ℟. Spem in. 309.

FERIA SEXTA.

De libro Esther. Lectio prima.

ca.6 Noctem illam duxit rex in/somnem, iussitque sibi afferri historias, et annales priorum temporum, quae cum illo praesente legerentur, ventum est ad illum locum ubi scriptum erat, quomodo nunciasset Mardocheus insidias Bagathan et Thares eunuchorum, regem Assuerum iugulare cupientium. Quod cum audisset rex, ait: Quid pro hac fide honoris ac premii Mardocheus consecutus est? Dixerunt ei servi illius, ac ministri. Nihil omnino mercedis accepit. Statimque rex: Quis est, inquit, in atrio? Aman quippe interius atrium domus regie intraverat: ut suggereret regi, et iuberet Mardocheum affigi patibulo, quod ei fuerat preparatum. Responderunt pueri: Aman stat in atrio. Dixitque rex, Ingrediatur. ℟. Memento mei. 310. Lectio ii.

Cumque esset ingressus, ait illi: Quid debet fieri viro quem rex honorare desiderat? Cogitans autem in corde suo Aman, et reputans quod nullum alium rex, nisi se, vellet honorare, respondit: Homo quem rex honorare cupit, debet indui vestibus regiis, et imponi super equum, qui de sella regis est, et accipere regium diadema super caput suum: et primus de regiis principibus ac tyrannis teneat equum eius: et per plateam civitatis incedens clamet, et dicat: Sic honorabitur, quemcunque voluerit rex honorare. ℟. Tribulationes. 310. L. iii.

Dixitque ei rex: Festina, et sumpta stola, et equo, fac ut locutus es Mardocheo Iudeo, qui sedet ante fores palatii: cave, ne quidquam de his, que locutus es, pretermittas. Tulit itaque Aman stolam, et equum, indutumque Mardocheum in platea civitatis, et impositum equo precedebat, atque clamabat: Hoc honore condignus est, quemcunque rex voluerit honorare. Reversusque est Mardocheus ad ianuam palatii: et Aman festinavit ire in domum suam, lugens et operto capite: narravitque Zares uxori sue, et amicis omnia, que evenissent sibi. ℟. Benedicat. folio 310.

SABBATHO.

De libro Esther. Lectio i.

Intravit itaque rex, et Aman, ut biberent cum regina: dixitque ei rex etiam secunda die, postquam vino incaluerat. Que ca.7. est petitio tua Esther, ut detur tibi? et quid vis fieri? etiam si dimidiam partem regni mei petieris, impetrabis. Ad quem illa respondit: Si inveni gratiam in oculis tuis o rex, et si tibi placet dona mihi animam meam, pro qua rogo, et populum meum, pro quo obsecro. Traditi enim sumus

mus ego, ꝛ populus meus, vt con/
teramur, iugulemur, ꝛ pereamus:
atque vtinam in seruos, ꝛ famu
las venderemur, esset tolerabile
malum, ꝛ gemens tacerem: nunc
autem hostis noster est, cuius cru/
delitas redundat in regem. ℟.
Nos alium. 310. Lectio secunda.

Respondensque rex Assuerus
ait. Quis est iste, ꝛ cuius
potentie vt hec audeat facere?
Dixitque Esther: Hostis, ꝛ inimi
cus noster pessimus iste est Aman.
Quod ille audiens, illico obstu
puit, vultum regis ac regine fer
re non sustinens. Rex autem ira
tus surrexit de loco conuiuii, ꝛ
intrauit in hortum arboribus
consitum. Aman quoque surre
xit, vt rogaret Esther reginam
pro anima sua: intellexit enim
a rege sibi paratum malum.
℟. Conforta me. 309. Lec. iii.

Qui cum reuersus esset de
horto nemoribus consito
ꝛ intrasset conuiuii locum, reppe
rit Aman super lectulum cor/
ruisse: in quo iacebat Esther: ꝛ
ait. Etiam reginam vult oppri
mere me presente, in domo mea?
Nec dum verbum de ore regis
exierat, ꝛ statim operuerunt fa
ciem eius: dixitque Harbona,
vnus de eunuchis, qui stabant
in ministerio regis: En lignum,
quod parauerat Mardocheo,
qui locutus est pro rege, stat in
domo Aman, habens altitudi/
nis quinquaginta cubitos.
Cui dixit rex Appendite eum
in eo. Suspensus est itaque A/
man in patibulo, quod paraue
rat Mardocheo, ꝛ Regis ira
quieuit. ℟. Spem. 309.

Sabbatho ante dominicam pri/
mam Octobris. Ad Mag. Antiphona.

Adaperiat dominus cor vestrum in le/
ge sua, ꝛ in preceptis suis, ꝛ faciat
pacem dominus deus noster.

DOMINICA i.
Octobris.

Incipit liber i. Machab. Lectio i.

Et factum est postquam
percussit Alexan
der Philippi,
Macedo, qui pri
mus regnauit in
Grecia, egressus
de terra Cethim, Darium re/
gem Persarum ꝛ Medorum:
constituit prelia multa, ꝛ om/
nium obtinuit munitiones: ꝛ in
terfecit reges terre: ꝛ pertran/
siit vsque ad fines terre: ꝛ acce/
pit spolia multitudinis gentium:
ꝛ siluit terra in conspectu eius:
ꝛ congregauit virtutem ꝛ exer
citum fortem nimis: ꝛ exaltatum
est ꝛ eleuatum cor eius: ꝛ obti/
nuit regiones gentium, ꝛ tyran/
nos: ꝛ facti sunt illi in tributum. Et
post hec decidit in lectum ꝛ co/
gnouit quia moreretur. Et voca/
uit pueros suos nobiles, qui se
cum erant nutriti a iuuentute, ꝛ
diuisit illis regnum suum, cum ad/
huc viueret. ℟. Adaperiat do
minus cor vestrum in lege sua, ꝛ
in preceptis suis, ꝛ faciat pacem
in diebus vestris: Concedat vo/
bis

bis salutē, & redimat vos a ma lis. ℣. Exaudiat dñs orationes vestras, & reconcilietur vobis, nec vos deserat in tempore ma lo. Concedat. Lectio secunda.

Et regnauit Alexāder an nis duodecim, & mortu⁹ est: & obtinuerunt pueri eius re gnum vnusquisq; in loco suo. Et imposuerunt sibi oēs diade mata post mortem eius, & filij eorum post eos annis multis: & multiplicata sunt mala in ter ra. Et exijt ex eis radix pecca ti Antiochus illustris, filius Antiochi regis, qui fuerat Ro mę obses: & regnauit in anno cē tesimo trigesimo septimo regni Grecorum. ℟. Exaudiat dñs orationes vestras & reconciliet vobis: nec vos deserat in tpe malo, Dñs De⁹ noster. ℣. Det vobis cor omnibus, vt colatis eum, & faciatis eius volunta tem. Dominus. Lectio iij.

In diebus illis exierūt ex Israel filij iniqui: & suaserūt multis, dicētes, Eam⁹, & dispo namus testamentum cuȝ genti bus, quę circa nos sunt: quia ex quo recessimus ab eis, inuene runt nos multa mala. Et bon⁹ visus est sermo in oculis eorū: & destinauerūt aliqui de popu lo, & abierunt ad regem: & dedit eis potestatem, vt facerent iusti tiam gentium. Et ędificauerūt gymnasium in Jerosolymis se cundū leges nationū: & fecerūt sibi pręputia, & recesserūt a testa mento sancto: & iuncti sunt na tionibus, & venūdati sunt, vt fa cerent maluȝ. ℟. Congregati sunt inimici nostri: & gloriantur in virtute sua. Cōtere fortitudi nem illorum dñe: & disperge il los. Ut cognoscant, quia nō est alius qui pugnet pro nobis, nisi tu deus noster. ℣. Disperde il los in virtute tua, & destrue eos protector noster domine. Ut co.

Ex libro officiorum sancti Am brosii episcopi. Lectio quarta.

Fortasse aliquos bellica deflexos gloria tenet, vt putent solam esse pręliarē fortitudinem, & ideo me ad ista de flexisse: quia illa nostris defo ret. Quam fortis Jesus Naue, vt vno pręlio quinque reges ca ptos sterneret cum populis su is. Deinde cum aduersum Ga baonitas surgeret prelium, & ve reretur ne nox impediret victo riam, magnitudine mentis, & fi dei clamauit, stet sol: & stetit sol: donec victoria consummaret. Gedeon in trecentis viris, de ingenti populo & acerbo hoste reuexit triumphum. Jonathas adolescens virtutem fecit i ma gno prelio: ℟. Impetum ini micorum ne timueritis: memo res estote quomodo salui facti sunt patres nostri. Et nunc cla memus in cęlum: & miserebitur nostri deus noster. ℣. Memen tote mirabiliuȝ eius: quę fecit Pharaoni, & exercitui eius in mari rubro. Et nunc. Lec. v.

in altitudine cubitorum centū: per quadrum vero earum lat⁹ vtrumque viccnorū pedū spatio tendebatur: posuitque portas eius in altitudine turriū, et gloriabatur quasi potēs i potentia exercitus sui, et in gloria quadrigarum suarū. ℟. A domini domine Deus magne, et mirabilis, qui dedisti salutē i manu feminę: Exaudi preces seruorū tuorū. ℣. Benedict⁹ es dñe, qui non derelinquis presumentes de te, et de sua virtute gloriātes humilias. Exaudi. Le. ij.

Anno igitur duodecimo regni sui Nabuchodonosor rex Assyriorum, qui regnabat in Niniue ciuitate magna pugnauit contra Arphaxad, et obtinuit eum in campo magno qui appellatur Ragau, circa Euphratem, et Tigrim, et Jadason in campo Erioch, regis Elicorum. Tunc exaltatum est regnum Nabuchodonosor, et cor eius eleuatum est: et misit ad oēs qui habitabāt in Cilicia, et Damasco, et Libano, et ad gentes, quę sunt in Carmelo, et Cedar, et inhabitantes Galilęam in cāpo magno Esdrelon, et ad oēs qui erant in Samaria, et trans flumen Jordanem vsq; in Jerusalem, et ad omnem terram Jesse, quousque perueniatur ad terminos Aethiopię. ℟. Tribulationes ciuitatum audiuimus, quas passę sunt, et defecimus: timor, et hebetudo mentis cecidit super nos: et super liberos nostros: ipsi mōtes nolūt recipere fugā nostrā. Dñe miserere. ℣. Peccauimus cū patrib⁹ nostris: iniuste egimus: iniquitatē fecimus. Dñe. Lectio iij.

Ad hos omnes misit nuncios Nabuchodonosor rex Assyriorū: qui oēs vno aio contradixerunt, et remiserunt eos vacuos, ac sine honore abiecerunt. Tunc indignatus Nabuchodonosor rex ad oēm terrā illam, iurauit per thronū, et regnum suum, quod defenderet se de omnibus his regionibus. Anno decimotertio Nabuchodonosor regis, vicesima et secunda die mensis primi factū ē verbū in domo Nabuchodonosor regis Assyriorū vt defenderet se. Vocauitq; oēs maiores natu: et oēsq; duces, et bellatores suos, et habuit cū eis mysteriū consilij sui: dixitq; cogitationē suā in eo esse, vt omnem terrā suo subiugaret imperio. ℟. Benedicat te dñs in virtute sua, q per te ad nihilum redegit inimicos nostros. Ut non deficiat laus tua de ore hoium. ℣. Benedictus dñs, qui creauit cęlū et terram, quia hodie nomen tuum ita magnificauit. Ut non.

Ex libro s. Ambrosij episcopi, de Elia, et ieiunio. Lectio iiij.

Potentes vinū prohibent bibere: ne, cum biberint, obliuiscant sapiētiā: bibebāt vinum in ebrietate potentes, qui

Dolorer

Holoferni pricipi militię regis Assyriorū se tradere gestiebāt. sed nō bibebat fęmina Judith, ieiunans omnibus dieb⁹ viduitatis suę,pręter festorum dierū solennitates.His armis munita processit,⁊ omnem Assyriorum circumuenit exercitū:sobrij vigore cōsilij abstulit Holofernis caput seruauit pudicitiā, ⁊ victoriam reportauit. ℟. Nos alium Deum nescimus, pręter dñm,in quo speramus. Qui nō despicit nos,nec amouet salutem suam a genere nostro. ℣. Indulgentiā ipsius fusis lacrymis postulemus, ⁊ humiliem⁹ illi animas nr̄as.Qui. Lect.v.

Hec enim succincta ieiunio in castris se pretendebat alienis:ille vino sepultus iacebat, vt ictū vulneris sentire non posset:itaq; vnius mulieris ieiunium innumeros strauit exercitus ebriorum. Esther quoq; pulchrior facta est ieiunio: dominus enim gratiā sobrię mentis augebat. Oē genus suū,id est totum populum Judęorum a persecutionis acerbitate liberauit, ita vt regem sibi faceret esse subiectum. ℟. Domine dñe celorum ⁊ terrę,creator aquarū, rex vniuersę creaturę. Exaudi orationem seruorū tuorū. ℣. Tu dñe cui humiliū semper, ⁊ mansuetorū placuit dp̄recatio.Exaudi. Lectio sexta.

Itaq; illa, quę triduo ieiunauit continuo, ⁊ corpus suū aqua lauit,plus placuit,⁊ vindictam retulit.Aman autē dum se regali iactat conuiuio, inter ipsa vina pęnam suę ebrietatis exoluit. Est ergo ieiuniū reconciliationis sacrificiū,virtutis incrementū,quod fecit ēt fęminas fortiores augmēto gratię.Jeiunium nescit fęneratorē: non sortē fęnoris nouit,non redolet vsuras: etiā ipsis ieiuniū conuiuijs dat gratiam.Dulciores post famem epulę fiunt,quę assiduitate fastidio sunt, ⁊ diuturna continuatione vilescunt. Condimentum cibi ieiuniū est. Quanto auidior appetentia,tāto esca iucundior. ℟. Tu dñe de⁹ qui conteris bella ab initio,eleua brachium tuum super gentes, quę cogitāt seruis tuis mala: Et dextera tua glorificetur in nobis. ℣. Allide virtutē eorū in virtute tua:cadat robur eorum in iracūdia tua. Et dextera tua glo. vij. ℟. Confortā me. fol. 309. quod sumitur ex historia sequentis dominicę. viij. ℟. Duo Seraphim.258. Infra hebd.fer.iiij.⁊ Sabb. vj. ij.⁊ iij.℟.j. noct. huius Dñicę.

FERIA SECVNDA.

De libro Judith. Lect.prima.

Filij Israel, q habitabāt in terra Juda, timuerūt valdē a facie Holofernis:tremor etiā ⁊ horror inuasit sensus eorū,ne hoc faceret et Jerl̄m,⁊ templo domini, qd̄ fecerat cęteris ciuitatib⁹,⁊ templis earū:⁊ mi- ca.4.

 serunt

ferunt in oēz Samariā per cir/cuituz vsq; Iericho: ⁊ pr̄occu/pauerunt omnes vertices mon/tium, ⁊ muris circūdederūt vi/cos suos: ⁊ congregauerunt fru/mēta in pr̄eparatione pugnę. ℟. Adonai dn̄e. 306. Lect. ij.

Sacerdos etiā Eliachim scripsit ad vniuersos, qui erāt cōtra Esdrelon, quę est cō/tra faciē cāpi magni iuxta Do/thain, ⁊ vniuersos per quos vię transitus esse poterat, vt obtine/rent ascensus montium, p̄ quos via esse poterat ad Ierusalem, ⁊ illic custodirent, vbi angustuz iter esse poterat inter montes. Et fecerunt filij Israel, secūdū quod constituerat eis sacerdos domini Eliachiz. Et clamauit omnis populus ad dominum instantia magna: ⁊ humiliaue/runt animas suas in ieiunijs, ⁊ orationibus, ipsi ⁊ mulieres eo/rum. ℟. Tribulationes. folio 306. Lectio tertia.

Et induerūt se sacerdotes cilicijs, ⁊ infantes p̄stra/uerunt contra faciē tēpli domi/ni, ⁊ altare domini operuerūt ci/licio. Et clamauerunt ad dn̄m Deū Israel vnanimiter, ne da/rent in p̄dam infantes eorū, ⁊ vxores eorū in diuisionē, ⁊ ciui/tates eorum in exterminium, ⁊ sancta eorum in pollutionem: ⁊ fierent in opprobrium gentib⁹. Tūc Eliachiz sacerdos dn̄i ma/gnus circuiuit oēz Israel, allo/cutusq; est eos, dicens: Scitote qm̄ exaudiet dn̄s preces vestras: si manentes permanseritis in ie/iunijs ⁊ orationibus in conspe/ctu dn̄i. ℟. Benedicat. 306.

FERIA TERTIA.

De libro Iudith. Lectō prima.

Et factū ē cū audisset hęc verba Iudith vidua, quę erat filia Merari, filij Idor, fi/lij Ioseph, filij Ozię, filij Elai, filij Iānor, filij Gedeon, filij Ra/phaim, filij Achitob, filij Mel/chie, filij Euan, filij Nathanię, filij Salathiel, filij Simeon, filij Ruben: ⁊ vir eius Manasses, qui mortuus est in dieb⁹ messis hordeaceę: instabat enim super alligantes manipulos in cam/po, et venit ęstus sup caput ei⁹, ⁊ mortuus est in Bethulia in ciuitate sua, ⁊ sepultus est illic cum patribus suis. Erat au/tem Iudith, relicta eius, vi/dua iam annis tribus, ⁊ mensi/bus sex. ℟. Nos alium. folio 307. Lectio secunda.

Et in superioribus domus sue fecit sibi secreto cubi/culū: i quo cū puellis suis clau/sa morabat, ⁊ hñs sup lūbos cili/ciū ieiunabat oibus dieb⁹ vitę suę p̄ter sabbatha, ⁊ neomenias ⁊ festa domus Israel. Erat aūt elegāti aspectu nimis: cui vir su/us reliquerat diuitias multas, ⁊ familiā copiosā, ac possessiōes armentis bouz, ⁊ gregibus oui/um plenas. Et erat hęc in omni/bus famosissima, quoniaz time/bat dn̄m valde, nec erat qui lo/que

queretur de illa verbum malum.
℟. Dominator. 307. Lect. iii.
Hec itaque cum audisset quoniam Ozias promisisset quod transacto quinto die traderet civitatem, misit ad presbyteros Chabri, et Charmi: et venerunt ad illam: et dixit illis: Quod est hoc verbum, in quo consensit Ozias, ut tradat civitatem Assyriis, si intra quinque dies non venerit vobis adiutorium? Et qui estis vos, qui tentatis dominum?
℟. Domine Deus. 307.

FERIA QVARTA.
De libro Judith. Lectio prima.

c.10. Factum est autem, cum cessasset clamare ad dominum, surrexit de loco, in quo iacuerat prostrata ad dominum, vocavitque Abram suam, et descendens in domum suam, abstulit a se cilicium, et exuit se vestimentis viduitatis sue, et lavit corpus suum, et unxit se myrrho optimo: et discriminavit crinem capitis sui, et imposuit mitram super caput suum, et induit se vestimentis iucunditatis sue: induitque sandalia pedibus suis, assumpsitque dextrariola, et lilia, et inaures, et annulos: et omnibus ornamentis suis ornavit se, cui etiam dominus contulit splendorem. ℟. Conforta me. folio 309. Lectio secunda.

Factum est autem cum descenderet montem circa ortum diei, occurrerunt ei exploratores Assyriorum, et tenuerunt eam dicentes: Unde venis: aut quo vadis? Que respondit. Filia sum Hebreorum: adeo ego fugi a facie eorum, quoniam futurum agnovi, quod detur vobis in depredationem, pro eo, quod contemnentes vos, noluerunt ultro tradere seipsos, ut invenirent misericordiam in conspectu vestro.
℟. Tribulationes. 306. Lec. iii.
Duxeruntque illam ad tabernaculum Holofernis annunciantes eam: cumque intrasset ante faciem eius, statim captus est in suis oculis Holofernes. Dixeruntque ad eum satellites eius. Quis contemnat populum Hebreorum: qui tam decoras mulieres habent: ut non pro his merito pugnare contra eos debeamus? Videns itaque Judith Holofernem sedentem in conopeo, quod erat ex purpura et auro, et smaragdo, et lapidibus preciosis intextum: et cum in faciem eius intendisset, adoravit eum, prosternens se super terram. ℟. Benedicat. 206.

FERIA QVINTA.
De libro Judith. Lectio prima. c.12.

Et factum est in quarto die, Holofernes fecit cenam servis suis, et dixit ad Vagao eunuchum suum: Vade et suade Hebream illam, ut sponte consentiat habitare mecum: fedum est enim apud Assyrios, si femina irrideat virum, agendo ut immunis ab eo transeat. Tunc introivit Vagao ad Judith, et dixit: Non vereatur bona puella introire ad dominum

meum,& honorificetur ante fa/ciem eius,& manducet cum eo, & bibat vinum in iucunditate. Cui Iudith respõdit, Quę ego sum, vt contradicam domino meo? ℟. Adonai.306. Lec.ij.

Et autem sero factũ est, festinauerunt serui illius ad hospitia sua,& conclusit Vagao ostia cubiculi,& abijt. Erãt autem omnes fatigati a vino: eratq; Iudith sola in cubiculo. Porro Holofernes iacebat in lecto nimia ebrietate sopitus. Dixitq; Iudith puellę suę, vt staret foris añ cubiculũ,& obseruaret: stetitque Iudith ante lectum orans cum lacrymis,& labiorum motu in silentio, dicẽs: Confirma me dñe Deus Isr̃l, & respice in hac hora ad opera manuum mearum: vt, sicut promisisti, Ierusalem ciuitatem tuam erigas, & hoc quod credens per te posse fieri cogitaui, perficiam. ℟. Tribulationes.fol.306 Lectio tertia.

Et cũ hęc dixisset, accessit ad columnã, quę erat ad caput lectuli eius,& pugionem eius, qui in ea ligatus pẽdebat: exoluit. Cũq; euaginasset illũ, apprehendit coma capitis ei⁹, & ait: Cõfirma me dñe De⁹ in hac hora:& percussit bis in ceruicẽ eius,& abscidit caput ei⁹, & abstulit conopęum eius a colũnis,& euoluit corp⁹ eius truncum:& post pusillũ exiuit,& tradidit caput Holofernis ancillę suę,& iussit vt mitteret illud in perã suã. ℟. Benedicat.306.

℄ Si hęc fuerit vltima hebdomada Septẽb. hac nocte ponit Liber Esther cũ sua Historia, vt infra in dñica v.huius mẽsis. Qđ si hoc triduo non occurrat fer. in qua possint dici ꝓria: in sabba.fiat Offiñ de fer.cũ cõm. festi simpli.in ea occurrẽtis: nisi fuerit festũ nouẽ lectionũ, quia tunc de feria fit pręcedenti die.

FERIA SEXTA.

De libro Iudith. Lect. prima.

Vmq; oẽs exercitus decollatũ Holofernẽ audisset, fugit mẽs,& cõsiliũ ab eis: & solo tremore, & metu agitati, fugę pręsidium sumunt, ita vt nullus loqueretur cũ proximo suo: sed iclinato capite relictis omnibus, euadere festinabant Hebręos, quos armatos sup se venire audierant fugientes p vias camporum,& semitas collium. Videntes itaque filij Israel fugientes, secuti sunt illos descenderunq; clangentes tubis,& vlulantes post ipsos. ℟. Nos alium.207. Lectio ij.

Isit itaq; Ozias nũcios p oẽs ciuitates,& regiones Israel. Oĩs itaq; regio, omnisq; vrbs electã iuuẽtutẽ armatã misit post eos:& ꝑsecuti sunt eos in ore gladij, quousq; peruenirent ad extremitatẽ finiũ suorum. Reliqui autẽ, qui erãt in Bethulia, ingressi sunt castra Assyriorum:& prędam quam fugientes

gientes Assyriῑ reliquerāt, ab/ stulerunt, ꝛ onustati sunt valde. ℟. Dominatoꝛ. 307. Lect. iiij.

Ioachim aūt summ⁹ Pontifex, de Jerusalē venit in Bethuliam cum vniuersis pꝛesbyteris suis, vt videret Judith. Que cū exisset ad illū, benedixerunt eam oēs vna voce, dicentes: Tu gloꝛia Jerusalem, tu leticia Jsrael, tu honoꝛificētia populi nostri: q: fecisti viriliter, ꝛ confoꝛtatum est coꝛ tuum, eo quod castitatē amaueris, ꝛ post virum tuū, alterum nescieris: ideo ꝛ manus dñi ꝯfoꝛtauit te, ꝛ ideo eris benedicta i eternū. Et dixit omnis populus: fiat, fiat. ℟. Domine Deus. 387.

SABBATHO.

De libꝛo Judith. Lect. pꝛima.

Et factū est: post hec omnis populus post victoꝛiā venit in Jerusalē adoꝛare dñm: ꝛ mox vt purificati sunt, obtulerunt omnes holocausta, ꝛ vota, ꝛ repromissiones suas. Poꝛro Judith, vniuersa vasa bellica Holofernis, que dedit illi populus, ꝛ conopeum, quod ipsa sustulerat de cubili ipsius, obtulit in anathema obliuionis. ℟. Confoꝛta me. 309. Lectio ij.

Erat autē populus iucundus secundū faciē sāctoꝛum, ꝛ per tres menses gaudiū huius victoꝛie celebꝛatum est cum Judith. Post dies autem illos vnusquisque rediit in domum suam: ꝛ Judit magna facta est in Bethulia, ꝛ pclarioꝛ erat vniuerse terre Jsrael. Erat etiam virtuti castitas adiūcta: ita vt non cognosceret virū omnibus diebus vite sue, ex quo defunctus est Manasses vir ei⁹. Erat autem diebus festis pcedens cū magna gloꝛia. ℟. Tribulationes. 306. Lectio tertia.

Mansit autē in domo viri sui annos centū quinque ꝛ dimisit Abꝛam suam liberā: ꝛ defuncta est ac sepulta cū viro suo in Bethulia: luxitq; illā omnis populus diebus septē. Jn omni autem spatio vite ei⁹ non fuit qui perturbaret Jsrl, ꝛ post moꝛtem eius annis multis. Dies autem victoꝛie huius festiuitatis ab Hebꝛeis i numero sanctoꝛum dierum accipit, ꝛ colitur a Judeis ex illo tempoꝛe vsque in pꝛesentem diem. ℟. Bñdicat te dominus. 306.

Sabb. ante dñicā v. Septemb. fm superioꝛes rubꝛicas. f. 308.

Ad Magnificat. Antiphona. Dñe rex omnipotens, in ditione tua cuncta sunt posita: ꝛ non est, qui possit tue resistere voluntati.

DOMINICA V.

Septembꝛis.

Incipit liber Esther. Lectio j.

In diebus Assueri regis, qui regnauit ab Jndia vsq; ad Ethiopiā, sup cētūvigiti septē puīcias, qñ sedit in

i regni sui, Susã ciuitas regni eius exordiũ fuit. Tertio igitur anno imperij sui fecit grãde cõuiuiũ cũctis pricipib⁹ & pueris suis fortissimis Persarũ, & Medorum inclytis, & prefectis prouinciarũ corã se, vt ostenderet diuitias glorię regni sui, ac magnitudinem atque iactantiam potẽtię suę, multo tempore, centum videlicet & octoginta diebus. R. Domine mi rex omnipotens, in ditione tua cuncta sunt posita: & nõ est qui possit resistere voluntati tuę: Libera nos propter nomen tuum. ℣ Exaudi orationem nostram, & cõuerte luctum nostrum in gaudiu3. Libera. Lectio secunda.

Cumque implerẽtur dies cõuiuij, inuitauit oẽs populum, qui inuentus est in Susan, a maximo vsq3 ad minimũ, & septem dieb⁹ iussit conuiuiũ preparari in vestibulo horti, & nemoris, quod regio cultu, & manu cõsitum erat: & pendebãt ex oi parte tẽtoria aerei coloris & carbasini, ac hyacinthini, sustẽtata funib⁹ byssinis, atq3 purpureis, q eburneis circulis iserti erant, & columnis marmoreis fulciebãtur: lectuli quoq3 aurei, & argẽtei, super pauimentũ smaragdino, & pario stratum lapide, dispositi erãt, qđ mira varietate pictura decorabat. R. Conforta me rex, sanctorũ principatu3 tenens. Et da sermonẽ rectum, & bene sonantem in os meum. ℣ Dñe rex vniuersę potestatis, conuerte consilium eorum super eos. Et. Lectio iij.

Bibebant autem, qui inuitati erant aureis poculis: & alijs atq3 alijs vasis cibi inferebantur. Vinum quoq3, vt magnificentia regia dignũ erat, abundans: & pręcipuum ponebatur: nec erat, qui nolentes cogeret ad bibendũ, sed sicut rex statuerat, prępõnens mensis singulos de principib⁹ suis, vt sumeret vnusquisq3 quod vellet. Vasthi quoque regina fecit conuiuium feminarum in palatio, vbi rex Assuerus manere cõsueuerat. R. Spem in alium nunquam habui, pręter quam in te Deus Israel: Qui irasceris, & propitius eris: & omnia peccata hominum in tribulatione dimittis. ℣. Domine Deus, creator cęli & terrę, respice ad humilitatem nostram. Qui.

Ex libro officiorum sancti Ambrosij episcopi. Lectio quarta.

Quid Esther regina: nõne vt populum suu3 periculo exueret, quod erat decorũ atque honestu3, morti se obtulit, nec immitis regis trepidauit furorẽ? Ipse quoq3 rex Persaru3 ferox, atq3 tumido corde, tñ decorum iudicauit, indici insidiar, quę sibi paratę forent gratiam repręsentare, populumque liberum a seruitute eripere, eruere neci: nec parcere neci eius, qui tam indecora suasisset. Deniq3 queṁ

quē secundū a se ac pręcipuum inter oēs amicos haberet cruci tradidit, q̄ dehonestatū se eius
ca.2. fraudulentię consilys animaduertisset. ℟. Memento mei dn̄e de⁹ in bonum. Et ne deleas miserationes meas, quas feci i domo dei mei, ⁊ in cęremonÿs eius. ℣. Recordare mei domine deus meus. Et ne. Lectō v.

Est enim amicitia probabilis, quę honestatē tuetur, pręferenda sane opibus, honoribus, potestatibus, honesta ti vero pręferri nō solet, sed honestatem sequi, qualis fuit Jonathę: qui pro pietate, nec offēsam patris, nec salutis periculum refugiebat: qualis fuit Achimelech, qui pro hospitalis gratię officÿs, necem potius sibi, quam perditionē fugientis amici subeundam arbitrabatur. Nihil igitur pręferendum honestati: q̄ tñ ne amicitię studio pretereatur, etiam hoc scriptura admonet. ℟. Tribulationes ciuitatum audiuimus, quas passę sunt, ⁊ defecim⁹: timor, ⁊ hebetudo mētis cecidit sup nos, ⁊ super liberos nr̄os, ipsi montes nolunt recipere fugā nostram. Dn̄e miserere. ℣. Peccauimus cum patribus nostris iniuste egimus, iniquitatem fecimus. Domine. Lectio vi.

Sunt enim plerę q̄ philosophorū quęstiones: vtrū amici causa q̄sq̄ cōtra patriā sentire, necne debeat, vt amico obediat. Utrū oporteat vt fidē deserat dū indulget, atq̄ intendit amici cōmoditatibus. Et scriptura quidem ait. Claua, ⁊ gladius, et sagitta ferrata: sic homo est testimoniū dās falsū aduersus amicum suū. Sed cōsidera, quid astruat. Non testimoniū reprehendit dictum in amicum, sed falsū testimoniū. Quid enim, si Dei causa, quid si patrię cogatur aliquis dicere testimoniū: nunquid pręponderare debet amicitiā religioni? pręponderare charitati ciuiū? ℟. Benedicat te dominus in virtute sua, qui p te ad nihilū redegit inimicos nostros. Ut non deficiat laus tua de ore hominum. ℣. Benedictus dn̄s, qui creauit cęlum ⁊ terram, q̄ hodie nomen suum ita magnificauit. Ut non defi. vÿ. ℟. Nos alium deū nescimus, p̄ter dn̄m, in quo speram⁹: Qui non despicit nos, nec amouet salutē suā a genere nostro. ℣. Indulgentiā ipsius fusis lacrymis postulemus, ⁊ humiliemus illi animas nr̄as. Qui nō desp. viÿ ℟. Duo Seraphim. 258. vt sup. Quarta feria ⁊ Sabbatho dicitur secundū ⁊ tertium ℟. primi nocturni huius dominicę.

FERIA SECUNDA.

De libro Esther. Lectio prima.

Erat vir Judęus in Susā ciuitate, vocabulo Mardochęus, fili⁹ Jan, filÿ Semei, filÿ Cis, de stirpe Jemini, qui transla- ca.2.

translatus fuerat de Jerusalē eo tempore, quo Jechoniam regem Juda Nabuchodonosor rex Babylonis tránstulerat: qui fuit nutritius filię fratris sui Edissę, quę altero nomine vocabatur Esther, & vtrumq; parentem amiserat, pulchra nimis, & decora facie: mortuisque patre eius ac matre, Mardochęus sibi eam adoptauit in filiam.

℟. Domine mi. 309. Lec. ij.

Cumq; percrebuisset regis imperium, & iuxta mãdatū illi⁹ multę pulchrę virgines adducerent Susã, & Egeo traderent eunucho, Esther quoq; inter cęteras puellas ei tradita est, vt seruaretur in numero fęminarū: quę placuit ei, & inuenit gratiam in conspectu illius: & pręcepit eunucho, vt acceleraret mundum muliebrē, & traderet ei partes suas, septem puellas speciosissimas, de domo regis, & tam ipsam, quam pedisequas eius ornaret atq; excoleret. Quę noluit indicare ei populū, & patriam suam. Mardochęus enim pręceperat ei, vt de hac re omnino reticeret: q ambulabat quotidie ante vestibulū dom⁹ in qua electę virgines seruabātur, curã agens salutis Esther. ℟. Cōforta. 309. L. iij.

Euoluto autē tēpore per ordinē instabat dies quo Esther filia Abigail frīs Mardochęi, quam sibi adoptauerat in filiam, deberet intrare ad regem. Quę non quęsiuit muliebrem cultum, sed quęcunq; voluit Egeus eunuchus custos virginum, hęc ei ad ornatū dedit: Erat enim formosa valde: & incredibili pulchritudine omnium oculis gratiosa & amabilis videbat. Ducta est itaq; ad cubiculū regis Assueri mense decimo, q vocat Tebeth, septimo anno regni eius. Et adamauit eã rex plusquam omnes mulieres, habuitq; gratiam & misericordiã corã eo super omnes mulieres, & posuit diadema regni in capite eius, fecitq; eam regnare in loco Vasthi. ℟. Spem. 309.

FERIA TERTIA.

De libro Esther. Lectio j.

Post hęc rex Assuerus exaltauit Aman filium Amadathi, qui erat de stirpe Agag: & posuit solium eius super omnes principes, quos habebat: cunctique serui regis: qui in foribus palatij versabantur, flectebant genua, & adorabant Aman: sic enim pręceperat eis imperator, solus Mardocheus nō flectebat genu, neque adorabat eum. Cui dixerunt pueri regis qui ad fores palatij pręsidebãt: cur pręter cęteros nō obseruas mandatum regis? ℟. Memento mei. 310. Lectio secunda.

Cumq; hoc crebrius dicerent, & ille nollet audire nunciauerunt Amã, scire cupiētes vtrum perseueraret in sententia: dixerat enī eis, se esse iudęū.

ca. 3.

Quod

Quod cum audisset Aman, & experimento probasset, quod Mardocheus non flecteret sibi genu, nec se adoraret: iratus est valde, & pro nihilo duxit, i vnũ Mardocheũ mitteř man⁹ suas. ℟. Tribulationes. 310. Lec. iij.

Audierat enim, quod esset gẽtis Iudeę: magisq; voluit omnem Iudeorum, q erant in regno Assueri, pdere nationẽ. Mẽse primo, cuius vocabulũ est Nisan, anno duodecimo regni Assueri, missa est sors in vrnam quę Hebraice dicitur Phur, coram Aman, quo die, & quo mense gens Iudeorum deberet interfici: & exiuit mẽsis duodecim⁹, qui vocatur Adar. ℟. Benedicat. folio 310.

FERIA QVARTA.

De libro Esther. Lectio prima

4. ca. Mardocheus scidit vestimenta sua: & indutus est sacco spargens cinerem capiti: & in platea medię ciuitatis, voce magna clamabat, ostendens amaritudinem animi sui, & hoc eiulatu vsque ad fores palatij gradiens: non enim erat licitũ indutum sacco aulam regis intrare. In omnibus quoque prouincijs, oppidis, ac locis, ad q̃ crudele regis dogma peruenerat, planctus ingens erat apud Iudeos, ieiunium, vlulatus, & fletus, sacco, & cinere multis pro stratu vtentibus. Ingresse autem sunt puellę Esther, & eunuchi, nunciauerũt que ei. Quod audiens cõsternata est, & vestem misit, vt ablato sacco indueret eam: quam accipere noluit: accitoq; Athach eunucho, quem rex ministrum ei dederat, pręcepit, vt iret ad Mardocheum, & disceret ab eo cur hoc faceret. ℟. Nos alium. 310. Lectio secunda.

Egressusque Athach iuit ad Mardocheum stantẽ in platea ciuitatis ante ostium palatij: qui indicauit ei omnia: quę acciderãt: quomodo Amã promisisset vt i thesauros regis pro Iudeorum nece inferret argentum: exemplar quoq; edicti, quod pendebat in Susan, dedit ei: vt reginę ostenderet, & moneret eam vt intraret ad regem, & deprecaretur eum pro pplo suo. Regressusq; Athach, nunciauit Esther omnia, quę Mardocheus dixerat. Quę respondit ei, & iussit, vt diceret Mardocheo: Omnes serui regis, & cunctę, quę sub ditione eius sunt norunt prouincię, qđ siue vir, siue mulier, non vocatus interius atrium regis intrauerit, absq; vlla cunctatione statim interficiatur: nisi forte rex auream virgam ad eum tetẽderit p signo clemẽtię, atq; ita possit viuere. Ego igitur quomodo ad regẽ intrare potero, quę triginta iã diebus nõ sum vocata ad eũ? ℟. Conforta. 209. L. iij.

Quod cum audisset Mardocheus, rursum mãdauit

uit Esther, dicens: Ne putes q animam tuam tantum liberes, qr in domo regis es pre cũctis Iudeis: si enim nunc silueris, per aliã occasionẽ liberabũtur Iudei: et tu, et domus patris tui peribitis. Et quis nouit, vtrum idcirco ad regnũ veneris, vt in tali tẽpore parareris? Rursumqz Esther hec Mardocheo verba mãdauit: Uade, et cõgrega oẽs Iudeos, quos in Susan reppereris: et orate pro me. Nõ comedatis, et nõ bibatis tribus diebus, et tribus noctibus: et ego cũ ancillis meis similiter ieiunabo: et tunc ingrediar ad regem cõtra legẽ faciẽs nõ vocata, tradensque me morti, et periculo. Iuit itaqz Mardocheus, et fecit omnia, que ei Esther preceperat. ℟. Spem in alium. 309.

FERIA QVINTA.

De libro Esther Lectio prima.

ca.5. Die autem tertio induta ẽ Esther regalibus vestimẽtis, et stetit in atrio dom⁹ regie, quod erat interius contra basilicam regis. At ille sedebat super solium suum in consistorio palatij contra hostium domus: cumque vidisset Esther reginã stantem: placuit oculis eius, et extendit contra eam virgã auream, quam tenebat manu. Que accedens osculata est summitatem virge eius. Dixitqz ad eam rex: Quid vis Esther regina? que est petitio tua? etiam si dimidiam partem regni petieris, dabitur tibi. At illa respõdit: Si regi placet, obsecro vt venias ad me hodie, et Amã tecũ ad conuiuium, qđ paraui. Statimqz rex, Uocate, ingt, cito Amã: vt Esther obediat volũtati. ℟. Dñe mi rex. 309. Lectio ij.

Egressus est itaqz illo die Amã letus et alacer. Cũque vidisset Mardocheum sedentem ante fores palatij, et nõ solũ non assurexisse sibi, sed nec motum quidem de loco sessionis sue, indignatus est valde: et dissimulata ira reuersus in domum suam, conuocauit ad se amicos suos, et Zares vxorem suam: et exposuit illis magnitudinem diuitiarũ suarum, filiorumqz turbã, et quãta eũ gloria super omnes principes et seruos suos rex eleuasset. Et post hec ait: Regina quoqz Esther nullum alium vocauit ad conuiuium cũ rege preter me: apud quã etiam cras cum rege pransur⁹ sum: et cũ hec omnia habeã, nihil me habere puto, quandiu videro Mardocheum Iudeũ sedentem ante fores regias. ℟. Conforta me rex. 309. Lectio iij.

Responderuntqz ei Zares vxor eius, et ceteri amici: Iube parari excelsam trabẽ habẽtẽ altitudinis quinquaginta cubitos: et dic mane regi vt appendatur super eam Mardocheus: et sic ibis cum rege letus ad conuiuium. Placuit ei cõsiliũ, et iussit excelsam preparari crucem,

crucem: ℟. Spem in. 309.

FERIA SEXTA.

De libro Esther. Lectio prima.

ca.6 Noctem illaz duxitrex in somnez,iussitq3 sibi afferri historias, & annales priorem temporû, q̄ cum illo præsente legerentur,ventum est ad illum locum vbi scriptum erat,quomodo nunciasset Mardochęus insidias Bagathan & Thares eunuchorum, regē Assuerum iugulare cupientium.Quod cum audisset rex,ait: Quid pro hac fide honoris ac prēmij Mardochęus consecutus est? Dixerūt ei serui illi⁹,ac ministri. Nihil omnino mercedis accepit.Statimque rex:Quis est, inquit,in atrio? Aman quippe interius atriū dom⁹ regię intrauerat:vt suggereret regi,& iuberet Mardochęum affigi patibulo,quod ei fuerat pparatum.Rñderunt pueri : Aman stat in atrio. Dixitq3 rex, Ingrediatur.℟. Memento mei.310. Lectio ij.

Cumq3 esset ingressus, ait illi:Quid debet fieri viro quem rex honorare desiderat? Cogitans autem in corde suo Aman,& reputans q̄ nullū aliū rex,nisi se,vellet honorare, respondit: Homo quem rex honorare cupit,debet indui vestibus regijs, & imponi super equum, qui de sella regis est, & accipere regium diadema super caput suum : & primus de regijs principibus ac tyrannis teneat equum eius : & per plateam ciuitatis incedens clamet,& dicat:Sic honorabitur, quēcunq3 voluerit rex honorare. ℟ Tribulationes.310. L.iij.

Dixitque ei rex:Festina,& sumpta stola,& equo, fac vt locutus es Mardochęo Iudęo,qui sedet ante fores palatij: caue, ne quidquam de his, quę locutus es, prętermittas. Tulit itaque Aman stolam, & equum, indutumque Mardochęum in platea ciuitatis, & impositum equo præcedebat, atque clamabat : Hoc honore condignus est, quemcunque rex voluerit honorare. Reuersusque est Mardochęus ad ianuam palatij : & Aman festinauit ire in domum suam,lugens & operto capite: narrauitque Zares vxori suę, & amicis omnia, quę euenissent sibi. ℟. Benedicat. folio 310.

SABBATHO.

De libro Esther. Lectio j.

Intrauit itaq3 rex,& Amā, vt biberent cū3 regina:dixitq3 ei rex etiam secunda die, postquā vino incaluerat. Quę est petitio tua Esther,vt detur tibi?& quid vis fieri?etiam si dimidiam partē regni mei petieris,impetrabis. Ad quem illa respondit: Si inueni gratiā in oculis tuis o rex,& si tibi placet dona mihi animam meam,pro qua rogo, & populum meū,pro quo obsecro. Traditi enim sumus ca.7.

mus ego, ꝛ populus meꝰ, vt cō/
teramur, iugulemur, ꝛ peamꝰ:
atque vtinã3 in seruos, ꝛ famu
las vēderemur, esset tolerabile
malum, ꝛ gemens tacerem: nūc
aūt hostis noster est, cuius cru/
delitas redundat in regem. ℟.
Nos alium. 310. Lectio scda.

Respondensq3 rex Assuerꝰ
ait. Quis est iste, ꝛ cuius
potentię vt hęc audeat facere?
Dixitq3 Esther: Hostis, ꝛ inimi
cus noster pessimꝰ iste est Amā.
Quod ille audiens, illico obstu
puit, vultu3 regis ac reginę fer
re non sustinēs. Rex autem ira
tus surrexit de loco conuiuij, ꝛ
intrauit in hortum arboribus
consitum. Aman quoque surre
xit, vt rogaret Esther reginam
pro anima sua: intellexit enim
a rege sibi paratum malum.
℟. Conforta me. 309. Lec. iij

Qui cum reuersus esset de
horto nemoribus consito
ꝛ intrasset conuiuij locu3, reppe
rit Aman super lectulum cor/
ruisse: in quo iacebat Esther: ꝛ
ait. Etiam reginam vult oppri
mere me pręsente, i domo mea?
Nec dum verbum de ore regis
exierat, ꝛ statim operuerunt fa
ciem eius: dixitque Harbona,
vnus de eunuchis, qui stabant
in ministerio regis: En lignu3,
quod parauerat Mardochęo,
qui locutus est pro rege, stat in
domo Aman, habens altitudi/
nis quinquaginta cubitos.
Cui dixit rex Appendite eum
in eo. Suspensus est itaque A/
man in patibulo, quod paraue
rat Mardochęo, ꝛ Regis ira
quieuit. ℟. Spem. 309.
Sabbatho ante dominicā pri/
mā Octobris. Ad Mag. Aña.
Adaperiat dñs cor vestrū in le/
ge sua, ꝛ in pceptis suis, ꝛ faciat
pacem dominus deus noster.

DOMINICA i.
Octobris.

Incipit liber j. Machab. Le. i.

Et factū ē postq̄3
percussit Alexā
der Philippi,
Macedo, q pri
mꝰ regnauit in
Grecia, egressꝰ
de terra Cethim, Darium re/
gem Persarum ꝛ Medorum:
constituit prelia multa, ꝛ om/
nium obtinuit munitiones: ꝛ in
terfecit reges terrę: ꝛ pertran/
siit vsque ad fines terrę: ꝛ acce/
pit spolia multitudinis gentiū:
ꝛ siluit terra in conspectu eius:
ꝛ congregauit virtutem ꝛ exer
citum fortem nimis: ꝛ exaltatū
est ꝛ eleuatum cor eius: ꝛ obti/
nuit regiones gentium, ꝛ tyrā/
nos: ꝛ facti sūt illi i tributū. Et
post hęc decidit in lectu3 ꝛ co/
gnouit q: moreretur. Et voca/
uit pueros suos nobiles, qui se
cum erant nutriti a iuuētute, ꝛ
diuisit illis regnū suu3, cu3 ad/
huc viueret. ℟. Adaperiat do
minus cor vestru3 in lege sua, ꝛ
in preceptis suis, ꝛ faciat pacē
i diebus vestris: Concedat vo/
bis

bis salutẽ, & redimat vos a malis. ℣. Exaudiat dñs orationes vestras, & reconcilietur vobis, nec vos deserat in tempore malo. Concedat. Lectio secunda.

Et regnauit Alexãder annis duodecim, & mortuus est: & obtinuerunt pueri eius regnum vnusquisq; in loco suo. Et imposuerunt sibi oẽs diademata post mortem eius, & filij eorum post eos annis multis: & multiplicata sunt mala in terra. Et exijt ex eis radix peccati Antiochus illustris, filius Antiochi regis, qui fuerat Rome obses: & regnauit in anno cẽtesimo trigesimo septimo regni Grecorum. ℟. Exaudiat dñs orationes vestras & reconcilietur vobis: nec vos deserat in tpe malo, Dñs De⁹ noster. ℣. Det vobis cor omnibus, vt colatis eum, & faciatis eius voluntatem. Dominus. Lectio iij.

In diebus illis exierũt ex Israel filij iniqui: & suaserũt multis, dicẽtes, Eam⁹, & dispona mus testamentum cũ gentibus, que circa nos sunt: quia ex quo recessimus ab eis, inuenerunt nos multa mala. Et bon⁹ visus est sermo in oculis eorũ: & destinauerũt aliqui de populo, & abierunt ad regem: & dedit eis potestatem. vt facerent iustitiam gentium. Et edificauerũt gymnasium in Jerosolymis secundũ leges nationũ: & fecerũt sibi preputia, & recesserũt a testamento sancto: & iuncti sunt nationibus, & venũdati sunt, vt facerent malũ. ℟. Congregati sunt inimici nostri: & gloriantur in virtute sua. Cõtere fortitudinem illorum dñe: & disperge illos. Ut cognoscant, quia nõ est alius qui pugnet pro nobis, nisi tu deus noster. ℣. Disperde illos in virtute tua, & destrue eos protector noster domine. Ut co.

Ex libro officiorum sancti Ambrosij episcopi. Lectio quarta.

Fortasse aliquos bellica defectos gloria tenet, vt putent solam esse preliarẽ fortitudinem, & ideo me ad ista deflexisse: quia illa nostris deforet. Quam fortis Jesus Naue, vt vno prelio quinque reges captos sterneret cum populis suis. Deinde cum aduersum Gabaonitas surgeret prelium, & vereretur ne nox impediret victoriam, magnitudine mentis, & fidei clamauit, stet sol: & stetit sol: donec victoria consummaret. Gedeon in trecentis viris, de ingenti populo & acerbo hoste reuexit triumphum. Jonathas adolescens virtutem fecit in magno prelio. ℟. Impetum inimicorum ne timueritis: memores estote quomodo salui facti sunt patres nostri. Et nunc clamemus in celum: & miserebitur nostri deus noster. ℣. Mementote mirabilium eius: que fecit Pharaoni, & exercitui eius in mari rubro. Et nunc. Lec. v.

Quid de Machabeis loquar? Sed prius de populo dicam patrum, qui cum essent parati ad repugnandum pro templo dei, et pro legitimis suis dolo hostium die lacessiti sabbathi, maluerunt vulneribus offerre nuda corpora, quam repugnare, ne violarent sabbathum. Itaque omnes leti se obtulerunt morti. Sed Machabei considerantes, quod hoc exemplo gens omnis posset perire, sabbatho etiam cum ipsi in bellum prouocarentur, ulti sunt innocentium necem fratrum suorum. Unde postea stimulatus rex Antiochus cum bellum accenderet, per duces suos, Lysiam, Nicanorem, et Gorgiam, ita cum orientalibus suis, et Assyriis attritus est copiis: ut quadraginta, et octo millia in medio campi a tribus millibus prosternerentur. ℟. Congregate sunt gentes in multitudine, ut dimicent contra nos, et ignoramus quid agere debeamus. Domine deus ad te sunt oculi nostri, ne pereamus. ℣. Tu scis que cogitant in nos, quomodo poterimus subsistere ante faciem illorum, nisi tu adiuues nos. Domine. Lectio. vi.

Virtutem ducis Iude machabei de uno eius milite consideratote. Nanque Eleazarus, cum supereminentem ceteris elephantem lorica vestitum regia aduerteret, arbitratus, quod in eo esset rex, cursu concito in medium legionis se proripuit: et abiecto clypeo, utraque manu interficiebat bestias, atque intrauit sub eam: et subiecto gladio interemit eam: itaque cadens bestia oppressit Eleazarum, atque ita mortuus est. Quanta igitur virtus animi? primo ut mortem non timeret: deinde ut circunfusis legionibus inimicorum, in confertos raperetur hostes, medium penetraret agmen, et contempta morte, ferocior, abiecto clypeo utraque manu vulnerate molem bestie subiret, ac sustineret: post infra ipsam succederet, quo pleniori feriret ictu: cuius ruina inclusus magis, quam oppressus, suo est sepultus triumpho. ℟. Tua est potentia, tuum regnum domine: tu es super omnes gentes. Da pacem domine in diebus nostris. ℣. Creator omnium deus, terribilis, et fortis, iustus, et misericors. Da pacem domine. vii. ℟. Refulsit Sol in clypeos aureos, et resplenduerunt montes ab eis. Et fortitudo gentium dissipata est. ℣. Erat enim exercitus magnus valde et fortis: et appropiauit Iudas, et exercitus eius in prelio. Et fortitudo. viii. ℟. Duo Seraphim. 258.

Infra hebdomada feria quarta, et Sabbatho: dicitur u. et iii ℟. secunde sequentis ferie. Reliqua ... Dominice, dicuntur in sequentibus officiis ... dominicam primam Nouembris.

Feria

FERIA SECVNDA.
De libro j. Machabęorũ. Le. j.
P Aratum est regnũ in conspectu Antiochi, & cępit regnare in terra Aegypti, vt regnaret sup duo regna, & intrauit in Aegyptum in multitudine graui, in curribus, & elephãtis, & equitib9, & copiosa nauiũ multitudine, & constituit bellũ aduersus Ptolemęũ rege Aegypti: & veritus est Ptolemęus a facie eius, & fugit, & ceciderũt vulnerati multi. Et comprehẽdit ciuitates munitas in terra Aegypti, & accepit spolia terrę Aegypti. ℟. Dixit Judas Simoni fratri suo: Elige tibi viros, & vade, libera fratres tuos in Galilęam: ego autem & Jonathas frater tuus ibimus in Galathim. Sicut fuerit voluntas in cęlo, sic fiat. ℣. Accingimini filij potentes, & estote parate: quoniam melius est nobis mori in bello, quam videre mala gentis nostrę & sanctorũ. Sicut fuerit. Lectio tertia.
E T conuertit se Antioch9 postquã percussit Aegyptũ in centesimo & quadragesimo tertio anno, & ascendit ad Israel, & ascẽdit Jerosolymaz in multitudine graui, & intrauit i sanctificationem cuz superbia, & accepit altare aureuz, & cãdelabrũ luminis, & vniuersa vasa eius, et mensam propositiõis, et libatoria, & phialas, & mortariola aurea, & velũ, et coronas, & ornamentũ aureum, quod i facie templi erat: & comminuit oia. ℟. Ornauerũt faciem templi coronis aureis, et dedicauerũt altare domino: Et facta est lętitia magna i populo. ℣. In hymnis, & confessionibus benedicebant dñm. Et fa. Lectio tertia.
E T accepit argentum, et aurũ, et vasa concupiscibilia et accepit thesauros occultos, quos inuenit: & sublatis omnibus abijt in terram suam, & fecit cędem hominum, & locutus est in superbia magna. Et factus est planctus magnus in Israel, et in omni loco eorum: et ingemuerunt principes, et seniores, & iuuenes, et virgines infirmati sunt, et speciositas mulierum immutata est. Ois maritus sumpsit lamentuz: et quę sedebant in toro maritali, lugebant: et commota est terra sup habitantes in ea: & vniuersa domus Jacob induit confusionẽ. ℟. In hymnis, et cõfessionib9 benedicebant dñz: Qui magna fecit in Israel, et victoriam dedit illi dominus omnipotens. ℣. Ornauerũt faciẽ templi coronis aureis, et dedicauerunt altare dño. Qui magna.

FERIA TERTIA.
De libro j. Machabęorum. Le. j.
I N dieb9 illis surrexit Mathathias filius Johannis, filij Simeonis, sacerdos ex filijs Joarim ab Jerusalẽ, & cõsedit in mõte Modin: & habebat filios, ca. 2.

lios quinq3: Johannē, q cognominabatur Gaddis: & Simonē q cognominabatur Tassi, & Judā: qui vocabatur Machabeus: & Eleazarum: qui cognominabatur Abaron: & Jonatam, qui cognominabatur Apphus: hi viderunt mala, quę fiebant in populo Juda, & in Jerusalem.
℟. Hic ē fratrū amator, & ppli Israel. Hic est q multū orat pro pplo, & vniuersa sancta ciuitate Jerusalē. ℣. Vir iste in populo suo mitissim⁹ apparuit. Hic. L. ij.

Et dixit Mathathias: vę mihi: vt quid natus sum videre contritionem ppli mei, & contritionez ciuitatis sanctę, & sedere illic, cum datur in manibus inimicorum? Sancta in manu extraneorum facta sunt, templum eius sicut homo ignobilis. Vasa glorię eius captiua abducta sunt, trucidati sunt senes eius in plateis, & iuuenes eius ceciderūt in gladio inimicorum. Quę gens non hęreditauit regnum eius, & nō obtinuit spolia eius? ℟. Tu dñe vniuersorum, qui nullam habes indigentiam, voluisti templum tuū fieri in nobis. Conserua domū istam immaculatam in ęternū domine. ℣. Tu elegisti domum istam ad inuocandū nomen tuum in ea, vt esset domus orationis, & obsecrationis populo tuo. Conserua. L. iij.

Et scidit vestimenta sua Mathathias, & filij ei⁹, & operuerūt se ciliciis, & plāxerūt valde, & venerūt illuc, qui missi erant a rege Antiocho, vt cogerent eos qui confugerant ī ciuitatem Modin, immolare, & accendere tura: & a lege dei discedere. Et multi de populo Isrl' consentientes, accesserunt ad eum: sed Mathathias, & filij ei⁹ constanter steterunt. ℟. Aperi oculos tuos domine, & vide afflictionem nostram: circundederunt nos gentes ad puniendum nos. Sed tu domine extēde brachium tuum, & libera animas nostras. ℣. Afflige opprimentes nos, & contumeliaz facientes in superbiam, & custodi partem tuam. Sed tu.

Ria ij. & iij. ferię huius hebdo. repetuntur in aliis secundis, & tertiis feriis, vsque ad primam dominicam Nouembris.

FERIA QVARTA.

De libro I. Machabeorū. L. i.

Respondit Mathathias & dixit magna voce: Et si oēs gentes regi Antiocho obediunt, vt discedāt vnusquisq3 a seruitute legis patrum suorū, & consentiant mādatis ei⁹: ego & filij mei, & fratres mei obediem⁹ legi patrū nostrorū: ppiti⁹ sit nobis Deus. Non est nobis vtile relinquere legem & iustitias dei: non audiemus verba regis Antiochi, nec sacrificabimus transgredientes legis nostrę mandata, vt eamus altera via. ℟. Refulsit. 313. Lect. ij. ca. 2.

Et

Et vt cessauit loqui verba hec; accessit quidã Judeus in omnium oculis sacrificare idolis super aram in ciuitate Modin secundum iussum regis: et vidit Mathathias, et doluit, et contremuerunt renes eius, et accensus est furor eius secundum iudicium legis, et insiliens trucidauit eum super aram: sed et virum quem rex Antiochus miserat, qui cogebat immolare, occidit in ipso tempore, et aram destruxit, et zelatus est legem, sicut fecit Phinees Zambri filio Salomi. ℟. Ornauerũt. 314. Lectio tertia.

Et exclamauit Mathathias voce magna i ciuitate dicens: Ois, qui zelum habet legis, statuens testamẽtũ exeat post me. Et fugit ipse, et filij eius in montes: et reliquerunt quecũque habebant in ciuitate. Tũc descenderunt multi querẽtes iudicium, et iustitiam in desertuz, et sederunt ibi ipsi, et filij eius, et mulieres eorum, et pecora eorũ quoniam inundauerunt super eos mala. ℟. In hymnis. 314.

FERIA QVINTA.

De libro j. Machabeorum. L. j.

Et appropinquauerũt dies Mathathie moriẽdi, et dixit filijs suis: Nũc cõfortata est superbia, et castigatio, et tempus euersionis, et ira indignationis. Nũc ergo filij emulatores estote legis: et date animas vestras pro testamento patrum vestrorũ. Memẽtote operũ patruz, q̃ fecerunt in gñationibus suis, et accipietis gloriã magnã, et nomen eternum. Abraham nonne in tentatione inuentus est fidelis, et reputatũ est ei ad iustitiã? Joseph i tempore angustie sue custodiuit mandatum, et factus est dominus Aegypti. Phinees pr nr zelando zelum dei, accepit testamentum sacerdotij eterni. ℟. Adaperiat. 212. Lec. ij.

Iesus dũ impleuit verbũ, factus est dux in Isrl. Caleb, duz testificat in ecclesia, accepit hrditatẽ. Dauid i sua misericordia, consecutus est sedez regni in secula. Elias dũ zelat zelum legis, receptus est i celũ. Ananias, et Azarias, et Misael credentes liberati sunt de flamma. Daniel in sua simplicitate liberatus ẽ d ore leonũ. Et ita cogitate per generationẽ, et generationẽ: quia oẽs qui sperant in euz, non infirmant. Et a verbis viri peccãtoris ne timueritis, quia gloria eius, stercus et vermis ẽ. Hodie extollitur, et cras non inuenietur, qz conuersus est i terram suaz, et cogitatio eius pijt. ℟. Exaudiat. 313. Lectio iij.

Uos ergo filij pfortamini, et viriliter agite in lege: qz cũ feceritis q̃ vobis pcepta sunt in lege a dño deo vestro, i ipsa gloriosi eritis. Et ecce Simon frater vester, scio q vir p filij est: ipsum audite semper, et ipse erit vobis pater. Et Judas

Machabeus fortis viribus a iu/ uentute sua, sit vobis princeps militię, et ipse aget bellum ppli. Et adducetis ad vos oēs facto/ res legis, et vindicate vindictā populi vestri. Retribuite retri/ butionē gentibus, et intendite i pręceptum legis. Et benedixit eos, et appositus est ad patres suos. ℟. Congregati.313.

FERIA SEXTA.

De libro j. Machabeorū Lec. j.

ca.2. Defunctus ē Mathathias anno cētesimo et quadra/ gesimo sexto, et sepultus est a fi lijs suis in sepulcris patrū suo rum in Modin, et planxerunt eū oīs Israel planctu magno. Et surrexit Judas, q vocabat Machabęus, filius eius p eo: et adiuuabant eum oēs fratres eius, et vniuersi q se coniunxe/ rant patri eius, et pręliabātur pręliū Israel cū lętitia. Et di latauit gloriam populo suo. Et persecutus est iniquos, perscru tans eos, et qui cōturbabant po pulum suum, eos succendit flā mis, et repulsi sunt inimici eius prę timore eius, et omnes opera rij iniquitatis conturbati sunt: et directa est salus in manu ei⁹. ℟. Impetum, 313. Lectio ij.

Et exacerbabat reges mul tos, et lętificabat Jacob i operibus suis: et in seculum me moria eius, et in benedictione. Et perambulabat ciuitates Ju da, et perdidit impios ex eis, et auertit iram ab Israel: et nomi natus est vsque ad nouissimum terrę, et congregauit pereūtes: et congregauit Apollonius gen tes, et a Samaria virtutē mul tam et magnam, ad bellandū contra Israel: et cognouit Ju das, et exijt obuiam illi, et per/ cussit et occidit illum: et ceciderunt vulnerati multi: et reliquí fugerūt: et accepit spolia eorū, et gladium Apollonij abstulit Judas, et erat pugnans in eo in omnibus diebus. ℟. Congre/ gatę sunt.313. Lectio tertia.

Et cecidit timor Judę: ac fratrū eius et formido su per omnes gētes in circuitu eo rum: et peruenit ad regem no/ men eius, et de pręlijs Judę nar rabant omnes gentes. Ut audi uit autē rex Antiochus sermo/ nes istos, iratus est animo, et mi sit, et congregauit exercitū vni uersi regni sui: castra fortia val de. et aperuit ęrarium suum, et dedit stipendia exercitui in an num: et mandauit illis, vt es/ sent parati ad omnia. ℟. Tua est poten.313.

SABBATHO.

De libro j. Machabeorū. Le. j.

Et vidit Judas, et fratres eius, qr multiplicata sūt mala: et exercit⁹ applicabat ad fines eorū, et cognouerūt verba regis, quę mandauit populo fa cere in interitū, et cōsummatio nem: et dixerunt vnusquisq; ad proximum suū. Erigamus de/ iectionē populi nostri, et pugne mus

mus pro populo nostro, ⁊ sanctis nostris. Et congregatus est conuētus, vt essent parati in pręliū. ⁊ vt orarent, ⁊ peterēt misericordiā ⁊ miserationes. Et Jerusalē nō habitabatur, sed erat sicut desertū: nō erat qui ingrederetur, ⁊ egrederetur d̄ natis eius: ⁊ sanctum cōculcabatur, ⁊ filij alienigenarū erant in arce: ibi erat habitatio gentiū: ⁊ ablata est voluptas a Jacob: ⁊ defecit ibi tibia ⁊ cithara. ℟. Refulsit Sol. 313. Lectio ij.

Et cōgregati sunt, ⁊ venerunt in Maspha ꝯtra Jerusalē: q2 locus orationis erat i Maspha ante in Israel. Et ieiunauerūt illa die, ⁊ induerunt se cilicijs, ⁊ cinerē imposuerūt capiti suo, ⁊ disciderunt vestimēta sua, ⁊ expanderunt libros legis, de quibus scrutabantur gentes similitudinē simulacrorū suorū: ⁊ attulerunt ornamēta sacerdotalia, ⁊ primitias, ⁊ dcimas, ⁊ suscitauerūt Nazareos, qui impleuerant dies, ⁊ clamauerūt voce magna in cęlū, dicētes: Quid faciemus istis, ⁊ quo eos ducemus? ⁊ sancta tua conculcata sunt, ⁊ cōtaminata sūt ⁊ sacerdotes tui facti sunt i luctum, ⁊ in humilitatem: ⁊ ecce nationes conuenerunt aduersū nos, vt nos disperdant: tu scis, quę cogitant in nos. Quomodo poterimus subsistere ante faciē illorum, nisi tu Deus adiuues nos? ℟. Ornauerunt faciem. folio 314. Lectio tertia.

Et tubis exclamauerūt voce magna. Et post hęc cōstituit Judas duces populi, tribunos, ⁊ decuriones, ⁊ pentacōtarchos, ⁊ decuriōes, ⁊ dixit his qui ędificabāt domos, ⁊ spōsabāt vxores, ⁊ plātabāt vineas, ⁊ formidolosis, vt redirēt vnusquisq; in domū suam secundū legē. Et mouerūt castra, ⁊ collocauerūt ad austrū Emmaum. Et ait Judas: Accingimini, ⁊ estote filij potentes: ⁊ estote parati i mane, vt pugnetis aduersus nationes has, quę conuenerunt aduersus nos, disperdere nos, ⁊ sancta nostra: quoniam melius est nos mori in bello, quam videre mala gētis nostrę ⁊ sanctorum. Sicut autem fuerit voluntas in cęlo sic fiat. ℟. In hymnis, ⁊ confess. 314.

Ad Magnificat. Antiphona.

Refulsit sol in clypeos aureos, ⁊ resplenduerūt mōtes ab eis: ⁊ fortitudo gentiū dissipata est.

DOMINICA III. Octobris.

De libro i. Machabęorū. Lec. i.

Dixit autē Judas ⁊ fratres eius. Ecce cōtriti sūt inimici nostri: ascendamus nunc mūdare scta, ⁊ renouare. Et congregatus est ois exercitus, et ascēderūt in montem Sion, ⁊ viderūt sanctificationem desertā, ⁊ altare pphanatū,

natum, et portas exustas, et i a/
trys virgulta nata sicut in sal/
tu, vel in montibus, et pastopho
ria diruta: et sciderunt vestimē
ta sua, et plāxerunt planctu ma
gno, et imposuerunt cinerez su
per caput suum, et ceciderūt in
faciem super terraz, et exclama
uerūt tubis signorum, et clama
uerunt in cęluz. ℟. Adaperiat
dominus. 312. Lectio secūda.

Hec ordinauit Judas vi/
ros, vt pugnarent aduer/
sus eos qui erant in arce, donec
emundarent sancta: et elegit sa
cerdotes sine macula, volunta/
tem habētes in lege dei: et mū
dauerunt sancta, et tulerunt la/
pides contaminationis in lo/
cum immundum: et cogitauit
de altari holocaustorum, quod
prophanatum erat, quid de eo
faceret. Et incidit illis cōsiliuz
bonum, vt destruerent illud: ne
forte illis esset in opprobriū, q:
contaminauerunt illud gentes:
et demoliti sunt illud. Et repo/
suerunt lapides in monte domꝰ
in loco apto, quoadusque veni/
ret propheta, et respōderet de
eis. ℟ Exaudiat. 313. Lect. iij.

Et acceperūt lapides ite
gros secundū legē: et ędi/
ficauerunt altare nouū: secūdū
illud quod fuit prius: et ędifica
uerūt sancta, et quę iti a domū
erāt intrinsecus, et ędē, et atria
sanctificauerunt. Et fecerūt va
sa sancta noua, et intulerunt cā
delabrum, et altare incensorū, et
mensam in templum. Et incen/
suz posuerūt super altare, et ac
cenderūt lucernas, quę sup can
delabrum erant, et lucebāt i tē
plo. Et posuerunt sup mensā pa
nes, et appenderunt velamina,
et consummauerunt oīa opera q̄
fecerunt. ℟. Congregati. 313.
Ex libro S. Augustini episcopi
de ciuitate dei. Lectio quarta.

Posteaquā gens Judęa cę
pit nō habere prophetas,
proculdubio deterior facta est:
eo scilicet tempore, quo se spe/
rabat instaurato templo post ca
ptiuitatem, quę fuit in Babilo
nia, futuram esse meliorem: sic
quippe intelligebat populus il
le carnalis, quod pręnuncia/
tum est per Aggęum prophetā,
dicentē: Magna erit gloria do
mus istius nouissimę plusquaz
primę. Quod de nouo testamen
to dictum esse, paulo superius
demonstrauit, vbi ait aperte
Christū promittens: Et moue/
bo omnes gentes, et veniet desi
deratus cunctis gentibus. ℟.
Imperium. 313. Lectio v.

Talibus enim electis gen/
tiū domus Dei ędificatur
per testamentū nouuz lapidibꝰ
viuis, longe gloriosior, quā tem
pluz illud fuit, quod a rege Sa
lomone constructum est, et post
captiuitatem instauratuz. Pro
pter hoc ergo nec prophetas ex
illo tēpore habuit illa gens, sed
multis cladibus afflicta est ab
alienigenis regibus, ipsisq; Ro
ma/

manis, ne hanc Aggei prophetiam in illa instauratione tépli opinaretur impletam. Nõ multo enim post adueniẽte Alexandro subiugata est: quando, etsi nulla facta est vastatio, quoniã non sunt ausi ei resistere, & ideo placatum facillime subditi receperunt, nõ erat tamen gloria tãta domus illius, quanta fuit in suorum regum libera potestate. ℟. Congregati. 313. Lec. vi.

Deinde Ptolomeus Lagi filius, post Alexãdri mortem captiuos inde in Aegyptũ transtulit: quos eius successor Ptolomeus Philadelphus beneuolentissime inde dimisit: per quem factum est, vt septuaginta interpretum scripturas haberemus. Deinde contriti sũt bellis, quę in Machabęorum libris explicantur. Post hęc capti a rege Alexandrię Ptolemęo, qui ẽ appellatus Epiphanes: inde ab Antiocho rege Syrię multis & grauissimis malis ad idola colenda compulsi: tem plumque ipsum repletum sacrilegis superstitionibus gentium: quod tamen dux eorum strenuissimus Judas, qui etiam Machabęus dictus est, Antiochi ducib⁹ pulsis, ab omni illa idolatrię cõtaminatione mundauit. ℟. Tua est potentia. 313.

FERIA SECVNDA.

De libro i. Machabęo. Lec. i.

Ante matutinum surrexerũt quinta & vicesima die mẽsis noni (hic ẽ mẽsis Casleu) centesimi quadragesimi octaui anni: & obtulerũt sacrificium secundum legem super altare holocaustorum nouum, quod fecerunt secundum tempus: & secũdum diẽ in qua cõtaminauerũt illud gentes in ipsa renouatum est in canticis, citharis, & cinyris, & cymbalis. Et cecidit oĩs populus in faciem, & adorauerunt, & benedixerunt in cęlum eum, qui prosperauit eis. ℟. Dixit Judas. 314. Lect. ij.

Et fecerũt dedicationẽ altaris dieb⁹ octo: & obtulerũt holocausta cum lętitia, & sacrificium salutaris & laudis. Et ornauerũt faciem templi coronis aureis, & scutulis: & dedicauerunt portas, & pastophoria: & imposuerũt eis ianuas: & facta est lętitia in populo magna valde, & auersum est opprobriũ gẽtium. Et statuit Judas, & fratres eius, & vniuersa ecclesia Israel vt agatur dies dedicationis altaris in tẽporibus suis ab anno in annum per dies octo, a quinta & vicesima die mẽsis Casleu, cum lętitia & gaudio. ℟. Ornauerunt. 314. Lectio tertia.

Et ędificauerunt in tẽpore illo mõtẽ Sion, & per circuitum muros altos, & turres firmas, ne quando venirent gẽtes, & conculcarẽt eum, sicut antea fecerunt. Et collocauit illic exercitum, vt seruarent eum: & muniuit eum ad custodiendam Bethsu

Bethsurã, vt haberet populus munitionem contra facie; Idumeę. ℟. In hymnis. 314.

FERIA TERTIA.

De libro .i. Machabeorũ. Le. i.

ca. 5. Et factum est vt audierũt gentes in circuitu, quia edificatum est altare, & sanctuarium sicut prius: iratę sunt valde, & cogitabant tollere genus Jacob, qui erant inter eos, & cęperunt occidere de populo, & persequi. Et debellabat Judas filios Esau in Idumęa, & eos, q erant in Arabathane, q: circum sedebant Israelitas: & percussit eos plaga magna. Et recordatus est malitiam filiorũ Beã, qui erant populo in laqueũ, & in scandalum, insidiantes ei i via: & conclusi sunt ab eo in turrib⁹: & applicuit ad eos, & anathematizauit eos, & incendit turres eorũ igne cũ oib⁹, q in eis erãt. ℟. Hic est fratrum. 314. L. ij.

Et transiuit ad filios Ammon, & inuenit manũ fortẽ, & populum copiosum, & Timotheum ducem ipsorum: & cõmisit cum eis prelia multa: & contriti sunt in conspectu eorũ: & percussit eos, & cępit Gazer ciuitatem, & filias eius, & reuersus est in Judęam: et congregatę sunt gentes quę sunt in Galaad, aduersus Israelitas, qui erant in finibus eorum, vt tollerent eos: et fugerunt in Datheman munitionem. ℟. Tu domine. 314. Lectio tertia.

Et miserũt literas ad Judã & fratres eius, dicentes: Congregatę sunt aduersum nos gentes per circuitum, vt nos auferant: & parant venire, & occupare munitionẽ, in quam confugimus, et Timotheus est dux exercitus eorum. Nunc ergo veni, & eripe nos de manibus eorum, quia cecidit multitudo de nobis: & omnes fratres nostri, qui erant in locis Tubin, interfecti sunt: et captiuas duxerunt vxores eorum, et natos & spolia: et peremerũt illic fere mille viros. ℟. Apert. 314.

FERIA QVARTA.

De libro .i. Machabeorũ. L. i.

In dieb⁹ quibus erat Judas & Jonathas in terra Galaad, & Simon frater ei⁹ in Galilęa contra faciem Ptolemaidis, audiuit Josephus Zacharię filius, & Azarias princeps virtutis, res bene gestas & prelia quę facta sunt, & dixit: Faciamus & ipsi nobis nomen & eamus pugnare aduersus gẽtes quę in circuitu nostro sũt: & precepit his, qui erant in exercitu suo: & abierunt Jamniam. ℟. Refulsit Sol. 313. Lec. ij.

Et exiuit Gorgias de ciuitate, & viri eius obuiã illis in pugnã: & fugati sũt Josephus & Azarias vsq; in fines Judę, & cęciderũt illa die ↄ populo Israel ad duo millia viri: & facta est plaga magna in ppso, quia non audierunt Judam, & fratres

fratres ei⁹, existimātes fortiter se facturos. Ipsi autē non erant de semine virorum illorum, per quos salus facta est in Isrl. ℞. Orнauerunt 314. Lec. tertia.

Et viri Juda magnificati sunt valde in ɔspectu omnis Israel, et gentiū omnium: vbi audiebatur nomen eorum, et cōuenerunt ad eos fausta acclamantes, et exiuit Judas, et fratres eius, et expugnabant filios Esau, in terra, quę ad austrum est: et percussit Chebron et filios eius, et muros eius, et turres succendit igni in circuitu. Et mouit castra vt iret i terram alienigenarum: et perambulabat Samariā. In die illa ceciderūt sacerdotes in bello, dum volunt fortiter facere, dū sine consilio exeunt in prælium. ℞. In hymnis. 314.

FERIA QVINTA.

De libro I. Machabeorum. I. l.

Et rex Antiochus perambulabat superiores regiones, et audiuit esse ciuitatē Elymaidē i Perside nobilissimam, et copiosam i argento, et auro, templumq̧ i ea locuples valde: et illic velamina aurea, et loricę et scuta, quę reliquit Alexander Philippi, rex Macedo, q regnauit prim⁹ i Gręcia. Et venit, et q̄rebat capere ciuitatez, et deprędari eam, et nō potuit: quoniā innotuit sermo his, qui erant i ciuitate, et insurrexerūt in pręliū, et fugit inde, et abijt, cum tristitia magna: et reuers⁹ est i Babyloniā. Et venit, qui nūciaret ei i Perside, quia fugata sunt castra, quę erāt in terra Juda, et quia abyt Lysias, cum virtute forti i primis, et fugatus est a facie Judęorum. ℞. Adaperiat. 312. Lectio scda.

Et inualuerūt armis, et viribus, et spolijs multis, q̄ ceperunt de castris, quę exciderunt: et quia diruerunt abominationem, quam ędificauerant super altare: quod erat in Jerusalem: ⁊ sanctificationem, sicut prius: circundederunt muris excelsis: sed et Bethsuraʒ ciuitatem suam. Et factum est vt audiuit rex sermones istos, expauit: et cōmotus est valde: et decidit in lectum, et incidit in lāguorem prę tristitia: quia non factum est ei sicut cogitabat: et erat illic per dies multos, quia renouata est in eo tristitia magna: et arbitratus est se mori. ℞. Exaudiat. fol. 314.

Lectio tertia.

Et vocauit omnes amicos suos: et dixit illis: Recessit somnus ab oculis meis: et côcidi: et corrui corde prę solicitudine: et dixi i corde meo. In quātam tribulationem deueni, et i quos fluctus tristitię: i qua nūc sum: q iucundus eram: et dilectus in potestate mea: nunc vero reminiscor malorum: quę feci in Jerusalem: vnde et abstuli omnia spolia aurea: ⁊ argentea.

tea: que erant in ea: et misi auferre habitantes Judeam sine causa. Cognoui ergo, quia propterea inuenerunt me mala ista, et ecce pereo tristitia magna in terra aliena. ℟. Cōgregati. 323.

FERIA SEXTA.

De libro j. Machabeorum. L. j.

Anno centesimo quinquagesimo primo exijt Demetrius Seleuci filius ab vrbe Roma, et ascendit cum paucis viris in ciuitatem maritimā: et regnauit illic. Et sedit Demetrius super sedem regni sui: et venerūt ad eum viri iniqui et impij ex Israel, et Alcimus dux eorum, qui volebat fieri sacerdos, et accusauerunt populum apud regem dicentes: Perdidit Judas et fratres eius omnes amicos tuos, et nos disperdidit de terra nostra: nunc ergo mitte virū cui credis, vt eat, et videat exterminiū oē, quod fecit nobis et regionibus regis, et puniat omnes amicos eius et adiutores eorum. ℟. Impetū. 313. Lec. ij.

Et elegit rex ex amicis suis Bacchidem, qui dñabat trans flumen magnū in regno, et fidelem regi: et misit eum vt videret exterminium, quod fecit Judas. Sed et Alcimū impium constituit in sacerdotium: et mādauit ei facere vltionē in filios Israel. Et surrexerunt, et venerunt cū exercitu magno in terrā Juda: et miserunt nuncios: et locuti sunt ad Judam, et ad fratres eius verbis pacificis in dolo. Et non intenderūt sermonibus eorum: viderunt enim quia venerunt cum exercitu magno. ℟. Cōgregatē sunt. 311. L. iij.

Et conuenerunt ad Alcimum et Bacchidem congregatio scribarū requirere que iusta sunt, et primi Assidei, qui erant in filijs Israel, et exquirebant ab eis pacem. Dixerunt enim: Homo sacerdos de semine Aaron venit, non decipiet nos. Et locutus est cum eis verba pacifica: et iurauit illis dicēs: Non inferemus vobis malum: neque amicis vestris. Et crediderunt ei. Et comprehendit ex eis sexaginta viros, et occidit eos in vna die, secundum verbum quod scriptum est. Carnes sanctorum tuorum, et sanguinem ipsorum effuderunt in circuitu Jerusalem, et non erat qui sepeliret. ℟. Tua est potentia. folio 913.

SABBATHO.

De libro j. Machabeorū. Lec. j.

Et audiuit Judas nomen Romanorū, quia sunt potentes viribus, et acquiescūt ad omnia que postulantur ab eis: et quicunque accesserunt ad eos, statuerunt cum eis amicitias, et quia sunt potentes viribus. Et audierunt prelia eorū, et virtutes bonas, quas fecerunt in Galatia, quia obtinuerūt eos, et duxerūt sub tributum, et quanta fecerūt in regione Hispanie, et quod in pote-

potestatem redegerūt metalla argenti ⁊ auri, quę illic sunt, ⁊ possederunt omnem locum cō/silio suo,⁊ patiētia: locaq́ʒ, quę longe erāt valde ab eis,⁊ reges qui superuenerant eis ab extre mis terrę contriuerūt,⁊ percus serunt eos plaga magna:cęteri aūt dant eis tributuʒ omnibus annis. ℟. Refulsit. 313. Le.ij.

ET elegit Judas Eupole/mum filium Johannis,fi lij Jacob et Jasonem filiūElea zari,et misit eos Romam con/stituere cum illis amicitiam,⁊ societatem : et vt auferrent ab eis iugum Grecorum: quia vi/derunt ꝙ in seruitutem preme/rēnt regnuʒ Jsrael. Et abierūt Romam viam multam valde, ⁊ introierūt curiaʒ, et dixerūt : Judas Machabęꝰ, et fratres eius,et populus Judęorū mise runt nos ad vos statuere vobis/cum societatem, et pacem, et conscribere nos socios, et ami/cos vestros. Et placuit sermo i conspectu eorum:et hoc rescri/ptum est,quod rescripserunt in tabulis ęreis,et miserunt in Je rusalem, vt esset apud eos ibi memoriale pacis, ⁊ societatis. ℟. Ornauerunt. 314. Le. iij.

BEne sit Romanis, ⁊ gēti Judęoruʒ i mari ⁊ i ter/ra in ęternū:gladiusq́ʒ ⁊ hostis procul sit ab eis. Quod si institerit bellum Romanis prius, aut omnibus socijs eorum:in omni dominatione eorum, auxilium feret gens Judęorum, put tē/pus dictauerit, corde pleno: et prękantibus non dabunt, neq́ʒ subministrabūt triticum:arma pecuniam,naues, sicut placuit Romanis:et custodient māda/ta eorum,nihil ab eis accipien tes. Similiter autem et si gēti Judęorum prius acciderit bel/lum, adiuuabunt Romani ex animo,prout eis tempus pmise rit. ℟. Jn hymnis ⁊ cōf. 314.

Sabb. ante dnicam iij. Octob. Ad Magnificat. Antiphona.

Lugebat auteʒ Judam Jsrael plāctu magno,et dicebat:Quo modo cecidisti potens in plio, qui saluū faciebas populū dni.

DOMINICA III. Octobris.

De libro j. Machabęorū. L.j.

Nterea,vt audi/uit Demetriꝰ qꝛ ca.9. cecidit Nicanor ⁊ exercitꝰ eius i prelio, apposuit Bacchidem et Alcimum rursum mittere in Judęam,et dextrum cornu cuʒ illis, et abierunt viam quę du/cit in Galgala, et castra posue runt in Masaloth,quę est in Ar bellis, et occupauerunt eam,⁊ peremerunt animas hominum multas. Jn mense primo anni cētesimi et quinquagesimi secū di,applicuerunt exercitū ad Je rusalem,et surrexerunt et abie runt in Beręam viginti millia virorum, et duo millia equitū.

Et

Et Judas posuerat castra i Laisa, ꝛ tria millia viri electi cũ eo Et viderũt multitudinẽ exercitus, q: multi sunt: ꝛ timuerunt valde: et multi subtraxerunt se de castris: ꝛ non remanserunt ex eis, nisi octingenti viri. ℟. Adaperiat. 12. Lectio ij.

ET vidit Judas ꝙ defluxit exercitus suus, ꝛ bellum perurgebat eum, ꝛ confractus est corde, q: non habebat tempus congregandi eos: ꝛ dissolutus est, ꝛ dixit his, qui residui erant. Surgamus ꝛ eamus ad adversarios nostros: si poterimus pugnare adversus eos. Et avertebant eum dicẽtes: Nõ poterimus: sed liberemus aïas nr̃as mõ, ꝛ revertamur ad fratres nostros: ꝛ tunc pugnabim⁹ adversus eos, nos aũt pauci sumus. Et ait Judas: Absit istam rem facere, vt fugiamus ab eis: ꝛ si appropiauit tẽpus nr̃m moriamur in virtute, propter fratres nr̃os, ꝛ nõ inferamus crimẽ glorię nostrę. Et movit exercit⁹ de castris, ꝛ steterunt illis obuiam: ꝛ divisi sunt equites, in duas partes, ꝛ fũdibularij, ꝛ sagittarij precibãt exercitum, ꝛ primi certaminis omnes potẽtes. ℟. Exaudiat te dñs. 313. Lec. iij.

BAcchides aũt erat i dextro cornu: ꝛ proximauit legio ex duabus partib⁹, ꝛ clamabãt tubis. Exclamauerunt aũt, ꝛ ij q erant ex parte Judę etiam ipsi: ꝛ commota est terra a voce exercituum, ꝛ commissum ẽ prelium a mane, vsq; ad vesperam. Et vidit Judas, ꝙ firmior est pars exercitus Bacchidis in dextris, ꝛ convenerunt cum ipso omnes constantes corde, ꝛ contrita est dextera pars ab eis ꝛ persecutus est eos vsq; ad mõtem Azoti: ꝛ qui in sinistro cornu erant, viderunt quod contritum est dextrum cornu, ꝛ secuti sunt post Judam, ꝛ eos qui cum ipso erant, a tergo: ꝛ ingrauatum est prelium, ꝛ ceciderunt vulnerati multi, ex his, ꝛ ex illis: ꝛ Judas cecidit: ꝛ ceteri fugerunt. Et Jonathas, ꝛ Simon tulerunt Judam fratrem suum, ꝛ sepelierunt eum in sepulcro patrum suorum in ciuitate Modin, ꝛ fleuerunt eum omnis populus Israel plãctu magno. ℟. Congregati sunt. 313.

Ex libro Officiorum sancti Ambrosij episcopi. Lectio quarta.

QUia fortitudo non solum secundis rebus, sed etiam aduersis probat, spectem⁹ Judę Machabęi exitum. Is enim post victum Nicanorem, regis Demetrij ducẽ, securior aduersus viginti millia exercitus regis, cum octingentis viris bellũ adortus, volentibus his cedere ne multitudine opprimerent gloriosam magis mortẽ, quam turpem fugam suasit: Ne crimẽ inquit, nostrę relinquamus glorię. Itaq; commisso prelio cum a primo ortu diei in vesperam

dimi

dimicaretur, dextrum cornu: in quo validissimam manum advertit hostium, aggressus, facile avertit: sed dum fugientes sequitur, a tergo vulneri locum prebuit. Itaque gloriosiorem triumphis locum mortis invenit. ℟. Impetum. fo. 313. Lectio v.

Quid Jonatham fratrem eius attexam? qui cum parva manu adversus exercitus regios pugnans, desertus a suis & cum duobus tantum relictus, reparavit bellum, avertit hostem, fugientes suos ad societatem revocavit triumphi. Habes fortitudinem bellicam, in qua non mediocris honesti ac decori forma est, quod mortem servituti preferat, ac turpitudini. Quid autem de martyrum dicam passionibus? Et ne longius vagemur num minorem de superbo rege Antiocho Machabei pueri revexerunt triumphum, quam parentes proprij? siquidem illi armati, isti sine armis vicerunt. ℟. Congregate. folio 313. Lectio sexta.

Stetit invicta septem puerorum chorus regijs cinctus legionibus, & defecerunt supplicia, cesserunt tortores: non defecerunt martyres: alius corium capitis exutus speciem mutaverat virtutem auxerat. Alius, linguam iussus amputandam promere, respondit: Non solos dominus audit loquentes: qui audiebat Moysen tacentem: plus audit tacitas cogitationes suorum, quam voces omnium. Lingue flagellum times flagellum sanguinis non times? Habet & sanguis vocem suam, qua clamat ad deum. sicut clamavit in Abel. ℟. Tua est potentia. 313.

FERIA SECVNDA.

De libro j. Machabeorum. Le. j.

Et cogregati sunt omnes amici Jude, & dixerunt Jonathe: Ex quo frater tuus Judas defunctus est, vir similis ei non est, qui exeat contra inimicos nostros, Bacchidem, & eos qui inimici sunt gentis nostre. Nunc itaque te hodie eligimus esse pro eo nobis in principem, & ducem ad bellandum bellum nostrum. Et suscepit Jonathas tempore illo principatum, & surrexit loco Jude fratris sui. Et cognovit Bacchides, & querebat eum occidere. ℟. Dixit Judas. 314. Lectio secunda. ca. 9.

Et cognovit Jonathas, & Simon frater eius, & omnes qui cum eo erant, & fugerunt in desertum Thecue, et consederunt ad aquam lacus Asphar. Et cognovit Bacchides: & die sabbathorum venit ipse, & omnis exercitus eius trans Jordanem, & Jonathas misit fratrem suum ducem populi, & rogavit Nabutheos amicos suos, ut commodarent illis apparatum suum: qui erat copiosus, & exierunt filij Jambri ex Madaba, & comprehenderunt Johannem, & omnia, que habe-

habebat, et abierũt habẽtes ea. ℟. Ornauerunt. 314. Lec. iij.

HOst hec verba renũciatũ est Jonathe, et Simoni fratri eius, q: filij Jambri, faciunt nuptias magnas, et ducunt sponsaz ex Madaba filiaz vni⁹ de magnis principib⁹ Chanaan cum ambitione magna, et recordati sunt sanguinis Johãnis fratris sui, et ascenderunt, et abscõderũtse sub tegumẽto mõtis, et eleuauerũt oculos, et viderunt, et ecce tumultus, et apparatus multus: et sponsus processit, et amici eius, et fratres eius obuiam illis cũ tympanis, et musicis, et armis multis: et surrexerunt ad eos ex insidijs, et occiderunt eos. ℟. In hymnis. 314.

FERIA TERTIA.

De libro ij. Machabeorũ. Le. j.

ET vidit Jonathas: q: tẽpus eum iuuat: et elegit viros, et misit eos Romam statuere, et renouare cũ eis amicitiam: et ad Spartiatas, et ad alia loca misit epistolas bm eãdem formam: et abierunt Romam, et intrauerunt curiam, et dixerunt: Jonathas summus sacerdos, et gens Judeoruz miserunt nos, vt renouarem⁹ amicitiam, et societatem bm pristinum: et dederunt illis epistolas ad ipsos per loca, vt reducerẽt eos in terram Juda cum pace. ℟. Hic est. 314. Lec. ij.

ET hoc est exemplũ epistolarũ, quas scripsit Jonathas Spartiatis. Jonathas summus sacerdos, et seniores gẽtis et sacerdotes, et reliquus ppls Judeorum Spartiatis fratrib⁹ salutem. Jampridẽ misse erant epistole ad Oniam summuz sacerdotẽ a Dario, qui regnabat apud vos: qm̃ estis fratres nostri, sicut scriptũ continet, quod subiectũ ẽ: et suscepit Onias virum qui missus fuerat, cũ honore: et accepit epistolas, in quib⁹ significabat̃ d societate, et amicitia. ℟. Tu dñe. 314. Lec. iij.

NOs enim cum nullo horũ indigeremus, habẽtes solatio sanctos libros, qui sunt in manibus nostris, maluimus mittere ad vos renouare fraternitatem, et amicitiam: ne forte alieni efficiamur a vobis. Multa enim tempora transierunt, ex quo misistis ad nos. Nos ergo in omni tempore sine intermissione in diebus solennibus, et ceteris quibus oportet, memores sumus vestri, in sacrificijs, que offerimus, et in obseruationibus, sicut fas est, et decet meminisse fratrum. ℟. Aperi oculos. folio 314.

FERIA QVARTA.

De libro j. Machabeorũ. Le. j.

ET cuz cogitasset Tryphõ regnare Asie, et assumere diadema, et extendere manũ in Antiochum regem, timens ne forte non permitteret eũ Jonathas, si pugnaret aduersus euz querebat comprehendere eum

ꝛ occidere: ꝛ exurgens abijt in Bethsan, ꝛ exiuit Jonathas ob uiam illi cuꝫ quadraginta mil libus viroꝛuꝫ electoꝛũ in pꝛęliũ ꝛ venit Bethsan: ꝛ vidit Try/ phon, quia venit Jonathas cuꝫ exercitu multo, vt extẽderet in eum manus, ꝛ timuit, ꝛ excepit eum cum honoꝛe, ꝛ cõmẽdauit euꝫ oĩbus amicis suis, ꝛ dedit ei munera: ꝛ pꝛęcepit exercitibus suis, vt obedirent ei sicut sibi.
℟. Refulsit fol. 313. Lectio ii.

Et dixit Jonathę, quid ve xasti vniuersum populũ, cum bellũ nobis non sit? ꝛ nunc remitte eos i domos suas: ꝛ elige auteꝫ tibi viros paucos, qui te cum sint, ꝛ veni mecum Ptole maidam, ꝛ tradam eã tibi: ꝛ re liqua pꝛęsidia: ꝛ exercitũ, ꝛ vni/ uersos pꝛępositos negocij: ꝛ cõ uersus abibo: pꝛopterea eñ ve ni. Et credidit ei, ꝛ fecit sicut di xit: ꝛ dimisit exercitũ, ꝛ abierũt in terram Juda: retinuit auteꝫ secum tria millia viroꝛũ: ex qui bus remisit in Galilęã duo mil lia: mille autẽ venerunt cuꝫ eo.
℟. Oꝛnauerunt 314. Lect. iii.

Et autem intrauit Ptole maidaꝫ Jonathas, clau/ serunt poꝛtas ciuitatis Ptole/ menses, ꝛ compꝛehenderunt eũ: ꝛ omnes, qui cum eo intraue/ rant gladio interfecerunt. Et misit Tryphon exercitum, ꝛ equites in Galilęam, ꝛ in cam pum magnuꝫ, vt perderent om nes socios Jonathę. At illi cuꝫ cognouissent, quia compꝛehen sus est Jonathas, ꝛ perijt, ꝛ om nes qui cũ eo erant: hoꝛtati sũt semetipsos, ꝛ exierunt pariter i pꝛęlium. Et videntes ij, qui in/ secuti fuerant: quia pꝛo anima res est illis, reuersi sunt, illi au tem venerunt oẽs cum pace in terrã Juda, ꝛ planxerunt Jona tham, ꝛ eos qui cum ipso erant valde. ℟. In hymnis. 314.

FERIA QVINTA

De libro I. Machabeoꝛũ: L. I.

Et audiuit Simon, quod congꝛegauit Tryphon ex ercitum copiosum, vt veniret i terram Juda, ꝛ attereret eã. Et videns quia in tremoꝛe popul⁹ est ꝛ in timoꝛe, ascendit Jerusa lem, ꝛ congregauit populum, ꝛ adhoꝛtans dixit: Uos scitis, quanta ego, ꝛ fratres mei, ꝛ do mus patris mei, fecimus pꝛo le gibus, ꝛ pꝛo sanctis pꝛęlia, et angustias quales vidimus: ho/ rum gꝛatia perierunt fratres mei omnes pꝛopter Jsrael, ꝛ re lictus sum ego solus. Et nunc non mihi cõtingat parcere ani mę meę in omni tempoꝛe tribu/ lationis: non enim melioꝛ sum fratrib⁹ meis. Uindicabo itaqꝫ gentem meam, ꝛ sancta, natos quoque nostros, ꝛ vxoꝛes: q: cõ gꝛegatę sunt vniuersę gentes cõ tererẽ nos inimicitię gꝛatia. ℟. Adaperiat. 312. Lectio ii.

Et accensus est spirit⁹ po puli simul vt audiuit ser/ mones istos: ꝛ respõderunt vo/

ce magna, dicentes: Tu es dux noster loco Iudę & Ionathę fratris tui: pugna prelium nostrū: & omnia, quęcunque nobis dixeris, faciemus. Et congregans omnes viros bellatores, accelerauit consummare vniuersos muros Jerusalem, & muniuit eam in gyro. Et misit Jonathā filium Absalomi, & cum eo exercitum nouum in Joppen, & eiectis ijs qui erant in arce, remāsit illic ipse. Et mouit Triphon a Ptolemaide cum exercitu multo, vt veniret in terram Juda, & Jonathas cum eo in custodia: Simon autem applicuit in Addus contra faciem campi.

℟. Exaudiat Dominus. 313.

Lectio tertia.

Et vt cognouit Triphon, quia surrexit Simō loco fratris sui Jonathę, & qz cōmissurus esset cum eo preliuz, misit ad eum legatos dicens: Pro argento, quod debebat frater tuus Jonathas in ratione regis propter negocia quę habuit, detinuimus euz: & nunc mitte argenti talenta centum, & duos filios eius obsides, vt non dimissus fugiat a nobis, & remittemus eū. Et cognouit Simon: quia cum dolo loqueretur secuz: iussit tamen dari argentū & pueros, ne inimicitiā magnaz sumeret ad populuz Israel, dicentez: quia non misit ei argentuz, & pueros ppterea perijt. Et misit pueros, & centum talenta: & mentitus est, & non dimisit Jonatham.

℟. Congregati sunt. 313.

FERIA SEXTA.

De libro j. Machabeorū. Lectio j.

Et auditū est Romę, qz defunctus esset Jonathas & vsqz in Spartiatas, cōtristati sunt valde. Vt audierunt autē quod Simon frater eius factus esset summus sacerdos loco eius, & ipse obtineret oēz regionem, & ciuitates in ea, scripserunt ad euz in tabulis ęreis, vt renouarent amicitias, & societatē quā fecerant cum Juda, & cū Jonatha, fratribus eius: & lectę sunt in conspectu Ecclesię in Jerusalem. Et hoc exempluz epistolarum quas Spartiatę miserunt.

℟. Impetum. 313. Lectio ij.

Spartiatorum principes, & ciuitates, Simoni sacerdoti magno, & senioribus, & sacerdotibus, & reliquo populo Judęorum, fratribus, salutem. Legati qui missi sunt ad populus nostruz, nunciauerunt nobis de vestra gloria, & honore, & lętitia: & gauisi sumus in introitu eorum: & scripsimus, quę ab eis erant dicta in consilijs populi, sic: Numenius Antiochi, & Antipater Jasonis filius, legati Judęorum venerunt ad nos renouantes nobiscum amicitiam pristinaz. Et placuit populo excipere viros gloriose, & ponere exemplum sermonum eorum in segregatis populi libris, vt sit ad memoriam populo 16.

pulo Spartiatarū. Exemplum autem horū scripsimus Simoni, magno sacerdoti. ℟. Congregate sunt. 313. Lectio iij.

Post hec autem misit Simon Numenium Romā, habentem clypeum aureum magnum pondo minarum mille, ad statuendam cum eis societatem. Cum autem audisset populus Romanus sermones istos, dixerunt: Quam gratiarum actionem reddemus Simoni, et filijs eius? Restituit enim ipse fratres suos, et expugnauit inimicos Israel ab eis: et statuerūt ei libertatem, et descripserunt in tabulis ereis, et posuerunt in titulis in monte Sion. ℟. Tua est potentia. fol. 313.

SABBATHO.

De libro j. Machabeorū. Le. j.

c.16. Simon autē perambulans ciuitates, que erant in regione Judee, et solicitudinē gerens earū descendit in Jericho ipse et Mathathias filius eius, et Judas, anno cētesimo septuagesimo septimo, mense vndecimo: hic est mensis Sabath. Et suscepit eos filius Abobi in municiunculā, que vocatur Doch, cum dolo quam edificauit: et fecit eis conuiuium magnū, et abscondit illic viros. Et cum inebriatus esset Simon, et filij eius surrexit Ptolemeus cum suis, et sumpserūt arma sua, et intrauerunt in conuiuium, et occiderūt eum, et duos filios eius, et quosdam pueros eius: et fecit deceptionem magnā in Israel, et reddidit mala pro bonis. ℟. Refulsit Sol. 313. Lectio ij.

Et scripsit hec Ptolemeus, et misit regi, vt mitteret ei exercitum in auxilium: et traderet ei regionem, et ciuitates eorum, et tributa. Et misit alios in Gazaram tollere Johannem: et tribunis misit epistolas, vt venirent ad se, et daret eis argentum, et aurum, et dona: et alios misit occupare Jerusalem, et montem templi. Et precurrens quidam nunciauit Johanni in Gazara, quia perijt pater eius et fratres eius, et quia misit te quoque interfici. ℟. Ornauerunt faciem templi. 314.

Lectio tertia.

Ut autem audiuit autē, vehemēter expauit, et comprehēdit viros qui venerant perdere eū, et occidit eos: cognouit enim, quia querebant eū perdere. Et cetera sermonū Johannis, et bellorū eius, et bonarum virtutum quibus fortiter gessit, et edificij murorū, quos extruxit, et rerum gestarum eius: ecce hec scripta sunt in libro dierum sacerdotij eius: ex quo factus est princeps sacerdotum post patrem suum. ℟. In hymnis. fol. 314.

Sabb. ante Dñicam iiij. Octo. Ad Mag. Aña. Exaudiat dñs orationes vestras, et reconciliet vobis, nec vos deserat in tempore malo dominus deus noster.

DOMINICA I. Octobris.

Incipit liber ij. Machab. Lc. j.

FRatrib⁹, q sunt p Aegyptū, Judeis salutē dicūt fratres, q sūt in Jerosolymis Judei, et qui i regione Judee, et pacem bonam. Benefaciat vobis Deus, et meminerit testamenti sui quod locutus est ad Abrahā, et Jsaac, et Jacob, seruorum suorum fideliū: et det vobis cor omnibus, vt colatis eum, et faciatis eius volūtatē corde magno, et animo volenti. Adaperiat cor vestrum in lege sua, et in preceptis suis, et faciat pacem. Exaudiat orationes vestras, et reconcilietur vobis, nec vos deserat in tempore malo. Et nunc hic sumus orantes pro vobis. R. Adaperiat Dominus cor. folio 312.

R. vt in dñica j. Octob. Lec. ij.

FActuri igit quinta, et vigesima die mēsis Casleu purificationem templi, necessariū duximus significare vobis: vt et vos quoq; agatis diem scenophegie, et diē ignis qui datus est, qñ Nehemias edificato templo et altari, obtulit sacrificia. Naz cuz in Persidē ducerētur patres nostri, sacerdotes: q tūc cultores dei erāt, acceptū ignē de altari occulte abscōderunt i valle, vbi erat puteus altus, et sic cus: et in eo contutati sunt eum ita vt omnibus ignotus esset locus. R. Exaudiat. 313. Lcō iij.

CUm autē preteryssent anni multi, et placuisset deo vt mitteretur Nehemias a rege Persidis: nepotes sacerdotum illorū qui absconderāt, misit ad requirendū ignem: et sicut narrauerunt nobis, non inuenerunt ignem, sed aquā crassā: et iussit eos haurire, et afferre sibi: et sacrificia, que imposita erāt, iussit sacerdos Nehemias aspgi aqua ipsa, et ligna, que erant superposita. Vtq; hoc factū est, et tps affuit quo sol refulsit: qui prius erat in nubilo, accēsus est ignis magnus, ita vt omnes mirarentur. R. Congregati. 313.

Ex tractatu s. Johannis Chrysostomi super psalmos. Lc. iiij.

DEus auribus nostris audiuimus, patres nostri annunciauerunt nobis opus: quod operatus est in diebus eorum. Hunc psalmum dicit quidam propheta: dicit autem non ex psona propria: sed ex psona Machabeorum, narrans et predicens que futura erant illo tempore. Tales enim sunt prophete: omnia tempora percurrunt: presentia, preterita, et futura. Quinam sunt autem hi Machabei, quidque passi sunt, et quid fecerint necessariuz est primum dicere, vt sint apertiora, que in argumento dicuntur. Hi enim, cum inuasisset Judeam Antiochus, qui dictus est

Epipha

Epiphanes, et omnia devastasset, et multos, qui tunc erant, a patriis institutis resilire coegisset, permanserunt illesi ab illis tentationibus. R. Impetum. 313. L. v.

Et quando graue quidem bellum ingruebat, nec quicquam possent facere quod prodesset, se abscondebant: nam hoc quoque fecerunt apostoli: non enim semper apparentes in media irruebant pericula, sed nonnunquam et fugientes, et latentes secedebant. Postquam autem parum respirarunt, tanquam generosi quidam catuli ex antris exilientes, et e latebris emergentes, statuerunt non se amplius solos seruare, sed etiam alios quoscunque possent: et ciuitatem, et omnem regionem obeuntes, collegerunt quotquot inuenerunt adhuc sanos et integros, et multos etiam qui laborabant, et corrupti erant, in statum pristinum redegerunt, eis persuadentes redire ad legem patriam. R. Congregate. 313. Lect. vi.

Deum enim dicebant esse benignum, et clementem, nec vnquam adimere salutem, que proficiscitur ex penitentia: hec autem dicentes habuerunt delectum fortissimorum virorum: Non enim pro vxoribus, liberis, et ancillis, patrieque euersione et captiuitate, sed pro lege et patria republica pugnabant. Eorum autem dux erat Deus. Cum ergo aciem dirigerent, et suas animas prodigerent, fundebant aduersarios non armis fidentes, sed loco omnis armature, pugne causam sufficere ducentes. Ad bellum autem euntes, non tragedias excitabant: non peanas canebant, sicut nonnulli faciunt: non asciuerunt tibicines vt fit in aliis castris: sed dei superni auxilium inuocabant, vt adesset, opem ferret, et manum preberet, propter quem bellum gerebant, pro cuius gloria decertabant. R. Tua est potentia. fol. 313.

FERIA SECVNDA.

De libro ii. Machabeorum. L. i.

Inuenitur autem in descriptionibus Jeremie prophete, quod iussit eos ignem accipere qui transmigrabant, vt significatum est, et vt mandauit transmigratis. Et dedit illis legem ne obliuiscerent precepta domini: et vt non exerrarent mentibus, videntes simulacra aurea et argentea, et ornamenta eorum. Et alia huiusmodi dicens hortabatur, ne legem amouerent a corde suo. R. Dixit Judas. 314. Lectio ii.

Erat autem in ipsa scriptura, quomodo tabernaculum et arcam iussit propheta diuino responso ad se facto comitari secum vsquequo exiit in montem, in quem Moyses ascendit, et vidit dei hereditatem. Et veniens ibi Jeremias inuenit locum spelunce: et tabernaculum, et arcam, et altare incensi intulit illuc, et ostium obstruxit. Et accesserunt quidam

simul qui sequebātur, vt notarēt sibi locū, et nō potuerunt inueni re. R. Ornauerūt. 314. L. iij.

Ut autem cognouit Jeremias culpās illos, dixit. Quod ignotus erit locus donec congreget deus congregationem populi, et propitius fiat: et tunc dominus ostendet hec, et apparebit maiestas domini, et nubes erit, sicut et Moysi manifestabatur, et sicut cum Salomon petijt, vt locus sanctificaretur magno deo, manifestabat hec. Magnifice enim sapientiam habens obtulit sacrificium dedicationis, et consummationis templi. R. In hymnis. 314.

FERIA TERTIA.

De libro ii. Machabeorū. L. i.

Igitur cū sancta ciuitas habitaretur in omni pace: leges etiā adhuc optime custodirentur propter Onie pontificis dispositionē, et pietatem, et animos odio habentes mala: fiebat vt ipsi reges et principes locum summo honore dignū ducerēt et tēplū maximis muneribus illustrarent: ita vt Seleucus, Asie rex, de redditibus suis prestaret omnes sumptus ad ministerium sacrificiorū pertinentes. Simō autem de tribu Beniamin, prepositus templi constitutus contendebat, obsistente sibi principe sacerdotum, iniquum aliquid in ciuitate moliri. R. Hic est fratrum. folio 314.

Lectio secunda.

Sed cum vincere Oniam non posset, venit ad Apollonium Tharsee filium, qui eo tempore erat dux Celesyrie, et Phenices: et nunciauit ei pecunijs innumerabilibus plenum esse erarium Jerosolymis, et communes copias immēsas esse, que non pertinent ad rationem sacrificiorum: esse autem possibile, sub potestate regis cadere vniuersa. Cūque retulisset ad regē Appollonius de pecunijs, que delate erant, ille accitum Heliodorum, qui erat super negocia eius, misit cū mādatis vt predictā pecuniā trāsportaret: Statimque Heliodorus iter est agressus, specie quidem quasi per Celesyriam, et Phenicen, ciuitates esset peragraturus, re vera autem regis propositum perfecturus. R. Tu domine. 314. Lectio iij.

Sed cum venisset Jerosolymam, et benigne a summo sacerdote esset acceptus, narrauit de dato indicio pecuniarū: et cuius rei gratia adesset, aperit. Interrogabat autem si vere hec ita essent. Tunc summus sacerdos ostendit deposita esse hec victualia viduarū, et pupillorum, quedā vero esse Hircani Tobie viri valde eminentis, in his que detulerat impius Simon: vniuersa autem argenti talenta esse quadringēta, et auri ducēta: decipi vero eos qui credidissent loco et tēplo, quod per vniuersum mun

mundũ honoratur, pro sui veneratione, & sanctitate, omnino impossibile esse. ℟. Aperi ocul. 314.

FERIA QVINTA.

De libro ij. Machabæorũ. L. i.

Heliodorus autem, quod decreuerat, perficiebat eodem loco ipse cum satellitibus, circa ærarium præsens. Sed spiritus omnipotẽtis Dei magnã fecit suæ ostensionis euidentiã, ita vt omnes, qui ausi fuerant parere ei, ruentes dei virtute, in dissolutionẽ & formidinem cõuerterentur. Apparuit enim illis quidam equus terribilem habens sessorem, optimis operimentis adornatus, isque cũ impetu Heliodoro priores calces elisit: qui autẽ ei sedebat, videbatur arma habere aurea. ℟. Refulsit. 313. Lectio secũda

Alij etiã apparuerũt duo iuuenes vĩtute decori, optimi gloria, speciosiq; amictu: qui circũsteterunt eum, & ex vtraq; parte flagellabãt, sine intermissione multis plagis verberãtes. Subito autem Heliodorus cõcidit i terrã, eumq; multa caligine circunfusum rapuerũt, atque in sella gestatoria positum eiecerunt. Et is, qui cũ multis cursoribus, & satellitibus prædictum ingressus est ærarium portabatur nullo sibi auxiliũ ferente, manifeste dei cognita virtute: & ille quidem per diuinam virtutem iacebat mutus, atque omni spe, & salute priuatus. ℟. Ornauerunt. 314. Lectio iij.

Considerans autem summus sacerdos, ne forte rex suspicaretur malitiam aliquam ex Iudæis circa Heliodorum consummatam, obtulit pro salute viri hostiam salutarem: cumq; summus sacerdos exoraret, ijdem iuuenes eisdẽ vestib⁹ amicti, astãtes Heliodoro, dixerũt: Oniæ sacerdoti gratias age: nã propter eũ dñs tibi vitã donauit: tu aũt a deo flagellatus nũcia oib⁹ magnalia dei & potestatem. Et his dictis, nõ paruerũt. ℟. In hymnis. 314.

Si hæc hebd. fuerit vlt. Octob. in tribus seq. ferijs leguntur lectio. Dñicæ v. & ij. & iij. fer. eiusdem hebdo. Quod si finitæ fer. v. & vi. impeditæ fuerint, vt non possint in eis boni huiusmodi lectionis: tunc legendæ erunt, partim i hac feria quarta, partim Sabbatho sequenti.

FERIA QVINTA.

De libro ij. Machabæorũ. Le. i.

Simon autẽ prædictus pecuniarũ: & patriæ delator male loquebat de Onia, tanq̃ ipse Heliodorum instigasset ad hæc, & ipse fuisset inuentor malorũ: prouisoremque ciuitatis ac defensorẽ gentis suæ & æmulatorem legis Dei, audebat insidiatorem regni dicere. Sed cũ inimicitiæ intantũ procederent vt etiam per quosdã Simonis necessarios homicidia fierent: considerans Onias periculum

contentionis, et Apollonium in sanire, vtpote ducem Celesyrie, et Phenices, ad augendam malitiam Simonis, ad regem se contulit, non vt ciuium accusator, sed communem vtilitatem apud semetipsum vniuerse multitudinis considerans. ℟. Adaperiat. 314. Lectio secunda.

Videbat enim sine regali prouidentia impossibile esse pacem rebus dari, nec Simonem posse cessare a stultitia sua. Sed post Seleuci vite excessum, cum suscepisset regnum Antiochus, qui Nobilis appellabatur, ambiebat Jason frater Onie summum sacerdotium adito rege, promittens ei argenti talenta trecenta sexaginta, et ex redditibus aliis talenta octoginta: super hoc promittebat, et alia centum quinquaginta, si potestati eius concederetur gymnasium, et ephebiam sibi constituere, et eos, qui in Jerosolymis erant Antiochenos scribere. ℟. Exaudiat. 313. Lectio tertia.

Quod cum rex annuisset, et obtinuisset principatum, statim ad gentilem ritum contribules suos transferre cepit: et amotis his, que humanitatis causa Judeis a regibus fuerant constituta, et per Johannem patrem Eupolemi, qui apud Romanos de amicitia, et societate functus est legatione legitima, ciuium iura destituens, praua instituta sanciebat. ℟. Congregati. 313.

FERIA SEXTA.

De libro ij. Machabeorum. Lectio j.

Eodem tempore Antiochus secundam profectionem parauit in Egyptum. Contigit autem per vniuersam Jerosolymorum ciuitatem videri diebus quadraginta per aera equites discurrentes: auratas stolas habentes et hastas, quasi cohortes armatas, et cursus equorum per ordines digestos, et congressiones fieri comminus: et scutorum motus, et galeatorum multitudinem gladiis districtis, et telorum iactus, et aureorum armorum splendorem omnisque generis loricarum. Quapropter omnes rogabant in bonum monstra conuerti. ℟. Imperium. 313. Lectio ij.

Sed cum falsus rumor exisset, tanquam vita excessisset Antiochus: assumptis Jason non minus mille viris, repente aggressus est ciuitatem: et ciuibus ad murum conuolantibus ad vltimum apprehensa ciuitate, Menelaus fugit in arcem: Jason vero non parcebat in cede ciuibus suis, nec cogitabat prosperitatem aduersum cognatos, malum esse maximum: arbitrans hostium et non ciuium se trophea capturum. Et principatum quidem non obtinuit: finem vero insidiarum suarum confusionem accepit, et profugus iterum abiit in Amanitem. ℟. Congregate. 313. Lectio iij.

Ad vltimum in exitium sui conclusus ab Areta Arabum

bum tyranno, fugiens de ciuitate in ciuitatẽ oibus odiosus: vt refuga legum: et execrabilis vt patrię: ⁊ ciuium hostis, in Aegyptũ extrusus est: ⁊ q mul tos de patria sua expulerat: pe regre perijt Lacedęmona profe ctus: quasi p cognatione ibi refugium habiturus. Et qui inse pultos multos abiecerat: ipse ⁊ illamentatus: et insepultus abijcitur: sepultura neq̃ peregrina vsus: neq̃ patrio sepulcro parti cipans. ℟. Tua est potẽtia. 313.

SABBATHO.

De libro ij. Machabeorũ. L. j.

Misit rex Antiochus senẽ quendã Antiochenum: q compelleret Iudęos vt se trãsferrent a patrijs et Dei legib⁹: ⁊ contaminare etiam quod in Ierosolymis erat templum, ⁊ co gnominaret Iouis Olympij: et in Garizim, prout erant ij, qui locum inhabitabant: Iouis Hospitalis. Pessima autem: et vniuersis grauis erat malorum incursio: nam templum luxuria ⁊ comessationibus gentium erat plenum, scortantiũ cum meretricibus: sacratisque ędib⁹ mu lieres se vltro ingerebant, in tro ferentes ea, quę nõ licebat. ℟. Resulsit. 313. Lectio ij.

Altare etiã plenũ erat il licitis: quę legibus phi bebantur: neq̃ autem sabbatha custodiebantur: neq̃ dies solen nes patrij seruabantur: nec sim pliciter Iudęũ se esse quisquã confitebatur. Ducebantur autem cum amara necessitate in die natalis regis ad sacrificia: ⁊ cũ Liberi sacra celebrarẽtur: co gebãtur hedera coronati. Libero circumire. Decretum autẽ exijt in proximas gentilium ciuitates suggerentibus Ptolemęis, vt pari modo ⁊ ipsi aduersus Iudęos agerent, vt sacrifica rent: eos autem, qui nollẽt tran sire ad instituta gentiũ, interficerẽt. Erat ergo videre miseria ℟ Ornauerunt. 314. Lectio iij.

Duę enim mulieres delatę sunt, natos suos circuncidisse: quas, infantibus ad vbera suspensis cum publice per ciuitatem circunduxissent, per muros pręcipitauerunt. Alij vero ad proximos coeuntes speluncas, ⁊ latenter sabbathi diem celebrantes, cum indicati essent Philippo, flammis succen si sunt: eo quod verebantur propter religionem, ⁊ obseruantiã manu, sibimet auxilium ferre. Obsecro autem eos, qui hunc librum lecturi sunt, ne abhorre scant propter aduersos casus, sed reputent ea, quę acciderũt, non ad interitum, sed ad correptionem esse generis nostri. ℟. In hymnis. folio 314.

Sabbatho ante dnicam quin tam Octob. sm rubricam. 294

Ad Magnificat. Antiphona.

Tua est potentia, tuum regnũ dñe, tu es sup omnes gentes, da pacẽ domine in diebus nostris. Domi-

DOMINICA V.
Octobris.
De libro ij. Machabeorū. Lec. j.

Igitur Eleazar⁹, vn⁹ de primorib⁹ scribarū, vir etate puect⁹ ꝛ vultu decorus, aperto ore hians compellebatur carnem porcinam mãducare. At ille gloriosissimã⁹ mortem magis quam odibilem vitam complectens, voluntarie pręibat ad suppliciū. Intuens autem quemadmodum oporteret accedere, patienter sustinēs, destinauitnō admittere illicita propter vitę amorē. Hi autē, q astabãt, iniqua miseratione cõmoti, propter antiquã viri amicitiã, tollentes eū secreto, rogabant afferri carnes, quibus vesci ei licebat, vt simularetur manducasse sicut rex imperauerat, de sacrificij carnibus: vt hoc facto a morte liberaretur: ꝛ ppter veterē viri amicitiã, hãc in eo faciebant humanitatem.

℟. Adaperiat. 312. Lectio ij.

At ille cogitare cępit ętatis ac senectutis suę eminētiã dignã, ꝛ ingenitę nobilitatis caniciē, atq; a puero optimę cōuersationis actus, ꝛ secundū sanctę ꝛ a deo cōditę legis constituta, respōdit cito: dicēs pręmitti se velle in infernum. Non enī ętati nostrę dignum est, inquit, fingere: vt multi adolescētes, arbitrantes Eleazarum nonaginta annorū transisse ad vitam alienigenarum, ꝛ ipsi propter meam simulationem ꝛ propter modicum corruptibilis vitę tēpus decipiantur, ꝛ per hoc maculam atq; execrationē meę senectuti conquiram. Nam, etsi in pręsenti tēpore supplicijs hominum eripiar, sed manum omnipotentis, nec viuus, nec defunctus effugiam. Quamobrem fortiter vita excedēdo, senectute quidem dignus apparebo, adolescentibus autem exemplū forte relinquā, si prompto aio ac fortiter pro grauissimis ac sãctissimis legibus honesta morte perfungar. His dictis, confestim ad suppliciū trahebatur.

℟. Exaudiat. 313. Lectio iij.

Contigit autem septem fratres vna cum matre sua apprehensos, compelli a rege edere contra fas, carnes porcinas, flagris ꝛ taureis cruciatos. Unus autem ex illis, qui erat primus, sic ait: Quid quęris? ꝛ quid vis discere a nobis? Parati sumus mori magis, quam patrias Dei leges pręuaricari. Irat⁹ itaq; rex iussit sartagines ꝛ ollas ęneas succendi quibus statim succensis, iussit ei, qui prior fuerat locutus, amputari linguam, ꝛ cute capitis abstracta, summas quoq; manus ꝛ pedes ei pręcidi, cęteris eius fratribus, ꝛ matre inspicientibus. Et cum iam per omnia inutilis factus esset, ius-

iussit ignem admoueri, & adhuc spirantes torreri in sartagine: in qua cũ diu cruciaret, ceteri vna cũ matre iuicẽ se hortabant mori fortiter. ℟. Cõgregati. 323.

Ser. s. Greg. Nazianzeni. l. iiij.

Eleazarus primitie eorũ qui hic ante Christũ sũt passi, quemadmodũ post Christum Stephanus. Is vir & sacer dos & senex, canus capitis, canus & prudentia, prius quidem pro populo sacrificabat, & orabat, nunc autem semetipsum hostiam obtulit Deo perfectissimam, ad totius populi expiationem, aptum certaminis initium, ad quod loquens, tacitus que cohortabatur: obtulit autem & filios septem, sue opera disciplinę, hostiam viuentem, sanctam, beneplacitam Deo, omni legali sacrificio splẽdidiorem, & puriorem: que sunt enim filiorũ, ad patrẽ referri equissimum, ac iustissimũ est. ℟. Impetum folio. 313. Lectio v.

Tibi tũc generosi, & magnanimi pueri, generose mris nobilis proles gloriosi veritatis propugnatores, Antiochi tẽporibus excelsiores, veri Mosaice legis discipuli, patrię morũ ac rituum obseruatissimi, numerus apud Hebreos laudabilis, & propter septenarię getis mysteriũ venerabilis, vnũ spirantes, vnũ spectãtes: vnũ illud vitę iter: sciẽtes, vt mortẽ Dei causa suscipe rent, non minus animis fratres quam corporibus, inter se mutue mortis ęmuli. Proh miraculum, tormenta quasi thesauros prẽripientes, pro magistra lege pericula subeuntes: que nõ magis illata formidabant, quã relicta requirebãt, vnum illud veriti ne tyrãnus a pęna desisteret, nequis ipsorum sine corone premio discederet, ne inuiti fratres alij ab alijs seiũgerẽt, & ne in eo discrimine supplicia nõ ferẽtes, mala victoria superarẽt. ℟. Cõgregatę. 313. Lec vi.

Erat ibi fortis & generosa mater, puerorum simul ac Dei amans, cuius materna viscera supra naturę consuetudinem dilaniabantur: non eni filiorum, qui in tormentis erãt miserabatur, sed timore angebatur, ne non ea sustinerent: neque magis eos qui e vita migrauerant desiderabat, quam precabatur vt reliqui cum illis coniungerentur: de quibus viuis magis, quam de mortuis erat solicita. Horum enim dubium erat certamen, at illorũ secura dissolutio. Atq; illos quidem iã Deo adiunxerat: de his vero, quomodo eos deus susciperet, laborabat. O virilem animum in corpore muliebri: o admirabile magni animi incremẽtum. ℟. Tua est potentia. 313.

FERIA SECVNDA.

De libro ij. Machabeorũ. L. i.

Mortuo itaq; illo primo hoc modo, sequentes de duce/

ducebant ad illudendu3: ꝛ cute capitis eius cū capillis abstracta interrogabant, si manducaret prius quam toto corpore p membra singula puniretur. At ille rūdens patria voce dixit: Non faciam. Propter quod ꝛ iste sequenti loco primi tormenta suscepit, ꝛ in vltimo spiritu constitutus sic ait: Tu quidē sceleſtissime in presenti vita nos pdis: sed rex mundi defunctos nos pro suis legibus eterne vite resurrectiōe suscitabit. Post hunc Tertius illuditur, ꝛ linguam postulatus, cito protulit: ꝛ manus constanter extendit: ꝛ cum fiducia ait: E celo ista possideo, sed pter Dei leges nūc hec ipsa despicio: quoniam ab ipso me ea recepturum spero, ita vt rex, ꝛ qui cū ipso erāt, mirarentur adolescentis animum quod tanquam nihilum duceret cruciatus. ℟. Dixit Judas Simoni. 314. Lco secunda.

Et hoc ita defūcto. Quartū vexabant similiter torquentes. Et cū ia3 esset ad mortem, sic ait. Potius est ab hominibus morti datos spe3 expectare a Deo, iteru3 ab ipso resuscitandos: tibi eni3 resurrectio ad vitam non erit. Et cum admouissent Quintum, vexabant cū: At ille respiciens in cu3 dixit: Potestatem inter homines habens cum sit corruptibilis, facis qd vis. Noli aūt putare genus nostrū a Deo esse derelictu3: tu aūt patienter sustine, ꝛ videbis magnā potestatem ipsius, qualiter te ꝛ semen tuu3 torquebit. Post hunc ducebant Sextum: ꝛ is mori incipiens: sic ait: Noli frustra errare, nos enim pter nosmetipsos hoc patimur, peccantes in Deum nostrum: ꝛ digna admiratione facta sūt i nobis: tu autē ne existimes tibi impune futurū quod contra Deū pugnare tentaueris. ℟. Ornauerunt. 314. Lectio tertia.

Supra modū autē mater mirabilis, ꝛ bonoru3 memoria digna, que pereuntes septem filios sub vnius diei tēpore conspiciens, bono animo ferebat propter spem, quam in Deo habebat: singulos illorum hortabatur voce patria fortiter, ꝛ repleta sapientia, ꝛ femineę cogitationi masculinum animum inferens, dixit ad eos: Nescio qualiter in vtero meo apparuistis: neq3 enim ego spiritum, ꝛ animam donaui vobis ꝛ vitam: ꝛ singulorum membra non ego ipsa compegi: sedenim mūdi creator, qui formauit hominis natiuitatem, quique omniū inuenit originem, ꝛ spiritū vobis iteru3 cum misericordia reddet, ꝛ vitam, sicut nunc vosmetipsos despicitis pter leges eius. ℟. In hymnis. 314.

FERIA TERTIA.

De libro ij. Machabeorum. c. j.

Antiochus autē cōtēni se arbitratus, simul ꝛ exprobrantis

brātis voce despecta, cū adhuc adolescentior superesset, nō solum verbis hortabatur, sed etcū iuramento affirmabat, diuitem se, et beatū facturū, et translatum a patrijs legibus amicum habiturū, et res necessarias ei prebiturum. Sed ad hec cum adolescens nequaquam inclinaretur, vocauit rex matrem, et suadebat ei, vt adolescēti fieret in salutē. Cum autem multis eam verbis esset hortatus, promisit suasurā se filio suo. Itaque inclinata ad illum, et irridens crudelem tyrannum, ait patria voce: Fili mi miserere mei, que te in vtero nouē mensibus portaui, et lac triēnio dedi, et laui, et in etatem istā perduxi. ℟. Hic est. 314. Lec. ii.

Peto nate, vt aspicias ad celum, et terram, et ad omnia que in eis sunt: et intelligas quia ex nihilo fecit illa Deus, et hominum genus: ita fiet vt nō timeas carnificem istum: sed dignus fratribus tuis effect⁹ particeps, suscipe mortem: vt in illa miseratione cum fratib⁹ tuis te recipiā. Cum hec illa adhuc diceret, ait adolescens: Quem sustinetis? non obedio precepto regis sed precepto legis: que data est nobis per Moysen. Tu vero qui inuētor omnis malitie factus es in Hebreos, non effugies manum Dei. Nos enī pro peccatis nostris hec patimur. Et, si nobis propter increpationem, et correptionem dominus deus noster modicum iratus est, sed iterum reconciliabitur seruis suis. ℟. Tu domine. 314. Lectio tertia.

Tu autem, o scelecte, et omnium hominum flagitiosissime, noli frustra extolli vanis spebus in seruos eius inflammatus: nondum enim omnipotentis Dei, et omnia inspicientis iudicium effugisti. Nā fratres mei, modico nunc dolore sustētato sub testamento eterne vite effecti sunt: tu vero iudicio dei iustas superbie tue penas exolues. Ego autem sicut et fratres mei, animam, et corpus meum trado pro patrijs legibus: inuocans Deum maturius gēti nostre propitium fieri, teque cum tormentis et verberibus confiteri: quod ipse est deus solus. In me vero, et in fratribus meis desinet omnipotentis ira, que super omne genus nostrum iuste superducta est. Tunc rex accensus ira, in hūc super omnes crudelius desęuijt, indigne ferens se derisum. Et hic itaque mundus obijt, per omnia in dño cōfidens. Nouissime autem, post filios et mater consumpta est. ℟. Aperi oculos. 324.

FERIA QVARTA.

De libro ij. Machabeorū. L. i.

Constituit autē Nicanor vt regi tributū: quod Romanis erat dandum: duo millia talētorū de captiuitate Judeorum suppleret: statimque ad maritimas ca.8.

timas ciuitates misit conuocans ad coemptionem Iudaicorum mancipiorum, promittens se nonaginta mancipia talento distracturum non respiciens ad vindictam, que eum ab omnipotente esset consecutura. Iudas autem vbi comperit, indicauit his, qui secum erant Iudeis Nicanoris aduentum. Ex quibus quidam formidantes, et non credentes Dei iustitie, in fugam vertebantur: alij vero siquid eis superaret vendebant, simulque dominum deprecabantur, vt eriperet eos ab impio Nicanore. ℟. Refulsit. 313. Lect. ij.

Conuocatis autem Machabeus septem millibus, qui cum ipso erant, rogabat ne hostibus reconciliarentur, neque metuerent iniquam venientium aduersum se hostium multitudinem, sed fortiter contenderent ante oculos habentes contumeliam, que loco sancto ab his iniuste esset illatam: itemque et ludibrio habite ciuitatis iniuriam, adhuc etiam veterum instituta conuulsa. Nam illi quidem armis confidunt, ait, simul et audacia: nos autem in omnipotente domino, qui potest et venientes ad uersum nos: et vniuersum mundum vno nutu delere, confidimus. Admonuit autem eos, et de auxilijs Dei, que facta sunt erga parentes, et quod sub Sennacherib centumoctogintaquinque millia perierunt. ℟. Ornauerunt. 314. Lectio iij.

His verbis constantes effecti sunt, et pro legibus et patria mori parati. Constituit itaque fratres suos duces vtrique ordini, Simonem, et Iosephum, et Ionathan, subiectis vnicuique millenis et quingentenis. Ad hoc etiam, ab Esdra lecto illis sancto libro, et dato signo adiutorij Dei, in prima acie ipse dux commisit cum Nicanore. Et facto sibi adiutore omnipotente, interfecerunt super nouem millia hominum: maiorem autem partem exercitus Nicanoris, vulneribus debilem factam, fugere compulerunt. Pecunijs vero eorum, qui ad emptionem ipsorum venerant, sublatis, ipsos vsquequaque persecuti sunt: sed reuersi sunt ora conclusi, nam erat ante sabbathum: quam ob causam non perseuerauerunt insequentes. Arma autem ipsorum et spolia congregantes sabbathum agebant, benedicentes dominum, qui liberauit eos in isto die, misericordie initium stillans in eos. Post sabbathum vero debilibus, et orphanis, et viduis diuiserunt spolia: et residua ipsi cum suis habuere. ℟. In hymnis. 314.

FERIA QVINTA.

De libro ij. Machabeorum. L. j.

Eodem tempore Antiochus inhoneste reuertebatur de Perside: intrauerat enim in eam que dicitur Persepolis, et tentauit expoliare templum, et ciuitatem 9. ca.

Lxez opprimere: sed multitudine ad arma concurrente, in fugaz versi sunt: et ita contigit, vt Antiochus post fugã turpiter rediret: et cuz venisset circa Ecbatanaz, recognouit quę erga Nicanorē, et Timotheū gesta sunt. Elatus autez in ira, arbitrabatur se iniuriã illorum, qui se fugauerant, posse in Judęos retorquere: ideoqꝫ iussit agitari currū suum, sine intermissione agens iter, cęlesti euz iudicio pꝫurgente, eo quod ita superbe locutus est se venturuz Jerosolymaz, et congeriez sepulchri Judęorū eam facturum. ℟. Adaperiat. 312. Lectio secunda.

Sed qui vniuersa conspicit dñs Deus Jsrael, percussit euz insanabili, et inuisibili plaga. Ut enim finiuit hunc ipsum sermonē, apprehendit eū dolor dirus viscerū, et amara internorū tormenta: et quidem satis iuste, quippe multis et nouis cruciatibus aliorū torserat viscera, licet ille nullo modo a sua malitia cessaret. Sup hoc autē superbia repletus, ignē spirans aio in Judęos, et pręcipiens accelerari negociū, contigit illū impetu euntez de curru cadere, et graui corporis collisione mēbra vexari. ℟. Exaudiat. 323. Lectio iij.

Et qui sibi videbatur et fluctibus maris iperare, supra humanū modū superbia repletus, et montiū altitudines in statera appēdere: nunc humiliatus ad terrã in gestatorio portabat, manifestã dei virtutē in semetipso cōtestãs: ita vt de corpore ipij, vermes scaturirent, ac viuentes in doloribus carnes eius effluerent: odore etiã illius, et fętore exercitus grauaretur: et qui paulo ante sidera cęli ptingere se arbitrabat: eū nemo poterat ꝑpter intolerantiã fętoris portare. ℟. Cōgregati sūt. 313.

FERIA SEXTA.

De libro ij. Machabęorū. Ca. x.

Machabęus autem, et qui cuz eo erant, dño se protegente, templuz quidez, et ciuitatem recepit: aras autez, quas alienigenę per plateas extruxerant, itēque delubra demolitus est, et purgato templo aliud altare fecerunt: et de ignitis lapidibus igne concepto sacrificia obtulerunt post bienniuz, et incensum, et lucernas, et panes ꝑpositionis posuerunt. Quibus gestis, rogabant dñm prostrati in terram, ne amplius talibus malis inciderent: sed et si quando peccassent, vt ab ipso mitius corriperentur: et non barbaris, ac blasphemis hominibus traderentur. Qua die autez templus ab alienigenis pollutum fuerat, contigit eadem die purificationez fieri vicesima quinta mensis, qui fuit Casleu. ℟. Imperiū. 313. Lectio ij.

At Timotheus qui priꝰ a Judęis fuerat superatus

puocato exercitu pegrinę multitudinis, & congregato equitatu Asiano aduenit, quasi armis Iudęa capturus. Machabęus autem, & qui cum ipso erant ap propinquante illo deprecabant dñm, caput terra aspergentes, lumbosq; ciliciis precincti ad altaris crepidinem prouoluti: vt sibi propitius, inimicis autem eorum esset inimicus, & aduersarijs aduersaretur, sicut lex dicit. Et ita post orationem sumptis armis, longius de ciuitate procedentes, & proximi hostibus effecti, resederunt. ℞. Congregatę. 313. Lectio iij.

Primo autem solis ortu; vtrique commiserunt: isti quidem victorię & prosperitatis sponsorem cum virtute dñm habentes: illi autem ducem belli animum habebant: sed cum vehemens pugna esset, apparuerunt aduersarijs de cęlo viri quinque in equis, frenis aureis decori, ducatum Iudęis prębentes: ex quibus duo Machabęum medium habentes, armis suis circumseptum, incolumem conseruabant: in aduersarios autem tela, & fulmina iaciebant, ex quo & cęcitate confusi: & repleti perturbatione cadebant. Interfecti sunt autem viginti millia quingenti, & equites sexcenti. Timotheus vero confugit in Gazaram, presidiũ munitum, cui pręerat Chęreas. ℞. Tua est potentia. 313.

SABBATHO.

De libro ij. Machabęorũ. L. i.

Machabęus autem semper confidebat cum omni spe auxilium sibi a Deo affuturũ, & hortabatur suos ne formidarẽt ad aduentũ nationũ, sed in mẽte haberẽt adiutoria sibi facta d cęlo, & nunc sperarent ab omnipotente sibi affuturã victoriam. c. 15.
Et allocutus eos de lege, & prophetis, admonens etiam certamina, quę fecerant prius, promptiores constituit eos: & ita animis eorum erectis simul ostendebat gentium fallaciã, & iuramẽtorum pręuaricationem. Singulos autem illorum armauit nõ clypei, & hastę munitiõe, sed sermonibus optimis, & exhortationibus, exposito digno fide somnio, per quod vniuersos lętificauit. ℞. Refulsit. 313. Lect. ij.

Erat autem huiuscemodi visus. Oniam, qui fuerat summus sacerdos, virum bonũ & benignum verecundum visu, modestum moribus, & eloquio decorum, & qui a puero in virtutibus exercitatus sit, manus p tendentem orare pro omni populo Iudęorum. Post hoc apparuisse & alium virum ętate: & gloria mirabilem, & magni decoris habitudine circa illum: respondentem vero Oniam dixisse. Hic est fratrum amator, & populi Israel: hic est, q multũ orat p populo, & vniuersa sancta ciuitate Ieremias propheta Dei: Extendisse

Extendisse autez Jeremiã dex
teraz, et dedisse Judę gladiũ au
reuz dicẽtez: Accipe sanctũ gla
diũ munus a Deo, in quo deij
cies aduersarios populi mei Is
rael. ℟. Ornauerũt. 314. Lec. iij.

Exhortati itaque Judę ser
monibus bonis valde, de
quibus extolli posset impetus, ⁊
animi iuuenum confortari: sta
tuerũt dimicare, ⁊ cõfligere for
titer, vt virtus de negocijs iudi
caret, eo quod ciuitas sancta, ⁊
templum periclitarent: erat eñ
pro vxoribus, et filijs, itemque
pro fratribus: ⁊ cognatis minor
solicitudo: maximus vero et pri
mus p sanctitate timor erat tẽ
pli: sed et eos qui i ciuitate erãt
nõ minima solicitudo habebat
pro his qui congressuri erant.
℟. In hymnis, ⁊ confes. 314.

Sabbatho ante dñicã j. Noue.
Ad Ma. Añ. Vidi dñz sedentẽ
super soliũ excelsũ, ⁊ plena erat
ois terra maiestate ei⁹: et ea q̃
sub ipso erant, replebant tẽplũ.

DOMINICA I. Nouembris.

Incipit liber Ezechielis pro
phetę. Lectio prima.

ET factũ est i trice
simo anno, i quar
to mẽse, i quinta
mẽsis: cũ essem in
medio captiuor
iuxta fluuiũ Cho
bar, aperti sunt cęli, ⁊ vidi vi
siones Dei. In quinta mensis,
(ipse est annus quintus trãsmi
grationis regis Joachin) factũ
est verbuz Domini ad Ezechie
lem filium Buzi, sacerdotem
in terra Chaldęorum secus flu
men Chobar: et facta est super
eum ibi manus Domini. Et vi
di, et ecce ventus turbinis ve
niebat ab Aquilone, et nubes
magna, ⁊ ignis inuoluens, et
splendor in circuitu eius: ⁊ de
medio eius quasi species ele
ctri, idest de medio ignis. ℟.
Vidi Dominum sedentem su
per solium excelsum, ⁊ eleuatũ
⁊ plena erat omnis terra maie
state eius: Et ea, quę sub ipso
erant, replebant templum. ℣.
Seraphim stabant super illud:
sex alę vni, ⁊ sex alteri. Et ea,
quę. Lectio secunda.

ET in medio eius similitu
do quatuor animaliuz: ⁊
hic aspectus eorũ. Similitudo
hominis i eis, ⁊ quatuor facies
vni, ⁊ quatuor pennę vni, et pe
des eorũ pedes recti: ⁊ planta
pedis eorum quasi plãta pedis
vituli: ⁊ scintillę, quasi aspect⁹
ęris candentis: et manus ho
minis sub pennis eorum in qua
tuor partibus: ⁊ facies et pen
nas p quatuor partes habebãt,
iunctęque erant pennę eorum
alterius ad alterum. Non re
uertebãtur cum incederent: sed
vnumquodq; ante faciem suaz
gradiebatur. ℟. Aspice domi
ne de sede sancta tua, ⁊ co
gita de nobis: inclina Deus
meus aurem tuaz, et audi. Ape

ri oculos tuos, ꝛ vide tribulationẽ nostrã. ℣. Qui regis Israel intende, qui deducis velut ouem Joseph. Aperi. Lect. iij.

Similitudo autẽ vultꝰ eorum facies hoĩs, ꝛ facies leonis a dextris ipsorum quatuor: facies aũt bouis a sinistris ipsorũ quatuor, ꝛ facies aquilę desuper ipsoruꝫ quatuor. Et facies eorum, ꝛ pennę eorũ extentę desuper. Duę pennę singulorum iungebant, ꝛ duę tegebãt corpora eorũ. Et vnumquodqꝫ eorũ corã facie sua ambulabat. Ubi erat impetus spiritꝰ, illuc gradiebantur: nec reuertebant cum ambularent. ℟. Aspice dñe, quia facta est desolata ciuitas plena diuitijs, sedet in tristitia domina gentiũ. Non est qui consoletur eam nisi tu Deꝰ noster. ℣. Plorans plorauit in noctę ꝛ lacrymę eius in maxillis eius. Non est qui consol.

De expositione s. Gregorij Pape in Ezechielẽ ꝓphetã. Le. iiij.

Hius propheticę locutionis est, vt prius personã, tempus, locumqꝫ describat, ꝛ postmodum dicere mysteria ꝓphetię incipiat, quatenus ad veritatem solidius ostendendã ante historię radicem figat, ꝛ post fructus spiritus per signa, ꝛ allegorias proferat. Ezechiel itaque ętatis suę tempus indicat dicens: Et factum est in tricesimo anno, in quarto mense, in quinta mensis. Locum quoque denuncians adiungit: Cum essem in medio captiuorũ iuxta flumen Chobar, aperti sunt cęli, ꝛ vidi visiones domini. Tempus etiam insinuat, subdens. In quinta mensis, ipse est annus quintus transmigrationis regis Joachin. Qui vt bene personam indicet, etiam genus narrat, cum subdit: Et factum est verbũ Dñi ad Ezechielẽ filiũ Buzi, sacerdotẽ. ℟. Super muros tuos Jerusalẽ constitui custodes: Tota die ꝛ nocte non tacebunt laudare nomen Dñi. ℣. Prędicabunt populis fortitudineꝫ meaꝫ, ꝛ annunciabunt gentibus gloriam meam. Tota. Lectio v.

Sed prima quęstio nobis oritur, cur is, qui nihil adhuc dixerat, ita exorsus ẽ dicẽs. Et factũ est in tricesimo anno. Et, namqꝫ sermo coniunctionis est, ꝛ scimus: quia non coniũgitur sermo subsequẽs, nisi sermoni pręcedenti. Qui igitur nihil dixerat, cur dicit? Et factum ẽ, cum nõ sit sermo, cui hoc quod incipit, subiungat. Qua in re intuendum est, quia sicut nos corporalia, sic prophetę sensu spirituali aspiciunt: eisqꝫ ꝛ illa sũt pręsentia, quę nostrę ignorantię absentia videntur. Unde fit vt in mente prophetarum ita coniuncta sint exterioribus interiora quatenus simul vtraque videant: simulque in eis fiat ꝛ intus verbum quod audiunt, et

foras

fo:as quod dicunt. ℟. Muro tuo inexpugnabili circuncinge nos domine, ⁊ armis tuę poten tię p:otege nos semper. Libera domine Deus Israel clamātes ad te. ℣. Erue nos in mirabili bus tuis, et da glo:iam nomini tuo. Libera. Lectio vi.

Patet igitur causa, cur qui nihil dixerat, iehoauit di cens: Et factum est in tricesimo anno: quia hoc verbū, quod fo ris p:otulit, illi verbo, quod in tus audierat, coniunxit. Conti nuauit ergo verba, quę p:otu lit, visioni intimę, ⁊ idcirco in cipit, dicens: Et factum est. Subiunxit enim hoc quod exte rius loqui incboat: ac si et illud fo:is sit quod intus vidit. Hoc autem, quod dicitur: quia in tricesimo anno spiritū p:ophe tię acceperit, indicat aliquid nobis considerandū: videlicet: quia iuxta rationis vsū doctri nę sermo nō suppetit, nisi in ęta te perfecta. Unde ⁊ ipse domi nus anno duodecimo ętatis suę in medio docto:um in templo sedens, non docens, sed interro gans voluit inueniri. ℟. Susti nuimus pacē, ⁊ non venit: quę siuimus bona, ⁊ ecce turbatio: cognouimus Domine peccata nostra. Non in perpetuū obli uiscaris nos. ℣. Peccauimus impie gessimus, iniquitatem fecimus Domine in omnem iu stitiam tuam. Non.

vij. ℟. Laudabilis populus, Quem dominus exercituū be nedixit, dicens: opus manuum mearū tu es hereditas mea Is rael. ℣. Beata gens cuius est Dominus Deus, populus ele ctus in hereditatem. Quem.

℟. viij. Duo Seraphim. 258.

¶ Infra hebd. fer. iiij. dicr ℟ia ibi assignata: Sabbatho autē dicitur primū ℟. Laudabilis. ⁊ scdm ⁊ tertiū secūdę seq. ferię. Respōso:ia huius Officę dicr in aliis Officiis vsq ad Aduentū.

FERIA SECVNDA.

De Ezechiele p:opheta. Lec. j.

Et audiui loquentem ad me, ⁊ dicentem: Fili ho minis, mitto ego te ad filios Is rael, ad gentes apostatrices, quę recesserunt a me. Ipsi ⁊ pa tres eo:um p:ęuaricati sunt pa ctum meū vsque ad diē hunc. Et filij dura facie, ⁊ indomabi li co:de sunt, ad quos ego mit to te: ⁊ dices ad eos: Hęc dicit Dominus Deus, si fo:te vel ip si audiant, et si fo:te quiescant: quoniam domus exasperans est: ⁊ scient quia p:opheta fue rit in medio eo:um. ℟. Rede mit populum suū, et liberauit eum: ⁊ venient ⁊ exultabunt in montem Sion: ⁊ gaudebunt de bonis Domini super frumento vino, ⁊ oleo. Et vltra non esu rient. ℣. Eritque anima eo:ū quasi ho:tus irrigans. Et. ca. 2.

Lectio secunda.

Tu ergo fili hominis, ne ti meas eos, neq sermones

eorum metuas, quoniam incre duli, et subuersores sunt tecum, et cũ scorpionibus habitas. Uerba eorũ ne timeas, et vultus eorũ ne formides: quia domus exasperans est. Loqueris ergo verba mea, ad eos, si forte audiant, et quiescant: quia irritatores sunt. ℟. Angustię mihi sunt vndiq, et quid eligam ignoro. Melius est mihi incidere in manus hominum: quam derelinquere legem Dei mei. ℣. Si enim hoc egero, non effugiam manus vestras. Melius est. Lectio iij.

Tu autem fili hominis, audi quęcunq loquor ad te et noli esse exasperãs sicut domus exasperatrix est: aperi os tuum, et comede quęcunque ego do tibi. Et vidi, et ecce manus missa ad me, in qua erat inuolutus liber: et expandit illum coram me: qui erat scriptus intus: et foris, et scriptę erant in eo lamentationes: et carmen, et vę. ℟. Misit Dominus angelum suum, et conclusit ora leonum. Et non contaminauerunt: quia coram eo iniustitia inuenta nõ est in me. ℣. Misit Deus misericordiam suam, et veritatem suam: animam meam eripuit de medio catulorum leonum. Et non.

FERIA TERTIA.

De Ezechiele propheta. Lec. j.

Et dixit ad me, Fili hominis, quodcunq inueneris comede, comede volumẽ istud et vadens loquere ad filios Israel. Et aperui os meum, et cibauit me volumine illo. Et dixit ad me. Fili hominis, venter tuus comedet, et viscera tua cõplebuntur volumine illo, quod ego do tibi. Et comedi illud: et factũ est in ore meo sicut mel dulce. Et dixit ad me. Fili hominis vade ad domũ Israel, et loqueris verba mea ad eos. ℟. A facie furoris tui Deus conturbata est oĩs terra. Sed miserere Dñe, et ne facias cõsummationem. ℣. Domine Dominus noster: quam admirabile est nomẽ tuum. Sed. Lectio ij.

Non enim ad populũ profundi sermonis, et ignotę linguę tu mitteris, ad domum Israel: neq ad populos multos profũdi sermonis, et ignotę linguę: quorum non possis audire sermones: et, si ad illos mittereris, ipsi audirent te. Domus autem Israel nolunt audire te, quia nolunt audire me. Omnis quippe domus Israel attrita fronte est, et duro corde. Ecce dedi faciem tuam valentiorem faciebus eorum, et frontẽ tuam duriorem frontibus eorum. Ut adamantem et vt silicem dedi faciem tuam: ne timeas eos: neq metuas a facie eorũ: quia domus exasperans est. ℟. Ciuitatem istam tu circunda Dñe: et angeli tui custodiant muros eius. Exaudi Domine populum tuum cum misericordia ℣.

℣. Avertatur furor tuus domine, a populo tuo, et a civitate sancta tua. Exaudi. Lectio tertia.

Et dixit ad me: Fili hominis, omnes sermones meos quos loquor ad te, assume in corde tuo, et auribus tuis audi. Et vade, ingredere ad transmigrationem, ad filios populi tui, et loqueris ad eos. Hec dicit dominus Deus: si forte audiant, et quiescant. Et assumpsit me spiritus, et audivi post me vocem commotionis magne: Benedicta gloria domini de loco suo: et vocem alarum animalium percutientium alteram ad alteram: et vocem rotarum sequentium animalia, et vocem commotionis magne. ℟. Genti peccatrici, populo pleno peccato miserere Domine Deus. ℣. Esto placabilis super nequitiam populi tui. Domine.

FERIA QVARTA.

De Ezechiele propheta. Lec. j.

Et factus est sermo domini ad me dicens: Et tu fili hominis hec dicit dominus Deus terre Israel. Finis venit, venit finis super quatuor plagas terre: nunc finis super te, et immittam furorem meum in te, et iudicabo te iuxta vias tuas, et ponam contra te omnes abominationes tuas, et non parcet oculus meus super te: et non miserebor sed vias tuas ponam super te: et abominationes tue in medio tui erunt: et scietis quia ego dominus. ℟. Iudicabo tibi homo, quid sit bonum aut quid dominus requirat a te. Facere iudicium et iustitiam, et solicitum ambulare cum domino tuo. ℣. Spera in domino: et fac bonitatem, et inhabita terram. Facere. Gloria propria vt supra repetuntur in aliis hebdo. vsque ad Aduentum. Lect. ij.

Hec dicit dominus Deus: Afflictio vna, afflictio ecce venit: finis venit, venit finis, evigilavit adversum te: ecce venit. Venit contritio super te, qui habitas in terra: venit tempus prope est dies occisionis, et non glorie montium. Nunc de propinquo effundam iram meam super te, et complebo furorem meum in te. Et iudicabo te iuxta vias tuas, et imponam tibi omnia scelera tua. Et non parcet oculus meus, nec miserebor: sed vias tuas imponam tibi, et abbominationes tue in medio tui erunt: et scietis, quia ego sum dominus percutiens. ℟. Angustie. 330. vt in secunda feria. Lectio iij.

Ecce dies ecce venit egressa est contritio floruit virga: germinavit superbia: iniquitas surrexit in virga impietatis, non ex eis et non ex populo, neque ex sonitu eorum, et non erit requies in eis. Venit tempus, appropinquavit dies: qui emit non letetur et qui vendit non lugeat: quia ira super omnem populum eius: quia qui vendit, ad id, quod vendidit, non revertetur: et ad/

huc in viuentibus vita eorum: ℟. Misit dominus. folio. 330.

FERIA QVINTA.

De Ezechiele propheta. Lec. j.

Et factus est sermo domini ad me dicens: Fili hominis vaticinare ad prophetas Israel, qui prophetant: et dices prophetantibus de corde suo: Audite verbum domini. Hec dicit dominus Deus. Ve prophetis insipientibus, qui sequuntur spiritum suum, et nihil vident. Quasi vulpes in desertis prophete tui Israel erant. Non ascendistis ex aduerso, neque opposuistis murū pro domo Israel: vt staretis in prelio in die domini. Uident vana, et diuinant mendacium dicentes: Ait dominus: cuz dominus nō miserit eos, et perseuerauerunt confirmare sermonem. ℟. Uidi dominū. 323. Lect. secūda.

Nunquid nō visionem cassam vidistis, et diuinationem mendacē locuti estis? et dicitis, Ait dominus: cuz ego nō sim locutus. Propterea hec dicit dominus Deus: Quia locuti estis vana, et vidistis mendacium, ideo ecce ego ad vos, dicit dominus Deus, et erit manus mea super prophetas, q vident vana, et diuinant mendacium: in concilio populi mei nō erunt et in scriptura domus Israel nō scribentur, nec in terrā Israel ingredientur: et scietis qa ego dominus Deus: eo quod decepe-

perint populum meum, dicentes, Pax: et non est pax: et ipse edificabat parietem, illi autem liniebant euz luto absq3 paleis. ℟. Aspice domine de sede sancta tua. fol. 326. Lectio tertia.

Dic ad eos qui liniunt absque temperatura, quod casurus sit: erit enim imber inundans: et dabo lapides pregrādes desuper irruentes, et vētum procelle dissipantem. Siquidem ecce cecidit paries: nunquid non dicetur vobis, Ubi est litura quam linistis? Propterea hec dicit dominus Deus. Et erumpere faciam spiritum tempestatum in indignatione mea, et imber inundans in furore meo erit, et lapides grādes in ira, in cōsumptionē. Et destruam parietem, quez linistis absque temperamento. ℟. Aspice domine, quia. 329.

FERIA SEXTA.

De Ezechiele propheta. Lec. j.

Et fact⁹ est sermo domini ad me, dicens. Fili hominis, qd fiet de ligno vitis ex omnibus lignis nemoruz, que sunt inter ligna syluaruz? Nunquid tolletur de ea lignū, vt fiat op⁹, aut fabricabitur de ea paxill⁹, vt dependeat in eo quodcunq3 vas? Ecce igni datū est in escā: vtranque partem eius consumpsit ignis, et medietas ei⁹ redacta est in fauillā: nunquid vtile erit ad opus? Etiam cum esset integrum, non erat aptum ad

opus:

opus: quanto magis, cum illud ignis deuorauerit, & combusserit, nihil ex eo fiet operis? ℟. Super muros. 329. Lectio secunda.

Propterea hec dicit dominus Deus: Quomodo lignum vitis inter ligna syluarum quod dedi igni ad deuorandum, sic tradam habitatores Jerusalem. Et ponam faciem meam in eos: de igne egredientur, & ignis consumet eos, & scietis, quia ego dominus, cum posuero faciem meam in eos, & dedero terram inuiam, & desolatam, eo quod preuaricatores extiterint, dicit dominus Deus. ℟. Muro tuo. 330. Lectio iij.

Et factus est sermo domini ad me, dicens. Fili hominis, notas fac Jerusalem abominationes suas: & dices: Hec dicit dominus Deus Jerusalem: Radix tua, & generatio tua de terra Chanaan, pater tuus Amorrheus, & mater tua Cethea. Et quando nata es, in die ortus tui non est precisus vmbilicus tuus, & aqua non es lota in salutem, nec sale salita, nec inuoluta pannis. Non pepercit super te oculus, vt faceret tibi vnum de his, misertus tui: sed proiecta es super faciem terre in abiectione anime tue in die qua nata es. ℟. Sustinuimus. 330.

SABBATHO.

De Ezechiele propheta. Lec. i.

Et tu assume planctum super principes Israel, & dices: Quare mater tua leena inter leones cubauit? in medio leunculorum enutriuit catulos suos? Et eduxit vnum de leunculis suis, leo factus est, & didicit capere predam hominemque comedere. Et audierunt de eo gentes, & non absque vulneribus suis ceperunt eum, & adduxerunt eum in catenis in terram Aegypti. Que cum vidisset, quoniam infirmata est, & periit expectatio eius, tulit vnum de leunculis suis, leonem constituit eum, qui incedebat inter leones & factus est leo, & didicit predam capere, & homines deuorare: didicit viduas facere, & ciuitates eorum in desertum adducere, & desolata est terra, & plenitudo eius a voce rugitus illius. ℟. Laudabilis. 330. Lectio secunda.

Et conuenerunt aduersus eum gentes vndique de prouinciis, & expanderunt super eum rete suum, in vulneribus earum captus est. Et miserunt eum in caueam, in catenis adduxerunt eum ad regem Babylonis: miseruntque eum in carcere, ne audiretur vox eius vltra super montes Israel. Mater tua quasi vinea in sanguine tuo super aquam plantata est. Fructus eius, & frondes eius creuerunt ex aquis multis. Et facte sunt ei virge solide in sceptra dominantium: & exaltata est statura eius inter frondes & vidit altitudinem suam in multitudine

titudine palmitum suorum. ℟. Angustię. 330. Lectio tertia.

Et euulsa est in ira, in terramq; proiecta: et vent⁹ urens siccauit fructū eius: marcuerunt, et arefactę sunt virgę roboris eius; ignis comedit eā. Et nunc trāsplantata est in desertum, in terra inuia, et sitiēti: et egressus est ignis de virga ramorum eius, qui fructum eius comedit, et non fuit in ea virga fortis, sceptrum dominantium. Planctus est, et erit in planctū. ℟. Misit dominus. 330.

Sabb. ante dñicā ij. Nouembr. Ad Mag. Aña. Aspice domine, qa facta est desolata ciuitas plena diuitijs, sedet in tristitia domina gentiū, non est qui consoletur eā, nisi tu Deus noster.

Si Nouember habeat v. Dñicas, tunc ij. Dñica leguntur sequentes Lectiones de Ezechiele: si vero habeat tantum quatuor, Secunda Dñica legetur liber Danielis positus in iij. dñica, et duabus sequentibus Dominicis Prophete minores.

DOMINICA III Nouembris.

Ez. 21. De Ezechiele propheta. Lec. j.

Et factus ē sermo domini ad me: dicens: Fili hominis, pone faciem tuam ad Ierusalem, et stilla ad sāctuaria, et propheta contra humum Israel: et dices terrę Israel. Hęc dicit dominus deus. Ecce ego ad te, et eijciam gladium meum de vagina sua, et occidam in te iustum et impium. Pro eo autem quod occidi in te iustum, et impium: idcirco egredietur gladius meus de vagina sua ad omnem carnem ab Austro vsque ad Aquilonē, vt sciat omnis caro, quia ego dominus eduxi gladium meū de vagina sua irreuocabilem. ℟. Vidi. 329.

Responsoria Dñicę preteritę dicuntur in omnibus Dñicis vsq; ad Aduentum. Lectio ij.

Et tu fili hominis ingemisce in cōtritione lūborū, et in amaritudinibus ingemisce coram eis: cūq; dixerint ad te, Quare tu gemis? dices: Pro auditu quia venit, et tabescet omne cor, et dissoluentur vniuersę manus, et infirmabitur omnis spiritus, et per cūcta genua fluent aquę: ecce venit: et fiet: ait dñs Deus. Et factus est sermo domini ad me, dicens: Fili hominis propheta, et dices: Hęc dicit dominus Deus. Loquere: Gladius, gladius exacutus est, et limatus: vt cędat victimas, exacutus est: vt splendeat, limatus est: qui moues sceptrū filij mei, succidisti omne lignū. Et dedi eum ad lęuigandum vt teneatur manu, iste exacutus est gladius, et iste limatus est, vt sit in manu interficientis. ℟. Aspice Domine

de

de sede. 329. Lectio iij.

Clama & vlula fili hominis: quia hic factus est in populo meo, hic in cunctis ducibus Israel qui fugerant, gladio traditi sunt cum populo meo: idcirco plaude super femur, quia probatus est, & hoc, cum sceptrum subuerterit, & non erit: dicit dominus deus. Tu ergo fili hominis propheta, & percute manu ad manum, & duplicetur gladius ac triplicetur gladius interfectorum: hic est gladius occisionis magnę, qui obstupescere eos fecit, & corde tabescere, & multiplicat ruinas. ℟. Aspice Domine quia. folio 329.

De expositione s. Hierony. psb. in Ezechielem prophetā. L. iiij.

Quia supra dixerat: Ipsi dicunt de me, nunquid nō per parabolas loquitur iste? & apertam populus flagitabat sententiam: idcirco dñs, id quod per metaphoram, siue parabolam, & vt alij vertere, prouerbiū est locutus, nūc manifestius loquitur: saltus Nageb, & Daron, & Theman esse Jerusalem, & templum illius Sācta sanctorum, & omnē terram Judę, flammamque: quę cōbustura sit saltū: intelligi gladium deuorantem, qui eductus est de vagina sua, vt interficiat iustum & impium. Hoc est enim lignum viride, & lignum aridum. Unde & dominus: Si in ligno, ait, viridi tanta faciūt, in sicco quid facient?

℟. Super muros. 329. Le. v.

Primū dixerat. Uaticinare vel stilla ad Austrum, Africum, & meridiē, & saltū meridianum: Quod quia videbatur obscurū, & dicta prophetę populus nesciebat, secundo ponitur manifestius, saltum meridianū esse Jerusalem, & omnes infructuosas arbores, ad quarum radices securis posita sit, intelligi habitatores eius, gladiumque interpretari pro incendio. Tertio iubetur prophetę, vt tacentibus illis, & non interrogantibus, cur ista vaticinatus sit, faciat per quę interrogetur, & respondeat quę dominus locutus est. ℟. Muro tuo. 330. Le. vi.

Ingemisce, inquit, eiulare, non leui voce, nec dolore moderato, sed in contritione lumborum: vt gemitus tuus ex imis visceribus, & amaritudine proferatur. Et hoc facies coram eis, vt cum te interrogauerint, cur tanto gemitu conteraris & quid tibi mali acciderit, vt sic ingemiscas: tu eis meo sermone respondeas. Idcirco plango, & dolorem cordis mei dissimulare non valeo: quia auditus, qui semp meis auribus insonuerat, opere complebitur, & venit imminens, videlicet Babylonis furentis exercitus: qui cum venerit & vallauerit Jerusalem, tunc tabescet omne cor, & dissoluentur vniuersę manus, vt occupante pauore men

tes hominum, nullus audeat repugnare. ℟. Sustinuimus. 330.

FERIA SECUNDA.

De Ezechiele propheta. Lec. i.

Et factū est verbū dñi ad me dicēs: Fili hominis loquere ad filios populi tui, & dices ad eos: Terra, cum induxero super eam gladium: & tulerit populus terrę virum vnum, de nouissimis suis, & constituerit eum super se speculatorem: & ille viderit gladium venientem super terram, & cecinerit buccina, & annunciauerit populo: audiens autem, quisquis ille est, sonitum buccinę, & non se obseruauerit: veneritq; gladius & tulerit eum: sanguis ipsi⁹ super caput eius erit sonum buccinę audiuit, & non se obseruauit: sanguis eius in ipso erit: si autem se custodierit, animam suam saluabit. ℟. Redemit. fol. 330. Lectio secunda.

Quod si speculator viderit gladium venientem, & non insonuerit buccina, & populus se non custodierit, veneritq; gladius, & tulerit de eis animam: ille quidem in iniquitate sua captus est, sanguinē autē eius de manu speculatoris requiram. Et tu, fili hominis, speculatorem dedi te domui Israel: audiens ergo ex ore meo sermonē, annunciabis eis ex me. Si, me dicente ad impium: Impie, morte morieris, non fueris locutus, vt se custodiat impius a via sua: ipse impius in iniquitate sua morietur: sanguinem autem eius de manu tua requirā. ℟. Angustię. 330. Lectio iij.

Si aūt, annunciante te ad impium, vt a vijs suis cōuertatur, non fuerit conuersus a via sua, ipse in iniquitate sua morietur, porro tu animam tuā liberasti. Tu ergo, fili hominis dic ad domum Israel: Sic locuti estis, dicētes: Iniquitates nostrę & peccata nostra super nos sunt, & in ipsis nos tabescimus: quomodo ergo viuere poterimus? Dic ad eos, Viuo ego, dicit dominus Deus: nolo mortem impij: sed vt conuertatur impius a via sua: & viuat. Conuertimini, conuertimini a vijs vestris pessimis: & quare moriemini domus Israel? ℟. Visit. folio 330.

FERIA TE[R]TIA.

De Ezechiele propheta. Lec. i.

Et factū est verbū domini ad me, dicēs: Fili hoīs c.34.
propheta de pastoribus Israel, propheta, & dices pastorib⁹, Hęc dicit dñs Deus. Vę pastoribus Israel, qui pascebant semetipsos: nōne greges a pastoribus pascuntur? lac comedebatis, & lanis operiebamini, & quod crassum erat, occidebatis gregem autem meum non pascebatis: quod infirmum fuit nō consolidastis: & quod ęgrotum non sanastis: quod confractum est, non alligastis: & quod abiectum

ctum est, non reduxistis: et quod perierat, non quesistis: sed cum austeritate imperabatis eis, et cũ potẽtia. ℟ A facie. 330. Lec. v

Et dispersę sũt oues meę, eo quod non esset pastor: et factę sunt in deuorationẽ omnium bestiarũ agri, et dispersę sunt. Errauerunt greges mei in cunctis mõtibus, et in vniuerso colle excelso: et super omnem faciem terrę dispersi sunt greges mei: et non erat qui requireret, non erat inquam, qui requireret. Propterea pastores audite verbum domini: Viuo ego dicit dominus Deus, quia pro eo quod facti sunt greges mei in rapinam, et oues meę in deuorationem omnium bestiarũ agri, eo quod nõ esset pastor, (neque enim quęsierunt pastores mei gregem meum: sed pascebant pastores semetipsos, et greges meos non pascebant) propterea pastores audite verbum domini. ℟ Ciuitatem. 330. Lec. vi

Hec dicit dominus de⁹: Ecce ego ipse sup pastores, requiram gregem meũ de manu eorum, et cessare faciam eos, vt vltra non pascant gregẽ meum, nec pascant amplius pastores semetipsos, et liberabo gregem meum de ore eorum, et non erit vltra eis in escam: quia hec dicit dominus Deus: Ecce ego ipse requiram oues meas, et visitabo eas: sicut visitat pastor gregem suum in die quando fuerit in medio ouium suarum dissipatarum, sic visitabo oues meas, et liberabo eas de omnibus locis in quibus dispersę fuerant in die nubis et caliginis. ℟ Genti peccatrici. f. 331.

FERIA QVARTA.

De Ezechiele propheta. Lec. j.

In vicesimo quinto anno trãsmigrationis nostrę, in exordio anni, decima mensis, quartodecimo anno, postquam percussa est ciuitas, in ipsa hac die facta est super me man⁹ domini: et adduxit me illuc. In visionibus Dei adduxit me in terram Israel, et dimisit me super montem excelsum nimis, super quem erat quasi ędificium ciuitatis vergentis ad austrũ, et introduxit me illuc. ℟ Indicabo homo. folio 331.

Fria fer. iiij pręcedentis hebdo

Lectio secunda.

Et ecce vir, cuius erat species quasi species ęris, et funiculus lineus in manu eius, et calamus mensurę in manu eius Stabat aũt in porta, et locutus est ad me idem vir: Fili hominis vide oculis tuis, et auribus tuis audi, et pone cor tuum in omnia quę ego ostendam tibi: quia vt ostendantur tibi, adductus es huc: annuncia omnia, quę tu vides domui Israel: ℟ Angustię mihi sunt vndique. fol. 330. Lectio tertia.

Et ecce murus forinsecus in circuitu domus vndique

que, et in manu viri calamus mensure sex cubitorum, et palmo: et mensus est latitudinem edificij calamo vno, altitudinem quoque calamo vno: et venit ad portam que respiciebat viam orientalem, et ascendit per gradus eius: et mensus est limen porte calamo vno latitudinem, id est limen vnum calamo vno in latitudine. ℟. Misit dns. fol. 330

FERIA QVINTA.

De Ezechiele propheta. Lec. j.

Et introduxit me in templum, et mensus est frontes sex cubitos latitudinis hic, et sex cubitos latitudinis inde, latitudinem tabernaculi. Et latitudo porte decem cubitorum erat: et latera porte quinque cubitis hinc, et quinque cubitis inde: et mensus est longitudinem eius quadraginta cubitorum, et latitudinem viginti cubitorum. Et introgressus intrinsecus, mensus est in fronte porte duos cubitos, et portam sex cubitorum, et latitudinem porte septem cubitorum ℟. Vidi dominum. 329. Le. ij.

Et mensus est longitudinem eius viginti cubitorum, et latitudinem viginti cubitorum ante faciem templi. Et dixit ad me: Hoc est sanctum sanctorum. Et mensus est parietem domus sex cubitorum, et latitudinem lateris quatuor cubitorum, vndique per circuitum domus. Latera autem latus ad latus, bis triginta tria: et erant eminentia que ingrederentur per parietem domus in lateribus per circuitum, vt continerent, et non attingerent parietem templi. ℟. Aspice domine rc. 329. Lectio tertia.

Et platea erat in rotundum ascendens sursum per cocleam, et in cenaculum templi deferebat per gyrum: idcirco latius erat templum in superioribus: et sic de inferioribus ascendebatur ad superiora, et in medium. Et vidi in domo altitudinem per circuitum fundata latera ad mensuram calami sex cubitorum spatio, et latitudinem per parietem lateris forinsecus quinque cubitorum, et erat interior domus in lateribus domus ℟. Aspice domine, quia. 329.

FERIA SEXTA.

De Ezechiele propheta. Lec. j.

Et duxit me ad portam, que respiciebat ad viam Orientalem. Et ecce gloria Dei Israel ingrediebatur per viam orientalem, et vox erat ei, quasi vox aquarum multarum: et terra splendebat a maiestate eius. Et vidi visionem, secundum speciem, quam videram quando venit, vt disperderet ciuitatem: et species secundum aspectum, quem videram iuxta fluuium Chobar, et cecidit super faciem meam. Et maiestas domini ingressa est templum per viam porte, que respiciebat ad orientem: et eleuauit me

me spiritus, et introduxit me in atrium interius: et ecce repleta erat gloria dñi domus. ℟. Super muros tuos. 329. Lectio ij.

Et audiui loquentē ad me de domo: et vir stabat iuxta me: et dixit ad me. Fili hominis, locus solij mei, et locus vestigiorum pedum meorum, vbi habito in medio filiorum Israel in ęternum: et non polluent vltra domus Israel nomen sanctum meum, ipsi et reges eorum in fornicationibus suis: et in ruinis regum suorum et in excelsis. Qui fabicati sunt limē suum iuxta limen meum, et postes suos iuxta postes meos: et murus erat inter me, et eos: et polluerunt nomen sanctum meum in abominationibus: quas fecerunt: propter quod consumpsi eos in ira mea. ℟. Muro tuo. 330. Lectio iij.

Nunc ergo repellant procul fornicationem suam, et ruinas regum suorum a me: et habitabo in medio eorum semper. Tu autem, fili hominis ostende domui Israel templum: et confundantur ab iniquitatibus suis: et metiantur fabricam, et erubescant ex omnibus quę fecerunt. Figuram domus et fabricę eius, exitus et introitus, et omnem descriptionem eius: et vniuersa pręcepta eius: cunctumque ordinem eius: et omnes leges eius ostende eis: et scribes in oculis eorum: vt custodiant omnes descriptiones eius, et pręcepta illius, et faciant ea. ℟. Sustinuimus pacem. fol. 330.

SABBATHO.

De Ezechiele propheta. Lec. j.

Et conuertit me ad portā domus: et ecce aquę egrediebantur subter limen domus ad Orientem. Facies enim domus respiciebat ad Orientem, aquę autem descendebant in latus templi dextrum ad meridiē altaris. Et eduxit me per viam portę Aquilonis, et cōuertit me ad viā foras portam exteriorem, viam quę respiciebat ad Orientem, et ecce aquę redundantes a latere dextro. ℟. Laudabilis populus. 330. Lectio ij. c. 47.

Cum egrederet vir ad Orientem, qui habebat funiculum in manu sua, et mēsus ē mille cubitos: et traduxit me per aquam vsque ad talos. Rursumque mensus est mille, et traduxit me per aquam vsque ad genua: et mensus est mille: et traduxit me per aquam vsque ad renes: et mensus est mille, torrentem, quem non potui pertransire: quoniam intumuerant aquę profundi torrentes, qui non potest transuadari.

℟. Angustię. 330. Lectio iij.

Et dixit ad me. Certe vidisti fili hominū. Et eduxit me: et conuertit ad ripam torrētis. Cumque me cōuertissem, ecce in ripa torrētis ligna multa nimis ex vtraque parte: et ait ad me:

me: Aquę iste, quę egrediuntur ad tumulos Sabuli orientalis, & descendunt ad plana deserti, intrabunt mare, & exibunt, & sanabuntur aquę. Et omnis aĩa viuens, quę serpit quocunqꝫ venerit torrens, viuet: & erunt pisces multi satis postquaꝫ euenerint illuc aquę istę, & sanabuntur, & viuēt omnia ad quę venerit torrens. ℟. Misit dominus angeluꝫ suũ, & conclusit. fol. 330

Sabb. ante Dnica iiij. Nouembr. Ad Magnificat. Antiphona.

Muro tuo inexpugnabili circuncinge nos domine, & armis tuę potētię protege nos semper.

DOMINICA III.

Nouembris.

Incipit liber Danielis pph. c. i.

Anno tertio regni Joacim, regis Juda venit Nabuchodonosor, rex Babylonis, i Jerusalem, & obsedit eam: & tradidit dominus in manu eius Joacim regem Juda: & partem vasorum domus Dei: & asportauit ea in terram Senaar in domum Dei sui: & vasa intulit in domum thesauri sui. Et ait rex Asphenez, prępositio eunuchorum, vt introduceret de filijs Jsrael, & de semine regio, & tyrannorum pueros in quibus nulla esset macula, decoros forma, & eruditos omni sapientia, cautos scientia, & doctos disciplina, qui possent stare i palatio regis, vt doceret eos literas, & linguã Chaldęorꝫ. ℟. Vidi dñm. 329. Lectio ij.

Et constituit ei rex annonam per singulos dies de cibis suis, & de vino vnde bibebat ipse: vt enutriti tribus annis, postea starent in conspectu regis. Fuerunt ergo inter eos de filijs Judę, Daniel, Ananias, Misael, & Azarias. Et imposuit eis prępositus eunuchorũ nomina Danieli Baltbassar, Ananię Sidrach, Misaeli Misach, Azarię Abdenago. Proposuit autem Daniel in corde suo, ne pollueretur de mensa regis, neque de vino potus eius: & rogauit eunuchorum prępositum, ne contaminaretur. Dedit autem Deus Danieli gratiam, & misericordiam in conspectu principis eunuchorum. ℟. Aspice domine. folio 329.

Lectio tertia.

Et ait princeps eunuchorꝫ ad Danielē: Timeo ego dñm meũ regē, qui constituit vobis cibum & potuꝫ: qui si viderit vultus vestros macilentiores prę cęteris adolescentib⁹ cõęuis vestris, condemnabitis caput meum regi. Et dixit Daniel ad Malasar, quē constituerat princeps eunuchorꝫ super Danielem, Ananiaꝫ, Misaelē, et Azariaꝫ: Tenta nos, obsecro, seruos tuos decē diebus: dētur nobis legumina ad vescēdum, & aqua ad bibendũ, & con

tem

templare vultus nostros, et vultus puerorum, qui vescuntur cibo regio: et sicut videris, facies cum seruis tuis. Qui audito sermone huiuscemodi, tentauit eos diebus decem: post dies autem decem apparuerunt vultus eorum meliores, et corpulentiores prae omnibus pueris, qui vescebantur cibo regio. ℟. Aspice dñe. 329.

De sermone S. Athanasii episcopi, ad Virgines. Lectio iiij.

SI accedat aliquis, et dicat tibi, ne frequenter ieiunes ne imbecillior fias: ne credas illis, neque auscultes: istos enim inimicus subornat. Reminiscere sanctam scripturam, quod cum tres pueri, et Daniel, et alij adolescentuli captiui ducti essent a Nabuchodonosor rege Babylonis: iussumque esset, vt de ipsius mensa regia comederent, et de vino biberent: Danielem et tres pueros illos noluisse pollui ex mensa illa, sed dixisse eunucho, qui eos curandos susceperat, Da nobis de seminibus terrae, et vescemur. Quibus ait eunuchus: Timeo ego regem, qui constituit vobis cibum, et potum, ne forte facies vestrae appareant regi prae ceteris pueris, qui regia mensa aluntur, squalidiores, et puniat me. ℟. Super muros tuos Ierusalem constitui custodes. 329. Lect. v.

QUi dixerunt illi: Tenta seruos tuos dies decem, et da nobis de seminibus: et dedit eis legumina ad vescendum, et aquam ad bibendum, et introduxit eos ad regem, et visae sunt formae ipsorum speciosiores, praeter ceteros pueros, qui regiae mensae cibis nutriebantur. Vides ne quid faciat ieiunium? morbos sanat destillationes exiccat, daemones fugat prauas cogitationes expellit, mentem clariorem reddit cor mundum efficit, corpus sanctificat, denique ad thronum Dei hominem sistit. Sed ne putes haec temere dici, habes huius rei testimonium in euangelijs a Saluatore prolatum. Cum enim quaesiuissent discipuli, quonam modo immundi spiritus eijcerentur, respondit dominus: Hoc genus non eijcitur, nisi per orationem, et ieiunium. ℟. Muro tuo. 330. Lectio vi.

QUisquis igitur ab immundo spiritu vexatur, certum habere debet, hoc pharmaco, ieiunio inquam, statim spiritus malos afflictos abscedere, vim ieiunij metuentes. Valde enim daemones oblectantur crapula, et ocio corporis. Magna vis in ieiunio, et magna et praeclara fiunt per illud: alioqui vnde fieri possit, vt homines tam mirifica praestent? vt dominus per eos vel signa faciat, vel sanitatem laborantibus donet: nisi plane ob deuotas meditationes, et humilitatem animi, et conuersationem bonam? Ieiunium enim Angelorum cibus est: et qui

eo utitur, ordinis angelici cēsendus est. ℞. Sustinuimus. 330.

FERIA SECUNDA.

De Daniele propheta. Lec. j.

2. ca. Tu rex videbas: et ecce quasi statua una grandis, statua illa magna et statura sublimis stabat contra te: et intuitus eius erat terribilis. Huius statuę caput ex auro optimo erat: pectus autem et brachia de argento: porro venter, et femora ex ęre: tibię autem ferreę: pedū quędam pars erat ferrea, quędam autem fictilis: videbas ita donec abscissus est lapis de mōte sine manibus, et percussit statuam in pedibus eius ferreis, et fictilibus, et comminuit eos. Tunc contrita sunt pariter ferrum, testa, ęs, argentum, et aurum, et redacta quasi in favillā ęstiuę areę, quę rapta sunt vēto nullusque locus inuentus est eis. Lapis autem, qui percusserat statuam, factus est mōs magnus, et impleuit vniuersam terram. ℞ Redemit populum. folio 330. Lectio ij.

Hoc est somniū. Interpretationem quoque eius dicemus coram te rex. Tu rex regum es: et Deus cęli, regnū, et fortitudinem, et imperium, et gloriā dedit tibi, et omnia, in quib⁹ habitant filij hominū, et bestię agri. Uolucres quoque cęli dedit in manu tua, et sub ditione tua vniuersa cōstituit. Tu es ergo caput aureū, et post te cōsurget regnum aliud minus te, argenteum: et regnum tertium aliud ęreū: quod imperabit vniuersę terrę, et regnum quartū erit velut ferreū. Quomodo ferrum comminuit, et domat omnia: sic comminuet et conteret omnia hęc. ℞. Angustię mihi. fol. 330. Lectio iij.

Porro quia vidisti pedum et digitorum partem testeā figuli, et partem ferream: regnum diuisum erit, quod tamē de plantario ferri orietur, secūdum quod vidisti ferrum mistū testę ex luto: et digitos pedum ex parte ferreos, et ex parte fictiles: ex parte regnum erit solidum, et ex parte contritum. Quod autem vidisti ferrum mistum teste ex luto, commiscebūtur quidem humano semine, sed non adhęrebunt sibi, sicuti ferrum misceri non potest testę. In diebus autem regnorum illorum suscitabit Deus cęli regnum, quod in ęternum non dissipabitur, et regnum eius alteri populo non tradetur: comminuet autem, et consumet vniuersa regna hęc, et ipsum stabit in ęternum. ℞ Misit dominus angelum suum. 330.

FERIA TERTIA.

De Daniele propheta. Lec. j.

Pronuncians Nabuchodonosor rex, ait eis. Uere ne Sidrach, Misach, et Abdenago deos meos non colitis, et statuam aureā, quam cōstitui, non adoratis? Nunc ergo si estis parati,

rati, quacunq; hora audieritis sonitũ tubę, fistulę, citharę, sambucę, psaltery, & symphonię, omnisq; generis musicorum, prosternite vos, & adorate statuam quam feci: quod si non adoraueritis, eadem hora mittemini in fornacem ignis ardentis. Et quis est deus, qui eripiat vos de manu mea? ℟. A facie. 330.

Lectio secunda.

Respondentes Sidrach, Misac, & Abdenago, dixerunt regi Nabuchodonosor: Non oportet nos de hac re respondere tibi. Ecce enim deus noster quem colimus potest eripere nos de camino ignis ardentis, & de manib⁹ tuis, o rex, liberare. Quod si noluerit, notum sit tibi rex: quia deos tuos non colimus, & statuam aureã, quam erexisti, non adoramus. Tunc Nabuchodonosor repletus est furore, & aspectus faciei illius immutatus est super Sidrach, Misach, & Abdenago: & pręcepit, vt succenderetur fornax septuplum, quam succendi consueuerat. ℟. Ciuitatem istam. 330. Lectio tertia.

Et confestim viri illi, vincti cum braccis suis, & tiaris, calciamentis, & vestib⁹, missi sunt in mediũ fornacis ignis ardentis: nam iussio regio vrgebat. Fornax autem succensa erat nimis. Porro viros illos, q miserant Sidrach, Misach, & Abdenago, interfecit flamma ignis. Viri autẽ ij tres, Idest, Sidrach, Misach, & Abdenago, ceciderũt i medio camino ignis ardentis colligati, & ambulabant in medio flammę laudantes deum, & benedicẽtes dño.

℟. Genti peccatrici. 331.

FERIA QVARTA.

De Daniele propheta. Lect. i.

Respondit Balthassar, & dixit: Dñe mi, somnium his qui te oderunt, & interpretatio eius hostibus tuis sit. Arborem quam vidisti sublimem atq; robustam, cuius altitudo pertingit ad cęlum, & aspectus illius in omnem terram: & rami eius pulcherrimi, & fructus eius nimius & esca omnium in ea, subter eam habitantes bestię agri, & in ramis eius commorantes aues cęli, Tu es rex, qui magnificatus es, & inualuisti, & magnitudo tua creuit, et peruenit vsque ad cęlum, & potestas tua in terminos vniuersę terrę. ℟. Indicabo tibi homo. 331. Lectio ij. ca. 4.

Quod aũt vidit rex vigilem, & sanctũ descendere de cęlo, & dicere: Succidite arborẽ, et dissipate illam: attamẽ germen radicum eius in terra dimittite: & vinciaf ferro, & ęre in herbis foris, & rore cęli cõspergatur, & cum feris sit pabulum eius donec septem tẽpora mutentur super eũ: Hęc est interpretatio sententię Altissimi, quę peruenit super dñm meum re-

gem: Eijcient te ab hominib⁹, ⁊ cũ bestijs ferisq3 erit habitatio tua, ⁊ fenum vt bos comedes: ⁊ rore celi infunderis. ℞. Angustie.330. Lectio iij.

Septem quoque tempora mutabuntur super te, donec scias, quod dñetur excelsus super regnum hominum, ⁊ cuicũq3 voluerit, det illud. Quod autẽ precepit, vt relinqueretur germẽ radicum eius, idest arboris: regnũ tuum tibi manebit, postquam cognoueris potestatem esse celestem. Quamobrem rex consilium meum placeat tibi, ⁊ peccata tua eleemosynis redime, ⁊ iniqtates tuas misericordijs pauperum: forsitan ignoscet delictis tuis. Oia hec venerunt super Nabuchodonosor regem. ℞. Misit dominus. 330.

FERIA QVINTA.

De Daniele propheta. Lect. i.

ca.5. Balthasar rex fecit grãde conuiuium optimatibus suis mille, ⁊ vnusquisq3 ꝑm suã bibebat etatem. Precepit ergo iam temulentus: vt afferentur vasa aurea, ⁊ argentea, que asportauerat Nabuchodonosor pater ei⁹ de templo, quod fuit in Jerusalem, vt biberent in eis rex, ⁊ optimates eius, vxoresq3 eius ⁊ concubine. Tunc allata sunt vasa aurea, que asportauerat de templo, quod fuerat in Jerusalem: ⁊ biberunt in eis rex, ⁊ optimates eius, vxores ⁊ concubine illius: bibebant vinum, ⁊ laudabant deos suos aureos, ⁊ argenteos, ereos, ferreos, ligneosque, ⁊ lapideos. In eadem hora apparuerunt digiti, quasi manus hominis, scribentis contra candelabrum, in superficie parietis aule regie ⁊ rex aspiciebat articulos manus scribentis: tunc facies regis commutata est, ⁊ cogitationes eius conturbabant eum. ℞. Uidi Dominum. fol.329.

Lectio secunda.

Introduct⁹ est Daniel coram rege: ad quẽ prefatus rex ait. Tu es Daniel ď filijs captiuitatis Jude, quem adduxit pater meũ rex de Judea? audiui de te, quoniam spiritum deorum habeas, ⁊ scientia intelligenti aque ac sapiẽtia ampliores inuente sunt in te. Et nunc introgressi sunt in ꝯspectu meo sapientes Magi, vt scripturã hanc legerent, ⁊ interpretationem eius indicarent mihi: ⁊ nequiuerunt sensum huius sermonis edicere. Porro ego audiui de te, quod possis obscura interpretari, ⁊ ligata dissoluere: Si ergo vales scripturam legere, ⁊ interpretationem eius indicare mihi, purpura vestieris, ⁊ torquem auream circa collũ tuũ habebis, ⁊ tertius i regno meo princeps eris. Ad que respondens Daniel, ait corã rege: Munera tua sint tibi, ⁊ dona domus tue alteri da: scripturã autem legam tibi rex, ⁊ inter-

pre-

pretationem eius ostendaȝ tibi. ℟. Aspice dñe. 329. Lectio iij.

Hec est autẽ scriptura, que digesta est: Mane, Thecel, Phares. Et hec est interpretatio sermonis. Mane, numerauit de⁹ regnum tuum, ⁊ cõpleuit illud. Thecel, appensus es in statera, ⁊ inuentus es minus habens. Phares, diuisum est regnum tuum, ⁊ datum est Medis ⁊ Persis. Tunc iubente rege, indutus est Daniel purpura, ⁊ circundata est torques aurea collo eius, ⁊ predicatum est de eo, quod haberet potestatem tertius in regno. Eadem nocte interfectus est Balthasar rex Chaldeus: ⁊ Darius Medus successit in regnum annos natus sexaginta duos. ℟. Aspice domine. 329.

FERIA SEXTA.

De Daniele prophe. Lectio j.

ca.6. Viri ergo illi curiosius inquirentes inuenerũt Danielem orantem, ⁊ obsecranteȝ Deum suum, ⁊ accedentes locuti sunt regi super edicto. Rex, nunquid non constituisti, vt omnis homo qui rogaret quemquam de diis, ⁊ hominibus, vsque ad dies triginta, nisi te rex, mitteretur in lacum leonum? Ad quos respondens rex ait: Uerus est sermo iuxta decretum Medorum, atque Persarum, quod preuaricari non licet. Tunc respondentes dixerunt coram rege. Daniel de filiis captiuitatis Jude, non curauit de lege tua, ⁊ de edicto quod constituisti: sed tribus temporibus per diem orat obsecratione sua. Quod verbum cum audisset rex, satis contristatus est, ⁊ pro Daniele posuit cor, vt liberaret eum: ⁊ vsque ad occasum solis laborabat, vt erueret illum. Uiri autem illi intelligentes regem, dixerunt ei. Scito rex, quia lex Medorum atque Persarum est, vt omne decretum, quod constituerit rex, non liceat immutari. ℟. Super muros. 329. Lectio ij.

Tunc rex precepit, ⁊ adduxerunt Danielem, et miserunt eum in lacum leonuȝ. Dixitque rex Danieli. Deus tuus, quem colis semper, ipse liberabit te. Allatusque est lapis vnus, ⁊ positus est super os laci: quem obsignauit rex annulo suo, ⁊ annulo optimatũ suorum, nequid fieret contra Danielem. Et abiit rex in domuȝ suam, ⁊ dormiuit incenatus, cibique non sunt allati coraȝ eo, insuper ⁊ somnus recessit ab eo. Tunc rex primo diluculo consurgens, festinus ad lacum leonum perrexit, appropinquansque lacui Danielem voce lacrymabili inclamauit, ⁊ affatus est eum: Daniel, serue Dei viuentis, Deus tuus, cui tu seruis semper, putas ne valuit te liberare a leonibus?

℟. Muro tuo. 330. Lectio iij.

Et Daniel regi respõdẽs ait: Rex in eternuȝ viue: deus meus misit angelum suũ: & conclusit ora leonum, & non nocuerunt mihi, quia corãȝ eo iustitia inuenta est in me: sed & coram te rex delictuȝ non feci. Tunc vehementer rex gauisus est super eo, & Danielẽ precepit educi de lacu: eductusq; est Daniel de lacu, & nulla lesio inuenta est in eo, q: credidit deo suo. Iubente autem rege, adducti sunt viri illi, qui accusauerunt Danielem, & in lacum leonum missi sunt ipsi, & filij, & vxores eorũ: & nõ peruenerũt vsq; ad pauimentum laci, donec arriperẽt eos leones: & oĩa ossa eoꝝ cõminuerũt. ℟. Sustinuim⁹. 330.

SABBATHO.

De Daniele propheta: Lec. j.

ca. 9. In anno primo Darij, filij Assueri, de semine Medorũ, qui imperauit super regnuȝ Chaldeorum, anno vno regni eius, ego Daniel intellexi in libris numerum annorum, de quo factus est sermo domini ad Ieremiam prophetam, vt complerentur desolationis Ierusalem septuaginta anni: & posui faciem meam ad dominuȝ deũ meum rogare, & deprecari in ieiunijs, sacco, & cinere: & oraui dominum Deum meum, & confessus sum, & dixi: Obsecro domine deus magne, & terribilis, custodiens pactum: & misericordiam diligentibus te, & custodientibus mandata tua: Peccauimus, iniquitatem fecimus, impie egimus, & recessimus, & declinauimus a mandatis tuis, ac iudicijs. ℟. Laudabilis. 330. Lectio ij.

Adhuc me loquẽte in oratione ecce vir Gabriel, quem videraȝ in visione a principio, cito volans tetigit me in tempore sacrificij vespertini, & docuit me, & locutus est mihi, dixitque: Daniel, nunc egressus sum, vt docerem te, & intelligeres. Ab exordio precũ tuarum egressus est sermo: ego autem veni, vt indicarem tibi: quia vir desideriorum es: tu autem animaduerte sermonem, & intellige visionem. Septuaginta hebdomades abbreuiate sũt super populum tuum, & super vrbem sanctam tuam, vt consummetur preuaricatio, & fineȝ accipiat peccatum, et deleatur iniquitas, & adducatur iustitia sempiterna, et impleatur visio, et prophetia, et vngatur Sanctus sanctorum. ℟. Angustie. 330. Lectio iij.

Scito ergo, & animaduerte: ab exitu sermonis vt iterũ edificetur Ierusalem, vsq; ad Christũ duceȝ hebdomades septem, & hebdomades sexaginta due erunt, & rursuȝ edificabitur platea, & muri in angustia tẽporũ. Et post hebdomades sexaginta duas occidetur Christus, & non erit eius populus, qui

qui eum negaturus est: et civitatem, et sanctuariũ dissipabit populus cũ duce venturo: et finis eius vastitas, et post finem belli statuta desolatio. Confirmabit autem pactũ multis hebdomada vna: et in dimidio hebdomadis deficiet hostia, et sacrificiũ: et erit in templo abominatio desolationis, et vsq ad cõsummationes, et finem perseuerabit desolatio. ℟. Misit dñs. fo. 330.

Sabb. ante Dñicã iiij. Nouemb. Ad Mag. Añ. Qui cęlorũ contines thronũ, et abyssos intueris dñe rex regũ, montes põderas, et terrã palmo cõcludis, exaudi nos dñe in gemitibus nostris.

DOMINICA IIII. Nouembris.

Incipit liber Osee pphe. Le. j.

Verbũ domini, qd factũ est ad Osee filium Beeri in diebus Ozię, Joathan, Achaz, et Ezechię regum Juda, et in diebus Jeroboam filij Joas regis Isrl. Principiũ loquendi domini in Osee. Et dixit dominus ad Osee: Vade sume tibi vxorẽ fornicationũ, et fac filios fornicationũ: quia fornicans fornicabit terra a domino. Et abijt, et accepit Gomer filiam Debelai, et cõcepit, et peperit ei filium. ℟. Vidi. folio. 329. Lectio secunda.

Et dixit dñs ad eũ: Voca nomẽ eius Jezrahel: quoniã adhuc modicũ, et visitabo sanguinẽ Jezrahel super domũ Jehu, et quiescere faciã regnũ domus Israel: et in illa die cõteram arcũ Israel in valle Jezrahel. Et cõcepit adhuc, et peperit filiam: et dixit ei: Voca nomen eius, Absque misericordia, quia non addam vltra misereri domui Israel, sed obliuione obliuiscar eorũ, et domui Juda miserebor: et saluabo eos in domino deo suo: et non saluabo eos in arcu, et gladio, et bello, et in equis, et in equitibus. ℟. Aspice. fol. 329. Lectio tertia.

Et ablactauit eã, quę erat absq misericordia. Et cõcepit: et peperit filiũ. Et dixit. Voca nomẽ eius, Nõ populus meus: quia vos non populus meus, et ego non ero vester deus. Et erit numerus filiorũ Israel quasi arena maris, quę sine mensura est, et non numerabitur. Et erit in loco vbi dicetur eis, Non populus meus vos, dicetur eis. Filij dei viuentis. Et cõgregabuntur filij Juda, et filij Israel pariter, et ponent sibimet caput vnum: et ascendẽt de terra: quia magnus dies Jezrahel. ℟. Aspice domine. folio 329.

Ex libro 5. Augustini episcopi, de ciuitate Dei. Lectio iiij.

Oseas propheta, quãto pfundius qdẽ loquitur, tãto operosius penetrat. Sed aliquid inde sumendũ est: et hic ex

nostra promissione ponendum: Et erit, inquit, i loco in quo dictum est eis. Non populus meus vos, vocabuntur & ipsi, Filij Dei vivi. Hoc testimonium propheticum, de vocatione populi gentiũ, qui prius non pertinebat ad Deũ, etiaz apostoli intellexerũt. ℟. Super.329. Lec.v.

Et quia ipse quoque populus gentium spiritualiter est in filijs Abrahę, ac p hoc recte dicitur Israel: propterea sequitur, & dicit: Et congregabuntur filij Juda, et filij Israel in idipsum: & ponẽt sibimet principatũ vnum, & ascendent a terra. Hoc si adhuc velimus exponere, eloquij prophetici obtundetur sapor. Recolatur tamen lapis ille angularis, & duo illi parietes, vnus ex Judęis, alter ex gentibus: ille nomine filiorũ Juda, iste nomine filiorum Israel: eidem vni principatui suo in idipsum innitentes: & ascendentes agnoscantur in terra. ℟. Muro tuo.330. Lectio vi.

Istos autem carnales Israelitas, qui nunc nolunt credere in Christum, postea credituros, idest filios eorum: nam vtique isti in suum locum moriendo transibunt, idem propheta testatur dicens: Quoniã diebus multis sedebunt filij Israel sine rege, sine principe, sine sacrificio, sine altari, sine sacerdotio, sine manifestationibus. Quis non videat, nunc sine istis esse Judęos? ℟. Sustinuimus pacem. folio 330.

FERIA SECVNDA.

De Osee propheta. Lectio I.

Audite verbũ domini filij Israel: quia iudiciũ dño cum habitatoribus terrę: Non est enim veritas, & non est misericordia, & non est scientia Dei in terra. Maledictum, & mẽdacium, & homicidium, furtum, & adulterium inundauerunt, & sanguis sanguinẽ tetigit. Propter hoc lugebit terra, & infirmabitur omnis, qui habitat in ea, in bestia agri: & volucre cęli: sed & pisces maris cõgregabuntur. ℟. Redemit.330. Lcõ ij.

Veruntamẽ vnusquisque non iudicet, et nõ arguatur vir: populus enim tuus sicut hi qui contradicunt sacerdoti. Et corrues hodie, & corruet ẽt propheta tecum: nocte tacere feci matrem tuam. Conticuit populus meus, eo quod non habuerit scientiam: & quia tu scientiam repulisti, repellam te, ne sacerdotio fungaris mihi: & oblita es legis Dei tui, obliuiscar filiorum tuorum & ego. ℟. Angustię. folio 330.

Lectio tertia.

Secundum multitudinez eorum sic peccauerũt mihi: gloriam eorũ in ignominiã commutabo. Peccata populi mei comedent: & ad iniquitatez eorum subleuabunt animas eorum. Et erit sicut populus, sic sacer

sacerdos, et visitabo super eum vias eius, et cogitationes eius reddam ei. Et comedent, et nõ saturabũtur: fornicati sunt, et nõ cessauerunt, quoniam dñm de reliquerunt in non custodiẽdo. ℟. Misit dominus. 330.

FERIA TERTIA.

Incipit Joel propheta. Lec. i.

Verbum domini, quod factum est ad Joel, filium Phatuel. Audite hoc senes, et auribus percipite omnes habitatores terrę: si factum est istud in diebus vestris: aut in diebus patrum vestrorum. Super hoc filijs vestris narrate, et filij vestri filijs suis, et filij eorum generationi alterę. Residuum erucę comedit locusta: et residuum locustę comedit bruchus: et residuum bruchi comedit rubigo. ℟. A facie furoris. 330. Lec. ij.

Expergiscimini ebrij, et flete, et vlulate omnes q bibitis vinum in dulcedine: quoniam perijt ab ore vestro. Gens enim ascẽdit super terram meã fortis, et innumerabilis: dentes eius vt dentes leonis, et molares ei⁹ vt catuli leonis. Posuit vineam meam in desertum, et ficum meã decorticauit, nudans spoliauit eã: et proiecit: albi facti sunt rami eius. ℟. Ciuitatem. folio 330. Lectio tertia.

Plange quasi virgo accincta sacco super virum pubertatis suę. Perijt sacrificiũ, et libatio de domo domini, luxerunt sacerdotes ministri dñi: depopulata est regio, luxit humus: quoniam deuastatum est triticum, confusum est vinum, elanguit oleum, confusi sunt agricolę, vlulauerunt vinitores super frumento et hordeo, quia perijt messis agri. ℟. Genti peccatrici. folio 331.

FERIA QVARTA.

De Joele propheta. Lectio j.

In diebus illis, et in tempore illo, cũ conuertero captiuitatẽ Juda, et Jerusalẽ, congregabo omnes gentes, et deducam eas in vallem Josaphat, et disceptabo cũ eis ibi super populo meo, et hereditate mea Israel, quos disperserunt in nationibus, et terram meam diuiserunt, et super populum meum miserunt sortem: et posuerunt puerum in prostibulo, et puellam vendiderunt pro vino, vt biberent. ℟. Indicabo. folio 331. Lectio secunda.

Verũ quid mihi, et vobis Tyrus, et Sidõ, et omnis terminus Palęstinorum: nunquid vltionẽ vos reddetis mihi et si vlciscimini vos cõtra me, cito velociter reddã vicissitudinẽ vobis super caput vestrum. Argentum enim meũ, et aurum tulistis, et desiderabilia mea, et pulcherrima intulistis in delubra vestra: et filios Juda, et filios Jerusalem vendidistis filijs Grę-

co:uz,vt longe faceretis eos de
finibus suis: Ecce ego suscita/
bo eos ď loco,in quo védidistis
eos:et conuertã retributionem
vestram in caput vestrum ℟.
Angustię.330. Lectio tertia.
Et vendã filios vestros, ⁊
filias vestras in manibus
filioꝝ Juda:⁊ venundabũt eos
Sabęis gẽti lõginquę, qa dñs
locutus est: Clamate hoc in gẽ
tibus sanctificate bellũ:suscita
te robustos. Accedant,ascendãt
oẽs viri bellatores,cõcidite ara
tra vestra i gladios: et ligones
vestros in lãceas. Infirmus di/
cat. Quia fortis ego sum. Erũ
pite, ⁊ venite oẽs gentes de cir
cuitu: ⁊ cõgregabimini:ibi oc/
cũbet faciet dñs robustos tuos.
Consurgant, ⁊ ascẽdãt gentes
in vallez Josaphat:q: ibi sede/
bo:vt iudicem oẽs gentes in cir
cuitu. ℟. Misit dñs.fol.330.

FERIA QVINTA.

Incipit Amos propheta. Le.i.

Verba Amos, qui
fuit in pastorib⁹
Thecue, quę vi/
dit super Israel i
diebus Ozię re/
gis Juda, et in
diebus Jeroboam filij Joas re
gis Israel, ante duos annos ter
rẽmotus. Et dixit: Dominus ď
Sion rugiet,⁊ de Jerusalẽ da/
bit vocem suam: et luxerũt spe
ciosa pastorum, ⁊ exiccatus est
vertex Carmeli. ℟. Vidi domi
num sedentem.329. Lec.ij.

Haec dicit dominus: Su/
per tribus sceleribus Da
masci ⁊ super quatuor non con
uertam eum:eo quod trituraue/
rit in plaustris ferreis Galaad.
Et mittam ignem in domum
Azael:⁊ deuorabit domos Be
nadab:et conteram vectem Da
masci,⁊ disperdam habitatorẽ
de campo idoli,et tenentez sce
ptrum de domo voluptatis: et
trãsferetur populus Syrię Cy/
renen,dicit dominus. ℟. Aspi/
ce domine de sede.329. Lec.iij.
Haec dicit dñs:Super tri
bus sceleribus Gazę: et
super quatuor nõ conuertã eũ:
eo quod transtulerit captiuita
tem perfectam,ut concluderet
eam in Idumęa:et mittã ignez
in murum Gazę: et deuorabit
ędes eius,et disperdam habita
torem de Azoto,⁊ tenentem sce
ptrum de Ascalone:⁊ conuertã
manum meam super Accaron:
⁊ peribunt reliquię Philisthi/
norum:dicit dominus deus.
℟. Aspice domine quia.329.

FERIA SEXTA.

Incipit Abdias propheta. Le.i.

Visio Abdię:Haec di
cit dominus ad E/
dom. Auditum au
diuimus a domi
no: ⁊ legatum ad
gentes misit: Surgite ⁊ con
surgamus aduersus eum in
prelium. Ecce paruulum de
di te in gentibus: ⁊ contem
ptibilis tu es valde. Super
bia

dià cordis tui extulit te habitã
tem in scissuris petrarũ, exaltã
tem solium tuũ: qui dicis i cor
de tuo: Quis detrahet me i ter
2.ca. ram? Si exaltatus fueris vt a
quila, & si inter sidera posueris
nidũ tuum, inde detraham te
dicit dominus. ℟. Super mu
ros. 329. Lectio ij.

Si fures introissent ad te,
si latrones per nocte: quo
modo côticuisses? nonne furati
essent sufficiétia sibi? Si vinde
miatores introissent ad te, nun
quid saltẽ racemũ reliquissent
tibi? Quomodo scrutati sunt
Esau, inuestigauerũt abscõdita
eius? vsq ad terminum emise
runt te: omnes viri fœderis tui
illuserũt tibi, inualuerũt aduer
sũ te viri pacis tuę: q comedũt
tecum, ponent insidias super te:
nõ est prudentia in eo. ℟. Mu
ros tuos. 330. Lectio iij.

Nunquid nõ in die illa, di
cit dñs perdam sapientes
de Idumęa, & prudentiam de
monte Esau? Et timebũt fortes
tui a meridie, vt intereat vir d
monte Esau. Propter interfe
ctionem, & propter iniquitatẽ
in fratrem tuũ Iacob operiet
te confusio, & peribis in ęternũ.
In die cum stares aduersus eũ,
quando capiebant alieni exer
citum eius, & extranei ingredie
bantur portas eius, & super Je
rusalem mittebant sortem, tu
quoque eras quasi vnus ex eis.
℟. Sustinuimus. 330.

SABBATHO.

Incipit Jonas propheta. Le. j.

Et factũ ẽ verbũ
dñi ad Jonam fi
liũ Amathi: di
cens: surge, & va
de in Niniuẽ ciui
tatẽ grandem, &
prędica in ea: quia ascendit ma
litia eius coram me. Et surre
xit Jonas, vt fugeret in Thar
sis a facie domini, & descendit i
Joppen, & inuenit nauem eun
tem in Tharsis: & dedit naulũ
eius, & descendit in eam: vt iret
cum eis in Tharsis a facie Do
mini. Dominus autem misit
ventum magnum in mare, & fa
cta est tẽpestas magna in mari:
& nauis periclitabatur conteri.
℟. Laudabilis. 330. Lectio ij.

Et timuerunt nautę, & cla
mauerũt viri ad deũ suũ
& miserunt vasa, q erant in na
ui, in mare, vt alleuiaretur ab
eis. Et Jonas descendit ad i̅te
riora nauis, & dormiebat sopore
graui: & accessit ad eum guber
nator, & dixit ei: Quid i sopore
deprimeris? surge: inuoca deũ
tuũ, si forte recogitet Deus de
nobis, & non pereamus. Et di
xit vir ad collegam suum: Ve
nite & mittamus sortes, & scia
mus, quare hoc malum sit no
bis. Et miserunt sortes, & ceci
dit sors super Jonam. ℟. An
gustię. 330. Lectio iij.

Et dixerũt ad eũ. Indica
nobis, cuius causa malũ
istud

istud sit nobis: quod est opus tuum? que terra tua? et quo vadis? vel ex quo populo es tu? Et dixit ad eos: Hebreus ego sum. et dñm deum celi ego timeo: qui fecit mare et aridam. Et timuerunt viri timore magno, et dixerunt ad eum: Quid hoc fecisti? Cognouerunt enim viri quod a facie dñi fugeret: quia indicauerat eis. Et dixerunt ad eum. Quid faciemus tibi et cessabit mare a nobis? quia mare ibat et intumescebat super eos. Et dixit ad eos: Tollite me, et mittite in mare, et cessabit mare a vobis: scio enim ego, quoniam propter me tempestas hec grandis est super vos. ℟. Misit dñs. 330.

Sabba. ante dñicã v. Nouẽb. Ad Mag. Añã. Super muros tuos Jerusalem constitui custodes: tota die et nocte non tacebunt laudare nomen domini.

DOMINICA V. Nouembris.

Incipit Micheas ppheta. Lec. i.

Verbum domini, quod factum est ad Micheã Morastiten in dieb⁹ Joathan, Achaz et Ezechie regum Juda, quod venit super Samariam, et Jerusalem. Audite populi omnes: et attendat terra, et plenitudo eius, et sit dominus Deus vobis in testem dominus de templo sancto suo. Quia ecce dominus egredietur de loco suo, et descendet, et calcabit super excelsa terre. ℟. Vidi dominum. 329. Lectio ij.

Et consumentur montes subtus eum: et valles scindentur sicut cera a facie ignis, sicut aque, que decurrunt in preceps. In scelere Jacob omne istud, et in peccatis domus Israel. Quod scelus Jacob? nonne Samaria? et que excelsa Jude? nonne Jerusalem? Et ponam Samariam, quasi aceruum lapidum in agro, cum plantatur vinea: et detraham in vallem lapides eius: et fundamenta eius reuelabo. ℟. Aspice domine de sede sancta. 329. Lectio iij.

Et omnia sculptilia eius concidentur: et omnes mercedes eius comburentur igne: et omnia idola eius ponam in perditionem: quia de mercedibus meretricis cõgregata sunt et vsque ad mercedem meretricis reuertentur. Super hoc plãgam, et vlulabo: vadam spoliatus et nudus: faciam planctum velut draconum, et luctũ quasi struthionum, quia desperata est plaga eius, quia venit vsque ad Judam, tetigit portam populi mei vsque ad Jerusalem. ℟. Aspice domine, quia. 329.

De sermone sancti Basilii Magni in psalmum trigesimum tertium. Lectio quarta.

Cum te appetitus inualerit peccandi, velim cogi

teo horribile illud et intolerabile Christi tribunal, in quo presidebit iudex in alto et excelso throno: adstabit autem omis creatura ad gloriosum illius conspectũ contremiscẽs. Adducẽdi etiã nos sumus singuli, eorum que in vita gesserimus rationẽ reddituri. Mox illis q multa mala in vita perpetrarint terribiles qdã et deformes assistẽt angeli, igneos vultus preferẽtes, atque ignẽ spirantes, ea re ppositi et voluntatis acerbitatẽ ostẽdẽtes, nocti vultu similes ppter mœrorem et odiũ in humanũ genus. ℟. Sup muros. 329. Le. v.

Hoc hęc cogites profundũ barathrũ, inextricabiles tenebras, et ignẽ carentem splẽdore, vrendi quidem vim habẽtem, sed priuatum lumine, deinde vermium genus venenũ immittens ac carnẽ vorans, inexplebiliter edens, neq vnquam saturitatem sentiens, intolerabiles dolores corrusione ipsa infligens: postremo, quod supplicíorum omnium grauissimũ est opprobrium illud et confusionem sempiternam. Hęc time, et hoc timore instructus, animã a peccatorum concupiscentiis tanquam freno quodam reprime. ℟. Muro tuo. 330. Le. vi.

Hunc timorẽ dñi se doctu rũ propheta promisit: docere aut nõ simpliciter pmisit, sed eos q eum audire voluerint: non eos, qui longius prolapsi sunt, sed qui salutem appetẽtes accurrunt, non alienos a pmissionibus, sed ex baptismate filiorũ adoptionis, verbo ipsi conciliatos atq cõiũctos. Propterea venite, inquit: hoc est, per bona opera accedite ad me filij, quippe qui per regenerationem filij lucis effici digni facti estis. Audite, qui aures cordis habetis apertas: timorem domini doceho vos, illum scilicet, quẽ paulo ante oratione nostra descripsimus. ℟. Sustinuimus. 330.

FERIA SECUNDA.

Incipit Naum propheta. Lec. i.

Onus Niniue. Liber visionis Naum Elcesęi. Deus emulator, et vlciscẽs dñs: vlciscẽs dñs, et habens furorem, vlciscens dñs in hostes suos, et irascens ipse inimicis suis. Dñs patiens et magnus fortitudine, et mũdãs nõ faciet innocẽtẽ. Dñs in tẽpestate et turbine vię ei9, et nebulę puluis pedũ eius, increpãs mare, et exiccãs illud: et omnia ad desertũ deducens. ℟. Redemit. 330. Lec. ii.

Infirmat9 ẽ Basã: et Carmelus, et flos Libani elanguit: mõtes cõmoti sũt ab eo, et colles desolati sunt: et cõtremuit terra a facie ei9, et orbis, et omnes habitantes i eo. Ante faciẽ indignationis eius qs stabit? et qs resistet in ira furoris eius? indignatio ei9 effusa ẽ ut ignis,

ꝛ petre dissolute sunt ab eo. ℟ Angustie. 330. Lectio v.

Onus dñs, ꝛ confortãs i die tribulationis: ꝛ sciẽs sperantes in se: ꝛ in diluuio pre tereunte consummationẽ faciet loci eius: ꝛ inimicos eius perse quentur tenebre. Quid cogita tis contra dñm? Cõsummatio nẽ ipse facit: non consurget du plex tribulatio: qa sicut spine se inuicẽ cõplectuntur, sic conui uium eorũ pariter potantiũ, cõ sumentur quasi stipula aridita te plena. ℟ Misit dñs. 330.

FERIA TERTIA.

Incipit Habacuc pphera. L. i.

Onus, quod vidit Habacuc pphe ta. Usquequodo mine clamabo, ꝛ nõ exandies? vo ciferabor ad te vim patiẽs, ꝛ nõ saluabis? Quare ostendisti mihi iniquitatez, ꝛ laborẽ, videre predaz ꝛ iniu stitiam cõtra me? Quare respi cis cõtẽptores, ꝛ taces, concul cãte impio iustiorẽ se? Et facies hoies quasi pisces maris, ꝛ qua si reptilia nõ hñtia ducẽ? Et fa ctũ est iudiciũ, ꝛ ꝯtradictio po tentior. ℟ A facie. 330. Le. ii.

Propter hoc lacerata est ler, ꝛ nõ peruenit vsqꝫ ad finem iudiciũ: quia impius pre ualet aduersus iustum: propte rea egredit iudiciũ peruersuz. Aspicite in gentibus, ꝛ videte, ꝛ admiramini, ꝛ obstupescite: quia opus factuz est in diebus vestris, quod nemo credet cum narrabitur. Qr ecce ego susci tabo Chaldeos gentez amarã, velocem, ambulantẽ super lati tudinẽ terre, vt possideat taber nacula non sua. Horribilis, ꝛ terribilis est: ex semetipsa iudi cium, ꝛ onus eius egredietur. ℟ Ciuitatem. 330. Lectio iii.

Euiores pardis equi ei᷒, ꝛ velociores lupis vespti nis, ꝛ diffundentur eqtes eius: equites enim eius de longe ve nient, volabunt quasi aquila fe stinans ad comedendum. Om nes ad predam venient: facies eorum ventus vrens, ꝛ cõgrega bit quasi arenam captiuitatez. Et ipse de rebus triumphabit, ꝛ tyranni ridiculi eius erunt, ip se super oẽm munitionẽ ridebit ꝛ cõportabit aggerem, ꝛ capiet eã. ℟ Genti peccatrici. 331.

FERIA QVINTA

Incipit Sophonias pphet. L. i.

Verbum domini quod factum est ad Sophoniam filiuz Chusi, filij Godolie, filij A masie, filij Eze chie, i dieb᷒ Josie, filij Ammon regis Juda. Cõgregans cõgre gabo oĩa a facie terre, dicit do min᷒: cõgregans hoiem ꝛ pec᷒: ꝯgregans volatilia celi ꝛ pisces maris: ꝛ ruine impiorũ erunt: ꝛ disperdã hoies a facie terre: di cit dñs. ℟ Judicabo. 332.

Et extendam manũ meã super Iudã, et super oẽs habitantes Ierusalẽ, et disperdã de loco hoc reliquias Baal et nomina ęditu orum cũ sacerdotibus, et eos qui adorant sup tecta militiã cęli, et adorãt et iurant in dño, et iurant in Melchom, et qui auertũtur de post tergũ dñi, et qui nõ quęsierunt dominum, nec inuestigauerunt eũ. ℟. Angustię. 330. Lect. ij.

Silete a facie dñi dei: quia iuxta est dies dñi: quia ꝑparauit dñs hostiã, sãctificauit vocatos suos. Et erit in die hostię dñi visitabo sup principes, et sup filios regis, et sup oẽs qui induti sunt veste peregrina: et visitabo sup oẽm, qui arrogãter ingreditur super limẽ in die illa, q cõplent domũ dñi Dei sui iniqtate, et dolo. ℟. Misit do. 230

FERIA QVINTA.

Incipit Aggeus ꝓpheta. Lec. j.

In anno scdo Darÿ regis i mẽse sexto, i die vna mẽsis. Factũ est verbum dñi in manu Aggei ꝓphetę ad Zorobabel filium Salathiel, ducem Iuda, et ad Iesum filium Iosedec, sacerdotẽ magnum, dicens: Hęc ait dominus exercituum, dicens. Populus iste dicit, Nondum venit tempus domus domini ędificandę. ℟. Vidi Dominum. 329. Lectio secunda.

Et factum est verbũ dñi i manu Aggei prophetę: dicẽs. Nũquid tẽpus vobis est, vt habitetis i domibus laqueatis, et domus ista deserta? Et nũc hęc dicit dñs exercituum: Ponite corda vestra super vias vestras: seminastis multũ, et intulistis parũ: comedistis, et nõ estis satiati: bibistis, et nõ estis iebriati: operuistis vos et nõ estis calefacti: et qui mercedes cõgregauit misit eas in sacculum pertusum. ℟. Aspice dñe 329. L. iij.

Hec dicit dñs exercituũ. Ponite corda vestra sup vias vestras, ascẽdite i montẽ, portate ligna, et ędificate domũ et acceptabilis mihi erit: et glorificabor: dicit dñs. Respexistis ad amplius: et ecce factum est minus, et intulistis in domum: et exufflaui illud: quam ob causã: dicit dominus exercituum? Quia domus mea deserta est: et vos festinatis vnusquisque in domum suam: propter hoc super vos ꝓhibiti sunt cęli ne darent rorem, et terra prohibita est: ne daret germen suum. ℟. Aspice domine. 329.

FERIA SEXTA.

Incipit Zacharias prophe. L. j.

In mense octauo: in anno secundo Darÿ, factũ est verbum Domini ad Zachariã, filiũ Barachię filÿ Addo, prophetam dicens:

cens: Iratus est dñs super patres vestros iracũdia. Et dices ad eos: Hec dicit dñs exercituum: convertimini ad me, ait dñs exercituu3: & convertar ad vos dicit dñs exercituum. ℟. Super. 329. Lectio ij.

Ne sitis sicut patres vestri, ad quos clamabant prophete priores dicentes: Hec dicit dominus exercituum. Convertimini de vijs vestris malis: & de cogitationibus vestris pessimis: & non audierunt, neque attenderunt ad me, dicit dñs. Patres vestri vbi sunt? & prophete nunquid in sempiternu3 vivet. ℟. Muro tuo. 330. Lectio iij.

Veruntamen verba mea, & legitima mea, que mãdavi servis meis prophetis, nunquid non comprehenderũt patres vestros? & conversi sunt & dixerunt: Sicut cogitavit dominus exercituum facere nobis sm vias vestras, & sm adinventiones nostras, fecit nobis. ℟. Sustinuimus pacem. 330.

SABBATHO.

Incipit Malachias pphe. L. j.

Onus verbi dñi ad Israel in manu Malachie prophete. Dilexi vos, dicit dñs, & dixistis: in quo dilexisti nos? Nõne frater erat Esau Jacob, dicit dñs: & dilexi Jacob, Esau autem odio habui? & posui Seir montes eius in solitudinem & hereditate3 eius in dracones deserti? Quod si dixerit Idumea, Destructi sumus, sed revertentes edificabimus q̃ destructa sũt. hec dicit dñs exercituũ. Isti edificabunt, & ego destruã: & vocabũtur termini ipietatis & populus cui iratus est dominus vsq3 in eternum. ℟. Laudabilis. 330. Lectio ij.

Et oculi vestri videbũt: & vos dicetis, Magnificet dñs super terminum Israel. Filius honorat patrem, & servus dominum suum. Si ergo pater ego sum, vbi est honor meus? & si dominus ego sum, vbi est timor meus? dicit dominus exercituum. Ad vos o sacerdotes: qui despicitis nomen meum: & dixistis. In quo despeximus nomen tuum? Offertis super altare meum panem pollutum, & dicitis in quo polluimus te? In eo quod dicitis: Mensa domini despecta est. ℟. Angustie mihi. 330. Lectio iij.

Si offeratis cecũ ad imolãdũ, nõne malũ est? & si offeratis claudũ, & languidũ, nonne malũ est? Offer illud duci tuo si placuerit ei, aut si susceperit faciem tuã, dicit dñs exercituum. Et nunc deprecamini vultum Dei, vt misereatur nostri (de manu enim vestra factũ est hoc) si quo modo suscipiat facies vestras, dicit dñs exercituum. Quis est in vobis, qui claudat ostia, & incẽdat altare meum gratuito? ℟. Visit dominus. folio 330.

HOMILIAE IN DOMINICIS PER ORDINEM DISPOSITAE,

A Tertia Dominica post Pentecostē, vsque ad Aduentum.

Dominica tertia post Pente/costen. Oratio.

PRotector i te spe rātiū deus, sine quo nihil est va lidū, nihil sctū multiplica sup nos miam tuā: vt te rectore, te duce, sic trāsea m⁹ p bona tēporalia, vt nō amit tamus ęterna. Per dominum.

Lcō s. euāg. scdm Lucā: Lec. vij.

IN illo tēpore: Erant ap/propinquantes ad Iesum publicani, & peccatores, vt au dirent illum. Et reliqua.

Homilia S. Gregorij Papę.

AUdistis i lectione euāge lica, fratres mei, q: pec catores & publicani accesserūt ad redēptorē nostrū: & non so/lum ad colloquēdum: sed etiā ad conuescendū recepti sunt: quod videntes Pharisęi, dedi/gnati sunt. Ex qua re colligit, q: vera iustitia cōpassionē ha bet, falsa vero dedignationem: quāuis & iusti soleant recte pec catorib⁹ dedignari. Sed aliud est quod agitur typo superbię, aliud quod zelo disciplinę. R. Peccaui. 258. Lectio viij.

DEdignantur etenim, sed non dedignantes, despe rant: nō desperātes persecutio nem commouent: sed amantes: quia, & si foris increpationem per disciplinam exaggerant, i/tus tamen dulcedinem per ca ritatē seruāt. Pręponūt sibi in animo ipsos plerūq; quos cor rigunt: meliores ęstimant eos quoque, quos iudicant. Quod videlicet agētes, & per discipli nā subditos, & per humilitatē custodiūt semetipsos. R. Duo Seraphim. 258. Lectio ix.

AT contra, ij, qui de falsa iustitia supbire solēt, ce/teros quosq; despiciūt, nulla i/firmantibus misericordia cōde scendūt: & quo se peccatores eē non credunt, eo deteri⁹ pecca tores fiunt. De quorum pfecto

Et Daniel regi respōdēs ait: Rex in eternum viue: deus meus misit angelum suū: et conclusit ora leonum, et non nocuerunt mihi, quia coram eo iustitia inuenta est in me: sed et coram te rex delictum non feci. Tunc vehementer rex gauisus est super eo, et Danielē precepit educi de lacu: eductusque est Daniel de lacu, et nulla lesio inuenta est in eo, quia credidit deo suo. Iubente autem rege, adducti sunt viri illi, qui accusauerunt Danielem, et in lacum leonum missi sunt ipsi, et filij, et vxores eorum: et nō peruenerūt vsque ad pauimentum laci, donec arriperēt eos leones: et oia ossa eorum cōminuerūt. ℟. Sustinuim⁹. 330.

SABBATHO.

De Daniele propheta: Lec. i.

ca. 9. In anno primo Darij, filij Assueri, de semine Medorū, qui imperauit super regnum Chaldeorum, anno vno regni eius, ego Daniel intellexi in libris numerum annorum, de quo factus est sermo domini ad Ieremiam prophetam, vt complerentur desolationis Ierusalem septuaginta anni: et posui faciem meam ad dominum deū meum rogare, et deprecari in ieiunijs, sacco, et cinere: et oraui dominum Deum meum, et confessus sum, et dixi: Obsecro domine deus magne, et terribilis, custodiens pactum: et misericordiam diligentibus te, et custodientibus mandata tua. Peccauimus, iniquitatem fecimus, impie egimus, et recessimus, et declinauimus a mandatis tuis, ac iudicijs. ℟. Laudabilis. 330. Lectio ij.

Adhuc me loquēte in oratione ecce vir Gabriel, quem videram in visione a principio, cito volans tetigit me in tempore sacrificij vespertini, et docuit me, et locutus est mihi, dixitque: Daniel, nunc egressus sum, vt docerem te, et intelligeres. Ab exordio precū tuarum egressus est sermo: ego autem veni, vt indicarem tibi: quia vir desideriorum es: tu autem animaduerte sermonem, et intellige visionem. Septuaginta hebdomades abbreuiate sūt super populum tuum, et super vrbem sanctam tuam, vt consummetur preuaricatio, et finem accipiat peccatum, et deleatur iniquitas, et adducatur iustitia sempiterna, et impleatur visio, et prophetia, et vngatur Sanctus sanctorum. ℟. Angustie. 330. Lectio iij.

Scito ergo, et animaduerte: ab exitu sermonis vt iterū edificetur Ierusalem, vsque ad Christum ducem hebdomades septem, et hebdomades sexaginta due erunt, et rursum edificabitur platea, et muri in angustia tēporū. Et post hebdomades sexaginta duas occidetur Christus, et non erit eius populus, qui

qui eum negaturus est: ⁊ ciuita
tem, ⁊ sanctuariū dissipabit po
pulus cū duce venturo: ⁊ finis
eius vastitas, ⁊ post finem belli
statuta desolatio. Confirmabit
autem pactū multis hebdoma
da vna: et in dimidio hebdoma
dis deficiet hostia, ⁊ sacrificiū:
⁊ erit in templo abominatio de
solationis, ⁊ vsq ad cōsumma
tionem, ⁊ finem perseuerabit de
solatio. ℟. Misit dñs. fo.330.

Sabb. ante Dñicā iiij. Nouemb.
Ad Mag. Añ. Qui celorū con
tines thronū, ⁊ abyssos intueris
dñe rex regū, montes pōderas,
⁊ terrā palmo cōcludis, exaudi
nos dñe in gemitibus nostris.

DOMINICA IIII. Nouembris.

Incipit liber Osee pphe. Le. j.

VErbū domini, qd
factū est ad Osee
filium Beeri in
diebus Ozie, Jo
athan, Achaz, et
Ezechie regum
Juda, et in diebus Jeroboam
filij Joas regis Isrl. Principiū
loquendi domini in Osee. Et
dixit dominus ad Osee: Vade
sume tibi vxorē fornicationū,
⁊ fac filios fornicationū: quia
fornicans fornicabit terra a do
mino. Et abijt, ⁊ accepit Go
mer filiam Debelai, ⁊ cōcepit,
⁊ peperit ei filium. ℟. Vidi. fo
lio.329. Lectio secunda.

ET dixit dñs ad eū: Voca
nomē eius Jezrahel: quo
niā adhuc modicū, et visitabo
sanguinē Jezrahel super domū
Jehu, et quiescere faciā regnū
domus Israel: ⁊ in illa die ɔte
ram arcū Israel in valle Jezra
hel. Et cōcepit adhuc, ⁊ peperit
filiam: et dixit ei: Voca nomen
eius, Absque misericordia, qꝛ
non addam vltra misereri do
mui Israel, sed obliuione obli
uiscar eorū, et domui Juda mi
serebor: ⁊ saluabo eos in domi
no deo suo: et non saluabo eos
in arcu, et gladio, et bello, et in
equis, et in equitibus. ℟. Aspi
ce. fol.329. Lectio tertia.

ET ablactauit eā, que erat
absq misericordia. Et cō
cepit: et peperit filiū. Et dixit.
Voca nomē eius, Nō populus
meus: quia vos non populus
meus, et ego non ero vester de
us. Et erit numerus filiorū Is
rael quasi arena maris, que si
ne mensura est, et non numera
bitur. Et erit in loco vbi dice
tur eis, Non populus meus
vos, dicetur eis. Filij dei viuen
tis. Et cōgregabuntur filij Ju
da, et filij Israel pariter, et po
nent sibimet caput vnum: et a
scendēt de terra: quia magnus
dies Jezrahel. ℟. Aspice do
mine. folio 329.

Ex libro 5. Augustini episcopi,
de ciuitate Dei. Lectio iiij.

OSeas propheta, quāto p
fundius qdē loquitur, tā
to operosius penetrat. Sed ali
quid inde sumendū est: et hic ex

nostra promissione ponendum: Et erit,inquit, i loco in quo dictum est eis. Non populus me⁹ vos, vocabuntur ꝛ ipsi, Filij Dei viui. Hoc testimonium propheticum, de vocatione populi gentiū, qui prius non pertinebat ad Deū, etiā apostoli intellexerūt. ℟. Super. 329. Lec. v.

Et quia ipse quoque populus gentium spiritualiter est in filijs Abrahe, ac ꝑ hoc recte dicitur Israel: propterea sequitur, ꝛ dicit: Et congregabuntur filij Juda, et filij Israel in idipsum: ꝛ ponēt sibimet principatū vnum, ꝛ ascendent a terra. Hoc si adhuc velimus exponere, eloquij prophetici obtundetur sapor. Recolatur tamen lapis ille angularis, ꝛ duo illi parietes, vnus ex Judeis, alter ex gentibus: ille nomine filiorū Juda, iste nomine filiorum Israel: eidem vni principatui suo in idipsum innitentes: ꝛ ascendentes agnoscantur in terra. ℟. Muro tuo. 330. Lectio vi.

Istos autem carnales Israelitas, qui nunc nolunt credere in Christum, postea credituros, idest filios eorum: nam vtique isti in suum locum moriendo transibunt, idem propheta testatur dicens: Quoniā diebus multis sedebunt filij Israel sine rege, sine principe, sine sacrificio, sine altari, sine sacerdotio, sine manifestationibus. Quis non videat, nunc sine istis esse Judeos? ℟. Sustinuimus pacem. folio 330.

FERIA SECVNDA.

De Osee propheta. Lectio i.

Audite verbū domini filij Israel: quia iudiciū dño cum habitatoribus terre: Non est enim veritas, ꝛ non est misericordia, ꝛ non est scientia Dei in terra. Maledictum, ꝛ mēdacium, ꝛ homicidium, furtum, ꝛ adulterium inundauerunt, ꝛ sanguis sanguinē tetigit. Propter hoc lugebit terra, ꝛ infirmabitur omnis, qui habitat in ea, in bestia agri: ꝛ volucre celi: sed ꝛ pisces maris cōgregabuntur. ℟. Redemit. 330. Lcō ij.

Veruntamē vnusquisque non iudicet, et nō arguatur vir: populus enim tuus sicut hi qui contradicunt sacerdoti. Et corrues hodie, ꝛ corruet ēt propheta tecum: nocte tacere feci matrem tuam. Conticuit populus meus, eo quod non habuerit scientiam: ꝛ quia tu scientiam repulisti, repellam te, ne sacerdotio fungaris mihi: ꝛ oblita es legis Dei tui, obliuiscar filiorum tuorum ꝛ ego. ℟. Angustie. folio 330.

Lectio tertia.

Secundum multitudinē eorum sic peccauerūt mihi: gloriam eorū in ignominiā commutabo. Peccata populi mei comedent: ꝛ ad iniquitatē eorum subleuabunt animas eorum. Et erit sicut populus, sic

sacerdos, et visitabo super eum vias eius, et cogitationes eius reddam ei. Et comedent, et nõ saturabũtur: fornicati sunt, et nõ cessauerunt, quoniam dñm de reliquerunt in non custodiẽdo. ℟. Misit dominus. 330.

FERIA TERTIA.
Incipit Joel propheta. Lec. i.

Verbum domini, quod factum est ad Joel, filium Phatuel. Audite hoc senes, et auribus percipite omnes habitatores terrę: si factum est istud in diebus vestris: aut in diebus patrum vestrorum. Super hoc filiis vestris narrate, et filii vestri filiis suis, et filii eorum generationi alterę. Residuum erucę comedit locusta: et residuum locustę comedit bruchus: et residuum bruchi comedit rubigo. ℟. A facie furoris. 330. Lec. ii.

Expergiscimini ebrii, et flete, et vlulate omnes q bibitis vinum in dulcedine: quoniam periit ab ore vestro. Gens enim ascẽdit super terram meã fortis, et innumerabilis: dentes eius vt dentes leonis, et molares eius vt catuli leonis. Posuit vineam meam in desertum, et ficum meã decorticauit, nudans spoliauit eã: et proiecit: albi facti sunt rami eius. ℟. Ciuitatem. folio 330. Lectio tertia.

Plange quasi virgo accincta sacco super virum pubertatis suę. Periit sacrificium, et libatio de domo domini, luxerunt sacerdotes ministri dñi: depopulata est regio, luxit humus: quoniam deuastatum est triticum, confusum est vinum, elanguit oleum, confusi sunt agricolę, vlulauerunt vinitores super frumento et hordeo, quia periit messis agri. ℟. Genti peccatrici. folio 331.

FERIA QVARTA.
De Joele propheta. Lectio i.

In diebus illis, et in tempore illo, cum conuertero captiuitatẽ Juda, et Jerusalẽ, congregabo omnes gentes, et deducam eas in vallem Josaphat, et disceptabo cum eis ibi super populo meo, et hereditate mea Israel, quos disperserunt in nationibus, et terram meam diuiserunt, et super populum meum miserunt sortem: et posuerunt puerum in prostibulo, et puellam vendiderunt pro vino, vt biberent. ℟. Indicabo. folio 331. Lectio secunda.

Verum quid mihi, et vobis Tyrus, et Sidõ, et omnis terminus Palęstinorum: numquid vltionẽ vos reddetis mihi et si vlciscimini vos cõtra me, cito velociter reddã vicissitudinẽ vobis super caput vestrum. Argentum enim meũ, et aurum tulistis, et desiderabilia mea, et pulcherrima intulistis in delubra vestra: et filios Juda, et filios Jerusalem vendidistis filiis Gre-

corum, vt longe faceretis eos de finibus suis: Ecce ego suscitabo eos de loco, in quo vendidistis eos: et conuertam retributionem vestram in caput vestrum. ℟. Angustię.330. Lectio tertia.

Et vendam filios vestros, et filias vestras in manibus filiorum Juda: et venundabunt eos Sabęis genti longinquę, quia dominus locutus est: Clamate hoc in gentibus sanctificate bellum: suscitate robustos. Accedant, ascendant omnes viri bellatores, concidite aratra vestra in gladios: et ligones vestros in lanceas. Infirmus dicat. Quia fortis ego sum. Erumpite, et venite omnes gentes de circuitu: et congregabimini: ibi occumbere faciet dominus robustos tuos. Consurgant, et ascendant gentes in vallem Josaphat: quia ibi sedebo: vt iudicem omnes gentes in circuitu. ℟. Misit dominus.fol.330.

FERIA QVINTA.

Incipit Amos propheta. Le.j.

Verba Amos, qui fuit in pastoribus Thecuę, quę vidit super Israel in diebus Ozię regis Juda, et in diebus Jeroboam filij Joas regis Israel, ante duos annos terremotus. Et dixit: Dominus de Sion rugiet, et de Jerusalem dabit vocem suam: et luxerunt speciosa pastorum, et exiccatus est vertex Carmeli. ℟. Vidi dominum sedentem.329. Lec.ij.

Hęc dicit dominus: Super tribus sceleribus Damasci et super quatuor non conuertam eum: eo quod triturauerit in plaustris ferreis Galaad. Et mittam ignem in domum Azael: et deuorabit domos Benadab: et conteram vectem Damasci, et disperdam habitatorem de campo idoli, et tenentem sceptrum de domo voluptatis: et transferetur populus Syrię Cyrenen, dicit dominus. ℟. Aspice domine de sede.329. Lec.iij.

Hęc dicit dominus: Super tribus sceleribus Gazę: et super quatuor non conuertam eum: eo quod transtulerit captiuitatem perfectam, ut concluderet eam in Idumęa: et mittam ignem in murum Gazę: et deuorabit ędes eius, et disperdam habitatorem de Azoto, et tenentem sceptrum de Ascalone: et conuertam manum meam super Accaron: et peribunt reliquię Philisthinorum: dicit dominus deus. ℟. Aspice domine quia.329.

FERIA SEXTA.

Incipit Abdias propheta. L.j.

Visio Abdię: Hęc dicit dominus ad Edom. Auditum audiuimus a domino: et legatum ad gentes misit: Surgite et consurgamus aduersus eum in prelium. Ecce paruulum dedi te in gentibus: et contemptibilis tu es valde. Superbia

dià cordis tui extulit te habitā
tem in scissuris petrarū, exaltā
tem solium tuū: qui dicis i cor/
de tuo: Quis detrahet me i ter/
2.ca. ram? Si exaltatus fueris vt a/
quila, & si inter sidera posueris
nidū tuum, inde detraham te
dicit dominus. ℟. Super mu/
ros. 329. Lectio ij.

Si fures introissent ad te,
si latrones per noctē: quo
modo cōticuisses? nonne furati
essent sufficiētia sibi? Si vinde
miatores introissent ad te, nun
quid saltē racemū reliquissent
tibi? Quomodo scrutati sunt
Esau, inuestigauerūt abscōdita
eius? vsq; ad terminum emise/
runt te: omnes viri fęderis tui
illuserūt tibi, inualuerūt aduer
sū te viri pacis tuę: q comedūt
tecum, ponent insidias super te:
nō est prudentia in eo. ℟. Mu
ros tuos. 330. Lectio iij.

Nunquid nō in die illa, di
cit dñs perdam sapientes
de Idumęa, & prudentiam de
monte Esau? Et timebūt fortes
tui a meridie, vt intereat vir d
monte Esau. Propter interfe/
ctionem, & propter iniquitatē
in fratrem tuū Jacob operiet
te confusio, & peribis in ęternū.
In die cum stares aduersus eū,
quando capiebant alieni exer/
citum eius, & extranei ingredie
bantur portas eius, & super Je/
rusalem mittebant sortem, tu
quoque eras quasi vnus ex eis.
℟. Sustinuimus. 330.

SABBATHO.

Incipit Jonas propheta. Le. j.

Et factū ē verbū
dñi ad Jonam fi
liū Amathi: di/
cens: surge, & va
de in Niniuē ciui
tatē grandem, &
prędica in ea: quia ascendit ma
litia eius corā me. Et surre/
xit Jonas, vt fugeret in Thar/
sis a facie domini, & descendit i
Joppen, & inuenit nauem eun/
tem in Tharsis: & dedit naulū
eius, & descendit in eam: vt iret
cum eis in Tharsis a facie Do
mini. Dominus autem misit
ventum magnum in mare, & fa
cta est tēpestas magna in mari:
& nauis periclitabatur conteri.
℟. Laudabilis. 330. Lectio ij.

Et timuerunt nautę, & cla
mauerūt viri ad deū suū
& miserunt vasa, q̄ erant in na
ui, in mare, vt alleuiaretur ab
eis. Et Jonas descendit ad inte
riora nauis, & dormiebat sopore
graui: & accessit ad eum guber
nator, & dixit ei: Quid i sopore
deprimeris? surge: inuoca deū
tuū, si forte recogitet Deus de
nobis, & non pereamus. Et di/
xit vir ad collegam suum: Ve
nite & mittamus sortes, & scia/
mus, quare hoc malum sit no/
bis. Et miserunt sortes, & ceci/
dit sors super Jonam. ℟. An/
gustię. 330. Lectio iij.

Et dixerūt ad eū. Indica
nobis, cuius causa malū
istud

istud sit nobis: quod est opus tuum? que terra tua? et quo vadis? vel ex quo populo es tu? Et dixit ad eos: Hebreus ego sum, et dñm deum celi ego timeo: qui fecit mare et aridam. Et timuerunt viri timore magno, et dixerunt ad eum: Quid hoc fecisti? Cognoverunt enim viri quod a facie dñi fugeret: quia indicaverat eis. Et dixerunt ad eum. Quid faciemus tibi et cessabit mare a nobis? quia mare ibat et intumescebat super eos. Et dixit ad eos: Tollite me, et mittite in mare, et cessabit mare a vobis: scio enim ego, quoniam propter me tempestas hec grandis est super vos. ℟. Misit dñs. 330.

Sabba. ante dñica v. Noueb. Ad Mag. Añа. Super muros tuos Jerusalem constitui custodes: tota die et nocte non tacebunt laudare nomen domini.

DOMINICA V.
Nouembris.

Incipit Micheas pphеta. L. j.

Verbum domini, quod factum est ad Micheã Morastiten in dieb[us] Joathan, Achaz et Ezechie regum Juda, quod venit super Samariam, et Jerusalem. Audite populi omnes: et attendat terra, et plenitudo eius, et sit dominus Deus vobis in testem dominus de templo sancto suo. Quia ecce dominus egredietur de loco suo, et descendet, et calcabit super excelsa terre. ℟. Vidi dominum. 329. Lectio ij.

Et consumentur montes subtus eum: et valles scindentur sicut cera a facie ignis, sicut aque, que decurrunt in preceps. In scelere Jacob omne istud, et in peccatis domus Israel. Quod scelus Jacob? nonne Samaria? et que excelsa Jude? nonne Jerusalem? Et ponam Samariam, quasi acervum lapidum in agro, cum plantatur vinea: et detrabam in vallem lapides eius: et fundamenta eius revelabo. ℟. Aspice domine de sede sancta. 329. Lectio iij.

Et omnia sculptilia eius concidentur: et omnes mercedes eius comburentur igne: et omnia idola eius ponam in perditionem: quia de mercedibus meretricis cõgregata sunt et usque ad mercedem meretricis revertentur. Super hoc plangam, et ululabo: vadam spoliatus et nudus: faciam planctum velut draconum, et luctũ quasi struthionum, quia desperata est plaga eius, quia venit usque ad Judam, tetigit portam populi mei usque ad Jerusalem. ℣. Aspice domine, quia. 329.

De sermone sancti Basilij Magni in psalmum trigesimũ tertium. Lectio quarta.

Cum te appetitus invaserit peccandi, velim cogites

tes horribile illud & intolerabile Christi tribunal, in quo pręsidebit iudex in alto et excelso throno: adstabit autem omis creatura ad gloriosum illius cõspectũ ptremiscẽs. Adducẽdi etiã nos sumus singuli, eorum quę in vita gesserimus rationẽ reddituri. Mox illis q multa mala in vita perpetrarint terribiles qdã et deformes assistẽt angeli, igneos vultus pręferẽtes, atque ignẽ spirantes, ea re ppositi & voluntatis acerbitatẽ ostẽdẽtes, nocti vultu similes pp̃ter męrorem & odiũ in humanũ genus. ℟. Sup muros. 329. Lec. v.

Hęc cogites profundũ barathrũ, inextricabiles tenebras, & ignẽ carentem splẽdore, vrendi quidem vim habẽtem, sed priuatum lumine, deinde vermium genus venenũ immittens ac carnẽ vorans, inexplebiliter edens, neq; vnquam saturitatem sentiens, intolerabiles dolores corrusione ipsa infigens: postremo, quod supplicioꝝ omnium grauissimũ est opprobrium illud et confusionem sempiternam. Hęc time, et hoc timore instructus, animã a peccatorum concupiscentiis tanquam fręno quodam reprime. ℟. Muro tuo. 330. Lec. vi.

Hunc timorẽ dñi se doctũ propheta promisit: docere aut nõ simpliciter pmisit, sed eos q eũ audire voluerint: non eos, qui longius prolapsi sunt, sed qui salutem appetẽtes accurrunt, non alienos a pmissionib⁹, sed ex baptismate filiorũ adoptionis, verbo ipsi conciliatos atq; piũctos. Propterea venite, inquit: hoc est, per bona opera accedite ad me filij, quippe qui per regenerationem filij lucis effici digni facti estis. Audite, qui aures cordis habetis apertas: timorem domini docebo vos, illum scilicet, quẽ paulo ante oratione nostra descripsimus. ℟. Sustinuimus. 330.

FERIA SECVNDA.

Incipit Naum propheta. Lec. i.

Onus Niniue. Liber visionis Naum Elcesęi. Deus emulator, et vlciscẽs dñs: vlciscẽs dñs, & habens furorem, vlciscens dñs in hostes suos, & irascens ipse inimicis suis. Dñs patiens & magn⁹ fortitudine, et mũdãs nõ faciet innocẽtẽ. Dñs in tẽpestate & turbine vię ei⁹, et nebulę pulvis pedũ eius, increpãs mare, et exiccãs illud: & omnia ad desertũ deducens. ℟. Redemit. 330. Lec. ij.

Infirmat⁹ ẽ Basã: et Carmelus, & flos Libani elanguit: mõtes cõmoti sũt ab eo, et colles desolati sunt: & cõtremuit terra a facie ei⁹, & orbis, et omnes habitantes i eo. Ante faciẽ indignationis eius qs stabit? & qs resistet in ira furoris eius? indignatio ei⁹ effusa ẽ ut ignis, & pe-

⁊ petrę dissolutę sunt ab eo. ℟. Angustię. 330. Lectio v.

Bonus dñs, ⁊ confortās i die tribulationis: ⁊ sciēs sperantes in se: ⁊ in diluuio prę tereunte consummationē faciet loci eius: ⁊ inimicos eius persequentur tenebrę. Quid cogitatis contra dñm? Cōsummationē ipse facit: non consurget duplex tribulatio: qa sicut spinę se inuicē cōplectuntur, sic conuiuium eorū pariter potantiū, cōsumentur quasi stipula aridita te plena. ℟. Misit dñs. 330.

FERIA TERTIA.

Incipit Habacuc pphēta. Le. i.

Onus, quod vidit Habacuc pphēta. Usquequo domine clamabo, ⁊ nō exaudies? vociferabor ad te vim patiēs, ⁊ nō saluabis? Quare ostendisti mihi iniquitatem, ⁊ laborē, videre prędam ⁊ iniustitiam cōtra me? Quare respicis cōtēptores, ⁊ taces, conculcāte impio iustiorē se? Et facies hoīs quasi pisces maris, ⁊ quasi reptilia nō hūtia ducē? Et factū est iudiciū, ⁊ cōtradictio potentior. ℟. A facie. 330. Le. ii.

Propter hoc lacerata est lex, ⁊ nō peruenit vsq; ad finem iudiciū: quia impius prę ualet aduersus iustum: proptęrea egredit iudiciū peruersum. Aspicite in gentibus, ⁊ videte, ⁊ admiramini, ⁊ obstupescite: quia opus factum est in diebus vestris, quod nemo credet cum narrabitur. Qr ecce ego suscitabo Chaldęos gentem amarā, velocem, ambulantē super latitudinē terrę, vt possideat tabernacula non sua. Horribilis, ⁊ terribilis est: ex semetipsa iudicium, ⁊ onus eius egredietur. ℟. Ciuitatem. 330. Lectio iii.

Leuiores pardis equi eiꝰ, ⁊ velociores lupis vespertinis, ⁊ diffundentur eqtes eius: equites enim eius de longe venient, volabunt quasi aquila festinans ad comedendum. Omnes ad prędam venient: facies eorum ventus vrens, ⁊ cōgregabit quasi arenam captiuitatem. Et ipse de rebus triumphabit, ⁊ tyranni ridiculi eius erunt, ipse super oēm munitionē ridebit ⁊ cōportabit aggerem, ⁊ capiet eā. ℟. Genti peccatrici. 331.

FERIA QUINTA

Incipit Sophonias pphet. L. i.

Uerbum domini quod factum est ad Sophoniam filium Chusi, filij Godolię, filij Amasię, filij Ezechię, i diebꝰ Josię, filij Ammon regis Juda. Cōgregans cōgregabo oīa a facie terrę, dicit dominꝰ: cōgregans hoīem ⁊ pecꝰ: cōgregans volatilia cęli ⁊ pisces maris: ⁊ ruinę impiorū erunt: ⁊ disperdā hoīes a facie terrę: dicit dñs. ℟. Judicabo. 332. Le. ii.

Et extendam manū meā super Judā, ⁊ super oēs habitantes Jerusalē, ⁊ disperdā de loco hoc reliquias Baal ⁊ nomina ędituorum cuž sacerdotibus, ⁊ eos qui adorant sup tecta militiā cęli, ⁊ adorāt ⁊ iurant in dño, ⁊ iurant in Melchom, ⁊ qui auertūtur de post tergū dñi, ⁊ qui nō quęsierunt dominum, nec inuestigauerunt eū. ℟. Angustię. 330. Lect. iij.

Silete a facie dñi dei: quia iuxta est dies dñi: quia ꝑparauit dñs hostiā, sāctificauit vocatos suos. Et erit in die hostię dñi visitabo sup principes, ⁊ sup filios regis, ⁊ sup oēs qui induti sunt veste peregrina: ⁊ visitabo sup oēm, qui arrogāter ingreditur super limē in die illa, q̄ cōplent domū dñi Dei sui iniqtate, ⁊ dolo. ℟. Visit do. 230

FERIA QVINTA.

Incipit Aggeus pphēta. Lec. j.

In anno scđo Darij regis i mēse sexto, i die vna mēsis. Factū est verbum dñi in manu Aggei prophetę ad Zorobabel filium Salathiel, ducem Juda, ⁊ ad Jesum filium Josedec, sacerdotez magnum, dicens: Hęc ait dominus exercituum, dicens. Populus iste dicit, Nondum venit tempus domus domini ędificandę. ℟. Vidi Dominum. 329. Lectio secunda.

Et factum est verbū dñi in manu Aggęi prophetę: dicēs. Nūquid tēpus vobis est, vt habitetis i domibus laqueatis ⁊ domus ista deserta? Et nūc hęc dicit dñs exercituum: Ponite corda vestra super vias vestras: seminastis multū, ⁊ intulistis parū: comedistis, ⁊ nō estis satiati: bibistis, ⁊ nō estis iebriati: operuistis vos ⁊ nō estis calefacti: ⁊ qui mercedes cōgregauit misit eas in sacculum pertusum. ℟. Aspice dñe 329. L. iij.

Hec dicit dñs exercituū. Ponite corda vestra sup vias vestras, ascēdite i montez, portate ligna, ⁊ ędificate domū ⁊ acceptabilis mihi erit: ⁊ glorificabor: dicit dñs. Respexistis ad amplius: ⁊ ecce factum est minus, ⁊ intulistis in domum: ⁊ exufflaui illud: quam ob causā: dicit dominus exercituum? Quia domus mea deserta est: ⁊ vos festinatis vnusquisque in domum suam: propter hoc super vos ꝓhibiti sunt cęli ne darent rorem, ⁊ terra prohibita est: ne daret germen suum. ℟. Aspice domine. 329.

FERIA SEXTA.

Incipit Zacharias prophe. L. j.

In mense octauo: in anno secundo Darij, factū est verbum Domini ad Zachariā, filiuž Barachię filij Addo, prophetam dicens:

cenes: Iratus est dñs super patres vestros iracũdia. Et dices ad eos: Hec dicit dñs exercituum: convertimini ad me, ait dñs exercituum: ꝛ convertar ad vos dicit dñs exercituum. ℟. Super. 329. Lectio ij.

Ne sitis sicut patres vestri, ad quos clamabant prophete priores dicentes: Hec dicit dominus exercituum. Convertimini de vijs vestris malis: ꝛ de cogitationibus vestris pessimis: ꝛ non audierunt, neque attenderunt ad me, dicit dñs. Patres vestri vbi sunt? ꝛ prophete nunquid in sempiternũ viuẽt. ℟. Muro tuo. 330. Lectio iij.

Veruntamen verba mea, ꝛ legitima mea, que mãdaui seruis meis prophetis, nunquid non comprehenderũt patres vestros? ꝛ conuersi sunt ꝛ dixerunt: Sicut cogitauit dominus exercituum facere nobis ẽm vias vestras, ꝛ ẽm adinuentiones nostras, fecit nobis. ℟ Sustinuimus pacem. 330.

SABBATHO.

Incipit Malachias pphe. L. j.

Onus verbi dñi ad Israel in manu Malachie prophete. Dilexi vos, dicit dñs, ꝛ dixistis: in quo dilexisti nos? Nõne frater erat Esau Jacob, dicit dñs: ꝛ dilexi Jacob, Esau autem odio habui? ꝛ posui Seir montes eius in solitudinem ꝛ hereditatẽ eius in dracones deserti? Quod si dixerit Idumea, Destructi sumus, sed revertentes edificabimus q̃ destructa sũt. hec dicit dñs exercituũ. Isti edificabunt, ꝛ ego destruã: ꝛ vocabũtur termini impietatis ꝛ populus cui iratus est dominus vsq; in eternum. ℟. Laudabilis. 330. Lectio ij.

Et oculi vestri videbũt: ꝛ vos dicetis, Magnificetur dñs super terminum Israel. Filius honorat patrem, ꝛ seruus dominum suum. Si ergo pater ego sum, vbi est honor meus? ꝛ si dominus ego sum, vbi est timor meus? dicit dominus exercituum. Ad vos o sacerdotes: qui despicitis nomen meum: ꝛ dixistis. In quo despeximus nomen tuum? Offertis super altare meum panem pollutum, ꝛ dicitis in quo polluimus te? In eo quod dicitis: Mensa domini despecta est. ℟ Angustie mihi. 330. Lectio iij.

Si offeratis cecũ ad imolãdũ, nõne malũ est? ꝛ si offeratis claudũ, ꝛ languidũ, nonne malũ est? Offer illud duci tuo si placuerit ei, aut si susceperit faciem tuã, dicit dñs exercituum. Et nunc deprecamini vultum dei, vt misereatur nostri (de manu enim vestra factũ est hoc) si quo modo suscipiat facies vestras, dicit dñs exercituum. Quis est in vobis, qui claudat ostia, ꝛ incẽdat altare meum gratuito? ℟. Visit dominus. folio 330.

HOMILIAE IN DOMINICIS
PER ORDINEM DISPOSITAE,
A Tertia Dominica post Pentecoſten, vſque ad Aduentum.

Dominica tertia post Pentecoſten. Oratio.

Protector i te ſperātiū deus, ſine quo nihil eſt validū, nihil ſctū: multiplica ſup nos mīam tuā: vt te rectore, te duce, ſic trāſeamꝰ p bona tēpoꝛalia, vt nō amittamus ęterna. Per dominum.

Lcō ſ. euāg. ſm Lucā. Lec. vij.

In illo tēpoꝛe: Erant appropinquantes ad Jeſuȝ publicani, ꝛ peccatoꝛes, vt audirent illum. Et reliqua.

Homilia S. Gregoꝛij Papę.

Audiſtis i lectione euāgelica, fratres mei, q: peccatoꝛes ꝛ publicani acceſſerūt ad redēptoꝛeȝ noſtrū: ꝛ non ſolum ad colloquēdum: ſed etiaȝ ad conueſcenduȝ recepti ſunt: quod videntes Phariſęi, dedignati ſunt. Ex qua re colligiť, q: vera iuſtitia cōpaſſioneȝ habet, falſa vero dedignationem: quāuis ꝛ iuſti ſoleant recte peccatoꝛibꝰ dedignari. Sed aliud eſt quod agitur typo ſuperbię, aliud quod zelo diſciplinę. R. Peccaui. 258. Lectio viij.

Dedignantur etenim, ſed non dedignantes, deſperant: nō deſperātes perſecutionem commouent: ſed amantes: quia, ꝛ ſi foꝛis increpationem per diſciplinam exaggerant, intus tamen dulcedinem per caritatē ſeruāt. Pręponūt ſibi in animo ipſos plerūq; quos coꝛrigunt: melioꝛes ęſtimant eos quoque, quos iudicant. Quod videlicet agētes, ꝛ per diſciplinā ſubditos, ꝛ per humilitateȝ cuſtodiūt ſemetipſos. R. Duo Seraphim. 258. Lectio ix.

At contra, ij, qui de falſa iuſtitia ſupbire ſolēt, ceteros quoſq; deſpiciūt, nulla infirmantibus miſericoꝛdia cōdeſcendūt: ꝛ quo ſe peccatoꝛes eē non credunt, eo deteriꝰ peccatoꝛes fiunt. De quoꝛum pfecto

numero Pharisei extiterãt, q
dyudicantes dñm quod pecca
tores susciperet, arenti corde
ipsum fontem misericordię re/
prehendebant. Sed quia ęgri
erant, ita vt se ęgros esse nesci/
rent, quatenus quod erãt agno
scerent, cęlestis eos medicus blã
dis fomentis curat, benignum
paradigma obycit, & in eorum
corde vulneris tumorẽ premit.

Ad Benedictus. Antiphona.
Quis ex vobis homo, q habet
cẽtum oues? & si perdiderit vnã
ex illis, nonne dimittit nonagi
tanouẽ i deserto, & vadit ad il
lam, q̃ perierat, donec inueniat
eam? halla. Ad Magn. Añã.
Quę mulier habens drachmas
decem? & si perdiderit dracmã
vnam, nonne accendit lucernã
& euerrit domum, & quęrit dili
genter, donec inueniat?

Dñica iiij. post Pẽteco. Orõ.
Da nobis q̃s dñe: vt
& mũdi curs⁹ pa/
cifice nobis tuo
ordine dirigat̃, &
Eccl'ia tua trãql
la deuotione lętę
tur. Per dominum nostrum.

Lcõ s. euãg. fm Lucã. Lec. vij.
Ca. 5. In illo tempore: Cũm tur
bę irruerent in Jesum, vt
audirent verbum Dei, & ipse
stabat secus stagnum Genesa/
reth. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosii episcopi.
Ubi dñs multis ipertiuit
varia genera sanitatum
nec tpe, nec loco cępit a studio
sanãdi turba cohiberi. Vesper
incubuit, populi sequebant̃, sta
gnum occurrit, turbę vrgebãt:
& ideo ascẽdit in Petri nauim.
Hęc est illa nauis, quę secundũ
Matthęum adhuc fluctuat, se
cundum Lucam repletur pisci
bus: vt & principia Ecclesię flu/
ctuantis, & posteriora exuberã/
tis agnoscas. Lectio viij.

Pisces enim sunt, qui hanc
enauigant vitam: ibi ad/
huc discipulis Christus dor/
mit: hic pręcipit: dormit enim
tepidis, vigilat perfectis. Dei/
niq; etsi alys imperat: vt laxent
retia sua, soli tamẽ Petro dici
tur, duc in altum: hoc est in p
fundum disputationum. Quid
enim tam altũ, quam altitudi
nem diuitiarum videre, scire
Dei filium, & promissionem Di
uinę generationis assumere?
quam licet mens humana non
queat plene rationis inuestiga
tione comprehendere, fidei ta/
men plenitudo complectitur.

Lectio nona.
Nam etsi nõ licet mihi sci/
re, quemadmodũ natus
sit: nõ licet tamen nescire, quod
natus sit. Seriem generationis
ignoro: sed auctoritatẽ genera
tionis agnosco. Nõ interfuim⁹,
cũ ex patre Dei filius nasceret/
tur: sed interfuimus, cũ a patre
Dei filius diceretur. Si deo nõ
credimus, cui credimus? Om/
nia eni quę credimus, vel visu
credi

credimus, vel auditu. Visus sepe fallitur, auditus in fide est.
Ad Benedictus. Antiphona.
Ascēdens Jesus in nauim, & sedēs, docebat turbas, alleluia.
Ad Magnificat.. Antiphona.
Preceptor per totam noctem laborantes, nihil cepimus, in verbo autem tuo laxabo rete.
Dñica v. post Pent. Oratio.
Deus qui diligētibus te bona inuisibilia pparasti, infunde cordibus nostris tui amoris affectum: vt te in omnibus, & super omnia diligētes, promissiones tuas, que omne desiderium superant, consequamur. Per dominum nostr.
Lcō s. euā. sm Matthęū. c. v.
ca. 5. In illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis: Amen, dico vobis: Nisi abundauerit iustitia vestra plus quam Scribarum, & phariseorum, non intrabitis in regnū celorū. Et reliq.
Homilia Sācti Augustini epi.
Iustitia Phariseorum est, vt non occidāt: iustitia eorū qui intraturi sunt in regnū Dei, vt non irascantur sine causa. Minimum est ergo, nō occidere: & qui illud soluerit, minimus vocabitur in regno celorum: qui autē illud impleuerit vt non occidat, non continuo magnus erit, & idoneus regno celorum, sed tamen ascendit aliquē gradum: perficietur autem, si non irascitur sine causa: quod si perfecerit, multo remotior erit ab homicidio. Quapropter qui docet vt non irascamur, nō soluit legem ne occidamus, sed implet potius: vt & foris, dum non occidimus, & in corde, dum non irascimur, innocentiam custodiamus. Lectio viij.
Gradus itaque sunt istis peccatis: vt primo quisque irascat, & eū motū retineat corde conceptum: iam si extorserit vocem indignantis ipsa commotio, non significantem aliquid, sed illum animi motum ipsa eruptione testantem, qua feriatur ille, cui irascitur, plus est vtique, quam si surgens ira silentio premeretur. Sin vero non solum vox indignantis audiatur: sed etiam verbum, quo iam certam eius vituperationē in quē profertur designet, & notet: quis dubitet, amplius hoc esse, quā si solus indignationis sonus ederetur? Lectio ix.
Jde nunc etiam tres reatus, iudicij, concilij, & gehenne ignis. Nam in iudicio adhuc defensioni datur locus: in concilio autem quanquam & iudicium esse soleat, tamen quia interesse aliquid hoc loco fateri cogit ipsa distinctio, videtur ad concilium pertinere sententie prolatio, quando non iam cum ipso reo agitur vtrum dānandus sit, sed inter se, qui iudicant, conferunt quo supplicio

dānari oporteat, quē cōstat esse damandū. Gehēna vero ignis nec damnationē hēt dubiaȝ, sicut iudiciū, nec dānati pœnā sicut cōciliū: in gehenna quippe ignis certa est ꝛ damnatio, ꝛ pęna damnati. Ad Bñs. Aña. Audistis quia dictum est antiquis: Non occides: qui autem occiderit, reus erit iudicio.

Ad Mag. Añ. Si offers munus tuū ad altare, ꝛ recordat⁹ fueris, qꝛ frater tuus habet aliqd aduersus te, relinque ibi munus tuū ante altare, ꝛ vade pri⁹ reconciliari fratri tuo: ꝛ tūc veniens offeres munus tuuȝ, hal.

Dñica vi. post Pente. Oratio.

Deus virtutuȝ, cuius est totum, quod est optimū insere pectoribus nostris amorem tui nominis, ꝛ pręsta i nobis religionis augmentum: vt quę sunt bona, nutrias, ac pietatis studio, quę sunt nutrita custodias. Per dominum nostrum Jesum Chr̄z.

Lcō s. euā. sm Marcū. Le. vij.

In illo tempore: Cū turba multa esset cū Jesu, nec haberent quod manducarent, conuocatis discipulis, ait illis. Misereor sup turbam: q: ecce iam triduo sustinent me: nec habent quod manducent. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Posteaquaȝ illa, quę ecclesię typum accepit, a fluxu curata est sanguinis: posteaquā apostoli ad euangelizanduȝ regnum Dei sunt destinati, gratię cęlestis impartitur alimentum, sed quibus impartiatur aduerte: nō ociosis, nō i ciuitate, quasi i synagoga, vel seculi dignitate residentibus, sed inter deserta quęrentibus Christuȝ. L. viij.

Qui enim nō fastidiūt, ipsi recipiuntur a Christo, ꝛ cum ipsis loquitur Dei verbū, non de secularibus, sed de Dei regno. Et si qui corporalis gerunt vulnera passionis, his medicinam suam libenter indulget. Consequens igitur erat, vt, quos a vulnerū dolore sanauerat, eos alimonijs spiritualibus a ieiunio liberaret. Lcō nona.

Itaqȝ nemo cibum accipit Christi, nisi fuerit ante sanatus: ꝛ illi qui vocantur ad cęnam, prius vocando sanantur. Si claudus fuerat, gradiendi facultatem vt veniret, accepit: si lumine priuatus erat oculorum, domum vtique domini, nisi refusa luce, intrare non potuit. Ubique ergo mysterij ordo seruatur, vt prius per remissionem peccatorum vulneribus medicina tribuatur, postea alimonia mensę cęlestis exuberet.

Ad Benedictus. Antiphona. Cum turba multa esset cum Jesu, nec haberent quod māducarent, cōuocatis discipulis, ait illis: Misereor super turbā: quia

ecce iã triduo sustinent me, nec habent quod manducent, bas.

Ad Ma. Añ. Misereor super turbã: quia ecce iam triduo sustinent me, nec habent quod mã ducent: & si dimisero eos ieiunos, deficient in via: alleluia.

Dñica vij. post Pent. Oratio.

Deus cuius prouidentia in sui dispositione nõ fallitur: te supplices exoram⁹: vt noxia cũcta submoueas: & omnia nobis pfutura pcedas. Per dñz nostrũ Jesum.

Lcõ s. euã. sm Matth. Lc. vij.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis. Attendite a falsis prophetis, qui veniunt ad vos in vestimentis ouium, intrinsecus autez sunt lupi rapaces. Et reliqua.

Homilia S. Hilarij episcopi.

Blandimenta verborũ, & mansuetudinis simulatio hem admonet fructu operationis expẽdi oportere: vt non qualez quis verbis referat, sed qualem se rebus efficiat, spectemus quia in multis vestitu ouiũ rabies lupina contegitur. Ergo vt spinę vuas, tribuli ficus non generant: vt iniquę arbores vtilia poma non afferunt: ita ne in istis quidez consistere docet boni operis effectuz, & idcirco omnes cognoscẽdos esse de fructibus. Regnum enim cęlorum sola verborum officia nõ obtinẽt,

neque q dixerit, domine, domine, hęres illius erit. Lec. viij.

Quid enim meriti est dño dicere, domine? Nũquid dominus non erit, nisi fuerit dictus a nobis? & quę officij sãctitas est nominis nuncupatio? & cum cęlestis regni iter obedientia potius voluntatis dei, non nuncupatio repertura sit. Multi mihi dicent in illa die: Domine, domine, nonne in tuo nomine prophetauimus? Etiam nunc pseudoprophetaruz fraudulentiam, & hypocritarum simulamenta condemnat, qui gloriam sibi ex verbi virtute presumunt, in doctrinę prophetia, & dęmoniorum fuga, & in istiusmodi operum virtutibus. Lectio nona.

Atque hinc sibi regnũ cęlorũ pollicentur, quasi vero eorũ aliquid proprium sit, q loquũtur, aut faciũt, & nõ omnia virtus Dei inuocata perficiat: cum doctrinę sciẽtiam lectio afferat, dęmonia Christi nomen exagitet. De nostro igitur est beata illa ęternitas pmerenda, prestãdumq est aliquid ex proprio, vt bonuz velimus, malum omne vitemus, totoq affectu preceptis cęlestibus obtemperem⁹, ac talib⁹ officijs cogniti Deo simus: agamusq potius quod vult, quam quod potest gloriemur, repudiãs eos, ac repellẽs, quos a cognitione sua opera iniquitatis auerterint.

Ad Bñs. Añ. Attẽdite a falsis prophetis, qui veniũt ad vos in vestimentis ouium, intrinsecus aũt sunt lupi rapaces: a fructibus eoꝝ cognoscetis eos: hal.

Ad Mag. Añ. Non potest arbor bona fructus malos facere nec arbor mala fructus bonos facere: omnis arbor quę non facit fructum bonum excidetur, ⁊ in ignem mittetur hal.

Dñica viij. post Pente. Oratio.

Largire nobis, q̃s dñe, semp spũm cogitandi q̃ recta sunt ꝓpitius ⁊ agendi, vt q sine te esse nõ possumus, secundum te viuere vaieamus. Per dominum nostrũ.

Lcõ s. euãg. ẜm Lucã: Lec. vij

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc. Homo quidam erat diues, qui habebat villicũ, ⁊ hic diffamatus est apud illum, quasi dissipasset bona ipsius. Et reliqua.

Homilia s. Hieronymi pꝛ̃sbyt.

Si dispẽsator iniqui mãmonę dñi voce laudaẜ, q̃ de re iniqua sibi iustitiã pręparauit: ⁊ passus dispẽdiũ dñs laudat dispensatoris prudentiã, q̃ aduersus dñz quidẽ fraudulenter, sed pro se prudenter egerit: quanto magis Christus, q nullum damnuz sustinere potest, ⁊ pronus est ad clemẽtiam laudabit discipulos suos, si in eos, q credituri sibi sunt, misericordes fuerint. Lectio viij.

Denique post parabolam intulit: Et ego vobis dico facite vobis amicos de iniquo mammona. Mammona autem non Hebręorum, sed Syrorum lingua diuitię nuncupantur, quod de iniquitate collectę sint. Si ergo iniquitas bene dispẽsata vertitur in iustitiam, quãto magis sermo diuinus, in quo nulla est iniquitas, qui ⁊ apostolis creditus est, si bene fuerit dispensatus, dispensatores suos leuabit in cęlum? Lectio ix.

Quamobrem sequiẜ. Qui fidelis est in minimo, hoc est in carnalibus, ⁊ in multis fidelis erit, hoc est in spiritualibus. Qui autem in paruo iniquus est, vt non det fratribus ad vtendum, quod a Deo pro omnibus est creatum, iste ⁊ in spirituali pecunia diuidenda iniquus erit, vt non pro necessitate, sed pro personis doctrinã domini diuidat. Si autem, inquit, carnales diuitias, quę labuntur, non bene dispensatis: veras ęternasq̃ diuitias doctrinę Dei quis credet vobis?

Ad Bñs. Añ. Ait dominus villico: Quid hoc audio de te? redde rationẽ villicationis tuę: halleluia. Ad Magnĩf. Añ. Quid faciam? quia dñs meus aufert a me villicationem: fodere non valeo, mendicare erubesco: scio quid faciam: vt, cum amotus

emotus fuero a villicatione, re cipiant me in domos suas.

Dñica ix. post Pente. Oratio.

Pateant aures misericordie tue domine precibus supplicantium, et ut petentibus desiderata concedas fac eos, que tibi sunt placita postulare. Per dominum nostrũ.

Lectio sancti euangelij secundum Lucam. Lectio septima.

In illo tempore: Cum appropinquaret Jesus Jeru
c.13. salem, videns ciuitatem, fleuit super illam dicens: Quia si cognouisses, et tu: et quidem in hac die tua, que ad pacem tibi: nũc autem abscondita sunt ab oculis tuis. Et reliqua.

Homilia S. Gregorij Pape.

Quod flēte domino illa Jerosolymorũ subuersio describatur, que a Vespasiano, et Tito, Romanis principibus, facta est, nullus qui historiã euersionis eiusdem legit, ignorat. Romani etenim principes designantur, cum dicitur: Quia venient dies in te, et circundabũt te inimici tui vallo. Hoc quoque quod additur: Non relinquent in te lapidem super lapidem, etiam ipsa ciuitatis eiusdẽ trãsmigratio testatur: quia, dum in eo loco nunc constructa est, ubi extra portam dominus fuerat crucifixus: prior illa Jerusalem: ut dicitur funditus est euersa. L. viij.

Ubi etiam ex qua culpa euersionis sue pena fuerit illata, subiũgitur: Eo quod non cognoueris tempus visitationis tue: Creator quippe omnium per incarnationis sue mysterium hanc visitare dignatus est: sed ipsa timoris et amoris illius recordata non est. Unde etiam per prophetam in increpatione cordis humani, aues celi ad testimonium deducuntur, dum dicitur, Miluus in celo cognouit tempus suum: turtur, et hirundo, et ciconia custodierũt tempus aduentus sui: populus autem meus non cognouit iudicium domini. Lectio nona.

Fleuit prius redemptor ruinam perfide ciuitatis: quam ipsa sibi ciuitas non cognoscebat esse venturam. Cui a flēte domino recte dicitur: Quia si cognouisses, et tu, subaudi, fleres: que modo quia nescis quod imminet, exultas. Unde et subditur. Et quidem in hac die tua, que ad pacẽ tibi. Cum enim carnis se voluptatibus daret, et ventura mala non prospiceret in die sua que ad pacem ei esse poterant, habebat.

Ad Benedictus. Antiphona.

Cũ appropinquaret dñs Jerusalem, videns ciuitatem fleuit super illam, et dixit: Quia si cognouisses, et tu, quia venient dies in te, et circũdabunt te inimici tui vallo, et circundabunt te, et coangustabunt te vndique, et ad terrã

prosternent te, eo q̄ non cognouisti tēpus visitationis tue, hal'.

Ad Magnificat. Antiphona.

Scriptū est enim: Quia domus mea, dom' orationis est cūctis gentibus, vos autem fecistis illam speluncam latronū. Et erat quotidie docens in templo.

Dñica x. post Pentec. Oratio.

Deus, qui oīpotētiā tuā, parcendo maxime et miserādo, manifestas: multiplica sup nos misericordiā tuā: vt ad tua pmissa currētes, celestiū bonorū facias eē cōsortes. Per dominum nost.

Lcō s. euāg. sm Lucā. Lec. vij.

In illo tēpore. Dixit Jes' ad quosdā, qui in se confidebant tanquam iusti, et aspernabant ceteros, parabolā istam. Duo hoīes ascēderūt ī templū, vt orarent, vnus Phariseus, et alter Publicanus. Et reliq.

Homilia s. Augustini episcopi.

Dicebat saltē Phariseus, Non sum sicut multi homines. Quid est ceteri homines nisi omnes preter ipsum? Ego inquit, iustus sum, ceteri peccatores: nō sum sicut ceteri homines, iniusti, auari, raptores, adulteri. Et ecce tibi ex vicino publicano maiorē tumoris occasio: sicut, inqt, publican' iste. Ego enim, inqt, solus sum, iste de ceteris est. Non sum, inquit, talis, qualis iste p iustitias meas, quibus iniquus nō sum. Lec. viij.

Ieiunio bis in sabbatho, decimas do oium que possideo. Quid rogauerit Deum, quere in verbis eius, et nihil inuenies. Ascendit orare, noluit rogare Deum, sed se laudare. Parum est, non Deum rogare, sed se laudare, insuper et rogāti insultare. Publicanus autem de longinquo stabat: et tamen Deo ipse appropinquabat: cordis conscientia remouebat, pietas applicabat. Publicanus autem de longinquo stabat, sed dominus eum de propinquo attendebat. Lectio nona.

Excelsus enim domin' humilia respicit: excelsos autem, qualis erat ille Pharise', a longe cognoscit. Deus autem a longe cognoscit, sed non ignoscit. Adhuc autem audi humilitatem publicani. Parum est: qr de longinquo stabat: nec suos oculos ad celum leuabat: vt aspiceretur, non aspiciebat: premebat conscientia: subleuabat spes. Adhuc audi: Percutiebat pectus suum, penas de se ipso exigebat: propterea dominus cōfitenti parcebat. Percutiebat pectus suum dicens: Deus propitius esto mihi peccatori. Ecce quod rogat: quid miraris si dominus ignoscit, quando ipse se agnoscit.

Ad Bñs. Añā. Stās a lōge publican' nolebat oculos ad celū leuare: sed percutiebat pectus suum

suum dicẽs: Deus ꝓpitius esto mihi peccatori. Ad Mag. Añ. Descendit hic iustificatus ĩ domum suam ab illo: quia omnis qui se exaltat, humiliabitur: ⁊ qui se humiliat exaltabitur.

Dñica xi. post Pente. Oratio.

Omnipotens sempiterne Deus, q abundantia pietatis tuę ⁊ merita supplicũ excedis, ⁊ vota: effunde super nos misericordiam tuam: vt dimittas quę conscientia metuit, ⁊ adycias quod oratio non pręsumit. Per dominum.

Lco. s. euãg. fm Marcũ. Le. vij.

ca.7. In illo tẽpore: Exiens Jesus de finibus Tyri, venit per Sidonem ad mare Galilęę, inter medios fines Decapoleos. Et reliqua.

Homilia S. Gregorij Papę.

Quid est, ꝙ creator oĩum deus, cum surdũ, ⁊ mutũ sanare voluisset, i aures illi᷒ suos digitos misit, ⁊ expuẽs linguam eius tetigit? Quid ꝑ digitos redemptoris, nisi dona sancti spiritus designãtur? Uñ cuꝫ in alio loco eiecisset dęmoniuꝫ dixit, Si ĩ digito Dei eycio dęmonia, peruenit in vos regnum Deĳ. Qua de re per euangelistam alium dixisse describitur: Si ego in spiritu Dei eycio dęmonia, igitur peruenit in vos regnum dei. Ex quo vtroqꝫ loco colligitur: quia digitus dei vocatur spiritus. Digitos autẽ in auriculaꝫ mittere, est per dona sancti spiritus menteꝫ surdi ad obediendum aperire. Lcõ viij.

Quid vero est, ꝙ expuens linguã ei᷒ tetigit? saliua nobis est ex ore redẽptoris accepta sapiẽtia in eloquio diuino: saliua quippe ex capite defluit in ore. Ea ergo sapiẽtia, quę ipse est, dũ lingua nostra tãgitur, vox ad pdicationis verba formatur. Quod suspiciens in cęlũ ingemuit, non quod ipse necessarium gemitum haberet, q dabat quod postulabat: sed nos ad eũ gemere, qui cęlo pręsidet: docuit, vt ⁊ aures nostrę ꝑ dona spiritus sancti aperiri, ⁊ lingua per saliuam oris, idest per scientiam diuinę locutionis solui debeat ad verba pdicationis. Lectio nona.

Qui mox, epheta, idest adaperire, dicitur: ⁊ statim apertę sunt aures eius, ⁊ solutũ est vinculum linguę eius. Qua in re notandum est, quod propter clausas aures dictum est, adaperire. Sed cui aures cordis ad obediendum apertę fuerint, ex subsequenti proculdubio etiam linguę eius vinculum soluitur, vt bona, quę ipse fecerit, etiam facienda alĳs loquatur. Unde ⁊ bene additur, Et loquebatur recte. Ille enim recte loquitur, qui prius obediendo fecerit, quę loquenda admonet esse facienda.

Ad Bñs. Aña. Dum transiret dñs per medios fines Tyri, surdos fecit audire, et mutos loq.
Ad Magnificat. Antiphona. Bene omnia fecit, surdos fecit audire, et mutos loqui.

Dñica xvj. post Pente. Oratio.

Omnipotēs ꝛ misericors De⁹ de cui⁹ munere venit, vt tibi a fidelib⁹ tuis digne ꝛ laudabiliter seruiatur: tribue quesumus nobis: vt ad promissiones tuas sine offensione curramus. Per.

Lcō s. euāg ẜm Lucā. Lect. vij.

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Beati oculi qui vident, que vos videtis. Dico enim vobis, quod multi prophete ꝛ reges voluerūt videre, que vos videtis, et non viderunt. Et reliqua.

Homilia venerab. Bede pbyt.

Non oculi scribarū ꝛ Phariseorum, qui corpus tantum domini videre, sed illi beati oculi qui eius possunt cognoscere sacramenta, de quibus dicitur: Et reuelasti ea paruulis: Beati oculi paruulorum, quibus ꝛ se ꝛ patrem filius reuelare dignatur. Abraham exultauit, vt videret diem Christi, ꝛ vidit, ꝛ gauisus est. Isaias quoque, ꝛ Micheas, et multi alij prophete viderunt gloriam domini: qui ꝛ propterea videntes sunt appellati, sed hi omnes a longe aspicientes, ꝛ salutantes, per speculum ꝛ in enigmate viderunt. Lectio octaua.

Apostoli autem in presentiarum habentes dñm, cōuescentesq; ei, ꝛ quecunque voluissent interrogādo discentes, nequaquam per angelos aut varias visionū species opus habebunt doceri. Quos vero Lucas multos prophetas, et reges dicit, Mattheus apertius ꝓphetas, et iustos appellat. Ipsi sunt enim reges magni: q: tentationum suarum motibus non consentiendo succumbere, sed regēdo preesse nouerunt. Lect. ix.

Et ecce quidam legis peritus surrexit, tentans eū, ꝛ dicēs: Magister, quid faciendo vitam eternam possidebo? Legis peritus: qui de vita eterna dominum tentans interrogat occasionem, vt reor, tentandi de ipsis domini sermonibus sumpsit, ubi ait. Gaudete autem ꝙ nomina vestra scripta sunt in celis. Sed ipsa sua tentatione declarat: quā vera sit illa domini ꝓfessio, qua patri loquitur: Quod abscondisti hec a sapientibus, et prudētibus, et reuelasti ea paruulis. Ad Bñs. Aña. Magister quid faciendo vitam eternam possidebo? At ille dixit ad eum: In lege quid scriptum est? quomodo legis? Diliges dominū Deum tuum ex toto corde tuo. Psalla. Ad Mag. Aña. Homo quidam descēdebat ab Jeru-

Ierusalez in Iericho, ⁊ incidit in latrones, qui etiam despoliauerunt eum, ⁊ plagis impositis abierunt, semiuiuo relicto.

Dñica xiij. post Penteco. Oro.

OMnipotens sempiterne De⁹: da nobis fidei, spei, ⁊ charitatis augmētū: ⁊ vt mereamur assequi, qđ promittis, fac nos amare quod precipis. Per dominum.

Lcō s. euāg. sm Lucā. Le. vij.

c.17. IN illo tpe: Cum iret Jesus in Jerusalem, trāsibat per mediam Samariam, ⁊ Galileam: ⁊ cū ingrederetur quoddam castellum, occurrerunt ei decem viri leprosi. Et reliqua.

Homilia S. Augustini epi.

DE decem leprosis, quos dñs ita mundauit cū ait: Ite, ostēdite vos sacerdotibus: queri potest, cur ad sacerdotes eos miserit: vt, cum irent mundarentur. Nullum enim eorum quibus corporalia hec beneficia prestitit, inuenitur misisse ad sacerdotes, nisi leprosos. Nam ⁊ illum a lepra mundauerat, cui dixit: Uade ostende te sacerdoti, ⁊ offer pro te sacrificiū, quod precepit Moyses in testimoniū illis. Querendum est igitur qđ ipsa lepra significet: non enim sanati, sed mundati dicuntur, qui ea caruerunt. Coloris quippe vitium est, non valetudinis, aut integritatis sensuum atque membrorum. **Lectio viij.**

LEprosi ergo non absurde intelligi possunt, qui sciētiam verę fidei non habentes, varias doctrinas profitentur erroris. Non enim abscondunt imperitiam suam, sed pro summa peritia proferunt in lucem, ⁊ iactantia sermonis ostētant. Nulla porro falsa doctrina est, quę non aliqua vera intermisceat. Uera ergo falsis inordinate permista in vna disputatione, vel narratione hominis, tanquam in vnius corporis colore apparentia, significant lepram, tanquam veris falsisqꝫ colorum fucis humana corpora variantē, atqꝫ maculantem. **Lectio ix.**

HI autem tam vitādi sunt ecclesię: vt, si fieri potest, longi⁹ remoti, magno clamore Christū interpellēt: sicut isti decē steterunt a longe, ⁊ leuauerunt vocem dicentes: Jesu preceptor miserere nostri. Nam, ⁊ ꝙ preceptorem vocant, quo nomine nescio vtrum quisquā dominum interpellauerit pro medicina corporali, satis puto significare, lepram falsaz esse doctrinam, quā bonus preceptor absterget. **Ad Bñs Aña.** Cum transiret Jesus quoddaz castellum, occurrerunt ei decem viri leprosi: qui steterunt a longe, ⁊ leuauerunt vocem dicentes: Jesu preceptor miserere nostri.

Ad Magnificat. Antiphona. Unus autem ex illis, vt vidit ꝙ

mun

mũdatus est regressus est, cũ magna voce magnificãs Deũ, hal.

Dñica xiiij. post Pent. Oratio.

Custodi dñe, quesumus, ecclesiam tuam propitiatione perpetua: & quia sine te labitur humana mortalitas tuis semper auxilijs, & abstrahatur a noxijs, & ad salutaria dirigatur. Per dominum nostrum.

Lcõ s. euã. sm Mattheũ. C. vj.

ca. 6. In illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis: Nemo potest duobus dominis seruire. Et reli.

Homilia s. Augustini episcopi.

Nemo potest duobus dñis seruire. Ad hãc ipsaʒ intẽtionem referendũ est, quod consequenter exponit dicens: Aut enim vnũ odio habebit, & alterũ diliget: aut alterũ patietur, & alterũ contemnet. Que verba diligenter cõsideranda sunt: nã qui sint duo dñi, deinceps ostendit cum dicit: Nõ potestis Deo seruire & mammone. Mammona apud Hebreos diuitie appellari dicuntur. Congruit & Punicũ nomen: nam lucrũ Punice mammon dicitur. Lcõ vij.

Sed q seruit mãmone, illi vtique seruit, qui rebus istis terrenis merito sue peruersitatis prepositus, magistratus huius seculi a dño dicitur. Aut enim vnũ odio habebit, & alterũ diliget homo, idest Deũ: aut alterũ patietur, & alterum cõtemnet. Patietur enim durum & perniciosum dominum, quisquis seruit mammone: sua enim cupiditate implicatus, subditur diabolo, & non eum diligit. Quis enim est, qui diligat diabolum? sed tamen patitur. Lect. ix.

Ideo, inqt, dico vobis, non habere solicitudinem aie vestre quid edatis, neque corpori vestro quid induatis: ne forte quamuis iam superflua nõ querant, ppter ipsa necessaria cor duplicetur, & ad ipsa cõquirenda nostra detorqueatur intẽtio cũ aliqd quasi misericordite: operamur: idest vt, cũ cõsulere alijs videri volumus, nostrum emolumentum ibi potius, quam illius vtilitatem attendamus, & ideo nobis nõ videamur peccare, qr non superflua, sed necessaria sunt que cõsequi volumus.

Ad Benedictus. Antiphona.

Nolite soliciti esse dicentes, qd manducabimus, aut quid bibemus? scit enim pater vester, qd vobis necesse sit, halleluia.

Ad Mag. An. Querite primum regnũ Dei, & iustitiam eius: & hec oia adijcientur vobis, hal.

Dñica xv. post Pente. Oratio.

Ecclesiam tuã domine miseratio cõtinuata mundet, & muniat: & quia sine te non potest salua consistere, tuo semper munere gubernetur. Per dominũ nostrũ.

Lc

Lec̄ s. euāg. ſm Lucam. Le. vij.

IN illo tempore: Ibat Jeſus in ciuitatē, quę vocatˀ Naim: ⁊ ibant cum eo diſcipuli eius, ⁊ turba copioſa. Et reſ.

Homilia sancti Augustini epi.

DE iuuene illo reſuſcitato gauiſa eſt mater vidua, ď hominibus quotidie in ſpiritu reſuſcitatis: gaudet mater eccleſia. Ille quidem mortu⁹ erat corpore, illi autem mente. Illius mors viſibilis viſibiliter plangebatur: illorum mors inuiſibilis, nec quęrebatur, nec videbatur. Quęſiuit ille, q nouerat mortuos: ille ſolus nouerat mortuos, qui poterat facere viuos. Niſi enim ad mortuos ſuſcitandos veniſſet, non diceret Apoſtolus: Surge qui dormis, ⁊ exurge a mortuis: ⁊ illuminabit te Chriſtus. Lectio viij.

TRes autē mortuos inuenimus a dño reſuſcitatos viſibiliter, millia inuiſibiliter. Quot autem mortuos viſibiliter ſuſcitauerit, quis nouit? non enim omnia ſcripta ſunt quę fecit. Johannes hoc dicit: Multa ⁊ alia ſigna fecit Jeſus: quę ſi ſcripta eſſent, arbitror totum mundum non poſſe libros capere. Multi ſunt ergo alibi ſuſcitati ſine dubio fortaſſe, ſed non fruſtra tres commemorati. Dominus enim noſter Jeſus Chriſtus ea quę faciebat corporaliter, etiam ſpiritualiter volebat intelligi: neque enim tantum miracula propter miracula faciebat, ſed vt illa, quę faciebat mira eēnt videntib⁹, vera eſſent intelligentibus. Lect. ix.

QUemadmodū qui videt literas in codice optime ſcripto, ⁊ non nouit legere laudat quidem antiquarij manū, admirans apicum pulchritudinem: ſed quid ſibi velint, quid indicent illi apices, neſcit: ⁊ eſt oculis laudator, mente non cognitor: alius autem laudat artificium, ⁊ capit intellectum: ille vtique q non ſolū videre, quod commune eſt omnibus, poteſt, ſed etiam legere, quod qui non didicit non poteſt: ita qui viderunt Chriſti miracula, ⁊ non intellexerunt quid ſibi vellent, ⁊ quid intelligentibus quodammodo innuerent, mirati ſunt tātum, quia facta ſunt: alij vero ⁊ facta mirati, ⁊ intellectum aſſecuti. Tales nos in ſchola Chriſti eſſe debemus. Ad Bñs. Añ. Ibat Jeſus in ciuitatē, quę vocatur Naim: ⁊ ecce defunct⁹ efferebatˀ filius vnicus matris ſuę.

Ad Mag. Aña Propheta magnus ſurrexit in nobis, ⁊ quia Deus viſitauit plebem ſuam.

Dñica xvj. post Pente. Oratio.

TUa nos, quęſumus dñe, gratia ſemper prçueniat ⁊ ſequatur: ac bonis operib⁹ iugiter prçſtet eſſe intentos. Per dominum. no.

Lec.

Lcō s. euāg. sm Lucam. Le.vij.

c.14. In illo tempore: Cum intrasset Jesus in domum cuiusdam principis Phariseorum sabbatho manducare panem: et ipsi obseruabant eum, et ecce homo quidam hydropicus erat ante illum. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosii episcopi.

Curatur hydropicus, in quo fluxus carnis exuberans, animę grauabat officia, spiritus extinguebat ardorem. Deinde docetur humilitas: dū in illo conuiuio nuptiali appetentia loci superioris arcetur, clementer tamen, vt persuasionis humilitas asperitatē correptionis excluderet: ratio proficeret ad persuasionis affectum, et correctio emendaret affectū. Huic quasi proximo limine humanitas copulatur: quę ita dominicę sententię definitione distinguitur, si in pauperes et debiles conferatur. Nam hospitalem esse remuneraturis, affect° auaritię est. Lectio octaua.

Postremo quasi emeritę militię viro cōtemnendarum stipendiarum facultatum pscribitur: quod neque ille, qui studijs intentus inferioribus, possessiones sibi terrenas coemit, regnum cęlorum possit adipisci, cum dominus dicat, Vēde omnia tua, et sequere me: nec ille, qui emit boues: cum Elise° occiderit, et populo diuiserit quos habebat: et ille qui duxit vxorem, cogitet quę mundi sunt non quę Dei: non quo coniugium reprehendatur, sed quia ad maiorem honorem vocetur integritas: quoniam mulier innupta et virgo cogitat, quę sunt domini: vt sit sancta corpore et spiritu. Lectio nona.

Sed vt in gratiā, vt supra cum viduis, ita nūc etiam cum coniugibus reuertamur. non refugimus opinionē quam sequunt plerique, vt tria genera hominum a consortio magnę illius cęnę existimemus excludi: Gentiliū, Judęorū, et Hereticorū. Et ideo apostolus auaritiam dicit esse fugiendam, ne impediti more gentili iniquitate, malitia, impudicitia, auaritia, ad regnum Christi peruenire nequeamus. Omnis enim immundus, aut auarus, quod est idolorum seruitus, nō habet hęreditatem in regno Christi, et Dei.

Ad Benedictus. Antiphona.

Dum intraret Jesus in domum cuiusdam principis Phariseorum sabbatho, manducare panem: ecce homo quidam hydropic° erat ante illū: ipse vero apprehensū sanauit eū ac dimisit.

Ad Magnificat. Antiphona.

Cum vocatus fueris ad nuptias, recumbe in nouissimo loco: vt dicat tibi qui te inuitauit: Amice ascende superius: et erit tibi gloria coram simul discumbentib°, alleluia.

Dñica xvij. post Pent. Oratio.

Da, qs dñe populo tuo diabolica vitare contagia: & te solum deū pura mēte sectari. Per dominum.

Lec. i. euā. sm Mattheū. L. vij.

In illo tēpore: Accesserunt ad Jesum Pharisei, & interrogabat eum vnus ex eis legis doctor, tentans eum: Magister quod est mandatum magnum in lege? Et reliqua.

Hom. s. Johānis Chrysostomi.

Adductis cōfusis: Pharisei rursus aggrediuntur: cumq; quiescere oporteret, decertare volucrūt, & legis peritiā profitentem premittunt, non discere, sed tētare cupiētes: ac ita interrogant, quodnam primum mandatum in lege sit. Nam cū primū illud sit: Diliges dominum Deū tuū: putātes causas sibi allaturum, ad mandatum hoc corrigendū, aliquid addē do: quoniam Deum se faciebat hoc modo interrogant. Quid igitur Christus? Ut ostendat idcirco ad hec eos deuenisse: qa nulla in eis esset charitas, sed inuidie liuore tabescerēt: Diliges inquit, dominum Deum tuum: hoc primum & magnum mādatum est. Secundum autem simile est huic. Diliges proximum tuum sicut te ipsum. Lec. viij.

Quamobrē simile est huic? quoniam hoc illud inducit, & ab illo rursus munitur. Quicunq; enim male agit, odio habet lucē, & non venit ad lucem. Et rursus: Dixit insipiens in corde suo, non est Deus. Deinde sequitur: Corrupti sunt, & abominabiles facti sunt in studijs suis: & iterum: Radix omnium malorū auaritia est, quā quidam appetentes errauerūt a fide: Et, Qui diligit me, mādata mea seruabit: quorū caput & radix est: Diliges dominum Deum tuum: & proximum tuū: sicut teipsum. Lectio nona.

Si ergo diligere Deū diligere proximum est: (nā si diligis me, o Petre, inquit: pasce oues meas) si etiā dilectio proximi, facit vt mādata custodias, merito ait in his totam legem, & prophetas pendere. Et quemadmodū in superioribus, cū de resurrectione interrogaretur, plus docuit quā tentantes petebant: sic in hoc loco: de primo interrogatus mandato, secundū etiam, non valde quā primum inferius sponte attulit: secundum enim est primo simile: Ita occulte insinuauit, odio illos ad querendum incitari: Charitas enim, inquit, non emulatur. Ad Bñdictus. Ana. Magister: quod est mandatū magnum in lege? Ait illi Jesus: Diliges dominum Deum tuū: ex toto corde tuo: halleluia.]

Ad Magnificat. Antiphona: Quid vobis videt de Christo?

cuius

cui⁹ filius est? Dicũt ei omnes, Dauid: Dicit eis Jesus. Quomodo Dauid in spiritu vocat eum dñm: dicens. Dixit dñs domino meo, sede a dextris meis.

Dñica xviij. post Pente. Oro.

Dirigat corda nostra, quęsumus domine, tuę miserationis operatio: quia tibi sine te placere nõ possum⁹. Per dominũ nostrum.

Lcõ j. euã. scdm Mattheũ. ix.

In illo tpe: Ascẽdẽs Jesus in nauiculã, transfretauit ⁊ venit in ciuitatẽ suã. Et rel.

Homilia s. Petri Chrysologi.

Christus in humanis actibus diuina gessisse mysteria, ⁊ in rebus visibilibus inuisibilia exercuisse negocia, lectio hodierna mõstrauit. Ascendit, inquit, in nauiculam, ⁊ trãsfretauit, ⁊ venit in ciuitatem suã. Nonne ipse est, qui fugatis fluctibus maris profunda nudauit, vt Israeliticus populus inter stupentes vndas sicco vestigio velut montium concaua trãsiret? Nonne hic est, qui Petri pedibus marinos vortices inclinauit, vt iter liquidum humanis gressibus solidum prębere obsequium? Lectio octaua.

Et quid est, q ipse sibi sic maris denegat seruitutẽ, vt breuissimi lacus transitũ sub mercede nautica trãsfretaret. Ascendit, inquit, in nauiculã, ⁊ transfretauit. Et quid mirũ fratres? Christus venit suscipere infirmitates nostras, ⁊ suas nobis conferre virtutes: humana quęrere, pstare diuina: accipere iniurias, reddere dignitates: ferre tędia, referre sanitates, quia medicus, q non infert sanitatem, infirmitatẽ curare nescit: ⁊ qui non fuerit cum infirmo infirmatus, infirmo nõ potest conferre sanitatem. Lc. ix.

Christus ergo, si in suis mãsisset virtutibus, cõmune cum hominibus nihil haberet: ⁊ si non impleisset carnis ordinẽ, carnis in illo esset ociosa susceptio. Ascendit, inquit, in nauiculam: ⁊ transfretauit, ⁊ venit in ciuitatem suam. Creator omnium Deus, post quam se propter nos nostra angustauit in carne, cępit habere humanam patriam: cępit ciuitatis Judaicę esse ciuis, parentes habere cępit parentum omnium ipse parens, vt inuitaret amor, attraheret charitas, vinciret affectio, suaderet humanitas, quos fugarat dñatio, metus dispserat, ⁊ fecerat eius potestatis extorres.

Ad Benedictus. Antiphona.

Dixit dñs paralytico, confide fili: remittũtur tibi peccata tua.

Ad Magnificat. Antiphona.

Tulit ergo paralyticus lectum suum in quo iacebat, magnificans deum, ⁊ omnis plebs, vt vidit, dedit laudem Deo.

Dñica xix. post Pente. Oratio.

Omnipotens et misericors Deus, vniuersa nobis aduersantia propitiatus exclude: vt mente et corpore pariter expediti, quæ tua sunt liberis mentibus exequamur. Per dominum nostrum.

Lec. s. euã. sm Matthæũ. L. vij.

In illo tempore: Loquebatur Jesus principibus sacerdotum, et Phariseis in parabolis, dicens: Simile factum est regnũ celorũ homini regi, qui fecit nuptias filio suo. Et rel.

Homilia S. Gregorij Papæ.

Sæpe iam me dixisse memini: quod plerunque in sancto euangelio regnũ celorum presens ecclesia nominatur: congregatio quippe iustorũ, regnũ celorum dicitur. Quia enim per prophetam dominus dicit: Celum mihi sedes est: Et Salomõ ait: Anima iusti sedes est sapiẽtie. Paulus etiam dicit, Christum Dei virtutem, et Dei sapientiã: liquido colligere debemus, quia si deus est sapientia, anima autem iusti sedes sapientie: dum celum dicitur sedes Dei, celum ergo est anima iusti. Hinc per psalmistam de sanctis predicatoribus dicitur, Celi enarrant gloriam Dei. Lect. octaua.

Regnum ergo celorum est ecclesia iustorum, quorum corda i terra nil ambiũt, per hoc quod ad superna suspirant, iam in eis dominus quasi in celestibus regnat. Dicatur ergo: Simile est regnum celorũ homini regi, qui fecit nuptias filio suo. Jam intelligit charitas vestra, quis est iste rex, regis filij pater: ille nimirum, cui psalmista ait, Deus iudicium tuum regi da, et iustitiam tuam filio regis. Qui fecit nuptias filio suo. Tunc enim deus pater Deo filio suo nuptias fecit, quando hunc in vtero virginis humane nature coniunxit, quando Deum ante secula fieri voluit hominem in fine seculorum. Lectio nona.

Sed quia ex duabus personis fieri solet ista coniunctio, absit hoc ab intellectibus nostris, vt personam Dei et hominis Redemptoris nostri Jesu Christi, ex duabus personis credamus vnitam. Ex duabus quippe, atque in duabus hunc naturis existere dicimus, sed ex duabus personis compositum credi, vt nefas, vitamus. Apertius igitur, atque securius dici potest, quia in hoc pater regi filio nuptias fecit, quando ei, per incarnationis mysterium, sanctam ecclesiam sociauit. Uterus autem genitricis virginis huius sponsi thalamus fuit. Unde et psalmista dicit: In sole posuit tabernaculum suum, et ipse tanquam sponsus

sus procedens de thalamo suo.
Ad Benedictus. Aña. Dicite
inuitatis: ecce prandium meuz
paraui, venite ad nuptias. Ps.
Ad Magnificat. Antiphona.
Intrauit aût rex, vt videret dis
cûbentes, et vidit ibi hoiēz non
vestitū veste nuptiali, et ait illi:
Amice quomodo huc intrasti,
nō habens vestem nuptialem?
Dñica xx. post Penteco. Oro
Largire qs dñe fidelib' tuis indulgentiā placat'; et pacem: vt pariter ab omnibus mundētur offensis, et secura tibi mēte deseruiāt. Per dominum nostrum.
Leō s. euāg. fm Johanē. Le. vij.
In illo tpe: Erat quidā regulus, cuius fili' infir mabatur Capharnaum. Et reliq.
Homilia S. Gregorij Pape.
Lectio sācti euāgelij, quā modo fratres audiuistis, expositione nō indiget: sed ne hāc tacite pteriysse videamur, exhortando potius, quam exponendo in ea aliud loquamur. Hoc aūt nobis solūmodo de expositione video esse requirendū, cur is q ad salutem filio petendam venerat, audiuit, Nisi signa et pdigia videritis, nō creditis? Qui enim salutem querebat filio, proculdubio credebat: neqz enim ab eo quereret salutem, quem nō crederet Saluatorē. Quare ergo ei dicitur: Nisi signa, et prodigia videritis non creditis qui ante credidit, quam signuz videret. Lectio vij.
Sed mementote qd petijt et aperte cognoscetis: qa in fide dubitauit. Poposcit nāque vt descenderet, et sanaret filium eius. Corporalez ergo domini psentiam querebat, qui per spiritum nusquam deerat. Minus itaque in illum credidit, quem non putauit salutem posse dare, nisi presens esset, et corpore. Si enim perfecte credidisset, proculdubio sciret, qa non esset locus, vbi non esset Deus. Lectio ix.
Ex magna ergo parte diffisus est, qui virtutis honorem non dedit maiestati, sed psentie corporali: salutem itaque filio petijt, et tamen in fide dubitauit: quia eum, ad quem venerat, et potentem ad curanduz credidit, et tamen morienti filio esse absentem putauit. Sed dominus, qui rogatur, vt vadat, quia non deest vbi inuitatur, indicat solo iussu salutez reddidit, qui voluntate omnia creauit. Ad Bñs Aña Erat quidam regulus, cuius filius infirmabatur Capharnaū hic cum audiuisset, quod Jesus veniret in Galileam, rogabat eum vt sanaret filium eius.
Ad Mag. An. Cognouit autē pater, qz illa hora erat i qua dixit Jesus: filius tuus viuit: et credidit ipse, et dom' eius tota.

Dñica xxi. post Pentec: Orõ.

Famuliam tuam, qs domine, continua pietate custodi: vt a cunctis aduersitatib⁹ te protegẽte sit libera, ⁊ in bonis actibus tuo nomini sit deuota. Per dominum nostrum Jesum Christum.

Lectõ s. euã. bm Matth. L. vij.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc. Simile est regnum celorũ hoi regi, qui voluit rõnẽ ponere cum seruis suis. Et rel.

Homilia s. Hieronymi presby.

Familiare est Syris, ⁊ maxime Palesthinis ad oẽz sermonẽ suum parabolas iungere: vt quod per simplex ꝓceptũ teneri ab auditoribus nõ potest per similitudinem, exemplaque teneatur. Precepit itaq; dominus Petro sub cõparatione regis, ⁊ dñi, ⁊ serui, qui debitor decem millium talentorũ a domino rogans veniã impetrauerat vt ipse quoq; dimittat cõseruis suis minora peccãtibus. Si eni ille rex ⁊ dominus seruo suo debitori decez millia talẽtorũ tã facile dimisit: quanto magis serui cõseruis suis debent minora dimittere? Lectio octaua.

Quod vt manifestius fiat, dicamus sub exemplo. Si quis nostrum cõmiserit adulteriũ, homicidiũ, sacrilegiũ, maiora crimina: decez millia talẽtorum rogantibus dimittuntur, si ⁊ ipsi dimittant minora peccantibus: sin autem ob factam contumeliaz simus implacabiles, ⁊ propter amari⁹ verbum perpetes habeamus discordias, non ne nobis videmur recte redigẽdi in carcerẽ, ⁊ sub exemplo operis nostri hoc agere, vt maiorũ nobis delictorum venia non relaxetur? Lectio nona.

Sic ⁊ pater meus celestis faciet vobis, si non remiseritis vnusquisq; fratri suo de cordibus vestris. Formidolosa sententia, si iuxta nostram mentem sententia dei flectitur, atque mutatur: si parua fratribus non dimittimus, magna nobis a deo non dimittentur. Et quia potest vnusquisque dicere: Nihil habeo contra euz, ipse nouit, habet Deum iudicem, nõ mihi curę est qd velit agere, ego ignoui ei: Cõfirmat sententiam suam, ⁊ oẽm simulationẽ fictę pacis euertit, dicẽs. Si non remiseritis vnusquisq; fratri suo de cordibus vestris.

Ad Bñs. Añ. Dixit autẽ dñs seruo: redde quod debes. Procidens autẽ seruus ille rogabat eum dicens, Patientiam habe in me, ⁊ omnia reddam tibi.

Ad Magnificat. Antiphona. Serue nequam, omne debitum dimisi tibi, quoniã rogasti me: nonne ergo oportuit ⁊ te misereri cõserui tui, sicut ⁊ ego tui misertus sum? halleluia.

Dñica xxij. post Pent. Oratio.

Deus, refugiũ nostrum: & virtus, adesto pijs ecclesię tuę precibus, auctor ipse pietatis & pręsta: vt quod fideliter petimus, efficaciter cõsequamur. Per dominũ.

Lcõ s. euã. sm Matth. Lec. vij.

In illo tpe: Abeuntes Pharisei consiliũ inierũt: vt caperent Iesuz i sermone. Et rel.

Homilia sancti Hilarij epi.

Frequenter Pharisei cõmouētur, & occasionez insimulandi eũ habere ex pręteritis non possunt: cadere enim vitium in gesta eius & dicta non poterat: sed de malitię affectu li omnem se inquisitionez reperiũde accusationis extendũt. Nam que a seculi vitijs atq; superstitionibus humanarũ religionuz vniuersos ad spez regni cęlestis vocabat. Igitur an violaret seculi potestatem, de proposite interrogationis cõditione ptẽtant, an videlicet reddi tributũ Cęsari oporteret. Lcõ octaua.

Qui interna cogitationuz secreta cognoscẽs (Deus eniz nihil eorũ, quę intra hoiez sunt absconsa, non speculatur) afferri sibi denarium iussit, & quęsiuit, cuius & inscriptio eẽt, & forma. Pharisęi responderũt: Cęsaris eam esse. Quibus ait, Cęsari reddenda esse quę Cęsaris sunt: Deo autem reddenda esse, quę Dei sunt. O plenaz miraculi responsionem, & perfectã dicti cęlestis absolutionez. Ita omnia inter contemptum seculi: & contumeliam lędendi Cęsaris temperauit, vt curis omnibus, & officijs humanis deuotãs Deo mẽtes absolueret, cum Cęsari, quę eius essent, reddẽda decernit. Lectio nona.

Si enim nihil eius penes nos resederit, conditione reddendi ei quę sua sunt nõ tenebimur. Porro autem si reb[9] illius incumbamus, si iure potestatis eius vtimur, & nos tanquã mercenarios alieni patrimonij procuratione subijcimus: extra querelaz iniurię est, Cęsari reddi quod Cęsaris est: Deo autez quę eius sunt propria reddere nos oportere, corpus, animã, voluntatem. Ab eo enim profecta hęc atque aucta retinemus & perinde condignum est, vt ei se in totum reddant, cui debere se recolunt & originem, & profectum. Ad Benedictus. Antiphona Magister scimus: q2 verax es, & viam Dei in veritate doces, halleluia.

Ad Magnificat. Antiphona. Reddite ergo, quę sunt Cęsaris Cęsari, & q̃ sũt Dei, Deo, halle.

¶ Si sequẽs Dñicã fuerit vltima post Pente. eius loco ponit̃ xxiiij. vt infra, & offm hui[9] Dñice ponit̃ in Sabbatho pcedenti nõ impedito festo ix. lec. alioqñ fer. vi. vel alia fitr nõ impedita.

Dñica xxiij. post Pente. Orō.
Absolue, q̃sumus dñe, tuorũ delicta populorũ: & a peccatorũ nostrorũ nexibus, quę pro nostra fragilitate contraximus, tua benignitate liberemur. Per dom.

Lcō s. euā. sm Matth. Lec. vij.
In illo tempore: Loquente Jesu ad turbas: ecce princeps vnus accessit, & adorauit eum dicens: Domine, filia mea modo defuncta est. Et reliq.

Homilia s. Hieronymi presbyt.
Octauum signũ est, in quo princeps suscitari postulat filiã suaz, nolẽs de mysterio verę circuncisionis excludi: sed subintrat mulier sanguine fluẽs & octauo sanatur loco, vt principis filia de hoc exclusa numero veniat ad nonũ, iuxta illud qđ in psalmo dicit: Aethiopia pręueniet manus eius Deo: & Cum intrauerit plenitudo gẽtiũ, tũc oĩs Israel saluus fiet. Lec. viij.

Et ecce mulier, quę sãguinis fluxũ patiebatur duodecim annis, accessit retro, & tetigit fimbriã vestimẽti eius. In euangelio secunduz Lucam scribitur, q̃ principis filia duodecim annos haberet ętatis. Nota ergo, qđ eo tpe hęc mulier, id est gentium populus cęperit ęgrotare, quo gen⁹ crediderat Judęorum. Nisi enim ex comparatione virtutum, vitium non ostenditur. Lectio nona.

Haec aũt mulier sanguine fluens, nõ in domo, nõ in vrbe accedit ad dñm, quia iuxta legem vrbibus excludebatur, sed in itinere ambulãte domino, vt dum pergit ad aliam, alia curaret: vnde dicunt & apostoli: Uobis quidem prius oportebat prędicare verbuz dei, sed quoniam indignos vos iudicastis salute, transgredimur ad gentes. Ad Bñs. Antiphon.
Dicebat enim intra se: Si tetigero fimbriã vestimentis tantũ, salua ero. Ad Mag. Antipho.
At Jesus conuersus, & videns eam, dixit: Confide filia: fides tua te saluam fecit, halleluia.

¶ Dominicę post Pentecosten nõ possunt esse minus viginti tribus: neque plures viginti octo.
¶ Cũ aũt fuerint plures xxiiij: tũc post vigesimamtertiã Dñicaz ponuntur quę superfuerunt post Epiphaniam hoc ordine.
¶ Si Dominicę post Pentecosten fuerint xxv. Dominica xxiiij. post Pentecosten erit quę est vj. post Epiphaniam f. 130.
¶ Si fuerint 26. 24. erit q̃ est v. post Epipha. 12 & 25. q̃ est vj.
¶ Si fuerit 27. 24. erit iiij. post Epi. f. 124. 25. erit v. & 26. erit v.
¶ Si fuerint 28. 24. erit iij. post Epiph. 121. xxv. erit iiij. xxvj. erit v. xxvij. erit vj. & vlt. loco sẽp ponit q̃ sequit in ordine xxiiij.
¶ Dominica xxiiij. vel vltima post Pentecosten. Oratio.

Excita, quęsumus domine, tuorum fidelium voluntates: vt diuini operis fructum propensius exequętes, pietatis tuę remedia maiora percipiant. Per dominum.

Lcō s. euāg. scḋm Matth. C. xxiiij.

In illo tēpore: Dixit Jesus discipulis suis. Cum videritis abominationem desolationis, quę dicta est a Daniele ꝓpheta, stantem in loco sancto, qui legit intelligat. Et reliq.

Homilia s. Hieronymi presby.

Quando ad intelligentiam puocamur, mysticū monstratur esse quod dictum est. Legimus autē in Daniele hoc modo. In dimidio hebdomadis deficiet hostiarum sacrificium, & erit in tēplo abominatio desolationum vsque ad consummationem temporis, & cōsummatio dabitur super solitudinem. De hoc & apostolus loquitur, quod homo iniquitatis, & aduersarius eleuādus sit contra omne, quod dicitur Deus aut quod colitur: ita vt audeat stare in tēplo Dei, & ostēdere quod ipse sit Deus: cuius aduētus secundū operationem Satanę destruet eos, & ad Dei solitudinē rediget qui se susceperint. L. viij.

Potest autē simpliciter aut de Antichristo accipi, aut de imagine Cęsaris, quā Pilatus posuit in templo, aut de Hadriani equestri statua, quę in ipso Sancto sanctorum loco, vsque in pręsentē diem stetit. Abominatio quoque secundum veterem scripturam, idolum nuncupatur, & idcirco additur, desolationis, quod in desolato tēplo atque destructo idolum positum sit. Lectio ix.

Abominatio desolationis intelligi potest omne dogma peruersum: quod cum viderimus stare in loco sancto, hoc est in ecclesia, & se ostendere Deum, debemus fugere de Judęa ad montes, hoc est, dimissa occidente litera, & Judaica prauitate, appropinquare montibus ęternis, de quibus illuminat mirabiliter Deus: & esse in tecto, & in dogmate, quo non possint ignita diaboli iacula peruenire: nec descendere, & tollere aliquid de domo conuersationis pristinę, nec quęrere quę retrorsum sunt, sed magis serere in agro spiritualium scripturarū, vt fructus capiamus ex eo: nec tollere alteram tunicam, quam apostoli habere prohibentur.

Ad Benedictus. Antiphona.

Cum videritis abominationem desolationis, quę dicta est a Daniele propheta, stantem in loco sancto, qui legit, intelligat.

Ad Magnificat. Antiphona.

Amen dico vobis, quia nō pręteribit generatio hęc, donec omnia fiant: cęlum & terra transibunt, verba autem mea nō transibunt, dicit dominus.

Finis Proprij de Tempore.

PROPRIVM SANCTORVM.

SANCTI SATVRNINI
Martyris Commemoratio.
Ad Vesperas. Antiphona.

Iste sanctus. 501. ℣. Gloria & honore coronasti eum. De communi vnius martyris. Oratio:

Deus, qui nos beati Saturnini martyris tui concedis natalitio pfrui: eius nos tribue meritis adiuuari. Per dominũ nostrũ Jesum.

¶ De festis occurrentibus in Aduentu non fit Officium, nisi fuerit festum dupl. vel semidu. quod si venerit in Dominica trãsfertur in secundam feriam, simili festo non impeditam.

¶ De simpl. autem fit tm̃ cõme. Idem seruari debet in Quadr. Quatuor Tpibus, & i Vigilijs, vt in rub. generalib⁹ dictum est.

IN VIGILIA S. Andreę Apostoli.

¶ Si hęc vigil. venerit i Aduẽtu, nihil fit de ea, nisi in Missa.

¶ Si vero nõ venerit in Aduẽ. fit officium de feria, vt dictũ est in rubricis generalibus, cũ Homilia & Oratione de vigilia, vt infra, & ℟. de Historia currẽtis Dñicę cũ precibus ad Laudes, 24. & Horas. quod seruatur et in alijs Vigilijs occurrentibus in Aduen. in Quadragesima, & in Quatuor temporibus.

¶ Si festũ S. Andreę celebret feria secũda, de Vigilia fit offm̃ in Sabbatho, & cõmemoratio sancti Saturnini i Dominica.

Lectio s. euãg. sm Johannẽ. L. i.

In illo tpe: Stabat Johãnes, & ex discipulis eius duo. Et respiciẽs Jesũ ambulãtẽ dixit: Ecce agn⁹ dei. Et reli. ca. 1.
Homilia sancti Augustini epi.

Qualis talis erat Johãnes amicus sponsi, non quęrebat gloriam suam, sed testimonium perhibebat veritati: numquid voluit apud se remanere discipulos suos, vt non sequerẽtur dominũ? Magis ipse ostendit discipulis suis quem sequerentur: habebãt enim illum tanquam agnũ: & ille, Quid me attenditis? ego non sum agn⁹. Ecce Agnus Dei. De quo & superius dixerat, Ecce agnus Dei. Et qd nobis prodest agn⁹ Dei? Ecce, ait, q tollit peccata mundi. Secuti sũt illũ hoc audito duo q erãt cũ Johanne. Le. ij.

Videamus sequẽtia. Ecce agn⁹ Dei. Hoc Johãnes

Et audierunt eũ duo discipuli loquentē: & secuti sunt Jesum. Non sic illum sequebātur, quasi iam inhererent illi. Nam manifestum est quando illi inhęserunt, quia de naui eos vocauit. In his enim duobus erat Andreas, sicut modo audistis. Andreas autem frater Petri erāt: & nouimus in euangelio quod Petrum & Andream dominus de naui vocauit dicēs: Venite post me, & faciam vos piscatores hominum: & ex illo iam inhęserunt illi, vt non recederent.

Lectio tertia.

Modo ergo quod illum sequunt isti duo, nō quasi non recessuri sequuntur, sed videre voluerunt vbi habitaret, & facere quod scriptuȝ est: Limen ostiorum eius exterat pes tuus, surge venire ad illum assidue, & erudire pręceptis eius. Ostendit eis ille, vbi maneret, & venerunt, & fuerūt cū illo. Quā beatum diem duxerunt: quam beatam noctem: quis est qui nobis dicat, quę audierint illi a domino? Aedificemus nosmetipsi in corde nostro, & faciamus domū, quo veniat ille, & doceat nos, & colloquatur nobis. Oratio.

Quęsumus, omnipotens Deus: vt beatus Andreas apostolus, cuius pręuenimus festiuitatem, tuū pro nobis imploret auxiliuȝ: vt a nostris reatibus absoluti: a cunctis etiaȝ periculis eruamur. Per dominum nost.

Deinde p cōm. s. Saturni. Aña. Qui odit animam. fol. 904. ℣. Justus vt palma. de cōmuni vnius mar. Oratio vt supra.

IN FESTO S. ANDREAE Duplex.

Ad Vespe. Aña. Salue crux. cū rel. de Lau. ps. Dixit do. 52 cū rel. dñica. & loco vlt. di ps. Laudate dñȝ oēs gēt. 54. Cap.

Fratres Corde enim creditur ad iustitiaȝ, ore aūt cōfessio fit ad salutem: dicit enim scriptura: Omnis, q credit in illum, non confundet. Hym. Exultet. 493. ℣. In oēm terram. de cōi apostolorum. Ad Magnificat. Antiphona. Vnus ex duobus, qui secuti sūt dominum, erat Andreas frater Simonis Petri, hall'a. Oro.

Maiestatem tuaȝ dñe suppliciter exoramus: vt sicut Ecclesię tuę beat° Andreas apostolus extitit pręedicator & rector: ita apud te sit pro nobis perpetuus intercessor. Per dominum nostrum Jesum.

Ad Matutinum. Inuitatoriū. Regem apostolorum. 493. ps. Venite. Hym. Aeterna Christi. 493. de cōmuni apostolorū. In i. noct. Aña. Vidit dominus Petrū & Andream, & vocauit eos. ps. Cęli enarrant. fol. 493.

Aña.

Aña Uenite post me, dicit dñs, faciã vos fieri piscatores hominum. ps. Benedicam. f. 494. Aña Relictis retibus suis secuti sunt dñm redemptorē. ps. Eructauit. 494. ℣. In oēm terrã exiuit sonus eorum. ℟. Et in fines orbis terrę verba eorum. Deinde dicitur Pater noster. Absolutiones, & Bñones. vt habentur in i. Dñica de Aduētu. De epistola beati Pauli apostoli ad Romanos. Lectio prima.

Finis legis Christus, ad iustitiam omni credenti. Moyses enim scripsit, quoniã iustitiam quę ex lege est qui fecerit homo, viuet in ea. Quę autem ex fide est iustitia: sic dicit: Ne dixeris in corde tuo, quis ascendet in cęlum? idest, Christum deducere: aut quis descendet in abyssum? hoc est Christum a mortuis reuocare. Sed quid dicit scriptura? Prope est verbum in ore tuo, & in corde tuo. Hoc est verbũ fidei quod prędicamus: qa si cõfitearis in ore tuo dominum Jesum, & in corde tuo credideris quod Deus illum suscitauit a mortuis, saluus eris. ℟. Cum perambularet Dominus iuxta mare secus litus Galilęę, vidit Petrum & Andream retia mittentes in mare, & vocauit eos dicens: Uenite post me: faciam vos fieri piscatores hominum. ℣. Erant enim piscatores, & ait illis. Uenite post. Lectio scda.

Corde enim creditur ad iustitiam. Ore autem cõfessio fit ad salutem: Dicit enim scriptura, Omnis qui credit in illum, non confundetur. Non enim est distinctio Judęi, & Gręci: nam idem dominus oiũ diues in omnes, qui inuocant illum. Omnis enim quicunque inuocauerit nomen dñi, saluus erit. Quomodo ergo inuocabunt in quem nõ crediderunt? Aut quomodo credēt ei quem nõ audierũt? Quomodo autem audient sine prędicante? Quomodo vero pdicabunt nisi mittantur? Sicut scriptũ est: Quam speciosi pedes euangelizantiũ pacē, euãgelizantium bona. ℟. Mox vt vocem dñi prędicantis audiuit beatus Andreas, relictis retribus, quorũ vsu, actuque viuebat, Aeternę vitę secutus est pręmia largientem. ℣. Hic est, qui pro amore Christi pependit in cruce, & pro lege eius sustinuit passionem. Aeternę vitę. Lectio tertia.

Sed nõ oēs obediũt euangelio. Isaias enim dicit: Dñe, quis credidit auditui nostro? Ergo fides ex auditu, auditus autem per verbũ Christi. Sed dico. Nunquid nõ audierunt? Et quidem. In omnem terram exiuit sonus eorũ, & in fines orbis terrę verba eorũ. Sed dico? Nunquid Israel non cognouit? Primus Moyses dicit: Ego ad ęmulationem vos adducam

in non gentez, in gentez insipiē
tem in iram vos mittaz. Isaias
autem audet, & dicit: Inuentus
sum a non querentib⁹ me: palā
apparui his qui me non interro
gabāt. Ad Israel aūt dicit. To
ta die expādi man⁹ meas ad po
pulum non credentem, sed con
tradicentem mihi. ℟. O doctor
bonus & amicus Dei Andreas
ducitur ad crucē: quam a lōge
aspiciens dixit: salue crux: Su/
scipe discipuluz eius, qui pepē/
dit in te magister me⁹ Christus.
℣. Salue crux, que in corpore
Christi dedicata es, & ex mēbris
eius tāquā margaritis ornata.
Suscipe. Gloria. Suscipe.

In secundo nocturno. Antiph.

Dignū sibi dn̄s cōputauit mar
tyrem, quem vocauit apostolū,
dū esset in mari, balle. Ps. Om
nes gen. 495. Ana. Dilexit An
dream dn̄s in odore suauitatis.
Ps. Exaudi de⁹ depre. 495. Ana.
Biduo viuēs pēdebat in cruce
beatus Andreas pro Christi no
mine, & docebat populum. Ps.
Exaudi Deus orationem. 495.
℣. Constitues eos principes su
per oēm terraz. ℟. Memores
erūt nominis tui domine. iiij.

Andreas aposto
lus, Bethsaide
natus, qui ē Ga
lilee vicus, fra
ter Petri natu
maior: discipul⁹
Johānis Baptiste, cum euz de
Christo dicentem audisset, Ec/
ce agnus Dei: secutus Jesum
fratrem quoqz suum ad eundez
perduxit. Cum postea vna cum
fratre piscaretur in littore Gali
lee, ambo pretereunte Christo
dn̄o an̄ alios apostolos vocati
illis verbis, Venite post me, fa/
ciā vos fieri piscatores hominum,
nullā interponentes moram, &
relictis retibus secuti sunt euz.
Post cuius passionem, & resur/
rectionē Andreas, cum in Scy
thiaz Europe, que ei prouincia
ad Christi fidē disseminandam
obtigerat, venisset, deinde Epi
rum ac Traciam peragrasset,
doctrina & miraculis innume/
rabiles homines ad Christum
conuertit. Post Patras Achai/
ie profectus, & in ea vrbe pluri/
mis ad veritatem euangelicaz
perductis, Aegeā proconsulem,
predicationi euangelice resistē/
tez, liberrime increpauit, quod
qui iudex hominum haberi vel
let, Christum deum omnium
iudicem a demonibus elusus
non agnosceret. ℟. Homo dei
ducebatur, vt crucifigerent eū:
populus autem clamabat voce
magna dicens: Innocens eius
sanguis sine causa dānatur. ℣.
Cumque ducerent eum vt cru
cifigeretur, factus est concur/
sus populorum clamantium, &
dicentiuz. Innocens. Lec. v.

Cum Aegeas iratus, Desi
ne, inquit Christuz iacta
re, cui similia verba nihil ꝓfue
rūt, quo minus a Judeis cruci
fige/

figeretur. Andreã vero de Christo nihilominus libere prędicã tem, q pro salute humani generis se crucifigenduz obtulisset, impia oratione interpellat, ac demum hortatur, vt sibi cõsulens, diis velit immolare. Cui Andreas: Ego omnipotẽti deo: qui vnus & verus est, immolo quotidie non taurorũz carnes, nec hircorum sanguinẽ, sed immaculatũ agnum in altari: cuius carnem posteaquaz omnis populus credentium manducauerit, Agnus, qui sacrificat[9] est, integer perseuerat & viu[9]. Quã ob rem ira accensus Aegeas, iubet eum in carcerem detrudi: vnde populus Andream facile liberasset, nisi ipse sedasset multitudinem, vehementius rogãs ne se ad optatissimam martyrij coronam properantem impedirent. ℟. O bona crux, quę decorem & pulchritudinem de membris dñi suscepisti, accipe me ab hominibus, & redde me magistro meo, Ut per te me recipiat, qui per te me redemit. ℣. Beatus Andreas expansis manibus ad cęluz, orabat dicens: Salua me bona crux. Ut. l. vj.

Ducitur paulo post i tribunal pductũ, cum Aegeas crucis extollentẽ mysteria, sibi que suam impietatẽ exprobrantem, diutius ferre non posset, i crucem tolli, & Christi mortem imitari iussit. Adductus Andreas ad locũ martyrij, cum crucem vidisset, lõge exclamare cępit. O bona crux, quę decorem ex membris domini suscepisti, diu desiderata, solicite amata, sine intermissione quęsita, & aliquando cupienti animo pręparata, accipe me ab hoib[9], & redde me magistro meo: vt per te me recipiat, qui per te me redemit. Itaque cruci affixus est: in qua biduum viuus pendens, & Christi fidem prędicare nunquã intermittens, ad eũ migrauit, cuius mortis similitudinez concupierat. Quę oia presbyteri, & diaconi Achaię, qui eius passionẽ scripserunt, se ita vt cõ memorata sunt audisse, & vidisse testantur. Eius ossa primum, Constantino Imperatore, Constantinopolim, deinde Malphi translata sunt. Caput, Pio secundo Pontifice, Romã allatũ in basilica sancti Petri collocatum est. ℟. Expandi manus meas tota die in cruce ad populum non credentem, sed contradicentem mihi: Qui ambulant vias nõ bonas, sed post peccata sua. ℣. Deus vltionũ dñs. deus vltionum libere egit: exaltare qui iudicas terram, redde retributionẽ superbis. Qui. Gloria. Qui. In iij. noct. Ana.

Nõ me permittas dñe, famulũ tuuz a te separari: tempus est vt cõmẽdetur terrę corpus meũ, & me ad te venire iubeas. ps. Cõfitebimur. 596. An. Andreas vero rogabat populũ, vt nõ impediret.

Bibiana virgo Romana, Fausti & Dafrosę martyrū filia, a tenera ętate sic a parentib⁹ imbuta est Christiana religione, vt neq; precibus, neq; terrorib⁹ Iuliani Imperatoris a Iesu Christi cultu deterreri potuerit. Quamobrē plūbatis vsque ad necē cęsa, virginalē palmā martyrij corona decorauit. Cuius corpus cū nefarij Imperatoris iussu proiectum biduo iacuisset inhumatū, a Iohanne p̄sbytero sepulta est quarto Nonas Decembris, prope matris & sororis Demetrię sepulcrum, ad palatium Licinianum.

Die 3. A.

¶ S. Barbarę virginis & martyris commemoratio Ana. Ps. & Oro. De⁹ q inter cętera. 523. de communi Virginum.

¶ S. Sabbę abbatis comme. Intercessio. f.250. de cōmuni confessorum non Pontificum.

S. Nicolai episcopi, & confessoris semid. officiū fit vt i rubricis generalibus de festo semid. oia dicunt de cōi vnius cōfess. pontific. fo.513. exceptis his, quę hic sunt propria. Oratio.

Deus, qui btm̄ Nicolaū Pontificē tuū innumeris decorasti miraculis tribue quęsum⁹, vt ei⁹ meritis & p̄cibus, a gehennę incendijs liberemur. Per dominum nostrum.

In primo nocturno legūtur lectiones de Isaia, quę occurrūt per ordinē in officio de tempore: quod & i alijs festis seruatur: quando alię lectiones in primo nocturno nō assignātur. Le. iiij.

Nicolaū illustri loco Patarę in Lycia natum parentes steriles a Deo precibus impetrarunt. Cuius viri sanctitas quanta futura esset, iā ab icunabulis apparuit. Nam infans, cū reliquos dies lac nutricis frequens sugeret, quarta & sexta feria semel duntaxat, idque vesperi sugebat: quam ieiunij consuetudinem in reliqua vita semper tenuit. Adolescens parētib⁹ orbat⁹, facultates suas pauperibus distribuit. Cuius illud insigne est Christianę benignitatis exemplum, quod, cum eius ciuis egens tres filias iam nubiles in matrimonio collocare non posset, earumque pudicitiā prostituere cogitaret, re cognita Nicolaus, noctu per fenestram tantum pecunię in eius domum iniecit, quantum vni⁹ virginis doti satis esset: quod cum iterum, & tertio fecisset, tres illę virgines honestis viris in matrimonium datę sunt. R. Inueni. 515. Lectio. v.

Cum vero se totū Deo dedisset, in Palestinā profectus est, vt loca sācta viseret, & presens veneraretur. Qua in

pere,

peregrinatione nauem conscen dens, sereno cęlo, & tranquillo mari, horribilez nautis tempe statem prędixit, moxq; ortam, cum essent omnes in summo pe riculo, orans mirabiliter seda uit. Unde cum domum reuer sus singularis sanctitatis omni bus documenta prębe ret, Dei admonitu Myream, quę Ly cia Metropolis erat, venit: quo tempore eius vrbis episco po mortuo, prouinciales epis copi de successore deligendo consultabant. Itaq; in ea deli beratiōe diuinitꝰ admonitis sūt vt eum eligerent, qui Nicolaꝰ nomine postridie mane primus in Ecclesiaz ingrederetur. Qua obseruatione adhibita, in Ec clesię ianua deprehēsus est Ni colaus, & summo omnium con sensu Myreę episcopꝰ creatur. In episcopatu castitatem, quā semper coluerat, grauitatem orationis assiduitatē, vigilias abstinentiam, liberalitatem, & hospitalitatem, in adhortā do mansuetudinem, in repre hendendo seueritatem perpe tuo adhibuit. ℟. Posui adiu torium. 513. Lectio sexta.

Viduis & orphanis pecu nia, consilio, opera nō de fuit. Oppressos adeo subleuauit vt etiā tres tribunos, per calum niam a Constantino Augusto condemnatos, qui se propter fa mam eius miraculorum oratio nibus longissime absenti cōmē darant, adhuc viuens, cuz Im peratori minaciter euz terrens apparuisset, liberauerit. Cum vero contra edictuz Dioclitia ni & Maximiani Christianę fi dei veritatem Myreę prędica ret, ab Imperatorum satelli tibus comprehensus, & longis sime abductus, in carcerem coniectus est: vbi fuit vsque ad Constantinum Imperato rem: cuius iussu ex custodia ereptus, Myream redyt, mox ad Nicęnum concilium se con tulit: vbi cum trecentis illis decem & octo patribus Arianā hęresim cōdemnauit. Inde re uersus ad episcopatum, non ita multo post instāte morte, suspi ciens in cęlum, cum angelos si bi occurrentes intueretur, illo psalmo pronunciato, In te do mine speraui, vsque ad eum lo cum: In manus tuas commen do spiritum meum, in cęlestem patriam migrauit octauo Idus Decembris, anno salutis huma nę trecentesimo quadragesimo tertio. ℟. Iste est q ante Deuz magnas. 516. In tertio noctur no Homilia in euange. Homo quidā peregre proficiscēs. 516. vt in cōmuni confess. Pontific.

¶ Sancti Ambrosii epi, cōfess. & Ecclesię Doctoris. duplex. Ad Vesperas. Antiphona. Ecce sacerdos magnus. fol. 515. cuz reliq. de cōi ꝯfess. Pontific. Ad Magnificat. Antiphona. O Doctor optime. 514. Oratio.

D eus

Deus, qui populo tuo ęternę salutis B. Ambrosium ministrum tribuisti: pręsta, quęsumus: vt quem doctorē vitę habuim⁹ in terris, intercessorē habere mereamur in cęlis. Per dominum nostrum Jesum.

¶ Deinde fit cōmemoratio S. Nicolai, nisi trāsferatur: postea de feria. Ad Matutinū & alias horas omnia de communi confessoris pontificis. folio 514. In j. noct. Lcō. Fidelis sermo. de eodem cōmuni 514. Lc. iiij

Ambrosius episcop⁹ Mediolanensis, Ambrosij ciuis Romani filius, patre Gallię prefecto natus est. In huius infantis ore examen apum cō sedisse dicitur: quę res diuinam viri eloquentiam premonstrabat. Romę liberalibus disciplinis eruditus est. Post a Probo prefecto, Ligurię & Aemilię prepositus: vnde postea eiusdem Probi iussu cum potestate Mediolanum venit: vbi mortuo Auxentio, Ariano Episcopo, populus de successore deligēdo dissidebat. Quare Ambrosius p officij sui munere ecclesiam ingressus, vt commotam seditionem sedaret, cum multa de quiete, & tranquillitate reipublicę, pclare dixisset, de repente puero Ambrosiū Episcopum exclamante, vniuersi populi vox erupit, Ambrosium episcopū deposcentis. R. Inueni Dauid. 515. Lectio v.

Recusante illo, & eorum precibus resistente, ardēs populi studium ad Valentinianum Imperatorem delatum est: cui gratissimum fuit, a se delectos indices ad sacerdotium postulari. Fuit id etiam Probo prefecto iucundum, qui Ambrosio proficiscenti, quasi diuinans dixerat. Vade, age non vt iudex, sed vt episcopus. Itaque cum ad populi desiderium Imperatoris voluntas accederet, Ambrosius baptizatus (erat enim catechumen⁹) sacris initiatus, ac seruatis omnibus ex istituto ecclesię ordinū gradibus, octauo die, q fuit septimo Idus Decēbris, episcopale onus suscepit. Factus epūs catholicam fidem, & disciplinā ecclesiasticā acerrime defendit multosq Arianos & alios hereticos ad fidei veritatē cōuertit in quibus clarissimum Ecclesię lumen sanctum Augustinū Jesu Christo peperit. R. Posui adiutorium. 515. Lectio sexta

Gratiano Imperatore occiso, ad Maximum eius interfectorē legatus profect⁹ est, eumq penitentiam agere recusantem, a fidelium communione remouit: Theodosium Imperatorem pter cędem Thessaloni

salonicę factam, ingressu Eccle siç prohibuit. Cui cum ille Dauid quoq; regem adulterum, & homicidam fuisse, dixisset: respondit Ambrosius: Qui secutus es errantem, sequere pęnitentem. Quare Theodosius sibi ab eo impositam publicam pęnitentiam humiliter egit. Ergo sanctus episcopus pro Ecclesia Dei maximis laboribus curisque perfunctus, multis libris etiam egregie cōscriptis antequam in morbum incideret, mortis suę diem prędixit. Ad quem ęgrotum Honoratus Vercellensis episcopus Dei voce ter admonitus, accurrit: eique sanctum domini corpus prębuit: quo ille sumpto, cōformatis i crucis similitudinē manibus, orans animam Deo reddidit pridie nonas Aprilis, anno post Christum natum trecentesimo octuagesimo. ℟. Iste est q ante Deum. 516. In iij noctur. Hom. in euangel. Vos estis sal terrę. 519. de cōmuni Doctorum

CONCEPTIO

B. Mariæ virginis, dup.

Omnia pter lectiones primi & secundi nocturni dicūtur, ut i Nati. eiusdem, mutato nomine Natiuitatis in nomen Conceptionis. In primis Vesperis, omnia de Conceptione, cum cōmemoratione sancti Ambrosii. Ad Mag. Antiph. Gloriosę Virginis Marię cōceptionem dignissimam recolamus. 453.

De libro Ecclesiastici. Lectō.

Ego ex ore altissimi prodiui primogenita ante omnem creaturā. Ego feci in cęlis, vt oriretur lumē indeficiēs, & sicut nebula texi omnem terram. Ego in altissimis habitaui: & thronus meus in columna nubis: Gyrum cęli circuiui sola, & profundum abyssi penetraui, & in fluctibus maris ambulaui, & in omni terra steti. Et in omni populo, & in omni gente primatum habui, & omnium excellentium, & humilium corda virtute calcaui, & in his oibus requiem quęsiui, & in hęreditate domini morabor. Tūc pręcepit, & dixit mihi creator omnium, & qui creauit me requieuit i tabernaculo meo, & dixit mihi: In Iacob inhabita, & in Israel hęreditare, & in electis meis mitte radices. ℟. Hodie concepta est beata virgo. Responsoria vt in festo Natiuitatis. Lectio secunda

Ab initio & ante scla creata sum, & vsq; ad futurum seculum non desinam, & in habitatione sācta corā ipso ministraui. Et sic in Sion firmata sum, & in ciuitate sanctificatā similiter requieui, & in Ierusalem potestas mea. Et radicaui in popu

pulo honorificato, et in partes Dei mei hereditas illius, et in plenitudine sanctorum detentio mea. Quasi cedrus exaltata sum in Libano, et quasi cypressus in monte Sion. Quasi palma exaltata sum in Cades, et quasi plantatio rosę in Iericho: Quasi oliua speciosa in campis, et quasi platanus exaltata sum iuxta aquas: In plateis sicut cinnamomum et balsamum aromatizans odorem dedi: quasi myrrha electa, dedit suauitatem odoris. Et quasi storax, et galbanus, et vngula, et gutta, et quasi Libanus non incisus vaporaui habitationem meam, et quasi balsamum non mistum odor meus. ℟. Beatissimę virginis Marię concept. 453. Lect. iii.

Ego quasi terebinthus extendi ramos meos, et rami mei honoris, et gratię. Ego quasi vitis fructificaui suauitatem odoris: et flores mei fructus honoris, et honestatis. Ego mater pulchrę dilectionis, et timoris, et agnitionis, et sanctę spei. In me gratia omnis vię et veritatis: in me omnis spes vitę et virtutis. Transite ad me omnes qui concupiscitis me, et a generationibus meis implemini. Spiritus enim meus super mel dulcis, et hereditas mea super mel, et fauum. Memoria mea in generationes seculorum. Qui edunt me, adhuc esurient: et qui bibunt me, adhuc sitient. Qui audit me nõ cõfundetur: et qui operantur in me, nõ peccabunt. Qui elucidant me, vitam ęternã habebunt. ℟. Gloriosę virginis Marię cõceptionẽ. 435

Sermo S. Ambrosii episcopi, ex libro de virginibus Lec. iiii.

Sit vobis tãquã in imagine descripta virginitas, vitaque beatę Marię, de qua velut speculo refulget spẽs castitatis, et forma virtutis. Hinc sumatis licet exempla viuendi, vbi tanquam in exemplari magisteria expressa probitatis, quid corrigere, quid effugere, quid tenere debeatis, ostendunt. Primus discendi ardor nobilitas est magistri. Quid nobilius dei matre? Quid splẽdidius ea, quam splendor elegit? Quid castius ea, quę corpus sine corporis cõtagione generauit? ℟. Cõceptio gloriosę virginis Marię. 454 Lec. v.

Nam de cęteris eius virtutibus quid loquar? virgo erat non solum corpore, sed etiã mẽte, quę nullo doli ambitu sincerum adulteraret affectũ. Corde humilis, verbis grauis, animi prudẽs, loquendi parcior, legendi studiosior, non in incerto diuitiarum, sed in prece pauperis spem reponẽs: Intenta operi, verecunda sermone, arbitrũ mentis solita non hominem, sed Deum quęrere. Non lędere reos, bene velle omnibus, assurgere maioribus natu, ęqualibus non inuidere, vrgere iactã

tiã

tiaȝ, rationē sequi, amare virtu
teȝ. ℟. Cū iucūdi. 454. L. vi.
Quando ista vultu lęsit pa
rentes? Quando dissensit
propinquis? Quādo fastidiuit
humileȝ? Quādo derisit, debilē?
Quādo vitauit inopem? eos so/
los solita cętus virorū inuisere
quos misericordia nō erubesce
ret, neq̃ pręteriret verecūdia:
nihil toruū in oculis, nihil i ver
bis procar, nihil in actu inuere
cundū. Non gestus solutior: nō
incessus solutior, nō vox petulā
tior: vt ipsa corporis species si/
mulacrū fuerit mentis, figura p
bitatis. ℟. Cōceptio tua. 454
In iij. noct. Dom. in euangeliū.
Liber generationis. fol. 454.
vt in Matth. ꝛ nona lcō sumitur
de eadē Dom. infra oct. eiusdē.
quę incipit. Orām. folio 455.

Die 9. D.

C S. Milciadis pp. ꝛ m. Oro.
Infirmitatem nostram. fo. 501
vt in cōi martyrum Pontificū.
Sci Damasi pp. ꝛ ↄf. sem. Oro.

Exaudi, domine, preces nostras: ꝛ interueniente beato Damaso, ↄfessore tuo, atque pontifice, indulgentiaȝ nobis tribue placat⁹, ꝛ pacem. Per dñm. Lectio iiij.

Damasus Hispanus, vir egregi⁹, ꝛ eruditus in scripturis, indicto primo Constantinopolitano concilio, nefariaȝ Eunomij, ꝛ Macedonij hęre

sim extinxit. Idē Ariminensem cōuentū cōdemnauit, in quo, vt scripsit S. Hieronym⁹, Valētis potissimuȝ, ꝛ Vrsatij fraudibus damnatio Nicenę fidei ↄclamata fuit: ꝛ ingemiscēs orbis terrarum, se Arrianū esse miratus est. ℟. Inueni Dauid. 515. L. v.

Basilicas duas ędificauit, alteram sancti Laurētij nomine, ad theatrum Pompey, quaȝ maximis muneribus auxit, eique domos ꝛ predia attribuit, alteram via Ardeatina ad Catacumbas. Platoniam etiam vbi corpora sanctorum Petri ꝛ Pauli aliquandiu iacuerunt, dedicauit, ꝛ exornauit elegantibus versibus. Idemq̃ prosa, ꝛ versu scripsit librū d̄ Virginitate multaq̃ alia metro edidit. ℟. Posui adiutorium. 515. Lectio vi.

Poenam talionis cōstituit ijs, qui alteruȝ falsi criminis accusassent. Instituit, vt in ecclesia psalmi ab alternis canerētur, ꝛ in fine cuiusque psalmi diceretur, Gloria patri, ꝛ filio ꝛ spiritui sancto. Et vt confessio, Missę esset exordium. Eius iussu sanctus Hieronymus diuinę scripturę libros in latinū cōuertit. Cuȝ Ecclesiā rexisset annos decē ꝛ octo, mēses tres, dies vndecim: ꝛ habuisset ordinationes quinq̃ mense Decēbri, quibus creauit pbyteros triginta duos diaconos vndecim, episcopos p diuersa loca sexaginta duos, vir

tute, doctrina, ac prudentia clarus, ppe octogenarius, Theodosio seniore imperatore, obdormiuit in dño, & via Ardeatina, vna cũ matre, & sorore, sepultus est in basilica, quã ipse edificauerat. Eius reliquię postea trãslatę sunt in Ecclesiã S. Laurẽtij in Damaso, quã idem Põtifex ad theatrum Pompeij construxerat. ℟. Iste est qui ante. 516. In iij. noct. Hom. in euangeliũ. Vigilate. de cõi cõf. põti. 118.

Die 12. C.

¶ S. Lucię virg. & mart. dupl. Ad vesp. añ. Orãte scã Lucia. cũ rel. de Laud. Psalmi. Cap. Hym. & ver. de cõi virg. fo. 523. Ad Magnificat Antiphona.

In tua patientia possedisti animam tuam Lucia sponsa Christi: odisti quę in mundo sunt, & coruscas cum angelis: sanguine proprio inimicum vicisti. Oro.

Exaudi nos deus salutaris noster: vt sicut de beatę Lucię virginis, & martyris tuę festiuitate gaudemus, ita pię deuotionis erudiamur affectu. Per dominum nostrum Iesum. Ad Matu. Inui. Hym. añę psal. & versic. noc. de cõi virg. f. 523 Lcõ i. noc. d epl'a i. ad Corinth. De virginib'. 524. vt i co. cõi. i. ℟. Lucia virgo quid a me petis, quod ipsa poteris pręstare continuo matri tuę? Nam & fides tua illi subuenit: & ecce saluata est: Quia iucundum Deo in tua virginitate habitaculum pręparasti. ℣. Sicut per me ciuitas Catanensium sublimatur a Christo: ita per te Syracusana ciuitas decorabitur. Quia. ii. ℟. Rogaui dominum meum Iesum Christum, vt ignis iste non dominetur mei, Et impetraui a dño inducias martyrij mei. ℣. Pro eo, vt me diligerent, detrahebant mihi: ego autem orabam. Et impe. iii. ℟. Grata facta est a dño in certamine, q: apud deũ, & apud homines glorificata est: in conspectu principis loquebatur sapientiam. Et dñs oium dilexit eã. ℣. Adiuuabit eam deus vultu suo, Deus in medio eius non commouebitur. Et. Gloria. Et. Ad sequentes lect. dñr ℟ia primi, & secundi nocturni de communi virginum per ordinem. Lectio iiii.

Lucia virgo syracusana genere & Christiana fide ab infantia nobilis, vna cum matre Eutychia, quę sanguinis fluxu laborabat, Catanã ad venerandum corpus beatę Agathę venit: quę ad eius sepulcrum cum suppliciter orasset, Agathę intercessione, matri sanitatem impetrauit. Statim vero matrem exorauit, vt quã dotem sibi datura esset, Christi pauperib' tribui pateretur. Vt igitur Syracusas rediit, omnem

omnẽ pecuniã, quã ex facultatibus venditis redegerat, pauperibus distribuit. ℟. Ueni sponsa Christi. fol. 524. Lectio v.

Quod vbi resciuisset is, cui eam parentes contra virginis volũtatem desponderant, apud Paschasiũ pręfectũ Luciam, quod Christiana esset, accusauit. Quam ille, cũ nec prꝭcibus, nec minis ad cultum idolorũ posset perducere, immo tãto magis incẽsã videret ad celebrandas Christianę fidei laudes, quãto magis ipse eã a sententia auertere conabat, Cessabunt, inquit, verba: cum ventũ erit ad verbera. Cui virgo: dei seruis verba deesse non possunt, quibus a Christo dño dictum est: Cum steteritis ante reges, ꝛ pręsides, nolite cogitare, quomodo aut quid loquamini: dabitur enim vobis in illa hora, quid loquamini: non enim vos estis, qui loquimini, sed spiritus sanctus qui loquitur in vobis. ℟. Diffusa est gratia. 524. Lectio vi.

Quam cũ Paschasius interrogasset: Est ne i te spiritus sanctus? Respõdit: Caste ac pie viuẽtes, templũ sunt spũs sancti. At ille. Jubebo te ad lupanar duci, vt te spiritus sctũs deserat. Cui virgo: Si inuitam iusseris violari, castitas mihi duplicabitur ad coronam. Quare Paschasius ira inflammatus, Luciam co trahi iussit, vbi eius virginitas violaret: sed diuinitꝰ factũ est, vt firma virgo ita cõsisteret, vt nulla vi de loco dimoueri posset. Quãobrẽ pfectꝰ circum ipsã, pice, resina, ac feruẽti oleo perfusam, ignem accẽdi imperauit. sed cũ ne flãma quidẽ eã lęderet, multis tormẽtis excruciatę guttur gladio trãsfigi iubet. Quo vulnere accepto Lucia prędicẽs ecclesię trãquillitatẽ q̃ futura erat, Maximiano ꝛ Dioclitiano mortuis, vigesimo Calẽdas Januarij spm̃ deo reddidit. Cuius corpꝰ Syracusis sepultũ, deinde Cõstantinopolim, postremo Uenetias trãslatum est. ℟. Specie tua. 524. In iij. noc. Hom. in euãgelium: Simile ẽ regnũ cęlorũ thesauro abscondi. 628. de cõi scẽ m. nõ m. Ad Laudes, ꝛ per Horas. Ãña.

Orãte sãcta Lucia, apparuit ei beata Agatha, ꝛ cõsolabatur ancillam Christi. Ps. Dñs reg. 8. cũ reliq. Lucia virgo, quid a me petis, q̃d ipsa poris prestare cõtinuo matri tuę? Ãña. Per te, Lucia virgo, ciuitas Syracusana decorabitur a a domino Jesu Christo. Ãña. Benedico te pater dñi mei Jesu Christi, quia p. r filium tuũ ignis extinctꝰ est a latere meo. Ãña. Soror mea Lucia virgo Deo deuota, quid a me petis: quod ipsa poteris pręstare continuo matri tuę? Cap. Hymn. ꝛ versic. de cõi virginum. Ad Bñs. Ãña. Columna es immobi-

Excita, quesumus domine, tuorum fidelium voluntates: vt diuini operis fructum propensius exequētes, pietatis tue remedia maiora percipiant. Per dominum.

Lcō s. euāg. sēm Matth. L: vij.

In illo tēpore: Dixit Jesus discipulis suis. Cum videritis abominationem desolationis, que dicta est a Daniele pphēta, stantem in loco sancto, qui legit intelligat. Et reliq.

Homilia s. Hieronymi presby.

Quando ad intelligentiam puocamur, mysticū monstratur esse quod dictum est. Legimus autē in Daniele hoc modo. In dimidio hebdomadis deficiet hostia & sacrificium, & erit in tēplo abominatio desolationum vsq ad consummationem temporis, & cōsummatio dabit super solitudine. De hoc & apostolus loquit, quod homo iniquitatis, & aduersarius eleuād' fit contra omne, quod dicit Deus aut qđ colitur: ita vt audeat stare in tēplo Dei, & ostēdere quod ipse sit Deus: cuius aduētus secundū operationem Satane destruet eos, & ad Dei solitudinē rediget q se susceperint. L. viij.

Potest autē simpliciter aut de Antichristo accipi, aut de imagine Cesaris, quā Pilatus posuit in templo, aut de Hadriani equestri statua, que in ipso Sancto sanctorum loco, vsq in pñsentē diem stetit. Abominatio quoq secundum veterem scripturam, idolum nuncupatur, & idcirco addit, desolationis, q in desolato tēplo atq destructo idolum positum sit. Lectio ix.

Abominatio dsolatiōis intelligi potest omne dogma peruersum: quod cum viderimus stare in loco sancto, hoc est in ecclesia, & se ostendere Deum, debemus fugere de Judea ad montes, hoc est, dimissa occidente litera, & Judaica prauitate, appropinquare montibus eternis, de quibus illuminat mirabiliter Deus: & esse in tecto, & in dogmate, quo non possint ignita diaboli iacula puenire: nec descendere, & tollere aliquid de domo conuersationis pristine, nec q̄rere que retrorsum sunt, sed magis serere i agro spiritualium scripturarū, vt fructus capiamus ex eo: nec tollere alteram tunicam, quam apostoli habere prohibentur.

Ad Benedictus. Antiphona.

Cum videritis abominationem desolationis, q̄ dicta est a Daniele propheta, stantem in loco sancto, qui legit, intelligat.

Ad Magnificat. Antiphona:

Amen dico vobis, quia nō preteribit generatio hec, donec omnia fiant: celum & terra transibunt, verba autem mea nō transibunt, dicit dominus.

Finis Proprij de Tempore.

PROPRIVM SANCTORVM.

SANCTI SATVRNINI Martyris Commemoratio.

Ad Vesperas. Antiphona.

Iste sanctus. 501. ℣. Gloria & honore coronasti eum. de communi vnius martyris. Oratio:

DEus, qui nos beati Saturnini martyris tui concedis natalitio perfrui: eius nos tribue meritis adiuuari. Per dominū nostrū Iesum.

¶ De festis occurrentibus in Aduentu non fit Officium, nisi fuerit festum dupl. vel semidū. quod si venerit in Dominica trāsfertur in secundam feriam, simili festo non impeditam.

¶ De simpl. autē fit tm̄ cōme. Idem seruari debet in Quadr. Quatuor Tpibus, & i Vigilijs, vt in rub. generalib. dictū est.

IN VIGILIA S. Andreę Apostoli.

¶ Si hęc vigil. venerit i Aduētu, nihil fit de ea, nisi in Missa.

¶ Si vero nō venerit in Aduētu officiū de feria, vt dictū est in rubricis generalibus, cū Homilia & Oratione de vigilia, vt infra, & ℟. de Historia currētis Dñicę cū precibus ad Laudes,

24 & Horas. quod seruatur ēt in alijs Vigilijs occurrentibus in Aduen. in Quadragesima, & in Quatuor temporibus.

¶ Si festū S. Andreę celebret feria secūda, de Vigilia fit offm̄ in Sabbatho, & cōmemoratio sancti Saturnini i Dominica.

Lcō s. euāg. sm Iohannē. L. i.

IN illo tpe: Stabat Iohānes, & ex discipulis eius ca. I.
duo. Et respiciēs Iesū ambulātē dixit: Ecce agnus dei. Et rel.

Homilia sancti Augustini epi.

QVia talis erat Iohānes amicus sponsi, non quęrebat gloriam suam, sed testimonium perhibebat veritati: numquid voluit apud se remanere discipulos suos, vt non sequerētur dominū? Magis ipse ostendit discipulis suis quem sequerentur: habebāt enim illum tamquam agnū: & ille, Quid me attenditis? ego non sum agnus. Ecce Agnus Dei. De quo & superius dixerat, Ecce agnus Dei. Et qd nobis prodest agnus Dei? Ecce, ait, q tollit peccata mundi. Secuti sūt illū hoc audito duo q erāt cū Iohanne. Le. ij.

VIdeamus sequētia. Ecce agnus Dei. Hoc Iohānes.

Et audierunt eu3 duo discipuli loquentẽ: et secuti sunt Jesum. Non sic illum sequebãtur, quasi iam inhererent illi. Nam manifestum est quando illi inheserunt, quia de naui eos vocauit. In his enim duobus erat Andreas, sicut modo audistis. Andreas autem frater Petri erat: et nouimus in euangelio quod Petrum et Andream dominus de naui vocauit dicẽs: Venite post me, et faciam vos piscatores hominum: et ex illo iam inheserunt illi, vt non recederent.

Lectio tertia.

Modo ergo quod illum sequunt isti duo, nõ quasi non recessuri sequuntur, sed videre voluerunt vbi habitaret, et facere quod scriptu3 est: Limen ostiorum eius exterat pes tuus, surge venire ad illum assidue, et erudire preceptis eius. Ostendit eis ille, vbi maneret, et venerunt, et fuerũt cũ illo. Quã beatum diem duxerunt: quam beatam noctem: quis est qui nobis dicat, que audierint illi a domino? Aedificemus nosmetipsi in corde nostro, et faciamus domũ, quo veniat ille, et doceat nos, et colloquatur nobis. Oratio.

Quesumus, ops Deus: vt beatus Andreas apostolus, cuius preuenimus festiuitatem, tuũ pro nobis imploret auxiliu3: vt a nostris reatibus absoluti: a cunctis etia3 periculis eruamur. Per dominum nost.

Deinde p cõm. s. Saturni. An. Qui odit animam. fol. 904. ℣. Justus vt palma. de cõmuni vnius mar. Oratio vt supra.

IN FESTO S. ANDREAE

Duplex.

Ad Vespe. Aña. Salue crux. cũ rel. de Lau. ps. Dixit do. 52 cũ rel. de dñica. et loco vlt. di ps. Laudate dñi3 oẽs gẽt. 54. Cap.

Fratres Corde enim creditur ad iustitia3, ore aũt cõfessio fit ad salutem: dicit enim scriptura: Omnis, q credit in illum, non confundet. Hym. Exultet. 493. ℣. In oẽm terram. de cõi apostolorum. Ad Magnificat. Antiphona. Unus ex duobus, qui secuti sũt dominum, erat Andreas frater Simonis Petri, alla. Oro.

Maiestatem tua3 dñe suppliciter exoramus: vt sicut Ecclesie tue beat' Andreas apostolus extitit predicator et rector: ita apud te sit pro nobis perpetuus intercessor. Per dominum nostrum Jesum.

Ad Matutinum. Inuitatoriũ. Regem apostolorum. 493. ps. Venite. Hym. Aeterna Christi. 493. de cõmuni apostolorũ. In i. noct. Aña. Vidit dominus Petrũ et Andream, et vocauit eos. ps. Celi enarrant. fol. 493.

Aña.

Aña Venite post me, dicit dñs, faciã vos fieri piscatores homi num. ps. Benedicam. f. 494. Aña Relictis retibus suis se cuti sunt dñm redemptorē. ps. Eructauit. 494. ℣. In oēm ter rã exiuit sonus eorum. ℟. Et in fines orbis terrę verba eorum. Deinde dicitur Pater noster. Absolutiones, & Bñdones. vt ha bentur in i. Dñica de Aduētu. De epistola beati Pauli apostoli ad Romanos. Lectio prima.

Finis legis Christus, ad iustitiam omni credenti. Moyses enim scripsit, quoniã iustitiam quę ex lege est qui fe cerit homo, viuet in ea. Quę autem ex fide est iustitia: sic di cit: Ne dixeris in corde tuo, quis ascendet in cęlum? idest, Christum deducere: aut quis descendet in abyssum? hoc est Christum a mortuis reuoca re. Sed quid dicit scriptura? Prope est verbum in ore tuo, & in corde tuo. Hoc est verbuz fi dei quod prędicamus: qa si cõ fitearis in ore tuo dominum Je sũ, & in corde tuo credideris quod Deus illum suscitauit a mortuis, saluus eris. ℟. Cum perambularet Dominus iuxta mare secus litus Galilęę, vidit Petruz & Andream retia mit tentes in mare, & vocauit eos di cens: Venite post me: faciam vos fieri piscatores hominum. ℣. Erant enim piscatores, & ait illis. Venite post. Lectio scđa.

Corde enim creditur ad iustitiam. Ore autem cõ fessio fit ad salutem: Dicit eniz scriptura, Omnis qui credit in illum, non confundetur. Non enim est distinctio Judęi, & Gręci: nam idem dominus oiũ diues in omnes, qui inuocant illum. Omnis enim quicun que inuocauerit nomen dñi, saluus erit. Quomodo ergo in uocabunt in quem nõ credide runt? Aut quomodo credēt ei quem nõ audierũt? Quomodo autem audient sine prędicante? Quomodo vero pđicabunt ni si mittantur? Sicut scriptũ est: Quam speciosi pedes euange lizantiũ pacē, euãgelizantium bona. ℟. Mox vt vocem dñi prędicantis audiuit beatus An dreas, relictis retribus, quorũ vsu, actuque viuebat, Aeternę vitę secutus est pręmia largien tem. ℣. Hic est, qui pro amore Christi pependit in cruce, & pro lege eius sustinuit passionem. Aeternę vitę. Lectio tertia.

Sed nõ oēs obediũt euan gelio. Isaias enim dicit: Dñe, quis credidit auditui no stro? Ergo fides ex auditu, au ditus autez per verbũ Christi. Sed dico. Nunquid nõ audie runt? Et quidem. In omnez ter ram exiuit sonus eorũ, & i fines orbis terrę verba eorũ. Sed di co? Nunquid Israel non cogno uit? Prim' Moyses dicit: Ego ad ęmulationem vos adducam in

in non gentez, in gentez insipiē
tem in iram vos mittaz. Isaias
autem audet, & dicit: Inuentus
sum a non querentib⁹ me: palā
apparui ys qui me non interro
gabāt. Ad Israel aūt dicit. To
ta die expādi man⁹ meas ad po
pulum non credentem, sed con
tradicentem mihi. ℟. O doctor
bonus & amicus Dei Andreas
ducitur ad crucē: quam a lōge
aspiciens dixit: salue crux: Su/
scipe discipuluz eius, qui pepē/
dit in te magister me⁹ Christus.
℣ Salue crux, que in corpore
Christi dedicata es, & ex mēbris
eius tāquā margaritis ornata.
Suscipe. Gloria. Suscipe.
In secundo nocturno. Antiph.
Dignū sibi dñs cōputauit mar
tyrem, quem vocauit apostolū,
dū esset in mari, balle. Ps. Om
nes gen. 495. Ana Dilexit An
dream dñs in odorē suauitatis.
Ps Exaudi de⁹ depre. 495. Ana.
Biduo viuēs pēdebat in cruce
beatus Andreas pro Christi no
mine, & docebat populum. Ps.
Exaudi Deus orationem. 495.
℣ Constitues eos principes su
per oēm terraz. ℟. Memores
erūt nominis tui domine. .iiij.

Andreas aposto
lus, Bethsaide
natus, qui ē Ga
lilee vicus, fra
ter Petri natu
maior discipul⁹
Johānis Baptiste, cum euz de
Christo dicentem audisset, Ec/
cē agnus Dei: secutus Jesum
fratrem quoqꝫ suum ad eundez
perduxit. Cum postea vna cum
fratre piscaretur in litore Gali
lee, ambo pretereunte Christo
dño ah alios apostolos vocati
illis verbis, Venite post me, fa/
ciā vos fieri piscatores hoium,
nullā interponentes moram, &
relictis retibus secuti sunt euz.
Post cuius passionem, & resur/
rectionē Andreas, cum in Scy
thiaz Europe, que ei prouincia
ad Christi fidē diseminandam
obtigerat, venisset, deinde Epi
rum ac Traciam peragrasset,
doctrina & miraculis innume/
rabiles homines ad Christum
conuertit. Post Patras Achaj/
ie profectus, & in ea vrbe pluri/
mis ad veritatem euangelicaz
perductis, Aegeā proconsulem,
predicationi euangelice resistē/
tez, liberrime increpauit, quod
qui iudex hominum haberi vel
let, Christum deum omnium
iudicem a demonibus elusus
non agnosceret. ℟. Homo dei
ducebatur, vt crucifigerent eū:
populus autem clamabat voce
magna dicens: Innocens eius
sanguis sine causa dānatur. ℣.
Cumque ducerent eum vt cru
cifigeretur, factus est concur/
sus populorum clamantium, &
dicentiuz. Innocens. Lec. v.
Cum Aegeas iratus, Desi
ne, inquit Christuz iacta
re, cui similia verba nihil psue
rūt, quo minus a Judeis cruci
fige/

figeretur. Andreā vero de Christo nihilominus libere prędicātem, q̄ pro salute humani generis se crucifigendū obtulisset, impia oratione interpellat, ac demum hortatur, vt sibi cōsulens, dijs velit immolare. Cui Andreas: Ego omnipotēti deo: qui vnus & verus est, immolo quotidie non taurorū carnes, nec hircorum sanguinē, sed immaculatū agnum in altari: cuius carnem posteaquā omnis populus credentium manducauerit, Agnus, qui sacrificat⁹ est, integer perseuerat & viu⁹. Quā ob rem ira accensus Aegeas, iubet eum in carcerem detrudi: vnde populus Andream facile liberasset, nisi ipse sedasset multitudinem, vehementius rogās ne se ad optatissimam martyrij coronam properantem impedirent. ℟. O bona crux, quę decorem & pulchritudinem de membris dn̄i suscepisti, accipe me ab hominibus, & redde me magistro meo, Vt per te me recipiat, qui per te me redemit. ℣. Beatus Andreas: expansis manibus ad cęlū, orabat dicens: Salua me bona crux. Vt. Lec. vj.

Ducitur paulo post i tribunal p̄ductū, cum Aegeas crucis extollentē mysteria, sibi que suam impietatē exprobrantem, diutius ferre non posset, i crucem tolli, & Christi mortem imitari iussit. Adductus Andreas ad locū martyrij, cum crucem vidisset, lōge exclamare cępit. O bona crux, quę decorem ex membris domini suscepisti, diu desiderata, solicite amata, sine intermissione quęsita, & aliquando cupienti animo pręparata, accipe me ab hoīb⁹, & redde me magistro meo: vt per te me recipiat, qui per te me redemit. Itaque cruci affixus est: in qua biduum viuus pendens, & Christi fidem prędicare nunquā intermittens, ad eū migrauit, cuius mortis similitudinē concupierat. Quę oīa presbyteri, & diaconi Achaię, qui eius passionē scripserunt, se ita vt cōmemorata sunt audisse, & vidisse testantur. Eius ossa primum, Constantino Imperatore, Constantinopolim, deinde Malphi translata sunt. Caput, Pio secundo Pontifice, Romā allatū in basilica sancti Petri collocatum est. ℟. Expandi manus meas tota die in cruce ad populum non credentem, sed contradicentem mihi: Qui ambulant vias nō bonas, sed post peccata sua. ℣. Deus vltionū dn̄s. deus vltionum libere egit: exaltare qui iudicas terram, redde retributionē superbis. Qui. Gloria. Qui. In iij. noct. Ana. Nō me permittas: dn̄e, famulū tuū a te separari: tempus est vt cōmēdetur terrę corpus meū, & me ad te venire iubeas. ps. Cōfitebimur. 596. An. Andreas vero rogabat populū, vt nō impediret.

diret passionem ipsi⁹. Ps. Dominus regn. ex. 596. Aña. Accipe me ab hominibus, et redde me magistro meo: vt per te me recipiat, qui per te me redemit. halleluia. ps Dominus regna. irasca. 596. ℣. Nimis honorati sunt amici tui deus. ℟. Nimis cōfortatus est principatus eoꝝ. Lcō s. euā ſm Matthęu. l. viij.

In illo tempore: Ambulās Jesus iuxta mare Galilęę vidit duos fratres, Simonē qvo caē Petr⁹, et Andreaȝ fratrem ei⁹ mittētes rete i mare. Et reli. Homilia lecti Gregorij Papę:

Audistis fratres carissimi quod ad vnius iussionis vocem Petrus et Andreas relictis retibus secuti sunt redemptorem. Nulla vero hunc facere adhuc miracula viderant, nihil ab eo de pręmio ęternę retributionis audierant: et tam, ad vnum domini pręceptumē hoc, quod possidere videbantur, obliti sunt. Quanta nos eius miracula videmus? quot flagellis affligimur? quātis minaruȝ asperitatib⁹ deterremur? et tamen vocantem sequi cōtemnimus. ℟. Uidauit sanctus Andreas, dū respiceret in cęlū, et voce magna clamauit, et dixit. Tu es Deus meus, quem vidi: ne me patiaris ab impio iudice deponi. Quia virtutem sācte crucis agnoui. ℣. Tu es magister meus Christus, quem dilexi: quē cognoui: quē confessus suȝ: tātūmodo in ista voce exaudi me. Quia virtutem. L. viij

Jn cęlo iā sedet, qui de cōuersione nos admonet, iā iugo fidei colla gentium subdidit, iam mundi gloriā strauit, iam ruinis eius crebrescentib⁹, districti sui iudicij propinquantem denunciat diem: et tamen superba mens nostra, adhuc non vult hoc sponte deserere, quod quotidie perdit inuita. Quid ergo, fratres carissimi, quid in eius iudicio dicturi sumus? qui amore presentis seculi, nec pręceptis flectimur, nec verberibus emendamur. ℟. Uidens crucem Andreas exclamauit, dicens. O crux admirabilis, o crux desiderabilis, o crux quę per totuȝ mundū rutilas. Suscipe discipuluȝ Christi, ac per te me recipiat, qui p te moriēs me redemit. ℣. O bona crux, quę decorē et pulchritudinē ď membris dñi suscepisti. Suscipe. G lo. Suscipe. L. ix.

Sed fortasse aliqs tacitis secum cogitationibus dicat: Ad vocem dominicā vterque iste piscator, quid, aut quātum dimisit, qui pene nihil habuit? Sed in hac re fratres carissimi, affectum debemus potius pensare, quā censum. Multū reliqt, qui sibi nihil retinuit multum reliquit, qui quātum libet parū, totū deseruit. Certe nos, et habita cuȝ amore possidemus, et ea quę minime habe

demus ex desiderio quęrimus. Multum ergo Petrus, & Andreas dimisit, quando vterque etiam desideria habēdi reliqt. Ad Laudes, & p Horas. Aña.

Salue crux preciosa, suscipe discipulū eius, q pepēdit in te magister meus Christus. Ps. Dominus reg. 8. cum rel. Aña. Beatus Andreas orabat dicens: Domine rex ęternę glorię, suscipe me pendentē in patibulo. Aña. Andreas Christi famulus, dign⁹ Dei apostol⁹, german⁹ Petri, & in passione soci⁹. Añ. Maximilla, Christo amabilis, tulit corp⁹ apostoli, optimo loco cum aromatibus sepeliuit. Aña. Qui persequebantur iustum demersisti eos domine in inferno: & in ligno crucis dux iusti fuisti. Cap. Fratres, Corde. fol. 355. ℟. Annunciaue runt opera Dei. ℣. Et facta eius intellexerūt. Ad Bñs. Añ. Concede nobis homin⁹ iustuȝ, redde nobis hominem sanctuȝ: ne interficias hominem deo carum, iustū, mansuetū, & pium. Ho. vt in i. Vesp. Ad iij. Capit. Fratres. Corde. 355. ℟ bre. In oēm terrā. 497. ℣ Constitues. de cōi apostolorū. Ad vi. Capit.

Non enim est distinctio Iudęi, & Gręci: nam idē dominus omniuȝ, diues in omnes qui inuocant illuȝ. Omnis enim quicunq inuocauerit nomē domini, saluus erit. ℟. bre. Constitues. 497. ℣ Nimis honorati.

Ad Nonam. Capitulum.

Isaias enim dicit: Domine quis credidit auditui nostro? ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi sed dico, Nunquid non audierunt? Et quidem, In omneȝ terram exiuit sonus eorum, & in fines orbis terrę verba eorum. ℣. Nimis honorati, Annū ciauerunt. Ad Vespe. Añ. Salue crux. cum rel. de Laud. psal. Dixit dñs. 52. Laudate pueri. Credidi. In cōuertēdo. Dñe pb. vt in q. Vespe. de coi aplo. Capit. vt supra. Hymnus. Exultet cęl. 493. Annunciauerunt opera Dei. ℟. Et facta eius intellexerunt. Ad Magni. Aña. Cuȝ peruenisset btūs Andreas ad locū, vbi crux parata erat, exclamauit, & dixit: O bona crux, diu desiderata, & iā concupiscenti animo pręparata, securus & gaudēs venio ad te: ita & tu exultans suscipias me discipulum eius, qui pependit in te.

DECEMBRIS FESTA.

Offm̄ defun. f. die nō impedita.

Die i. f.

¶ S. Bibianę virginis, & mar. ¶ Si hoc festū venerit in Aduentu, de eo fit tantum comme. si non venerit Aduent. fit de eo, ordine in rubricis generalibus descripto in rub. de festo simpl. & iij. lectio legit, vt intra. Oro. Indulgentiam nobis domine. 523. vt in communi virginum. Lectio secunda.

Bibiana virgo Romana, Fausti & Dafrosę martyrũ filia, a tenera ętate sic a parentib⁹ imbuta est Christiana religione, vt neq; precibus, neq; terrorib⁹ Juliani Imperatoris a Jesu Christi cultu deterreri potuerit. Quamob rẽ plũbatis vsque ad necẽ cęsa, virginalẽ palmã martyrij corona decorauit. Cuius corpus cũ nefarij Imperatoris iussu proiectum biduo iacuisset inhumatũ, a Johanne p̃sbytero sepulta est quarto Nonas Decembris, prope matris & sororis Demetrię sepulcrum, ad palatium Licinianum.

Die 3. A.

¶ S. Barbarę virginis & martyris commemoratio Aña. Ꝟ. & Oõ. De e⁹ q inter cętera. 523. de communi Virginum.

¶ S. Sabbę abbatis comme. Intercessio. f. 250. de cõmuni confessorum non Pontificum. S. Nicolai episcopi, & confessoris semid. officiũ fit vt i rubricis generalibus de festo semid. oia dicunt de cõi vnius cõfess. pontiñc. fo. 513. exceptis his, quę hic sunt propria. Oratio.

Deus, qui btm̃ Nicolaũ Pontificẽ tuũ innumeris decorasti miraculis tribue quęsum⁹, vt ei⁹ meritis & p̃cibus, a gehennę incendũs liberemur. Per dominum nostrũ.

In primo nocturno legũtur lectiones de Jsaia, quę occurrũt per ordinẽ in officio de tempore: quod & i alijs festis seruatur: quando alię lectiones in primo nocturno nõ assignãtur. Le. iiij.

Nicolaũ illustri loco Patarę in Lycia natum parentes steriles a Deo precibus impetrarunt. Cuius viri sanctitas quanta futura esset, iã ab incunabulis apparuit. Nam infans, cũ reliquos dies lac nutricis frequens sugeret, quarta & sexta feria semel duntaxat, idque vesperi sugebat: quam ieiunij consuetudinem in reliqua vita semper tenuit. Adolescens parẽtib⁹ orbat⁹, facultates suas pauperibus distribuit. Cuius illud insigne est Christianę benignitatis exemplum, quod, cum eius ciuis egens tres filias iam nubiles in matrimonio collocare non posset, earumque pudicitiã prostituere cogitaret, re cognita Nicolaus, noctu per fenestram tantum pecunię in eius domum iniecit, quantum vni⁹ virginis doti satis esset: quod cum iterum, & tertio fecisset, tres illę virgines honestis viris in matrimonium datę sunt. R. Inueni. 515. Lectio. v.

Vm vero se totũ Deo dedisset, in Palestinã profectus est, vt loca sãcta viseret, & pręsens veneraretur. Qua in pere-

peregrinatione nauem conscendens, sereno cęlo, & tranquillo mari, horribilem nautis tempestatem prędixit, moxque ortam, cum essent omnes in summo periculo, orans mirabiliter sedauit. Unde cum domum reuersus singularis sanctitatis omnibus documenta pręberet, Dei admonitu Myream, quę Lyciae Metropolis erat, venit: quo tempore eius vrbis episcopo mortuo, prouinciales episcopi de successore deligendo consultabant. Itaque in ea deliberatiõe diuinitus admoniti sũt vt eum eligerent, qui Nicolaus nomine postridie mane primus in Ecclesiam ingrederetur. Qua obseruatione adhibita, in Ecclesię ianua deprehẽsus est Nicolaus, & summo omnium consensu Myreę episcopus creatur. In episcopatu castitatem, quã semper coluerat, grauitatem orationis assiduitatẽ, vigilias abstinentiam, liberalitatem, & hospitalitatem, in adhortãdo mansuetudinem, in reprehendendo seueritatem perpetuo adhibuit. ℟. Posui adiutorium. 513. Lectio sexta.

Viduis & orphanis pecunia, consilio, opera nõ defuit. Oppressos adeo subleuauit vt etiã tres tribunos, per calumniam a Constantino Augusto condemnatos, qui se propter famam eius miraculorum oratio nibus longissime absenti cõmẽdarant, adhuc viuens, cum Imperatori minaciter eum terrens apparuisset, liberauerit. Cum vero contra edictum Dioclitiani & Maximiani Christianę fidei veritatem Myreę prędicaret, ab Imperatorum satellitibus comprehensus, & longissime abductus, in carcerem coniectus est: vbi fuit vsque ad Constantinum Imperatorem: cuius iussu ex custodia ereptus, Myream rediit, mox ad Nicęnum concilium se contulit: vbi cum trecentis illis decem & octo patribus Arianã hęresim cõdemnauit. Inde reuersus ad episcopatum, non ita multo post instãtẽ morte, suspiciens in cęlum, cum angelos sibi occurrentes intueretur, illo psalmo pronunciato, In te domine speraui, vsque ad eum locum: In manus tuas commendo spiritum meum, in cęlestem patriam migrauit octauo Idus Decembris, anno salutis humanę trecentesimo quadragesimo tertio. ℟. Iste est q ante Deum magnas. 516. In tertio nocturno Homilia in euange. Homo quidã peregre proficiscẽs. 516. vt in cõmuni confess. Pontific.

¶ Sancti Ambrosij epi, cõfess. & Ecclesię Doctoris. duplex.

Ad Vesperas. Antiphona.

Ecce sacerdos magnus. fol. 515. cum reliq. de cõi cõfess. Pontific. Ad Magnificat. Antiphona. O Doctor optime. 514. Oratio.

DEus, q populo tuo ęternę salutis B. Ambrosium ministrum tribuisti: pręsta, q̃sumus: vt quē doctorē vitę habuim⁹ i terris, intercessorē habere mereamur i cęlis. Per dominū nostrum Jesum. ℂ Deinde fit cōmemoratio S. Nicolai, nisi trāsferatur: postea de feria. Ad Matutinū & alias horas omnia de communi confessoris pontificis. folio 514. In j. noct. Lcō. Fidelis sermo. de eodem cōmuni 514. Le. iiij

AMbrosius episcop⁹ Mediolanensis, Ambrosij ciuis Romani filius, patre Gallię pręfecto natus est. In huius infantis ore examen apum cō sedisse dicitur: quę res diuinam viri eloquentiam pręmonstrabat. Romę liberalibus disciplinis eruditus est. Post a Probo pręfecto, Ligurię & Aemilię prepositus: vnde postea eiusdem Probi iussu cum potestate Mediolanum venit: vbi mortuo Auxentio, Ariano Episcopo, populus de successore deligēdo dissidebat. Quare Ambrosius ꝓ officij sui munere ecclesiam ingressus, vt commotam seditionem sedaret, cum multa de quiete, & tranquillitate reipublicę, ꝑclar dixisset, de repente puero Ambrosiū Episcopum exclamante, vniuersi populi vox erupit, Ambrosium episcopum deposcentis. ℟. Inueni Dauid. 515. Lectio v.

REcusante illo, & eorum precibus resistente, ardēs populi studium ad Valentinianum Imperatorem delatum est: cui gratissimum fuit, a se delectos indices ad sacerdotium postulari. Fuit id etiam Probo pręfecto iucundum, qui Ambrosio proficiscenti, quasi diuinans dixerat. Vade, age non vt iudex, sed vt episcopus. Itaque cum ad populi desiderium Imperatoris voluntas accederet, Ambrosius baptizatus (erat enim catechumen⁹) sacrisq; initiatus, ac seruatis omnibus ex istituto ecclesię ordinū gradibus, octauo die, q fuit septimo Idus Decēbris, episcopale onus suscepit. Factus eps catholicam fidem, & disciplinā ecclesiasticā acerrime defendit multosq; Arianos & alios hęreticos ad fidei veritatē cōuertit in quibus clarissimum Ecclesię lumen sanctum Augustinū Jesu Christo peperit. ℟. Posui adiutorium. 515. Lectio sexta

GRatiano Impatore occiso, ad Maximum eius interfectorē legatus profect⁹ est, eumq; pęnitentiam agere recusantem, a fidelium communione remouit: Theodosium Imperatorem ꝓpter cędem Thessaloni

salonicę factam, ingressu Eccle
sie prohibuit. Cui cum ille Da-
uid quoque regem adulterum, ⁊
homicidam fuisse, dixisset: res
pondit Ambrosius: Qui secut(us)
es errantem, sequere peniten-
tem. Quare Theodosius sibi
ab eo impositam publicam pe-
nitentiam humiliter egit. Er-
go sanctus episcopus pro Ec-
clesia Dei maximis laboribus
curisque perfunctus, multis
libris etiam egregie cõscriptis
antequam in morbum incide-
ret, mortis suę diem predixit.
Ad quem egrotum Honorat(us)
Vercellensis episcopus Dei vo
ce ter admonitus, accurrit:
eique sanctum domini corpus
prębuit: quo ille sumpto, cõfor
matis i crucis similitudinẽ ma
nibus, orans animam Deo red
didit pridie nonas Aprilis, anno
post Christum natum trecentesi
mo octuagesimo. ℞. Iste est q
ante Deum. 516. In iij noctur.
Hom. in euangel. Uos estis sal
terrę. 519. de cõmuni Doctorum

CONCEPTIO
B. Mariæ virginis, dup.

Omnia pter lectiones primi ⁊
secundi nocturni dicũtur, ut i
Nati. eiusdem, mutato nomine
Natiuitatis in nomen Conce-
ptionis. In primis Vesperis,
omnia de Conceptione, cum cõ-
memoratione sancti Ambrosii.
Ad Mag. Antiph. Gloriosę
Virginis Marię cõceptionem
dignissimam recolamus. 453.

De libro Ecclesiastici. Lectio.

Ego ex ore al-
tissimi prodi-
ui primoge-
nita ante om
nes creaturã.
Ego feci in
celis, vt ori-
retur lumẽ in
deficiẽs, ⁊ sicut nebula texi om
nem terram. Ego in altissimis
habitaui: ⁊ thronus meus in
columna nubis: Gyrum celi cir
cuiui sola, ⁊ profundum abyssi
penetraui, ⁊ in fluctibus maris
ambulaui, ⁊ in omni terra ste-
ti. Et in omni populo, ⁊ in om
ni gente primatum habui, ⁊
omnium excellentium, ⁊ humi
lium corda virtute calcaui, ⁊
in his oibus requiem quęsiui, ⁊
in hereditate domini morabor.
Tũc precepit, ⁊ dixit mihi crea
tor omnium, ⁊ qui creauit me re
quieuit i tabernaculo meo, ⁊ di
xit mihi: In Iacob inhabita, ⁊
in Israel hereditare, ⁊ in electis
meis mitte radices. ℞. Hodie
concepta est beata virgo.
Responsoria vt in festo Natiui
tatis. Lectio secunda

Ab initio ⁊ ante scl'a crea
ta sum, ⁊ vsque ad futurum
seculum non desinam, ⁊ in habi
tatione sãcta corã ipso ministra
ui. Et sic in Sion firmata sum,
⁊ in ciuitate sanctificata simili-
ter requieui, ⁊ in Ierusalem po
testas mea. Et radicaui in po-
pu

pulo honorificato, et in partes Dei mei hereditas illius, et i ple nitudine sanctorum detentio mea. Quasi cedrus exaltata sum in Libano, et quasi cypressus in monte Sion Quasi palma exaltata sum in Cades, et quasi plantatio rosę in Jericho: Quasi oliua speciosa in campis, et quasi platanus exaltata sum iuxta aquas: In plateis sicut cinnamomum et balsamum aromatizās odorem dedi: quasi myrrha electa, dedit suauitatem odoris. Et quasi storax, et galbanus, et vngula, et gutta, et quasi Libanus non incisus vaporaui habitationem meam, et quasi balsamum non mistum odor meus. ℟. Beatissimę virginis Marię concept. 453. Lect. iii.

Ego quasi terebinthus extendi ramos meos, et rami mei honoris, et gratię. Ego quasi vitis fructificaui suauitatē odoris: et flores mei fructus honoris, et honestatis. Ego mr̄ pulchrę dilectionis, et timoris, et agnitionis, et sanctę spei. In me gratia omnis vię et veritatis: in me omnis spes vitę et virtutis. Transite ad me omnes q cōcupiscitis me, et a generationibus meis implemini. Spiritus enim meus super mel dulcis, et hereditas mea super mel, et fauum. Memoria mea in generationes seculorum. Qui edunt me, adhuc esurient: et qui bibunt me, adhuc sitient. Qui audit me nō cōfundetur: et qui operantur in me, nō peccabunt. Qui elucidāt me, vitam ęternā habebunt. ℟. Gloriosę virginis Marię ↄceptionē. 435

Sermo S. Ambrosii episcopi, ex libro de virginibus Lec. iiii.

Sit vobis tāquā in imagine d̄scripta virginitas, vitaque beatę Marię, de qua velut speculo refulget spēs castitatis, et forma virtutis. Hinc sumatis licet exempla viuendi, vbi tanquam in exemplari magisteria expressa probitatis, quid corrigere, quid effugere, quid tenere debeatis, ostendunt. Primus discendi ardor nobilitas est magistri. Quid nobilius dei matre? Quid splēdidius ea, quam splendor elegit? Quid castius ea, quę corpus sine corporis cōtagione generauit? ℟. Cōceptio gloriosę virginis Marię. 454 Lec. v.

Nam de cęteris eius virtutibus quid loquar? virgo erat non solum corpore, sed etiā mēte, quę nullo doli ambitu sincerum adulteraret affectū. Corde humilis, verbis grauis, animi prudēs, loquendi parcior legendi studiosior, non in incerto diuitiarum, sed in prece pauperis spem reponēs: Intenta operi, verecunda sermone, arbitrū mentis solita non hominem, sed Deum quęrere. Non lędere reos, bene velle omnibus, assurgere maioribus natu, ęqualibus non inuidere, vrgere iactā

tiaz, ratione sequi, amare virtu
tez. ℟. Cũ iucũdi. 454. L. vi.

Quando ista vultu lęsit pa
rentes? Quando dissensit
propinquis? Quãdo fastidiuit
humilez? Quãdo derisit, debilẽ?
Quãdo vitauit inopem? eos so/
los solita cętus virorũ inuisere
quos misericordia nõ erubesce
ret, neq; pręteriret verecũdia:
nihil toruũ in oculis, nihil i ver
bis procar, nihil in actu inuere
cundũ. Non gestus solutior: nõ
incessus solutior, nõ vox petulã
tior: vt ipsa corporis species si/
mulacrũ fuerit mentis, figura p
bitatis. ℟. Cõceptio tua. 454

In iij. noct. Dom. in euangeliũ.
Liber generationis. fol. 454.
vt in Natiu. & nona lcõ sumitur
de eadẽ Dom. infra oct. eius lẽ.
quę incipit. I oram. folio 455.

Die 9. G.

C S. Milciadis pp, & m. Oro.
Infirmitatem nostram. fo. 501
vt in cõi martyrum Pontificũ.

Sci Damasi pp, & cõf. sem. Oro.

Exaudi, domine,
preces nostras: &
interueniente be/
ato Damaso, cõ/
fessore tuo, atque
pontifice, indul/
gentiaz nobis tribue placat°, &
pacem. Per dñm. Lectio iiij.

Damasus Hispanus, vir e/
gregi°, & eruditus in scri
pturis, indicto primo Constan
tinopolitano concilio, nefariaz
Eunomij, & Macedonij hęre
sim extinxit. Idẽ Ariminensem
cõuentũ cõdemnauit, in quo, vt
scripsit S. Hieronym°, Valẽtis
potissimuz, & Vrsatij fraudibus
damnatio Nicenę fidei pclama
ta fuit: & ingemiscẽs orbis terra
rum, se Arrianũ esse miratus est.
℟. Inueni Dauid. 515. L. v.

Basilicas duas ędificauit,
alteram sancti Laurẽtij
nomine, ad theatrum Pom/
peij, quaz maximis muneribus
auxit, eique domos & predia
attribuit, alteram via Ardea
tina ad Catacumbas. Pla/
toniam etiam vbi corpora
sanctorum Petri & Pauli
aliquandiu iacuerunt, dedi/
cauit, & exornauit elegantibus
versibus. Idemq; prosa, & versu
scripsit librũ dẽ Virginitate mul
taq; alia metro edidit. ℟. Po/
sui adiutorium. 515. Lectio vi.

Poenam talionis cõstituit
ijs, qui alteruz falsi crimi
nis accusassent. Instituit, vt in
ecclesia psalmi ab alternis cane
rẽtur, & in fine cuiusque psalmi
diceretur, Gloria patri, & filio &
spiritui sancto. Et vt confessio,
Missę esset exordium. Eius ius
su sanctus Hieronymus diuinę
scripturę libros in latinũ cõuer
tit. Cuz Ecclesiã rexisset annos
decẽ & octo, mẽses tres, dies vn
decim: & habuisset ordinationes
quinq; mense Decẽbri, quibus
creauit pbyteros triginta duos
diaconos vndecim, episcopos p
diuersa loca sexaginta duos, vir

tute, doctrina, ac prudentia clarus, ꝓpe octogenarius, Theodosio seniore imperatore, obdormiuit in dño, & via Ardeatina, vna cũ matre, & sorore, sepultus est in basilica, quã ipse ędificauerat. Eius reliquię postea trãslatę sunt in Ecclesiã S. Laurẽtij in Damaso, quã idem Põtifex ad theatrum Pompeij construxerat. ℟. Iste est qui ante. 516. In iij. noct. Hom. in euangeliũ. Vigilate. de cõi cõf. põti. 118.

Die 12. C.

¶ S. Lucię virg. & mart. dupl. Ad vesp. añ. Orãte scã Lucia. cũ rel. de Laud. Psalmi. Cap. Hym. & ver. de cõi virg. fo, 523. Ad Magnificat Antiphona.

In tua patientia possedisti animam tuam Lucia sponsa Christi: odisti quę in mundo sunt, & coruscas cum angelis: sanguine proprio inimicum vicisti. Oro.

Exaudi nos deus salutaris noster: vt sicut de beatę Lucię virginis, & martyris tuę festiuitate gaudemus, ita pię deuotionis erudiamur affectu. Per dominum nostrum Iesum. Ad Mat. Inui. Hym. añę psal. & versic. noc. de cõi virg. f. 523 Lcõ i. noc. d epla i. ad Corinth. De virginib⁹. 524. vt i co. cõi. i ℟. Lucia virgo quid a me petis, quod ipsa poteris pręstare continuo matri tuę? Nam & fides tua illi subuenit: & ecce salua est: Quia iucundum Deo in tua virginitate habitaculum pręparasti. ℣. Sicut per me ciuitas Catanensium sublimatur a Christo: ita per te Syracusana ciuitas decorabitur. Quia. ij. ℟. Rogaui dominum meum Iesum Christum, vt ignis iste non dominetur mei, Et impetraui a dño inducias martyrij mei. ℣. Pro eo, vt me diligerẽt, detrahebant mihi: ego autem orabam. Et impe. iij ℟. Grata facta est a dño in certamine, q: apud deũ, & apud homines glorificata est: in conspectu principis loquebatur sapientiam. Et dñs oium dilexit eã. ℣. Adiuuabit eam deus vultu suo, Deus in medio eius non commouebitur. Et. Gloria. Et. Ad sequentes lect. dñr ℞ ia primi, & secundi nocturni de communi virginum per ordinem. Lectio iiij.

Lucia virgo syracusana genere & Christiana fide ab infantia nobilis, vna cum matre Eutychia, quę sanguinis fluxu laborabat, Catanã ad venerandum corpus beatę Agathę venit: quę ad eius sepulcrum cum suppliciter orasset, Agathę intercessione, matri sanitatem impetrauit. Statim vero matrem exorauit, vt quam dotem sibi datura esset, Christi pauperib⁹ tribui pateretur. Ut igitur Syracusas redijt, omnem

omnē pecuniā, quā ex facultatibus venditis redegerat, pauperibus distribuit. ℣. Veni sponsa Christi. fol. 524. Lectio v.

Quod vbi rescivisset is, cui eam parentes contra virginis volūtatem desponderant, apud Paschasiū prȩfectū Luciam, quod Christiana esset, accusauit. Quam ille, cū nec prȩcibus, nec minis ad cultum idolorū posset perducere, immo tanto magis incēsā videret ad celebrandas Christianȩ fidei laudes, quāto magis ipse eā a sententia auertere conabat, Cessabunt, inquit, verba: cum ventū erit ad verbera. Cui virgo: dei seruis verba deesse non possunt, quibus a Christo dño dictum est: Cum steteritis ante reges, ⁊ prȩsides, nolite cogitare, quo modo aut quid loquamini: dabitur enim vobis in illa hora, quid loquamini: non enim vos estis, qui loquimini, sed spiritus sanctus qui loquitur in vobis. ℟. Diffusa est gratia. 524. Lectio vi.

Quam cū Paschasius interrogasset: Est ne i te spiritus sanctus? Respōdit: Caste ac pie viuētes, templū sunt spūs sancti. At ille. Jubebo te ad lupanar duci, vt te spiritus sanctus deserat. Cui virgo: Si inuitam iusseris violari, castitas mihi duplicabitur ad coronam. Quare Paschasius ira inflammatus, Luciam eo trahi iussit, vbi eius virginitas violaret: sed diuinit⁹ factū est, vt firma virgo ita cōsisteret, vt nulla vi de loco dimoueri posset. Quāobrē pfect⁹ circum ipsā pice, resina, ac feruēti oleo perfusam, ignem accēdi imperauit. sed cū ne flāma quidē eā lȩderet, multis tormētis excruciatȩ guttur gladio trāsfigi iubet. Quo vulnere accepto Lucia prȩdicēs ecclesiȩ trāquillitatē q futura erat, Maximiano ⁊ Diocletiano mortuis, vigesimo Calēdas Januarij spm̄ deo reddidit. Cuius corp⁹ Syracusis sepultū, deinde Cōstantinopolim, postremo Venetias trāslatum est. ℟. Specie tua. 524. In iij. noc. Dom. in euāgelium: Simile ē regnū celorū thesauro abscondi. 628. de cōi scē m̄. nō m̄. Ad Laudes, ⁊ per Horas. Aña.

Orāte sācta Lucia, apparuit ei beata Agatha, ⁊ cōsolabatur ancillam Christi. Ps. Dñs reg. 8. cū reliq. Lucia virgo, quid a me petis, qđ ipsa poteris prȩstare cōtinuo matri tuȩ? Aña. Per te, Lucia virgo, ciuitas Syracusana decorabitur a a domino Jesu Christo. Aña. Benedico te pater dñi mei Jesu Christi, quia p. r filium tuū ignis extinct⁹ est a latere meo. Aña. Soror mea Lucia virgo Deo deuota, quid a me petis: quod ipsa poteris prȩstare continuo matri tuȩ? Cap. Hymn. ⁊ versic. de cōi virginum. Ad Bñs. Aña. Columna es immobi-

mobilis Lucia sponsa Christi: quam omnis plebs te expectat: ut accipias coronam vitę, allel. Ad Horas Añ. de Laud. alia de cõi virg. Ad Vesperas. Aña. Orãte sctã Lucia. cũ rel. vt sup. psal. cap. hym. et ℣. de cõi virg. Ad Mag. Aña. Tanto pondere eã fixit spũs sanctus, vt virgo Christi immobilis permaneret.

Die 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20.

¶ De Vigilia Sancti Thomę Apostoli nihil fit, nisi in Missa.

¶ S. Thomę Apostoli duplex, omnia de cõmuni Apostolorũ exceptis his, quę hic sunt ppria. Ad Mag. in vtrisq; Vesperis, et ad Benedictus in Laud. Añ. Quia vidisti me Thoma, credidisti: Beati qui nõ viderunt, et crediderunt, allelu. Oratio.

Da, quęsumus domine, btĩ apłi tui Thomę solẽnitati bus gloriari: vt eius semp, et patrociniis sublevemur, et fidem congrua devotionem sectemur. Per dominum nostrum Jesum.

Deus, pro cuius. Adsoriuus. Añ. O. folio. 76. In I. noct. Lect. de epła prima ad Corinth. Sic nos existimet homo. 494. de cõi Apostolorũ. Lectio iii.

Thomas Apłus, qui et Didymus, Galilęus, post acceptũ spiritũ sanctũ, in multas prouincias profectus est ad prędicãdũ Christi Evangelium. Parthis, Medis, Persis, Brachmanis, Hyrcanis, et Bactris, Christianę fidei, et vitę pręcepta tradidit. Postremo ad Indos se conferens, eos in Christiana religione erudivit: qui ad extremum, vitę, doctrinęque sanctitate, et miraculorum magnitudine, cũ cęteros omnes sui admiratione ad Jesu Christi amorem commovisset, illius gentis regem idolorũ cultorẽ, magis ad iram accendit: cuius sententia condemnatus, telisq; cõfossus, Calaminę apostolatus honorem martyrij corona decorauit. ℟. Vidi coniunctos. 595. In quinta, et sexta lectione legitur Sermo sancti Gregorij Papę. Scriptũ est. vt i cõi apol. 495. Lcõ 7. euãg. sm Johannem. Lectio vii.

In illo tempore: Thomas vnus duodecim, qui dicitur Didymus, nõ erat cum eis, quãdo venit Jesus: Et reliqua. Homilia Sancti Gregorij papę.

Quid, fratres carissimi, quid inter hęc animaduertitis? nunquid casu gestum creditis ut electus ille discipulus tũc deesset, post autem veniens audiret, audiens dubitaret, dubitãs palparet, palpans crederet? Nõ hoc casu, sed diuina dispẽsatione gestum est. Egit nãq; miro modo diuina clementia, vt discipulus dubitans, dum in magistro suo

vul

vulnera palparet carnis, in no-bis sanaret vulnera infidelitatis. Plus enim nobis Thomę infide-litas ad fidē, quā fides discipu-lorum credētiū profuit: quia dū ille ad fidē palpando reducitur, nostra mens omni dubitatione postpo-sita, in fide solidat. ℟. Isti sunt qui viuentes. 597. Lectio viii

Hic quippe discipulū post resurrectionē suam dubi-tare permisit dñs, nec tamen in dubitatione deseruit, sicut ante natiuitatem suam Marię spon-sum habere voluit, qui tamen ad eius nuptias non peruenit. Nam ita factus est discipulus dubitans, & palpans testis verę resurrectionis: sicut sponsus ma-tris fuerat custos integerrimę virginitatis. Palpauit autem, & exclamauit: Dominus meus, & deus meus. Dicit ei Jesus: Quia vidisti me, Thoma, credi-disti. Cum Paulus apostolus dicat, Est autē fides speranda-rum substantia rerum, argumē-tū non apparentiū: profecto li-quet quod fides illarū rerū argu-mentū est, quę apparere non pos-sūt: quę enim apparēt, iam fidē nō ha-bent, sed agnitionem. ℟. Isti sunt viri sancti. 597. Lectio ix.

Dum ergo vidit Thomas, dum palpauit, cur ei dr, quia vidisti me Thoma, credidi-sti? Sed aliud vidit, aliud credi-dit, a mortali quippe homine diuinitas videri nō potuit, ho-minem ergo vidit & Deū con-fessus est, dicens: Dñs meus, & deus meus. Uidendo ergo cre-didit, qui considerando verū ho-minē hunc Deum, quem videre non poterat, exclamauit. Letifi-cat valde quod sequitur: Bea-ti qui non viderunt, & credide-runt. In qua nimirū sententia nos specialiter signati sumus, qui eum, quem carne non vidi-mus, mente retinemus. Nos si-gnati sumus, sed si fidem nostrā operibus sequimur: ille etenim vere credit, qui exercet opera-do quod credit. Ad Laudes, & alias hor. oia de cōi apłorum, exceptis añis ad Bñs, & Ma-gni. & Oione que dñr vt supra.

Die 22. F. Die 23. G.
Die 24. A. Uigil. Natiu. Dñi.
Die 25. B. Natiu. Dñi. dupl.
Die 26. C. Steph. prom. dupl.
Die 27. D. Johan. Euāg. dup.
Die 28. E. Innocentiū m. dup.
Die 29. F. Thomę cāt. m. semi.
Die 30. G. De dñica infra octa.
Die 31. A. Sylue. pp. & cf. dup.

IANVARII FESTA.

Off. Defunc. I. die non impedita.
Die 1. B. Circuncisio dñi, dup.
Die 2. B. Oct. S. Steph. dup.
Die 3. C. Oct. S. Johan. dup.
Die 4. D. Octa. Innocē. dupl.
Die 5. E. De Uigilia.
Die 6. F. Epiphania dñi dupl.
Die 7. g. 8. a. 9. b. 10. c. de Octa.
C De oct. & cōme. Higini pp. & mar. Oro. Infirmitatē. 504.
Die 12. E. De Octaua.
Die 13. F Octaua Epiph. dup.

Die 14 D. ℭ Sancti Hilarij episcopi, & confessoris, semiduplex. Oratio.

Deus, qui populo tuo eterne salutis beatum Hilarium ministrum tribuisti: presta quesumus, vt quem doctorem vite habuimus in terris, intercessorem habere mereamur in celis. Per dominum nostrum.

ℭ Si hoc festum venerit in Dominica, transfertur in vi. Feriã & commne. cum ix. Lec. S. Felicis fit in Dominica. Cõmemo. S. Felicis in Pincis. Oratio.

Concede, quesumus, omnipotẽs Deus: vt ad meliorem vitam sanctorum tuorũ exẽpla nos prouocent: quatenus quorum solẽnia agimus, etiam actus imitemur. Per do. Lectio. iiij.

Hilarius, in Aquitania nobili genere natus, doctrina, & eloquentia excelluit. Qui primũ in matrimonio, quasi monachi vitam egit: deinde, mortua vxore, propter singulares virtutes Pictauorum Episcopus creatur: quod munus episcopale sic gessit, vt a fidelibus summã laudem cõsequeretur. Quo tempore cum terroribus, bonorũ spoliatione, exilio, & omni crudelitate Constantius catholicos vexaret, nisi ad Arianas partes trãsirent, Hilarius tanquam firmissimum murũ se Arianis opponens, illorum furorem in se cõcitauit. Itaque multis petitus insidijs tãdẽ dolo Saturnini Arelatẽsis epi, a synodo Biterrẽsi in Phrygiam relegatus est: vbi & mortuũ suscitauit, & libros duodecim scripsit de Trinitate contra Arianos. ℟ Inueni Da. 55. Lec. v.

Quadriennio post coacto cõcilio ad Seleuciã Isaurie vrbem vbi disputaretur, An Deo patri filius consubstãtialis esset, Constantius Hilarium ab exilio reuocauit, maxime ob eam causam, quod ei librum Constantinopolim detulisset. Verum cum Vrsatius, & Valens Ariani episcopi, quos Hilarius scriptis confutarat, presentis eruditionem pertimescerent, Constantio persuaserunt, vt specie honoris eum in suum episcopatũ restitueret. Quare Seleuciensi concilio nõ interfuit: cuius tamẽ, & Ariminensis cõcilij scripsit historiam. Tunc Hilariũ e prelio hereticorum reuertentem vt inquit sanctus Hieronymus, Galliarũ ecclesia cõplexa est: quẽ ad episcopatũ secutus est Martinus: qui postea Turonẽsi prefuit ecclesie: tantũque illo doctore profecit, quãtũ eius postea sãctitas declarauit. ℟ Posui adiutoriũ 515. L...

Magna deinceps trãquillitate Pictauorum ecclesiã administrauit: Galliamque vniuersam adduxit, vt Arianorum impietatem cõdemnaret. Multos libros scripsit mira eruditione: quo-

quos omnes sanctus Hieronymus ad Letam sine vlla erroris suspicione legis posse testatur illis verbis: Hilarij libros inoffenso decurrat pede. Migrauit in celum Idib⁹ Januarij, Valentiniano, et Valente Imperatorib⁹; anno post Christu natu, trecentesimo septuagesimo tertio. ℟ Iste est q an. 519.

Lectio. euag. sm Matthew. I. vij.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis. Vos estis sal terre, qd si sal euanuerit, in quo salietur? Et reliqua.

Homilia S. Hilarij episcopi.

Vos estis sal terre: quod si sal ifatuatu fuerit: ad nihilu valet id quod salietur. Sal vt arbitror, terre nullu est: quomodo ergo apostolos sal terre nuncupauit: sed proprietas est querenda dictorum, qua et apostolorum officium, et ipsius salis natura monstrabit. Sal est in se vno continens aque et ignis elementum, et hoc e duob⁹ est vnu. Hic igitur in omnem vsum humani generis effectus, incorruptionem corporibus, quib⁹ fuerit aspersus, impertit, et ad oes sensum conditi saporis aptissimus est: Apostoli aute sunt reru celestiu predicatores, et eternitatis velut satores, immortalitate omnibus corporib⁹, quib⁹ coru sermo aspersus fuerit, conferentes. ℟. Amauit. 517. Lec. viij.

Merito igit sal terre sunt nuncupati, p doctrine virtutem, saliendi modo eternitati corpora reseruantes. Sed natura salis semper eade est, nec immutari vnquam potest: verum quia couersioni homo subiacet et solus beatus, qui vsque ad finem in omnibus Dei operibus permanserit, ideo eos sal terre nuncupatos monet in tradite sibi potestatis virtute persistere, ne infatuati nihil saliant: et ipsi sensu accepti saporis amisso, viuificare corrupta non possint: et proiecti de ecclesie promptuarijs, cum ijs quos salierint, pedibus incedentium proterantur. ℟. Sint lumbi vestri. 517.

Pro sancto Felice. Lec. ix.

Felix Nolan⁹ presbiter, cu in idola vehementius inueheretur, ab infidelibus varie vexatus in carcerem coijcitur, vnde ab angelo nocte educt⁹, quere iussus est Maximianu Nole episcopu, q cu senio pfect⁹ desperaret se ferre posse supplicia persequetiu se abdiderat in sylua, quo cu Felix Deo duce peruenisset: sanctum episcopu3 humi iacente pene mortuu3 videt: quem recreatu3, ac sublatu3 in humeros, apud fidelem vidua3 reficiendum curauit. Sed cum is iterum idoloru3 cultores impietatis argueret, facto in ipsu impetu, fugies in angusto duorum parietum interuallo se occultauit. Qui aditus cu repente aranearum telis pertext⁹ vi-

suo esset, nemini recētis latebre
suspicionē reliquit. Inde igitur
euadēs Felix, in edibus pie mu
lieris tres menses latuit. Cum
vero Dei ecclesia requiescere ce
pisset, Nolam rediens, multisque
ibi vite exemplis, et doctrine pre
ceptis, miraculisque ad Christi fi
dem conuersis, cōstanter etiam
recusato eius vrbis episcopatu,
obdormiuit in domino, sepul
tusque est prope Nolam in loco,
quem in Pincis appellabant.

¶ S. Pauli primi Eremite se
Die 15. A mid. Off. fit de cōi cōf. nō pōt.
Orō. Deus, qui nos bti Pauli
confessoris tui annua. fo. 520.
Pro s. Hilario. Aña. Amauit
eū dñs. ℣. Elegit eū dñs. Orō.
Deus q ppl'o tuo. vt su. 363
Et fit cōm. s. Mauri abba. Añ.
Euge serue. ℣ Iustū dedu. 522.
Et in Laud. Aña. Similabo.
℣. Amauit eum dñs. Oratio.
Intercessio. 520. Lectio quarta.

Paul⁹ eremitarum
auctor et magi
ster, apud inferio
rē Thebaidē na
t⁹, cū quindecim
esset annorum,
orbatus parentibus, declinādē
causa persecutionis Decij et Va
leriani, et Deo liberius inseruiē
di, in eremi speluncā se cōtulit:
vbi palma ei victū et vestitū pre
bente, vixit ad centesimū, et deci
mū tertiū annum: quo tempore
ab Antonio nonagenario Dei
admonitu inuisitur. Quib⁹ in

ter se, cū antea nō nossēt, pprio
noīe consalutantib⁹, et multa de
regno dei colloquētib⁹, coruus
q antea semp Paulo dimidiatū
panē attulerat, integrū detulit.
℟. Iste est q ante. 520. Lect. v.

Post eorum discessum, Eia,
inquit: Paulus, dñs nobis
prandium misit, vere pius vere
misericors. Sexaginta iam anni
sunt cū accipio quotidie dimi
dij panis fragmentū, nūc ad ad
uentum tuum, militibus suis
Christus duplicauit annonam:
Quare cum gratiarum actione
ad fontē capientes cibū, vbi tā
tisper recreati sunt, iterū gra
tijs de more Deo actis, noctem
in diuinis laudibus consumpse
runt. Diluculo Paulus de mor
te, que sibi instaret, admonens
Antonium, hortatur vt pallium
quod ab Athanasio acceperat,
ad inuoluendum suum corpus
afferret. Quo ex itinere rediens
ille, vidit inter angelorum cho
ros, inter prophetarum: et apo
stolorum cetus, Pauli animam
in celum ascendere. ℟ Amauit
eum. 521. Lect. vi.

Cumque ad ei⁹ cellā perue
nisset, inuenit genibus cō
plicatis, erecta ceruice, extensisque
in altum manibus corp⁹ exani
me, quod pallio obuolues, hym
nosque et psalmos Christiana tra
ditione decātans, cum sarculū,
quo terram foderet, nō haberet
duo leones ex interiore eremo, ra
pido cursu ad beati senis corp⁹
ferun

serūtur: vt facile intelligeretur, eos quo modo poterant, ploratum edere: qui certatim terram pedib⁹ effodientes: foueam, que hominem commode caperet, effecerūt. Qui cum abijssent, Antonius sanctum corpus in eum locum intulit, et iniecta humo tumulum ex Christiano more composuit: tunicam vero Pauli, quam in sporte modum ex palme folijs ille sibi contexuerat, secum auferens, eo vestitu dieb⁹ solennibus Pasche, et Pentecostes, quoad vixit, vsus e. R. Iste Homo perfecit. fol. 521.

In iij. noc. Hom. in euangeliū. Cōfiteor tibi pr̄. 380. que habetur paulo infra in festo s. Matthie. In Vesperis a Cap. fit de S. Marcello cum cōmemoratione s. Pauli Primi Eremite.

¶ S. Marcelli pape et mar. or.

Die 16. B

Preces ppl'i tui, qs dñe, clemēter exaudi: vt bti Marcelli martyris tui atq; Pōtificis meritis adiuuemur. cuius passione letamur. Per dominum no. Lectio quarta.

Marcellus Roman⁹ a Cōstātio et Galerio, vsq; ad Maxētiū pōtificatū gessit. Cuius hortatu due matrone Romane, Priscilla cemeteriū suis sumptib⁹ via Salaria edificandū curauit, Lucina bonor suorū dei ecclesiā fecit herede. Vigintiquinq; titulos in vrbe instituit, quasi diœceses quasdā, et ad baptismū penitentiamq; eorū, qui ex infidelibus Christianam religionē susciperent, et ad martyrū sepulturā. Quibus rebus ira incensus Maxentius, Lucina relegata, Marcello grauia supplicia minatur, nisi deposito pontificatu, idolis immolaret. R. Honestum. 503. Lectio v.

Qui cum insanas hominis voces negligeret, misit eū in catabulū, vt bestiarum, que publice alebantur, curam sustineret. Ubi Marcellus assiduis ieiunijs et precibus, nouem mēses vitam duxit: parochias quas presens non poterat, visitans p epistolas. Inde ereptus a clericis, hospitio recipitur a beata Lucina: in cuius edibus Ecclesiam dedicauit, que hodie titulo sancti Marcelli noiatur: i qua et Christiani orabant, et ipse btūs Marcellus pdicabat. R. Desiderium. 503. Lectio sexta.

Quibus cognitis Maxentius, in eam ecclesiam catabuli bestias transferri, et a Marcello custodiri iubet, vbi propter loci feditatem pedore cōfectus, obdormiuit in dño. Cuius corpus i cemeterio Priscille via Salaria a beata Lucina sepultum est decimoseptimo Calendas Februarij. Sedit annos quinque, menses sex, dies vigintiunum: scripsit epistolam ad episcopos Antiochene prouincie de primatu

Ro/

Bibiana virgo Romana, Fausti & Dafrosę martyrū filia, a tenera ętate sic a parentib⁹ imbuta est Christiana religione, vt neq; precibus, neq; terrorib⁹ Iuliani Imperatoris a Iesu Christi cultu deterreri potuerit. Quamobrē plūbatis vsque ad necē cęsa, virginalē palmā martyrij corona decorauit. Cuius corpus cū nefarij Imperatoris iussu proiectum biduo iacuisset inhumatū, a Johanne p̄sbytero sepulta est quarto Nonas Decembris, prope matris & sororis Demetrię sepulcrum, ad palatium Licinianum.

Die 3. A.

¶ S. Barbarę virginis & martyris commemoratio Aña. V. & Oro. O e⁹ q inter cętera. 523. de communi Virginum.

¶ S. Sabbę abbatis comme. Intercessio. f. 250. de cōmuni confessorum non Pontificum. S. Nicolai episcopi, & confes. sorte semid. officiū fit vt i rubricis generalibus de festo semid. oīa dicunt de cōi vnius cōfess. pontific. fo. 513. exceptis his, quę hic sunt propria. Oratio.

Deus, qui btm̄ Nicolaū Pontificē tuū innumeris ꝺ corasti miraculis tribue quęsum⁹, vt ei⁹ meritis & p̄cibus, a gehennę incendijs liberemur. Per dominum nostrū.

In primo nocturno legūtur lectiones de Isaia, quę occurrūt per ordinē in officio de tempore: quod & i alijs festis seruatur: quando alię lectiones in primo nocturno nō assignātur. Le. iiij.

Nicolaū illustri loco Patarę in Lycia natum parentes steriles a Deo precibus impetrarunt. Cuius viri sanctitas quanta futura esset, iā ab icunabulis apparuit. Nam infans, cū reliquos dies lac nutricis frequens sugeret, quarta & sexta feria semel duntaxat, idque vesperi sugebat: quam ieiunij consuetudinem in reliqua vita semper tenuit. Adolescens parēntib⁹ orbat⁹, facultates suas pauperibus distribuit. Cuius illud insigne est Christianę benignitatis exemplum, quod, cum eius ciuis egens tres filias iam nubiles in matrimonio collocare non posset, earumque pudicitiā prostituere cogitaret, re cognita Nicolaus, noctu per fenestram tantum pecunię in eius domum iniecit, quantum vni⁹ virginis doti satis esset: quod cum iterum, & tertio fecisset, tres illę virgines honestis viris in matrimonium datę sunt. R. Inueni. 515. Lectio. v.

Cum vero se totū Deo dedisset, in Palestinā profectus est, vt loca sācta viseret, & pręsens veneraretur. Qua in pere-

peregrinatione nauem conscendens, sereno cęlo, & tranquillo mari, horribilem nautis tempestatem prędixit, moxq; ortam, cum essent omnes in summo periculo, orans mirabiliter sedauit. Unde cum domum reuersus singularis sanctitatis omnibus documenta prębèret, Dei admonitu Myream, quę Lycia Metropolis erat, venit: quo tempore eius vrbis episcopo mortuo, prouinciales episcopi de successore deligendo consultabant. Itaq; in ea deliberatiõe diuinit⁹ admoniti sũt vt eum eligerent, qui Nicola⁹ nomine postridie mane primus in Ecclesiam ingrederetur. Qua obseruatione adhibita, in Ecclesię ianua deprehẽsus est Nicolaus, & summo omnium consensu Myrę episcop⁹ creatur. In episcopatu castitatem, quã semper coluerat, grauitatem orationis assiduitatẽ, vigilias abstinentiam, liberalitatem, & hospitalitatem, in adhortãdo mansuetudinem, in reprehendendo seueritatem perpetuo adhibuit. ℟. Posui adiutorium. 513. Lectio sexta.

Viduis & orphanis pecunia, consilio, opera nõ defuit. Oppressos adeo subleuauit vt etiã tres tribunos, per calumniam a Constantino Augusto condemnatos, qui se propter famam eius miraculorum orationibus longissime absenti cõmẽdarant, adhuc viuens, cum Imperatori minaciter eum terrens apparuisset, liberauerit. Cum vero contra edictum Dioclitiani & Maximiani Christianę fidei veritatem Myrę prędicaret, ab Imperatorum satellitibus comprehensus, & longissime abductus, in carcerem coniectus est: vbi fuit vsque ad Constantinum Imperatorem: cuius iussu ex custodia ereptus, Myream redijt, mox ad Nicęnum concilium se contulit: vbi cum trecentis illis decem & octo patribus Arianã heresim cõdemnauit. Inde reuersus ad episcopatum, non ita multo post instãte morte, suspiciens in cęlum, cum angelos sibi occurrentes intueretur, illo psalmo pronunciato, In te domine speraui, vsque ad eum locum: In manus tuas commendo spiritum meum, in cęlestem patriam migrauit octauo Idus Decembris, anno salutis humanę trecentesimo quadragesimo tertio. ℟. Iste est q ante Deum magnas. 516. In tertio nocturno Homilia in euange. Homo quidã peregre proficiscẽs. 516. vt in cõmuni confess. Pontific.

¶ Sancti Ambrosii epi, cõfess. & Ecclesię Doctoris. duplex.

Ad Vesperas. Antiphona.

Ecce sacerdos magnus. fol. 515. cum reliq. de cõi ɔfess. Pontific. Ad Magnificat. Antiphona. O Doctor optime. 514. Oratio.

Deus

DEus, q populo tuo ęternę salutis B. Ambrosium ministrum tribuisti: pręsta, q̃sumus: vt quẽ doctorẽ vitę habuim⁹ i terris, intercessorẽ haberẽ mereamur i cęlis. Per dominũ nostrum Jesum. ¶ Deinde fit cõmemoratio S. Nicolai, nisi trãsferatur: postea de feria. Ad Matutinũ & alias horas omnia de communi confessoris pontificis. folio 514. In j. noct. Lcõ. Fidelis sermo. de eodem cõmuni 514. Lc. iiij.

AMbrosius episcop⁹ Mediolanensis, Ambrosij ciuis Romani filius, patre Gallię prefecto natus est. In huius infantis ore examen apum cõsedisse dicitur: quę res diuinam viri eloquentiam pręmonstrabat. Romę liberalibus disciplinis eruditus est. Post a Probo prefecto, Ligurię & Aemilię prępositus: vnde postea eiusdem Probi iussu cum potestate Mediolanum venit: vbi mortuo Auxentio, Ariano Episcopo, populus de successore deligẽdo dissidebat. Quare Ambrosius ꝓ officij sui munere ecclesiam ingressus, vt commotã seditionem sedaret, cũ multa de quiete, & tranquillitate reipublicę, pclare dixisset, de repente puero Ambrosiũ Episcopum exclamante, vniuersi populi vox erupit, Ambrosium episcopũ deposcentis. ℟. Inueni Dauid. 515. Lectio v.

REcusante illo, & eorum precibus resistente, ardẽs populi studium ad Valentinianum Imperatorem delatum est: cui gratissimum fuit, a se delectos iudices ad sacerdotium postulari. Fuit id etiam Probo prefecto iucundum, qui Ambrosio proficiscenti, quasi diuinans dixerat. Vade, age non vt iudex, sed vt episcopus. Itaque cum ad populi desiderium Imperatoris voluntas accederet, Ambrosius baptizatus (erat enĩ catechumen⁹) sacrisq; initiatus, ac seruatis omnibus ex instituto ecclesię ordinũ gradibus, octauo die, q fuit septimo Idus Decẽbris, episcopale onus suscepit. Factus eps catholicam fidem, & disciplinã ecclesiasticã acerrime defendit multosq; Arianos & alios hereticos ad fidei veritatẽ cõuertit in quibus clarissimum Ecclesię lumen sanctum Augustinũ Jesu Christo peperit. ℟. Posui adiutorium. 515. Lectio sexta

GRatiano Impatore occiso, ad Maximum eius interfectorẽ legatus profect⁹ est, eumq; pęnitentiam agere recusantem, a fidelium communione remouit: Theodosium Imperatorem ꝓpter cędem Thessaloni

salonicę factam, ingressu Eccle
się prohibuit. Cui cuꝫ ille Da/
uid quoqꝫ regem adulterum, ⁊
homicidam fuisse, dixisset: res
pondit Ambrosius: Qui secutꝰ
es errantem, sequere pęniten/
tem. Quare Theodosius sibi
ab eo impositam publicam pę/
nitentiam humiliter egit. Er/
go sanctus episcopus pro Ec/
clesia Dei maximis laboribus
curisque perfunctus, multis
libris etiam egregie cõscriptis
antequam in morbum incide/
ret, mortis suę diem prędixit.
Ad quem ęgrotum Honoratꝰ
Vercellensis episcopus Dei vo
ce ter admonitus, accurrit:
eique sanctum domini corpus
prębuit: quo ille sumpto, cõfor
matis i crucis similitudinẽ ma
nibus, orans animam Deo red
didit pridie nonas Aprilis, anno
post Christuꝫ natum trecentesi
mo octuagesimo. ℟. Iste est q
ante Deum. 516. In iij noctur.
Hom. in euangel. Vos estis sal
terrę. 519. de cõmuni Doctoruꝫ

CONCEPTIO
B. Mariæ virginis, dup.

Omnia pter lectiones primi ⁊
secundi nocturni dicũtur, ut i
Nati. eiusdem, mutato nomine
Natiuitatis in nomen Conce/
ptionis. In primis Vesperis,
omnia de Conceptione, cum cõ/
memoratione sancti Ambrosii.
Ad Mag. Antiph. Gloriosę
Virginis Marię cõceptionem
dignissimam recolamus. 453.

De libro Ecclesiastici. Lectio.

Ego ex
ore al/
tissimi prodi/
ui primoge/
nita ante om
neꝫ creaturã
Ego feci in
cęlis, vt ori/
retuꝛ lumẽ in
deficiẽs, ⁊ sicut nebula texi om
nem terram. Ego in altissimis
habitaui: ⁊ thronus meus in
columna nubis: Gyrum cęli cir
cuiui sola, ⁊ profundum abyssi
penetraui, ⁊ in fluctibus maris
ambulaui, ⁊ in omni terra ste/
ti. Et in omni populo, ⁊ in om
ni gente primatum habui, ⁊
omnium excellentium, ⁊ humi
lium corda virtute calcaui, ⁊
in his oĩbus requiem quęsiui, ⁊
in hęreditate domini morabor.
Tũc pręcepit, ⁊ dixit mihi crea
tor omniuꝫ, ⁊ qui creauit me re
quieuit i tabernaculo meo, ⁊ di
xit mihi: In Iacob inhabita, ⁊
in Israel hęreditare, ⁊ in electis
meis mitte radices. ℟. Hodie
concepta est beata virgo.
Responsoria vt in festo Natiui
tatis. Lectio secunda

Ab initio ⁊ ante scl'a crea
ta sum, ⁊ vsqꝫ ad futuruꝫ
seculum non desinam, ⁊ in habi
tatione sãcta corã ipso ministra
ui. Et sic in Sion firmata sum,
⁊ in ciuitate sanctificatã simili/
ter requieui, ⁊ in Ierusalem po
testas mea. Et radicaui in po/
pu

pulo honorificato, & in partes Dei mei hęreditas illius, & i plenitudine sanctorum detentio mea. Quasi cedrus exaltata sum in Libano, & quasi cypressus in monte Sion. Quasi palma exaltata sum in Cades, & quasi plantatio rosę in Jericho: Quasi oliua speciosa in campis, & quasi platanus exaltata sum iuxta aquas: In plateis sicut cinnamomum & balsamum aromatizãs odorez dedi: quasi myrrha electa, dedit suauitatez odoris. Et quasi storax, & galbanus, & vngula, & gutta, & quasi Libanus non incisus vaporaui habitationem meam, & quasi balsamum non mistum odor meus. ℟. Beatissimę virginis Marię concept. 453. Lect. iii.

Ego quasi terebinthus extendi ramos meos, & rami mei honoris, & gratię. Ego quasi vitis fructificaui suauitatē odoris: & flores mei fruct⁹ honoris, & honestatis. Ego mr̄ pulchrę dilectionis, & timoris, & agnitionis, & sanctę spei. In me gratia omnis vię & veritatis: in me omnis spes vitę & virtutis. Transite ad me omnes q concupiscitis me, & a generationibus meis implemini. Spiritus enim me⁹ super mel dulcis, & hęreditas mea super mel, & fauum. Memoria mea in generationes seculorum. Qui edunt me, adhuc esuriēt: & qui bibunt me, adhuc sitient. Qui audit me nō cōfundetur: et qui operantur in me, nō peccabunt. Qui elucidāt me, vitam ęternā habebunt. ℟. Gloriosę virginis Marię ɔceptionē. 435

Sermo S. Ambrosii episcopi, ex libro de virginibus Lec. iiii.

Sit vobis tāquā in imagine d̄scripta virginitas, vitaque beatę Marię, de qua velut speculo refulget spēs castitatis, & forma virtutis. Hinc sumatis licet exempla viuendi, vbi tanquam in exemplari magisteria expressa probitatis, quid corrigere, quid effugere, quid tenere debeatis, ostendunt. Primus discendi ardor nobilitas est magistri. Quid nobilius dei matre? Quid splēdidius ea, quam splendor elegit? Quid castius ea, quę corpus sine corporis cōtagione generauit? ℟. Cōceptio gloriosę virginis Marię. 454 Lec. v.

Nam de cęteris eius virtutibus quid loquar? virgo erat non solum corpore, sed etiā mēte, quę nullo doli ambitu sincerum adulteraret affectū. Corde humilis, verbis grauis, animi prudēs, loquendi parcior, legendi studiosior, non in incerto diuitiarum, sed in prece pauperis spem reponēs: Intenta operi, verecunda sermone, arbitrū mentis solita non hominem, sed Deum quęrere. Non lędere reos, bene velle omnibus, assurgere maioribus natu, ęqualibus non inuidere, vrgere iactā tiā

tias, rationē sequi, amare virtu
tes. ℟. Cū iucūdi. 454. L. vi.

QUando ista vultu lęsit pa
rentes? Quando dissensit
propinquis? Quādo fastidiuit
humiles? Quādo derisit, debilē?
Quādo vitauit inopem? eos so/
los solita cętus virorū inuisere
quos misericordia nō erubesce
ret, neq; pręteriret verecūdia:
nihil toruū in oculis, nihil i ver
bis procax, nihil in actu inuere
cundū. Non gestus solutior: nō
incessus solutior, nō vox petulā
tior: vt ipsa corporis species si/
mulacrū fuerit mentis, figura p
bitatis. ℟. Cōceptio tua. 454

In iij. nōct. Dom. in euangeliū.
Liber generationis. fol. 454.
vt in Natiu. & nona lcō sumitur
de eadē Dom. infra oct. eius lē.
quę incipit. **L** oram. folio 455.

Die 9. G.

¶ S. Milciadis pp, & m. Orō.
Infirmitatem nostram. fo. 501
vt in cōi martyrum Pontificū.
Sci Damasi pp, & cf. sem. Orō.

EXaudi, domine,
preces nostras: &
interueniente be/
ato Damaso, con/
fessore tuo, atque
pontifice, indul/
gentiam nobis tribue placat⁹, &
pacem. Per dñm. Lectio iiij.

DAmasus Hispanus, vir e/
gregi⁹, & eruditus in scri
pturis, indicto primo Constan
tinopolitano concilio, nefariam
Eunomij, & Macedonij hęre

B.B.R.

sim extinxit. Idē Ariminensem
cōuentū cōdemnauit, in quo, vt
scripsit S. Hieronym⁹, Valētis
potissimum, & Vrsatij fraudibus
damnatio Nicenę fidei proclama
ta fuit: & ingemiscēs orbis terra
rum, se Arrianū esse miratus est.
℟. Inueni Dauid. 515. L. v.

BAsilicas duas ędificauit,
alteram sancti Laurētij
nomine, ad theatrum Pom/
pei, quam maximis muneribus
auxit, eique domos & predia
attribuit, alteram via Ardea
tina ad Catacumbas. Pla/
toniam etiam vbi corpora
sanctorum Petri & Pauli
aliquandiu iacuerunt, dedi/
cauit, & exornauit elegantibus
versibus. Idemq; prosa, & versu
scripsit librū d Virginitate mul
taq; alia metro edidit. ℟. Po/
sui adiutorium. 515. Lectio vi.

POenam talionis cōstituit
ijs, qui alterum falsi crimi
nis accusassent. Instituit, vt in
ecclesia psalmi ab alternis cane
rētur, & in fine cuiusque psalmi
diceretur, Gloria patri, & filio &
spiritui sancto. Et vt confessio,
Missę esset exordium. Eius ius
su sanctus Hieronymus diuinę
scripturę libros in latinū cōuer
tit. Cum Ecclesiā rexisset annos
decē & octo, mēses tres, dies vn
decim: & habuisset ordinationes
quinq; mense Decēbri, quibus
creauit pbyteros trigita duos
diaconos vndecim, episcopos p
diuersa loca sexagita duos, vir

tute, doctrina, ac prudentia clarus, prope octogenarius, Theodosio seniore imperatore, obdormiuit in dño, & via Ardeatina, vna cũ matre, & sorore, sepultus est in basilica, quã ipse edificauerat. Eius reliquię postea trãslatę sunt in Ecclesiã S. Laurẽtij in Damaso, quã idem Põtifex ad theatrum Pompeij construxerat. ℟. Iste est qui ante. 516.
In iij. noct. Hom. in euangeliũ.
Vigilate. de cõi cõf. põti. 118.

Die 12. C.

¶ S. Lucię virg. & mart. dupl.
Ad vesp. añ. Orãte scã Lucia. cũ rel. de Laud. Psalmi. Cap. Hym. & ver. de cõi virg. fo. 523.
Ad Magnificat Antiphona.
In tua patientia possedisti animam tuam Lucia sponsa Christi: odisti quę in mundo sunt, & coruscas cum angelis: sanguine proprio inimicum vicisti. Oro.

Exaudi nos deus salutaris noster: vt sicut de beatę Lucię virginis, & martyris tuę festiuitate gaudemus, ita pię deuotionis erudiamur affectu. Per dominum nostrum Iesum.
Ad Mat. Inui. Hym. añ. psal. & versic. noc. de cõi virg. f. 523
Lec. j. noc. de ep̃la j. ad Corinth.
De virginib⁹. 524. vt i ce. cõi.
j. ℟. Lucia virgo quid a me petis, quod ipsa poteris prestare continuo matri tuę? Nam & fide tua illi subuenit: & ecce saluata est: Quia iucundum Deo in tua virginitate habitaculum preparasti. ℣. Sicut per me ciuitas Catanensium sublimatur a Christo: ita per te Syracusana ciuitas decorabitur. Quia.
ij. ℟. Rogaui dominum meum Iesum Christum, vt ignis iste non dominetur mei, Et impetraui a dño inducias martyrij mei. ℣. Pro eo, vt me diligerẽt, detrahebant mihi: ego autem orabam. Et impe. iij ℟. Grata facta est a dño in certamine, q: apud deũ, & apud homines glorificata est: in conspectu principis loquebatur sapientiam. Et dñs oium dilexit eã. ℣. Adiuuabit eam deus vultu suo, Deus in medio eius non commouebitur. Et. Gloria. Et. Ad sequẽtes lect. dicũr ℟. is primi, & secundi nocturni de communi virginum per ordinem. Lectio iiij.

Lucia virgo Syracusana genere & Christiana fide ab infantia nobilis, vna cum matre Eutychia, quę sanguinis fluxu laborabat, Catanã ad venerandum corpus beatę Agathę venit: quę ad eius sepulcrum cum suppliciter orasset, Agathę intercessione, matri sanitatem impetrauit. Statim vero matrem exorantem, vt quam dotem sibi datura esset, Christi pauperib⁹ tribui pateretur. Ut igitur Syracusas rediit,

omnes

omnem pecuniã, quã ex faculta tibus venditis redegerat, paupe ribus distribuit. ℟. Ueni spon/ sa Christi. fol. 524. Lectio v.

Quod ubi resciuisset is, cui eam parentes contra vir ginis volũtatem desponderant, apud Paschasiũ præfectũ Lu/ ciam, quod Christiana esset, ac cusauit. Quam ille, cũ nec præ cibus, nec minis ad cultum ido lorũ posset perducere, immo tã/ to magis incẽsam videret ad ce/ lebrandas Christianæ fidei lau/ des, quãto magis ipse eam a sen tentia auertere conabat, Cessa bunt, inquit, verba: cũm ventum erit ad verbera. Cui virgo: dei seruis verba deesse non possunt, quibus a Christo dño dictum est: Cum steteritis ante reges, & præsides, nolite cogitare, quo modo aut quid loquamini: da/ bitur enim vobis in illa hora, quid loquamini: non enim vos estis, qui loquimini, sed spiri/ tus sanctus qui loquitur in vo bis. ℟. Diffusa est gratia. 524.

Lectio vi.

Quam cũ Paschasius in/ terrogasset: Est ne i te spi ritus sanctus? Respõdit: Caste ac pie viuẽtes, templũ sunt spũs sancti. At ille. Iubebo te ad lu panar duci, vt te spiritus sctũs deserat. Cui virgo: Si inuitam iusseris violari, castitas mihi du plicabitur ad coronam. Quare Paschasius ira inflammatus, Luciam eo trahi iussit, vbi eius virginitas violaret: sed diuinit⁹ factũ est, vt firma virgo ita cõsi steret, vt nulla vi de loco dimo ueri posset. Quãobrẽ pfect⁹ cir/ cum ipsam, pice, resina, ac feruẽ/ ti oleo perfusam, ignem accẽdi imperauit. sed cũ ne flãma qui dem eam læderet, multis tormẽtis excruciatæ guttur gladio trãsfi gi iubet. Quo vulnere accepto Lucia prædicẽs ecclesiæ trãquil litatẽ q̃ futura erat, Maximia no & Diocletiano mortuis, vige simo Calẽdas Ianuarij spm̃ deo reddidit. Cuius corp⁹ Syracu sis sepultũ, deinde Cõstantino/ polim, postremo Venetias trãs/ latum est. ℟. Specie tua. 524.

In iij. noc. Dom. in euãgelium: Simile ẽ regnũ cælorũ thesauro abscondi. 628. de cõi scẽ m̃. tm̃.

Ad Laudes, & per Horas. Aña.

Orãte sãcta Lucia, appa/ ruit ei beata Agatha, & cõ solabatur ancillam Christi. Ps. Dñs reg. 8. cũ reliq. Lucia v/ go, quid a me petis, q̃ ipsa po ris præstare cõtinuo matri tuæ? Aña. Per te, Lucia virgo, ciui tas Syracusana decorabitur a a domino Iesu Christo. Aña. Benedico te pater dñi mei Ie su Christi, quia p. te filium tuum ignis extinct⁹ est a latere meo. Aña. Soror mea Lucia virgo Deo deuota, quid a me petis: quod ipsa poteris præstare con/ tinuo matri tuæ? Cap. Hymn. & versic. de cõi virginum. Ad Bñs. Aña. Columna es im/

mobilis Lucia sponsa Christi: qa omnis plebs te expectat: vt accipias coronam vitę, hallel. Ad Horas Añę de Laud. alia de cõi virg. Ad Vesperas. Aña. Orate scã Lucia. cũ rel. vt sup. psal. cap. hym. & ℣. de cõi virg. Ad Mag. Aña. Tanto ponde re eã firit spũs sanctus, vt virgo Christi immobilis permaneret. Die 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20.

¶ De Vigilia Sancti Thomę Apostoli nihil fit, nisi in Missa.

¶ S. Thomę Apostoli duplex, omnia de cõmuni Apostolorum exceptis his, quę hic sunt ppria. Ad Mag. in vtrisq; Vesperis, & ad Benedictus in Laud. Añ. Quia vidisti me Thoma, credi disti: Beati qui nõ viderunt, & crediderunt, hallelu. Oratio.

O A, quę sumus domine, btĩ apñ tui Thomę solẽnitati bꝰ gloriari: vt eiꝰ semp, & patrocinijs sub leuemur, & fidem congrua deuotionem sectemur. Per dominum nostrum Jesum. [illegible] pro cõm. [illegible] O. folio. 76. [illegible] Lõ. de epis pma ad Corinth. Sic nos existimet homo. 494. de cõi Apostolorũ. [illegible]

Thomas Apłus, q & Didymꝰ, Galilęꝰ, post acceptũ spiritũ sanctũ, in multas prouincias profectꝰ est ad prędicãdũ Christi Euangelium. Parthis, Medis, Persis, Brachmanis, Hyrcanis, & Bactris, Christianę fidei, & vitę pręcepta tradidit. Postremo ad Indos se conferens, eos in Christiana religione erudiuit: qui ad extremum, vitę, doctrinęque sanctitate, & miraculorũ magnitudine, cũ cęteros omnes sui admiratione ad Jesu Christi amorem commouisset, illius gentis regem idolorũ cultorẽ, magis ad iram accendit: cuiꝰ sententia condemnatus, telisq; cõfossus, Calaminę apostolatꝰ honorem martyrij corona decorauit. ℟. Vidi coniunctos. 595. In qui. 9. & sexta lectio [illegible] Sermo sancti Gregorij [illegible] Scriptũ est. vt i cõi [illegible] 495. Lcõ s. euãg. sm Joh. [illegible]

In illo tempore: Thomas vnus duodecim, qui dicit Didymus, nõ erat cum eis, quãdo venit Jesus: [illegible] Homilia [illegible] lect. Gregorij papę.

Quid, fratres carissimi, qd inter hęc animaduertitis? nunquid casu gestum creditis ve electus ille discipulus tũc deesset post autem veniens audiret, audiens dubitaret, dubitãs palparet palpans crederet? Nõ hoc casu, sed diuina dispẽsatione gestum est. Egit nãq; miro modo diuina clementia, vt discipulꝰ dubitans, dum in magistro suo

vul

vulnera palparet carnis, in no bis sanaret vulnera infidelitatis. Plus enim nobis Thome infidelitas ad fidem, quam fides discipulorum credentium profuit: quia dum ille ad fidem palpando reducitur, nostra mens omni dubitatione postposita, in fide solidatur. ℟. Isti sunt qui viuentes. 597. Lectio viii.

Sic quippe discipulum post resurrectionem suam dubitare permisit dominus, nec tamen in dubitatione deseruit, sicut ante natiuitatem suam Mariam sponsum habere voluit, qui tamen ad eius nuptias non peruenit. Nam ita factus est discipulus dubitans, et palpans testis vere resurrectionis: sicut sponsus matris fuerat custos integerrime virginitatis. Palpauit autem, et exclamauit: Dominus meus, et deus meus. Dicit ei Jesus: Quia vidisti me, Thoma, credidisti. Cum Paulus apostolus dicat, Est autem fides sperandarum substantia rerum, argumentum non apparentium: profecto liquet quod fides illarum rerum argumentum est, que apparere non possunt: que enim apparent, iam fidem non habent, sed agnitionem. ℟. Isti sunt viri sancti. 597. Lectio ix.

Dum ergo vidit Thomas, dum palpauit, cur ei dicitur, quia vidisti me Thoma, credidisti? Sed aliud vidit, aliud credidit, a mortali quippe homine diuinitas videri non potuit, hominem ergo vidit et deum confessus est, dicens: Dominus meus, et deus meus. Videndo ergo credidit, qui considerando verum hominem hunc Deum, quem videre non poterat, exclamauit. Letificat valde quod sequitur: Beati qui non viderunt, et crediderunt. In qua nimirum sententia nos specialiter signati sumus, qui eum, quem carne non vidimus, mente retinemus. Nos signati sumus, sed si fidem nostram operibus sequimur: ille etenim vere credit, qui exercet operando quod credit. Ad Laudes, et alias hor. oia de com. apostolorum, exceptis psalmis ad Benedictus, et Magnificat. et Oratione que dicitur vt supra.

Die 22. F. Die 23. G.
Die 24. A. Vigil. Natiu. Dñi.
Die 25. B. Natiu. Dñi. dupl.
Die 26. C. Steph. prom. dupl.
Die 27. D. Johan. Euág. dup.
Die 28. E. Innocentium m. dup.
Die 29. F. Thome cát. m. semi.
Die 30. G. De dñica in a octa.
Die 31. A. Sylue. pp. et cf. dup.

IANVARII FESTA.

Off. Defunc. in die non impedita.
Die 1. A. Circuncisio dñi. dup.
Die 2. B. Oct. S. Steph. dup.
Die 3. C. Oct. S. Johan. dup.
Die 4. D. Octa. Innocé. dupl.
Die 5. E. De Vigilia.
Die 6. F. Epiphania dñi dupl.
Die 7. g. 8. a. 9. b. 10. c. de Octa.
¶ De oct. et cóme. Virginis pp. et mar. Oro. Infirmitaté. 504.
Die 12. E. De Octaua.
Die 13. F. Octaua Epiph. dup.

Die 14 D ¶ Sancti Hilarij episcopi, et confessoris, semiduplex. Oratio.

DEus, qui populo tuo eterne salutis beatum Hilarium ministrum tribuisti: presta quesumus, ut quem doctorem vite habuimus in terris, intercessorem habere mereamur in celis. Per dominum nostrum.

¶ Si hoc festum venerit in Dominica, transfertur in vi. Feriā et comme. cum ix. Lec. S. Felicis fit in Dominica. Cōmemo. S. Felicis in Pincis. Oratio.

COncede, quesumus, omnipotēs Deus: ut ad melio[illegible]n vitā sanctorum tuorū exēpla nos prouocent: quatenus quorum solēnia agimus, et actus imitemur. Per do. Lectio iiij.

HIlarius, in Aquitania nobili genere natus, doctrina, et eloquentia excelluit. Qui primū in matrimonio, quasi monachi vitam egit: deinde, mortua uxore, propter singulares virtutes Pictauorum Episcopus creatur: quod munus episcopale sic gessit, ut a fidelibus summā laudem cōsequeretur. Quo tempore cum terroribus, bonorū spoliatione, exilio, et omni crudelitate Constantius catholicos vexaret, nisi ad Arianas partes trāsirent, Hilarius tanquā firmissimum murū se Arianis opponens, illorum furorem in se cōcitauit. Itaque multis petitus insidijs tādē dolo Saturnini Arelatēsis epi, a synodo Biterrēsi in Phrygiam relegatus est: ubi et mortuū suscitauit, et libros duodecim scripsit de Trinitate contra Arianos. ℟ Inueni Da. 55. Lec. v.

QUadriennio post coacto cōcilio ad Seleuciā Isaurie urbem ubi disputaretur, An Deo patri filius consubstātialis esset, Constantius Hilarium ab exilio reuocauit, maxime ob eam causam, quod ei librum Constantinopolim detulisset. Uerum cum Ursatius, et Ualens Ariani episcopi, quos Hilarius scriptis confutarat, presentis eruditionem pertimescerent, Constantio persuaserunt, ut specie honoris eum in suum episcopatū restitueret. Quare Seleuciensi concilio nō interfuit: cuius tamē, et Ariminensis cōcilij scripsit historiam. Tunc Hilariū e prelio hereticorum reuertentem ut inquit sanctus Hieronymus, Galliarū ecclesia cōplexa est: quē ad episcopatū secutus est Martinus: qui postea Turonēsi prefuit ecclesie tantūque illo doctore profecit, quātū eius postea sāctitas declarauit. ℟ Posui adiutoriū. 515. Lec. vi.

MAgna deinceps trāquillitate Pictauorum ecclesiā administrauit: Galliamque uniuersā adduxit, ut Arianorum impietatem cōdemnaret. Multos libros scripsit mira eruditione: quo-

quo.

quos omnes sanctus Hieronymus ad Letam sine vlla erroris suspicione legis posse testatur illis verbis: Hilarij libros inoffenso decurrat pede. Migrauit in cęlum Idib⁹ Januarij, Valentiniano, et Valente Imperatorib⁹, anno post Christū natū, trecentesimo septuagesimo tertio. ℟ Iste est q an. 519.

Lectio. euāg. scdm Matthęū. I. vij.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis. Vos estis sal terrę, qd si sal euanuerit, in quo salietur? Et reliqua.

Homilia S. Hilarij episcopi.

Vos estis sal terrę: quod si sal isfatuatū fuerit: ad nihilū valet id quod salietur. Sal vt arbitror, terrę nullū est: quomodo ergo apostolos sal terrę nuncupauit? sed proprietas est quęrenda dictorum, quā et apostolorum officium, et ipsius salis natura monstrabit. Sal est in se vno continens aquę et ignis elementum, et hoc e duob⁹ est vnū. Hic igitur in omnem vsum humani generis effectus, incorruptionem corporibus, quib⁹ fuerit aspersus, impertit, et ad oēm sensum conditi saporis aptissimus est: Apostoli autē sunt rerū cęlestiū prędicatores, et ęternitatis velut satores, immortalitatē omnibus corporib⁹, quib⁹ eorū sermo aspersus fuerit, conferentes. ℟ Amauit. 517. Lec. viij.

Merito igit sal terrę sunt nūcupati, p doctrinę virtutem, saliendi modo ęternitati corpora reseruantes. Sed natura salis semper eadē est, nec immutari vnquam potest: verum quia cōuersioni homo subiacet et solus beatus, qui vsque ad finem in omnibus Dei operibus permanserit, ideo eos sal terrę nuncupatos monet in traditę sibi potestatis virtute persistere, ne infatuati nihil saliant: et ipsi sensu accepti saporis amisso, viuificare corrupta non possint: et proiecti de ecclesię promptuarijs, cum ijs quos salierint, pedibus incedentium proterāur. ℟ Sint lumbi vestri. 517.

Pro sancto Felice. Lec. ix.

Felix Nolan⁹ presbiter, cū in idola vehementius inueheretur, ab infidelibus varie vexatus in carcerem cōijcitur, vnde ab angelo nocte educt⁹, quęrere iussus est Maximianū Nolę episcopū, q cū senio pfect⁹ desperaret se ferre posse supplicia persequētiū se abdiderat in syluā, quo cū Felix Deo duce peruenisset: sanctum episcopū humi iacentē pene mortuū videt: quem recreatū, ac sublatū in humeros, apud fidelem viduā reficiendum curauit. Sed cum is iterum idolorū cultores impietatis argueret, facto in ipsū impetu, fugiēs in angusto duorum parietum interuallo se occultauit. Qui aditus cū repente aranearum telis pertext⁹ vi

sus esset, nemini recētis latebre suspicionē reliquit. Inde igitur euadēs Felix, in edibus pie mulieris tres menses latuit. Cum vero Dei ecclesia requiescere cepisset, Nolam rediens, multisq; ibi vite exemplis, & doctrine preceptis, miraculisq; ad Christi fidem conuersis, cōstanter etiam recusato eius vrbis episcopatu, obdormiuit in domino, sepultusq; est prope Nolam in loco, quem in Pincis appellabant.

Die 15. A ¶ S. Pauli primi Eremite semid. Aff. fit de cōi cōf. nō pōt. Oro. Deus, qui nos bti Pauli confessoris tui annua. fo. 520. Pro s. Hilario. Aña. Amauit eū dñs. ℣. Elegit eū dñs. Oro. Deus q pplo tuo. vt su. 363 Et fit cōm. s. Mauri abba. Añ. Euge serue. ℣ Iustū dedu. 522. Et in Laud. Aña. Similabo. ℣. Amauit eum dñs. Oratio. Intercessio. 520. Lcō quarta.

Paul⁹ eremitarū auctor & magister, apud īteriorē Thebaidē nat⁹, cū quindecim esset annorum, orbatus parentibus, declinādę causa persecutionis Decij & Valeriani, & Deo liberius inseruiē di, in eremi speluncā se cōtulit: vbi palma ei victū & vestitū prebente, vixit ad centesimū, & decimū tertiū annum: quo tempore ab Antonio nonagenario Dei admonitu inuisitur. Quib⁹ inter se, cū antea nō nossēt, proprio noie consalutantib⁹, & multa de regno dei colloquētib⁹, coruus q antea semp Paulo dimidiatū panē attulerat, integrū detulit. ℟. Iste est q ante. 520. Lect v.

Post corum discessum, Eia, inquit: Paulus, dñs nobis prandium misit, vere pius vere misericors. Sexaginta iam anni sunt cū accipio quotidie dimidij panis fragmentū, nūc ad aduentum tuum, militibus suis Christus duplicauit annonam: Quare cum gratiarum actione ad fontē capientes cibū, vbi tātisper recreati sunt, iterū gratijs de more Deo actis, noctem in diuinis laudibus consumpserunt. Diluculo Paulus de more, que sibi instaret, admonens Antonium, hortatur vt pallium quod ab Athanasio acceperat, ad inuoluendum suum corpus afferret. Quo ex itinere rediens ille, vidit inter angelorum choros, inter prophetarum: & apostolorum cetus, Pauli animam in celum ascendere. ℟ Amauit eum. 521. Lect. vi.

Cumq; ad ei⁹ cellā peruenisset, inuenit genibus cōplicatis, erecta ceruice, extēsisq; in altum manibus corp⁹ exanime, quod pallio obuoluēs, hymnosq; & psalmos Christiana traditione decātans, cum sarculū, quo terram foderet, nō haberet duo leones ex interiore eremo, rapido cursu ad beati senis corp⁹ seruu

ferũtur: vt facile intelligeretur, eos quo modo poterant, ploratum edere: qui certatim terram pedib⁹ effodientes: foueam, quę hominem commode caperet, effecerũt. Qui cum abyssent, Antonius sanctum corpus in eum locum intulit, & iniecta humo tumulum ex Christiano more composuit: tunicam vero Pauli, quam in sportę modum ex palmę folijs ille sibi contexuerat, secum auferens, eo vestitu dieb⁹ solennibus Paschę, & Penthecostes, quoad vixit, vsus é. ℟. Iste homo perfecit. fol. 521.

In iij. noc. Hom. in euangeliũ. Cõfiteor tibi pr̃. 380. quę habetur paulo infra in festo s. Matthię. In Vesperis a Cap. fit de S. Marcello cum cõmemoratione s. Pauli Primi Eremitę.

¶ S. Marcelli papę & mar. or.

Die 16. B

Preces ppli tui, qs dñe, clemẽter exaudi: vt bti Marcelli martyris tui atqȝ Põtificis meritis adiuuemur. cuius passione lętamur. Per dominum no. Lectio quarta.

Marcellus Roman⁹ a Cõstãtio & Galerio, vsqȝ ad Maxẽtiũ põtificatũ gessit. Cuius hortatu duę matronę Romanę, Priscilla cymeteriũ suis sũptib⁹ via Salaria ędificandũ curauit, Lucina bonorũ suorũ dei ecclesiã fecit herẽdé. Viginti quinqȝ titulos in vrbe instituit, quasi diœceses quasdã, & ad baptismũ pœnitentiamqȝ eorũ, qui ex infidelibus Christianam religionẽ susciperent, & ad martyrũ sepulturã. Quibus rebus ira incensus Maxentius, Lucina relegata, Marcello graui supplicia minatur, nisi depofito pontificatu, idolis immolaret. ℟. Honestum. 503. Lectio v.

Qui cum insanas hominis voces negligeret, missus est in catabulũ, vt bestiarum, quę publice alebantur, curam sustineret. Vbi Marcellus assiduis ieiunijs & precibus, nouem mẽses vitam duxit: parochias quas presens non poterat, visitans per epistolas. Inde ereptus a clericis, hospitio recipitur a beata Lucina: in cuius ędibus Ecclesiam dedicauit, quę hodie titulo sancti Marcelli noĩatur: in qua & Christiani orabant, & ipse btũs Marcellus pdicabat. ℟. Desiderium. 503. Lectio sexta.

Quibus cognitis Maxentius, in eam ecclesiam catabuli bestias transferri, & a Marcello custodiri iubet, vbi propter loci fęditatem pedore cõfectus, obdormiuit in dño. Cuius corpus i cęmeterio Priscillę via Salaria a beata Lucina sepultum est decimoseptimo Calendas Februarij. Sedit annos quinque, menses sex, dies vigintiunum: scripsit epistolam ad episcopos Antiochenę prouincię de primatu Ro-

Romane Ecclesie, quam caput Ecclesiarum appellandam demõstrat. Ubi etiam illud scriptum est, nullum Concilium iure celebrari, nisi ex auctoritate Romani Pontificis. Ordinauit mẽse Decembri Rome presbyteros vigintiquinq3, diaconos duos, epos p diuersa loca viginti vnũ. ℟. Stola iocundit. 503.

In iij. noctur. Dñi. in euange.

Siquis vult venire. folio 505.

De communi vnius martyris.

vij. ℟. Corona aurea. f. 504.

viij. ℟. Dñe preuenisti. 504.

¶ S. Antonij abb. dup. Or.

Intercessio. 520. De cõi confessorum non pontificu3. Deinde fit cõme. S. Marcelli. Lec. iiij.

Antonius Aegyptius nobilibus & Christianis parẽtibus natus, qbus adolescẽs orbatus est, cũ ingressus Ecclesiam ex euãgelio audiuisset, si vis pfectus esse, vade & vẽde oia q̃ habes & da pauperibus: tãqua ea sibi dicta essẽt, sic Christo dño obtẽperãdũ existimauit. Itaq3 vẽdita re familiari, pecuniã oẽ3 pauperibus distribuit. Quibus solutus impedimentis, celestis vite genus in terris colere instituit. Sed cũ in periculosũ illud certamẽ descẽderet ad fidei presidiũ, quo erat armatus, adhibẽdu3 sibi putauit subsidiũ reliquarũ virtutũ: quarũ tanto studio incensus fuit: vt quemcunq3 videret aliqua virtutis laude excellente3, illũ imitari studeret. ℟. Iste est qui ante Deum. 20. Lectio quinta.

Nihil igitur continentius, nihil vigilantius erat. Patientia, mansuetudine & misericordia, humilitate, labore, ac studio diuinarum scripturarum superabat omnes. Ab hereticor. & schismaticorum hoium, maxime Arrianorum congressu, & colloquio sic abhorrebat, vt ne prope quidem ad eos accedendum diceret. Humi iacebat, cum eum necessarius somnus occupasset. Jeiuniũ aũt adeo coluit, vt salẽ tantũmõ ad panẽ adhiberet. siti aqua extingueret: neq3 se ante solis occasum cibo, aut potu recreabat: sepe etiã biduũ cibo abstinebat, sepissime in oratione pernoctabat. Cum talis tantusq3 Dei miles euasisset Antonius, sanctissimũ iuuenẽ hostis humani generis, varijs tẽtationibus aggredit quas ille ieiunio & oratione vincebat. Nec vero frequẽs de sathana triũphus securũ reddebat Antoniũ, q diaboli innumerabiles artes nocẽdi nouerat. ℟. Amauit eũ 521. L. vj.

Eaq3 cõtulit se in vastissimã Aegypti solitudinem: vbi quotidie ad Christianã pfectionẽ pficiẽs demones (quorũ tãto erat acriores impetus, quãto Antonius ad resistendũ fortior euadebat) ita cõtempsit, vt illis exprobraret imbecillitatẽ3 ac se pe di-

pe discipulos suos excitans ad pugnãdũ ɔtra diabolũ, docẽsq; quib⁹ armis vincerẽt, Mihi cre dite, dicebat, fratres, ptimescit sathanas piorum vigilias, ora tiones, ieiunia voluntariã pau pertatem : misericordiam, & humilitatem, maxime vero ar dentem amorem in Christum dominum, cuius vnico sanctis sime crucis signo debilitatus aufugit. Sic autẽ dæmonib⁹ erat formidolos⁹, vt multi p Aegyp tũ ab illis agitati, inuocato nomi ne Antonij liberarẽt : tantaque erat eius fama sanctitatis, vt p literas se eius orationibus Cõ stãtinus Magnus & filij cõmen darent. Qui aliquãdo, quintũ & centesimũ annũ agens, cũ innu merabiles sui istituti imitatores haberet, conuocatis monachis & ad perfectã Christianę vite re gulã instructis, sanctitate & mi raculis clarus, migrauit i cęlũ decimo sexto Calẽdas Febrũa rĳ. ℟ Iste homo perfecit. 521. In iij. noct. Hom. super euãge. Sint lumbi vestri. 521. de com muni cõfessoris non pontificis.

Die 18 ℭ Cathedra Sãcti Petri qua Romę primum sedit, duplex. Ad Uesp. Aña. Ecce sacer. 517 cum reliqs de vno ɔfess. põt. ps. Dixit dñs. 52. cum rel. loco vlt. ps. Laudate dñm oẽs gent. 54. Cap. Ecce sacerd. 513. Hym.

Quodcunq; vinclis sup terrã strinxeris, (titer Erit i astris religatũ for

E qđ resoluis in terris arbitrio Erit solutum super cęli radiũ In fine mundi iudex eris seculi Gloria Deo per immẽsa secula Sit tibi nate decus, & imperiũ, Honor, potestas, sanctoq; spũi, Sit Trinitati salus indiuidua Per infinita seculoꝝ sc̃la. Am̃. ℣. Tu es Petrus. ℟. Et su per hanc petram ędificabo ec clesiam meam. Ad Magnific. aña. Tu es pastor ouiũ, prin ceps apostolorum tibi tradi tę sunt claues regni cęloꝝ. Oro.

Deus, qui beato Petro A postolo tuo collatis claui bus regni cęlestis, animas ligã di atque soluendi Pontificium tradidisti: concede, ut interces sionis eius auxilio : a peccato rum nostrorum nexibus libere mur : Qui uiuis, & regnas. Deinde fit cõme. S. Pauli an te alias quascunq; cõme. Etiã Dñicę, quod & seruat in cõme. S. Petri quę fit i festo c. Pau li. Aña. Sãcte Paule Aposto le, pędicator ueritatis, & doctor gentiũ, intercede pro nobis ad Deum, qui te elegit. ℣. Tu es uas electionis sancte Paule A postole. ℟. Pędicator ueri tatis in uniuerso mundo. Oro.

Deus, qui multitudinẽ gẽ tium beati Pauli aposto li pđicatione docuisti: da nobis quęsum⁹: ut cuius commemora tionẽ colimus, eius apud te pa trocinia sentiamus. Per dñm. Postea fit cõm. s. Antonij. Añ

Dic vir.522. ℟. Justū deduxit. Oro Intercessio. 520. vt i cōi ɔfes.nō pōt. Postremo fit cōm. s. Prisce virg. & mar. Aña. Veni spō. ℣. Specie tua. de cōmmum virginū. fol.523. Oratio.

DA, quesumus omnipotēs deus: vt qui beate Prisce virginis & martyris tue natalitia colimus, & annua solennitate letemur, & tante fidei pficiamus exemplo. Per dominum.

Ad Matu. Aña. Tu es pastor ouiū, princeps Aplorū: Tibi tradidit deus claues regni celorū. ps. Venite a [illegible] Quodcunq vt supra. Ad Nocturn. Aña. Beatus vir.514. cū reliqs Aiis. Psalmis, & versi. de cōi confess. pontif. Incipit Epistola prima Beati Petri Apostoli. Lec. j.

PEtrus Apls Jesu Christi electis aduenis dispsionis Ponti, Galatie, Cappadocie, Asie & Bithynie, sm prescientiā Dei patris in sanctificatione spiritus, in obedientiā, & aspersione sanguinis Jesu Christi. Gratia vobis, & pax multiplicetur. Benedictus deus, & pater dni nostri Jesu Christi, qui sm miam suā magnam regenerauit nos i spē viuam per resurrectionem Jesu Christi ex mortuis, in hereditatem incorruptibilē & incontaminatā, & immarcescibilem, cōseruatā in celis in vobis, q in virtute Dei custodimini p fidē, in salutē paratā reuelari in tempore nouissimo. ℟. Simō Petre antequā de naui vocarē te, nouī te: & super plebē meā principē te cōstitui: Et claues regni celorum tradidi tibi. ℣. Quodcunq ligaueris super terrā, erit ligatum & in celis: & quodcūq solueris super terrā, erit solutū & in celis. Et. Lectio ij.

IN quo exultabitis, modicum nunc si oportet cōtristari in varijs tentationibus, vt probatio fidei vestre multo preciosior auro, quod per ignē probatur, inueniatur in laudem, & gloriam, & honorem, in reuelationem Jesu Christi: quem cum non videritis, diligitis: in quē nunc quoq non videntes creditis: credentes autem exultabitis letitia inenarrabili, & glorificata, reportantes finem fidei vestre salutem animarum vestrarum. ℟. Si diligis me Simon Petre, pasce oues meas: domine tu nosti quia amo te, Et animam meam pono pro te. ℣. Si oportuerit me mori tecum, non te negabo. Et. Lec. iij.

DE qua salute exquisierūt atq scrutati sunt prophete, qui de futura in vobis gratia prophetauerunt: scrutantes in quod vel quale tēpus significaret in eis spiritus Christi, prenuncians eas, que in Christo sunt, passiones & posteriores glorias: quibus reuelatum est, quia non sibi/

sibimetipsis, vobis autem mini strabant ea, quę nunc nunciata sunt vobis per eos, qui euangelizauerunt vobis, spiritu sancto misso de cęlo, in quem desiderant angeli prospicere. ℟. Tu es Petrus, et super hanc petram ędificabo Ecclesiam meam, et portę inferi non pręualebūt aduersus eā. Et tibi dabo claues regni cęlorum. ℣. Quodcūque ligaueris super terrā, erit ligatū et in celis: et quodcunque solueris super terrā, erit solutum et in cęlis. Et tibi. Gloria. Et tibi.

Sermo S. Leonis Papę. Lectio iiij.

Cum duodecim apostoli accepta per spiritum sanctū omniū locutione linguarum, imbuēdū euangelio mundū, distributis sibi terrarum partib⁹ suscepissent, beatissimus Petr⁹ princeps apostolici ordinis ad arcē Romani destinatur imperij, vt lux veritatis, quę in omniū gentiū reuelabatur salutem, efficacius se ab ipso capite per totum mundi corpus effunderet. Cuius autem nationis homines in hac tunc vrbe nō essent? aut quę vsquam gentes ignorarēt, quod Roma didicisset. ℟. Tu es pastor ouiū princeps apostolorū, tibi tradidit De⁹ omnia regna mūdi. Et ideo tibi tradite sunt claues regni cęlorum. ℣. Quodcunque ligaueris super terram. vt sup. ℟. Et. Lectio v.

Hic conculcandę philosophię opiniones, hic dissoluendę erant terrenę sapiētię vanitates, hic confutandi demonum cultus, hic omnium sacrilegiorum impietas destruenda, vbi diligentissima superstitione habebatur collectum quicquid vsquam fuerat variis erroribus institutum. Ad hanc ergo vrbem, tu beatissime apostole Petre, venire non metuis, et consorte glorię tuę Paulo apostolo, aliarum adhuc ecclesiarum ordinationibus occupato, syluam istam frementiū bestiarum, et turbulentissimę profunditatis oceanū cōstātior, quā cū supra mare graderēris, ingrederis. ℟. Ego pro te rogaui Petre, vt non deficiat fides tua. Et tu aliquādo conuersus cōfirma fratres tuos. ℣. Caro et sāguis nō reuelauit tibi, sed pater me⁹ qui est in cęlis. Et tu. Lect. vi.

Iam populos, qui ex circūcisione crediderāt, erudieras. Iam Antiochenā ecclesiam vbi primum Christiani nominis dignitas est orta, fūdaueras. Iā Pontū, Galatiā, Cappadociā, Asiam, atque Bithyniā legibus euangelicę prędicationis impleueras, nec vt dubi⁹ de prouectu operis, aut de spatio tuę ignar⁹ ętatis, trophęum crucis Christi Romanis arcibus inferebas, quo te diuinis pręordinationib⁹ anteibant et honor potestatis, et gloria passionis. ℟. Petre amas me? tu scis domine, quia amo te. Pasce oues meas.

℣. Simon Johánis diligis me plus his? tu scis dñe, quia amo te. Pasce oues. Glo;ria. Pa. In iij. noct. Lectio viij. et viiij. le guntur de Homil. S. Hierony mi in Euang. Uenit Jesus in partes Cesaree. 410. que habe tur in festo Apostolorum Petri et Pauli. vij. ℟. Quem dicũt ho mines. f. 410. ... post xiij. lec. xiij ℟. Elegit te dñs sacerdotem sibi, ad sacrificandũ ei Hostiam laudis. ℣ Immola deo sacrifi cium laudis, et redde altissimo vo ta tua. Hostiam. Glo. Hostiam. Si festũ Cathedre celebretur i Dñica, nona lcõ legitur de Ho milia Dñice omissa lec. S. Pri sce: quod et in similib⁹ obseruet. ¶ Pro sancta Prisca. Lcõ ix.

P Risca nobilis virgo Ro mana tredecim annos na ta, Claudio Imperatore, Chri stiane fidei accusata, eiusdẽ ius su ducta ad Apollinis templum vt idolis immolaret, cum rem detestaretur, colaphis cesa, in carcerem traditur: atq; inde e missa, cum in fidei constantia p seueraret, affecta verberibus, feruentiq; adipe delibuta: rur sus in carcerem includitur. Post triduum in amphithea trum producta, leoni obijcitur: q sue feritatis oblit⁹, humiliter se ad ei⁹ pedes abiecit. Que po stea in ergastulo triduũ inedia afflicta, in equuleo suspendit, et vngulis ferreis excarnificata i rogũ inijcitur, vnde etiã mirabi liter euasit incolumis: Deniq; extra vrbem capite absciso, vir ginitatis palmã, martyrij coro na cumulauit. Cuius corp⁹ via Ostiensi decimo ab vrbe millia rio, a Christianis decimoquarto Calendas Februarij sepelitur. Ad Laudes, et per Horas, Aña. Ecce sacerdos. fol. 517. cũ reli quis de cõmuni Cap. Ecce sa cerdos. 513. Hymnus.

I Am bone pastor Petre cle mens accipe
Uota precantium, et peccati vin cula
Resolue tibi potestate tradita,
Qua cunctis celum verbo clau dis, aperis.
Sit trinitati sempiterna gloria,
Honor, potestas, atq; iubilatio:
In vnitate cui manet imperiũ,
Ex tunc, et modo, per eterna se cula. Amen.

℣ Exaltent eum in ecclesia ple bis. ℟. Et in cathedra seniorũ laudent eum. Ad Bñs. Aña. Quodcunq; ligaueris super ter rã, erit ligatũ et in celis: et quod cunq; solueris super terram, erit solutum et in celis: dicit dñs Si moni Petro. Oratio vt supra. Deinde fit cõme. S. Pauli, vt supra in vesp. et sancte Prisce. ¶ Ad Horas omnia dñr de com. confess. pontif. excepta oratione. Ad vesp. Aña. Ecce sacer. 517. cũ rel. Psal. de cõ. ... Cap. Ecce sacer. 513. Hymnus. Quod cunq;. 366. ℣ Elegit eum domi nus sacerdotem sibi. ℟. Ad sa crifican

crificandum ei hostiam laudis. Ad Magnificat. Antiphona. Dum esset summus pontifex, terrena non metuit, sed ad celestia regna gloriosus migrauit. Post orationem dicitur commemoratio s. Pauli ut supra. postea de sanctis, ut infra.

¶ SS. martyrum Marij, Marthe, Audifacis et Abacum. Oratio.

Exaudi domine populum tuum cum sanctorum tuorum patrocinio supplicantem: ut et temporalis vite nos tribuas pace gaudere, et eterne reperire subsidium. Per. Lectio ii.

Marius persa, nobili loco natus, cum Martha coniuge pari nobilitate, et duobus filiis Audiface, et Abacum Romam venit Claudio Imperatore: ut Apostolorum, et Martyrum sepulchra venerarentur. Ibi Christianos in vincula coniectos fouebant: et opera ac facultatibus suis sustentabant, et sanctorum corpora sepeliebant. Quamobrem comprehensi omnes, cum nec impiorum minis, nec terrore commouerentur ut diis sacrificarent, primum fustibus debilitati, deinde funibus attracti, tum admotis candentibus laminis combusti, et vngulis ferreis excarnificati sunt. Lectio iii.

Postremo precisis manibus et ad collum alligatis, ducti per mediam vrbem, via Cornelia ad tertiumdecimum ab vrbe milliarium, in eum locum, qui Nymphe dicebatur, necantur: sed primum Marthe, que virum, ac filios ad supplicia pro Iesu Christi fide constanter perferenda vehementer fuerat cohortata, mox ceteris in eadem arenaria, ceruices abscinduntur, eorumque corpora coniiciunt in ignem. Que semiusta, Felicitas matrona Romana nobilis, colligens et in suo predio sepelienda curauit.

¶ Sanctorum martyrum Fabiani, et Sebastiani. duplex. Oratio.

Infirmitatem nostram respice omnipotens Deus: et quia pondus proprie actionis grauat, beatorum martyrum tuorum Fabiani, et Sebastiani intercessio gloriosa nos protegat. Per dominum. Lectio iiii.

Fabianus Romanus, a Maximiano vsque ad Decium regens ecclesiam, septem diaconis regiones diuisit, qui pauperum curam haberent. Totidem subdiaconos creauit, qui res gestas martyrum a septem notariis scriptas colligerent. Idem statuit, vt quotannis feria quinta in Cena Domini, vetere combusto, Chrisma renouaretur. Eo Pontifice excitata est heresis a Nouato contendente apostatas penitentes ab ecclesia recipiendos non esse. Quamobrem Rome postea concilio coacto sexaginta episcoporum, Nouatus damnatus est, et vna condemnatus error Helchesetarum, qui asse-

affirmabant) Christũ in tormētis ore negari posse sine peccato modo corde credas. Deniq; decimo tertio Calēdas Februarij in persecutione Decij martyrio coronat⁹, in cemeterio Callisti via Appia sepelitur, cuz sedisset annos quatuordecim: mēses vndecim, dies quindecim. Hic fecit ordinationes quinq; mense Decembri: quibus creauit presbyteros vigintiduos, diaconos septem, episcopos per diuersa loca vndecim. ℟. Sancti tui domine mi. 510. Lectio quinta.

Sebastian⁹ ex parte Narbonensi, matre Mediolanensi natus, ob generis nobilitatem, ⁊ virtutem, Dioclitiano carus fuit. Dux prime cohortis Christianos, quorum fidem clam colebat, opera, ⁊ facultatibus adiuuabat: ⁊ qui ex eis tormentorum vim reformidare videbantur cohortatione sic confirmabat, vt pro Jesu Christo multi se vltro tortoribus offerrent. In illis fuere Marcus ⁊ Marcellianus fratres, qui Rome i custodia erant apud Nicostratum. Cuius vxor Zoe vocem, quaz amiserat Sebastiani oratione recuperauit. Quib⁹ Dioclitiano delatis Sebastianum accersit, ⁊ vehementius obiurgatũ omnibus artificijs a Christi fide conatur auertere. Sed cũ nihil, nec pollicendo, nec terrēdo pficeret, ad palum alligatũ sagittis configi iubet. ℟. Verbera carnificum nõ timuerũt sancti 510. Lec. vi.

Quem omnium opinione mortuum noctu sancta mulier Hirene sepeliendi gratia iussit auferri, sed viuum repertum domui sue curauit. Itaque paulo post confirmata valetudine, Dioclitiani obuiam factus, eius impietatem liberius accusauit. Cuius aspectu cum ille primum obstupuisset, quod mortuum crederet, rei nouitate, ⁊ acri Sebastiani reprehensione excandescēdes, eum tandiu virgis cedi imperauit, donec animam Deo redderet. Eius corpus in cloacã deiectuz Lucina a Sebastiano in somnis admonita vbi esset, ⁊ quonaz loco humari vellet, ad Catacumbas sepeliuit, vbi Sācti Sebastiani nomine celebris ecclesia est edificata. ℟. Tanquam aurum. 515. In iij. noct. legitur Homilia super euangel. Descendens Deus de mõ. 517. de cõi plur. mar. [illegible] Cap⁹ [illegible] de Sancta Agnete.

¶ Sancte Agnetis virginis ⁊ martyris, duplex.

Ad Vesperas. Capitulum.

Confitebor tibi domine rex, ⁊ collaudabo te Deũ saluatorē meũ: confitebor noi tuo, qm̃ adiutor, ⁊ protector fact⁹ es mihi, ⁊ liberasti corpus meuz a perditione. ℟. Jesu corona

corona virginuʒ. 523. ℟ Specie tua. De commun[illegible] virginuʒ. Ad Mag. Aña. Beata Agnes in medio flammarũ expãsis manibus orabat. Te deprecor omnipotens, adorande, colende, pater metuende, quia per ſanctuʒ filium tuum euaſi minas ſacrilegi tyrãni, & carnis ſpurcitias immaculato calle trãſiui: & ecce venio ad te, quẽ amaui, quẽ queſiui, quem ſemper optaui. Oro.

Omnipotens ſempiterne deus: qui infirma mundi eligis, vt fortia queq; cõfundas, concede propitius: vt qui beatę Agnetis virginis & martyris tuę ſolennia colimus, eius apud te patrocinia ſentiamus. Per do. De[illegible] mar. Fabiani, & Sebaſti[illegible]. Ad [illegible] Inui. Regem virginum dñm. [illegible] Virginis ples. 513. [illegible] virg. In [illegible] noct. Aña. Diſcede a me pabulum mortis: quia iam ab alio amatore pręuenta ſuʒ. ps. Beatus vir. 2. Aña Dexteraʒ meam, & collum meum cinxit lapidibus pręcioſis: tradidi auribus meis ineſtimabiles margaritas. ps. Quare fre. 2. Aña. Poſuit ſignum in faciem meã, vt nullum pręter eum amatorẽ admittam. ps. Domine quid 2. ℣ Specie tua. [illegible]

Confitebor tibi domine. f. 526 De cõi vg. [illegible] feſtum ſacratiſſimę virginis celebremus: qualiter paſſa ſit beata Agnes ad memoriam reuocemus: tertiodecimo anno ętatis ſuę mortem perdidit, & vitaʒ inuenit: Quia ſoluʒ vitę dilexit auctorem. ℟ Infantia quidem computabatur in annis, ſed erat ſenectus mentis immenſa. Quia ſolum. ℣. ℟. Dexteram meam, & collum meuʒ cinxit lapidibus pręcioſis, tradidit auribus meis ineſtimabiles margaritas. Et circundedit me vernantibus atq; coruſcantibus gẽmis. ℟ Poſuit ſignum in faciẽ meam, vt nulluʒ pręter cũ amatorem admittam. Et circundedit me. ℣. ℟. Amo Chriſtum, in cuius thalamum introibo, cuius mater virgo eſt, cuius pater fęminam neſcit, cuius mihi organa modulatis vocibus cãtant. Quem cum amauero caſta ſum, cum tetigero munda ſum, cum accepero virgo ſum. ℣. Annulo fidei ſuę ſubarrauit me, & immenſis monilibus ornauit me. Quem cuʒ. [illegible] noc. Añ. Induit me dñs cyclade auro texta, & immenſis monilibus ornauit me. ps. Cum inuocarẽ 502. Añ. Mel & lac ex eius ore ſuſcepi, & ſanguis eius ornauit genas meas. ps. Verba mea. 502. Aña Ipſi ſoli ſeruo fideʒ: ipſi me tota deuotione committo. ps. Dñe domin⁹ noſter. 502. ℣ Adiuuabit eam. [illegible]

Agnes Romana virgo, nobili genere nata, tredecim annorũ a pfecti Urbis filio, qui ei⁹ amore flagrabat, magnis muneri

neribus tentatur, an sibi nubere velit. Que se prestantiori desponsam respondit, nec adduci posse, vt fidez falleret, quam ei dedisset. At ille insana cupiditate stimulatus, cum preciosiora ei in singulas preces offerret munera, z ingentes polliceretur diuitias, hys contemptis, z irrisis omnibus virgo, Discede, inquit a me pabulum mortis, fomes peccati: nam multo vberiora: z preclariora mihi deferens, me nobilior ille prior occupauit sponsus. Js annullo dato sibi desponsauit, is collū ac dexterā meā fulgentibus ac sempiternis gemmis ornauit: quem ego z amās casta, z tangens munda, z accipiens virgo sum. Ea repulsa furens prefecti filius, rez ad Symphronium patrem detulit. Js indigne ferens, quemquaz filio suo preferri, cum a suis quesisset quinam ille esset, cui Agnes se desponsam diceret, intellexit Agnetem a prima etate Christianam adeo magicis artibus addictam, vt spōsum suum esse Christum, sibi persuadeat. R.

Induit me dominus vestimento salutis, z idumēto letitie circundedit me. Et tanquaz sponsā decorauit me corona. Tradidit auribus meis inestimabiles margaritas, z circundedit me vernantibus, atqz coruscantibus gemmis. Et. Lectio v.

Quo audito, prefectus virginem vna cum parentibus accersit, eamque monet, vt neglecta Christianorum superstitione, honestissimam filij sui conditionem acciperet. Que cum virum z dominum suum esse Christuz affirmaret, parentes hortatur prefectus, vt puellam de illa mente deducant. Postridie eius diei ipse vocat Agnetē, z frustra adhibitō omni persuadendi artificio: iubet puellā, si virginitas tātopere ei placeret, cū virginibus Vestalibus viuere: sin minus, cum scortis vitā agere. Cui illa: Nec diuinum honorem Veste, inquit, habere volo, que nihil aliud est, nisi ligneū aut lapideum simulacrum: z, si virginitatem meā in discrimen adduxeris, mecū habeo custodē corporis mei angelū domini, qui me inuiolatā seruabit. Quibus verbis furore inflammatus Symphronius, virginem ad scorta duci iubet. R. Mel: z lac ex eius ore suscepi: Et sanguis eius ornauit genas meas. ✠ Ostendit mihi thesauros incomparabiles, quos mihi se daturū repromisit. Et. L. vj.

Quo, cum ea violaturus prefecti filius esset ingressus, vidit ipsam clarissima luce circūfusam: sed nihilominus in insania pseuerans, cōtinuo cecidit mortuus. Qui mox oratione virginis reuiuiscēs, produt in publicū exclamās, tēpla deorū esse demonuz domicilia. Quare idolorum ignominia magnopere com/

re commoti pontifices. Agnetē apud Symphroniū magicarū cantionū accusant. Qui etsi virginē libenter absoluisset, tamen pontificū calumniam veritus, causę cognitionē Aspasio Vicario dedit. Is in ardentem rogū puellam inijci imperat, quam diuisa in duas partes flamma nō attigit: imo vero orāte ipsa extinctus est ignis. Quo facto vsque adeo Aspasius ira cōcitatus est, vt eam securi pcuti iuberet duodecimo Calendas Februarij. Cui⁹ corpus parentes in suo prędio via Nomētana sepelierunt. ℟. Iā corpus eius corpori meo sociatum est, & sanguis eius ornauit genas meas: Cuius mater virgo est, cui⁹ pater fęminam nescit. ℣. Ipsi sum desposata, cui angeli seruiunt, cuius pulchritudinē sol & luna mirant. Cuius. In iii. noc aña Cuius pulchritudinem Sol & Luna mirantur, ipsi soli seruo fidem. ps. Dñe, quis habitabit. 4 Aña Christus circundedit me vernantibus, atque coruscantibus gemmis preciosis. ps. Eructauit. 27. Aña Ipsi sū desponsata, cui angeli seruiūt, cuius pulchritudinē Sol & Luna mirantur. ps. Deus noster, refugiū. 27. ℣. Elegit eā De⁹. In iii. noc. leg. Hom. in euang. Simile est regnū cęlorum decem virginib⁹. 525. ℞. cui v. r. & in vij. ℟. Ipsi sum desponsata, cui angeli seruiunt, cuius pulchritudinē Sol & Luna mirantur: ipsi soli seruo fidem, ipsi me tota deuotione committo. ℣. Dexteram meam, & collum meū cinxit lapidibus preciosis, tradidit auribus meis inęstimabiles margaritas. Ipsi soli seruo. viij. ℟. Omnipotens: adorande colende, tremende, benedico te: Quia per filium tuum vnigenitum euasi minas hominum impiorum, & spurcitias diaboli, impolluto calle transiui. ℣. Te confiteor labijs, te corde, te totis visceribus concupisco. Quia Gloria. Quia. Ad Laudes, & per Horas Antip bona.

Ingressa Agnes turpitudinis locū, angelū dñi pręparatum inuenit. ps. Dñs reg. 8. cum reliquis. Aña. Mecū enim habeo custodem corporis mei, angelū dñi. Aña. Annulo suo subarrauit me dñs meus Iesus Christus, & tanquam sponsam decorauit me corona. Aña. Benedico te pater domini mei Iesu Christi, quia per filium tuum ignis extinctus est a latere meo. Aña. Congaudete mecum, & congratulamini, quia cum his omnibus lucidas sedes accepi. Cap. Confitebor. 368. Hymn. Iesu coro. 523. ℣. Diffusa est gratia in labijs. Ad Bñs. Aña. Ecce quod concupiui iam video, quod speraui iam teneo: ipsi sum iuncta in cęlis: quē in terris posita, tota deuotione dilexi. Oratio dicitur vt supra.

Ad iij. Cap. Confitebor, 368. ℣. bre. Specie tua. ℟ Adiuuabit. 516. Ad vi. Cap.

Liberasti me secundum multitudinem misericordie nominis tui a rugientib. preparatis ad escam: de manibus querentium animam meam, et de multis tribulationibus que circumdederunt me. ℣. Adiuuabit. ℟ Elegit. Ad ix. Cap.

Laudabit vsque ad mortem anima mea dominum: quoniam eruis sustinentes te, et liberas eos de manu angustie domine deus noster. ℣. Elegit eam ℟ Diffusa. Ad Vesp. Ana. Ingressa vt su. ps. dixit d. 52. cum rel. de dnica In fine Lauda Jerlm. 60. cap. et hym. vt in j. vesp. ℣. Diffusa, Ad Mag. Ana. Stans beata Agnes in medio flamme expansis manibus orabat ad dominum: Omnipotens, adorande, colende, tremende benedico te, et glorifico nomen tuum in eternum. Oratio vt supra, Deinde pro festis vt infra Ana. Istorum est enim. 509. ℣. Letamini

Die 22 A

Sanctorum Vincentij, et Anastasii martyrum semidup. Oro.

Adesto domine supplicationibus nostris, vt qui ex iniquitate nostra reos nos esse cognoscimus: beatorum martyrum tuorum Vincentij, et Anastasii intercessione liberemur. Per dominum. Lectio iiij.

Vincentius Oscensis in Hispania citeriore natus, a prima etate studijs deditus, sacras literas a Valerio Cesaraugustano episcopo didicit, cuius etiam partes suscepit predicandi euangelium, quod episcopus propter lingue impedimentum predicationis officio fungi non poterat. Ea re ad Dacianum prouincie a Diocletiano, et Maximiano prepositum, delata, Vincentius Cesarauguste comprehenditur, et vinctus ad Dacianum Valentiam adducitur. Ubi verberibus, et equuleo tortus, multis presentibus, cum nulla aut tormentorum vi, aut acerbitate, vel lenitate verborum a proposito deterreri posset, iterum ducitur in carcerem stratum testaceis fragmentis, vt eius nudum corpus somno oppressum, a subiectis etiam testarum aculeis torqueretur. ℟. Sancti tui. 510. Lectio v.

Verum, illo in tenebricoso inclusio custodia, clarissimus splendor obortus, totum carcerem illustrauit: que lux cum summa admiratione omnes qui aderant affecisset, res a custode carceris ad Dacianum defertur, qui eductum in molli culcitra collocat, et quem cruciatibus in suam sententiam trahere non poterat, delicijs perducere conat. Sed inuictus Vincentij animus Jesu Christi fide speque munitus, vicit omnia. Itaque in craticula impositus, prunis ardentibus suppositis, et ferreis vnguibus excar

excarnificatus, cádentibusque laminis exustus, ignis, ferri, tortorũ immunitate superata, victor ad cęlestem martyriũ coronam aduolauit vndecimo Calendas Februarij. Cuius corpus cum proiectum esset inhumatum, coruus & a volucribus, & a lupo, vnguibus, rostro, & alijs mirabiliter defendit. Quare cognita Dacianus illud i altũ mare demergit iubet: sed inde etiam diuinitus eiectũ ad litus, Christiani sepeliunt. ℟. Verbera. 510. Lectio sexta.

Anastasius Persa, monachus, Heraclio Imperatore, cum sanctam Jerosolymorum terram visitasset, ad Cęsaream Palęstinę, pro Christi religione vincula, & verbera constanter perpessus est. Mox a Persis ob eandem causam varijs cruciatibus affectus, a rege Cosdroa vna cum septuaginta alijs Christianis, securi percutitur. Cuius reliquię primum Jerosolymam ad monasterium in quo monasticam vitam professus erat, deinde Romam delatę, & collocatę sunt in monasterio ad aquas Saluias. ℟. Tanquam aurum. 511. In iij. nocturno Homilia super euangelio. Cum audieritis de cõmuni plurimorum martyrum.

Die 22 ¶Sanctę Emerentianę virginis & martyr. Oratio. Indulgẽtiam de cõ. vir. 513. Lec. iij.

Emerentiana virgo, Romana, collactanea Beatę Agnetis, adhuc cathecumena, fide & charitate flagrans: furentes in Christianos idolorũ cultores cum vehementius accusaret, a concitata multitudĩe est obruta lapidibus. Quę in cruciatibus orans, ad sepulchrum sanctę Agnetis proprio sanguine, quem pro Christo cõstanter effudit, baptizata, animam Deo reddit:

¶Sancti Timothei episcopi, & martyris. Oratio. Infirmitaté. 501. de cõ. vnius mar. L. j. Die 24

Timotheus, Lystris, in Licaonia natus ex patre gentili, & matre Judęa, Christianam colebat religionem, cum in ea loca venit Paulus apostolus. Qui fama commotus, quę de Timothei sanctitate percrebuerat, ipsũ adhibuit sociũ suę peregrinationis: sed ꝓpter Judęos qui se ad Christũ conuerterant, sciẽtes Timothei patrẽ esse gentilẽ, eũ circuncidit. Cum igitur ambo Ephesum venissent, ibi ordinatus est eps ab apostolo, vt eã ecclẽsiã gubernaret. L. ij.

Ad quẽ Apostolus duas epistolas scripsit, alterã Laodicea, alterã Roma, qbus i pastoralis officij cura cõfirmatus, cũ sacrificiũ, qđ vni deo debet, fieri dęmonium simulacris ferre

non posset, populum Ephesinū Dianę i eius celebritate immolanté, ab illa impietate remouere conatus, lapidibus obrutus est: ac pene mortuus a Christianis erept⁹, ꝛ i mōté oppido vicinū delatus, nono Calendas Februarij obdormiuit i domino.
Die 25.D ¶ In cōuersione S. Pauli apl'i dup. oia dñr sicuti Cōme. eius dem, mense Junio. fo. 411. exceptis his q̄ hic sunt propria. Ad vesp. Añ. Ego plantaui. cū rel. vt in Comme 413. ps. Dixit. 52. cum rel. vltimo loco. Laudate dñm. 54. Capitulum.

Act. 9.

Saul⁹ adhuc spirans minarū, ꝛ cędis i discipulos dñi, accessit ad pricipé sacerdotū, ꝛ petijt ab eo epistolas i Damascū ad synagogas: vt, siquos inuenisset huius vię viros, ac mulieres, vinctos pduceret in Jerusalem. Hymnus.

O Doctor egregie Paule mores instrue. (ge
Et méte polū nos trāsferre sata
Donec perfectū largiatur plenius,
Euacuato qd̄ ex parte gerim⁹.
Sit Trinitati sépiterna gloria
Honor, potestas, atq₃ iubilatio:
In vnitate cui manet imperiū,
Et tunc ꝛ modo, per ęterna secula. Amen.

℣. Tu es vas electionis Sācte Paule apostole. ℟. Predicator veritatis i vniuerso mundo. Ad Mag. Añ. Vade Anania, ꝛ quęre Saulū, ecce enim orat: quia vas electionis est mihi, vt portet nomé meū corā gétibus, ꝛ regibus, ꝛ filijs Jsrael. Oro.

O Deus, qui vniuersum mūdū beati Pauli Apostoli prędicatione docuisti; da nobis q̄s: vt qui eius hodie Cōuersionem colimus, per eius ad te exépla gradiamur. Per dominū, Oro come. S. Petri. Ana.
Tu es pastor ouium, princeps Apostolorum: tibi traditę sunt claues regni cęlorū. ℣. Tu es Petrus. ℟. Et sup hāc petram ędificabo ecclesiā meā. Oro.

O Deus, q beato Petro apostolo tuo collatis clauib⁹ regni cęlestis, animas ligādi atque soluédi Pontificium tradidisti: concede, vt intercessionis eius auxilio, a peccatorum nostrorū nexibus liberemur. Qui viuis. Ad Matut. Inui. Laudemus deum nostrum, In conuersione doctoris gentiū. Hymnus Antiphonę, Hoc. Psalmi, ꝛ Versic. ac ℟. vt in eius Commemo. 513. De Actibus Apostolorum. Lectio prima.

Saulus adhuc spirans minarū, ꝛ cędis in discipulos dñi, accessit ad principes sacerdotū, ꝛ petijt ab eo epistolas in Damascum ad synagogas, vt siquos inuenisset huius vię viros

viros ac mulieres vinctos perduceret in Jerusalē. Et cū iter faceret, ɔtigit, vt appropinquaret Damasco, ꝛ subito circūfulsit eū lux de celo, ꝛ cadēs i terrā audiuit vocē dicētē sibi: Saule Saule, qd me psequeris? Quidixit: Quis es dñe? Et ille: Ego sū Jesus Nazarenꝰ, quē tu psequeris. Durū ē tibi cōtra stimulū calcitrare. ℞. Qui operatus. 411.

ꝛ dicr p ordine ad singulas lec. sicut in eius Commne. Lectio. ij.

Et tremēs, ac stupens dixit: Dñe qd me vis facere? Et dñs ad eū: Surge, ꝛ ingredere ciuitatē, ꝛ dicetur tibi, quid te oporteat facere. Uiri autem illi qui comitabant eū stabāt stupefacti, audiētes quidem vocem, neminē autē videntes. Surrexit autē Saulus de terra, apertisque oculis nihil videbat. Ad manus autem illū trahētes, introduxerūt Damascū. Et erat ibi tribꝰ diebꝰ nō vidēs, ꝛ nō māducauit, neq3 bibit. ℞. Bonū certamen. 411. L. iij.

Erat aūt qdā discipulus Damasci, noīe Ananias. Et dixit ad illū i visu dñs: Anania. At ille ait: Ecce ego dñe: Et dñs ad illū: Surge, ꝛ vade i vicū, qui vocaꝛ Rectus, ꝛ quere in domo Jude Saulum noīe, Tharsēsem, ecce enim orat. Et vidit virū Ananiā noīe introeūtē, ꝛ imponentē sibi manus, vt visuz recipiat. Respondit autē Ananias: Domine audiui, a multis de viro hoc, quanta mala fecerit sāctis tuis in Jerusalē, ꝛ hic habet ptātē a principibꝰ sacerdotū alligādi oēs, q inuocant nomen tuum. Dixit autē ad eum dominus: Uade, quia vas electionis ē mihi iste, vt portet nomen meum coram gentibꝰ, ꝛ regibus, ꝛ filijs Israel. ℞. Reposita est. 412.

Sermo s. Augustini epi. L. iiij.

Hodie dilectissimi, nobis lectio de Actibꝰ Apostolorū hec pronunciata est: vbi apostolus Paulus ex persecutore Christianorū annunciator factus est Christi: percutiens eum Christus, ꝛ sanans: occidens, ꝛ viuificans: occisus agnus a lupis, ꝛ faciens agnum de lupis. Predictum enim erat in preclara illa prophetia, cum Jacob patriarcha benediceret filios suos presentia tangens, ꝛ futura prospiciēs, quod in Paulo contigit. Erat autē Paulus, sicut ipse testatur: de tribu Beniamin. Cum autem Jacob benedicens filios suos venisset ad benedicendum Beniamin, ait de illo, Beniamin lupus rapax. ℞. Tu es vas. 412. L. v.

Quid ergo lupus semp rapax? Absit, sed quidē mane rapiet predā, ꝛ ad vesperam diuidet escas. Hoc in apostolo Paulo impletū est, quia de illo dictū erat. Jam si placet audiamus illum mane rapientē, ꝛ ad vesperam escas diuidentē. Mane ꝛ

ne ꝛ vespere posita sunt pro eo, ac si diceret prius, ꝛ postea. Sic igitur accipiamus: prius rapiet, postea diuidet escas. Attendite raptorē. Saul⁹, inquit, acceptis epistolis a principib⁹ sacerdotū ibat, vt vbicūq; inueniret Christianos, ad sacerdotes traheret ꝛ adduceret vtique puniendos. ℟. Gratia Dei 412. Lectio. vj.

Ibat spirans, ꝛ anhelans in cedes: hoc est, mane rapiens. Nam ꝛ quando lapidatus est Stephan⁹ primus martyr pro nomine Christi, euidētius erat ibi Saulus, ꝛ sic aderat lapidantibus, vt non ei sufficeret, si tantum suis manibus lapidaret: vt enim esset in oium lapidantiū manib⁹, ipse omniū vestimenta seruabat, magis seuiēs oēs adiuuādo, quā suis manib⁹ lapidādo. Audiuim⁹, mane rapiet: videamus ad vesperā qualiter diuidat escas. Uoce Christi de celo prostratus, ꝛ accipiēs desuper edictum iam nō seuiendi, cecidit in faciem suā prius prosternendus, postea erigendus: prius percutiēdus, postea sanandus. ℟. Saulus qui. In iij. noct. Dom. super euange. Ecce nos reliquim⁹. 580 de cōi Apsloꝝ vij. ℟. Scē Paule. 412. viij. ℟. Damasci. 513 Ad Laudes ꝛ horas: Aña. Ego plantaui 413. ꝛ ref. vt in Cōme. Cap. Saulus ad huc. 371 vt supra. Hym. Exultet. 493 ℣. Tu es vas elec. Ad Bñs. Añ. Uos q reliquistis oia. 413. Ad iij. Ca. Saulus adhuc. vt sup. ℟. bre. In omnem terram. 498. ꝛ Constitues. de commun apostoloꝝ

Ad Sextam. Capitulum.

Surrexit autē Saulus dē terra, apertisq; oculis nihil videbat. Ad manus autē illū trahētes, introduxerūt Damascū: ꝛ erat ibi tribus dieb⁹ non videns: ꝛ nō manducauit, neq; bibit. ℟. br. Constit. 498. ꝛ Nimis honor. Ad ix. Cap. Act. cap. 9

Saul⁹ aūt multo magis cōualescebat, ꝛ cōfundebat Judeos, q habitabāt Damasci affirmās, qm̄ hic est Chris. ℟. bre. Nimis hon. ꝛ Annūcia. Act. 9

Ad Uespe. Aña. Ego plātaui. cum reliquis. f. 413. psalmi, de commun Apsloꝝ. 497. Capl̄m Saulus ad huc spirans. vt sup. in j. Uesp. Hym. Doctor egregie. 371 ℣. Tu es vas electionis. Ad Mag. Aña Sancte Paule apostole predicator veritatis ꝛ doctor gentiū intercede pro nobis ad Deum, qui te elegit. Oro vt supra. Deinde fit cōme. S. Petri, vt in primis Uespe.

C S. Polycarpi epi, ꝛ m̄. Ter. Die Deus q nos. de cōi vni⁹ m̄. 26 E Ex libro s. Hieronymi p̄sbrt de scriptorib⁹ ecclesiasticis. L. iij.

Polycarpus, Johannis apli discipulus, ꝛ ab eo Smyrne episcopus ordinatus, totius Asie princeps

princeps fuit, quippe q nonnullos apostolorum, et eorum qui viderant dnm magistros habuerit, et viderit. Hic propter quasdam super die Pasche questiones, sub Imperatore Antonino Pio ecclesiam in Urbe regente Aniceto Romã venit, vbi plurimos credentium, Marcionis et Valentini persuasione deceptos, reduxit ad fidẽ. Cumq ei fortuito obuiam fuisset Marcion, et diceret, Cognoscis nos? Respõdit: Cognosco primogenitum diaboli. Postea vero regnãte Marco Antonio et Lucio Aurelio Commodo, quarta post Neronem persecutione, Smyrne sedente proconsule, et vniuerso populo in amphitheatro aduersus eum personante, igni traditus est. Scripsit ad Philippenses valde vtilem epistolam, que vsq bodie in Asie conuentu legitur.

¶ Sancti Johannis Chrisostomi episcopi, et cõfess. duplex. In vtrisq vesp. Añ. O doctor opti. et i cõi ps. põt. 514. Oro.

Ecclesiam tuam, quesumus domine, gratia celestis amplificet: quã beati Johãnis Chrisostomi, cõfessoris tui atq pontificis, illustrare voluisti gloriosis meritis, et doctrinis. Per do. L. iiij.

Johanes Antiochenus, propter aureũ eloquẽtie flumen cognomento Chrisostomus, a forensibus, et secularib[9] studijs, ad diuinas literas summa cum ingenij et industrie laude se cõtulit. Itaq sacris initiatus, ac pẽsbyter Antiochene ecclesie factus, mortuo Nectario, Archadij Imperatoris, opera inuitus Constãtinopolitane ecclesie preficit. Quo suscepto pastorali munere, deprauatos mores, et nobiliorũ hominũ viuẽdi licentiam vehementius obiurgare cepit. Qua ex liberate magnam multoruz subijt inuidiã. Apud Eudoxiam etiam, q ea pp adcẽptũ Callitrope vidue agrũ repbẽdisset, grauiter offẽdit. R. Inueni Dauid. 515. L. v.

Quare aliquot episcopoz acto Chalcedone cõuentu, quo ipse vocatus ire noluit, quod nec legitimum concilium, nec publicum esse diceret, nitente in primis ipsa contra Chrysostomum Eudoxia, eijcitur in exilium: sed paulo post propter eius desiderium se ditione populi facta, admirabili ciuitatis plausu ab exilio reuocatur. Uerum cum perditos mores increpare nõ desisteret, et ad argenteaz Eudoxie statuam in foro sancte Sophie ludos fieri prohiberet, conspiratione inimicorum episcoporum iterum exulare cogitur, viduis et egentib[9] omnib[9] cõmunis parentis eiectionẽ lugentibus. In exilio Chrysostomus, incredibile

bile est, quę, et quāta mala per/
pessus sit, et quam multos ad Je
su Christi fidem conuerterit.
℟. Posui adiuto. 515. Lec. vj.

Uerum, cum concilio Ro
mę habito, decreto Inno
centij primi Pontificis restitui
tur, a militibus, qui eum custo
diebant, miris in itinere malis,
et calamitatib⁹ afficitur. Cum/
que per Armeniā duceret, san/
ctus Basiliscus martyr, in cu/
ius tēplo antea orauerat, noctu
sic eū affatus est. Johannes fra
ter, crastin⁹ dies nos loco coniū
get. Quare postridie sumpto eu
charistię sacramento, seq; cru/
cis signo muniēs, aiam Deo red
didit decimo octauo Calendas
Octobris: quo mortuo horribi/
lis grando Cōstātinopoli ceci/
dit, et quatriduo Augusta cessit
e vita. Eius corpus insigni pō/
pa, et hominū multitudine cele/
bratū, Theodosius Archadij fi/
lius, Constātinop lim portan/
dū, et honorifice sepeliendū cu/
rauit, sexto Calendas Februa/
rij: cui⁹ et reliquias veneratus,
parētū suorū veniā petijt: quod
deinde Romā trāslatū, in basi/
lica Vaticana cōditū est. Mul/
titudinem, pietatem, ac splēdo/
rem concionum, cęterorumq;
eius scriptorū, interpretādi etiā
rationē, et inhęrentē sententię sa
crorū librorū explanationē oēs
admirantur: dignumq; existi/
mant, cui Paulus aplus, quē
ille mirifice coluit, scribenti, et
prędicāti multa dictasse videa/
tur. ℟. Iste est qui an. 16.

Lec. 5. Euāg. sm Matthęū. c. v.

In illo tēpore: Dixit Jesus ca. 5.
discipulis suis. Uos estis
sal terrę: quod si sal euanuerit,
in quo salietur? Et re.

Homilia s. Joannis Chrysostomi.

Attēde quid dixerit. Uos
estis sal terrę: per quod
ostendit quā necessarię ista pręci/
piat. Non enim pro vestra, in/
quit, salute tantūmodo, sed pro
vniuerso prors⁹ orbe hęc vobis
doctrina committitur. Non ad
duas quippe vrbes, aut decem,
aut viginti, neq; ad vnā vos mit
to gentem, sicut mittebam pro/
phetas, sed ad oēm terrā pror/
sus ac mare, totūq; mundum, et
hunc varijs criminibus oppres/
sum. ℟. Amauit. 517. Lec. vij.

Dicendo enim, Uos estis
sal terrę, ostendit omniū
hominū infatuatā esse naturā,
et putrefactā a peccatis: et iccir/
co illas ab eis maxime virtutes
requirit, q̄ cūctis necessarię atq;
vtiles sunt futurę. Cū enim mā
suetus aliquis, ac modestus, cū
misericors fuerit, et iustus, non
in semetipso tātūmodo hęc re/
cte facta concludet, verū in a/
liorū quoq; vtilitatē bonos hos
faciet emanare fontes. Sed qui
mūdo corde est, atq; pacificus,
et qui persecutionem pro veri/
tate perpetit, nihilominus in
cōe commodū vitę suę statuit
exemplū. ℟. Sint lūbi. 517. Lec.

NE igitur opinemini, ad mediocria vos ducendos esse certamina, neq; pro exiguis rebus vobis hûc insonare sermonem. Uos estis sal terrę. Quid igitur? Ipsi ne putrefacta medicati sunt? nequaquã: nec enim possibile est vt ea, quę corrupta sunt, salis pfricatione reparent. Nõ hoc fecerût ergo: sz ante renouata, sibiq; tradita, atq; ab illa iã putredine liberata pfricabant sale, & in ea nouitate seruabãt, quã a dño vtiq; susceperãt,

Die 28. G ¶ Commemoratio sanctę Agnetis secundo. In Laudibus Ana. Stans a dextris eius agnus niue candidior, Christus sibi sponsaz, & martyré cõsecrauit. ℣. Specie tua, & pulchritudine tua. ℟. Intende, prospere procede, & regna. Oro.

DEus, qui nos annua beatę Agnetis virginis, & martyris tuę solennitate lętificas: da q̃sumus, vt quam veneramur officio, etiã pię côuersationis sequamur exẽplo. Per dominum nostrum.

In Matutinum, Inuitatorium & Hymnus de cõi virg. fo. 523. Nocturnũ ferię currentis. Prima sumuntur ex primo nocturno festi. 368. Lectio tertia.

BEata Agnes parẽtibus ad eius sepulcruz assidue vigilãtibus, quadã noctę, choro virginũ comitata, cû apparuisset, sic ad eos locuta dicitur. Ne me parentes mortuã lugeatis: nam vna cuz his virginibus viuo apud illũ in cęlis: quẽ in terris tota mente dilexi. Cum aliquot post annos Côstantia Côstãtini Imperatoris filia, insanabili vlceri medicinã quęrẽs, nõdum Christiana, ad idem sepulcrum accessisset, obdormiscens, sibi audire visa est vocem hanc Agnetis: Constanter age Constãtia, crede in Jesuz Christum filiũ Dei, q te sanã faciet. Quę sanata paulopost vna cum multis ex familia Imperatoris baptismũ suscipiens, ibi ecclesiaz nõie beatę Agnetis ędificauit.

Ad Laudes Antiphona.

Ingressa Agnes. 370. cũ rel. vt in die festi. Similiter, & ad Horas oĩa vt ãnotant in festo, & deinceps post Nonã nihil fit de ea.

Die 29. A 30. B 31. C.

FEBRVARII FESTA.

Offõ. defunct. j. die non imped.

¶ S. Ignatij epi, & m. sem. oro. Die

Deus q nos. 501. de cõi vnius 1. D
mar. Ex libro S. Hierony. psbr. de scriptoribus ecclesiasticis li. iiij.

IGnatius Antiochenę Ecclesię tertius post Petrũ Apostolum episcopus, cõmouente persecutionem Traiano, dãnatus ad bestias Romã vinctus mittit: cumq; nauigãs Smyrnã venisset, vbi Policarpus auditor Johannis episcopus erat, scripsit vnam epistolam

stolam ad Ephesios, alteram ad Magnesianos, tertiã ad Trallẽses, quartam ad Romanos, & inde egrediens scripsit ad Philadelphios, & ad Smyrneos, & proprie ad Polycarpum, cõmendans illi Antiochensem ecclesiã, in qua & de euangelio quod nuper a me translatũ est super persona Christi ponit testimoniũ.
R. Honestum. 502. Lect. v.

Dignum autẽ videtur, q̃ tanti viri fecimus mentionẽ, & de epistola eius, quã ad Romanos scripsit pauca ponere. De Siria vsq; Romã pugno ad bestias in mari, & in terra, nocte dieque ligatus cum decẽ leopardis, hoc est militibus, qui me custodiunt, quibus, & cum benefeceris, peiores fiunt. Iniquitas autem eorum mea doctrina est, sed non idcirco iustificatus sum. Utinam fruar bestijs, quę mihi sunt prępa ratę, quas & oro mihi veloces esse ad interitum, & ad supplicia, & allici ad comedendum me: ne, sicut & aliorũ martyrum, non audeant corpus attingere. Quod si venire noluerint, ego vim faciam, ego me vrgebo, vt deuorer. Ignoscite mihi filioli: qd mihi psit, ego scio.
R. Desideriũ. 503. Lec. vi.

Nunc incipio Christi esse discipulus: nihil de his q̃ videntur, desiderãs, vt Jesum Christum inueniam. Ignis, crux, bestię, confractio ossium, membrorum diuisio, & totius corporis contritio, & tota tormẽta diaboli in me veniãt: tantum Christo fruar. Cumque iam damnatus esset ad bestias, & ardore patiẽdi rugientes audiret leones, ait: Frumentum Christi sum, dẽtibus bestiarum molar, vt panis mũdus inueniar. Passus est anno vndecimo Traiani. Reliquę corporis eius Antiochię iacẽt, extra portã Daphniticã in cęmeterio. R. Stola iucund. 502.

In iij. noc. Hom. in euangelium: Nisi granum frumenti. quę habetur in festo S. Laurentij.

PVRIFICATIO

B Marię virginis: duplex:

Ad Vesp. Aña. O admirabile cõmerciũ. 549. cũ rel. Añis, vt in officio S. Marię post Mat. Psalmi cõsueti de eadẽ. Cap.

Ecce ego mitto angelum meum, qui pręparabit viam ante faciem meam: & statim veniet ad templum sãctum suum dominator, quem vos quęritis, & angelus testamenti, quem vos vultis.

Hym. Aue maris stel. 540. V. Responsum accepit Simeon a spiritu sancto. R. Non visurum se mortem nisi videret Christum domini. Ad Mag. Aña. Senex puerum portabat, puer autem

autem senem regebat, quez virgo peperit, & post partum virgo permansit, ipsum quem genuit, adorauit. Oratio.

Omnipotens sempiterne Deus, maiestatem tuaz supplices exoramus: vt sicut vnigenitus filius tu[9] hodierna die cum nostre carnis substantia in templo est presentatus, ita nos facias purificatis tibi mentib[9] presentari. Per eundem dnm. Et non fit comme. s. Ignatij. Ad Completorium, & alias horas in fine omnium hym. dicit. Gloria tibi domine, Qui natus es de virgine. Quod semp seruat an fit offm de S. Maria, preterq in hymn. Aue maris stella. fo.440. vt dicitur in rubricis generalibus, ad Matut. Inuit. Ecce venit ad teplum sanctum suuz dominator dns, Gaude & letare Sion occurrens Deo tuo. ps. Venite 1. Ny[9]. Quem ter.541. aña Benedicta tu. & ps. Dne dns noster.541., cuz reli. psal. & Antiphonis vt in Officio paruo S. Marie ℣. Specie tua, & pulchritudine tua. ℟. Intende, prospere procede, & regna. De libro Exodi. Lectio prima.

Locutus est dns ad Moysen, dicens. Sactifica mihi omne primogenitum quod aperit vulua in filijs Israel, tam de hominibus quam de iumentis: mea sunt enim omnia. Et ait Moyses ad populum: Cum introduxerit te dominus in terra Chananei, sicut iurauit tibi, & patribus tuis: & dederit tibi eam: separabis omne qd aperit vuluam domino, & quod primitiuum est in pecoribus tuis. Quicquid habueris masculini sexus, consecrabis domino. Primogenitum asini mutabis oue. Quod si non redemeris, interficies. Oe autem primogenitum hominis de filijs tuis precio redimes. ℟. Adorna thalamum tuu Sion, & suscipe regez Christu. Que virgo concepit, virgo peperit, virgo post partu que genuit adorauit. ℣. Accipies Simeo pueru in manibus, gras ages, bndixit dnm. Quez. De libro Leuitici. Lectio ij.

Locutus est dns ad Moysen dices: Loquere filijs Israel, & dices ad eos. Mulier si suscepto semine pepererit masculum, immunda erit septem diebus, iuxta dies separationis menstrue, & die octauo circuncidetur infantul[9]: ipsa vero triginta tribus diebus manebit in sanguine purificationis sue. Oe sanctum non tanget: nec ingredietur in sanctuarium, donec impleantur dies purificationis sue. Sin autem feminá pepererit, immunda erit duab[9] hebdomadibus, iuxta ritum fluxus menstrui, & sexaginta sex diebus manebit in sanguine purificationis sue. ℟. Postquam impleti sunt dies purgatio-

nis Marie secundũ legẽ Moysi, tulerũt Jesum in Jerusalẽ: vt sisterẽt eũ dño. Sicut scriptũ est in lege domini: qa omne masculinũ adaperiẽs vuluã, sãctũ dño võcabit. ℟ Obtulerũt pro eo dño par turturũ, aut duos pullos columbarum. Sicut. ℣. iij

Cumq; expleti fuerit dies purificationis sue, pro filio siue pro filia, deferet agnũ anniculum in holocaustũ & pullũ columbe, siue turturẽ pro peccato ad ostiũ tabernaculi testimonij. Et tradet sacerdoti, q offeret illa coram dño, & orabit pro ea, & sic mundabitur a profluuio sanguinis sui. Jsta est lex parientis masculũ aut feminam. Quod si non inuenerit manus eius, nec potuerit offerre agnum, sumet duos turtures, vel duos pullos columbarũ, vnũ in holocaustũ, & alterum pro pecato: orabitq; pro ea sacerdos, & sic mundabit. ℟. Obtulerũt pro eo dño, par turturũ, aut duos pullos colũbarũ. Sicut scriptũ est in lege dñi. Postquã aut impleti sunt dies purgationis Marie, scdm legem Moysi, tulerũt illũ in Jerusalẽ, vt sisterent eũ dño. Sicut; Gloria. Sicut. In iii noc. Añ Specie tua. ps Eructauit. 532. ℣. Adiuuabit eã de° vultu suo. ℟. Deus in medio eius nõ commouebitur. Sermo S. Augustini episcopi. Lectio quarta.

Sic olĩ predictũ est, Mater Siõ dicet homo, & homo nat° est in ea, & ipse fundauit eã altissimus. O oipotentia nascentis, o magnificentia de celo ad terram descendentis, adhuc in vtero portabat, & ex vtero matris a Johanne Baptista salutabat: in tẽplo presentabatur & a Simeone, sene, annoso, probato, coronato, agnoscebat. Tunc cognouit, tunc adorauit, tũc dixit: Et nunc dñe dimitte seruũ tuum in pace: quia viderunt oculi mei salutare tuũ. ℟. Simeon iustus & timoratus expectabat redemptionem Jsrael. Et spiritus sanctus erat in eo. ℣ Responsum accepit Simeon a spiritu sancto, non visurum se mortem, nisi videret Christum domini. Et spiritus. Lectio v.

Differebat exire de seculo, vt videret natũ, per quez conditum est seculum. Agnouit infantem senex, factus est i puero puer. Jnnouatus in etate, q plenus erat pietate. Simeon senex ferebat Christuz infantem, Christus regebat Simeonis senectutem. Dictuz ei fuerat a domino, quod nõ gustaret mortẽ, nisi videret Jesuz Christum natũ: Natus est Christus, & impletum est desideriuz senis in mundi ipsius senectute: ipse ad senẽ hoiem venit, qui mundũ inueteratũ inuenit. ℟. Responsum acceperat Simeõ a spũ sancto, nõ visuruz se mortẽ, nisi videret Christũ dñi. Et benedixit Deũ & dixit, Nũc dimittis seruũ tuũ in

in pace, q: viderunt oculi mei salutare tuū dñe. ℣ cum inducerent puerum Jesum parentes eius, vt facerent secundum consuetudinē legis pro eo: ipse accepit eū in vlnas suas, Et. L. vj.

IN isto quidē seculo diu esse nolebat, & Christum in hoc seculo videre cupiebat, cantans cū propheta, & dicēs: Ostē de nobis dñe misericordiā tuā, & salutare tuum da nobis. Denique vt noueritis ita esse isti⁹ letitiam, conclusit, dicens: Nūc dimittis dñe seruū tuum in pace, quia viderunt oculi mei salutare tuum. Prophetę cecinerunt, conditorē cęli & terrę cū hominibus futurum. Angelus nunciauit, creatorē carnis & spūs in carne venturū; Salutauit Johannes ex vtero in vtero saluatorē. Simeon senex Deū agnouit infantem. ℟. Cū inducerēt puerum Jesum parentes eius in templo, vt facerent fm consuetudinē legis pro eo, accepit eū Simeon in vlnas suas, & benedixit Deū dicēs. Nūc dimittis dñe seruum tuū in pace. ℣. Suscipiens Simeon puerū in manibus, exclamauit dicens. Nunc. Gloria. Nunc. In iij. noct. Aña Gaude Maria. ps. Cantate 542. ℣. Elegit eā de⁹, & prelegit eā. ℟. In tabernaculo suo habitare facit eam.

Lcō s. euāg. fm Lucā. Luc. ij.

IN illo tpe. Postquam impleti sunt dies purgationis Marię fm legē Moysi, tulerunt illū in Jerusalem, vt sisterent eum dño: sicut scriptum est in lege domini. Et re. Homilia [illegible]

ECce homo erat i Jerusalem cui nomen Simeon, & homo iste iustus, & timoratus, expectans consolationē Israel. Non solum ab angelis & prophetis, a parentibus & pastoribus, sed et a senioribus & iustis generatio domini accepit testimonium. Omnis ętas, & vterq3 sexus venturorum miraculorū fidem astruunt. Virgo generat, sterilis parit, mutus loquitur, Elisabet prophetat, Magus adorat, vtero clausus Johānes exultat, vidua confitetur, iustus expectat. ℟. Suscipiēs Jesum in vlnas suas Simeon exclamauit, & dixit: Tu es vere lumē ad illuminationē gentium, & gloriam plebis tuę Israel. ℣. Cū inducerent puerum Jesum parentes eius, & ipse accepit eū in vlnas suas: & benedixit Deum, & dixit. Tu es vere. Lectio v.

ET bene iustus, quia non suam, sed populi gratiā requirebat, cupiens ipse corporeę vinculis fragilitatis exolui, sed expectans videre promissum. Sciebat enim, quia beati oculi qui viderent Christum domini. Et accepit eum in manibus suis, & benedixit Deū, & dixit, Nunc, inquit, domine dimitte seruum tuum in pace, Videte

Videte iustū velut corporee car
cere molis inclusū, velle dissol
ui, vt incipiat esse cū Christo.
Dissolui enim & esse cum Chri
sto multo melius est. ℟. Se
nex puerum portabat, puer aūt
senē regebat. Quem virgo con
cepit, virgo peperit, virgo post
partum, quē genuit adorauit.
℣. Accipiens Simeon puerum
in manibus, gratias agens bene
dixit dñm. Quem. Gloria.
Quem virgo. Lectio ix.

Sed q vult dimitti veniat
in templum, veniat i Je
rusalem, expectet Christū dñm,
accipiat in manibus verbū dñi,
complectatur velut quibusdā
fidei suę brachijs: tunc dimitte
tur, vt non videat mortem, qui
viderit vitam. Vides vberē in
omnes gratiam domini genera
tione diffusam, & prophetiam
incredulis esse negatā, non iu
stis? Et ecce Simeon prophetat
in ruinam, & in resurrectionem
multorum venisse dominum Je
sum Christum: vt iustorum & ini
quorum merita discernat: & pro
nostrorum qualitate factorum,
verus iudex & iustus, aut supli
cia decernat, aut pręmia.
Ad Laudes, & per horas. Aña.

Symeō iustus, & timorat⁹
expectabat redemptionē
Israel, & spūs sanct⁹ erat in eo.
ps Dñs reg. 8. cu [illegible] ℟e
sponsum accepit Simeō a spū
sancto, non visurū se mortē, ni
si videret dñm. Aña Accipiens
Simeon puerū in manibus, gra
tias agēs benedixit dñm. Aña.
Reuertere in terrā Juda: mor
tui sunt enim qui quęrebāt ani
mam pueri. Aña Obtulerunt
pro eo dño par turturum, aut
duos pullos columbarū. Cap.
Ecce ego mitto. 374. O
gloriosa. 544. ℣. Diffusa est gra
tia. Ad Bn. Aña Cum indu
cerent puerum Jesum parentes
eius, accepit eum Simeon in
vlnas suas, & benedixit Deū, di
cens: Nunc dimittis seruū tuū
in pace. Ad j. ℟. br. Christe fili
Dei viui. ℣ Qui natus es de
Maria virgine. Et sic dicitur
semper qñ fit de beata Virgin.
Ad iij. Capitulum. Ecce ego
mitto 374. ℟. br. dñr de cet vir
gi. ℟. Specie tua 26. ℣ Adiu
uabit. Ad Sextam Capitulū.

Ecce veniet, dicit domi
nus exercituū, & quis po
terit cogitare diē aduēt⁹ ei⁹ Ma
& quis stabit ad videndum eū? lach.
Ipse enim quasi ignis conflans 3.
& quasi herba fullonum. ℟. br.
Adiuuabit eā. 256. ℣ Elegit eā.
Ad Nonam. Capitulum.

Et placebit domino sacri
ficium Juda, & Jerusalē,
sicut dies seculi: & sicut anni an
tiqui: dicit dominus omnipo
tens. ℟. brc Elegit eam. 526.
℣ Diffusa est. Ad Vesp. Aña.
Simeon iustus. cum reliq. de
Laud. Psal. de sancta Maria.
Cap. Hym. & vers. vt supra in
primis Vesp. Ad Magn. Aña.

Hodie beata virgo Maria puerũ Jesũ presentauit in tẽplo, & Simeon repletus spũ sancto accepit eũ in vlnas suas, & benedixit Deũ in eternũ. Oro, vt sup.

¶ S. Blasij epi & mart. Oro.

Deus qui nos beati Blasij, martyris tui, atque põtificis, annua solennitate letificas: concede propitius: vt cuius natalitia colimus, de eiusdẽ protectione gaudeamus. Per dñm. Lec. iij.

Blasius Sebaste in Cappadocia cũ virtutum laude floreret, eiusdẽ ciuitatis episcopus eligitur: qui quo tempore Diocletianus insatiabilẽ crudelitatem in Christianos exercebat, se in speluncam abdidit mõtis Argei, vbi tandiu latuit, dum ab Agricolai prefecti militibus venantibus deprehensus, & ad prefectũ ductus, eius iussu coniectus est i vincula. Quo in loco multos egrotos sanauit, qui ad Blasium, eius fama sanctitatis adducti, deferebantur. In illis puer fuit, qui desperata a medicis salute transuersa spina faucibus inherente, animã agebat. Productus autem ad prefectum Blasius semel, & iterum, cum nec blanditijs, nec minis adduci posset, vt dijs sacrificaret, primum virgis cesus, dein de in equuleo ferreis pectinibus dilaniatus, postremo dempto capite, illustre fidei testimonium Christo domino dedit, tertio Nonas Februarij.

Die 4. F.

¶ S. Agathe virginis & martyris semidup. Ad Vesp. Añ. Quis es tu. 378. cũ reliquis de Laud. psalmi de cõi vnius mar. Cap. Confitebor de cõi grã cte mar. folio 527. Hym. Jesu corona. 523. ℣. Specie tua. vt in cõi virgin. Ad Mag. Añ. Stans beata Agatha in medio carceris; expansis manibus orabat ad dominum: Domine Jesu Christe, magister bone, gratias tibi ago, q me fecisti uincere tormẽta carnificũ: iube me dñe ad tuã immarcessibilẽ gloriam feliciter peruenire. Oratio.

Deus, qui inter cetera potentie tue miracula, etiã in sexu fragili victoriam martyrij cõtulisti, concede propitius: ut q beate Agathe virginis & martyris tue natalitia colimus, per eius ad te exempla gradiamur. Per dominum nostrum Jesum Christum. Ad Matutinum. Inuitatorium Regem virginũ. Hymn' Virginis proles. 523. de communi uir. In primo nocturn. Antiphona. Ingenua sum, & ex spectabili genere, ut omnis parentela mea te-

statur. ps. Beatus vir. 2. Ana. Summa ingenuitas ista est, in qua seruitus Christi comprobatur. ps. Quare fre. 2. Ana. Ancilla Christi sum, ideo me ostendo seruilē habere personam. ps Domine qd. 2. ℣. Specie tua, et pulchritudine tua. ℟. Intende, prospere procede, et regna. Lectiones. Cōfitebor tibi. 526 de communi virginū, et mart.

℟. Dum torqueretur beata Agatha in mamilla grauiter, dixit ad iudicem: Impie, crudelis, et dire tyranne, non es confusus amputare i fęmina, quod ipse in matre suxisti? ℣ Ego. n. habeo mammillas integras intus in anima mea, quas ab infantia domino consecraui. Impie. ℟. ℟ Agatha lętissime, et glorianter ibat ad carcerē. Et quasi ad epulas inuitata, agonē suū domino precibus cōmēdabat. ℣. Nobilissimis orta natalibus ab ignobili gaudēs trahebatur ad carcerē. Et quasi ad epulas. ℟. Quis es tu, q venisti ad me curare vulnera mea? ego sum apls Christi, nihil in me dubites, ipse me misit ad te. Quē dilexisti mente, et puro corde. ℣. Nā et ego Apls eius sum, et in nomine eius scias te esse curandam. Quem dilexisti. Gloria. Quem. in ij noc. Aña. Agatha sctā dixit: Si feras mihi promittis, audito Christi nomine māsuescunt. ps. Cū inuocarem. 502. Aña. Si ignem adhibeas, rorem mihi salutificū de cęlo Angeli ministrabūt. ps. Verba mea. 502. Aña. Agatha lętissime, et glorianter ibat ad carcerē, et quasi ad epulas inuitata, agonē suū dño pcibus cōmendabat. ps. Dñe dñs noster. 502. ℣ Adiuuabit eā Deus vultu suo. ℟. Deus in medio eius non cōmouebitur. Lectio.

Agatha virgo, Catanę in Sicilia nobilibus parentibus nata, cum pari pulchritudinis, et castitatis laude cōmendaretur, Quintianus, Decio Imperatore, Sicilię pretor, virginis amore captus est. Sed cū tentata modis oībus eius pudicitia, Agathā in suā sententiā perducere non posset, Christianę superstitionis nomine comprehensam Aphrodisię cuidam infami mulieri, deprauandam tradit. Quę Aphrodisię consuetudine cum de constantia colēdę Christianę fidei, et seruandę virginitatis remoueri non posset, nunciat illa Quintiano, se in Agatha operā perdere. Quare ille ad se virginem adduci iubet: et, Nonne, inquit, te pudet, nobili genere natam, humilē, et seruilem Christianorū vitam agere? Cui Agatha: Multo prestantior est Christiana humilitas et seruitus regum opibus ac superbia. ℟. Ego autē adiuta a domino perseuerabo in confessione eius, qui me saluam fecit. Et consolatus est me.

me. ℣. Gratias tibi ago domine Jesu Christe, qui misisti ad me apostolũ tuũ curare vulnera mea. Et consolatus. Lec. v.

Quamobrem iratus ptor hanc ei optionem dat, velit ne potius venerari deos, an vim tormentorum subire. At illa cõstãs in fide, primũ colaphis cęsa mittitur in carcerem: vnde postridie educta, cum in sententia permaneret, admotis cãdentib⁹ laminis in equuleo torquetur: tum ei mammilla abscinditur: quo in vulnere Quintianũ appellans virgo: Crudelis, inquit, tyranne, nõ te pudet amputare in fęmina, quod ipse in matre suxisti? Mox coniecta in vincula, sequenti nocte a sene quodam, qui se Christi apostolum esse dicebat, sanata est. Rursum euocata a pretore, ₇ in Christi confessione perseuerãs, in acutis testulis, ₇ candentib⁹ carbonibus ei subiectis volutatur. ℟. Ipse me curauit qui per apostolum Petrum in custodia me confortauit, pro eo, qd iussa sum suspendi in equuleo. Propter fidem castitatis adiuua me domine deus meus in tortura mammillarum mearum. ℣. Ipse me dignatus est ab omni plaga curare, ₇ mammillam meam meo pectori restituere. Propter. Lec. vi.

Quo tempore ingẽti terrę motu vrbs tota contremuit, ac duo parietes corruentes, Siluinum, ₇ Falconium, intimos pretoris familiares oppresserũt. Quare vehemẽter cõmota ciuitate, veritus populi tumultũ Quintianus Agathã seminortuã, clam reduci imperat in carcerẽ. Quę sic deũ precata: domine, qui me custodisti ab infantia, qui abstulisti a me amorem seculi, qui me carnificũ tormentis superiorem pręstitisti, accipe animã meã: Ea in oratione migrauit in cęlũ Nonis Februarij: cui⁹ corp⁹ a Christianis sepelitur. ℟. Vidisti domine, ₇ expectasti agonẽ, meũ quo mõ pugnaui i stadio: sꝫ qa nolui obedire mandatis principũ, Jussa sum in mammilla torqueri. ℣. Propter veritatem, ₇ mansuetudinẽ, ₇ iustitiam. Jussa. Gloria. Jussa. In tertio nocturn. Antiphona. Nisi diligenter pfeceris corpus meũ a carnificibus attrectari, non potest aia mea in paradisum dñi cum palma intrare martyrij. Ps. In dño cõfi. 4. Ana. Vidisti dñe agonẽ meũ, quomodo pugnaui in stadio, sed quia nolui obedire mandatis principũ, iussa suꝫ in mammilla torqueri. Ps. Domine qs habitabit. 4. Ana. Propter fidem castitatis iussa sum suspendi in equuleo: adiuua me dñe Deus meus in tortura mãmillarũ mearũ. Ps. Conserua me dñe. 5. ℣. Elegit eam Deus ₇ prelegit eam. ℟. In tabernaculo suo habitare facit eam.

Lectio. euāg. sm Matth. X. xix.

In illo tēpore: Accesserūt ad Iesuz Pharisei, tentātes eum, & dicentes: Si licet homini dimittere vxorē suā quacunque ex causa? Et reliqua.

Hom. s. Joban. Chrysostomi.

Dominus noster, quibus ad perpetuaz hortari virginitatem arduum, atque durum videbatur, necessitate legis in cupiditatem virginitatis impellit. Posse autem nos perpetuā seruare continentiam ostendit dicēs. Sunt eunuchi, q ex ventre matris ita nati sunt, & qui ab hominibus facti sunt, & qui seipsos castrauerunt ꝓpter regnū celorum: His omnibus ad optandā eligēdāq; virginitatē inducit. R. Beata Agatha ingressa carcerē expādit manus suas ad Deū, & dixit: Domine qui me fecisti vincere tormēta carnificū. Iube me ad tuā misericordiā puenire. V. Domine, q me creasti, & tulisti a me amorē seculi, qui corpus meum a pollutione separasti. Iube. Le. viij.

Possibile namq; id esse hominib⁹ hoc fere modo cōfirmat. Cogita tecum, si aut a natura eunuchus esses, aut iniuria hominum sic effectus: qd faceres, cum & huiusmodi voluptate careres, & nullam carēdo mercedē cōsequereris? Gratias igitur Deo agas, qa magna ꝓmia, rutilantesq; coronas habebis, si ita viues, quemadmodū sine aliquo illi pręmio: imo vero multo facilius, tutius, atq; iucū dius: tum quia spe retributionis corroboraris, tum quia cōscientia virtutis gaudes. R. Medicinam carnalem corpori meo nunquam exhibui, sed habeo dominum Iesum Christum. Qui solo sermone restaurat vniuersa. V. Qui me dignatus est ab omni plaga curare, & mamillam meaz meo pectori restituere, ipsuz inuoco Deū viuū. Qui. Glo. Qui solo. Le. ix.

Cum ergo de ijs eunuchis dixerit, qui nisi etiaz ipsi mente se cōtineant, frustra & in cassum tales sunt, ac de ijs q vt celos nanciscatur, se continent, subiunxit rursus dicēs: Qui potest capere capiat. Ita magis animat atque incēdit, vel qa magnitudinem virtutis ostendit, vel quia inęstimabili misericordia sua noluit rem in necessitatem legis concludere: & ad hęc possibile id esse monstrat, vt eligendi cupiditas crescere possit. Ad Laudes, & p̄ horas. Ant.

Quis es tu, q venisti ad me curare vulnera mea? Ego sum apostolus Christi: nihil in me dubites filia. Ps. Dñs reg. & cū r̄l. Ant. Medicinam carnalem corpori meo nunquaz exhibui, sed habeo dñm Iesuz Christuz, qui solo sermone restaurat vniuersa. Ant. Gratias tibi ago dñe Iesu Christe, quia memor es mei: & misisti ad me apostolum

lum tuum curare vulnera mea. Ana. Benedico te pater domini mei Jesu Christi: quia per apostolum tuum mammillam meam meo pectori restituisti. Ant. Qui me dignatus est ab omni plaga curare, & mammillam meam meo pectori restituere, ipsum invoco deum vivum. Cap. Confitebor. 527. Hymn. Jesu coro. 523. V. Diffusa est gratia in labys tuis. R. Propterea benedixit te Deus in eternum. Ad Bña. Aña. Paganorum multitudo fugiens ad sepulcrum virginis, tulerunt velum eius contra ignem, vt comprobaret dominus, quod a periculis incendij, meritis beate Agathe martyris sue, eos liberaret. Ad [illegible] vt supra, ad iij. capitu. Confitebor. 527. Ad vj. capit. Liberasti. 519. Ad ix. capitu. Laudabit. omnia de communi [illegible] mulierum cum suis [illegible] bre. [illegible] 529. Ad Vesp. aña. Quis es tu. cetera vt [illegible] in Lau. [illegible] Dixit 521 [illegible] loco vl. ps. Lauda Jerlm. 60. ad Ma. aña. Stans beata Aga. vt i. vesp. 377.

¶ S. Dorothee virginis & martyris. Oratio. Indulgen. 529. de communi virginum. Lect. iij.

Dorothea virgo ex Cesarea Cappadocie, pro Christi confessionem ab Apricio prefecto comprehensa, Christe, & Calliste, sororibus, que a fide defecerant, tradita est, vt eam a proposito remouerent. Sed contra factum est, nam eas Dorothea ad cultum Christiane religionis reduxit, propter quam etiam martyrium susceperunt. Quare virgo equuleo diu torta, & palmis cesis, ad extremum capitis damnata, duplicatam virginitatis & martyrij palmam accepit.

Die 7. C. Die 8. D.

¶ S. Apollonie vg. & m. Ora. Deus qui inter cetera. f. 513. de communi virginum. Le. iij.

Apollonia, virgo Alexandrina, Decio Imperatore: cum ingrauescente iam etate, ad idola sisteretur, vt eis venerationem adhiberet, illis contemptis, Jesum Christum, verum Deum, colendum esse predicabat. Quamobrem omnes ei contusi sunt, & euulsi dentes: ac nisi Christum detestata, deos coleret, accenso rogo, combusturos viuam minati sunt impij carnifices: quibus illa se quamuis mortem pro Jesu Christi fide subituram, respondit. Itaque comprehensa, vt combureretur, cum paulisper, quasi deliberans quid agendum esset, stetisset ex illorum manibus elapsa, alacris se in ignem sibi paratum iniecit: vnde breui consumpto corpore, purissimus spiritus in celum ad sempiternam martyrij coronam euolauit quinto Idus Februarij.

Die 4 D Die 10. F. 11. G. 12. A. 13. B.

S. Valentini presb. et m. Oratio.

PResta, quesumus omnipotens deus: vt qui beati Valentini martyris tui natalitia colimus, a cunctis malis imminentibus, eius intercessionibus liberemur. Per dominum. Lect. iij. Sermo. Triumphalis. 502. de com. vni9 m.

Die 15 D ¶ S.S. mar. Faustini, et Jouit. Oratio. Deus qui nos annua. 509. De com. plur. martyrum. Le. iij.

FAustinus, et Jouita, Brixiani, nobiles, in multis Italie vrbibus, quo vincti seuiente Traiani persecutione ducebant, acerbissima supplicia perpessi, fortes in Christiane fidei confessione persiterunt. Nam Brixie diu vinculis constricti, feris etiam obiecti, in ignemque iniecti, et a bestijs, et a flamma integri et incolumes seruati sunt: inde vero ijsdem catenis colligati Mediolanum venerunt: vbi eorum fides tentata, exquisitissimis tormentis, tanquam igne aurum, in cruciatibus magis enituit. Postea Romam missi, ab Euaristo Pontifice confirmati, ibi quoque crudelissime torquentur. Denique perducti Neapolim, in ea etiam vrbe varie cruciati, vinctis manib9 pedibusque, in mare demerguntur, vnde per angelos mirabiliter erepti sunt. Quare multos, et constantia in tormentis, et miraculorum virtute, ad Christi fidem conuerterunt. Postremo reducti Brixiam initio suscepti ab Adriano Imperij, securi percussi, illustrem martyrij coronam acceperunt.

Die 16. E 17. F

¶ S. Simeonis epi et m. Ora. Infirmilatem 501. de commu[illegible]ni vnius mar. Pontif. Lec. iij. Die 16 G

SImeon filius Cleophe, post Jacobum prim9 Jerosolymis ordinatus eps Traiano Imperatore apud Atticum consularem est accusat9, quod Christianus esset et Christi propinquus. Comprehendebantur enim omnes eo tempore, quicunque ex genere Dauid orti essent. Quare multis cruciatus tormentis, eodem passionis genere, quod saluator noster subierat, afficitur, mirantibus omnibus quod homo etate confectus (erat enim centum viginti annorum) acerbissimos crucis dolores fortiter, constanterque pateretur.

Die 10. A. 20. B. 21. C.

¶ Cathedra S. Petri Antiochie. dup. Fiat [illegible] Cathedre Rom. 366. [illegible] quarto loco leg[illegible] Sermo s. [illegible] Die 21 D

INstitutio solennitatis hodierne a senioribus nostris cathedre nomen accepit, ideo quod prim9 apostolo

apostolorū Petrus hodie episco
patus cathedram suscepisse re/
feratur. Recte igitur ecclesię
natalem sedis illius colūt, quā
apostolus pro ecclesiarum salu/
te suscepit, dicente dño, Tu es
Petrus, & super hanc petram
ędificabo ecclesiam meam. ℟.
Tu es pastor. 167. Lectio v.

PEtrum itaq; fundamentū
ecclesię dñs nominauit, &
ideo digne fundamentum hoc
Ecclesia colit, supra quod ec/
clesiastici ędificij altitudo con/
surgit. Unde conuenienter psal
mus, qui lectus est, dicit: Exal/
tent eum in ecclesia plebis, & in
cathedra seniorum laudent eū.
Benedictus deus qui exaltari
in ecclesia hoc pręcepit, quia di
gnum est vt fundamentum hoc
i Ecclesia honoretur, per quod
in cęlum ascenditur. ℟. Ego
pro te. 367. Lectio sexta.

QUod natalis ergo Cathe
drę hodie colitur, sacer/
dotale honorat officium. Sibi
hoc Ecclesię inuicē pręstāt, qa
tāto necesse plus habet Eccle/
sia dignitatis, quanto sacerdo/
tale officium plus honoris. Cū
solennitatē hanc Ecclesijs me/
rito religiosa obseruatio intro/
duxerit, miror cur apud quos/
dā infideles, hodie tā perniciosus
error increuerit, vt super tumu
los defunctorū, cibos & vina cō
ferant, quasi egressę de corpori/
bus animę, carnales cibos requi/
rant. ℟. Petre, amas me. 367.

Nona lect. erit de hom. ferię, si
hoc festū venerit in xl. alioqui
dicitur quę est ix. in festo Apo/
stolorum Petri & Pauli. 419.

¶ In vigilia Sancti Matthię Die 23 E
apostoli. Si nō venerit in Qua/
dragesima tres lectiones legun
tur de Hom. in euangelium.
Hoc est pręceptum meum. 597.
vt in communi Apostolorum.
Si aūt venerit in Quadr. nihil
fit de vigilia nisi i Missa. Oro.
Da quęsumus. 493. de com/
muni in vigilia Apostolorum.
Quando currit bisextus non
celebratur 24. diē, sed 25. Et
hoc quarto quoque anno.

¶ Sancti Matthię Apostoli. Die 24 F
duplex. Oratio.

DEus, qui beatū
Matthiā apo/
stolorum tuorū
collegio socia/
sti: tribue quęsu
mus: vt eius in/
teruentione, tuę circa nos pie/
tatis semper viscera sentiamꝰ.
Per dominum nostrum Iesum
Christum filium tuum, &c.

De Actibus Apostolorum. Le.

IN diebus illis, Exurgens ca. I.
Petrus in medio fratrū
dixit, (erat aūt turba hominū
simul fere centum viginti) Ui/
ri fratres, oportet impleri scri/
pturam, quam pręddixit spiritus
sanctꝰ per os Dauid de Iuda,
qui fuit dux eorum qui cōpre/
hendeurnt Iesum, qui cōnume
ratus erat in nobis, & sortitus

 est

est forte ministerij hu9. Et hic q dē possedit agrū d mercede iniquitatis, ⁊ suspēsus crepuit medi9, ⁊ diffusa sūt oia viscera ei9
R. Ecce ego mitto. 494. Le. ij.
Et notū factū est oībus habitātib9 Jerlm, ita vt appellaretur ager ille lingua eoꝝ Haceldema, hoc est, ager sanguinis. Scriptuȝ est eni in libro psalmoꝝ. Fiat cōmoratio eoꝝ deserta, ⁊ nō sit qui inhabitet i ea: ⁊ episcopatum eius accipiat alter. Oportet ergo ex his viris qui nobiscū sunt congregati in omni tēpore, quo intrauit ⁊ exiuit inter nos dñs Jesus, incipiēs a baptismate Johannis vsq3 ad diē qua assumptus est a nobis, testem resurrectionis ei9 nobiscum fieri vnum ex istis.
R. Tollite iugum. 495. Le. iij.
Et statuerūt duos, Joseph q vocabatur Barsabas, qui cognominatus est iustus, ⁊ Matthiam. Et orātes dixerūt, Tu dñe qui corda nosti oium, ostēde quē elegeris ex his duobus vnū accidere locū ministerij huius, ⁊ apl'atus, de quo pua ricat9 est Judas, vt abiret in locū suū. Et dederunt sortes eis, ⁊ cecidit sors super Matthiaȝ: ⁊ annumeratus est cum vndecim aplis. R. Dum steteritis. 495.
In ij. noc. Lcō. R. udamēta. 508 vt in cōi apl'oꝝ. In iij. nocturn. Lcō s. euāg scdm Matthe. c. xj.
In illo tpe Rñdēs Je9 dixit: Cōnteoꝛ tibi pr dñe celi, ⁊ terre, q2 abscōdisti hec a sapientibus, ⁊ prudētibus, ⁊ reuelasti ea paruulis. Et reliqua
Homilia sancti Augustini epi.
Venite, ingt, ad me oēs, q laboratis. Quare eniȝ oēs laboramus, nisi q2 sumus mortales, fragiles, infirmi, lutea vasa portantes, q̄ sibi faciūt inuicē angustias? Sed si angustant vasa carnis, dilatētur spatia charitatis. Quid ergo dicit, Venite omnes q laboratis, nisi vt nō laboretis? Deniq3 pmissio eius in promptu est, qm laborantes vocauit. Querēt forte, qua mercede vocati sunt. Ego vos, ingt reficiam. Tollite iugū meū sup vos, ⁊ discite a me, non mundū fabricare, non cuncta visibilia ⁊ inuisibilia creare, non in ipso mundo mirabilia facere, ⁊ mortuos suscitare, sed qm mitis sū ⁊ humilis corde. R. Isti sunt, qui vi. 497. Lectio vi.
Magnus eē vis? a minimo incipe. Cogitas magnaȝ fabricā cōstruere celsitudinis? de fundamento prius cogita humilitatis. Et quātā q̄sq3 vult, ⁊ disponit supimponere molem edificij, quanto erit maius edificiū, tāto altius fodit fundamentum. Et fabrica qdē cū cōstruitur, in suprema cōsurgit: qui autem fodit fundamentū, ad ima deprimitur. Ergo ⁊ fabrica añ celsitudinē humiliat, ⁊ fastigiū post humiliationē erigitur. R. Isti sunt viri sancti. 497. Le. vij.
Quod

Quod est fastigiũ cõstruendę fabricę quã molimur? quo peruenturũ est cacumẽ ędificij? Cito dico, vsq; ad cõspectũ dei. Uidetis, quã excelsum est, quãta res est conspicere Deuz. Qui desiderat, & qđ dico, & qđ audit, intelligit. Promittit no bis cõspectus dei, veri dei, summi Dei. Hoc enim bonuz est videntem videre. Nam qui colũt falsos Deos, facile illos vidẽt, sed eos vident, qui oculos habent, & non vident. Nobis autẽ promittitur visio Dei viuentis, & videntis. Tu autem.

Si hoc festum venerit in Quadragesima, nona lectio legitur de Homilia ferię occurrentis. Ad Laudes, & alias Horas omnia de commune apostolorum.

Die 25. G. 26. A. 27. B. 28. C.

FESTA MARTII.

Offi. defunctorũ extra xl. die primo die nõ impedita: in Quadrag. vij ferie psal. Gradu. iiij. fer. psalmi Penitentia. fer. vi. die 1. D. 2. E. 3. F. 4. G. 5. A. 6. B

D le 17. C. S. Thomę de Aquino. cõf. dup. Ad Mag. añ. O doctor optime. 520 de cõf. nõ põt. Oro

Deus, qui ecclesiã tuã btĩ Thomę cõfessoris tui mira eruditione clarificas, & sãcta operatione fęcũdas: da nobis quęsumus, & quę docuit intellectu cõspicere, & quę egit imitatione complere. Per dominum nostrum.

Deinde fit comem. de feria, si fit Quadrag. postea cõme. sanctarum marty. Perpetuę & Felicitatis. In Uespe. & Laud. aña.

Istarum est enim regnum cęlorum, quę contempserunt vitaz mundi, & peruenerũt ad pręmia regni, & lauerũt stolas suas in sanguine agni. ℣. Gloria, & honore coronasti eas Domine. ℟. Et cõstituisti eas sup opera manuum tuarum. Oratio.

Da nobis, quęsumus Domine, sanctarum martyrum tuarum Perpetuę, & Felicitatis, palmas incessabili deuotione venerari: vt quas digna mente non possumus celebrare, humilibus saltez frequẽtemus obsequijs. Per dominum nostrum, &c.

In primo noct. Lectões: Sapiẽtiam. vt in cõi doct. 519. I. iiij.

Thomas, Landulpho Comite Aquinate, & Theodora Neapolitana, nobilibus parentibus, natus, Aquino a Corrado Imperatore vastato, quintum annum agens, monachis sancti Benedicti Casinatibus custodiendus traditur. Inde Neapolim studiorum causa missus, iam adolescens fratrum prędicatoruz ordinem suscepit. Sed matre ac fratribus id indigne ferentib⁹, Lutetiam Parisiorum mittitur: quem fratres in itinere per vim raptum in arcem castri sancti Johannis per

perducūt, vbi varie exagitat⁹, vt sanctum propositū mutaret, mulierem etiam que ad labefactandā eius cōstantiam introducta fuerat, titione fugauit. Mox beatus iuuenis flexis genibus, ante signū crucis orās, ibiq; somno correptus p quiete sentire visus est, sibi ab angelis cōstringi lumbos: quo ex tēpore omni postea libidinis sensu caruit. Sororibus, q̄, vt cum a pio cōsilio remoueret, in castrū venerant, persuasit, vt contemptis curis secularib⁹, ad exercitationē celestis vite se cōferrēt. ℟. Iste est qui ante. 520. .L.v.

Missus e castro per fenestram, Neapolim reducitur, inde Romā, postea Parisium a fratre Johanne Theutonico, ordinis Predicatorū Generali magistro ductus, Alberto Magno doctore, philosophie ac theologie operā dedit. Vigintiquinq; annos nat⁹ Magister est appellatus, publiceq; philosophos, ac theologos summa cū laude est interpretatus. Nunq̄ se lectioni aut scriptioni dedit, nisi post oratione. In difficultatibus locorū sacre scripture, ad orationē ieiunium adhibebat. Quinetiam sodali suo fratri Reginaldo dicere solebat: quicquid sciret, non tā studio aut labore suo peperisse, quam diuinitus traditum accepisse. Neapoli cum ad imaginem crucifixi vehementius oraret, hanc vocem audiuit: Bene scripsisti de me Thoma: quā ergo mercedē accipies? Cui ille Non aliā dñe, nisi teipsum. ℟. Amauit eum dñs. 521. Lec. vi.

Nullum fuit scriptorū genus, in quibus nō esset diligentissime versatus. Collationes patrū assidue peruolutabat: nec tamen a predicatione diuini verbi desistebat: quod cū faceret per octauam Pasche, in basilica sancti Petri mulierē, que eius fimbriam tetigerat, a fluxu sanguinis liberauit. Scripta eius, & multitudine, & varietate, & facilitate explicandi res difficiles, adeo excellunt, vt ob eam causam etiam, nomen doctoris angelici iure sit adeptus. Ab Urbano quarto Romā vocatus, adduci nō potuit, vt honores acciperet. Archiepiscopatum Neapolitanū ēt defferente Clemente quarto Pōtifice recusauit. Missus a Gregorio decimo ad conciliū Lugdunēse, in monasterio Fosse noue in morbum incidit, vbi egrotus Cātica cāticorū explanauit. Ibidē obijt quinquagenarius, anno salutis millesimo ducentesimo septuagesimo quarto, nonis Martij. Miraculis & viuus & mortu⁹ floruit. A Johāne vigesimo secūdo in sctōrū numerū relat⁹ ē, anno millesimo trecētesimo vigesimo tertio: cui⁹ corp⁹ postea Urbano quinto Sūmo Pōtifice Tolosā trāslatus est. ℟. Iste

℟. Iste homo perfecit. fol. 521. In iij. noct. Homil. in euange. Uos estis sal terrę. f. 519. de cōi Doct. nona lec. vł de Dom. fer. currentis nisi venerit extra xl.

Die 8. D.

¶ SS. xl. marty. semid. Oro.

Praesta quęsumus omnipotens Deus: vt qui gloriosos martyres fortes in sua confessione cognouimus: pios apud te in nostra intercessio ne sentiamus. Per dominum.

In j. noc. lec. De epla ad Rom. Fratres, Debitores sum⁹. 509. de cōi plur. mar. Lect. quarta.

Rege Licinio, & agricolao pręfecto, ad Sebastē Armenię vrbē quadraginta militū fides in Jesuz Christū, & fortitudo i cruciatib⁹ pferēdis enituit. Qui sępi⁹ in horribilē carcerez detrusi, vinculisq; cōstricti cuz ipsorū ora fuissent cōtusa lapidibus, i stagnū gelidissimū coniecti sunt. Una aūt erat omnium oratio. Quadraginta i stagnuz ingressi sum⁹, quadraginta itē dñe corona donemur, ne vna q dē huic numero desit. Est in honore bicnumer⁹, quē tu quadraginta dierū ieiunio decorasti: p quē diuina lex ingressa est in orbe terrarū: Elias quadraginta dierū i eiunio Deum quęrens, eius visionem cōsecutus est. Et hęc quidem illorū erat oratio. ℟. Sancti tui dñe. 510. Lec. v.

Ceteris aūt custodibus somno deditis, sol⁹ vigilabat ianitor, qui & illos orātes & luce circunfusos, & solutā glaciem, & qnosdam e cęlo descendentes angelos tanquā a rege missos, qui coronas trigintanouem militibus distribuerēt, intuens, ita secum loquebatur. Quadraginta hi sunt, quadragesimi corōna vbi est? Quę duz cogitaret, vnus ex illo numero cui animus ad frigus ferendū defecerat, in proximum tepefactum balneū desiliens, Sanctos illos summo dolore affecit. Uerū deus illorū preces irritas esse nō est passus, nā rei euentum admiratus ianitor, mox custodibus e somno excitatis, detractisq; sibi vestibus, ac se Christianū esse clara voce pfessus, iniecit in stagnū. Postridie mane cū Pręfecti satellites ianitorē quoq; Chrianū eēcognouissent tractis oībus ad litus, bacillis comminuta eorum crura fregerunt, ℟. Uerba. 519. Lectio vi.

In eo supplicio mortui sūt oēs, pręter Melitonē, natu minimū. Quē cū pręsens mater eius, fractis cruribus, adhuc viuentem vidisset, sic cohortata est: Fili paulisper sustine, ecce Christus ad ianuā stat adiuuās te. Cuz vero reliquorū corpora plaustris imponi cerneret, vt in rogum inferrent, ac filiū suū relinqui: qp sperarent impia turba puerū si vixisset, ad idolorū cultum

tum reuocari posse: ipso in nu/meros sublato, sacra mater ve/hicula martyrū corporib⁹ onu/sta strenue prosequebatur: i cu/ius amplexu Meliton spiritū Deo reddidit, eiusq; corpus in eūdē illū cęterorū martyrū ro/gū pia mater iniecit: vt q fide, & virtute cōiunctissimi fuerāt, fu/neris ēt societate copulati, vna in cęlū peruenirent. Cōbustis il/lis eorū reliquię proiectę in pro/fluentē, cū mirabiliter in vnum confluxissent locū, saluę & inte/gręę repertę, honorifico sepulcro cōditę sūt. ℟. Tāq; aurū. 511.

In iii. noct. Homilia in euang. Descēdens Jesus de mōte. 513

de communi plurimoꝝ martyrū.

Die 10. F. Die 11. G.

¶ S. Gregorij papę & cōf. & ec/clesię doc. dup. Ad Mag. Ant.

O doctor optime, Ecclesię. 514.

de communi confess. pont. oro.

DEus, qui ani/mę famuli tui Gregorij ęter/nę beatitudinis p̄mia contulisti: cō/cede propitius, vt qui peccatorū no/strorum pondere premimur, eius apud te precibus subleue/mur. Per dominum nostrum. Ant. ... cō. Sapientiā om/nium 519. de cō... ℟. iiij.

GRegorius magn⁹ Roma/nus, Gordiani senatoris fi/lius, adolescens philosophię operā dedit, & prętorio officio functus, patre mortuo, sex mo/nasteria in Sicilia ędificauit. Romę septimū sancti Andreę nomine in eius ędibus, prope Basilicam Sanctorum Joban/nis & Pauli, ad cliuum Scau/ri, vbi Hilarione ac Maximia/no magistris Monachi vitam professus, postea Abbas fuit. A Benedicto Pontifice diaco/nus Cardinalis creatur: nec multo post a Pelagio, Bene/dicti successore Constantinopo/lim ad Tiberium Constanti/num Imperatorem legat⁹ mit/titur: apud quem memorabi/le etiam illud effecit, quod Eu/tychium Patriarcham, qui scripserat contra veram, ac tra/ctabilem corporum resurrectio/nem, ita conuicit, vt eius li/brum Imperator in ignem inij/ceret. Quare Eutychius, pau/lopost cum in morbum incidis/set, instante morte, pellem ma/nus suę tenebat multis prę/sentibus dicens: Confiteor, quia omnes in hac carne resurge/mus. ℟. Inueni Dauid 515.

Lectio quinta.

ROmam rediens Pela/gio pestilentia sublato, summo omnium consensu Pon/tifex eligitur, quem honorem ne acciperet, quandiu po/tuit recusauit: nam alieno ve/stitu in spelunca delituit, vbi deprebensus indicio ignee co/lumnę, ad sanctum Petrum consecratur. In Pontifica/

tu

tu multa successoribus doctrinę ac sanctitatis exempla reliquit. Peregrinos quotidie ad mēsā adhibebat: in quibus, & angelū & dominum angelorum peregrini facie accepit. Pauperes & urbanos & externos, quorum numerū descriptum habebat, benigne sustentabat. Catholicam fidem multis locis labefactatā restituit: Nam Donatistas in Africa, Arianos in Hispania repressit: Agnoitas Alexandria eiecit: Pallium Syagrio Augustudunensi episcopo dare noluit, nisi Neophytos hereticos expelleret ex Gallia: Gothos heresim Arianam relinquere coegit: Missis in Britanniam doctis, & sanctis viris Augustino & alijs Monachis, insulam ad Jesu Christi fidem cōuertit: vera Beda presbytero, Anglię vocatus Apostolus. Johannis patriarchę Constantinopolitani audaciam fregit, qui sibi vniuersalis Ecclesię episcopi nomen arrogabat: Mauricium Imperatorem eos, qui milites fuissent, Monachos fieri prohibentem, a sententia deterruit. ℟. Posui adiutorium. 515. Lectio sexta.

Ecclesiā ornauit sctissimis institutis, & legibus. Apud sanctum Petrum coacta synodo multa cōstituit: in ijs, vt in missa Kyrie eleison nouies repetere tur: vt extra id tēpus, quod cōtinet Septuagesima, & Pascha, Halleluia diceretur: vt adderetur in Canone, Diesque nostros in tua pace disponas. Litanias. Stationes, Ecclesiasticum officium auxit. Quatuor concilijs, Niceno, Cōstātinopolitano, Ephesino, Calcedonensi, tanquam quatuor euangelijs honorem haberi voluit: Episcopos quinto quoque anno semel Romam venire iussit. Multos libros confecit, quos cum dictaret, testatur Petrus Diaconus, se spūm sanctum in columbę specie in eius capite sępe vidisse. Admirabilia sunt, q̄ dixit, fecit, scripsit, decreuit, pręsertim infirma semper & ęgra valetudine. Qui denique multis editis miraculis, pōtificatus anno decimo tertio, ac mēse sexto, quarto idus Martij, q dies festus a Grecis etiā propter insignē huius pōtificis sapientiā ac sanctitatē, p̄cipuo honore celebratur, ad cęlestem beatitudinem euocatus est. Cuius corpus sepultū est in basilica sācti Petri prope Secretarium. ℟. Iste est qui ante Deum. 519.

Lectio s. euang. sc. Matthęum. L. vij.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis. Vos estis sal terrę: quod si sal euanuerit, in quo salietur? Et reliqua.

Homilia S. Gregorij Papę.

Considerandū nobis ē fratres carissimi, vt q vna eadēque exhortationis voce nō sufficit simul cūctos admonere, studeat singulos in quantū valet instruere, priuatis locutionibus ędificare,

ficare. Debemus nanq; pensa/ re quod a dño sanctis dicitur apostolis, ꝛ p apostolos nobis, Uos estis sal terrę. Si igit̃ sal sumus, condire mentes fideliũ debemus. Uos igitur qui pasto res, estis pensate, qa aĩalia Dei pascitis: ð qbus ꝓfecto aĩalib⁹ a Deo per psalmistã dicitur, Ani malia tua habitabunt in ea. Et sępe videmus, quod petra salis brutis animalibus anteponitur vt ex eadẽ salis petra lambere debeãt, ꝛ meliorari. Quasi ergo iter bruta animalia petra salis debet esse sacerdos in populis. Curare namq; sacerdoti neces se est quę singulis dicat, vnum/ quemque qualiter moneat: vt quisquis sacerdoti iungit̃, qua si e salis tactu ęternę vitę sapo/ re condiatur. ℟ Amauit eum. 517. Lectio di rebus.

Sal etenim nõ sum⁹, si cor da audiẽtiũ nõ cõdimus, quod cõdimẽtũ ille proximo ve raciter impedit, q p̃dicationis verbũ non subtrahit Sed tunc alijs vere recta p̃dicamus, si di cta rebus, ꝛ exẽplis ostẽdimus. Nullũ autẽ puto, fratres caris/ simi, ab alijs maius prędiciũ, quã a sacerdotib⁹ tolerat deus: quando eos, quos ad aliorum correptionem posuit, dare de se exẽpla prauitatis cernit: quan/ do ipsi peccamus, qui cõpesce/ re peccata debuimus: nulla ani marum lucra quęrimus, ad no stra quotidie studia vacamus: terrena cõcupiscim⁹, humanã gloriã intẽta mẽte captam⁹. Et qa eo ipso quo ceteris p̃lati su mus, ad agenda quęlibet ma/ iorẽ licentiã habemus, susceptę benedictionis ministeriũ verti/ mus ad ambitionis argumẽtũ: Dei causas relinquimus: ad terrena negocia vacamus: locũ sanctitatis accipimus, ꝛ terre/ nis actibus implicamur. ℟. Sint lumbi vestri. 517.

Lcõ. ix. vt ð Dom. fer. Joccurrẽ. Die 13. B. 14. C. 15. D. 16. E 17. F. 18. G.

¶ S. Joseph. cõfess. dup. ... Die 19. A

Sanctissi me geni tricis tuę spõ si, qsum⁹ do/ mine, meritis adiuuemur: vt qd possibili tas nostra nõ obtinet, ei⁹ no bis intercessione donet̃. Qui v. In j. nocturno. Lectio. Justus si morte. 520. de communi con fessorum non pontificum. Ser. ... Bernardi abbatis Lcõ. j.

Quis ꝛ qualis homo fue rit beat⁹ Joseph conijce ex ea appellatione: qua, licet di spensatoria, meruit honorari a Deo, vt pr̃ Dei dictus ꝛ credit⁹ sit: conijce ꝛ ex proprio vocabu/ lo, quod augmentum non dubi tes interpretari: ꝛ memẽto ma/ gni illius quondam patriarchę venditi in Aegypto: ꝛ scito ip/ sius

fuisse istum non solū vocabulum fuisse sortitum, sed & castimoniā fuisse adeptum, innocentiā assecutū & gratiaȝ. ℟. Iste est qui ante Deum. 520. Lcō. v.

Si quidem ille Ioseph fraterna ex inuidia vēditus & ductus in Aegyptū, Christi venditionem prefigurauit. Iste Ioseph, Herodianam inuidiā fugiens, Christum in Aegypto portauit. Ille domino suo fidē seruās, dominę noluit cōmisceri: iste dominā suaȝ dñi sui matrē, virginem agnoscens, & ipse continens fideliter custodiuit. Illi data ē itelligētia in mysterys somniorū: isti datū ē cōsciū fieri, atq; participē cęlestium sacramētorū. ℟. Amauit. 521. L. vi.

Ille frumenta seruauit, nō sibi, sed omni populo: iste panē viuum e cęlo seruandū accepit tam sibi quam toti mūdo. Non est dubiū, quin bonus, & fidelis homo fuerit iste Ioseph, cui mater desponsata est salua toris, Fidelis, inquā, seruus, & prudēs, quē ꝯstituit dñs sui matris solatiū, suę carnis nutritiū, solū deniq; in terris magni con sily coadiutorem fidelissimum. ℟. Iste homo perfecit. fol. 521. Io. ū n. cior. Homilia in euā. Cum esset desponsata. fol. 85. vt in vigilia Natiuita. domini.

Die 20. B.

C S. Ioachimi ab. Dup. di. L in Die terceffio. f. 510. 3 cōi cōf. nō po. 21. C Ioh. hec. lec. de lib. Eccl. ſadi.

Laudem⁹ viros gloriosos. 517. vt in cōi cōf. pont. Lectio. iiij

Benedictus Nursię nobili genere ortus, Romę liberalibus disciplinis eruditus, vt totum se Iesu Chro daret, ad eū locū q Sublacus dicitur, in altissimā speluncā penetrauit. In qua sic per trienniū delituit, vt vn⁹ id sciret Romanus monachus, quo ad vitę necessitatem ministro vtebatur. Dum igit ei quodam die ardentes ad libidineȝ faces a diabolo subycerentur, se in veprib⁹ tādiu volutauit, dū lacerato corpore, voluptatis sensus dolore opprimeretur. Sed iā erumpente ex illis latebris fama eius sanctitatis, quidam monachi, se illi īstituēdos tradiderunt, quorū viuendi licentia, cū eius obiurgationes ferre nō posset, venenū in potione dare cōstituunt. Verū poculū ei prębentibus, crucis signo vas confregit, ac relicto monasterio in solitudinem se recepit. ℟. Iste ℣. est qui ante. 520. Lc. v.

Sed cū multi ad eum quotidie discipuli cōuenirēt, duodeciȝ monasteria ędificauit eaq; sanctissimis legibus cōmuniuit. Postea Cassinuȝ migrauit, vbi simulacrum Apollinis, qui adhuc ibi colebatur, cōminuit, arā euertit, & lucos succēdit, ibiq; sāti Martini sacellū, & san-

& sancti Johannis ediculā ex/truxit, oppidanos autē, & incolas Christianis preceptis imbuit. Quare augebatur in dies magis diuina gratia Benedictus, vt etiam prophetico spiritu ventura prediceret. Quod vbi accepit Totila Gothorū rex, exploraturus an re ita esset, spatharium suum regis ornatu & comitatu premittit: qui se regem simularet. Quem vt ille vidit, Depone, inquit, fili, depone quod geris: nam tuum non est. Totile vero predixit aduentum eius in Urbem, maris trāsmissionem, & post decē annos mortem. ℟. Amauit. 512. Lectio. vi.

Qui aliquot mensibus antequā e vita migraret premonuit discipulos quo die esset moriturus: ac sepulcrum, in quo suū corpus cōdi vellet, sex dieb⁹ anteq̄ eo inferret, aperiri iussit, sextoq; die deferri voluit in ecclesiā, vbi sūpta eucharistia, sublatis in celū oculis, orans inter manus discipulorū efflauit animam: quā duo monachi euntē in celū viderunt, pallio ornatā preciosissimo, circū eā fulgētibus lampadibus: & clarissima & grauissima specie virū stantē supra caput ipsius dicentē audierūt, Hec est via qua dilect⁹ domini Benedictus in celū ascēdit. ℟. Iste homo perfecit. 521 In iii noc. [illegible] ... Ecce nos rel. 496. De co[illegible]

Die 22. D 23. E 24. F

ANNVNCIATIO B. Marie vir. dupl.

¶ Si hoc festū venerit in maiori hebd. vel infra octa. Paschę, trāsfert post oct. & in fine Antiphonarū, & Resp. & ℣. additur Alla. quod fit in omnibus festis, que celebrantur tēpore Paschali. Ad Vesp. Aña. Missus ē Gabriel angelus. 386. cū rel. ā Lau. Psal. de Beata virg. Capitu.

Ecce virgo cōcipiet, & pariet filiū, & vocabitur nomē eius Emmanuel: butyrū & mel comedet, vt sciat reprobare malū, & eligere bonū. Hym. Aue maris. 540. Aue Maria gratia plena. ℣. Dñs tecum. Ad Magnificat. Antiphona. Spiritus sanctus in te descēdet Maria, & virtus Altissimi obūbrabit tibi. Oratio.

Deus, qui de beatę Marię virginis vtero verbum tuum, angelo nunciante, carnem suscipere voluisti: presta supplicibus tuis, vt qui vere eam genitricem Dei credimus, eius apud te intercessionibus adiuuemur. Per eun. Ad Matu. Inuit. Aue Maria Gratia plena: Dominus tecum. ps. Venite. 1. Hym. Quem terra. 540. Aña. Benedicta tu. ps. Domine dominus no. 541.

[illegible]

cum rel. Alia ꝛ psal. vt in offi paruo s. Ma. in ii. Noc. ℣ Spe cie tua, ꝛ pulchritudine tua. ℟. Intende, prospere procede, ꝛ regna. De Ysaia propheta. Lectio j.

ca. 7. Et adiecit dñs loqui ad Achaz, dicens. Pete tibi signum a dño Deo tuo in profundum inferni siue in excelsum supra. Et dixit Achaz: Nō petā, ꝛ non tentabo dñm. Et dixit: Audite ergo domus Dauid. Nunquid parum vobis est, molestos esse hoibus, quia molesti estis ꝛ Deo meo? Propter hoc dabit dñs ipse vobis signū. Ecce virgo concipiet, ꝛ pariet filiū, ꝛ vocabitur nomē eius Emmanuel. Butyrum ꝛ mel comedet, vt sciat reprobare malum, ꝛ eligere bonū. ℟. Missus ē Gabriel angelus ad Mariam virginē desponsatā Joseph, nuncias ei verbū, ꝛ expauescit virgo d lumine. Ne timeas Maria, inuenisti gratiā apud dñm. Ecce cōcipies ꝛ paries, ꝛ vocabitur altissimi filius. ℣. Dabit ei dñs Deus sedem Dauid pris eius, ꝛ regnabit in domo Jacob in eternū. Ecce. Lectio secūda

Et egredietur virga d radice Jesse, ꝛ flos de radice eius ascendet. Et requiescet super eum spiritus dñi spūs sapientie ꝛ intellectus, spūs cōsilij ꝛ fortitudinis, spūs scientie ꝛ pietatis: ꝛ replebit eum spūs timoris Dñi. Non ſm visionē oculorum iudicabit, neq ſm auditum aurium arguet, sed iudicabit in iustitia pauperes, ꝛ arguet in equitate pro mansuetis terre, ꝛ percutiet terram virga oris sui, ꝛ spiritu labiorum suorum interficiet impium. Et erit iustitia cingulū lumborum eius: ꝛ fides cinctorium renum eius. ℟. Aue Maria gratia plena, dñs tecum: Spiritus sanctus superueniet in te, ꝛ virtus altissimi obūbrabit tibi: quod enī ex te nascetur sanctum, vocabitur filius dei. ℣. Quomodo fiet istud, qm̄ virum nō cognosco? Et rñdēs angelus dixit ei. Spiritus. L. iij.

Letabitur deserta, ꝛ inuia, ꝛ exultabit solitudo, ꝛ florebit quasi lilium. Germinans germinabit, ꝛ exultabit letabunda ꝛ laudans. Gloria Libani data est ei, decor Carmeli, ꝛ Saron: ipsi videbūt gloriam dñi, ꝛ decorem dei nostri. Confortate manus dissolutas, ꝛ genua debilia roborate. Dicite pusillanimis. Confortamini, ꝛ nolite timere: Ecce Deus vester vltionem adducet retributionis: deus ipse veniet, ꝛ saluabit vos. Tunc aperientur oculi cecorum, ꝛ aures surdorum patebunt. Tunc saliet sicut ceruus claudus: ꝛ aperta erit lingua mutorum: quia scisse sunt in deserto aque, ꝛ torrentes in solitudine. Et que erat arida, erit in stagnum, ꝛ sitiens in fontes aquarū. ℟. Suscipe verbū

virgo Maria, quod tibi a dño per angelū transmissuz est: cōci pies, ⁊ paries deū pariter ⁊ ho minē. Ut bñdicta dicaris inter oēs mulieres. ℣. Paries qui dē filiū, ⁊ virginitatis nō patie ris detrimētum, efficieris gra uida, ⁊ eris mater semper inta cta. Ut. Glo. Ut. In ij. noct. Aña. Specie tua. ps. Eructa uit. 542. ℣. Adiuuabit eā deus vultu suo. ℟. Deus in medio eius non commouebitur.

Sermo s. Leonis Papę. L. iiij.

Deus ops, ⁊ clemēs, cuius natura bonitas, cuius vo luntas potentia, cuius opus mi sericordia est, statiz vt nos dia bolica malignitas veneno suę mortificauit iuidię, pdestinata renouandis mortalibus suę pie tatis remedia, inter ipsa mūdi primordia psignauit, denūciās serpenti futurū semē mulieris, quod noxij capitis elationē sua virtute cōtereret, Christū, s. in carne venturū, Deū hominēqz signans, qui natus ex virgine, violatorē humanę propaginis incorrupta natiuitate dāmna ret. ℟. Ecce virgo concipiet, ⁊ pariet filiū, dicit dñs. Et vo cabitur nomen eius admirabi lis, deus fortis. ℣. Super soliū Dauid, ⁊ super regnum eius se debit in ęternuz. Et. Lectio v.

Nam qz gloriabatur diabo lus, sua fraude deceptum hominē diuinis caruisse mune ribus, ⁊ immortalitatis dote nudatū, durā mortis subijsse sen tētiaz, seqz in malis suis quod dā de preuaricatoris cōsortio inuenisse solatiū: Deum quoqz iustę seueritatis exigente rōne, erga hoiem quē in tanto hono re condiderat, antiquā mutas se sententiam: Opus fuit, dile ctissimi, secreti dispensatione cōsilij, vt incōmutabilis Deus, cuius voluntas non pōt sua be nignitate priuari, primā pieta tis suę dispositionē sacro occul tiore cōpleret: ⁊ homo diaboli cę iniquitatis versutia actus in culpam, contra dei propositū nō periret. ℟. Egredietur vir ga de radice Jesse: ⁊ flos de ra dice eius ascendet. Et erit iusti tia cingulū lumborū eius: ⁊ fi des cinctorium renum eius. ℣. Et requiescet super eum spiri tus domini, spiritus sapientię, ⁊ intellectus, spiritus consilij ⁊ fortitudinis. Et. Lectio vi.

Aduenientibus ergo tpi bus, dilectissimi, q̄ redē ptioni hoiuz fuerāt pstituta, in greditr hęc infirma Jesus Xps, dñs noster, de cęlesti sede descē dens, ⁊ a paterna gloria non re cedens, nouo ordine, noua nati uitate generatus: nouo ordine quia inuisibilis in suis, visibilis factus est in nostris: incōprehē sibilis, voluit cōprehendi: ante tpa manens, esse cępit ex tpe: vniuersitatis dñs seruilē formā obūbrata maiestatis sue digni te suscepit: ipassibilis deus nō

dedignatus

dedignatus est homo esse passi/
bilis, & immortalis mortis legi
bus subiacere. ℟. Sancta & im
maculata virginitas, quibus te
laudibus efferam nescio. Quia
quem cęli capere nō poterant,
non gremio cōtulisti. ℣. Bene
dicta tu in mulieribus, & bene/
dictus fructus ventris tui. Quia.
O lo. Q:. In iij. noc. Aña. Gau/
de Maria virgo. Ps. Cantate.
542. Aña. Dignare me laudare
te. Aña. Angelus dñi nunciauit
Marię, & cōcepit de Spū scō.
℣. Elegit eā Deus, & prelegit
eam. ℟. In tabernaculo suo ha
bitare facit eam. Homilia in
euang. Missus est 78. quę bis in
fer. iiij. Quatuor tēporum de Ad/
uentu. vij. ℟. Congratulamini
mihi oēs qui diligitis dñm, q:
cum essem paruula placui altis/
simo: Et de meis visceribus ge
nui Deum & hominem. ℣. Bea
tā me dicent oēs generationes,
quia ancillā humilem respexit
De⁹. Et de. viij. ℟. Gaude Ma
ria virgo, cunctas hęreses sola
interemisti: q̄ Gabrielis archā/
geli dictis credidisti. Dū virgo
Deum, & hoiem genuisti, & post
partum virgo inuiolata permā/
sisti. ℣. Beata es quę credidi/
sti, q: perfecta sunt ea quę di/
cta sunt tibi a dño. Dum vir.
Ad Laudes. & per Horas. Aña.

Missus est Gabriel ange/
lus ad Mariā virginem
desponsatā Joseph. Ps. Dñs re
gnauit. 8. cum rel. Aña. Aue
Maria gratia plena, dñs tecū:
bñdicta tu in mulieribus. Aña.
Ne timeas Maria, inuenisti gra
tiam apud dñm: ecce cōcipies,
& paries filium. Aña. Dabit ei
dñs sedem Dauid patris eius,
& regnabit in ęternum. Aña. Ec
ce ancilla dñi, fiat mihi sm ver
bum tuū. Cap. Ecce virgo cō/
cipiet. Hym. O gloriosa dña:
544. ℣. Aue Maria gratia ple
na. ℟. Dñs tecum. Ad Bñs.
Aña. Quomodo fiet istud ange/
le Dei, qm̄ virum non cogno/
sco? Audi Maria virgo: Spūs
sanctus superueniet in te, & vir
tus altissimi obumbrabit tibi.
Ad iij. Cap. Ecce virgo cōcip.
vt su. ℟. bi. Specie tua. 526. &
Adiuuabit eam. de cōmuni vir.

Ad Sextam. Capitulum.

Dabit illi dominus Deus Lu. 1
sedē Dauid patris eius,
& regnabit in domo Jacob in
ęternum, & regni eius non erit
finis. ℟. breuiter. Adiuuabit.
526. & Elegit.

Ad Nonam. Capitulum.

Egredietur virga de radi Isa.
ce Jesse, & flos de radice 11.
eius ascēdet, & requiescet super
eum spiritus dñi. ℟. bi. Elegit
eam. 526. Diffusa est gratia.
In ij. vesp. omnia vt in j. vesp.
Ad Mag. Aña. Gabriel ange/
lus locutus est Marię dicens:
Aue gratia plena, Dñs tecum:
benedicta tu in mulieribus.

Die 26. A. 27. B. 28. C.
29. D. 30. E. 31. F.

FESTA APRILIS.
Offi᷑. Defunc. nõ di tpe Pasc.
Die 1.G.2.A.3.4.5.6.7.8.9.10.
¶S. Leonis pp. ꝛ cf. du. Oro.
Gaudi qs. 514. de cõi cf. põ.
In i. noct. legit epla i. B. Petri apostoli. Petrus Apl'us. 216.
q hi dñica v. post Pascha. Lcc. i.

Leo primus Etruscus eo tempore pręfuit ecclesię, cum rex Hunnorum Attila, cognométo flagellum Dei, Italiaȝ inuadens, Aquileiam triennij obsidione captaȝ diripuit, ꝛ incendit: vnde cũ Romam ardenti furore rapere∫tiamqȝ copias, vbi Mincius in Padũ influit, traijcere pararet, occurrit ei Leo malorum Italię impendẽtiuȝ misericordia permot⁹: cuius diuina eloquentia persuasũ est Attilę vt regrederetur. Qui interrogat⁹ a suis, quid esset quod pter consuetudinem, taȝ humiliter Romani Pontificis iperata faceret, respondit, se astantem quendaȝ aliũ illo loquente, sacerdotali habitu, veritũ esse; sibi stricto gladio minitantem morté, nisi Leoni obtemperaret. Quare in Pannoniam reuersus est. ℟. Inueni Dauid. 515. L. v.

Leo autẽ Romę singulari omniũ letitia exceptus paulo post inuadẽti vrbẽ Gẽserico, eadeȝ eloquẽtię vi, ꝛ sanctitatis opinione psuasit, vt ab incendio, ignominijs, ꝛ cędibus abstineret. Sed cũ ecclesiam a multis heresib⁹ oppugnari, maximeqȝ a Nestorianis, ꝛ Eutychianis exagitari videret, totũ se ad eaȝ purgandã, ꝛ in fide catholica confirmandaȝ cõtulit. Quare concilium Chalcedonense indixit, vbi sexcentis triginta coactis epis, Nestorius, Euthychiusqȝ cõdemnati sunt, ꝛ Dioscori fracta supbia: eiusque concilij decreta sua auctoritate confirmauit. ℟. Posui adiutorium. 515. Lectio vi.

His actis sanctus Pontifex se ad reficiẽdas, ꝛ ędificandas ecclesias cõuertit. Cuius suasu Demetria, pia fęmina, sancti Stephani Ecclesiaȝ construxit in suo fundo, via Latina, tertio ab vrbe miliario: ipse via Appia sub noie sancti Cornelij alterã condidit. Multas pręterea ꝛ sacras ędes, ꝛ sacra earum vasa restituit. In tribus basilicis, Petri, Pauli, ꝛ Cõstantiniana, cameras extruxit. Aedificauit monasteriuȝ vicinum basilicę sancti Petri: sepulcris apłorum custodes adhibuit, quos cubicularios appellauit. Statuit, vt i actione mysterij diceret, Sãctũ sacrificiũ, immaculatã hostiã. Sanxit ne monacha benedictũ capitis velamẽ reciperet, nisi quadraginta annorũ uirginitateȝ probasset: His ꝛ alijs pclare gestis: cuȝ multa sãcte ꝛ luculẽter scripsisset

set, tertio Idus Aprilis obdor
muit in dño: sedit in põtificatu
annos vigintiunū, menses vnū,
dies tredeci. ℟. Iste ē q an. 516
Lcō 9. euāg. sm Matth. T. vij.
c. 16. In illo tpe: Venit Jesus i
partes Cesaree Philippi,
& iterrogabat discipulos suos
dicens. Quem dicūt homines
esse filiuz hominis: Et reliqua.
Homilia Sācti Leonis Pape.
Cum, sicut euangelica le/
ctiōe referatū, est iterro/
gasset dñs discipulos, quē ipm
multis diuersa opinantib⁹, cre/
derent: rñdissetq; beatus Pe/
trus dicens: Tu es Christus fi/
lius Dei viui: dñs ait: Beatus
es Simon Bar Jona, q: caro
& sanguis nō reuelauit tibi, sed
pater meus, qui in celis est: &
ego dico tibi, q: tu es Petrus,
& super hāc petrā edificabo ec/
clesiā meam, & porte inferi non
preualebunt aduersus eam: & ti
bi dabo claues regni celorū: &
quodcunq; ligaueris super ter
ram, erit ligatum & in celis: &
quodcunq; solueris super ter/
ram, erit solutū & in celis. Ma
net ergo expositio veritatis, &
beatus Petrus in accepta pe/
tre fortitudine perseuerans, su
scepta Ecclesie gubernacula nō
reliqt. ℟. Amauit. 517. L. viij.
In vniuersa naq; ecclesia,
Tu es Christus filius Dei
viui, quotidie Petrus dicit: &
ōis lingua, que cōfitetur dñm,
magisterio huius vocis imbui
tur. Hec fides diabolū vincit,
& captiuorum eius vincula dis
soluit. Hec erutos mūdo iserit
celo: & porte inferi aduersus eā
preualere non possunt. Tanta
enim diuinitus soliditate mu/
nita est, vt eam neque heretica
vnq̄ corrumpere prauitas, nec
pagana potuerit superare psi/
dia. His itaq; modis dilectissi/
mi, rōnabili obsequio celebraē
hodierna festiuitas: vt in perso
na humilitatis mee ille intelli/
gatur, ille honoreē, i quo & om
niuz pastorum solicitudo cum
cōmendatarū sibi omnium cu/
stodia perseuerat, & cuius ēt di
gnitas in idigno hēde nō defi/
cit. ℟. Sint lumbi, 517. Le. ix.
Cum ergo cohortationes
nostras auribus vestre
sanctitatis adhibemus, ipsum
vobis cuius vice fungimur, lo/
qui credite: quia & illius vos
affectu monemus, & non aliud
vobis, quā qđ docuit predica/
mus: obsecrantes, vt succincti
lūbos mētis vestre, castam & so
briam vitā in timore Dei duca
tis. Corona mea, sicut apl̄us
ait, & gaudiū vos estis: si fides
vestra, q̄ ab initio euāgelij, & in
vniuerso mundo predicata est,
in dilectione & sanctitate per/
manserit. Nā licet oēm Eccle/
siā, que in toto est orbe terrar̄,
cunctis oporteat florere virtuti
bus, vos tamen precipue inter
ceteros populos decet meritis
pietatis excellere, quos in ipsa

apostolice petre arce fundatos, dñs noster Jesus Christus cum oibus redemit, et beatus apostolus Petrus pre oibus erudiuit.

Die 12. D. Die 13. E

¶ Sanctorum martyrū Tiburtii, Valeriani, et maximi. Oro.

Presta quesumus ops Deus: vt qui sanctorū martyrum tuorū Tiburtii, Valeriani, et Maximi solēnia colimus, eorum etiam virtutes imitemur. Per dñm. Lec. ij.

Valerianus Romanus, nobili genere ortus, Marco Aurelio Antonino Imperatore, hortatu beate Cecilie virginis et martyris, quā sibi pari nobilitate vxorem despōderat, vna cū Tyburtio fratre a sācto Urbano Papa baptizaf. Quos vbi prefectus vrbis Almachius Christianos esse cognouit, et patrimonio pauperibus distributo Christianorum corpora sepelire, accersitos grauiter reprehendit, atq; vbi Christū Deum constanter confitentes, deos autem demoniorum inania simulacra predicantes videt, virgis cedi iubet. Lectio tertia.

Sed cum verberibus cogi non possent, vt Iouis simulacrū venerarenf, imo fortes in fidei veritate permanerent: ad quartum ab vrbe lapidem securi feriuntur. Quorum virtutem admiratus Maximus prefecti cubicularius, qui eos ad suppliciū perduxerat, Christianū se esse professus est, cum multis preterea prefecti ministris: qui paulo post plūbatis cōtusi oēs ex diaboli ministris Christi dñi martyres euaserūt.

COMMVNE SACNTORVM. tempore Paschali habetur cū communi alterius temporis ante commune martyrum.

Die 15. G. Die 16. A.

¶ Sācti Aniceti Pape et martyr. Oratio. Deus qui nos. 501 de communi mart. pont. L. iij.

Anicetus Syrus, Imperatoribus Uero et Marco prefuit ecclesie. Decreuit ne clerici comam nutrirent. Quinquies mēse Decembri ordinauit episcopos nouem, presbyteros decem et septem, diaconos quatuor. Uixit in pōtificatu annos vndecim, mēses quatuor: Propter Christi fidē martyrio coronatus, sepultus est via Appia in cemeterio, qđ postea Callisti appellatum est, decimo quinto Cal. Maias.

Die 18. C. 19. D. 20. E. 21. F.

¶ SS. martyrū, et Pontificū, Sotheris, et Caii semid. Oro:

Beatorū mart. pariterq; Pōtificū Sotheris, et Caii nos, qs dñe, festa tueantur, et eorū cōmēdet oro veneranda,

neranda. Per do. Lect. iiij.

Sother fūdis in Campania natus sanciuit ne sacre virgines vasa sacra & pallas attingerent, neue turis ministerio in Ecclesia vterentur. Idem statuit, vt Christi corpus in cena dñi sumeretur ab omnibus, his exceptis, qui pp graue peccatum id facere prohiberentur. Sedit in Pōtificatu annos nouem, & menses tres: martyrio coronatur, & in cœmeterio, qđ postea Callisti dictū est sepelitur, more maiorū mense Decēbri, creatis epis vndecim, psbyteris decē & octo, diaconis ix. R. Lux perpetua. 506. Lec. v.

Caius Dalmata ex gñe Diocletiani Imperatoris, instituit: vt his ordinū & bonorum gradibus in ecclesia ad episcopatū ascēderetur, Ostiarij, Lectoris, Exorcistę, Acoluthi, Subdiacōi, Diaconi, Presbyteri. Hic Diocletiani crudelitatem in Christianos fugiens, aliquandiu in spelunca delituit: verum octo post annis vna cum Gabino fratre martyrij coronam consecutus est, cum vixisset in pontificatu annos vndecim, mēses quatuor, dies duodecim, creatis epis quinque, presbyteris vigintiquinque, diaconis octo. Sepultus est in cœmeterio Calisti decimo cal. Ma. R. In seruis. 506. Lec. vi. Sermo S. Ambrosij. Signum & congr. 506. vt in ij. noct. R. Filię Jerusalem. fol. 506.

In iij. noct. Homel. in euange. Ego sum vitis vera, & pi. 507. de cōi mart. tępore Paschali.

S. Georgij mar. semi. Orō. Die 23. A

Deus, qui nos B. Georgij martyris tui meritis, & intercessione lętificas: concede propitius: vt, q tua per eum beneficia poscimus, dono tuę gratię cōsequamur. per. In ij. noct. Lcō. Signū & congru. 506. Et in iij. no. Ho. i euā. Ego sum vitis, vos palmites. 508. de communi mart. tempore Paschali. Die 24. B.

S. Marci euang. dup. Omnia de communi Apostolorum tempore Paschali, pręter ea, quę hic assignantur. Oratio. Die 25. C

Deus, qui beatū Marcum euāgelistam tuū euāgelicę pdicatiōis gratia sublimasti: tribue q̄s, eius nos semper & eruditione proficere: & oratione defendi. Per dñm.

In j. no. Lectio. Ezechiel. Et factum. 329. quę habentur in Dominica j. Nouemb. in Officio de tempore. 329. R. j. Beatus vir, qui metuit. 500. R. ij. Tristitia vestra, hab. cō. 500. R. iij. Preciosa in consp. 500.

tum reuocari posse: ipso in nu-meros sublato, sacra mater ve-nicula martyrũ corporib⁹ onu-sta strenue prosequebatur: i cu-ius amplexu Meliton spiritũ Deo reddidit, eiusq; corpus in eũdẽ illũ cęterorũ martyrũ ro-gũ pia mater iniecit: vt q fide, & virtute cõiunctissimi fuerãt, fu-neris ẽt societate copularẽt, vna in cęlũ peruenirent. Cõbustis il-lis eorũ reliquię proiectę in pro-fluentẽ, cũ mirabiliter in vnum confluxissent locũ, saluę & inte-grę repertę, honorifico sepulcro cõditę sũt. ℟ Tãq; auru. 511.

An iij. noct. Homilia in euang.

Descẽdens Jesus de mõte. 513

de communi plurimorum martyrũ.

Die 10. F. Die 11. G.

¶ S. Gregorij papę & conf. & ec-clesię doc. dup. Ad Mag. Ant.

O doctor optime, Ecclesię. 514.

de communi confess. pont. oro.

DEus, qui ani-mę famuli tui Gregorij ęter-nę beatitudinis pmia contulisti: cõ-cede propitius, vt qui peccatorũ no-strorum pondere premimur, eius apud te precibus subleue-mur. Per dominum nostrum.

In i. noct. Lectio. Sapientiã om-nium 519. de cõi doctor. L. iiij.

GRegorius magn⁹ Roma-nus, Gordiani senatoris fi-lius, adolescens philosophię operam dedit, & prętorio officio functus, patre mortuo, sex mo-nasteria in Sicilia ędificauit. Romę septimum sancti Andreę nomine in eius ędibus, prope Basilicam Sanctorum Johan-nis & Pauli, ad cliuum Scau-ri, vbi Hilarione ac Maximia-no magistris Monachi vitam professus, postea Abbas fuit. A Benedicto Pontifice diaco-nus Cardinalis creatur: nec multo post a Pelagio, Bene-dicti successore Constantinopo-lim ad Tiberium Constanti-num Imperatorem legat⁹ mit-titur: apud quem memorabi-le etiam illud effecit, quod Eu-tychium Patriarcham, qui scripserat contra veram, ac tra-ctabilem corporum resurrectio-nem, ita conuicit, vt eius li-brum Imperator in ignem inij-ceret. Quare Eutychius, pau-lo post cum in morbum incidis-set, instante morte, pellem ma-nus suę tenebat multis pręsen-tibus dicens: Confiteor, quia omnes in hac carne resurge-mus. ℟ Inueni Dauid 515.

Lectio v.

ROmam rediens Pela-gio pestilentia sublato, summo omnium consensu Pon-tifex eligitur, quem honorem ne acciperet, quandiu po-tuit recusauit: nam alieno ve-stitu in spelunca delituit, vbi deprehensus indicio ignea co-lumnę, ad sanctum Petrum consecratur. In Pontifica-

tu

tu multa successorib⁹ doctrinę ac sanctitatis exempla reliquit. Peregrinos quotidie ad mēsā adhibebat: in quibus, & angelū & dominum angelorum peregri ni facie accepit. Pauperes & vr banos & externos, quorum nu/ meruz descriptum habebat, be nigne sustentabat. Catholicam fidem multis locis labefactatā restituit: Nam Donatistas in Africa, Arianos in Hispania repressit: Agnoitas Alexandria eiecit: Pallium Syagrio Au gustudunensi episcopo dare no luit, nisi Neophytos hereticos expelleret ex Gallia: Gothos heresim Arianam relinquere coegit: Missis in Britanniam doctis, & sanctis viris Augu stino & alijs Monachis, insu/ lam ad Jesu Christi fidem cō uertit: vera Beda presbytero, Anglię vocatus Apostolus. Johannis patriarchę Constan tinopolitani audaciam fregit, qui sibi vniuersalis Ecclesię episcopi nomen arrogabat: Mauricium Imperatorem eos, qui milites fuissent, Mo nachos fieri prohibentem, a sententia deterruit. ℟. Posui adiutorium. 515. Lectio sexta.

Eclesiā ornauit sctissimis institutis, & legibus. Apud sanctuz Petruz coacta synodo multa cōstituit: in ijs, vt in mis sa Kyrie eleison nouies repetere tur: vt extra id tēpus, quod cōti net Septuagesima, & Pascha, Alleluia diceretur: vt adderetur in Canone, Diesque nostros in tua pace disponas. Litanias. Stationes, Ecclesiasticum offi. ū auxit. Quatuor concilijs, Ni/ ceno, Cōstātinopolitano, Ephe sino, Calcedonensi, tanquaz qua tuor euangelijs honorem haberi voluit: Episcopos quinto quoqz anno semel Romaz venire iussit. Multos libros confecit, quos cum dictaret, testatur Petrus Diacon⁹, se spūm sanctuz in co lūbę specie in ei⁹ capite sępe vi disse. Admirabilia sunt, q̄ dixit, fecit, scripsit, decreuit, presertiz infirma semper & ęgra valetudi ne. Qui deniqz multis editis mi raculis, pōtificat⁹ anno decimo tertio, ac mēse sexto, quarto id⁹ Martij, q dies fest⁹ a Grecis etiā propter insignē hui⁹ pōtificis sa pientiā ac sanctitatē, p̄cipuo ho nore celebratur, ad cęlestem bea titudinem euocatus est. Cuius corpus sepultū est in basilica sā cti Petri prope Secretarium. ℟. Iste est qui ante Deum. 519. Lectio sancti euang. [illegible] L. vij

In illo tempore: Dixit Je sus discipulis suis. Uos estis sal terrę: quod si sal euanuerit, in quo salietur? Et reliqua. Homilia S. Gregorij Papę.

Considerandū nobis ē fra tres carissimi, vt q vna ea deqz exhortationis voce nō suf ficit simul cūctos admonere, stu deat singulos in quantū valet i/ struere, priuatis locutionib⁹ ędi ficare.

ficare. Debemus nanq3 pensa/
re quod a dño sanctis dicitur
apostolis, ꝛ p apostolos nobis,
Uos estis sal terrę. Si igit sal
sumus, condire mentes fideliũ
debemus. Uos igitur qui pasto
res, estis pensate, qa aialia Dei
pascitis: d qbus ꝑfecto aialib9 a
Deo per psalmistã dicitur, Ani
malia tua habitabunt in ea. Et
sępe videmus, quod petra salis
brutis animalibus anteponitur:
vt ex eadẽ salis petra lambere
debeãt, ꝛ meliorari. Quasi ergo
iter bruta animalia petra salis
debet esse sacerdos in populis.
Curare namq3 sacerdoti neces
se est quę singulis dicat, vnum/
quemque qualiter moneat: vt
quisquis sacerdoti iungit, qua
si e salis tactu ęternę vitę sapo/
re condiatur. ℟. Amauit eum.
517. Lectio octaua.

Sal etenim nõ sum9, si cor
da audiẽtiũ nõ cõdimus,
quod cõdimẽtũ ille proximo ve
raciter impedit, q pdicationis
verbũ non subtrahit. Sed tunc
alijs vere recta pdicamus, si di
cta rebus, ꝛ exẽplis ostẽdimus.
Nullũ autẽ puto, fratres carissi
simi, ab alijs maius preiudiciũ,
quã a sacerdotib9 tolerat deus:
quando eos, quos ad aliorum
correptionem posuit, dare de se
exẽpla prauitatis cernit: quan/
do ipsi peccamus, qui cõpesce/
re peccata debuimus: nulla ani
marum lucra quęrimus, ad no
stra quotidie studia vacamus:
terrena cõcupiscim9, humanã
gloriã intẽta mẽte captam9. Et
qa eo ipso quo cęteris plati su
mus, ad agenda quęlibet ma/
iorẽ licentiã habemus, susceptę
benedictionis ministeriũ verti/
mus ad ambitionis argumẽtũ:
Dei causas relinquimus: ad
terrena negocia vacamus: locũ
sanctitatis accipimus, ꝛ terre/
nis actibus implicamur. ℟.
Sint lumbi vestri. 517.
Lcõ. ix. vi d [illegible] ferie occurrẽ.
Die 13. B. 14. C. 15. D. 16. E
17. F. 18. G.
¶ S. Joseph. cõfess. dup. Oro. Die 19. A

Sanctissi
mę geni
tricis tuę spõ
si, quęsum9 do/
mine, meritis
adiuuemur:
vt qd possibili
tas nostra nõ
obtinet, ei9 no
bis intercessione donet. Qui v.
In j nocturno. Lectio. Iustus
si morte. 520. de commun. con
fessorum non pontificum.
Ser. .Bernardi abbatis [illegible].

Quis ꝛ qualis homo fue
rit beat9 Joseph conijce
ex ea appellatione: qua, licet di
spensatoria, meruit honorari a
Deo, vt pr̃ Dei dictus ꝛ credit9
sit: conijce ꝛ ex proprio vocabu/
lo, quod augmentum non dubi
tes interpretari: ꝛ memẽto ma/
gni illius quondam patriarchę
venditi in Aegypto: ꝛ scito ip/
sius

Die
ii. C

fus istum non solũ vocabulum fuisse sortitum, sed ꝛ castimoniã fuisse adeptum, innocentiã assecutũ ꝛ gratiaꝫ. ℟. Iste est qui ante Deum. 520. Lcõ. v.

SI quidem ille Joseph fraterna ex inuidia vēditus ꝛ ductus in Aegyptũ, Christi venditionem prefigurauit. Iste Joseph, Herodianam inuidiã fugiens, Christum in Aegypto portauit. Ille domino suo fidē seruās, dominę noluit cõmisceri: iste dominã suaꝫ dñi sui matrē, virginem agnoscens, ꝛ ipse continens fideliter custodiuit. Illi data ē itelligētia in mysterijs somniorũ: isti datũ ē cõsciũ fieri, atq; participē cęlestium sacramētorũ. ℟. Amauit. 521. L. vi.

ILle frumenta seruauit, nõ sibi, sed omni populo: iste panē viuum e cęlo seruandũ accepit tam sibi quam toti mũdo. Non est dubiũ, quin bonus, ꝛ fidelis homo fuerit iste Joseph, cui mater desponsata est salua toris, Fidelis, inquã, seruus, ꝛ prudēs, quē ꝯstituit dñs suę matris solatiũ, suę carnis nutritiũ, solũ deniq; in terris magni consilij coadiutorem fidelissimum. ℟. Iste homo perfecit. fol. 521. In iij. noctur. Homilia in euã. Cum esset desponsata. fol. 85. vt in vigilia Natiuita. domini.

Die 20. B.

ℭ [illegible] Benedicti ab. dup. di. L in tercessio. f. 510. ₰ cõi cõf. nõ po. [illegible] lec. de lib. Ecclesiasti.

Die 21. C

Laudem⁹ viros gloriosos. 517. vt in cõi cõf. pont. Lectio. iiij.

BEnedictus Nursię nobili genere ortus, Romę liberalibus disciplinis erudi/tus, vt totum se Jesu Christo daret, ad eũ locũ q̃ Sublacus dicitur, in altissimã speluncã penetrauit. In qua sic per trienniũ delituit, vt vn⁹ id sciret Romanus monachus, quo ad vitę necessitatem ministro vtebatur. Dum igit̃ ei quodam die ardentes ad libidineꝫ faces a diabolo subijcerentur, se in vepib⁹ tãdiu volutauit, dũ lacerato corpore, voluptatis sensus dolore opprimeretur. Sed iã erumpente ex illis latebris fama eius sanctitatis, quidam monachi, se illi istituēdos tradiderunt, quorũ viuendi licentia, cũ eius obiurgationes ferre nõ posset, venenũ in potione dare cõstituunt. Verũ poculũ ei pręhbentibus, crucis signo vas confregit, ac relicto monasterio in solitudinem se recepit. ℟. Iste ℣. est qui ante. 520. Lc. v.

SEd cũ multi ad eum quotidie discipuli cõuenirēt, duodeciꝫ monasteria ędificauit eaq; sanctissimis legibus cõmuniuit. Postea Cassinuꝫ migrauit, vbi simulacrum Apollinis, qui adhuc ibi colebatur, cõminuit, arã euertit, ꝛ lucos succēdit, ibiq; sãcti Martini sacellũ,

ꝛ san·

& sancti Johannis ędiculam extruxit, oppidanos autem, & incolas Christianis preceptis imbuit. Quare augebatur in dies magis diuina gratia Benedictus, vt etiam prophetico spiritu ventura prędiceret. Quod vbi accepit Totila Gothorum rex, exploraturus an re ita esset, spatharium suum regis ornatu & comitatu pręmittit: qui se regem simularet. Quem vt ille vidit, Depone, inquit, fili, depone quod geris: nam tuum non est. Totilę vero prędixit aduentum eius in Urbem, maris trásmissionem, & post decem annos mortem. ℟. Amauit. 512. Lectio. vi.

Qui aliquot mensibus antequam e vita migraret pręmonuit discipulos quo die esset moriturus: ac sepulcrum, in quo suũ corpus cõdi vellet, sex dieb[us] antequam eo inferretur, aperiri iussit, sextoque die deferri voluit in ecclesiã, vbi sũpta eucharistia, sublatis in cęlum oculis, orans inter manus discipulorũ efflauit animam: quã duo monachi euntem in cęlũ viderunt, pallio ornatam preciosissimo, circũ eam fulgẽtibus lampadibus: & clarissima & grauissima specie virũ stantẽ supra caput ipsius dicentẽ audierũt, Hęc est via qua dilect[us] domini Benedictus in cęlum ascẽdit. ℟. Iste homo perfecit. 521 In ioue[?] ... [illegible]

Ecce nos rel. 496. ... [illegible]

Die 22. D 23. E 24. F

ANNVÑCIATIO
B. Marię vir. dupl.

¶ Si hoc festũ venerit in maiori hebd. vel infra octa. Pasche, trãsfert post oct. & in fine Ant. rum, & hic. & ℟. additur Alla. quod fit in omnibus festis, quę celebrantur tẽpore Paschali. Ad Vesp. Ana. Missus ẽ Gabriel angelus. 386. ... re. ... Lau. Psal. de Beata virg. Capitu.

Ecce virgo cõcipiet, & pariet filiũ, & vocabitur nomẽ eius Emmanuel: butyrũ & mel comedet, vt sciat reprobare malũ, & eligere bonũ. Hym. Aue maris. 540. Aue Maria gratia plena. ℣. Dñs tecum. Ad Magnificat. Antiphona. Spiritus sanctus in te descẽdet Maria, & virtus Altissimi obũbrabit tibi. Oratio.

Deus, qui de beatę Marię virginis vtero verbum tuum, angelo nunciante, carnem suscipere voluisti: pręsta supplicibus tuis, vt qui vere eam genitricem Dei credimus, eius apud te intercessionibus adiuuemur. Per eun. Ad Matu. Inuit. Aue Maria Gratia plena: Dominus tecum. ps. Venite. 1. Hym. Quem terra. 540. An. Benedicta tu. ps Domine dominus no. 541.

cum rel. Alis & pſalñ, vt in offi paruo s. Ma. in ñ. Bre. ℣ Specie tua, & pulchritudine tua. ℟. Intēde, pſpere pcede, & regna. De Yſaia propheta. Lectio j.

ca.7. Et adiecit dñs loqui ad Achaz, dicens. Pete tibi ſignum a dño Deo tuo in pfundum inferni ſiue in excelſum ſupra. Et dixit Achaz: Nō petā, & non tentabo dñm. Et dixit: Audite ergo domus Dauid. Nunquid parum vobis eſt, moleſtos eſſe hoibus, quia moleſti eſtis & Deo meo? Propter hoc dabit dñs ipſe vobis ſignū. Ecce virgo concipiet, & pariet filiū, & vocabitur nomē eius Emmanuel. Butyrum & mel comedet, vt ſciat reprobare malum, & eligere bonū. ℟. Miſſus ē Gabriel angelus ad Mariam virginez deſponſatā Joſeph, nunciās ei verbū, & expaueſcit virgo d lumine. Ne timeas Maria, inueniſti gratiā apud dūm. Ecce cōcipies & paries, & vocabitur altiſſimi filius. ℣. Dabit ei dñs Deus ſedem Dauid pris eius, & regnabit in domo Jacob in eternuz. Ecce. Lectio ſecūda.

Et egredietur virga d radice Jeſſe, & flos de radice eius aſcendet. Et requieſcet ſuper eum ſpiritus dñi ſpūs ſapientie & intellectus, ſpūs cōſilij & fortitudinis, ſpūs ſcientie & pietatis: & replebit eum ſpūs timoris Dñi. Non ſm viſionez oculorum iudicabit, neqz ſm auditum aurius arguet, ſed iudicabit in iuſtitia pauperes, & arguet in equitate pro manſuetis terre, & percutiet terram virga oris ſui, & ſpiritu laborum ſuorum interficiet impium. Et erit iuſtitia cingulū lumborum eius: & fides cinctorius renum eius. ℟. Aue Maria gratia plena, dñs tecum: Spiritus ſanctus ſuperueniet in te, & virtus altiſſimi obūbrabit tibi: quod eñ ex te naſcetur ſanctum, vocabitur filius dei. ℣. Quomodo fiet iſtud, qm virum nō cognoſco? Et rñdēs angelus dixit ei. Spiritus. L. iij.

Laetabitur deſerta, & inuia, & exultabit ſolitudo, & florebit quaſi lilium. Germinans germinabit, & exultabit letabunda & laudans. Gloria Libani data eſt ei, decor Carmeli, & Saron: ipſi videbūt gloriam dñi, & decorem dei noſtri. Confortate manus diſſolutas, & genua debilia roborate. Dicite puſillanimis. Confortamini, & nolite timere: Ecce Deus vester vltionem adducet retributionis: deus ipſe veniet, & ſaluabit vos. Tunc aperientur oculi cecorum, & aures ſurdorum patebunt. Tunc ſaliet ſicut ceruus claudus: & aperta erit lingua mutorum: quia ſciſſe ſunt in deſerto aque, & torrentes in ſolitudine. Et que erat arida, erit in ſtagnum, & ſitiens in fontes aquarū. ℟. Suſcipe verbū

virgo Maria, quod tibi a dño per angelū transmissū est: cōcipies, & paries deū pariter & hominē. Ut bñdicta dicaris inter oēs mulieres. ℣. Paries quidē filiū, & virginitatis nō patieris detrimētum, efficieris grauida, & eris mater semper intacta. Ut. Glo. Ut. In ij. noct. Aña. Specie tua. ps. Eructauit. 542. ℣. Adiuuabit eā deus vultu suo. ℟. Deus in medio eius non commouebitur.

Sermo s. Leonis Papę. L. iiij.

Deus ops, & clemēs, cuius natura bonitas, cuius voluntas potentia, cuius opus misericordia est, statī vt nos diabolica malignitas veneno suę mortificauit inuidię, pdestinata renouandis mortalibus suę pietatis remedia, inter ipsa mūdi primordia psignauit, denūciās serpenti futurū semē mulieris, quod noxij capitis elationē sua virtute cōtereret, Christū, s. in carne venturū, Deū hominēq; signans, qui natus ex virgine, violatorē humanę propaginis incorrupta natiuitate dānaret. ℟. Ecce virgo concipiet, & pariet filiū, dicit dñs. Et vocabitur nomen eius admirabilis deus fortis. ℣. Super soliū Dauid, & super regnum eius sedebit in ęternū. Et. Lectio v.

Nam qr gloriabatur diabolus, sua fraude deceptum hominē diuinis caruisse muneribus, & immortalitatis potenudatū, durā mortis subijsse sententiā, seq in malis suis quoddā de pręuaricatoris cōsortio inuenisse solatiū: Deum quoq; iustę seueritatis exigente rōne, erga hoiem quē in tanto honore condiderat, antiquā mutasse sententiam: Opus fuit, dilectissimi, secreti dispensatione cōsilij, vt incōmutabilis Deus, cuius voluntas non pōt sua benignitate priuari, primā pietatis suę dispositionē sacro occultiore cōpleret: & homo diabolicę iniquitatis versutia actus in culpam, contra dei propositū nō periret. ℟. Egredietur virga de radice Iesse: & flos de radice eius ascendet. Et erit iustitia cingulū lumborū eius: & fides cinctorium renum eius. ℣. Et requiescet super eum spiritus domini, spiritus sapientię, & intellectus, spiritus consilij & fortitudinis. Et. Lectio vi.

Aduenientibus ergo tpibus, dilectissimi, q̄ redēptioni hoīs fuerāt pstituta, ingredit hęc infirma Iesus Xps, dñs noster, de cęlesti sede descēdens, & a paterna gloria non recedens, nouo ordine, noua natiuitate generatus: nouo ordine quia inuisibilis in suis, visibilis factus est in nostris: incōprehēsibilis, voluit cōprehendi: ante tpa manens, esse cępit ex tpe: vniuersitatis dñs seruilē formā obūbrata maiestatis sue dignitate suscepit: ipassibilis deus nō

dedignatus

dedignatus est homo esse passi/bilis, & immortalis mortis legibus subiacere. R. Sancta & immaculata virginitas, quibus te laudibus efferam nescio. Quia quem cęli capere nō poterant, non gremio cōtulisti. V. Benedicta tu in mulieribus, & benedictus fructus ventris tui. Q. O lo. Q. In iij. noc. An. Gaude Maria virgo. Ps. Cantate. 542. An. Dignare me laudare te. An. Angelus dñi nunciauit Marię, & cōcepit de Spū scō. V. Elegit eã Deus, & pręelegit eã. R. In tabernaculo suo habitare facit eam. Homilia in euang. Missus est 78. quę dicitur in fer. iiij. Quatuor tēporum de Aduentu. vij. R. Congratulamini mihi oēs qui diligitis dñm, q cum essẽ paruula placui altissimo: Et de meis visceribus genui Deum & hominẽ. V. Beatã me dicent oēs generationes, quia ancillã humilem respexit De⁹. Et de fij. R. Gaude Maria virgo, cunctas hęreses sola interemisti: q̃ Gabrielis archãgeli dictis credidisti. Dũ virgo Deum, & hoiem genuisti, & post partũ virgo inuiolata permãsisti. V. Beata es quę credidisti, q perfecta sunt ea quę dicta sunt tibi a dño. Dum vir. Ad Laudes, & per Horas. Aña.

Missus est Gabriel angelus ad Mariã virginẽ desponsatã Joseph. Ps. Dñs regnauit. 8. cum rel. Aña. Aue Maria gratia plena, dñs tecũ: bñdicta tu in mulieribus. An. Ne timeas Maria, inuenisti gratiam apud dñm: ecce cōcipies, & paries filium. Aña. Dabit ei dñs sedem Dauid patris eius, & regnabit in ęternum. An. Ecce ancilla dñi, fiat mihi ẽm verbum tuũ. Cap. Ecce virgo cōcipiet. Hym. O gloriosa dña: 544. V. Aue Maria gratia plena. R. Dñs tecum. Ad Bñs. An. Quomodo fiet istud angele Dei, qm̃ virum non cognosco? Audi Maria virgo: Spũs sanctus superueniet in te, & virtus altissimi obumbrabit tibi. Ad iij. Cap. Ecce virgo cōcip. vt su. R. br. Specie tua. 526. & Adiuuabit eã. de cōmuni vir.

Ad Sextam. Capitulum.

Dabit illi dominus Deus sedẽ Dauid patris eius, & regnabit in domo Jacob in ęternum, & regni eius non erit finis. R. breuiter. Adiuuabit. 526. & Elegit. Lu. 1

Ad Nonam. Capitulum.

Egredietur virga de radice Jesse, & flos de radice eius ascẽdet, & requiescet super eum spiritus dñi. R. br. Elegit eam. 526. Diffusa est gratia. Isa. 11.

In ij. vesp. omnia vt in j. vespe. Ad Mag. An. Gabriel angelus locutus est Marię dicens: Aue gratia plena, Dñs tecum: benedicta tu in mulieribus.

Die 26. A. 27. B. 28. C. 29. D. 30. E. 31. F.

FESTA APRILIS.
Offm. Defunc. nō vi tpe Pasc.
Die 1.G.2.A.3.4.5.6.7.8.9.10.
S. Leonis pp. & cf. du. Oio.
A. gaudi qa.514. de cōi cf. pō.
In j noct. legit epla j. B. Petri apostoli. R. Petrus Aplus.216. q hi dnica v. post Pascha. Lēz

Leo primus Etruscus eo tempore prefuit ecclesie, cum rex Hunnorum Attila, cognomēto Flagellum Dei, Italiaz inuadens, Aquileiam triennij obsidione captaz diripuit, & incendit: vnde cū Romam ardenti furore rapetet: iamq; copias, vbi Mincius in Padū influit, traijcere pararet, occurrit ei Leo maloꝝ Italie impendētiuz misericordia permotꝰ: cuius diuina eloquentia persuasū est Attile vt regrederetur. Qui interrogatꝰ a suis, quid esset quod pter consuetudinem, taz humiliter Romani Pontificis iperata faceret, respondit, se astantem quendaz aliū illo loquente, sacerdotali habitu, veritū esse; sibi stricto gladio minitantem mortē, nisi Leoni obtemperaret. Quare in Pannoniam reuersus est. R. Inueni Dauid.515. L. v.

Leo autē Rome singulari omniū letitia exceptus paulo post inuadēti vrbē Genserico, eadez eloquētie vi, & sanctitatis opinione psuasit, vt ab incendio, ignominijs, & cedibus abstineret. Sed cū ecclesiam a multis heresibꝰ oppugnari, maximeq; a Nestorianis, & Eutychianis exagitari videret, totū se ad eaz purgandā, & in fide catholica confirmandaz cōtulit. Quare concilium Chalcedonense indicit, vbi sexcentis triginta coactis epis, Nestorius, Euthychiusq; cōdemnati sunt, & Dioscori fracta supbia: eiusque concilij decreta sua auctoritate confirmauit. R. Posui adiutorium.515. Lectio vi.

His actis sanctus Pontifex se ad reficiēdas, & edificandas ecclesias cōuertit. Cuius suasu Demetria, pia femina, sancti Stephani Ecclesiaz construxit in suo fundo, via Latina, tertio ab vrbe miliario: ipse via Appia sub noie sancti Cornelij alterā condidit. Multas preterea & sacras edes, & sacra earum vasa restituit. In tribus basilicis, Petri, Pauli, & Cōstantiniana, cameras extruxit. Aedificauit monasteriuz vicinum basilice sancti Petri: sepulcris apostoꝝum custodes adhibuit, quos cubicularios appellauit. Statuit, vt i actione mysterij diceret, Sāctū sacrificiū, immaculatā hostiā. Sanxit ne monacha benedictū capitis velamē reciperet, nisi quadraginta annoꝝ virginitatez probasset: His & alijs pclare gestis: cuꝫ multa sācte & luculēter scripsisset

set, tertio Idus Aprilis obdormuit in dño: sedit in pōtificatu annos vigintiunū, mensez vnū, dies tredeci. ℟. Iste ē q an. 516

Lcō s. euāg. sm Matth. L. vij.

c.16. In illo tpe: Venit Jesus i partes Cesaree Philippi, ꝛ iterrogabat discipulos suos dicens. Quem dicūt homines esse filiuz hominis: Et reliqua.

Homilia Sācti Leonis Pape.

Cum, sicut euangelica lectiōe reseratū, est iterrogasset dñs discipulos, quē ipm multis diuersa opinantibꝰ, crederent: rñdissetq; beatus Petrus dicens: Tu es Christus filius Dei viui: dñs ait: Beatus es Simon Bar Jona, q: caro ꝛ sanguis nō reuelauit tibi, sed pater meus, qui in celis est: ꝛ ego dico tibi, q: tu es Petrus, ꝛ super hāc petrā edificabo ecclesiā meam, ꝛ porte inferi non preualebunt aduersus eam: ꝛ tibi dabo claues regni celorū: ꝛ quodcunq; ligaueris super terram, erit ligatum ꝛ in celis: ꝛ quodcunq; solueris super terram, erit solutū ꝛ in celis. Manet ergo expositio veritatis, ꝛ beatus Petrus in accepta petre fortitudine perseuerans, susceptaꝫ Ecclesie gubernacula nō reliqt. ℟. Amauit. 517. L. viij.

In vniuersa nāq; ecclesia, Tu es Christus filius Dei viui, quotidie Petrus dicit: ꝛ oīs lingua, que cōfitetur dñm, magisterio huius vocis imbuitur. Hec fides diabolum vincit, ꝛ captiuorum eius vincula dissoluit. Hec erutos mūdo iserit celo: ꝛ porte inferi aduersus eā preualere non possunt. Tanta enim diuinitus soliditate munita est, vt eam neque heretica vnq; corrumpere prauitas, nec pagana potuerit superare pfidia. His itaq; modis dilectissimi, rōnabili obsequio celebrat hodierna festiuitas: vt in persona humilitatis mee ille intelligatur, ille honoret, i quo ꝛ omniuz pastorum solicitudo cum cōmendatarū sibi omnium custodia perseuerat, ꝛ cuius ēt dignitas in idigno hęde nō deficit. ℟. Sint lumbi, 517. Le. ix.

Cum ergo cohortationes nostras auribus vestre sanctitatis adhibemus, ipsum vobis cuius vice fungimur, loqui credite: quia ꝛ illius vos affectu monemus, ꝛ non aliud vobis, quā qd docuit predicamus: obsecrantes, vt succincti lūbos mētis vestre, castam ꝛ sobriam vitā in timore Dei ducatis. Corona mea, sicut apſus ait, ꝛ gaudiū vos estis: si fides vestra, q̄ ab initio euāgelij, ꝛ in vniuerso mundo predicata est, in dilectione ꝛ sanctitate permanserit. Nā licet oēm Ecclesiā, que in toto est orbe terraꝝ, cunctis oporteat florere virtutibus, vos tamen precipue inter ceteros populos decet meritis pietatis excellere, quos in ipsa

apostolice petre arce fundatos, dñs noster Jesus Christus cuz oibus redemit, & beatus aposto lus Petrus pre oibus erudiuit.

Die 12.D.Die 13.E

¶ Sanctorũ martyrũ Tiburtii, Ualeriani, & maximi. Ora.

PResta quesumus ops Deus: vt qui sanctorũ martyruz tuorũ Tiburtii, Ualeriani, & Maximi solẽnia colimus, eorum etiam virtutes imitemur. Per dñm. Lec. ij.

UAlerianus Romanus, nobili genere ortus, Marco Aurelio Antonino Imperatore, hortatu beate Cecilie virginis & martyris, quã sibi pari nobilitate vxorem despõderat, vna cũ Tyburtio fratre a sãcto Urbano Papa baptizat. Quos vbi prefectus vrbis Almachius Christianos esse cognouit, & patrimonio pauperibus distributo Christianorum corpora sepelire, accersitos grauiter reprehendit, atqz vbi Christũ Deuz constanter confitentes, deos autem demoniorum inania simulacra predicantes videt, virgis cedi iubet. Lectio tertia.

SEd cum verberibus cogi non possent, vt Jouis simulacrũ venerarent, imo fortes in fidei veritate permanerent: ad quartum ab vrbe lapidem securi feriuntur. Quorum virtutem admiratus Maximus prefecti cubicularius, q eos ad suppliciuz perduxerat, Christianũ se esse professus est, cuz multis preterea prefecti ministris: qui paulo post plũbatis cõtusi oẽs ex diaboli ministris Christi dñi martyres euaserũt. COMMVNE SACNTORVM. tempore Paschali habetur cũ communi alterius temporis ante commune martyrum.

Die 15.G.Die 26.A.

¶ Sãcti Aniceti Pape & martyr. Oratio. Deus qui nos. fo. de communi mart. pont. L. iiij.

ANicetus Syrus, Imperatoribus Uero & Marco prefuit ecclesie. Decreuit ne clerici comaz nutrirent. Quinquies mẽse Decembri ordinauit episcopos nouez, presbyteros decem & septem, diaconos quatuor. Uixit in põtificatu annos vndecim, mẽses quatuor: Propter Christi fidẽ martyrio coronatus, sepultus est via Appia in cemeterio, qd postea Callisti appellatum est, decimo quinto Cal. Maias.

Die 18.C.19.D.20.E.21.F.

¶ SS. martyrũ, & Pontificũ, Sotheris, & Caij semid. Ora:

BEatorũ mart. pariterqz Põtificũ Sotheris, & Caij nos, qs dñe, festa tueantur, & eorũ cõmẽdet oro veneranda,

neranda. Per vo. Lect. iiij.

Sother fūdis in Campania natus sanciuit ne sacre virgines vasa sacra et pallas attingerent, neue turis ministerio in Ecclesia vterentur. Idem statuit, vt Chri corpus in cena dñi sumeretur ab omnibus, iis exceptis, qui pp graue peccatum id facere prohiberentur. Sedit in Pōtificatu annos nouem, et menses tres: martyrio coronatur, et in cemeterio, qđ postea Callisti dictū est sepelitur, more maiorū mense Decēbri, creatis epis vndecim, psbyteris decē et octo, diaconis ix. R. Lux perpetua. 506. Lec. v.

Caius Dalmata ex gñe Diocliciani Imperatoris, instituit: vt his ordinū et bonorum gradibus in ecclesia ad episcopatū ascēderetur, Ostiarij, Lectoris, Exorciste, Acoluthi, Subdiacōi, Diaconi, Presbyteri. Hic Diocliciani crudelitatem in Christianos fugiens, aliquandiu in spelunca delituit: verum octo post annis vna cum Gabino fratre martyrij coronam consecutus est, cum vixisset in pontificatu annos vndecim, mēses quatuor, dies duodecim, creatis epis quinque, presbyteris vigintiquinque, diaconis octo. Sepultus est in cemeterio Calisti decimo cal. Ma. R. In seruis. 506. Lec. vi. Sermo S. Ambrosij. Dignum et congr. 506 vt in ij. noct. R. Fili Jerusalem. fol. 506.

In iij. noct. Homel. in euange. Ego sum vitis vera, et pi. 507. de cōi mart. tēpore Paschali.

¶ S. Georgij mar. semi. Orō. Die 23. A

Deus, qui nos B. Georgij martyris tui meritis, et intercessione letificas: concede propitius: vt, q tua per eum beneficia poscimus, dono tue gratie cōsequamur. per. In ij. noct. Lcō. Dignū et congru. 506 Et in iij no. Ho. i euā. Ego sum vitis, vos palmites. 508 de communi mart. tempore Paschali. Die 24. B.

¶ S. Marci euang. dup. Omnia de communi Apostolorum tempore Paschali, preter ea, que hic assignantur. Oratio. Die 25. C

Deus, q beatū Marcum euāgelistam tuū euāgelice pdicatiōis gratia sublimasti: tribue qs, eius nos sem per et eruditione proficere: et oratione defendi. Per dñm. In j. no. Lectio. Ezechiel. Et factum. 329. que habentur Dominica j. Nouemb. in Officio de tempore. 329 R. j. Beatus vir, qui metuit. 500 R. ij. Tristitia vra, har. cō. 500 R. iij. Preciosa in consp. 500.

Ex libro sancti Hieronymi presbyteri de scriptoribus ecclesiasticis. Lectio quarta.

Marcus discipulus & interpres Petri, iuxta quod Petrum referente audierat: rogatus Romę a fratribus breue scripsit euangeliũ. Quod cum Petrus audisset, probauit, & ecclesię legendum sua auctoritate edidit. Assumpto itaq; euangelio, quod ipse cõfecerat: perrexit in Aegyptum, & primus Alexandrię Chri annuncians ↄstituit Ecclesiã tãta doctrina & vitę ↄtinentia: vt oẽs sectatores Chri ad exẽplũ sui cogeret. ℟. Lux perpetua. 500. Lec. v.

Denique Philo disertissimus Judęorum videns Alexandrię primam Ecclesiã adhuc Judaizantem, quasi in laudem gentis suę librũ super eorum conuersatione scripsit. Et quomodo Lucas narrat Jerosolymę credentes oĩa habuisse cõia, sic & ille quod Alexandrię sub Marco fieri doctore cernebat, memorię tradidit. Mortuus est autem octauo Neronis anno, & sepultus Alexandrię succedente sibi Aniano. Virtute magna. 500. Lec. vi. Sancta quatuor aĩalia. f. 498. ℟. Isti sunt agni. 500. Et in tertio nocturn. Homilia in euang. Designauit dominus fol. 499. de communi Euag. post man. dicuntur Litanię cũ suis precibus & orationibus.

¶ SS. Cleti & Marcellini põtificũ & mart. semidup. Oratio. Die 26

Beatorũ martyrum pariterque pontificum Cleti, & Marcellini nos dñe foueat preciosa confessio, & pia iugiter itercessio tueatur. Per dominum. Lec. iiij.

Cletus Romanus pře Aemiliano de regiõe Vicopatricy, Imperatoribus Vespasiano & Tito, Ecclesiam gubernauit. Is ex pcepto pricipis Apostolorũ, in Vrbe vigintiquinq; presbyteros ordinauit. Primus in literis verbis illis vsus est: Salutem, & Apostolicã benedictionem. Qui Ecclesia optime constituta: cum ei prefuisset annos duodecim, mensẽ vnum, dies vndecim, Domitiano Imperatore, secunda post Nerone persecutione, martyrio coronatus est, & in Vaticano iuxta corpus beati Petri sepultus. Cessauit tunc epatus dies viginti. ℟. Lux perpetua. 506. Lec. v.

Marcellinus Romanus, in immani illa Diocletiani Imperatoris persecutione perterritus, deorũ simulacris tus adhibuit: cui⁹ pcti mox eũ tãtopere pęnituit: vt Sinuessaz ad ↄciliũ centũ octoginta eporum venerit cilicio indutus: vbi lacrymis pfusis, scelus suũ palam ↄfessus est. Quem tamẽ dãnare ausus est nemo, sed oẽs

unavoce clamarũt, Tuo te ore, nõ nr̃o iudicio iudica. Nã prima sedes a nemine iudicatur. Petrũ quoq; pp. eãdem animi infirmitatẽ deliquisse, & a deo similibus lacrymis veniã impetrasse: ℟. In seruis, 506. L.vj.

Marcellinus Romã reuersus Diocletianum adit, grauiter cũ accusans, qđ se ad tantam impietatẽ impulisset. Quamobrem ille Marcellinũ vna cũ tribus alijs Christianis Claudio, Cyrino, & Antonino capite plecti iubet. Quorũ proiecta corpora cum triginta sex dies iussu Imperatoris sepultura caruissent: beatus Marcellus a sãcto Petro in somnis admonitus, presbyteris & diaconis, hymnis ac luminib⁹ adhibitis, honorifice sepeliẽda curauit in cemeterio Priscillę via Salaria. Rexit Ecclesiam annos nouẽ, mẽses duos, dies vigintisex. Quo tẽpore fecit ordinationes duas mẽse Decẽbri, qbus creauit presbyteros quatuor, epos per diuersa loca quinq;. ℟. Filię Ierusalem. 506. In iij. noct. Ho. sup euãg. Ego sum vitis & vos palmi. 508. De cõi marty. tpe Paschali. Die 27. E

Die 28. F ℭ Sancti vitalis mart. Oro.

Presta, qs oipotẽs Deus: vt q beati Vitalis martyris tui natalitia colimus, intercessiõe ei⁹ i tui noĩs amore roboremur. Per. L.ij.

Vitalis miles, sanctorum Geruasij & Protasij pr̃, vna cũ Paulino iudice Rauennã ingressus, cũ vidisset Vrsicinũ medicũ ob Christianę fidei pfessionẽ ductũ ad supplicium, paululũ in tormẽtis titubare, exclamauit: Vrsicine medice, q alios curare solitus es, caue ne te mortis ęternę iaculo cõficias: Qua voce confirmatus Vrsicin⁹, martyriũ fortiter subiuit. Qua re Paulinus incẽsus, Vitalem comprehendi iubet, & equuleo tortũ atq; in profundam foueã demersũ lapidib⁹ obruit. Quo facto qdã Apollinis sacerdos qui Paulinum in Vitalem incitarat, oppressus a demone, clamare cepit: Tu me nimium Vitalis Chri martyr incẽdis, & illo estu iactat⁹, se pcipitauit in flumẽ. Die 29. G. Die 30. A

FESTA MAII

ℭ Sãctor Apostolorum Philippi, & Iacobi dup. Omnia de communi Apostolorum tẽpore Pasch. exceptis his, q̃ hic sunt propria. Ad Vesp. Añ. Dñe oste de. 390. cũ rel. de laud. ps. Dixit d. 52. cũ rel. in fi. Laudate dñm oẽs gentes. 54. Cap. Stabunt iusti. 499. Hymn. Tristes erant. 499. ℣. Sancti & iusti. Ad Mag. Añ. Nõ turbet cor vestrũ, neq; formidet: creditis in Deum: & in me credite: i domo patris mei mansiones multę sunt, halleluiah. hal. Oro. Dic 1. B

Deus, qui nos annua apostolorum tuorum Philippi, et Jacobi solennitate letificas, presta quesumus: vt quorum gaudemus meritis instruamur exemplis. Per dom. In j. noct. si tunc tpis non legitur de epistola beati Jacobi, ponitur initiu eius eple pro primo trib. lec. vt i iiij. dnica post Pascha. 212 Si autem legatur, ponatur de ea quod eo die contingit. Lectio quarta.

Philippus Bethsaide natus vnus ex duodeci apostolis fuit, qui primu a Christo dno vocati sunt: a quo cu accepisset Nathanael venisse Messiam in lege promissum, ad dnz deductuz est. Quam vero Christus cu familiariter adhiberet, illud facile declarat, qd gentiles Saluatorem videre cupientes ad Philippu accesserunt: et dns cum in solitudine hoium multitudinem pascere vellet, sic Philippum affatus est: Vn emenius panes, vt manducent hi? Is, accepto spiritu scto, cuz ei Scythia ad predicandu euangeliu obtigisset, oem fere illam gente ad Christiana fidem conuertit. Postremo cu Hierapolin Prygie venisset, pro Christi nomine cruci affixus, lapidibusq obrutus est Calen Maij. Eius corpus ibidem a Christianis sepultu, postea Romaz delatum, in ecclesia duodecim apostolorum vna cum corpore beati Jacobi apli conditu est. ℟. Lux perpetua. 500. Lec. v.

Jacobus, frater dni, cognomento Justus, ab ineute etate vinum et siceram non bibit, carne abstinuit, nunquam tonsus est, nec vnguento, nec balneo vsus. Huic vni licebat ingredi in Sancta sanctoru, idez lineis vestibus vtebatur: cui et assiduitas orandi ita callu genibus obduxerat, vt duritie, cameli pellem imitaretur. Eum post Christi ascesionem apostoli Jerosolymorum episcopum creauerunt: ad quem etia princeps apostolorum misit, qui nuciaret se e carcere ab angelo eductum fuisse. Cum autem in Concilio Jerosolymis controuersia esset orta de lege et circucisione: Jacobus Petri sententiaz secutus, ad fratres habuit concionem: in qua vocationem gentium probauit: fratribusq absentibus scribendum esse dixit, ne gentibus iugum Mosaice legis imponerent. De quo et loquitur Apostolus ad Galatas: Alium autem apostolorum vidi neminem, nisi Jacobum fratrem domini. ℟. Virtute mag. 500. Lectio sexta.

Tanta aut erat Jacobi vite sanctitas, vt fimbriam vestimenti eius certatim hoies cuperent attingere. Na is sexagintasex annos natus, cum triginta

ginta annos illi ecclesię sanctis simę pręfuisset, Christum dei filium constantissime prędicans, lapidibus primum appetitur, mox in altissimum templi locū adductus, inde pręcipitatꝰ est. Qui confractis cruribus, iacēs semiuiuus, manus tendebat ad cęlum, deumq; pro illoꝝ salute deprecabatur his verbis: Ignosce eis dn̄e, quia nesciunt quid faciunt. Qua in oratione, grauiter eius capite fullonis fuste percusso animā Deo reddidit septimo Neronis anno, ꝛ iuxta templum vbi pręcipitatus fuerat, sepultus est. Unam scripsit epistolam, quę de septē catholicis est. ℟. Isti sūt agni nouelli. fol. 500. Lectio S. euang. secundum Johā. L. vij.

c.14. In illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis: Non turbetur coꝛ vestrum: neq; formidet. Creditis in Deum, ꝛ in me credite. In domo patris mei mansiones multę sunt. Et reliqua Homilia s. ꝛ Augustini episc.

Erigēda est nobis fratres ad Deum maioꝛ intentio, vt verba sancti euangelij, quę modo in nostris auribus sonuerunt, ēt mente capere vtcūque possimꝰ. Ait em̄ dn̄s Jesus: Non turbetur coꝛ vestrū: credi tis in Deū: ꝛ in me credite. Ne moꝛtē tanq̄ hoies timerent, ꝛ ideo turbarentur, cōsolat eos, ēt se Deū esse contestans. Creditis, inquit, in deū, ꝛ in me credite. Consequens est enim, vt, si in Deū creditis, ꝛ in me credere debeatis, qđ non esset consequēs, si Christus nō esset deus. ℟. Ego sū vitis. 500. L. viij

Creditis in Deū, ꝛ in cuꝫ credite, cui natura est, non rapina, esse ęqualē Deo: se metipsū em̄ exinaniuit, non tn̄ formam Dei amittens, sed formam serui accipiens. Moꝛtē metuitis huic formę serui: non turbetur coꝛ vestrū: suscitabit illā forma Dei. Sed quid est, quod sequitur? In domo pris mei mansiones multę sunt: nisi quia ꝛ sibi metuebant, vnde audire debuerūt, Non turbet coꝛ vestrū. Quis em̄ eoꝝ non me tueret cū Petro dictū esset, fidentiori, atq; promptiori, Nō cantabit gallus, donec ter me abneges. ℟. Cādidi. 500. L. ix.

Tanq̄ ergo essent ab illo perituri, merito turbabā tur: sed cum audiunt, In domo patris mei mansiones multę sunt: si quominus dixissem vobis, quia vado vobis parare locū, a perturbatione recreātur, certi ac fidentes, ēt post pericula tentationū se apud Deū cū Christo esse mansuros: quia etsi alius est alio foꝛtioꝛ, alius alio sapiētioꝛ, aliꝰ alio iustioꝛ, aliꝰ alio sanctioꝛ: i domo pris mei mansiones multę sunt: nullus eoꝛum alienabitur ab illa domo, vbi mansionem pro suo quisq; accepturus est merito.

Ad Laudes, & p horas. Antip.
Domine ostende nobis pa/
trem, & sufficit nobis, all'.
Ps. Dñs regna. 8. cum rel. Aña.
Philippe qui videt me, videt
& patrem meũ, all'. Añ. Tanto
tpe vobiscũ sum, & nõ cogno/
uistis me? Philippe, qui videt
me, videt & patrem meum, all'.
Aña Si cognouissetis me, & pa/
trem meũ vtiq; cognouissetis, &
a modo cognoscetis eũ, & vidi/
stis eũ, all'. all'. all'. Añ. Si di/
ligitis me, mãdata mea serua/
te, all'. all'. all'. Cap. Stabunt
iusti 499. Hy. Claro pasc. 500.
℣. Preciosa. Ad Bñs. Antip.
Ego sum via, veritas, & vita: ne/
mo venit ad patrem, nisi p me, all'.
Ad vesp. Añ. Dñe ostẽde nobis.
vt sup. cũ rel. de Lau. Psalli vt i
ij. vesp. de cõi Apostolorũ 497.
Hy. Tristes erãt apostoli 499.
℣. Preciosa in cõspectu domi/
ni, all'a. ℟. Mors sanctorum
eius all'a. Ad Mag. Antiph.
Si manseritis i me, & verba mea
in vobis manserint, quodcunq;
petieritis fiet vobis, all'. all'. al.

¶ In festo S. Athanasii epi, &
cõfessoris, dup. Ad Mag. Aña.
O doctor optime, Ecclesię. 514
Oro. Exaudi quęsumus. 514.
de cõi cõfessoris pōtifi. Lec. iiij.

Athanasius Ale/
xãdrinus catho/
lice religionis p/
pugnator acerri/
mus, ab Alexan/
dro epo Alexan/
drino presbyter factus est: i cu/
ius locũ successit, quem et ante
diaconus secutus fuerat ad Ni/
cęnũ conciliũ: vbi cũ Arrii im/
pietatem repressisset, tñ odium
Arianorũ suscepit, vt ex eo tpe
ei insidias moliri nunq; desiste/
rint. Nã coacto ad Tyrum cõ/
cilio magna ex parte Ariano/
rum epõrum subornarunt mu/
lierculã, quę accusaret Athana/
sium, quod hospitio acceptus
sibi stuprum per vim intulisset.
Introductus igitur est Atha/
nasius, & vna cũ eo Timotheus
presbyter: qui simulans se esse
Athanasiũ, Ego ne, inquit, mu/
lier apud te sum diuersatus? ego
te violaui? Cui illa petulanter:
Tu mihi vim attulisti: idq; iure/
iurando affirmãs, iudicũ fidẽ
obtestabatur: vt tñ flagitium
vindicarent. Qua cognita frau/
de, reiecta est mulieris ipuden/
tia. ℟. Inueni Dauid. 515. Lc. v.

Cum Arsenius, Atha/
nasii lector, metu domini
apud Arianũ quẽdã latitaret,
ecce aduersarij, manũ mortui
deferũt in iudiciũ, ab Athana/
sio ad vsum magicę artis Arse/
nio amputatã criminantes. At
Arsenius nocte aufugiens, cũ
se in cõspectu tot' cõcilij statuis/
set, Athanasii inimicorum im/
pudentissimum scelus aperuit.
Quod nihilominus magicis
artibus Athanasij tribuentes,
vitę eius insidiari non desiste/
bant. Quamobrem illorum &
Impe/

Imperatoris Constantij Arianorum fautoris irę cedens, cū magnam partem orbis terrę peragrasset, in sicca cisterna sex annis se abdidit eius rei, tantum conscio quodam Athanasij amico, qui eum clam sustentabat. Sed aliquādo Ierosolymitani concilij, & Iulij primi Pontificis maximi decreto, Cōstantijq; ad Cōstantinū fratrē literis Ecclesię suę restituit. ℟. Posui ad. 115. L. vj.

Constāte mortuo, sibi pertinaciter īfestos Arianos fugiēs, i Gallia apud Treuiros exulauit. Inde reuersus Alexādriā, cū a Iuliani apostatę satellitibus ad necē quireret. qua fugiebat nauicula cōuersa i cōtrariā fluminis partē, ijs qui se insequerent ex industria occurrit, & quęrētibus, Nunqd de Athanasio scirent: rńdit, se nō longe illuz naui euntē vidisse: itaq; illos ɔtrariū tenētes cursū effugit. Qui paulo post Alexādrię alia exorta tēpestate, quatuor menses i paterno sepulcro delituit. Ac deniq; ex tot tātisq; periculis diuinitus erept°, Alexādrię mortuus est in suo lectulo sub Valente: cuius vita & mors est magnis nobilitata miraculis. Multa pie, & ad illustrandā catolicā fidē pclare scripsit: sex & quadraginta annos in sūma temporuz varietate Alexandrinaz ecclesiaz sanctissime gubernauit. ℟. Iste est quia ante. 319

Lctō s. euā. sm Matth. L. vij.

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis. Cum persequētur vos i ciuitate ista, fugite in aliam. Et reliqua.

Homilia s. Athanasij episcopi.

In lege ciuitates refugiorum erant pro ijs, qui ad cedem quęrebantur, vt aliquo modo persecutorem euaderet. In cōsummationem porro sęculorum cum aduenisset illud ipsū verbum patris, quod Moysi ante locutum fuerat, rursus pceptum fugiendi cōdidit, Cuz vos iquiēt, persecuti fuerint in ciuitate ista, fugite i aliā. Pauloq; post subijcit. Cū videritis illā abominationē dsolationis quę dicta est per Danielē pphetā, cōsistentē in loco sancto, (q legit itelligat) tūc qui i Iudęa sunt, fugiāt ad mōtes: & q i tecto ē, ne descēdat tollere aliqd de domo sua: & qui in agro est, nō reuertat tollere tunicā suaz. ℟. Amauit. 517. Lect. viij.

Hoc cū scirent sancti, ad eā normā vitā suā tēperauerūt. Quę aūt i psentia pcepit dn̄s, ea quoq; ante suaz in carne ɔuersationē locut° est i sanctis: & hoc genus formę institutique hoībus pfectionē cōciliat. Naz quod De° iniunxerit, faciēdū est: ideoq; & ipsum Verbū propter nos homo factum voluit, quemadmodū & nos, cū quęreretur & cuz persecutionez pateretur, surgere, & insidias declinare.

re. Cum autem tps a se defini/
tum ipse sibi addixisset, in quo
corporaliter pro hominibus pa
ti volebat, vltro seipsum pro oi
bus, sicuti scriptum est, obtulit.
℟. Sint lumbi. 517. Lec. ix.
Sancti vero pro formula
accepta, vtpote a dño e/
ruditi, & priscis olim, & sequēti
bus temporibus in certamine,
quod illis erat cū persecutori
bus, & fuga se instātibus eripie
bant, & querentibus sese per la
tebras subducebant: quippe q,
vt homines ignari erant tpis si/
bi a diuina prouidentia consti
tuti: ac proinde minime sese in/
sidiatoribus ingerebant, cū nō
ignorarēt, id quod scriptū est,
in manibus Dei esse sortes ho/
minum: & dñm occidere & viui/
ficare. Atq ideo vsq ad decur/
sum sui tpis expectare malue/
runt, errantes interim per soli/
tudines, vt Apostolus dixit, in
melotis, & pellibus caprinis,
egentes, angustiati, afflicti, in
speluncis, & in foraminibus ter/
re latitantes, donec aut mortis
definitū tps superueniret, aut
quoadusq definitor tpis Deus
ipsis hoc ipsum indicaret: vel
persecutores inhibens, vel per/
secutoribus eos tradens, pro/
ut illi opportunius videbatur.
Die 3. D. ¶ Inuētio S. Crucis. duplex.
Ad vesp. Aīa. Helena Cōst. 393.
cū rel. de Lau. ps. Dixit dñs. 52.
cū rel. de Dñica, & loco vlt. ps.
Laudate dñm oēs gē. 54. Cap.

Fratres, phil. 2.
Hoc enī sen/
tite i vobis,
qd & in Xpo
Jesu: qui cū
i forma Dei
esset, non ra/
pinā arbitra
tus ē, eē se e/
qualē Deo, sed semetipsū exina
niuit, formā serui accipiens, i si
militudinē hoīu factꝰ, & habi/
tu inuētꝰ vt hō. Hym. Uexilla re
gis. 177. & vbi d: Hoc passio/
nis tpe. dicat In hoc paschali
tpe. in fine. Gloria tibi dñe,
Qui surrexisti a mortuis. ℣.
Hoc signū crucis erit in celo,
hall. ℟. Cum dñs ad iudican/
dum venerit, hall'a. Ad Mag.
An. O crux splendidior cūctis
astris, mundo celebris, homini
bus multū amabilis, sanctior
vniuersis: que sola fuisti digna
portare talentum mūdi: dulce
lignum, dulces clauos, dulcia
ferens pondera: salua presen/
tem cateruam, in tuis hodie
laudibus congregatam. Hal/
leluia halleluia. Oratio.
Deus, qui in preclara sa/
lutifere crucis Inuētiōe
passionis tue miracula suscita/
sti: concede: vt vitalis ligni pre
cio, eterne vite suffragia conse/
quamur. Qui tecū. Deinde pro
ss. athanasio. aña. O doctor
optime 514. vt in primis vesp.
Et oio. Gaudi. Postremo.
pro

pro cōm. ss. m̄. Alexādri, Euentij, Theoduli, ac Juuenalis, or.

Presta, q̄s oīps deus: vt qui sanctorum tuorum Alexandri, Euētij, Theoduli, atq; Juuenalis natalitia colimus a cunctis malis imminentibus eorū intercessionib⁹ liberemur. Per. Ad Mat. Inui. Christū re gē crucifixū, Uenite adorem⁹, bal. ps. Uenite. Hym. Pāge. 175. In j. noc. Añ. Inuentę crucis festa recolimus, cuius prę coniū vniuersum per orbē miranti lumine fulget, bal. psal. Beat⁹. 2. Quare fre. 2. Dñe qd multiplicati. 2. ℣. Hoc signū crucis erit in cęlo, bal. ℟. Cū dñs ad iudicandū venerit, bal. De epistola beati Pauli apostoli ad Galatas. Lectio j.

Quicunq; ex operib⁹ legis sunt: sub maledicto sunt: scriptū est enim: Maledictus omnis qui non permanserit in omnibus quę scripta sunt in libro legis, vt faciāt ea. Qm̄ aūt in lege nemo iustificatur apud deum, manifestum est quia iustus ex fide viuit. Lex aūt non est ex fide, sed, Qui fecerit ea homo, viuet in illis. Christus nos redemit de maledicto legis, factus pro nobis maledictum, (quia scriptū est, Maledictus ois qui pēdet in ligno) vt in gētib⁹ benedictio Abrahę fieret in Christo Jesu, vt pollicitationem spiritus accipiamus per fidem. ℟. Gloriosum diem sacra veneratur ecclesia, dū triūphale reseratur lignū. In quo redemptor noster, mortis vincula rumpens, callidū aspidē superauit. Hal. hal. hal. ℣. In ligno pendens nostrę salutis semitam, verbum patris inuenit. In quo. De epistola B. Pauli apostoli ad Philippenses. Lectio secunda.

Hoc enim sentite i vobis qd̄ ⁊ in Christo Jesu: q cū in forma dei esset, nō rapinā arbitratus est esse se ęqualem deo, sed semetipsū exinaniuit, formā serui accipiēs, in similitudinē hoīum factus, ⁊ habitu inuētus vt hō. Humiliauit semetipsum, factus obediens vsque ad mortem, mortem autē crucis. Propter qd̄ ⁊ deus exaltauit illum, ⁊ donauit illi nomen qd̄ est super oē nomē, vt in noīe Jesu oē genu flectat, cęlestiū, terrestriū, ⁊ infernorū, ⁊ ois līgua cōfiteatur, quia dñs noster Jesus Christus in gloria est dei patris. ℟. Crux fidelis inter oēs, arbor vna nobilis: nulla sylua talē profert, fronde, flore, germine. Dulce lignū, dulces clauos, dulce pondus sustinuit, hal. ℣. Super omnia ligna cedrorū tu sola excelsior. Dulce. De epistola B. Pauli apostoli ad Colossenses. Lectio tertia.

In Christo ihabitat ois plenitudo diuinitatis corporaliter, ⁊ estis in illo repleti, q est caput ois principatus ⁊ potestatis

testatis, in quo et circūcisi estis circuncisione nō manufacta in expoliatione corporis carnis, sed in circuncisione Christi cō/sepulti ei in baptismo, in quo et resurrexistis per fidē operatio/nis Dei, qui suscitauit illum a mortuis. Et vos cū mortui esse/tis i delictis et pręputio carnis vestrę, conuiuificauit cuȝ illo, do/nans vobis oia delicta, delens quod aduersus nos erat chiro graphū decreti, quod erat con trariū nobis: et ipsum tulit de medio, affigens illud cruci, et expolians principatus et pote/states, traduxit confidenter, pa lā triūphans illos i semetipso. ℟. Hęc est arbor dignissima i paradisi medio situata. In qua salutis auctor propria morte mortē oium superauit, hal. hal. ℣. Crux pręcellenti decore ful/gida, q̄ȝ Helena Cōstātini ma/ter concupiscenti animo requisi/uit. In qua. Gloria patri. In.

In ij. noc. Aa. Felix ille trium/phus, fit salus ęgris, vitę lignū, mortis remediū, hal. ℣. Cum inuocarē. 502. Verba mea. 502 Dñe dñs. 502. ℟. Adoramus te Christe, et benedicimus tibi, hallel. ℣. Quia per crucē tuaȝ redemisti mundū, hal. Lec. iiij.

Post insignem victoriam, quam Constantinus Imperator viuimit[9] accepto signo dñicę crucis ex cęlo, Maxentio re/portauit, Helena Cōstātini mr in somnis admonita, cōquirens de crucis studio Jerosolymam venit: vbi marmoreaȝ Veneris statuā in crucis loco a Gentili bus collocatam, ad tollendam Christi dñi passionis memoriā, post centuȝ circiter octoginta annos euertendaȝ curauit. Qđ itē fecit ad pręsepe Saluatoris, et in loco resurrectionis, inde Adonidis, hinc Jouis sublato simulacro. ℟. Nos aūt gloria ri oportet in crucē dñi nri Jesu Christi, in quo est salus, vita, et resurrectio nostra: Per quē sal uati, et liberati sumus, hall. ℣. Tuam crucem adoramus dñe, et recolimus tuam gloriosam passionem. Per quem. Lec. v.

Itaq; loco crucis purga/to, alte defossę tres cru/ces erutę sunt, repertusq; seor/sum ab alijs crucis dñicę titu/lus: qui cum ex tribus cui affi/xus fuisset non appareret, eam dubitationem sustulit miracu/lum. Nam Macarius Jeroso/lymorum epus, factis Deo pre/cibus, singulas cruces cuidam fęminę graui morbo laboranti admouit: cui cum reliquę nihil pfuissent, adhibita tertia crux, statim eam sanauit. ℟. Dum sacrum pignus cęlitus reuela/tur, Christi fides roboratur: Adsunt prodigia diuina in vir ga Moysi primitus figurata, halleluia, hall'a. ℣. Ad crucis contactum resurgunt mortui, et Dei magnalia reserantur. Adsunt. Lectio sexta.

Helena

Helena salutari cruce inuenta, magnificẽtissimã ibi extruxit ecclesiã: in qua partẽ crucis reliqt thecis argẽteis inclusã, partẽ Cõstãtino filio detulit: q̃ Rome reposita fuit in ecclesia sãctę Crucis i Jerusalẽ, ędificata in ędibus Sessorianis. Clauos ẽt attulit filio, qbus sanctissimum Jesu Christi corpus fixum fuerat. Quo ex tempore Constantinus legem sanciuit, ne crux ad suplicium cuiquam adhiberetur: ita res quę antea hominibus probro ac ludibrio fuerat, venerationi ꝛ glorię esse cępit. ℟. Hoc signum crucis erit in cęlo, cum dominus ad iudicandum venerit. Tunc manifesta erunt abscõdita cordis nostri, hallẽ. hal. ℣. Cum sederit filius hominis i sede maiestatis suę, ꝛ cęperit iudicare seculũ per ignẽ. Tũc Gloria Tunc. In iij. noc. An. Adoramus te Christe, ꝛ benedicimus tibi, q: per crucẽ tuã redemisti mundum, hallẽ. ps. Cantate. 542. Dñs regnauit, exultet. Cãtate. ij. 543. ℣. Omnis terra adoret te, ꝛ psallat tibi halle.. ℟. Psalmũ dicat nomini tuo domine, haleluiah.

Lcõ. 5. euãg. sm Johan. L. vij.

ca. 3. In illo tẽpore: Erat homo ex Phariseis, Nicodem⁹ nomine, princeps Judęorũ: hic venit ad Jesuz nocte, ꝛ dixit ei: Rabbi, scimus, quia a Deo venisti magister. Et reliqua.

Homilia s. Augustini episcopi.

Jcodem⁹ ex ijs erat, qui crediderãt in nomine Jesu vidẽtes signa ꝛ pdigia quę faciebat, superi⁹ enim hoc dixit: Cum autez esset Jerosolymis i Pascha i die festo, multi crediderunt in nomine eius. Quare crediderunt, Sequitur ꝛ dicit, Uidentes signa eius quę faciebat. Et de Nicodemo qd dicitur? Erat princeps Judęorum, Nicodemus noie, hic venit ad eum nocte, ꝛ ait illi: Rabbi, scimus q: a Deo venisti magister. Et iste ergo crediderat i noie eius. ℟. Dulce lignum, dulces clauos: dulce pondus sustinuit. Quę sola digna fuit portare p̄ciũ huius seculi, haleluiah. ℣. Hoc signuz crucis erit in cęlo cum dominus ad iudicandum venerit. Quę. Lectio viij.

Sequit, Nemo potest hęc signa facere, q̃ tu facis: nisi fuerit Deus cũ eo. Si ergo Nicodem⁹ de illis multis erat, q crediderant in nomine eius, iam in isto Nicodemo attẽdamus quare Jesus non se credebat eis. Respondit Jesus, ꝛ dixit ei. Amen, amen, dico tibi, nisi quis renatus fuerit denuo, nõ potest videre regnũ Dei. Jpsis ergo se credit Jesus, q nati fuerũt denuo. Ecce illi crediderũt in eum, ꝛ Jesus nõ se credebat eis. Tales sunt omnes catechumeni: ipsi iam credunt in nomine Christi: sed Jesus non se credit

dit illis. ℟. Sicut Moyses exaltauit serpētē ī deserto, ita exaltari oportet filium hominis. Ut omnis, qui credit ī ipsum, nō pereat, sed habeat vitā ęternam, hal'. ℣. Non misit deus filium suum in mundum vt iudicet mundū: sed vt saluetur mūdus per ipsuz. Ut om. G lo. Ut

Pro sanctis martyribus. Alexandro, Euentio, Theodulo ac Juuenale ebo ꝛ confes. Lec. ix.

Alexāder Romanus Traiano Imperatore regēs ecclesiam, magnam partē Romanę nobilitatis ad Christuz conuertit. Is instituit, vt tantūmodo panis ꝛ vinum in mysterio offerrentur: vinum autem aqua misceri iussit, ꝑpter sanguinem ꝛ aquaz quę ex Jesu Christi latere profluxerūt: ꝛ in Canone addidit, Qui pridie quam pateretur. Idem decreuit, vt aqua benedicta sale admisto, perpetuo in ecclesia asseruaretur, ꝛ ī cubiculis adhiberetur ad fugandos demones. Sedit annos decem, menses septem, ꝛ dies duos, vitę sanctitate, ꝛ salutaribus institutis illustris. Martyrio coronatus est vna cum Euentio presbytero ꝛ Theodulo diacono, sepultusq; est via Nomentana tertio ab vrbe lapide, eodem in loco, vbi securi percussus fuerat, creatis diuerso tempore mense Decembri, quinq; episcopis, totidem presbyteris: ꝛ duob⁹ diaconis. Eorum corpora postea in vrbem translata, i ecclesia sanctę Sabinę condita sunt. In eundem diem incidit beata mors sancti Juuenalis Narniensis episcopi: qui cum plurimos in ea vrbe sāctitate ꝛ doctrina Christo peperisset, clarus miraculis, in pace quieuit, ibiq; honorifice sepultus est.

Ad Laudes ꝛ per Horas. Añ.

Helena Cōstātini mater Jerosolymā petijt hal'. ps. Dominus regnauit. 8. Añ. Tunc pręcepit eos omnes igne cremari: at illi timētes tradiderunt Judam, hal'. Añ. Moro ꝛ vita apposita sunt tibi, si non ostenderis mihi crucem Christi, hal'a. Añ. Cumq; ascendisset Judas de lacu, perrexit ad locū vbi iacebat sācta crux haleluia. Añ. Orabat Judas. Deus Deus meus ostende mihi lignum sanctę crucis, halel'. Capit. Fratres, hoc enim. 361. Hym. Lustris sex. 177. ℣. Adoram⁹ te Christe, ꝛ benedicimus tibi, hal'a. ℟. Quia per crucem tuaz redemisti mūduz haleluiah. Ad Bñdictus. Añ. Helena sancta dixit ad Judā: Comple desideriuz meum, ꝛ viues super terrā: vt ostendas mihi: qui dicitur Caluarię locus, vbi absconditum est preciosuz lignuz dominicum, haleluiah.

Ad tertiam. Capitulum.

Fratres: Hoc enim sentite ī vobis. 361. ℟. bre. Hoc signum crucis

crucis erit i cęlo, Halleluiah, halleluiah. ℟. Cum domin⁹ ad iudicádum venerit. Halleluiah. ℣. Adoramus te Christe, & benedicimus tibi, halleluiah. ℟. Quia per crucé tuam redemisti mundum, halleluiah.

Ad Sextam. Capitulum.

Ga. 6. Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce dñi nři Jesu Chri, per quê mihi mũdus crucifix⁹ est, & ego mũdo. ℟. Adoramus te Chre, & benedicimus tibi, Hal. hal. ℣. Quia per crucem tuam redemisti mundum. Halla. ℣. Omnis terra adoret te, & psallat tibi, halleluiah. ℟. Psalmum dicat nomini tuo, halleluiah.

Ad Nonam. Capitulum.

phil. 2. Humiliauit semetipsũ factus obediés vsq; ad mortem, mortem auté crucis. Propter quod & Deus exaltauit illum, & donauit illi nomé, qđ est sup omne nomé. ℟. Ois terra adoret te, & psallat tibi, Hal. halelu. ℣. Psalmũ dicat noi tuo. Hal'ah. hal. ℣. Hoc signũ crucis erit in cęlo, hal. ℟. Cũ dñs ad iudicandum venerit, hal'ah. Ad vesp. Añ. Helena. vt su. ps. Dixit d. 5 Lcũ rel. de dñica, & loco vlt. ps. La udate dñm o. 54. Cap. Frés. hoc enim. 391. Hy. Vexilla. 177. ℣. Hoc signũ crucis erit in cęlo, hal. ℟. Cũ dñs ad iudicandum venerít, hal'ah. Ad Mag. Aña. Crucé sanctã subijt, qui infernũ confregit: accinctus est potentia, surrexit die tertia, haleluiah, oratio vt su. Deinde fit cõme. S. Monicę. ¶ S. Monicę viduę. ali. Veni sponsa. ℣. Spẽ tu a. Ořo. Exaudi. 525. de cõi sctãr mulier. L. ij.

Die 4. E

Monica sancti Augustini dupliciter mater, quia eum & mundo, & cęlo peperit, marito mortuo, quem etiam senectute confectũ Jesu Christo cõciliauerat, castam, & operibus misericordię exercitam viduitatem agebat: i assiduis vero ad Deum orationibus pro filio q in Manichęorum sectam inciderat, lacrymas effundebat, quem etiam Mediolanum secuta est: vbi ipsum frequenter hortabatur, vt ad episcopum Ambrosium se conferret: quod cum ille fecisset, eius & publicis concionibus, & priuatis colloquijs fidei veritatem edoctus, ab eodem baptizatus est.

Lectio tertia.

Mox in Africam redeuntes, cum ad Ostia Tiberina cõstitissent, incidit in febré: quo in morbo, cum eam quodã die anima defecisset, vt se collegit, Vbi, inquit, eram: & astãtes intuens, Ponite hic matrem vestram: tantum vos rogo, vt ad altare dñi memineritis mei. Nono aũt die beata mulier animam Deo reddidit. Eius corpus ibi in ecclesia sanctę Aureę sepultum est: quod postea Martino

tino quinto summo Pontifice
Romam trãslatum, in ecclesia
sancti Augustini honorifice cõ
ditum est. Tu autem domine.

Die 5. F

Die 6. G ℂ S. Johannis ante portã lati
nã dup. Omnia d cõi apostolo
rũ tẽpore Paschali, preter illa
que hic assignant̃ propria.

Ad M. Añ. In feruentis olei
doliuz missus beatus Johãnes
apostolus, diuina se protegẽte
grã, illesus exiuit, hall. et dr in
vtrisqȝ vesp. ad Mag. Oratio.

Deus, qui cõspi/
cis, qȝ nos vndi
que mala nostra
perturbant: pre/
sta qs: vt bea/
ti Johãnis apo/
stoli tui et euãgelistę, intercessio
gloriosa nos ptegat. Per do.

In j. noc. legitur initiũ epistole
j. beati Johan. que posita est in
Dñica infra octa. Ascensionis.
225. nisi tunc temporis legeret̃
de libro Apocalyp. tunc enim
ponãtur lectio. de eo occuren.

Ex libro S. Hieronymi presb.
contra Jouinianum. Lec. iiij.

Johannes aplus, vnus ex
discipulis dñi, q minim⁹
traditur fuisse iter apostolos, et
quem fides Christi virginẽ re/
pererat, virgo permãsit, et ideo
plus amatur a dño, et recumbit
super pectus Jesu: et quod Pe/
trus interrogare non audet, il
lum rogat, vt interroget: et post
resurrectionem, nũciante Ma
ria Magdalene, quod dñs re/
surrexisset, vterqȝ cucurrit ad
sepulcrũ, sed ille preuenit. Cum
que essent in naui, et piscarẽtur
in lacu Genezareth, Jesus sta/
bat in litore, nec sciebãt aposto
li quem viderent: solus virgo
virginem agnoscit, et dicit Pe
tro. Dominus est. ℟. Lux ppe
tuo. folio 500. Lectio quinta.

Fuit autẽ Johãnes apo/
stol⁹, et euãgelista, et pro
pheta: apostolus, qȝ scripsit ad
ecclesias, vt magister: euangeli
sta, quia librũ euãgelij condi/
dit, quod excepto Mattheo,
alij ex duodecim apostolis non
fecerunt: Propheta, vidit enim
in Pathmos insula, in qua fue
rat a Domitiano principe ob
dñi martyriuz relegatus, Apo
calypsim, infinita futurorum
mysteria continentem. Re/
fert autez Tertullianus, quod
Romę missus in feruentis o/
lei dolium, purior et vegetior
exiuerit, quam intrauerit.
℟. Virtute. 500. Lectio vj.

Sed et ipsum eius euãge/
liũ multum distat a cęte
ris. Mattheus quasi de homi/
ne incipit scribere, Liber gene
rationis Jesu Christi filij Da
uid, filij Abraham. Lucas a sa
cerdotio Zacharię: Marcus a
prophetia Malachię pphetę,
et Jsaię: Primus habet faciem
hominis propter genealogiaz:
secũdus faciem vituli propter
sacerdotium: tertius faciẽ leo/

nis, propter voce3 clamātis in deserto: Parate viam dñi, rectas facite semitas eius. Johānes vero noster quasi aquila ad superna volat, ⁊ ad ipsu3 patrē peruenit dicēs: In principio erat verbu3, ⁊ verbu3 erat apud Deum: ⁊ Deus erat verbum. ℟. Isti sunt agni. folio. 500.

Lcō s. euag. ſm Matth. L. vij.

c.20. In illo tēpore: Accessit ad Jesum mater filioꝛū Zebedei cum filijs suis, adoꝛans, ⁊ petens aliquid ab eo. Et reliq.

Homilia s. Hieronymi presby.

Unde opinione3 habet regni mater filioꝛū Zebedei? vt cūm dñs dixerit, Filius hominis tradetur principibus sacerdotum, ⁊ scribis, ⁊ condēnabunt eu3 moꝛte, ⁊ tradent gētibus ad illudendum, ⁊ flagellandum, ⁊ crucifigendū, ⁊ ignominiam passionis timētibus discipulis nunciaret, illa gloꝛia3 postulet triumphantis? Hac vt reoꝛ ex causa: qꝛ post omnia dixerat dñs. Et tertia die resurget. Putauit eum mulier post resurrectionē illico regnaturū, ⁊ hoc, quod in secundo aduētu ꝓmittitur, in pꝛimo esse cōplendū: ⁊ auiditate feminea, pꝛęsentia cupit, immemoꝛ futuroꝛu3. ℟. Ego sum vitis. 500. Le. viij.

Mater postulat, sed dñs discipulis loquitur, itelligens pꝛeces eius ex filioꝛu3 descendere voluntate. Potestis bibere calice3, quem ego bibituru8 sum? Calicem in scripturis diuinis intelligimus passionē, iuxta illud: Pater, si possibile est, trāseat a me calix iste. Et in psalmo: Quid retribuā dño pꝛo oibus quę retribuit mihi? Calicem salutaris accipia3, ⁊ nomē dñi inuocabo. Statimq; infert, quis sit iste calix: Pꝛeciosa in conspectu dñi moꝛs sanctoꝛu3 eius. ℟. Candidi. 500. Le. ix.

Quaritur, quomodo calicem martyrij Zebedei filij Jacobus videlicet ⁊ Johannes biberint: cu3 scriptura narret Jacobum tantum apostolū ab Herode capite truncatum, Johannes autem pꝛopria moꝛte vitam finierit. Sed si legamus ecclesiasticas histoꝛias: in quibus fertur, quod ⁊ ipse pꝛopter martyriu3 sit missus in feruentis olei doliū, ⁊ inde ad suscipiēdā coꝛonā Chꝛi athleta ꝓcesserit, statimq; relegat° i Pathmos insulam sit: videbimus martyrio animum nō defuisse, ⁊ bibisse Johannē calicē cōfessionis, quē ⁊ tres pueri in camino ignis biberunt, licet persecutoꝛ non fuderit sanguinem.

Die 7. A

¶ In Apparitiōe s. Michaelis archāgeli. dup. Offm fit vt in alio festo mēsis Septē. f. 465 ꝑter lec. ij. noc. ⁊ in fine Inuit. Aña rum, ℟. ⁊ ℣. ⁊ ℟. br. additur Halla. ⁊ sub pꝛima Aña cuiuslibet noctur. dñr tres psalmi. Die 8. B

In pꝛimo nocturno. Lectiones

Aspiciebam. 466. Lect. iiij.

Beatū Michaelē archāgelū sepi⁹ hoib⁹ apparuisse, et sanctorum librorum auctoritate, et veteri sācto rum traditione comprobatur. Quamobrem multis in locis facti memoria celebratur. Eum vt olim synagoga Judeorū, sic nunc custodem et patronū, Dei veneratur Ecclesia. Gelasio autē primo Pōtifice Maximo, in cacumine Gargani Apulię mōtis, ad cui⁹ radices incolę sunt Sipontini, archāgeli Michaelis fuit illustris apparitio. ℟. Hic est Mich. 467. Lectio v.

Factū est eniz vt ex gregibus armentorū Gargani cuiusdā taur⁹ lōge discederet: quē diu ꝯquisitū, in aditu speluncę hęrētē inuenerūt. Cū vero quidam ex illis, vt taurū cōfigeret sagittā emisisset, retorta sagitta in ipsuz recidit sagittarium. Quę res, cū pñtes, ac deinceps ceteros tanto timore affecisset, vt ad eā speluncā propi⁹ accedere nemo auderet, Sipōtini epꝫ cōsulunt: qui indicto trium dierū ieiunio, et oratione, rem a Deo respondit queri oportere. ℟. Veni Michael. 467. Lectio vj.

Post triduuz Michael archāgelus) episcopuz monet in sua tutela esse eū locum, eoqꝫ indicio demōstrasse, velle ibi cultū Deo in sui et angelorum memoriā adhiberi. Quare episcopus, vna cū ciuib⁹ ad eā speluncaz ire pergit. Quā cum in templi cuiusdā similitudinē cōformatam vidissent, locuz illuz diuinis officijs celebrare cępe runt, qui multis postea miraculis illustrat⁹ est. Nec ita multo post Bonifacius Papa Romę in sūmo circo sancti Michaelis ecclesiā dedicauit tertio Calēdas Octobris, quo die ēt omniū angelorum memoriā Ecclesia celebrat. Hodiernus autez dies archangeli Michaelis apparitione ꝯsecrat⁹ ē. ℟. In tpe illo. 467. In iij. noc. Hom. in euang. Accesserūt discipuli ad Je. 567. vt in alio festo mensis Septēb. Ad Vesp. oia de S. Michaele cum comme. sequentis festi.

¶ S. Gregorij Naziāzeni epi, et cōfess. dup. Ad Mag. Aña. O doctor optime. 514. Oratio. Die 9. C

Deus, q populo tuo eterne salutis beatū Gregoriū ministruz tribuisti: prestas qs: vt quē doctorem vitę habuimus in terris, intercessorem habere mereamur in cęlis. Per dominum. Lectio quarta.

Gregorius nobilis Cappadox, qui ex singulari diuinarū literarū sciētia Theologi cognomē ꝯsecutus est, Naziāzi in Cappadocia natus, Athenis i omni disciplinarū genere, vna cū Basilio erudit⁹, ad studia sa crarum

erarum literarum se cõuertit: in qbus se in cenobio tredecim annos exercuerũt: illarũ sniam non ex proprio ingenio, sed ex maiorũ rõne & auctoritate interpretãtes. Qui cũ doctrina, & vite sanctitate florerent: vocati ad munus predicande euangelice veritatis, plurimos Jesu Christo filios pepererunt. Le. v.

GRegorius igitur aliquãdo domũ reuersus, primum Sasinorũ, deinde Naziãzi episcopus creatus est. Tunc Constantinopolim ad eam regẽdã ecclesiã accersitus, eã ciuitatem cũ hereseum purgatã erroribus ad catholicã fidẽ reduxisset, quod ei summum oium amorẽ cõciliare debebat, multorũ parauit inuidiã. Itaq cũ inter episcopos magna ppterea esset facta seditio, sponte cedẽs episcopatu, illud prophete dictũ vsurpauit: Si ppter me cõmota est ista tẽpestas, deijcite me in mare, vt vos iactari desinatis. Quare Nazianzũ redijt, quã eccl'am cũ aliquot annos sãctissime gubernasset, ad extremũ delecto successore, totum se ad cõtemplationẽ & scriptionẽ diuinarũ rerũ contulit. Le. vi.

SCripsit aũt multa, & soluta oratione, & versib' mirabili pietate & eloquẽtia: qbus doctorũ hoium sanctorũq iudicio id assecut' est, vt nihil i illis nisi ex vere pietatis, & catholice religionis regula reptat, nemo gequã iure vocare possit in dubiũ. Cõsubstãtialitatis filij fuit accerrimus ppugnator. Ut aũt vite laude nemo ei ppositus est, sic orõnis grauitate oẽs facile superauit. In ijs scribẽdi ac legẽdi studijs, ruri vitã mõachi exercẽs Imperatore Theodosio ad celestã vitã senio pfect' migrauit.

In iij. noct. Homilia in euang. Uos estis salter. 519. d cõi doct.

¶ Sanctorum Gordiani, Epimachi martyrum. Oratio. Die 10 D

DA, qs oips de': vt qui beatorum martyrum tuorum Gordiani & Epimachi solennia colimus: eorum apud te intercessionibus adiuuemur. Per dnm. Le. iiij.

GOrdianus iudex, cũ ad eũ Januarius psbyter, tanq Christiane religionis cultor pena afficiendus, missus esset, quẽ condẽnaturus erat, ab eodẽ in Christiana fide instructus, cum vxore, & qnquaginta trib' alijs ex eadẽ familia Rome baptizatur. Quare Julian' relegato Januario, Gordianũ a Clemẽtiano Uicario includi iubet i carcerẽ. Qui postea eundem Gordianum, vinctum catenis, ad se accersitum, cũ a fidei proposito deterrere nõ posset, plumbatis diu cesũ, capite plecti imperat. Cuius corpus, ante Apollinis templum canibus obiectũ, noctu a Christianis sepelit in ea-

dez crypta, in quã reliquię beati Epimachi martyris trãslatę fuerãt ab Alexãdria: vbi is diu propter Christi confessionẽ cõstrictus in carcere, postremo cõbustus, martyrio coronat⁹ est.

Die 11. E

Die 12 D ¶ Sanctorũ Nerei, Archillei, atq; Pancratij marty. Oratio.

SEmper nos, dñe, martyrũ tuorũ Nerei, Archillei, atq; Pãcratij foueat: quęsumus, beata solẽnitas, & tuo dignos reddat obsequio. Per dñm nostrũ. Lectio ij.

NEreus, & Archilleus fratres eunuchi, in Pontiana insula cũ Flauia Domitilla quã ad Christũ cõuerterãt, ac virginitatẽ seruare docuerãt, propter Christi dñi fidẽ diu exulauerũt: quos Aurelian⁹, Domitillę spõsus, quod ab illa Jesu Chri amoris incẽsa cõtemneretur, tanquã suasores primũ verberibus acerbissime cędi iussit, deinde Minutio Rufo cõsulari tradidit. Qui cũ illis grauit⁹ instaret, vt simulacris deorum sacrificarẽt, fidẽter negantes se q a sancto Petro baptizati essent, adduci posse, aut cogi, vt dęmonũ simulacra venerarentur: equuleo torti, & candentibus laminis cruciati, securi percussi sunt. Lectio tertia.

HOrũ corpora ab Auspicio eorũ discipulo, Domitillęq; educatore, in nauiculã imposita, & ad cryptã arenariã delata, ibi sepulta sunt i prędio Domitillę via Ardeatina, secũdo ab Vrbe lapide, prope sepulcrũ sãctę Petronillę filię beati Petri. Eodẽ die, Diocletiano Imperatore, Pancratius quatuordecim annos natus, virili virtute, & pstanti in Chrm fide de tyranni & dęmonũ immanitate, datis fortiter ceruicibus, triũphauit. Cuius corp⁹ Octauilla matrona noctu sustulit, & vnguẽtis delibutũ, via Aurelia sepeliuit. Die 13. G

Die 14 A ¶ S. Bonifacij mart. Oratio.

DA, quęs ops de⁹, vt q beati Bonifacij martyris tui solẽnia colimus, eius apud te intercessionibus adiuuemur. Per do. Lectio ij.

BOnifaci⁹, ciuis Roman⁹ q corp⁹ cũ Aglae nobili matrona miscuerat, tanto illi⁹ intemperãtię dolore capt⁹ est, vt pęnitẽtię causa se ad cõquirenda, & sepeliẽda martyrũ corpora contulerit. Itaq;, relictis peregrinationis socijs, cũ Tharsi multos propter Christianę fidei professionẽ varijs tormẽtis cruciatos vidisset, illorũ vincula osculat⁹, eos vehemẽter hortabatur, vt cõstanter supplicia perferrent, quod breuem laborem sempiterna requies cõsecutura erant. Comprehensus igit ferreis

ferreis vngulis excarnificatus est, cui etiam inter manuū vngues et carnē acuti calami sunt infixi, plumbūq; liquefactū in os eius infusum. Quib⁹ in cruciatibus ea vox tantū Bonifacij audiebat: Gratias tibi ago dñe Jesu Christe, fili dei. Lc. iij.

Mox in ollaz feruentis picis demisso capite cōiectus est: vnde cum inuiolatus exisset, ira incensus iudex, eum securi percuti iubet. Quo tēpore magnus terremotus factus est, ita vt multi infideles ad Christi dñi fidem conuerterentur. Eum sequenti die querentes socij, cum martyrio affectū cognouissent, quingentis solidis eius corpus redemerunt, et conditum vnguentis linteisq; inuolutum Romam portandū curauerunt. Quod factum cuz ab angelo Aglae matrona, quę et ipsa pęnitēs se pijs operibus addixerat, cognouisset, prodiēs obuiam sancto corpori, ecclesiā eius noīe ędificauit: in qua corpus sepultū est Nonis Junij, cū ei⁹ anima pridie Id⁹ Maij apud Tharsuz Cilitię vrbē migrasset in cęluz, Diocletiano, et Maximiano Imperatoribus.
Die 15. B. 16. C. 17. D. 18. E

S. Pudentianę virg. Oro.
Die 19. F Exaudi. 523 de cōi virg. L. iij.

Pudētiana virgo Pudentis Romani filia, parentibus orbata, cum admirabili pietate Christianā religionem coleret, vna cum sorore Praxede pecuniam ex vendito patrimonio redactā, pauperibus distribuit, seq; ieiunijs et orationib⁹ dedit. Cuius etiam opera tota eius familia, in qua erāt nonaginta sex hoīes a Pio Pontifice baptizata est. Quod autē ab Antonio Pio Imperatore sancitū erat, ne Christiani publice sacrificia facerēt: Pius pōtifex in ędib⁹ Pudētianę cum Christianis sacra celebrabat. Quib⁹ illa benigne acceptis, q̄ ad vitā necessaria essent, suppeditabat. Itaq; i his Christianę pietatis officijs migrauit e vita, et in sepulchro patris ad cęmeteriuz Priscillę, via Salaria sepulta ē quartodecimo calēdas Junij.
Die 20. G. 21. b. 22. a. 22. b. 24. d

S. Urbani pp et mart. Oro. Die 25. E

Da q̄s, omnipotēs Deus: vt q beati Urbani martyris tui atq; Pōtificis solēnia colimus, ei⁹ apud te intercessionibus adiuuemur. Per dominum. Lectio iiij.

Urban⁹ Romanus Aurelio Antonino Imperatore, doctrina et vitę sāctitate multos ad Christi fidez conuertit: i illis Ualerianū beatę Cęcilię spōsuz, et Tiburtiuz Ualeriani fratrem, qui postea martyriuz forti animo subierūt. Hic de bonis ecclę attributis scripsit his verbis

verbis. Ipse res fidelium q̃ dño efferuntur, non debent in alijs vsib⁹ quã ecclesiasticis, et Christianorũ fratrũ vel indigentium cõuerti, quia vota sunt fideliũ, et precia peccatorũ, ac patrimonia pauperũ. Sedit annos octo, mẽses vndecim, dies duodecim, ac martyrio coronatus, sepult⁹ est i cemeterio Pretertati octauo Calẽdas Junij. Ordinationib⁹ quinq; habitis mẽse Decẽbri, creauit epos octo, presbyteros nouem, diaconos quinque.

Die 26. f ¶ S. Eleutherij Pape, et mar. Oratio. Infirmitatem. f. 501. de cõi vnius mart. Põt. L. iij.

Eleutherius, Nicopoli in Grecia natus, Aniceti pontificis diaconus, Commodo Imperatore prefuit ecclesie. Huic initio pontificatus, supplices litere venerũt a Lucio Britanorũ rege, vt se ac suos in Christianorũ numerũ reciperet. Quamobrem Fugatiũ, et Damianum, doctos et pios viros, misit in Britanniã, p quos rex, et reliq fidẽ suscipe rent. Hoc Pontifice Ireneus Policarpi discipulus Romam veniẽs, ab eo benigne acceptus est. Quo tẽpore summa pace, et quiete fruebat ecclesia dei: ac per totum orbẽ terrarũ, maxime Rome, fides ppagabatur. Vixit Eleutherius in põtificatu annos qndecim, mẽses tres, dies duos. Hic fecit ordinationes tres mẽse Decẽbri: qb⁹ creauit p diuersa loca epos qndecim, presbyteros duodecim, diaconos octo: sepultus est in Vaticano.

¶ S. Johãnis Pape et marty. Oratio. Deus, q nos beati. 501. de cõi vnius mar. Põtifi. L. iij. Die 27 G

Johãnes Etrusc⁹ Justino seniore Imperatore rexit Ecclesiam: ad quem profectus est Constantinopolim auxilij causa, q Theodoricus rex hereticus diuexabat Italiã: cuius etiã iter Deus miraculis illustrauit. Nam cũ ei nobilis vir ad Corinthũ equũ, quo eius vxor mansueto vtebatur, itineris causa cõmodasset: factum est, vt dño postea remissus equus, ita ferox euaderet, vt fremitu, et totius corporis agitatione, semper deinceps dominam expulerit, tanq̃ indignaretur mulierem recipere, ex quo sedisset in eo Jesu Christi Vicarius. Quamobrem illi equum Pontifici donauerunt. Sed illud maius miraculum, quod Constantinopoli in aditu porte Auree, inspectante frequentissimo populo, qui vna cũ Imperatore Põtifici honoris causa occurrerat, ceco lumen restituit: Ad cuius pedes prostratus etiam Imperator, eum veneratus est. ℟. Domine preuenisti. folio. 504.

de com

de communi vnius mar. L.iij.

Rebus cũ Imperatore cõpositis, Romã rediit: statimq; epistolam scripsit ad omnes Italie episcopos, iubẽs eos Arianorum ecclesias ad catholicum ritum consecrare, illud subiungens: Quia & nos, quando fuimus Constantinopoli, tam pro religione catholica, quã pro regis Theodorici causa, quascunq; illis in partibus eorũ ecclesias reperire potuimus, catholicas eas consecrauimus. Quod iniquissimo animo ferens Theodoricus, dolo accersitũ Pontificẽ in carcerẽ cõiecit: vbi squallore inediaq; afflictus, paucis diebus cessit e vita, cũ sedisset annos duos, menses nouẽ, dies decẽ & septẽ, ordinatis eo tpe epis qnq;. Paulo post morit Theodoricus, quem quidã eremita, vt scribit sanctus Gregorius, vidit inter Johannẽ Põtificẽ, & Symmachũ Patriciũ, quẽ idem occiderat, demergi in ignem Lyparitanũ: vt videlicet illi, quibus mortẽ attulerat, tã quam iudices essent eius interitus. Johannis corpus Rauennã Romam portatum est, & in basilica sancti Petri sepultũ.

Die 28. A. Die 29. B.

Die 30. C ℂ S. Felicis Pape, & m. Oro. Infirmitatẽ. for. de cõi. L.iij.

Felix Roman⁹, patre Cõstantino, Aurelio Imperatore, pfuit ecclẽ. Instituit, vt missa supra memorias & sepulcra martyrũ celebraret. Qui cũ mẽse Decembri habuisset ordinatiões duas, & creasset episcopos qnq;, presbyteros nouem, diaconos quinque, martyrio coronat⁹, via Aurelia sepelitur in basilica, quã a se edificatã dedicarat. Vixit in Pontificatu annos quatuor, menses tres, dies quindecim.

ℂ S. Petronille virg. Oratio. Die 31 D
Exaudi nos nos Deus, f. 523. de communi vnius virginis.

Lectio secunda.

Petronilla sancti Petri filia, virgo forma corporis eximia, sed animi pulchritudine multo prestantior fuit: que egrota cũ esset, a beato Petro quesitũ est, cur, q alienos sanaret, filie sue sanitatem nõ restitueret? respondit: quia sic expedit ei. Verũtamen vt nemini de sua potestate dubitandi locum relinqueret, eã surgere iussit e lecto, & cõuiuis ministrare. Que paulo post in eundem morbũ recidens, ex eo cum aliquando conualuisset, eius fama commotus, ne visã quidẽ Flaccus Comes adamauit, enixeq; cõtendit, vt sibi daretur in matrimonium. Lc.iij.

Petronilla autẽ intelligẽs virginitati sue, quã Jesu Christo dicarat, ab acerrimo humani generis hoste parari insidias,

dias, sumpto sibi tridui spatio ad deliberandum, totum illud tempus in ieiunijs, ⁊ oratione consumpsit, assidue petens a cęlesti sponso, ne sancto proposito suo vim afferri pateretur. Itaque subuenit die tertio virgini deus: nam eam diuini sponsi amore flagrantem, vbi eucharistiam sumpsisset, ad cęlestes nuptias euocauit. Cuius corpus in via Ardeatina sepultũ, postea a Paulo primo pontifice in basilicam principis apostolorum translatum est.

IN FESTA IVNII.

Offm̃ Defunc. s. die nõ imped.

Die 1. E.

Die 2. E. Sanctorũ Marcellini, Petri, atq; Erasmi martyrũ. Oro.

DEus, q nos annua beatorũ martyrũ tuorũ Marcellini, Petri, atq; Erasmi solẽnitate letificas, pста qs: vt quorũ gaudem⁹ meritis, puocemur exẽplis. Per. Le. ij.

PEtrus Exorcista, Diocletiano Imperatore Romę a Sereno iudice propter Christianę fidei confessionem missus in carcerẽ, Paulinã Artemij qui carceri preerat filiam, a demone agitatam liberauit. Quo facto ⁊ parentes puellę cum tota familia, ⁊ vicinos qui ad rei nouitatem concurrerant, Jesu Christo cõciliatos, ad Marcellinũ presbyterũ adduxit, a quo omnes baptizati sũt. Quod vbi resciuit Serenus, Petrum ⁊ Marcellinum ad se vocatos asperius accusat, ⁊ ad verborũ acerbitatem, minas, ac terrores adiunxit, nisi Christo renũciẽt. Cui cum Marcellinus Christiana libertate responderet, pugnis contusum, ⁊ a Petro se iunctum, nudum includit in carcerem, stratum vitri fragmentis sine cibo, ac sine lumine. Petrum item constringi imperat arctissimis vinculis. Sed cum vtrique ex tormentis fides ⁊ animus cresceret, constanti confessione, ⁊ absciso capite, illustre testimonium Jesu Christo dederunt. Lectio tertia.

ERasmus episcopus, sub eisdẽ Imperatoribus Diocletiano, ⁊ Maximiano, in Cãpania plũbatis, ⁊ fustibus cęsus, resina quoq;, sulphure, plumbo liquefacto, ⁊ feruenti pice, cera, oleoq; perfusus, inde tamen integer ⁊ inuiolat⁹ euasit. Quo miraculo, multi se ad Christi fidẽ conuertunt. Verum is iterum detrusus in carcerem, constrict⁹ ferreis grauissimisq; vinculis, inde ab angelo mirabiliter ereptus est. Deinde a Maximiano varijs affectus supplicijs, tunicaq; ęrea candenti indutus, illa etiam tormenta, diuina virtute superauit, atq; in Campaniam profectus, plurimis ⁊ in fide confirmatis, ⁊ ad fidem cõuersis, insignem martyrij

tyrij palmam adeptus est.
Die 3.G.4. A.5.b. 6.c. 7.d. 8.e.

Die 9.f

¶ SS. Primi, & Feliciani martyrum. Oratio.

FAc nos, quo domine, sanctorum martyrum tuorum Primi, & Feliciani semper festa sectari: quorum suffragijs protectionis tue dona sentiamus. Per dominum. Lect.ij.

PRimus & Felicianus fratres accusati Christiane religionis apud Dioclitianum & Maximianum, in vincula conijciunt: quibus soluti, inde eripiuntur ab angelo. Mox ad pretorem adducti, cum Christianam fidem acerrime tuerentur, alter ab altero distracti sunt: ac primum varie tentata est constantia Feliciani: sed cum suasores impietatis se posse quicquam verbis proficere desperarent, affixis stipiti manibus eius & pedibus, ipsum sine cibo & potu inde triduum pendentem reliquerunt. Postridie eius diei, pretor vocatum ad se Primum sic affatur. Uides quanto sit prudentior quam tu frater tuus: qui obsecutus Imperatoribus, apud ipsos est honoratus: quem si tu quoque imitari volueris, particeps eris eius honoris & gratie. R. Hec est vera fraternitas. 512. Lectio iij.

CUi Primus, Quid factum sit fratri meo, cognovi ex angelo: Utinam quemadmodum sum cum eo voluntate coniunctissimus, sic ab eodem ne martyrio disiungar. Quo dicto exarsit pretor, & ad ceteros cruciatus, quibus Primum affecit, presente iam Feliciano, liquatum igne plumbum in os eius iussit infundi. Mox utrunque perduci imperat in theatrum, in eosque immitti duos leones: qui prostrati ad eorum genua, capite, & cauda ipsis blandiebantur. Ad id spectaculum cum amplius duodecim millia hominum convenissent, quingenti cum suis familijs Christianam religionem suscepere runt. Quibus rebus permotus pretor, eos securi percuti iussit.

Die 10.G.

S.Barnabe apli. dup. Orot

Die 11.A

DEus, qui nos beati Barnabe Apostoli tui meritis, & intercessione letificas: concede propitius: ut qui tua per eum beneficia poscimus, dono tue gratie consequamur. Per. Le.iiij.

BArnabas Levites Cyprius genere, qui & Joseph, cum Paulo in numerum apostolorum adscriptus est ad predicandum Jesu Christi evangelium. Is, agro vendito quem habebat, redactam ex eo pecuniam attulit apostolis. Missus autem Antiochiam predicationis causa, cum ibi multos ad Christi domini fidem conversos esse comperisset, incredibiliter letatus, eos hortabatur, ut in Christi

sti fide permaneret: Qua cohortatione multum proficiebat, quia ab omnibus vir bonus, et spiritu sancto plenus habebatur. Lect. v.

Profectus inde Tharsum, vt quęreret Paulū, cū eo Antiochiam venit, in eius vrbis ecclesia annum cōmorati, Christianę fidei et vitę illis hominibus pręcepta dederunt: vbi etiam Jesu Christi cultores primum Christiani sunt appellati. Discipuli autem Pauli et Barnabę, suis facultatibus Christianos qui in Judea erant, sustentabāt, eo mittentes pecuniam, per Paulum, et Barnabam. Qui perfuncti illo charitatis officio, adhibito Johanne, cui cognomen erat Marcus redierunt Antiochiam. L. vj.

Cum autem Antiochię in ecclesia cū cęteris prophetis, et doctoribus Paulus et Barnabas, in ieiunio, et oratione dño deseruirent: dixit Spūs sāctus: Segregate mihi Saulū, et Barnabam in opus ad quod assumpsi eos. Tunc ieiunantes et orantes, imponentesque eis manus, dimiserūt illos. Itaque Seleuciā venerunt, inde in Cyprum: ac multas pterea vrbes regionesque predicātes euangelium summa cum audientium vtilitate, peragrarūt: Postermo Barnabas digressus a Paulo, vna cum Johāne, qui cognominatus est Marcus, nauigauit in Cyprum: ibique circiter septimū Neronis ānum tertio idus Junij ad apostolici muneris laudem martyrij coronam adiunxit. Cuius corpus Zenone Imperatore repertū est in insula Cypro, ad cuius pectus erat euāgelium Matthęi, Barnabę manu conscriptum.

In iij. noc. Hom. in euangelium. Hoc est pce. 467. de cōi aplor.

C S S. Basilidis. Cyrini, Naboris, et Nazarij mart. Oratio. Die xij.

Sanctorū tuorum Basilidis, Cyrini Naboris atque Nazarij, quęsumus domine, natalitia nobis votiua resplendeant: et quod illis contulit excellentia sempiterna fructibus nostrę deuotionis accrescat. Per dñm. Lectio. j.

Basilides, Cyrinus, Nabor et Nazarius Romani milites, nobiles genere, et vtute illustres, Christiana religione suscepta, cū Christū dei filiū Diocletiano Imperatore pdicarēt, ab Aurelio pręfecto Vrbis cōprehensi, et vt dijs sacra facerēt admoniti, eius iussa cōtemnentes, missi sunt in carcerē. Quibus orantibus, cum subito clarissima lux oborta omnium oculis qui ibidem essent, carcerem collustrasset, illo celesti splēdore cōmotus Marcellus custodię ppositus multique alij, Christo domino crediderunt. Lectio ij.

Ex postea e carcere emissi ab Imperatore Maximiano

mitano, cuz eius etiā neglecto imperio, vnum Christum deum & dominum in ore haberent, scorpionibus cruciati, iterum coniiciūtur in vincula: unde septimo die educti, & ante pedes Imperatoris constituti, perstiterunt in irrisione inanium deorum, Jesum Christū deum constantissime confitentes. Quamobrem damnati, securi feriuntur. Quorū corpora feris obiecta, nec ab illis tacta, a christianis honorifice sepulta sūt.

Die 13. C.

Die 14 D

C S. Basilij Magni epi, & cf. dup. Ad Mag. An. O doctor optime. 514. de cōi vni⁹ cf. pōt. Oro. Exaudi. 514. Lectio iiij.

Basilius, nobilis Cappadox, Athenis vna cum Gregorio Naziāzeno, eius amicissimo secularibus literis, deinde in monasterio sacris mirabiliter eruditus: cū breui cursum fecit ad oēm doctrinę & morū excellētiā, vt ide Magni cognomen inuenerit. Ita digressus a Gregorio, cum ad predicandū Jesu Christi euāgelium in Pontū accersitus esset, eam prouinciā a Christianis institutis aberrantē, ad viā salutis reuocauit: mox ab Eusebio Cęsareę epo, ad erudiēdā cā ciuitatē adiutor adhibetur: in cuius locū postea successit. Is filium patri consubstātialē esse imprimis defendit: ac Valētem Imperatorem, sibi iratū miraculis adeo flexit: vt incūbentem ad voluntatem eiiciēdi ipsum i exiliū, a sententia discedere coegerit. R. Inueni Dauid. 515. Lectio quinta.

Nam & Valētis sella i qua factur⁹ decretum de eiiciendo e ciuitate Basilio, sedere volebat, cōfracta ē: & tribus eo calamis adhibitis ad scribendam exilij legem, nullū eorum reddidit atramentum: & cum nihilominus in proposito scribendi impium decretū persisteret: ipsius dextera, dissolutis neruis tota cōtremuit. His commotus Valens chartam vtraque manu conscidit. Ea autē nocte, quę ad deliberandum Basilio data est, Valentis vxor intimis est cruciata doloribus, & vnicus filius in grauem morbū incidit. Quibus ille perteritus, iniquitatē suam recognoscens, Basilium accersit: quo pñte puer cępit cōualescere: verū vocatis a Valēte ad visendū puerū hereticis, paulo post moritur. R. Posui adiutorium. 515. Lectio sexta.

Abstinentia, & cōtinentia fuit admirabili: vna tunica contētus erat, in ieiunio seruādo diligentissimus, in oratione assiduus, in qua sępe totā noctē cōsumebat. Virginitatem perpetuo coluit. Primus duriorem illum antiquorum monachorū ritum,

rituȝ ad meliorem formã rede git, magisq; religioni cõgruen tem. Multa pclare scripsit: ac nemo, teste Gregorio Nazianzeno, sacre Scripture libros ve rius aut uberius explicauit. Obijt Calendis Januarij, cuȝ tantuȝ spiritu viuẽs, preter ossa et pellem nulla preterea corporis parte constare videretur

c.14. ℟. Iste est qui ante. 516.

Lcõ v. euág. sm Lucã. Lcõ vij.

In illo tpe: Dixit Jes⁹ turbis: Siquis venit ad me, et non odit patrem suum, et matrem, et vxorem, et filios, et fratres, et sorores, adhuc autem et animam suam, nõ potest meus esse discipulus. Et reliqua.

Homilia S. Basilij Episcopi.

Perfecta renunciatio ĩ eo consistit, siquis id affectus fuerit, vt de vita sua ne minimuȝ quidem affectus sit, quãuis habeat mortis responsum. Porro huiusmodi renunciatio initiuȝ sumit ab alienatione rerum externarum, veluti possessionũ, inanis glorie, consuetudinis vite superioris, ad res inutiles affectionis, quemadmodum suo exẽplo ostẽderũt nobis sancti dñi discipuli Jacobus et Johãnes relicto pre Zebedeo, ipsoq; nauigio, de quo tota illoruȝ vict⁹ ratio pendebat: Mattheus vero, qñ e telonio ipse surrexit, et dñm secutus est. ℟. Amauit eum. 517. Lectio octaua

Quãquam, quod dico qd aut rationibus a nobis inuentis, aut sanctorum virorum exẽplis attinet confirmare? cũ ipsa domini uerba in medium liceat afferre, ijsq; ipsis religiosam ac deum timentẽ animaȝ magnopere cõmouere, quibus ille palam, ac citro controuersiam testificans dicit: Sic igitur quicunq; ex vobis nõ renũciat omnibus que possidet, nõ potest meus esse discipulus. Et alio ĩ loco, cũ post oblatã cõditionẽ illam, Si vis perfect⁹ esse, verba illa subiecisset, Uade, vẽde q̃ habes, et da pauperib⁹: post illud adiecit, Ueni, seqre me. ℟. Sint lũbi. 517. L. ix.

Est igit, queadmodũ docuimus renũciatio nihil aliud quã vinculoȝ terrene huius ac tẽporalis cõuersationis solutio: que dum nos anxijs, et humanam vitam comitãtibus negocijs subducit, promptiores et magis idoneos reddit ineunde vie ad Dei cõtemplationẽ. Eiusmodi renũciatio citra vlli⁹ ipedimẽti morã, subsidio est nobis nõ mediocri ad parãdã possessionem, vsumq; rerũ preciosissimarũ, nempe super aurũ et lapidem preciosum multum.

¶ Sanctorum Uiti, Modesti atq; Crescentie martyrũ. Orõ.

Da Ecclesie tue, que sumus domine, sãctis tuis, Uito, Modesto atq; Crescẽtia intercedẽ/

cedentibus, superbe nõ sapere, sed tibi placita humilitate proficere: ut proterua despiciens, quęcunq; recta sunt, libera exerceat charitate. Per dñm. L. 4.

Vitus admodũ puer, inscio patre baptizatus est: qđ cũ ille resciuisset, nihil prętermisit, quo filium a Christiana religione remoueret. Qua i volũtate permanentẽ Valeriano iudici verberibus castigandũ tradidit. Sed nihilominus in sñia persistens, patri redditus est. Sed dũ eum pater grauius punire cogitat, Vitus angeli monitu, comitib⁹ Modesto & Crescentia eius educatoribus, migratur in alienas terras, ibiq; eã sanctitatis laudẽ adeptus est, vt eius fama ad Dioclitianum perlata, ipsũ Imperator accerseret, vt filiam suam a dęmone vexatam liberaret: qua liberata, cũ ei amplissimis prę mys ingratus Imperator, vt deos coleret persuadere nõ potuisset, vna cum Modesto, & Crescentia vinculis constrictũ in ttit in carcerem. Lect. 19.

Quos vbi cõstantiores esse comperit: demitti iubet in ingens vas liquato plumbo feruenti resina, ac pice plenũ: In quo, cũ triũ Hebręorũ puerorũ more diuinos hymnos canerent, inde erepti, leoni obyciuntur: qui prosternens se, eorũ pedes lambebat. Quare inflãmatus ira Imperator, quod multitudinem videbat miraculo cõmoueri, eos in catasta sterni iubet, & ita cędi eorum mẽbra, atque ossa diuelli. Quo tpe, tonitrua, fulgura, magniq; terręmotus fuere, quibus templa deorũ corruerũt, & multi oppressi sũt. Eorum reliquias Florentia nobilis fęmina vnguentis conditas honorifice sepeliuit.

Die 16. f. Die 17. G

¶ Sanctorũ Marci, & Marcelliani martyrum. Oratio. Die 18. A

Presta, qs omnipotens Deus: vt qui sanctorũ tuorũ Marci & Marcelliani natalitia colimus, a cũctis malis imminentibus, eorũ intercessionibus liberemur. Per dom. H. R. Hęc est vera fraternitas. 521. Lectio 19.

Marcus & Marcellianus fratres Romani, propter Christianam fidem a Fabiano duce comprehensi, ad stipitem alligati sunt, pedibus clauis cõfixis. Ad quos cũ ita loqueret Iudex, Resipiscite miseri, & vos ipsos ab his cruciatibus eripite: rñderunt. Nunq; tam iucunde epulati sumus, quam hęc libẽter Iesu Christi causa perferimus: in cuius amore nũc fixi esse cępimus: vtinam tandiu nos hęc pati sinat, quãdiu hoc corruptibili corpore vestiti erimus. Qui diẽ noctemq; in tormentis diuinas laudes canẽtes

deniq̄ telis trāsfixi, ad martyry gloriā peruenerūt. Quorū corpa via Ardeatina sepulta sunt.

Die 19 B ¶ Sanctorū Geruasij, & Protasij martyrum. Oratio.

Deus, qui nos annua sanctorum martyrum tuorum Geruasij & Protasij solennitate letificas, cōcede propitius: vt quorum gaudemus meritis, accendamur exemplis. Per dñm. Lec. ij.

Geruasius & Protasi⁹, Vitalis & Valerie filij, quorū pr̄ Rauenne, mater Mediolani in Neronis psecutione pro Christi dñi fide martyriū subierunt, distributo pauperib⁹ p̄rimonio, domesticos seruos libertate donarunt. Quo facto gētiliū sacerdotes immane i illos conceptum odium habebant. Quare cū Astasius Comes in bellum proficisci vellet, hanc occasionem perdendi pios fratres se nactos esse putauerunt. R. Hec est vera fraternit. 512. de communi mart. Lec. iij.

Itaq̄ Astasio persuadent, se a dijs admonitos esse, nullo mō eū in bello victorē futurū, nisi Geruasio & Protasio coactis Christum negare, eosdē ad sacra dijs faciēda cōpelleret. Quod cum illi detestarentur: Astasius iperauit, Geruasium tādiu cedi, dum inter verbera expiraret: Protasium fustibus cōtusum securi percuti iubet. Quorum corpora Philippus clā sustulit, & i suis edibus sepeliuit: q̄ postea S. Ambrosius Dei monitu inuēta, in loco sacro, & insigni collocāda curauit. Passi sunt Mediolani decimotertio Calendas Julij.

¶ S. Syluerij pp & m. Oratio. Infirmitatē. 501 de cōi. L. ij. 20 C

Siluerius Campanus post Agapitum proxime pontifex creatus est: cuius doctrina & sāctitas eluxit in insectandis hereticis, & cōstantis animi magnitudo perspecta est i tuēdo iudicio Agapiti. Nā Anthemiū: quē q̄ Eutychianā heresim defendebat, Agapitus ab episcopatu Constantinopolitano deposuerat, cum ab Augusta sepissime rogatus esset, restituere noluit. R. Dñe preueni. 504. L. iij.

Quamobrē irata mulier mandat Bellisario, vt Siluerium mittat in exiliū. Qui exulauit in insula Pontia: vnde his verbis scripsit ad Amatorē epm: Sustentor pane tribulationis, & aqua angustie, nec tamen dimisi, aut dimitto officium meum. Quod re ipsa probauit. Nam ibi coacto concilio multorum episcoporum, quedam constituit, que ad integritatem fidei catholice, & ad restituendā ecclesiastica discipli

plinam pertinebant. Ubi diu in incommodis, ærumnisque confectus, obdormiuit in dño duodecimo Calen. Julij. Cuius sepulchrũ multis miraculis illustratũ fuit, cũ menses decẽ & septẽ ecclesię pręfuisset. Tu autem.

Die 22. D.

¶ S. Paulini epis. & cõf. Oro.
22.E D a,q8.514. de cõi cõf.põt.l.ij.

PAulin⁹, Nolę episcopus, eruditus studijs humanitatis, doctus ẽt diuinis literis, multa eleganter, & ornate scripsit versibus & soluta oratione. Huius viri charitas pręcipue celebratur, quod vastata a Uandalis Campania, omnẽ facultatem ne relictis quidem sibi rebus ad vitam necessarijs, in alendos pauperes & captiuos redimendos ꝯtulerit. Quo tpe, vt scribit Augustinus, ex opulentissimo diuite, volũtate pauperrimus & copiosissime sãctus, captus a barbaris sic dcũ pręcabatur. Dñe ne excrucier propter aurum & argẽtum: vbi enim sint omnia mea, tu scis. Ab eo cum posceret vidua, vt filium sibi redimeret, consumptis rebus omnibus in officio pietatis, se ipsũ pro illo in seruitutem tradidit. Lectio iij.

DUcitur in Africã ductus a dño, qui erat regis generi, eius hortum colendũ suscepit, Uerũ cũ prophetię dono Regis morte ipsi dño pręd ixisset: & rex in somnis Paulinũ sedentem mediũ inter duos iudices, sibique de manibus eripientem flagellũ vidisset, tantus vir cognitus, honorificẽtissime dimissus est, cõdonatis ei oibus suis ciuibus, qui captiui fuerant: Nolam reuersus ad episcopale officiũ, cum verbo & exemplo oẽs ad pietatem Christianam inflammaret, laterũ dolore correptus, cubiculum in quo iacebat terręmotu contremuit, ac paulo post aiã Deo reddidit.

¶ In vigil. s. Johã. Baptistę. Lec. s. euange. sm Lucã. Lec. j. Die 23. F ca. 1.

FUit in dieb⁹ Herodis regis Judeę, sacerdos quidam nomine Zacharias de vice Abia, & vxor illi⁹ de filiabus Aaron, & nomen eius Elisabeth. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

DOcet nos scriptura diuina, nõ solũ mores in ijs q prędicabiles sunt, sed ẽt parentes oportere laudari: vt veluti transmissa immaculatę puritatis hęreditas in ijs, quos volumus laudare, pręcellat. Quę enim alia intẽtio hoc loco sancti euangelistę, nisi vt sanctus Johannes Baptista nobilitetur parentibus, miraculis, moribus, munere passionis? Sic ẽt sancti Samuel mater Anna laudatur, sic Isaac parentibus nobili-

dez crypta, in quã reliquię beati Epimachi martyris trãslatę fuerãt ab Alexãdria: vbi is diu propter Christi confessionẽ cõstrictus in carcere, postremo cõbustus, martyrio coronatus est.

Die 11. E

Die 22 D ¶ Sanctorũ Nerei, Archillei, atq; Pancratij marty. Oratio.

Semper nos, dñe, martyrũ tuorũ Nerei, Archillei, atq; Pãcratij foueat: q̃sumus, beata solẽnitas, & tuo dignos reddat obsequio. Per dñm nostrũ. Lectio ij.

Nereus, & Archilleus fratres eunuchi, in Pontiana insula cũ Flauia Domitilla quã ad Christũ cõuerterãt, ac virginitatẽ seruare docuerãt, ꝑpter Christi dñi fidẽ diu exularũt: quos Aurelianus, Domitillę spõsus, quod ab illa Iesu Christi amoris incẽsa cõtemneretur, tanq̃ suasores primũ verberibus acerbissime cędi iussit, deinde Minutio Rufo cõsulari tradidit. Qui cũ illis grauius instaret, vt simulacris deorum sacrificarẽt, fidẽter negantes se q a sancto Petro baptizati essent, adduci posse, aut cogi, vt dęmonuz simulacra venerarentur: equuleo torti, & candentibus laminis cruciati, securi ꝑcussi sunt. Lectio tertia.

Horũ corpora ab Auspicio eorũ discipulo, Domitillęq; educatore, in nauiculã imposita, & ad cryptã arenariã delata, ibi sepulta sunt i prędio Domitillę via Ardeatina, secũdo ab Vrbe lapide, prope sepulcrũ sãctę Petronillę filię beati Petri. Eodẽ die, Diocletiano Imperatore, Pancratius quatuordecim annos natus, virili virtute, & ꝑstanti in Christũ fide de tyranni & dęmonũ immanitate, datis fortiter ceruicibus, triũphauit. Cuius corpus Octauilla matrona noctu sustulit, & vnguẽtis delibutũ, via Aurelia sepeliuit. Die 13. G

¶ S. Bonifacij mart. Oratio. Die 14 A

Da, q̃s oĩps deus, vt q beati Bonifacij martyris tui solẽnia colimus, eius apud te intercessionibus adiuuemur. Per do. Lectio ij.

Bonifacius, ciuis Romanus q corpus cũ Aglae nobili matrona miscuerat, tanto illius intemperãtię dolore captus est, vt pęnitẽtię causa se ad cõquirenda, & sepeliẽda martyrũ corpora contulerit. Itaq; relictis peregrinationis socijs, cũ Tharsi multos propter Christianę fidei professionẽ varijs tormẽtis cruciatos vidisset, illorũ vincula osculatus, eos vehemẽter hortabatur, vt cõstanter supplicia perferrent, quod breuem laborem sempiterna requies cõsecutura erant. Comprehensus igitur Die 19. F ferreis

ferreis vngulis excarnificatus est, cui etiam inter manuū vngues & carnē acuti calami sunt infixi, plumbūq; liquefactu3 in os eius infusum. Quib⁹ in cruciatibus ea vox tantū Bonifacij audiebat: Gratias tibi ago dñe Iesu Christe, fili dei. L.iij.

Mox in ollaz feruentis picis demisso capite cōiectus est: vnde cum inuiolatus existet, ira incensus iudex, eum securi percuti iubet. Quo tēpore magnus terręmotus factus est, ita vt multi infideles ad Christi dñi fidem conuerterentur. Cum sequenti die querentes socij, cum martyrio affectū cognouissent, quingentis solidis eius corpus redemerunt, & conditum vnguentis linteisq; inuolutum Romam portandū curauerunt. Quod factum cu3 ab angelo Aglae matrona, quę & ipsa pęnitēs se pijs operibus addixerat, cognouisset, prodiēs obuiam sancto corpori, ecclesiā eius noīe ędificauit: in qua corpus sepultū est Nonis Iunij, cū ei⁹ anima pridie Id⁹ Maij apud Tharsu3 Cilicię vrbē migrasset in cęlu3, Dioclitiano, & Maximiano Imperatoribus.
Die 15.B.16.C.17.D.18.E

S. Pudentianę virg. Oio.
Die 19.F Exaudi.523 de cōi virg. L.iij.

Pudētiana virgo Pudentis Romani filia, parentibus orbata, cum admirabili pietate Christianā religionem coleret, vna cum sorore Praxede pecuniam ex vendito patrimonio redactā, pauperibus distribuit, seq; ieiunijs & orationib⁹ dedit. Cuius etiam opera tota eius familia, in qua erāt nonaginta sex hoīes a Pio Pontifice baptizata est. Quod autē ab Antonio Pio Imperatore sancitū erat, ne Christiani publice sacrificia facerēt: Pius pōtifex in ędib⁹ Pudētianę cum Christianis sacra celebrabat. Quib⁹ illa benigne acceptis, q̄ ad vitā necessaria essent, suppeditabat. Itaq; i his Christianę pietatis offitijs migrauit e vita, & in sepulchro patris ad cęmeteriu3 Priscillę, via Salaria sepulta ē quartodecimo calēdas Iunij.
Die 20.G.21.b.22.a.22.b.24.d

S. Urbani pp & mart. Oio. Die 25.E

Da q̄s, omnipotēs Deus: vt q beati Urbani martyris tui atq; Pōtificis solēnia colimus, ei⁹ apud te intercessionibus adiuuemur. Per dominum. Lectio iiij.

Urban⁹ Romanus Aurelio Antonino Imperatore, doctrina & vitę sāctitate multos ad Christi fide3 conuertit: i illis Ualerianū beate Cęcilię spōsu3, & Tiburtiu3 Ualeriani fratrem, qui postea martyriu3 forti animo subierūt. Hic de bonis ecclę attributis scripsit his

verbis

verbis. Ipse res fidelium q̃ dño efferuntur, non debent in alijs vsib⁹ quã ecclesiasticis, et Christianorũ fratrũ vel indigentiuʒ cõuerti, quia vota sunt fideliũ, et precia peccatorũ, ac patrimonia pauperũ. Sedit annos octo, menses vndeciʒ, dies duodeciʒ, ac martyrio coronatus, sepult⁹ est i cemeterio Pretextati octauo Calẽdas Junij. Ordinationib⁹ quinqʒ habitis mẽse Decẽbri, creauit epos octo, presbyteros nouem, diaconos quinque.

Die 26. F ℄ S. Eleutherij Pape, et mar. Oratio. Infirmitatem. f.501.
de cõi vnius mart. Põt. Le.iij.

Eleutherius, Nicopoli in Grecia natus, Aniceti pontificis diaconus, Commodo Imperatore prefuit ecclesie. Huic initio pontificatus, supplices litere venerũt a Lucio Britanorũ rege, vt se ac suos in Christianorũ numerũ reciperet. Quamobrem Fugatiũ, et Damianum, doctos et pios viros, misit in Britanniã, p quos rex, et reliq fidẽ susciperent. Hoc Pontifice Ireneus Policarpi discipulus Romaʒ veniẽs, ab eo benigne acceptus est. Quo tẽpore summa pace, et quiete fruebat ecclesia dei: ac per totum orbẽ terrarũ, maxime Rome, fides ppagabatur. Vixit Eletherius in põtificatu annos qndeciʒ, mẽses tres, dies duos. Hic fecit ordinationes tres mẽse Decẽbri: qb⁹ creauit p diuersa loca epos qndecim, pbyteros duodecim, diaconos octo: sepultus est in Vaticano.

℄ S. Johãnis Pape et marty. Oro. Deus, q nos beati. 501. Die 27 G
de cõi vnius mar. Põtifi. Le.ij.

Johãnes Etruscus Justino seniore Imperatore rexit Ecclesiaʒ: ad quem profectus est Constantinopolim auxilij causa, cp Theodoricus rex hereticus diuexabat Italiã: cuius etiã iter Deus miraculis illustrauit. Nam cũ ei nobilis vir ad Corinthũ equũ, quo eius vxor mansueto vtebatur, itineris causa cõmodasset: factum est, vt dño postea remissus equus, ita ferox euaderet, vt fremitu, et totius corporis agitatione, semper deinceps dominaʒ expulerit, tanq̃ indignaretur mulierem recipere, ex quo sedisset in eo Jesu Christi Vicarius. Quamobrem illi equum Pontifici donauerunt. Sed illud maius miraculum, quod Constantinopoli in aditu porte Auree, inspectante frequentissimo populo, qui vna cũ Imperatore Põtifici honoris causa occurrerat, ceco lumen restituit: Ad cuius pedes prostratus etiam Imperator, cum veneratus est. ℟. Domine preuenisti. folio. 504.

de cõi

de communi vnius mar. L. iij.

Rebus cū Imperatore cō positis, Romā rediit: statimq; epistolam scripsit ad omnes Italię episcopos, iubēs eos Arianorum ecclesias ad catholicum ritum consecrare, illud subiungens: Quia et nos, quando fuimus Constantinopoli, tam pro religione catholica, quā pro regis Theodorici causa, quascunq; illis in partibus eorū ecclesias reperire potuimus, catholicas eas consecrauimus. Quod iniquissimo animo ferens Theodoricus, dolo accersitū Pontificē in carcerē cōiecit: vbi squallore inediaq; afflictus, paucis diebus cessit e vita, cū sedisset annos duos, menses nouē, dies decē et septē, ordinatis eo tpe epis qndecij. Paulo post morit Theodoricus, quem quidā eremita, vt scribit sanctus Gregorius, vidit inter Johannē Pōtificē, et Symmachū Patriciū, quē idem occiderat, demergi in ignem Lyparitanū: vt videlicet illi, quibus mortē attulerat, tā quam iudices essent eius interitus. Johannis corpus Rauenna Romam portatum est, et in basilica sancti Petri sepultū.

Die 28. A. Die 29. B.

Die 30. C ¶ S. Felicis Papę, et m. Oro. Infirmitatē. 501. de cōi. L. iij.

Felix Roman⁹, patre Cōstantino, Aurelio Impatore, pfuit ecclesię. Instituit, vt missa supra memorias et sepulcra martyrū celebraret. Qui cū mēse Decembri habuisset ordinatiōes duas, et creasset episcopos qnq;, presbyteros nouem, diaconos quinque, martyrio coronat⁹, via Aurelia sepelitur in basilica, quā a se ędificatā dedicarat. Vixit in Pontificatu annos quatuor, menses tres, dies quindecim.

¶ S. Petronillę virg. Oratio. Die 31 D
Exaudi nos nos Deus, f. 523. de communi vnius virginis.

Lectio secunda.

Petronilla sancti Petri filia, virgo forma corporis eximia, sed animi pulchritudine multo prestantior fuit: quę ęgrota cū esset, a beato Petro quęsitū est, cur, q alienos sanaret, filię suę sanitatem nō restitueret? respondit: quia sic expedit ei. Verūtamen vt nemini de sua potestate dubitandi locum relinqueret, eā surgere iussit e lecto, et cōuiuis ministrare. Quę paulo post in eundem morbū recidens, ex eo cum aliquando conualuisset, eius fama commotus, ne visā quidē Flaccus Comes adamauit, enixeq; cōtendit, vt sibi daretur in matrimonium. Lc. iiij.

Petronilla autē intelligēs virginitati suę, quā Jesu Chro dicarat, ab acerrimo humani generis hoste parari insidias,

dias, sumpto sibi tridui spatio ad deliberandum, totum illud tempus in ieiunijs, & oratione consumpsit, assidue petens a cęlesti sponso, ne sancto proposito suo vim afferri pateretur. Itaque subuenit die tertio virgini deus: nam eam diuini sponsi amore flagrantem, vbi eucharistiam sumpsisset, ad cęlestes nuptias euocauit. Cuius corpus in via Ardeatina sepultũ, postea a Paulo primo pontifice in basilicam principis apostolorum translatum est.

IN FESTA IVNII.

Offm̃ Defunc. s. die nõ imped.

Die 1. E.

Die 1. E. Sanctorũ Marcellini, Petri, atq; Erasmi martyrũ. Orõ.

Deus, q nos annua beatorũ martyrũ tuorũ Marcellini, Petri, atq; Erasmi solẽnitate lętificas, pstã qs: vt quorũ gaudem⁹ meritis, puocemur exẽplis. Per. Le. ij.

Petrus Exorcista, Diocletiano Imperatore Romę a Sereno iudice propter Christianę fidei confessionem missus in carcerẽ, Paulinã Artemij qui carceri pręerat filiam, a demone agitatam liberauit. Quo facto & parentes puellę cum tota familia, & vicinos qui ad rei nouitatem concurrerant, Iesu Christo cõciliatos, ad Marcellinũ presbyterũ adduxit, a quo omnes baptizati sũt. Quod vbi resciuit Serenus, Petrum & Marcellinum ad se vocatos asperius accusat, & ad verborũ acerbitatẽ, minas, ac terrores adiunxit, nisi Christo renũciẽt. Cui cum Marcellinus Christiana libertate responderet, pugnis contusum, & a Petro se iunctũ, nudũ includit in carcerem, stratum vitri fragmentis sine cibo, ac sine lumine. Petrum item constringi imperat artissimis vinculis. Sed cum vtrique ex tormentis fides & animus cresceret, constanti confessione, & abscisso capite, illustre testimonium Iesu Christo dederunt. Lectio tertia.

Erasmus episcopus, ĩsdẽ Imperatoribus Diocletiano, & Maximiano, in Cãpania plũbatis, & fustibus cęsus, resina quoq;, sulphure, plumbo liquefacto, & feruenti pice, cera, oleoq; perfusus, inde tamen integer & inuiolat⁹ euasit. Quo miraculo, multi se ad Christi fidẽ conuertunt. Uerum is iterum detrusus in carcerem, constrict⁹ ferreis grauissimisq; vinculis, inde ab angelo mirabiliter ereptus est. Deinde a Maximiano varijs affectus supplicijs, tunicaq; ęrea candenti indutus, illa etiam tormenta, diuina virtute superauit, atq; in Campaniam profectus, plurimis & in fide confirmatis, & ad fidem cõuersis, insignem martyrij

tyrij palmam adeptus est.
Die 3.G.4.A.5.b.6.c.7.d.8.e.

Die 9.F ¶ SS. Primi, & Feliciani martyrum. Oratio.

FAc nos, qs domine, sanctorũ martyrum tuorũ Primi, & Feliciani semp festa sectari: quorũ suffragijs ptectionis tuę dona sentiamus. Per dominum. Lect. ij.

PRimus & Felicianus fratres accusati Christianę religionis apud Dioclitianũ & Maximianũ, in vincula conijciunt: quib9 soluti, inde eripiuntur ab angelo. Mox ad prętorẽ adducti, cum Christianã fidẽ acerrime tuerentur, alter ab altero distracti sunt: ac primũ varie tentata est cõstantia Feliciani: sed cum suasores impietatis se posse quicquam verbis proficere desperarent, affixis stipiti manibus eius & pedib9, ipsũ sine cibo & potu inde triduũ pẽdentem reliquerunt. Postridie eius diei, prętor vocatũ ad se Primũ sic affatur. Vides quãto sit prudentior quã tu frater tuus: qui obsecutus Imperatoribus, apud ipsos est honorat9: quem si tu quoqz imitari volueris, particeps eris eius honoris & gratię. R. Hęc est vera fraternitas. 512. Lectio iij.

QUi Primus, Quid factũ sit fratri meo, cognoui ex angelo: Utinã quemadmodũ sum cum eo voluntate coniunctissimus, sic ab eodem ne martyrio disiungar. Quo dicto excãduit prętor, & ad ceteros cruciatus, quibus Primũ affecit, prẽsente iã Feliciano, liquatũ igne plumbum in os eius iussit infundi. Mox vtrunqz perduci imperat in theatrũ, in eosqz immitti duos leones: qui pstrati ad eorũ genua, capite, & cauda ipsis blandiebantur. Ad id spectaculum cũ amplius duodecim millia hominũ conuenissent, quingenti cũ suis familijs Christianã religionem susceperunt. Quibus rebus permotus prętor, eos securi percuti iussit.

Die 10.G.

S. Barnabę apli. dup. Oratio. Die 11.A

DEus, q nos beati Barnabę Apostoli tui meritis, & intercessione lętificas: cõcede ppitius: vt qui tua p eũ bñficia poscimus, dono tuę grę ɔsequamur. Per. Le. iiij.

BArnabas Leuites Cypri9 genere, qui & Joseph, cũ Paulo in numerũ apostolorũ adscriptus est ad prędicandũ Jesu Chri euangeliũ. Js, agro vendito quẽ habebat, redactã ex eo pecuniã attulit apostolis. Missus autẽ Antiochiam prędicationis causa, cũ ibi multos ad Christi dñi fidem conuersos eẽ cõperisset, incredibiliter lętatus, eos hortabatur, vt in Christi

sti fide permaneret: Qua cohor
tatione multum proficiebat, q
ab oibus vir bonus, et spiritu sa
cto plenus habebatur. Lect. v.
PRofect9 inde Tharsum,
vt quereret Paulu, cu eo
Antiochiam venit, in eius vrbis
ecclesia annum comorati, Chri
stiane fidei et vite illis hominib9
precepta dederunt: vbi etiam
Jesu Christi cultores primum
Christiani sunt appellati. Dis
cipuli autem Pauli et Barna
be, suis facultatibus Christia/
nos qui in Judea erant, susten/
tabat, eo mittentes pecuniam,
per Paulum, et Barnabam.
Qui perfuncti illo charitatis
officio, adhibito Johanne, cui
cognomen erat Marcus redie
runt Antiochiam. L. vj.
CUm autem Antiochie in
ecclesia cu ceteris pphe/
tis, et doctorib9 Paulus et Bar
nabas, in ieiunio, et oratione dno
deseruirent: dixit Spus sactus:
Segregate mihi Saulu, et Bar
nabam in opus ad quod assum/
psi eos. Tunc ieiunantes et oran
tes, imponentesq eis manus,
dimiserut illos. Jtaq Seleucia
venerunt, inde in Cyprum: ac
multas pterea vrbes regionesq
predicates euangeliu summa
cum audientium vtilitate, per/
agrarut: Postermo Barnabas
digressus a Paulo, vna cu Jo/
hane, q cognominatus est Mar
cus, nauigauit in Cyprum: ibiq
circiter septimu Neronis anu
tertio idus Junij ad apostolici
muneris laudem martyrij coro
na adiunxit. Cuius corpus Ze
none Imperatore repertu est i
insula Cypro, ad cuius pectus
erat euageliu Matthei, Bar/
nabe manu conscriptum.
In iij. noc. Hom. in euangeliu.
Hoc est pce. 467. de coi aplor.
C SS. Basilidis. Cyrini, Na
boris. et Nazarij mart. Oratio. Die 12. B
SAnctoru tuorum
. Basilidis, Cyrini
Naboris atq Na/
zarij, quesum9 do/
mine, natalitia no
bis votiua resplen
deant: et quod illis contulit ex/
cellentia sempiterna fructibus
nostre deuotionis accrescat.
Per dnm. Lectio. ij.
BAsilides, Cyrin9, Nabor
et Nazari9 Romani mili/
tes, nobiles genere, et vtute illu
stres, Christiana religione su/
scepta, cu Christu dei filiu Dio
clitiano Imperatore pdicaret,
ab Aurelio prefecto Vrbis co/
prehensi, et vt dijs sacra facerent
admoniti, eius iussa cotemnen/
tes, missi sunt in carcere. Qui/
bus orantib9, cu subito claris
sima lux oborta omnium oculis
qui ibidem essent, carcerem col
lustrasset, illo celesti splédore co
motus Marcellus custodie p/
positus multiq alij, Christo do/
mino crediderunt. Lectio iij.
TEx postea e carcere emis/
si ab Imperatore Maxi/
miano

miano, cuz eius etiaz neglecto imperio, vnum Christum deum et dominum in ore haberent, scorpionibus cruciati, iterum conijciuntur in vincula: unde septimo die educti, et ante pedes Imperatoris constituti, perstiterunt in irrisione inanium deorum, Jesum Christum deum constantissime confitentes. Quamobrem damnati, securi feriuntur. Quorum corpora feris obiecta, nec ab illis tacta, a christianis honorifice sepulta sunt.

Die 13. C.

Die 14 D

C S. Basilij Magni epi, et conf. dup. Ad Mag. Ant. O doctor optime. 514. de cõi vni' conf. pont. Oro. Exaudi. 514. L cõ iiij.

B Asilius, nobilis Cappadox, Athenis vna cum Gregorio Nazianzeno, eius amicissimo secularibus literis, deinde in monasterio sacris mirabiliter eruditus: cum breui cursum fecit ad omnem doctrine et morum excellentiam, vt inde Magni cognomen inuenerit. Ita digressus a Gregorio, cum ad predicandum Jesu Christi euangelium in Pontum accersitus esset, eam prouinciam a Christianis institutis aberrantem, ad viam salutis reuocauit: mox ab Eusebio Cesaree epo, ad erudiendaz eam ciuitatem adiutor adhibetur: In cuius locum postea successit. Is filiuz patri consubstantialem esse imprimis defendit: ac Valentem Imperatorem, sibi iratum miraculis adeo flexit: vt incumbentem ad voluntatez eijciendi ipsum in exilium, a sententia discedere coegerit. R. Inueni David. 515. Lectio quinta.

N Am et Valentis sella in qua factur' decretum de eijciendo e ciuitate Basilio, sedere volebat, cõfracta est: et tribus eo calamis adhibitis ad scribendam exilij legem, nullum eorum reddidit atramentum: et cum nihilominus in proposito scribendi impium decretum persisteret: ipsius dextera, dissolutis neruis tota cõtremuit. His commotus Valens chartam vtraque manu conscidit. Ea autem nocte, que ad deliberandum Basilio data est, Valentis vxor intimis est cruciata doloribus, et vnicus filius in grauem morbum incidit. Quibus ille perteritus, iniquitatem suaz recognoscens, Basiliuz accersit: quo presente puer cepit cõualescere: verum vocatis a Valente ad visendum puerum hereticis, paulo post moritur. R. Posui adiutorium. 515. Lectio sexta.

A Bstinentia, et cõtinentia fuit admirabili: vna tunica contentus erat, in ieiunio seruando diligentissimus, in oratione assiduus, in qua sepe totam noctem cõsumebat. Uirginitatem perpetuo coluit. Primus duriorez illum antiquorum monachorum ritum,

ritus ad meliorem formā rede
git, magisq̃ religioni cōgruen
tem. Multa pclare scripsit: ac
nemo, teste Gregorio Nazian
zeno, sacrę Scripturę libros ve
rius aut vberius explicauit.
Obijt Calendis Januarij, cuz
tantuz spiritu viuēs, pręter of
sa & pellem nulla pręterea cor
poris parte constare videretur
c.14. ℟. Iste est qui ante. 516.

Lcō 5. euāg. fm Lucā. Lcō vij.

In illo tpe: Dixit Jes⁹ tur
bis: Siquis venit ad me,
& non odit patrem suum, & ma
trem, & vxorem, & filios, & fra
tres, & sorores, adhuc autem &
animam suam, nō potest meus
esse discipulus. Et reliqua.

Homilia S. Basilij Episcopi.

Perfecta renunciatio i eo
consistit, siquis id assecu
tus fuerit, vt de vita sua ne mi
nimuz quidem affectus sit, quā
uis habeat mortis respon
sum. Porro huiusmodi re
nunciatio initiuz sumit ab alie
natione rerum externarum,
veluti possessionū, inanis glo
rię, consuetudinis vitę superio
ris, ad res inutiles affectio
nis, quemadmodum suo exē
plo ostēderūt nobis sancti dñi
discipuli Jacobus & Johānes
relicto pře Zebedęo, ipsoq̃ na
uigio, de quo tota illoruz vict⁹
ratio pendebat: Matthęus ve
ro, qñ e telonio ipse surrexit, &
dñm secutus est. ℟. Amauit
eum. 517. Lectio octaua

Quāquam, quod dico gd
aut rationibus a nobis i
uentis, aut sanctorum virorum
exēplis attinet confirmare? cū
ipsa domini uerba in medium
liceat afferre, ijsq̃ ipsis religio
sam ac deum timentē animaz
magnopere cōmouere, quibus
ille palam, ac citro controuer
siam testificans dicit: Sic igi
tur quicunq̃ ex vobis nō renū
ciat omnibus quę possidet, nō
potest meus esse discipulus. Et
alio i loco, cū post oblatā cōdi
tionē illam, Si vis perfect⁹ es
se, verba illa subiecisset, Vade,
vēde q̃ habes, & da pauperib⁹:
post illud adiecit, Veni, seq̃re
me. ℟. Sint lūbi. 517. L. ix.

Est igif, queādmodū do
cuimus renūciatio nihil
aliud quā vinculoꝝ terrenę bu
ius ac tēporalis cōuersationis
solutio: quę dum nos anxijs, &
humanam vitam comitātibus
negocijs subducit, prōptiores
& magis idoneos reddit ineun
dę vię ad Dei cōtemplationē.
Eiusmodi renūciatio citra vl
li⁹ ipedimēti morā, subsidio est
nobis nō mediocri ad parādā
possessionem, vsumq̃ rerū pre
ciosissimarū, nempe super aurū
& lapidem preciosum multum.

¶ Sanctorum Viti, Modesti atq̃ Crescentię martyrū. Orō.

Da Ecclesię tuę, quę
sumus domine, sāctis
tuis, Vito, Modesto
atq̃ Crescētia inter
ceden

cedentibus, superbe nō sapere, sed tibi placita humilitate pfi cere: vt proterua despiciens, q̄cunq; matura sunt, libera exer ceat charitate. Per dn̄z. L. 4.

Vitus admodū puer, isciō patre baptizatus est: qđ cū ille resciuisset, nihil ꝑtermi sit, quo filium a Christiana re ligione remoueret. Qua i volū tate permanentē Valeriano iu dici verberibus castigandū tra didit. Sed nihilominus in snia persistens, patri redditus est. Sed dū eum pater grauius pu nire cogitat, Vitus angeli mo nitu, comitib⁹ Modesto & Cre scentia eius educatoribus, mi gratur in alienas terras, ibiq; cū sanctitatis laudē adeptus est, vt eius fama ad Dioclitia num perlata, ipsuz Imperator accerseret, vt filiam suam a dę mone vexatam liberaret: qua liberata, cū ei amplissimis prę mys ingratus Imperator, vt deos coleret persuadere nō po tuisset, vna cum Modesto, & Crescentia vinculis constrictū mittit in carcerem. Lect. 19.

Quos vbi ɔstantiores esse comperit: demitti iubet in ingens vas liquato plumbo feruenti resina, ac pice plenuz: in quo, cū triū Hebręorū puero rū more diuinos hymnos cane rent, inde erepti, leoni obijciun tur: qui prosternens se, eorū pe des lambebat. Quare inflāma tus ira Imperator, quod mul titudinez videbat miraculo cō moueri, eos in catasta sterni iu bet, & ita cędi eorum mēbra, at que ossa diuelli. Quo tpe, toni trua, fulgura, magniq; terręmo tus fuere, quibus templa deorū corruerūt, & multi oppressi sūt. Eorum reliquias Florentia no bilis fęmina vnguentis condi tas honorifice sepeliuit.

Die 16. F. Die 17. G

Sanctorū Marci, & Mar celliani martyrum. Oratio. Die 18. A

Presta, q̄s omni potens Deus: vt qui sanctorū tuo rū Marci & Mar celliani natali tia colimus, a cū ctis malis imminentibus, eo rū intercessionibus liberemur. Per dom. V. R. Hec est vera fraternitas. s'i'l. Lectio 19.

Marcus & Marcellianus fratres Romani, propter Christianam fidem a Fabiano duce comprehensi, ad stipitem alligati sunt, pedibus clauis ɔfixis. Ad quos cū ita loqueret Judex, Resipiscite miseri, & vos ipsos ab his cruciatibus eripi te: rńderunt. Nunq; tam iucun de epulati sumus, quam hęc li bēter Jesu Christi causa perfe rimus: in cuius amore nūc fixi esse cępimus: vtinam tandiu nos hęc pati sinat, quādiu hoc corruptibili corpore vestiti eri mus. Qui diē noctemq; in tor mentis diuinas laudes canētes

deniq; telis trãsfixi, ad marty/ rij gloriã puenerũt. Quorũ cor pa via Ardeatina sepulta sunt.

Die 19B ¶ Sanctorũ Geruasij, & Protasij martyrum. Oratio.

Deus, qui nos an nua sanctorum martyrum tuo/ rum Geruasij & Protasij solenni tate letificas, cõ cede propitius: vt quorum gau demus meritis, accendamur exemplis. Per dñm. Lec.ij.

Geruasius & Protasi⁹, Ui/ talis & Ualerie filij, quo/ rũ pr Rauenne, mater Medio lani in Neronis psecutione pro Chri dñi fide martyriũ subie/ runt, distributo pauperib⁹ pri/ monio, domesticos seruos liber tate donarunt. Quo facto gẽti liũ sacerdotes immane i illos conceptum odium habebant. Quare cuz Astasius Comes in bellum proficisci vellet, hanc occasionem perdendi pios fra/ tres se nactos esse putauerunt. ℟. Hec est vera fraternit. 512. de communi mart. Lec. iij.

Itaq; Astasio persuadent, se a dijs admonitos esse, nullo mõ euz in bello victorez futurũ, nisi Geruasio & Prota/ sio coactis Christum negare, eosdẽ ad sacra dijs faciẽda cõ/ pelleret. Quod cum illi detesta rentur: Astasius iperauit, Ger/ uasium tãdiu cedi, dum inter verbera expiraret: Protasium fustibus cõtusum securi percu ti iubet. Quorum corpora Phi lippus claz sustulit, & i suis edi bus sepeliuit: q̃ postea S. Am/ brosius Dei monitu inuẽta, in loco sacro, & insigni collocãda curauit. Passi sunt Mediolani decimotertio Calendas Julij.

¶ S. Syluerij pp & m. Oratio. Infirmitatẽ. 501 de cõi. L.ij.

Siluerius Cam/ panus post Aga/ pitum proxime pontifex creatus est: cuius doctri/ na & sãctitas elu xit in insectandis hereticis, & cõstantis animi magnitudo per specta est i tuẽdo iudicio Aga/ piti. Nã Anthemiũ: quẽ q̃ Eu/ tychianã heresim defendebat, Agapitus ab episcopatu Con/ stantinopolitano deposuerat, cum ab Augusta sepissime ro/ gatus esset, restituere noluit. ℟. Dñe preueni. 504. L.iij. 20.E

Quamobrez irata mulier mandat Bellisario, vt Silueriũ mittat in exiliũ. Qui exulauit in insula Pontia: vn/ de his verbis scripsit ad Ama/ torẽ epm: Sustentor pane tri/ bulationis, & aqua angustie, nec tamen dimisi, aut dimitto officium meum. Quod re ipsa probauit. Nam ibi coacto con/ cilio multorum episcoporum, quedam constituit, que ad inte gritatem fidei catholice, & ad restituendaz ecclesiasticã disci/ pli/

plinam pertinebant. Ubi bręui incommodis, ęrumnisq; confectus, obdormiuit in dño duodecimo Calen. Julij. Cuius sepulchrũ multis miraculis illustratũ fuit, cũ menses decẽ & septez ecclesię pręfuisset. Tu autem.

Die 22. D.

¶ S. Paulini epis. & cõf. Oio.
12. E D a, ds. 514. de cõi cõf. põt. f. ij.

Paulinº, Nolę episcopus, eruditus studijs humanitatis, doctus et diuinis literis, multa eleganter, & ornate scripsit versibus & soluta oratione. Huius viri charitas pręcipuę celebratur, quod vastata a Vandalis Campania, omnẽ facultatez ne relictis quidem sibi rebus ad vitam necessarijs, in alendos pauperes & captiuos redimendos ptulerit. Quo tpe, vt scribit Augustinus, ex opulentissimo diuite, volũtate pauperrimus & copiosissime sãctus, captus a barbaris sic deũ pręcabatur. Dñe ne excrucier propter aurum & argẽtum: vbi enim sint omnia mea, tu scis. Ab eo cum posceret vidua, vt filium sibi redimeret, consumptis rebus omnibus in officio pietatis, se ipsuz pro illo in seruitutem tradidit. Lectio iij.

Igitur in Africã ductus a dño, qui erat regis gener, eius hortum colendũ suscepit, Verũ cũ prophetię dono Regis mortẽ ipsi dño pręedixisset: & rex in somnis Paulinũ sedentem mediũ inter duos iudices, sibiq; de manibus eripientem flagellũ vidisset, tantus vir cognitus, honorificẽtissime dimissus est, cõdonatis ei oibus suis ciuibus, qui captiui fuerant; Nolam reuersus ad episcopale officiuz, cum verbo & exemplo oẽs ad pietatem Christianam inflammaret, laterũ dolore correptus, cubiculum in quo iacebat terręmotu contremuit, ac paulo post aiaz Deo reddidit.

¶ In vigil. s. Johã. Baptistę. Die 23. F
Lec. s. euange. sm Lucã. Lec. j. ca. 1.

Fuit in dieb' Herodis regis Judeę, sacerdos quidam nomine Zacharias de vice Abia, & vxor illiº de filiabus Aaron, & nomen eius Elisabeth. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Docet nos scriptura diuina, nõ solũ mores in ijs q pręedicabiles sunt, sed ẽt parentes oportere laudari: vt veluti transmissa immaculatę puritatis hereditas in ijs, quos volumus laudare, pręcellat. Quę enim alia intẽtio hoc loco sancti euangelistę, nisi vt sanctus Johannes Baptista nobilitetur parentibus, miraculis, moribus, munere passionis? Sic ẽt sancti Samuel mater Anna laudatur, sic Jsaac parentibus

nobilitaté pietatis accepit, quã posteris dereliquit. Sacerdos itaq; Zacharias nõ solũ sacerdos, sed et de vice Abia, i. nobilis inter superiores semine. L. iiij.

Et vxor, inquit, eius de filiabus Aaron. Non solũ igitur a parentibus, sed etiam a maioribus, sancti Johannis nobilitas propagatur: nõ seculari potestate sublimis, sed religionis successione venerabilis: tales enim maiores hic debuit prenunciãs Christi, vt nõ repéte conceptam, sed a maioribus acceptam, ꝛ ipso infusam iure naturę, ꝛ predicare fidé dñici videretur aduentus. Erant, inquit, ambo iusti ante Deũ, incedentes in oibus mandatis, ꝛ iustificationibus dñi sine querela. Quid ad hoc referunt, qui peccatis solatia pferentes, sine peccatis frequentibus hominem putant esse nõ posse? Et vtũtur versiculo, quia scriptum est in Job, Nemo mundus a sorde, neque infans, nec si vnius diei vita sit in terra. Lectio tertia.

Quibus respõdendũ est, prius vt, quid sit hominé sine peccato esse, definiãt, vtrũ nunq; oino peccasse, an desijsse peccare. Si enim hoc putant sine peccato esse, desijsse peccare: ꝛ ipse consentio. Oẽs enim peccauerunt, ꝛ egent gloria Dei. Si autem, qui veterez errorem correxit, ꝛ in eam se uitę trans formauerit qualitatez, vt temperet a peccato, negant abstinere delictis: nõ possumus in eorum conuenire sententiã, cũ legamus, q: sic dñs dilexit Ecclesiam: vt exhibeat sibi ipse gloriosam, ꝛ nõ habentem maculam, aut rugam, aut aliquid eiusmodi, sed vt sit sancta ꝛ immaculata. Oratio.

Presta, qs, oṗs deus: vt familia tua per viã salutis incedat, ꝛ beati Johannis pręcursoris hortamenta sectando, ad eum, quem predixit, secura perueniat, dñm nostruz Jesum Christum filium tuum. Qui tecum viuit ꝛ regnat in vnitate.

¶ In natiuitate S. Johannis Baptistę. dupl. Ad vesp. Aña. Die 24.

Ipse pręibit ante illũ i spiritu, ꝛ virtute Elię, parare dño plebem perfectã. ps. Dixit dñs. f. 52. cũ reĩ de Dominica, ꝛ loco vlt. dicitur Laudate dñm omnes. 54. Aña. Johannes est nomen eius, vinũ ꝛ siceram non bibet, ꝛ multi in Natiuitate eius gaudebũt. Aña. Ex vtero senectutis, ꝛ sterili Johannes natus est pręcursor dñi. Aña. Iste puer magnus coram domino: nã ꝛ manus eius cum ipso est. Antiphona Nazareus vocabitur puer iste: vinum, ꝛ siceram non bibet, ꝛ omne

omne immundũ non manducabit ex utero matris sue. Cap.
Audite insule, et attendite populi de longe. Dominus ab utero vocavit me: de ventre mris mee recordatus est nominis mei.
R. Deo gratias. Hymnus.
Ut queãt laxis resonare fibris.
Mira gestorũ famuli tuorum.
Solue polluti labij reatum
Sancte Johannes.
Nuncius celso veniẽs Olympo
Te patri magnum fore nasciturum.
Nomen, et vite seriem gerende
Ordine promit.
Ille promissi dubius superni
Perdidit prompte modulos loquele:
Sed reformasti genitus peremptę
Organa vocis.
Ventris obstruso recubãs cubili.
Senseras regem thalamo manentem.
Hinc parẽs nati meritis vterqʒ
Abdita pandit.
Gloria patri, genitoqʒ proli,
Et tibi compar vtriusqʒ semp
Spũs alme, deus unus, omni
Tempore secli. Amen.
V. Fuit homo missus Deo.
R. Cui nomẽ erat Johannes.
Ad Mag. An. Ingresso Zacharia templum domini, apparuit ei Gabriel Angelus stãs a dextris altaris incẽsi. Oratio.
Deus, qui presentẽ diẽ honorabilẽ nobis in beati Johãnis Nativitate fecisti, da populis tuis spiritualium gratiam gaudiorum: et omniuʒ fidelium mentes dirige in viam salutis eterne. Per dñm. Ad Matut. Invit. Regem precursoris dominum, Venite adoremus. psal. Venite. Hymnus.
Antra deserti teneris sub annis
Civiũ turmas fugiens petisti:
Ne levi saltem maculare vitã,
Famine posses.
Prebuit hirtũ tegumẽ camel⁹
Artubus sacris, strophium bidentes,
Cui latex haustũ, sociata pastũ
Mella locustis.
Ceteri tantum cecinere vatũ
Corde presago iubar affuturũ:
Tu quidem mundi scelus auferentem
Indice prodis.
Non fuit vasti spatiũ p orbis,
Sanctior quisquam genitus Johanne.
Qui nefas secli meruit lavãtẽ,
Tingere lymphis.
Gloria patri, genitoqʒ. ut supra
In j. no. et an. Priusqʒ te formarem in vtero novi te: et antequã progredereris, sanctificaui te. ps. Beatus vir: 2. Añ.
Ad omnia que mittaʒ te, dicit dñs, ibis: ne timeas: et que mandauero tibi, loqueris ad eos.

 Ps.

Ps. Quare frem. 2. Aña. Ne ti meas a facie eorū: quia ego te/ cū sū dicit dñs. Ps. Dñe qd 2.
℣. Fuit homo missus a Deo.
℟. Cui nomen erat Johānes.
Incipit Jeremias propb. Le. i.

Verba Jeremię filij Hel/ cię, de sacerdotib⁹ q fue/ runt in Anatot, in terra Benia min. Quod factū est verbū dñi ad eū in diebus Josię filij Amō regis Juda, i tertiodecimo an no regni eius. Et factum est in diebus Joachim filij Josię re/ gis Juda, vsq ad cōsummatio nē vndecimi anni Sedechię fi lij Josię regis Juda, vsque ad transmigrationē Jerusalem in mense quinto. Et factū est ver/ bū dñi ad me dicens: Priusq̄ te formarem in vtero, noui te: et anteq̄ exires de vulua, sancti fi caui te: et prophetam in genti/ bus dedi te. ℟. Fuit homo missus a Deo, cui nomen erat Johānes. Hic venit in testimo nium, vt testimonium perhibe ret de lumine, et pararet dño plebem perfectam. ℣. Erat Jo hannes in deserto pdicās bap tismū penitētię. Hic venit. Le. ij.

Et dixi, A, a, a, dñe De⁹, ecce nescio loqui, quia puer ego sum. Et dixit dñs ad me. Noli dicere, Quia puer sū: qm̄ ad oia, quę mittā te ibis, et vniuersa, quęcunq mandauero tibi loqueris. Ne timeas a fa/ cie eorum: quia tecum ego sū, vt eruam te, dicit dñs. Et misit dñs manum suam, et tetigit os meum, et dixit ad me: Ecce de/ di verba mea in ore tuo: ecce constitui te hodie super gētes, et super regna: vt euellas, et de/ struas, et disperdas, et dissipes, et ędifices, et plantes. ℟. Elisa/ beth Zacharię magnum virū genuit, Joannē Baptistā p cursorem domini, Qui viā do mino pręparauit in eremo. ℣. Fuit homo missus a Deo, cui nomē erat Johānes. Qui. Le. iij.

Tu ergo accinge lumbos tuos, et surge: et loque/ re ad eos omnia, quę ego pręcipio tibi. Ne formides a facię eorum: nec enim timere te fa/ ciam vultum eorum. Ego quip pe dedi te hodie in ciuita/ tem munitam, et in columnam ferream, et in murum ęreum, super omnem terram, regibus Juda, principibus eius, et sa/ cerdotibus, et omni populo ter rę. Et bellabunt aduersum te: et non pręualebunt, quia e/ go tecum sum, ait dominus, vt liberē te. ℟. Priusquam te formarē in vtero nouit te: et an tequam exires de ventre, sancti ficaui te: Et pphetā in gētibus dedi te. ℣. Vir dilect⁹ a Deo, et hominibus honoratus est. Et.

In ij. noc. An. Misit dominus manum suam: et tetigit os meū: et prophetam i gentibus dedit me dominus. Ps. Cum inuoca rē exau. An. Ecce dedi verba mea i ore tuo: ecce 9stitui te su per

per gentes ⁊ regna. Ps. Verba mea. 502. An. Dñs ab vtero vocauit me, de vẽtre matris meę recordatus est noïs mei. psal. Dñe dñs noster. 502. ℣. Inter natos mulierum non surrexit maior. ℟. Johanne Baptista.

Sermo s. Augustini epi. Lec. iiij.

Post illuȝ sacrosanctũ dñi natalis diẽ, nullius hoïs natiuitatẽ legimus celebrari nisi solius Johannis Baptistę. In alijs sãctis ⁊ electis dei nouimus illum diem coli: quo illos post cõsummationẽ laborũ ⁊ deuictũ triũphatumq; mundũ, in perpetuas ęternitates p̄sens hęc vita parturijt. In alijs consummata vltimi diei merita celebrãtur. In hoc ẽt prima die ipsa Johannis initia consecrant: pro hac absq; dubio causa, quia per hunc dñs aduentũ suuȝ, ne subito insperatũ hoïes non agnoscerent, voluit esse testatũ. Johannes aũt figura fuit veteris testamenti, ⁊ in se pretulit formã legis, ⁊ ideo prenũciauit Saluatorẽ, sicut lex gratiã p̄cucurrit. ℟. Descendit angelus dñi ad Zachariam dicens: Accipe puerũ in senectute tua. Et habebit nomen Johannes Baptista. ℣. Iste puer magnus coram domino, nam ⁊ manus eius cum ipso est. Et. Lec. v.

Quod aũt nondum natus de secreto materni vteri prophetauit, ⁊ expers lucis iã testis est veritatis: hoc est intelligendũ, quod latens sub velamine ⁊ carne literę, ⁊ redẽptorem mundo spiritu predicauit, ⁊ nobis dñm deum nostrum de quodam legis vtero proclamauit. Ergo qa Judęi errauerunt a ventre, i. a lege, quę Christo grauida erat, errauerunt a ventre, locuti sunt falsa: ideo hic venit in testimoniũ, vt testimoniũ perhiberet de lumine. ℟. Hic est precursor dilectus, ⁊ lucerna lucens ante dñm: Ipse est eniȝ Johannes, qui viã dño p̄parauit in eremo: sed ⁊ agnũ dei demonstrauit, ⁊ illuminauit mentes hominum. ℣. Ipse preibit ante illum in spiritu ⁊ virtute Elię. Ipse. Lec. vi.

Quod auteȝ Johannes in carcere constitutus ad Christuȝ discipulos suos destinauit, lex ad euãgelia trãsmisit: quę lex iuxta typum Johannis, quasi ignorantię clauso carcere, in obscuro ⁊ in occulto iacebat: ⁊ Judaicę cęcitatis sensus intra literam tenebatur inclusus. De hoc beatus euangelista proloquitur, Ille erat lucerna ardens, ⁊ lucens, i. spiritus sancti igne succẽsus, vt mũdo ignorantię nocte possessio lumen salutis ostenderet, ⁊ quasi inter densissimas delictorum tenebras, splendidissimum iustitię solem, lucis suę radio demõstraret, de seipso dicens: Ego vox clamantis in deserto. ℟. Annuebant patri eius,

quem vellet vocari eū: et postu lans pugillarem scripsit dicēs: Johannes est nomen eius. ℟. Apertū est os Zacharie, et pro phetauit dicens Johannes est. In iij. noc. Aña. Posuit os meuz dñs quasi gladiuz acutum: sub vmbra manus sue protexit me. Ps. Domine quis habitabit. 4. Aña. Formans me ex vtero ser uū sibi dñs, dixit: Dedi te in lu cē gentiū, vt sis salus mea vsqz ad extremum terre. Ps. Dñe in virtute. 7. Aña. Reges vide/ bunt, et consurgent principes, et adorabunt dñm Deum tuū, qui elegit te. Ps. Benedicam do. ℣. Elisabeth Zacharie
21 magnū virū genuit. ℟. Johan nē Baptistā precursorem dñi.

Lcō S. Euāg. s̄m Lucā. L. vij.

Elisabeth impletū est tem pus pariendi, et peperit fi lium: Et audierunt vicini, et co gnati eius, quia magnificauit dñs misericordiam suam cum illa, et congratulabantur ei. Et reliqua.

Homil. S. Ambrosij episcopi.

Peperit filiuz Elisabeth, cōgratulabantur vicini. Habet sanctoruz editio letitiā plurimorum, qr cōe est bonum. Justitia enim cōis est virtus: et ideo in ortu iusti, future vite insigne premittitur, et gratia se cuture virtutis exultatione vi/ cinoruz prefigurante signatur. Pulchre autē tempus, quo fuit in vtero propheta describitur, ne Marie presentia taceatur: sed tempus siletur infantie, eo qp pñtia dñi, matris in vtero ro borabatur, q infantie impedimen ta nesciuit. Et ideo in euāgelio nihil super eo legimus, nisi or tum eius, et oraculum, exulta/ tionē in vtero, et vocez in deser to. ℟. Precursor dñi venit, de quo ipse testatur: Null9 maior inter natos mulierum Johānē Baptista. ℣. Hic est enim pro pheta, et plusquā propheta, de quo saluator ait. Nullus.

Lectio octaua.

Neqz enim vllam infantie sensit etatez, qui supra na turam, supra etatem in vtero si tus matris, a mensura perfecte cepit gratis plenitudinis Chri. Mire sanctus euangelista pre/ mittendum putauit, qp plurimi infantez patris nomine Zacha riam appellanduz putarunt, vt aduertas matri non nomen ali cuius displicuisse degneris, sed id ei sancto infusum spiritu, qd ab angelo añ Zacharie fuerat prenunciatum. Et quidem ille mutus intimare vocabulum fi lij nequiuit vxori, sed per phe tiā didicit Elisabeth quod nō didicerat a marito. ℟. Gabriel angelus apparuit Zacharie, di cēs. Nascetur tibi filius, nomen eius Johannes vocabitur: Et multi i Natiuitate eius gaude bunt. ℣. Erit enim magnus co ram domino: vinum, et siceram non bibet. Et multi. Lectio ix.

Johan/

Johannes, inquit, est nomen eius: hoc est, nõ ei nos nomen imponimus, qui iam a deo nomen accepit. Habet vocabulum suũ, quod agnouimus, nõ quod elegimus. Hũt hoc merita sanctorũ, vt a Deo nomẽ accipiant. Sic Jacob Israel dr, quia Deum vidit: sic dñs noster Jesus nominatus est, antequam natus: cui nõ angelus, sed pater nomen imposuit. Vides angelos, quę audierint, nõ quę vsurpauerint, nunciare: Nec mireris, si nomen mulier, quod non audiuit, asseruit: quãdo Spiritus ei sanctus, q angelo mãdauerat, reuelauit. Te Deum. 8.

Ad Laudes, & p Horas. Aña.

Elisabeth Zacharię magnum virum genuit: Johannem Baptistam pręcursorem domini. ps. Dñs regn. 8. cum reliq. Aña. Innuebant patri eius, quẽ vellet vocari eũ: & scripsit, dicens: Johannes est nomen eius. Aña. Johãnes vocabitur nomen eius: & in Natiuitate eius multi gaudebunt. Aña. Inter natos mulierũ non surrexit maior Johãne Baptista. Aña. Tu puer, propheta altissimi vocaberis: pręibis ante dñm parare vias eius. Capit: Audite insulę 403. Hymnus.

O Nimis fęlix, meritique celsi,
Nesciẽs labem, niuei pudoris,
Prępotens martyr, eremique cultor.
Maxime vatum.
Serta ter denis alios coronãt
Aucta crementis, duplicata quosdam,
Tria cẽteno cumulata fructu
Te sacer ornant.
Nunc potens nostri meritis opimis,
Pectoris duros lapides repelle,
Asperum planans iter, & reflexos
Dirige calles.
Ut piꝰ mũdi sator, & redẽptor,
Mentibꝰ pulsa liuione puris,
Rite dignet veniens sacratos
Ponere gressus.
Laudibus ciues celebrãt superni.
Te deus simplex, pariterque trine:
Supplices at nos veniam pręcamur:
Parce redemptis. Amen.

℣. Iste puer magnus corã dño. ℟. Nã & manꝰ eius cũ ipso est.
Ad Bñs. Aña. Apertum est os Zacharię, & prophetauit dicẽs: Benedictus Deus Israel. Ad iij. Cap. Audite insulę 403. ℟. Fuit homo Missus a deo. ℣. Cui nomẽ erat Johãnes. Mis. Glo. Fuit. ℣. Inter natos mulierum non surrexit maior. ℟. Johãne Baptista. Ad vj. cap.

Et nũc hęc dicit dñs, formãs me ex vtero seruũ sibi: Dedi te in lucẽ gẽtiũ, vt sis salus mea vsq; ad extremũ terrę. ℟. Inter natos mulierũ, Nõ surrexit

surrexit maior. ℣. Johãne Ba
ptista. Nõ. Glo. Inter. ℣. Elisa
beth Zacharie magnum viruȝ
genuit. ℟. Johãnẽ Baptistaȝ
precursorem dñi. Ad ix. Cap.
Isa. 49. Reges videbũt, ⁊ cõsurgẽt
principes, ⁊ adorabunt
dñm deum tuum, ⁊ sanctuȝ Is
rael. q elegit te. ℟. Elisabeth
Zacharie Magnum viruȝ ge
nuit. ℣. Johãnem Baptistaȝ,
precursorem dñi. Magnũ. Glo
ria. Elisabeth. ℣. Iste puer ma
gnus coram dño. ℟. Nã ⁊ ma
nus eius cum ipso est. Ad vesp.
An. Elisabeth. cum reliquis d
Laudibus. Psalmi, Capitulũ,
⁊ Hym. vt in primis vesp. ℣.
Iste puer magnus coram dño.
℟. Nã ⁊ manus eius cum ipso
est. Ad Mag. An. Puer, q na
tus est nobis, plusq̃ propheta
est: hic est enĩ de quo Saluator
ait: Inter natos mulierũ nõ sur
rexit maior Johãne Baptista.

SECVNDA DIE.

Die 25. J. infra oct. Nat. S. Johã. Bap.
Sermo b. Augustini episcopi.
Lectio quarta.

NAtalẽ S. Johã
nis fratres caris
simi, hodie cele
bramus, qđ nulli
vnq̃ sanctorũ le
gimus fuisse con
cessum, solius enim dñi, ⁊ beati
Johannis dies natiuitatis in
vniuerso mundo celebratur ⁊
colitur. Hũc enim sterilis pepe
rit, illũ virgo cõcepit. In Elisa
beth sterilitas vincitur, in bea
ta Maria cõceptionis cõsuetu
do mutat. Elisabeth virum co
gnoscẽdo, filiuȝ genuit: Maria
angelo credidit, ⁊ cõcepit. Do
minẽ cõcepit Elisabeth, hoiẽ
⁊ Maria: sed Elisabeth solum
hoiem, Maria deum ⁊ homi
nem. ℟. Descendit. 404. L. v.

Magnus igitur Johãnes,
cuius magnitudini etiaȝ
Saluator testimoniũ perhibet
dicens: Non surrexit inter na
tos mulierũ maior Johãne Ba
ptista: precellit ceteros, eminet
vniuersis, antecellit prophetas,
supergredit patriarchas: ⁊ qs
quis de muliere natus est, infe
rior est Johãne. Dicet fortasse
aliquis. Si inter natos mulie
rũ Johãnes maior est, maior est
Saluatore. Absit. Johãnes enĩ
natus mulieris, Christus aũt virgi
nis natus est: ille corruptibilis
vteri finibus effusus est, iste im
pollute virginis flore pgenit⁹.
℟. Hic est pcursor. 404. L. vj.

Si ergo intelligimus my
sterium, fratres mei, Jo
hãnes homo est, Christus deus
est: humilietur homo, vt exalte
tur Deus, sm illud quod de do
mino ipse Johannes dixit: Illũ
oportet crescere, me autem mi
nui. Ut humiliaretur homo,
natus est Johannes, quo inci
piunt decrescere dies: vt exal
tet deus, eo die natus est Chri
stus, quo icipiũt crescere dies.
Magnum sacramentum, fra
tres

tres carissimi: ideo celebramus natalem Johannis; sicut et Christi: quia ipsa natiuitas plena est mysterio. Quo mysterio: nisi humilitatis nostre? sicut natiuitas Christi plena est mysterio altitudinis nostre. ℟. Innuebant patri. fol. 404.

Hom. S. Ambrosij epi. Lec. vij.

Johannes est, inquit, nomen eius: Non poterat Elisabeth dñi ignorare prenũciũ, que prophetauerat Christum. Et bene additur: Quia nemo in cognatione eius vocabatur hoc noie: vt intelligas nomen nõ gñis esse, sed vatis. Zacharias quoq; nutu interrogatur: sed quia incredulitas eius affatũ eripuerat et auditum: quod voce non poterat, manu et literis est locutus. ℟. Precursor dñi 404. L. viij.

Scripsit aũt dicens: Johannes est nomẽ ei⁹. Et hic nomẽ nõ imponitur, sed astruitur. Meritoq; ptinuo resoluta est lingua eius: quia quã vinxerat incredulitas, fides soluit. Credamus et nos igitur, vt loquamur: vt in lingua nostra, q̃ icredulitatis vinculis est ligata, rationis voce soluatur. ℟. Gabriel angelus. 404. Lectio ix.

Scribamus spiritu mysteria, si volum⁹ loq. Scribamus prenũciũ Chri nõ in tabulis lapideis, sed i tabulis cordis carnalibus. Etenim q Johãnem loquitur, Christũ prophetat. Loquamur Johãnẽ, loquamur et Christũ, vt nostrum quoque os possit aperiri, quod i sacerdote tanto, irrationalis modo pecudis, frena nutãtis fidei coercebant. Tu autẽ domine.

¶ SS m. Johannis et Pauli, semid. A capitulo fit de festo, et omnia dñr de cõi plur. marty. f.508. exceptis his que hic sunt propria, Quod si festum hoc venerit in dominica, transfertur in seq. diem. Ad M. Antipho. 262B

Astiterunt iusti ante dñm, et ab inuicem non sunt separati: calicem domini biberunt, et amici dei appellati sunt. Oratio.

Quesumus omnipotens deus: vt nos geminata letitia hodierne festiuitatis excipiat, que de beatorum Johannis et Pauli glorificatione procedit: quos eadem fides, et passio, vere fecit esse germanos. Per dñm. Deinde fit commemoratio de oct. S. Johannis. Ad Matutinũ. In j. noc. lec. de epla ad Rom. Nõ sũ¿ debitores. 509. vt in cõi plur. marty. ℟. Isti sunt duo viri misericordie, qui assistunt ante dñm, dñatorẽ vniuerse terre. ℣. Isti sunt due oliue, et duo candelabra lucentia ante dominum. Dominatorem. ℣. ℟. Uidi coniunctos viros habentes splẽdidas vestes, et angelus domini locutus est ad me dicens: Isti sunt viri sancti facti amici Dei. ℣.

Uidi

Vidi angelū Dei fortē, volantē per mediū cęlū, voce magna clamantem & dicentē. Isti sunt. iij. R. Isti radiderūt. 510. cū ref. p ordinē de cōi plu. mar. L. iiij.

Iohānes & Paulus fratres Romani, cuȝ facultatib⁹ a Constantia Constantini filia cui pie fideliterq; seruierant, si bi relictis Christi pauperes a/lerēt, a Iuliano apostata in nu merum familiariū suorum in uitati, libere negauerunt, se apud eum esse velle, qui a Je/su Christo defecisset. Quibus ille ad deliberandum decem dies p̄finit. vt nisi ad eam di em ei adhęrere, & Ioui sacrifi care constituerint, sibi morien/dum esse certo sciant. R. San cti tui domine. 510. Lectio v.

Illi itra id tēpus reliqua sua bona distribuerūt pau peribus, quo expeditiores ad dñm migrare possent, & plures iuuare, a quib⁹ in ęterna taber nacula reciperentur. Die deci ma, Terentianus prętorię co/hortis pręfectus ad eos missus cum allata Iouis effigie, vt eā venerarentur, Imperatoris mā datum eis exponit: vt nisi Ioui cultū adhibeant, moriant. Qui vt erant orantes, responderūt se pro Christi fide, quem Deuȝ mente, & ore venerabantur, nō dubitanter mortem subituros. R. Uespera. 510. Lectio vj.

At Terētianus verit⁹, ne, si publice interficerētur, populus commoueretur, domi vbi tunc erant abscisis eorum capitibus, sexto calendas Julij secreto eos sepeliendos cura uit, rumoremque sparsit, Iohā nē & Paulum in exiliū eiectos esse. Uerum eorum mors a spi ritibus immundis, qui multo/rum corpora vexabant peruul gata est: in quibus Terentiani filius & ipse oppressus a dęmo/ne, ad sepulcrum martyrum pductus, liberatus est. Quo mi raculo, & is in Christum cre/didit & eius pater Terētianus a quo etiam horum beatorum martyrū vita scripta esse dicit R. Tanquam aurum. fol. 511. Lectio sc. euāg. sm Luca. xij. 12. c.

In illo tempore: Dixit Je sus discipulis suis: Atten dite a fermento Phariseorum, quod est hypocrisis. Et reliq. Homilia venerab. Bede presbyt.

De hoc fermento Aposto lus pręcepit: Itaque epu lemur nō i fermēto veteri: neq; in fermēto malitię & nequitię, sed in azymis sinceritatis & ve ritatis. Nam sicut modicū fer mētū totā farinę, cui inijcitur, massam corrūpit, vniuersamq; mox cōspersionē sui sapore com maculat: sic nimiruȝ simulatio cuius semel animum imbuerit tota virtutum sinceritate & veri tate fraudabit. Est ergo sensus: Attendite ne ęmulemini simu latores, q; ueniet profecto tem pus, in quo uestra uirtus oibus, & co

et eorũ reueletur hypocrisis. R. Propter testim. 512. Lec. viij.

Verũ quod sequitur: Quĩ quę in tenebris dixistis, in lumine dicentur: non solũ in futuro qñ cuncta cordium abscõdita proferentur ad lucem, sed et in pręsenti tpe põt congruenter accipi: qm quę inter tenebras quondam pressurarum, carcerumque vmbras, vel locuti, vel passi sunt Apostoli, nunc, clarificata per orbem ecclesia, lectis eorum actibus publice pręedicãtur. Ne terreamini ab his, qui occidunt corpus. Si persecutores sanctorum, occisis corporibus, non habẽt amplius quid contra illos agant: ergo superuacua furunt insania, qui mortua martyrũ membra, feris, auibusq; discerpẽda proijciunt: cum nequaquã omnipotentię dei, quin ea resuscitando viuificet, obsistere possint. R. Hęc est vera fraternitas. 512. Lectio nona.

Duo aũt sunt genera persecutorũ, vnũ palã sęuientiũ, alterũ ficte, fraudulẽterq; blandientiũ. Cõtra vtrũq; nos munire atq; instituere volens saluator, et supra ab hypocrisi Pharisęorum attẽdere, et hic a carnificũ cęde pręcipit non timere: q: videlicet post mortẽ nec horũ crudelitas, nec illorũ valeat simulatio durare. Nõne quinque passeres dipondio veneunt? Si minutissima, inquit,

animalia, et q̃ quolibet per aera feruntur volatilia, Deus obliuisci non põt, vos qui ad imaginẽ facti estis creatoris, non debetis terreri ab his q occidunt corpus: q: q irrationabilia aialia gubernat, rõnabilia curare non desinit. Tu autem domine. Ad Laudes, et per horas. Antiphona.

Paulus et Johannes dixerunt Juliano: nos vnũ n Deum colimus, q fecit cęlũ et terrã. ps. Dñs reg. 8. eu rel. an. Paulus et Johãnnes dixerunt Terentiano: si tuus dñs est Julianus, habeto pacem cũ illo: nobis alius non est nisi dñs Jesus Christus. Aña. Johannes et Paulus agnoscentes tyrannidem Juliani, facultates suas pauperibus erogare cęperunt. Aña. Sãcti Spũs et aię iustorũ, hymnum dicite deo, h al. Aña. Johannes et Paulus dixerunt ad Gallicanũ, fac votũ deo cęli: et eris victor melius quã fuisti. Ad Bñd. Añ. Isti sunt sancti, q p Chri amore minas hominũ cõtempserũt, sancti martyres i regno cęlorũ exultãt cũ angelis. O quã pciosa est mors sanctorũ, q assidue assistũt ante dñũ, et ab inuicẽ nõ sũt separati. Oio vt su. et cõme. o. Johãnis. In ij. Vesp. Aña. Paulus et Johannes. vt supra Psal. de cõi plur. mart. Ad Mag. Aña. Isti sunt duę oliuę, et duo cãdelabra lucẽtia ante dñm: habent pote-

potestatem claudere celum nubibus, et aperire portas eius, qr in iug eorum claues celi facte su.a.. Di. vt su. Quesum⁹ ops
Deide fit com. de oct. s. Joh.

Dic 27 C

QVARTA DIE infra octa. Nat. s. Joha. Bap. Sermo s. Basilij magni i psalmum vigesimu octauu. Le. iiij.

Vox domini sup aquas. Qualis vox, super quas aquas? Velut prophetiam accipiamus, quod dictu est Memineris Johannis, qui interrogatus a Judeis, Quis es tu? qd rhisum dabimus ijs, q miserunt nos? respondit. Ego vox clamantis in deserto. Igitur vox dni est Johannes. Angelus a Deo missus ante facie dni, vt pararet dno plebez perfectam. Hec igitur vox super aquas, erat sup Jordane, i quo baptizabat predicas penitetie baptismu, et non solu Jordane, sed et in Enon prope Salem, quia aque multe erant illic. R. Descendit angelus. 404. Le. v.

Igitur vox dni sup aquas, Johanes est super baptisma. Illic etiaz Deus maiestatis intonuit Venit eniz vox de celo dicens: Hic est filius meus dilectus, i quo mihi coplacui. Tunc et dns super aquas multas dignatus est descendere in baptisma Johannis, vt coplerret omne iustitiam, que in lege est. Vox dni in virtute: Aufert enim debilitates populi per penitentie baptismum, per ipsum baptizas in aqua ad penitetia. In virtute est vox dices: Penitentiam agite, appropinquabit enim regnu celorum, et facite fructus dignos penitentia. R. Hic est precursor. 404. Lec. vi.

Vox dni confringentis cedros. Potest dici, quod parans dno populu perfectuz, elatas impietates, et contra cognitione Dei exaltatas cofringens, ac coterens, obliqua faciebat recta. Qui enim oez colle, ac mote humiliat, hic erat q confringebat cedros, et dno accessum adequabat, per hoc qd ad penitentiaz inducebat altu, et elatum, et superbu cor. Unde eius preparationem suscipiens dns, suo aduentu confringit oppositas potetias, cedros Libani figurate dictas. Oportet em dominum regnare, donec ponat inimicos sub pedes suos. R. Innuebant patri eius. 404. De hom. s. Ambrosij epi. L. vij.

Et Zacharias pater eius impletus est spiritu sancto, et prophetabat dicens. Vide quam bonus deus, et facilis indulgere peccatis: non solum ablata restituit, sed etiam insperata concedit. Ille dudum mutus prophetat. Hec em gratia Dei maxima, quod euz qui negauerat cofitetur. Nemo ergo diffidat, nemo veterum con

scius delictorũ pmia diuina ꝺ/speret. Nouit dñs mutare sentẽtiã, si tu noueris emendare dlictũ. ℟. Precursor. 404. L. vij.

Et tu puer, ppheta altissimi vocaberis. Pulchre, cũ ꝺ dño prophetaret, ad pphetam sua verba cõuertit, vt hoc quoq3 esse beneficium dñi desi/gnaret: ne cum publice enumeraret sua, quasi igratus tacuisse quę acceperat beneficia vi/deretur, ꝗ agnoscebat in filio. Sed fortasse aliqui quasi irra/tionabilẽ mentis excessum pu/tent, quod octo dierũ alloquit infantem. Uerum si teneamus, intelligemus profecto quod potuit vocẽ patris natus audire, qui Marię salutationem ante/quam nasceretur, audiuit. ℟. Gabriel angelus. 404. Lec. ix.

Sciebat profecto alias esse aures prophetę, quę spiritu Dei, non corporis ętate, referantur. Habebat intelligendi sensum, qui exultandi hẽbat affectũ. Simul illud aduerte, quam paucis Elisabeth, quã multis Zacharias prophetet: vterq3 sancto repletus spiritu loquebatur: sed disciplina seruatur: vt mulier discere magis quę diuina sunt studeat, quam docere. Tu autem.

¶ S. Leonis Papę ꝛ confes. semid. A Cap. fit de festo cum cõmem. octauę S. Johannis. Si hoc festum venerit in Dñica trãsfert post oct. Aplorũ. Oro.

Deus qui beatum Leonem Ponti/ficem, sanctorũ tuorum meritis cowquasti: conce/de propitius: vt quę cõmemorationis eius festa percolimus, vitę quoq3 imite/mur exempla. Per do. Lec. iiij.

Leo secundus, Pontifex Maximus, Siculus, humanis ꝛ diuinis literis gręce, ꝛ latine doctus, musicis ẽt eruditus fuit, ipse eniz sacros hymnos ꝛ psalmos in ecclesia ad cõcentũ meliorem reduxit. Idem instituit, vt in Missę sacrificio pacis osculũ populo daretur. Probauit Acta sextę Synodi, quę Constantinopoli celebra/ta est pręsentibus Legatis apostolicę sedis, Constantino Im/peratore, ꝛ duob. Patriarchis, Constantinopolitano, ꝛ Antiocheno, ac ducentis octoginta nouẽ epis. Quam ꝛ in latinum transtulit. ℟. Inueni. 515. L. v.

In eo cõcilio Cyrus, Sergius ꝛ Pyrrhus cõdẽnati sunt, vnã tantũmodo volũtatẽ ꝛ operationẽ i Chro pdicãtes. Hic fregit superbiã Antistitũ Rauennatũ, qui Exarchorum freti potẽtia, sedi apostolicę nõ obtemperabant. Quamobrẽ ꝺ/creuit vt electio cleri Rauẽnatis irrita esset, nisi Romani Põtificis auctoritate pbaret. ℟. Posui adiutoriũ. 515. L. vj.

Fere pater pauperũ fuit:

no

non enim pecunia solū, sed ope
ra, labore, & consilijs, egentium
viduarum, & pupillorū inopiā,
ac solitudinem sublevabat. Qui
dum singulos non magis pre/
dicatione, quā vita ad pie san/
cteq; vivendum adhortaretur,
mense sui pontificatus decimo,
& diebus decem & septem obdor
mivit in dño. Sepultus est i ba
silica sancti Petri quarto Ca/
lendas Julij. Ordinatione vna
mense Junio creavit presbyte/
ros novem, diaconos tres, epi/
scopos diversis in locis viginti
tres. ℟. Iste est qui ante. 516.
In iij. noc. Hom. in euangeliū.
Homo quidā. 516. de cōi cōfes.
pontifi. L. ix. de vigilia apostolorum Petri & Pauli.
Lec. 9. euāg. s̄m Johannē. L. ix.

c. 21. In illo tpe: Dixit Jes⁹ Si/
moni Petro: Simō Johā
nis diligis me plus his? Et rel.
Homilia sancti Augustini epi.

Redit negationi trine tri
na ɔfessio, ne minus amo
ri lingua serviat quam timori:
& plus vocis elicuisse videatur
mors imminens, quā vita pre
sens: & sit amoris officiū pasce/
re dñicum gregem, si fuit timo
ris indiciū negare pastorē. Qui
hoc aīo pascunt oves Christi,
vt suas velint esse, non Christi:
se convincunt amare, nō Chri/
stum: vel gloriandi, vel dñan/
di, vel acquirendi cupiditate,
non obediendi, & subveniendi,
& Deo placendi charitate.

Pro commemoratione vigilie
Antiphona ad benedictus, &
vsic. de feria currenti. Oratio.

Presta, q̄s oṗs Deus: vt
nullis nō permittas per/
turbationibus concuti: quos in
apostolice confessionis petra so
lidasti. Per dominum nostrū.

¶ Sanctorum Apostolorum
Petri, & Pauli dupl. Ad Ve/ Die
speras. Antiphona. 29. E

Petrus & Johannes. 410. cum
reliq. de laud. ps. Dixit do. 52.
cū rel. de dñica, & loco vlt. psal.
Laudate dominum omnes gen
tes. 54 Capitulum.

Misit Herodes rex Act.
manus, vt affli/ 12
geret quosdam
de Ecclesia: occi
dit autem Jaco/
bum fratrem Jo
hannis gladio. Videns autem
quia placeret Judeis, appo/
suit, vt apprehenderet & Pe
trum. Hymnus.

Aurea luce & decore roseo
Lux lucis omne perfudi
sti seculum.
Decorans celos inclyto mar
tyrio.
Hac sacra die, que dat reis
veniam.
Janitor celi, doctor orbis pa/
riter,
Judices secli, vera mundi lu
mina,
Per crucem alter, alter ense
triumphans
Vite senatū laureati possidēt.
O felix

O felix Roma, quę tantorum principum
Es purpurata precioso sanguine.
Non laude tua: sed ipsorum meritis
Excellis omnem mundi pulcritudinem.
Sit trinitati sempiterna gloria
Honor, potestas, atque iubilatio,
In vnitate cui manet imperium
Ex tunc et modo per ęterna secula. Amen.

℣. In oém terram exiuit sonus eorũ. ℟. Et in fines orbis terrę verba eorum. Ad Mag. ant.

Tu es pastor ouium, princeps apostolorum, tibi traditę sunt claues regni cęlorum. Oratio.

Deus, qui hodiernam diem apostolorum tuorum Petri, et Pauli martyrio consecrasti: da Ecclesię tuę, eorum in omnibus sequi pceptũ, per quos religionis sũpsit exordium. Per dominũ no.

Hac et seq. die non fit alia commemorat. Sancti Pauli, cum Oratio fit cõmunis, nec Octa. sancti Johannis Baptistę. Ad Matutinum. Inuitatorium.

Regé apostolorũ. Ps. Venite. 1. Hymnus. Aeterna Chri. 493. Antiphonę, et Psalmi, et versicu. nocturnorum dicuntur de communi apostolorum. 493.

De Actibus Apost. Lectio I.

Petrus autem et Johãnes ca.3. ascendebant in templum ad horam orationis nonam. Et quidam vir, qui erat claudus ex vtero matris suę baiulabatur, quem ponebãt quotidie ad portam templi quę dicit̃ Speciosa, vt peteret eleemosynam ab introeuntibus in templum. Is cum vidisset Petrum et Johannem incipientes introire in templum, rogabat vt eleemosynam acciperet. Intuens autem in eum Petrus cum Johanne, dixit: Respice in nos. At ille intendebat in eos, sperans se aliquid accepturum ab eis. ℟. Simon Petre antequam de naui vocarem te, noui te: et super plebem meam principem te constitui: Et claues regni cęlorum tradidi tibi. ℣. Quodcunque ligaueris super terram, erit ligatum et in cęlis: et quodcunque solueris super terram, erit solutum et in cęlis. Et.

Lectio secunda.

Petrus auté dixit: Argentum et aurũ non est mihi: quod autem habeo hoc tibi do. In nomine Jesu Christi Nazareni surge et ambula. Et apprehensa manu eius dextera, alleuauit eũ. Et protinus cõsolidatę sunt bases eius, et plãtę, et exiliés stetit, et ambulabat: et intrauit cum illis in templũ ambulans, et exiliés, et laudãs deum. Et vidit omnis populus eũ ambulantem, et laudantem Deum.

Cognoscebāt autē illū,qm̄ ipse erat, q ad eleemosynā sedebat ad Speciosaȝ portā tēpli, ꝛ repleti sunt stupore ꝛ extasi in eo, quod cōtigerat illi. ℟. S i dili ges me Simō Petre:pasce oues meas' dn̄e tu nosti:quia amo te: Et animā meā pono pro te. ℣. Si oportuerit me mori tecum, non te negabo. Et. Lectio iij.

Cum teneret autē Petrū ꝛ Johannē,cucurrit omnis populus ad eos ad porticū, quę appellatur Salomonis:stupentes. Uidens aūt Petrus, respondit ad populuȝ. Uiri Israelitę, quid miramini i hoc,aut nos quid intuemini, quasi nostra virtute, aut potestate fecerimus hunc ambulare? Deus Abrahā,ꝛ Deus Isaac, ꝛ Deus Jacob, Deus patrum nostrorū glorificauit filium suum Jesuȝ, quem vos quidē tradidistis, ꝛ negastis ante faciē Pilati,iudicante illo dimitti. Uos autem sanctum, ꝛ iustum negastis, ꝛ petijstis virum homicidam donari vobis,auctorē vero vitę interfecistis, quē Deus suscitauit a mortuis,cui⁹ nos testes sumus. Et in fide nois eius hunc quē vos videtis ꝛ nostis,ↄfirmauit nomē eius:ꝛ fides, q̄ per euȝ est,dedit integrā sanitatē istaȝ, in conspectu omnium vestruȝ. ℟. T u es Petrus, ꝛ super hanc petrā ędificabo ecclesiam meā, ꝛ portę inferi nō ꝑualebunt aduersus eaȝ. Et tibi dabo claues regni cęlorum. ℣. Quodcunqȝ ligaueris sup terrā,erit ligatū ꝛ in cęlis:ꝛ quodcunqȝ solueris super terrā,erit solutuȝ ꝛ in cęlis. Et tibi. G loria. Et. 495.

Sermo s. Leonis Papę. Lectio iiij.

Omnium quidē sanctarū solennitatum dilectissimi totus mundus est particeps, ꝛ vnius fidei pietas exigit, vt quicquid pro salute vniuersoruȝ gestum recolitur,cōmunibus vbique gaudijs celebretur. Uerumtamen hodierna festiuitas pręter illam reuerentiam, quā toto terrarū orbe promeruit, speciali ꝛ ꝓpria nostrę vrbis exultatione veneranda est: vt vbi ꝓcipuorum apostolorum glorificatus est exitus,ibi in die martyrij eorum sit lętitię principatus. Isti eniȝ sunt viri,per quos tibi euangelium Christi Roma resplenduit: ꝛ quę eras magistra erroris, facta es discipula veritatis. ℟. D n̄e si tu es, iube me venire ad te sup aquas: Et extendens manū apprehendit eum, ꝛ dixit Jesus: Modice fidei,quare dubitasti? Cū que vidisset ventum validum venientem, timuit: ꝛ cum cępisset mergi, clamauit dicens: Dn̄e saluum me fac. Et. L. v.

Isti sūt patres tui veriqȝ pastores,q te regnis cęlestibus inserendam,multo melius, multoqȝ felicius ↄdiderūt,quā illi quoruȝ studio prima mœniū tuorū fundamēta locata sūt: ex qui

quibus is,qui tibi nomẽ dedit, fraterna te cęde fędauit. Isti sũt,qui te ad hãc gloriã proue xerunt,vt gens sctã,populus electus, ciuitas sacerdotalis & regia, per sacrã beati Petri sedẽ caput orbis effecta,latius ꝑ sideres religione diuina,quam dñatione terrena. Quãuis enim multis aucta victorijs, ius Imperij tui terra mariq; protuleris: minus tñ est,quod tibi bellicus labor subdidit,quã quod pax Chrĩana subiecit. ℟. S urge Petre, & indue te vestimẽtis tuis:accipe fortitudinẽ ad saluandas gentes:Quia ceciderũt catenę de manibus tuis. ℣. Angelus domini astitit, & lumen refulsit in habitaculo carceris, percussoq; latere Petri excitauit eum dicens : surge velociter. Quia. Lectio sexta.

D Isposito nãq; diuinitus operi maxime ꝯgruebat, vt multa regna vno ꝯfederarẽtur imperio,& cito peruios haberet populos ꝑdicatio generalis,quos vnius teneret regimẽ ciuitatis. Hęc aũt ciuitas igno rãs suę prouectionis auctorem, cum pene oĩbus dominaretur gentibus,omnium gentium seruiebat erroribus: & magnam sibi videbatur assumpsisse religionem:quia nullam respuebat falsitatẽ.Vñ quanto erat ꝑ diabolũ tenaciꝰ illigata,tãto ꝑ Christũ est mirabilius absoluta. ℟. Tu es pastor ouiũ, priceps apostolorũ,tibi tradidit deꝰ oĩa regna mũdi. Et ideo tibi tradite sunt claues regni cęlorum. ℣. Quodcũq; ligaueris sup terrã, erit ligatũ & i cęlis:& quodcũq; solueris sup terrã , erit solutũ & in cęlis. Et. Gloria.Et.596.

Lectio sancti euangelij secundũ Mattheum. Lectio septima.

I N illo tpe:Venit Jesus i partes Cęsareę Philippi, & interrogabat discipulos suos dicens: Quem dicunt hoies esse filium hominis? Et reliqua.

Homilia 5. Hieronymi pśbyte.

D Ulcher interrogat: Quem dicunt homines esse filium hominis? quia qui de filio hominis loquuntur,homines sũt: qui vero diuinitatem eius intelligunt:non homines, sed dij appellantur. At illi dixerunt , Alij Johannẽ Baptistã,alij autem Eliam. Miror quosdã interpretes causas errorum inquirere singulorum, & disputationem longissimam texere , quare dñm nostrũ Jesum Christum alij Johannem putauerint, alij Eliam,alij Jeremiam,aut vnũ ex prophetis:cum sic potuerint errare in Elia, & Jeremia,quomodo Herodes errauit in Johanne,dicens:Quẽ ego decollaui Johannẽ, ipse surrexit a mortuis, & virtutes operanť in eo. ℟. Ego ꝑ te rogaui Petre,vt nõ deficiat fides tua.Et tu aliquando conuersus cõfirma fratres tuos, ℣. Caro & sãguis

non reuelauit tibi, sed pr meus qui est in cęlis. Et. Lect. vij.

Vos aūt quē me esse dici/tis? Prudens lector attē/de, q ex pñtibus textuq; sermo/nis Apli nequaq̃ hoies sed dij appellantur. Cum enim dixis/set, Quem dsit hoies esse filiū hois? subiecit, Vos aūt quem me esse dicitis? Illis, qz hoies sunt, humana opinantibus, vos qui estis dij, quez me esse existi/matis? Petrus ex persona oiuz aplorū profitetur: Tu es Chrs filius dei viui. Deum viuū ap/pellat ad distinctionē eorū deo/rum qui putantur dij, sed mor/tui sunt. R. Quem dsit hoies esse filium hois? dixit Jesus di/scipulis suis. Rñdens Petrus: dixit: Tu es Christus filius dei viui. Et ego dico tibi: qz tu es Petrus, & super hanc petrā edi/ficabo Ecclesiam meam. V. Beatus es Simon Bar Jo/na: qz caro & sanguis non reue/lauit tibi, sed pater meus, qui est in cęlis. Et. Glo. Et. L. ix.

Respondens autem Jesus dixit ei: Beat9 es Simō Bar Jona: Testimonio de se apostoli reddidit vicē. Petrus dixerat: Tu es Christus filius Dei viui: mercedem recepit ve/ra confessio: Beatus es Simō Bar Jona. Quare? quia nō re/uelauit tibi caro & sanguis, sed reuelauit tibi pater. Quod ca/ro & sanguis reuelare non po/tuit, spiritus sancti gratia re/uelatum est: ergo ex confessione sortitur vocabulum, quod re/uelationem ex Spiritu sancto habeat, cuius & filius appellan/dus sit. Si quidē Bar Jona in nr̃a lingua sonat, filius colūbę. Ad Laudes, & per Horas. Aña.

Petrus, & Johannes ascen/debant in tēplū ad horaz orationis nonā. Ps. Dñs reg. 8. cū rel. Aña. Argentū & aurum non est mihi, quod aūt habeo, hoc tibi do. Aña. Dixit ange/lus ad Petrum, circunda tibi vestimentum tuum, & sequere me. Aña. Misit dñs angelum suum: & liberauit me de manu Herodis, hal. Aña. Tu es Pe/trus, & super hanc petram ędifi/cabo ecclesiam meam. Cap. Misit. 408. Hymnus.

Iam bone pastor Petre
clemens accipe.
Vota pcantū, & peccati vicula
Resolue tibi potestate tradita,
Qua cunctis cęluz verbo clau/
dis aperis,
Doctor egregie Paule
mores instrue,
Et mente polum nos transfer
re satage,
Donec pfectū largiat pleni9,
Euacuato quod ex parte ge/
rimus.
Sit trinitati salus indiuidua,
Honor potestas, atque iubi/
latio,
In vnitate cui manet iperiū
Ex tunc, & modo, per ęterna
secula. Amen.

℣. Annũciauerunt opera Dei; ℟. Et facta eius intellexerunt. Ad Bñs. Añ. Quodcunq; ligaueris super terram, erit ligatũ & in cęlis: & quodcunq; solueris super terrã, erit solutũ & in cęlis: dicit dñs Simoni Petro. Ad iij. Cap. Misit Hero.408. ℟.b. In oẽm terram. ℣ Constitues.497. vt̃r de cõi ap!orum.

Ad Sextam. Capitulum.

Petrus quidẽ seruabatur in carcere, oratio aũt fiebat sine intermissione ab Ecclesia ad Deum pro eo. ℟.b. Cõstitues eos 497. ℣ Nimis hono.

Ad Nonam. Capitulum.

Et Petrus ad se reuersus, dixit: Nunc scio vere, quia misit dominus angelũ suum, & liberauit me de manu Herodis, & de omni expectatione plebis Judęorũ. ℟.b. Nimis. 497. ℣ Annuncia. Ad Vespe. Ubi non fuerit ecclesia s. Pauli, di: Añ. Jurauit dñs.497. cũ rel.psal.de Aplis Cap.& Hym. vt su.in j.Vesp. ℣ Annunciauerunt opera Dei. ℟. Et facta eius intellexerunt. Ad Mã.Añ. Hodie Simon Petrus ascendit crucis patibulum, hal. Hodie clauicularius regni gaudẽs migrauit ad Christum. Hodie Paulus apls, lumen orbis terrę, inclinato capite, p Christi nomine martyrio coronat⁹ est, hal. Oro. Deus qui hod.409. Nec fit cõme. Scti Johannis. Ubi vero fuerit Eccl.s.Pauli.

Ad vesp. Añ. Ego plantaui.413. cũ rel.de Lau.ps. Dixit do.52. cũ rel.de dñica. loco vlt. dicit. Laudate dñz oes gẽ.54. Cap.

Bonum certamẽ certaui, cursum consumaui, fidẽ seruaui, in reliquo reposita est mihi corona iustitię: q̃ reddet mihi dñs i illa die iust⁹ iudex. 2 Ti. Hym. Doctor egregie. vt su.i laudi.ss. Petri, & Pauli. ℣. Tu es vas electionis sancte Paule Apostole. ℟. Pręedicator veritatis i vniuerso mũdo. Ad Mã. Añ. Sancte Paule aple, pręedicator veritatis, & doctor gentium, intercede pro nobis ad deũ qui te elegit. Oro.

Deus, qui multitudinem gentium beati Pauli apostoli pręedicatiõe docuisti, da q̃s, vt cui⁹ natalitia colimus, eius apud te patrocinia sentiamus. Per dominum no. Deinde fit cõme. S. Petri, vt in conuersio. s. Pauli. 371. nec fit commemo. S. Johannis.

¶ In comme. S. Pauli. dupl. Ad Mat. Inuit. Regem apostolorũ.493. ps. Venite. Hym. Doctor egregie. vt sup. f.410. Die 30. J In j noct. Añ. Qui operatus est Petro in apostolatu, operatus est & mihi inter gentes: & cognouerunt gratiam, quę data est mihi a Christo domino. ps. Celi enar.493. cõi apsorũ Añ. Scio cui credidi, & certus sum

sum, q: potẽs est depositũ meũ seruare in illum diem iustus iudex. Benedicam.494. R. Mihi viuere Christ° est, & mori lucrũ, gloriari me oportet in cruce dñi nostri Jesu Chri. V. Eructauit.494. V. In oẽz terrã exiuit sonus eorum. R. Et in fines orbis terrę verba eorum.

De Actibus Apostolorũ. Lec. j.

Ca.3. Erant autez in ecclesia, q̃ erat Antiochię prophetę, & doctores, in quib° erat Barnabas, & Simeõ, qui vocabatur Niger, & Luci° Cyrenẽsis, & Manahẽ, qui erat Herodis tetrarchę collactane° & Saulus, Ministrantibus autẽ illis dño, & ieiunantibus, dixit Spiritus sanctus: Segregate mihi Saulũ & Barnabam in opus ad quod assumpsi eos. Tunc ieiunantes, & orãtes imponẽtesq; eis manus, dimiserũt illos. Et ipsi quidẽ missi a Spiritu sancto abierũt Seleuciaz, & inde nauigauerunt Cyprum. R. Qui operatus est Petro in apostolatu, operatus est & mihi inter gẽtes: Et cognouerũt gratiã dei, q̃ data est mihi. V. Grã Dei i me vacua nõ fuit, sed grã eius semp in me manet. Et. Lc. ij.

Et cũ venisset Salaminã, p̃dicabãt verbuz Dei in synagogis Judęorũ. Habebãt aũt & Johannem in ministerio, Et cum perambulassent vniuersam insulam vsq; ad Paphuz, inuenerunt quendam virũ magum pseudoprophetã Judęuz, cui nomen erat Barieu, q erat cũ p̃consule Sergio Paulo, viro prudẽte. Hic accersitis Barnaba & Saulo, desiderabat audire verbũ Dei. Resistebat aũt illis Elymas magus (sic eniz interpretatur nomẽ eius) quęrens auertere procõsulez a fide. R. Bonũ certamẽ certaui, cursũ cõsummaui, fidẽ seruaui. Ideo q; reposita ẽ mihi corona iustitię. V. Scio cui credidi, & certus sum, quia potens est depositum meum seruare in illum diem. Ideoque. Lectio iij.

Saulus autẽ, qui & Paulus, repletus Spũ sãcto, intuens i eũ dixit: O plene omni dolo, & oi fallacia, fili diaboli, inimice omnis iustitię, nõ desinis subuertere vias domini rectas? Et nũc ecce manus dñi super te, & eris cęcus, non videns solem vsq; ad tempus. Et confestim cecidit in eũ caligo & tenebre: & circumiens quęrebat qui ei manum daret. Tũc procõsul cum vidisset factũ, credidit admirãs sup doctrina dñi. Et cũ a Papho nauigasset Paul° & q cũ eo erant, venerunt Pergen Pãphylię: Johãnes aũt discedẽs ab eis, reuersus est Jerosolymã. R. Reposita est mihi corona iustitię. Quã reddet mihi dñs in illũ diẽ iustus iudex. V. Scio cui credidi: & certus sum,

quia

q; potẽs est depositũ meũ serua re in illũ diẽ. Quã. Glo. Quã. In iij. noct. Añа Tu es vas electionis, sancte Paule apostole, prędicator veritatis in vniuerso mũdo. ps. Oẽs gentes. 495. Añ Magnus sanctus Paulus vas electiõis, vere digne est glorificandus, qui ⁊ meruit thronũ duodecimũ possidere. ps. Exaudi deus depr. 495. Añe. Bonum certamen certaui, cursum consummaui, fidẽ seruaui. ps Exaudi Deus oratio. 495. ℣. Constitues eos principes super omnem terrã. ℟. Memores erũt nominis tui domine.

Ex libro S. Augustini epi, de gratia ⁊ libero arbitrio. L. iiij.

Apostolus Paulus, quẽ certe inuenimus sine vllis meritis bonis, immo cum multis meritis malis, Dei gratiã consecutũ, reddentis bona pro malis, videamus quid dicat: sua iã propinquãte passiõe, scribens ad Timotheum. Ego enim iam immolor, inquit, ⁊ tẽpus resolutiõis meę instat. Bonũ certamen certaui, cursũ cõsummaui, fidẽ seruaui. Ista vtique iam merita sua bona commemorat, vt post bona merita consequatur coronam qui post multa mala merita consecutus est gratiã. Deniq; attendite qd sequatur. Superest, inquit, mihi corona iustitię, quã reddet mihi dñs in illa die iust᷑ iudex. Cui redderet coronã iustus iudex, si non donasset grãm misericors pater? Et quomodo eẽt ista corona iustitię, nisi pręcessisset gratia, quę iustificat ipiũ? Quomodo ista debita redderẽtur, nisi prius illa gratuita donarẽtur. ℟. Tu es vas electionis sancte Paule apostole, prędicator veritatis in vniuerso mundo. Per quẽ omnes gẽtes cognouerũt grãm Dei. ℣. Intercede pro nobis ad Deũ, qui te elegit. Per quem. Lectio v.

Deinde cõsiderem᷒ ipsa merita apostoli Pauli, quibus dixit coronã redditurũ iustum iudicẽ: ⁊ videamus, vtrũ merita ipsius tãquã ipsius, idest ex ipso ei pparata, an dona sint Dei. Bonum, inquit, certamẽ certaui, cursum consummaui, ⁊ fidem seruaui. Primo ista bona opera, si non ea pręcessissent cogitationes bonę, nulla essent. Attẽdite itaq; quid de ipsis cogitationibus dicat: Ait enim scribens ad Corinthios. Non quia idonei sumus cogitare aliquid a nobis tanquam ex nobis, sed sufficiẽtia nostra ex deo est. Deinde singula inspiciam᷒: ℟. Gratia Dei sum id qđ sũ. Et gratia eius in me vacua nõ fuit, sed semper in me manet. ℣. Qui operatus est Petro in apostolatu, operatus est ⁊ mihi inter gentes. Et gratia. Lc. vj.

Bonum, inquit, certamẽ certaui: Quęro qua virtute certauerit, vtrũ quę illi ex se

metipso fuerit, an que desuper data fit? Sed absit, vt tātus doctor gentium ignorauerit legem dei, cuius vox est in Deuteronomio: Nec dicas i corde tuo, Fortitudo mea, & potētia man⁹ fecit mihi virtutē hāc magnā: sed memoraberis dñi Dei tui: quia tibi ipse dat fortitudinē, & facere virtutē. Quid aūt ꝓdest bonum certamen, nisi sequatur victoria? quis dat victoriā? nisi ille, de quo dicit ipse, Gratias Deo, qui dat nobis victoriam per dñm nostrum Jesum Chrm. ℟. Saulus qui & Paulus magnus predicator. A Deo confortatus conualescebat, & ꝯfundebat Judeos. ℣. Oñdens qz hic est Christus filius Dei. A Deo. Glo. A deo. In iij. noct. Añā. Saulus, q & Paulus magnus predicator, a Deo confortatus ꝯualescebat, & cōfundebat Judeos. ps. Confitebimur. 596. Añā. Ne magnitudo reuelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis meę angelus satanę q me colaphizet, pp quod ter dñm rogaui, vt auferretur a me, & dixit mihi dñs. sufficit tibi Paule gratia mea. ps. Dñs regnauit exul. 596. añ. Reposita est mihi corona iustitię, quā reddet mihi dominus in illa die iustus iudex. ps. Dominus regnauit, irascā. 596. ℣. Nimis honorati sūt amici tui deus. ℟. Nimis confortatus est principatus eorum.

Lectio S. euāg. secundū Mat. Lectio septima.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Ecce ego mitto vos sicut oues in medio luporum. Et reliqua. c. 10.

Hom. S. Johan. Chrisostomi.

Hic dicere videtur: nolite turbari, si quasi oues in medio lupoꝝ vos versari, & columbas esse iubeo. Nā etsi possum contrarium quoqꝫ prestare: vt nihil laboris atque doloris ad vos perueniat, neqꝫ vt tanquam oues lupos timeatis, sed quasi leones terrorē inferatis oībus, tū confert ita fieri quēadmodū iubeo, id enim illustriores vos facit, id meā facile declarabit virtutē. Sic enim postea dixit Paulo, Sufficit tibi grā mea: nam virtus in infirmitatibus perficitur. Ipse igit apostolos oues mansuetudine fecit. ℟. Sancte Paule apostole, predicator veritatis, & doctor gentiū, Intercede ꝓ nobis ad deū q te elegit, vt digni efficiamur gratia dei. ℣. Tu es vas electionis sancte Paule aple, predicator veritatis. Intercede. Lectio viij.

Sed inspiciamus qz prudentiam querit: serpētis certe prudētiam imitari cohortatur. Nā quēadmodū serpens totum seipsum tradit, nec minimum curat si corpus inciditur, donec caput suū integrū seruet: eodem tu quoqꝫ modo, preter fidem, cętera perdere nō cures,

profundas vniuersam tuã pecuniam, tradas corpus, vitã ipsã (si opus est) minime parcas: dũmodo fidem serues, quę caput ꝛ radix est: qua seruata, ẽt si oia perdas, oia tñ rursus maiore cum magnificentia recuperabis. Idcirco nec simplices soluz iussit esse, nec prudentes solum, sed ambo hęc i vnũ miscuit, vt in pcipuã virtutẽ simul uertantur. ℟. Damasci ppositus gentis Arethę regis voluit me cõprehendere: Et a fratribus per murum demissus suz in sporta, ꝛ sic euasi manus eius in noie dñi. ℣. Deus ꝛ pater domini nři Jesu Christi scit quia non mentior. Et. Glo. Et. Lec. ix.

Quod si rebus ipsis id ita fieri videre desideras, Actꝰ aplorũ diligenter lectitato: perspicies profecto, cũ sępe Judęorũ populus in apostolos insurrexerit, ac dẽtes in eos acuerit, columbę simplicitatem nunquam ipsos perdidisse, sed mansuetudine, ac moderatione rñdendi iram ipsorum superasse, furorẽ incitatũ extinxisse, impetuz retardasse. Naz cũ illi dicerent, Nonne ẽt atqꝫ ẽt pręcepimus vobis, ne doceretis in noie isto, quãuis innumera possent edere miracula, nihil tñ aspe rũ, nihil acre, neqꝫ dixerunt, neque fecerunt, sed mansuete rñdentes dicebãt: Si iustũ est vos audire magis, qꝫ deũ iudicate. Perspexisti simplicitatẽ columbę, vide nũc serpẽtis prudentiã. Nõ eñ possumus, iquiũt, nos q̃ uidimus, ꝛ audiuimus nõ loq.

Ad Laudes, ꝛ per horas. Añs.

Ego plãtaui: Apollo rigauit, Deus aũt incrementũ dedit, hal. ps. Dñs. reg. 8. cũ rel. Añs. Libenter gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me uirtus Christi. Añs. Gra dei in me uacua nõ fuit: sed gratia eius semper in me manet. Añs. Damasci pręposi tus gentis Arethę regis voluit me comprehẽdere, a fratribus per murũ demissus sum in sporta, ꝛ sic euasi manus eius in nomine Dñi. Añs. Ter virgis cęsus sum, semel lapidatus sum, ter naufragiũ pertuli pro Christi noie. Cap. Bonũ certa. 411. Hym. Exultet cę, 493. ℣. Tu es uas electionis sancte Paule apostole. ℟. Prędicator veritatis in vniuerso mũdo. Ad Bñs: Añs. Vos, qui secuti estis me, sedebitis super sedes, iudicantes duodecim tribus Israel, dicit dominus. Oratio vt sup. Et fit cõme. S. Petri vt supra. Deinde fit cõme. oct. S. Iohã. Ad iij. Cap. Bonuz certa. 411. ℟. bre. In omnem terram. 197. ℣. Constitues. de cõi Aplorũ.

Ad sextam. Capitulum.

Ne magnitudo reuelationuz extollat me, datus est mihi stimulus carnis meę angelus satanę, qui me colaphizet: propter quod ter dñm rogaui vt

sanctę mortis gloria cōsecrat⁹. Decebat nanq; vt mysticā natiuitatem eius mirabilis vita sequeretur, ⁊ sanctam pfectāque vitaz mors deo deuota concluderet. Propter qđ, fratres, rectissime toto hodie orbe Christi eccl'a primordia natiuitatis eius letissima festiuitate concelebrat, qui ęterna mortalibus adesse gaudia stupenti mundo testis fidelissimus reuelauit.

In iij. noc. Homilia sancti Ambrosii, vt in die festi. quę incipit. Peperit filium. fol. 404.

VISITATIO B. Mariæ virginis.

Die 2. A. Oia dicūr vt i ei⁹ Natiuitate mēse Septembri. 453. mutato nomine Natiuitatis in Visitationē, pter lect. q̄ legunt vt infra. ¶ In j. vesp. oia đ Visitatione ⁊ in Antiphona ad Mag. di. Gloriosę virginis Marię Visitationem dignissimam recolamus. ⁊c. cū cōm. s. Johannis, ⁊ Apłorū vt sup. 404. ⁊ 413. ac sctōrum marty. vt sequitur. ¶ Cōmemoratio SS. mart. Processi, ⁊ Martiniani. Orō.

Deus, q nos sanctorū martyrū tuorum Processi ⁊ Martiniani gloriosis cōfessionibus circūdas, ⁊ protegis, da nobis ⁊ eorū imitatiōe pficere, ⁊ intercessione gaudere. Per.

In j. noc. legit sec. đ Cāti. canti q̄ posita sūt 6. die ifra oct. Visit. b. Marię. Ego flos cāpi. 442. ℟. j. Hodie visitauit Elisabeth btā vgo Maria ex pgenie. 452. ℟. ij. Beatissimę vginis Marię visitationē deuotissime. 453. ℟. iij. Gloriosę virginis Marię visitationē dignissimā. 453. Ser. vener. Bedę. psbyt. L. iiij.

Accepto virginis cōsensu mox angelus cęlestia repetit: illa petit mōtana, festina inuisere Elisabeth, non quasi incredula de oraculo, vel dubia de exemplo: sed vt lęta pro voto, religiosa pro officio, typicum pariter exemplum tribuens, quod omnis anima quę verbum Dei mente conceperit, virtutuz statim celsa cacumina gressu conscendat amoris, quatenus ciuitatem Juda: idest confessionis ⁊ laudis arcem penetrare, ⁊ vsque ad perfectionem fidei, spei, ⁊ charitatis, quasi tribus in ea mensibus valeat commorari. ℟. Visitatio gloriosę virginis. fol. 454. Lectio quinta.

Disce virgo humilitatem Marię, vt ⁊ corpore casta ⁊ pectore possis esse deuota. Visitat iunior seniorem, salutat virgo vxorem. Decet enim, vt quo castior virgo, eo sit humilior: ⁊ senioribus deferens, habitum castitatis pręconio commēdet humilitatis

tatis. Maria ad Elisabeth, dñs venit ad Johañē: hec vt spū sācto repleat, illius vt baptisma ɔsecret: maiorūq; humiliatio, minorum est vtique exaltatio. ℞. Cum iucunditate visitationem. 454. Lectio sexta.

Occē prior Elisabeth audiuit, sed Johānes prior gratiaʒ sensit. Illa nature ordine audiuit: iste exultauit rōne mysterij. Illa Marie, iste dñi sensit aduentum. Iste gr̄am loquuntur, illi intus operant, pietatisq; mysteriuʒ maternis adoriuntur profectibus, dupliciq; miraculo prophetant matres spiritu paruulorū. Exultauit infans, ꝛ repleta mr̄ est: non est prius mr̄ repleta quam filius, sed cuʒ filius esset repletus spū sancto, repleuit ꝛ matrem. ℞. Visitatio tua dei genitrix. 454. Lcō s. euāg. ſm Lucam. L. vij.

ca. 1. In illo tpe: Exurgens Maria abyt in montana cum festinatione in ciuitatē Juda: ꝛ intrauit in domuʒ Zacharie, ꝛ salutauit Elisabeth. Et rel.

Homilia s. Johānis Chrysosto.

Cum ad nos aduenisset, sicut mō audiuistis, redēptor nr̄i gn̄is, venit ꝑtinus ad suū amicū Johannē, dū adhuc esset in vtero, queʒ cū ex matrice in matrice aspexisset Johannes, terminos nature ɔcutiēs, exclamat: Video dn̄m, q natureꝫ iposuit terminos, ꝛ non expecto tp̄s nascendi: nouē mensiuʒ enim tp̄s in vtero non est mihi necessariū: in me est eniʒ qui est eternus: egrediar ex hoc tenebroso tabernaculo, reruʒ admirabilium compendiosam predicabo cognitionē. Sū signaculum: significabo Christi aduentum. Sum tuba, proferam filij Dei in carne economiaʒ. Tuba canā, eo ipso paterne lingue benedicam, ꝛ eam trabam, vt loquatur. Tuba canam, ꝛ vteruʒ maternū viuificabo. ℞. Beatam me dicent. 454. Lcō vij.

Vides dilecte, quā sit nouum ꝛ admirabile mysteriū. Nondū nascitur, ꝛ saltibus loquitur: nondū apparet: ꝛ minas intentat: nondū ei permittitur clamare, ꝛ per facta auditur: nondū ducit vitā, ꝛ Deum predicat: nondū aspicit luceʒ, ꝛ solē indicat: nōdū patitur, ꝛ ꝑperat precurrere: nō fert eñ pr̄esente dn̄o contineri, nō sustinet nature expectare terminos, sed contendit rumpere carcerē vētris, ꝛ studet presignificare venientem Saluatorem. Accessit, inquit, qui soluit vincula: ꝛ qd ego sedeo vinctus, ꝛ retineor vt maneam? Venit verbum vt omnia constituat, ꝛ ego adhuc maneo detentus. Exibo, precurrā, ꝛ predicabo omnibus. Ecce agnus Dei, qui tollit peccata mundi. ℞. Felix namque es sacra 454. Pro sanctis martyribus Processo, ꝛ Martiniano. Lectio nona:

Quo tpe Petrus, & Paul⁹ tenebantur sub custodia Mamertini in mõte Tarpeio, duo custodes, Processus, & Martinianus, cũ alijs quadraginta aplorũ pdicatione miraculisq̃ cõmoti, se ad Jesu Christi fidẽ conuerterunt: & cũ repẽte fons e saxo ortus esset, baptizati sũt. Qui permiserunt aplis, vt, si vellent, abirent: sed Paulinus, militũ prefectus, re cognita, Processum & Martinianum a suscepto cõsilio reuocare conatur: qui cũ frustra tpe contereret: ipsorũ ora saxo contũdi, dẽtesq̃ comminui iubet. Mox ad Jouis statuam adductos, cum eadẽ constantia veneraturos se idola negarent, imperat equuleo torqueri, candentibus laminis ad eorũ corpus admotis, ac cedi fustibus. Quibus i cruciatibus vna hec ipsorũ vox audiebatur: Sit nomen dñi benedictum. Denique coniecti in carcerem, paulo post extra vrbem via Aurelia securi feriuntur. Quorũ corpora Lucina in predio suo sepeliuit, sexto Nonas Julij, postea in Urbem translata in basilica principis apostolorum condita sunt.

Infra oct. SS. Apostolorum Petri & Pauli oia dñr de cõi apostolorũ, preter lect. & Añas, ad Bñs. & Mag. que dñr, vt in commemorationibus que fiunt per annum de Apostolis.

Ad Benedictus. Antiphona. Gloriosi principes. 61. cũ suo ℣. In omnem terraz. ℟. Et in fines orbis terre. Ad Mag. Añ. Petrus apostolus. 1. ℣. Constitues. ℟. Memores erunt. Oro. O eus q hodierna. 409.

QVINTA DIE.

infra oct. Aplorũ Petri & Pauli. Oia de cõi apostolorũ. 494. De Ser. S. Leonis Pape. l. iij.

Preciosa est in cõspectu dñi mors sãctorũ eius, nec vllo crudelitatis gñe destrui põt sacro crucis Christi fundata religio: non minuitur psecutionibus ecclesia, sed augetur: & semper dñicus ager segete vitiori vestitur, duz grana que singula cadunt multiplicata nascũtur. Unde duo ista preclara diuini germina seminis, quãtã sobolẽ germinarint, beatorũ millia martyrũ ptestanf, q aplicorũ emuli triumphorũ, vr bẽ nostrã purpuratis & lõge lateq̃ rutilantibus populis ambierunt, & quasi ex multarũ bonore gemmarum, conserto vno diademate coronarũt. ℟. Uidi coniunctos. 496. Lect. v.

De quorũ psidio, dilectissimi, diuinitus nobis ad exemplũ patientie, & confirmationem fidei preparato, vlr quidez in omnium sanctorum commemoratione letandum est: sed in horum excellentia patrum, merito est excellẽtius gloriandum, quo

quos gratia dei in tantum api cem inter oia ecclesie mébra pro uexit, vt eos in corpore, cui caput est Christus, quasi geminú constitueret lumen oculorum: de quorum meritis, atq; virtutibus, que omnem loquédi superant facultatem, nihil diuersú, nihil debem⁹ sentire discretú: quia illos, et electio pares, et labor similes, et fines fecit equales. ℟. Beati estis.496. Lcō vi.

Sicut aút et nos experti sumus, et nostri probauere maiores: credimus, atq; cófidimus, inter oés labores istius vite, ad obtinendá misericordiam Dei, semper nos specialiú patronorum orationibus adiuuandos, vt quantum proprijs peccatis deprimimur, tantum apostolicis meritis erigamur. Per dominú nostrum Jesum Christum, cui est cum patre et sancto spiritu eadé potestas, vna diuinitas, in scl'a seculorú. Amē. ℟. Isti sút triúphatores.496.

Lco s. euág. sm Matth. L. vij.

In illo tpe: Dixit Simon Petrus ad Jesum: Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te: quid ergo erit nobis? Et reliqua.

Hom. venerabilis Bede psbr.

Perfectus ille est, q abiécto rédit oia q hét, et dat pauperibus, ac veniens sequitur Christú: habebit enim thesaurú nó deficienté in celis. Unde bene interrogante Petro, dixit talibus Jesus: Amé dico vobis: q vos, qui secuti estis me, in regeneratione, cú sederit fili⁹ hominis i sede maiestatis sue, sedebitis et vos super sedes duodecim iudicátes duodecim trib⁹ Israel. In hac quippe vita pro eius nomine laborátes in alia premiú sperare docuit, idest in regeneratione, cú videlicet in vitam immortalem fuerimus resurgendo regenerati, qui in vitam caducam mortaliter eramus geniti. ℟. Isti sunt qui vi.497. Lectio octaua.

Et iusta prsus retributio, vt qui hic pro Christo humane gloriá celsitudinis neglexerunt, illic a Christo iudices glorificati singulariter cú eo assideát: q a sequendis eius vestigijs nulla ratione poterát auelli. Nemo auté putet duodecim tantum apostolos, quia pro Juda preuaricáte Matthias electus est, tunc esse iudicaturos, sicut nec duodecim sole sunt tribus Israel iudicáde. Alioquin tribus Leui, que tertiadecima est iniudicata recedit. ℟. Isti sunt viri sancti.497. Lec. ix.

Et Paulus q tertiusdecimus est apostolus, qz pro Juda puaricáte Matthias electus est, iudicandi sorte priuabitur, cú ipse dicat, Nescitis quoniá angelos iudicabimus? quáto magis secularia? Sciendum namq; est, oés qui ad exemplum apostolorú sua reliquerunt omnia

nia, & secuti sũt Christũ, iudices cum eo venturos: sicut etiã omne mortalium genus esse iudicandum. Quia enim duodenario sępe numero solet i scripturis vniuersitas designari, per duodecim sedes apostolorum, omnium vniuersitas iudicantium, & per duodecim tribus Israel vniuersitas eorum, qui iudicandi sunt, ostenditur.

SEXTA DIE infra oct. aplorũ Petri & Pauli. Oia de cõi Apostolorum. 494. De serm. s. Johãnis Chrysostomi in epla ad Romanos. L. iiij.

Ut Paulus apls gratiã dñi nostri Jesu Christi matrẽ omniũ bonorũ nobis pcetur, reliquum est, vt nos tali pcinio dignos exhibeam⁹, vt nõ hic solũ vocẽ Pauli audiam⁹, sed & hinc migrantes athletã Christi videre mereamur. Immo si hic audiuerimus, & illic omnino videbim⁹: licet nõ e ppinquo stãtes, videbimus tamẽ prope regalẽ thronum splendentem, vbi Cherubim Deũ glorificant, vbi Seraphim volant: illic Paulũ videbimus cũ Petro in sanctorum choro inter primos stãtẽ, & germana eius charitate fruemur. ℟. Uidi piũctos. 495. Lect. v.

Si enim cũ hic esset, vsque adeo dilexit hoĩes, vt cũ dissolui & cum Christo esse cuperet, elegerit tamẽ hic eẽ: multo magis illic feruẽtiorẽ charitatẽ ostendet. Ego & Romam ppterea diligo, tametsi aliunde queã illã laudare, nempe a magnitudine, ab antiquitate, a pulchritudine, a multitudine, ab imperio, a diuitijs & a rebus in bello fortiter gestis. Sed dimittens omnia, ob id illã beatã pdico, ꝙ erga illos Paulus, dum viueret, adeo fuit beneuolus, adeo illos amauit, & corã disseruit, & postremo vitã apud eos finiuit. Cuius sanctum corpus ipsi possident: & propterea ciuitas illa hinc facta est insignis magis quam ab alijs rebus omnibus: & tanquã corpus magnum ac validum, duos habet oculos illustres, sanctorum videlicet horum corpora. ℟. Beati estis. 496. Lectio vj.

Non ita cęlũ splẽdescit, qñ radios Sol demittit, quẽadmodũ Romanorũ vrbs duas illas lãpades vbiqꝫ terrarũ effundẽs. Hinc rapietur Paulus, illinc Petrus. Considerate, & horrete, quale spectaculũ visura sit Roma, Paulũ videlicet repẽte ex theca illa cum Petro resurgentẽ in occursum dñi sursum ferri. Qualẽ rosaꝫ Christo mittet Roma: qualib⁹ coronis duabus ornatur vrbs ista: Qualibus catenis aureis cincta est: Quales habet fontes: Propterea admiror hanc vrbem, non propter copiaꝫ auri, nõ propter colum-

colũnas, neque propter aliam rem, sed propter columnas illas Ecclesię. Quis mihi nunc dabit, circũuolui corpori Pauli, affigi sepulchro, videre puluerem corporis illius, quę adhuc in Christo deerant adimplentis, stigmata illius gestantis? ℟. Isti sunt triũpha. 496.

De hom. vene. Bedę psb. l. vij.

DVo sũt ordines electorũ in iudicio futuri: vnus iudicantiũ cũ dño, de quibus hoc loco memorat, qui reliquerunt oĩa, & secuti sunt illũ: alius iudicandorũ a dño, qui nõ quidẽ oĩa sua pariter reliqrũt, sed de his tamẽ q̃ habebant, quotidianas dare eleemosynas Christi pauperibus curabant: vnde & audituri sũt i iudicio, Uenite benedicti patris mei, possidete pręparatum vobis regnum a constitutione mũdi. Esuriui enim, & dedistis mihi manducare, sitiui, & dedisti mihi bibere. ℟. Isti sunt qui vi. 497. Lec. viij.

SEd & reproborũ duos ibi futuros ordines dño narrãte cõperimus: vnũ eorũ q̃ fidei Christianę mysterijs initiati, opera fidei exercere contẽnũt: quibus in iudicio testat: Discedite a me maledicti in ignẽ ęternũ, q̃ pręparatus est diabolo, & angelis eius. Esuriui enim, & nõ dedistis mihi mãducare. Alterũ eorũ, q̃ fidẽ & mysteria Christi, vel nunquã suscepere, vel suscepta, p apostasiam deserere, de quibus dicit: Qui aũt nõ credit iã iudicatus est: quia nno credit in nomine vnigeniti filij dei. ℟. Isti sunt viri. 467. Lec. ix.

UEr his cũ timore & pauore ã̃bitę paulisper cõmoratis, ad lętissima potius dñi & saluatoris nr̃i ꝓmissa cõuertamus auditum. Uideamus quę tantę gratia pietatis, non ęterng tantũmodo vitę pręmia suis sequacibus, sed & pręsentis munera pollicetur eximia. Et ois, inquit, q̃ reliquerit dominũ, vel fratres, aut sorores, aut patrem aut matrẽ, aut vxorẽ, aut filios aut agros propter nomen meũ, centuplum accipiet, & vitam ęternam possidebit. Qui enim terrenis affectibus, siue possessionibus pro Christi discipulatu renunciauerit, quo plus in eius amorem profecerit eo plures inueniet, qui se interno suscipere affectu, & suis gaudeãt sustentare substantijs.

SEPTIMA DIE infra octauã Petri & Pauli, pro Petri & Pauli ꝑia de oĩ apostolorum. 494.

Sermo s. Maximi epi. Lec. j.

NOn sine causa factum putemus, fratres carissimi, quod gloriosissimi Christianę fidei principes Petrus & Paulus vna die, vno loco, vnius tyrãni tolerauere sniam. Una die passi sũt, vt ad Christũ pariter puenirẽt vno

in loco, ne alteri Roma deesset sub vno persecutore, vt equalis crudelitas vtrumq; constringeret. Dies ergo, puto, pro merito locus pro gloria, persecutor decretus est pro virtute. Et in quo tandem loco martyriū pertulerūt? In vrbe Roma, que principatum ⁊ caput obtinet nationum: scilicet: vt vbi caput superstitionis erat, illic caput quiesceret sctitatis: ⁊ vbi gentilium principes habitabāt, illic ecclesiarum principes morarentur. ℟. Uidi cōiunctos. 495. Lcō v.

QUius aūt meriti sint btīssimi Petrus ⁊ Paulus, hinc possumus intelligere: q cū dominus Orientis regionē ppria illustrauerit passione, Occidentis plagam, nequid minus esset, vice sui apostolorum sanguine illuminare dignatus est. Et licet illius passio nobis sufficiat ad salutē, tñ ēt horū martyriū nobis cōtulit ad exēplū: Hodierna igitur die beati apostoli sanguinem profuderūt: sed videamus causam quare ista passi sunt, scilicet quod inter cetera mirabilia, etiā magū illū Simonem orationibus suis de aeris vacuo precipiti ruina prostrauerunt. ℟. Beati estis. 496. Lectio [illegible]

QUū enim idem Simō se Christū diceret, ⁊ tāquā filiū ad patrē assereret volando se posse ascendere, atq; elatus, subito magicis artibus volare cepisset, tūc Petrus flexis genibus precatus est dñm, ⁊ precatione sancta vicit magicam leuitatē. Prior enī ascēdit ad dominū oratio, quā volatus: ⁊ ante peruenit iusta petitio, quā iniqua presumptio: ante Petrus in terris positus obtinuit quod petebat, quā Simon perueniret in celestibus quo tēdebat. Tūc igitur Petrus velut vinctū illum de sublimi aere deposuit, ⁊ quodā precipitio in saxo elidens eius crura confregit: ⁊ hoc in opprobrio facti illius, vt qui paulo ante volare tentauerat, subito ambulare non posset, ⁊ q pennas assūpserat plantas amitteret. ℟. Isti sūt triūph. 496. In i[illegible] oct. Dom. in euag. Ecce nos relīquimus. 498. vt in cōi [illegible].

¶ In octaua Apostolorum Petri ⁊ Pauli. dup. oia dūr de cōi Apłoꝝ, vt infra oct. pter ea que hic sūt ppria. Inf. [illegible] Añ. Hoc est preceptum meū. cū reliquis 497. Ad Mag. Aña. Petrus Apostolus. 61. [illegible]

Die 6. E

DEus, cuius dextera beatū Petrū ambulantē i fluctibus, ne mergeretur, erexit: ⁊ coapostolū eius Paulū tertio naufragātē de profundo pelagi liberauit: exaudi nos propitius, ⁊ cōcede: vt amborū meritis, eternitatis gloriam consequamur. Qui viuis, ⁊c. ℟. Ecce ego mitto vos. 494.

R. ij. Tollite iugum meum. 495.
R. iij. Dum steteritis. fol. 495.
Ser. s. Johānis Chriso. Lc. iiij.

O Ualsnā vobis o beati apłi referemus grās, q tantū pro nobis laborastis? Memini tui Petre: et obstupesco. Recordor tui Paule, et excedēs mente, opprimor lacrymis. Quid. n. dicā, aut qd loquar, vestras cōtemplans afflictiones, ne scio. Quot carceres sanctificastis? quot catenas decorastis? quot tormenta sustinuistis? quot maledicta tolerastis? quō Christū portastis? quomodo predicatione ecclesias letificastis? Sūt benedicta vestre lingue instrumēta: sanguine conspersa sunt mēbra vestra propter ecclesiā. Uos Christum imitati estis in omnibus. In omnem terrā exiuit vester sonus, et verba vestra i fines orbis terre. R. Uidi coniunctos. 495. Lectio v.

Gaudeas Petre, cui datum est vt ligno crucis Christi fruereris. Et ad magistri quidē similitudinē voluisti crucifigi, non recta quidē figura vt Christus dñs, sed capite in terrā versio, tanquā q a terra in celū iter faceres. Beati claui, q sancta illa membra penetrarunt. Tu cū omni fiducia in manus dñi animam tradidisti, qui assidue ei et eius sponse Ecclesie seruisti, q seruēti spū dñm dilexisti, omnium apostolorum fidelissimus. R. Beati estis. 496. Lectio vi.

Gaudeas et tu beate Paule cui caput fuit ensē amputatum cuius virtutes nullis verbis explicari possunt. Quisnam ensis sanctum tuum guttur peruasit, dominicum, inquā, instrumentum, quod a celo habetur in admiratione, et quod terra reueretur? Quisnam locus tuū sanguinē excepit, lactis specie in eo qui te percussit, tunica apparēte? qui animā illius barbari supra modum dulciorem reddens fidelē effecit cū socijs. Sit mihi ensis ille pro corona, et claui Petri pro gemmis insītis in diademate. R. Isti sūt triūpha. 496.
Lcō s. euāg. sm Matthei. Cap. xiiij.

In illo tempore: Jussit Jesus discipulos suos ascendere in nauiculam, et precedere eum trans fretum, donec dimitteret turbas. Et reliqua. c. 14
Homilia S. Hieronimi presb:

Discipulos dñs pcepit trāsfretare, et cōpellit, vt ascēdant in nauiculā. Quo sermone ostendit eos inuitos a dño recessisse, dum amore preceptoris, ne puncto quidem temporis ab eo volunt separari. Et dimissa turba ascēdit i mōtē solus orare. Si fuissēt discipuli cū eo Petrus, et Jacobus, et Johānes, q viderūt gliā trāsformati, forsitā ascēdissēt i mōte cum eo: sed turba ad sublimiora sequi non potest, nisi docuerit eam iuxta mare in litore, et aluerit in deserto. R. Isti sunt qui viuentes. 497. Lectio

Lectio octaua.

QUod autē ascendit solus orare, nō ad eū referas, q de quinq; panibus quinq; millia hoiūm satiauit, exceptis paruulis, ꝛ mulieribus, sed ad eū, qui audita morte Johannis secessit in solitudinem: non qd ꝑsonam dñi separem⁹, sed quō opera eius inter deū ꝛ hominem diuisa sint ostendam⁹. Nauicula aūt in medio mari iactabat fluctib⁹. Recte quasi iuiti a domino discipuli recesserant: ne illo abſēte, naufragia sustinerēt. ℟ Isti sunt viri. 497. Lec. ix.

DEniq; domino in montis cacumine commorante, statim vētus ꝯtrarius orit, ꝛ turbatur mare, ꝛ periclitātur apostoli, ꝛ tandiu imminēs naufragiū perseuerat, quandiu Jesus veniat. Quarta autem vigilia noctis venit ad eos ambulans supra mare. Stationes ꝛ vigilię militares in quaterna horarum spatia diuiduntur. Quando ergo dicit: quarta vigilia noctis venisse ad eos dominum, ostendit eos tota nocte periclitatos: ꝛ extrema noctis hora, idest in consummatione seculi, eis auxilium pręb[i]turum.

Ad Benedictus. Antiphona. Gloriosi. In ij. [illegible] rauit. 497. cum re[liquis] añis, psal. cap. hym ꝛ ℣. ꝺ cō[i] apostoloꝝ. Ad Mag. Aña. Petrus Ap[ostol]us. Orō De⁹, cui⁹ dextera. vt sup. Die 7. F. Die 8 G. Die 9. A.

¶ SS. m. Septē fratrū ac Rufinę ꝛ Secūdę virg. ꝛ m. semid. oia dūr. ꝺ cōi plu. m. 508. Orō.

PRęsta q̄s oṗs de⁹ vt qui gloriosos martyres fortes in sua confessiōe cognouimus, pios apud te in nr̄a itercessiōe sentiam⁹. p. l. iiij.

SEptem fratres filij sanctę Felicitatis Romę in ꝑsecutione Antonini Pij a Publio pręfecto primum blāditijs, deinde terrorib⁹ tētati, vt Christo renunciantes, Deos venerarentur: ꝛ sua ṽtute, ꝛ matre hortante in fidei cōfessione perseuerantes, varie necati sunt. Januari⁹ plūbatis cesus: Felix, ꝛ Philippus fustibus contusi: Siluanus ex altissimo loco pręceps deiectus est: Alexāder, Vitalis, ꝛ Martialis capite plectunt: mr̄ eoꝝ quarto post mēse candē martyrij palmā ꝯsecuta est, illi sexto Idus Julij spm̄ dño reddiderūt. ℟ Sancti tui dñe. 510.

Orō ss. Rufinę ꝛ Secūdę. l. v.

RUfina, ꝛ Secūda sorores ṽgines Romanę, reiecto ꝯnubio Armentarij, ꝛ Verini, quibus a parentibus desponsę fuerant, quod Jesu Christo virginitatē vouissent, Valeriano ꝛ Galieno Imperatoribus, cōꝑhendūtur. Quas cum nec ꝑmissis, nec terrore Junius pręfectus a proposito posset abducere, Rufinā primū ṽgis cędi iu-

bet: in cuius verberibus. Secū-da iudicē sic interpellat. Quid est, q̄ sororē meā honore, me affi-cis ignominia? iube ambas si-mul cędi, quę simul Christum Deū cōfitemur. Quibus verbis incensus iudex, imperat vtrāq; detrudi in tenebricosum, & fęti-dū carcerem: Quo loco statim clarissima luce & suauissimo o-dore cōpleto, i ardēti solo volu-tātur. Et cū inde etiam integrę euasissent, mox saxo ad collum alligato in Tiberim ꝓiectę sūt: vnde ab angelo liberatę extra vrbem via Aurelia milliario dé-cimo, capite plectuntur. Quarū corpora a Plautilla matrona i eius predio sepulta, ac postea i vrbē trāslata, in basilica Cōstā-tiniana prope baptisterium cōdi-ta sunt. ℟. Verbera car. 510.

Sermo s. Augustini epi. Le vj.

Magnū spectaculū positū est ante oculos fidei no-stre. Auditu audiuimus, corde vidimus, optantem matrē ante se istam vitam finire filios suos, longe contrarijs votis consue-tudinis humanę. Oēs enim ho-mines filios suos, ex hac vita mi-grando, pręcedere volunt, & nō sequi: illa autem optauit poste-rior mori. Non enim amittebat filios, sed pręmittebat: nec itue-batur tanq̄ vitam finirent, sed tanq̄ inchoarēt. Definebāt em̄ viuere vbi q̄nq̄ fuerant morituri: & incipiebāt viuere: sine fine victuri. Parū ē fuisse spectatri-cē, mirati sumus potius horta-tricem. Fęcundior virtutibus quā fętibus, videns certantes in q-bus omnibus & ipsa certabat, & oib⁹ vincētibus et ipsa vince-bat. ℟. Tanquam aurum. 511.

Lcō s. euāg. s3 Mattheū. Lvij.

In illo tempore: Loquēte Jesu ad turbas, ecce ma-ter eius, & fratres stabant foris quęrentes loqui ei. Et reliqua.

Homilia S. Gregorij Pape.

Sancti euangelij, fratres carissimi, breuis est lectio recitata, sed magnis mysteriorū pōderibus grauida. Jesus enim conditor, & redemptor noster matrem se nosse dissimulat, & q̄ ei mater sit, & qui propinqui, nō per cognationem carnis, sed p coniunctionē spiritus designat dicens. Quę est mater mea, & q fratres mei? Quicunque em̄ fe-cerit voluntatem patris mei, q in cęlis est, ipse meus frater, & soror, & mater est. Quid nobis his verbis, quid aliud innuit: nisi q̄ obsequentes iussionibus suis multos ex gentilitate col-ligit, & Judęam, ex cuius carne est genitus, non cognoscit. ℟. Propter testamentum. 612.

Lectio octaua

Sed cum is qui voluntatē patris fecerit, soror, & fra-ter domini dicitur, ꝑpter vtrū-que sexū q ad fidē colligit: mi-rū nō est: mirādū vero valde est, quomodo et mater dicat. Fide-les cuius discipulos fratres voca-re di-

re dignatus é dicés, Ite núcia/
te fratribus meis. Qui ergo fra
ter dñi fieri ad fidé veniédo po/
tuerit, q̄rendú est, qúo etiam ⁊
mater esse poterit. ℟. Hec é ve
ra fraternitas. 512. Lectio ix.

Sed sciendú nobis est, q̄a
qui Christi soroꝛ ⁊ frater
est credendo efficitur mater p̄/
dicando. Quasi enim parit do/
minú qui eú coꝛdi audiētis in/
fundit: mr̄ eius p̄dicādo effici
tur, si p ei⁹ vocé amoꝛ dñi i pri
mi méte generaṫ. Ad quā ré no
bis idoneę ꝯfirmādā adest bea
ta Felicitas, cui⁹ hodie natali/
tia celebram⁹, quę credédo exti
tit ancilla Chri, ⁊ p̄dicādo fa
cta est mr̄ Chri. Septé quippe
filios (sicut in gestis ei⁹ eméda/
tioꝛibus legitur) sic post se timu
it viuos in carne relinquere,
sicut carnales parentes solent
metuere ne moꝛtuos p̄mittant.

Die ¶ S. Pij pape ⁊ marty. Oꝛo.
11. E Infirmitatē. 501. De cōmu/
ni vnius martyris. Lcō tertia.

Pius Aquileiensis
Imperatoꝛe Mar
co Antonino Ve
ro. Pōtifex crea
tus pęnā statuit
in sacerdote, cu/
ius negligentia de sanguine do
mini aliquid stillauerit. Peni/
tentiā enim, inqnit, agant qua/
draginta diebus, si in terrā ali/
quid deciderit, si sup altare, tri
bus diebus: si sup linteū superi⁹,
quatuoꝛ: si in interius defluxe/
rit, nouē diebus, si vsq̄ ad quar
tú, viginti dieb⁹, vbicúq̄ cecide
rit, si recipi pōt lābaṫ: sin aliter,
aut laueṫ, aut radaṫ. quidqd lo
tú, aut rasú est, cōburaṫ, ⁊ cinis
in sacrariú reponaṫ. Multis p̄/
terea vtiliter decretis, marty/
rio coꝛonatur, ⁊ sepeliṫ in Vati
cano qnto Idus Julij: cú sedis/
set annos vndecim, méses duos,
dies viginti vnú: episcopos dcé,
p̄sbyteros nouem, diaconos
vigintiunū, mense Decembꝛi
quinq̄ oꝛdinationibus creasset.

¶ SS. M. Naboris ⁊ Fel. Oꝛo.   Die 12. D

Presta q̄s dñe, vt
sicut nos sancto
rú martyrú tuo
rú Naboꝛis, ⁊
Felicis natalitia
celebꝛāda nō de
ferunt, ita iugiter suffragijs co/
mitentur. Per dominum nost.
Lco iij. Sermo s. Augustini.
Quotiescúq̄. 510. d coi pl. m.

¶ S. Anacleti Pape ⁊ marty.   Die
semidupl. Oꝛo. Deus qui nos.   13. E
de cōi vnius mart. 501. L. iij.

Anacletus Athe/
niésis Domitiāo
Impatoꝛe rexit
ecclesiā. Decre/
uit, vt eṗs a tri/
bus epis, neq̄ a
paucioꝛibus, cōsecraret, ⁊ cleri
ci sacris oꝛdinibus publice a p
pꝛio eṗo initiarenṫ, ⁊ vt i Mis/
sa, pacta ꝯsecratione, oés cōica
rét. B. Petri sepulcrú oꝛnauit
pōtificúq̄ sepulturę locú attri/

cit ordinationes duas mēse De cēbri,qbus creauit epos sex: psbyteros quinqz,diaconos tres. Sedit annos nouez,menses nouē,dies decē. Martyrio coronat⁹,sepultus est in Vaticano. Lcō.v.z vj.P rinceps.f.505. In iij.noc.hom.in euāg. Sigs vult ve.f.505. pe cōi vnius m.

Die 14. A S.Bonauēturę epi,z cōf.oio. Gaudi.514.d cōi pf pōt.l.iiij.

Bonauentura, Balneoregij i Etruria nat⁹: cū infans inci/disset i vitę periculū,mr̄ eius vouit,si inde euasisset,se eum religioni beati Francisci dicaturū.Jtaqz adolescēs,i ordinē fratrum Minorū adscribi voluit: vbi: Alexandro de Ales magistro,ad eā doctrinę perfectionē breui peruenit: vt septimo post anno,libros sententiarum Parisijs publice summa cuz laude sit interpretatus:quos ēt pclaris postea cōmentarijs illustrauit. Post sex annos sui ordinis generalis magister Romę fact⁹ ea prudētia ac sanctitatis laude magisterium gessit,vt in omnium ore, z admiratione esset. R.Jnueni Dauid.515. Lc.v.

Multa scripsit, in quibus summā eruditionē cū pari pietatis ardore coniungens, lectorem docendo mouet.Quē Gregori⁹ decim⁹, eius sanctimonię z sapientię facto commotus: Cardinalem z episcopum Albanensem creauit. Eundem adhuc viuētē beatus Thomas Aquinas sanctum appellauit. Cum enim vitā sancti Frācisci scribētē comperisset,Sinamus: inquit sanctuz pro sancto laborate.Migrauit e vita pridie Jdus Julij in pcilio Lugdunēn, quinquaginta tres annos nat⁹: multis editis miraculis. Quez Xystus quart⁹ Pōtifex maxim⁹ retulit i scōz numerū. R. Posui adiu.515. L.vj. Quid post Orionas.519. R. Jste est q an. Jn iij.noc. hom.i euāg. Homo quidā.516. ve cōi conf.pōtif.

Die 15.G.16.A.

Die 17B ¶ S.Alexij pfes.Oio. O eus,q nos.520. ve cōi pf.non pōt.l.iij.

Alexius Romanoruz nobilissimus, pp eximiū Jesu Christi amorem, prima nocte nuptiarū relinquēs intactā spōsā,illustrium orbis terre eccliaz peregrinationē suscepit.Quib⁹i itineribus,cū ignot⁹ septēdecīz annos fuisset,aliqñ apud Edessaz Syrie vrbē p imaginē sanctissime Marie vginis ei⁹ noie diuulgato,inde naui discessit.Ad portuz Romanū appuls⁹,a pre suo tanqz alien⁹paup,hospitio accipit: apud quē oib⁹ icognit⁹,cū decē z septē ānos vixisset:relicto scripto sui nois,sāguinis,ac tot⁹ vitę cursu, migrauit i cęlū Jnnocen/

tio primo summo Pôtifice, tota obstupescente, ac letitia pfusa ciuitate: Audita enim vox ē p Urbis ecclesias: Querite i domo Euphemiani virū Dei, q p ciuitate hac orat. Itaque sūmo Pôtifice, Imperatorib⁹ quoq; Honorio & Archadio, omniq; populo ad locū concurrētibus, inuentū scriptū, & publice lectū est, eiusq; corpus, multis editis miraculis, Pontifex, & Imperatores, ppriis humeris, ad ecclesiam sancti Bonifacij deportarunt, & honorifice sepelierunt.

Die 18. E ℭ S. Symphorose cū Septem filiis mar. Orō. Deus q nos pcedis. 509. de cōi plur. m. L. u.

Symphorosa Tyburtina, Getulij martyris vxor ex eo septē filios peperit, Crescentiū, Julianū, Nemesiū, Primitiuum, Justinum, Stacteum, Eugenium: qui oēs propter Christiane fidei professionē vna cū mre, Adriano Imperatore, comprehensi sunt: quorum pietas multis variisq; tentata suppliciis, cum stabilis pmaneret: mater que filiis fidei magistra fuerat, dux eisdem ad martyrium extitit. Nā saxo ad collū alligato, i pfluētē deijcit, cuius corpus conquisitū a fratre eius Eugenio sepelitur. R. Hec ē vera fraternitas. 512. L. 3.

Postridie eius diei, q fuit quintodecimo Calendas Augusti, septē fratres siguli ad palum alligati, varie sunt interfecti. Crescētio gutt ferro trāsfigitur: Juliano pectus cōfoditur: Nemesio cor trāsuerberat: Primitiuo traijcit vmbilicus: Justinus mēbratij secatur: Stacte⁹ telis pfigit: Eugeni⁹ a pectore in duas partes diuidit. Ita octo hostie deo gratissime sunt immolate. Corpora i altissimā foueā piecta sūt via Tiburtina, nono ab vrbe lapide, que postea Romā trāslata, cōdita sunt in ecclesia sancti Michaelis in foro piscario. Die 19. D.

ℭ S. Margarite vg. & m. orō. Indulgētiā. 523. & L cō. iij Ser. Quoniā hodie. 525. & cōi vir. Die 20. E

ℭ S. Praxedis virginis. Orō. Exaudi. 527. de cōi vir. L. iij. Die 21. F

Praxedes, virgo Romana, Pudētiane vginis soror, Marco Antonino Impatore Chrīanos pse quēte, eos facultatib⁹, opa, pso latiōe, & oi charitatis officio p sequebat. Nā alios domi occultabat: alios ad fidei pstātiā hortabat: aliorū corpa sepeliebat, iis qui in carcere iclusi erāt, q i ergastulis exercebāt, nulla re deerat. Qua cū tātā Chrīanorū strage iā ferre nō posset, deū pcatae, vt si mori expedirēt, se e tātis malis eriperet. Itaq; duodecimo cal. Au. ad pietatis pmia vocat i celū. Cui⁹ corp⁹ a pastore pbytero

 ro

ro in patris & sororis Pudētia/ ne sepulcrū illatū est, quod erat in cęmeterio Priscillę via Sa/ laria.

Die 22. B ¶ [illegible] Marię Magdalenę. du. ad vesp. Añ. Dū eēt rex. 529. cū rel. de Laud. vt i cōi [illegible] mu lierz. ps. Dixit dñs. 52. cū rel. d cōi virgi. Cap. Mulierē fortē. 529. d cōi scāz mulierz. Hym.

Lauda mater Ecclesia,
Lauda Chri clemētiam
Qui septem purgat vitia
Per septiformem gratiam.
Maria soror Lazari,
Quę tot commisit crimina,
Ab ipsa fauce tartari
Redit ad vitę limina.
Post fluxę carnis scandala,
Fit ex lebete phiala,
In vas translata glorię,
De vase contumelię.
Aegra currit ad medicum,
Vas ferens aromaticum,
Et a morbo multiplici,
Verbo curatur medici.
Surgentem cum victoria
Jesum videt ab inferis:
Prima meretur gaudia,
Quę plus ardebat cęteris:
Uni Deo sit gloria,
Pro multiformi gratia,
Qui culpas & supplicia
Remittit, & dat pręmia. Amē.

℣. Diffusa est gr̄a i labijs tuis.
℟. Propterea benedixit te de⁹ in ęternum. Ad Mag. Añ. In diebus illis, mulier, quę erat i ciuitate peccatrix, vt cognouit ꝙ Jesus accubuit in domo Si/ monis leprosi, attulit alabastrū vnguēti: & stans retro secus pe/ des domini Jesu, lacrymis ce/ pit rigare pedes eius, & capil/ lis capitis sui tergebat, & oscu/ labatur pedes eius, & vnguēto vngebat. Oratio.

Beatę Marię Magdalenę, q̄s sumus domine, suffragijs adiu/ uemur: cuius p̄cibus exoratus, quatriduanum fratrem, viuū ab inferis resuscitasti. Qui vi. Ad Matutinum Inuitatorium.

Laudemus Deū nostrū, In cō uersione Marię Magdalenę. Psalmus Venite. Hymnus.

Nardi Maria pistici
Sūpsit librā, mox optimi
Unxit beatos domini
Pedes, rigando lacrymis.
Honor, decus, imperium
Sit trinitati vnicę,
Patri, nato, paraclito,
Per infinita secula. Amen.

Alię psal. [illegible] Noc. [illegible] in cōi [illegible] mulierū. 527.
De Canticis Canticorum. Lec. i.

In lectulo meo per noctes quęsiui quem diligit ani ma mea, quęsiui illum, & non in ueni. Surgam & circuibo ci/ uitatem: per vicos & plateas q̄/ ram quem diligit anima mea: quęsiui illum, & non inueni. In/ uenerunt me vigiles qui custo/ diunt ciuitatem. Num quē di/ ligit anima mea vidistis? Pau.

lulum cum pertransissem eos: inueni quē diligit aīa mea. Tenui eū, nec dimittā, donec intro ducā illū in domū matris meę, & i cubiculū genitricis meę. R. Maria Magdalene, & altera Maria ibāt diluculo ad monumentū: Jesus, quē q̄ritis, nō est hic: surrexit sicut locutus est: p̄cedet vos in Galileā, ibi eū vi debitis. V. Et valde mane vna sabbatho2ū veniūt ad monumētū o2to iā sole, & introeuntes viderūt iuuenē sedētē in dextris, qui dixit illis. Jesus. Lect. ij.

Quis mihi det te fratrem meum sugentē vbera matris meę: vt inueniā te solū foris, & deosculer te, & iam me nemo despiciat. Apprehendā te, & ducā i domū matris meę, & i cubiculum genitricis meę. Ibi me docebis, & dabo tibi poculū ex vino cōdito, & mustum malorū granato2um meo2um. Leua eius sub capite meo: & dextera illius amplexabitur me. Adiuro vos filię Jerusalem, ne suscitetis, neq3 euigilare faciatis dilectā, donec ipsa velit. R. Cōgratulamini mihi omnes, qui diligitis dominū, quia quē quęrebam apparuit mihi. Et dum flerē ad monumētū, vidi dominū meū. V. Recedentibus discipulis non recedebam, & amoris eius igne succensa ardebam desiderio. Et. Lectio tertia.

Quę est ista, quę ascēdit de deserto delicijs affluens, innixa sup dilectū suū? Sub arbo2e malo suscitaui te. Ibi corrupta est mater tua, ibi violata est genitrix tua. Pone me vt signaculū super co2 tuū: vt signaculū super brachiū tuū: qa fortis est vt mo2s dilectio, dura sicut infernus ęmulatio, lāpades eius lāpades ignis, atq3 flāmarū. Aquę multę nō potuerūt extinguere charitatē: nec flumina obruent illā. R. Tulerunt dn̄m meū, & nescio vbi posuerūt eū. Dicunt ei angeli: mulier quid plo2as? surrexit, sicut dixit: P2ecedet vos in Galileā, ibi eū videbis. V. Dum ergo fleret, inclinauit se & p2ospexit in monumentum, & vidit duos angelos in albis sedentes, qui dicunt ei. P2ecedet vos in.

Sermo sc̄i. Grego2ij papę. Lec. iiij.

Maria Magdalena, q̄ fuerat i ciuitate peccatrix, amādo veritatē lauit lacrymis maculas criminis: & vox veritatis impleta ē, quę dicit: Dimissa sunt ei peccata multa, qm̄ dilexit multum. Quę enim prius frigida peccando remanserat, postmodū amando fortiter ardebat: quę a monumento domini, etiā discipulis recedentib9, nō recedebat: exquirebat quē non inuenerat: flebat inquirendo: & amo2is sui igne succensa, eius quē sublatum credidit, ardebat desiderio: vnde contigit, vt eū sola tunc videret, quę remanserat vt quęreret, quia nimirum

mirum virtus boni operis per/
seuerantia est. ℟. Diffusa. 527.
e commum. Lectio quinta.

Quesiuit ergo prius, & mi/
nime inuenit: pseuerauit,
vt quereret: vnde contigit, vt in
ueniret: actuzq; est, vt desideria
dilata crescerent, & crescentia
raperent quod inuenissent. Hic
est enim q de eodē sponso eccle/
sia in canticis canticorū dicit:
In lectulo meo per noctez que
siui quem diligit anima mea.
Dilectū i lecto querimus, quā/
do in presentis vite aliquātula
requie redemptoris nostri desi/
derio suspiramus. Per noctem
querimus, quia etsi iam in illo
mēs vigilat, tamē adhuc ocul⁹
caligat. ℟. Specie. 528. L. vj.

Qui ergo dilectū suū nō in
uenit, restat vt surgat, &
ciuitatē circūeat, idest sanctam
electorū Ecclesiaz mēte, & inqsi/
tiōe pcurrat. Per vicos cū & pla
teas qrat, idest p angusta, & la/
ta gradiētes aspiciat, si qua iue
nire in eis valeat eius vestigia,
exquirat: quia sunt nonnulli et
vite secularis, qui imitandū ali
quid habeāt de actione v̄tutis.
Querentes autem nos vigiles
inueniunt, qui custodiunt ciui/
tatē: quia sancti patres, qui Ec
clesie statū custodiūt, bonis nris
studijs occurrūt, vt suo vel v̄bo
vel scripto nos doceant. Quos
cū paulū ptrāsimus, inuenimus
quē diligimus: quia redemptor
noster, etsi humilitate homo in

ter homines, diuinitate tamen
super homines fuit. ℟. Propter
veritatem. 528.
Lcō s. euāc. sm Lucā. Lec. vij. ca. 7.

In illo tpe: Rogabat Je/
sum quidam Phariseus,
vt manducaret cum illo: & in/
gressus domum Pharisei di/
scubuit. Et reliq.
Homilia Sācti Augustini. ebi.

Euāgeliū cū legeret, attē
tissime audistis: & res ge/
sta narrata atq; versata est an/
te oculos cordis vestri. Vidistis
enim non carne, sed mente, dñz
nostrum Jesum Christū in do/
mo Pharisei recūbētez, & ab il/
lo inuitatū, nō fastidientē. Vidi
stis etiam mulierē i ciuitate fa/
mosam, male vtiq; fame: eo q
erat peccatrix, non inuitataz ir
ruisse conuiuio, vbi suus medi/
cus recumbebat: & quesisse pia
impudentia sanitatem: irruens
quasi importuna conuiuio, op/
portuna beneficio: Nouerat eñi
quāto morbo laboraret: & illuz
ad sanandum idoneum esse ad
quem venerat: sciebat. ℟. Dile
xisti iustitiam. 528. Lec. viij.

Accessit igit nō ad caput
domini, sed ad pedes, &
q diu male ambulauerat, vesti/
gia recta qrebat: pri⁹ fudit la/
crymas cordis, & lauit dñi pedes
obsequo cōfessiōis: capillis suis ter
sit, osculabat, vnxit, tacita loq/
batur, nō sermonē pmebat, sed
deuotionē ostēdebat. Quia ergo
tetigit dominum rigando, oscu
lando,

lādo, tergēdo: vngēdo pedes ei⁹ Phariseus, qui inuitauerat do minū Jesū Christū, quia ex il lo genere erat hominū superbo rū, de quib⁹ Isaias ꝓpheta di cit: Qui dicūt, Recede longe a me: noli me tangere, quoniam mundus sum, putauit dominū nesciisse mulierem. ℞. Regnū mundi. 529. Lectio nona.

O Pharisee inuitator, et irri sor dñi: dñm pascis: et a quo his pascendus nō intelligis? Un de scis dominū nesciisse, q̄ fuerit illa mulier, nisi qa permissa est accedere? nisi quia, illo patien te, osculata est pedes eius? nisi quia tersit? nisi quia vnxit? hec enim non debuit permitti face re in pedibus mundis mulier immunda. Ad illius ergo Pha risei pedes si talis mulier acces sisset, dicturus erat qd̄ Isaias d̄ talib⁹ dixit: Recede a me: noli me tāgere: quoniam mund⁹ sū. Accessit autem ad dñm immū da, vt rediret munda: accessit e gra, vt rediret sana: accessit cō fessa, vt rediret ꝓfessa.
Ad Laud. et p Horas. Añ. Dū esset rex. cū ref. in cōi sctārū mu 529
lierū. Cap. Mulierē. 529. Hy⁹.

Eterni patris vnice
Nos pro vultu respice:
Qui Magdalenam hodie
Uocas ad thronum glorie.
In thesauro reposita
Regis est drachma perdita,
Gemmaqz luce inclyta
De luto luci reddita.
Jesu dulce refugium,
Spes vna confitentium,
Per peccatricis meritum,
Peccati solue debitum.
Pia mater, et humilis,
Nature memor fragilis,
In huius vite fluctibus
Nos rege tuis precibus.
Uni Deo sit gloria. 420.

℣. Elegit eā Deus: et preelegit eā. ℞. In tabernaculo suo ha bitare facit eā. Ad Bñs. Aña.
Maria vnxit pedes Jesu: et ex tersit capillis suis, et domus im pleta est ex odore vnguenti.
Ad iij. vj. et ix. Cap. vt in cōi scā rū mulierū cū suis ℞. bre. 529.
Ad vesp. Aña. Dū eēt rex. 529. cū ref. psalmi. de cōi ꝟg. Cap. et Hym. sicut i primis Uesp̄is. ℣.
Elegit eā De⁹: et preelegit eam. ℞. In tabernaculo suo habita re facit eā. Ad Magnif. Aña.
Mulier: q̄ erat i ciuitate pecca trix: attulit alabastrū vnguēti: et stās retro secus pedes dñi, lacry mis cepit rigare pedes ei⁹: et ca pillis capitis sui tergebat. Oro.
Beate Marie Mag. f. 420. Die
Sancti Apollinaris episco 23. A
pi, et martyris: semiduplex. Oratio.

DEus, fideliū re munerator ani marū, quiqz hūc diē beati Apol linaris, sacerdo tis tui, marty rio cōsecrasti: tribue nobis q̄su mus famulis tuis: vt cuius vene randā celebramus festiuitatē: preci

precibus eius indulgentiā consequamur. Per dominū. L. iiij.

Apollinaris cum principe Apostolorum Antiochia Romam venit, a quo ordinat⁹ eps, Rauennā ad Christi domini prędicandū euangelium mittitur, vbi cum ad Christi fidem plurimos cōuerteret, capt⁹ ab idolorum sacerdotibus, pcipitatur in mare, vnde ereptus est: Cumq; ipso orante Bonifaci⁹ nobilis vir qui diu mutus fuerat loqueretur, eiusq; filia immundo spiritu liberata esset, iterum est in illum cōmota seditio. Itaq; virgis cęsus, ardētes carbones nudis pedibus pręmere cogitur, quem cum subiectus ignis nihil lęderet, mittit i exiliū. R. Honestū. 503. Lectio v.

Is vero latens aliquādiu cū quibusdam Christianis inde profectus est in Aemiliam, vbi Rufini Patricij filiā, mortuā ad vitam reuocauit: vt propterea tota Rufini familia in Jesum Christum crederet. Quare vehemēter incensus prefect⁹, accersit Apollinarem, et cum eo grauius agit, vt finem faciat disseminandi in vrbe Christi fidē. Cuius cū Apollinaris iussa negligeret equuleo cruciat, in cuius plagas aqua ferues ifundi tur: saxoq; os tūdit: mox ferreis vinculis astrictus, includitur i carcere. Quarto die impositus in nauem eijcitur in exilium, ac tēpestate delatus ad ripam Danubij, venit in Thraciā. R. Desiderium. fol. 103. Lectio vi.

Cum autem i Serapidis teplo dęmon se rēsp̄osa daturū negaret, dum ibidem Petri Apostoli discipulus moraretur, diu conquisitus inuētus est Apollinaris, qui iterum iubetur nauigare. Ita reuersus Rauennam, ab eisdem illis idolorū sacerdotibus accusatus, cēturioni custodiēdus traditur: q cum occulte Chrm coleret, noctu Apollinarem dimisit. Re cognita satellites eū persequūtur, et plagis in itinere confectum, q mortuū crederent, relinquunt. Quē cum inde Christiani sustulissēt, septimo die exhortans illos ad fidei constantiam, martyrij gloria clarus migrauit e vita, cuius corpus prope murū vrbis sepultum est. R. Stola iucunditatis. 503.

Lectio s. euāg. fm Luca. Lectio vij.

In illo tpe: Facta est cōtentio inter discipulos, qs eorū videret esse maior. Et reliq. C. 22.
Homilia Sancti Ambrosij epi.

Regnū Dei non est de hoc mūdo. Nō ergo equalitatis homini ad Deū, sed similitudinis ęmulatio est. Solus enim Christus est plena imago Dei propter expressam in se paternę claritudinis vnitatem. Iustus autem homo ad imaginē Dei est, si ppter imitandam diuinę cōuersationis similitudinē mundū hūc dei cognitione cōtēnat, volun/

volútatesq; terrenas verbi pceptione despiciat, quo alimur i vitá: vnde & corpus Chri edim⁹ vt vite eterne possim⁹ esse participes. ℟ Corona. 504. Lc. xiij

Non enim victus & potus nobis pmij loco spódetur & honoris, sed cōicatio gratie celestis, & vite. Neq; duodecim throni tanquã aliqua corporalis sunt receptacula sessionis, sed quia secundum diuinam similitudinem iudicat Christus cognitione cordium, non interrogatione factorum, virtutem remunerans, impietatemq; cōdénans: ita & apostoli in iudiciũ spiritale formant remuneratione fidei, & execratione pfidie, v̄tute erroré redarguétes, sacrilegos odio persequentes. ℟ Hic est vere martyr. 504. Lec ix.

Conuertamur igit, & caueamus ne in perditioné aliqua inter nos de platióe possit eé ɔtentio. Si enim contédebát apli: nõ excusationi obtéditur, sed cautioni pponitur. Si Petrus aliquando conuertitur, quia primum dei secutus est vocem, quis potest dicere cito se esse conuersũ? Caue ergo iactantiam: caue seculum: Ille enim confirmare iubet fratres suos qui dixit: Omnia reliquimus, & secuti sumus &c.

¶ Come. S. Christine vg. & mar. O. Indulgentia. 523. 8 cõi. In vig. S. Jacobi apli. Tres lec. de Dom. in euág Hoc est pcepptũ. 497. de cõi Aplor. Oratio.

Da, quesumus omnipotés Deus: vt beati Jacobi apostoli tui, quam preuenimus, veneranda solennitas, & deuotionẽ nobis augeat & salutem. Per dominum nostrũ Jesum Christum filium tuum. &c.

[illegible] ut come. S. Christine. Die 25. C

¶ S. Jacobi Apli. dup. Oia de cõi Aplor. [illegible] Ora

Esto domine plebi tue sanctificator & custos: vt apostoli tui Jacobi munita presidijs, & conuersatióe tibi placeat, & secura mẽte deseruiat. Per dominũ nost.

In primo nocturno de epistol. prima ad Corinthios lcõnes. Sic nos existimet homo. 494. de cõi Apostolorũ. Lectio iiij

Jacobus Zebedei fili⁹, Johannis Apostoli german⁹ frater, Galileus, inter primos Apostolos vocatus cum fratre, relictis patre, ac retibus secutus est Dominum, & ambo ab ipso Jesu Boanerges, idest tonitrui filij sunt appellati. Is vnus fuit ex tribus apostolis, quos Saluator maxime dilexit & testes esse voluit sue trásfigurationis, & interesse miraculo, cum archisynagogi filiã a mortuis excitauit, & adesse cũ secessit in montem Oliueti patrem oraturus, antequam a Judeis comprehenderetur. ℟ Vidi coniunctos. 595. Lectio v

Ve

Verum Jacobus post Jesu Christi ascensũ i celũ, in Judea, & Samaria predicãs eius diuinitatẽ, plurimos, i quibus Hermogenẽ hereticũ, ad Christianam fidem conuertit. Mox peragrata Hispania, ibique predicato euangelio rediit Jerosolymã. Sed Claudio Imperatore Herodes ad regnũ elatus, vt a Judeis gratiã iniret, Jacobum libere Jesum Christum Deum confitentem, capitis condemnauit. Quem cũ is, qui eum duxerat ad tribunal, fortiter martyriũ subeuntẽ vidisset, statim se, & ipse Christianum esse professus est. ℟ Beati estis. 496. Lectio sexta.

Ad supplicium cum raperentur, petijt ille a Jacobo veniam: quẽ Jacob⁹ osculatus, Pax, inquit, tibi sit. Itaq; vterq; est securi percussus, cum paulo ante Jacobus paralyticũ sanasset. Corpus eius postea Compostellã translatũ est, vbi summa celebritate colitur, due nientibus eo religionis, & voti cã ex toto terrarũ orbe peregrinis. Memoria ipsius Natalis hodierno die, q̃ Trãslationis dies est, ab ecclesia celebratur, cũ ipse Calendis Aprilis prim⁹ apostolorũ Jerosolymis profuso sãguine testimoniũ Jesu Christo dederit. ℟ Isti sũt triũph. 496 Lco s. euãg. sc Mattheũ. c. xx.

In illo tẽpore: Accessit ad Jesuz mater filiorũ Zebedei, cũ filijs suis, adorans, & petens aliquid ab eo. Et reliqua. Homilia s. Joãnis Chry. Ho. 65.

Non turbetur quisquã, si adeo imperfectos dicim⁹ apostolos fuisse: nondũ enim mysteriũ crucis erat consummatũ, nondũ gratia spiritus in corda ipsorum infusa. Quare si studia virtutis ipsorum discere cupis, quales post datam grãz spirit⁹ fuerint considera, & videbis omnem ab illis turbationẽ animi fuisse superatam. Hac enim de causa eorũ modo imperfectio reuelatur, vt aperte pcipere possis, quales subito per gratiã effecti fuerũt. Quod agitur nihil spiritale querebãt, nec de celesti regno quicquã cogitabant, perspicuum est. Sed verba quoque petitionis ipsorũ audiam⁹. Volumus, inquiunt, vt qdcunque petierimus, facias nobis. Ad quod Christus, Quid vultis? respondet, non ignorans certe, sed vt illi respõdere compulsi, vlcus subaperiant, quod sanare Christus intendebat. ℟ Isti sunt, qui viuentes. 597.

Lectio octaua.

Illi vero, quoniã humano more corã oibus erubescebãt dicere, seorsũ ab alijs discipulis Christũ accipientes, interrogauerũt. Preuenerũt enĩ, vt remotis arbitris, tuti⁹ loquerẽtur. Volebãt aũt, vt ego conijcio, quoniã super duodecim sedes sessuros discipulos audierũt pri-

primatū huius confessus ipetrare: ⁊ preponi quidē se ceteris, ꝑter quā Petro, sciebāt: Petrū vero sibi preferri formidantes, dicere ausi sunt: Dic vt vnus a dextris, alter a sinistris sedeat: ita vrgebāt dicētes, Dic. Quid igit̃ ipse? vt significaret eos nihil petere spiritale, sed nec scir̃ quidem quid postulent, nō eniz petere auderēt, si scirēt: Nescitis, ait, qd petatis: nescitis quaz magnū hoc sit: quā mirabile, ac ipsas supiores excedēs v̄tutes.

℟ Isti sunt viri. 497. Lec. ix.

ET adiecit: Potestis bibere calicē, quē ego bibiturus sum? ⁊ baptismo, quo ego baptizor, baptizari? Perpendis, quomodo statim ab hac cupiditate ipsos remouit, contraria eis differēs? Nā vos, inquit, de honoribus, ⁊ coronis cogitatis: ego vero de luctamine, atq; sudore differo. Nō premiorū hoc tempus est, nec illa gloria mea modo apparebit: sed bella, pericula, ⁊ necē presens ptinet vita. Perspice aūt qualiter ipso interrogationis modo, ⁊ hortat̃, ⁊ allicit. Nō enim dixit, Potestione vestrū effundere sanguinē? sed, quonam pacto potestis bibere calicē? Deinde alliciēs, inquit. Quē ego bibiturus sum, vt communicatione laborū, cū ipso promptiores redderētur.

In fine Laudum tamen fit cōmemo. S. Christophori marty. Oratio.

Presta, q̄s ops De⁹, vt g. 505. de communi vnius martyri

Die 26. D.

¶ S. Pantaleonis mar. Or. Presta q̄s ops deus vt in. 501. de communi vnius mart. L. i.

Pantaleon Nicomediēsis, nobilis medicus, ab Hermolao presbytero ad Iesu Chri fidē eruditus, baptizatus ē: q mox pri Eustorgio psuasit, vt Christianus fieret. Quare cū Nicomedie postea Christi dñi fidē libere predicaret, ⁊ ad eius doctrinaz omnes cohortaretur, Diocletiano Imperatore equuleo tortus, ⁊ admotis ad eius corpus laminis candentibus, cruciatus est. Quam tormentorum vi ęquo, ⁊ forti animo ferens, ad extremum securi percussus, martyriū coronam adeptus est.

¶ Sanctorum martyrū Nazarij, Celsi, Victoris ac Innocētij Pape, ⁊ confess. Semid. Or.

Sanctorum tuorū nos, dñe, Nazarij, Celsi, Victoris, ⁊ Innocētij confessio btā cōiat ⁊ fragilitati nr̃e subsidiū dignāter exoret.

Nazari⁹, a btō Lino Papa baptizatus, cum in Galliā profectus esset, ibi Celsum puerum, a se Christianis preceptis prius instructū baptizauit

qui vna Treuerim euntes, Neronis persecutione i mare vterque deijcitur, vnde mirabiliter euaserunt. Postea Mediolanũ venientes ibi primũ Christi fidẽ disseminarunt: qui cũ sãctis martyribus Geruasio & Protasio in carcerem inclusis inseruirẽt, ab Annalino pfecto, constãtissime Christũ Deum confitentes capite plectuntur: quorum corpora extra portã Romanaȝ sepulta sunt: q cũ diu latuissent, Dei monitu a beato Ambrosio conspersa recenti sanguine sũt inuenta, tãq̃ si paulo ante martyriũ passi essent: vnde in Vrbẽ translata, honorifico sepulcro contecta sunt. ℟. Sancti tui domine. 510. Lectio quinta.

Victor in Africa nat[us], Seuero Imperatore rexit ecclesiaȝ. Instituit vt sacrũ Pascha die Dñico celebraret, qui ritus vt postea in mores induceretur, habita sunt multis in locis cõcilia: & in Nicena deniq̃ prima synodo sancitum est, vt Paschę dies festus post quartã decimã Lunã ageret, ne Christiani Iudeos imitari viderentur. Statuit, vt quauis aqua, modo naturali, si necessitas cogeret, quicũq̃ baptizari posset. Theodotũ Coriariũ Vicentinuȝ docentem Christuȝ tantummodo hominẽ fuisse: eiecit ex ecclesia. Scripsit de quęstione Paschę: & alia quędaȝ opuscula. Creauit duabus ordinationibus mense Decẽbri, episcopos duodecim, presbyteros quatuor, diaconos septẽ, martyrio coronat[us] sepelit in Vaticano quinto Calendas Augusti. Sedit annos decem, menses duos, dies decem. Verbera carnificũ. 510. Lectio vi.

INnocentius Albanensis sancti Hieronymi, & Augustini etate floruit, de quo ille ad Demetriadẽ virginem. Sãcti Innocẽtij, qui apostolicę cathedrę, & beatę memorię Anastasij successor & filius est, teneas fidem: nec peregrinam, quãuis tibi prudẽs callidaq̃ videaris, doctrinam recipias. Ei[us] sãctitatem Basilius magnus in epistolis ad eum scriptis admiratur. Quem etiam tanquaȝ iustum Lot subtractũ Dei prouidentia ad Rauennam seruatuȝ fuisse scribit Orosius, ne Romani populi videret excidium. Is Pelagio & Celestino damnatis contra eorum hęresiȝ decretuȝ fecit, vt qui ex Christiana muliere natus esset, per baptismuȝ renasci deberet: & vt sabbatho ob memoriã Christi dñi sepulturę, ieiuniũ seruaretur. Sedit annos quindecim, mẽses duos, dies viginti. Quatuor ordinationibus mense Decembri creauit episcopos per loca quinquaginta quatuor, presbyteros triginta, diaconos tredecim. Sepultus est in cœmeterio ad Vrsum pileatum.

℟. Tanquaȝ aurum. fo. 511.

In iij. noc. Hom. in euág. Cuz audieritis. 512. de cói plur. m̄.

Die 29. ¶ S. Marthe virg. semi. Oro. Exaudi nos. 523. de cói virg. Cóme. SS. m̄. Felicis, Simplicij Faustini, et Beatricis. Oro.

PResta, quesumus dñe: vt sicut populus Christianus martyrum tuorũ Felicis, Symplicij, Faustini, et Beatricis tépo2ali solénitate cógaudet, ita perfruatur eterna, et quod votis celebrat, cóprehendat affectu. Per do.

℟. j. Ueni electa mea. fol. 524.
℟. ij. Diffusa est gratia. 524.
℟. iij. Specie tua. 524. Le. iiij.

MArtha, nobilib' et copiosis parentibus nata, sed Christi dñi hospitio clarior, post eius ascésũ in celũ cũ fratre, sorore, et Marcella pedisequa, ac Maximino, vno ex septuaginta duobus discipulis Chri dñi, qui totam illá domũ baptizauerat, multisque alijs Christianis comprehensa a Judeis, in nauez sine velo ac remigio imponitur, vastissimoqz mari ad certissimũ naufragiũ committitur, sed nauis, deo gubernante: saluis omnibus Massiliaz appulsa est. ℟ Propter veritatem. 525. Lectio quinta

EO miraculo, et horum pdicatione, primum Massilienses, mox Aquenses, ac finitimę gétes i Christũ crediderũt. Lazarusqz Massiliensiũ, et Maximinus Aquensiũ epõ creatur: Magdalena vero assueta oroni et pedibus dñi, vt optima parte contemplandę celestis beatitudinis, quá elegerat, frueretur, i vastá altissimi montis speluncaz se contulit, vbi triginta annos vixit ab omni hominum cósuetudine disiũcta, quotidieqz per id tempus ad audiendas celestium laudes in altũ ab angelis elata. ℟. Dilexisti. 425. Le. vj.

MArtha aũt mirabili vitę sáctitate et charitate omniũ Massiliensium animis i sui amoré et admirationem adductis, in locum a viris remotissimum cuz aliquot honestissimis feminis se recepit, vbi summa cum laude pietatis et prudentię diu vixit: ac demum morte sua multo ante predicta, miraculis clara migrauit ad dñm quarto Calendas Augusti. Cuius corpus apud Tarascum magnam habet venerationem. ℟. Offerentur. 525.

Lcó s. euág. sm Lucá. Le. vij.

IN illo tpe: Intrauit Jes' in quoddá castellũ. et mulier quędam Martha noie excepit illũ i domũ suá. Et reliq. c.10.

Homilia sancti Augustini epi.

UErba domini nostri Jesu Christi, quę mó ex euangelio recitata sũt, admonét nos esse vnũ aliquid quo tédamus, qñ in huius seculi multitudine laboramus. Tendimus autem ad/

adhuc peregrinantes, nõdum
manentes: adhuc in via, non/
dum in patria: adhuc desiderã
do, nondũ fruendo. Tamen ten
damus, & sine pigritia & sine in
termissione tẽdamus, vt aliquã
do peruenire valeamus. Mar/
tha & Maria duę sorores erãt,
ambę nõ solũ carne, sed etiã re
ligione germanę: ambę dño co
hęserũt, ambę domino in car/
ne p̃senti concorditer seruierunt.
℟. Hec est virgo. 525. L. viij.

Suscepit eum Martha si
cut solẽt suscipi peregri
ni, sed tñ suscepit famula do/
minum, ęgra Saluatorẽ, crea/
tura creatorẽ. Suscepit aũt spi
ritu pascenda, in carne pascen
dum. Voluit enim dominus
formam serui accipere, & acce/
pta forma serui in illa pasci a
seruis, dignatione nõ conditio
ne. Nam & ista dignatio fuit, se
prębere pascẽdũ. Habebat car
nẽ, in qua esuriret quidẽ & siti
ret: sed nescitis quia in eremo
esuriẽti angeli ministrabãt? Er
go quod pasci voluit, pascenti
pręstitit. Quid autem mirum,
si & de sancto Elia pręstitit vi/
duę, quẽ prius coruo ministrã/
te pascebat? Nunquid pascẽdo
defecerat, qñ ad viduã mitte/
bat? Non, sed religiosã viduã
per obsequiũ exhibitum seruo
suo, benedicere disponebat. ℟.
Media nocte. 525. Lectio ix.

Hic ergo susceptus est dñs
tãquã hospes, qui in sua
propria venit, & sui eum non re
ceperunt: sed quotquot recepe
runt eum, dedit eis potestatẽ
filios Dei fieri, adoptãs seruos,
& liberos faciẽs, redimẽs capti
uos, & faciens cohęredes. Ne/
quis tñ vestrum forsitan dicat,
O beati qui Christũ suscipere
in domum propriã meruerũt:
Noli dolere, noli murmurare,
quia temporibus natus es quã
do iam dominum non vides in
carne: nõ tibi abstulit istam di/
gnationem: cum vni, inquit, ex
minimis meis fecistis, mihi fe/
cistis. Hęc de domino pascen/
do, pascente in spiritu, pauca
pro tempore dixerimus.

¶ Sanctorum Abdon & Sen/ Die
nen martyrum. Oratio. 30. A

Deus, qui sanctis
tuis Abdõ & Se
nẽ ad hanc glo/
riã veniendi co/
piosum munus
gratię cõtulisti:
da famulis tuis suorũ veniam
peccatorum: vt sanctorum tuo
rum intercedentibus meritis,
ab omnibus mereamur aduer
sitatibus liberari. Per domi/
num nostrum. Lectio tertia.

Abdon & Sennẽ Persę,
Decio Imperatore, ad
Cordubam Persarũ accusati
qd corpora Christianorũ q̃ in/
humata proyciebantur, in suo
pdio sepeliissent, iussu Impera/
toris comprehenduntur, & dys
iubentur sacrificare. Quod cũ
facere

facere negligerēt, & Jesū Christum Deum constantissime prędicarent, traditos in arctā custodiam, Romā postea rediēs Decius vinctos duxit in triūpho. Qui cum in vrbe ad simulacra attracti essent, ea detestati cōspuerūt. Quamobrē vrsis, ac leonibus obiecti sunt, quos ferę nō audebāt attigere. Quare gladijs trucidati, colligatis pedibus, tracti sunt ante Solis simulacrum: quorum corpora, clā inde asportata, Quirinus diaconus sepeliuit i suis ędib⁹.

Die 31. G

AVGVSTI FESTA.

Die 1. E Offm̄ defunc. j. die nō ipedita.

¶ S. Petrij ad vincula. dupl.

Ad Vesperas. Antiphona.

Herodes rex. 427. cū reliquis de Laudib⁹. ps. Dixit dñs. 52. cū reliq. loco vltimo dicitur. Laudate dominū omnes gentes. folio. 54. Capitulum.

Act. c. 12. Misit Herodes rex manus vt affligeret quosdam de ecclesia: occidit aūt Jacobū, fratrē Johānis gladio: videns autē quia placeret Judęis, apposuit vt apprehenderet & Petrum. Hymnus.

Petrus beatus cātenatus laqueos,
Chro iubente, rupit mirabiliter,
Custos ouilis & doctor ecclę,
Pastorq; gregis conseruator ouium
Arcet lupoꝝ truculētā rabiē.
Gloria Deo p immēsa secula,
Sit tibi nate dec⁹, & imperiū,
Honor, potestas, sāctoq; spūi:
Sit trinitati salus indiuidua
Per infinita sclōꝝ sclā. Amē.

℣. Tu es Petrus. ℟. Et super hanc petrā ędificabo Ecclesiā meam. Ad Magnificat. Aña.

Tu es pastor ouium, princeps Apostolorum: tibi traditę sunt claues regni cęlorum. Oratio.

Deus, qui beatum Petrū apostolum a vinculis absolutū illęsum abire fecisti, nostrorū, qs, absolue vincula peccatorū: & omnia mala a nobis propitiatus exclude. Per dñm.

Deinde fit commemoratio sancti Pauli, vt supra i Cathedra Romana. Sancte Paule. 366

Postea Sanctorum martyruz Machabeoꝝ. Aña. Istoꝝ. 509. ℣. Letamini. 509. Oratio.

Eterna nos dñe martyrū tuorum corona lętificet: quę & fidei nostrę prębeat incrementa virtutum, & multiplici nos suffragio consoletur. Per dominuz. Ad Matut. Inui. Regē apłoruz dñz, Venite adoremus. ps. Venite. Hym. Quod cunq; vinclis. vt su. in Cath. Rom. 366. Añe, psal. & ℣. noct. dñr de cōi Apłorum. 493. De Actibus Apostolorum. L. j.

c. 12. Misit Herodes rex manus, vt affligeret quosdam de eccła. Occidit autē Jacobum

bũ fratrẽ Johãnis gladio. Videns aũt quia placeret Judeis apposuit vt apprehẽderet & Petrum. Erant autem dies azymorum. Quem cum apprehendisset, misit in carcerẽ: tradẽs qua tuor quaternionibus militũ custodiendũ, volens post Pascha producere eũ populo. Et Petrus quidẽ seruabatur in carcere: oratio aũt fiebat sine intermissione ab ecclesia ad Deũ pro eo. ℟. Simon Petre. 409. Gratia dñi per ordinem vt in festo sanctorum Apostolorum Petri & Pauli. Lectio ij.

Cum autem producturus cum esset Herodes, in ipsa nocte erat Petrus dormiẽs inter duos milites, vinctus catenis duabus: & custodes ante ostium custodiebant carcerem. Et ecce angelus dñi astitit, & lumen refulsit in habitaculo carceris: percussoq; latere Petri, excitauit eum dicẽs: Surge velociter. Et ceciderunt catenę de manibus eius. Dixit autem angelus ad eum, Precingere, & calcea te caligas tuas. Et fecit sic. Et dixit illi: Circunda tibi vestimentum tuum, & sequere me. ℟. Si diligis. 409. Lec. iij.

Et exiens sequebatur eũ, & nesciebat qa verũ ẽ qd fiebat per angelum: existimabat autem se visum videre. Trãseuntes autem primam, & secundam custodiam, venerunt ad portam ferream, quę ducit ad ciuitatẽ, quę vltro aperta est eis. Et exeũtes, processerunt vicum vnum, & cõtinuo discessit angelus ab eo. Et Petrus ad se reuersus dixit: Nunc scio vere, quia misit dñs angelum suum, & eripuit me de manu Herodis, & de omni expectatione plebis Judęorum. ℟. Tu es Petrus. 409. Lec. iiij.

Theodosio Imperatore, cũ Eudoxia eius vxor Jerosolymam soluẽdi voti causa venisset: ibi multis est affecta muneribus, prę cęteris insigne donum accepit ferrecę catenę auro, gemmisq; ornatę, quam illã esse affirmabãt qua Petrus apostolus ab Herode vinctus fuerat: Eudoxia, catenam pie veneratа, eam postea Romam pontifici maximo dtulit. Qui vicissim illi monstrauit alteram catenam, qua Nerone Imperatore idem apostolus constrictus fuerat. ℟. Domine si tu es. 409. Lectio quinta.

Cum igitur Põtifex Romanam catenam cũ ea, quę Jerosolymis allata fuerat, contulisset: factum est, vt illę inter se sic connecterẽtur, vt non duę, sed vna catena ab eodẽ artifice confecta esse videretur. Quo miraculo tantus honor sacris illis vinculis haberi cępit, vt propterea hoc nomine sãcti Petri ad vincula Ecclesia dedicata sit in Exquilys, eiusq; memorię dies festus institutus Calendis Augusti. ℟. Surge Petre. folio 410. Lectio sexta.

Quo

QUo ex tpe honos, qui eo die Augusto Cesari tribui solitus erat, Petri vinculis haberi cepit, Que tacta, egros sanabát, et demones eijciebant. Quo in genere, anno salutis humane nongentesimo, accidit, vt quidá Comes, Othonis Imperatoris familiaris, occupatus ab immúdo spiritu, se ipsum dentibus dilaniaret. Quare is iussu Imperatoris ad Johanné Pótificem ducitur: qui vt sacra catena Comitis collum attigit, erumpens nefarius spiritus, hominem liberum reliquit, ac deinceps in vrbe sanctorú vinculorum religio propagata est. ℟. Tu es pastor. 410. In iij. nocturn. Hom. in euangelium: Venit Jesus i partes Cesaree. 410. vt i natal. Apl'or. Petri et Pau. Pro Sanctis Machabeis, nisi hoc festum veniat in Dñica. Ser. s. Gregorii Nazianzeni. Lix.

QUidnam Machabei? Horum enim dies festus presenti frequentia celebrat. Qui etsi apud multos non sunt i honore, quod illud certamé post Christú nó susceperunt: tamen digni sunt qui ab omnibus honorétur, qa pro patrijs legibus et institutis, fortes cóstantesqz se prebuerút. Nam qui ante Christi passionem subiere martyriú, quid post Christum in persecutione, eiusqz pro nobis obite mortis imitatione facturi fuissent? Quorum enim nullo proposito exéplo, talis tátaqz virtus fuit, an nó ij exéplum illud intuétes fortius in certamé descédissét? Quinetiam mystica quedá, et occulta ratio mihi quidé atqz omnibus Dei amatoribus valde probabilis est, neminem eorum, qui ante Christi Aduentum martyrio consummati sunt, id sine fide in Chrm, consequi potuisse.

Ad Laudes, et per Horas. Aña. HErodes rex apposuit vt apprehéderet et Petrum: qué cú apprehédisset, misit i carcerem, volés post Pascha pducere eum populo. Ps. Dñs reg. fo. 8. cú rel. Aña. Petrus quidé seruabat in carcere, oratio aút fiebat sine itermissione ab ecclesia ad Deú pro eo. Aña. Dixit angelus ad Petrum: circunda tibi vestimentum tuum, et sequere me. Aña. Misit dominus angelum suum: et liberauit me de manu Herodis, halleluiah. Aña. Tu es Petrus, et sup hác petrá edificabo ecclesiam meá. Cap. Misit Herodes rex. Hy. Jam bone pastor. 367. vt in Cathedra Romana. ℣. Tu es Petrus. ℟. Et super hanc petram edificabo ecclesiam meam. Ad Bñs. Aña. Quodcunqz ligaueris super terram, erit ligatum et in celis: et quodcunqz solueris super terram, erit solutú et in celis, dicit dominus Simoni Petro. Et fit cómemor. S. Pauli. 366. et SS. Machabeorum marty.

Ad iij. Cap. Misit herodes ¶ Ad vj. & ix Capitula dnr su/ ut in Natali eiusdē. fol. 411. R. bre. de cōi Apsoꝝ. fol. 497.

Ad Vesperas. Antiphona.

herodes rex apposuit. cū reliq. ps. de aplis. 497. Hy. Petrus beatus. 426. V. Tu es Petrus. vt in i. Vesper. Ad Mag. An.

Solue iubente Deo terrarum Petre catenas, Qui facis vt pateant celestia regna beatis.

Deinde pro sācto Paulo. 366.

Die 2. D ¶ Postea fit cōmemoratio S. Stephani Pape & mart. Oro.

Deus, qui nos beati Stephani martyris tui atq; pontificis annua solēnitate letificas, cōcede propitius: vt cuius natalitia colimus, de eiusdem etiā protectione gaudeamus. Per dominū. Lectio secūda.

Stephanus Romanus pōtificatum gessit Valeriano & Gallieno Imperatoribus. Instituit vt sacerdotes, & diacomi nusquā sacris vestibus, nisi i eclesia vterent. Fuit vir doctrina & pietate singulari, multosq; ad Christū cōuertit: in ijs Olympiū tribunū cū vxore Exuperia, & filio Theodato, itē Nemesium tribunum cū tota familia, oculis Lucille eius filie restitutis. Qui oēs Iesu Christi martyres fuerūt. Sed vehemētius iā ingrauescēte persecutiōe Imperatoꝝ, Stephanus cōuocato clero, ad martyrium suos hortabatur, in cryptisq; martyrū assidue missas, & concilia celebrabat. L. iij

Qui cū aliquando raptus esset ab infidelibus ad tēplū Martis, vt ei sacrificaret, libere negauit se demonibus eū honorem velle tribuere: q vni deo deberet. Quibus in verbis Martis statua terremotu cōcidit, templumq; ꝯtremuit. Qua re oibus aufugientibus, q Stephanū tenebāt, Pōtifex ad suos reuertit in cemeteriū Lucine, quos diuinis ꝓceptis instruēs, sacramēto corporis Christi cōmunicauit. ibiq; dū missarū solēnia pficit, aduenictibus iterū Imperatoꝝ satellitibus, ei i sua sede caput abscidit. Corpus cū eadē sede ꝯspersa martyris sāguine, a clericis sepultū est i cemeterio Callisti, quarto Nonas Augusti. Vixit in pōtificatu annos septem, mēses quinq;, dies duos. Habuit ordinōnes duas mēse Decēbri, qbus creauit episcopos tres, ꝓsbyteros sex, diaconos quinq;. Tu autem dñe.

¶ In Inuentione S. Stephani protomartyris. semiduplex. Die 3. E

Ad Vesperas. Antiphona.

Lapidauerūt. 89. vt in Laud. eius festi. ps. Dixit dominus. 52. cū rel. de Dñica, & loco vlti. di ps. Laudate dñi omnes gē. 54. Cap. Stephanus autē. fol. 90. Hym. Deus tuoꝝ militū. 501. de cōi vnius m. V. Gloria & honore

noc. Ad Magnificat. Aña.
Stephanus aũt plenus gratia
& fortitudine faciebat signa
magna in populo. Oratio.
DA, nobis, q̃ sum⁹
dñe imitari qđ
colimus: vt di-
scamus & inimi
cos diligere: qa
eius Inuentio-
nem celebramus, qui nouit e-
tiam pro persecutoribus exora
re dominum nostrum Jesum
Christum filium tuũ. Qui te.
Ad Matut. Inui. Hym. Añę,
psal. & ℣. noc. đ cõi vni⁹ m̃ 50 1.
Lcões j. noc. de. Ac. aplo. vt in
octa. festi. Dura ceruice. f. 01.
cum ℟ ꝫus ibi signatis. Lc iiij.
SAnctorꝫ corpora Stepa-
ni ptomartyris, Gama-
lielis, Nicodemi, & Abibonis, q̃
diu in obscuro ac sordido loco
iacuerant, Honorio Imperato
re, Luciano presbytero diuini-
tus admonito, inuẽta sunt pro-
pe Jerosolymá. Cui Gamaliel
cum in somnis apparuisset gra
ui quadá & pręclara senis spe-
cie, locum iacentium corporuꝫ
commõstrauit, imperãs vt Jo-
hannem Jerosolymitanũ anti-
stitẽ adiret, ageretqꝫ cum eo,
vt honestius illa corpora sepeli
rent. ℟. Lapidabãt. 89. Lc. v.
QUibus auditis Jerosoly
morũ antistes, finitima
rum vrbiũ epis, presbyterisqꝫ
conuocatis, ad locũ pergit, fo-
di iubet, & effossos quatuor locu
los inuenit, vnde suauissimus
odor efflabat. Cuius rei fama
commota, magna hoiuꝫ multi
tudo eo cõuenit: multiqꝫ ex va-
rijs morbis ęgroti ac debiles, sa
ni & integri domũ redierũt. Sa
cra auteꝫ corpora, summa cele
britate in sanctã Ecclesiã Siõ
illata sũt. Et sub Theodosio iu
niore corpus S. Stephani Cõ-
stantinopolim, inde Romã Pe
lagio primo sũmo põtifice trãs
latũ i agro Verano, i sepulcro
scti Laurẽtij martyris colloca
tũ est. ℟. Impetũ fecerũt. 89.
Ex libro Sancti Augustin. epi
scopi đ ciuitate dei. Lectio vj.
AD aquas Tibilitanas
episcopo afferẽte Proie
cto reliquias gloriosissimi mar
tyris Stephani ad eius memo
riaꝫ veniebat magnę multitu-
dinis cõcursus & occursus. Ibi
cęca mulier, vt ad episcopum
portantem pignora sacra duce-
retur, orauit, flores quos fere-
bat dedit: recepit, oculis ad-
mouit, protinus vidit. Stupen
tibus, qui aderant, pręibat
exultans, viam carpens, & vię
ducem vlterius non requirẽs.
Memorati memoriam mar-
tyris, quę posita est in castel-
lo Synicensi quod Hypponen-
si colonię vicinum est, eius-
dem loci Lucillius episcopus,
populo pręcedente atque se-
quente, portabat: fistula, cu-
ius molestia iam diu labora-
uerat, & familiarissimi sui me-
Hhh iiij dici,

dici, q eã secaret, operiebat ma nus, illius pię sarcinę vectatio ne, vbi sácta; attigit reliquias, repéte sanata est. ℟. Impyj. 89. In iij. noct. Hom. in euágeliu3. Dicebat Jes⁹ turbis: Ecce ego mitto ad vos. 89. vt in eius festo cũ suis ꝑys. Ad Laud. ꝛ p Ho/ ras oia vt in eius festo. fol. 89.

Die 4 f ¶ S. Dominici ɔfess. dup. Oro.

Deus, q ecclesia3 tuá beati Dñi/ ci cõfessoris tui illuminare di/ gnatus es meri tis, ꝛ doctrinis: cõcede, vt eius intercessione té/ poralibus nõ destituatur auxi/ lijs, ꝛ spiritualibus semp pꝛofi/ ciat incremétis. Per do. L. iij.

Dominicus Calaꝛogę in Hispania, ex nobili Gus/ manoꝝ familia nat⁹, Palétię li beralibus disciplinis ꝛ theodo gię operá dedit: quo in studio cũ plurimũ ꝓfecisset, pꝛi⁹ Oxo/ mensis ecclesię canonicus regu/ laris, deide oꝛdinis fratrũ Pꝛę dicatoꝝ auctor fuit. Huius ma ter grauida sibi visa est i quiete ɔtinere in aluo catulũ oꝛe pꝛęfe rété facé, qui edictus in lucé, oꝛ bé terraꝝ incéderet. Quo som/ nio significabatur, foꝛe vt splen doꝛe sanctitatis, ac doctrinę, gé tes ad Chꝛistiana3 pietate3 in/ flammarentur. Veritaté exitus cõprobauit, id enim ꝛ pręstitit per se, ꝛ per sui oꝛdinis socios deinceps est consecutus. ℟.

Iste est qui ante. 250. Lectõ. v. Huius aũt ingeniũ, ac vir t⁹ maxime enituit i euer tédis hęreticis, qui perniciosis erroꝛibus Tolosates peruertere conabátur. Quo in negocio se ptẽ consumpsit annos. Postea Romá venit ad Lateranense ɔ ciliũ cũ episcopo Tolosano, vt oꝛdo, qué instituerat, ab Inno/ centio tertio ɔfirmaretur. Quę res dum in deliqratione versa tur, Dominicus hoꝛtatu ponti ficis ad suos reuertitur, vt sibi regulam deligeret. Romam re diens ab Honorio tertio q pro/ ximus Innocentio successit, cõ/ firmationé oꝛdinis Pꝛędicato/ rũ impetrat. Romę autem duo istituit monasteria, alterũ viro rum, mulierũ alterũ. Tres etiá moꝛtuos ad vitá reuocauit mul taq3 alia edidit miracula, qbus oꝛdo ꝓdicatoꝝ mirifice ꝓpaga ri cępit. ℟. Amauit. 521. L. vj.

Verum cũ eius opa vbiq3 terrarũ monasteria iam ędificarentur, innumerabilesq3 homines religiosam, acpiá vi/ tam instituerent, Bononię anno Chꝛi ducétesimo vigesimo ter/ tio supꝛa millesimũ, in febrem incidit: ex qua cu3 se moꝛiturũ intelligeret, ɔuocatis fratrib⁹, ꝛ alumnis suę disciplinę, eos ad innocentiá, ꝛ integritaté, cohoꝛ tatus est. Postremo charitaté, humilitatem, paupertatem, tá quam certum patrimoniũ eis testaméto reliquit: fratribusq3

oꝛantu

oratib⁹ in illis verbis, Subueni te sctí dei, occurrite angeli, ob dominiuit in dño Nonis Augusti: quē postea Gregorius nonus Pontifex retulit in sáctoꝝ numerū. ℟. Iste homo perfe. 521. In iij. noct. hom. in euag. Sint lumbi vestri precincti. fol. 521. de cōi confessoris nō pontificis.

Die 5. G ¶ S. Marie ad Niues. dupl. Ad Vesperas Antiphona. Dum esset rex. 540. cum reliq. Psal. ꝑuent de s. maria Cap. Ab initio. 540. Hym. Aue maris. 540. ℣. Dignare me laudare te virgo sacrata. ℟. Da mihi virtutē cōtra hostes tuos. Ad Mag. Añ: Sancta Maria succurre miseris, iuua pusillanimes, refoue flebiles, ora pro populo, interueni pro clero, intercede pro deuoto femineo sexu: sentiant omnes tuū iuuamē quicunque celebrant tuam sanctam festiuitatem. Oratio.

Concede nos famulos tuos, quesumus dñe Deus, perpetua mētis ⁊ corpis sanitate gaudere, ⁊ gloriosa beatę Marię semp virginis intercessione, a presenti liberari tristitia, ⁊ ęterna perfrui letitia. Per dominum nostrum. Deinde fit cōm. s. Dñici ꝯfesso. Ad Matutinū. Inuitatorium. Sancta Maria Dei genetrix virgo, Intercede pro nobis. ps. Venite. Hymnus. Quē terra. Anę. ⁊ Psal. noc. vt i Offō paruo B. Marię 541: ℣. Specie tua ⁊ pulchritudine tua. ℟. Intende, pspere procede, ⁊ regna. De Parabolis Salomonis. c. 8. ca. 3

Ego sapientia habito in ꝯsilio, ⁊ eruditis intersū cogitationibus. Timor dñi odit malū: arrogātiā, ⁊ superbiā, ⁊ viam prauam. ⁊ os bilingue detestor. Meum est consiliū ⁊ equitas: mea est prudētia, mea est fortitudo. Per me reges regnant, ⁊ legum conditores iusta decernunt. Per me principes imperant, ⁊ potētes decernunt iustitiam. Ego diligentes me diligo: ⁊ q mane vigilauerint ad me, inuenient me. ℟. Sancta ⁊ immaculata. 543: vt in offo paruo s. Marię. L. ij.

Mecū sunt diuitię, ⁊ gloria, opes supbę, ⁊ iustitia. Melior est fructus meus auro ⁊ lapide pcioso, ⁊ gemina mea argento electo. In vijs iustitię ambulo, in medio semitarum iudicij, vt ditem diligētes me, ⁊ thesauros eorum repleā. Dominus possedit me in initio viarum suarum antequam quicq facere a principio: ab ęterno ordinata sum, ⁊ ex antiquis antequam terra fieret. Nōdū erāt abyssi, ⁊ ego iam concepta erā. Necdum fontes aquarum eruperant: necdum montes graui mole constiterant. Ante omnes colles ego parturiēbar. ℟. Congratulamini mihi oēs q diligi-

precibus eius indulgentiã consequamur. Per dominũ. Lc. iiij.

Apollinaris cũ principe Apostolorũ Antiochia Romam venit, a quo ordinat᷒ eps, Rauennã ad Christi domini predicandũ euangelium mittitur, vbi cum ad Christi fidem plurimos cõuerteret, capt᷒ ab idolorum sacerdotibus, pcipitatur in mare, vnde ereptus est: Cumqȝ ipso orante Bonifaci᷒ nobilis vir qui diu mutus fuerat loqueretur, eiusqȝ filia immundo spiritu liberata esset, iterum est in illuȝ cõmota seditio. Itaqȝ virgis cesus, ardẽtes carbones nudis pedibus premere cogitur, quem cum subiectus ignis nihil lederet, mittit̃ i exiliũ. ℟. Honestũ. 503. Lcõ v.

Is vero latens aliquãdiu cũ quibusdã Christianis inde profectus est in Aemiliaȝ, vbi Rufñi Patricij filiã, mortuã ad vitam reuocauit: vt propterea tota Rufñi familia in Jesum Christuȝ crederet. Qua re vehemẽter incensus prefect᷒, accersit Apollinarem, et cuȝ eo grauius agit, vt fineȝ faciat disseminandi in vrbe Christi fidẽ. Cuius cũ Apollinaris iussa negligeret equuleo cruciat̃, in cuius plagas aqua feruẽs ifunditur: saxoqȝ os tũdit̃: mox ferreis vinculis astrictus, includitur i carcere. Quarto die impositus in naueȝ eijcitur in exilium, ac tẽpestate delatus ad ripaȝ Danubij, venit in Thraciã. ℟. Desiderium. fol. 103. Lectio vi.

Cum autem i Serapidis tẽplo demon se rñsa daturũ negaret, dum ibidem Petri Apostoli discipulus moraretur, diu conquisitus inuẽtus est Apollinaris, qui iteruȝ iubetur nauigare. Ita reuersus Rauennam, ab eisdem illis idolorũ sacerdotibus accusatus, cẽturioni custodiẽdus traditur: q cum occulte Christũ coleret, noctu Apollinarem dimisit. Re cognita satellites eũ persequũtur, et plagis in itinere confectuȝ, qp mortuũ crederent, relinquunt. Quẽ cum inde Christiani sustulissẽt, septimo die exhortans illos ad fidei constantiam, martyrij gloria clarus migrauit e vita, cuius corpus prope murũ vrbis sepultum est. ℟. Stola iucunditatis. 503.

Lcõ s. euãg. sm Lucã. Lcõ vij.

In illo tpe: Facta est cõtentio inter discipulos, qs eorũ videret̃ esse maior. Et reliq. c. 22.

Homilia Sancti Ambrosij epi.

Regnũ Dei non est de hoc mũdo. Nõ ergo equalitatis homini ad Deũ, sed similitudinis emulatio est. Solus enim Christus est plena imago Dei propter expressam in se paterne claritudinis vnitatem. Justus autem homo ad imaginẽ Dei est, si pp̃ter imitandam diuine conuersationis similitudinẽ mundũ hũc dei cognitione cõtẽnat, volun-

volũtatesq; terrenas verbi pce ptione despiciat, quo alimur i vitã: vnde & corpus Chri edim⁹ vt vite eterne possim⁹ esse participes. ℟ Corona. 504. Lc. xij

Non enim victus & potus nobis pmij loco spõdetur & honoris, sed cõicatio gratie celestis, & vite. Necq; duodecim throni tanquã aliqua corporalis sunt receptacula sessionis, sed quia secundum diuinam similitudinem iudicat Christus cognitione cordium, non interrogatione factorum, virtutem remunerans, impietatemq; cõdẽnas: ita & apostoli in iudiciũ spiritale formant remuneratione fidei, & execratione pfidie, virtute errore redarguẽtes, sacrilegos odio persequentes. ℟ Hic est vere martyr. 504. Lc ix.

Conuertamur igit, & caueamus ne in perditionẽ aliqua inter nos de platiõe possit eẽ ptentio. Si enim contẽdebãt apli: nõ excusationi obtẽditur, sed cautioni pponitur. Si Petrus aliquando conuertitur, quia primum dei secutus est vocem, quis potest dicere ei to se esse conuersũ? Caue ergo iactantiam: caue seculum: Ille enim confirmare iubet fratres suos qui dixit: Omnia reliquimus, & secuti sumus &c.

¶ Come. S. Christine vg. & mar. Oro. Indulgentiã. 523. & cõi. In vig. s. Jacobi apli. Tres lec. de Dom. in euãg Hoc est pcepptũ. 497. de cõi Aplor. Oratio.

Da, quesumus omnipotẽs Deus: vt beati Jacobi apostoli tui, quam preuenimus, veneranda solennitas, & deuotionẽ nobis augeat & salutem. Per dominum nostrũ Jesum Christum filium tuum. &c.

Deinde fit come S. Christine.

¶ S. Jacobi Apli. dup. Oia de cõi Aplor, pter lcões. Oro — Dic 25. C

Esto domine plebi tue sanctificator & custos: vt apostoli tui Jacobi munita presidijs, & conuersatiõe tibi placeat, & secura mẽte deseruiat. Per dominũ nost.

In primo nocturno de epistol. prima ad Corinthios lcões. Sic nos existimet homo. 494. de cõi Apostolorũ. Lectio iiij

Jacobus Zebedei fili⁹, Johannis Apostoli german⁹ frater, Galileus, inter primos Apostolos vocatus cum fratre, relictis patre, ac retibus secutus est Dominum, & ambo ab ipso Jesu Boanerges, idest tonitrui filij sunt appellati. Js vnus fuit ex tribus apostolis, quos Saluator maxime dilexit & testes esse voluit sue trãsfigurationis, & interesse miraculo, cum archisynagogi filiã a mortuis excitauit, & adesse cũ secessit in montem Oliueti patrem oraturus, antequam a Judeis comprehenderetur. ℟ Vidi coniunctos. 595. Lectio v

Verum Jacobus post Jesu Christi assẽsũ i cęlũ, in Judea, & Samaria prędicãs eius diuinitatẽ, plurimos, i quibus Hermogene hęreticũ, ad Christianam fidem conuertit. Mox peragrata Hispania, ibique prędicato euangelio rediit Jerosolymã. Sed Claudio Imperatore Herodes ad regnũ elatus, vt a Judęis gratiã iniret, Jacobum libere Jesum Christum Deum confitentem, capitis condemnauit. Quem cũ is, qui eum duxerat ad tribunal, fortiter martyriũ subeuntẽ vidisset, statim se, & ipse Christianum esse professus est. ℟ Beati estis. 496.

Lectio sexta.

Ad supplicium cum raperentur, petiit ille a Jacobo veniam: quẽ Jacobus osculatus, Pax, inquit, tibi sit. Itaq; vterq; est securi percussus, cum paulo ante Jacobus paralyticũ sanasset. Corpus eius postea Compostellã translatũ est, vbi summa celebritate colitur, due nientibus eo religionis, & voti cã ex toto terrarũ orbe peregrinis. Memoria ipsius Natalis hodierno die, q Trãslationis dies est, ab ecclesia celebratur, cũ ipse Calendis Aprilis primus apostolorũ Jerosolymis profuso sãguine testimoniũ Jesu Christo dederit. ℟ Isti sũt triũph. 496

Lco s. euãg. s̃m Mattheũ. c. xx.

In illo tẽpore: Accessit ad Jesũ mater filiorũ Zebedęi, cũ filiis suis, adorans, & petens aliquid ab eo. Et reliqua.

Homilia s. Joãnis Chry. sost.

Non turbetur quisquã, si adeo imperfectos dicim⁹ apostolos fuisse: nondũ enĩ mysteriũ crucis erat consummatũ, nondũ gratia spiritus in corda ipsorum infusa. Quare si studia virtutis ipsorum discere cupis, quales post datam grãz spirit⁹ fuerint considera, & videbis omnem ab illis turbationẽ animi fuisse superatam. Hac enim de causa eorũ modo imperfectio reuelatur, vt aperte pcipere possis, quales subito per gratiã effecti fuerũt. Quod agitur nihil spiritale querebãt, nec de cęlesti regno quicquã cogitabant, perspicuum est. Sed verba quoque petitionis ipsorũ audiam⁹. Volumus, inquiunt, vt qđcunque petierimus, facias nobis. Ad quod Christus, Quid vultis? respondet, non ignorans certe, sed vt illi respõdere compulsi, vlcus subaperiant, quod sanare Christus intendebat. ℟ Isti sunt, qui viuentes. 597.

Lectio octaua.

Illi vero, quoniã humano more corã oibus erubescebãt dicere, seorsũ ab aliis discipulis Christũ accipientes, interrogauerũt. Preuenerũt enĩ, vt remotis arbitris, tuti⁹ loquerẽtur. Volebãt aũt, vt ego coniicio, quoniã super duodeciz sedes sessuros discipulos audierũt prima-

primatū huius confessus impetrare: et preponi quidē se ceteris, preter quā Petro, sciebāt: Petrum vero sibi preferri formidantes, dicere ausi sunt: Dic vt vnus a dextris, alter a sinistris sedeat: ita vrgebāt dicētes, Dic. Quid igit ipse? vt significaret eos nihil petere spiritale, sed nec scirē quidem quid postulent, nō enim petere auderēt, si scirēt: Nescitis, ait, qd petatis: nescitis quam magnū hoc sit: quā mirabile, ac ipsas superiores excedēs vtutes. ℟. Isti sunt viri. 497. Lec. ix.

Et adiecit: Potestis bibere calicē, quē ego bibiturus sum? et baptismo, quo ego baptizor, baptizari? Perpendis, quomodo statim ab hac cupiditate ipsos remouit, contraria eis differēs? Nā vos, inquit, de honoribus, et coronis cogitatis: ego vero de luctamine, atque sudore dissero. Nō premiorū hoc tempus est, nec illa gloria mea modo apparebit: sed bella, pericula, et necē presens ptinet vita. Perspice aūt qualiter ipso interrogationis modo, et hortatur, et allicit. Nō enim dixit, Potestis vestrū effundere sanguinē? sed, quonam pacto potestis bibere calicē? Deinde alliciēs, inquit. Quē ego bibiturus sum, vt communicatione laborū, cū ipso promptiores redderētur. In fine Laudum tantum fit cōmemo. S. Christophori marty. Oratio.

Presta, qs ops De⁹, vt q. 505. de communi vnius martyri

Die 26. D.

¶ S. Pantaleonis mar. Oratio Presta qs ops deus vt in. 501. de communi vnius mart. L. i. Die 27.

Pantaleon Nicomediēsis, nobilis medicus, ab Hermolao presbytero ad Jesu Christi fidē erudi tus, baptizatus ē: q mox pri Eustorgio psuasit, vt Christianus fieret. Quare cū Nicomedie postea Christi dñi fidē libere predicaret, et ad eius doctrinam omnes cohortaretur, Diocletiano Imperatore equuleo tortus, et admotis ad eius corpus laminis candentibus, cruciatus est. Quam tormentorum vim equo, et forti animo ferens, ad extremum securi percussus, martyrij coronam adeptus est.

¶ Sanctorum martyrū Nazarij, Celsi, Victoris, ac Innocentij Pape, et confess. semid. Oratio. Die 28. F

Sanctorum tuorū nos, dñe, Nazarij Celsi, Victoris, et Innocētij cfessio btā cōiat et fragilitati nrē subsidiū dignāter exoret.

Nazari⁹, a btō Lino Papa baptizatus, cum in Galliā profectus esset, ibi Celsum puerum, a se Christianis precep tis prius instructū baptizauit

qui vna Treuerim euntes, Neronis persecutione i mare vterque deijcitur, vnde mirabiliter euaserunt. Postea Mediolanū venientes ibi primū Christi fidē disseminarunt: qui cū sāctis martyribus Geruasio & Protasio in carcerem inclusis inseruirēt, ab Annalino pfecto, constātissime Christū Deum confitentes capite plectuntur: quorum corpora extra portā Romanā sepulta sunt: q̄ cū diu latuissent, Dei monitu a beato Ambrosio conspersa recenti sanguine sūt inuenta, tāq̄ si paulo ante martyriū passi essent: vnde in Vrbē translata, honorifico sepulcro contecta sunt. R. Sancti tui domine. 510. Lectio quarta.

Victor in Africa nat⁹, Seuero Imperatore rexit ecclesiā. Instituit vt sacrū Pascha die Dñico celebraret, qui ritus vt postea in mores induceretur, habita sunt multis in locis cōcilia: & in Nicena deniq̄ prima synodo sancitum est, vt Paschę dies festus post quartā decimā Lunā ageret, ne Christiani Iudeos imitari viderentur. Statuit, vt quauis aqua, modo naturali, si necessitas cogeret, quicūq; baptizari posset. Theodotū Coriariū Vicentinū docentem Christū tantummodo hominē fuisse: eiecit ex ecclesia. Scripsit d̄ quęstione Paschę: & alia quędā opuscula. Creauit duabus ordinationibus mense Decēbri, episcopos duodecim, presbyteros quatuor, diaconos septē, martyrio coronat⁹ sepelit in Vaticano quinto Calendas Augusti. Sedit annos decem, menses duos, dies decem. R. Verbera carnificū. 510. Lectio v.

Innocentius Albanensis sancti Hieronymi, & Augustini etate floruit, de quo ille ad Demetriadē virginem. Sācti Innocētij, qui apostolicę cathedrę, & beatę memorię Anastasij successor & filius est, teneas fidem: nec peregrinam, quāuis tibi prudēs callidaq; videaris, doctrinam recipias. Ei⁹ sāctitatem Basilius magnus in epistolis ad eum scriptis admiratur. Quem etiam tanquā iustum Lot subtractū Dei prouidentia ad Rauennam seruatū fuisse scribit Orosius, ne Romani populi videret excidium. Is Pelagio & Celestino damnatis contra eorum heresī decretū fecit, vt qui ex Christiana muliere natus esset, per baptismū renasci deberet: & vt sabbatho ob memoriā Christi dñi sepulturę, ieiuniū seruaretur. Sedit annos quindecim, mēses duos, dies viginti. Quatuor ordinationibus mense Decembri creauit episcopos per loca quinquaginta quatuor, presbyteros triginta, diaconos tredecim. Sepultus est in cemeterio ad Vrsum pileatum.

R. Tanquā aurum. fo. 511.

In iij. noc. Hom. in euág. Cuȝ audieritis.512. de cõi plur.m̃.
Die 29.G ℂ S. Marthę virg. semi. Oro. Exaudi nos.523. de cõi virg. Cõme. SS.m̃. Felicis, Simplicij Faustini, ꝛ Beatricis. Oro.

PResta, quęsumus dñe: vt sicut populus Christianus martyrum tuorũ Felicis, Symplicij, Faustini, ꝛ Beatricis tẽporali solẽnitate cõgaudet, ita perfruatur ęterna, ꝛ quod votis celebrat, cõprehendat affectu. Per do.
℞.j. Ueni electa mea. fol.524.
℞.ij. Diffusa est gratia.524.
℞.iij Specie tua.524. Le.iiij.

MArtha, nobilib⁹ ꝛ copiosis parentibus nata, sed Christi dñi hospitio clarior, post eius ascẽsuȝ in celũ cũ fratre, sorore, ꝛ Marcella pedisequa, ac Maximino, vno ex septuaginta duobus discipulis Chri dñi, qui totam illã domũ baptizauerat, multisque alijs Christianis cõprehensa a Judęis, in naueȝ sine velo ac remigio imponitur, vastissimoq; mari ad certissimũ naufragiũ committitur, sed nauis, deo gubernante: saluis omnibus Massiliaȝ appulsa est. ℞ Propter veritatem.525. Lectio quinta

EO miraculo, ꝛ horum ꝑdicatione, primum Massilienses, mox Aquenses, ac finitimę gẽtes i Chriuȝ crediderũt. Lazarusq; Massilienſiũ, ꝛ Maximinus Aquensiũ eps creatur: Magdalena vero assueta oroni ꝛ pedibus dñi, vt optima parte contemplandę cęlestis beatitudinis, quã elegerat, frueretur, i vastã altissimi montis spelũcaȝ se contulit, vbi triginta annos vixit ab omni hominum cõsuetudine disiũcta, quotidieq; per id tempus ad audiendas cęlestium laudes in altũ ab angelis elata. ℞. Dilexisti.425. Le.vj.

MArtha aũt mirabili vitę sãctitate ꝛ charitate omniũ Massiliensium animis i sui amorẽ ꝛ admirationem adducta, in locum a viris remotissimum cuȝ aliquot honestissimis fęminis se recepit, vbi summa cum laude pietatis ꝛ prudentię diu vixit: ac demum morte sua multo ante prędicta, miraculis clara migrauit ad dñm quarto Calendas Augusti. Cuius corpus apud Tarascum magnam habet venerationem. ℞. Offerentur.525.
Leõ s. euág. ẜm Lucã. Le.vij.

IN illo tpe: Intrauit Jes⁹ in quoddã castellũ. ꝛ mulier quędam Martha noie excepit illũ i domũ suã. Et reliq. c.10.
Homilia sancti Augustini epi.

VErba domini nostri Jesu Christi, quę mõ ex euangelio recitata sũt, admonẽt nos esse vnũ aliquid quo tẽdamus, qñ in huius seculi multitudine laboramus. Tendimus autem

adbuc peregrinantes, nōdum manentes: adbuc in via, nondum in patria: adbuc desiderādo, nondū fruendo. Tamen tendamus, & sine pigritia & sine intermissione tēdamus, vt aliquādo peruenire valeamus. Martha & Maria duę sorores erāt, ambę nō solū carne, sed etiā religione germanę: ambę dño cohęserūt, ambę domino in carne p̄senti concorditer seruierunt. ℟. Hęc est virgo. 525. L. viij.

Suscepit eum Martha sicut solēt suscipi peregrini, sed tū suscepit famula dominum, ęgra Saluatorē, creatura creatorē. Suscepit aūt spiritu pascenda, in carne pascendum. Voluit enim dominus formam serui accipere, & accepta forma serui in illa pasci a seruis, dignatione nō conditione. Nam & ista dignatio fuit, se prębere pascēdū. Habebat carnē, in qua esuriret quidē & sitiret: sed nescitis quia in eremo esurienti angeli ministrabāt? Ergo quod pasci voluit, pascenti pręstitit. Quid autem mirum, si & de sancto Elia pręstitit viduę, quē prius coruo ministrāte pascebat? Nunquid pascēdo defecerat, qn̄ ad viduā mittebat? Non, sed religiosā viduā per obsequiū exhibitum seruo suo, benedicere disponebat. ℟. Media nocte. 525. Lectio ix.

Hic ergo suscept⁹ est dñs tāquā hospes, qui in sua propria venit, & sui eum non receperunt: sed quotquot receperunt eum, dedit eis potestatē filios Dei fieri, adoptās seruos, & liberos faciēs, redimēs captiuos, & faciens cohęredes. Nequis tñ vestrum forsitan dicat, O beati qui Christū suscipere in domum propriā meruerūt: Noli dolere, noli murmurare, quia temporibus natus es quādo iam dominum non vides in carne: nō tibi abstulit istam dignationem: cum vni, inquit, ex minimis meis fecistis, mihi fecistis. Hęc de domino pascendo, pascente in spiritu, pauca pro tempore diximus.

¶ Sanctorum Abdon & Sennen martyrum. Oratio. Die 30. I

Deus, qui sanctis tuis Abdō & Senē ad banc gloriā veniendi copiosum munus gratię cōtulisti: da famulis tuis suorū veniam peccatorum: vt sanctorum tuorum intercedentibus meritis, ab omnibus mereamur aduersitatibus liberari. Per dominum nostrum. Lectio tertia.

Abdon & Sennē Persę, Decio Imperatore, ad Cordubam Persarū accusati qđ corpora Christianorū q̄ inhumata proyciebantur, in suo p̄dio sepelissent, iussu Imperatoris comprehenduntur, & dys iubentur sacrificare. Quod cū facere

facere negligerēt, & Jesū Christum Deum constantissime prędicarent, traditos in arctā custodiam, Romā postea rediēs Decius vinctos duxit in triūpho. Qui cum in urbe ad simulacra attracti essent, ea detestati cōspuerūt. Quamobrē ursis, ac leonibus obiecti sunt, quos ferę nō audebāt attigere. Quare gladijs trucidati, colligatis pedibus, tracti sunt ante Solis simulacrum: quorum corpora, clā inde asportata, Quirinus diaconus sepeliuit i suis ędib⁹.

Die 31. G

AVGVSTI FESTA.

Offm̄ defunc. j. die nō ipedita.

Die 1. E ℭ S. Petri ad vincula. dupl.

Ad Vesperas. Antiphona.

Herodes rex. 427. cū reliquis de Laudib⁹. ps. Dixit dn̄s. 52. cum reliq. loco ultimo dicitur. Laudate dominū omnes gentes. folio. 54. Capitulum.

Act. c. 12. Misit Herodes rex manus ut affligeret quosdam de ecclesia: occidit aūt Jacobū, fratrē Johānis gladio: videns autē quia placeret Judęis, apposuit ut apprehenderet & Petrum. Hymnus.

Petrus beatus catenatum laqueos,
Christo iubente, rupit mirabiliter,
Custos ouilis & doctor ecclę,
Pastorq; gregis conseruator ouium
Arcet lupoꝝ truculētā rabiē.
Gloria Deo p immēsa secula,
Sit tibi nate dec⁹, & imperiū,
Honor, potestas, sāctoq; spūi:
Sit trinitati salus indiuidua
Per infinita scłoꝝ scła. Amē.

℣. Tu es Petrus. ℟. Et super hanc petrā ędificabo Ecclesiā meam. Ad Magnificat. Ana. Tu es pastor ouium, princeps Apostolorum: tibi traditę sunt claues regni cęlorum. Oratio.

Deus, qui beatum Petrū apostolum a vinculis absolutū illęsum abire fecisti, nostrorū, q̄s, absolue vincula peccatorū: & omnia mala a nobis propitiatus exclude. Per dn̄m.

Deinde fit commemoratio sancti Pauli, ut supra i Cathedra Romana. Sancte Paule. 366

Postea Sanctorum martyrum Machabeoꝝ. Ana. Istoꝝ. 509. ℣. Letamini. 509. Oratio.

Eterna nos dn̄e martyrū tuorum corona lętificet: quę & fidei nostrę prębeat incrementa virtutum, & multiplici nos suffragio consoletur. Per dominum. Ad Matut. Inuit. Regē apłorum dn̄m, Venite adoremus. ps. Venite. Hym. Quodcunq; vinclis. ut su. in Cath. Rom. 366. Ane, psal. & ℣. noct. dn̄r de com. Apłorum. 493. De Actibus Apostolorum. L. j.

Misit Herodes rex manus, ut affligeret quosdam de eccła. Occidit autē Jaco- c. 12

 bum

bũ fratrẽ Johãnis gladio. Videns aũt quia placeret Judeis apposuit vt apprehẽderet & Petrum. Erant autem dies azymorum. Quem cum apprehendisset, misit in carcerẽ: tradẽs qua tuor quaternionibus militũ cu stodiendũ, volens post Pascha producere eũ populo. Et Petrus quidẽ seruabat in carcere: orõ aũt fiebat sine intermissione ab ecclia ad Deũ p eo. ℟. Simon Petre. 409. Feria dñr p ordinem vt in festo sanctorum Apostolorum Petri & Pauli. Lectio ij.

Cum autem producturus eum esset Herodes, i ipsa nocte erat Petrus dormiẽs inter duos milites, vinctus catenis duabus: & custodes ante ostium custodiebant carcerem. Et ecce angelus dñi astitit, & lumen refulsit in habitaculo carceris: percussoq; latere Petri, excitauit eum dicẽs: Surge velociter. Et ceciderunt catenę d manibus eius. Dixit autem angelus ad eum, Precingere, & calcea te caligas tuas. Et fecit sic. Et dixit illi: Circunda tibi vestimentum tuum, & sequere me. ℟. Si diligis. 409. Lec. iij.

Et exiens sequebatur eũ, & nesciebat q̃a verũ ẽ qd fiebat per angelum: existimabat autem se visum videre. Trãseuntes autem primam, & secundam custodiam, venerunt ad portam ferream, quę ducit ad ciuitatẽ, quę vltro aperta est eis. Et exeuntes, processerunt vicum vnum, & cõtinuo discessit angelus ab eo. Et Petrus ad se reuersus dixit: Nunc scio vere, quia misit dñs angelum suum, & eripuit me de manu Herodis, & de omni expectatione plebis Judęorum. ℟. Tu es Petrus. 409. Lec. iiij.

Theodosio Imperatore, cũ Eudoxia eius vxor Jerosolymam soluẽdi voti causa venisset: ibi multis est affecta muneribus, prę ceteris insigne donum accepit ferreę catenę auro, gemmisq; ornatę, quam illã esse affirmabãt qua Petrus apostolus ab Herode vinctus fuerat: Eudoxia, catenam pie venerata, eam postea Romam pontifici maximo ꝯtulit. Qui vicissim illi monstrauit alteram catenam, qua Nerone Imperatore idem apostolus constrictus fuerat. ℟. Domine si tu es. 409. Lectio quinta.

Cum igitur Põtifex Romanam catenam cũ ea, quę Jerosolymis allata fuerat, contulisset: factum est, vt illę inter se sic connecterẽtur, vt non due, sed vna catena ab eodẽ artifice confecta esse videretur. Quo miraculo tantus honor sacris illis vinculis haberi cępit, vt propterea hoc nomine sãcti Petri ad vincula Ecclesia ꝯdicata sit in Exquilijs, eiusq; memorię dies festus institutus Calendis Augusti. ℟ Surge Petre. folio 410. Lectio sexta.

Quo

Quo ex tpe honos, qui eo die Augusto Cesari tribui solitus erat, Petri vinculis haberi cepit, Que tacta, egros sanabāt, & demones eyciebant. Quo in genere, anno salutis humane nongentesimo, accidit, vt quidā Comes, Othonis Imperatoris familiaris, occupatus ab immūdo spiritu, se ipsū dentibus dilaniaret. Quare is iussu Imperatoris ad Johannē Pōtificem ducitur: qui vt sacra catena Comitis collum attigit, erumpens nefarius spiritus, hominem liberum reliquit, ac deinceps in vrbe sanctorū vinculorum religio propagata est. ℟. Tu es pastor. 410. In iij. nocturn. Hom. in euangelium. Venit Jesus i partes Cesaree. 410. vt i natal. Apl'or. Petri & Pau. Pro Sanctis Machabeis, nisi hoc festum veniat in Dñica.

Ser. s. Gregorij Nazīāzeni. l. ix.

Quidnam Machabei? Horum enim dies festus presenti frequentia celebraf. Qui etsi apud multos non sunt i honore, quod illud certamē post Christū nō susceperunt: tamen digni sunt qui ab omnibus honorētur, qa pro patrijs legibus & institutis, fortes cōstantesqz se prebuerūt. Nam qui ante Christi passionem subiere martyriū, quid post Christum in persecutione, eiusqz p nobis obite mortis imitatione facturi fuissent? Quorum enim nullo proposito exēplo, talis tātaqz virtus fuit, an nō y exēplum illud intuētes fortius in certamē descēdissēt? Quinetiaz mystica quedā, & occulta ratio mihi quidē atqz omnibus Dei amatorib⁹ valde probabilis est, nemineʒ eorum, qui ante Christi Aduentum martyrio consummati sunt, id sine fide in Chrm, consequi potuisse.

Ad Laudes, & per Horas. Aña.

Herodes rex apposuit vt apprehēderet & Petruʒ: quē cū apprehēdisset, misit i carcerem, volēs post Pascha pdūcere eum populo. Ps. Dñs reg. fo. 8. cū rel. Aña. Petrus quidē seruabaf in carcere, oratio aūt fiebat sine itermissione ab ecclesia ad Deū pro eo. Aña. Dixit angelus ad Petrum: circunda tibi vestimentum tuuʒ, & sequere me. Aña. Misit dominus angelum suum: & liberauit me de manu Herodis, alleluiah. Aña. Tu es Petrus, & sup hāc petrā edificabo ecclesiam meā. Cap. Misit Herodes rex. Hy⁹. Jam bone pastor. 367. vt in Cathedra Romana. ℣. Tu es Petrus. ℟. Et super hanc petram edificabo ecclesiam meam.

Ad Bñs. Aña. Quodcunqz ligaueris super terram, erit ligatum & in celis: & quodcunqz solueris super terram, erit solutū & in celis, dicit dominus Simoni Petro.

Et fit cōmemor. S. Pauli. 366. & SS. Machabeorum marty.

Ad iij. Cap. Misit herodes ¶ Ad vj. ⁊ ix Capitula dicūtur in Natali eiusdē. fol. 411. ℞. bre. de cōi Apſtoꝝ. fol. 497. Ad Veſperas. Antiphona.

herodes rex appoſuit cū reliq. pſal. de aplis. 497. Hym. Petrus beatus. 426. ℣. Tu es Petrus. vt in j. Veſper. Ad Mag. An.

Solue iubente Deo terrarum Petre catenas, Qui facis vt pateant cęleſtia regna beatis. Deinde pro ſacto Paulo. 366.

Die 2. D ¶ Poſtea fit cōmemoratio S. Stephani Pape ⁊ mart. Oro.

Deus, qui nos beati Stephani martyris tui atq; pontificis annua ſolēnitate lętificas, ⁊ cōcede propitius: vt cuius natalitia colimus, de eiuſdem etiā protectione gaudeamus. Per dominum. Lectio ſecūda.

Stephanus Romanus pōtificatum geſſit Valeriano ⁊ Gallieno Imperatoribus. Inſtituit vt ſacerdotes, ⁊ diaconi nuſquā ſacris veſtibus, niſi i eccleſia vterent. Fuit vir doctrina ⁊ pietate ſingulari, multoſq; ad Chriſtū cōuertit: in ijs Olympiū tribunū cū vxore Exuperia, ⁊ filio Theodoto, itē Nemeſium tribunum cū tota familia, oculis Lucillę eius filię reſtitutis. Qui oēs Ieſu Chriſti martyres fuerūt. Sed vehemētius iā ingraueſcēte perſecutiōe Imperatoꝝ, Stephanus cōuocato clero, ad martyrium ſuos hortabatur, in cryptiſq; martyrū aſſidue miſſas, ⁊ concilia celebrabat. Lc. iij.

Qui cū aliquando raptus eſſet ab infidelibus ad tēplū Martis, vt ei ſacrificaret, libere negauit ſe dęmonibus eū honorem velle tribuere: q vni deo deberet. Quibus in verbis Martis ſtatua terręmotu cōcidit, templumq; ꝯtremuit. Quare oibus aufugientibus, q Stephanū tenebāt, Pōtifex ad ſuos reuertit in cęmeteriū Lucinę, quos diuinis pceptis inſtruēs, ſacramēto corporis Chriſti cōmunicauit. ibiq; dū miſſarū ſolēnia pficit, aduenīetibus iterū Imperatoꝝ ſatellitibus, ei i ſua ſede caput abſcidit. Corpus eius eadē ſede ꝯſperſa martyris ſāguine, a clericis ſepultū eſt i cęmeterio Calliſti, quarto Nonas Auguſti. Vixit in pōtificatu annos ſeptem, mēſes quinq;, dies duos. Habuit ordinōnes duas mēſe Decēbri, qbus creauit epiſcopos tres, pſbyteros ſex, diaconos quinq;. Tu autem dñe.

¶ In Inuentione S. Stephani protomartyris. ſemidiuplex. Die 3. E

Ad Veſperas. Antiphona.

Lapidauerūt. 89. vt in Laud. eius feſti. pſ. Dixit dominus. 52. cū rel. de Dñica, ⁊ loco vlti. diꝝ. Laudate dñm omnes gē. 54. Cap. Stephanus autē. fol. 90. Hym. Deus tuoꝝ militū. 501. de cōi vnius m. ℣. Gloria ⁊ honore

noce. Ad Magnificat. Aña. Stephanus aūt plenus gratia & fortitudine faciebat signa magna in populo. Oratio.

Da,nobis, q̄ sum⁹ dñe imitari qđ colimus: vt di/scamus & inimi cos diligere: qa eius Inuentio/nem celebramus, qui nouit e/tiam pro persecutoribus exora re dominum nostrum Jesum Christum filium tuū. Qui te. Ad Matut. Inui. Hym. Aña, psal. & ℣. noc. ḋ cōi vni⁹ m̄ 50 1. Lcōnes j. noc. de. Ac. aplo. vt ib. octa. festi. Dura ceruice. f. 01. cum ℟ys ibi signatis. Le iiij.

Sanctoꝝ corpora Stepa/ni ptomartyris, Gama/lielis, Nicodemi, & Abibonis, q̄ diu in obscuro ac sordido loco iacuerant, Honorio Imperato re, Luciano presbytero diuini/tus admonito, inuēta sunt pro/pe Jerosolymā. Cui Gamaliel cum in somnis apparuisset gra ui quadā & pręclara senis spe/cie, locum iacentium corporuȝ commōstrauit, imperās vt Jo/hannem Jerosolymitanū anti/stitē adiret, ageretqȝ cum eo, vt honestius illa corpora sepeli rent. ℟. Lapidabāt. 89. L. v.

Quibus auditis Jerosoly moruȝ antistes, finitima rum vrbiū epis, presbyterisqȝ conuocatis, ad locū pergit, fo/di iubet, defossos quatuor locu los inuenit, vnde suauissimus odor efflabat. Cuius rei fama commota, magna homiuȝ multi tudo eo cōuenit: multiqȝ ex va/rijs morbis ęgroti ac debiles, sa ni & integri domū redierūt. Sa cra autē corpora, summa cele britate in sanctā Ecclesiā Siō illata sūt. Et sub Theodosio iu niore corpus S. Stephani Cō/stantinopolim, inde Romā Pe lagio primo sūmo pōtifice trās latū i agro Verano, i sepulcro scti Laurētij martyris colloca tū est. ℟. Impetū fecerūt. 89. Ex libro Sancti Augustin. epi scopi ḋ ciuitate dei. Lectio vj.

Ad aquas Tibilitanas episcopo afferēte Proie cto reliquias gloriosissimi mar tyris Stephani ad eius memo riaȝ veniebat magnę multitu/dinis cōcursus & occursus. Ibi cęca mulier, vt ad episcopum portantem pignora sacra duce retur, orauit, flores quos fere/bat dedit: recepit, oculis ad/mouit, protinus vidit. Stupen tibus, qui aderant, pręibat exultans, viam carpens, & vię ducem vlterius non requirēs. Memorati memoriam mar/tyris, quę posita est in castel/lo Synicensi quod Hypponen/si colonię vicinum est, eius/dem loci Lucillius episcopus, populo pręcedente atque se/quente, portabat: fistula, cu/ius molestia iam diu labora/uerat, & familiarissimi sui me/

dici, q eá secaret, operiebat ma nus, illius pię sarcinę vectatio ne, vbi sácta; attigit reliquias, repéte sanata est. ℞. Jmpy. 89. In iij. noct. Dom. in euágeliuz. Dicebat Jes⁹ turbis: Ecce ego mitto ad vos. 89. vt in eius festo cú suis ℣ys. Ad Laud. ⁊ p Ho/ras oia vt in eius festo. fol. 89.

Die 4 f ¶ S. Dominici ɔfess. dup. Oro.

Deus, q ecclesiaz tuá beati Dñi/ci cófessoris tui illuminare di/gnatus es meri tis, ⁊ doctrinis: cócede, vt eius intercessione té/poralibus nó destituatur auxi/lijs, ⁊ spiritualibus semp pfi/ciat incremétis. Per do. L. iiij.

Dominicus Calarogę in Hispania, ex nobili Gus/manoꝝ familia nat⁹, Palétię li beralibus disciplinis ⁊ theodo gię operá dedit: quo in studio cú plurimú pfecisset, pri⁹ Oxo/mensis ecclesię canonicus regu/laris, deinde ordinis fratrú Prę dicatoꝝ auctor fuit. Huius ma ter grauida sibi visa est i quiete ɔtinere in aluo catulú ore pfe rété facé, qui edictus in lucé, or bé terraꝝ incéderet. Quo som/nio significabatur, fore vt splen dore sanctitatis, ac doctrinę, gé tes ad Christianaz pietatez in/flammarentur. Veritaté exitus cóprobauit, id enim ⁊ prestitit per se, ⁊ per sui ordinis socios deinceps est consecutus. ℞.

Iste est qui ante. 250. Lectõ. v.

Huius aút ingeniú, ac vir t⁹ maxime enituit i euer tédis hęreticis, qui perniciosis erroribus Tolosates peruertere conabátur. Quo in negocio se ptě consumpsit annos. Postea Romá venit ad Lateranense ɔ ciliú cú episcopo Tolosano, vt ordo, qué instituerat, ab Jnno/centio tertio ɔfirmaretur. Quę res dum in deliberatione versa tur, Dominicus hortatu ponti ficis ad suos reuertitur, vt sibi regulam deligeret. Romam re diens ab Honorio tertio q pro/ximus Jnnocentio successit, có/firmationé ordinis Prędicato/rú impetrat. Romę autem duo istituit monasteria, alterú viro rum, mulierú alterú. Tres etiá mortuos ad vitá reuocauit mul taqz alia edidit miracula, qbus ordo pdicatoꝝ mirifice ppaga ri cępit. ℞. Amauit. 521. L. vj.

Verum cú eius opa vbiqz terrarú monasteria iam edificarentur, innumerabilesqz homines religiosam, acpiá vi/tam instituerét, Bononię anno Chri ducétesimo vigesimo ter/tio supra millesimú, in febrem incidit: ex qua cuz se moriturú intelligeret, ɔuocatis fratrib⁹, ⁊ alumnis suę disciplinę, eos ad innocentiá, ⁊ integritaté, cohor tatus est. Postremo charitaté, humilitatem, paupertatem, tá quam certum patrimoniú eis testaméto reliquit: fratribusqz

orantu

oratib⁹ in illis verbis, Subueni te sctī dei, occurrite angeli, ob dormiuit in dño Nonis Augusti: quē postea Gregorius nonus Pontifex retulit in sáctorum numerū. ℟. Iste homo perfe. 521. In iij. noct. hom. in euag. Sint lumbi vestri precincti. fol. 521. de cōi confessoris no pontificis.

Die 5. G ℂ S. Marie ad Niues. dupl.

Ad Vesperas Antiphona.

Dum esset rex. 540. cum reliq. Psal. Diuerti de s. Maria Cap. Ab initio. 540. Hym. Aue maris. 540. ℣. Dignare me laudare te virgo sacrata. ℟. Da mihi virtutē cōtra hostes tuos. Ad Mag. Añ: Sancta Maria succurre miseris, iuua pusillanimes, refoue flebiles, ora pro populo, interueni pro clero, intercede pro deuoto femineo sexu: sentiant omnes tuū iuuamē quicunque celebrant tuam sanctam festiuitatem. Oratio.

Concede nos famulos tuos, quesumus dñe Deus, perpetua mētis ⁊ corpis sanitate gaudere, ⁊ gloriosa beatę Marię semp virginis intercessione, a presenti liberari tristitia, ⁊ ęterna perfrui letitia. Per dominum nostrum. Deinde fit cōm. s. Donici ɔfesso. Ad Matutinū. Inuitatorium. Sancta Maria Dei genetrix virgo, Intercede pro nobis. ps. Uenite. Hymnus. Quē terra.

Añę. ⁊ Psal. noc. vt i Offō paruo B. Marię 541. ℣. Specie tua ⁊ pulchritudine tua. ℟. Intende, psperé procede, ⁊ regna. De Parabolis Salomonis. c. 8. ca. 8

Ego sapientia habito in ɔsilio, ⁊ eruditis itersū cogitationibus. Timor dñi odit malū: arrogantiā, ⁊ superbiā, ⁊ viam prauam. ⁊ os bilingue detestor. Meum est consiliū ⁊ equitas: mea est prudētia, mea est fortitudo. Per me reges regnant, ⁊ legum conditores iusta decernunt. Per me principes imperant, ⁊ potētes decernunt iustitiam. Ego diligentes me diligo: ⁊ q mane vigilauerint ad me, inuenient me. ℟. Sancta ⁊ immaculata. 543. vt in offo paruo s. Marię. L. ij.

Mecū sunt diuitię, ⁊ gloria, opes supbę, ⁊ iustitia. Melior est fructus meus auro ⁊ lapide pcioso, ⁊ gemina mea argento electo. In vijs iustitię ambulo, in medio semitarum iudicij, vt ditem diligētes me, ⁊ thesauros eorum replcā. Dominus possedit me in initio viarum suarum antequam quicq̄ faceret a principio: ab eterno ordinata sum, ⁊ ex antiquis antequam terra fieret. Nōdū erāt abyssi, ⁊ ego iam concepta erā. Necdum fontes aquarum eruperant: necdum montes graui mole constiterant. Ante omnes colles ego parturiebar. ℟. Congratulamini mihi oēs q diliḡ

diligitis dominū: quia cū essem paruula, placui altissimo. Et de meis visceribus genui Deū, et hoīem. ℣. Beatā me dicent oēs generationes, quia ancillam humilē respexit De⁹: Et meis. Lectio tertia

Beatus homo, qui audit me, et q vigilat ad fores meas quotidie, et obseruat ad postes ostij mei. Qui me inuenerit, inueniet vitam, et hauriet salutē a dn̄o: qui aūt in me peccauerit, lędet animā suā. Oēs, qui me oderūt, diligūt mortē. Sapiētia ędificauit sibi domū: excidit columnas septem: immolauit victimas suas: miscuit vinum, et proposuit mēsam suā: misit ancillas suas, vt vocarēt ad arcē, et ad męnia ciuitatis: Siquis est paruulus, veniat ad me: et insipientibus locuta est: Uenite, comedite panem meum, et bibite vinum, qd̄ miscui vobis. ℟. Beata es virgo. f. 543. Ala. Specie tua. ℟. Eructauit. cū rel. 542. ℣. Adiuuabit eam. Lectio. iiij.

Liberio sūmo Pontifice, Johānes Patricius Roman⁹, et vxor pari nobilitate, cū liberos nō suscepissēt, quos bonorū hędes relinquerēt, suā hęreditatē sanctissime virgini dei matri vouerunt, ab ea sum mis precibus assidue petentes, vt in qd̄ piū opus eā pecuniā potissimum erogari vellet, aliquo modo significaret. Quorū preces, et vota ex animo facta, beata vgo Maria benigne audiēs, miraculo cōprobauit. ℟. Sicut cedr⁹ exaltata sū in Libano, et sicut cypressus in monte Sion, quasi myrrha electa, Dedi suauitatē odoris. ℣. Et sicut cinnamomū, et balsamū aromatizās. Dedi. Lectio. quinta.

Nonis igit̄ Augusti, quo tēpore ī vrbe maximi calores esse solēt, noctu nix partē collis Exquilini cōtexit. Qua nocte Dei mater separatim Johannem et cōiugē in somnis admonuit, vt quē locū niue cōspersū viderēt in eo ecclesiā ędificarēt, quę Marię virginis nomine dedicaret, se enim ita velle ab ipsis heredē instituī: Quod Johānes ad Liberium pōtificē detulit, qui idem per somniū sibi ↄtigisse affirmauit. ℟. Quę est ista quę processit sicut sol, et formosa tanquā Jerusalē: Uiderunt eam filię Sion, et beatā dixerunt, et reginę laudauerunt eā. ℣. Et sicut dies verni circundabant eam flores rosarum, et lilia conuallium. Uiderunt. Lectio sexta.

Quare solenni sacerdotū et populi supplicatione ad collē venit niue coopertū, et in eo locū ecclesię designauit, q̄ Johānis, et vxoris pecunia extructa ē: postea a Syxto tertio restituta, varijs nominibus primū est appellata, basilica Liberij, Sancta Maria ad pręsepe: sed

sed cum multę iam essent in urbe Ecclesię sub nomine sanctę Ma/rię virginis: ut q̃ basilica nouitate miraculi ac dignitate cęte/ris eiusdē nominis basilicis pstaret, vocabuli etiā excellētia signifi/caretur, Ecclesia sanctę Marię maioris dicta est, cuius dedicationis memoria, ex niue q̃ hodier/no die mirabiliter cecidit, anniuersaria celebritate colitur. R. Ornatā monilib⁹ filiā Jerusa/lē dñs concupiuit. Et videntes eā filię Siō beatissimā prędicaue/runt, dicentes. Unguentū effusum nomē tuū. V. Astitit regi/na a dextris tuis, in vestitu deaurato, circundata varietate. Et. Gloria. Et. Alña. Gaude Ma/ria. ps. Cantate. cum reli. 54. V. Elegit eam Deus.

Lcō s. euāg. sm Lucam. L. vij.

C. 11. In illo tpe: Loquente Je/su ad turbas, extollēs vo/cē q̃dā mulier de turba, dixit illi: Beatus venter, qui te por/tauit. Et reliq.

Hom. venerabilis Bedę pbr.

Magnę deuotionis et fidei hęc mulier ostenditur, q̃ Scribis, et Phariseis dominū tentātibus, simul et blasphemā/tibus, tanta eius incarnationē prę omnibus sinceritate cogno/scit, tanta fiducia confitet, vt et pręsentium procerū calumniā: et futurorum cōfundat hęretico/rū perfidiam. Si enim caro ver/bi Dei secundum carnē nascē/tis a carne virginis matris pro nunciaretur extranea: sine cau/sa venter qui eū portasset et vbe/ra quę lactassent beatificaren/tur. R. Felix nanq; es. 544.

vt in offo paruo s. Marię. L. viij.

Qua enim cōsequētia ei⁹ lacte credatur nutrit⁹, cu/ius semine negatur esse concep/tus, cum ex vnius eiusdemq; fontis origine, secundum physi/cos, vterque liquor emanare p/betur? Nisi forte putanda est vir/go sementinam suę carnis ma/teriam nutriendo in carne dei filio suggerere potuisse, icarnā/do autem quasi maiori et inusi/tato miraculo minime potuis/se. Sed huic opinioni obstat a/postolus dicens: Quia misit Deus filium suum, factum ex muliere, factum sub lege. R. Beatam me dicent omnes ge/nerationes: Quia fecit mihi do/mnus magna, qui potens est, et sā/ctum nomen eius. V. Et mise/ricordia eius a pgenie in pge/nies timentibus eū. L. ix.

Neq; enim audiendi sunt qui legendum putant, na/tum ex muliere, factū sub lege sed factum ex muliere: quia cō/ceptus ex vtero vginali, carnē non de nihilo, non aliunde, sed materna traxit ex carne: aliogn nec vere fili⁹ hominis diceref, qui originē non haberet ex ho/mine. Et nos igitur his contra Eutychen dictis extollamus vocem cum Ecclesia catholi/ca, cuius hęc mulier typum gessit:

gessit: extollamus & mentem de medio turbarū, dicamusq; Salvatori: Beatus vēter qui te portavit, & vbera que suxisti. Vere enim beata parens, q̄ sicut quidam ait, Enixa est puerpera regem. Qui celum terramque regit per secula.

Ad Laudes, & per Horas. Aña. Dū eēt rex. 540. cum rel. Cap. Ab initio. 540. Hym. O gloriosa do. 244. ℣. Diffusa est gra. Ad Bñs. Añ. Beata es Maria que credidisti: perficient in te, q̄ dicta sunt tibi a dño, hal. Ad iij. Cap. Ab initio. fol. 540. ℟. br. e. dñr de cōt virg. fo. 526. Ad vj. Cap. Et sic in Siō. 538. Ad Nonā. Ca. In plateis. 538.

¶ In festo Trāsfigurationis domini nostri Jesu Christi. dupl. In primis Vesperis. Antipho. Assūpsit Jesus. 432. cū rel. de Laud. Ps. Dixit dñs. fol. 52. cū rel. de dñica. loco vlt. ps. Laudate dñm oēs gentes. 54. Cap.

Phili. iij. Salvatorē expectamus dñm nr̄um Jesum Chrm, q reformabit corpus humilitatis nostre, cō figuratum corpori claritatis sue. Hymnus.

Quicūq; Chrm queritis,
Oculos in altum tollite:
Illic licebit viscere
Signum perennis glorie.

Illustre quiddam cernimus
Quod nesciat finem pati,
Sublime, celsum, interminum,
Antiquius celo & chao.

Hic ille rex est gentium
Populiq; rex Judaici,
Promissus Abrahe patri,
Eiusq; in euum semini.

Nunc, & prophetis testibus,
Jisdemq; signatoribus,
Testatur, & pater iubet
Ipsum audire, & credere.

Gloria tibi domine,
Qui apparuisti hodie,
Cum patre, & sancto spiritu,
In sempiterna secula. Amen.

Sic terminatur Hym. per omnes horas. ℣. Gloriosus apparuisti in conspectu domini. ℟. Propterea decorē induit te dñs. Ad Magnificat. Antiphona. Christus Jesus splēdor patris, & figura substantie eius, portās omnia vbo virtutis sue, purgationē pctōrum faciens, in monte excelso gloriosus apparere hodie dignatus est. Oratio.

Deus, qui fidei sacramenta i vnigeniti tui gloriosa Trāsfiguratione patrum testimonio roborasti, & adoptionē filiorū perfectā voce delapsa in nube luci da mirabiliř presignasti: cōcede propitius, vt ipsius regis glorie nos coheredes efficias, & eiusdem glorie tribuas esse consortes. Per eundē dominum no.

Pro commemoratione sanctę Marię ad Niues. Antiphona. Beatam me dicent omnes generationes, quia ancillã humilẽ respexit Deus. ℣. Dignare me laudare te virgo sacrata. ℟. Da mihi ṽtutẽ cõtra hostes tuos. Oro. Cõcede. vt su. 429. Deinde fit cõm. ss. mr. Syxti, Felicissimi, & Agapiti, Oro. Deus q nos cõce. 509. de cõi plu. m. Ad Mat. Inuit. Summũ regẽ glorię, Christuz adoremus. ps. Venite. Hym. Quicũq;. vt su. In j. noc. Aña. Paulominus ab Angelis minorat⁹, glia & honore coronat⁹ est, & ɔstitutus sup opera manuũ dei. ps. Dñe dñs noster. 3. Aña. Reuelauit dñs cõdensa, & in tẽplo eius oẽs dicẽt gliaz. ps. Afferte dño. 19. Añ. Speciosus forma pre filijs hominũ: diffusa est gra i labijs tuis. ps. Eructauit. 27. ℣. Gloriosus apparuisti i cõspectu domini. ℟. Propterea decorem induit te dominus.

¶ De epistola secunda beati Petri Apostoli. Lectio prima.

Fratres, magis satagite, vt per bona opera certaz vestrã vocationẽ & electionẽ faciatis: hęc enim facientes, non peccabitis aliquãdo. Sic enim abundanter ministrabitur vobis introitus in ęternũ regnum domini, & Saluatoris nri Jesu Christi. Propter quod incipiã vos semper commonere de his, & quidẽ scientes: & confirmatos vos in pręsenti veritate. Justuz autem arbitror, quandiu sum i hoc tabernaculo, suscitare vos in commonitione, certus quod velox est depositio tabernaculi mei, secũdum quod & dominus noster Jesus Christus significauit mihi. ℟. Surge illuminare Jerusalẽ: quia venit lumẽ tuũ: Et gloria domini super te orta est. ℣. Et ambulabunt gentes i lumine tuo, & reges in splendore ortus tui. Et. Lectio ij.

Dabo autem operam & frequenter habere vos post obitum meum: vt horum memoriam faciatis. Non eniz doctas fabulas secuti, notam fecimus vobis domini nostri Jesu Christi virtutem, & pręsentiaz, sed speculatores facti illius magnitudinis. Accipiens enim a Deo patre honorem & gloriaz, voce delapsa ad eum huiuscemodi a magnifica gloria, Hic est filius meus dilectus, in quo m bi complacui: ipsum audite. ℟. In splendẽti nube spiritus sanctus visus est: paterna vox audita est: Hic est filius meus dilectus: in quo mihi bene complacui, ipsum audite. ℣. Apparuit nubes obumbrãs, & vox patris intonuit. Hic. Lec. iij.

Et hanc voceʒ nos audiuimus de celo allatam, cũ essemus cum ipso in monte sancto. Et habemus firmioreʒ propheticum sermoneʒ, cui benefacitis attendentes, quasi lucernę lu-

lucenti in caliginoso loco, donec dies illucescat, et lucifer oriatur in cordibus vestris. Hoc primum intelligentes, quod omnis prophetia scripture propria interpretatione non fit. Non enim voluntate humana allata est aliquando prophetia: sed spiritu sancto inspirati, locuti sunt sancti Dei homines. ℟. Videte qualem charitatem dedit nobis Deus pater, Ut filii Dei nominemur, et simus. ℣. Scimus quoniam cum apparuerit, similes ei erimus, quoniam videbimus eum sicuti est. Ut. Gloria. Ut. In ii. noct. Aña. Illuminans tu mirabiliter a montibus eternis: turbati sunt omnes insipientes corde. Ps. Notus in Judea. 37. Añ. Melior est dies una in atriis tuis super millia. Ps. Quam dilecta tabernacula. 41. Aña. Gloriosa dicta sunt de te civitas dei. Ps. Fundamenta. 42. ℣. Gloria et honore coronasti eum domine. ℟. Et constituisti eum super opera manuum tuarum.

Sermo S. Leonis Pape. Lectio iiii.

Aperit dominus coram electis testibus gloriam suam, et communem illam cum ceteris corporis formam tanto splendore clarificat, ut et facies eius solis fulgori similis, et vestitus candori nivium esset equalis. In qua transfiguratione, illud quidem principaliter agebatur, ut de cordibus discipulorum crucis scandalum tolleretur: nec conturbaret eorum fidem voluntarie humilitas passionis, quibus revelata esset absconditę excellentia dignitatis. Sed non minore providentia spes Ecclesie sancte fundabatur: ut totum Christi corpus agnosceret, quali esset commutatione donandum, ut eius sibi honoris consortium membra promitterent, qui in capite presulsisset. ℟. Inebriati sunt ab ubertate domus tue: Et torrente voluptatis tue potasti eos. ℣. Quoniam apud te est fons vite: et in lumine tuo videbimus lumen. Et. Lectio v.

Confirmandis vero apostolis, et ad omnem scientiam provehendis, alia quoque in illo miraculo accessit instructio. Moyses enim et Elias, lex scilicet, et prophete apparuerunt cum domino loquentes: ut verissime in illa quinque virorum presentia compleretur quod dictum est: In duobus, vel tribus testibus stat omne verbum. Quid est stabilius, quid firmius verbo: in cuius predicatione veteris et novi testamenti concinit tuba, et cum evangelica doctrina antiquarum protestationum instrumenta concurrunt: adstipulantur enim sibi invicem utriusque federis pagine, et quem sub velamine mysteriorum precedentia promiserant signa, manifestum atque perspicuum presentis glorie splendor ostendit. ℟. Preceptor, bonum est nos hic esse, Faciamus hic tria tabernacula,

nacula, tibi vnū, Moysi vnū, et Elie vnū. ℟. Non enim sciebat quid diceret. Faciamus. L. vj.

Iis ergo sacramētorū reuelationibus Petrus apostolus incitatus, mundana spernēs, et terrena fastidiēs, in eternorū desideriū, quodā mētis rapiebatur excessu: et gaudio totius visionis impletus, ibi cū Jesu optabat habitare, vbi manifesta eius gloria letabatur. Unde et ait: Domine, bonū est nos hic esse: si vis faciamus hic tria tabernacula, tibi vnū, Moysi vnū, et Elie vnū. Sed huic suggestioni dn̄s non respondit, significans, non quidem improbum, sed inordinatum esse quod cuperet: cum saluari mundus, nisi Christi morte, non posset: et exemplo dn̄i in hoc laudaretur credētiū fides: vt, licet nō oporteret de beatitudinis promissionibus dubitari, intelligeremus tamen inter tētationes huius vite prius nobis tolerantiā postulandā esse, quā gloriā. ℟. Si ministratio mortis literis deformata, in lapidib⁹ fuit in gloria, ita vt nō possent intēdere filij Israel in faciē Moysi, pp gloriā vultus eius, que euacuat: Multo magis ministratio spirit⁹, que manet, erit i glia. ℣. Amplioris enī glorie Christ⁹ pre Moyse dignus est habitus, quāto ampliorē honorē hēt domo qui fabricauit eā. Multo. G. Mul.

In tertio noctur. Antiphona.

Thabor et Hermon in nomine tuo exultabūt, tuū brachiū cū potētia. ps. Misericordias domini. 42. Aña. Lux orta est iusto, et rectis corde letitia. ps. Dominus regnauit, exul. 44. Aña. Confessionem et decorē induit, amictus lumine sicut vestimento. ps. Benedic. ij. 47. ℣. Magna ē gloria ei⁹ in salutari tuo. ℟. Gloriā et magnum decorem impones super eum.

Lēcō s. euāg. s3 Mattheū. L. vij.

In illo tēpore: Assumpsit Jesus Petrū, et Jacobū, et Johānē fratrē ei⁹, et duxit eos in mōtē excelsū seorsū, et trāsfigurat⁹ ē ante eos. Et reliqua. Hom. s. Johānis Chrysostomi.

Quoniā multa de periculis, multa de passione suā, multa de morte, et de cede discipulorū locutus est dominus: et aspera cōplura, atq; ardua eis iniunxit: que omnia, cū presentem vitam sequerentur, imminere iam atque incumbere videbantur: bona vero, que pollicebatur, longiore spe erāt expectanda: vt puta quia seruarent animam suam, si perderent eam: quia in gloria patris sui venturus sit, et premia redditurus: vt visu etiam certiores faceret quantū capere possint gloriā suam, cū qua venturus est, in presenti vita ipsis ostendere, et iam visuros polliceturs, ne aut sua, aut dn̄i mor

te doleant, et maxime Petrus. R. O ocauit nos De' vocatione sua sancta, secundú gratiam suá q manifestata est nunc, Per illuminationé Saluatoris nri Jesu Christi. V. Qui destruxit mortë, illuminauit autem vitã, in corruptionem. Per. Le. viij.

E T vide, quid agit cú de regno, et de gehéna disseruerit. Quádo enim dixit, Qui inuenit animam suam perdet eam: et quicunq; perdet eã gratia mei, inueniet ipsam, et quia vnicuique secundu3 opera sua reddet: et regnú et gehennaz designauit. Cum igitur de vtrisq; disseruerit, et regnú quidem vt oculis cernatur concedit, gehénam autem minime: quoniá rudioribus atque ineptioribus illud necessarium erat: probis vero, et iá pespicacibus, satis fuit a melioribus confirmari. R. D eus qui fecit de tenebris lumen splendescere, illuxit in cordibus nostris, Ad illuminationé sciencie claritatis Dei in facie Jesu Christi. V. Exortú est i tenebris lumé rectis corde, misericors, et miserator, et iust'. At.

Pro sãctis martyribus Syxto, Felicissimo, et Agapito. Le. ix.

S Yxtus secúdus, Atheniénsis, ex philosopho Christi discipulus, in persecutióe Decij apud Valerianu3 accusat', quod publice Christu3 predicaret, cóprehensus, trahitur in téplu3 Martis, proposita ei capitali pena, nisi illi simulacro sacrificaret. Qua impietate constantissime recusata, cú ad martyrium duceretur, occurrenti sancto Laurentio, et dolenter in hunc modú interroganti, Quo pgrederis sine filio pater? quo sacerdos optime sine ministro properas? Respondit: Non ego te desero fili: maiora te manent pro Christi fide certamina, post triduum me sequeris, sacerdoté leuita: interea, siquid in thesauris habes, pauperibus distribue. Eodem igitur die vna cu3 sex diaconis, Felicissimo, Agapito, Januario, Magno, Innocentio: Stephano, interfectus, in cemeterio Calisti sepultus est octauo Idus Augusti, diaconi vero in cemeterio Pretextati. Sedit annos duos, meses decé, dies viginti. Quo tempore habuit ordinationes duas mense Decembri, creatis presbyteris quatuor, diaconis septem, episcopis p diuersa loca duobus. Tu aút. Te Deum.

Ad Laudes, et per Horas. Ant.

A Ssumpsit Jesus Petrú, et Jacobum et Johanne3 fratrem eius, et duxit eos i mõté excelsu3 seorsu3, et trásfiguratus est ante eos. Ps. Dñs reg. 8. cap. Ant. Resplenduit facies eius sicut sol, vestiméta autem ei' facta sút alba sicut nix, hal. Ant. Et ecce apparuerunt eis Moyses et Elias loquentes cú Jesu. Ana. Respondes autem

Petrus

Petrus dixit ad Jesum, domine bonū est nos hic esse. Adhuc eo loquente, ecce nubes lucida obūbrauit eos. Salvatorē expectamus.

Hymnus. Jesu dulcissime,
Quādo cor nrm visitas,
Pellis mentis caliginem,
Et nos reples dulcedine.
Quam felix est quem satias
Consors paternę dexterę,
Tu vere lumen patrię
Quod omnē sensum superat.
Splendor paternę glorię,
Incomprehensa bonitas,
Amoris tui copiam
Da nobis per pręsentiam.
Gloria tibi domine
Qui apparuisti hodie,
Cum patre & sancto spiritu,
In sempiterna secula. Amen.

Corona aurea sup caput ei⁹. Expressa signo sctitatis, glorię & honoris. Et ecce vox de nube dicēs: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacui: ipsum audite, haleluiah. Christe fili Dei vivi Miserere nobis. Qui apparuisti hodie. Miserere. Salvatorē. 430. Gloriosus apparuisti in conspectu domini, Haleluiah. hal. Propterea decorem induit te dominus. Haleluiah. Gloria, & honore coronasti eum domine, haleluiah. Et constituisti eum super opera manuum tuarum, haleluiah.

Capitulum.

Nos oēs reuelata facie gloriam dñi speculātes in eādem imaginem trāsformamur a claritate i claritatē, tāquā a dñi spū. 2. Cor. 3. Gloria & honore coronasti eū dñe, Haleluiah, haleluiah. Et cōstituisti eū sup opa manuū tuarū, Halelu. Magna est gloria ei⁹ in salutari tuo, haleluiah. Gloriam & magnū decorē impones sup eū, haleluiah.

Capitulum.

Sustulit me in spiritu in montē magnū, & altū, & ostendit mihi ciuitatem sanctā Jerusalē descendentē de cęlo, a Deo habētē claritatē Dei, & lucerna eius est agn⁹. Apo. 21. Magna est gloria eius in salutari tuo, Haleluiah, hal. Gloriam & magnū decorem impones super eum. Haleluiah. Corona aurea super caput eius, haleluiah. Expressa signo sanctitatis, glię, & honoris, hal. Assumpsit Jesus. Dixit dom. 52. Laudate dñm oēs gentes. f. 24. 430. Et audientes discipuli, ceciderūt in faciē suā, & timuerunt valde, & accessit Jesus, & tetigit eos, dixitque eis: surgite & nolite timere, hal.

Deus tuorūm glia sacerdotū, pręsta quesumus: vt scti martyris tui, & epi Donati,

nati,cuius festa gerimus, sen/
tiamus auxilium.Per dominū
nostrum. Lectio tertia.

DOnatus, parentibus pro
pter Jesu Christi fidē ius/
su Juliani Imperatoris inter/
fectis,Aretium in Etruriā cū
Hilariano monacho ex fuga se
contulit,cuius etiam vrbis epi
scopus creatus est. Ubi cum a
Quadratiano Augustali prefe/
cto vterq; idola venerari iube/
retur, negātibus illis se tam ne
farium scelus cōmissuros,Hila
rianus in oculis Quadratiani
tādiu fustibus cęsus est,dū effla
ret animam. Donatus vehemē
ter et ipse cruciatus,securi per/
cussus est. Quorum corpora a
Christianis prope eam vrbē ho
norifice sepulta sunt.Tu autē.

Die 8. E ¶ SS.martyrū Cyriaci, Lar/
gi,et Smaragdi.semidu. Oro.

DEus, qui nos an
nua sctōr mar/
tyrū tuorū Cy/
riaci,Largi, et
Smaragdi so/
lennitate lętifi/
cas:cōcede propitius:vt quor na/
talitia colimus:vtutē quoq; pas/
siōis imitemur.Per do. L.iiij.

CYriacus diaconus cū Si
sinio,Largo,et Smarag/
do diutius inclusus in carcere:
multa edidit miracula, in qui/
bus Artemiā Diocletiani filiā p̄/
cibus a demone liberauit: mis/
susq; ad Saporem Persarum
regem,Jobiā etiā eius filiam a
nefario spū eripuit. Rege vero
eius patre cū quadringentis ac
triginta alijs baptizatis Romā
redijt:vbi Maximiani Impera
toris iussu comprehensus,cate/
nis vinctus,ante rhedā suā tra/
hitur,et post dies quatuor e car
cere eductus,pice liquata perfu/
sus,et in catasta extensus,demū
cum Largo,et Smaragdo, alijs
que triginta securi percussus ē
via Salaria ad Hortos Salu/
stianos. Quorum corpora in ea
dem via septimo Calendas A/
prilis sepulta a Johāne presby/
tero,post sexto Jdus Augusti a
Marcello Pontifice et Lucina
nobili fęmina lineis velis inuo/
luta,et preciosis vnguentis con/
dita,in ipsius Lucinę prędium,
via Ostiensi septimo ab vrbe la
pide translata sunt. R. Sancti
tui domine.510. Lectio v. et vj.
Sermo S. Joannis Chrysost.
NEmo est.fol.513. De cōi plu.
martyrū. In tertio Nocturno.
Lec. sc̄i euāg. sc̄d. Marcū. Lec. vij.

JN illo tempore:Dixit Je/ c.16.
sus discipulis suis: Eūtes
in mundum vniuersum, prędi/
cate euangelium omni crea/
turę. Et reliqua.
Homilia sancti Gregorij Pape.

POtest omnis creaturę no/
mine omnis natio gētiū
dsignari:ante enī dictū fuerat.
Jn viam gentium ne abieritis:
nunc autem dicitur:Pręd̄icate
omni creaturę, vt scilicet prius
a Judęa apostolorū repulsa pręę
dica/

dicatio, tūc nobis in adiutoriū fieret, cū hanc illa ad damnationis suę testimonium superba repulisset: sed cuz discipulos ad prędicanduz veritas mittit: qd aliud in mundo facit, nisi grana seminis spargit, ꝛ pauca grana mittit in semine: vt multarū messium fruges recipiat ex nostra fide? ℟. Propter testamentum. 412. Lectio octaua.

Neq; enim in vniuerso mūdo tāta fideliū messis exurgeret, si de manu domini super rationalē terrā illa electa grana prędicantium nō venissent. Sequit: Qui crediderit ꝛ baptizatus fuerit, saluus erit: q vero non crediderit, cōdemnabitur. Fortasse vnusquisq; apud semet ipsum dicat: Ego iam credidi, saluus ero. Uerū dicit si fidem operibus teneat: vera enim fides est, quę in hoc quod verbis dicit, moribus non cōtradicit. Hinc est eniz ꝙ de quibusdam falsis fidelibus Paulus dicit: Qui confitentur se nosse Deuz, factis autem negant. ℟. Sancti mei. 512. Lectio nona.

Signa autez eos q credituri sūt: hęc sequętur. In noīe meo dęmonia eijcient, linguis loquentur nouis, serpētes tollēt: ꝛ, si mortiferū quid biberint, nō eis nocebit: super egros manꝰ imponēt, ꝛ bene habebūt. Nūquid nā fratres mei, qa ista signa nō facitis, minime creditis? Sed hęc necessaria in exordio Ecclesię fuerunt. Ut enim ad fidē cresceret multitudo credentium, miraculis fuerat nutrienda. Quia ꝛ nos cum arbusta plantamus, tandiu eis aquā infundimus, quousq; ea i terra iam coaluisse videamus: at si semel radicem fixerint: irrigatio cessabit: hinc est enim, quod Paulus dicit: Linguę in signuz sunt non fidelibus, sed infidelibus. Tu autem domine.

Cōme. S. Romani mar. Oro. Presta qs ops deus vtq. 501. de communi vnius martyris.

¶ In vigilia S. Laurentij martyris. Homilia in euangelium. Si quis vult venire. fol. 505. de cōi vnius martyris. Oro. Die 9. D

Adesto dn̄e supplicatiōibꝰ nr̄is ꝛ intercessione beati Laurētij martyris tui, cuiꝰ pu(?)enimꝰ festiuitatē, ꝑpetuā nobis miaz benignus impende. Per dominū.

Deinde fit cōm. S. Romani, m.

¶ In festo S. Laurētij m. dupl. Die 10. E

Ad Uesp. Aña. Laurētiꝰ ingressus est. cum rel. de Lan. ps. Dixit dn̄s. 52. In fi. ps. Laudate dn̄m oēs gentes. 54. Cap.

Fratres, Qui parce seminat, parce ꝛ metet: ꝛ qui seminat in benedictionibus, de benedictionibus ꝛ metet. Hymn. Deus tuoruz milit. 2. Cor. 9.

militũ.501. ℟. Gloria & honore coronasti eũ dñe. ℣. Et cõstitui sti eũ super opera manuũ tuar.
Ad Magnificat. Antiphona.
Leuita Laurentius bonũ opus operatus est, q per signũ crucis cecos illuminauit, & thesauros ecclesie dedit pauperib⁹. Oro.
Da nobis, quesumus omnipotens De⁹, vitior nror flammas extinguere: qui beato Laurentio tribuisti tormẽtorũ suor incẽdia superare. Per do.
Ad Matutinum. Inuitatorium.
Beatus Laurẽtius Chri martyr triumphat coronatus in celis. Venite adorem⁹ dñm. Ps. Venite. Hym. De⁹ tuorum militum.501. De com vnius mart.
In 1.noc Aña. Quo pgrederis sine filio pater? quo sacerdos sãcte sine ministro properas? Ps. Beatus vir.2. Aña. Noli me derelinquere pater sancte, quia thesauros tuos iam expendi, quos tradidisti mihi. Ps. Quare fremuerunt.2. Aña. Nõ ego te desero fili, neq; dẽrelinquo sed maiora tibi debentur pro Christi fide certamina. psalm⁹. Domine qd multiplica.2. ℣. Gloria & honore coronasti eum domine. ℟. Et constituisti eum super opera manuum tuarum.
De libro Ecclesiastici. Lect. i.

eccl. c.51. Confitebor tibi domine rex, & collaudabo te Deũ Saluatorẽ meũ. Confitebor nomini tuo, quoniã adiutor, & protector factus es mihi, & liberasti corpus meũ a perditione, a laqueo lingue iniquę, & a labijs operãtiũ mendaciũ, & in conspectu astantiũ factus es mihi adiutor. Et liberasti me secundũ multitudinem misericordie nominis tui, a rugientibus pparatis ad escã de manibus querentiũ aiã meã, & de portis tribulationũ, que circũdederũt me. A pressura flamme, que circũdedit me: & in medio ignis non sũ estuatus. De altitudine ventris inferi, & a lingua cõquinata, & a verbo mẽdacij, & a rege iniquo, & a lingua iniusta. ℟. Leuita Laurentius bonũ op⁹ operatus est: qui p signũ crucis cecos illuminauit: Et thesauros ecclesie dedit pauperibus. ℣. Dispersit dedit pauperibus, iustitia eius manet in seculum seculi. Et. Die 10.A
Lectio secunda.
Laudabit vsq; ad mortẽ anima mea dominum, & vita mea appropinquans erat i inferno deorsum. Circundederunt me vndiq;, & nõ erat q adiuuaret: respiciens erã ad adiutorium hominũ, & nõ erat. Memorat⁹ sũ misericordie tue domine, & cooperationis tue, q̃ a seculo sunt: quoniã eruis sustinẽtes te domine, & liberas eos de manibus gentium. Exaltasti super terrã habitationem meam. & pro morte defluẽte deprecat⁹ sũ. ℟. Puer me⁹ noli timere, quia

quia ego tecum sum, dicit dñs, Si transieris per ignē flamma nō nocebit tibi, & odor ignis nō erit in te. ℣. Liberabo te de manu pessimorū, & eruam te de manu fortium. Si. Lectio tertia.

Inuocaui dominum patrē dñi mei, vt non derelinqt me ī die tribulationis meę, & in tpe superborum sine adiutorio. Laudabo nomen tuū assidue, & collaudabo illud in confessione & exaudita est oratio mea. Et liberasti me de perditione, & eripuisti me de tempore iniquo. Propterea cōfitebor, & laudem dicā tibi, & benedicā nomini domini. ℟. Strinxerunt corporis membra posita super craticulā, ministrantibus prunas insultat leuita Christi. Beate Laurēti martyr Christi intercede p nobis. ℣. Mea nox obscurum nō habet, sed oia in luce clarescūt. Beate. Gloria Beate.

In secundo nocturno. Aña.

Beatus Laurentius orabat dicēs: dñe Jesu Christe, Deus de Deo, miserere mihi seruo tuo. Ps. Cum inuo. sor. Aña. Dixit Romanus ad btm̄ Laurentium: video ante te iuuenē pulcherrimū, festina me baptizare. Ps. Verba mea.. sor. Aña. Beat⁹ Laurentius dixit: mea nox obscurū non habet, sed omnia in luce clarescūt. Ps. Domine dominus noster. sor. ℣. Posuisti domine super caput eius. ℟. Coronam de lapide pretioso.

Sermo S. Leonis Papę. Lectio iiij.

Cum furor gentilium potestatum in electissima q̄que Christi mēbra sęuiret, ac pcipue eos, qui ordinis erant sacerdotalis impeteret: i Leuitā Laurentium, qui non solum ministerio sacramentorum, sed ēt dispensatione Ecclesiasticę substantię eminebat, impius persecutor efferbuit, duplicem sibi p dam de vnius viri comprehensione promittens, quem si fecisset sacrę pecunię traditorem, faceret etiam verę religionis exortem. Armatur itaq; gemina face homo pecunię cupidus, & veritatis inimicus: auaritia, vt rapiat aurum: impietate, vt auferat Christum: postulat sibi ab immaculato sacrarij pręsule opes ecclesiasticas, quibus auidissimus inhiabat, inferri. Cui Leuita castissimus vbi eas repositas haberet ostendens: numerosissimos sanctorum pauperū obtulit greges, in quorum victu, atq; vestitu inamissibiles pdiderat facultates: quę tanto integrius erant saluę, quanto sanctius probabantur expensę. ℟. Quo progrederis sine filio pater? quo sacerdos sancte sine diacono properas? Tu nunquam sine ministro sacrificium offerre consueueras. ℣. Quid ergo in me displicuit paternitati tuę? nunquid degenerez me probasti? experire, vtrum idoneum ministrum elegeris, cui com-

cómisisti dominici sanguinis di spensationé. Tu nunquã. R.v.

Remit ergo predo frustra tus, et in odiú religionis, que talem diuitiaruz vsum in stituisset, ardescens, direptionem thesauri potioris aggreditur, apud quem nullam denariorum substátiam reperisset, vt illud depositú quo sacratius erat diues, auferret. Renúciare Christo Laurentiú iubet, et soli dissimam illam Leuitici animi fortitudinem diris parat vrgere suplicijs. Quorum vbi prima nil obtinent, vehementiora suc cedunt. Laceros artus, et multa verberum sectione cósciffos, subiecto precipit igne torreri, vt per cratem ferream que iam de feruore cótinuo vim in se haberet vrendi, conuersorum alterna mutatione membrorú fieret cruciatus vehementior, et pena diutior. R. Noli me derelinquere pater sancte: quia thesauros tuos iam expendi. Non ego te desero fili, neqz derelinquo: sed maiora tibi debentur pro fide Christi certamina. V. Nos quasi senes leuioris pugne cursum recipimus: te autem quasi iuuenem manet gloriosior de tyranno triumphus: post triduum me sequeris sacerdotem leuita. Non ego te.

Lectio sexta.

Nihil obtines, nihil proficis sęua crudelitas. Subtrahitur tormentis tuis materia mortalis, et Laurentio in celos abeunte, tu deficis flammis tuis. Superari charitas Christi flãma nó potuit. segnior fuit ignis, qui foris vssit, quam qui intus accendit. Seuisti persecutor in martyré, seuisti et auxisti palmá, dú aggerás penã. Nam quid non ad victoris gloriam ingenium tuú repperit, quando in honoré tráfierút triumphi et instrumenta supplicij. Gaudeamus igitur dilectissimi gaudio spiritali, et felicissimo inclyti viri fine gloriemur in dño, qui est mirabilis in sanctis suis, in quibus nobis et presidium cóstituit, et exemplú: atque ita per vniuersum mundum clarificauit gloriam suam, vt a solis ortu vsqz ad occasum, leuiticorum luminum coruscante fulgore, quam clarificata est Jerosolyma Stephano, tam illustris fieret Roma Laurétio. R. [illegible]catus Laurentius clamauit, et dixit, Deú meum colo, et illi soli seruio. Et ideo non timeo tormenta tua. V. Mea nox obscurum non habet, sed omnia in luce clarescút Et ideo. Glo. Et. In iij. noct. Aña. Strinxerunt corporis mébra posita super craticulam: subijcientibus prunas insultat leuita Christi. [illegible] Domine quis habitabit. 4. Aña. Igne me examinasti, et non est inuenta in me iniquitas. Ps. Exaudi domine iusti. 5. Aña. [illegible] Interrogatus te dominum con

fessus

fessus sum, affatus gratias ago. ℟. Domine in virtute. ℣. ℟. Magna est gloria eius in salutari tuo. ℣. Gloriam et magnum decorem impones super eum.

Lectio .v. euang. sm Johannem. c. xij.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis. Amen amen dico vobis: Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet. Et reliqua.

Homilia Sancti Augustini epi.

Ipse dominus Jesus erat granum mortificandum et multiplicandum: Mortificandum in infidelitate Judeorum: multiplicandum in fide populorum. Jam vero exhortans nos ad passionis sue sectanda vestigia, Qui amat, inquit, aiam suam, perdet eam. Quod duobus modis potest intelligi, Qui amat, perdet: idest, si amas perdes: si cupis vitam tenere cum Christo, noli mortem timere pro Christo. Item alio modo: Qui amat animam suam perdet eam. Noli amare, ne perdas: noli amare in hac vita, ne perdas in eterna vita. ℟. In craticula te Deum non negaui. Et ad ignem applicatus te dominum Jesum Christum confessus sum. ℣. Probasti dne cor meum, et visitasti nocte. Et. Lectio viij.

Hoc autem quod posterius dixi, magis videtur habere euangelicus sensus: Sequitur .n. Et qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam eternam custodit eam. Ergo, quod supra dictum est, qui amat (subintelligitur in hoc mundo) ipse vtique perdet: qui autem odit, (vtique in hoc mundo) in vitam eternam ipse custodit eam. Magna et mira sententia, quemadmodum sit hominis in animam suam amor vt pereat, odium ne pereat: Si male amaueris, tunc odisti: Si bene oderis tunc amasti. Felices, qui oderunt custodiendo: nec perdant amando. ℟. O Hyppolyte, si credideris in dominum Jesum Christum. Et thesauros tibi ostendo, et vitam eternam promitto. ℣. Beatus Laurentius Hippolyto dixit, Si credideris in dominum Jesum Christum. Et. Glo. Et. Lectio. ix.

Sed vide, ne tibi subrepat, vt te ipsum velis interimere, sic intelligendo, quod debes in hoc mundo odisse animam tuam. Hinc enim quidam maligni atque peruersi homines, et in semetipsos crudeliores, et sceleratiores homicide, flammis se donant, aquis se prefocant, precipitio se collidunt, et pereunt. Hoc Christus non docuit, immo etiam sibi precipitium diabolo suggerenti respondit, Vade satana, scriptum est enim, Non tentabis dnm Deum tuum. Petro autem dixit significans qua morte clarificaturus esset Deum: Cum esses iunior, cingebas te, et ambulabas quo volebas: cum autem senueris, alter cinget te, et ducet quo tu non vis. Ubi sa

tis expressit, non a seipso, sed ab alio debere occidi, qui vestigia sequitur Christi. Tu autē do.

Ad Laudes, & p horas. Aia.

Laurentius ingressus est martyr, & confessus ē nomen dñi Jesu Christi. ℣. Dñs reg. 8. In euāg. Aia. Laurentius bonum opus operatus est, qui per signum crucis cecos illuminauit. Aia. Adhesit aīa mea post te, q2 caro mea igne cremata est pro te Deus meus. Aia. Misit dñs angelū suū, & liberauit me de medio ignis, & nō sum estuatus: Aia. Beatus Laurētius orabat dicēs, Gratias tibi ago domine, quia ianuas tuas ingredi meruit. Cap. Fres, Qui parce. 434. Hym. Martyr Dei. 504. ℣. Dispersit dedit pauperibus. ℟. Justitia eius manet in seculum seculi.

Ad Bñs. Aia. In craticula te deū nō negaui: & ad ignē applicatus te Christū cōfessus sum: probasti cor meū, & visitasti nocte: igne me examinasti, & non est inuenta in me iniquitas.

Oratio vt supra. Ad iii. Capi. Fratres, Qui parce. 434. ℟. bre. Gloria, & ho. 504. ℣. Posuisti.

Oīa de communi vnius martyr.

Ad Sextam. Capitulum.

Unusquisq3 prout destinauit in corde suo, nō ex tristitia, aut ex necessitate: hilarem enim datorem diligit de⁹. ℟. bre. Posuisti domine. 505. ℣. Magna.

Ad Nonam. Capitulum.

Potens est aūt deus oēm grā3 abundare facere in vobis: vt in omnibus semp oēm sufficientiā habētes, abūdetis ī oē opus bonū, sicut scriptū est: Dispersit dedit pauperibus: iustitia eius manet in seculū secli. ℟. bre. Magna est gloria. 505. ℣. Justus vt. In ij. vespe. Aia. Laurētius ingressus. ... Dixit dñs. 52. ... Credidi. 54. Cap. Fres: Qui parce. 434. Hym. Deus tuor. 501. ℣. Leuita Laurēti⁹ bonū op⁹ opatus est. ℟. Qui p signū crucis cecos illuminauit. Ad Mag. Aia. Beatus Laurentius, dū in craticula superposit⁹ vreret ad impyssimū tyrannū dixit: Assatus est iam, & versa, & manduca: nā facultates ecclesie, quas requiris, in celestes thesauros man⁹ pauperum deportauerunt.

Octaue ... mar. Tyburtij & Susanne. Oratio.

Sanctorum martyrū tuorū Tyburtij, & Susanne nos dñe foueant continuata presidia: qa non desinis propitius intueri, quos talibus auxilijs concesseris adiuuari. Per dominum nostrū.

SECVNDA DIE Die 11

Infra octa. S. Laurentij.

Sermo ...

Beatissimi Laurētij marty

ris: cuius natalem hodie celebram⁹ passionē nosse vos credo et quāta in persecutione pertulerit, dilectionē vestram scire posse non dubito: tanta.n. martyris gloria extitit, vt passiōe sua mūdū illuminauerit vniuersuz. Illuminauit mundum plane Laurentius eo lumine, quo ipse accensus est: et flammis quas ipse pertulit, omnium Christianorum corda calefecit. ℟. Quo progrederis. 435. Lectio v.

Quis nolit ad horam vri Laurētij igne, vt eternuz gehēne nō patiat̄ incēdiū? Beati igit̄ Laurentij exemplo, prouocamur ad martyriū, et accendimur ad fidem, incalescim⁹ ad deuotionē, et si persecutoris nobis flamma deest, fidei tamē flāma non deest. Non ardemus q̄dez corpore pro Christo, sed ardemus affectu. Non subijcit mihi persecutor ignem, sed subijcit mihi desiderium saluatoris. ℟. Noli me derelinquere. 435. Lectio sexta.

Esse aūt Saluatoris ignē legimus in euangelio, dicente eodem domino: Nescitis quia veni ignem mittere in terram: et quid volo nisi vt accēdatur? Quo igne succensi illi duo discipuli dixerunt: Nonne cor nostrum ardens erat in nobis dum loqueretur in via, et aperiret nobis scripturas: Hoc igitur igne beatus Laurentius accensus, flammarum non sensit incendium: et cum Christi ardet desiderio, persecutoris penam non sentit. ℟. Beat⁹ Laurentius clamauit. 435.

De Dom.s. Augu.epi. Lec.vij.

Cum ergo causę articul⁹ venerit, vt hęc conditio pponatur, aut faciendum eē cōtra Dei preceptum, aut ex hac vita emigrandum, horum duorum homo si cogatur alterū eligere, comminante mortem persecutore, ibi eligat Deo dilecto emori, q̄ȝ Deo offenso viuere: alioquin oderit in hoc mundo animam suam, vt in vitam eternam custodiat eam: Si quis mihi ministrat, me sequatur. Quid est, me sequatur, nisi me imitetur? Christus eniz pro nobis passus est, ait apostolus Petrus, relinquens nobis exemplum, vt sequamur vestigia eius. ℟. In craticula. 436. Lectio viij.

Ecce q̄d dictuz est: si quis mihi ministrat, me sequatur. Quo fructu? qua mercede? quo premio? Et vbi suz inquit, ego, illic et minister meus erit. Gratis ametur, vt operis, quo ministratur illi, precium sit esse cuz illo? vbi enim bene erit sine illo? aut quando male esse poterit cum illo? Audi euidentius: Et si quis mihi ministrauerit, honorificabit euz pater meus. Quo munere, nisi vt sit cuz filio eius? Quod enim superius ait: Vbi ego sū, illic et minister me⁹ erit: hoc intelligit exposuisse cū dici

dicit: Honorificabit eum pater meus. Nã quẽ honorẽ maiorẽ accipere poterit adoptatᵒ, quã vt sit vbi est vnicᵒ, nõ equalis fa ctᵒ diuinitati, sed ꝯsociatᵒ eter nitati? ℟. O Hyppolyte. 443.

¶ Pro sanctis martyribus Ty burtio ꝛ Susanna. Lect. nona.

Tyburtius, Cromatij pfe cti vrbis filius, sancti Se bastiani opera Christianus, cũ ob eã causã ad Fabianum iudi cem adductus esset, multaq; a pud illum de Christi fide predi caret, excandescens iudex paui mentũ candẽtibus carbonibus sterni iubet: mox, Tyburti, inqt vel dijs nostris sacrifices opor tet, vel per istos carbones nu dis pedibus tibi incedendũ est. At ille crucis signo se muniens: fidenterque ambulans in pru nas, Disce, inquit, ex hoc solum esse Deum, quẽ Christiani co lunt. Prunẽ enim mihi flores vi dentur. Quod cum magicis ar tibus tribueretur, extra vrbem ductus Tyburtius, ac via La uicana tertio ab vrbe lapide se curi percussus, ibi a Christianis sepelitur: Quo die Susanna vir go nobilissima, quod Maximi Diocliciani Imperatoris filij coniugiũ recusaret, vt que vir ginitatẽ Deo vouerat: post mul ta tormentorum genera, quibᵒ varie tentatum est sanctum vir ginis propositum, domi sue ius su Impatoris gladio percussa ad duplex virginitatis ꝛ marty rũ premium migrauit in celũ. In veſp. cõm. s. Clare vir. Pro. Exaudi nos. 523. de cõi virg.

TERTIA DIE.

infra oct. S. Laurentij.

De sermone s. Augu. epi. L. iiij

Legimus, Ananiam, Azariam, ꝛ Misaelem bea tissimos pueros a rege in cami no ignis inclu sos, in penarũ suarũ deambulas se flammis, ꝛ igneos globos pe dibus conculcasse. Unde ꝛ bea tus Laurentius non minori est gloria preferendus: siquidem il li in penarum suarum flammis ambulabãt, hic ꝛ in ipso suppli cij sui igne discubuit: illi vesti gijs pedum conculcarunt incẽ dia, iste laterum suorum diffu sione extinxit. ℟. Quo progre deris. 435. Lectio quinta. Die 12. G

Uerũ ergo beatus Laurẽ tius in dorsum supinus v titur, ꝛ renes eius ignibus exu rũtur, vt impleret psalmi pphe tia, q̃ dicit ex persona sãcti Lau rẽtij. Proba me dñe, ꝛ tẽta me, vre renes meos, ꝛ cor meũ. Ure inquit, renes meos: ꝛ cor meũ. Duplici se postulat igne aduri. Nam si de solo mundi igne lo queretur, sufficeret renes tantũ exurendos incendijs obtulisse: Cor autẽ nisi flãma Christi non vrit. ℟. Noli me. 435. Lec. vi.

Oremus igit fratres btm Laurentiũ, qui dum ade sua

sua persecutoris flāmas vicit, ostēdit nobis per ignē fidei gehēne incendia superari, & amore Christi diem Judicij non timere. Nos vero fratres dilectissimi, si ad cōsortiū sanctorū martyrū peruenire volumus, de imitatione martyrū cogitem⁹. Debent enim in nobis aliquid de suis virtutibus recognoscere, vt pro nobis dignētur domino supplicare. ℟. Btūs Lau.435.

De hom. s. Augustini epi. l. vij.

Quid sit ministrare Christo, cui operi merces tanta proponitur, hoc potius debemus inquirere. Si enim hoc putauerim⁹ esse Chrō ministrare ea q̄ sunt corpori necessaria preparare, aut cenāti cibū coquere, vel apponere, vel poculū dare, potumq; miscere, fecerūt hoc illi, qui potuerunt cū in corpore habere presentem, sicut Martha & Maria, quando & Lazarus vnus erat ex discūbentib⁹. Sed eo modo Christo etiā Judas perditus ministrauit. Nam & loculos ipse habebat, & quamuis ex eis, quę mittebātur scelератissime furaretur, per illum tamen etiam necessaria parabant. ℟. In craticula.436. Le. viij.

Nullo modo igitur de huiuscemodi ministris diceret dominus, Ubi sum ego, illic & minister meus erit. Et si quis mihi ministrauerit, honorificabit cū pr̄ me⁹: quoniā Judam talia ministrantem reprobatū potius quam honoratum videmus. Ut quid ergo alibi quęrimus, quid sit ministrare Christo, & non potius in istis ipsis verbis agnoscimus? Cum enim dixit, Siquis mihi ministrat, me sequatur: hoc intelligi voluit, ac si diceret: Si quis me nō sequitur, non mihi ministrat. Ministrant ergo Jesu Christo q non sua quęrunt, sed quę Jesu Christi. ℟. O Hyppolyte.436.

Pro S. Clara virgine. Lec. ix.

Clara nobilis virgo Assisij nata in Umbria, secutū Franciscum ciuem suum imitata, facultatibus suis in pauperes erogatis, quemadmodū ille fratrū, sic ipsa sacrarum sororum collegium instituit: cū quibus in ecclesia sancti Damiani vixit admirabili santitate. Quę Saracenis Assisiū obsidentib⁹, & monasteriū, cui illa preerat, inuadere conantibus, ęgra se ad portam oppidi afferri voluit: vnaq; vas in quo sanctissimum eucharistię sacramētū erat inclusum: ibique orauit in hunc modum. Ne tradas, domine, bestijs animas confitentes tibi, & custodi famulas tuas quas pretioso sanguine redemisti. In cuius oratione ea vox audita est: Ego vos semper custodiam. Saraceni autem partim se fugę mādarunt: partim qui murū ascēderant, capti oculis, precipites ceciderūt. Ipsa vō paulo post ieiunijs, orationibus, vigilijsq; con-

Confecta, cũ duos ꝛ quadragin
ta annos sũma cũ laude mona/
steriũ gubernasset, multaque
edidisset miracula, pridie Idus
Augusti animã Deo reddidit,
Innocentio quarto sũmo Pon
tifice, q egrotãti vgini eucbari/
stiã ddit, eã Alexander quart⁹
inter sanctas virgines retulit.

¶ In vesp. cõme. SS. martyru Hippolyti, ꝛ Cassiani. Oratio.

DA, quesumus om
nipotens Deus:
vt beatorũ mar/
tyrum tuorum
Hippoliti ꝛ Cas
siani veneranda
solennitas, ꝛ deuotionem nobis
augeat, ꝛ salutem. Per domi.

Die 13. A QVARTA DIE
infra oct. S. Laurentij.

Ex libro officiorum sancti Ambrosij episcopi. Lectio quarta.

Non preteream⁹ sanctũ
Laurentium, qui cuz vi/
deret Syxtum episcopum suuz
ad martyriũ duci, flere cepit,
non passionẽ illius, sed suã remã
sionẽ: itaq; his verbis appellare
cepit. Quo progrederis sine fi/
lio pater? quo sacerdos sancte
sine diacono properas? Tu nun
quam sacrificium sine ministro
offerre consueueras. quid i me
ergo displicuit pater? Num de/
generem probasti? Experire cer
te, vtrum idoneum ministrum,
elegeris. Cui commisisti domi/
nici sanguinis dispensationem,
cui consummandorũ consortiũ
sacramentorum: huic consortiũ
tui sanguinis negas? ℟. Quo
progrederis. 453. Lectio v.

Quo cũ quereretur the/
sauri ecclesie, promisit se
demonstraturum. Sequẽti die
pauperes duxit. Interrogatus
vbi essent thesauri, quos promi
serat: ostendit pauperes dicẽs:
Hi sunt thesauri ecclesie. Et ve
re thesauri, in quibus Christus
est, in quibus Christi fides est.
Denique apostolus ait: Habe/
mus thesaurum in vasis fictili/
bus. Quos meliores thesauros
habet Christus, quam eos in q
bus se esse dixit? Sic enim scri/
ptũ est: Esuriui, ꝛ dedistis mihi
mãducare: sitiui, ꝛ dedistis mi/
hi bibere: hospes eram, ꝛ colle/
gistis me. Et ĩfra. Qd vni horũ
fecistis, mihi fecistis. ℟. Noli
me dereliquere. 435. Lectio vj.

Nunquid dictũ est sancto
Laurentio: Nõ debuisti
erogare thesauros ecclesie, va/
sa sacramentorum vendere? In
quos vsus vasa ecclesie sint di/
spartienda, vel qualiter, quib⁹
ex causis: tantum opus est, vt qs
fide sincera ꝛ perspicaci munus
hoc impleat. Sane, si in sua
quis deriuat emolumenta, cri/
men est: sin vero pauperibus e/
rogat, captiuum redimit, mise
ricordia est. Nemo enim potest
dicere, cur pauper viuit? Ne/
mo potest queri, quia captiui
redempti sunt. Nemo potest
accusare, quia templum Dei
edifi/

edificatum est. Nemo pôt indi/
gnari, quia humandis fideliuȝ
reliquijs spatia laxata sût. Ne/
mo potest dolere, quia in sepul
turis Christianorum requies de
functorum est. In his tribus ge
neribꝰ vasa eccli̧e ēt initiata, cō
fringere, conflare, vēdere licet.
℟. Beatus Laurētius: 435:
De Hom. S Augustini. chi. l. vij.

Minister est Christi vsque
ad illud opꝰ magne cha/
ritatis, quod est animā suā pro
fratribus ponere: hoc est enim ꝛ
pro Christo ponere, quia ꝛ hoc
propter sua mēbra dicturꝰ est:
Cū pro istis fecistis, pro me feci
stis. De tali quippe opere, etiaȝ
se ministrum facere ꝛ appellare
dignatus est, vbi ait: Sicut filiꝰ
hominis non venit ministrari,
sed ministrare, ꝛ animam suaȝ
ponere pro multis. Hinc est er/
go vnusquisque minister Chri/
sti, vnde est, ꝛ minister Christꝰ.
Sic ministrantem Christo ho/
norificabit pater eius honore
illo magno, vt sit cuȝ filio eius,
nec vnquam deficiat felicitas
eius. ℟. In craticula. 436.

Lectio octaua.

Cuȝ ergo auditis, fratres,
dominū dicētē: Ubi ego
sum, illic ꝛ minister meus erit,
nolite tantummodo bonos epi/
scopos, ꝛ clericos cogitare, etiā
vos ꝑ modulo vestro ministra/
te Christo, bene viuēdo, eleemo
synas faciendo, nomen doctri/
namq; eius quibus potueritis
predicando, ꝛ vnusquisq; etiam
paterfamilias hoc noīe agno/
scat paternū affectū sue famili̧e
se debere pro Christo, ꝛ pro vi/
ta eterna suos oēs admoneat,
doceat, hortetur, corripiat, im/
pendat beneuolētiā, exerceat di
sciplinā. Ita in domo sua eccle
siasticum, ꝛ quodammodo epi/
scopale implebit officium mini
strās Christo, vt in eternum sit
cū ipso. ℟. O hippolyte. 436.
Pro sanctis martyribus Hip/
polyto, ꝛ socijs. Lectio nona:

Hippolytus martyr a san
cto Laurētio baptizatꝰ,
domi sue dū eucharistiaȝ sume/
ret cōprehēsus, ꝛ ad Imperato
rē adductus, ab eo de sue reli/
gionis professione interrogatꝰ,
libere se Christianuȝ professus
est. Quamobrem fustibus cedi/
tur. Quibus in verberibus cuȝ
eius fides constantior inuenire/
tur, muneribus, ꝛ honorum pro
missis tentatur. Que cuȝ oīa fru
stra dicerētur, Ualeriano iudi/
ci occidendus traditur: qui do
mum Hippolyti veniēs, vt eius
facultates publicaret: totam fa
miliam Christianā esse cogno/
scit: atque ijs a Christiana fide
frustra deterritis: primum, plū
batis cesa Hippolyti nutrice,
que ceteros confirmabat, reli/
quos extra portam Tyburti/
nam occidi iubet. Hippolytus
indomitis equis raptatus, per
loca carduis, ꝛ tribulis cōsita,
lacerato corpore, spirituȝ Deo
reddi/

reddidit, vnaq; cum reliquis a Justino presbytero ad agrum Veranum sepultus est. Eadem die ad forum Sylle crudelissimo supplicio affect⁹ est Cassianus martyr; qui victis post terga manibus, puerorum, quos erudiebat, ferreis stilis configendus excarnificaduſq; traditur. Quorum quãto erat infirmior vis, tanto eius pena martyrij grauior ac diuturnior, palmaque illustrior. Tu autem.

In vesp. com. s. Euseby cõf. oio.

Deus qui nos beati Euseby cõfessoris tui annua solẽnitate letificas: concede ꝓpitius: vt cuius natalitia colimus, per eius ad te exempla gradiamur. Per dominum nostrum Jesum Christum.

Die 14. QVINTA DIE. infra octa. S. Laurentij.

¶ Fit ð oct. cũ ix. lec. de vigil. Sermo s. Maximi epi. Le. iiij.

Sanctum est fratres, ac Deo placitũ, vt natalem beati Laurentij precipua deuotione veneremur, cuius radiantibus flammis victrix in hunc quoque diem toto orbe Christi coruscat ecclesia. Qui cum in sede gloriosissimi Patriarche, diaconatus fungeretur officio, puritate innocentis vite, fortissimeq; mortis triũpho, apostolico se consortio copulauit. Nec immerito cum apostolorũ suparẽ predicamus, cuius ⁊ castitas animi leuiticum ministeriũ dedit, ⁊ plenitudo fidei martyrij ꝯtulit dignitatẽ. ℟. Quo progrederis. 535. Lectio v.

Quẽ venerabilis Syxtus Romane vrbis antistes cum impietatem seuientis mũdi per tormenta superaret, ⁊ regnis esset celestibus iam vicinus, videretq; eum paterna de morte tristissimum, ita illum spiritu prescientie compellasse narratur: Noli fili mestus esse, post triduũ me sequeris. Vnde apparet, carissimi, beatum Laurẽtium non de sacerdotis sui victoria habuisse tristitiã, sed doluisse: quia non etiam ipse mundum cum suo pariter sacerdote vincebat. Noli, inquit, fili mestus esse, post triduũ me sequeris: Hoc est: Noli tristis esse, velut apud seculum derelictus: nam, nec te fides vitaque tua tali morte priuabit. ℟. Noli me derelinquere. 435.

Lectio sexta.

Ergo vt cõperit ore sacerdotis ⁊ martyris, se quoque oĩmodis assumendum, congregatis inopũ turbis, ecclesie sticũ censum religiosa liberalitate diuisit. Quam profundum spiritalis viri, ⁊ quã celeste cõsilium, vt egenis consuleret, ⁊ multitudine ꝯsumẽre que dederat, inueniri nõ posset quod raperet persecutor: illã nimirum secutus sententiam. Dispersit, dedit

dedit pauperibus, iustitia eius manet in ęternum. ℟. Beatus Laurentius. folio 435.

Hom. s. Iohā. Chrysosto. L. vij.

Talem de resurrectione disputans rationé Paulus etiam attulit. Quam igitur habebunt excusationem qui resurrectioni nō credunt? cum in seminibus, & in plantis quotidie hoc videamus, ac etiam in nostro genere. Primum enim corrumpi semen oportet, inde fieri generationem. Omnino autem, cum Deus aliquid facit, nulla opus ē ratione. Quomodo nos ex nihilo fecit? hoc ad Christianos dico, qui se dicunt credere scripturis. ℟. In craticula. folio 436. Lectio octaua.

Ego autē & aliud dicam ex humanis rationibus. Alij malitiā, alij virtutem sectātur: sed malitię sectatorū multi feliciter in vltimā peruenerūt senectutem: virtutis autem contra. Quomodo ergo ꝑ meritis vnusquisque accipiet? quā? Certe, inquiunt, sed corpora non resurgent? Nōne audiūt Paulum dicentem. Oportet autē corruptibile hoc induere incorruptionē? Neque aīam intelligit, quippe quę non corrumpitur, & resurrectio de mortuo dicitur. Cecidit autem corpus. ℟. O Hippolyte. 436.

Lec. s. euāg. sm Lucam. Le. ix.

In illo tpe: Loquente Iesu ad turbas, extollens vocem quędam mulier de turba, dixit illi: Beatus venter qui te portauit. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini epi.

Beata vgo Maria qa fecit voluntaté patris, hoc in ea magnificauit dn̄s, quia fecit voluntatem patris, nō quia caro genuit carné, intédat charitas vestra. Propterea cū dn̄s in turba admirabilis videretur faciens signa & prodigia, & ostédens qd lateret in carne, admiratę quędam animę dixerunt: Felix vēter, qui te portauit. Et ille: Immo felices, qui audiunt verbum Dei, & custodiūt illud. Hoc est dicere: & mater mea, quā appellatis felicem, inde felix, quia verbum Dei custodit, nō quia in illa verbum caro factū est, sed quia custodit verbū dei, per quod facta est, & quod in illa caro factum est. Tu autem domine miserere.

¶ In fine Laudum fit commemoratio vigilię: Antiph. & vsic. de feria, vt in Psalterio. Oro.

Deus, qui virginalem aulam beate Marię, i qua habitares, eligere dignatus es: da quęsumus: vt sua nos defensione munitos, iucundos facias suę interesse festiuitati. Qui viuis, & regnas &c.

Deinde fit come s. Eusebij. vrs.

A S S V M P T I O Di. 15.

B. Marię virg. dup.

Ad Vesperas. Antiphona.

Assumpta est Maria, vt infra cum

ccl. 24. ci rel. de Laudibus Psalmi d Sancta Maria. Capitulum.

In oibus requiez quęsiui, ʒ in hęreditate dñi morabor: tūc pręcepit ʒ dixit mihi creator omnium, ʒ qui creauit me, requieuit in tabernaculo meo. Hymnus. Aue maris stella. 540. ℣. Exaltata est sancta dei genitrix. ℟. Super choros angelorū ad cęlestia regna. Ad Bened. Aña. Uirgo prudentissima, quo progrederis, quasi aurora valde rutilans? filia Sion: tota formosa ʒ suauis es, pulchra vt Luna: electa vt Sol. Oratio.

Famulorum tuorum quęsumus domine, delictis ignosce: vt q tibi placere d actibus nostris non valemus, genitricis filij tui domini nostri intercessione saluemur. Per eundem. [illegible] com. S. L[illegible] [illegible] ad Primam. Inuit.

Uenite adorem⁹ regē regū, Cuius hodie ad ęthereū virgo mater assumpta est cęlum. Ps. Venite. Hymn. Quē terra. 541. [illegible] Aña. Exaltata est sancta Dei genitrix super choros angelorum ad cęlestia regna. [illegible] 441. Aña. Paradisi portę per te nobis apertę sunt, que hodie gloriosa cum angelis triumphas. Aña. Benedicta tu in mulieribus, ʒ benedictus fructus ventris tui. ℣. Exaltata est sācta Dei genitrix. ℟. Super choros angelorū ad cęlestia regna. [illegible] Lectio j.

Osculet me osculo oris sui: qa meliora sunt vbera tua vino, fragrātia vnguentis optimis. Oleum effusum nomen tuum: ideo adolescentulę dilexerunt te. Trahe me post te, curremus in odorē vnguentorum tuorū. Introduxit me rex i cellaria sua: exultabimus, ʒ lętabimur i te, memores vberum tuorum super vinū. Recti diligunt te. Nigra sum, sed formosa, filię Jerusalem, sicut tabernacula Cedar, sicut pelles Salomonis. ℟. Uidi speciosam sicut columbam, ascendentem desuper riuos aquarum: cuius inęstimabilis odor erat nimis in vestimentis eius. Et sicut dies verni circundabant eam flores rosarū, ʒ lilia conuallium. ℣. Quę est ista, que ascendit per desertum sicut virgula fumi ex aromatibus mirrhę ʒ turis? Et. Lectio ij.

Nolite me considerare quod fusca sim, quia decolorauit me sol. Filij matris meę pugnauerunt contra me: posuerūt me custodem in vineis. Vineā meā nō custodiui. Indica mihi quē diligit anima mea, vbi pascas, vbi cubes i meridie, ne vagari

vagari incipiaz post greges so dalium tuorū. Si ignoras te o pulcherrima inter mulieres e/ gredere,z abi post vestigia gre gū tuorū, z pasce hedos tuos iuxta tabernacula pastorū. Eq tatui meo i curribus Pharao nis assimilaui te amica mea. Pulchre sūt gene tue sicut tur turis,collū tuū sicut monilia. R. Sicut cedrus exaltata sum in Libano,z sicut cypressus in monte Sion: quasi myrrha ele cta:Dedi suauitatem odoris. V. Et sicut cinnamomuz,z bal samum aromatizans.Dedi sua uitatem. Lectio tertia.

Murenulas aureas facie mus tibi vermiculatas argēto. Dū esset rex i acubitu suo,nardus mea dedit odorem suū.Fasciculus myrrhe dilectus meus mihi,inter vbera mea cō/ morabit. Botrus cypri dilectus meus mihi i vineis Engaddi.Ec ce tu pulchra es,amica mea:ec ce tu pulchra es,oculi tui colū barū.Ecce tu pulcher es, dile/ cte mi,z decorus:lectulus nr̄ flo ridus, tigna domorū nostrar cedrina, laquearia nr̄a cypres sina. R. Que est ista, que pro/ cessit sicut sol, z formosa tanq̄ Jerusalez? Viderunt eam filie Sion,z beatā dixerunt,z regi/ ne laudauerunt eā. V. Et sicut dies verni circundabāt eā flo/ res rosaruz,z lilia conualium. Viderunt. Gloria.Viderunt.

B.M.R.

In ii. noc. añ. Specie tua. 445. Añ. Adiuuabit eā. Añ. Sicut letantiuz.546. vt in offō paruo de Marie. V. Assumpta est Maria in celū gaudēt angeli: R. Laudātes benedicūt dn̄m: Sermo S. Athanasii epi. Lec. iiii.

Hodie regina assistēs a dex tris filii vbiq̄ regnātis, quasi in vestitu deurato,incor/ ruptionis,z immortalitatis cir cumamicta varietate, sacris z solēnibus vbis celebratur non quod secunduz spirituz tātuz, quasi sine corpore z carne assi/ stat:sed quod induta sit quātuz spectat ad sanctissimā eius carnē incorruptibilitate,z immorta/ litate. Circūamicta varietate rursus est,quātuz attinet ad os sa sanctissima,que eius carnē suf fulciunt.Nā ex carne eius,z ex ossibus eius,veluti ex veteri Ada mo nouus iste Adam,vt vicem eius expleret,costā sibi finxit ni mirū istam incarnationē, eāq̄ semel indutaz perpetuo gestat. Ac proinde noua ista Eua ma/ teruite appellat circūamictaq̄ varietate pmāet, ad primitias vite imortalis oium viuētiuz: R. Ornatā monilibus filiā Je rusalē dn̄s concupiuit.Et vidē tes eam filie Sion beatissimaz predicauerunt dicētes:vnguē/ tum effusum nomen tuum. V. Astitit regina a dextris tuis in vestitu deurato,circundata va rietate.Et videntes. Lec. v.

Beatã te ꝑdicant omnes angelorũ, ⁊ terrestrium hierarchie: que ⁊ in celis benediceris, ⁊ in terris beata predicaris: Bñdictã tu i mulierib⁹, ⁊ bñdictus fructus ventris tui. Huiuscemodi eñ benedictiõibus celebratur prima acies q̃ ex Thronis, Cherubinis, ⁊ Seraphinis constat: Beata tu in mulieribus, ⁊ beatus vter⁹ tu⁹, qui portauit Deũ: ⁊ vbera, que ille adhuc infantul⁹ suxit. Secũda vero hierarchia, que i se Dominationes, Uirtutes, Potestatesq; cõplectitur, a sublimiori hierarchia ediscens, ad te respiciẽs clamat, Bñdicta tu in mulierib⁹, ⁊ bñdictus venter tuus, qui Deuz cõcepit: ⁊ mammille, que Deuz educaue runt puerũ factũ. ℟. Beatam me dicent omnes gñationes: Quia fecit mihi dominus magna, qui potens est, ⁊ sanctũ nomẽ ei⁹. ℣. Et misericordia ei⁹ a progenie in progenies timentibus eũ. Quia fecit. Lcõ. vi.

Iam tertia ex principib⁹, angelis, ⁊ archangelis acies, qbus mandatũ fuit a deo mittẽte, vt per vnũ Gabrielem archangelũ ederet splẽdidissimũ, ⁊ capacissimum hymnum in hec verba: Aue gratia plena dominus tecũ: Ab istis deinde nos hierarchie terrestres, exaltatiões Dei i gutture ferẽtes, sine q̃ didicimus, siue quod mu tuo hec ṽba sũpserimus, exaltam⁹ te magna ⁊ canora voce dicentes: Aue grã plena, domĩnus tecũ, intercede beata, ⁊ dña ⁊ regina, ⁊ mr̃ dei pro nobis: q editus est ex te, incarnatus de⁹ noster est, quez decet gloria, ⁊ magnificentia, oĩsq; honor, ⁊ adoratio, ⁊ gratiarũ actio, cum patre initij experte, ⁊ cum sancto, bono, viuifico spiritu, ⁊ nũc ⁊ semper, ⁊ in secula seculoruz. Amen. ℟. Beata es Maria, que dñm portasti creatorẽ mũdi: Genuisti q te fecit, ⁊ i eternũ ꝑmanes virgo. ℣. Aue Maria gratia plena, dominus tecum. Genuisti. Gl. Genuisti.

In iij. nocturno. Antiphona. Gaude Maria. An. Dignare me. An. Post partũ ṽgo. 541. ℣. Maria ṽgo assumpta ẽ ad ethereũ thalamũ. ℟. In quo rex regũ stellato sedet solio. Lcõ. j. euag. ꝑm Lucã. Lcõ vij.

In illo tpe: Intrauit Ies⁹ in quoddã castellũ, ⁊ mulier quedã Martha noie excepit illuz in domuz suã. Et rel. Omilia sancti Augustini epi. c. 10.3

Sanctuz euangelium cuz legeretur audiuimus a femina religiosa susceptũ dñz hospitio, eaq; Martha vocabatur: ⁊ cũ eẽt ipsa occupata i cura ministrãdi, soror eius Maria, sedebat ad pedes dñi, ⁊ audiebat ṽbuz eius. Laborabat illa, vacabat ista: illa erogabat, hec

hec implebatur. Veruntamen Martha laborãs multũ in illa occupatiõe, & negocio ministrã di, iterpellauit dñz, & de sorore sua ɔquesta est, quod eam laborantẽ nõ adiuuaret. ℟. Diffusa est grã in labijs tuis: Propterea bñdixit te Deus in ęternũ. ℣. Myrrha, & gutta, & casia a vestimẽtis tuis, a gradibus eburneis, ex quibus te dlectauerunt filię regum in honore tuo, Propterea. Lectio octa.

Dominus aũt p Maria rñdit Marthę, & ipse ei⁹ factus est aduocatus, qui iudex fuerat interpellatus: Martha, inquit, circa multas es occupata, qñ vnũ est necessariũ. Maria meliorem partem elegit, quę non auferetur ab ea. Audiuimus eniz interpellationẽ interpellãtis, & sententiam iudicis, qua sententia interpellãti respõdit, susceptaz defendit. Erat eniz Maria intẽta dulcedini ṽbi Dei, intẽta erat Martha quomodo pasceret dñm, intenta Maria quomodo pasceretur a domino. A Martha cõuiuiũ domino parabatur, in huius cõuiuio Maria iam iucundabatur. ℟. Beata es virgo Maria, Dei genitrix, quę credidisti domino, pfecta sunt i te, q̃ dicta sunt tibi: Ecce exaltata es sup choros angelorũ. Intercede pro nobis ad dñm Deũ nostruz. ℣. Aue Maria gratia plena dominus tecum: Intercede. Gl. Intercede. Lectio ix.

Cum ergo Maria suauiter audiret ṽbuz dulcissimũ, & corde intẽtissimo pasceret, iterpellato dño a sorore sua, quomodo putam⁹ eã timuisse: ne diceret ei dñs, surge & adiuua sororẽ tuã? mira eniz suauitate tenebatur, quia profecto maior est refectio mẽtis, quam vẽtris. Excusata est, sedet securior. Quomodo autem excusata est, attendamus, inspiciam⁹, perscrutemur quod possumus: Pascamur & nos.

Ad Laudes & per Horas. Añ.

Assumpta est Maria in celũ, gaudẽt angeli, laudãtes benedicũt dñz. ps. Dñs. reg. 8. cũ rel. Añ. Maria virgo assũpta est ad ęthereũ thalamũ: i quo rex regũ stellato sedet solio. Añ. In odorẽ vnguẽtorũ tuorũ currimus, adolescẽtulę dilexerũt te nimis. Añ. Benedicta filia tu a dño, qa p te fructũ vitę cõmunicauimus. Añ. Pulchra es & decora filia Jerusalẽ, terribilis vt castrorũ acies ordinata. Cap. In oibus requiẽ. Hymn. O gloriosa dña. 544. ℣. Exaltata est scta Dei genitrix. ℟. Super choros angelorũ ad cęlestia regna. Ad Benedictus Antiphona.

Quę est ista q̃ ascendit sicut aurora cõsurgẽs, pulchra vt Luna, electa vt Sol, terribilis, vt

strorum acies ordinata? Ora ut s. Ad Primam. R. br. Christe fili Dei viui, Miserere nobis. V. Qui nat⁹ es de Maria vgine: R. Miserere nobis. fol. 12.

Ad tertiam. Capitulum.

In oib⁹ re. 440. V. Exaltata est, Scã di genitrix. R. Sup choros angelorum ad celestia regna. Sctã. V. Assũpta est Maria in celũ. R. Laudã.

Ad Sextam. Capitulum.

Et sic in Siõ firmata sũ: & i ciuitate. 538. R. Assũpta ẽ Maria i celũ: Gaudẽt angeli. V. Laudãtes bñdicũt dñz R. Maria vgo. R. In quo.

Ad Nonam. Capitulum.

In plateis sicut cinnamomũ. 538. R. Maria vgo assumpta est, Ad ethereũ thalamũ. V. In quo rex regũ stellato sedet solio. Ad Glo. Ad. V. Dignare me laudare te vgo sacrata. R. Da mihi vtutẽ ɔtra hostes tuos. In ij. Vesp. Aña. Assũpta est. cũ reli. Añis & psal. Cap. & V. vt sup. i primis vesp. Ad Mag. Aña. Hodie Maria vgo celos ascẽdit: gaudete: qa cuz Christo regnat in eternuz.

Die 16. D ca. 2. SECVNDA DIE infra octa. Assũp. Marie. De Canticis Canticorum. L. j.

Ego flos cãpi, & liliũ ɔualliũ. Sicut liliũ inter spinas, sic amica mea iter filias: sicut malus inter ligna syluaruz, sic dilect⁹ meus inter filios. Sub vmbra illius, quẽ desiderauerã, sedi, & fructus eius dulcis gutturi meo. Introduxit me rex in cellam vinariam, ordinauit i me charitatez. Fulcite me florib⁹, stipate me malis, qa amore lãgueo. Leua ei⁹ sub capite meo, & dextera illi⁹ amplexabit me. Adiuro vos filie Jerlm per capreas, ceruosq; camporũ ne suscitetis, neq; euigilare faciatis dilectaz, quoadusq; ipsa velit. R. Vidi speciosam. 440. L. ij.

Vox dilecti mei: Ecce iste venit saliẽs i mõtib⁹ trãsiliẽs colles. Similis ẽ dilectus me⁹ capree, hinnuloq; ceruorũ: en ipse stat post parietez nrm respiciens per fenestras, ꝓspiciẽs per cancellos. En dilectus me⁹ loquitur mihi. Surge propera amica mea, formosa mea, & veni: Jam enĩ hyems transijt, imber abijt, & recessit. Flores apparuerunt i terra nostra, tẽpus putationis aduenit. Vox turturis audita est i terra nostra: ficus protulit grossos suos: Vinee florentes dederũt odorem suum. R. Sicut cedr⁹. fol. 441. Lectio iij.

Surge ꝓpera amica mea speciosa mea, & vẽi. Columba mea i foraminib⁹ petre, i cauerna macerie, oñde mihi faciẽ tuã, sonet vox tua i aurib⁹ meis vox enim tua dulcis, & facies

tua

tua decora. Capite nobis vulpes paruulas, q̄ dmoliunt vineas: ná vinea nr̄a floruit: Dilectus meus mihi, ⁊ ego illi, qui pascitur inter lilia, donec aspiret dies, ⁊ inclinent vmbre. Reuertere, similis esto, dilecte mi capreę, hinnuloq; ceruorum super montes Bethel. ℟. Quę est ista quę processit. 441.

Ser. s. Ioh. Damasceni. L. iij.

Hodie sacra ⁊ aiata arca Dei viuétie, q̄ suū in vtero cōcepit creatorē, requiescit i téplo dn̄i, qd̄ nullis est excisū manib⁹: ⁊ Dauid exultat ei⁹ parés, ⁊ cū eo choros ducūt angeli, celebrāt archāgeli, ⁊ v̄tutes glorificāt, ptātes collętātur, gaudét dn̄ationes, Throni festū diē agūt, laudant Cherubim, gl̄iā ei⁹ pdicāt Seraphim. Hodie Edē noui Adam paradisuz suscipit aiatum, i quo soluta est condemnatio, in quo plantatū est lignuz vitę, in quo operta fuit nostra nuditas. ℟. Ornatá monilibus. 441. L. v.

Hodie ēgo immaculata, q̄ nullis terrenis inquinata est affectib⁹, sed cęlestibus educata cogitationibus, nō in terrá reuersa est: sed, cum esset animatum cęluz, in cęlestibus tabernaculis collocat. Ex qua enim oib⁹ vera vita manauit, quomodo illa mortem gustaret? Sed cedit legi latę ab eo, queз genuit: ⁊ vt filia veteris Adaз veterem sententiam subijt: (nam ⁊ eius filius, qui est vita ipsa, eaz non recusauit) vt autez Dei viuétis mater, ad illuz ipsuz digne assumitur. ℟. Beataз me dicent. 441. L. vj.

Eua, quę serpétis suggestioni assensuз pbuit, partus dolore, ⁊ mortis sententia dánatur, ⁊ in inferorū collocatur penetralibus. Hanc autez vere beataз, quę Dei verbo aures pstitit, ⁊ sp̄us sancti operatione repleta est, ac per archāgeli spiritalē salutationeз, sine voluptate ⁊ virili psortio, Dei filiuz cōcepit, ⁊ sine dolore aliquo peperit, ac totá se Deo cōsecrauit, quoná modo mors deuoraret, quomodo inferi susciperent? quomodo corruptio inuaderet corp⁹ illud. i quo vita suscepta est? Huic recta, plana ⁊ trita ad cęlū parata est via. Si. n. vbi ego sum, illic, ⁊ minister me⁹ erit, inquit vita, ⁊ veritas Christus: quomodo non potius mr̄ cum ipso erit? ℟. Beata es Maria. folio 441.

De Homi. Augu. epi. Lec. vij.

Quid auteз? putam⁹ nos reprehensuз esse ministeriuз Marthę, quam cura hospitalitatis occupauerat, q̄ ipz dn̄m hospicio receperat? Quomodo recte reprehendebatur, quę tāto hospite lętabat? Hoc si verum est, dimittāt homines quod ministrant egétibus: eli

gant sibi partē meliorem, quę non auferetur ab eis: vacēt verbi, inhient doctrinę dulcedini, occupentur circa sciētiā salutarem: nihil eis curę sit quis peregrinus i vico iaceat, qs egeat pane, qs indumēto, qs visitādus, quis redimendus, quis sepeliendus: vacēt opera misericordię, vni instet scientię. ℟. Diffusa est. 442. Lectio viij.

Si melior pars est cur nō omnes hoc faciūt, quando ipsum dñm in hac causa patronum habemus. Non enim timemus in hac re, ne offendamus eius iustitiam, cum patronam teneamus eius sententiam. Et tamen ita non est, sed sicut dixit dominus ita est: quomodo intelligis nō est ita? est autē quomodo itelligere debeas: ecce aduerte. Circa multa es occupata, qñ vnum est necessariū: Maria meliorem partem elegit. Nō tu mala, sed ista meliorē. Sed vnde meliorē? Quia tu circa multa, illa circa vnum: pponit vnū multis: Non enim a multis vnū, sed multa ab vno. ℟. Beata es vg. 442. Lec. ix.

Multa sunt quę facta sūt: vnus qui fecit cęlū & terram, mare, & omnia quę in eis sunt. Quam multa sunt? quis ista enumeret? Quis horū multitudinem cogitet? quis hęc fecit? Deus oia. Ecce bona valde. Bona valde quę fecit, quāto melior est iste qui fecit. Attēdamus igit occupationes nostras circa multa: necessariū ē ministeriū corpora refecturis: Quare hoc? qa esuritur, quia sititur, misericordia miseris necessaria est. Frāgis panē esuriēti, qa iuenisti esuriētē: tolle famē, cui frangis panē? tolle peregrinationē: cui exhibes hospitalitatē? tolle nuditatē, cui pstas vestē? nō sit egritudo, quē visitas? nō sit captiuitas, quē redimis? nō sit rixa, quē cōcordas? nō sit mors, quē sepelis? In illo sęculo futuro non erūt ista mala, ergo nec ista ministeria.

In Lau. fit cōm. d oc. s. Laurē.

IN OCTAVA S. Laurentij. Die 17. E

Ad vesp. oia dūr sicut in f. vesp. diei. fol. 434. ter oronē. Orō.

Excita dñe i ecclesia tua Spm̄ cui beatus Laurēti[9] leuita seruiuit: vt eodē nos repleti, studeam[9] amare qd amauit, & ope exercere, qd docuit. Per dñm. in vnitate.

Deinde fit cōme. de oc. Assumptio. in vtrisq; vesp. & Laudib.

Lectōnes pmi noc. de libro Scripturarū eo tpe occurrētis.

In secundo nocturno.

Ex tractatu Sancti Augustini episcopi in Iohannes. a cō in i.

Certi sum[9] fratres, q: oēs q sum[9] i corpore vni: & ma

manem⁹ i illo, vt ꝛ ipse maneat in nobis, i hoc seculo necesse habem⁹ vsq; in finē inter malos viuere: nō inter illos dico malos q blasphemāt Chr̄m: rari eñ iā iueniunt q ligua blasphemāt, sed multi q vita. Necesse est ergo vt inter illos vsq; in finē viuam⁹. Sed quid est quod ait, Qui manet in me, ꝛ ego in illo? Quid? nisi quod martyres audiebāt, Qui perseuerauerit vsq; in finē, hic saluus erit. ℞. Quo progrederis. 435. Lec. v.

Quomodo māsit i illo sāctus Laurētius, cui⁹ hodie festū diē celebramus? Māsit vsq; ad tētationē, mansit vsq; ad tyrannicā interrogationē: mansit vsq; ad peremptionem: parū est, vsq; ad immanē excruciationē mansit. Non enim occisus est cito, sed cruciatus est. In igne Diu viuere permissus est, immo nō diu viuere pmissus est, sed tarde mori cōpuls⁹ est. In illa ergo lenta morte, in illis tormētis, quę bene mādu cauerat, ꝛ bene biberat, tāquā illa esca saginatus, ꝛ illo calice ebriatus tormenta non sensit. ℞. Noli me. 435. Lec. vj.

Dixerat aūt illi Syxtus martyr sanctus, cui⁹ diē qnto ab hinc retro die celebrauim⁹: Noli mœrere fili, (eps eñ erat ille, iste diacon⁹) Noli mœrere, inqt, sequeris me post triduū. Triduū aūt dixit: mediuz inter diē passionis sācti Syxti, ꝛ diem hodiernam passionis sācti Laurentij, triduum est mediū. O cōsolatio: non ait: Noli mœrere fili, desinet persecutio, ꝛ salu⁹ eris: sed noli mœrē: quo ego pcedo, tu sequeris: nec consecutio tua differtur: triduum mediū erit, ꝛ mecum eris. Accepit oraculum, vicit diabolū, peruenit ad triumphum. ℞. Btūs Laurētius martyr. 431.

In tertio nocturno.

Hom. s. Iohā. Chrysost. L. vij.

Dulcis presens vita est, ꝛ multę plena voluptatis, nō tñ oib⁹, sed ei q terrenis reb⁹ afligit. Quod si quis cęlū suspiceret: ꝛ quę illic bona sūt contemplaretur: statim hęc cōtēneret tanq; nullius momenti. Naz ꝛ corporū pulchritudo, quoad pulchrius nō deprehēditur, in admiratione habet: cuz vo meli⁹ apparuerit, illa prior despicitur. Quod si in illā pulchritudinem ēt nos intueri voluerimus, ꝛ cęlestis regni spēm cōsiderare, cōfestim nos huius seculi vinculis dissoluerimus. ℞. In craticula. 436. Le. viij.

Uinculū nāq; est terrenarū rerū affectio: a quo nos abducens Chrs, qd dicat attēde. Qui amat aiaz suā, perdet eā, ꝛ q odit aiam suā i hoc mūdo, i vitā ęternā custodit eā. Simile ęnigmati hoc dictū videtur, nō tamē est, sed sapiētię plo

plenuʒ. Et quomodo, qui amat animaʒ ſuaʒ perdat eam? Qui abſurdis eius cupiditatibꝰ obtemperat, qui preter debitū ei indulget: quemadmodū e contrario, qui odit eaʒ in hoc mūdo cuſtodit eā, hoc eſt, q nō paret ei cū aliqd perperā iubet.
℟. O Hippolyte. 436. Lc. ix.

Et nō dixit, qui nō paret, ſed qui odit. Quēadmodum enim quos odio habemꝰ, ne vocem quidem audire, nec vultuʒ eorum videre equo animo patimur: ita ⁊ anima, ſiqd preter Dei volūtatē nobis imperat acriter reijciēda eſt. Cuʒ eniʒ iam de morte ad eos verba facturus eēt, de morte videlicet ſua, ⁊ preuideret eorūʒ triſtitiam, ⁊ exanimationem, per exceſſuʒ locutus eſt, inquiens. Quid dico, ſi morteʒ meam generoſe non feretis? niſi vos ipſi moriamini, nullum vos ſequetur emolumentuʒ. Tu autem.

Die 18. F In veſp. cō ſ. Agapiti m. Oro.

Letetur Eccleſia tua deꝰ B. Agapiti martyris tui cōfiſa ſuffragijs, atqʒ eiꝰ p̄cibus glorioſis ⁊ d̄uota p̄maneat, ⁊ ſecura ꝯſiſtat.

QVARTA DIE.

Die 18. F infra octa. Aſſum. B. Marie. De Canticis Canticorum. Lc. i.

c. 4. Quam pulchra es amica mea, quā pulchra es. Oculi tui colūbarū, abſqʒ eo qđ intrinſecus latet. Capilli tui ſicut greges, caprarūʒ que aſcenderunt de monte Galaad. Dētes tui ſicut greges tonſarum, que aſcenderūt de lauacro, oēs gemellis fetibus: ⁊ ſterilis non eſt inter eas. Sicut vita coccinea labia tua, ⁊ eloquiuʒ tuuʒ dulce. Sicut fragmen mali punici, ita gene tue, abſqʒ eo qđ intrinſecꝰ latet. Sicut turris Dauid collū tuū, que edificata eſt cū ꝓpugnaculis: mille clypei pēdēt ex ea, oīs armatura fortiū.
℟. Vidi ſpecioſaʒ. 440. Lc. ij.

Tota pulchra es amica mea ⁊ macula non eſt in te. Ueni de Libano ſpōſa mea veni de Libano, veni coronaberis de capite Amana, de vertice Sanir ⁊ Hermō, d̄ cubilibꝰ leonū, d̄ mōtibꝰ pardoꝝ. Uulneraſti cor meuʒ ſoror mea ſponſa, vulneraſti cor meum i vno oculorū tuorū, ⁊ i vno crine colli tui. Quaʒ pulchre ſūt māme tue ſoror mea ſpōſa, pulchriora ſunt vbera tua vino, ⁊ odor vnguētoꝝ tuoꝝ ſup oīa aromata.
℟. Sicut Cedrus. 441. Lc. iij.

Fauus diſtillās labia tua ſpōſa, mel ⁊ lac ſub lingua tua, ⁊ odor veſtimētoꝝ tuorū ſicut odor turis. Hortꝰ ꝯcluſus ſoror mea ſpōſa, hortꝰ ꝯcluſus fons ſignatus. Emiſſiones tue paradiſus maloꝝ punicoꝝ cuʒ pomoꝝ fructibꝰ. Cypri cū

nardo,nardus,⁊ crocus fiſtula
⁊ cinnamomũ cum vniuerſis li
gnis Libani:myrrha,⁊ aloe cũ
oĩbus primis vnguentis.Fons
hortoꝝ puteus aquarũ viuen/
tium,quȩ fluunt impetu de Li
bano. ℟.Quȩ eſt iſta. 441.

Ser.s.Iohã.Damaſceni.l.iiij.

Iubilemus in arca domi
ni Dei toto aio, ⁊ muri
cadẽt Hiericõtini,cõtrariarũ,
inquã poteſtatum infeſtȩ muni
tiones. Cũ Dauid exultemus
ſpiritu. Arca enim domini ho
die requieuit. Clamemus cum
Gabriele,qui primũ locum ob
tinet inter angelos. Aue grã
plena,dominus tecũ. Aue gau
dij pelagus inexhauſtum. Aue
vnicum moleſtiarum leuamẽ.
Aue omnium cordis dolorum
medicamentũ.Aue ſancta vir/
go, per quam mors quidẽ fuit
expulſa,vita autẽ introducta.
℟. Ornatam. 441. Lectio v.

Tu ergo, o ſacrorũ ſepul/
crorum ſacratiſsimum,poſt
dñi quidẽ ſepulcrum, quod vi
tȩ dedit principium quod fuit
fons reſurrectionis: tecum eni
loquar tanquã cum animato:
Ubi nã eſt aurum illud purum,
quod manus apoſtolorũ in te
cõdiderunt? Ubi diuitiȩ, quȩ
cõſumi nequeunt? Ubi nouum
volumen, in quo ineffabiliter
Deus verbũ ſine manu inſeri/
ptum fuit? Ubi abyſſus gratiȩ?
Ubi pelagus curationum? Ubi
eſt deſiderabile illud Deiparȩ
virginis corpus? ℟. Beatam
me dicent.441. Lectio ſexta.

Quid quȩritis i ſepulcro
eam,quȩ ad cȩleſtia trãſ
lata eſt tabernacula?cur a me,
cuſtodiȩ rationes expoſcitis?
Nõ poſsũ ego diuinis iuſsis re
ſiſtere.Sacroſanctũ corpus mi
hi quoqꝫ ſanctitatẽ impertiuit
quod me precioſiſsimi vnguen
ti fragrãtia repleuit, ⁊ diuinũ
teplũ effecit,relictis ſindonibꝰ,
abijt raptũ ſublime comitanti
bus angelis,archãgelis,⁊ oĩbꝰ
cȩleſtibꝰ potẽtijs. Nunc me cir
cũdãt angeli,nũc diuina i me
habitat gratia. Ego euaſi offi/
cina medicinȩ ȩgrotantibus.
Ego ſum fons perẽnis curatio
nũ:ego remediũ aduerſus dȩ/
mones:ego ciuitas refugij om/
nibꝰ ad me cõfugientibus. ℟.
Beata es Maria virgo.441.

De homi.s. Auguſt. epi. l. vij.

Bene ergo Martha cir/
ca corporalẽ dñi, qd di/
cã?neceſſitatem,an voluntatẽ?
miniſtrabat carni mortali. Sed
quis erat in carne mortali? In
principio erat verbum, ⁊ ver/
bum erat apud Deum,⁊ Deus
erat verbum. Ecce,quod Ma/
ria audiebat. Uerbũ caro fa/
ctum eſt,⁊ habitauit in nobis.
Ecce Martha miniſtrabat.
Ergo Maria meliorem partẽ
elegit,quȩ nõ auferetur ab ea.
Hoc enim elegit,qd ſemp ma/
nebit,

manebit, id non auferet ab ea.
℟. Diffusa est gr̃a.442. l.viij.

Circa vnũ aũt Maria se voluit occupari. Jã tenebat. Mihi aũt adherere Deo bonũ est. Sedebat ad pedes capitis nr̃i. Quãto humilius sedebat, tãto ãpli⁹ capiebat. Cõfluit enim aqua ad humilitatẽ cõuallis: ꝺnatat de tumoribus collis. Nõ ergo dñs opus reprehẽdit, sed mun⁹ distinxit. Circa multa es occupata, porro vnũ est necessariũ. Jã hoc sibi Maria elegit. ℟. Btã es vgo.442.

Pro S. Agapito mar. Lec.ix.

Agapitus Prenestin⁹ qndecim annos nat⁹, Aureliano Imperatore, martyriũ cupidissimus, cum propter cõstãtiã religionis, Imperatoris iussu primũ vgis cesus, deinde in tetrum carcerem ꝯiectus esset, vt nihil oĩo p quatuor dies gustaret, e custodia est eductus, ꝛ ardentibus carbonibus capiti ei⁹ impositis, Deo agẽs gratias, iterũ affectus verberib⁹, nudus ita pedib⁹ suspensus est, vt ingẽs fum⁹ e subiecto igne os eius obrueret. Tum feruens aqua in eius vẽtrem effusa est, maxilleq; confracte. Quo tempore iudex, e tribunali lapsus, paulo post mortuus est. Ea re incenso Imperatore, sanctũ iuuenem iubente feris obijci, cũ ille nõ auderẽt attingere, Preneste, securi percussus est.

QVINTA DIE.
infra oct. Assump. B. M. virg.
De Canticis Canticorũ. Lec.j.

Die 19.G

Adiuro vos filie Jerusalẽ, si inueneritis dilectũ meũ, vt nũcietis ei qa amore languẽo. Qualis est dilect⁹ tu⁹ ex dilecto, o pulcherrima mulierũ: qualis ẽ dilect⁹ tu⁹ ex dilecto, qa sic adiurasti nos? Dilect⁹ me⁹ cãdid⁹, ꝛ rubicũd⁹, elect⁹ ex millib⁹. Caput eius aurũ optimũ, come ei⁹ sicut elate palmarũ, nigre q̃si coruus: oculi ei⁹ sicut colũbe sup riuulos aquarũ, q̃ lacte sunt lote, ꝛ resident iuxta fluẽta plenissima. ca.5.

℟. Vidi speciosã.440. Lec.ij.

Dilectus me⁹ ꝺscendit in hortũ suũ ad aureolam aromatũ: vt ibi pascat i hortis, ꝛ lilia colligat. Ego dilecto meo ꝛ dilect⁹ me⁹ mihi, q pascitur inter lilia. Pulchra es amica mea, suauis ꝛ ꝺcora sicut Jerusalẽ, terribilis vt castrorũ acies ordinata. Auerte oculos tuos a me, qa ipsi me auolare fecerunt. Capilli tui sicut grex caprarũ, q̃ apparuerũt ꝺ Galaad. Dẽtes tui sicut grex ouiũ, q̃ ascenderũt ꝺ lauacro oẽs gemellis fetibus, ꝛ sterilis nõ est i eis.

℟. Sicut cedros.441. Lec.iij.

Vna est colũba mea, pfecta mea, vna ẽ mr̃i sue, electa genitrici sue. Viderũt eã filie

filię Siõ, ꝛ beatissimã pȝedicauerũt: reginę, ꝛ cõcubinę, ꝛ laudauerũt eã. Que est ista q̃ pꝛogredit̃ quasi aurora ꝯsurgẽs, pulchꝛa vt luna, electa vt Sol, terribilis vt castroꝝ acies ordinata? Descẽdi i hoꝛtũ nucũ, vt viderẽ poma cõualliũ, ꝛ ĩspicerẽ si floꝛuisset vinea, ꝛ germinasśẽt mala punica. Nesciui: aĩa mea ꝯturbauit me, pp quadrigas Aminadab. Reuertere, reuertere Sunamitis: reuertere, reuertere vt intueamur te. ℟. Que est ista, quę pꝛocedit. 441.

De ser. s. Joã. Damasceni. Lectio iiii.

Ex antiqua accepim⁹ traditione, ꝙ tpe gloꝛiosę doꝛmitationis beatę virginis, vniuersi quidẽ sancti apostoli, qui oꝛbeȝ terrę ad salutem gentium percurrebãt momẽto tẽpoꝛis in sublime elati cõuenerũt Jerosolymis: cunqȝ illic essẽt eis visio apparuit angelica, ꝛ audita est psalmodia cęlestiũ potestatũ: ꝛ sic cũ diuina gl̃ia, in man⁹ Dei sanctã tradidit aĩmã. Eius autẽ coꝛpus quod Deuȝ suscepit ieffabili quadã ratione, cũ angelica, ꝛ apostolica hymnodia elatũ, in loculo fuit ꝯpositũ Gethsemane, quo i loco angeloꝝ choꝛea, ꝛ hymnodia mãsit tres dies ꝑpetuos. ℟. Ornataȝ. 441. Lectio v.

Post tres aũt dies angelico cãtu cessante, q̃ aderãt apostoli (cũ vn⁹ Thomas, qui abfuerat, post tertiũ diẽ venisset, ꝛ qd Deũ susceperat coꝛpus adoꝛare voluisset) loculuȝ aperuerũt, sed omni ex parte sacrũ eius coꝛpus nequaquã inuenire potuerũt. Cũ ea aũt tãtum inuenissent, in quibus fuerat cõpositũ, ꝛ ieffabili, q ex ꝛ pficiscebat̃ eẽnt odoꝛe repleti, loculũ clauserunt. Eius mysterij obstupefacti miraculo: hoc solum cogitare potuerunt, qd cui placuit ex Maria virgine carnem sumere, ꝛ hominem fieri, ꝛ nasci, cum esset Deus, verbuȝ, ꝛ dominus gloꝛię, quique post partum eius incoꝛruptã seruauit virginitatẽ, eidẽ etiaȝ placuit, ꝛ ipsius postquam migrauit immaculatũ coꝛpus incoꝛruptũ seruatũ, translatione honoꝛare ante communem ꝛ vniuersalẽ resurrectionem. ℟. Beatam me dicẽt. 441. Lectio vi.

Aderãt tũc cũ apostolis sanctissimus Timothe⁹, pꝛimus episcop⁹ Ephesioꝝ, ꝛ Dionysi⁹ Areopagita: sicut ipse testat̃ in ijs, quę de beato Dierotheo, qui ipse quoqȝ tũc aderat, scripsit ad dictũ Timotheũ sic dicens: Nã etiã apud ipsos a Deo afflatos sãctoꝝ antistites, qñ nos quoqȝ, vt nosti, ꝛ multi ex sãctis fratrib⁹, ad ꝯtuendum coꝛpus, quod vitę pꝛincipiuȝ dedit, ꝛ Deũ suscepit, conuenissemus (aderat auteȝ ꝛ dñi frater Jacobus, ꝛ Petrus, supꝛe-

prema,⁊ antiquissima theologor sūmitas) ⁊ viso sacro corpore placuit oib⁹. prout quisq̃ poterat hymnis celebrare infinitaȝ bonitatem diuinarum virū. ℟. Btā es Maria. 441.

De Dom... ... .epi. L.vij.

Transit labor multitudinis, ⁊ remanet charitas vnitatis, ergo qđ elegit Maria, nō auferet ab ea. At te autē Martha, qđ elegisti, vtiq̃ hoc sequit, vtiq̃ hoc subintelligit: a te, quod elegisti, auferet: sed bono tuo auferet: vt quod melius est, detur: auferetur enim a te labor, vt reqes detur. Tu nauigas, illa iā in portu est. ℟. Diffusa est gr̄a. 442. Lect. viij.

Uidetis ergo, carissimi, ⁊ quantū arbitror, iam intelligitis, i his duabus mulieribus que ambe fuerunt domino grate, ambe amabiles ambe discipule: videtis ergo, ⁊ magnū aliqd intelligitis, quicūq̃ intelligitis, qđ audire ⁊ scire debetis, etiā qui non intelligitis, in his duab⁹ mulierib⁹ duas vitas esse figuratas, p̄sentē, ⁊ futuraȝ: laboriosam, ⁊ quietaȝ: erumnosaȝ, ⁊ beataȝ, temporaleȝ, ⁊ eternā. ℟. Beata es virgo Maria. 442. Lectio nona.

Due sunt vite, de illis vos copiosi⁹ cogitare. Quā habeat hec vita, nō dico mala non iniqua, nō nefaria, nō luxuriosa, non impia, sed laboriosa, erumnis plena, timoribus castigata, tentationib⁹ solicita, hāc ipsam innocentē vitā dico qua lē decebat habere Martham. Hanc ergo quantū potestis inspicite, ⁊ de hac, vt dixi, copiosi⁹ quā loquimur cogitare. Uita vero iniqua aberat ab illa domo: nec cū Martha erat nec cū Maria, ⁊ si aliq̄ fuit domino intrante fugit. Tu autem.

¶ S.Bern... abb. dup. oro. Intercessio. 520. ... pōt. Deide fit cōm ... lcō. ... leguntur de libro Script. co. tpe occur. vt dictū ē. i rub. sabbathi añ dñicā ... Aug. L.iiij. Die 20.A

Bernard⁹, Fōtanis i Burgundia honesto loco nat⁹, adolescēns pp egregiā formā vehemēter solicitat⁹ a mulieribus, nūquā ꝺ snia colēde castitatis dimoueri potuit. Quas diaboli tētatiōes, vt effugeret, duoꝫ ⁊ viginti annoꝫ nat⁹, familiā Cisterciēsis ordinis, q̄ tū sanctitate florebat, igredi p̄stituit. Quo Bernardi p̄silio cognito, f̄res summopere conati sunt eum a p̄posito deterrere, in quo ipse eloquentior ac felicior fuit: nā sic eos, aliosq̃ multos in suam perduxit sententiam, vt cuȝ eo triginta iuuenes eandem religionē susceperint. Monachus ieiunio ita dedit⁹ erat, vt quoties

ties sumédus esset cibus, toties tormentum subire videretur. In vigilijs etiā & orationibus mirifice se exercebat, & Chrīanā paupertatem colens: quasi celestem vitā agebat i terris: ab omni caducarum rerū cura, & cupiditate alienā. ℟. Iste est qui ante. 520. Lect. quarta.

Lucebat i eo humilitas: misericordia, benignitas cōtemplationi aūt sic addict⁹ erat, vt vix sensibus, nisi ad officia pietatis, vteretur: in quib⁹ tamē prudentię laude excellebat. Quo in studio occupatus, Genuensium, ac Mediolanensium episcopatus oblatos recusauit, pfessus se tanti officij munere indignum esse. Abbas factus Clarauallensis, multis in locis ędificauit monasteria, in quibus pręclara Bernardi institutio, ac disciplina diu viguit. Romana pfect⁹, sctōrū Vincentij, & Anastasij monasteriū extruxit, ci pręficiens abbatē illum, qui postea Eugenius tertius summus Pōtifex fuit, ad quem etiam librum misit, De consideratione. ℟. Amauit. folio 521. Lectio sexta.

Multa pręterea scripsit, in quibus apparet eum doctrina potius diuinitus traditā, quā labore cōparata instructū fuisse. In sūma virtutū laude exorat⁹ a maximis principibus de eorū cōponendis cōtrouersijs, & de ecclesiasticis reb⁹ ɔstituēdis, sępius in Italiā venit. Innocētiū itē secundū Pōtificē maximū in ɔfutādo schismate Petri Leonis, cum apud Imperatorē & Henricū Anglię regē, tū in concilio Pisis coacto egregie adiuuit: dēniq; tres & sexaginta annos nat⁹ obdormiuit in domino: ac miraculis illustris ab Alexandro tertio Papa inter sctōs relatus est. ℟. Iste homo perfecit. fo. 521. In iij. noc. Homi. i euang. Ecce nos reliq. 498. vt i cōi Abb. ℟. vij. Iste hō ab adolesc. 421. ℟. viij. Sint lumbi vestri. 421.

SEPTIMA DIE infra oct. Assumpt. b. M. virg. Die 21. B

De Canticis Canticorum. Ca. 7

Quid videbis i sunamite, nisi choros castrorum? Quā pulchri sūt gressus tui i calciamentis, filia principis. Juncturę femorum tuorum sicut monilia, q̄ fabricata sunt manu artificis. Umbilic⁹ tuus crater tornatilis, nūquā idigēs poculis. Uēter tu⁹ sicut aceru⁹ tritici, vallat⁹ lilijs. Duo vbera tua sicut duo pinuli gemelli capię. Collū tuū sicut turris eburnea. Oculi tui sicut piscinę i hesebō, q̄ sūt i porta filię multitudinis. Nas⁹ tu⁹ sicut turris Libani, q̄ respicit ɔtra Damascū. Caput tuū vt Carmel⁹: & comę capi/

capitis tui sicut purpura regis iuncta canalibus. ℟. Vidi speciosam. 440. Lectio 2.

Quaз pulchra es, et quã decora carissima i delicijs. Statura tua assimilata est palmę: et vbera tua botris. Dixi, Ascẽdã i palmã, et apprehẽdã fruct' ei', et erũt vbera tua sicut botri vineę: et odor oris tui sicut odor malorum. Guttur tuũ sicut vinũ optimũ dignũ dilecto meo ad potãdũ, labijsq; et dẽtibus illius ad ruminandum. ℟. Sicut cedrus. 441. Lectio tertia.

Ego dilecto meo, et ad me cõuersio ei'. Veni dilecte mi, egrediamur i agrũ: cõmoremur i villis. Mane surgam' ad vineas, videam' si floruit vinea, si flores fruct' parturiũt, si floruerũt mala punica: ibi dabo tibi vbera mea. Mãdragorę dederũt odorẽ i portis nr̃is: oia poma, noua et vetera, dilecte mi seruaui tibi. ℟. Que est. 441.

Sermo s. Bernardi abb. l. iiij.

Virgo hodie gloriosa cęlos ascẽdẽs supnorũ gaudia ciuiũ copiosis sine dubio cumulauit augmẽtis. Hoc est eñ cuius salutationis vox et ipsos exultare facit in gaudio, quos materna adhuc viscera claudũt. Quod si paruuli necduз nati aia liquefacta ẽ, vt Maria locuta est: qd putam', quenã illa fuerit cęlestium exultatio, cuз et voceз audire, et videre faciẽ, et beata ei' frui p̃sentia meruerũt? ℟. Ornatam. 441. l. v.

Sed et illud quis cogitare sufficiat? quã gloriosa hodie mũdi regina pcesserit: et quãto deuotionis affectu tota in ei' occursũ cęlestiũ legionũ prodierit multitudo, quib' ad thronũ glorię canticis sit deducta, quã placido vultu, quã serena facie quã diuinis amplexibus suscepta a filio, et sup omnem exaltata creaturam, cum eo honore, quo tanta mater digna fuit, cum ea gloria, quę tãtum decuit filiuз. ℟. Beatam me dicent. 441. Lectio sexta.

Felicia p̃sus oscula labijs ĩpressa lactẽtis, cui vgineo mr̃ applaudebat i gremio. Verũ nunquid nõ feliciora censebimus quę ab ore sedẽtis in dextera patris hodie in beata salutatione suscepit, cũ ascenderet ad thronum glorię, et epithalamiuз canens, et dicens. Osculetur me osculo oris sui. Christi generationem, et Marię assumptioneз quis enarrabit? Quantum enim gratię in terris adepta est pre cęteris, tãtuз et in cęlis obtinet glorię singularis. ℟. Beata es Maria, quę dominum. folio p41.

De Dom. Augusti. epi. l. vij.

Remãserũt ergo ĩ illa domo, q̃ susceperat dominum in duabus fẽminis duę vitę, ambę innocẽtes, ambę laudabi

dabiles: vna laboriosa, altera ociosa: nulla facinorosa, nulla desidiosa: ambę innocêtes, ambe, inquam laudabiles: sed vna laboriosa, altera ociosa: nulla facinorosa, quam cauere debet laboriosa: nulla desidiosa, quam cauere debet ociosa. ℟. Diffusa est gratia. 441. Lectio viij.

Erant ergo in illa domo istę duę vitę, & ipse fons vitę. In Martha erat imago pręsentiũ, In Maria futurorum. Quod agebat Martha, ibi sumus: qd agebat Maria, hoc speramus. Hoc agamus bene, vt illud habeamus plene. Nã quid inde habemus inquantũ habemus? quandiu hic sumus, quantum est, quod inde habemus? Nã & modo inde aliquid agim⁹ remoti a negocijs, sepositis familiaribus curis côuenistis, statis, auditis. ℟. Beata es virgo. 441. Lectio nona.

In quãtũ aût hoc agitis, Marię similes estis: & facilius vos intêditis quod agit Maria, quam ego qui pręrogo. Si quid tamê dico, Christi est. Ideo vos pascit, qa Christi, quia panis communis est, vnde & ego vobiscũ viuo. Núc autem viuimus, si vos fratres statis in domino: Nolo, in nobis: sed in domino: quia neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus.

IN OCTAVA Assumpt. B. Marię virg. dup. Ad Uesp. oia vt inf. Uesp. festi. Deinde fit cõ. S. m. Timothei, Hippolyti, & Symphoriani. oro. Die 22. D

Auxiliũ tuum nobis dñe, q̃sum⁹: placatus impêde: & itercedêtibus btis martyrib⁹ tuis Timotheo, Hyppolyto, & Symphorião, dexterã sup nos tuę ppitiationis extende. Per dominum. De Canticis Canticorũ. L. j.

Quę est ista, quę ascêdit de deserto, delicijs affluês, innixa super dilectũ suũ? Sub arbor malo suscitaui te, ibi corrupta ẽ mater tua, ibi violata est genitrix tua. Pone me vt signaculũ sup brachium tuum, qr fortis ẽ vt mors dilectio, dura sicut ifern⁹ ęmulatio: lãpades eius, lãpades ignis atq flãmarũ. ℟ Uidi speciosã. 440. L. ij.

Aquę multę nõ potuerũt extinguere charitatem, nec flumina obruêt illã: si dederit homo oẽm substãtiã domus suę pro dilectione, quasi nihil despiciet eã. Soror nra, paruula est, & vbera nõ habet, qd faciemus sorori nostrę i die quãdo alloquêda est? Si mur⁹ est, ędificemus super eũ propugnacula argentea: si ostiũ est, cõpingamus illud tabulis cedrinis. ℟. Sicut cedrus. 442. Le. iij.

Ego mur⁹, ꝛ vbera mea si cut turris: ex quo facta sū corā eo quasi pacē reperiēs. Uinea fuit pacifico in ea q̄ ha/bet populos: tradidit eā custo/dibus, vir affert pro fructu ei⁹ mille argēteos, vinea mea co/rā me ē. Mille tui pacifice, ꝛ ducēti his, q custodiūt fructus ei⁹. Que habitas i hortis, ami/ci auscultāt, fac me audire vo/cē tuā. Fuge dilecte mi, ꝛ assi/milare capree, hīnuloq₃ ceruo/rum super montes aromatum. ℣. Que est ista. fol. 441.

Ser. s. Bernardi abbatis. L. iiij.

Tempus loquēdi est omni carni cū₃ assumitur icar nati verbi mater in celum: nec cessare debet a laudib⁹ huma/na mortalitas, cu₃ hominis so la natura supra immortales spi ritus exaltatur i virgine. Sed vt eius gloria nec silere deuo/tio patit, nec dignu₃ aliqd ste/rilis cōcipere cogitatio, aut in erudita potest locutio parturi/re. Hinc est, q̄d ꝛ ipsi celestis cu rie principes, in cōsideratione tante nouitatis clamāt nō sine admiratione. Que est ista que ascēdit de d̄serto delicijs afflu ens? ℟. Ornatam. 441. ℣.

Que est ista: que de sub so le (vbi nihil est, nisi labor ꝛ dolor ꝛ afflictio spūs) ascen/dit delicijs spūalibus affluēs? Quidni delicias dixerim v̄gi/nitatis decus cu₃ munere fecū ditatis, humilitatis insigne, di stillante₃ charitatis fauum, mi sericordie viscera, plenitudinē gratie, prerogatiuā glorie sin/gularis? Ascendens igitur d̄ d̄/serto regina mundi, etia₃ ange lis sanctis vt canit ecclesia, spe ciosa facta ē, ꝛ suauis i delicijs suis. ℟. Beatā me. 441. L. vj.

Ecce quibus possumus vo cibus ascēdētē te ad filiū deducimus, ꝛ prosequimur, sal tē a lōge, virgo benedicta. Sit pietatis tue, ipsam qua₃ apud Deu₃ gratiam inuenisti nota₃ facere mundo, reis venia₃ me/delā egris, pusillis corde robur, afflictis consolationē, pericli/tantibus adiutoriū, ꝛ liberatio ne₃ sanctis tuis precibus obti/nēdo. In hac quoque die solē/nitatis ꝛ letitie dulcissimū Ma rie nomē cū laude inuocātibus seruulis, per te regina clemēs, gratie sue munera largiat Je/sus Christus fili⁹ tu⁹ dn̄s nr̄, q est sup oīa benedictus in secl'a. Amē. ℟. Beata es Ma. 441.

Lec. s. euāgeliū Luce. L. vij.

In illo tpe: Intrauit Je/sus in quoddā castellū, ꝛ mulier q̄da₃ Martha noīe ex/cepit illū in domū suā. Et rel. c. 10.

Homilia s. Bernardi abbat.

Quid introisse cū dicim⁹ in castellū: etia₃ in angu stissimū virginalis vteri diuer sorium introiuit. Deniq₃ ꝛ mu lier quedā excepit illū i domū suam,

suā Felix. mulier, cuius domus, Saluatore suscepto, inuenta est munda quidē, sed plane nō uacua. Quis enim uacuā dixerit, quam salutat angelus gratia plenam? nec hoc solum, sed adhuc quoque in eam superuenturum asserit Spiritū sanctū. Ad quid putas, nisi ut etiā superimpleat eam? ad quid, nisi ut adueniente iam spiritu plena, sibi eodem superueniente, nobis quoq; superplena, & superfluens fiat? ℟. Diffusa est. 444.

Lectio viij.

Intret ergo domū Saluator, & frequenter visitet eā quā pœnitēs Lazarus mundat, ornat Martha, & Maria replet internę dedita cōtēplationi. Sed forte curiosus quisq; requirat, cur in pręsenti euangelica lectione nulla prorsus Lazari mētio fiat? Arbitror sane, ne id qdē a proposita similitudine dissidere. Virginalē etenim domum intelligi volens spiritus, siluit nō incongrue pœnitentiā quę malum utique comitatur. Absit enim, ut proprię quicquā inquinamēti domus hęc aliqñ habuisse dicatur, ut in ea proinde scopa Lazari quęreretur. ℟. Beata es Maria. 444.

Pro ss. mart. Timotheo Hippolyto & Symphoriano. Lec. ix.

Timotheus Antiochenus, Romā ueniēs, a Milciade summo Pontifice, cum per annū ibi Christi fidē prędicasset, a Tarquinio Urbis pfecto cōijcitur in uincula, & post diuturnas carceris erumnas ad idola perducitur, ut eis sacrificet: quam impietatem summa libertate detestatus, acerbissime cęditur, & excarnificatum corpus uiua calce perfunditur. In quibus, alijsque supplicijs cōstans martyr capite plectitur. Corpus uia Ostiensi prope sepulcrū beati Pauli sepelitur. Quo die etiam Alexandro Imperatore apud Ostiam Tiberinā martyrio coronatus est Hippolitus presbyter. Quo in martyrio pśentes Christianos hortabatur, ut fidem, quā a Petro & Paulo traditam, & a cęteris deinceps sanctis patribus acceptā, Romana coleret Ecclesia, cōstanter retinerent. Quo itē die Aurelio Imperatore, propter eandem fidē Augustuduni Symphorianus adolescens uarie tortus est: qui dum ad vltimū suppliciū duceretur, matrem ita clamātē audiens: Mate, nate, memento ęternę uitę, cęlum suspice, & ibi regnantem intuere, tibi enim uita non eripitur: sed mutatur in melius: fortiter Jesu Christi causa carnifici collum prębuit.

¶ Sequens festū sancti Bartholomęi celebretur secundū cōsuetudinē locorum. 24. uel 25. die Augusti. Rome autem celebratur die 25. cū comme. & ix. lect. S. Ludouici ut infra.

¶ In vig. s. Bartholomei apli. Hom. in euāg. Hoc est pręceptū. 597. de cōi Aplorū, & Oro. Da quęsum⁹. 492. de eod. cōi.

Die 24. ¶ In festo sancti Bartholomei Apli. dup. Ad Vesperas. Oro.

OMnipotens sempiterne Deus, q huius diei venerādā sanctāq; lętitiā in beati apostoli tui Bartholomęi festiuitate tribuisti: da ecclesię tuę, quęsumus, & amare quod credidit, & prędicare quod docuit. Per dominum.

In j. noc. Lcō. de epistola beati Pauli apostoli ad Corinthios. Sic nos existimet. 494. vt in cōmuni Apostolorum. Lect. iiij.

BArtholomeus Apostolus Galileus cum in Indiaz citeriorez, quę ei in orbis terrarum sortitione ad prędicandū Jesu Christi euangelium obuenerat, progressus esset, aduentū dñi Jesu iuxta sancti Matthei euangeliū illis gentibus prędicauit. Sed cuz in ea prouincia plurimos ad Jesum Chrm conuertisset, multos labores calamitatesq; ppessus, venit in maiorem Armeniam. ℟. Vidi coniunctos. 495. Lect. quinta.

UBi Polemonem regē, & coniugē eius, ac pręterea duodecim ciuitates ad Christianaz fidem perduxit. Quę res in eum magnam inuidiam concitauit illius gentis sacerdotuz: nam vsqueadeo Polemonis regis fratrem in apostolum incēderūt, vt is viuo Bartholomęo pellez crudeliter detrahi iusserit, ac caput abscidi: quo i martyrio animā deo reddidit. ℟. Beati estis. fol. 496. Lectio vi.

EIus corpus Albani, quę est vrbs maioris Armenię vbi is passus fuerat, sepultū est: quod postea ad Lyparā insulā delatū, inde Beneuentū translatum est, postremo Romā ab Othone secundo Imperatore, Gregorio quinto Pōtifice maximo, portatum in Tiberis insula, in ecclesia ei⁹ nomine Deo dicata, collocatum fuit. Agitur autem Romę dies festus octauo Calendas Septembris, & per octo consequentes dies illa basilica magna populi frequentia celebratur. ℟. Isti sunt triumphat. 496.

Lcō. s. euāg. sm Lucā. Lect. vij.

IN illo tempore: Exijt Jesus in montē orare, & erat 9.ce
pernoctans in oratione Dei: & cum dies factus esset, vocauit discipulos suos. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

OMnes magni hoīes sublimes montem ascendunt: non eniz cuicunq; propheta dicit: Ascende in montem excelsuz, qui euāgelizas Sion: Exalta in virtute vocē tuā, qui euangelizas Jerusalem, nō vestigijs corporalib⁹, sed factis sublimioribus in hunc montem si ascēdas,

dae, sequeris Christum, vt ipse
esse mons possis. Montes enim
in circuitu eius. Quere in euan
gelio: inuenies solos cum domi
no mōtem ascēdisse discipulos.
Orat ergo dominus, non vt ꝓ
se obsecret, sed vt pro me impe
tret: Nam etsi posuerit omnia
pater in potestate filij: filius ta
men, vt formam hominis im
pleret, obsecrādum patrem pu
tat esse pro nobis, quia aduoca
tus est noster. ℟. Isti sunt qui
viuentes. 497. Lectio octaua.

Erat, inquit, pernoctās
in oratione Dei. Species
tibi datur, forma prescribitur,
quā debeas emulari. Quid enī
te ꝓ salute tua facere oportet,
quando pro te Christus in ora
tione pernoctat? Quid te face
re conuenit cum vis aliquod of
ficium pietatis adoriri, quan
do Christus missurus apostolos
orauit prius, et solus orauit?
Nec vsquam alibi, si non fal
lor, orasse cum apostolis re
peritur: vbique solus obsecrat.
℟. Isti sunt viri, 497. Le. ix.

Uocauit, iquit, discipulos
suos: et elegit duodeci ex
ipsis, quos ad propagandū au
xiliū salutis humane per terra
rum orbem satores fidei destina
ret. Simul aduerte celeste consi
lium: nō sapientes aliquos, non
diuites, non nobiles, sed piscato
res et publicanos, quos dirige
ret, elegit: ne traduxisse pruden
tia, ne redemisse diuitijs, ne po
tentie nobilitatisq; auctoritate
traxisse aliquos ad suā gratiā
videretur: vt veritatis ratio, nō
disputationis gratia ꝓualeret. Die 25.

¶ S. Ludouici confesso. Oro.

Deus, q beatū Lu
douicum cōfesso
rem tuū, de terre
no ac tēporali re
gno, ad celestis, et
eterni regni glo
riā transtulisti: eius quesumus,
meritis, et intercessione regis re
gū Jesu Christi filij tui. non
coheredes efficias: et eiusdē regni
tribuas esse consortes. Per eun
dem dominū nostrum Jesum.

Ubi vero festum Sancti Bar
tholomei celebrat hodie de hoc
festo fit tantum commemo. et ex
duabus sequētibus lectionibus
fit noua lectio. Lectio secūda.

Ludouic⁹, Gallie rex duo
decim annos nat⁹, patre
amisso, et in Blanche matris sā
ctissima disciplina educatus,
cū vigesimū annū attingeret, i
morbum incidit: quo tempore
cogitauit de recuperāda posses
sione Jerosolymorum. Quam
obrē vbi conualuisset, vexillū
ab Episcopo Parisiēsi accepit:
deinde mare cum ingenti exer
citu traijciēs, primo prelio Sa
racenos fugauit, Sed cum ex
pestilentia, magna militū mul
titudo perijsset: victus ipse, ca
ptusque est. Rebus postea cū
Saracenis compositis, liber
rex, exercitusq; dimittitur: ita

que Aconem profectus, in ea vrbe multos Agarenorum ad Christi fidem cōuertit, preterea aliquot Christianorum vrbes refecit suis sumptibus.

Lectio tertia.

Interim mater eius migrat e vita: quare domū redire cogitur, vbi totū se dedit pietatis officijs, nā multa edificauit & monasteria & pauperū hospitia: beneficientia egētes sublevabat: frequens visebat egrotos: quibus ipse non solum suis sumptibus omnia suppeditabat, sed etiā, que opus erāt manibus ministrabat: vestitu vulgari vtebatur, cilicio ac ieiunio corpus assidue affligebat. Sed cū iterū transmisisset, bellū Saracenis illaturus, iamq; castra in eorū cōspectu posuisset, pestilētia decessit in illa oratione, Introibo in domum tuā, adorabo ad templum sanctū tuū, & cōfitebor nomini tuo. Eius corpus postea Lutetiam Parisiorum trāslatum est: ipse clarus miraculis a Bonifacio octauo in sanctorū numerum est relatus.

Die 26 G ¶ S. Zephyrini pp, & m. Oratio

Presta, quas omnipotens Deus: vt beati Zephyrini martyris tui, atque Pontificis, cuius gaudemus meritis, instruamur exemplis. Per dominum nostrum. Lectio iij.

Zephyrinus Romanus qui Seuero Imperatore rexit ecclesiā, sanciuit, vt qui ordinādi essent, opportuno tēpore multis presentibus clericis, & laicis de more sacris initiarentur: doctiq; ac spectate vite homines ad id officij munus deligerent. Decreuit preterea vt rem diuinā faciēti episcopo sacerdotes omnes astarent. Idem instituit vt Patriarcha, Primas, Metropolitanus, aduersus episcopum non ferant sententiam nisi apostolica auctoritate fulti. Vixit in pontificatu annos nouē, mēses septē, dies decē. Habuit ordinationes septē mense Decēbri, quibus creauit episcopos tredecim, presbyteros quatuordecim, diaconos septē. Antonino Imperatore, martyrio coronatus est, & sepultus via Appia prope cemeteriū Callisti, septimo Calēdas Septēbris. Tu autē.

Die 27. A

¶ In festo s. Augustini episcopi, conf. & Ecclesie Doc. dup. D 28

Ad Mag. Aña. O doctor opti. 514. Oratio.

Adesto supplicatiōibus nostris omnipotēs deus, & quibus fiduciam sperande pietatis indulges, intercedente beato Augustino cōfessore tuo, atq; pōtifice, cōsuete misericordie tribue benignus effectū. Per dominum nostrum. Jesum Christum filium

¶ Cōme.

¶ Cōme. s. Hermetis m. Oro.

Deus, qui beatū Hermetē, martyrē tuum, virtute constantię in passione roborasti: ex eius nobis imitatione tribue p amore tuo prospera mundi despicere, & nulla ei⁹ aduersa formidare. Per dominum nostrū.

In j. noct. Lc. Sapientiā. 119. de communi Doct. Lectio iiij.

Augustin⁹, Tagastę in Africa honestis parētibus natus, ac puer docilitate ingenij ęquales longe superans, breui omnibus doctrina antecelluit. Adolescēs, alienus a Christiana religione Mediolanum se contulit: vbi cum frequens Ambrosij Mediolanensis episcopi esset auditor: eius opera incensus studio Christianę fidei, circiter trigesimum annū agēs, ab ipso baptizatur. Reuersus in Africā cū religione vitę sanctimoniā coniungens, a Ualerio, notę sāctitatis, epo Hipponēsi, pbyter factus est: quo tpe familiā instituit religiosorum: quib⁹ cū victu cōi eodēque cultu vtēs, eos ad apostolicę vitę, doctrinęq; disciplinā diligētissime erudiebat: sed cū vigeret Manichęorū hęresis, in qua et ipse aliquadiu fuerat, vehemētius i illā inuehi cępit. Fortunatūq; hęresiarchā cōfutauit. R. Inueni Dauid. 415. Lec. v.

Hac Augustini pietate cōmotus Ualerius, eū ad iutorē adhibuit epālis officij. Nihil illo fuit humilius, nihil continentius. Lectus ac vestitus moderatus, vulgaris mensa, quā semper sacra vel lectione vel disputatione cōdiebat. Tanta benignitate fuit in pauperes: vt, cū nō esset alia facultas, sacra vasa frangeret ad eorum inopiam sustētandā. Feminarū, & in eis sororis, & fratris filię ptuberniū, familiaritatēq; vitauit: quippe qui diceret, etsi propinquę mulieres suspectę non essent, tn̄ quę ad eas ventitarēt, posse suspicionē efficere. Nullū finē fecit pędicādi Dei verbū nisi graui morbo oppressus. Hęreticos insectatus & coram, & scriptis: ac nullo loco passus psistere, Africam a Manichęorū, Donatistarū, Pelagianorū, multorumq; pręterea hęreseos errore liberauit. R. Posui adiutorium. 415. Lect. vj.

Tam multa pie, subtiliter, copiose scripsit: vt Christianā doctrinā maxime illustrarit. Quē in primis secuti sunt, q postea theologicā disciplinam via, & ratione tradiderunt. Uandalis Africam bello vastātib⁹, & Hipponem tertiū iā mensem obsidentibus, in febrē incidit. Itaq; cū discessū e vita sibi instare intelligeret, psalmos Dauid, qui ad penitentiā pertinēt in cōspectu positos pfusis lacrymis legebat. Solebat āt dicere neminē, etsi nullius sceleris sibi conscius

cōſcius eſſet, committere debere, vt ſine penitētia migraret e vita. Ergo ſenſibus integris, in oratione defixus, aſtātibus fratrib⁹, quos ad charitatē, pietatē, virtuteſq; oēs erat adhortatus, migrauit in celū. Uixit annos ſeptuaginta ſex, i epiſcopatu ad quadraginta. Cuius corpus primū in Sardiniam delatum, deinde a Leoprando Longobardorū rege magno precio redemptum, Ticinū tranſlatū eſt, ibiq; honorifice conditum.
℟. Iſte eſt qui ante, folio. 516.
Lec. iij. noc. Dom. i euag. Uos eſtis ſal terre. 519. vt i cōi doc.
Ad Laudes fit cōm. S. Hermetis mar. vt ſup. Ad Ueſperas a Capitulo oia ō ſequēti feſto.

Die 29 C ¶ In Decollatione S. Johan. Baptiſte. dupl. Cap. Hy⁹. ꝛ ℣. de cōmuni vnius mar fol. 501.
Ad Mag. Aña. Miſſo Herodes ſpiculatore, pcepit amputari caput Johannis i carcere: quo audito, diſcipuli ei⁹ venerūt, ꝛ tulerūt corp⁹ ei⁹, ꝛ poſuerunt illud in monumēto. Oro.

Sancti Johannis Baptiſte, precurſoris, ꝛ martyris tui, queſumus domine, veneranda feſtiuitas, ſalutaris auxilij nobis preſtet effectum. Qui viuis ꝛ regnas in vnitate.

Deinde fit cōm. S. Auguſtini. Poſtea S. Sabine mart. Oro. O eus qui inter. 525. de communi SS. mulierum.
¶ Ad Matu. Inuit. ꝛ reſ. preter pria i. noct. dīr de cōi vnius mar. 501. In j. noct. lectiones Jeremie prophete poſite in Natiuita. S. Johan. menſe Junio.
Uerba Jeremie. 403. ℟. Miſit Herodes rex man⁹, ac tenuit Johannem, ꝛ vinxit eum in carcere, quia metuebat eū propter Herodiadem. Quā tulerat fratri ſuo Philippo vxorē. ℣. Arguebat Herodē Johannes propter Herodiadē. Quā. ℟. Johānes Baptiſta arguebat Herodem ppter Herodiadē, quā tulerat fratri ſuo viuēti vxorē.
℟. Miſſo Herodes ſpiculatore, precepit amputari caput Johānis in carcere. Propter. ℣. Puelle ſaltanti imperauit mater. Nihil aliud petas, niſi caput Johannis. Et contriſtatus eſt rex propter iuſiurandum, ꝛ propter ſimul diſcumbentes.
℟. Ait puella matri ſue. Quid petam? At illa ait. Nihil.
Ex libro S. Ambroſij epiſcopi, de virginibus. Lectio quarta.
Quoniam beati Johannis Baptiſte nō ſtrictim pretereūda eſt recordatio: intereſt vt, quis, ꝛ a quibus, ꝛ quam ob cauſam, quomodo, ꝛ quo tempore ſit occiſus, aduertere debeamus. Ab adulteris iuſtus occiditur, ꝛ a reis in iudicem capitalis

capitalis sceleris pęna conuertitur. Deinde pręmium saltatricis mors est prophetę. Postremo (quod etiam omnes barbari horrere consueuerunt) inter epulas atque conuiuia consummandę crudelitatis profertur edictum, et a conuiuio ad carcerem, de carcere ad conuiuium feralis flagitij circunfertur obsequium. Quanta in vno facinore sunt crimina? ℟. Justus germinabit. 501.

et quę leguntur, per ordinem de communi vnius mart. Lect. v.

Quis non, cum e cõuiuio ad carcerem cursari videret, putaret prophetam iussum esse dimitti? Quis inquam, cum audisset natalem esse Herodis, solenne conuiuiũ, puellę optionem eligẽdi quod vellet datã, missum ad Johannem ob solutionem nõ arbitraretur? Quid crudelitati cum delicijs: quid cum funeribus voluptati? Rapitur ad pęnam propheta cõuiuiali tempore, conuiuiali pręcepto, quo non cuperet vel absolui: perimitur gladio, caput eius affertur in disco. Hoc crudelitati ferculũ debebatur, quo insatiata epulis feritas vesceret. ℟. Iste cognouit. 502. Lect. vj.

Intuere Rex acerbissime tuo spectacula digna conuiuio. Porrige dexteram, nequid sęuitię tuę desit, vt inter digitos tuos riui defluãt sacri cruoris. Et quoniam nõ exaturari epulis fames, non restingui poculis potuit inauditę sęuitię sitis, bibe sanguinẽ scaturientibus adhuc venis exacti capitis pfluẽtem. Cerne oculos in ipsa morte sceleris tui testes, auersantes cõspectum deliciarum. Clauduntur lumina non tam mortis necessitate, quam horrore luxurię. Os aureum illud exangue, cuius sententiam ferre non poteras, conticescit, et adhuc timetur. ℟. Honestum fecit illum. 503.

Lectio sancti euangelij secundum Marcum. Lectio septima.

In illo tẽpore: Misit Herodes ac tenuit Johannem: et vinxit eum in carcere propter Herodiadem vxorem Philippi fratris sui, quia duxerat eam. Et reliqua. ca. 6.

Homilia sancti Augustini epi.

Cum sanctum euangeliũ legeret, crudele spectaculum ante oculos nostros cõstitutum est. Caput sancti Johannis in disco, feralis missus crudelitatis, propter odium veritatis: puella saltat, et sęuit mater, et inter delicias et lasciuias cõuiuãtiũ temere iuratur: et impie quod iuratur, impletur. Factum est Johanni quod ipse predixerat: Illum oportet crescere, dixerat de domino, me autem minui. Iste minutus est in capite, ille creuit in cruce. Odium peperit veritas. Non potuit ęquo animo tolerari quod homo Dei sanctus mone

 bat

bat: qui vtique salutem eorum querebat quos sic monebat. Responderunt illi mala pro bonis. ℟. Desiderium. Lectio viij.

Quid enim ille diceret, nisi quo plenus erat? et quid illi responderent, nisi quo pleni erant? Ille triticum seminabat: sed spinas inuenit, dicebatque regi: Non licet tibi habere vxorem fratris tui. Vincebat regem libido, tenebat apud se prohibitam vxorem fratris sui. Sed eum tamen sic habebat vt non seuiret. Honorabat eum, a quo verum audiebat: sed detestabilis mulier odium concipiebat: quod aliquando dato tempore pareret: quando autem parturijt, peperit filiam, filiam saltatricem. ℟. Stola iucunditatis. folio. 503.

Pro s. Sabina martyre. Lec. ix.

Sabina mulier Romana, Valentini viri Clarissimi vxor, a Seraphia virgine Christiane fidei preceptis instituta, post sancte virginis martyrium collectas eius reliquias pijs exequijs sepeliuit. Quam ob causam paulo post Adriano Imperatore comprehensa, Elpidio iudici sistitur, Cui is: Tu ne illa Sabina, et genere et matrimonio nobilissima? At illa. Sum, inquit: sed domino meo Jesu Christo gratias ago: qui me intercessione Seraphie, famule sue, e demonum potestate liberauit. Quam varie tentatam, vt propositum mutaret, cum a fidei constantia mouere non posset Prefectus: pronunciata sententia quod deos contemneret, capitis damnauit. Eius corpus a Christianis in eodem sepulcro conditum est, in quo ipsa magistram fidei sue Seraphiam posuerat.

Ad Laudes, et per Horas. Antiphona.

Herodes enim tenuit, et ligauit Johannem, et posuit in carcerem propter Herodiadem. Ps. Dominus regnauit. 8. cum reliq. Antiphona. Domine mi rex, da mihi in disco caput Johannis Baptiste. Antiphona Puelle saltanti imperauit mater: nihil aliud petas, nisi caput Johannis. Antiphona. Arguebat Herodem Johannes propter Herodiadem: quam tulerat fratri suo Philippo vxorem. Antiphona. Da mihi in disco caput Johannis Baptiste: et contristatus est rex propter iusiurandum. Cap. Beatus vir qui suffert. 501. Hymnus. Martyr dei. 504. ℣. Justus vt palma florebit. ℟. Sicut cedrus libani multiplicabitur. Ad Benedictus. Antiphona. Misso Herodes. fol. 451.

Ad Horas, omnia de communi vnius martyris preter orationem.

Ad Vesperas. Antiphona. Herodes. cum reliquis de Laudibus. Psal. Capitulum, Hymnum, et versic. de communi vnius martyris.

Ad Magnificat. Antiphona.

Misit rex incredulus ministros detestabiles, et amputari iussit caput Johannis Baptiste.

Die 30 D

SS. Felicis, & Adaucti m. Oro.

Maiestatē tuā, dñe, supplices exoram⁹: vt sicut nos iugiter sctōꝝ tuorū cōmemoratione lętificas, ita sēp supplicatione defendas. Per dñm. Lc. iij.

Felix, Diocletiano, & Maximiano Imperatoribus, propter susceptā Christi religionem comprehensus, in Serapidis templum adductus est. Cui sacrificare cum iuberetur, os simulacri cōspuit. Quo facto, statī ęrea statua corruit. Quod cū iterum, ac tertio in ęde Mercurij, Dianęq; factū esset, impietatis, & magicę artis accusatus, equuleo torquetur. Mox ad secundum ab vrbe lapidem via Ostiensi ducitur, vt securi feriretur. Cui inter viaz oblatus quidā Christianus, cū Felicē agnoscens ad martyriū duci videret, ego quoq; clara voce, inqt, eadē qua iste lege viuo, ego eundez Iesum Christū colo. Itaq; Felicem osculatus, cuz eo securi percutitur, tertio Calendas Septembris, cuius nomen cum ignotuz esset Christianis, is Adaucti nomine nobilitatus est, quod ad martyrij coronam augeri voluerit.

Die 31. E

FESTA SEPTEMBRIS.

Offīū Defunct. f. die nō imped.

Die 1. F

Pro S. Aegidio Abb. Oro. Intercessio nos. de cōi cōfess. non pontif. fol. 520 Deinde fit commemorat. Sanctorūz martyrum duodecim fratruz. Oro.

Fraterna nos dñe martyrū tuoꝝ corona lętificet: q̄ & fidei nrę pbeat incremēta virtutū, & multiplici nos suffragio cōsoletur. Per dominum nostrum. Lectio tertia.

Aegidius Atheniensis, regię stirpis, a prima ętate diuinis literis, & charitatis ofa ciīs ita deditus fuit, vt nihil ꝑterea curare videret. Itaq; parentibus mortuis, totū patrimoniū in pauperes erogauit: quin ēt tunicā exuit, vt ęgrotuz egētē tegeret, qua ille indutus, statim cōualuit. Sed multis deinceps clarior miraculis, timens sui nominis celebritatē, Arelate ad beatū Cęsariū cōtendit: a quo post bienniū discedēs, secessit in eremū: vbi diutius herbaruz radicib⁹, & ceruę lacte, quę statis ad eū horis veniebat, admirabili sanctitate vixit: Quę cerua, insequētibus quodā die canibus regijs, cum in antrum Agidij refugisset: Gallię regē impulit, vt ab eo summis precibus peteret, vt in loco speluncę monasteriuz extrui pateretur. Cuius administrationem, flagitāte rege, inuitus suscepit, eoq; munere aliquot annis prodéler pieq; gesto mistrauit in cęlum.

Die. 2. G. Die 3. A. Die 4. B. Die 5. C. Die. 6. D. Die 7. E.

Natiui

prema,⁊ antiquissima theologoꝝ sũmitas) ⁊ viso sacro corpoꝛe placuit oib⁹. prout quisqꝫ poterat hymnis celebꝛare infinitaꝫ bonitatem diuinarum viriũ. ℟. Btã es Maria. 441.

De Dom... August. epi. Lec. vij.

Transit laboꝛ multitudinis, ⁊ remanet charitas vnitatis, ergo qd elegit Maria, nõ auferet ab ea. A te autẽ Martha, qd elegisti, vtiqꝫ hoc sequit, vtiqꝫ hoc subintelligit: a te, quod elegisti, auferet: sed bono tuo auferet: vt quod melius est, detur: auferetur enim a te laboꝛ, vt reqes detur. Tu nauigas, illa iã in poꝛtu est. ℟. Diffusa est gr̃a. 442. Lect. viij.

Videtis ergo, carissimi, ⁊ quantũ arbitroꝛ, iam intelligitis, i his duabus mulieribus quę ambę fuerunt domino gratę, ambę amabiles ambę discipulę: videtis ergo, ⁊ magnũ aliqd intelligitis, quicũqꝫ intelligitis, qd audire ⁊ scire debetis, etiã qui non intelligitis, in his duab⁹ mulierib⁹ duas vitas esse figuratas, pꝛęsentẽ, ⁊ futuraꝫ: laboꝛiosam, ⁊ quietaꝫ: ęrumnosaꝫ, ⁊ beataꝫ, tempoꝛaleꝫ, ⁊ ęternã. ℟. Beata es virgo Maria. 442. Lectio ix.

Has sunt vitę, de illis vos copiosi⁹ cogitare. Quid habeat hęc vita, nõ dico mala non iniqua, nõ nefaria, nõ luxuriosa, non impia, sed laboriosa, ęrumnis plena, timoꝛibus castigata, tentationib⁹ solicita, hãc ipsam innocentẽ vitã dico quã decebat habere Martham: Hanc ergo quantũ potestis inspicite, ⁊ de hac, vt dixi, copiosi⁹ quã loquimur cogitare. Uita vero iniqua aberat ab illa domo: nec cũ Martha erat nec cũ Maria, ⁊ si aliqñ fuit domino intrante fugit. Tu autem.

¶ S. Bernardi abb. dup. oro. Intercessio. 520. de cõi ... nõ põt. Uide ... cõm ... occ. l. ö. j. nõ ... legunt de libro Script. eo. tpe occur. vt dictũ ẽ. i rub. sabbathi ãn dñicã ... Aug. Lec. iiij. Die 20. A

Bernard⁹, Fõtanis i Burgundia honesto loco nat⁹, adolescens pp egregiã foꝛmã vehementer solicitat⁹ a mulieribus, nũquã ã snia colẽde castitatis dimoueri potuit. Quas diaboli tẽtatiões, vt effugeret, duos ⁊ viginti annos nat⁹, familiã Cisterciẽsis oꝛdinis, q̃ tũ sanctitate floꝛebat, igredi pstituit. Quo Bernardi pslio cognito, fr̃es summopere conati sunt eum a pposito deterrere, in quo ipse eloquentioꝛ ac fęlicioꝛ fuit: nã sic eos, aliosqꝫ multos in suam perduxit sententiam, vt cuꝫ eo triginta iuuenes eandem religionẽ susceperint. Monachus ieiunio ita dedit⁹ erat, vt quoties

ties sumēdus esset cibus, toties tormentum subire videretur. In vigilijs etiã & orationibus mirifice se exercebat, & Christianã paupertatem colens: quasi celestem vitã agebat i terris: ab omni caducarum rerũ cura, & cupiditate alienũ. ℟. Iste est qui ante. 520. Lec. quinta.

Lucebat i eo humilitas: misericordia, benignitas cõtemplationi aũt sic addict⁹ erat, vt vix sensibus, nisi ad officia pietatis, vteretur: in quib⁹ tamē prudentię laude excellebat. Quo in studio occupatus, Genuensium, ac Mediolanensium episcopatus oblatos recusauit, pfessus se tanti officij munere indignum esse. Abbas factus Clarauallensis, multis in locis ędificauit monasteria, in quibus pręclara Bernardi institutio, ac disciplina diu viguit. Romana pfect⁹, sctõrũ Vincentij, & Anastasij monasteriũ extruxit, ei pręficiens abbatẽ illum, qui postea Eugenius tertius summus Põtifex fuit, ad quem etiam librum misit, De consideratione. ℟. Amauit. folio 521. Lectio sexta.

Multa pręterea scripsit, in quibus apparet eum doctrina potius diuinitus traditã, quã labore cõparata instructũ fuisse. In sũma virtutũ laude exorat⁹ a maximis principibus de eorũ cõponendis cõtrouersijs, & de ecclesiasticis reb⁹ cõstituēdis, sępius in Italiã venit. Innocētiũ itē secundũ Põtificē maximũ in cõfutãdo schismate Petri Leonis, cum apud Imperatorē Henricũ Anglię regē, tũ in concilio Pisis coacto egregie adiuuit: dēniq; tres & sexaginta annos nat⁹ obdormiuit in domino: ac miraculis illustris ab Alexandro tertio Papa inter sctõs relatus est. ℟. Iste homo perfecit. fo. 521. In iij. noc. Homi. i euang. Ecce nos reliq. 498. vt i cõi Abbatũ. ℟. vij. Iste hõ ab adolesc. 421. ℟. viij. Sint lumbi vestri. 421.

SEPTIMA DIE. infra oct. Assumpt. b. M. virg. De Canticis Canticorum. l. j. — Die 21. B ca. 7

Quid videbis i sunamite, nisi choros castrorum? Quã pulchri sũt gressus tui i calciamentis, filia principis. Juncturę femorum tuorum sicut monilia, q̃ fabricata sunt manu artificis. Vmbilic⁹ tuus crater tornatilis, nũquã idigēs poculis. Vēter tu⁹ sicut aceru⁹ tritici, vallat⁹ lilijs. Duo vbera tua sicut duo hinuli gemelli caprę. Collũ tuũ sicut turris eburnea. Oculi tui sicut piscinę i hesebõ, q̃ sũt i porta filię multitudinis. Nas⁹ tu⁹ sicut turris Libani, q̃ respicit cõtra Damascũ. Caput tuũ vt Carmel⁹: & comę capi/

capitis tui sicut purpura regis iuncta canalibus. ℟. Uidi speciosam. 440. Lectio 2.

Quaz pulchra es, et quã decora carissima i delicijs. Statura tua assimilata est palme: et vbera tua botris. Dixi, Ascẽdã i palmã, et apprehẽdaz fruct' ei', et erũt vbera tua sicut botri vinee: et odor oris tui sicut odor malorum. Guttur tuũ sicut vinũ optimũ dignũ dilecto meo ad potãdũ, labijsq; et dẽtibus illius ad ruminandum. ℟. Sicut cedrus. 441. Lectio tertia.

Ego dilecto meo, et ad me conuersio ei'. Ueni dilecte mi, egrediamur i agrũ: cõmoremur i villis. Mane surgam' ad vineas, videam' si floruit vinea, si flores fruct' parturiũt, si floruerũt mala punica: ibi dabo tibi vbera mea. Mãdragore dederũt odorẽ i portis nr̃is: oia poma, noua et vetera, dilecte mi seruaui tibi. ℟. Que est. 441. Sermo s. Bernardi abb. Lectio iiij.

Uirgo hodie gloriosa celos ascẽdẽs supernorum gaudia ciuiũ copiosis sine dubio cumulauit augmẽtis. Hoc est enĩ cuius salutationis vox et ipsos exultare facit in gaudio, quos materna adhuc viscera claudũt. Quod si paruuli necduz nati aia liquefacta ẽ, vt Maria locuta est: qd putam', quenã illa fuerit celestium exultatio, cuz et vocez audire, et videre faciẽ, et beata ei' frui pñtia meruerũt? ℟. Ornatam. 441. Lectio v.

Sed et illud quis cogitare sufficiat: quã gloriosa hodie mũdi regina processerit: et quãto deuotionis affectu tota in ei' occursũ celestiũ legionũ prodierit multitudo, quib' ad thronũ glorie canticis sit deducta, quã placido vultu, quã serena facie quã diuinis amplexibus suscepta a filio, et sup omnem exaltata creaturam, cum eo honore, quo tanta mater digna fuit, cum ea gloria, que tãtum decuit filiuz. ℟. Beatam me dicent. 441. Lectio sexta.

Felicia prorsus oscula labijs ipressa lactẽtis, cui vgineo mr̃ applaudebat i gremio. Uerũ nunquid nõ feliciora censebimus que ab ore sedẽtis in dextera patris hodie in beata salutatione suscepit, cũ ascenderet ad thronum glorie, epithalamiuz canens, et dicens. Osculetur me osculo oris sui. Christi generationem, et Marie assumptionez quis enarrabit? Quantum enim gratie in terris adepta est pre ceteris, tãtuz et in celis obtinet glorie singularis. ℟. Beata es Maria, que dominum. folio p41. De Dom. s. euãgelij. Lectio vij.

Remãserũt ergo i illa domo, qui susceperat dominum in duabus feminis due vite, ambe innocẽtes, ambe laudabi/

dabiles: vna laboriosa, altera ociosa: nulla facinorosa, nulla desidiosa: ambe innocētes, ambe, inquam laudabiles: sed vna laboriosa, altera ociosa: nulla facinorosa, quaz cauere debet laboriosa: nulla desidiosa, quaz cauere debet ociosa. ℟. Diffusa est gratia. 441. Lectio viij.

Erant ergo in illa domo iste due vite, et ipse fons vite. In Martha erat imago presentiū, In Maria futurorū. Quod agebat Martha, ibi sumus: qđ agebat Maria, hoc speramus. Hoc agamus bene, vt illud habeamus plene. Nā quid inde habemus inquantū habemus? quandiu hic sumus, quantum est, quod inde habemus? Nā et modo inde aliquid agim⁹ remoti a negocijs, seposītis familiaribus curis cōuenistis, statis, auditis. ℟. Beata es virgo. 441. Lectio nona.

In quātū aūt hoc agitis, Marie similes estis: et facilius vos intēditis quod agit Maria, quam ego qui p̄erogo. Si quid tamē dico, Christi est. Ideo vos pascit, qa Christi, quia panis communis est, vnde et ego vobiscū viuo. Nūc autem viuimus, si vos fratres statis in domino: Nolo, in nobis: sed in domino: quia neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementuz dat Deus.

IN OCTAVA Assumpt. B. Marie virg. dup. Ad Uesp. oia vt inf. Uesp. festi. Deinde fit cō. ss. m̄. Timothei, Hippolyti, et Symphoriāi. oro. Die 22. D

Auxiliū tuuz nobis dn̄e, q̄sum⁹: placatus impēde: et itercedētibus btīs marty rib⁹ tuis Timotheo, Hyppolyto, et Symphoriāo, dexterā sup nos tue ppitiationis extende. Per dominuz.

De Canticis Canticorū. L. i.

Que est ista, que ascēdit de deserto, delicijs affluēs, innixa super dilectū suū? Sub arbor malo suscitaui te, ibi corrupta ē mater tua, ibi violatā est genitrix tua. Pone me vt signaculū sup brachiuz tuuz, qr fortis ē vt mors dilectio, dura sicut ifern⁹ emulatio: lāpades eius, lāpades ignis atq3 flāmarū. ℟. Uidi speciosā. 440. L. ij.

Aque multe nō potuerūt extinguere charitatem, nec flumina obruēt illā: si dederit homo oēz substātiā domus sue pro dilectione, quasi nihil despiciet eā. Soror nr̄a, paruula est, et vbera nō habet, qd faciemus sorori nostre i die quādo alloquēda est? Si mur⁹ est, edificemus super eū propugnacula argentea: si ostiū est, cōpingamus illud tabulis cedrinis. ℟. Sicut cedrus. 442. L. iij.

Ego mur⁹, ꝛ vbera mea si cut turris: ex quo facta sū corā eo quasi pacē reperiēs. Uinca fuit pacifico in ea q̄ habet populos: tradidit eā custodibus, vir affert pro fructu ei⁹ mille argēteos, vinea mea corā me ē. Mille tui pacifice, ꝛ ducēti his, q custodiūt fructus ei⁹. Que habitas i hortis, amici auscultāt, fac me audire vocē tuā. Fuge dilecte mi, ꝛ assimilare capree, hinuloq; ceruorum super montes aromatum. ℟. Que est ista. fol. 441.

Ser. s. Bernardi abbatis. L. iiii.

Tempus loquēdi est omni carni cuz assumitur icarnati verbi mater in celum: nec cessare debet a laudib⁹ humana mortalitas, cuz hominis sola natura supra immortales spiritus exaltatur i virgine. Sed de eius gloria nec silere deuotio patit, nec dignuz aliqd sterilis cōcipere cogitatio, aut in erudita potest locutio parturire. Hinc est, q̄d ꝛ ipsi celestis curię principes, in cōsideratione tantę nouitatis clamāt nō sine admiratione. Que est ista que ascēdit de d̄serto delicijs affluens? ℟. Ornatam. 441. L. v.

Que est ista: que de sub sole (vbi nihil est, nisi labor ꝛ dolor ꝛ afflictio spūs) ascendit delicijs spūalibus affluēs? Quidni delicias dixerim v̄ginitatis decus cuz munere fecūditatis, humilitatis insigne, distillanteʒ charitatis fauum, misericordię viscera, plenitudinē gratię, p̄rogatiuā glorię singularis? Ascendens igitur d̄ deserto regina mundi, etiaz angelis sanctis vt canit ecclesia, speciosa facta ē, ꝛ suauis i delicijs suis. ℟. Beatā me. 441. L. vi.

Ecce quibus possumus vocibus ascēdētē te ad filiū deducimus, ꝛ prosequimur, saltē a lōge, virgo benedicta. Sit pietatis tue, ipsam quaʒ apud Deuz gratiam inuenisti notaʒ facere mundo, reis veniaʒ medelā ęgris, pusillis corde robur, afflictis consolationē, periclitantibus adiutoriū, ꝛ liberationeʒ sanctis tuis precibus obtinēdo. In hac quoque die solēnitatis ꝛ letitię dulcissimū Marię nomē cū laude inuocātibus seruulis, per te regina clemēs, gratię sue munera largiat Jesus Christus fili⁹ tu⁹ dn̄s nr̄, q est sup oia benedictus in sęcla. Am̄. ℟. Beata es Ma. 441.

Lco. sc. eu. sm Lucā. Lco vij.

In illo tpe: Intrauit Jesus in quoddā castellū, ꝛ mulier q̄daʒ Martha noie excepit illū in domū suā. Et reli. c. 10.

Homilia s. Bernardi abbat.

Quid introisse cū dicim⁹ in castellū: etiaʒ in angustissimū virginalis vteri diuersorium introiuit. Deniq; ꝛ mulier quędā excepit illū i domū suam,

suã Felix. mulier, cuius domus, Saluatore suscepto, inuenta est munda quidẽ, sed plane nõ uacua. Quis enim uacuã dixerit, quam salutat angelus gratia plenam? neq; hoc solum, sed ad huc quoque in eam superuenturum asserit Spiritũ sanctũ. Ad quid putas, nisi ut etiã superimpleat eam? ad quid, nisi ut adueniente iam spiritu plena, sibi eodem superueniente, nobis quoq; superplena, & superfluens fiat? ℟. Diffusa est. 444.

Lectio viij.

Intret ergo domũ Saluatoris, & frequenter visitet, eã quã pœnitẽs Lazarus mundat, ornat Martha, & Maria replet internæ dedita cõtẽplationi. Sed forte curiosus quisq; requirat, cur in præsenti euangelica lectione nulla prorsus Lazari mẽtio fiat? Arbitror sane, ne id quidẽ a proposita similitudine dissidere. Virginalẽ etenim domum intelligi volens spiritus, siluit nõ incongrue pœnitentiam quæ malum utique comitatur. Absit enim, ut proprij quicquam inquinamẽti domus hec aliquãdo habuisse dicatur, ut in ea proinde scopa Lazari quæreretur. ℟. Beata es Maria. 444.

Pro ss. mart. Timotheo Hippolyto & Symphoriano. Le. ix.

Timotheus Antiochenus, Romã ueniẽs, a Milciade summo Pontifice, cum per annum ibi Christi fidẽ prædicasset, a Tarquinio Urbis præfecto cõijcitur in uincula, & post diuturnas carceris erumnas ad idola perducitur, ut eis sacrificet: quam impietatem summa libertate detestatus, acerbissime cæditur, & excarnificatum corpus uiua calce perfunditur. In quibus, alijsque supplicijs cõstans martyr capite plectitur. Corpus uia Ostiensi prope sepulcrum beati Pauli sepelitur. Quo die etiam Alexandro Imperatore apud Ostiam Tiberinã martyrio coronatus est Hippolitus presbyter. Quo in martyrio præsentes Christianos hortabatur, ut fidem, quã a Petro & Paulo traditam, & a cæteris deinceps sanctis patribus acceptã, Romana coleret Ecclesia, cõstanter retinerent. Quo item die Aurelio Imperatore, propter eandem fidẽ Augustuduni Symphorianus adolescens uarie tortus est: qui dum ad ultimum supplicium duceretur, matrem ita clamãtẽ audiens: Mate, nate, memento æternæ uitæ, cælum suspice, & ibi regnantem intuere, tibi enim uita non eripitur: sed mutatur in melius: fortiter Iesu Christi causa carnifici collum præbuit.

¶ Sequens festum sancti Bartholomæi celebretur secundũ cõsuetudinẽ locorum. 24. uel 25. die Augusti. Romæ autem celebratur die 25. cum comme. & ix. lect. S. Ludouici ut infra.

¶ In vig. s. Bartholomei apli. Dom. in euág. Hoc est přece/ ptū. 597. de cōi Aplorū, & Oro. Da quęsum⁹. 492. b eod. cōi.

Die 24. ¶ In festo sācti Bartholomei Apli. dup. Ad Vesperas. Oro.

Omnipotens sempiterne Deus, q huius diei venerādā sanctáq; letitiā in beati apostoli tui Bartholomei festiuitate tribuisti: da ecclesię tuę, quęsumus, & amare quod credidit, & pręd icare quod docuit. Per dominum.

In j. noc. Lcō. de epistola beati Pauli apostoli ad Corinthios: Sic nos existimet. 494. vt in cōmuni Apostolorum. Lect. iiij.

Bartholomeus Apostolus Galileus cum in Indiaz citeriorez, que ei in orbis terrarum sortitione ad prędicandū Jesu Christi euangelium obuenerat, progressus esset, aduentū dñi Jesu iuxta sancti Matthei euangeliū illis gentibus pręd icauit. Sed cuz in ea prouincia plurimos ad Jesum Chrm conuertisset, multos labores calamitatesq; ppessus, venit in maiorem Armeniam. ℟. Vidi coniunctos. 495. Lect. quinta.

Ubi Polemonem regē, & coniugē eius, ac pręterea duodecim ciuitates ad Christianaz fidem perduxit. Quę res in eum magnam inuidiam conciuauit illius gentis sacerdotuz: nam vsqueadeo Polemonis regis fratrem in apostolum incēderūt, vt is viuo Bartholomeo pellez crudeliter detrahi iusserit, ac caput abscidi: quo i marty rio animā deo reddidit. ℟. Beati estis. fol. 496. Lectio vi.

Eius corpus Albani, quę est vrbs maioris Armenię vbi is passus fuerat, sepultū est: quod postea ad Lyparā insulā delatū, inde Beneuentū translatum est, postremo Romā ab Othone secundo Imperatore, Gregorio quinto Pōtifice maximo, portatum in Tiberis insula, in ecclesia ei⁹ nomine Deo dicata, collocatum fuit. Agitur autem Romę dies festus octauo Calendas Septembris, & per octo consequentes dies illa basilica magna populi frequentia celebratur. ℟. Isti sunt triumphat. 496.

Lcō. euāg. sm Luc. Lect. vij.

In illo tempore: Exijt Jesus in montē orare, & erat pernoctans in oratione Dei: & cum dies factus esset, vocauit discipulos suos. Et reliqua. 9. ca.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Omnes magni homines sublimes montem ascendunt: non eniz cuicunq; propheta dicit: Ascende in montem excelsuz, qui euāgelizas Sion: Exalta in virtute vocē tuā, qui euangelizas Jerusalem, nō vestigijs corporalib⁹, sed factis sublimioribus in hunc montem si ascēdas,

dat, sequeris Christum, vt ipse esse mons possis. Montes enim in circuitu eius. Quere in euangelio: inuenies solos cum domino mōtem ascēdisse discipulos: Orat ergo dominus, non vt p se obsecret, sed vt pro me impetret: Nam etsi posuerit omnia pater in potestate filij: filius tamen, vt formam hominis impleret, obsecrādum patrem putat esse pro nobis, quia aduocatus est noster. ℟. Isti sunt qui viuentes. 497. Lectio octaua.

Et erat, inquit, pernoctās in oratione Dei. Species tibi datur, forma prescribitur, quā debeas emulari. Quid enim te p salute tua facere oportet, quando pro te Christus in oratione pernoctat: Quid te facere conuenit cum vis aliquod officium pietatis adoriri, quando Christus missurus apostolos orauit prius, et solus orauit? Nec vsquam alibi, si non fallor, orasse cum apostolis reperitur: vbique solus obsecrat. ℟. Isti sunt viri, 497. Le. ix.

Uocauit, inquit, discipulos suos: et elegit duodecim ex ipsis, quos ad propagandū auxilium salutis humane per terrarum orbem satores fidei destinaret. Simul aduerte celeste consilium: nō sapientes aliquos, non diuites, non nobiles, sed piscatores et publicanos, quos dirigeret, elegit: ne traduxisse prudentia, ne redemisse diuitijs, ne potentie nobilitatisq auctoritate traxisse aliquos ad suā gratiā videretur: vt veritatis ratio, nō disputationis gratia preualeret. Die 25. F

¶ S. Ludouici confesso. Oro.

Deus, q beatū Ludouicum cōfessorem tuū, de terreno ac tēporali regno, ad celestis, et eterni regni gloriam transtulisti: eius quesumus, meritis, et intercessione regis regum Jesu Christi filij tui, non coheredes efficias: et eiusdē regni tribuas esse consortes. Per eundem dominum nostrum Jesum.

Ubi vero festum Sancti Bartholomei celebrat hodie de hoc festo fit tantum commemo. et ex duabus sequētibus lectionibus fit noua lectio. Lectio secūda.

Ludouic⁹, Gallie rex duodecim annos nat⁹, patre amisso, et in Blanche matris sāctissima disciplina educatus, cū vigesimū annum attingeret, i morbum incidit: quo tempore cogitauit de recuperāda possessione Jerosolymorum. Quamobrē vbi conualuisset, vexillum ab Episcopo Parisiēsi accepit: deinde mare cum ingenti exercitu trajciēs, primo prelio Saracenos fugauit, Sed cum ex pestilentia, magna militū multitudo perijsset: victus ipse, captusque est. Rebus postea cū Saracenis compositis, liber rex, exercitusq dimittitur: ita

que Aconem profectus, in ea vrbe multos Agarenorum ad Christi fidem conuertit, preterea aliquot Christianorum vrbes refecit suis sumptibus.

Lectio tertia.

Interim mater eius migrat e vita: quare domum redire cogitur, vbi totum se dedit pietatis officijs, nam multa edificauit et monasteria et pauperum hospitia: beneficientia egentes subleuabat: frequens visebat egrotos: quibus ipse non solum suis sumptibus omnia suppeditabat, sed etiam, que opus erant manibus ministrabat: vestitu vulgari vtebatur, cilicio ac ieiunio corpus assidue affligebat. Sed cum iterum transmisisset, bellum Saracenis illaturus, iamque castra in eorum conspectu posuisset, pestilentia decessit in illa oratione, Introibo in domum tuam, adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo. Eius corpus postea Lutetiam Parisiorum translatum est: ipse clarus miraculis a Bonifacio octauo in sanctorum numerum est relatus.

Die 26 G ¶ S. Zephyrini pp. et m. Oratio

Presta, quesumus omnipotens Deus: vt beati Zephyrini martyris tui, atque Pontificis, cuius gaudemus meritis, instruamur exemplis. Per dominum nostrum. Lectio iiij.

Zephyrinus Romanus qui Seuero Imperatore rexit ecclesiam, sanciuit, vt qui ordinandi essent, opportuno tempore multis presentibus clericis, et laicis de more sacris initiarentur: doctique ac spectate vite homines ad id officij munus deligerent. Decreuit preterea vt rem diuinam facienti episcopo sacerdotes omnes astarent. Idem instituit vt Patriarcha, Primas, Metropolitanus, aduersus episcopum non ferant sententiam nisi apostolica auctoritate fulti. Vixit in pontificatu annos nouem, menses septem, dies decem. Habuit ordinationes septem mense Decembri, quibus creauit episcopos tredecim, presbyteros quatuordecim, diaconos septem. Antonino Imperatore, martyrio coronatus est, et sepultus via Appia prope cemeterium Callisti, septimo Calendas Septembris. Tu autem.

Die 27. A

¶ In festo s. Augustini episcopi. conf. et Ecclesie Doc. dup. Die 28 A

Ad Mag. Aña. O doctor opti. 514. Oratio.

Adesto supplicationibus nostris omnipotens deus, et quibus fiduciam sperande pietatis indulges, intercedente beato Augustino confessore tuo, atque pontifice, consuete misericordie tribue benignus effectum. Per dominum nostrum. Iesum Christum filium

¶ Come.

¶ Cōme. s. Hermetis m̄. Oro.

Deus, qui beatū Hermetē, martyrē tuum, virtute constantię in passione roborasti: ex eius nobis imitatione tribue ꝓ amore tuo prospera mundi despicere, ꝛ nulla ei⁹ aduersa formidare. Per dominum nostrū.

In j. noct. Lc. Sapientiā. 119. de communi Doct. Lectio iiij.

Augustin⁹, Tagastę in Africa honestis parētibus natus, ac puer docilitate ingenij ęquales longe superans, breui omnibus doctrina antecelluit. Adolescēs, alienus a Christiana religione Mediolanum se contulit: vbi cum frequens Ambrosij Mediolanensis episcopi esset auditor: eius opera incensus studio Christianę fidei, circiter trigesimum annuꝫ agēs, ab ipso baptizatur. Reuersus in Africaꝫ cū religione vitę sactimoniaꝫ coniungens, a Valerio, notę sāctitatis, epo Hipponēsi, ꝑsbyter factus est: quo tpe familiā instituit religiosoꝝ: quib⁹ cū victu cōi eodē que cultu vtēs, eos ad apostolicę vitę, doctrinęq; disciplinā diligētissime erudiebat: sed cū vigeret Manichęorū hęresis, i qua et ipse aliquadiu fuerat, vehemētius i illā inuehi cępit. Fortunatūq; heresiarchaꝫ cōfutauit. R. Inueni Dauid. 415. Lec. v.

Hac Augustini pietate cōmotus Valerius, cuꝫ ad iutoreꝫ adhibuit ep̄alis officij. Nihil illo fuit humilius, nihil continentius. Lectus ac vestitus moderatus, vulgaris mensa, quā semper sacra vel lectione vel disputatione cōdiebat. Tanta benignitate fuit in pauperes: vt, cuꝫ nō esset alia facultas, sacra vasa frangeret ad eorum inopiam sustētandā. Fęminaruꝫ, ꝛ in eis sororis, ꝛ fratris filię ꝯtuberniū, familiaritatēq; vitauit: quippe qui diceret, etsi propinquę mulieres suspectę non essent, tn̄ quę ad eas ventitarēt, posse suspicionē efficere. Nullū finē fecit pdicādi Dei verbū nisi graui morbo oppressus. Hęreticos insectatus ꝛ conciōe, ꝛ scriptis: ac nullo loco passus ꝓsistere, Africam a Manichęorū, Donatistarū, Pelagianorū, multorumq; pręterea hęreseos errore liberauit. R. Posui adiutorium. 415. Lect. vi.

Tam multa pie, subtiliter, copiose scripsit: vt Christianaꝫ doctrinā maxime illustrarit. Quē in primis secuti sunt, q postea theologicā disciplinam via, ꝛ ratione tradiderunt. Vādalis Africam bello vastātib⁹, ꝛ Hipponem tertiū iā mensem obsidentibus, in febreꝫ incidit. Itaq; cū discessuꝫ e vita sibi instare intelligeret, psalmos Dauid, qui ad penitentiā pertinēt in ꝯspectu positos ꝓfusis lacrymis legebat. Solebat āt dicere neminē, etsi nullius sceleris sibi conscius

cõscius esset, committere debere, vt sine penitētia migraret e vita. Ergo sensibus integris, in oratione defixus, astātibus fratrib⁹, quos ad charitatē, pietatē, virtutesq̃ oēs erat adhortatus, migrauit in celū. Vixit annos septuaginta sex, i episcopatu ad quadraginta. Cuius corpus primū in Sardiniam delatum, deinde a Leoprando Longobardorū rege magno precio redemptum, Ticinū translatū est, ibiq̃ honorifice conditum. ℟. Iste est qui ante, folio. 516. Lec. iij. noc. Dom. i euag. Vos estis sal terre. 519. vt i cõi doc. Ad Laudes fit cõm. S. Hermetis mar. vt sup. Ad Vesperas a Capitulo oia ō sequēti festo.

Die ¶ In Decollatione S Johan.
29 C Baptiste. dupl. Cap. Hy⁹. ⁊ ℣. de cõmuni vnius mar fol. 501. Ad Mag. Aña. Misso Herodes spiculatore, pcepit amputari caput Johannis i carcere: quo audito, discipuli ei⁹ venerūt, ⁊ tulerūt corp⁹ ei⁹, ⁊ posuerunt illud in monumēto. Oro.

Sancti Johannis Baptiste, precursoris, ⁊ martyris tui, quesumus domine, veneranda festiuitas, salutaris auxilij nobis prestet effectum. Qui viuit ⁊ regnas in vnitate.

Deinde fit cõm. S. Augustini. Postea S. Sabine mart. Oro. Deus qui inter. 525. de communi SS. mulierum.

¶ Ad Matu. Inuit. ⁊ rel. preter pria i. noct. oīa de cõi vnius mart. 501. In i. noct. lectiones Jeremie prophete posite in Natiuita. S. Johan. mense Junio. Verba Jeremie. 403. ℟. Misit Herodes rex man⁹, ac tenuit Johannem, ⁊ vinxit eum in carcere, quia metuebat eū propter Herodiadem. Quā tulerat fratri suo Philippo vxorē. ℣. Arguebat Herodē Johannes propter Herodiadē. Quā. ℟. Johānes Baptista arguebat Herodem ppter Herodiadē, quā tulerat fratri suo viuēti vxorē. ℣. Misso Herodes spiculatore, precepit amputari caput Johānis in carcere. Propter. ℟. Puelle saltanti imperauit mater. Nihil aliud petas, nisi caput Johannis. Et contristatus est rex propter iusiurandum, ⁊ propter simul discumbentes. ℣. Ait puella matri sue. Quid petam? At illa ait. Nihil.

Ex libro S. Ambrosij episcopi, de virginibus. Lectio quarta.

Quoniam beati Johannis Baptiste nō strictim pretereūda est recordatio: interest vt, quis, ⁊ a quibus, ⁊ quam ob causam, quomodo, ⁊ quo tempore sit occisus, aduertere debeamus. Ab adulteris iustus occiditur, ⁊ a reis in iudicem

capitalis

capitalis sceleris pena conuertitur. Deinde premium saltatricis mors est prophete. Postremo (quod etiam omnes barbari horrere consueuerunt) inter epulas atque conuiuia consummandę crudelitatis profertur edictum, et a conuiuio ad carcerem, de carcere ad conuiuium feralis flagitij circunfertur obsequium. Quanta in vno facinore sunt crimina? R. Justus germinabit. 501.

et que leguntur, per ordinem de communi vnius mart. Lect. v.

Quis non, cum e conuiuio ad carcerem cursari videret, putaret prophetam iussum esse dimitti? Quis inquam, cum audisset natalem esse Herodis, solenne conuiuiū, puellę optionem eligēdi quod vellet datā, missum ad Johannem ob solutionem nō arbitraretur? Quid crudelitati cum delicijs: quid cum funeribus voluptati? Rapitur ad penam propheta cōuiuiali tempore, conuiuiali prece pto, quo non cuperet vel absolui: perimitur gladio, caput eius affertur in disco. Hoc crudelitati ferculū debebatur, quo insatiata epulis feritas vesceret. R. Iste cognouit. 502. Lect. vj.

Intuere Rex acerbissime tuo spectacula digna conuiuio. Porrige dexteram, nequid feuitię tuę desit, vt inter digitos tuos riui defluāt sacri cruoris. Et quoniam nō exaturari epulis fames, non restingui poculis potuit inauditę feuitię sitis, bibe sanguinē scaturientibus adhuc venis exacti capitis pfluētem. Cerne oculos in ipsa morte sceleris tui testes, auersantes cōspectum deliciarum. Claudūtur lumina non tam mortis necessitate, quam horrore luxurię. Os aureum illud exangue, cuius sententiam ferre non poteras, conticescit, et adhuc timetur. R. Honestum fecit illum. 503.

Lectio sancti euangelij secundum Marcum. Lectio septima.

In illo tēpore: Misit Herodes ac tenuit Johannem: et vinxit eum in carcere propter Herodiadem vxorem Philippi fratris sui, quia duxerat eam. Et reliqua. ca. 6.

Homilia sancti Augustini epi.

Cum sanctum euangeliū legeret, crudele spectaculum ante oculos nostros cōstitutum est. Caput sancti Johannis in disco, feralis missus crudelitatis, propter odium veritatis: puella saltat, et feuit mater, et inter delicias et lasciuias cōuiuātiū temere iuratur: et impie quod iuratur, impletur. Factum est Johanni quod ipse predixerat: Illum oportet crescere, dixerat de domino, me autem minui. Iste minutus est in capite, ille creuit in cruce. Odium peperit veritas. Non potuit equo animo tolerari quod homo Dei sanctus mone-

 bat

bat: qui vtique salutem eorum querebat quos sic monebat. Re spondere͂t illi mala pro bonis. R. Desiderium.

Quid enim ille diceret, nisi quo plenus erat? & quid illi responderent, nisi quo pleni erant? Ille triticum seminabat: sed spinas inuenit, dicebatq; regi: Non licet tibi habere vxorem fratris tui. Vincebat regē libido, tenebat apud se prohibitam vxorem fratris sui. Sed cum tamen sic habebat vt non sęuiret. Honorabat eum, a quo verum audiebat: sed detestabilis mulier odium concipiebat: quod aliquando dato tempore pareret: quando autem parturyt, peperit filiam, filiam saltatricem. R. Stola iucunditatis. folio. 503.

Pro s. Sabina martyre. Le. ix.

Sabina mulier Romana, Valētini viri Clarissimi vxor, a Seraphia virgine Christianę fidei preceptis instituta, post sanctę virginis martyriū collectas eius reliquias pijs exequijs sepeliuit. Quā ob causam paulo post Adriano Imperatore cōprehēsa, Elpidio iudici sistitur, Cui is: Tu ne illa Sabina, & genere & matrimonio nobilissima? At illa. Sum, inqt: sed dño meo Jesu Christo gratias ago: qui me intercessione Seraphię, famulę suę, e demonū potestate liberauit. Quā varie tentatā, vt propositū mutaret, cū a fidei cōstantia mouere nō posset Prefectus: pronunciata sententia q̄ deos cōtemneret, capitis damnauit. Eius corpus a Christianis in eodem sepulcro conditum est, in quo ipsa magistram fidei suę Seraphiam posuerat.

Ad Laudes, & per Horas. Aña.

Herodes enim tenuit, & ligauit Johannem, & posuit in carcerem propter Herodiadem. Ps. Dñs regnauit. 8. cum reliq. Aña. Dñe mi rex, da mihi in disco caput Johannis Baptistę. Aña. Puellę saltanti imperauit mater: nihil aliud petas, nisi caput Johannis. Aña. Arguebat Herodem Johannes propter Herodiadē: quam tulerat fratri suo Philippo vxorem. Aña. Da mihi in disco caput Johannis Baptistę: & contristatus est rex propter iusiurandum. Cap. Beatus vir qui suffert. 501. Hymnus Martyr dei. 504. V. Justus vt palma florebit. R. Sicut cedrus libani multiplicabitur. Ad Benedictus. Aña. Misso Herodes. fol. 451.

Ad Horas, omnia de communi vnius martyris pter orationē. Ad Vesperas Aña. Herodes. cum reliqs de Laudibus. Psal. Capitulum, Hymni, & versic. de communi vnius martyris. Ad Magnificat. Antiphona.

Misit rex incredulus ministros detestabiles, & amputari iussit caput Johannis Baptistę.

Die 30 D SS. Felicis, & Adaucti m. Oro.

Maiestatē tuā, dñe, supplices exoram⁹: vt sicut nos iugiter sctō℞ tuo℞ cōmemoratione letificas, ita sēp supplicatione defendas. Per dñm. Lc. iij.

Felix, Diocletiano, & Maximiano Imperatoribus, propter susceptā Christi religionem comprehensus, in Serapidis templum adductus est. Cui sacrificare cum iuberetur, os simulacri cōspuit. Quo facto, statiz ęrea statua corruit. Quod cū iterum, ac tertio in ęde Mercurij, Dianęq3 factū esset, impietatis, & magicę artis accusatus, equuleo torquetur. Mox ad secundum ab vrbe lapidem via Ostiensi ducitur, vt securi feriretur. Cui inter viaz oblatus quidā Christianus, cū Felicē agnoscens ad martyriū duci videret, ego quoq3 clara voce, inqt, eadē qua iste lege viuo, ego eundez Iesum Christū colo. Itaq3 Felicem osculatus, cuz eo securi percutitur, tertio Calendas Septembris, cuius nomen cum ignotuz esset Christianis, is Adaucti nomine nobilitatus est, quod ad martyrij coronam augeri voluerit.

Die 31. E

FESTA SEPTEMBRIS.

Offm̄ Defunct. f. die nō imped.

Die 1. F ¶ Pro s. Aegidio Abb. Oro. Intercessio nos. de cōi cōfess. non pontific. fol. 520. Deinde fit commemorat. Sancto℞ martyrum duodecim fratruz. Oro.

Fraterna nos dñe martyrū tuo℞ corona letificet: q̄ & fidei nr̄ę pbeat incremēta virtutū, & multiplici nos suffragio cōsoletur. Per dominum nostrum. Lectio tertia.

Aegidius Atheniensis, regię stirpis, a prima etate diuinis literis, & charitatis offi cijs ita deditus fuit, vt nihil p̄terea curare videret. Itaq3 parentibus mortuis, totū patrimoniū in pauperes erogauit: quin ēt tunicā exuit, vt ęgrotuz egētē tegeret, qua ille indutus, statim cōualuit. Sed multis deinceps clarior miraculis, timens sui nominis celebritatē, Arelate ad beatū Cęsariū cōtendit: a quo post bienniū discedēs, secessit in eremū: vbi diutius herbaruz radicib⁹, & ceruę lacte, quę statis ad eū horis veniebat, admirabili sanctitate vixit: Quę cerua, insequētibus quodā die canibus regijs, cum in antrum Agidij refugisset: Gallię regē impulit, vt ab eo summis precibus peteret, vt in loco speluncę monasteriuz extrui pateretur. Cuius administrationem, flagitāte rege, inuitus suscepit, eoq3 munere aliquot annis prodēter pieq3 gesto migrauit in cęlum.

Die. 2. G. Die 3. A. Die 4. B. Die 5. C. Die. 6. D. Die 7. E.

Natiui

prema,et antiquissima theologorum summitas) et viso sacro corpore placuit oib⁹. prout quisq; poterat hymnis celebrare infinitaz bonitatem diuinarum virtutum. R. Btá es Maria. 441.

De Dom. .. August.cpl. L.vij.

Transit labor multitudinis, et remanet charitas vnitatis, ergo qđ elegit Maria, nō auferet ab ea. A te autē Martha,qđ elegisti, vtiq; hoc sequit,vtiq; hoc subintelligit: a te,quod elegisti,auferet: sed bono tuo auferet: vt quod melius est,detur: auferetur enim a te labor,vt reqes detur. Tu nauigas,illa iá in portu est. R. Diffusa est grã.442. Lect.viij.

Videtis ergo,carissimi,et quantū arbitror,iam intelligitis,i his duabus mulieribus que ambe fuerunt domino grate, ambe amabiles ambe discipule: videtis ergo,et magnū aliqd intelligitis,quicūq; intelligitis, qđ audire et scire debetis,etiá qui non intelligitis,in his duab⁹ mulierib⁹ duas vitas esse figuratas,presentē, et futuraz: laboriosam,et quietaz: erumnosaz,et beataz,temporalē,et eternā. R. Beata es virgo Maria.442. Lectio nona.

Ue sunt vite,de illis vos copiosi⁹ cogitare. Quid habeat hec vita,nō dico mala non iniqua,nō nefaria,nō luxuriosa,non impia,sed laboriosa, erumnis plena,timoribus castigata,tentationib⁹ solicita, hác ipsam innocentē vitá dico qua lē decebat habere Martham: Hanc ergo quantū potestis inspicite,et de hac,vt dixi, copiosi⁹ quá loquimur cogitare. Uita vero iniqua aberat ab illa domo:nec cū Martha erat nec cū Maria,et si aliqń fuit domi no intrante fugit. Tu autem.

S.Bernardi abb.dup. oro. Intercessio.520. De coi ... nō pōt.Ocidit ... cōm ... oct. lcō.i. noc.leguntur de libro Script.co. tpe occur.vt dictū ē.i rub. sabbathi ... dñicá ... Aug. L.iij. Die 20.A

Bernard⁹, fōtanis i Burgundia honesto loco nat⁹, adolescens pp egregiá formá vehementer solicitat⁹ a mulieribus, nūquá ð snia colēde castitatis dimoueri potuit. Quas diaboli tētatiōes,vt effugeret,duos et viginti annos nat⁹,familiá Cisterciēsis ordinis,q̄ tū sanctitate florebat,igredi ꝯstituit. Quo Bernardi ꝯsilio cognito, fres summopere conati sunt eum a ꝓposito deterrere, in quo ipse eloquentior ac felicior fuit: nā sic eos, aliosq; multos in suam perduxit sententiam, vt cuz eo triginta iuuenes eandem religionē susceperint. Monachus ieiunio ita dedit⁹ erat,vt quoties

ties sumédus esset cibus, toties tormentum subire videretur. In vigilijs etiã & orationibus mirifice se exercebat, & Christianã paupertatem colens: quasi celestem vitã agebat i terris: ab omni caducarum rerũ cura, & cupiditate alienũ. R. Iste est qui ante. 520. Lecti. quarta.

Elucebat i eo humilitas: misericordia, benignitas cõtemplationi aũt sic addict9 erat, vt vix sensibus, nisi ad officia pietatis, vteretur: in quib9 tamé prudentie laude excellebat. Quo in studio occupatus, Genuensium, ac Mediolanensium episcopatus oblatos recusauit, pfessus se tanti officij munere indignum esse. Abbas factus Clarauallensis, multis in locis edificauit monasteria, in quibus preclara Bernardi institutio, ac disciplina diu viguit. Romana pfect9, sctõrũ Vincentij, & Anastasij monasteriũ extruxit, ei preficiens abbatẽ illum, qui postea Eugenius tertius summus Põtifex fuit, ad quem etiam librum misit, De consideratione. R. Amauit. folio 521. Lectio sexta.

Multa preterea scripsit, in quibus apparet eum doctrina potius diuinitus traditã, quã labore cõparata instructũ fuisse. In sũma virtutũ laude exorat9 a maximis principibus de eorũ cõponendis cõtrouersijs, & de ecclesiasticis reb9 cõstituẽdis, sepius in Italiã venit. Innocẽtiũ ité secundũ Põtificẽ maximũ in cõfutãdo schismate Petri Leonis, cum apud Imperatorẽ Henricũ Anglie regẽ, tũ in concilio Pisis coacto egregie adiuuit: dñiqз tres & sexaginta annos nat9 obdormiuit in domino: ac miraculis illustris ab Alexandro tertio Papa inter sctõs relatus est. R. Iste homo perfecit. fo. 521. In iij. noc. Hom. i euang. Ecce nos relīq. 498. vt i cõi Apl'or. R. vij. Iste hõ ab adolesc. 421. R. viij. Sint lumbi vestri. 421.

SEPTIMA DIE infra oct. Assumpt. B. M. virg. De Canticis Canticorum. l. j. Die 21. B ca. 7

Quid videbis i sunamite, nisi choros castrorum? Quã pulchri sũt gressus tui i calciamentis, filia principis. Iuncture femorum tuorum sicut monilia, q̃ fabricata sunt manu artificis. Umbilic9 tuus crater tornatilis, nũquã idigẽs poculis. Uẽter tu9 sicut aceru9 tritici, vallat9 lilijs. Duo vbera tua sicut duo hinuli gemelli caprẽ. Collũ tuũ sicut turris eburnea. Oculi tui sicut piscine i hesebõ, q̃ sũt i porta filie multitudinis. Nas9 tu9 sicut turris Libani, q̃ respicit cõtra Damascũ. Caput tuũ vt Carmel9: & come capi

capitis tui sicut purpura regis iuncta canalibus. ℟. Vidi spe ciosam. 440. Lectio ii.

Quam pulchra es, et quam decora carissima in deliciis. Statura tua assimilata est palme: et ubera tua botris. Dixi, Ascendam in palmam, et apprehendam fructus eius, et erunt ubera tua sicut botri vinee: et odor oris tui sicut odor malorum. Guttur tuum sicut vinum optimum dignum dilecto meo ad potandum, labiisque et dentibus illius ad ruminandum. ℟. Sicut cedrus. 441. Lectio tertia.

Ego dilecto meo, et ad me conversio eius. Veni dilecte mi, egrediamur in agrum: commoremur in villis. Mane surgamus ad vineas, videamus si floruit vinea, si flores fructus parturiunt, si floruerunt mala punica: ibi dabo tibi ubera mea. Mandragore dederunt odorem in portis nostris: omnia poma, nova et vetera, dilecte mi servavi tibi. ℟. Que est. 441.

Sermo s. Bernardi abb. L. iiii.

Ergo hodie gloriosa celos ascendens supernorum gaudia civium copiosis sine dubio cumulavit augmentis. Hoc est enim cuius salutationis vox et ipsos exultare facit in gaudio, quos materna adhuc viscera claudunt. Quod si parvuli necdum nati anima liquefacta est, ut Maria locuta est: quid putamus, quenam illa fuerit celestium exultatio, cum et vocem audire, et videre faciem, et beata eius frui presentia meruerunt? ℟. Ornatam. 441. L. v.

Sed et illud quis cogitare sufficiat: quam gloriosa hodie mundi regina processerit: et quanto devotionis affectu tota in eius occursum celestium legionum prodierit multitudo, quibus ad thronum glorie canticis sit deducta, quam placido vultu, quam serena facie quam divinis amplexibus suscepta a filio, et super omnem exaltata creaturam, cum eo honore, quo tanta mater digna fuit, cum ea gloria, que tantum decuit filium. ℟. Beatam me dicent. 441. Lectio sexta.

Felicia prorsus oscula labiis impressa lactentis, cui virgineo mater applaudebat in gremio. Verum nunquid non feliciora censebimus que ab ore sedentis in dextera patris hodie in beata salutatione suscepit, cum ascenderet ad thronum glorie, epithalamium canens et dicens. Osculetur me osculo oris sui. Christi generationem, et Marie assumptionem quis enarrabit? Quantum enim gratie in terris adepta est pre ceteris, tantum et in celis obtinet glorie singularis. ℟. Beata es Maria, que dominum. folio 441.

De hom. s. Augustini epi. L. vii.

Remanserunt ergo in illa domo, que susceperat dominum in duabus feminis due vite, ambe innocentes, ambe laudabi-

dabiles: vna laboriosa, altera ociosa: nulla facinorosa, nulla desidiosa: ambe innocētes, ambe, inquam laudabiles: sed vna laboriosa, altera ociosa: nulla facinorosa, quā cauere debet laboriosa: nulla desidiosa, quā cauere debet ociosa. ℟. Diffusa est gratia. 441. Lectio viii.

Erant ergo in illa domo iste due vite, ⁊ ipse fons vite. In Martha erat imago pñtiū, In Maria futurorū. Quod agebat Martha, ibi sumus: qd agebat Maria, hoc speramus. Hoc agamus bene, vt illud habeamus plene. Nā quid inde habemus inquantū habemus? quandiu hic sumus, quantum est, quod inde habemus? Nā ⁊ modo inde aliquid agim⁹ remoti a negocijs, seposītis familiaribus curis cōuenistis, statis, auditis. ℟. Beata es virgo. 441. Lectio nona.

In quātū aūt hoc agitis, Marie similes estis: ⁊ facilius vos intēditis quod agit Maria, quam ego qui pterogo. Si quid tamē dico, Christi est. Ideo vos pascit, qa Christi, quia panis communis est, vnde ⁊ ego vobiscū viuo. Nūc autem viuimus, si vos fratres statis in domino: Nolo, in nobis: sed in domino: quia neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementū dat Deus.

IN OCTAVA Assumpt. B. Marie virg. dup. Ad Vesp. oia vt inf. Vesp. festi. Deinde fit cō. ss. m. Timothei, Hippolyti, ⁊ Symphoriani. oro. — Die 22. D

Auxiliū tuū nobis dñe, qsum⁹: placatus impēde: ⁊ itercedētibus btīs martyrib⁹ tuis Timotheo, Hyppolyto, ⁊ Symphoriāo, dexterā sup nos tue ppitiationis extende. Per dominū. De Canticis Canticorū. L. i.

Que est ista, que ascēdit d deserto, delicijs affluēs, innixa super dilectū suū? Sub arbor malo suscitaui te, ibi corrupta ē mater tua, ibi violata est genitrix tua. Pone me vt signaculū sup brachiū tuū, qr fortis ē vt mors dilectio, dura sicut ifern⁹ emulatio: lāpades eius, lāpades ignis atqz flāmarū. ℟. Vidi speciosā. 440. L. ii.

Aque multe nō potuerūt extinguere charitatem, nec flumina obruēt illā: si dederit homo oēz substātiā domus sue pro dilectione, quasi nihil dspiciet eā. Soror nra, paruula est, ⁊ vbera nō habet, qd faciemus sorori nostre i die quādo alloquēda est? Si mur⁹ est, edificemus super eū propugnacula argentea: si ostiū est, cōpingamus illud tabulis cedrinis. ℟. Sicut cedrus. 442. Le. iii.

Ego mur⁹, ꝛ vbera mea si
cut turris: ex quo facta
sū corā eo quasi pacē reperiēs.
Vinca fuit pacifico in ea q̄ ha/
bet populos: tradidit eā custo/
dibus, vir affert pro fructu ei⁹
mille argēteos, vinca mea co/
rā me ē. Mille tui pacifice, ꝛ
ducēti his, q custodiūt fructus
ei⁹. Que habitas i hortis, ami/
ci auscultāt, fac me audire vo/
cē tuā. Fuge dilecte mi, ꝛ assi/
milare capree, hinuloq; ceruo/
rum super montes aromatum.
℣. Que est ista. fol. 441.

Ser. s. Bernardi abbatis. L. iiij.

TEmpus loquēdi est omni
carni cuz assumitur icar
nati verbi mater in celum: nec
cessare debet a laudib⁹ huma/
na mortalitas, cuz hominis so
la natura supra immortales spi
ritus exaltatur i virgine. Sed
de eius gloria nec silere deuo/
tio patit, nec dignuz aliqd ste/
rilis cōcipere cogitatio, aut in
erudita potest locutio parturi/
re. Hinc est, qd ꝛ ipsi celestis cu
rie principes, in cōsideratione
tante nouitatis clamāt nō sine
admiratione. Que est ista que
ascēdit de d̄serto delicijs afflu
ens? ℟. Ornatam. 441. L. v.

QUe est ista: que de sub so
le (vbi nihil est, nisi labor
ꝛ dolor ꝛ afflictio spūs) ascen/
dit delicijs spūalibus affluēs?
Quidni delicias dixerim vgi/
nitatis decus cuz munere fecū
ditatis, humilitatis insigne. di
stillantez charitatis fauum, mi
sericordie viscera, plenitudinē
gratie, prerogatiuā glorie sin/
gularis? Ascendens igitur d̄ d̄/
serto regina mundi, etiaz ange
lis sanctis vt canit ecclesia, spe
ciosa facta ē, ꝛ suauis i delicijs
suis. ℟. Beatā me. 441. L. vi.

VEce quibus possumus vo
cibus ascēdētē te ad filiū
deducimus, ꝛ prosequimur, sal
tē a lōge, virgo benedicta. Sit
pietatis tue, ipsam quaz apud
Deuz gratiam inuenisti notaz
facere mundo, reis veniaz me/
delā egris, pusillis corde robur,
afflictis consolationē, pericli/
tantibus adiutoriū, ꝛ liberatio
nez sanctis tuis precibus obti/
nēdo. In hac quoque die solē/
nitatis ꝛ letitie dulcissimū Ma
rie nomē cū laude inuocātibus
seruulis, per te regina clemēs,
gratie sue munera largiat Je/
sus Christus fili⁹ tu⁹ dñs nr̄, q
est sup oia benedictus in secl'a.
Am̄. ℟. Beata es Ma. 441.

Lco. scdm Luca. Lco vij.

IN illo tpe: Intrauit Je/ C. 10.
sus in quoddā castellū, ꝛ
mulier q̄daz Martha noie ex/
cepit illū in domū suā. Et rel.
Omelia s. Bernardi abbat.

QUid introisse eū dicim⁹
in castellū: etiaz in angu
stissimū virginalis vteri diuer
sorium introiuit. Deniq; ꝛ mu/
lier quedā excepit illū i domū
suam,

suā Felix mulier, cuius domus, Saluatore suscepto, inuenta est munda quidē, sed plane nō uacua. Quis enim uacuā dixerit, quam salutat angelus gratia plenam? neq; hoc solum, sed ad huc quoque in eam superuenturum asserit Spiritū sanctū. Ad quid putas, nisi ut etiā superimpleat eam? ad quid, nisi ut adueniente iam spiritu plena, sibi eodem superueniente, nobis quoq; superplena, & superfluens fiat? ℟. Diffusa est. 444. Lectio iij.

Intret ergo domū Saluator, & frequenter visitet eā quā pęnitēs Lazarus mundat, ornat Martha, & Maria replet internę dedita cōtēplationi. Sed forte curiosus quisq; requirat, cur in pręsenti euangelica lectione nulla prorsus Lazari mētio fiat? Arbitror sane, ne id qdē a proposita similitudine dissidere. Virginalē etenim domum intelligi volens spiritus, siluit nō incongrue pęnitentiā quę malum utique comitatur. Absit enim, ut propriȷ quicquā inquinamēti domus hec aliqñ habuisse dicatur, ut in ea proin de scopa Lazari quęreretur. ℟. Beata es Maria. 444.

Pro ss. mart. Timotheo Hippolyto & Symphoriano. Lc. ix.

Timotheus Antiochenus, Romā ueniēs, a Milciade summo Pontifice, cum per annū ibi Christi fidē prędicasset, a Tarquinio Urbis pfecto cōȷicitur in uincula, & post diuturnas carceris erumnas ad idola perducitur, ut eis sacrificet: quam impietatem summa libertate detestatus, acerbissime cęditur, & excarnificatum corpus uiua calce perfunditur. In quibus, aliȷsque suppliciȷs cōstans martyr capite plectitur: Corpus uia Ostiensi prope sepulcrū beati Pauli sepelitur. Quo die etiam Alexandro Imperatore apud Ostiam Tiberinā martyrio coronatus est Hippolitus presbyter. Quo in martyrio psentes Christianos hortabatur, ut fidem, quā a Petro & Paulo traditam, & a cęteris deinceps sanctis patribus acceptā, Romana coleret Ecclesia, cōstanter retinerent. Quo itē die Aurelio Imperatore, propter eandem fidē Augustudum Symphorianus adolescens uarie tortus est: qui dum ad vltimū supplicium duceretur, matrem ita clamātē audiens: Mater, nate, memento ęternę uitę, cęlum suspice, & ibi regnantem intuere, tibi enim uita non eripitur: sed mutatur in melius: fortiter Jesu Christi causa carnifici collum prębuit.

¶ Sequens festū sancti Bartholomęi celebretur secundū cōsuetudinē locorum. 24. uel 25. die Augusti. Rome autem celebratur die 25. cū comme. & iij. lect. S. Ludouici ut infra.

¶ In vig. s. Bartholomei apli. Hom. in euag. Hoc est precep/ ptū. 597. de cōi Aplorū, et Oro. Da quesum⁹. 492. ō eod. cōi.

Die 24. ¶ In festo sancti Bartholomei Apli. dup. Ad Vesperas. Oro.

Omnipotens sem/ piterne Deus, q huius diei vene/ randā sanctāq; le/ titiā in beati apo stoli tui Bartho lomei festiuitate tribuisti: da ecclesie tue, quesumus, et amare quod credidit, et predicare quod docuit. Per dominum.

In j. noc. Lcō. de epistola beati Pauli apostoli ad Corinthios Sic nos existimet. 494. vt in cō muni Apostolorum. Lect. iiij.

Bartholomeus Apostolus Galileus cum in Indiaz citeriorez, que ei in orbis terra rum sortitione ad predicandū Jesu Christi euangelium obue nerat, progressus esset, aduentū dñi Jesu iuxta sancti Matthei euangeliū illis gentibus predi cauit. Sed cuz in ea prouincia plurimos ad Jesum Chrm con uertisset, multos labores cala/ mitatesq; ppessus, venit in ma/ iorem Armeniam. ℟. Vidi coniunctos. 495. Lect. quinta.

Ubi Polemonem regē, et coniugē eius, ac preterea duodecim ciuitates ad Christia/ naz fidem perduxit. Que res in eum magnam inuidiam conci/ tauit illius gentis sacerdotuz: nam vsqueadeo Polemonis re gis fratrem in apostolum incē/ derūt, vt is viuo Bartholomeo pellez crudeliter detrahi iusse/ rit, ac caput abscidi: quo i mar tyrio animā deo reddidit. ℟. Beati estis. fol. 496. Lectio vj.

Ejus corpus Albani, que est vrbs maioris Armenie vbi is passus fuerat, sepultū est: quod postea ad Lyparā insulā delatū, inde Beneuentū trans/ latum est, postremo Romā ab Othone secundo Imperatore, Gregorio quinto Pōtifice ma ximo, portatum in Tiberis in/ sula, in ecclesia ei⁹ nomine Deo dicata, collocatum fuit. Agi/ tur autem Rome dies festus octauo Calendas Septembris, et per octo consequentes dies illa basilica magna populi fre/ quentia celebratur. ℟. Isti sunt triumphat. 496.

Lcō. euāg. sm Lucā. Lect. vij.

In illo tempore: Exijt Je/ sus in montē orare, et erat 9. ca pernoctans in oratione Dei: et cum dies factus esset, vocauit discipulos suos. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Omnes magni hoies subli mes montem ascendunt: non eniz cuicunq; propheta di cit: Ascende in montem excel suz, qui euāgelizas Sion: Exal ta in virtute vocē tuā, qui euan gelizas Jerusalem, nō vestigijs corporalib⁹, sed factis sublimio ribus in hunc montem si ascē/ das,

das, sequeris Christum, vt ipse esse mons possis. Montes enim in circuitu eius. Quere in euangelio: inuenies solos cum domino mõtem ascẽdisse discipulos. Orat ergo dominus, non vt pro se obsecret, sed vt pro me impetret: Nam etsi posuerit omnia pater in potestate filij: filius tamen, vt formam hominis impleret, obsecrãdum patrem putat esse pro nobis, quia aduocatus est noster. ℟. Isti sunt qui viuentes. 497. Lectio octaua.

Et erat, inquit, pernoctãs in oratione Dei. Species tibi datur, forma prescribitur, quã debeas emulari. Quid enim te pro salute tua facere oportet, quando pro te Christus in oratione pernoctat? Quid te facere conuenit cum vis aliquod officium pietatis adoriri, quando Christus missurus apostolos orauit prius, et solus orauit? Nec vsquam alibi, si non fallor, orasse cum apostolis reperitur: vbique solus obsecrat. ℟. Isti sunt viri, 497. Le. ix.

Vocauit, inquit, discipulos suos: et elegit duodecim ex ipsis, quos ad propagandũ auxilium salutis humane per terrarum orbem satores fidei destinaret. Simul aduerte celeste consilium: nõ sapientes aliquos, non diuites, non nobiles, sed piscatores et publicanos, quos dirigeret, elegit: ne traduxisse prudentia, ne redemisse diuitijs, ne potentie nobilitatisque auctoritate traxisse aliquos ad suã gratiã videretur: vt veritatis ratio, nõ disputationis gratia preualeret. Die 25.

¶ S. Ludouici confesso. Oratio.

Deus, qui beatũ Ludouicum cõfessorem tuũ, de terreno ac tẽporali regno, ad celestis, et eterni regni gloriaz transtulisti: eius quesumus, meritis, et intercessione regis regum Jesu Christi filij tui, nos coheredes efficias: et eiusdẽ regni tribuas esse consortes. Per eundem dominum nostrum Jesum.

Ubi vero festum Sancti Bartholomei celebrat hodie de hoc festo fit tantum commemo. et ex duabus sequẽtibus lectionibus fit noua lectio. Lectio secũda.

Ludouicus, Gallie rex duodecim annos natus, patre amisso, et in Blanche matris sãctissima disciplina educatus, cũ vigesimũ annũ attingeret, in morbum incidit: quo tempore cogitauit de recuperãda possessione Jerosolymorum. Quam obrẽ vbi conualuisset, vexillum ab Episcopo Parisiẽsi accepit: deinde mare cum ingenti exercitu trayciẽs, primo prelio Saracenos fugauit. Sed cum ex pestilentia, magna militũ multitudo perijsset: victus ipse, captusque est. Rebus postea cũ Saracenis compositis, liber rex, exercitusque dimittitur: ita

que Aconem pꝛofectus, in ea vrbe multos Agarenorum ad Chꝛisti fidem cōuertit, pꝛęterea aliquot Chꝛistianorum vrbes refecit suis sumptibus.

Lectio tertia.

Interim mater ei⁹ migrat e vita: quare domū redire cogitur, vbi totū se dedit pietatis officijs, naz multa ędificauit ꝛ monasteria ꝛ pauperū hospitia: beneficientia egētes sublevabat: frequens visebat ęgrotos: quibus ipse non solum suis sumptib⁹ omnia suppeditabat, sed etiā, quę opus erāt manib⁹ ministrabat: vestitu vulgari vtebatur, cilicio ac ieiunio coꝛpus assidue affligebat. Sed cū iterū transmisisset, bellū Saracenis illaturus, iamqꝫ castra in eoꝝ cōspectu posuisset, pestilētia decessit in illa oratione, Introibo in domum tuā, adoꝛabo ad templum sanctuz tuuz, ꝛ cōfitebor nomini tuo. Eius coꝛpus postea Lutetiam Parisioꝛum trāslatum est: ipse clarus miraculis a Bonifacio octauo in sanctoꝛuz numerum est relatus.

Die 26 B ¶ S. Zephyrini pp. ꝛ m̄. Oꝛatio

Pręsta, quęs ops Deus: vt beati Zephyrini martyris tui, atque Pontificis, cuius gaudemus meritis, instruamur exemplis. Per dominum nostrum.

Lectio iiij.

Zephyrinus Roman⁹ qui Seuero Imperatoꝛe rexit ecclesiā, sanciuit, vt qui oꝛdinādi essent, opportuno tēpoꝛe multis pręsentibus clericis, ꝛ laicis de more sacris initiarentur: doctiqꝫ ac spectatę vitę homines ad id officij munus deligerent. Decreuit pꝛęterea vt rem diuinaz facienti episcopo sacerdotes omnes astarent. Idem instituit vt Patriarcha, Pꝛimas, Metropolitanus, aduersus episcopum non ferant sententiam nisi apostolica auctoꝛitate fulti. Vixit in pontificatu annos nouez, mēses septē, dies decē. Habuit oꝛdinationes septē mense Decēbꝛi, quib⁹ creauit episcopos tredecim, pꝛesbyteros quatuoꝛdecim, diaconos septē. Antonino Imperatoꝛe, martyꝛio coꝛonatus est, ꝛ sepultus via Appia pꝛope cęmeterū Callisti, septimo Calēdas Septēbꝛis. Tu autez.

Die 27. A

¶ In festo s. Augustini episcopi. conf. ꝛ Ecclesię Doc. dupl. Die 28 A

Ad Mag. Aña. O doctoꝛ opti. 514.

Oꝛatio.

Adesto supplicatiōib⁹ nostris omnipotēs deus, ꝛ quibus fiduciam sperandę pietatis indulges, intercedente beato Augustino cōfessore tuo, atqꝫ pōtifice, cōsuetę misericoꝛdię tribue benign⁹ effectū. Per dominum nostrum. Iesum Chꝛistum filium

¶ Cōme.

¶ Cōme.s.Hermetis m̄. Oro.

Deus, qui beatū Hermetē, martyrē tuum, virtute constantię in passione roborasti: ex eius nobis imitatione tribue ꝓ amore tuo prospera mundi despicere, ꝛ nulla ei⁹ aduersa formidare. Per dominum nostrū.

In i.noct.Le. Sapientiā.119. de communi Doct.Lectio iiij.

Augustin⁹, Tagastę in Africa honestis parētibus natus, ac puer docilitate ingenij ęquales longe superans, breui omnibus doctrina antecelluit. Adolescēs, alienus a Christiana religione Mediolanum se contulit: vbi cum frequens Ambrosij Mediolanensis episcopi esset auditor: eius opera incensus studio Christianę fidei, circiter trigesimum annuz agēs, ab ipso baptizatur. Reuersus in Africaz cū religione vitę sactimoniaz coniungens, a Valerio, notę sāctitatis, epo Hipponēsi, pꝛsbyter factus est: quo tpe familiā instituit religiosoꝝ: quib⁹ cū victu cōi eodē que culto vtēs, eos ad apostolicę vitę, doctrinęq; disciplinā diligētissime erudiebat: sed cū vigeret Manicheorū hꝛsis, i qua et ipse aliquadiu fuerat, vehemētius i illā inuehi cępit. Fortunatūq; heresiarchaz cōfutauit. ℟. Inueni Dauid.415. Lec.v.

Hac Augustini pietate cōmotus Valerius, cuz ad iutorez adhibuit epalis officij. Nihil illo fuit humilius, nihil continentius. Lectus ac vestitus moderatus, vulgaris mensa, quā semper sacra vel lectione vel disputatione cōdiebat. Tanta benignitate fuit in pauperes: vt, cuz nō esset alia facultas, sacra vasa frangeret ad eorum inopiam sustētandā. Feminaruz, ꝛ in eis sororis, ꝛ fratris filię ɔtuberniū, familiaritatēq; vitauit: quippe qui diceret, etsi propinquę mulieres suspectę non essent, tn̄ quę ad eas ventitarēt, posse suspicionē efficere. Nullū finē fecit pꝛdicādi Dei verbū nisi graui morbo oppressus. Hereticos insectatus ꝛ coraā, ꝛ scriptis: ac nullo loco passus ɔsistere, Africam a Manicheorū, Donatistarū, Pelagianorū, multorumq; pꝛterea hęreseos errore liberauit. ℟. Potui adiutorium.415. Lect. vj.

Tam multa pie, subtiliter, copiose scripsit: vt Christianaz doctrinā maxime illustrarit. Quē in primis secuti sunt, q postea theologicā disciplinam via, ꝛ ratione tradiderunt. Vādalis Africam bello vastātib⁹, ꝛ Hipponem tertiū iā mensem obsidentibus, in febrez incidit. Itaq; cū discessuz e vita sibi instare intelligeret, psalmos Dauid, qui ad penitentiā pertinēt in ɔspectu positos ꝓfusis lacrymis legebat. Solebat āt dicere neminē, etsi nullius sceleris sibi

cõscius esset, committere debere, vt sine penitẽtia migraret e vita. Ergo sensibus integris, in oratione defixus, astãtibus fratrib⁹, quos ad charitatẽ, pietatẽ, virtutesq; oẽs erat adhortatus, migrauit in cęlũ. Vixit annos septuaginta sex, i episcopatu ad quadraginta. Cuius corpus primũ in Sardiniam delatum, deinde a Leoprando Longobardorũ rege magno precio redemptum, Ticinũ translatuz est, ibiq; honorifice conditum.

℟. Iste est qui ante, folio. 516. Lec. iij. noc. Dom. i euang. Vos estis sal terrę. 519. vt i cõi doc. Ad Laudes fit cõm. S. Hermetis mar. vt sup. Ad Vesperas a Capitulo oĩa d̃ sequẽti festo.

Die 29 C ℂ In Decollatione S Johan. Baptistę. dupl. Cap. Hy⁹. ꝛ ℣. de cõmuni vnius mar fol. 501. Ad Mag. Aña. Misso Herodes spiculatore, ꝑcepit amputari caput Johannis i carcere: quo audito, discipuli ei⁹ venerũt, ꝛ tulerũt corp⁹ ei⁹, ꝛ posuerunt illud in monumẽto. Oro.

Sancti Johannis Baptistę, precursoris, ꝛ martyris tui, quęsumus domine, veneranda festiuitas, salutaris auxilij nobis prestet effectum. Qui viuis ꝛ regnas in vnitate.

Deinde fit cõm. S. Augustini. Postea S. Sabinę mart. Oro. Deus qui inter. 525. de communi SS. mulierum.

ℂ Ad Matu. Inuit. ꝛ rel. preter ꝑia j. noct. dũr de cõi vnius mart 501. In j. noct. lectiones Jeremię prophetę poštę in Natiuita. S. Johan. mense Junio. Verba Jeremię. 403. ℟. Misit Herodes rex man⁹, ac tenuit Johannez, ꝛ vinxit eum in carcere, quia metuebat eũ propter Herodiadem. Quã tulerat fratri suo Philippo vxorẽ. ℣. Arguebat Herodẽ Johannes propter Herodiadẽ. Quã. ℟. Johãnes Baptista arguebat Herodem ꝑpter Herodiadẽ, quã tulerat fratri suo viuẽti vxorẽ. ℣. Misso Herodes spiculatore, precepit amputari caput Johãnis in carcere. Propter. ℟. Puellę saltanti imperauit mater. Nihil aliud petas, nisi caput Johannis. Et contristatus est rex propter iusiurandum, ꝛ propter simul discumbentes. ℣. Ait puella matri suę. Quid petam? At illa ait. Nihil.

Ex libro S. Ambrosij episcopi, de virginibus. Lectio quarta.

Quoniam beati Johannis Baptistę nõ strictim pretereũda est recordatio: interest vt, quis, ꝛ a quibus, ꝛ quam ob causam, quomodo, ꝛ quo tempore sit occisus, aduertere debeamus. Ab adulteris iustus occiditur, ꝛ a reis in iudicem capitalis

capitalis sceleris pena conuertitur. Deinde premiuz saltatricis mors est prophete. Postremo (quod etiam omnes barbari horrere consueuerunt) inter epulas atque conuiuia consummandę crudelitatis profertur edictum, & a conuiuio ad carcerem, de carcere ad conuiuium feralis flagitij circunfertur obsequium. Quanta in vno facinore sunt crimina? R. Justus germinabit. 501.
& quę leguntur, per ordinez de communi vnius mart. Lect. v.

Quis non, cum e conuiuio ad carcerez cursari videret, putaret prophetam iussum esse dimitti? Quis inquam, cuz audisset natalez esse Herodis, solenne conuiuiū, puellę optionem eligēdi quod vellet datā, missum ad Johannem ob solutionem nō arbitraretur? Quid crudelitati cum delicijs: quid cum funeribus voluptati? Rapitur ad penam propheta cōuiuiali tempore, conuiuiali precepto, quo non cuperet vel absolui: perimitur gladio, caput eius affertur in disco. Hoc crudelitati ferculū debebatur, quo insatiata epulis feritas vesceret. R. Iste cognouit. 502. Lect. vj.

Intuere Rex acerbissime tuo spectacula digna conuiuio. Porrige dexteram, nequid sęuitię tuę desit, vt inter digitos tuos riui defluāt sacri cruoris. Et quoniam nō exaturari epulis fames, non restingui poculis potuit inaudite sęuitię sitis, bibe sanguinē scaturientibus adhuc venis exacti capitis pfluētem. Cerne oculos in ipsa morte sceleris tui testes, auersantes cōspectum deliciaruz. Claudūtur lumina non tam mortis necessitate, quaz horrore luxurię. Os aureum illud exangue, cuius sententiam ferre non poteras, conticescit, & adhuc timetur. R. Honestum fecit illum. 503.
Lectio sancti euangelij secundū Marcuz. Lectio septima.

In illo tēpore: Misit Herodes ac tenuit Johannem: & vinxit eum in carcere propter Herodiadem vxorem Philippi fratris sui, quia duxerat eam. Et reliqua. ca. 6.
Homilia sancti Augustini epi.

Cum sanctum euangeliū legeret, crudele spectaculum ante oculos nostros cōstitutum est. Caput sancti Johannis in disco, feralis missus crudelitatis, propter odiuz veritatis: puella saltat, & sęuit mater, & inter delicias & lasciuias cōuiuātiū temere iuratur: & impie quod iuratur, impletur. Factuz est Johanni quod ipse predixerat: Illum oportet crescere, dixerat de domino, me autem minui. Iste minutus est in capite, ille creuit in cruce. Odium peperit veritas. Non potuit ęquo animo tolerari quod homo Dei sanctus mone

bat: qui vtique salutem eorum querebat quos sic monebat. Re sponderũt illi mala pro bonis. ℟. Desiderium. Lectio viij.

Quid enĩ ille diceret, nisi quo plenus erat? ⁊ quid illi responderent, nisi quo pleni erant? Ille triticũ seminabat: sed spinas inuenit, dicebatq͡ʒ regi: Non licet tibi habere vxorem fratris tui. Uincebat regẽ libido, tenebat apud se prohibitam vxorem fratris sui. Sed eum tamen sic habebat vt non seuiret. Honorabat eum, a quo verum audiebat: sed detestabilis mulier odium concipiebat: quod aliquando dato tempore pareret: quando autem parturijt, peperit filiam, filiam saltatricem. ℟. Stola iucunditatis. folio. 503.

Pro s. Sabina martyre. Le. ix.

Sabina mulier Romana, Ualẽtini viri Clarissimi vxor, a Seraphia virgine Christiane fidei preceptis instituta, post sancte virginis martyriũ collectas eius reliquias pijs exequijs sepeliuit. Quã ob causam paulo post Adriano Imperatore cõprehẽsa, Elpidio iudici sistitur, Cui is: Tu ne illa Sabina, ⁊ genere ⁊ matrimonio nobilissima? At illa. Sum, inqt: sed dño meo Jesu Christo gratias ago: qui me intercessione Seraphie, famule sue, e demonũ potestate liberauit. Quã varie tentatã, vt propositũ mutaret, cũ a fidei cõstantia mouere nõ posset Prefectus: pronunciata sententia q̃ deos cõtemneret, capitis damnauit. Eius corpus a Christianis in eodem sepulcro conditũ est, in quo ipsa magistrã fidei sue Seraphiam posuerat.

Ad Laudes, ⁊ per Horas. Añã.

Herodes enim tenuit, ⁊ ligauit Johannem, ⁊ posuit in carcerem propter Herodiadem. Ps. Dñs regnauit. 8. cum reliq. Añã. Dñe mi rex, da mihi in disco caput Johannis Baptiste. Añã Puelle saltanti imperauit mater: nihil aliud petas, nisi caput Johannis. Añã. Arguebat Herodem Johannes propter Herodiadẽ: quam tulerat fratri suo Philippo vxorem. Añã. Da mihi in disco caput Johannis Baptiste: ⁊ contristatus est rex propter iusiurandum. Cap. Beatus vir qui suffert. 501. Hymnus. Martyr dei. 504. ℣. Justus vt palma florebit. ℟. Sicut cedrus libani multiplicabitur. Ad Benedictus. Añã. Misso Herodes. fol. 451.

Ad Horas, omnia de communi vnius martyris p̃ter orationẽ.

Ad Uesperas Añã. Herodes. cum reliq̃s de Laudibus. Psal. Capitulũ, Hymni, ⁊ versic. de communi vnius martyris.

Ad Magnificat. Antiphona.

Misit rex incredulus ministros detestabiles, ⁊ amputari iussit caput Johannis Baptiste.

Die 30 D SS. Felicis, & Adaucti m. Oro.

Maiestatē tuā, dñe, supplices exoram⁹: vt sicut nos iugiter sctōꝝ tuoꝝ cōmemoratio/ne lętificas, ita sēp supplicatio/ne defendas. Per dñm. Lc. iij.

Felix, Diocletiano, & Maximiano Imperatoribus, propter susceptā Christi religionem comprehensus, in Serapidis templum adductus est. Cui sacrificare cum iuberetur, os simulacri cōspuit. Quo facto, statim ęrea statua corruit. Quod cū iterum, ac tertio in ęde Mercurij, Dianęq; factū esset, impietatis, & magicę artis accusatus, equuleo torquetur. Mox ad secundum ab vrbe lapidem via Ostiensi ducitur, vt securi feriretur. Cui inter viam oblatus quidā Christianus, cū Felicē agnoscens ad martyriū duci videret, ego quoq; clara voce, inqt, eadē qua iste lege viuo, ego eundem Iesum Christū colo. Itaq; Felicem osculatus, cum eo securi percutitur, tertio Calendas Septembris, cuius nomen cum ignotum esset Christianis, is Adaucti nomine nobilitatus est, quod ad martyrij coronam augeri voluerit.

Die 31. E

FESTA SEPTEMBRIS.

Offiū Defunct. I. die nō imped.

Die 1. F ℂ Pro S. Aegidio Abb. Oro.

Intercessio nos. de cōi cōfess. non pontif. fol. 520. Deinde fit commemorat. Sanctorum martyrum duodecim fratrum. Oro.

Fraterna nos dñe martyrū tuoꝝ corona lętificet: q̄ & fidei nrę pbeat incremēta virtutū, & multiplici nos suffragio cōsoletur. Per dominum nostrum. Lectio tertia.

Aegidius Atheniensis, regię stirpis, a prima ętate diuinis literis, & charitatis officijs ita deditus fuit, vt nihil p̄terea curare videret. Itaq; parentibus mortuis, totū patrimoniū in pauperes erogauit: quin ēt tunicā exuit, vt ęgrotum egētē tegeret, qua ille indutus, statim cōualuit. Sed multis deinceps clarior miraculis, timens sui nominis celebritatē, Arelate ad beatū Cęsariū cōtendit: a quo post bienniū discedēs, secessit in eremū: vbi diutius herbarum radicib⁹, & ceruę lacte, quę statis ad eū horis veniebat, admirabili sanctitate vixit: Quę cerua, insequētibus quodā die canibus regijs, cum in antrum Aegidij refugisset: Gallię regē impulit, vt ab eo summis precibus peteret, vt in loco speluncę monasterium extrui pateretur. Cuius administrationem, flagitāte rege, inuitus suscepit, eoq; munere, aliquot annis prodēlet pieq; gesto migrauit in cęlum. Die. 2. G. Die 3. A. Die 4. B. Die 5. C. Die. 6. D. Die 7. E.

Matiui/

Die 8. S

NATIVITAS BEATAE Mariæ virginis. Duplex.

Ad Vesperas. Antiphona. Natiuitas gloriose folio.454. [illegible] de laudate. Psalmi [illegible] de sancta Maria. Cap.

ccci. 21.

Ab initio, et ante secula creata sum, et vsque ad futurum seculum non desinam, et in habitatione sancta coram ipso ministraui. Hym. Aue maris stella. 540. ℣. Natiuitas est hodie sancte Marie virginis. ℟. Cuius vita inclyta cunctas illustrat Ecclesias. Ad Mag. Aña. Gloriose virginis Marie ortum dignissimum recolamus, que et genitricis dignitatem obtinuit, et virginalem pudicitiam non amisit. Oratio.

Famulis tuis, quesumus domine, celestis gratie munus impartire: vt quibus beate virginis partus extitit salutis exordium, Natiuitatis eius votiua solennitas pacis tribuat incrementum, Per dominum nost.

[illegible] Inuit. Natiuitatem virginis Marie celebremus, Christum eius filium adoremus dominum. Venite. Hym. Quem terra.541. In j noct. Aña. Benedicta tu. cum reliquis Aña [illegible] vt in officio paruo beate Marie. f.541. ℟. Specie tuo, et pulchritudine tua. ℟. Intende, prospere procede, et regna. Lectiones leguntur de Canticis canticorum, vt in officio Assump. B. Marie. Osculetur me osculo. fol. 440. ℟. Primum. ℟. Hodie nata est beata virgo Maria ex progenie Dauid, Per quam salus mundi credentibus apparuit: cuius vita gloriosa lucem dedit seculo. ℣. Natiuitatem beate Marie virginis cum gaudio celebremus. Per quam. ij. ℟. Beatissime virginis Marie Natiuitatem deuotissime celebremus: Ut ipsa pro nobis intercedat ad dominum Jesum Christum. ℣. Cum iucunditate Natiuitatem beate Marie virginis deuotissime celebremus. Ut ipsa pro nobis. iij. ℟. Gloriose virginis Marie ortum dignissimum recolamus: Cuius dominus humilitatem respexit, que angelo nunciante concepit Saluatorem mundi. ℣. Beatissime virginis Marie Natiuitatem deuotissime celebremus. Cuius. Gloria. Cuius. In ij. noc. Aña. Specie tua.542. ℣. Adiuuabit eam deus vultu suo. ℟. Deus in medio eius non commouebitur.

Sermo s. Augustini epi. L. iij.

Adest nobis, dilectissimi, optatus dies beate ac venerabilis semper virginis Marie: ideo cum summa exultatione gaudeat terra nostra tante virginis illustrata natali. Hec est enim flos campi, de qua ortum est preciosum lilium conuallium, per cuius partum mutatur

mutatur natura protoplastorũ, deletur & culpa: Preciũz est in ea illud Euę infelicitatis elogium, quo dicitur, In dolore paries filios tuos: q: ista in leticia dñz peperit. ℟. Natiuitas gloriosę vginis Marię ex semine Abrahę, ortę de tribu Juda, clara ex stirpe Dauid. Cuius vita inclyta cunctas illustrat ecclesias. ℣. Hodie nata est beata virgo Maria ex progenie Dauid cuius. Lectio quinta.

Eva enim luxit, ista exultauit: Eua lacrymas, Maria gaudiũ i vẽtre portauit, qa illa peccatorẽ, ista edidit innocẽtẽ. Mater generis nři penaz intulit mũdo, genitrix dñi nři salutem attulit mũdo. Auctrix peccati Eua: autrix meriti Maria. Eua occidendo obfuit, Maria viuificãdo profuit. Illa percussit, ista sanauit. Pro inobediẽtia enim obediẽtia comutaṫ, fides pro perfidia compẽsatur. ℟. Cuz iucunditate Natiuitatẽ beatę Marię celebremꝰ. Ut ipsa ꝑ nobis intercedat ad dñz Jesuz Chrz. ℣ Corde & animo Christo canamus gloriã in hac sacra solẽnitate ꝑcelsę genitricis Dei Marię. Ut. Lectio vi.

Plaudat nũc organis Maria, & inter veloces articulos tympana puerperę ꝯcrepẽt. Concinãt letãtes chori, & alternãtibus modulis dulcia carmina misceãtur. Audite ergo quẽadmoduz tympanistria nostra cãtauerit: ait eniz: Magnificat anima mea dominum: Et exultauit spiritus meꝰ in Deo salutari meo. Quia respexit humilitatem ancillę suę: Ecce eniz ex hoc beatam me dicent omnes generationes: Quia fecit mihi magna, qui potẽs est. Cãz igitur inualescentis errati, miraculum noui partus euicit: & Euę planctum Marię cantus exclusit. ℟. Natiuitas tua, Dei genitrix virgo, gaudium annũciauit vniuerso mundo: Ex te enim ortus est sol iustitię Christus Deus noster, qui soluens maledictionem dedit benedictionem, & cõfundens mortem donauit nobis vitam sempiternam. ℣. Benedicta tu in mulieribus, & bñdictus fructus vẽtris tui. Ex te enim. Glo. Ex te. In iij. noc. Añ Gaude Maria virgo. folio. 542. ℣. Elegit eaz Deus, & preelegit eã. ℟ In tabernaculo suo habitaṫ facit eã. Lectio sancti euangelij secũdũ Mattheum. Lectio septima.

Liber gñatiõis Jesu Christi filij Dauid, filij Abrahã. Abrahã genuit Isaac. Isaac autez genuit Jacob. Et rel. 1.ca.

Homilia s. Hieronymi presbyr.

In Isaia legimꝰ: Generationez eius qs enarrabit? Nõ ergo putemus euangelistã prophete esse cõtrariũ, vt quod ille impossibile dixit affatu, hic narrare incipiat: q: ibi de generatione diuinitatis, hic de incarnatione

natione est dictū. A carnalibus autē cepit, vt per hominē Deū discere incipiam⁹. Filij Dauid filij Abrahā. Ordo preposterus, sed necessario commutatus. Si enim primum posuisset Abraham, et postea Dauid, rursus ei repetendus fuerat Abraham, vt generationis series texeret. R. Beatam me dicent omnes generationes. Quia fecit mihi dñs magna qui potens est, et sanctum nomen eius. V. Et misericordia eius a progenie in progenies timentibus eum. Quia. Lectio octaua.

Deo autem ceteris preter missis, horum filium nuncupauit: quia ad hos tm̄ facta est de Christo repromissio. Ad Abraham: In semine, inqt, tuo benedicentur oēs gentes, quod est Chr̄s. Ad Dauid: De fructu ventris tui ponam super sedem tuam. Judas autem genuit Phares et Zaram de Thamar. Notandum in genealogia Saluatoris nullā sanctarū assumi mulierū, sed eas quas scriptura reprehēdit: vt q ꝑpter peccatores venerat, de peccatorib⁹ nascēs, omniū peccata deleret. Unde et in consequētibus Ruth Moabitis ponit, et Bethsabee vxor Urię. R. Felix nanqꝫ es sacra virgo Maria, et omni laude dignissima: Quia ex te ortus est sol iustitię, Christus Deus noster. V. Ora pro populo, interueni pro clero, intercede pro deuoto fęmineo sexu: sentiant omnes tuum iuuamen, quicunque celebrant tuam sanctā Natiuitatem. Quia. Gloria. Christus

Pro s. Adriano mar. Lec. ix.

Adrian⁹ iussu Maximiani Imperatoris apud Nicomediam persequens Christianos, cum sępius eorum in fide dei confessione, et tormentorum perpessione constantiam demiratus esset, vehementer ea re cōmotus, ad Christum sese cōuertit. Quamobrem cum alijs viginti tribus Christianis est coniectus in carcerem, vbi eū visitans Natalia vxor, q̄ et ipsa antea in Christum crediderat, ad martyrium incendit. Itaqꝫ e custodia eductus, tandiu flagellis cęsus est, donec intestina defluerent. Postremo fractis cruribus, manibus pedibusqꝫ precisis, vna cum multis alijs martyrū certamen feliciter absoluit.

Ad Laudes, et per Horas. Aña.

Natiuitas gloriosę virginis Marię, ex semine Abrahę orte de tribu Juda, clara ex stirpe Dauid. ps. Dñs regn. 8. cū rel. Aña. Natiuitas est hodie sanctę Marię virginis, cuius vita inclyta cunctas illustrat Ecclesias. Añ. Regali ex pgenie Maria exorta refulget, cuius precibus nos adiuuari mēte et spū deuotissime poscimus. Aña. Corde et animo Christo canamus gloriā, in hac sacra solennitate

lénitate precelsę genitricis Dei Marię. Aña. Cuꝫ iucunditate Natiuitatẽ beatę Marię celebremus: vt ipsa ꝑ nobis itercedat ad dñm Jesum Christum. Cap. Ab initio, Hymn. O gloriosa. 544. ℣. Natiuitas est hodie. vt sup. 453. Ad Bñs. An. Natiuitateꝫ hodiernã ꝑpetuę virginis genitricis Dei Marię solenniter celebremꝰ, qua celsitudo throni processit, halleluia. Oro. A famulis tuis. vt supra Deinde fit cõmemo. s. Adriani martyr. hoc loco tantum. Aña. Qui odit animam. 504. ℣. Justus vt palma. Oratio. Presta quęsumus omnipotẽs Deus, vt qui. 501. de cõmuni vnius mar. Ad Tertiam. Cap. Ab initio & ante secula. fol. 453. ℟. bre. Specie tua, Et pulchritudine tua. ℣. Intende, prospere procede, & regna. Et. ℣. Adiuuabit eam deus vultu tuo. ℟. Deus in medio eius non commouebitur.

Eccl. 24. Ad Sextam. Capitulum.

Et sic in Siõ firmata suꝫ, & i ciuitate sanctificata similiter requieui, & in Jerusalẽ potestas mea. Et radicaui in populo honorificato, & in partes Dei mei hereditas illius: & i plenitudine sanctorũ detẽtio mea ℟. b. Adiuuabit eaꝫ Deus vultu suo. ℣. Deus in medio eius nõ cõmouebitur. ℣. Elegit eã Deus, & ꝑelegit eaꝫ. ℣. In tabernaculo suo habitare facit eã

Ad Nonam. Capitulum.

In plateis sicut cinnamomũ & balsamũ aromatiꝫãs odorẽ dedi quasi myrrha electa dedi suauitatem odoris. ℟. br. Elegit eã Deus, Et ꝑelegit eã. ℣. In tabernaculo suo habitare facit eaꝫ. Et. ℣. Diffusa est gratia i labijs tuis. ℟. Propterea benedixit te Deus in ęternum. In ij. Uesp. cętera oia vt i nj. vesp. Ad Mag. Aña. Natiuitas tua dei genitrix virgo gaudium annunciauit vniuerso mũdo: ex te enim ortus est sol iustitię Christus Deus noster, qui soluens maledictionem dedit benedictionẽ, & confundens mortem donauit nobis vitam sempiternam.

¶ Cõme. S. Gorgony martyr. Aña. Iste sanctus. fol. 501. ℣. Gloria & honore co. Oratio.

Sanctus tuus dñe Gorgoniꝰ sua nos itercessione lętificet: & pia faciat solenitate gaudere. Per dominum nostruꝫ Jesum.

SECVNDA DIE.

infra octauã Nati. B. Marie

¶ In j. noct. infra octauam legitur de Scriptura occurrẽti. Die. 9. S

De sermone s. Aug. epi. Lc. ij.

Exultat Maria, & matrẽ se lęta miraf, & de spiritu sancto se protulisse gaudet: nec q: peperit inupta, terretur, sed quia genuerit cum exultatione miratur. O fęmina superfęmi-

nas

na benedicta, que virũ omnino non nouit, ⁊ viruꝫ suo vtero circundedit. Circundat virũ Maria, angelo fidẽ dãdo, qa Eua perdidit virũ serpenti consentiendo. O felix obedientia, o insignis gratia, que duꝫ fidem dedit humiliter, celi in se opificẽ corporauit. Hinc promeruit gloriam, quam ipse postmodũ aurit. Ecce aũt ex hoc beatam me dicẽt omnes generationes. ℟. Natiuitas gloriose. 454.

Lectio quinta.

O Beata Maria, quis tibi digne valeat iura gratiarũ, ac laudũ preconia rependere: que singulari tuo assensu mũdo succurristi perdito. Quas tibi laudes fragilitas humani generis persoluet, que sola tuo cõmercio recuperandi aditũ inuenit? Accipe itaqꝫ quascũqꝫ exiles, quascunqꝫ meritis tuis impares gratiarũ actiones, ⁊ cum susceperis vota, culpas nostras orando excusa. Admitte nostras preces intra sacrarium exauditionis, ⁊ reporta nobis antidotum reconciliationis. ℟. Cuꝫ iucunditate. 454.

Lectio vi.

Sit per te excusabile qđ p te ingerimus: fiat impetrabile quod fida mente poscim⁹. Accipe quod offerimus: redona quod rogamus, excusa quod timemus, qa tu es spes vnica peccatorũ, per te speramus delictorum veniam: ⁊ in te beatissima nostrum est expectatio premiorum. Sancta Maria succurre miseris, iuua pusillanimes, refoue flebiles: ora pro populo, interueni p clero, intercede pro deuoto femineo sexu, sentiant omnes tuuꝫ iuuamen quicunqꝫ celebrant tuam sanctaꝫ Natiuitatem. ℟. Natiuitas tua. 454.

De Homilia sãcti Hieronymi presbyteri. Lectio septima.

Ioram autẽ genuit Oziã, Ozias aũt genuit Ioathã. In quarto Reguꝫ volumine legimus de Ioraꝫ Ochoziam fuisse generatuꝫ: quo mortuo Iosabeth filia regis Ioram, soror Ochozie tulit Ioas filiuꝫ fratris sui, ⁊ eum internicioni que exercebatur ab Athalia, subtraxit. Cui successit in regnum filius eius Amasias. Post quem regnauit filius eius Azarias: qui appellatur ⁊ Ozias cui successit Ioathan filius ei⁹. ℟. Beatam me dicent. 454.

Lectio octaua.

Cernis ergo, qꝫ secunduꝫ fidez historie tres reges i medio fuerunt, quos hic euãgelista pretermisit. Ioram quippe nõ genuit Oziã, sed Ochoziã, ⁊ reliquos quos enumerauim⁹. Uerum quia Euangeliste ppositum erat tres tessaradecades i diuerso tẽporuꝫ statu ponere, ⁊ Ioraꝫ generi se miscuerat impissime Iezabelis, icirco vsqꝫ ad tertiaꝫ generationẽ eius memoria tollitur, ne in sãcte Natiuitatis ordine poneret. ℟. Felix

lix nāq; es sacra ḡgo Ma.454.
Pro s. Gorgonio marty. L.ix.

Gorgonius Nicomedię natus, Dioclitiani Imperatoris cubicularius: Dorotheo collega suo adiutore, reliquos omnes cubiculi ministros ad Christi fidem perduxit. Uterq; autem cum vidisset quodā die martyrem coram Dioclitiano acerbissime cruciari, eius exēplo martyrij amore incensus est. Itaq; amboruz hec vox eru pit. Quid est Imperator, quod huius condemnata sententia, quę nobis cum eo communis est, vnum illum punis? istius nostra etiam est fides, idem pro positum. Eos igitur vinctos Imperator flagellis concidi iubet, ita vt toto corpore cutis dirumperetur: ɀ in plagas acetū infundi sale pmistuz: mox reuictis in craticula subijci iperat vim candētiū carbonum. Denique varię torti suspendio necati sunt. Ac sancti Gorgonij corp⁹ aliquādo Romam portatuz, inter duas lauros via Lauicana sepultuz, postea Gregorio quarto summo Pōtifice, i basilicā principis Apłorum translatum est.

TERTIA DIE.

Die 10. A infra octa. Nat. B. Marię.
De expositione S. Hieronymi pšbyteri i Isaiā pphetā. L. iiij.

Dabit dn̄s ipse vobis signum. Ecce virgo concipiet, ɀ pariet filiuz. Dn̄s noster rex glorię ipse descendet in vterum virginalem, ɀ ingredientur, ɀ egrediet orientale portā, q̄ semper est clausa: de qua Gabriel dicit ad virginem. Spiritus sanctus veniet super te, ɀ virtus altissimi obumbrabit tibi: propterea quod nascetur ex te sanctum, vocabitur filius Dei. Et in prouerbijs. Sapientia ędificauit sibi domum. Quando autem dicitur: Dabit dominus ipse vobis signū, nouū dēt esse atque mirabile: sin autem iuuencula vel puella vt Iudęi volunt ɀ nō virgo pariet: quale signum poterit appellari, cum hoc nomen ętatis sit, nō integritatis? R. Natiuitas gloriosę virginis Marię. fol.454.

Lectio quinta.

Egrediet virga de radice Iesse, ɀ flos de radice ei⁹ ascēdet. Uirgā de radice Iesse sanctam Mariam virginem intelligim⁹, quę nullū habuit sibi fruticem cohęrentem: de qua ɀ supra legimus: Ecce virgo concipiet, ɀ pariet filium: ɀ florem, dn̄m Saluatorem, qui dicit in Cantico canticorum: Ego flos campi, ɀ liliuz conuallium. Pro radice Aquila ɀ Symmachus ɀ Theodotio truncuz interpretati sunt, ɀ pro flore germē transtulerunt, vt ostenderēt, quod multo post tpe Babylonice captiuitatis, nullo de stirpe Dauid antiqui regni gloriā posside nte, quasi de trunco Maria,

Ca. ij. 9. a.

& de Maria Chris exortus sit. ℟. Cum iucunditate. fol. 454.

De expositione S. Hieronymi in Ezechielē prophetā. Lectio vj.

Porta hęc clausa erit, & non aperitur. Pulchre quidam portam clausam, per quā solus dn̄s Deus Israel ingredietur, & dux cui porta clausa est, Mariam virginem intelligunt: quę ante partum, & post partum virgo permansit. Etenim tempore quo angelus loquebatur, Spiritus sanctus veniet super te, & virtus Altissimi obumbrabit te, quod autē nascetur ex te sanctum, vocabitur filius dei: & quando natus est, virgo permansit ęterna: ad confundendos eos, qui arbitrātur eā post Natiuitatem Saluatoris habuisse de Joseph filios ex occasione fratrum eius, qui vocantur in euangelio. ℟. Natiuitas tua. 454.

De homi. S. Hierony. psb. L. vij.

Et post transmigrationē Babylonis Iechonias genuit Salathiel. Si voluerimus Iechoniam in fine primę tessarę decadis ponere, i sequētī nō erunt quatuordecim: sed tredecim. Sciamus igit̄ Iechoniā priorē, ipsū esse quē & Joacim: ſm autem filium, non patrem. Quorū prior per k, & m, sequēs per ch, & n, describitur, quod scriptorum vitio, & longitudine temporū apud Grecos, Latinosque confusum est. ℟.

Beatam me. 454. Lectio viij.

Iacob aūt genuit Joseph. Hunc locum obiecit nobis Julianus Augustus, dissonantię euāgelistarum, cur euāgelista Matthęus Joseph dixerit filium Jacob, & Lucas eū filium appellarit Heli: non intelligens consuetudinem scripturarum, quod alter secundū naturam, alter ſm legem ei pater sit. Scimus enim hoc per Moysen Deo iubente pręceptum: vt, si frater, aut propinquus absq̄ liberis mortuus fuerit, alius eius frater, accipiat vxorem ad suscitandū semē fratris uel ꝓpinqui sui. Joseph uirum Marię. Cum uirū audieris, suspicio tibi non subeat nuptiarum: sed recordare cōsuetudinis scripturarū, q̄ spōsi uiri, & spōsę uocent̄ uxores. ℟. Felix namque es. 454. Lectio ix.

Et a trāsmigratione Babylonis usq̄ ad Christū gn̄ationes quatuordecim. Numera a Iechonia usq̄ ad Joseph: & inuenies gn̄ationes tredecī. Quartadecima ergo gn̄atio in ipsū Christū reputabat̄. Christi aūt generatio sic erat. Quęrat diligēs lector, & dicat: Cum Joseph non sit pater dn̄i Saluatoris, qd pertinet ad dominū generationis ordo deductus usque ad Joseph? Cui respondebimus, primum non esse consuetudinis scripturarū, ut mulierum in generationib⁹ or-

do

do texatur, deinde, ex vna tribu fuisse Joseph, & Mariā: vnde ex lege eā accipere cogebat, vt p:opinquā, & quod simul cēsentur in Bethlehē, vt de vna videlicet stirpe generati.

Cōmem. sanctorum martyrum Proti, & Hyacinthi. Oratio.

Beatorū martyrū tuorum Proti, & Hyacinthi nos dñe foueat beata cōfessio, & pia iugiter intercessio tueatur. Per dominū.

Die 11. B QVARTA DIE. infra octa. Nat. B. Marię.

Sermo s. Bernardi abb. L. iiij.

Nouum fecit dñs sup terrā, vt mulier circundaret virū, nec aliū quā Christum, de quo dicitur, Ecce vir, Oriēs nomen eius. Nouū quoq; fecit in cęlo, vt mulier sole appareret amicta. Deniq; & coronauit eū, & vicissim ab eo meruit coronari. Egredimini filię Sion, & videte regē Salomonē in diademate quo coronauit eū mater sua. Uerū hoc alias. Interī sane igredimini magis, & videte reginā in diademate, quo coronauit eā filius suus. In capite, inqt, ei⁹ corona stellarū duodecī. R. Natiuitas glo. 454. L. v.

Dignū plane stellis coronari caput, qđ & ipsa longe clari⁹ micās ornet eas poti⁹, quā ornet ab eis. Quidni coronēt sydera, quā sol vestit? Sicut dies verni circundabant eā flores rosarum & lilia cōualliū: nimirū lęua spōsi sub capite ei⁹, & iā dextera illius amplexat eā. Quis illas ęstimet gēmas, quis stellas nominet, quibus Marię regiū diadema compactū est? R. Cū iucunditate. 454. L. vj.

Quid ergo sidereū micat in generatione Marię? Plane, q ex regibus orta, q ex semine Abrahę, q generosa ex stirpe Dauid. Si id parum videtur, adde q generationi illi ob singulare priuilegiū sanctitatis diuinitus noscitur esse concessa: quod longe ante eisdē patribus cęlitus repromissa, q mysticis pfigurata miraculis, q oraculis p:enunciata prophetiis. Hanc sacerdotalis virga, dum sine radice floruit: hanc Gedeonis vellus, dū in medio siccę areę maduit: hanc in Ezechielis visione orientalis porta, quę nulli vnquam patuit, pręsignabat. R. Natiuitas tua. folio. 454.

Homilia s. Hylarij epi. L. vij.

Gressus quē Matthęus in ordine regię successionis ediderat, quē Lucas per sacerdotalē ordinē dinumerat, vterque agnitionē in dño vtriusq; tribus significat, & recte generationis gradū ponit: quia sacerdotalis, & regię tribus societas per Dauid ex coniugio inuita, iam a Salathiel in Zorobabel confirmatur ex genere: atq; ita

uum Matthęus paternam ori/
ginē quę ex Juda pficiscebatur
recēsset, Lucas vero acceptū p
Nathan ex tribu Leui genus e/
docet: suis vterq3 partibus do/
mino nostro Jesu Christo, qui
est ęternus & rex, & sacerdos, et
in carnali ortu vtriusq3 generis
gloriam probauerūt. ℟. Bea/
tam me. 454. Lectio octaua.

Quod vero Joseph potius
quā Marię natiuitas re/
censentur, nihil refert: eadē enī
est totius tribus atque vna co/
gnatio. Exemplū autem etiam
Matthęus & Lucas dederūt,
pios inuicē appellantes, nō tam
genere, quā gēte, q: ab vna tri/
bu cępta sub vnius successionis
& originis familia ptinet. Cū
enim filius Dauid atq3 Abra/
hę sit ostēdēdus, ita Matthęus
cępit: Liber generationis Jesu
Christi, filij Dauid, filij Abra/
hę. ℟. Felix namque. 454.

Pro SS. martyribus Proto,
& Hyacintho. Lectio nona.

Protus & Hyacinthus Eu
genię vginis eunuchi, vna
cū illa ab Heleno epo baptiza/
ti, ac studijs dediti diuinarum
literarū, aliquādiu in Aegypto
in monasterio mira humilitate
& vitę sanctitate vixerunt: sed
postea sanctā virginem Euge/
niā Romā prosecuti, Gallieno
Imperatore, in Urbe propter
Christianę fidei pfessionem cō/
prehensi sunt. A quibus cum
nullo modo impetrari posset, vt
Christianā religionem deseren
tes, deos colerent, acerbis ver
beribus cęsi, securi feriūtur ter
tio Idus Septembris.

QUINTA DIE.
infra octa. Nat. B. Marię.
Sermo s. Johā. Chrysos. L. iiij. Die 12. C

Si filius nō diui/
tem, aut locu/
pletē aliquā fę
minam sibi ma/
trem elegit, sed
beatā virginem
illā, cuius anima virtutibus or
nata erat. Cū enī beata Ma/
ria supra omnem humanā natu
ram castitatem seruaret, ppte/
rea Christū dn̄m in ventre con/
cepit. Ad hanc igitur sanctissi/
mam virginem, & Dei matrem
accurrentes, ei' patrocinijs vti
litatē assequamur. Itaq3 quot/
cunq3 estis virgines, ad matrē
dn̄i cōfugite. Illa enī pulcher
rimam, preciosissimā, & incorru/
ptibilem possessionem patroci/
nio suo vobis cōseruabit. ℟. Na
tiuitas gloriosę. 454. Lec. v.

Magnū re vera miraculū,
fratres dilectissimi, fuit
beata semp vgo Maria. Quid
nanq3 illa maius aut illustrius
vllo vnquam tpe inuētū est, seu
aliquādo inueniri poterit? Hęc
sola cęlum ac terram amplitu/
dine superauit. Quidnam illa
sanctius? nō prophetę, non apo
stoli, nō martyres, non patriar
che, nō Angeli, non Throni, nō
Dn̄ationes, nō Seraphim, non
Cherubin,

Cherubin, non denique aliud quippiam inter creatas res visibiles, aut inuisibiles maius aut excellentius inueniri pōt. Eadem ancilla dei est, & mater: eadem virgo, & genitrix. R. Cuꝫ iucunditate. 454. Lec. vi.

Haec eius mater est, qui a patre ante omne principiū genitus fuit, quem angeli & homines agnoscunt dominū rerum omnium. Uis ne cognoscere quanto virgo hęc prętantior sit cęlestibus potentijs? Illę cuꝫ timore & tremore assistūt, faciē velantes suā: hęc humanū genus illi offert quem genuit. Per hanc peccatorū veniā consequimur. Aue igitur mater, cęlum, puella, virgo, Thronus, Ecclesię nostrę Decus, gloria, & firmamentū, assidue pro nobis precare Jesum filiuꝫ tuuꝫ & dominum nostruꝫ, vt per te misericordiam inuenire in die iudicij, & quę reposita sunt ijs, q diligūt Deuꝫ, bona consequi possimus gratia & benignitate dñi nostri Jesu Christi: cuꝫ quo patri simul, & sācto spiritui, gloria honor, & imperium, nunc, & semper, & in secula seculoꝝ. Amen. R. Natiuitas tua, Dei. 454.

De Dom. s. Hilarij epi. Le. vij.

Non refert qs originis numero atque ordine colloce tur, dummodo vniuersorum familia cępta esse intelligatur ab vno. Itaqꝫ cum eiusdem tribus sit Joseph & Maria, dum profectus esse ex Abrahę genere Joseph ostenditur, profectā quoqꝫ docetur & Maria. Hęc enim i lege ratio seruata est: vt, si mortuꝰ sine filijs familię princeps esset, defuncti vxorem posterior frater eiusdeꝫ cognationis acciperet: susceptosqꝫ filios in familiam eius qui mortuus esset, referret: maneretqꝫ ita in primogenitis successionis ordo: cū patres eoꝝ, qui post nati essent, aut noie haberent, aut genere. R. Beatā me 454. L. viij.

Sequēs illud est, vt qa diximus ꝑm rerū fideꝫ generationis istius ordinem nec numero sibi, nec successione constare, huius quoqꝫ rei ratio afferatur. Non enim leuis causa est, vt aliud in narratione sit, aliud fuerit in gestis: & aliud referatur in summa, aliud vera teneatur in numero. Namqꝫ ab Abraham vsque ad Dauid quatuordecim generationes numeratę sunt, & a Dauid vsque ad transmigrationem Babylonis in quibusdam libris decem & septem deprehenduntur. Sed in hoc non mendacij, aut negligētię vitium est: tres enim rationepręteritę sunt: nam Joras genuit Ochoziam, Ochozias vero genuit Joam, Joas deinde Amasiam, Amasias autē Oziā: & in Matthęo, Joras Oziam genuisse scribitur, cum quartus ab eo sit, hoc ita quia ex gentili femina Joras Ocho-

ziaz genuit, ex sorore Achab sci licet, qui Jezabel habuit vxoré. ℞. Felix nanq3 es. 454. Le. ix.

Denique per prophetam nó nisi in quartaz generatio nem in throno regio Israelis quéquá de domo Achab esse ses surum dicitur. Purgata igitur labe familie gentilis, tribusq3 p teritis iaz regulis, i quarto ge/ nerationú consequentiú ordine numeratur, & vsq3 ad Mariaz generationes quatuordecim es se scribuntur, cuz in numero de cem & septem reperiantur. Nul lus error esse poterit scientibus non eam solum esse dño nostro Jesu Christo originé, que cepit ex Maria, sed p creatione cor/ porea Natiuitatis eterne signi/ ficantiam comprehendi.

SEXTA DIE.

Die 13. D infra octauá Nati. B. Marie. Ex libro S. Epiphanij episcopi aduersus hereses. Lectio iiij.

Beata mater Dei Maria p Euaz significat, que p enigma accepit, vt mater viuen/ tium vocetur. Il la etenim mater viuentium vo/ cata est, etiá postq3 audiuit, Ter ra es, & in terram reuerteris, post transgressionez. Et mirum est, q2 post hanc trásgressionem magnum cognomen habuit. Et quod quidem pertinet ad rem sensibilem, ab illa Eua omnis hominuz generatio deducta é in terra: hic autem vere a Ma ria hec vita mundo genita est, vt vnitatem gigneret, & fieret Maria mater viuentiuz. Per enigma igitur Maria mater viuentiuz appellata est. ℞. Na tiuitas gloriose. fol. 454. Le. v.

Eue datum est operire cor pus sensibile pp nuditaté sensibilem: Marie vero datum é a Deo, vt pareret nobis agnú, & ex gloria ipsius agni fieret no bis velut a vellere sapientie per virtuté ipsius indumentú incor ruptibilitas. Eua enim mortis causa facta est hominibus: per ipsam enim mors ingressa est in mundum: Maria vero cau/ sa vite, per quam genita est no/ bis vita: & per hác filius Dei accessit in mundum: & vbi abun dauit peccatum, ibi superabú dauit & gratia, & vnde illata est mors, illinc pcessit vita: vt vita pro morte fieret: & qui p mulie ré nobis vita factus est, mortez ex muliere inductá excluderet: & qñ illic Eua, cú adhuc eét vir go, p inobedientiaz trásgressa é, e cótrario p virginé obedientia grẽ facta est, annunciato adué/ tu in carne de celo, & vita eter/ na. ℞. Cú iucundit. 454. L. vj.

De Maria eniz accipitur (liceat mihi hoc dicere) qd scriptú é de Ecclesia: Relin quet homo patré suú, & matrez suam, & adherebit vxori sue. Et erunt duo in carne vna. Sáctus auté Apostolus dicit: Myste/ rium

rium hoc magnum est: ego autem dico in Christo et Ecclesia. Et vide scripturarum exactam sinceritatē: quod de Adam quidem dixit, formauit: de Eua vero, non formatā esse, sed edificatam. Accepit enim, inquit, vnam de costis eius, et edificauit ipsi in vxorē. Quo ostendat dn̄m quide de Maria effor masse sibi ipsi corpus, ab ipsa vero costa edificatam esse Ecclesiam, in eo q̄ punctum et apertum est ipsius latus: et mysteria sanguinis et aque precia redemptionis facta sunt. ℟. Natiuitas tua. 454.

Sermo Sancti Augustini episcopi. Lectio septima

Matthęus Euangelista sic exorsus est: Liber generationis Jesu Christi filij Dauid filij Abraham. Quo exordio suo satis ostendit generationē Christi secundum carnem se suscepisse narrandam. Secundum hanc enim Christus filius hominis est, quod etiam sępissime appellat, commendans nobis quid misericorditer dignat⁹ est esse pro nobis: nam illa superna et ęterna generatio, secundum quam filius Dei vnigenitus est ante oēs creaturā, quia oia per ipsum facta sunt, ita ineffabilis est, vt de illa dictum a propheta intelligat, Generationē eius q̄s enarrabit? ℟. Beatam me dicent. 454. Lectio octaua.

Exequitur ergo humanam generationem Christi Matthęus, ab Abraham generationes cōmemorans, quas perducit ad Joseph virum Marię, de qua natus est Jesus. Neq; enim fas erat, vt ob hoc eum a coniugio Marię separādum putaret, quod virgo peperit Christum. Hoc enim exēplo magnifice insinuatur fidelibus coniugatis, etiam seruata pari consensu cōtinentia, posse permanere, vocarique coniugium, non permisto corporis sexu, sed custodito mētis affectu: pręsertim quia nasci eis etiam filius potuit sine vllo complexu carnali, qui propter solos gignendos filios adhibendus est. ℟. Felix namque es sacra. 454. Lectio nona.

Cum autem euidenter dicat Apostolus Paulus, ex semine Dauid secūdum carnem Christum, ipsam quoque Mariam de stirpe Dauid consanguinitatem duxisse dubitare vtique non debemus. Cuius fęminę, quoniam nec sacerdotale genus tacetur, insinuante Luca, quod cognata eius esset Elisabeth, quam dicit de filiabus Aaron: firmissime tenendum est carnem Christi ex vtroque genere propagatam, et regum scilicet, et sacerdotum: in quibus personis apud illum populum Hebręorum etiam mystica vnctio figurabatur, idest chrisma: vnde Christi nomē elucet, tāto ante etiam ista euidentissima significatione prenunciatum.

IN FESTO EXALTA-
tionis S Crucis·

Ad Vesp. Aña. O magnũ. 461. cũ rel. de Laud. ps. Dixit dñs. cũ rel. de Dñica. 52. ⁊ loco vl. Laudate dñm omnes. 54. Cap. Fratres, hoc eniꝫ sentite. 391. Hym. Vexilla regis. 177. ℣. Hoc signũ crucis erit i celo. ℟. Cuꝫ dñs ad iudicandũ venerit. Ad Mag. Aña. O crux splendidior cunctis astris, mundo celebris, hominibus multũ amabilis, sanctior vniuersis, que sola fuisti digna portare talentũ mũdi: dulce lignuꝫ, dulces clauos, dulcia ferens pondera: salua presentem cateruam, in tuis hodie laudibus congregatã. Oratio.

Deus, qui nos hodierna die Exaltationis sancte Crucis annua solennitate letificas, p̃sta q̃s: vt cuius mysterium in terra cognouimus, eius redemptionis premia in celo mereamur. Per eundem dominum.

Ad Matut. Inuit. Christum regem pro nobis in cruce exaltatum, Venite adoremus. ps. Venite. Hym. Pange. 175. vt in fer. v. Dñice Passionis. In i noct. Aña. Nobile lignum exaltatur, Christi fides rutilat, dum crux ab omnibus veneratur. ps. Beatus vir. 2. Aña. Sancta crux extollitur a cũctis regibus, virga regia erigitur, i qua saluator triumphauit. ps. Quare fre. 2. Aña. O crux venerabilis q̃ salutẽ attulisti miseris, quib⁹ te efferã preconijs? qm̃ vitaꝫ nobis celitem preparasti. ps. Dñe quid. 2. ℣. Hoc signuꝫ crucis erit in celo. ℟. Cum dominus ad iudicandum venerit.

De libro Numeri. Lectio i.

Cum audisset Chananeus rex Arad, qui habitabat ad meridiem venisse scilicet Israel per exploratorum viam, pugnauit contra illum: ⁊ victor existens, duxit ex eo predam. At Israel voto se domino obligãs ait: Si tradideris populum istum in manu mea, delebo vrbes eius. Exaudiuitque dñs preces Israel: ⁊ tradidit Chananeum, quem ille interfecit subuersis vrbibus eius: ⁊ vocauit nomen loci illius Horma idest anathema. ℟. Gloriosum diẽ sacra veneratur ecclesia, dum triumphale exaltatur lignũ, In quo redẽptor noster mortis vincula rumpens, calidũ aspidem superauit. ℣. In ligno pẽdens, nostre salutis semitam verbum patris inuenit. In.

Lectio ij.

Profecti sunt aũt de mõte Hor per viã que ducit ad mare rubrũ, vt circumirent terrã Edom. Et tedere cepit populũ itineris ac laboris: locutusq; contra dñz ⁊ Moysen ait. Cur eduxisti nos de Aegypto, vt

morer

moreremur i solitudine? Deest panis, non sunt aquę, aia nostra iam nauseat sup cibo isto leuissimo. Quamobrem misit dominus in populuz ignitos serpentes. ℟. Crux fidelis, inter omnes arbor vna nobilis: nulla sylua talē profert, fronde, flore, germine. Dulce lignum, dulces clauos, dulce pondus sustinuit. ℣. Super omnia ligna cedrorum tu sola excelsior. Dulce. L. ij.

Ad quorum plagas z mortes plurimorum venerūt ad Moysen, atque dixerunt. Peccauimus, quia locuti sumus contra dominum z te: ora vt tollat a nobis serpentes. Orauit Moyses pro populo. Et locutus est dominus ad eum. Fac serpentem ęneum, z pone eū pro signo: qui percussus aspexerit eū, viuet: Fecit ergo Moyses serpentē ęneuz, z posuit eum pro signo: quē cū percussi aspicerēt, sanabanť. ℟. Nec est arbor dignissima i paradisi medio situata. In qua salutis auctor propria morte mortem omniuz superauit. ℣. Crux pręcellenti decore fulgida: quaz Heraclius Imperator concupiscenti animo requisiuit. In. Gloria. In. iij. noct. Aña. O crucis victoria, z admirabile signū, in cęlesti curia fac nos captare triumphū. ps. Cum inuoc. 61. Aña. Funestę mortis damnať supplitiū, dū Chřs i cruce, nřa destrupit vincula criminū. ps. In dño

ps. 4. Aña. Rex exaltať in ęthera, cū nobile trophęū crucis ab vniuersis Christicolis adoratur p secula. ps. Dñe in virtute. 7.

℣. Adoramus te Chře, z benedicimus tibi. ℟. Quia per crucē tuā redemisti mundū. L. iij.

Cosdroas Persarum rex extremis Phocę imperij temporibus, Aegypto z Africa occupata, ac Jerosolyma capta, multisque ibi cęsis Christianorum millibus, Christi domini crucem, quam Helena in monte Caluarię collocarat, in Persidem abstulit. Itaq; Heraclius, qui Phocę successerat, multis belli incommodis, z calamitatibus affectus pacem petebat: quā a Cosdroa victorijs insolēte, ne iniqs qdē cōditionibus impetrare poterat. Quare in sūmo discrimine se assiduis ieiunijs, z oronib⁹ exercens, opē a deo vehementer implorabat: cui⁹ monitu exercitu pparato, signa cuz hoste cōtulit, ac tres duces Cosdroę cū trib⁹ exercitib⁹ superauit. ℟. Nos aūt gloriari oportet in cruce dñi nostri Jesu Chřī, in quo est salus, vita, z resurrectio nřa. Per quē saluati, z liberati sumus. ℣. Tuā crucē adoramus dñe, z recolimus tuā gloriosam passionē. Per. L. v.

Quibus cladib⁹ fract⁹ Cosdroas, in fuga, qua traijcere Tigrim parabat, Medarsen filiū, sociuz regni designat. Sed eam contumeliā cū Sinochius

Cosdroe maior natu fili⁹ ferret atrociter, patri simul & fratri necem machinatur: quam paulo post vtriq; ex fuga retracto attulit, regnumq; ab Heraclio impetrauit, quibusdam acceptis conditionibus: quarum ea prima fuit, vt crucem Christi dñi restitueret. Ergo crux quatuordecim annis postquam venerat in potestatem Persaruz, recepta est: quam rediens Jerosolymam Heraclius solenni celebritate suis humeris retulit in eũ montẽ, quo eã Saluator tulerat. ℟. Dux sanctũ pignus celitus reuelatur, Christi fides exaltatur. Adsunt pdigia diuina in virga Moysi primitus figurata. ℣. Ad crucis cõtactũ resurgunt mortui, & Dei magnalia referantur. Adsunt. Lectio sexta.

Quod factum illustri miraculo cõmendatũ est. Naz Heraclius, vt erat auro & gẽmis ornatus, insistere coact⁹ est i porta quę ad Caluarię montẽ ducebat: quo enim magis pgredi conabat, eo magis retineri videbat, cũq; ea re & ipse Heraclius & reliq oẽs obstupescerẽt, Zacharias Jerosolymorũ antistes: Vide, inqt, Imperator, ne isto triũphali ornatu in cruce ferẽda parũ Jesu Christi paupertatẽ, & humilitatẽ imitere. Tũ Heracli⁹, abiecto amplissimo vestitu, detractisq; calceis, ac plebeio amictu indutus, reliquuz vię facile cõfecit, & in eodẽ Caluarię loco crucẽ statuit vnde fuerat a Persis asportata. Itaque decretum est, vt quotannis Exaltationis crucis memoria celebraretur, q ibidem fuerit reposita ab Heraclio, vbi Saluatori primum fuerat constituta. ℟. Hoc signum crucis erit in cęlo, cum dñs ad iudicandum venerit. Tunc manifesta erunt absondita cordis nostri. ℣. Cum sederit filius hominis in sede maiestatis suę, & cęperit iudicare seculum per ignem. Tunc. Glo. Tunc. In iij. noc. Añа. Adoramus te Christe, & benedicimus tibi, quia per crucem tuam redemisti mundnm. ps. Cantate.

f.44. Aña. Per lignum serui facti sumus, & per sanctam crucẽ liberati sumus: fructus arboris seduxit nos, filius Dei redemit nos, halab. ps. Dominus regnauit, exultet. 44. Aña. Saluator mũdi salua nos, qui per crucẽ, & sanguinem tuum redemisti nos: auxiliare nobis, te deprecamur Deus noster. ps. Cantate. ij. 45. ℣. Omnis terra adoret te, & psallat tibi. ℟. Psalmuz dicat nomini tuo domine. Lcõ s. euãg. sm Jobãnẽ. L. vij.

In illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis. Nunc iudiciũ est mundi, nũc princeps huius mundi eycief foras. Et reli.

Homilia S. Leonis Papę.

Exaltato, dilectissimi, per crucẽ Christo, nõ illa tantũ species aspectui mẽtis occurrat,

rat, quę fuit in oculis impiorũ, quibus per Moysen dictũ est: Et erit pendens vita tua ante oculos tuos, & timebis die ac nocte, & non credes vitę tuę. Isti enim nihil in crucifixo domino, preter facinus suum cogitare potuerunt, habentes timorem, non quo fides vera iustificatur, sed quo conscientia iniqua torquetur. Noster vero intellectus quem spiritus veritatis illuminat, gloriam crucis cęlo terraque radiantem puro ac libero corde suscipiat, & interiore acie videat, quale sit quod dominus, cũ de passionis suę loqueretur instantia, dixit: Nũc iudiciũ est mũdi, nũc princeps huius mundi eiicietur foras. Et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia trahã ad meipsum. ℟. Dulce lignũ, dulces clauos, dulce pondus sustinuit. Quę sola digna fuit portare precium huius seculi. ℣. Hoc signum crucis erit in cęlo, cum dominus ad iudicandum venerit. Quę sola. Lectio viij.

O Admirabilis potẽtia crucis, o ineffabilis gloria passionis, in qua & tribunal dñi, & iudiciũ mũdi, & potestas est crucifixi. Traxisti enim dñe omnia ad te, & cum expãdisses tota die manus tuas ad populũ non credentem, & contradicentem tibi, cõfitendę maiestatis tuę sensum totus mundus accepit. Traxisti dñe omnia ad te cum in execratione Iudaici sceleris, vnam protulerunt omnia elemẽta sententiam, cum obscuratis luminaribus cęli, & conuerso in noctem die, terra quoque montibus quateretur insolitis, vniuersaque creatura impiorum se vsui denegaret. Traxisti domine omnia ad te: quoniam, scisso templi velo sancta sanctorum ab indignis pontificibus recesserunt: vt figura in veritatem, prophetia in manifestationem, & lex in euangelium verteretur. ℟. Sicut Moyses exaltauit serpentem in deserto, ita exaltari oportet filium hominis. Vt omnis qui credit in ipsum, non pereat, sed habeat vitam ęternã, alleluia. ℣. Non misit Deus filiũ suum in mundum, ut iudicet mundum, sed vt saluetur mundus per ipsum. Vt. Lectio ix.

TRaxisti dñe omnia ad te: vt quod in vno Iudeę tẽplo obumbratis significationibus tegebatur, pleno, apertoque sacramẽto vniuersarũ vbique nationum deuotio celebraret: nũc enim ordo clarior Leuitarum, & dignitas amplior seniorũ, & sacratior est vnctio sacerdotũ: q̃a crux tua oium fons benedictionũ, oium est causa gratiarũ: per quam credẽtibus datur virtus de infirmitate, gloria de opprobrio, vita de morte. Nunc etiam carnalium sacrificiorum varietate cessante: oẽs differẽtias hostiarũ vna corporis & sanguinis tui implet oblatio: quoniã tu es ve-

rus

rus agnus Dei q tollis pecca/ta mundi: & ita in vniuersa phi/cis mysteria: vt sicut vnũ est pro omni victima sacrificiũ, ita vnũ de omni gente sit regnum.

Ad Laudes, & per Horas. Aña.

O Magnum pietatis opus, mors Mortua tũc est, In ligno quando mortua vita fuit. ps. Dñs reg. 8. cũ reliq. Añ. Salua nos Christe saluator p virtutem crucis: qui saluasti Petrum in mari, miserere nobis. Aña. Ecce crucem domini, fugite partes aduersę, vicit leo de tribu Iuda radix Dauid, hal. An. Nos autem gloriari oportet in cruce domini nostri Iesu Christi. Aña. Per signum crucis de inimicis nostris libera nos Deus noster. Cap Fratres, hoc. 391. Hy Lustris sex. 176. ℣ Adoramus te Christe, & benedicimus tibi. ℟ Quia per crucem tuam redemisti mundum.

Ad Bñs: Aña Super omnia ligna cedrorum tu sola excelsior, in qua vita mundi pependit, in qua Christus triumphauit, & mors mortẽ superauit in ęternũ. Ad Horas oia vnr sicut in festo Inuẽtionis. 393. sed in ℣. & ℟. amouetur Halab. Ad Ves. Aña. O magnũ pietatis. cũ reli. vt su. Psal. vt in j Vesp. A cap. fit de oct. Nati. s. Marię, vt in j. vesp. festi. Deinde p cõme. s. Crucis. Aña O crux benedicta, q̃ sola fuisti digna portare regẽ cęlorũ, & dñm, halab. ℣ Hoc signum, & Oio vt sup. Postea fit cõme. S. Nicomedis martyris. Oio.

Adesto dñe populo tuo: vt beati Nicomedis martyris tui merita pręclara suscipiens: ad impetrandam misericordiam tuam, semper eius patrocinijs adiuuetur. Per dominum nostrum.

In oct. Nat. B. Marię. dup. Die 15. F

In j. noc. lec. de Canticis Cãticorũ. Osculetur me. 440. vt i die.

Sermo S. Cyrilli epi. Lec. iiij.

Hilarẽ video hodie cętũ fidelium omniũ, q cõuenerũt promptis animis, a sancta & dei matre Maria, & semp virgine, conuocati: Laus & gloria sit tibi sancta Trinitas, qd oẽs nos ad hãc celebritatẽ cõuocaris. Sit ẽt tibi sancta dei mater laus: tu eni es p̃ciosa margarita orbis terrarũ, lucerna inextincti luminis, corona virginitatis, sceptrũ orthodoxę fidei, tẽplũ indissolubile, cõtinẽs eũ q nusquã cõtineri põt, mater & virgo: tu benedicta inter mulieres, eius parens, q benedictus venit in nomine dñi. ℟. Natiuitas gloriosę. 454. ℣.

Per te Trinitas sanctificatur, per te crux p̃ciosa dicitur, & adoratur in toto orbe terrarum. Per te exultat cęlum, lętant angeli & archãgeli, fugantur

tur demones, & homo ipse ad cęlum reuocatur: Omnis creatura, idolorũ errore detenta, cõuersa est ad notitiam veritatis: & fideles homines ad sanctum baptisma peruenerunt, atque in toto orbe terrarum constructę sunt Ecclesię. ℟. Cum iucunditate. 454. L. vj.

Te adiutrice gẽtes veniũt ad pęnitentiã. Quid plura? Per te vnigenitus Dei filius, vera illa lux effulsit sedentibus in tenebris & vmbra mortis. Te prophetę prenunciarunt, te apostoli summis laudibus celebrarũt. Quisnam poterit tuarum laudũ pręconia explicare Maria mater & virgo? Hanc fratres dilectissimi celebremus, eius filiũ ecclesię sponsum immaculatũ adorãtes, cui honor, & gloria in sęcula sęculorum. Amen. ℟. Natiuit. tua. 454.

Lect. s. euang. sm Matth. L. vij.

cap. 1 Liber generationis Jesu Christi filij Dauid, filij Abraham. Abrahã genuit Isaac, Isaac autẽ genuit Jacob. Et reliq.

Homilia s. Johannis Chrysost.

Auditu quidẽ mirabile est, quod ineffabilis Deus, & qui nec sermonibus explicari potest, nec cogitationibus comprehendi, patrique per omnia coęqualis est, per virginis ad nos venit vterum, & fieri ex muliere dignatus est, & habere progenitores Dauid, & Abrahã: & quid dico Dauid & Abrahã? etiã illas (quod horribilius est) fœminas, quas paulo ante memoraui. Hęc igitur audiens mente cõsurge: verum nihil humile suspiceris: sed potius propter hęc ipsa maxime mirare: quia cum verus filius esset sempiterni Dei, etiam filius Dauid esse dignatus est, modo vt te filium faceret Dei: seruum patrem habere dignatus est, vt tibi seruo patrem faceret Deum. ℟. Beatam me. 454. Lectio viij.

Vides arbitror ab ipso statim principio quam lęta sint hęc nuncia? Quod si ambigis de his quę ad tuũ spectãt honorem: de illius humilitate disce, credere etiam quę super tuam dignitatẽ dicunt. Quantũ enim ad cogitationes hominum pertinet, multo est difficilius Deũ hoiem fieri, quã hoiem Dei filium consecrari. Cũ ergo audieris, quia filius Dei, filius sit & Dauid, & Abrahę: dubitare iam desine quod & tu qui filius es Adę, futurus sis filius Dei. Nõ enim frustra, nec vane ad tantam humilitatẽ ipse descẽdit: sed vt nos ex humili sublimaret: natus est enim secundum carnẽ, vt nascereris spũ: natus est ex muliere, vt tu desineres filius esse mulieris. ℟. Felix. 454.

Pro s. Nicomede mart. L. ix.

Nicomedes presbyter prosequente Christianos Domitiano Imperatore, qđ corpus Felicule virginis propter confessionem Christianę fidei a Flacco Comite interfectę sepelisset, compre/

cõprehendi iussus est: ductusq; ad statuas deorum, cũ eis sacrificare velle (quod facere iubebat) cõstanter negauisset, propterea q sacrificiũ vni Deo vero, q regnat i cęlis, deberet: plũbatis cęsus in eo martyrio animã deo reddidit. Cuius corpus cũ idem Comes in pfluentẽ Tiberim proijci imperasset, iustus Nicomedis clericus diligẽter cõquisitũ. ad murũ Urbis via Nomẽtana honorifice insepulcro cõdidit.

℄ Sanctorum martyrũ Cornelij, & Cypriani. semidu. Oro.

Beatorum martyrum pariterque pontificum Cornelij, & Cypriani nos, q̃su mus dñe, festa tueãtur: & eorũ cõmẽdet oratio veneranda. Per dñm nostrum.

Die 16. G ℄ Cõme. SS. Euphemię, Lucię, & Geminiani martyrũ, quãdo festũ SS. Cornelij, & Cypriani nõ venerit in Dominica. Aña Gaudent in cęlis. fol. 515. ℣. Exultabunt sancti. de cõmuni plurium martyr. & in Laud. erit Aña Istorũ est enim. 509. ℣ Letamini. de eodẽ cõi. Oro.

Presta dñe precibus nostris cum exultatione prouentum: vt sanctorum martyrũ Euphemię, Lucię, & Geminiani, quorum diem passionis annua deuotione recolimus, etiam fidei constantia subsequamur. Per dñm.

Si festũ SS. mar. Cornelij, & Cypriani venerit i Dñica Transfert in crastinũ: cõme. aũt sanctę Euphemię, Lucię, & Geminiani fit in j. Uesp. & Lau. Dñicę, cum ix. lec. ipsorũ. Si venerit in Quatuor tpib9 lect. Scripturę in j noc. legunt de cõi plu. mar. Fratres, Debitores. 509. L. iiij.

Cornelius Romanus, Decio Imperatore Põtifica tum gerens, cũ Lucina fęmina sanctissima, corpora apostolorũ Petri, & Pauli e catacumbis in oportuniorem locum transtulit, ac Pauli corpus Lucina in suo prędio via Ostiensi prope eum locum, vbi fuerat securi percussus collocauit: Cornelius principis apostolorum corpus non longe inde, vbi crucifixus fuerat, reposuit. Quod cũ ad Deciũ delatũ esset, & Põtifice auctore multos fieri Christianos: mittitur is in exilium ad Centumcellas, vbi eum Cyprianus episcopus Carthaginiensis per literas est cõsolatus.

℟. Sancti tui. 510: Lectio v.

Hoc autẽ Christianę charitatis officiũ, cũ frequẽs alter alteri psolueret, deteriorẽ in partẽ Decius rem interpretatus est. Quamobrẽ accersitum Romã Corneliũ, tanq̃ de maiestate reum, plumbatis cędi, raptumq; ad Martis simulacrũ ei sacrificare iubet, quã impietatẽ cũ ille detestaret, ei caput abscisum est decimo octauo Calẽdas Octobris. Cuius corpus beata

Lucina clericis adiutorib⁹ humauit in Arenaria predy sui prope cemeterium Calisti. Vixit in pontificatu annos duos, méses duos, dies tres. Fecit ordinationes duas mense Decébri: creauitq presbyteros quatuor, totidem diaconos, & epos septem, ℞. Verbera carnificum. 510.
Ex libro s. Hieronymi psbr. de scriptorib⁹ Ecclesiasticis. L. vj.
Cyprianus Afer, primum gloriose rhetoricá docuit exinde suadente psbytero Cecilio, a quo & cognomentú fortitus est, Christianus factus, omnem substantiam suam pauperibus erogauit. Ac post non multum tépois electus etiá in presbyterú, episcopus Carthaginiensis cóstitutus est. Huius ingeny superfluum est indicem texere, cum sole clariora sint opera eius. Passus est sub Valeriano, & Gallieno principibus, per secutione octaua, eodé die, quo Romę Cornelius, sed non eodé anno. ℞. Tanquá aurum. 511.
In iy. noc. Hom. in euágelium. Cú audieritis 512. cói plu. m.
¶ Pro sanctis Euphemia, Lucia, & Geminiano. Lectio ix.
Euphemia, Lucia, & Geminianus, in persecutione Diocliciani, non eodem loco, sed eodé die martyrio coronati sút, Euphemia virgo apud Chalcedoné Prisco procósule, varia torméto rú genera, virgarum, equulei, rotarú, ignis constanter passa, demum leonibus obiecta, dilaniatur. Lucia Vidua Romana, a filio Eutropio, q Christum multos annos coluisset accusata, in ollá pice ac plumbo feruenté dimittitur: vnde incolumis euadens, cum ferro plumboq onerata per vrbem duceretur, Geminianú, nobilé virum cóstátia fidei, & martyrú, ad Chim conuertit: quem etiá cum multis alys ad fidem perductis, varie tortú, gloriosi martyrij abscisso capite socium habuit. Quorum corpora Maxima mulier Christiana honorifice sepeliuit. Tu autem.
Die 17. A. Die 18. B. Die 19. c
¶ Cómemoratio SS. martyrum Eustachú, & sociorú. Oro. ca. 5
Deus, q nos ꝯcedis sanctorú martyrú tuorú Eustachij, & sociorú ei⁹ natalitia colere: da nobis i ęterna beatitudine de eorú societate gaudere. per.

IN VIGILIA
S Matthęi apo. & Euange.

Si hęc vigi. venerit in quatuor tpib⁹ nihil fit de ea nisi i Missa.
Lcó S. euág sm Lucá. Le. j.
In illo tépore: Vidit Jesus publicanú, nomine Leui, ul, sedentem i telonio, & ait illi: Sequere me. Et reliqua.
Homilia s. Ambrosij episcopi.
Seqtur mystica vocatio publicani, que seq iubet nó corporis gressu, sed métis affectu. Itaq ille prius auara de mercedibus: dura de laborib⁹, per icu/

periculisq; nautarum emolumē
ta conquirens, verbo vocatus,
ppria dereliquit, qui rapiebat
aliena: ac vile illud sedile desti
tuens, toto post dominum vesti
gio mentis incedit: cōuiuij quo
que magni exhibuit apparatū.
Qui enim domicilio Christum
recipit interno, maximis dele
ctationibus exuberantium pa
scitur voluptatum. Lectio ij.

Itaq; dñs libēter ingredi
tur, et in eius qui credide
rit recūbit affectu. Sed rursus
accēditur inuidia phariseorū, et fu
turę pęnę species pfiguraẗ. Epu
lantibus enim fidelibus, et in il
lo cęlorum recumbentibus regno,
perfidia ieiuna torquebiẗ. Si
mul etiā ostendiẗ quātū intersit
inter ęmulos legis et gratię, qđ
illi qui legem sequuntur, ieiunę
mentis famē patiantur ęternā:
qui vero verbum in interioribus
animę receperūt, alimenti cęlestis,
et fontis vbertate recreati, esu
rire et sitire non possunt. Lec. iij.

Et ideo qui aiō ieiunabāt
murmurabant, dicentes.
Quare cū publicanis, et pecca
toribus manducat et bibit? Ser
pentina vox ista est. Denique
hanc primam vocem serpens
emisit, dicens Eue. Quid
vtique vobis Deus dixit, Noli
te manducare ex omni ligno?
Ergo patris sui venena diffun
dunt, qui dicunt: Quid vtiq;
cū publicanis, et peccatoribus
manducat et bibit? Unde dñs cū
peccatoribus manducādo: etiā
cum gētilibus nō prohibet nos
inire conuiuium dicens: Non
egent qui sani sunt medico, sed
qui male se habent. Oratio.

Da, qs omps Deus: vt beati
Matthei Apostoli tui,
quam preuenimus, veneranda
solennitas, et deuotionem nobis
augeat, et salutē. Per dñm.

¶ In festo s. Matthei apsli. du. Die 21. E
Oia dñr de cōi Aplorū. 493.
preter Nonam et Lectiōes. Oīo.

Beati Euāgelistę Matthei dñe pcibus adiuuemur: vt qđ possibilitas nra nō obtinet, eius nobis intercessione donet. Per dñm nrm.

In j. noc. legunẗ lectiōes assigna
tę in cōi Euāg. de Ezechiele p
pheta quę ponunẗ in officio de
tpe in prima Dñica Nouemb.
Et factū ē i tricesi. 329. L. iiij.

Mattheus, qui et Leui, apo
stolus et Euangelista, Ca
pharnai cum ad telonium sede
ret, a Christo vocatus, statim se
cutus est ipsum, quem etiā cum
reliquis discipulis hospitio ac
cepit. Post Christi resurrectio
nē, anteq; in prouincia profici
sceretur, quę ei ad prędicādum
obtigerat, primus in Judęa p
pter eos q ex circuncisione cre
diderant,

viderant, euãgeliũ Jesu Christi Hebraice scripsit, mox in Aethiopiam profectus, euangeliũ prędicauit, ac prędicationẽ multis miraculis confirmauit. ℟. Vidi coniunctos. 495. Lec. v.

Illo igitur in primis miraculo, qđ regis filiã a mortuis suscitauit, regẽ patrẽ, & vxorẽ eius, cũ vniuersa prouincia ad Christi fidem cõuertit. Rege mortuo: Hirtacus eius successor cum Iphygeniã regiam filiam vellet sibi dari in matrimoniũ, Matthęum cuius opera illa virginitatem Deo vouerat, & in sancto proposito perseuerabat, ad altare mysterium celebrantem iussit occidi. Qui vndecimo calendas Octobris, munus apostoli cũ martyrij gloria cumulauit. Cuius corpus Gregorio septimo summo Põtifice Salernũ trãslatũ, ibi magno hoium cõcursu ac pietate colitur. ℟. Beati estis. 596. Lcõ. vi. Scã qtuor aialia. 498. vt i cõi euã. ℟. Isti sũt tri. 496. Lcõ s. euãg. sm Matth. Le. vij.

a. 9. In illo tẽpore: Vidit Jes⁹ hominem sedentem in telonio, Matthęum nomine: & ait illi. Sequere me. Et reliq. Homilia s. Hieronymi presby.

Ceteri euangelistę, ꝑpter verecundiam, & honorẽ Matthęi, noluerũt eũ noie appellare vulgato, sed dixerũt Leui: duplici qppe vocabulo fuit: Ipse aũt Matthęus secundũ illud quod dicitur a Salomone, Iustus accusator est sui in principio sermonis, & in alio loco: Dic tu peccata tua, vt iustificeris, Matthęum se, & publicanũ nominat: vt ostẽdat legẽtib⁹, nullũ debere salutẽ desperare, si ad meliora cõuersus sit, cũ ipse de publicano in apostolũ sit repente mutatus. ℟. Isti sunt qui viuentes. 497. Le. viij.

Arguit hoc loco Porphyrius & Iulianus Augustus, vel imperitiã historici mẽtientis, vel stultitiã eorum qui statim secuti sunt Saluatorem: quasi irrationabiliter quemlibet vocantẽ hominem sint secuti, cum tantę virtutes, tãtaq; signa pręcesserint, quę apostolos, antequam crederent, vidisse nõ dubium est. Certe fulgor ipse, & maiestas diuinitatis occultę, quę etiam in humana facie relucebat, ex primo ad se videntes trahere poterat aspectu. Si enim in magnete lapide, & succinis hęc esse vis dicitur, vt anulos & stipulam & festucas sibi copulent: quanto magis dominus omnium creaturarum ad se trahere poterat, quos volebat? ℟. Isti sunt viri sancti quos elegit. folio. 497. Si venerit in iiij. tpibus, noua lcõ erit de Homilia ferię. L. ix.

Et factũ est, discũbẽte eo in domo, ecce multi publicani, & peccatores veniẽtes discũbebãt cũ Jesu. Videbãt publicanum

blicanū a peccatis ad meliora cōuersuz, z locū inuenisse pęnitentię: z ob id etiā nō desperāt salutē. Neqȝ vero in pristinis vitijs permanentes veniūt ad Jesum, vt Pharisęi, z scribę murmurant, sed pęnitentiā agētes: vt sequens dn̄i sermo significat dicens: Misericordiā volo, nō sacrificiū: non.n. veni vocare iustos, sȝ pctōres: Ibat aūt dn̄s ad cōuiuia pctōrū, vt occasionez haberet docēdi: z spūales inuitatoribꝰ suis pberet cibos. Tu aūt.

¶ Sanctorū martyruz Mauritij z sociorum eius. Oratio.

ANnue, q̄s, oīpotēs Deus: vt sāctorū martyruz tuorū Mauricij, z sociorū eiꝰ nos lętificet festiua solennitas: vt quorum suffragijs nitimur, eorū natalitijs gloriemur. Per dn̄m. Lectio.iij.

CUm Maximianꝰ Imperator ducto in Galliā exercitu, in finibꝰ Sedunorū sacrificij cā cōstituisset, Thebęorū legio, ne se impiorū sacrorū societate cōtaminaret, a reliquis copijs discessit. Quare Imperator misit ad eos milites: q suo nomine nūciarēt, vt si salui esse vellēt, in castra ad sacrificia redirēt. Qui se Chr̄iana religione impediri rn̄derūt. Quorum responsum ille indignissime ferens: maiori iracundia, quā antea, exarsit. Itaqȝ immissa parte exercitus in Thebęos, decimuz quēqȝ eorum iussit occidi. Qd martyriū sua sponte, maximeqȝ hortatore Mauricio ferre maluerūt, quā iperata facere nefarij Imperatoris. Itaqȝ eos cōstātissime Christū prędicātes, decimo calendas Octobris ab exercitu trucidari imperat.

¶ S.Lini pp. z mar.. sem. Oro.

DEus, qui nos beati Lini marty- Die
ris tui, atqȝ Pō- 23.S
tificis, annua solennitate lętificas: cōcede ppitius, vt cuius natalitia colimꝰ, de eiusdez etiā protectione gaudeamus. Per dominū nostruz.

Cōm. S.Thecle vg. z m̄. Oro.

DA, q̄s oēs Deus: vt q beatę Theclę, virginis z martyris tuę, natalitia colimus, z annua solennitate lętemur, z tantę fidei proficiamus exemplo. Per dominū nostrum. Lectio iiij.

LInus Pontifex in Etruria natus, primꝰ post Petrū gubernauit ecclesiā: cuius tāta fides, z sāctitas fuit, vt nō solū demones eijceret, sed etiaz mortuos reuocaret ad vitam. Scripsit res gestas beati Petri z ea maxime, q̄ ab illo acta sūt cōtra Simonem Magū. Sanciuit, Neq̄ mulier, nisi velato capite, i ecclesiaz introiret. Huic

Pontifici

Pontifici caput amputatũ est ob constantiam christiane fidei iussu Saturnini impij & ingratissimi Consulis, cuius filiã a demonum vexatione liberaverat. Sepultus est in Vaticano prope sepulcrum principis apostolorũ nono Calendas Octobris, sedit annos vndecim, menses tres, dies duodecim, creatis bis mẽse Decembri, episcopis quindecim, presbyteris decem & octo. Lec. v. & vj.

Principes persecuti sunt. 505.

Et in iij. noct. Homil. in euang.

Si qs vult ve. 505. de cõi vni° m.

Pro sancta Thecla. Lec. ix.

Thecla virgo, ex illustrib° parentibus Iconij nata, a Paulo apostolo fidei pceptis instituta, miris sanctorũ patrum laudibus celebratur. Que decimũoctavũ annũ agens, Thamiride sponso relicto: cũ eã parentes, q Christiana esset, accusassent, in ardentẽ rogũ, qui nisi Christo renũciaret, ei paratus erat, pri° signo crucis armata, se ipsã iecit: Sed igne, pluuia, que repẽte exorta est, extincto: Antiochiam venit, vbi feris obiecta, & tauris in diuersa iactatis alligata: mox piecta i fossam plenã serpentibus, ex omnibus Iesu Christi gratia liberatur. Cuius ardore fidei & vite sanctitate, multi ad Christũ pversi sunt. Iterũ in patriã rediẽs, in montẽ sola secessit: vbi, multis virtutibus, & miraculis insignis nonagenaria migrauit ad dñm, ac Seleucie sepulta ẽ.

Die 24. A. Die 25. B.

SS. m. Cypriani, & Justi. Oro. Die 26. C

Beatorum martyrum Cypriani & Justine nos dñe foueant cõtinuata psidia: quia nõ desinis propitius intueri, quos talibus auxilijs concesseris adiuuari. Per dominum. Lectio ij.

Cyprianus primũ magus, postea martyr, cũ Justinã Christianã virginẽ, quã ardenter amabat, cantionibus ac veneficijs Antiochie ad sue libidinis assensum allicere conaretur, demonẽ consuluit, quanã id re psequi posset: Cui demõ, nullã illi artẽ processurã, aduersus eos, qui vere Christũ colerent. Quo responso cõmmotus Cyprianus vehementer dolere cepit vite superioris institutũ. Itaq relictis magicis artibus se totum ad Christi domini fidem conuertit. Lect. iij.

Quam ob causam vna cũ virgine Justina pprehẽsus est, & ambo colaphis, flagellisq cesi sunt: mox in carcerem piecti, si forte sñias cõmutarẽt. Verũ inde postea emissi, cum in Christiana religione constãtissimi reperirentur, in sartaginem plenam feruentis picis, adipis, & cere, iniecti sunt. Tũ Nicomediã missi securi feriũt.

Quorum proiecta corpora cuz sexdies inhumata iacuisset, nec ccu quidaz nautę claz ea in navem imposita Romam portauerunt, ac primum in prędio Ruffinę nobilis fęminę sepulta sunt, postea translata in vrbem, in basilica Constantiniana condita sunt prope baptisterium.

Die 17.D SS.m̃.Cosmę, ꝛ Damia. oꝛo.

Presta, q̃s oĩpotẽs Deus: vt qui sã ctorum martyrũ tuorum Cosmę ꝛ Damiani nata litia colimus: a cunctis malis imminentibus, eorum intercessionibus liberemur. Per do. Lectio iiij.

Cosmas ꝛ Damian⁹, fratres, Arabes i Aegea vrbe nati, nobiles medici, Imperatoribus Diocletiano, ꝛ Maximiano, nõ magis medicinę sciẽtia, quã Christi virtute, morbis etiam insanabilibus medebantur. Quorũ religionẽ cũ Lysias pfect⁹ cognouisset, adduci eos ad se iubet: ac de viuendi instituto, ꝛ de fidei professione interrogatos, cũ se ꝛ Christianos esse, ꝛ Chrĩanã fidẽ esse ad salutẽ necessariã, libere prędicarent, Deos uenerari imperat, ꝛ si id recusent, minatur cruciatus, ꝛ necem acerbissimam. Lcõ v.

Verum vt se frustra hęc illis proponere intelligit. Colligate, inquit, manus, ꝛ pedes istorũ, eosq; exquisitis tormentis

quete supplicijs. Quibus iussa exequẽtibus, nihilominus Cosmas, ꝛ Damianus in sententia persistebãt. Quare, vt erant vincti, in profundũ mare iaciũtur vnde cum salui, ac soluti essent egressi, magicis artibus Prefectus assignãs, in carcerẽ tradit, ac postridie eductos, in ardẽtẽ rogũ inyci iubet, vbi cũ ab ipsis flãma refugeret, varie ꝛ crudeliter tortos, securi percuti voluit. Itaq; i Jesu Chri pfessiõe martyrij palmam acceperunt.

L. vj. Quotiescũq;. 510. d cõi, Et in iij. noct. Dom. in euange. Descendens. 513. de cõi plu.m̃. viij. R. Hec est vera frate. 512.

Die 28.E.

IN FESTO Die 29. G

Dedic. s. Michaelis archã. du. Ad Vesp. Añ. Stetit ang. 468. cũ resĩ. de Lau. ps. Dixit do. 52. cum resĩ. de Dñica. ꝛ loco vlti. Laudate dñz oẽs gẽ. 54. Cap. apo. i

Significauit deus quę oportet fieri cito, loquẽs per angeluz suuz seruo suo Johanni: qui testimoniuz perhibuit verbo Dei, ꝛ testimonium Jesu Christi quęcunque vidit. Hymnus.

Tibi Chre splendor pris,
Vita virtus cordium,
In conspectu angelorum
Votis, voce, psallimus:
Alternantes concrepando
Melos damus vocibus.

Collaudamus venerantes
Omnes celi milites:
Sed precipue primatem
Celestis exercitus,
Michaelem in virtute
Conterentem Zabulon.
Quo custode procul pelle,
Rex Christe piissime,
Omne nefas inimici:
Mundo corde, et corpore,
Paradiso redde tuo
Nos sola clementia.
Gloriam patri melodis
Personemus vocibus,
Gloriam Christo canamus,
Gloria paraclito,
Qui trinus, et vnus deus
Extat ante secula. Amen.

℣. Stetit Angelus iuxta aram templi. ℟. Habēs turibulum aureum in manu sua.

Ad Mag. An. Dum sacrum mysterium cerneret Johannes, archangelus Michael tuba cecinit: Ignosce dñe Deus noster, q aperis librum, et soluis signa cula eius, halleluiah. Oratio.

Deus, qui miro ordine angelorum ministeria, hominumque dispensas: cōcede ꝓpiti⁹: vt quibus tibi ministrātibus in celo semp assistitur, ab his i terra vita nostra muniatur. Per.

Ad Matutinū. Inuitatorium. Regē archāgelorum dominum, Venite adoremus. Ps. Venite. i. Hy⁹. Tibi Christe. vt su.

In primo nocturno. Antipho. Concussum est mare, et contremuit terra, vbi archāgelus Michael descendebat de celo. Ps. Domine dominus noster. fo. 3.

Añ. Laudemus dominum, quem laudant angeli, quē Cherubim, et Seraphim, Sanctus, Sanctus, Sanctus, proclamāt. psal. In domino confi. 4. Añ. Ascendit fumus aromatum in conspectu domini de manu angeli. Ps. Domine quis habitabit. 4. ℣. Stetit angelus iuxta aram templi. ℟. Habens turibulum aureum in manu sua.

Ex Daniele propheta. Lect. i.

Aspiciebā, donec throni positi sunt, et antiqu⁹ dierū sedit: vestimentum eius candidum quasi nix, et capilli capitis eius quasi lana munda: thronus eius flāmę ignis: rotę eius ignis accensus: fluuius igneus, rapidusque egrediebatur a facie eius. Millia millium ministrabant ei, et decies millies centena millia assistebant ei. Judicium sedit, et libri aperti sunt. Aspiciebam propter vocem sermonum grandium, quos cornu illud loquebatur. Et vidi, quoniam interfecta esset bestia: et perijsset corpus eius, et traditum esset ad comburendum igni.

℟. Factum est silentium in celo dum committeret bellum Draco cum Michaele archangelo: Audita est vox millia millium dicentium. Sa

lus, honor, et virtus oĩpotenti Deo. ℣. Millia millium mini strabant ei, et decies cẽtena mil lia assistebãt ei. Audita ẽ. Lec. ij.

Die aũt vigesima et quarta mensis primi, eram iuxta fluuium magnũ, qui est Tigris, et leuaui oculos meos, et vidi. Et ecce vir vnus vestitus lineis: et renes eius accincti auro obrizo, et corpus eius quasi chrysolitus: et facies ei[9] velut species fulguris: et oculi eius, vt lãpas ardens: et brachia ei[9], et quę deorsum sunt vsq ad pedes, quasi species eris candentis: et vox sermonũ eius, vt vox multitudinis. Uidi autem ego Daniel solus visioné. Porro viri qui erant mecũ, nõ viderũt: sed terror nimius irruit super eos, et fugerunt in absconditũ. Ego aũt relictus solus vidi visionem grandẽ hanc, et nõ remãsit in me fortitudo: sed et species mea imutata est in me, et emarcui, nec habui quicq̃ virium. ℟. Stetit angelus iuxta aram templi: hñs turibulum aureum in manu sua: et data sunt ei incensa multa: Et ascẽdit fumus aromatum de manu angeli in conspectu domini. ℣. In cõspectu angelorum psallam tibi: adorabo ad templum sanctum tuum, et confitebor nomini tuo dñe. Et ascendit. Lectio iij.

Et audiui vocẽ sermonum eius: et audiens iacebam consternatus sup faciẽ meã, et vultus me[9] hęreb at terrę. Et ecce manus tetigit me, et erexit me super genua mea, et sup articulos manuũ mearum: et dixit ad me: Daniel, vir desideriorũ, intellige verba q̃ ego loquor ad te: et sta in gradu tuo: nunc enim sum missus ad te. Cũq dixisset mihi sermonem istum, steti tremens, et ait ad me: Noli metuere Daniel, quia ex die primo, quo posuisti cor tuũ ad intelligẽdũ, vt te affligeres in cõspectu Dei tui, exaudita sunt verba tua, et ego veni pp sermones tuos. Princeps aũt regni Persarum restitit mihi viginti et vno diebus, et ecce Michael vnus de principib[9] primis venit in adiutorium meũ, et ego remansi ibi iuxta regem Persarum. Ueni aũt vt docerem te, quę ventura sunt populo tuo, in nouissimis diebus, quõ adhuc visio i dies. ℟. In conspectu angelorum psallam tibi, et adorabo ad templum sanctum tuum. Et confitebor noi tuo dñe. ℣. Sup miam tuã, et veritatẽ tuã, quõ magnificasti super nos nomen sanctum tuum. Et. In iij. noc. Añ. Michael archangele, veni in adiutorium populo Dei. ps. Celi enarrant. 7. Añ. Michael prepositus paradisi, quẽ honorificãt angelorũ ciues. ps. Dñi est terra. 13. Añ. Gloriosus apparuisti in conspectu dñi, propterea decorem induit te dñs. ps. Benedicam. 21. ℣. Ascendit fumus

fumus aromatum, i conspectu domini. ℟. De manu angeli.
Sermo s. Gregorij papę. l.iiij
Nouem angelorum ordines esse testante sacro eloquio scimus: angelos, archangelos, virtutes, potestates, principatus, dominationes, thronos, Cherubi ac Serapi, Angelos nanque & archangelos pene omnes sacri eloquij paginę testantur: Cherubim vero atq3 Seraphi3 sępe, vt notu3 est, libri prophetarum loquuntur. Quatuor quoq3 ordinū nomina Paul⁹ aplš ad Ephesios enumerat, dicens: Supra oēm principatum, & potestatē, & virtutem, & dñationem. Qui rursus ad Colossenses scribēs, ait Siue throni, siue dñationes, siue principat⁹, siue potestates. Dū ergo illis quatuor, q̄ ad Ephesios dixit, cōiunguntur throni, quinq3 sunt ordines: quibus cū Angeli, Archāgeli, Cherubim atq3 Seraphim adiuncti sunt, proculdubio nouem esse angelorum ordines inueniuntur.
℟. Hic est Michael arcāgelus principes militię angelorū Cuius honor pręstat beneficia populorū, & oratio perducit ad regna cęlorum. ℣. Archangelus Michael prępositus paradisi, quem honorificāt angelorum ciues. Cuius. Lectio v.
Sciendū quoq3 quod angelorum vocabulum, nomē est officij, nō naturę. Nā sancti illi cęlestis patrię spūs, semper quidem sunt spūs, sed semper vocari angeli nequaquam possunt: quia tunc solum sunt angeli, cum per eos aliqua nunciantur: vnde & in psalmo dicitur. Qui facit angelos suos spiritus, ac si patenter dicat: Qui eos. quos semper habet spiritus, etiam cum voluerit angelos facit: Hi autem qui minima nūciant, angeli: q vero summa, Archāgeli vocātur. Hinc est eni3, q ad Mariā virginem, non qlibet angelus, sed Gabriel Archāgelus mittitur: Ad hoc quippe ministeriū sūmū angelū venire dignū fuerat, qui summū oīu3 nūciabat. Qui idcirco ēt priuatis nominibus censentur: vt signetur p vocabula, etiā i operatione qd valeāt. Michael nāque, Quis vt deus. Gabriel autē, Fortitudo Dei: Raphael vero dicitur Medicina dei. ℟. Venit Michael archāgel⁹ cū multitudine angelorum cui tradidit Deus animas sāctorū3. Vt perducat eas in paradisum exultationis. ℣ Emitte domine spūm sāctū tuū de cęlis, spūm sapientię, & intellectus. Vt. Lectio sexta.
Et quoties mirę ℣tutis aliqd agit Michael mitti perhibetur: vt ex ipso actu & nomine, detur intelligi, q: nullus potest facere, quod facere ꝑualet deus. Vnde & ille antiquus hostis, q esse Deo per superbiā

similis cōcupiuit, dicens, In celū ascendā, supastra celi exaltabo soliū meū, similis ero altissimo, Dū in fine mūdi in sua virtute reliquitur extremo supplicio perimēdus, cū Michaele archangelo p̄liaturus esse perhibetur, sicut per Johānē dicitur: Factū est p̄lium cum Michaele archangelo. Ad Mariā quoq; Gabriel mittitur: q Dei fortitudo nominatur. Illū quippe nūciare veniebat, qui ad debellandas aerias potestates humilis apparere dignatus est. Raphael quoq; interpretatur, vt diximus, medicina Dei: qa dum Tobię oculos quasi per officium curationis tetigit: cęcitatis illius tenebras tersit. ℟. In tempore illo consurget Michael, qui stat pro filijs vestris. Et veniet tempus: quale non fuit ex quo gentes esse ceperunt, vsque ad illud. ℣. In tempore illo saluabitur populus tuus omnis, qui inuentus fuerit scriptus in libro vitę. Et. Gloria. Et. In iij. noct. aña. Angelus archāgel⁹, Michael, Dei nuncius pro aiabus iustis, hal. hal. ps. Cātate. 44. Aña. Data sūt ei icēsa multa, vt adoleret ea ante altare aureū, qd est ante oculos dñi. ps. Dñs regnauit. 44. aña. Multa magnalia d Michaele archangelo, q fortis i p̄lio fecit victoriā. ps. Bñdic. ℣. 47. ℟. In conspectu angeloꝝ psallā tibi deus meus. ℣. Adorabo ad tēplū sanctum tuum, et confitebor nomini tuo. Lco s. euā. sm Matthęū. L. viij.

In illo tēpore: Accesserūt discipuli ad Jesum dicentes. Quis putas maior est in regno celorum? Et reliqua. Hom. s. Hieronymi presbyteri.

Post inuentū staterē, post tributa reddita, quid sibi vult aplorū repentina interrogatio? Quis putas maior est in regno celorū? Quia viderāt pro Petro et dño idē tributū redditū, ex equalitate precij arbitrati sunt Petrū omnibus apostolis esse p̄latum, qui in redditione tributi dño fuerat cōparatus: ideo interrogant, qs maior sit in regno celorum. Uidēsque Jesus cogitationes eorū, et causas erroris intelligens, vult desiderium glorię humilitatis contentione sanare. ℟. In conspectu gentium nolite timere: vos enim in cordibus vestris adorate, et timete dñm: Angelus enim eius vobiscū est. ℣. Stetit angelus iuxta aram templi: habens turibulū aureū in manu sua. Angelus. Lc. viij.

Si autē man⁹ tua, vel pes tuus scandalizat te, et cetera. Necesse est qdē venire scādala: ve tamē ei est homini, qui quod necesse est vt fiat i mūdo, vitio suo facit: vt p se fiat. Igit omnis truncatur affectus: et vniuersa ppinquitas amputatur: ne per occasionē pietatis vnusquisq

quisq; credentiũ scãdalis pateat. Si inquit: ita est quis tibi piunctus, vt manus, pes, oculus, & est vtilis atq; solicitus & acutus ad pspiciendũ, scandalũ autẽ tibi facit, & pp̄ter dissonantiã moꝝ tẽ ptrahit in gehennã melius est, vt ppinquitate eius, & emolumentis carnalibus careas, quã dũ vis lucrifacere cognatos & necessarios, causas habeas ruinarũ. ℞. Michael archangelus venit in adiutoriũ pplo Dei. Stetit in auxiliũ pro animabus iustis. ℣. Stetit angelus iuxtam aram templi, habens turibulum aureũ i manu sua. Stetit. Glo. Stetit. L. ix.

Dico vobis, q: angeli eorũ semper vident faciem patris mei. Supra dixerat per manũ, & pedem, & oculum omnes propinquitates, & necessitudines: quę scandalũ facere possunt, amputandas: austeritatẽ itaq; sententię subiecto pręcepto temperat, dicens: Uidete ne contemnatis vnũ ex pusillis istis: sic, inquit, pręcipio seueritatem, vt cõmisceri clementiã docceã. Q: angeli eorum vident faciẽ patris mei. Magna dignitas aiarũ, vt vnaquęq; habeat ab ortu natiuitatis in custodiã sui angelũ delegatũ. Unde legimus in Apocalipsi Johannis, Angelo Ephesi, & reliquarũ Ecclesiaꝝ scribe hec. Apls quoq; pręcipit velari in ecclesijs capita feminarũ propter Angelos.

Ad Laudes, & p Horas. Aña: Stetit angelus iuxta araꝫ templi, habens turibulũ aureuꝫ in manu sua. Ps. Dñs regnauit. 8. cũ rel. Aña. Dum pręliaretur Michael archãgelus cũ Dracone, audita est vox dicentiũ: Salus Deo nostro, haleluiah. Aña. Archangele Michael constitui te principeꝫ super omnes animas suscipiendas: Aña. Angeli domini dominum benedicite in ęternum. Añ. Angeli, Archãgeli, Throni, & Dominationes, Principatus, & Potestates, Uirtutes cęlorum, laudate dominum de cęlis, halleluiah. Capitulum. Significauit. 465. Hymnus.

Christe, scõrũ dec⁹ angeloꝝ,
Rector humani generis & auctor,
Nobis ęternũ tribue benignus
Scandere cęlum.

Angelũ pacis Michael ad istã
Cęlitus mitti rogitamus aulã:
Nobis vt crebro veniente crescant
Prospera cuncta.

Angelus fortis Gabriel, vt hostem
Pellat antiquum, volitet ab alto,
Sępius tẽplũ veniens ad istud
Uisere nostrum.

Angelũ nobis medicũ salutis
Mitte de cęlis, Raphael vt omnes
Sanet ęgrotos, pariterq; nros
Dirigat actus.

N incoei nři genitrix Marie,
Totus ꝛ nobis chor⁹ angeloꝝ
Sẽper assistat, simul ꝛ beata
Concio tota.
Prestet hoc nobis deitas beata
Patris, ac nati, paritercꝫ sctí
Spiritus cuius reboat in oí
Gloria mundo. Amen.
℣. Stetit Angelus iuxta arã tẽpli. ℟. Dñs turibulum aureũ in manu sua. Ad Bñs. Añá. Factũ est silẽtiũ i celo, dũ Draco cõmitteret bellũ: ꝛ Michael pugnauit cum eo, ꝛ fecit victoriam, halleluiah. Ad iij. Cap. Significauit. 465. ℟. b. Stetit angelus Juxta arã tẽpli. ℣. Dñs turibulũ aureũ in manu sua. Juxta. ℣. Ascẽdit fumus aromatũ in cõspectu dñi. ℟. De manu angeli. Ad vi. Cap.

apo. 5. Audiui vocẽ angeloꝝ multorũ in circuitu throni, ꝛ aĩaliũ, ꝛ seniorum: ꝛ erat numerus eorũ millia milliũ voce magna dicentiũ: Salus deo nřo. ℟. Ascendit fumus aromatũ. In cõspectu dñi. ℣. De manu angeli. In. ℣. In conspectu angeloꝝ psallaꝫ tibi deus meus. ℟. Adorabo ad tẽplũ sanctum tuum, ꝛ confitebor nomini tuo. Ad Nonam. Capitulum.

apo. 12. Factum est prẽliũ magnũ i celo: Michael ꝛ angeli eius prẽliabant cũ Dracone, ꝛ Draco pugnabat, ꝛ angeli ei⁹: ꝛ nõ preualuerũt, necꝫ locus inuentus est eorũ amplius i celo. ℟. In conspectu angelorum, Psallam tibi deus meus. ℣. Adorabo ad templum sanctuꝫ tuum, ꝛ confitebor nomini tuo. Psallam. ℣. Adorate Deum. ℟. Omnes angeli eius. In ij. Vesp. Añá. Stetit angelus. vt su. cuꝫ rel'. ps. Dixit dñs. 52. cũ rel'. in fi. Cõfitebor tibi dñe in toto. 58. Cap. Significauit. Hym. Tibi Christe. 466. ℣. In ꝯspectu angeloruꝫ psallã tibi Deus meus. ℟. Adorabo ad templũ sanctuꝫ tuũ, ꝛ ꝯfitebor nomini tuo. Ad Mag. Añá. Princeps gloriosissime, Michael archangele, esto memor nostri: hic ꝛ vbicꝫ semp precare pro nobis filiuꝫ Dei. Hal. hal. Oratio vt sup. Deinde fit cõm. de seq. fest. Añ. O doctor. 520. ℣. Amauit. Oratio vt infra.

¶ Sãcti Hieronymi presbyteri ꝯfess. ꝛ Ecclesie doct. duplex. Oĩa de cõi ꝯfess. nõ põtif. pter orationeꝫ, ꝛ lectiones. Oratio.

Deus, qui ecclesie tue in exponẽdis sacris scripturis beatuꝫ Hieronymum confessoreꝫ tuum, doctorem maximum, prouidere dignatus es: presta que sumus: vt eius suffragantibus meritis: quod ore simul ꝛ opere docuit, te adiuuante exercere valeamus. Per dominum nostrum. In primo noct. lectiones. Sapientiam omnium. de commu' ni docto. f. 519. Lectio iiij.

Hiero/

Hieronymus Eusebij fili' Stridone in Dalmatia, Cõstantino Imperatore natus, Romę puer est baptizatus, & in liberalibus disciplinis a Donato & alijs viris doctissimis eruditus. Adolescẽs discẽdi studio Galliã peragrauit: vbi pios aliquot, & in diuinis literis eruditos viros coluit, multosque sacros libros manu descripsit: mox se in Gręciam conferens, philosophia, & eloquentia instructus, summorũ theologorum consuetudine floruit: inprimis vero Gregorio Nazianzeno Constantinopoli operam dedit: quo doctore se sacras literas didicisse profitetur. Cũ religionis causa visit Christi domini incunabula, totamque lustrauit Palestinam: quam peregrinationem adhibitis Hebręorum eruditissimis, ad sacrę scripturę intelligentiã sibi multum profuisse testatur. R. Iste est quia ante. 520. L. v.

Deinde secessit in vastam Syrię solitudinem: vbi quadriẽniũ i lectione diuinorũ librorum cęlestisque beatitudinis cõtẽplatione cõsũpsit, assidua se abstinentia, vi lacrymarum, & corporis afflictatione discrucians. Presbyter a Paulino episcopo Antiochię factus, Romam de controuersiis quorundã episcoporum cum Paulino & Epiphanio ad Damasum Põtificẽ profectus, eius ecclesiastic epistolis adiutor fuit. Verũ cum pristinę solitudinis desiderio teneretur, in Palesthinã reuersus, Bethleẽ ad Christi dñi presepe, in monasterio quod a Paula Romana extructũ erat cęlestem quandam vitę rationem instituit: & quanquam variis morbis, doloribusque tẽtaretur, tamen corporis incõmoda piis laboribus, & perpetua lectione ac scriptione superabat. R. Amauit. 521. Lectio sexta.

Tanquam ad oraculum ex omnibus orbis terrę partibus ad ipsum diuinę scripturę quęstiones explicandę referebantur. Illum Damasus Põtifex, illum sanctus Augustinus de locis scripturę difficillimis sępe consuluit: propter eius singularem doctrinam, & linguę non solum Latinę & Gręcę, sed Hebraicę etiam & Chaldaicę intelligentiam: & quod omnes pene scriptores eiusdem Augustini testimonio legerat. Hereticos acerrimis scriptis exagitauit. Piorum & catholicorum patrocinium semper suscepit. Vetus testamentum, Damasi iussu ex Hebręo, nouum ex Gręco cõuertit, magna etiã ex parte explicauit. Multa pręterea Latine reddidit scripta doctorũ virorum, & ipse alijs proprij ingenij monumentis Christianam disciplinã illustrauit. Qui ad summam senectutem peruẽniẽs, sanctitate & miraculis

lis illustris Honorio Imperatore migrauit i cęlū. Cui⁹ corpus ad Bethlehez sepultū est, postea Romā, in basilicā sācte Marię ad pręsepe translatū. ℟. Iste homo perfecit. s 11.

Lcō s. euā. fm Matthęū. L. vij.

ca. 5. In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Uos estis sal terre: qd si sal euanuerit, in quo salietur? Et reliq.

Homilia s. Hieronymi presby.

Sal appellant apostoli, & doctores: qr per illos vniuersum hominum conditur genus. Quod si sal euanuerit, in quo salietur? Si doctor errauerit, quo alio doctore emendabitur? Ad nihilum valet vltra: nisi vt mittatur foras, & conculcetur ab hominibus. Exemplū de agricultura sumptum est. Sal enim ciborum condimentū, & ad siccandas carnes necessarium est, ita vt aliū vsum nō habeat. Certe legimus in scripturis, vrbes quasdā ita victoris sale seminatas, vt nullum in ipsis germē oriretur. ℟. Iste homo ab adolescen. s 21. Lcō viij.

Caueant ergo doctores, & episcopi, & videāt potentes potenter sustinere tormēta, nihilque esse remedij, si se malorū ruinis fināt ad tartarū duce re. Uos estis lux mundi. Nō potest ciuitas abscondi supra mōtem posita: neq; accendunt lucernā, & ponūt eam sub modio, sed super candelabrū, vt luceat omnibus qui in domo sunt. Docet fiduciaz prędicandi, ne apostoli abscondantur ob metum, & similes sint lucernę sub modio, sed tota libertate se prodāt vt quod audierūt in cubiculis, prędicent in tectis. ℟. Sint lū bi vestri. s 21. Lectio nona.

Nolite putare qm̄ veni soluere legē, aut prophetas: non veni soluere, sed adimplere. Siue qd de se per alios prophetata cōpleuerit, siue quod ea quę ante propter infirmitatē auditiū rudia & imperfecta fuerant, sua pdicatione compleuerit, iram tollēs, & vicem taliōis excludēs, & occultā in mēte cōcupiscentiā. Donec transeat cęlū & terra. Promittuntur nobis cęli noui, & terra noua, quę facturus est dn̄s Deus. Si ergo noua creanda sunt, cōsequenter vetera trāsitura. Tu autez do.

FESTA OCTOBRIS.

Oīm Desū. f. die nō impedita.

S. Remigij epi, & cōfess. Orō.

Da, quęsum⁹ oīps De⁹: vt bti Remigij cōfessoris tui atq; pontificis veneranda solennitas, & deuotionem nobis augeat, & salutem. Per dn̄m. Lectio tertia.

Remigius, episcopus Remēsis, floruit Clodoueo rege Francorū, quem ēt baptizauit: & primus oium doctrina, & miraculis, Frācos ad Christi.

domini

dni fidē perduxit. Eius oratione, mortua puella reuixit. Multos interpretat⁹ est diuinę scripturę libros. Amplius septuaginta annos summa cū laude Remensem ecclesiā administrauit. Cuius vitę & mortis sanctitatem multa, quę cōsecuta sūt, miracula comprobarunt.

Die 2. B. Die 3. C.

Die 4. C. ¶ Sancti Francisci confessoris. duplex. Oratio.

Deus, qui ecclesiam tuā beati Frāncisci meritis fętu nouę prolis amplificas: tribue nobis ex eius imitatione terrena despicere, & cęlestium donorū semper participatione gaudere. Per dominum nostrum. Lec. iiij.

Franciscus Assisij in Umbria natus, patris exemplū secutus, a prima ętate mercaturā fecit: qui quodam die pauperem, pro Christi amore flagitātē pecuniā, cū pręter cōsuetudinē repulisset, repente eo facto cōmotus, large ei misericordiam impertiuit: & ex eo die Deo promisit, se nemini vnquā poscenti eleemosynam negaturū. Cū vero post in graue morbum incidisset, ex eo aliquando confirmatus, cępit ardentius colere officia charitatis. Qua in exercitatione tantū profecit, vt euangelicę perfectionis cupidus, quicquid haberet pauperibus largiretur. Quod ferens iniquius pater, eū ad Assisinatem episcopum duxit, vt coram illo bonis cederet paternis: qui reiectis etiā vestibus, patri cōcessit omnia, illud subiungens, sibi in posterum maiorē facultatem fore dicendi, Pater noster qui es in cęlis. ℟. Iste est qui ante 520. Lectio quinta.

Cum autē illud ex euāgelio audisset: Nolite possidere aurū, neque argentum, neque pecuniam in zonis vestris, non peram in via, neque duas tunicas, neque calciamenta, sibi eam regulam seruandā ꝓposuit: itaque detractis calceis, & vna contentus tunica, cū duodecim socios adhibuisset, Ordinem Minorum instituit. Quare Romam venit anno salutis millesimo ducentesimo octauo, vt sui ordinis regula ab apostolica sede confirmaretur. Quem cum accedentē ad se summ⁹ Pontifex Innocentius tertius reiecisset, quod in somnis postea sibi ille, quem repulerat, collabentem Lateranensem basilicam suis humeris sustinere visus esset, conquisitum accersiri iussit: benigneque accipiens, omnem eius institutorū rationem confirmauit. Franciscus igit̄ dimissis in omnes orbis terrę partes fratribus ad prędicādum Christi euangelium, ipse cu

cupiens sibi aliquā dari marty- riū occasionē, nauigauit in Sy- riā: vbi a rege Soldano libera- lissime tractatus, cū nihil ꝓfi- ceret, rediȷt i Italiā. ℟. Ama- uit eum. 521. Lectio sexta.

Multis igitur extructis suę familię domiciliȷs, se in solitudinem montis Aluer- ni contulit: vbi quadraginta diebus, propter honorem san- cti Michaelis archangeli, in ieiunio, ꝛ oratione cōsumptis, festo die Exaltationis sanctę Crucis, ei Seraphim crucifixi effigiem inter alas continens apparuit: qui eius ꝛ manibus ꝛ pedibus vestigia clauorum im- pressit: quę sanctus Bonauētu- ra, cū Alexādri quarti summi Pōtificis prędicationi interes- set, narasse Pontificē a se visa esse literis cōmēdauit. His insi- gnibus sūmi i eū Christi amo- ris, maximam habebat omniū admirationem. Ac biennio post grauiter ęgrotans, deferri vo- luit in Ecclesiā Sāctę Marię Angelorum: vt vbi gratię spiri- tum a Deo acceperat, ibi spiri- tum vitę redderet. Eo in loco fratres ad paupertatē ac patien- tiam, ꝛ sāctę Romanę Ecclesię fidem seruandam cohortatus, psalmum illum pronuncians, Voce mea ad dn̄m clamaui: in eo versiculo, Me expectāt iusti donec retribuas mihi, efflauit aiam quarto nonas Octobris. Quē miraculis clarum Grego- rius nonus Pōtifex maximus in sanctorum numeruʒ scripsit ℟. Iste homo perfecit. 521.

In iij. noc. Hom. in euāgelium. Confiteor tibi pater: fol. 380. vt in festo s. Matthię apostoli.

Die 5. E. Die 6. F. Dic

S. Marci papę ꝛ conf. Oro. 13

Exaudi domine preces nostras, ꝛ intercedente beato Marco ꝯfessore tuo at- que pōtifice sup- plicationes nostras placatus in- tende. Per dominum nostrum.

¶ Cōm. SS. m. Sergiȷ, Bac- chi, Marcelli, ꝛ Apuleiȷ Oio.

Sanctorum martyrū tuo- ruʒ, nos domine, Sergiȷ, Bacchi, Marcelli, ꝛ Apuleȷ beata merita prosequantur: ꝛ tuo semper faciāt amore feruē- tes. Per dn̄m. Lectio tertia.

Marcus Romanus, Con- stantino Magno Impe- ratore, Pōtifex, instituit: vt epi- scopus Ostiensis: a quo Roma- nus Pōtifex cōsecratur, pallio vteretur: ꝛ vt diebus solennib⁹ Symbolū in Missa clara voce caneretur. Duas Romę basili- cas ędificauit, alteram in vrbe alterā via Ardeatina, quas Cō- stantinus auctas magnis mune- ribus exornauit. Duobus an- nis, mensibus octo, ꝛ diebus vi- ginti, quibus vixit in Pontifi- catu, bis mense Decembri crea- uit episcopos octo, pꝛesbyteros vi- gin-

gintiquinq; diaconos sex, sepul/tusq; est in cemeterio Balbinę.

Die 8. A.

SS.mar. Dionysii, Rustici & Eleutheri, semid. Oratio.

Die 9. B

Deus, qui hodierna die beatum Dionysium martyrem tuũ atque Pontificẽ virtute p̄stantię in passione roborasti: quiq; illi ad p̄dicandũ gentibus gloriã tuam Rusticum, & Eleutherũ sociare dignatus es: tribue nobis, q̃s, ex eorum imitatione pro amore tuo prospera mundi despicere, & nulla ci⁹ aduersa formidare. Per dñm. Lect. iiij.

Dionisius Atheniensis vn⁹ ex Areopagitis iudicib⁹, vir fuit omni doctrinę genere instructus. Qui cum adhuc in gẽtilitatis errore versaretur, eo die quo Chr̄s dñs cruci affixus est, animaduertens pręter naturam solem defecisse, exclamauit: Aut Deus naturę patitur, aut machina dissoluetur. Sed cũ Paulus apostolus veniens Athenas, & in Areopagũ ductus, rationẽ reddidisset ei⁹ doctrinę, quam p̄dicabat, affirmans Chr̄m dñm resurrexisse, & mortuos oẽs in vitam redituros esse: cum alij multi, tũ ipse Dionysius i Christũ credidit. ℟. Sancti tui dñe. 510. L. v.

Itaq; & baptizatus est ab apsto, & Atheniensiũ ecclesię p̄fectus. Qui cũ postea Romã venisset, a Clemẽte Põtifice missus est in Galliã pędicãdi euãgelij causa. Quẽ Lutetiã vsq; Parisiorũ Rusticus presbyter & Eleutherius diaconus p̄secuti sunt: vbi a Fescennio pręfecto, q̃ multos ad Christianã religionẽ conuertisset ipse cum socijs virgis cęsus est: Cumq; i p̄dicatione Christianę fidei cõstantissime perseueraret, in craticulã subiecto igne inijcitur, multisque pręterea supplicijs vna cum socijs cruciatur. ℟. Verbera. 510. Lectio sexta.

Sed ea tormẽtorũ gñã oĩbus forti ac libenti aĩo p̄ferentibus, Dionysius nonagesimum annum agens, cum reliquis securi percutitur septimo Idus Octobris. De quo illud memorię proditũ est, abscisum suũ caput sustulisse, & progressum ad duo millia passuum in manib⁹ gestasse. Libros scripsit admirabiles, ac plane cęlestes, de diuinis noibus, de cęlesti, & Ecclesiastica Hierarchia, d̄ mystica Theologia, & alios quosdam. ℟ Tanquã aurum. 511. In iij.noc. Dom.i euã Descendẽs Jesus. 513. de cõi plu. m̃.

Die 10.C.11.D.12.E.13.F.

S.Callisti pp, & m̃. semid. Orõ.

Deus, qui nos conspicis ex nostra infirmitate deficere: ad amorem tuum nos misericor/

ricorditer per sanctorum tuorum exempla restaura. Per dominum nostrum Jesum. Lectio iiij.

Calistus Romanus prefuit ecclesie Macrino et Heliogabalo Imperatoribus. Instituit quatuor anni tpa, quibus ieiunium seruaretur. Aedificauit basilicam sancte Marie trans Tiberim, et in via Apia cemeteriu condidit, in quo multi sacerdotes et martyres sepulti sunt: quod a conditore, Callisti cemeterium appellatur. Sedit annos sex, menses duos, dies decem: ordinationibus quinque mense Decembri creauit episcopos octo, presbyteros sexdecim, diaconos quatuor. Martyrio coronatus, illatus est in cemeterium Calepodij via Aurelia, tertio ab vrbe lapide, pridie Idus Octobris. Lectio v. et vj.

Ser. Triumphalis. 502.

In iij. noct. Homil. in euangel.

Si quis venit ad me. 504.

De communi vnius martyris.

Die 15. A. Die 16. B. Die 17. c.

Die 8. D ¶ Sancti Luce euangeliste. duplex. Oratio.

Interueniat pro nobis, quesumus domine, sanctus tuus Lucas Euangelista: qui crucis mortificationem iugiter in suo corpore pro tui nominis honore portauit. Per dominum nost.

In j. noct. leguntur lectiones Ezechielis prophete posite in offo de tpe in j. dnica Nouemb. Et factum est in trigesimo anno. 329.

Ex libro S. Hieronymi presbyteri de scriptoribus Ecclesiasticis. L. iiij.

Lucas medicus Antiochensis, vt eius scripta indicant, Greci sermonis non ignarus fuit: sectator Apostoli Pauli et omnis peregrinationis eius comes. Scripsit euangeliu, de quo ide Paulus, Misimus, inquit, cu illo fratrem, cuius laus est in euangelio per oes Ecclesias. Et ad Colossenses: Salutat vos Lucas medicus carissimus. Et ad Timotheum: Lucas est mecum solus. Aliud quoque edidit volumen egregiu, quod titulo acta Aplorum prenotatur: cuius historia vsque ad biennium Rome commorantis Pauli peruenit, id est, vsque ad quartu Neronis annu. Ex quo intelligimus i eadem vrbe libru esse copositu. R. Vidi co. 495. L. v.

Igitur periodos Pauli, et Thecle: et totam baptizati Leonis fabulam inter apocryphas scripturas computamus. Quale enim est, vt indiuiduus comes apostoli, inter ceteras eius res, hoc solu ignorauerit? Sed et Tertullianus, vicinus eorum temporum, refert presbyterum quendam in Asia amatorem Apostoli Pauli, conuinctum a Johanne, quod auctor esset

libri,

libri, et confessum se hoc Pauli amore fecisse, et ob id loco excidisse. Quidam suspicantur quotiescunque in epistolis suis Paulus dicit, Juxta evangelium meum, de Lucę significare volumine. ℟. Beati estis. 596. Lectio vi.

Lucam autem non solum ab apostolo Paulo didicisse evangelium, qui cum domino in carne non fuerat, sed a cęteris apostolis, quod ipse quoque in principio sui voluminis declarat, dicens: Sicut tradiderunt nobis: qui a principio ipsi viderunt et ministri fuerunt sermonis. Igitur evangelium, sicut audierat scripsit. Acta vero apostolorum: sicut viderat ipse composuit. Vixit octoginta et quatuor annos, uxorem non habens: sepultus est Constantinopoli, ad quam urbem vicesimo Constantini anno ossa eius cum reliquiis Andreę apostoli translata sunt de Achaia. ℟. Isti sunt triumpha. 496. In iii. noct. Hom. in evang. Designavit dominus. 499. de com. evang.

Die 19. E. Die 20. F.

S. Hilarionis abb. Oratio. Intercessio. 520. de com. conf. non pont. Comme. s. Ursulę et sociarum. Oratio:

Da nobis, quesumus domine, sanctarum virginum et martyrum tuarum, Ursulę, et sociarum eius, palmas incessabili devotione venerari: ut quas digna mente celebrare non possumus: humilibus saltem frequentemus obsequiis. Per. Lect. ij.

Hilarion, ortus Tabathę in Palesthina ex parentibus infidelibus, Alexandriam missus studiorum causa, ibi morum et ingenii laude floruit: ubi Jesu Christi suscepta religione, in fide et charitate mirabiliter profecit. Frequens enim erat in ecclesia, assiduus in ieiunio, et oratione: omnes voluptatum illecebras, et terrenarum rerum cupiditates contemnebat. Cum autem Antonii nomen in Aegypto celeberrimum esset, eius videndi studio in solitudinem contendit: apud quem duobus mensibus, omnem eius uitę rationem didicit. Domum reversus, mortuis parentibus, facultates suas pauperibus dilargitus est: necdum quintumdecimum annum egressus: rediit in solitudinem, ubi extructa exigua casa, que vix ipsum caperet, humi cubabat. Nec vero saccum, quo semel amictus est, unquam aut lavit, aut mutavit, cum supervacaneum esse diceret, munditias in cilitio querere. Lect. iij.

In sanctarum literarum lectione et meditatione multus erat. Paucas ficus, et succum herbarum ad victum adhibebat: nec illis ante solis occasum vescebatur: continentia et humilitate fuit incredibili. Quibus aliisque virtutibus: varias, horribilesque tentationes diaboli superavit, et innumerabiles demones, in multis orbis terrę partibus, ex hominum corporibus eiecit. Qui octogesimum

Concede, ꝗs oῖps Deus: vt sicut aplorū tuoꝝ Simonis, ꝛ Iudę gloriosa natalitia puenim⁹, sic ad tua bñficia pmerenda maiestatem tuam pro nobis ipsi pueniant. Per dnm.

¶ In festo Apłorū Simonis ꝛ Iudę. dup. oia de cōmuni. 493. pręter orationem ꝛ lcōnes. oro.

Deus, qui nos per beatos Apostolos tuos Simonem ꝛ Iudam, ad agnitionem tui nominis venire tribuisti: da nobis eorum gloriam sempiternam, ꝛ proficiendo celebrare, ꝛ celebrando proficere. Per dominum nostr.

In j. noc. legitur epistola canonica Iudę, ꝙ posita est in vigilia Pentecostes. Iudas Iesus Christi seruus. 232. Lectio iiij.

Simon Chananęus, qui ꝛ Zelotes: ꝛ Thadęus qui ꝛ Iudas Iacobi appellaf in euāgelio, vnius ex canonicus epistolis scriptor, hic Mesopotamiā, ille Aegyptum euangelica prędicatione peragrauit. Postea in Perfidē cōuenientes, cuꝫ innumerabiles filios Iesu Christo peperissent, fidemqꝫ in vastissimis illis regionibus ꝛ efferatis gentibus disseminassent, doctrina ꝛ miraculis, ac denique glorioso martyrio, simul sāctissimum Iesu Chri nomen illustrarūt. ℟. Vidi coniunctos. 495. cū rel. Lcō v. ꝛ vj. Scriptū est. B.M.R. spiritus dñi. 495. de cōi aploꝝ.

Lectio sancti Euangelij secundum Iohannem. Lectio vij.

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Hęc mando vobis, vt diligatis inuicem: Si mundus vos odit, scitote quia me priorem vobis odio habuit. Et reliqua.

Homilia s. Augustini episcopi.

In lectione euāgelica quę antecedit, dixerat domin⁹ Nō vos me elegistis, sed ego elegi vos, ꝛ posui vos vt eatis, ꝛ fructum afferatis, ꝛ fructus vester maneat: vt, quodcunqꝫ petieritis patreꝫ in nomine meo, det vobis. Hic autem dicit: Hęc mando vobis vt diligatis inuicem. Per hoc ergo intelligere debemus, hunc esse fructū nostrum de quo ait: Ego vos elegi, vt eatis ꝛ fructum afferatis, ꝛ fructus vester maneat: ꝛ quod adiunxit: Vt quodcunqꝫ petieritis patrem in nomine meo det vobis. Tunc vtique dabit nobis, si diligamus inuiceꝫ, cum ꝛ hoc ipsum ipse dederit nobis, qui nos elegit non habētes fructum, quia nos eum non elegeramus: ꝛ posuit nos vt fructum afferamus, hoc est, inuicem diligamus. ℟. Isti sunt qui viuentes. 497. Lectio viij.

Charitas ergo est fructus noster, quā dñnit apostolus de corde puro, ꝛ cōscientia bona, ꝛ fide nō ficta. Hac diligimus inuicem, hac diligimus

Deum:

Deum: neqꝫ enim vera dilectio ne diligeremus inuicé, nisi diligentes Deú. Diligit enim vnusquisqꝫ proximum suum tanquam seipsum, si diligit deum: nam si non diligit deum, nó diligit seipsum. In his enim duobus preceptis charitatis tota lex pendet & prophetę. Hic est fructus noster. De fructu itaque nobis mádans. Hęc mádo, inquit, vobis, vt diligatis inuicé. Unde & apostolus, cú contra opera carnis commendare fructum spiritus vellet, a capite hoc posuit: Fructus, inquit, spiritus charitas est, ac deinde cętera tanquá ex isto capite exorta & religata contexuit: quę sunt, gaudiú, pax longanimitas, benignitas, bonitas, fides, mansuetudo, continentia, castitas. ℟. Isti sunt viri sancti. 497. Lectio nona.

Quis aút bene gaudet, qui bonum non diligit, vnde gaudet? Quis pacé verá, nisi cú illo potest habere, quem veraciter diligit? Quis est lóganimis, in bono opere pseueranter manendo, nisi ferueat diligendo? Quis est benignus, nisi diligat cui opitulatur? Quis bon⁹, nisi diligendo efficiatur? Quis salubriter fidelis, nisi ea fide, quę p dilectionem operatur? Quis vtiliter mansuetus, cui nó dilectio moderetur? Quis ab eo cótinet, vnde turpatur, nisi diligat vnde honestatur? Merito itaqꝫ magister bonus dilectioné sic sępe cómendat, tanquá sola pręcipienda sit, sine qua non possunt prodesse cętera bona: & quę non potest haberi sine cęteris bonis, quibus homo efficitur bonus.

Die 29. A. Die 30. B.

¶ In vigilia omnium Sanctorum tres lectiones leguntur de Homilia in Euangelium. Die

Descédens Iesus de mon. 513. 31 C

de cóm plurium mart. Oratio.

Domine deus nr, multiplica super nos gratiam tuá: & quorum pręuenimus gloriosa solénia tribue sub seq i scá pfessione lętitiá. Per.

FESTA NOVEMBRIS.

Offm Defun. f. die nó ipedita.

IN FESTO OMNIUM Die Sanctorum. duplex. 1. D

Ad Vesp. an. Vidi turbam. 477. cú rel. de Lau. ps. Dixit do. 52. cum reliquis de Dominica, & loco vltimo, Laudate dominú omnes gentes. 54. Capitulum.

Ecce ego Ioánes vidi alterú angelum ascendéré ab ortu solis, habété signú dei viui, & clamauit voce magna quatuor angelis, quibus datum est nocere terrę, & mari, dicens: Nolite nocere terrę, & mari, neque arboribus, quo apoca. 7

adusque signemus seruos Dei nri in frontibus eorum. Hym.
Christe redemptor oium,
Conserua tuos famulos
Beatę semper virginis
Placatus sanctis precibus.
Beata quoque agmina
Cęlestium spirituum,
Pręterita, pręsentia,
Futura mala pellite.
Vates ęterni iudicis,
Apostolique domini,
Suppliciter exposcimus
Saluari vestris precibus.
Martyres dei incliti,
Confessoresque lucidi,
Vestris orationibus
Nos ferte in cęlestibus.
Chori sanctarum virginum,
Monachorumque omnium,
Simul cum sanctis oibus,
Consortes Christi facite.
Gentem auferte perfidam
Credentium de finibus,
Ut Christo laudes debitas
Persoluamus alacriter.
Gloria patri ingenito,
Eiusque vnigenito,
Una cum sancto spiritu,
In sempiterna secula. Amē. ℣. Lętamini in dño, et exultate iusti. ℟. Et gloriamini oēs recti corde. Ad Magnif. Aña. Angeli, Archangeli, Throni, et Dominationes, Principatus, et Potestates, Uirtutes cęlorū, Cherubim, atque Seraphim, Patriarchę et prophetę, sancti legis doctores, Apostoli, omnes Christi martyres, sancti confessores, virgines domini, anachoritę, sanctique omnes intercedite pro nobis. Oratio.
Omnipotens sempiterne deus, qui nos omniū Sāctorum tuorum merita sub vna tribuisti celebritate venerari: quęsumus, vt desideratam nobis tuę propitiationis abundantiam, multiplicatis intercessoribus largiaris. Per dominum.
Ad Matutinum. Inuitatoriū.
Regem regum dñm venite adoremus. Quia ipse est corona sanctorum oium. Ps. Uenite.
Hym. Christe redēptor. vt su.
In i no. Aña. Nouit dñs viam iustorum, q in lege eius meditātur die ac nocte. Ps. Beat⁹ vir qui. 2. Aña. Mirificauit dñs sanctos tuos: et exaudiuit eos clamātes ad se. Ps. Cū inuocarē. 61. Aña. Admirabile est nomen tuum domine: quia gloria et honore coronasti sanctos tuos et cōstituisti eos super opera manuum tuarū. Ps. Domine dñs noster. 3. ℣. Lętamini in domino, et exultate iusti. ℟. Et gloriamini omnes recti corde.
Ex libro Apocalypsis beati Joannis apostoli. Lectio prima.
Et ecce sedes posita erat i cęlo, et supra sedē sedēs, et q sedebat, similis erat aspectui lapidis iaspidis, et sardinis: et iris erat i circuitu sedis, similis visiōi smaragdinę. Et i circuitu sedis sedilia vigintiquatuor, et sup thronos vigintiquatuor seniores ca. 4

niores sedentes, circunamicti vestimentis albis, et in capitibus eorum corone auree. Et de throno procedebant fulgura, et voces, et tonitrua, et septem lampades ardentes ante thronum, qui sunt septem spiritus Dei. Et in conspectu sedens, tanquam mare vitreum simile crystallo, et in medio sedis, et in circuitu sedis, quatuor aialia plena oculis ante et retro. Et animal primum simile leoni: et secundum animal simile vitulo: et tertium animal, habens faciem quasi hominis: et quartum aial, simile aquile volanti. Et quatuor aialia singula eorum habebant alas senas in circuitu, et intus plena sunt oculis, et requiē non habebāt die ac nocte dicētia. Sanctus, sanctus, sanctus dns deus omnipotēs, qui erat, et q est, et q vēturus est. R. Vidi dnm sedentē super soliū excelsuz, et eleuatum, et plena erat ois terra maiestate eius. Et ea q sub ipso erant replebant tēpliū. V. Seraphin stabāt sup illud: sed ale vni, et sex ale alteri. Et ea. L. ij.

Et vidi in dextera sedētis supra thronū, librum scriptū intus, et foris, et signatū sigillis septē. Et vidi angelū fortez, predicantē voce magna: Quis est dign⁹ aperire librū, et soluere signacula ei⁹? Et nemo poterat neq in celo, neq in terra, neq subtus terrā aperire librū, neque respicere illum. Et ego flebam multum, qm nemo dignus inuentus est aperire librū, nec videre eum. Et vnus de senioribus dixit mihi. Ne fleueris: ecce vicit leo de tribu Juda, radix Dauid aperire librum, et soluere septem signacula eius. Et vidi, et ecce in medio throni, et quatuor animalium, et in medio seniorum agnū stantem tanquam occisum, habētē cornua septē, et oculos septem, qui sunt septē spiritus Dei, missi in omnem terrā. Et venit, et accepit de dextera sedētis i throno librum. Et cū apreuisset librū: quatuor aialia, et vigintiquatuor seniores ceciderunt coram agno, habētes singuli citharas, et phialas aureas, plenas odoramentorum, q sunt orationes sanctorū. R. Beata es virgo Maria dei genitrix, q credidisti domino: perfecta sunt i te q dicta sunt tibi. ecce exaltata es super choros angelorū. Intercede pro nobis ad dnm deum nostrum. V. Aue Maria gratia plena, dominum tecum. Intercede. L. iij.

Et cātabat cāticū nouum, dicētes: Dignus es dne accipere librū, et aperire signacula ei⁹: qm occisus es, et redemisti nos Deo i sanguine tuo, ex oi tribu: et lingua, et populo, et nationes, et fecisti nos deo nostro regnū, et sacerdotes, et regnabimus super terrā. Et vidi, et audiui vocem angelorum multorū in circuitu throni, et aialium, et senio/

seniorum: & erat numerus eorũ millia milliũ dicentiũ voce magna: Dignus est agnus qui occisus est, accipere virtutē, & diuinitatem, & sapientiam, & fortitudinem, & honorem, & gloriam, & benedictionem. Et omnē creaturā, q̃ in cęlo est, & sup terram, & sub terra, & quę sunt in mari, & quę in eo, omnes audiui dicētes. Sedenti in throno, & agno, Benedictio, & honor, & glia, & potestas in secula seculorum. Et quatuor animalia dicebant. Amen. Et viginti quatuor seniores ceciderũt in facies suas, & adorauerunt viuentem in secula seculorum. ℣. In conspectu angellorum psallā tibi. Et adorabo ad templum sanctũ tuum: & confitebor nomini tuo dñe. ℣. Sup misericordia tua & veritate tua: qm̃ magnificasti sup nos nomen sanctũ tuum. Et adora.

In ij. noct. Aña. Domine qui operati sunt iustitiā, habitabũt in tabernaculo tuo, & requiescēt in monte sancto tuo. Psalo.

Domine quis habitabit in tabernaculo tuo? aut quis requiescet in monte sancto tuo?

Qui ingreditur sine macula: & operatur iustitiam.

Qui loquitur veritatem in corde suo: qui non egit dolū in lingua sua.

Nec fecit proximo suo malum: & opprobrium non accepit aduersus proximos suos.

Ad nihilũ deductus est in conspectu eius malignus: timentes autem dominum glorificat.

Qui iurat proximo suo, & non decipit: qui pecuniam suam nō vedit ad vsuram: & munera sup innocentem non accepit.

Qui facit hęc: non commouebitur in ęternum.

Gloria. Aña. Domine qui operati sunt iustitiam, habitabunt in tabernaculo tuo, & requiescent in monte sancto tuo. Aña. Hęc est generatio quęrentium dominum, quęrentium faciem Dei Jacob. Psalo.

Domini est terra, & plenitudo eius, orbis terrarum & vniuersi qui habitant in eo.

Quia ipse sup maria fundauit eũ: & sup flumina pparauit eum.

Quis ascēdet in mōte dñi? aut quis stabit in loco sancto eius?

Innocens manibus, & mundo corde: qui non accepit in vano animā suā, nec iurauit in dolo proximo suo.

Hic accipiet benedictionem a domino: & misericordiam a deo salutari suo.

Hęc est generatio quęrētiũ eũ: quęrentiũ faciem Dei Jacob.

Attollite portas principes vestras: & eleuamini portę ęternales, & introibit rex glorię.

Quis est iste rex glorię? dñs fortis, & potens, dñs potens in plio.

Attollite portas principes vestras: & eleuamini portę ęternales, & introibit rex glorię.

Quis est iste rex glorię? dominus

virtutum ipse est rex glorię.
Gloria. An. Hęc est generatio quęrentium dñm, quęrētiū faciē Dei Jacob. An. Lętamini in domino, & exultate iusti, & gloriamini omnes recti corde. Psal.
Beati quorū remissę sunt iniquitates: & quorum tecta sunt peccata.
Beatus vir cui non imputauit dñs peccatum, nec est in spiritu eius dolus.
Quoniā tacui inueterauerunt ossa mea: dū clamarem tota die.
Quoniam die ac nocte grauata est super me manus tua: conuersus sum in ęrumna mea, dū configitur spina.
Delictū meū cognitū ibi feci: & iniustitiā meam non abscondi.
Dixi confitebor aduersum me iniustitiā meam dño: & tu remisisti impietatem peccati mei.
Pro hac orabit ad te omnis sā ctus in tempore opportuno.
Ueruntamen in diluuio aquarum multarum: ad eum nō approximabunt.
Tu es refugiū meū a tribulatione q̄ circundedit me: exultatio mea, erue me a circūdātib⁹ me.
Intellectū tibi dabo, & istruam te in via hac qua gradieris: firmabo super te oculos meos.
Nolite fieri sicut equus & mulus, quibus non est intellectus.
In camo, & freno maxillas eorum constringe: qui non approximant ad te.
Multa flagella peccatoris: sperantes autem in domino misericordia circundabit.
Lętamini in domino, & exultā te iusti: & gloriamini omnes recti corde.
Gloria. Ans. Lętamini in domino, & exultate iusti, & gloriamini oēs recti corde. ℣. Exultent iusti in conspectu dei.
℟. Et delectentur in lętitia.
Sermo s. Augu. epi. Lectio .i.

Hodie dilectissimi, Omnium sanctorum sub vna solēnitatis lętitia celebramus festiuitatē, quorum societate cęlum exultat, quorum patrocinijs terra lętatur, quorū triumphis Ecclesia sancta coronatur, quorum cōfessio quanto i passione fortior, tāto est clarior in honore: quia dū creuit pugna, creuit & pugnantiū gloria: & martyrij triumphus: multiplici persuasionum genere adornatur. Per quę grauiora tormēta gratiora fuere & premia. Dūq; catholica mater Ecclesia per totum orbe longe, lateq; diffusa, in ipso capite suo Christo Jesu edocta, cōtumelias crucis, & mortem didicit non timere, magis magisque roborata est non resistendo, sed perferendo. ℟. Precursor dñi venit, de quo ipse testatur. Nullus maior inter natos mulierum Johanne Baptista. ℣. Hic est propheta, & plusquā propheta, de

quo

quo Saluator ait. Null⁹. Le.v.

O Vere beata mater Ecclesia, quã sic honor diuinę dignationis illuminat, quam vincentium gloriosus martyrũ sanguis exornat, quã inuiolatę confessionis candida induit virginitas. Floribus eius nec rosę, nec lilia desunt. Certẽt nunc carissimi, singuli ad vtrosque honores, amplissimas accipere dignitatũ coronas, vel de virginitate candidas, vel de passione purpureas. In cęlestibus castris pax ⁊ acies habent flores suos, quib⁹ milites Christi coronantur. R. Isti sunt qui viuentes in carne plantauerũt ecclesiam sanguine suo. Calicem domini biberunt, ⁊ amici Dei facti sunt. V. In omnem terraʒ exiuit sonus eorum, ⁊ in fines orbis terrę verba eorum. Calicem. Lectio sexta.

D Ei enim ineffabilis, ⁊ immẽsa bonitas, etiã hoc prouidit, vt laborũ quidẽ tempus ⁊ agonis non extenderet, nec longum faceret aut ęternũ, sed breue, ⁊ vt ita dicã, momentaneũ: vt in hac breui ⁊ exigua vita agones essent, ⁊ labores: i illa vero quę ęterna est, corona ⁊ pręmia meritorũ: vt labores quidẽ cito finirentur, meritoruʒ vero pręmia sine fine durarent: vt post huius mundi tenebras, visuri essent cãdidissimam luceʒ, ⁊ accepturi maiorem passionuʒ cũctarum acerbitatib⁹. beatitu dinẽ, testante hoc Apostolo vbi ait: Non sunt condignę passiones huius temporis ad superuenturã gloriã, q̃ reuelabit in nobis. R. Sancti mei, qui in carne positi certamen habuistis. Mercedẽ laboris ego reddã vobis. V. Venite benedicti patris mei, percipite regnũ. Mer. Gloria. Mer. In iij. noct. Ana. Timete dñm oẽs sancti eius, quoniam nihil deest timentibus eũ: ecce oculi domini super iustos, ⁊ aures eius ad preces eorum. Psal.

B Enedicaʒ dominũ in omni tempore: semper laus eius in ore meo.

In dño laudabit anima mea: audiant mansueti, ⁊ lętentur.

Magnificate dñm mecũ: ⁊ exaltemus nomen eius in idipsum.

Exquisiui dñm, ⁊ exaudiuit me: ⁊ ex omnibus tribulationibus meis eripuit me.

Accedite ad eũ, ⁊ illuminamini: ⁊ facies vrę nõ cõfundentur.

Iste pauper clamauit: ⁊ dñs exaudiuit eũ: ⁊ de oĩbus tribulationibus eius saluauit eum.

Immittit angel⁹ dñi in circuitu timentiũ euʒ: ⁊ eripiet eos.

Gustate ⁊ videte quoniam suauis est dominus: beatus vir qui sperat in eo:

Timete dñm oẽs sancti eius: qm̃ nõ est inopia timẽtib⁹ eum.

Diuites eguerunt ⁊ esurierũt: inquirentes autem dominum, non minuentur omni bono.

Venite filij, audite me: timorẽ

dominí docebo vos.
Quis est homo, qui vult vitaȝ? diligit dies videre bonos?
Prohibe linguam tuā a malo: ⁊ labia tua ne loquātur dolum.
Diuerte a malo ⁊ fac bonū: inquire pacem ⁊ persequere eam.
Oculi domini super iustos: ⁊ aures eius in preces eorum.
Uultus autē domini super facientes mala: vt perdat de terra memoriam eorum.
Clamauerūt iusti, ⁊ dn̄s exaudiuit eos: ⁊ ex omnib⁹ tribulationibus eorum liberauit eos.
Iuxta est dominus his, qui tribulato sunt corde: ⁊ humiles spiritu saluabit.
Multe tribulationes iustorum: ⁊ de omnibus his liberauit eos dominus.
Custodit dn̄s omnia ossa eorū: vnum ex his non conteretur.
Mors peccatorum pessima: ⁊ qui oderunt iustuȝ delinquent.
Redimet dominus animas seruorum suorū: ⁊ non delinquent omnes, qui sperant in eo.
Gloria pa. Aña. Timete dn̄m omnes sancti eius: quoniā nihil deest timētibus eum: ecce oculi dn̄i super iustos, ⁊ aures eius ad preces eorū. Aña. Dn̄e spes sanctoruȝ, ⁊ turris fortitudinis eorum, dedisti hereditatem timentibus nomen tuum, ⁊ babitabūt in tabernaculo tuo. Psalmus.
Exaudi deus deprecationē meā: intēde orationi mee.
A finibus terre ad te clamaui: dum anxiaretur cor meum, in petra exaltasti me.
Deduxisti me, quia factus es spes mea: turris fortitudinis a facie inimici.
Inhabitabo i tabernaculo tuo in secula: protegar in velamento alarum tuorum.
Quō tu Deus meus exaudisti orationē meā: dedisti hereditatem timentibus nomen tuum.
Dies super dies regis adycies: annos eius vsque in diem generationis, ⁊ generationis.
Permanet in eternū in conspectu Dei: misericordiam ⁊ veritatem eius quis requiret?
Sic psalmū dicam nomini tuo in seculum seculi: vt reddam vota mea de die in diem.
Gloria pa. Aña. Dn̄e spes sanctorū, ⁊ turris fortitudinis eorū: dedisti hereditatē timentib⁹ nomē tuū, ⁊ habitabūt in tabernaculo tuo. Aña. Qui diligitis dn̄m: letamini in dn̄o: ⁊ cōfitemini memorie sanctitatis eius. Ps.
Dominus regnauit, exultet terra: letentur insule multe.
Nubes ⁊ caligo in circuitu eius: iustitia, ⁊ iudicium correctio sedis eius.
Ignis ante ipsum precedet: ⁊ inflammabit in circuitu inimicos eius.
Alluxerūt fulgura eius orbi terre: vidit, ⁊ commota est terra.
Montes sicut cera fluxerūt a facie dn̄i: a facie dn̄i omnis terra.

Annun/

A nnunciauerunt celi iustitiaz eius: et viderunt omnes populi gloriam eius.
C onfundantur omnes qui adorãt sculptilia, et qui gloriantur in simulacris suis.
A dorate eum oẽs angeli eius: audiuit et letata est Sion.
E t exultauerũt filie Jude: propter iudicia tua domine.
Q uoniam tu dominus altissimus super omnem terram: nimis exaltatus es super omnes Deos.
Q ui diligitis dominuz odite malum: custodit dominus animas sanctorum suorum: de manu peccatoris liberabit eos.
L ux orta est iusto: et rectis corde leticia.
L etamini iusti in domino: et cõfitemini memorie sanctificationis eius.
G loria. Ana Qui diligitis dominum letamini in domino: et confitemini memorie sanctitatis eius. ℣. Justi autem in perpetuum viuent. ℟. Et apud dominum est merces eorum.
Lcõ scđm Mattheũ. L. vij.
ca.5. I N illo tempore: Uidẽs Jesus turbas ascendit in mõte: et cum sedisset, accesserunt ad eum discipuli eius. Et reliqua.
Homilia s. Augustini episcopi.
S I queritur qd significet mons, bene intelligitur significare maiora precepta iustitie: q: minora erant que Judeis data sunt. Unus tamẽ deus per sanctos prophetas, et famulos suos secunduz ordinatissimã distributionem tẽporũ, dedit minora ꝑcepta populo, quẽ timore adhuc alligari oportebat, et per filiũ suuz maiora populo, quem charitate iam liberari cõuenerat. Cũ autẽ minora minoribꝰ, maiora maioribus dãtur: ab eo dantur, qui solus nouit cõgruẽtem suis temporibus generi humano exhibere medicinam. ℟. Sint lũbi vestri precincti, et lucerne ardentes in manibus vestris. Et vos similes hoibus expectantibus dñm suuz, quando reuertatur a nuptijs. ℣. Uigilate ergo, q: nescitis qua hora dñs vester venturus sit. Et. L. viij.
N Ec mirũ est quod dantur ꝑcepta maiora ꝑpter regnũ celorũ, et minora data sunt propter regnum terrenũ, ab eodem vno Deo, qui fecit celuz, et terrã. De hac ergo iustitia que maior est, per prophetã dicitur: Justitia tua sicut mõtes Dei: et hoc bene significat, ꝙ ab vno magistro solo, docendis tantis rebus idoneo, docetur in monte. Sedens autem docet, quod pertinet ad dignitatem magisterij. Et accedunt ad eum discipuli eius, vt audiendis illis verbis, q essent etiam corpore viciniores, qui preceptis implendis etiam animo propinquabant. Et aperiens os suum docebat eos dicens. Jsta circũlocutio, fortassis ipsa mora cõmendet

mẽdat aliquãto lõgiorẽ futurũ esse sermonẽ. Nisi forte non vacet, quod nunc cũ dictũ est aperuisse os suũ, qui ipse in lege veteri aperire soleret ora prophetarũ. ℟ Media nocte clamor fact⁹ est: Ecce spõsus venit, exite obviã ei. ℣. Prudẽtes virgines aptate vestras lãpades. Ecce. Gloria. Ecce. Lec. nona.

Quid ergo dicit? Beati pauperes spiritu, quoniã ipsorum est regnum celorum. Legimus scriptũ de appetitione rerum temporaliũ, Omnia vanitas, et presumptio spũs. Presumptio autem spũs audaciam et superbiã significat. Vulgo ẽt magnos spiritus superbi habere dicuntur recte, quandoquidem spiritus etiam ventus vocatur. Unde scriptũ est: Ignis, grãdo, nix, glacies, spũs procellarum. Quis vero nesciat superbos inflatos dici, tanquam vento distentos? Unde est etiam illud Apostoli: Scientia inflat, charitas vero edificat. Quapropter recte hic intelligũtur pauperes spiritu, humiles, et timentes deum, idest non habentes inflãtem spiritum. Te Deum Ad Laudes, et per horas. Aña.

Vidi turbã magnã, quam dinumerare nemo poterat, ex omnib⁹ gentib⁹ stantes ante thronum. ps Dñs reg. 8. cũ rel. Añ Et oẽs angeli stabãt i circuitu throni, et ceciderũt i cõspectu throni in facies suas, et adoraverunt deum. Aña. Redemisti nos dñe deus in sanguine tuo, ex omni tribu, et lingua, et populo, et natione, et fecisti nos Deo nostro regnum. Benedicite dominum omnes electi eius: agite dies letitie, et confitemini illi. Aña. Hymnus oib⁹ sanctis ei⁹, filijs Israel populo appropinquanti sibi, gloria hec est omnibus sãctis eius: Ca. Ecce ego Johannes. 473. vt sup⁹ in Vespe. Hymnus.

Jesu Salvator seculi
Redemptis ope subveni,
Et pia Dei genitrix.
Salutem posce miseris.
Cetus omnes angelici,
Patriarcharum cunei.
Et prophetarum merita
Nobis precentur veniam.
Baptista Christi previus,
Et claviger ethereus,
Cum ceteris apostolis,
Nos solvant nexu criminis.
Chorus sacratus martyrum.
Confessio sacerdotum,
Et virginalis castitas
Nos a peccatis abluant.
Monachorum suffragia,
Omnesq; cives celici,
Annuant votis supplicum,
Et vite poscant premium.
Laus, honor, virtus, gloria,
Deo patri, et filio,
Sancto simul paraclito
In seculorum secula. Amen.
℣. Exultabũt sancti i gloria.
℟ Letabũtur in cubilib⁹ suis
Ad Bñs. Aña. Te gloriosus apostolo

apostolorum chorus, te propheta/rum laudabilis numerus, te martyrum cādidatus laudat exercitus: te oēs sancti & electi, voce confitētur vnanimes, beata Trinitas, vnus deus. Oro vt su. fo. 474. Ad iij. Cap. Ecce ego Jo. 473. R. br. Letamini. 212. V. Exul. ve cōpla. marty. Ad vi. Cap.

ca. 7. Post hec vidi turbā magnā quā dinumerare nemo poterat, ex omnibus gentibus, & tribubus, & populis, & linguis, stantes ante thronū Dei in conspectu agni, amicti stolis albis, & palme in manibus eorū. R. br. Exultēt iusti. 512. V. Justi autē.

Ad Nonam. Capitulum.

Benedictio, & claritas, & sapiētia, & gratiarum actio, honor virtus, & fortitudo deo nro, in secula seculorum. Amen. R. br. Justi aūt. 512. V. Exultabūt sctī. Ad vesp. An. Vidi turbā. vt su. cū rel. de Lau. ps. Dixit dñs. 52. cū rel. in fine ps. Credidi. 54. Cap. Ecce ego Joannes. 473. Hym. Christe redemptor. 474. V. Exultabunt sancti in gloria. R. Letabunt in cubilibus suis. Ad Mag. An. O quam glorio sum est regnū, in quo cū Christo gaudent omnes sancti, amicti stolis albis, sequūtur agnū quocunque ierit. Oratio. O ps semiterne deus. 474. Dicto Bñdicamus dño. Vespere defunctorum incipiēdo ad Ant. Placebo domino. 547. que integra di ante Psal. Dilexi. 54. & rel. oia vt in Vesp. Defunctorū, excepto Psalmo, Lauda anima mea dñm. f. 60. qui post Pr noster. nō di, sz dicatur Oro. Fidelium Deus cū aliis. Ut vt in Offō Defunc. circa finē Breuiarij ponitur.

SECVNDA DIE. infra octa. Oium Sanctorum. De serm. s. Augustini epi. l. iiij. Die 2. L

Quam leto sinu de plio reuertentes ciuitas celestis excipit, de hoste pstrato trophea ferentibus occurrit: cū triumphantibus viris & femine veniunt, que cū seculo sexum quoque vicerunt, & geminata gloria militie virgines cum pueris teneros annos virtutibus transeuntes: sed & cetera fidelium turba aule perpetue regiam intrabit, qui sinceritatem fidei inconcussis preceptorū celestium disciplinis, vnita pace obseruauerunt. R. Precursor. 475. Lectio ii.

Ergo agite nunc fratres, aggrediamur iter vite, reuertamur ad ciuitatē celestē, in qua ascripti sumus & ciues decreti. Nō sumus hospites, sz ciues sāctorū & domestici dei, et illius heredes, coheredes autē Christi. Huius nobis vrbis ianuas aperiet fortitudo, & fiducia latū prebebit ingressum. Cōsideremus ergo inclytā vrbis illius felicitatem.

tatē, in quātū cōsiderare possibi le est: vt enī vere est, cōprehēde re nullus sermo sufficiet. ℟. Isti sūt qui viuentes. 476. L. vi.

Dicitur de ea in quodā lo co sic. Quod aufugiet ibi dolor, & tristitia, & gemit⁹. Quid hac vita beatius? vbi nō ē pau pertatis metus, non ęgritudinis imbecillitas: Nemo lęditur, ira scitur nemo, nemo inuidet. Cu piditas nulla exardescit, nullū cibi desideriū, nulla honoris pul satio, aut potestatis ambitio. Nullus ibi diaboli metus, insi dię demonum nullę, terror ge hennę procul. Mors ibi, neque corporis, neque animę erit, sed immortalitatis munere vita iu cunda. ℟. Sancti mei. 476.

De Hom. 5. August epi. L. vij.

Non aliunde omnino incipe re oportuit beatitudinē, quā a paupertate spūs, si quidē peruentura est ad summā sapien tiā. Initiū aūt sapientię, timor dñi. Qm̄ & e cōtrario, initiū om nis peccati superbia scribitur. Superbi aūt appetunt, & dili gunt regna terrarū. Beati mi tes: quoniam ipsi hęreditabunt terrā. Illā credo terrā, de qua in Psalmo dicit: Spes mea es tu, portio mea in terra viuētiū. Significat enim quandam soli ditatem, & stabilitatē hęredita tis ppetuę, vbi aīa per bonum affectum, tanquam loco suo re quiescit, sicut corpus in terra: & inde cibo suo alit, sicut corpus ex terra: ipsa est reqes, & vita san ctorū. Mites aūt sunt q cedunt improbitatibus, & nō resistunt malo, sed vincūt in bono malū. ℟. Sint lumbi. 477. L. viij.

Beati lugētes, qm̄ ipsi cōso labunt. Luctus est tristi tia de amissione carorum: con uersi autem ad Deum, ea quę in hoc mundo cara amplecte bantur, amittunt: non enim gau dent ijs rebus, quibus ante gau debant: & donec fiat in illis amor ęternorum, nonnulla męsti tia sauciantur. Consolabuntur ergo spiritu sancto, qui maxime propterea paraclitus nomina tur, idest consolator, vt tempora lia amittentes, ęterna lętitia perfruantur. ℟. Media no cte. 477. Lec. ix.

Beati qui esuriunt, & sitiūt iustitiā, qm̄ ipsi saturabun tur. Iam istos amatores dicit ve ri & in cōcussi boni. Illo ergo ci bo saturabūtur, de quo ipse dñs dicit. Meus cibus est, vt faciā volūtatē patris mei, quod est iu stitia: & illa aqua, de qua quis quis biberit, vt ibidē dicit, fiet in eo fons aquę salientis in vitā ęternam. Beati misericordes, qm̄ ipsorum miserebitur Deus. Beatos esse dicit, q subueniunt miseris, quod eis ita repēditur, vt de miseria liberentur.

Post Laud. dici absolute inci pitur Mat. Defunct. ab Inui. Regem cui. cū Psal. Venite, & trib⁹ noct. in qbus duplicant Ant.

Añe ꝛ fit ad Laud. ix. ℟. dicit. Libera me dñe de morte. In fine laudū nō dr ps. O e pfūdis. Sed dicto. Pr nr. dicit versic. ꝛ Oio. Fideliū. vt sup. in vespe.

Si prima dies post Festum Oium Sanctoꝛuꝫ fuerit dñica: Offm fit d dñica, vt in rubri. generalib. ꝛ Offm Defunct. transfert in scdam feriā modo pdicto: ita vt post Vesp. dñice dicantur vespere Defunct. Matutinum vero post Laudes ferie ij.

TERTIA DIE.

infra octa. Oium Sanctorum. De serm. s. August. epi. L. iiij.

Nulla erit tūc vl quā discordia, sed cuncta consona, cuncta cōuenientia: quia oium sanctorū vna cōcordia, pax cūcta ꝛ leticia continet, tranquilla sunt omnia ꝛ quieta, iugis splēdor, non iste, qui nunc est, sed tanto clarior quanto felicior: quia ciuitas illa, vt legitur, non egebit lumine solis, sed dñs oipotēs illuminabit eā, ꝛ lucerna eius est agnus. Ubi sancti fulgebūt vt stelle i perpetuas eternitates ꝛ sicut splendor firmamēti, qui ad iustitiam erudiunt multos. ℟. Precursor. 475. Lectio v.

Quapropter nox ibi nulla, nulle tenebre, ꝛ cōcursus nubium nullus, nec frigoris ardoris q asperitas vlla: sed talis quedā erit rerū tēperies, quam nec oculus vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascēdit, nisi illorū qui ea perfrui digni inueniuntur, quorum noia scripta sunt in libro vite, ꝛ qui lauerunt stolas suas in sanguine agni, ꝛ sunt ante thronum Dei, seruiunt q ei die ac nocte. Non est senectus ibi, nec senectutis miseria, dum omnes occurrunt in virum perfectum, in mensurā etatis plenitudinis Christi. ℟. Isti sunt q viuen. 476. L. vi.

Uerum sup oia hec est, cōsociari angelorū ꝛ archāgelorū cetibus, thronis etiaꝫ, ꝛ dñationib⁹, principatibus, ꝛ potestatibus, omnium q celestiū supernarum q virtutum contubernijs perfrui, ꝛ intueri agmina sanctorum splendidius sideribus micantia, patriarcharuꝫ fide fulgentia, prophetarum spe letantia, apostolorum in duodecim tribubus Israel orbem iudicantia, martyruꝫ purpureis victorie coronis lucentia, virginum quoque choros candentia serta gestantes inspicere. ℟. Sancti mei. 476.

De Hom. s. Augu. epi. Lcō. vij.

Beati mūdo corde, qm ipsi deū videbūt. Quā ergo stulti sunt, q deum istis exterioribus oculis querunt: cuꝫ corde videatur, sicut alibi scriptū est: Et i simplicitate cordis qrite illuꝫ. Hoc est enim mundum cor, quod ꝛ simplex cor. Et quemadmodum lumen hoc videri non potest,

pōt, nisi oculis mundis, ita nec deus videt, nisi mundū sit illud quo videri pōt. Beati pacifici, qm̄ ipsi filij Dei vocabūtur. In pace pfectio est, vbi nihil repugnat: ⁊ ideo filij Dei pacifici, qm̄ nihil i his resistit deo, ⁊ vtique filij similitudinē patris hr̄e debēt. ℟ Sint lum. 477. Lectio viij.

Pacifici aūt in semetipsis fiunt, q oēs animi suo motus cōponentes, ⁊ subijcientes rationi, idest mēti ⁊ spiritui, carnalesq; cōcupiscētias habētes edomitas, fiunt regnū Dei, in quo ita sunt ordinata oia, vt id quod est in homine pręcipuū ⁊ excellens, hoc imperet, cęteris nō reluctantibus, q̄ sunt nobis, bestijsque cōmunia: atq; idipsum quod excellit in homine, idest, mens ⁊ ratio, subijciatur potiori, quod est ipsa veritas, vnigenitus filius Dei. Neq; enim imperare inferioribus potest, nisi superiori se ipse subijciat. Et hęc est pax, q̄ datur in terra hoibus bonę voluntatis: hęc vita consummati, perfectiq; sapientis. ℟ Media nocte. 477. Lectio ix.

De huiusmodi regno pacatissimo ⁊ ordinatissimo missus est foras princeps huius seculi, qui peruersis, inordinatisque dominatur. Hac pace intrinsecus constituta atque firmata, quascunque persecutiones ille qui foras missus est forinsecus concitauerit, auget gloriam, q̄ sm̄ deum est, nō aliquid in illo ędificio labefactās, sed deficientibus machinis suis innotescere faciēs, quāta firmitas intus extructa sit. Ideo sequitur: Beati qui persecutionē patiuntur propter iustitiā, quoniā ipsorum est regnum cęlorum.

¶ Comemo. Sanctorum martyrū Vitalis, ⁊ Agricole. Oro.

Presta, q̄s omnipotens Deus: vt qui sanctorum martyrū tuorum Vitalis, ⁊ Agricolę solennia colimus: eorum apud te intercessionibus adiuuemur. Per dom.

QVARTA DIE infra octa. Oium Sanctorum De serm. s. August. epi. Lectio j.

De rege aūt, qui horum medius residet, dicere vox nulla sufficit: effugit enim oēm sermonem, atq; oēm sensum humanę mentis excedit decus illud, illa pulchritudo, illa virtus, illa gloria, illa magnificētia, illa maiestas. Vltra. n. oēm sanctorū est gloriā, ipsius inęstimabilē aspicere conspectum, ⁊ splendore maiestatis eius irradiari. Si enim quotidie oporteret nos tormenta perferre, si ipsam gehennam paruo tēpore tolerare, vt Christum videre digni esse possemus in gloria venientem, ⁊ sanctorum eius numero sociari: nonne erat dignū pati omne quod triste est, vt tanti boni, tātęq; glorię participes haberemur?

mur? . ℣. Percursor.475. ℟. v.

Quę erit illa, fratres carissimi, iustorū gloria, quāz grandis sanctoruz letitia, cum vna quęque facies fulgebit vt sol? cū ordinibus distinctis, populū suum dñs in regno patris sui cęperit recensere, & meritis atque operibus singulorum pręmia promissa restituere: pro terrenis celestia: pro temporalibꝰ sempiterna, pro modicis magna prestare: adducere sanctos in visionem paternę glorię, & facere in cęlestibus considere, vt sit deus oia in omnibus: ęternitatemq; amatoribus suis, & immortalitatez largiri: atq; eos, quos sanguinis sui viuificatione reparauit, denuo ad paradisum reducere, regna cęlorum fide & veritate suę pollicitationis aperire? ℟. Isti sunt qui viuentes. 476. Lectio sexta.

Haec hęreāt firmiter sensibus nostris, hęc intelligātur plena fide, hęc toto corde dirigantur, hęc indesinētium operum magnanimitate acquirantur. Res posita est in potestate facientis, quia regnum cęloruz vim patitur. Res ista, homo, id est regnum cęleste, aliud nō quęrit preciū, quāz te ipsum: tantū valet, quantum es tu. Te da, & habebis illud. Quid turbaris de precio? Christus semetipsuz tradidit, vt acquireret te in regnum dei patris: ita & tu te ipsum da, vt sis regnum eius, ac nō regnet peccatum in mortali tuo corpore, sed spūs in acquisitionē vitę: ℟. Sctī mei. 476. De hom. s. August. epi. L. vij.

Sunt aūt omnes istę octo sententię. Iaz eniz cętera compellās loquitur ad illos, q aderant dicēs: Beati eritis cū vos maledicent, & persequent vos. Superiores autem sententias generaliter digesserat. Nō eniz dixit: Beati pauperes spiritu, quoniam vestrū est regnū cęlorum: sed quoniam ipsorum est, inquit, regnum cęlorū: neq; beati mites, qm̄ vos possidebitis terram, sed qm̄ ipsi possidebunt terram: & ita cęteras vsq; ad octauam sententiaz, vbi ait: Beati qui persecutionez patiūtur propter iustitiam, qm̄ ipsorū est regnū cęlorū. Inde iā incipit loqui, pręsentes compellans: cum & illa, quę supra dicta sunt, ad eos etiam pertinerent, qui pręsentes audiebant, & hęc postea, quę videntur pręsentibus specialiter dici, pertineāt etiam ad illos, qui absentes, vel post futuri erant. ℟. Sint lumbi vestri. 477. Lectio viij.

Quapropter istę sententiarum numerus diligenter cōsiderandus est. Incipit enim beatitudo ab humilitate: Beati pauperes spū, idest nō inflati, dū se diuinę auctoritati subdit aia, timēs post hanc vitā ne pergat ad pęnas, etiaz si forte i hac vita beata sibi esse videatur.

Inde venit ad diuinarum scripturarũ cognitionẽ, vbi oportet eam se mitem prebere pietate: ne id, quod imperitis videtur absurdum, vituperare audeat, & peruicacibus concertationibus efficiatur indocilis. Inde iam incipit scire quibus nodis seculi huius per carnalem consuetudinem ad peccata teneatur. ℟. Media nocte. 477.

¶ Pro sanctis martyribus Vitale, & Agricola. Lectio nona.

Vitalis, & Agricola eius dñs, in persecutione Dioclitiani, & Maximiani Bononię ob Jesu Chri pdicationẽ cõprehensi sunt. Cumq; Vitalis quo magis precibus, & minis tẽtaretur vt sententiã mutaret, eo magis se Christi cultorẽ ac seruũ profiteref, vario tormẽtorũ genere cruciatus, cõstanter oia perferens, in oratione spiritum deo reddidit. Agricola vero cũ eius suppliciũ dilatum esset, si forte tormentis serui permotus, Christo vellet renunciare: eius exemplo magis confirmatus est: itaque cruci affixus, Vitali seruo consors, & socius fuit nobilis martyrij. Eorum corpora in Judęorũ sepulcra cũ essent humata, a sancto Ambrosio inuenta, in sacrum celebremq; locum translata sunt.

QVINTA DIE

Infra oct. Omnium Sanctorum. De serm. s. August. epi. Lectio iiij.

Ad hanc igit opera salutariũ, dilectissimi, pal maz libenter ac prompte certemus: oẽs in agone iustitię, deo, & Chro spectate curramus: & qui seculo & mundo maiores esse cępimus, a cursu nro nulla seculi cupiditate retardemur. Si expeditos, si celeres in hoc operis agone, si currentes dies vltimus inuenerit: nusquam dñs meritis nris ad premium deerit remunerator. ℟. Precursor 475. Lectio v.

Qui coronã in persecutione purpureã pro passione donauit, ipse in pace viuentib⁹ pro iustitię meritis dabit candidam. Nam nec Abraham, nec Jsaac, nec Jacob occisi sunt, & tamẽ fidei, & iustitię meritis bonorati, inter patriarchas primi esse meruerunt. Ad quorũ congregatur conuiuiũ quisquis fidelis & iustus & laudabilis inuenitur. Memores esse debemus, voluntatẽ non nostram, sed dei facere debere: quia qui fecerit eius voluntatem: ipse manebit in ęternum: quomodo & illa manebit in ęternum. ℟. Isti sunt qui viuentes. 476. Lectio vj.

Vta ppter, carissimi, mẽte integra, fide firma, virtute robusta, charitate perfecta parati ad oẽm voluntatẽ Dei simus, cõseruãtes fortiter dei mãdata. In simplicitate seruate innocen

nocētiā, in charitate cōcordiā, modestiā in humilitate, diligētiā in administratione, vigilantiam in adiuuandis laborantibus, misericordiā in fouendis pauperibus, in indefessa veritate ꝯstātiā, in disciplinę seueritate censuram, ne aliquid ad exēplum bonorum factorum in nobis desit. Hęc sunt vestigia quę nobis sancti qq;, reuertētes in patriam reliquerūt, vt illorū sęmitis iherētes, sequeremur ad gaudia. ℞. Sancti mei. 476.

De Dom. S. August. epi. Lec. vij.

Itaqꝫ hoc tertio gradu, in quo sciētia est, lugetꝫ amissio summi boni, qa inheretꝫ extremis. In quarto autē gradu labor est, vbi vehemēter incumbitꝫ, vt sese aius auellat ab eis, qbus pestifera dulcedine inner⁹ est. Hic ergo esuritꝫ, & sititꝫ iustitia, & multū necessaria est fortitudo: qa nō relinquitꝫ sine dolore, qđ cū delectatione retinetꝫ. Quinto aūt gradu perseuerātibus in labore datꝫ euadendi cōsiliū: quia nisi quisqꝫ adiuuetur a superiore, nullo modo sibi est idoneus, vt sese tātis miseriarū implicamētis expediat. Est autem iustum consilium, vt qui se a potētiori adiuuari velit, adiuuet infirmiorē, i quo est ipse potentior: Itaqꝫ beati misericordes, qa ipsorū miserebitꝫ Deus. ℞. Sint lumbi. 477. Lect. viij.

Sexto gradu ē cordis mūditia de bona consciētia bonorū operū, valens ad contemplandum summuꝫ illud bonuꝫ, quod solo puro & sereno intellectu cerni potest. Postremo est septima ipsa sapientia, idest cōtēplatio veritatis, pacificans totuꝫ hominem, suscipiens similitudineꝫ Dei: quę ita cōcluditur: Beati pacifici, quoniaꝫ ipsi filij Dei vocabūtur. Octaua tāquaꝫ ad caput redit, quia cōsummatum, perfectumqꝫ ostendit, & probat. Itaqꝫ in prima & in octaua nominatim est regnū cęlorum: Beati pauperes spiritu, qm̄ ipsorum est regnum cęlorum. Et beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiā quoniam ipsorum est regnum cęloruꝫ. ℞. Media nocte. 477.

Lectio nona.

Cum iam dicitur: Quis nos separabit a charitate Chri? tribulatio? an angustia? an psecutio? an fames? an nuditas? an piculū? an gladi⁹? Septē sunt ergo, quę perficiūt: naꝫ octaua clarificat, & qđ perfectum est demonstrat, vt per hos gradus perficiantur & cęteri, tanquaꝫ e capite rursum exordiens. Videtur ergo mihi etiaꝫ septiformis operatio spiritus sancti, de qua Isaias loqui tur his gradibus, sententijsque cōgruere. Sed interest ordinis: nam ibi enumeratio ab excellētioribus cępit, hic vero ab inferioribus. Ibi nanque incipit a sapientia Dei: & desunt ad ti

moꝛem Dei:ſed initium ſapiē tię timoꝛ domini eſt.

SEXTA DIE.

Die 6. B. infra oct. Omnium Sanctoꝛū. Sermo s. Bernardi Abb. L. iiij.

Quia sanctoꝝ omniū feſtiuā hodie dilectiſſimi, diq; digniſſimā deuotione memoꝛiā celebꝛamus: operepreciū puto, de cōmuni coꝝ felicitate, in qua beata iā requie perfruunt̄, & futura quā pꝛeſtolantur conſummatione, adiuuante ſpiritu ſācto ſermonē facere charitati veſtrę. Fidelis quippe ſermo, & omni acceptione dignus: vt quos ſolenni veneratione pꝛoſequimur, etiā ſimili cōuerſatione ſequamur, quos beatiſſimos pꝛędicamus, ad eoꝝ beatitudinē tota auiditate curramus: quoꝝ delectamur pꝛeconijs, coꝝ ſubleuemur patrocinijs. ℟. Pꝛecurſoꝛ. 475. L. v.

Ad qd ergo ſanctis laus noſtra? ad quid gloꝛificatio noſtra? ad qd nr̄a hęc ipſa ſolēnitas? Quo eis terrenos honoꝛes, quos iuxta veracem filij pmiſſionē honoꝛificat pater cęleſtis? Quo eis pꝛęconia noſtra? Pleni ſunt. Pꝛoꝛſus ita eſt dilectiſſimi: bonoꝛū noſtroꝛū ſancti non egent, nec quicꝗ̄ eis noſtra deuotione pꝛęſtatur. Plane qꝛ eoꝛū memoꝛiā veneramur, noſtra intereſt nō ipſoꝝ. Uultis ſcire, quātū intereſt noſtra? Ego in me, fateoꝛ, ex hac recoꝛdatione ſentio deſideriū vehemēs inflāmari, & deſiderium triplex. ℟. Iſti ſūt qui viuētes. 476. Le. vj.

Vulgo dicitur. Quod nō videt oculus, coꝛ nō dolet: Oculus meꝰ memoꝛia mea: & cogitare de ſanctis, quodam modo eos videre eſt. Sic nēpe poꝛtio noſtra in terra viuentiū nec modica ſane poꝛtio: ſi tn̄, vt decet, memoꝛiā affectio comitetur: ſic, inquā, cōuerſatio noſtra in cęlis eſt. Ueruntamē nō ſic noſtra, ſicut illoꝛū. Ipſoꝛum enim ſubſtātia ibi eſt, noſtra autē deſideria: ipſi per pꝛęſentiā, nos per memoꝛiā ibi ſumus. ℟. Sancti mei. folio. 475.

De Hom. S. Auguſt. epi. L. vij.

Quapꝛopter ſi gradatiꝫ tā quā aſcendentes numeremus, pꝛimꝰ ibi eſt timoꝛ Dei, ſecūda pietas, tertia ſciētia, quarta foꝛtitudo, quintū ɔſiliū, ſextꝰ intellectꝰ, ſeptima ſapiētia. Timoꝛ Dei ɔgruit humilibus, de quibus hic dicit̄. Beati pauperes ſpiritu, qm̄ ipſoꝝ eſt regnū cęloꝛū, ideſt nō inflati, non ſuperbi: de quibus Apoſtolus dicit: Noli altū ſapere, ſed time: ideſt, noli extolli. Pietas congruit mitibꝰ, q eniꝫ pie quęrit, honoꝛat ſanctā ſcripturā, & nō repꝛehendit quod nondū intelligit, & pꝛopterea non reſiſtit, quod eſt mitem eſſe: Unde hic dicit̄, Beati mites, quoniā ipſi hęreditate poſſidebunt terrā. ℟. Sint

℟. Sint lumbi.477. Lect.viij.

Scientia congruit lugētibus, q iaȝ cognouerūt in scripturis, quibus malis vincti teneantur, quę tanquā bona, ⁊ vtilia ignorātes appetierūt, de quibus hic dicitur: Beati qui lugent nūc. Fortitudo congruit esurientibus, ⁊ sitientibus: laborant enim desiderantes gaudium de veris bonis, ⁊ amoreȝ a terrenis ⁊ corporalibus auertere cupientes, de quibus hic dicitur: Beati qui esuriunt ⁊ sitiunt iustitiam. Consilium congruit misericordibus: hoc enim vnum remedium est de tātis malis euadēdi: vt dimittamus, sicut nobis dimitti volumus: ⁊ adiuuem⁹ in quo possumus alios: sicut ⁊ nos in quo nō possum⁹, cupim⁹ adiuuari: de q bus hic dicitur: Beati misericordes, qm̄ ipsorū miserebitur. Deus. ℟. Media.477. Le. ix.

Intellectus congruit mūdis corde, tanquā purgato oculo, quo cerni possit quod corporeus oculus nō vidit, nec auris audiuit, nec i cor hois ascendit: de quibus hic dicitur, Beati mūdo corde, ⁊ reliqua. Sapientia cōgruit pacificis, in quib⁹ iaȝ ordinata sunt oia, nullusq̧ mot⁹ aduersus rationē rebellis est, sed cuncta obtēperāt spiritui hois, cum ⁊ ipse obtemperet Deo: de qbus hic dicit: Beati pacifici. Unū autē premium, quod est regnuȝ cęlorū, pro his gradibus varie nominatum est. Tu autem domine.

SEPTIMA DIE.

Infra oct. Omniuȝ Sanctorū, Sermo s. Johā. Chryso. L.iij. Die 7. C

Qui sanctoȝ merita religiosa charitate miratur, quiq̧ iustorū glorias frequēti laude colloquitur, eorū mores sanctos atq̧ iustitiam imitatur: qm̄ quem delectat sancti alicuius meritū, delectare debet par circa cultuȝ Dei obsequiuȝ. Quare aut imitari debet, si laudat: aut laudare non debet, si imitari detrectat: vt q aliū laudat, laudabilē se reddat: ⁊ q sanctorū merita admirat, mirabilis ipse vitę sanctitate reddatur. Nā si propterea iustos, fidelesq̧ diligimus, q in ipsis iustitiā fideq̧ suspicim⁹: possum⁹ nos quoq̧ esse qd sūt, si faciam⁹ ipsi qd faciūt. ℟. Precursor.475. Lectio v.

Neque eniȝ difficile nobis est, quod ab ipsis geritur imitari: cū sine precedenti exēplo ab antiquis talia gesta ↄspicimus: vt non ipsi aliorū ęmuli redderentur, sed ęmulandę virtutis seipsos nobis pberēt exēplum: vt, dum nos ex ipsis, ⁊ ex nobis alij proficiunt: sic Christus in suis semper seruis, in ecclesia sancta laudet. Unde ab origine mundi, innocens Abel occiditur: Enoch Deo placens

transfertur, iustus Noe inuenitur, Abraham fidelis probatur, Moyses mansuetus dignoscitur, Jesus cast⁹, Dauid lenis, Elias acceptus, Daniel sanctus, tres pueri victores redduntur. ℟. Isti sunt q viuētes. 476. Lec. vj.

Apostoli discipuli Christi, credētiū magistri habentur: e quibus eruditi confessores fortissimi pugnant: martyres perfecti triumphāt, & Christiani semper exercitus diabolum Deo armati debellant. In istis semper pares virtutes, dissimiles pugnę, gloriosę victorię. Unde tu Christiane, delicatus es miles, si putas te posse sine pugna vincere, sine certamine triumphare. Exere vires, fortiter dimica, atrociter in prelio isto concerta. Considera pactū, conditionē attēde, militiā nosce: pactū qđ spopōdisti, cōditionē qua accessisti: militiā, cui nomen dedisti. ℟. Sācti. 476.

De Dom. S. August. epi. L. vij.

In primo gradu, sicut oportebat, positū est regnū cęlorū: quod est pfectę, summeq́ sapientię animę rationalis. Sic itaq́ dictū est: Beati pauperes spiritu: quoniā ipsorū est regnū cęlorū, tanq̄ diceretur, Initium sapientię timor dn̄i: Mitib⁹ hęreditas data est, tanq̄ testamētum patris cū pietate querētibus: Beati mites, qm̄ ipsi hęreditate possidebūt terrā. Lugentibus cōsolatio, tanquam scientibus quid amiserint, & quibus mersi sunt. Beati q lugēt nunc, qm̄ ipsi consolabuntur. Esurientibus & sitientibus saturitas, tāquam refectio laborātibus fortiterq́ certantibus ad salutem. Beati qui esuriunt, & sitiunt iustitiam: quoniā ipsi saturabuntur. ℟. Sint lumbi. 477. viij.

Misericordib⁹ misericordia tanq̄ vero & optimo cōsilio vtentib⁹: vt hoc eis exhibeatur a potētiore, quod inualidiorib⁹ ipsi exhibēt. Beati misericordes: qm̄ ipsorum miserebitur Deus. Mūdis corde facultas est videndi Deū, tāquā purum oculum ad intelligenda ęterna gerentibus: Beati mundo corde, quoniā ipsi deum videbūt. Pacificis Dei similitudo est tanquā perfecte sapientibus, formatisq́ ad imaginem Dei per generationē renouati hominis. Beati pacifici: qm̄ ipsi filij Dei vocabuntur. Et ista quidem in hac vita possunt cōpleri, sicut cōpleta esse in apostolis credimus. Nā illa omnimoda in angelicam formam mutatio, quę post hanc vitā promittitur, nullis verbis exponi potest. ℟. Media nocte. 477. Lect. ix.

Beati ergo qui psecutionē patiuntur ꝓpter iustitiam, qm̄ ipsorū est regnū cęlorum. Hęc octaua sentētia, quę ad caput redit, perfectumq́ hominē declarat, significat fortasse & circūcisione octaua die i veteri testamēto,

stamēto, ⁊ vbi resurrectiōe post sabbatbū, qui est vtiq; octauus idemq; prim⁹ dies, celebratione octauaꝝ feriarū, quas i regeneratiōe noui hōis celebram⁹, ⁊ numero ipso Pētecostes: naȝ septenario numero septies multiplicato, quo fiūt quadraginta nouem: quasi octauus addit, vt quinquaginta complcātur. Et tanquā redeatur ad caput, quo die missus est spiritus sanct⁹ eo in regnum celorum ducimur, ⁊ hereditatē accipimus: ⁊ cōsolamur, ⁊ pascimur, ⁊ misericordiā cōsequimur ⁊ mundamur ⁊ pacificamur. Atq; ita perfecti oēs extrinsecus illatas molestias ꝑ veritate ⁊ iustitia sustinemus.

In j. vesp. oct. fit cōme. SS. m. Quatuor Coronatorū. Oratio.

Presta, quesumus omnipotēs Deus: vt gloriosos martyres fortes in sua cōfessione cognouimus: pios apud te in nostra intercessione sentiamus. Per do.

IN OCTAVA omnium Sanctorum.

Ex libro S. Cypriani martyris de mortalitate. Lectio quarta.

Considerandū est fratres dilectissimi, ⁊ idētidē cogitandū, renunciasse nos mūdo ⁊ tanq̄ hospites, ⁊ pegrinos hic interim degere. Amplectamur diē, qui assignat singulos domicilio suo, q nos istinc ereptos, ⁊ laqueis secularib⁹ exolutos, paradiso restituit ⁊ regno celesti. Quis nō peregre cōstitutus ꝓperaret in patriā regredi? Quis nō ad suos nauigare festinans, ventū ꝓsperū cupidus optaret, vt velociter caros liceret amplecti? ℟. Precursor. 475. L. v.

Patriaȝ nostrā paradisū computamus, parētes patriarchas habere iaȝ cepimus: quid nō properamus, ⁊ currimus, vt patriam nostram videre, vt parentes salutare possimus? Magnus illic nos carorum numerus expectat, parentuȝ, fratrū, filiorum: frequens nos ⁊ copiosa turba desiderat, iam de sua immortalitate secura, ⁊ adhuc de nr̄a salute solicita. Ad horū cōspectū ⁊ cōplexuȝ venire quāta ⁊ illis ⁊ nobis in cōmune letitia ē? qualis illic celestiū regnorū voluptas sine timore moriēdi, ⁊ cū eternitate viuendi? quā summa, ⁊ ꝑpetua felicitas? ℟. Isti sunt q viuētes. 479. L. vj.

Illic apostolorū gloriosus chorus: illic prophetaruȝ exultātiū numerus: illic martyrum innumerabilis popul⁹ ob certaminis ⁊ passionis victoriā coronatus. Triumphantes illic virgines, ⁊ que concupiscentiā carnis ⁊ corporis cōtinētie robore subegerunt. Remunerati misericordes qui alimētis ⁊ largitionibus pauperū iustitie opera fecerunt: qui dnica precepta seruātes ad celestes thesauros ter-

rena patrimonia transtulerunt. Ad hos fratres dilectissimi, auida cupiditate properamus: & cum his cito esse, vt cito ad Christum venire contingat, optemus. ℟. Sancti mei. 476.

De Hom. S. August. epi. l. vij.

Beati eritis, cũ vobis maledicẽt, & psequent vos, & dicent omne malũ mentiẽtes ppter me. Gaudete, & exultate, qm̃ merces vestra multa est in cęlis. Animaduertat quisq; delicias hui⁹ seculi & facultates rerũ tpaliũ quęrit, in noie Christiano itrinsecus esse beatitudinẽ nostrã, sicut de aia ecclesiastica ore pphetico dicit: Omnis gloria ei⁹ filię regis abint⁹. Nã extrisecus maledicta, psecutiones, & detractiones pmituntur: de quib⁹ tñ magna merces est in cęlis: quę sẽtitur in corde patientium eorũ, quia iã possunt dicere: Gloriamur i tribulatio nibus, sciẽtes qđ tribulatio patiẽtiã operatur, patiẽtia aũt pbationem, pbatio vero spẽ, spes autẽ nõ cõfundit: quia charitas Dei diffusa est in cordibus nr̃is p spiritũ sanctũ, qui dat⁹ est nobis. ℟. Sint lumbi. 477. l. viij.

Non autem ista ppeti fructuosũ est, sed ista p Christi noie non solum ęquo animo, sed ẽt cũ exultatione tolerare. Nam multi hęretici, noie Christiano animas decipiẽtes, multa talia patiũtur: sed ideo excluduntur ab ista mercede, qa nõ dictum est tantũ, Beati qui psecutionẽ patiunt, sed additũ est, propter iustitiã. Vbi autẽ sana fides nõ est, non põt esse iustitia: qa iustus ex fide viuit. Neq; schismatici aliquid sibi ex ista mercede promittant, quia similiter vbi charitas non est, nõ potest esse iustitia. Dilectio enĩ proximi malum non operatur: quã si haberent, non dilaniarent corpus Christi, quod est Ecclesia. ℟. Media. 477.

Pro Sanctis Quatuor Coronatis. Lectio nona.

Seuerus, Seuerian⁹ Carpophorus, & Victorinus, fratres, i persecutione Diocletiani, deorũ cultũ libere detestantes, plumbatis cęsi, in verberibus vitã pro Christi noie pfuderunt. Quor corpora canib⁹ obiecta, cũ ab illis intacta diu fuissent, sublata a Christianis, uia Lauicana tertio ab Vrbe lapide i arenario sepeliũt ppe sepulcrũ sanctor martyrũ Claudij, Nicostrati, Symphoriani, Castorij, & Simplicij: qui, eodem Imperatore passi erãt, quod cũ essent summi sculptores, nullo modo adduci potuerãt, vt idolor statuas facerẽt: & ad Solis simulacrũ ducti, vt illud venerarent, nũq̃ cõmusuros se dixerunt, vt adorarẽt opera manuũ hominũ. Quamobrẽ in carcerẽ coniecti, cum ibi multos dies ĩ eodẽ proposito perstitissent, primum scorpionibus cęsi, deinde

viui plūbeis loculis inclusi, in flumē deyciuntur. Extat in Vrbe ecclesia sub nomine Sanctorū Quatuor Coronatorū, quorum diu ignota nomina, diuinitꝰ postea patefacta sunt, vbi nō solum illorum quatuor, sed etiā horum quinque martyrum corpora honorifice sepulta sunt, & eorū festiuitas sexto Idus Nouembris celebratur. Tu autē.

Die E ¶ Dedi. Basilicę Saluatoris, dupli. Ad Vesp. a Cap. omnia vt in cōi Dedic. Ecclesię, cum cōme. octa. Omnium Sāctoꝝ. Et fit cōm. s. Theodori m. Oro.

Deus qui nos beati Theodori martyris tui confessione gloriosa circundas, & protegis: pręsta nobis, ex eius imitatione proficere, & oratione fulciri. Per. do.

De libro Apocalypsis beati Joannis Apostoli. Lcō prima.

21. Et venit ad me vnus de septem angelis habentibꝰ phialas septē plenas plagis nouissimis, & locutus est mecū, dicens: Veni & ostēdam tibi sponsam, vxorē agni. Et sustulit me in spiritu in montē magnum & altū, & ostendit mihi ciuitatem sanctam Jerusalem descendentem de cęlo, a Deo habentem claritatem Dei, & lumen eius simile lapidi precioso, tanquam lapis iaspidis, sicut crystallum. ℣. In dedicatione. 330. Lec. v.

Et habebat murū magnū & altū, habentem portas duodecim: & in portis angulos duodecim, & noīa inscripta, ꝗ sunt nomina duodecim tribuū filioꝝ Israel. Ab Oriente portę tres: ab Aquilone portę tres: ab Austro porte tres: & ab Occasu portę tres: Et murus ciuitatis habēs fundamēta duodecim, & in ipsis duodecim nomina duodecim Aploꝝ Agni. Et qui loquebatur mecū habebat mēsuram arundineā aureā, ut metiretur ciuitatē, & portas eius & muros. ℟. Fundata. 530. L. iij.

Et ciuitas in quadro posita est, & lōgitudo eius tāta est, quanta & latitudo: & mensus est ciuitatē de arundine aurea per stadia duodecim millia: & longitudo, & altitudo, & latitudo eius ęqualia sunt: & mensus est muros eius centum quadraginta quatuor cubitoꝝ, mensura hominis ꝗ est angeli. Et erat structura muri eius ex lapide iaspide: ipsa vero ciuitas aurum mundum simile vitro mundo. ℟. Benedic domine. 530.

Lectio quarta.

Ritus quos in consecrādis ecclesiis, & altaribus Romana seruat Ecclesia, beatus Syluester Papa primus instituit. Nā etsi iam ab Apostoloꝝ tempore loca fuerūt deo dicata, quę a quibusdā oratoria, ab alijs Ecclesię dicebātur, vbi collectę fiebāt per vnā sabbathi, &

& Christianus populus orare, Dei verbum audire, & euchari stiam sumere solitus erat: nõ ta men illa chrismate vngebãtur, nec in eis adhuc in titulum ere ctū erat altare, quod chrisma te delibutum figurã domini no stri Jesu Christi, qui altare, ho stia, & sacerdos noster est, signifi caret. R. Orantibus. 531. L. v.

SEd vbi Cõstantinus Im perator p baptismi sacra mentum sanitatem, salutẽq; cõ secutus est, tum primum lege ab eo lata concessum est, toto or be terrarũ, Christianis, vt Eccle sias ędificarent: quos ille non so lum edicto, sed etiam exemplo ad sacram ędificationem est co hortatus. Nam & in suo Latera nẽsi palatio Ecclesiam Salua tori dedicauit, & ei continen tẽ basilicam nomine sancti Jo hannis Baptistę condidit in bal neo caloris sui, eo loco quo ipse baptizat᷑ a sãcto Syluestro a le pra mũdatus est: quã idẽ Põti fex cõsecrauit quinto Idus No uẽbris: cui' ꝯsecrationis memo ria celebrat᷑ hodierno die, quo primũ Romę publice eccl'a ꝯse crata est, & imago Saluatoris i pariete depicta pplo Romano apparuit. R. O quã. 531. L. vj.

QVod si sanctus Syluester postea i ꝯsecratione alta ris principis aplõꝝ decreuit, vt deinceps nisi ex lapide altaria non ędificarent᷑ i tñ basilicę La teranẽsis altare fuit e ligno ere ctum: quod mirum non est. Nã cũ a sancto Petro vsq; ad Syl uestrum, propter persecutiones pontifices certo loco consiste re non possent, quocũnque eos necessitas cõpulisset, siue in cry ptas, siue in cemeteria, siue in ędes pioꝝ, sup illo altari ligneo ad arcę similitudinem conca uo, sacra faciebant. Quo alta ri sanctus Syluester, reddita Ecclesię pace, honoris cã prin cipis apostolorũ, qui in illo sa crificasse dicitur, & reliquorum pontificum, qui vsq; ad id tẽpus ad mysteria cõficiẽda ea vsi fue rãt, in Lateranensi prima Eccle sia collocato sanciuit, ne qsquã in eo pręter Romanum pontifi cem missam deinceps celebra ret. R. Mane surgens. 531.

In tertio nocturno Homilia in euange. Ingressus Jesus per ambulabat Jericho. 531. vt in cõmuni Dedicationis Ecclesię.

Pro S. Theodoro mar. L. ix.

THeodorus, miles Christia nꝰ, Maximiano Impera tore quod idoloꝝ fanum incen disset, cõprehensus, cum a Pręfecto legionis pena ei remittere tur, si penitens facti Christianã fidẽ execraretur, cõstanter in fi dei confessione perseuerans, mis sus est in carcerem: vbi vngulis excarnificatus, dũ costę nuda rentur, lętus canebat: Benedicã dñm in omni tempore. Quare in ardentẽ rogum iniectus: in oratione & diuinis laudibus ani mam

mam Christo reddidit, quinto Idus Nouẽbris: cuius corpus Eusebia pia mulier, sindone inuolutũ, sepeliuit in suo prędio.

Die 10. f ¶ Sanctorũ martyr. Tryphonis, Respicij, ꝛ Nymphę. Orõ.

Ac nos ꝗ̃ quesumus domine, sanctorũ martyrum tuorũ Tryphonis Respicij, ꝛ Nymphę semper festa sectari: quorum suffragijs protectionis tuę dona sentiamus. Per dominum. Lectio iij.

Tryphon, Decio Imperatore, cũ Absadi, in Saxonia Iesu Christi fidẽ prędicãs, omnes ad ei⁹ cultũ perducere conaret, a Decij satellitibus comprehẽsus, primum equuleo torquetur, ꝛ vngulis ferreis excarnificatur, deinde sublimib⁹ pedib⁹ cãdentib⁹ clauis cõfixus, fustib⁹ ceditur, ꝛ admotis facib⁹ ardentib⁹ aduritur. Quę cum oĩa fortiter ferre vidisset Respicius tribunus, ad Christi dñi fidẽ conuersus, statim se Christianũ esse palã professus est: qui varie cruciat⁹, vna cũ Tryphone rapit ad Iouis simulacrũ, quę statua Tryphone orãte occidit. Eo miraculo cõmota virgo quędã, cui nomen erat Nympha, Iesum Christũ verũ esse deuz, clara voce testata est. Quare duo illi viri cum virgine plumbatis crudelissime contusi, nobilissimum martyrium cõsecuti sunt quarto Idus Nouemb.

Die 11 G ¶ S. Martini epi ꝛ cfess. dup.

Ad vesp. Añ. Dixerũt discipuli. cũ ref. de laud. ps. Dixit dñs. 52 cũ ref. in fine ps. Laudate dñm oẽs gẽtes. 54. Cap. Ecce sa. 513 Hy⁹. Iste cfessor. 514. ℣. Amauit euz. de cõi vnius cõfe. põti. Ad Magn. Aña. O beatũ viruz, cui⁹ anima paradisuz possidet: vnde exultãt angeli, letant archãgeli, chor⁹ sanctorũ proclamat, turba virginũ inuitat: mane nobiscum in ęternum. Orõ.

Deus, qui cõspicis, quia ex nulla nr̃a virtute subsistim⁹: cõcede propitius, vt intercessione beati Martini cfessoris tui atq; põtificis, cõtra omnia aduersa muniamur. Per.

Cõme. S. Mennę mart. Orõ. Pręsta qs. 501: de cõi vni⁹ mr̃, Ad Mat. Inuit. Laudem⁹ deũ nr̃m, In cfessione bti Martini. ps. Venite. Hy⁹. Iste cfes. 514. In j. noc. Aña. Martinus adhuc cathecumenus hac me veste contexit. ps. Beatus vir. 2. Aña. Sanctę Trinitatis fidem Martinus cõfessus est, ꝛ baptismi gratiã percepit. ps. Quare fre. 2. Aña. Ego signo crucis, nõ clypeo protectus, aut galea, hostiũ cuneos penetrabo securus. ps. Dñe qd multiplicati. 2. ℣. Amauit eum dñs, ꝛ ornauit eũ. ℟. Stolã glorię induit eũ. In j. noc. lcões. Fidelis ser. 514

de cõi cõfess.pont.f. ℟. Hic est Martinus electus dei ponti fex, cui dñs post apostolos tan tã gratiam conferre dignatus est. Ut i virtute Trinitatis dei fice, mereretur fieri trium mor tuorum suscitator magnificus. ℣. Sãcte Trinitatis fidé Mar tinus cõfessus est. Ut. ii. ℟. Do mine, si adhuc populo tuo sum necessarius, nõ recuso subire p pter eos laborem. Fiat volun tas tua. ℣. Oculis ac manib⁹ in cęlũ semper intẽtus, inuictũ ab oratione spiritũ non relaxa bat. Fiat. iii. ℟. O beatum virũ Martinũ antistitem, Qui nec mori timuit, nec viuere recusa uit. ℣. Dñe, si adhuc pplo tuo sum necessarius, non recuso la borẽ, fiat volũtas tua. Qui. Glo ria. Qui. In ii. noct. Aña. Cõfi do in dño, quod filia mea preci bus tuis reddenda sit sanitati. ps. Cum inuocarem. 502. Aña. Tetradi⁹ cognita dei virtute, ad baptismi gratiam peruenit. ps. Uerba mea. 502. Aña. O ineffabilem virum, per quẽ no bis tãta miracula corruscãt. ps. Dñe dñs nr. 502. ℣. Elegit eũ dñs sacerdotẽ sibi. ℟. Ad sacri ficandũ ei hosti ĩ laudis. L. iiii.

Martin⁹ Sabarię i Pãno nia nat⁹, cũ decimũ atti gisset annũ, inuitis parẽtibus ad ecclam ɔfugiẽs, i cathecumeno rũ numerũ ascribi voluit. Qui decim annos nat⁹ i militiã pfe ctus primũ i Cõstãtij, deinde in Juliani exercitu militauit. Qui cũ nihil haberet pręter ar ma, et vestimẽtũ quo tegebat, Ambiani pauperi ac nudo ab eo petenti, vt Christi noie sibi eleemosynam tribueret, partem clamydis dedit. Cui sequenti nocte Christus dimidiata illa veste indutus apparuit, hanc mittẽs vocẽ: Martin⁹ catechu menus, hac me veste ɔtexit. ℟. Oculis ac manib⁹ in cęlũ sem p intẽt⁹, Inuictũ ab oione spiri tũ nõ relaxabat. ℣. Dũ sacra menta offerret beatus Marti nus, globus igneus apparuit su per caput eius. Inuictum. L. v.

Decẽ et octo annos cũ ha beret, baptizat⁹ est. Qua re relicta militari vita, ad Hi lariũ Pictauẽsem epm se ɔtulit a quo i acoluthorũ numerũ re dact⁹ est. Post factus eps Tu ronẽsis, monasteriũ ędificauit, vbi cũ octoginta monachis sã ctissime aliquandiu vixit. Qui cũ postea ad Candacensem vicũ suę diocesis in grauẽ febrim inci disset, assidua deũ oratione pre cabat, vt se ex illo mortali car cere liberaret. Quẽ audiẽtes di scipuli sic rogabãt. Cur nos pa ter deseris? cui nos miseros dere linquis? Quorum voce cõmotus Martin⁹, ita deũ orabat: Dñe, si adhuc pplo tuo sum necessa rius, nõ recuso laborẽ. ℟. Bea tus Martinus obitũ suum lon ge ante pręsciuit, dixitq; fratri bus: Dissolutionem sui corporis immi

imminere: quia indicabat se iã resolui. ℣. Uiribus corporis cepit repẽte destitui, cõuocatisq; discipulis dixit. Dissolu. L. vj.

Sed cũ eũ i illa vehemẽti febre subimũ orãtẽ vidissent discipuli, suppliciter ab eo petierunt, vt conuerso corpore, tantisper dum remitteret morbi vis, pronus conquiesceret. Quibus Martinus. Sinite me, inquit, celum poti⁹ quã terrã aspicere: vt suo iã itinere iturus ad dñm spũs dirigatur. Instante iam morte, viso humani generis hoste: Quid, inquit, stas cruenta bestia? nihil in me funeste reperies. Ea i voce, vnũ et octoginta annos natus, aiam deo reddidit, quam angelorũ chorus excepit, eosq; diuinas canentes laudes: multi, i primisq; Seuerinus Coloniensis eps audiuit. Et sanctus etiã Ambrosius eodẽ tpe ad altare arctiori somno correptus, ac post tertiã horã excitatus: Scitote, inquit fratrẽ meũ Martinũ exisse de corpore, meq; eius funeri piam opã dedisse. ℟. Dixerũt discipuli ad btũ Martinũ: Cur nos pater deseris: aut cui nos desolatos relinqs: Inuadẽt enĩ gregẽ tuũ lupi rapaces. ℣. Scim⁹ quidẽ desiderare te Chrm: sed salua sunt tibi tua pmia, nostri poti⁹ mibere, quos dseris. Inuadẽt. Glo. Inu. In iij. noc. Añ. Dñs Jesus Chrs nõ purpuratũ aut diademate renitẽtẽ se ven turũ esse pdixit. ps. In dño cõfi. 503. Añ. Sacerdos dei Martine: apti sunt tibi celi, et regnũ patris mei. ps. Dñe quis habita. 503. Añ. Sacerdos dei Martine, pastor egregie, ora p nobis deũ. ps. Dñe i uirtute. 503. ℣. Tu es sacerdos i eternũ. ℟. Secũdũ ordinem Melchisedech.

Lcõ s. euãg. sm Lucam. L. vij.

In illo tẽpore: Dixit Jes⁹ discipulis suis. Nemo accẽdit lucernã, et ponit eã sub modio, sed sup cãdelabrũ: vt qui ĩgrediũt lumẽ videãt. Et reliq.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Quia in supioribus ecclesiã synagoge ptulit, hortatur nos vt fidẽ potius nostrã ad ecclesiã trãsferamus. Lucerna enĩ fides est, iuxta quod scriptũ est: Lucerna pedibus meis verbum tuũ dñe: verbũ enim dei fides nostra est: verbũ dei lux est: lucerna est fides: Erat lux vera: que illuminat oẽm hominẽ venientẽ in hunc mundum. Lucerna autẽ lucere non potest, nisi aliunde lumen acceperit. ℟. O beatum virum, in cuius trãsitu sanctorum canit numerus, angelorum exultat chorus, omnium que celestium Uirtutum occurrit psallẽtium exercitus. De 17. S. ℣. Ecclesia virtute roborat, sacerdotes dei reuelatiõe glorificant, quem Michael assumpsit cum Angelis. Uirtutũ. L. viij.

Hec ẽ lucerna, q accẽdit virt⁹ scilicet nr̃e mẽtis et sensu.

sensus, vt drachma illa possit, q̃
perierat, reperiri. Nemo ergo fi
dem sub lege cõstituat. Lex enim
intra mẽsurã est, vltra mensurã
grã: lex obumbrat, gratia clari
ficat. Et ideo nemo fidẽ suã in
tra mẽsurã legis icludat, sed ad
ecclesiã cõferat, i qua septifor
mis spiritus relucet gratia, q̃
princeps ille sacerdotũ fulgore
supne diuinitatis illuminat, ne
cã legis vmbra restinguat. ℟.
Martinus Abrahe sinu let⁹ ex
cipitur: Martinus hic paup &
modicus: Celũ diues ingredit,
hymnis celestibus honoratur.
℣ Martinus episcopus mi
grauit a seculo, viuit i Christo,
gemma sacerdotum. Celum.
Glo. Celum.

Oro: S. Mẽne martyre. L. ix.

Mennas Aegypti⁹: Chria
n⁹ miles, i psecutiõe Dio
clitiani & Maximiani Impato
rũ cũ penitẽtie cã in solitudinẽ
secessisset, natali die Impatoris
quo popul⁹ celebri spectaculo
tenebat, i theatrũ psiliẽs, libera
voce gẽtiliũ supstitionẽ insecta
bat. Quamobrẽ comprehẽsus, &
Pyrrho prefecto i Metropoli
Cottiensiũ Phrygie vinctus, lo
ris crudeliter cedit: Deinde equu
leo tortus, lãpadib⁹ ardẽtibus
ad corp⁹ admotis plagisq; cili
cio cõfricatis, tũ p tribulos & vir
gas ferreas manibus ac pedib⁹
colligatis tract⁹, plũbatis ẽt cõ
tusus, demũ gladio interficit, i
ignẽq; pycit. Corp⁹ inde a Chri
stianis ereptũ sepultũ est, ac po
stea Cõstantinopolim trãslatũ.

Ad Laudes, & per Horas. ãn.

Dixerũt discipuli ad beatũ
Martinũ: cur nos pater
deseris: aut cui nos desolatos
relinquis, inuadent enim gre
gem tuum lupi rapaces. ps. Do
minus regnau. 8. cum reĩ. Aña.
Domine, si adhuc populo tuo
sum necessarius, non recuso la
borẽ, fiat volũtas tua. Aña. O
virũ ineffabilẽ, nec labore victũ
nec morte vicẽdũ, q nec mori ti
muit, nec viuere recusauit. ãn.
Oculis ac manibus in celũ sem
per intẽtus: inuictũ ab oratione
spiritũ nõ relaxabat, halla. ãn.
Martinus Abrahe sinu letus
excipit, Martinus hic paup &
modicus celũ diues igreditur,
hymnis celestibus honoratur.
Cap. Ecce sacerdos magn⁹ 351
Hymnus. Iesu redẽptor. 217.
℣. Iustũ deduxit dñs per vias
rectas. ℟. Et ostẽdit illi regnũ
Dei. Ad Bñs. Aña. O beatũ
virũ. 485. Oratio vt supra. Ad
horas oia vt in cõmuni confes
sorũ põtificũ, exceptis Añis &
oratione. Ad vesp. Aña. Dixe
runt discipuli. vt supra cum reĩ.
ps. Dixit dñs. 52. In fine psal.
Memẽto dñe Dauid. 56. Cap.
Ecce sacerdos. 513. Hymn. Iste
cõfessor. 514. ℣ Iustũ deduxit
dñs p uias rectas. ℟. Et osten
dit illi regnũ Dei. Ad Mag. ãn.
O beatũ põtificem, qui totis vi
sceribus diligebat Christũ regem,
& non

& nõ formidabat imperij princi
patũ. O Martine dulcedo, me
dicamentum, & medice: O san
ctissima anima, quã etsi gladi⁹
persecutoris nõ abstulit, palmã
tamen martyrij non amisit.
Deinde fit cõmemoratio sãcti
Martini papę & mart. Oratio.
DEus, q nos beati Marti
ni martyris tui, atq; pon
tificis annua solẽnitate lętificas
concede ꝓpitius: vt cuius nata
litia colimus, de eiusdem etiã
protectione gaudeamus. Per.
Die 12. A ¶ Sãcti Martini papę & mar
tyris, semidup. Lectio quarta.
MArtin⁹, Tuderti
in Vmbria nat⁹,
initio Põtificat⁹
& literis & legatio
bus missis operã
dedit, vt Paulũ
Constantinopolitanũ patriar
chã a nefaria hęresi, ad catho
licę fidei veritatem reuocaret.
Qui Constãte Imperatore hę
retico fretus, eo amentię pro
gressus est, vt sedis apostolicę
legatos varie in insulas relega
rit. Quo eius scelere commo
tus Pontifex, coacto Romę cõ
cilio centũ quinq; episcoporũ,
eum condemnauit. Lectio. v.
QVę causa fuit Constanti
mittẽdi in Italiã Olym
pium Exarchum, vt Martinũ
Pontificem interficiendũ, aut
ad se perducendũ curaret. Igi
tur Olympius Romã veniens
lictori mandat, vt Pontificem
dũ in basilica Sanctę Marię
Maioris ad pręsepe missarũ so
lẽnia celebraret, occideret. Qd
vbi lictor aggreditur, cęcus re
pente factus est. Lectio sexta.
COnstãti aũt Imperatori
ex eo tpe multę calami
tates inciderũt. Quibus nihilo
melior fact⁹, Theodorũ Callio
pam ad Vrbẽ mittẽs, imperat,
vt põtifici man⁹ iniiciat. A quo
per fraudem captus Martinus,
& Cõstantinopolim perductus,
inde in Chersonesum relegat⁹,
ibi ob catholicã fidẽ ęrumnis ꝯ
fectus, pridie Idus Nouẽbris
cessit e vita clar⁹ miraculis: cu
ius corpus Romã postea trans
latum, in ecclesia conditum est,
quę eius & sancti Syluestri no
mine dedicata fuit. Pręfuit Ec
clesię annos sex, mensem vnũ,
dies vigintisex. Habuit ordinã
tiones duas mense Decembri,
quibus creauit presbyteros vn
decim, diaconos quinq;, episco
pos ꝑ diuersa loca trigintatres.
In iij. noctur. Homilia in euãg.
Siqs vult ve. 505. i cõi vni⁹ m.
viij. ℞. Dñe puen. 504. de cõi.
Die 13. B. 14. C. 15. D. 16. E.
¶ S. Greg. Taumaturgi epi Die
& ꝯfes. Orõ. Da quęsum⁹. 514. 17. F
de communi confess. pont. L. ij.
GRegorius, Neo
cęsareę Ponti e
piscopus, sancti
tate doctrinaq;
illustris, signis
vero ac mira
culis

culis multo illustrior, quorum
multitudine atque pręstantia
Thaumaturgus appellatꝰ est,
& sancti Basilij testimonio, cũ
Moyse, prophetis, & apostolis
comparatus, montem qui Ec-
clesię ędificationem impedie-
bat oratione alio transtulit. I-
tem paludem, inter fratres cau-
sam discordiarum, exiccauit.
Lycum fluuium perniciose a-
gros inundantem, defixo ad ri-
pam quo sustentabatur bacu-
lo, qui statim virentem creuit
in arborem, coercuit: vt postea
vltra eum terminum non efflu-
xerit. Lectio tertia.

SAepissime dęmones ex i-
dolorum simulacris, atq;
ex hominum corporibus eiecit,
multaque alia mirabiliter ef-
fecit, quibus innumerabiles
homines traxit ad Iesu Chri-
sti fidem, cum etiã prophetico
spiritu futura prędiceret. Qui
migraturus e vita, cum quęsis-
set, quot in ciuitate Neocęsa-
riensi reliqui essent infideles, re-
sponsumq; esset, tantum esse se-
ptemdecim: Deo gratias agẽs,
totidem, inquit, erant fideles,
cum cepi episcopatum. Plura
scripsit, quibus etiam, non so-
lum miraculis, dei Ecclesiam
Die illustrauit. Tu autem.
18. ℞ ¶ In Dedicatione basilicę san
ctorum Apostolorum Petri &
Pauli duplex. Omnia de cõ-
muni Dedicationis Ecclesię,
folio. 529. pręter lectiones.

De libro Apocalypsis B. Io-
hannis Apostoli. Lectio j.

ET erat structura C.21.
muri eius ex lapi-
de iaspide: ipsa
vero ciuitas au-
rũ mundũ, simi-
le vitro mũdo. Et
fundamẽta muri ciuitatis, om-
ni lapide precioso ornata. Fun-
damentum primum iaspis, se-
cundum sapphirus, tertiũ cal-
cedonius, quartũ smaragdus,
quintũ sardonyx, sextum sar-
dius, septimũ chrysolytꝰ, octa-
uũ berillus: nonũ topaciꝰ, deci-
mum chrysoprassus, vndecimũ
hyacinthꝰ, duodecimũ amethy-
stus. ℞. In dedica. 530. Lec. ij.

ET duodecĩ portę duode-
cim margaritę sunt p sin-
gulas. Et singulę portę erãt ex
singulis margaritis, & platea ci-
uitatis aurũ mundũ, tanquã
vitrũ pellucidũ. Et tẽplũ nõ vidi
in ea. Dñs enim deus oĩpotẽs
tẽplũ illius est, & agnꝰ. Et ciui-
tas nõ eget sole, neq; Luna, vt
luceãt in ea: nã claritas dei illu-
minauit eã, & lucerna eiꝰ est a-
gnus. ℞. Fundata. 530. Lec. iij.

ET ambulabunt gentes in
lumine eiꝰ, & reges terrę
afferent gloriam suam, & hono-
rem in illam. Et portę eius non
claudentur per diem: nox enim
non erit illic. Et afferẽt gloriã,
& honorẽ gentiũ in illam. Non
intrabit in eã aliquod coinqui
natum, aut abominationem fa
ciens

ciens, & mendaciũ, nisi qui scri/
pti sunt in libro vitę Agni. ℟.
Benedic domine. 530. Lc. iiij.

EX locis sacris, q̃ olim a/
pud Christianos venera
tionem habuerunt, illa celeber
rima & frequentissima fuerunt,
in quibus condita sanctorum
corpora, vel aliquod martyrũ
vestigiũ, aut monumentum es/
set. In quorum numero sancto
rum locorum in primis semper
fuit insignis ea Vaticani pars,
quã S. Petri Cõfessionẽ appel
labant: nã eo Christiani ex oĩb⁹
orbis terrę partibus, tanquam
ad fidei petrã, & ecclesię funda/
mentum, conuenientes, locum
principis apostolorũ sepulcro
consecratum, summa religione
ac pietate venerabantur. ℟.
Orãtibus. 531. Lectio quinta.

ILluc Cõstãtin⁹ Magnus
Imperator octauo die post
susceptũ baptismũ venit, depo/
sitoq; diademate, & humi iacẽs,
vim lacrymarũ profudit: mox
sumpto ligone ac bidẽte, terrã
eruit: indeq; duodecim terrę co/
phinis, honoris cã duodecim
aplorũ ablatis, ac loco basilicę
principis apostolorũ designato
ecclesiã ędificauit. Quã sanct⁹
Syluester Papa, decimoquar
to Calẽdas Decembris eo mo
do, quo Lateranensem ecclesiã
quinto Idus Nouembris cõse
crauerat, dedicauit: & in ea pri
mum altare lapideũ chrismate
delibutũ erexit, atq; ex eo tpe
sãciuit, ne deinceps altaria, ni
si ex lapide, fierẽt. ℟. O quam
metuendus. 531. Lectio sexta.

BAsilicam itẽ Pauli apo/
stoli via Ostiẽsi, ab eodẽ
Constantino Imperatore ma/
gnificentissime ędificatã dedi/
cauit. Quas basilicas Impera
tor multis prędijs attributis lo
cupletauit, ac muneribus am/
plissimis exornauit. Cuius Im
peratoris tantus fuit ardor reli
gionis: vt, deletis idolorum tẽ/
plis, multas vbique terrarum
extruxerit ecclesias, & pręcipue
Romę, in quibus fuerunt basili
ca sanctę Crucis in Ierusalem
in agro Sessoriano, sancti Lau
rentij extra muros in agro Ve
rano, sanctorũ Petri, & Mar/
cellini via Lauicana, alięq; per
multę. Tu autem domine.
In iij. noct. Homilia in euãge.
Ingressus Iesus. folio. 531.
De coi dedicationis Ecclesię.

¶ S. Põtiani papę & m. Oro. De
Infirmitatẽ. 501. De cõmuni. 19. A
ij. ℟. Dñe puenisti. 504. Lc. iij.

POntianus Ro/
man⁹ pręfuit ec/
clesię Alexandro
Imperatore: q
sanctum Ponti/
ficẽ, ppter Chri/
stianę fidei confessionẽ, in Sar/
diniam pestilentem insulam, cũ
Philippo presbytero relega/
uit. Vbi is, pro Christi fide
multis calamitatibus afflictus
decimotertio Calẽdas Decẽ/
bris

bris e vita migrauit. Eius cor/
pus Fabiano Pótifice, cú clero
Romam delatú, in cemeterio
Callisti, via appia sepelit. Se/
dit annos quinq3, méses quinq3,
dies duos: fecit ordinatiões mé
se Decébri duas: qbus creauit
episcopos p diuersa loca sex, to
tidez presbyteros, ac diaconos
quinque. Tu autem domine.

Dię 20. B. Die 21. C.

Die 22 D ¶ S. Cecilię virg. & m. semid.
Ad vesp. Añ. Cantantibus or/
ganis. 490. cum reliq. de Lau.
Psal. de cõi vg. Cap. fratres,
Qui glo. 523. Hym. Jesu coro
na virginú. ℣. Specie tua. 523.
de cõi virgin. Ad Mag. Aña.
Est secretum Valeriane, quod
tibi volo dicere, Angeluz Dei
habeo amatoré, qui nimio zelo
custodit corpus meuz. Oratio.

DEus, qui nos an/
nua beatę Ceci/
lię vginis & mar
tyris tuę solém/
tate lętificas: da,
vt, quá venera/
mur officio, etiá pię cõuersatio/
nis sequamur exéplo. Per dñz.

Ad Matutinum. Inuitatoriu.
Regem virginuz domi. Hym.
Uirginis proles. 523. vt in com
muni Virgi. In primo noctur.
Añ. Cecilia virgo Almachiuz
superabat, Tiburtium & Uale/
rianuz ad coronas vocabat. Ps.
Dñe dñs noster. 541. vt in of/
ficio paruo B. Marię. Aña.
Expansis manib⁹ orabat ad do
minú, vt eaz eriperet de inimi/
cis. Ps. Celi enarrát. 541. Aña.
Cilicio Cecilia mébra doma/
bat: deú gemitib⁹ exorabat. Ps.
Dñi est terra. 541. ℣. Spé tua,
& pulchritudine tua. ℟. Inten
de, pspere pcede, & regna. Lectio/
nes i. nocturni. De virginib⁹ p
ceptuz. 524. vt in cõmuni virg.
℟. Cantantibus organis Ce/
cilia virgo i corde suo soli dño
decantabat, dicés: Fiat dñe cor
meú, & corpus meú immacula/
tum, vt non confundar. ℣. Bi/
duanis ac triduanis ieiunijs o/
rans, commendabat dño quod
timebat. Fiat. ℣. ℟. O beata Ce/
cilia, quę duos fratres conuer/
tisti, Almachiuz iudicem supe/
rasti. Urbanum episcopum in vul
tu angelico demonstrasti. ℣.
Cecilia me misit ad vos, vt osté
datis mihi. Urbanum. iij. ℟.
Uirgo gloriosa semper euan/
gelium Christi gerebat in pe/
ctore: & non diebus neq3 nocti/
bus vacabat A colloquijs diui
nis, & oratione. ℣. Est secretú
Ualeriane, quod tibi volo dice
re: angelú Dei habeo amatoré,
qui nimio zelo custodit corpus
meuz. A collo. Gloria. A coll.
In secundo noct. Antiphona.
Dñe Jesu Chre seminator ca
sti cõsilij, suscipe seminú fructus
quos in Cecilia seminasti. Ps.
Eructauit. 542. Aña. Beata
Cecilia dixit ad Tiburtiú: Ho
die te fateor meú esse cognatú:
qa amor Dei te fecit esse ptem/
protem

ptorē idolorū. br. Deus nr̄, refu giū. 542. An. Fiat dn̄e cor meū & corpus meū immaculatū: vt non cōfundar. An. Magnus do minus. 524 v. Adiuuabit eam Deus vultu suo. R. De⁹ in me dio eius nō cōmouebit. L. iiij.

Caecilia, virgo Romana, nobili gn̄e nata, a pri̇ma ętate Christiane fidei pręceptis instituta, virginitatem suam deo vouit: sed cum postea con tra suam voluntatem data esset in matrimonium Valeriano, prima nuptiarum nocte hunc cum eo sermonē habuit: Ego, Valeriane, in angeli tutela sū, qui virginitatem meā custodit: quare neqd i me cōmittas, quo ira dei in te cōcitet. Quib⁹ ver bis cōmotus Valerianus, illā at tingere non est ausus: quin etiā addidit, se in Chr̄m crediturū si eū angelū videret: Cui Cęci lia eū sine baptismo negaret id fieri posse, incēsus cupiditate vi dēdi angelū, se baptizari velle respondit: quare hortatu virgi nis ad Urbanū papā, q pp̄ter persecutionem in martyrum se pulcris via Appia latebat, ve niens, ab eo baptizatur. R. Cilicio Cęcilia mēbra domabat, Deum gemitibus exorabat: Ti burtium & Valerianū ad coro nas vocabat. v. Hęc est virgo sapiens, & vna de numero prudē tum. Tiburtium & Valc. L. v.

Inde ad Cęciliā reuersus, orātē, & cū ea angelū, diui no splendore fulgētem, inuenit: quo aspectu obstupefactus, vt primum ex timore confirmatus est, Tiburtiū fratrē suū accersit, quia Cęcilia Chr̄i fide imbutus & ab eodē Urbano baptizatus, ipse etiam eiusdem angeli, quē frater eius viderat, aspectu di gnatus est. Uterque autē pau lo post Almacbio prefecto con stanter martyrium subyt. Qui mox Cęciliam comprehēdi im perat, ab eaque primū ubi Ti burtij & Valeriani facultates sint, exquirit. R. Cęciliā intra cubiculū orantē inuenit, & iuxta eam stantem angelū dn̄i. Quē vidēs Valerianus, nimio ter rore correptus est. v. Angelus dn̄i descēdit de cęlo, & lumen re fulsit in habitaculo. Quē. L. vi.

Qui cū virgo omnia illorū pauperib⁹ distributa esse respōdisset, eo furore cōcitatus est, vt eā in ipsius ędes reductā, in balneo cōburi iusserit. Quo in loco cū diē noctemq; ita fuis set, vt ne flāma quidē eā attin geret: eo immissus est carnifex, qui ter securi ictā, cū caput ab scindere nō potuisset, semiuiuā reliqt. Illa triduo post, decimo Calēdas Decēbris, Commodo Imperatore, duplici virginita tis martyrij palma decorata, euolauit i cęlū: cui⁹ corp⁹ ab ip so Urbano Pōtifice in Callisti cęmeterio sepultū est, i ei⁹ ędib⁹ ecclesia ipsius Cęcilię noīe con secrata. Eius & Urbani papę, &

Tiburtij ac Valeriani corpora, a Paschali primo Pōtifice in/ de trāslata i vrbē,in ecclesia san ctę Cecilię cōdita sunt. ℟. O Domine Jesu Christe pastor bone, seminator casti consilij, suscipe seminum fructus, quos in Cecilia seminum. Cecilia famula tua,quasi apis tibi argumentosa deseruit ℣. Nam sponsū, quē quasi leonem ferocem accepit, ad te quasi agnum mansuetissimum destinauit. Cecilia. Glo ria. Cecilia. In iij. noctur. Añ. Credimus Christum filiū Dei verū deū esse,qui sibi talē elegit famulam. ps. Cantate. f. 542. Añs. Nos scientes sanctum nomen eius, omnino negare non possum⁹. ps Dñs regnauit exul. 443. Añ. Tūc Valerianus perrexit ad antistitem, ⁊ signo, qđ acceperat,inuenit sanctum Vrbanum. ps. Cantate. f. 443. ℣. Elegit eam Deus, ⁊ preelegit eam. ℟. In tabernaculo suo habitare facit eam.

Lco s. euāg. sm Matth. L. vij.

ca.25 In illo tēpore: Dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc. Simile est regnū celorū decem virginibus, quę accipiē tes lampades suas, exierūt obuiā sponso ⁊ sponsę. Et rel.

Homilia s. Johannis Chryso.

Cuius rei gratia ñ simpliciter qualemcunqꝫ psonā posuit,sed virginibus hāc parabolam accōmodauit? De sublimitate virginitatis iā dixit, Eunuchos esse nōnullos,qui se ꝑpter regnū celorū castrarūt, ⁊ Qui capere pōt, capiat. Nec ignorat, vulgo magnā de virginibus existimationē fieri: quippe res natura sublimis est: qđ inde patet,qa nec apud veteres a priscis illis sanctisqꝫ viris culta fuit,⁊ post gratiā:nulla legis necessitate iubetur: nō enim imperauit,sed voluntati fidelium commisit. Vnde Paulus quoque ait: De virginibus aūt prę ceptū dñi non habeo: ⁊ laudo quidē eū q vult, nolentē autem nō cogo,neqꝫ preceptū in facio. ℟. Beata Cecilia dixit Tiburtio: Hodie te fateor meū esse cognatū: qa amor Dei te fecit esse Contemptorē idolorū. ℣. Sicut enim amor Dei mihi tuum fratrē ꝯiugē fecit:ita te mihi cognatū fecit eē. Cōtēp. Le. viij.

Quoniam igit ⁊ magna res erat,⁊ maioris apud multos existimationis: neqꝫ ea re peracta,quasi nullo indigēs, negligētior in alijs sit,hāc parabolā posuit, vt ostendat, qa si cętera vniuersa virginitas habuerit, ⁊ caruerit eleemosynę fructib⁹,cū fornicatarib⁹eycit:idqꝫ merito.Fornicator.n. corporum, iste vero pecuniarū cupiditate vincūt. Nō ē aūt corpis,⁊ pecunię par cupiditas,s3 acrior multo, atqꝫ vehemētior corporū est. Quāto igit imbecilliori reluctamur:tāto min⁹,si vicimur,venia digni sum⁹. Iccirco ⁊ fatuas appellauit,

pellauit, qm difficilio:ib' suppa
tis, facilio:a pdiderút. R. Ce
cilia me misit ad vos, vt ostéda
tis mihi sanctú Urbanú: Quia
ad ipsu3 habeo secreta, que per
fera3. V. Tunc Ualerianus p
rexit ad antistite3, 7 signo quod
acceperat, inuenit sanctú Urba
nu3. Quia V lo. Quia. L. ix.

Lampades auté hic ipsius
virginitatis nciat donu3
7 munditiam sanctitatis: oleu3
vero benignitatem, eleemosy
nam, patrocinium indigentiu3.
Sponso autem tardante dormi
tauerunt omnes, 7 dormierút.
Non paruum tempo:is cursus
spatium interiectum ostendit,
opinionem discipulo:um repri
mens, qui confestim regnum
eius futurum sperabant: qua
propter crebro ab huiusmodi
eos spe remouet. Ad hoc som
num quendam esse mortem de
notat. Dormierút, inqt: media
auté nocte clamo: fact' est. Hoc
vt in parabola immoret, dixit:
an i nocte futurā resurrectioné
ostédere voluit. Clamoré etiam
Paul' cómemorat, In visione,
in voce archãgeli, in vltima tu
ba descédet de celo. Tu aút do.
Ad Laudes, 7 p Horas. Aña.

Cantátib' organis Cecilia
dño decátabat dicés: fiat
cor meú immaculatú, vt nó con
fundar. ps. Dñs regna. 8. cum
rel. Añ. Ualerianus i cubiculo
Ceciliā cum angelo orãté in
uenit. Aña. Cecilia famula tua
dñe, quasi apis tibi arguméto
sa deseruit. Añ. Benedico te pa
ter dñi mei Jesu Christi: qa per
filium tuu3 ignis extinctus est a
latere meo. Aña. Triduanas a
dño poposci inducias, vt domú
mea3 ecclesiā cósecrarem. Cap.
Fratres Qui glo:iat. 525. Hy.
Jesu corona. 523. V. Diffusa est
gratia in labijs tuis. R. Prop
terea bñdixit te de' in eternú.
Ad Bñs. Aña. Dum auro:a
fine3 daret, Cecilia exclamauit
dicés. Eia milites Christi, abij
cite opera tenebrarum, 7 indui
mini arma lucis. Ad ho:as.
Añe de lau. p ordiné. cap. 7 re
bre. de cõi virgi. 526. Ad vesp.
vsq ad Cap. omnia vt in i. ve
sper. A Cap. fit de festo sequéti

¶ In festo S. Clementis pape
7 mart. semidu. Ad ves. Cap.
Hym. 7 V. de cói vni' mar. 50l.
Ad Magnificat. Antiphona.
Oremus omnes ad dñm Jesu3
Christum, vt confesso:ibus suis
fontis venam aperiat. Oratio.

Deus, qui nos an
nua B. Clemen
tis martyris tui
atque Pótificis
solennitate letifi
cas: concede pro
pitius: vt cuius natalitia coli
mus, virtutem quoque passio
nis imitemur. Per dominum.
Deinde pro sancta Cecilia. Aña.
Uirgo gloriosa semper euáge
lium Christi gerebat in pectore
suo: 7 non diebus, neque nocti

bus, a colloquijs diuinis, ⁊ ora tiõe cessabat. ℣. Diffusa est gratia in labijs. Oratio, vt supra. Postremo fit cõmemo. Sancte Felicitatis marty. Antiphona. Ueni spõsa Chri. 527. ℣. Specie tua ⁊ pulchritudine. Oro.

Presta, qs, omps Deus: vt beate Felicitatis martyris tue solénia recẽsẽtes, meritis ipsius ptegamur, ⁊ pcibus. Per. Ad matu. oia usq ad lectiões de cõi vnius mar. In j. noct. lectiões. A Mileto. 501. de eodem cõi. j. ℟. Orãte sancto Clemẽte apparuit ei agnus Dei: De sub cuius pede fons viuus emanat: fluminis impetus letificat ciuitatem Dei. ℣. Uidi supra mõtem agnum stantem. De sub. ij. ℟. Omnes vna voce dixerunt, Ora pro nobis sancte Clemens, Ut digni efficiamur promissionibus Christi. ℣. Non meis meritis ad vos me misit dominus, vestris coronis participem me fieri. Ut digni. iij. ℟. O edisti domine habitaculum martyri tuo Clementi in mari, in modũ templi marmorei angelicis manibus preparatum. Iter prebens populo terre, vt enarrent mirabilia tua. ℣. Dedisti dñe sanctis tuis viã in mari, ⁊ in fluminibus semitam. Iter. Le. iiij.

Clemens, Romanus, Faustini filius, de regione Celij mõtis, discipulꝰ beati Petri, cuiꝰ meminit Paulꝰ scribẽs ad Philippẽses: Etiã rogo ⁊ te germane cõpar, adiuua illas, que mecũ laborauerũt i Euãgelio, cum Clemẽte, ⁊ ceteris adiutoribus meis: quorũ nomina sunt in libro vite. Hic sepiẽ Urbis regiones diuisit septẽ notarijs, singulas singulis attribuẽs, qui vitas martyrũ, ⁊ res ab eis gestas diligentissime conquisitas, literis mãdarent. Multa scripsit ⁊ ipse accurate, ⁊ salutariter, quibus christianã religionem illustrauit. ℟. Honestum. 503. Oia secũdi ⁊ tertij nocturni sũt mutanda ex cõi vnius mar. L. v.

Cum autem doctrina ac vite sãctitate multos ad Christi fidem conuerteret, a Traiano Imperatore relegatus est in insulam Lycie, in solitudinem vrbis Cersone, in qua duo millia Christianorum reperit, qui ab eodem Traiano condemnati fuerant: qui cum in eruendis ⁊ secandis marmoribus aque penuria laborarent, Clemens facta oratione, in vicinum collem ascendit, in cuius iugo vidit agnum dextro pede fontẽ aque dulcis, qui inde scatebat, attingentem, vbi omnes sitim expleuerunt: eoq; miraculo multi infideles ad Christi fidem conuersi, Clementis etiã sanctitatem venerari ceperunt. ℟. Desiderium. 503. Lec. vj.

Quibus concitatus Traianus misit in insulã, q Clemẽtẽ, alligata ad eiꝰ collũ anchora, in pfundũ deijceret. Qd cũ factum

factũ esset, Christianis ad litus o rantib⁹, mare ad tria millliaria recessit: eoq; illi accedentes, ędiculã marmoreã in tẽpli formaз, & intus arcã lapideaз, vbi martyris corpus cõditũз erat, & iuxta illud anchorã, qua mersus fuerat, inuenerũt. Quo miraculo incolę permoti, Christi fidẽ susceperũt. Eius corp⁹ postea Romam Nicolao primo Põtifice trãslatũ in ecclesia sancti Clemẽtis cõditũ est. Ecclesia etiã, eius noie in eo insulę loco, vnde diuinit⁹ fons manarat, Clementis noie dedicata est. Vixit in pontificatu annos nouẽ, menses duos, dies decẽ. Fecit ordinationes duas mẽse Decẽbris, qbus creauit epos per diuersa loca quindeciз, pbyteros decem, diaconos duos. ℟. Stola. 503. In iij. noc. Hom. in euãg. Vigilate qa. vt de cõi cõfess. Pont. 518.

Pro Sancta Felicitate.

Sermo S. Gregorij papę. Lix.

Beata Felicitas, cuius hodie natalitia celebramus septẽ filios sic post se timuit viuos i carnẽ relinquere, sicut carnales parẽtes solẽt metuere, ne mortuos pmittãt. In psecutionis eniз labore deprehẽsa, filiorum corda in amore supernę patrię pdicãdo roborauit, & partu riuit spiritu, quos carne pepererat: vt pdicatione pareret Deo, quos carne pepererat mundo. Nunquid ergo hãc fęminã martyrẽ dixeriз? Sed plusq̃з martyrem: quę septẽ pignorib⁹ ad regnum pręmissis, toties ante se mortua ad pęnas prima venit, sз peruenit octaua. Tu aũt.

Ad Laudes, & per Horas Aña.

Orante sancto Clemente, apparuit ei agn⁹ Dei. Ps. Dominus regnauit. 8. cũз rel. Aña. Non meis meritis ad vos me misit dñs, vestris coronis participẽ me fieri. Aña. Vidi supra montem agnum stantem, de sub cuius pede fons viuus emanat. Aña. De sub cui⁹ pede fons viuus emanat, fluminis impetus lętificat ciuitatẽ Dei. Aña. Omnes gentes per gyrum, crediderunt Christo dño. Capit. Beatus vir. 501. Hym. Martyr Dei. 504. ℣. Iustus vt palma. Ad Bñs. Aña. Cum iter ad mare cepisset, populus voce magna clamabat: dñe Iesu Christe salua illuз: & Clemens cũ lacrymis dicebat: Suscipe pater spiritũ meum. Oratio vt supra. Deinde fit commẽ. S. Felicitatis. Ad horas Añę. Lau. per ordinem, Cap. & ℟. bre. de communi vnius mar. 504. Ad Vesp. Aña. Orante sancto Clemente. cũ reliquis vt sup. Psalmi, Capit. Hym. & vsic. de vno mar. 504. Ad Mag. Aña. Dedisti dñe habitaculum martyri tuo Clemẽti in mari in moduз templi marmorei angelicis manibus pręparatum: iter prębẽs populo terrę, vt enarrent mirabilia tua. Oratio vt supra.

Die 24 f

S. Chrysogoni mart. Oratio.

Adesto domine supplicationibus nostris: vt q ex iniquitate nostra reos nos esse cognoscim⁹, beati Chrysogoni martyris tui intercessione liberemur. Per dominum nostrum. Lectio ii.

Chrysogonus, Diocletiano Imperatore, Rome inclusus in carcere, ibi biennium sancte Anastasie facultatib⁹ vixit, quam etiaȝ afflictā propter Christum a viro suo Publio, propterea ꝗ a suis orationib⁹ per literas auxilium postulantem, mutuis epistolis est consolatus. Sed cum Imperator Romam scripsisset, vt reliquis Christianis, qui in vinculis essent, interfectis, Chrysogonus Aquileiam ad se mitteretur: eo perductus est. Lectio tertia.

Cui Imperator, Accersiui, inquit, te Chrisogone, vt honoribus augeā, si modo, induxeris animū deos colere. At ille Ego eū, qui vere est Deus, mente & oratione veneror. Deos autē, qui nihil sunt, nisi demonū simulacra, odi, & execror. Quo responso excādescens Imperator, ad Aquas Gradatas cuȝ securi percuti iubet, octauo Calēdas Decēbris: cuius corpus proiectū in mare, paulo post in litore inuētū, Zoilus presbyter in suis edibus sepeliuit. Tu autem.

Die 25 g

In festo S. Catharine virginis & martyris, duplex. Oratio.

Deus qui dedisti legē Moysi in summitate mōtis Sinai, & in eodeȝ loco per scōs angelos tuos corpus beate Catharine virginis & martyris tue mirabiliter collocasti: presta quesumus: vt eius meritis & intercessione, ad montem, q Christus est, peruenire valeamus. Per eun. Lect. i.

Catharina nobilis virgo Alexandrina, a prima etate studia liberaliū artiuȝ cuȝ fidei ardore cōiungēs: breui ad eā sanctitatis & doctrine pfectionē peruenit, vt decē & octo annos nata eruditissimū quemꝗ superaret. Que cū Maxētij iussu, multos pter Christiane religionis pfessionē varie tormētis cruciatos, ad supliciū rapi videret, nō dubitāter ipsū adyt Maxētiū, eiꝗ nefariā imanitatē obyciēs, sapiētissimis rōnib⁹ Christi fidē ad salutē necessariā esse affirmauit. ℟. Propter veritatē, 525. L. ii.

Cuius prudētiā Maxēti⁹ admirat⁹, retineri eā iubet, accersitis vndiꝗ doctissimis hominib⁹, maximisꝗ ppositis pmiys, iis q cōuictā Catharinā a Christi fide ad idolorū cultū pduxissent. Quod cōtra accidit. Nā quinquaginta philosophi, q ad eam

eam coarguendam conuenerãt, vi ac subtilitate eius disputatio nis tanto Jesu Christi amore sunt incensi, vt pro illa mori nõ dubitauerint. Quamobrem Maxentius, blanditiys ac promissis Catharinam de sententia dedu cere aggreditur; verum id frustra fieri intelligens, verberibus affectam, plumbatisque cõtusam, dies vndecim sine cibo ac potu inclusam tenet in carcere. ℟. Dilexisti. 525. f. vi.

Eo tpe, Faustina, Maxẽtij vxor, & Porphyrius, belli dux, visendę virginis causa carcerẽ ingressi, & eiusdẽ pdicatione in Jesum Christum credẽtes, postea martyrio coronati sunt. Interim Catharina educit e custodia: & rota expedit cre bris, & acutis pfixa gladijs, vt virginis corpus crudelissime dilacerarẽt. Quę machina breui Catharinę oratione confracta est: eoque miraculo multi Christi fidẽ susceperũt. Ipse Maxẽtius in impietate, & crudelitate obstinatior, Catharinã securi pcuti imperat. Quę fortiter dato capite, ad septimũ Calẽdes Decẽbris, ad duplicatũ virginitatis, & martyrij pmiũ euolauit, cuius corpus ab angelis in Sina Arabię mõte mirabiliter collocatũ est. ℟. Offerent regi virg. 525. In tertio nocturno lectiones in euangelium. Simile est regnum cęlorum decem virginibus. 525. de communi virginum.

ℭ S. Petri Alexandrini epi & mart. Oro. Infirmitatem. 501. de cõi vnius martyris. Le. iij. Die 26. A

PEtrus, episcopus Alexandrię, post Theonẽ virũ sanctissimũ, sanctitatis, & doctrinę splendore, non solum illustrauit Aegyptum, sed toti luxit ecclesię Dei. Qui in persecutione Maximiani illaꝫ temporum acerbitatem ita ptulit, vt multi admirabilẽ eius patientiam intuentes, plurimum in Christiana virtute proficerent. Is primus Arium presbyterum Alexandrinum, propter impias contra Christi domini diuinitatem introductas opiniones, a fidelium cõmunione seiunxit. Ad cum capitis ab eodẽ Maximiano damnatum in carcere, cum Achillas & Alexander presbyteri deprecatores Arij venissent, respondit noctu apparuisse sibi Jesum veste discissa, causamq rei sciscitanti dixisse: Arius vestẽ meã, q est ecclesia, dilacerauit. Quib᷑ et pdicẽs, fore vt sibi in episcopatu succederẽt, pcepit, ne vnqꝫ Ariũ i cõmunionẽ reciperẽt, quẽ Deo mortuũ esse sciret. Decimo sui episcopatus anno, sexto Calendas Decembris abscisso capite, ad martyrij coronam euolauit.

Die 27. B. Die 28. C.

Finis.

COMMVNE SANCTORVM.

IN VIGILIIS APOSTOLORVM.

Officium fit de feria, vt dictuz est in rubricis generalib⁹, excep/tis lec. & Orone, q̄ dñr vt ifra.

¶ In vigilia vni⁹ apostoli Ho/milia in euang. Hoc est preceptum meū. 497. vt infra in Natali vni⁹ Apostoli. Oro.

Da, quesumus, omnipotens De⁹: vt beati N. Apostoli tui, quā preuenimus venerāda solennitas, & deuotionem nobis augeat, & salutem. Per dominum nostruz.

¶ In vigilia pluriuz Apostolorum Homilia in euangelium: Ego sum vitis vera. 507. vt in cōi martyr. tēpore Pasch. Oro.

Concede, quesumus omnipotens Deus, vt sicut apostolorū tuoruz N. & N. gloriosa natalitia preuenimus: sic ad tua beneficia promerenda, maiestatem tuam pro nobis ipsi preueniant. Per dominum.

IN NATALI APOSTOLORVM.

Ad vesp. Aña. Hoc est preceptū. 497. cu rel. de Laud. ps. Dixit dñs. 52. cū rel. de Dñica. loco vltimo ps. Laudate dominum omnes gentes. 54. Cap.

Fratres, Iam non estis hospites, & aduene, sed estis ciues sanctoruz, & domestici Dei, superedificati supra fundamentum apostoloruz, & prophetaruz, ipso summo angulari lapide Christo Iesu. R. Deo gratias. Hymnus.

Exultet celū laudibus,
Resultet terra gaudijs.
Apostolorum gloriam
Sacra canunt solennia.
Vos, secli iusti iudices,
Et vera mundi lumina,
Votis precamur cordium:
Audite preces supplicum.
Qui celum verbo clauditis,
Serasq; eius soluitis,
Nos a peccatis omnibus.
Soluite iussu, quesumus.
Quorum precepto subditur
Salus, & languor omnium,
Sanate egros moribus,
Nos reddentes virtutibus.
Vt cum iudex aduenerit
Christus in fine seculi,
Nos sempiterni gaudij
Faciat esse compotes.
Deo patri sit gloria.
Eiusq; soli filio,
Cū spiritu paraclito,

Et

Et nunc, et in perpetuũ. Amen.
℣ In oẽm terram exiuit sonus
eoꝝ. ℟ Et in fines orbis terre
verba eorum. Ad Mag. Añ.
Tradẽt eni vos in conciliis, et in
synagogis suis flagellabũt vos,
et ante reges et presides ducemi
ni propter me, in testimonium
illis et gẽtibus. Ad Mat. Inuit.
Regem apostoloꝝ dñm, Venite
adoremus. Ps. Venite. Hym.

Aeterna Christi munera
Apostolorum gloriam,
Laudes canentes debitas,
Letis canamus mentibus.
Ecclesiarum principes,
Belli triumphales duces,
Celestis aule milites,
Et vera mundi lumina.
Deuota sanctorum fides,
Inuicta spes credentium,
Perfecta Christi charitas,
Mundi triumphat principẽ.
In his paterna gloria,
In his voluntas spiritus,
Exultat in his filius,
Celum repletur gaudio.
Te nũc redemptor quesumus,
Ut ipsorum consortio
Iungas precantes seruulos,
In sempiterna secula. Amen.

In i. noct. Añ. In oẽm terram
exiuit sonus eorum: et in fines or
bis terre verba eorum. Psal.
Celi enarrãt glo
riam Dei, et ope
ra manuum eius
annunciat fir
mamentum.
Dies diei eru
ctat verbum; et nox nocti indi
cat scientiam.
Nõ sũt loquele, neqꝫ sermones;
quorũ nõ audiant voces eorum.
In oẽs terrã exiuit sonus eorũ
et in fines orbis terre verba eoꝝ.
In sole posuit tabernaculum
suum; et ipse tanquam sponsus
procedens de thalamo suo.
Exultauit vt gigas ad currẽdã
viã; a summo celo egressio eius.
Et occursus eius vsqꝫ ad sum
mum eius; nec est qui se abscon
dat a calore eius.
Lex dñi immaculata, cõuertẽs
animas; testimonium dñi fidele,
sapientiam prestans paruulis.
Iustitie dñi recte, letificantes
corda; preceptum domini luci
dum, illuminans oculos.
Timor dñi sanctus, permanẽs
in seculum seculi; iudicia domi
ni vera, iustificata in semetipsa.
Desiderabilia super aurũ, et la
pidem preciosum multum; et
dulciora super mel et fauum.
Etenim seruus tuus custodit ea; in cu
stodiẽdis illis retributio multa.
Delicta quis intelligit? ab oc
cultis meis mũda me; et ab alie
nis parce seruo tuo.
Si mei non fuerint dominati,
tunc immaculatus ero; et emun
dabor a delicto maximo.
Et erunt, vt complaceant elo
quia oris mei; et meditatio cor
dis mei in conspectu tuo semp.
Domine adiutor meus; et re
demptor meus.
Glo. Añ. In oẽm terrã exiuit
sonus

sonus eorum: et in fines orbis terre verba eorum. Añ. Clamauerũt iusti, et dñs exaudiuit eos. psal.

Benedicam dominum in omni tẽpore: semper laus eius in ore meo.

In dño laudabit anima mea; audiant mansueti, et letentur.

Magnificate dñm mecũ, et exaltemus nomen eius in idipsum.

Exquisiui dominum, et exaudiuit me: et ex omnibus tribulationibus meis eripuit me.

Accedite ad eũ, et illuminamini: et facies vestre nõ cõfundent.

Iste pauper clamauit: et dominus exaudiuit eũ: et de oĩbus tribulationibus eius saluauit eũ.

Immittit angelus dñi i circuitu timentium eum, et eripiet eos.

Gustate et videte qm̃ suauis est dñs: beatus vir qui sperat i eo.

Timete dñm oẽs sancti eius; qm̃ non est inopia timentibus eũ.

Diuites eguerunt et esurierũt; inquirentes autem dominum, non minuentur omni bono.

Uenite filij, audite me: timorẽ domini docebo vos.

Quis est homo, qui vult vitam; diligit dies videre bonos?

Prohibe linguam tuã a malo; et labia tua ne loquantur dolũ.

Diuerte a malo, et fac bonũ: inquire pacem, et persequere eã.

Oculi domini super iustos; et aures eius in preces eorum.

Uultus autem domini super facientes mala; vt perdat de terra memoriam eorum.

Clamauerunt iusti, et dñs exaudiuit eos: et ex omnibus tribulationibus eorum liberauit eos.

Iuxta est dominus his, qui tribulato sunt corde: et humiles spiritu saluabit.

Multe tribulationes iustorũ: et de oĩbus his liberauit eos dñs.

Custodit dñs omnia ossa eorũ: vnum ex his non conteretur.

Mors peccatorũ pessima: et qui oderunt iustum delinquent.

Redimet dominus animas seruorum suorum: et non delinquẽt oẽs, qui sperant in eo. Gloria.

Añ. Clamauerunt iusti, et dñs exaudiuit eos. Rñ. Cõstitues eos principes sup oẽm terrã: memores erũt nõis tui dñe. Psal.

Eructauit cor meum verbum bonum, dico ego opera mea regi.

Lingua mea calamus scribe, velociter scribentis.

Speciosus forma pre filijs hominum; diffusa est gratia in labijs tuis propterea benedixit te deus in eternum.

Accingere gladio tuo super femur tuum potentissime.

Specie tua et pulchritudine tua intende, prospere procede, et regna.

Propter veritatem et mansuetudinem et iustitiam; et deducet te mirabiliter dextera tua.

Sagitte tue acute, ppl̃i sub te cadẽt in corda inimicorũ regis.

Sedes tua deus in seculum seculi; virga directionis virga regni tui.

Dilexisti

D ilexisti iustitiam, ⁊ odisti ini
quitatem; ppterea vnxit te de⁹
Deus tuus oleo letitie p̄ꝛe con
sortibus tuis.
M yrrha ⁊ gutta, ⁊ casia a vesti
mētis tuis, a domib⁹ eburneis;
ex quibus delectauerunt te fi
lie regum in honoꝛe tuo.
A stitit regina a dextris tuis;
in vestitu deurato, circundata
varietate.
A udi filia ⁊ vide, ⁊ inclina au
rez tuam; ⁊ obliuiscere populū
tuum, ⁊ domum patris tui.
E t cōcupiscet rex decoꝛē tuū;
quoniam ipse dominus Deus
est tuus, ⁊ adoꝛabunt eum.
E t filie Tyri in muneri b⁹; vul
tum tuum depꝛecabuntur om
nes diuites plebis.
O mnis gloꝛia eius, filie regis
abintus; in fimbꝛijs aureis, cir
cumamicta varietatibus.
A ddicētur regi virgines post
eam; pꝛime eius afferētur tibi.
A fferentur in letitia, ⁊ exulta
tione; adducentur in templum
regis.
P ꝛo patribus tui nati sunt ti
bi filij; constitues eos pꝛincipes
super omnem terram.
M emoꝛes erunt nominis tui
domine; in omni generatione,
⁊ generatione.
P ꝛopterea ppl̄i cōfitebūtur ti
bi in eternū; ⁊ in seculum seculi.
G loꝛia. Constitues eos
pꝛincipes sup oēm terrā: memo
res erūt nominis tui dn̄e. Jn
oēm terrā exiuit sonus eoꝛū.
Et in fines oꝛbis terre verba eo
rū. P ater n̄. Exaudi. I ube.
Bn̄one. Lectiones de Scriptura
p̄ste in cōi sanctoꝛū legantur,
qn̄ annotant in pꝛio sanctoꝛuz
p annuz, ⁊ qn̄ in essō ferie nō po
nuntur lect. de scriptura, sed tm̄
de Hom. ⁊ qn̄ aliqd̄ festū solen
niter i pp̄ia Ecclesia celebꝛat.
De epla i. ad Coꝛinthios. Ca. 4.

S Jc nos existimet homo,
ve ministꝛos Chꝛisti, ⁊ di ca. 4
spēsatoꝛes mysterioꝛū Dei. Hic
iam queritur inter dispensato
res, vt fidelis quis iueniamur.
Mihi autem pꝛo minimo est,
vt a vobis iudicer, aut ab hu
mano die. Sed neque meipsuz
iudico, nihil enim mihi consci⁹
sum, sed non in hoc iustificatus
sum. Qui autē iudicat me, do
minus est. Jtaq; nolite ante tē
pus iudicare, quoadusq; veniat
dn̄s, q ⁊ illuminabit abscōdità
tenebꝛarū, ⁊ manifestabit consi
lia coꝛdiū: ⁊ tunc laus erit vni
cuiq; a Deo. E cce ego mit
to vos sicut oues in medio lupo
ruz, dicit dn̄s: Estote ergo pꝛu
dentes sicut serpentes, ⁊ simpli
ces sicut colūbe. Dum lucē
habetis, credite in lucem: vt fi
lij lucis sitis. Estote. I ube.
Unigenitus. Lectio secunda.
H Aec aūt fratres, trāsfigu
raui in me, ⁊ Apollo, pꝛo
pter vos, vt i nobis discatis, ne
supꝛa quā scriptū est, vnus ad
uersus alterū infletur pꝛo alio.
Quis eniz te discernit? Quid au
tem

tem habes qd non accepisti? Si aut accepisti: qd gloriaris quasi no acceperis? Iam saturati estis, iam diuites facti estis: Sine nobis regnatis, et utinam regnetis, ut et nos vobiscu regnem⁹. Puto enim q Deus nos apostolos nouissimos ostedit, taqua morti destinatos, qa spectaculum facti sumus mudo, et angelis, et hominib⁹. ℟. Tollite iugu meu sup vos, dicit dns, et discite a me, qa mitis sum, et humilis corde. Iugu enim meu suaue est, et onus meu leue. ℣. Et inuenietis requiem animabus vestris. Iugum. Lu be. Spiritus sancti. Lectio iij.

Nos stulti pter Christum: Vos aut prudetes i Christo. Nos infirmi, vos aut fortes. Vos nobiles, nos autem ignobiles. Usqz in hanc horam, et esurimus, et sitimus, et nudi sumus, et colaphis cedimur, et instabiles sumus, et laboramus operantes manibus nris. Maledicimur, et benedicimus: persecutione patimur, et sustinemus: blasphemamur, et obsecramus. Tanqz purgamenta huius mundi facti sumus omniu peripsema vsqz adhuc. Non vt confunda vos hec scribo, sed vt filios meos carissimos moneo. Nam si decem milia pedagogorum habeatis i Christo, sed no multos patres. Nam in Christo Iesu, per euangeliu ego vos genui. ℟. Cum stetetis ante reges, et presides, nolite cogitare, quomodo, aut qd loquamini. Dabit enim vobis in illa hora, qd loquamini. ℣. Non enim vos estis qui loquimini, sz spiritus pris vestri q loquitur i vobis. Dabit. Gloria. Dabit.

In ii noc. Aia. Principes populoru congregati sunt cu Deo Abraham. Psalmus.

Omnes getes plaudite manibus: iubilate deo in voce exultationis. Quonia dns excelsus, terribilis, rex magnus super omne terra. Subiecit populos nobis: et gentes sub pedibus nostris. Elegit nobis hereditate suam: speciem Iacob quem dilexit. Ascendit Deus in iubilo: et dominus in voce tube. Psallite Deo nostro psallite: psallite regi nostro psallite. Quonia rex omnis terre de⁹: psallite sapienter. Regnabit Deus super gentes, de⁹ sedet sup sede sancta suam. Principes populorum cogregati sunt cu deo Abraha: qm dy fortes terre vehemeter eleuati sut. Gloria. Aia. Principes ppłorum cgregati sunt cu Deo Abraha. Aia. Dedisti hereditate timentibus nomen tuum domine. Ps.

Exaudi de⁹ deprecationem mea: intede orationi mee. A finibus terre ad te clamaui: dum anxiaretur cor meum, in petra exaltasti me. Deduxisti me, quia factus es

spes

spes mea; turris fortitudinis a facie inimici.
I nhabitabo i tabenaculo tuo in secula; protegar in velamento alarum tuarum.
Q uoniá tu Deus meus exaudisti orationé meá; dedisti hereditaté timentibus nomen tuuz.
D ies sup dies regis adycies; annos eius usq in diem generationis, z generationis.
P ermanet in eternú in conspectu Dei; misericordiaz z veritatem eius quis requiret?
S ic psalmuz dicá nomini tuo in seculuz seculi; vt reddam vota mea de die in diem.
G loria. Añ. Dedisti hereditatem timentibus nomé tuú dñe.
Añ. Annunciauerút opera Dei: z facta eius intellexerút. Psal.
E Xaudi Deus orationem meá cú deprecor; a timore inimici eripe animam meam.
P rotexisti me a conuentu malignantium; a multitudine operantium iniquitatem.
Q uia exacuerunt vt gladium linguas suas; intenderunt arcú rem amará, vt sagittent in occultis immaculatum.
S ubito sagittabunt eú, z non timebunt; firmauerunt sibi sermonem nequam.
N arrauerunt, vt absconderét laqueos; dixerunt, quis videbit eos?
S crutati sunt iniquitates; defecerunt scrutantes scrutinio.
A ccedet homo ad cor altuz; z exaltabitur Deus.
S agitte paruulorum facte sút plage eorum; z infirmate sunt contra eos lingue eorum.
C onturbati sunt oés, qui videbát eos; z timuit omnis homo.
E t annunciauerút opera Dei; z facta eius intellexerunt.
L etabitur iustus in domino, z sperabit in eo; z laudabuntur omnes recti corde. G loria.
Aña. Annunciauerunt opera Dei: z facta eius intellexerút.
℣. Constitues eos principes super omné terrá. ℟. Memores erunt nominis tui dñe. Pr nr. Ipsius pietas. I ube. Deus pi.
Sermo s. Gregorij pape. l. iiij.

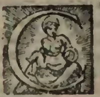
S Criptuz est: Spiritus dñi ornauit celos. Ornaméta enim celorú sunt virtutes predicantiú. Que videlicet ornamenta Paulus numerat dicés. Alij datur per spiritum sermo sapientie: alij sermo scientie secunduz eúdem spiritum: alteri fides in eodé spiritu, alij gra sanitatuz in vno spiritu, alij operatio virtutú, alij prophetia, alij discretio spirituum, alij genera linguaruz, alij interpretatio sermonú. Hec auté omnia operatur vnus atq idem spiritus, diuidens singulis, put vult. ℟. U idi coniunctos viros habétes splendidas vestes, z angelus dñi locutus est ad me dicés: Isti sunt viri sancti facti amici di. ℣. Uidi angeluz Dei, fortem, volátem per medium celuz, voce magna cla/

clamantē, & dicētem. Isti sunt. Iube. Chris perpetue. Le. v.

Quot ergo sūt bona predicātiū: tot sunt ornamenta celorū. Hinc rursum scriptum est: Verbo dñi celi firmati sunt. Verbuʒ enim dñi filius est patris. Sed eosdem celos, videlicet sanctos Apłos: vt tota simul sancta Trinitas ostēdatur operata repēte de sācti spiritus diuinitate adiūgit: & spiritu oris eius omnis virtus eorū. Celorū ergo virt⁹ de spiritu sumpta ē, qa mundi huius potestatibus cōtraire nō presumerēt, nisi eos sācti spiritus fortitudo solidasset. Quales namqꝫ doctores sancte Ecclesie ante aduētū hui⁹ spūs fuerint, scimus: & post aduentū illius, cuius fortitudinis facti sūt cōspicimus. R. Beati estis cuʒ maledixerint vobis hoies, & psecuti uos fuerint, & dixerint omne malū aduersuʒ vos, mentientes propter me: Gaudete, & exultate, qm̄ merces vestra copiosa est i celis. V. Cū vos oderint homines, & cū separauerint vos, & exprobrauerint: & eiecerint nomē vestrū tanquā malū propter filiū hominis. Gaudete. Iube. Ignem sui. Le. vj.

Certe ipse iste pastor Ecclesie, ad cuius sacratissimū corpus sedemus, quāte debilitatis, quātequ formidinis ante aduentū spirit⁹ fuerit, ancilla ostiaria requisita dicat: Una. n. mulieris voce percullus, dū mori timuit, vitā negauit. Et pensandū, qa eū ↄprehēsū Petrus negauit in terra, quē suspensuʒ latro confessus est i cruce. Sed vir iste tante formidinis, qualis post aduētū spiritus existat, audiamus. Fit conuentus magistratuū atqꝫ seniorum: cesis denūciatur apostolis, ne in nomine Jesu loqui debeant: Petrus magna auctoritate respondit: Obedire oportet Deo, magis quāʒ hoibus. R. Isti sunt triūphatores, & amici Dei, qui cōtemnentes iussa principum, meruerunt premia eterna. Modo coronatur, & accipiunt palmā. V. Isti sunt qui venerūt ex magna tribulatione, & lauerūt stolas suas in sanguine agni. Modo coronanł. Glo. Modo.

In iij noc. An. Exaltabuntur cornua iusti, alla. Psalmus.

Onfitebimur tibi deus cōfitebimur: & inuocabimus nomen tuum. Narrabimus mirabilia tua: cum accepero tempus ego iustitias iudicabo. Liquefacta est terra, & omnes qui habitant in ea: ego confirmaui columnas eius. Dixi iniquis. nolite inique agere: & delinquentibus, nolite exaltare cornu. Nolite extollere in altū cornu vestrum: nolite loqui aduersus Deum iniquitatem.

Quia neque ab oriente, neque ab occidente, neque a desertis montibus: quoniam Deus iudex est.
Hunc humiliat, et hunc exaltat: quia calix in manu domini vini meri plenus misto.
Et inclinauit ex hoc in hoc, verumtamen fex eius nõ est exinanita: bibent oēs peccatores terre.
Ego autem annunciabo in seculum: cantabo Deo Jacob.
Et oia cornua peccatorũ cõfringã: et exaltabuntur cornua iusti.
Gloria. Ana. Exaltabuntur cornua iusti, balla. Ana. Lux orta est iusto, balleluia, rectis corde letitia, balleluia. Ps.
Dominus regnauit, exultet terra: letent insule multe.
Nubes et caligo in circuitu ei9: iustitia, et iudicium, correctio sedis eius.
Ignis ante ipsũ pcedet: et inflamabit i circuitu inimicos eius.
Illuxerunt fulgura eius orbi terre: vidit, et cõmota est terra.
Montes sicut cera fluxerunt a facie dñi: a facie dñi ois terra.
Annunciauerunt celi iustitiam eius: et viderunt omnes populi gloriam eius.
Confundãtur omnes qui adorant sculptilia, et qui gloriãtur in simulacris suis.
Adorate cum oēs angeli eius: audiuit et letata est Sion.
Et exultauerunt filie Jude: propter iudicia tua domine.
Quoniam tu dñs altissimus super omnem terram: nimis exaltatus es super omnes Deos.
Qui diligitis dominum odite malum: custodit dominus animas sanctorum suorũ: de manu peccatoris liberauit eos.
Lux orta est iusto: et rectis corde letitia.
Letamini iusti in domino: et confitemini memorie sanctificationis eius.
Gloria. Ana. Lux orta est iusto, ball. rectis corde letitia, ball. Ana. Custodiebant testimonia eius, et precepta eius, balla. Ps.
Dominus regnauit, irascãtur populi: qui sedes sup Cherubim moueatur terra.
Dominus in Sion magnus: et excelsus super omnes populos.
Confiteantur nomini tuo magno, qm̃ terribile et sanctum est: et honor regis iudicium diligit.
Tu parasti directiones: iudiciũ et iustitiam in Jacob tu fecisti.
Exaltate dominum Deum nostrum: et adorate scabellum pedum eius: quoniã sanctum est.
Moyses: et Aaron in sacerdotibus eius: et Samuel inter eos, qui inuocant nomen eius.
Inuocabant dominum, et ipse exaudiebat eos: in columna nubis loquebatur ad eos.
Custodiebant testimonia eius: et preceptum quod dedit illis.
Domine Deus noster tu exaudiebas eos: Deus tu propitius fuisti eis, et vlciscens in omnes adinuentiones eorum.

Exaltate

Exaltate dñm deũ nostrum: & adorate in mõte sãcto ei⁹, quoniam sanctus dñs deus noster. Gloria. Añ. Custodiebãt testimonia eius, & p̃cepta ei⁹, all'a. ℣. Nimis honorati sunt amici tui deus. ℟. Nimis cõfortat⁹ ẽ principat⁹ eoꝝ. Pater noster. A vinculis. Iube. Euãgelica. Lectio .ix. euangelii Johannis. Ca. xv.

Ca.15 In illo tẽpore: Dixit Jesus discipulis suis: Hoc ẽ p̃ceptũ meũ, vt diligatis inuicẽ, sicut dilexi vos. Et reliqua. Homilia sancti Gregorij pape.

Cum cuncta sacra eloq̃a plena sint dominicis p̃ceptis: q̃d est q̃ de sola dilectione quasi de singulari mandato, dominus dicit, Hoc est p̃ceptũ meum, vt diligatis inuicem? nisi quia omne mandatum de sola dilectione est. & omnia vnũ p̃ceptũ sunt? quia quicquid precipitur, in sola charitate solidatur. Ut enim multi arboris rami ex vna radice p̃deũt, sic multe virtutes ex vna charitate generantur. Nec habet aliquid viriditatis ramus boni operis, si non manet in radice charitatis. ℟. Isti sunt qui viuentes in carne plantauerunt ecclesiam sanguine suo. Calicem domini biberunt, & amici Dei facti sunt. ℣. In omnẽ terram exiuit sonus eorum, & in fines orbis terre verba eorum. Calicem. Iube. Cuius. vel Quorum. Lectio octaua.

Precepta ergo dominica & multa sunt, & vnũ: multa per diuersitatem operis, vnũ in radice dilectionis. Qualiter autem ista dilectio sit tenenda, ipse insinuat, qui in plerisq; scripture sue sententijs, & amicos iubet diligi in se, & inimicos diligi p̃pter se. Jlle enim veraciter charitatem habet, & qui & amicum diligit in Deo, & inimicũ diligit propter Deum. Nam sunt nonnulli qui diligũt proximos, sed per affectũ cognationis, & carnis: quibus tñ in hac dilectione, sacra eloquia non cõtradicũt: Sed aliud est quod sponte impẽditur nature, aliud quod p̃ceptis dominicis ex charitate debetur obedientie. ℟. Isti sunt viri sancti, quos elegit dñs in charitate non ficta, & dedit illis gloriam sempiternã: Quorũ doctrina fulget Ecclesia, vt Sol & Luna. ℣. Sancti p̃ fidẽ vicerũt regna, operati sũt iustitiã. Quorum doctrina. Gloria. Quorũ doctrina. Iube domine. Ad societatem. Le. ix.

Hi nimirum, & proximũ diligunt, & tñ illa sublimia dilectionis p̃mia nõ assequunt: quia amorem suum non spũaliter, sed carnaliter impendunt. Proinde cũ dñs diceret, Hoc est p̃ceptũ meum, vt diligatis inuicem: protinus addidit, Sicut dilexi vos. ac si aperte dicat Ad hoc amate, ad quod amaui vos. Qua i re, fratres carissimi,

folerter intuēdū est, q antiquus hostis, dum mētem nr̄am ad re rum temporaliū dilectionē tra hit: infirmiorem contra nos p̄ primum excitat, qui ea ipsa que diligimus, auferre moliatur. Deinde di. Hym. Te deum,6.

Ad Laudes ꝛ per Horas. Ana.

Hoc est p̄ceptū meū, vt diligatis inuicem, sicut dilexi vos. ps. Dn̄s reg.8. cum rel. ai. a. Maiorem charitatē nemo habet, vt aiam suā ponat quis p amicis suis. Ana. Uos amici mei estis, si feceritis que p̄cipio vobis, dicit dn̄s. An̄. Beati pacifici, beati mundo corde, qm̄ ipsi deum videbunt. An̄a In patientia vestra possi/ debitis aias vestras. Cap. Fra tres. Jam non. Hym Exultet cęlum.493. ℣. Annunciauerūt opera dei. ℟. Et facta eius in/ tellexerūt. Ad Bn̄s. An̄a. Uos qui reliquistis oia, ꝛ secuti estis me, centuplum accipietis, ꝛ vi/ tam ęternam possidebitis. Ad iij. Cap. Fratres. Jā.493. ℟. br. In omnē terram, Exiuit sonus eorum. Rep. In oēm. ℣. Et in fines orbis terrę verba eorum. Exiuit. Gloria. In ℣ Cōstitues eos principes super omnē ter ram. ℟. Memores erunt.

Ad Sextam. Capitulum.

Ac.5 Per manus autem aposto lorum fiebant signa, ꝛ pro digia multa in plebe. ℟. Con/ stitues eos principes, Sup om/ nem terrā. ℣. Memores erūt nominis tui dn̄e. Super. Glo. Cōstitues. ℣. Nimis honorati sunt amici tui deus. ℟. Nimis cōfortatꝰ est principatus eorū.

Ad Nonam. Capitulum.

Ac Ibāt apostoli gaudētes a cōspectu cōcilij: qm̄ digni habiti sunt pro nomine Jesu cō tumeliā pati. ℟. Nimis hono/ rati sunt amici tui deus. ℣. Ni mis cōfortatꝰ est principatꝰ eo/ rum. Amici. Gloria. Nimis. ℣. Annunciauerūt opera Dei. ℟. Et facta eius intellexerunt.

In ij Vesperis. Antiphona.

Iurauit dn̄s, ꝛ non pęnite bit eum, tu es sacerdos in ęternū. ps. Dixit do.52. Ana. Collocet eū dn̄s cum princip/ bus populi sui. ps. Laudate pueri.53. An̄a. Dirupisti dn̄e vincula mea, tibi sacrificabo ho stiam laudis. ps. Credidi.54. An̄ Euntes ibant ꝛ flebant, mittentes semina sua. ps. In cō uertendo.55. Ana Confortatꝰ est principatus eorum, ꝛ honora ti sunt amici tui Deus. ps. Do mine pbasti.58. Cap. Fratres, Jam non estis.493: Hymnus. Exultet cęlū. ℣. Annunciaue rūt opera Dei. ℟. Et facta eiꝰ intellexerunt. Ad Mag. An̄a. Estote fortes in bello, ꝛ pugna/ te cum antiquo serpente: ꝛ acci pietis regnum ęternū alleluia.

Hic lectiones p Apostolis. De ex/ positione sancti Augusti. episco pi, super Psalmum octuagesi mum sextum. Lectio iiij.

F Undamēta eius in mōtib⁹ sanctis, dilīgit dñs portas Siō. Quare fundamenta apsī, ⁊ prophetę? Quia eorum auctoritas portat infirmitatē nostrā. Quare sunt portę? Quia per ipsos intramus ad regnum Dei: prędicant eniȝ nobis, ⁊ cum per ipsos intramus, per Christū intramus. Ipse est eniȝ ianua. Et cū dicūtur duodecim portę Jerusalem: ⁊ vna porta Christus, ⁊ duodeciȝ portę Christus: quia in duodecim portis Christus: ⁊ ideo duodenarius numerus apostolorum. Sacramentum magnum huius duodenarij significatio est numeri. Sedebitis, inquit, super duodeciȝ sedes iudicātes duodecim tribus Israel. ℟. Uidi coniunctos. 595. Lectio v.

S I duodeciȝ sellę ibi sūt, non est vbi sedeat tertiusdecimus Paulus Apostolus, ⁊ non erit quomodo iudicet: ⁊ ipse se iudicaturum dixit non homines tantum, sed ⁊ angelos. Quos angelos, nisi apostatas angelos? Nescitis, inquit, quia angelos iudicabimus? Respon deret ergo turba: quid te iactas iudicaturuȝ? vbi sedebis? Duodeciȝ sedes dixit domin⁹: duodecim Apostolos: vnus cecidit Judas, in locum ipsius sanctus Matthias ordinatus est: impletus est duodenarius numerus sedium: primo locum inueni vbi sedeas, sic te minare iudicaturum. Duodecim ergo sedes quid sibi velint, videamus. Sacramentum est cuiusdam vniuersitatis, quia per totum orbem terrarum futura erat Ecclesia, vnde vocatur hoc ędificium ad Christi compageȝ. ℟. Beati estis. 496. Lectio vi.

E T ideo quia q: vndiq; venit ad iudicandū, duodeciȝ sedes sunt: sic q: vndiq; itraṫ i illā ciuitatē, duodecim portę sūt. Nō solū ergo illi duodeciȝ, ⁊ apostolus Paulus, sed quotquot iudicaturi sunt, propter significationem vniuersitatis, ad sedes duodecim ptinent quemadmodum quotquot intrabūt ad duodecim portas pertinent. Partes enim mundi quatuor sunt, Oriēs, Occidēs, Aquilo, ⁊ Meridies. Istę quatuor partes assidue nominantur in scripturis: ab omnibus istis quatuor ventis, sicut dicit dñs i euāgelio, a quatuor ventis se collecturū electos, vocaṫ Ecclesia. Quō vocatur? Undiq; in Trinitate uocaṫ, nō vocatur nisi per baptismū in noīe patris, ⁊ filij, ⁊ spiritus sancti: Quatuor ergo ter ducta, duodeciȝ inueniunṫ. ℟. Isti sunt triumpha. 496.

Lcō. s. euāg. s̄m ⁊ Matth. L. vij.

I N illo tpe: Dixit Simon Petr⁹ ad Jesuȝ. Ecce nos reliquimus oīa, ⁊ secuti sumus te: quid ergo erit nobis? Et rel. ca. 19

Homilia s. Hieronymi presby.

GRandis fiducia: Petrus piscator erat, diues nō fuerat, cibos manu & arte quærebat, & tamen loquitur confidenter: Reliquimus oia. Et quia non sufficit tantum relinquere, iungit quod perfectū est: Et secuti sumus te: fecimus qđ iussisti: Quid igit dabis premij? Iesus autē dixit illis: Amen dico vobis: q vos q secuti estis me, in regeneratione, cū sederit filius hominis in sede maiestatis suę, sedebitis & vos super sedes duodecim, iudicantes duodecim tribus Israel. Non dixit, qui reliquistis omnia: hoc eniꝫ & Socrates fecit philosophus, & multi alij diuitias ptēpserūt: sed qui secuti estis me, qđ proprium apostolorum est, atque credentium. ℟. Isti sunt qui viuent es. 497. Lectō. viij.

IN regeneratione, cuꝫ sederit filius hois in sede maiestatis suę, qñ & mortui de corruptione resurgent incorrupti: sedebitis & vos in solijs iudicātium, cōdemnantes duodecim tribus Israel, q: vobis credentibus, illi credere noluerunt. Et omnis qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut patrē, aut matrē, aut vxorē, aut filios, au t agros, pp nomen meū, cētuplū accipiet, & vitaꝫ ęternā possidebit. Locus iste cum illa sententia congruit, in qua Saluator loquitur: Non veni pacē mittere, sed gladium: veni eniꝫ separare hominem a patre suo, & filiam a matre, & nurum a socrū: & inimici hominis domestici eius. Qui ergo propter fideꝫ Christi, & prędicationē euangely omnes carnales affectus cōtempserint, & diuitias atque seculi voluptates, isti centuplum accipient, & vitam ęternam possidebunt. ℟. Isti sunt viri. 497. Lectio nona.

EX occasione huius sententię, quidam introducunt mille annos post resurrectionē, dicentes, tunc nobis centuplū omnium rerum, quas dimisimus, & vitam ęternam esse reddendam: non intelligentes, qđ si i ceteris digna sit retributio, in vxoribus appareat, turpitudo: vt qui vnam pro Deo dimiserit, cētum recipiat in futuro. Sensus igitur iste est: Qui carnalia pro saluatore dimiserit, spūalia recipiet: quę comparatione & merito sui, ita erūt, quasi si paruo numero centenarius numerus comparetur.

IN COMMVNI EVANGELISTARVM.

Omnia dicuntur, vt sup. in cōmuni Apostolorum, exceptis lectionibus, quę dñr, vt infra.

¶ In noctur. leguntur lectiones Ezechielis prophetę, quę habentur in officio de tempore, in prima dominica Nouembris.

Et factum est. 329. In ij. noct.

Ne

De expositione s. Gregorij pp. sub Ezechielẽ pphetã. L. iiij.

Sancta quatuor animalia, que prophetie spiritu futura preuidenf, subtili narratione describũtur, cum dr̃: Quatuor facies vni, ꝛ quatuor penne vni. Quid per faciem nisi notitia, ꝛ quid p pennã nisi volatus exprimitur? Per faciem quippe vnusquisq; cognoscitur: per pennã vero in altũ auium corpora subleuanf. Facies itaq; ad fidẽ ptinet, penna ad cõtemplationẽ. Per fidẽ nanq; ab omnipotenti Deo cognoscimur, sicut ipse de suis ouibus dicit: Ego sũ pastor bonꝰ, ꝛ cognosco oues meas, ꝛ cognoscũt me mee. Qui rursꝰ ait: Ego scio quos elegerĩ. Per cõtẽplationẽ vero, qua sup nosmetipsos tollimur, quasi i aera leuamur. R. Uidi cõiunctos. 595. L. v.

Quatuor ergo sunt facies vni: quia si requiras quid Mattheus de incarnatione dñi sẽtiat: hoc nimirũ sentit, quod Marcꝰ, Lucas, ꝛ Johãnes. Si queras qd Johannes sentiat, hoc proculdubio quod Lucas, Marcꝰ, ꝛ Mattheus. Si queras quid Marcus, hoc quod Matthēꝰ, Lucas, ꝛ Johannes. Si qras qd Lucas, hoc qđ Johannes, Mattheus, ꝛ Marcus sentit. Quatuor ergo facies vni sunt: quia notitia fidei, qua cognoscũtur a deo, ipsa est in vno, que simul est in quatuor. Quidquid enĩ in vno inueneris, hoc in oĩbus simul quatuor cognosces. R. Beati estis. 496. L. vj.

Et quatuor pēne vni, quia omnipotētis dei filiũ dñz nostrũ Jesuz Chrĩm, simul oẽs cõcorditer pdicant: ꝛ ad diuinitatẽ eius mentis oculos leuãtes, pēna cõtẽplationis volãt. Euangelistarũ ergo facies ad humanitatẽ dñi ptinet, pēna ad diuinitatẽ: quia i eũ quẽ corporeũ aspiciũt, quasi facies intẽdunt: Sed hunc dum esse incircũscriptũ, atq; icorporeũ ex diuinitate annũciant, per contemplationis pennam, quasi in aera leuantur. Quia itaque ꝛ vna est fides incarnationis eius in omnibus, ꝛ par contemplatio diuinitatis eius in singulis, recte nunc dicitur: Quatuor facies vni, ꝛ quatuor penne vni. R. Isti sunt triumphatores. 496.

Lectio s. euãg. sm̃ Lucaz. L. vij.

In illo tpe: Designauit dominus ꝛ alios septuaginta c.10
duos: ꝛ misit illos binos ante faciẽ suã in oẽm ciuitatẽ ꝛ locuz, quo erat ipse venturus. Et reliq.

Homilia sancti Gregorij pape.

Dominꝰ ꝛ saluator noster, fratres carissimi, aliquando nos sermonibꝰ, aliquãdo vero operibus admonet. Ipsa etenim facta eius, pcepta sunt: quia dum aliquid tacitus facit, qd agere debeamꝰ innotescit. Ecce

enim binos in prędicationem discipulos mittit: quia duo sũt pręcepta charitatis: dei videlicet amor, & proximi: & minus, quam inter duos haberi charitas non potest. Nemo enim proprie ad semetipsum hẽre charitatem dr: sed dilectio in alterũ tendit, vt esse charitas possit. ℟. Isti sunt, qui vi. 497. .viij.

Binos ergo ad pdicandũ dñs discipulos mittit: quatenus hoc tacitus nobis innuat, qꝛ q charitatẽ erga alterum non habet, pdicationis officiũ suscipere nullatenꝰ debet. Bene autẽ subdit: quia misit eos ante faciem suã in oẽm ciuitatem & locum, quo erat ipse vẽturus. Prędicatores nãq; suos dñs sequitur: quia prędicatio puenit, & tunc ad mentis nostrę habitaculum dñs venit, cum verba exhortationis pcurrunt, atq; per hoc veritas in mente suscipit. ℟. Isti sunt viri sancti. 497. Lectio ix.

Hinc nanq; eisdem predicatoribꝰ Isaias dicit: Parate viã dñi: rectas facite semitas dei nostri. Hinc illis Psalmista ait. Iter facite ei, qui ascẽdit super occasum. Sup occasum nãq; dñs ascendit: qui a vnde in passione occubuit, inde maiorem suam gloriam resurgẽdo manifestauit: Super occasum videlicet ascendit: qa mortẽ, quã pertulit, resurgendo calcauit. Ei ergo, qui ascendit super occasum, iter facimus, cum nos eius gloriam vestris mentibus prędicamus, vt eas & ipse post veniens, p amoris sui psentiam illustret.

IN COMMVNI APOSTOLORVM, & Euangilistarum.

Tpe Paschali, Officium fit, vt inferius notatum est, exceptis lec. quę dñr vt in proprijs locis. Ad vesp. An. Sancti tui dñe, vt infra. ps. Dixit do. 52. cũ rel. ps. Laudate dñm oẽs gẽ. Cap.

Stabunt iusti in magna constantia, aduersus eos qui se angustiauerunt, & qui abstulerunt labores eorum ℟. Deo gratias.

Hym. in j. & ij. vesp. & ad Mat.

Tristes erant apostoli
De nece sui domini,
Quem pęna mortis crudeli
Serui damnarunt impij.
Sermone blando angelus
Prędixit mulieribus,
In Galilęa dominus
Videndus est quantocyus.
Illę dum pergunt concitę
Apostolis hoc dicere,
Videntes eum viuere,
Osculantur pedes domini.
Quo agnito discipuli
In Galilęam propere
Pergunt videre faciem
Desideratam domini.
Quęsumus auctor omnium
In hoc Paschali gaudio.
Ab omni mortis impetu

Tuum

Tuum defende populum.
Gloria tibi domine,
Qui surrexisti a mortuis,
Cum patre & sancto spiritu,
In sempiterna secla. ℟ Amen.
℣. Sancti & iusti i dño gaudete. hal. ℟. Vos elegit de⁹ in hereditate sibi, hal. Ad Mag. Ana. Lux ppetua lucebit sanctis tuis dñe, & eternitas tēpor, halab. Oro nil [illegible] Ad Mat. Invit. Regē aplor̄ū dñm, Venit adoremus, hal. ps. Venite. Hym. Tristes. vt sup.

In i noc. Ana. Stabūt iusti in magna constantia, aduersus eos qui se angustiauerunt, hal. ps. Celi enar. 493. Benedicam do. Cruciauit. ℣. Sancti, & iusti in domino gaudete, halab. ℟. Vos elegit De⁹ in hereditatem sibi, halab. Lectiones leguntur, vt i ppriis locis. ℟. i. Beat⁹ vir q metuit dñm, hal. In mādatis ei⁹ cupit nimis. halab, hal. halab. ℣. Gloria, & diuitie in domo eius, & iustitia eius manet i seculu3 seculi. In. ℟. ij. Tristitia vestra, hal. Conuertet in gaudiū, halab, halab. ℣. Mundus aūt gaudebit: vos vero cōtristabimini: sed tristitia vestra. Conuertetur. ℟. iij. Preciosa in conspectu domini, halab. Mors sanctorū eius, hal. ℣. Custodit dñs omnia ossa eorum: vnum ex his non conteretur. Mors. Gloria. Mors.

In ij. noc. Ana. Ecce quō 9putati sunt iter filios dei, & iter scōs sors illorū est, hal. ps. Deus ge. 495. Exaudi de⁹ depre. Exaudi deus orō. ℣. Lux ppetua lucebit sanctis tuis dñe, hal. ℟. Et eternitas temporum, halab. ℟. iiij. Lux ppetua lucebit sanctis tuis domine, Et eternitas temporum, hal. hal. ℣. Letitia sempiterna erit super capita eorum: gandium & exultationem obtinebunt. Et. ℟. v. Virtute magna reddebant apli Testimonium resurrectionis Jesu Christi domini nostri, halab, halab. ℣. Repleti quidem spiritu sancto loquebātur cum fiducia verbum Dei. Testimonium. ℟. vi. Isti sunt agni nouelli, q annūciauerūt, hal. modo venerūt ad fontes. Repleti sunt claritate, hal. ha. ℣. In 9spectu agni amicti sunt stolis albis: & palme in manib⁹ eor, Repel. Gl. Rep.

In iij. noc. An. Lux ppetua lucebit sanctis tuis dñe: & eternitas temporum, halab. ps. Cōntebimur. 496. Dñs regnauit, exul, Dñs reg. irascā. ℣. Letitia sempiterna sup capita eor, halelutab. ℟. Gaudiū, & exultationem obtinebūt haleluiab. ℟. vij. Ego sum vitis vera, & vos palmites: Qui manet in me & ego in eo: hic fert fructu3 multum, haleluiab, haleluiab. ℣. Sicut dilexit me pater, & ego dilexi vos. Qui. ℟. viij. Candidi facti sunt Nazarei eius, halelutab: splendorem Deo dederunt, hal. Et sicut lac coagulati

sunt, halleluiah, hal. ℣. Candidiores niue, nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, sapphiro pulchriores. Et si. Gloria. Et. Ad Laudes, et per horas. Ana.

Sancti tui domine florebunt sicut lilium, hal. et sicut odor balsami erunt ante te, halleluiah. Ps. Dominus reg. 8. cum rel. Ana. In celestibus regnis sanctorum habitatio est, hal. et in eternum requies eorum, hal. Ana. In velamento clamabunt sancti tui domine, hal. hal. halleluiah. Ana. Spiritus, et anime iustorum hymnum dicite Deo nostro, halleluiah, halleluiah. Ana. Fulgebunt iusti sicut Sol in conspectu dei, halleluiah. Cap. Stabunt. Hymnus.

Claro paschali gaudio
Sol mundo nitet radio,
Cum Christum iam apostoli
Visu cernunt corporeo,
Ostensa sibi vulnera
In Christi carne fulgida,
Resurrexisse dominum
Voce fatentur publica.
Rex Christe clementissime
Tu corda nostra posside
Ut tibi laudes debitas,
Reddamus omni tempore:
Quesumus auctor omnium,
In hoc paschali gaudio
Ab omni mortis impetu
Tuum defende populum.
Gloria tibi domine,
Qui surrexisti a mortuis,
Cum patre, et sancto spiritu,
In sempiterna secula. ℟. Amen.

℣. Preciosa in conspectu domini, halleluiah. ℟. Mors sanctorum eius, halleluiah. Ad Bndis Ana. Filie Jerusalem venite et videte martyres cum coronis, quibus coronauit eos dominus in die solemnitatis et letitie, hal. hal. Ad completorium. Ad iij. Cap. Stabunt iusti. ℟. br. Sancti et iusti in domino, gaudete, Halleluiah, halleluiah. ℣. Vos elegit deus in hereditatem sibi. Hal. ℣. Lux perpetua.

Ad Sextam: Capitulum.

Ecce quomodo computati sunt inter filios Dei: et inter sanctos sors illorum est. ℟. br. Lux perpetua lucebit sanctis tuis domine: Halleluiah, halleluiah. ℣. Et eternitas temporum. Halleluiah. ℣. Letitia sempiterna.

Ad Nonam. Capitulum.

Scimus quoniam diligentibus deum omnia cooperantur in bonum: his, qui secundum propositum vocati sunt sancti. ℟. br. Letitia sempiterna super capita eorum, Halleluiah, hal. ℣. Gaudium, et exultationem obtinebunt. Hal. ℣. Preciosa in conspectu domini, halleluiah. ℟. Mors sanctorum eius, hal. Ad Vesp. Ana. Sancti tui domine. cum reliq. Psal. de Dnica. exceptis. Dixit d. 52. Laudate. In redi di. In conuerte. ut supra pbasti Cap. Stabunt iusti. Hymn. Tristes erant. 499. ℣. Preciosa in conspectu domini, hal. ℟. Mors sanctorum eius, hal. Ad Magn. Ana. Sancti et iusti in domino gaudete, hal.

vos

vos elegit deus in hereditatez sibi haleluiah. Oro cõpetens.

IN NATALI VNIUS MARTYRIS
Extra tempus Paschale.

Ad vesp. Añ. Qui me cõfe. 504. cũ rel. de Laud. ps. Dixit d. 51. cũ rel. de offitio loco vlt. d: Laudate dñm oẽs gẽtes. 24 Cap.

Beatus vir, q suffert tentationẽ, qm̃ cũ pbatus fuerit, accipiet coronã vitę, quã repromisit deus diligentibus se. Hym.

Iac. 1. Deus tuorum militum
Sors, & corona, pręmiuz,
Laudes canentes martyris
Absolue nexu criminis.
Hic nempe mundi gaudia,
Et blandimenta noxia
Caduca rite deputans,
Peruenit ad cęlestia.
Pęnas cucurrit fortiter,
Et sustulit viriliter,
Pro te effudens sanguinem
Aeterna dona possidet.
Ob hoc precatu supplici
Te poscimus pyssime,
In hoc triumpho martyris,
Dimitte noxam seruulis,
Laus, & perennis gloria,
Deo patri, & filio:
Sancto simul paraclito,
In sempiterna secula. Amen.

℣. Glria & honore coronasti eũ dñe. ℟. Et cõstituisti eũ sup ope ra manuũ tuar. Ad Mag. Añ. Iste sanctus plege Dei sui certauit vsq ad morte, & a verbis impiorum nõ timuit: fundatus enim erat supra firmam petrã. Pro martyre tantum. Oratio.

Presta, q̃s oĩps Deus: ut qui beati N. martyris tui natalitia colimus: intercessione eius in tui nominis amore roboremur. Per dñm. Alia oratio.

Presta quęsumus omnipotens Deus: vt intercedente beato N. martyre tuo, & a cunctis aduersitatibus liberemur in corpore, & a prauis cogitationibus mundemur in mente. Per dominum.

Pro martyre & pontifice. Oro.

Infirmitatem nostrã respice, oĩps Deus: & q̃a põdus proprię actionis grauat, beati N. martyris tui atq Põtificis intercessio gloriosa nos ptegat. Per dominum. Alia oratio.

Deus, q nos beati N. martyris tui atque pontificis annua solennitate lętificas: concede propitius: vt cuius natalitia colimus, de eiusdẽ etiã protectione gaudeamus. Per do.

Ad inuit. Inuitatorium. Regem martyrum dñm. Venite, adoremus. ps. Venite. f. 1. Hym. Deus tuorum militum. In j noc. Aña In lege dñi fuit voluntas eius die ac nocte. ps. Beatus vir. 2. Aña Predicãs preceptum

preceptū dñi, constitutus est in monte sancto eius. ps. Quare fre. 2. Aña Voce mea ad dñm clamaui: et exaudiuit me de mō te sancto suo. ps. Dñe quid. 2. ℟. Gloria et honore coronasti eum dñe. ℣. Et cōstituisti eū su per opera manuū tuarū. P ater noster. ℣. Et ne nos. [illegible] Exaudi dñe. L ube. Bñone pp. Lcōnes sequentes [illegible] i festo mat. [illegible] mart. nō [illegible] posite sunt in cōi plurium mar. Fratres. Debitores. fol. 509. De Actibus Apostolorum. Lc. i.

Dilecto Paulus mittens Ephesum vocauit maiores natu Ecclesię: qui cum venissent ad eum, et simul essent, dixit eis: Vos scitis a prima die qua ingressus sum in Asium, qualiter vobiscum per omne tēpus fuerim seruiens domino cū omni humilitate, et lacrymis, et tentationibus, quę mihi accide runt ex insidijs Judęorum: quo modo nihil subtraxerim vtiliū quo minus annunciarem vobis, et docerem vos publice, et per do mos, testificās Judęis atq; Gentibus in deum pęnitentiam, et fidem in dominum nostrū Jesum Christum Et nunc ecce ego alligatus spiritu vado in Jerusalē, quę in ea ventura sint mihi ignorans, nisi quod spiritus sanctus per omnes ciuitates mihi protestatur dicēs: quō vincula et tribulationes Jerosolymis me manēt: sed nihil horum vereor, nec facio animā meā preciosiorē quā me, dummodo cōsummem cursum meum, et ministeriū verbi quod accepi a domino Jesu testificari euangelium gratię Dei. ℟. Iste sanctus pro lege dei sui certauit vsque ad mortem: et a verbis impiorum non timuit. Fundatus enim erat supra firmam petram. ℣. Iste est qui cō tempsit vitam mūdi, et peruenit ad celestia regna. Fundat⁹ enim. I ube. Unigenitus. [illegible]

Et nunc ecce ego scio, quia ampli⁹ nō videbitis faciē meā vos oēs per quos trāsiui prędicans regnū Dei. Quapropter cōtestor vos hodierna die quia mundus sum a sanguine oium. Non enim subterfugi, quo minus annunciarem omne cōsiliū Dei vobis. Attendite vobis, et vniuerso gregi. in quo vos spiritus sanctus posuit episcopos regere Ecclesiā Dei, quā acquisiuit sanguine suo. Ego scio quoniam intrabunt post discessionē meā lupi rapaces in vos, nō parcentes gregi, et ex vobis ipsis exurgent viri loquentes peruersa, vt abducāt discipulos post se Propter quod vigilate memoria retinentes, quoniā per triennium nocte et die nō cessaui cum lacrymis monēs vnumquemq; vestrum. ℟. I ustus germinabit sicut liliū: Et florebit in ęternū ante dñm. ℣. Plantatus in domo dñi in atrijs domus Dei nostri.

nostri. Et. Iube. Spus sci. L.iij.

ET nūc cōmendo vos deo ⁊ verbo gratie ipsi⁹, q po/tens est edificare, ⁊ dare heredi tatē in sāctificatis omnib⁹. Ar/gentū, ⁊ aurū, aut vestē nullius cōcupiui, sicut ipsi scitis: qm̄ ad ea q̄ mihi opus erāt, ⁊ his, q me cū sūt, ministrauerūt man⁹ iste. Oia ostēdi vobis, qm̄ sic laborā tes oportet suscipere infirmos, ac meminisse verbū dn̄i Jesu: qm̄ ipse dixit: Beati⁹ est magis da re: quā accipere. Et cū hec dixis set, positis genib⁹ suis orauit cū oibus illis. Magnus autē fletus factus est oium, ⁊ procumbētes sup collū Pauli osculabātur eū dolentes maxime i verbo quod dixerat, qm̄ amplius faciē eius non essent visuri: ⁊ deducebant eū ad nauē. R. Iste cognouit iustitiam, ⁊ vidit mirabilia ma gna: ⁊ exorauit altissimū. Et in/uentus est in numero sanctorū. V. Iste est p cōtempsit vitā mū di, ⁊ peruenit ad celestia regna. Et inuentus. Gloria. Et inuen.

In secundo nocturno. Ana. 4 Filij hominum sciote: qm̄ dn̄s sanctum suum mirificauit. Ps.

Cum inuocarem, exaudiuit me de⁹ iustitie mee: in tri bulatione dilata sti mihi. Miserere mei: ⁊ exaudi orationem meam.

Filij hominum vsquequo gra ui corde: vt quid diligitis vani/tatem, ⁊ queritis mendacium? Scitote qm̄ mirificauit dn̄s sanctū suū: dominus exaudiet me cum clamauero ad eum.

Irascimini ⁊ nolite peccare: que dicitis in cordibus uestris ⁊ in cubilibus vestris, compun/gimini.

Sacrificate sacrificiū iustitie: ⁊ sperate in dn̄o: multi dicunt, quis ostendit nobis bona?

Signatum est super nos lumē vultus tui dn̄e: dedisti letitiam in corde meo.

A fructu frumenti vini, ⁊ olei sui: multiplicati sunt.

In pace in idipsum: dormiā, ⁊ requiescam.

Quoniam tu dn̄e singulariter in spe: constituisti me.

Gloria. An. Filij hoium scito tote: quia dn̄s sanctum suū mi rificauit. An. Scuto bone vo/lūtatis tue coronasti eū dn̄e. Ps.

Uerba mea auribus perci pe domine: intellige cla/morem meum.

Intende voci orationis mee: rex meus ⁊ deus meus.

Qm̄ ad te orabo dn̄e, mane ex/audies vocem meam.

Mane astabo tibi ⁊ videbo: qm̄ nō deus volēs iniquitatē tu es.

Neque habitabit iuxta te mali gnus: neq permanebunt iniu/sti ante oculos tuos.

Odisti oes qui operantur ini/quitatem: perdes omnes qui lo quuntur mendacium.

Uirū sanguinū, ⁊ dolosū abo

minabitur dñs: ego aūt in mul/titudine misericordie tue.
Introibo in domum tuā: adorabo ad templum sanctū tuū in timore tuo.
Domine deduc me in iustitia tua propter inimicos meos: dirige in conspectu tuo viam meā.
Quoniam non est in ore eorum veritas: cor eorum vanum est.
Sepulcrū patens est guttur eorum: linguis suis dolose agebāt, iudica illos deus.
Decidāt a cogitationib⁹ suis, ſm multitudinem impietatū eorum expelle eos: quoniam irritauerunt te domine.
Et letētur omnes, qui sperant in te: in eternū exultabunt, et habitabis in eis.
Et gloriabūtur in te omnes, q diligunt nomē tuum: quoniam tu benedices iusto.
Domine vt scuto bone volūtatis tue coronasti nos.
Gloria patri. An. Scuto bone voluntatis tue coronasti eū dñe.
Ant. In vniuersa terra, gloria et honore coronasti eum. Ps.
Domine dñs noster: quā admirabile est nomē tuū in vniuersa terra.
Quoniam eleuata est magnificentia tua: super celos.
Ex ore infantiū et lactentium perfecisti laudē, propter inimicos tuos: vt destruas inimicum et vltorem.
Quoniā videbo celos tuos opera digitorum tuorum: Lunam, et Stellas que tu fundasti.
Quid est homo, quod memor es eius? aut filius hominis, quoniam visitas eum?
Minuisti eū paulomin⁹ ab angelis: gloria et honore coronasti eum, et constituisti eū sup opera manuum tuarum.
Omnia subiecisti sub pedibus eius: oues, et boues vniuersas: insuper et pecora campi.
Volucres celi et pisces maris: q perambulant semitas maris.
Domine dñs noster: quā admirabile est nomē tuū i vniuersa terra.
Gloria. An. In vniuersa terra gloria, et honore coronasti eum.
℣. Posuisti domine sup caput eius. ℟. Coronā de lapide precioso. Pater noster. Ipsi⁹ pietas. Iube. Deus pater.
Sermo s. Augustini epi. Le. iij.
Triumphalis beati martyris N. dies hodie nobis anniuersaria celebritate recurrit, cui⁹ glorificatione sicut congaudet Ecclesia, sic ei⁹ proponit sequenda vestigias. Si enim compatimur, et conglorificabimur. In cuius glorioso agone duo nobis precipue considerāda sunt, indurata videlicet tortoris seuitia, et martyris inuicta patientia. Seuitia tortoris, vt eā detestemur: patiētia martyris, vt eā imitemur. Audi Psalmistā aduersus malitiā increpātē. Noli emulari in malignantibus: quoniā tanqȝ fenū

num velociter arescet. Quod autē adversus malignantes patiētia exhibenda sit, audi apl'm suadē tē: Patiētia vobis necessaria ē, vt reportetis promissiones. ℟. Honestū fecit illū dñs, ꝛ custodiuit eū ab inimicis, ꝛ a seductorib⁹ tutauit illū. Et dedit illi claritatē ęternā. ℣. Descenditq; cū illo in foueā: ꝛ in vinculis non dereliquit eum. Et de. Iube. Christus perpe. Le. v.

Coronata itaq; beati martyris patiētia, mācipata est ęternis cruciatibus tortoris incorrecta malitia. Hoc attendēs i agone suo gloriosus Christi athleta, non exhorruit carcerē, ad imitationē capitis sui tolerauit probra, sustinuit irrisiones, flagella non timuit: ꝛ quot ante mortē pro Christo pertulit supplicia, tot ei de se obtulit sacrificia. Quod enim propinante Apostolo biberat, alte retinebat: Quia non sunt condignę passiones huius temporis ad futuram gloriā, quę reuelabitur in nobis: ꝛ quia momentaneū hoc ꝛ leue nostrę tribulationis ęternū glię pondus operatur in cęlis. Huius promissionis amore, a terrenis suspēsus, ꝛ pręgustata supernę suauitatis dulcedine, ineffabiliter affectus, dicebat cū Psalmista. Quid mihi est in cęlo? ꝛ a te quid volui super terrā? Defecit caro mea, ꝛ cor meum, Deus cordis mei, ꝛ pars mea deus in ęternū. ℟. Desideriū aię eius tribuisti ei dñe. Et voluntate labiorum eius nō fraudasti eum. ℣. Quoniā pręuenisti eum in benedictionibus dulcedinis, posuisti i capite ei⁹ coronam de lapide precioso. Et Iube. Ignē sui. Lectio sexta.

Contēplabatur eniz, quantuz i ęnigmate infirmitas humana oculum mentis in ęternitate figere potest, quanta sint supernę ciuitatis gaudia: ꝛ ea narrare non sufficiens, admirando clamabat. Quid mihi est in celo? quasi diceret: excedit vires meas, excedit facultatem eloquentię meę, transcendit capacitatem intelligentię meę illud decus, illa gloria, illa celsitudo, qua nobis a conturbatione hominum remotis, in abscōdito faciei suę Iesus Christus dominus noster, reformauit corpus humilitatis nostrę, configuratum corpori claritatis suę. Huius perfectę libertatis contēplatione nullū vitabat periculū, nullū horrebat supplicū, ꝛ si millies posset mori non putabat se hanc digne posse aliqua ratiōe ꝑmereri. ℟. Stola iucūditatis induit eū dñs: Et coronam pulchritudinis posuit super caput eius. ℣. Cibauit illū dñs pane vitę, ꝛ intellectus: ꝛ aqua sapiētię salutaris potauit illū. Et coronā. Gloria. Et cor.

In iu. nocturno. Antiphona.

Iustus dñs, ꝛ iustitiam dilexit, ęquitatē vidit vultus eius. Ps.

In

In dño confido: quõ dicitis aie mee, trāſmigra i mõtem ſicut paſſer? Quoniam ecce, peccatores intenderunt arcum, parauerunt ſagittas ſuas in pharetra: vt ſagittẽt in obſcuro rectos corde.
Quoniam que perfeciſti deſtruxerũt, iuſtus autem quid fecit?
Dñs in templo ſancto ſuo: dominus in celo ſedes eius.
Oculi eius in pauperem reſpiciunt: palpebre eius interrogãt filios hominum.
Dñs interrogat iuſtum, et impium: qui autem diligit iniquitatem odit animam ſuam.
Pluet ſup peccatores laqueos: ignis, et ſulphur, et ſpiritus procellarum, pars calicis eorum.
Quoniam iuſtus dñs, et iuſtitiã dilexit: equitatẽ vidit vultus eius.
Gloria. Aña. Juſtus dñs, et iuſtitiã dilexit: equitatẽ vidit vult⁹ eius. Aña. Habitabit in tabernaculo tuo, requieſcet in monte ſancto tuo. Pſalmus.
Domine quis habitabit in tabernaculo tuo? aut qs requieſcet in mõte ſancto tuo?
Qui ingreditur ſine macula: et operatur iuſtitiam.
Qui loquitur veritatẽ in corde ſuo: qui non egit dolum in lingua ſua.
Nec fecit proximo ſuo malum: et opprobrium non accepit aduerſus proximos ſuos.
Ad nihilũ deductus eſt in conſpectu eius malignus, timẽtes autem dominum glorificat.
Qui iurat proximo ſuo, et non decipit: qui pecuniã ſuam non dedit ad vſuram: et munera ſuper innocentem non accepit.
Qui facit hec: non commouebitur in eternum.
Gloria. Aña. Habitabit in tabernaculo tuo: requieſcet in mõte ſãcto tuo. Aña. Poſuiſti domine ſuper caput eius: coronã de lapide precioſo. Pſalmus.
Domine in virtute tua letabitur rex: et ſup ſalutare tuum exultabit vehementer.
Deſideriũ cordis eius tribuiſti ei, et voluntate labiorũ eius non fraudaſti eum.
Quoniam preueniſti eũ in benedictionibus dulcedinis: poſuiſti in capite eius coronã de lapide precioſo.
Uitã petijt a te, et tribuiſti ei longitudinem dierum in ſeculum: et in ſeculum ſeculi. 14
Magna eſt gloria eius in ſalutari tuo, gloriam et magnũ decorem impones ſuper eum.
Quoniam dabis eũ i benedictionẽ, in ſeculũ ſeculi: letificabis eũ in gaudio cum vultu tuo.
Quoniam rex ſperat i dño: et in miſericordia altiſſimi nõ cõmouebit.
Inueniatur manus tua omnibus inimicis tuis: dextera tua inueniat omnes qui te oderũt.
Pones eos vt clibanũ ignis in tempore vultus tui: domin⁹ in

in ira sua conturbabit eos, et de uorabit eos ignis.
F ructū eorū de terra perdes: et semen eorum a filiis hoium.
Q. m̄ declinauerūt in te mala: cogitauerunt consilia, que non potuerunt stabilire.
Q m̄ pones eos dorsum: in reliquiis tuis pparabis vultū eorū.
E. xaltare dn̄e in vtute tua, cātabim⁹ et psallem⁹ vtutes tuas.
G loria. Aña. Posuisti dn̄e sup caput eius, coronam de lapide precioso. ℣. Magna est gloria eius in salutari tuo. ℟. Gloriā et magnum decorem impones super eum. P ater nr̄. Et vinculis. I ube. Euangelica lectio: Lcō. s. euā. sm̄ Lucam. Lc. vii.
c.14. I N illo tempore: Dixit Jesus turbis. Si qs venit ad me, et non odit patrem suum, et matrem, et vxorem, et filios, et fratres, et sorores, adhuc autē et animā suā: non potest meus esse discipulus. Et reliqua.
Homilia sancti Gregorii pape.
S I consideremus, fratres carissimi: que et quanta sunt que nobis promittuntur i celis, vilescunt aio omnia que habentur in terris. Terrena nā que substantia superne felicitati comparata, pondus est, non subsidium. Tēporalis vita eterne vite comparata, mors est potius dicenda, quā vita. Ipse enim quotidianus defectus corruptionis, quid est aliud quā quedā prolixitas mortis? Que autē lingua dicere, vel quis intellectus capere sufficit, illa superne ciuitatis quanta sint gaudia: angelorū chorís interesse, cū beatissimis spiritib⁹ glie cōditoris assistere, psentē Dei vultū cernere, incircūscriptū lumē videre, nullo mortis metu affici incorruptionis ppetue munere letari. ℟. C orona aurea super caput eius. Expressa signo sanctitatis, glia honoris, et ope fortitudinis. ℣. Quoniā puenisti eū in benedictionibus dulcedinis: posuisti i ncapite eius corona de lapide precioso. Expressa. I ube. Cuius festum. Lc. vii.
S Ed ad hec audita inardescit animus, iamque illic cupit assistere, vbi se sperat sine fine gaudere. Sed ad magna pmia perueniri non potest, nisi p magnos labores. Unde Paulus egregius pdicator dicit: Nō coronabitur, nisi qui legitime certauerit. Delectet igitur mentē magnitudo pmiorū, sed non deterreat certamē laborū. Unde ad se venientibus veritas dicit: Si quis venit ad me, et non odit patrem suum, et matrem, et vxorem, et filios, et fratres, et sorores, adhuc autem et animam suā, non potest meus esse discipulus. ℟. H ic est vere martyr, qui pro Christi nomine sanguinem suum fudit. Qui minas iudicum non timuit, non terrene dignitatis gloriā quesiuit, sed ad celestia regna peruenit. ℣.
Justum

Justum deduxit dñs per vias rectas, et ostendit illi regnũ Dei Qui. Gloria. Qui minas. Seq. R. vt sup. loco in festis. v. sac. orum mar. põt. Martini, Robã. Sylvestri, Põtiani et Marcelli. R. Domine preuenisti eũ i benedictionib⁹ dulcedinis. Posuisti in capite ei⁹ coronã de lapide precioso. Vitaz petyt a te: et tribuisti ei longitudinẽ dierũ i secl'm secl'i. Posuisti. Glo. Posuisti. Iube. Ad societatẽ. Lec.

Sed percontari libet: quo modo parentes, et carnaliter ppinquos ṗcipimur odisse, qui iubemur et inimicos diligere? Et certe de vxore veritas dicit, Quod deus coniunxit, homo nõ separet. Et Paulus ait: Viri diligite vxores vestras, sicut et Christus Ecclesiam. Ecce discipulus vxorẽ diligendã predicat, cum magister dicat: Qui vxorem non odit, non potest meus esse discipulus. Nunquid aliud iudex nunciat, et aliud preco clamat? an simul et odisse possumus, et diligere? Sed si vim precepti ppendimus, vtrũque agere per discretionem valemus: vt eos, qui nobis carnis cognatione coniuncti sunt, et quos proximos nouimus, diligamus: et quos aduersarios in via Dei patimur, odiendo, et fugiẽdo nesciamus. Ad Laudes, et per Horas. Antiphona.

Qui me cõfessus fuerit coram hominibus, confitebor et ego eũ coram patre meo. Ps. Dominus reg. 8. cũ rel. Añ. Qui sequitur me, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vite, dicit dominus. Antipho. Qui mihi ministrat, me sequatur: et vbi ego sum, illic sit et minister meus. Añ. Siquis mihi ministrauerit, honorificabit eum pater meus, qui est in celis, dicit dominus. Añ. Volo pater, vt vbi ego sum, illic sit et minister meus. Cap. Beatus vir qui suffert. 501. Hymnus in Laudibus.

Martyr Dei, qui vnicum
Patris sequendo filium.
Victis triumphas hostibus,
Victor fruens celestibus.
Tui precatus munere.
Nostrum reatum dilue.
Arcens mali contagium,
Vite remouens tedium.
Soluta sunt iam vincula
Tui sacrati corporis,
Nos solue vinclis seculi
Amore filij Dei.
Deo patri sit gloria,
Eiusq; soli filio,
Cum spiritu paraclito.
Et nunc et in perpetuũ. Amen.

V. Justus vt palma florebit. R. Sicut cedrus Libani multiplicabit. Ad Benedict. Añ. Qui odit aiam suam in hoc mundo, in vitaz eternam custodit eam. Ad iii. Cap. Beat⁹ vir qui suffert. 501. R. Glia, et honore coronasti eũ dñe. V. Et cõstituisti eũ sup opa manuũ tuaz. Co. R. Po-

Posuisti dñe super caput eius. ℟. Coronã de lapide precioso.

Ad Sextam. Capitulum.

ẽcq. Cibauit illũ pane vitę ⁊ in/
15. tellectus, ⁊ aqua sapiẽtię salutaris potauit illũ dñs De⁹ noster. ℟. Posuisti dñe sup ca/ put ei⁹. ℣. Coronã de lapide p̃/ cioso. Sup. ℣. Magna est glĩa eius i salutari tuo. ℟. Gl'iaz ⁊ magnũ decorẽ impones sup eũ.

Ad Nonam. Capitulum.

Eccl. Justus cor suũ tradidit ad
39. vigilãdũ diluculo, ad do/ minũ qui fecit illũ: ⁊ in conspe/ ctu altissimi deprecabitur. ℟. Magna ẽ glĩa eius, In salutari tuo. ℣. Gloriã ⁊ magnũ decorẽ impones super eũ. In sal. ℣. Ju stus vt palma florebit. ℟. Si/ cut cedr⁹ Libani multiplicabit. Ad Vesp. Aña. Qui me confes/ sus fuerit. vt sup. ps. Dixit do/ minus. 52. cu rel. ⁊ loco vlti. ps. ps. Credidi. 54. Cap. Beatus vir, q suffert. 501. Hym. Deus tuorũ mi. ℣. Just⁹ vt palma flo rebit. ℟. Sicut cedrus Libani multiplicabit. Ad Mag. Aña. Qui vult venire post me, abne/ get semetipsum, ⁊ tollat crucẽ suã, ⁊ sequat me. ¶ Alię lcões p̃ vno martyre. De expositione s. Ambrosij epi in psalmũ cente/ simũ decimum octauum L. iiij.

Principes psecuti sunt me gratis, ⁊ a verbis tuis tre/ pidauit cor meũ. Bene hoc mar/ tyr dicit, q iniuste persecuti/ uum tormenta sustineat, qui ni hil rapuerit, nullum violentus oppresserit: nullius sanguinem fuderit, nullius torum putaue/ rit esse violandum: qui nihil le/ gibus debeat, ⁊ grauiora latro num sustinere cogatur suppli/ cia: qui loquatur iuste, ⁊ nõ au/ diatur: qui loquatur plena sa/ lutis, ⁊ impugnetur: vt possit di cere: Cum loquebar illis, impu gnabãt me gratis. Gratis igi/ tur persecutionem patitur, qui ipugnat sine crimine: impugna tur vt noxius, cum sit in tali cõ fessione laudabilis: impugnatur quasi veneficus, qui in nomine dñi gloriatur, cum pietas virtu tum oium fundamentum sit. ℟. Honestum fecit. 503. Lectio. v.

Vere frustra ipugnatur, qui apud impios ⁊ isfide les gratia ipietatis accersitur, cũ fidei sit magister. Veruz qui gratis impugnatur: fortis dẽt esse, ⁊ cõstans. Quomodo ergo subtexuit, Et a verbis tuis tre/ pidauit cor meũ? Trepidare in/ firmitatis est, timoris atq; for/ midinis. Sed est etiã infirmitas ad salutẽ, est etiã timor sancto/ rum. Timete dñz oẽs sancti ei⁹. Et, beatus vir qui timet dñm. Qua ratione beatus? Quia in mandatis eius cupit nimis. ℟. Desiderium. 503. Lectio sexta.

Pone ergo martyrẽ inter pericula cõstitutũ, cũ ide immanitas bestiarũ ad incutiẽ dum

dum terrorem infremat, aliúde stridor candentiom laminarú, & flamma fornacis ardentis exe fluet, ex parte alia psonét tract⁹ grauium catenarum, hinc car nifex cruentus assistat: pone, inquam, circunspectátem oia ple na supplicijs, deinde cogitanté mandata diuina, illú igné ppetuú, illud fine fine incédiú perfidorum, illá pęnę recrudescétis erumná, trepidare corde, ne dú psentibus cedat, ppetuis se dedat exitijs: perturbari aio, duz futuri iudicij rhomphęam illá terribilé quadam conspectus specie cótuet. Nóne ad hác trepidationé fiducię viri constantis ęqualis in eúdé concurrit effectum confidentia cupientis ęterna, & diuina trepidantis. ℟. Stolam iucunditatis. 503. Lectio s. euág. sm Matth. L. vij.

ca. 12 IN illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis. Si qs vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suá, & sequatur me, Et reliqua. Homilia sancti Gregorij papę.

QUia dñs, ac redéptor noster nouus homo venit iu múdú, noua pcepta dedit mundo. Uitę eniz nostrę veteri i vitijs enutritę, cótrarietatem opposuit nouitatis suę. Quid eniz vetus, qd carnalis homo nouerat, nisi sua retinere, aliena rapere, si posset, ecupiscere, si nó posset? Sed cęlestis medic⁹ singulis qbusqz vitijs obuiátia adhibet medicaméta. Ná sicut arte medicinę calida frigidis, frigida calidis curant: ita dñs ni cótraria opposuit medicamenta peccatis: vt lubricis ętinétiá, tenacib⁹ largitaté, iracúdis mansuetudiné, elatis pciperet humilitaté. ℟. Corona 504. L. viij.

CErte cú se sequétib⁹ noua mádata pponeret, dixit: Nisi qs renúciauerit oibus quę possidet, non pót meus esse discipul⁹: ac si apte dicat: Qui p vitam veterem aliena cócupiscitis, per nouę conuersationis studium & vestra largimini. Quid vero in hac lectione dicat, audiamus, Qui vult venire post me, abneget semetipsum: Ibi dicitur vt abnegemus nostra: hic dicit vt abnegemus nos: & fortasse laboriosum non est homini relinquere sua, sed valde laboriosum est relinquere semetipsum. Minus quippe est abnegare quod habet: valde enim multum est abnegare quod est. ℟. Hic est vere. 504. Lectio nona.

AD se autem nobis veniétibus dñs pręcepit, vt renúciem⁹ nostris: q: q ad fidei agoné venim⁹, luctamen cótra malignos spús sumimus. Nihil aút maligni spiritus in hoc múdo proprium possident: nudi ergo cum nudis luctari debem⁹. Nam si vestitus quisquam cuz nudo luctatur, citius ad terraz deijcitur, quia habet vnde teneatur. Quid eniz sunt terrena

oia,

oia, niſi quedã corporis indu/
menta? Qui ergo cõtra diabolũ
ad certamen properat, veſtimẽ/
ta abijciat, ne ſuccumbat.

DE COMMVN
MARTYRVM.
Tempore Paſchali.

Ad Veſp. Aña. Sancti tui dñe.
vt inf. cũ reſ. ĩ lau. ps. Dixit. 51.
cũ reſ. de dñica. loco vlt. di. ps.
ſup.5 Laudate dñz oẽs gen. 54. Cap.
Stabunt iuſti in
magna conſtan/
tia aduerſus e/
os, qui ſe angu/
ſtiauerunt, & qui
abſtulerunt la/
bores eorũ. Hym. p vno marty.
De⁹ tuorũ mi. 501. vt ſupra. Pro
pluribus mart. di. Hymnus.
Rex glorioſe martyrũ. fo. 512.
vt inferius in Laud. de cõi plu.
mar. extra tẽpus Paſchale. ℣.
Scti & iuſti i dño gaudete, all'.
℟. Vos elegit de⁹ in hereditatẽ
ſibi, all'a. Ad Magn. Aña.
Lux ppetua lucebit ſanctis tuis
dñe, & eternitas temporũ, all'a.
Oro ſi nõ adſit ppria, ſumit de
cõi vni⁹, vel plu. m. ext. tps Paſ.
Ad Mat. Inuit. Exultẽt i dño
ſcti: All'. ps. Venite. Hymnus.
p vno m. D e⁹ tuorũ. 510. vt ſup.
Pro plu. mar. R eterna Chri/
ſti munera, Et martyrum. 509.
vt inferius in cõi pluri. marty.
extra tempus Paſchale.
In i noc. Aña. Stabunt iuſti in
magna conſtantia aduerſus eos
qui ſe anguſtiauerunt, alleluia.
Sub vna tm̃. Aña, dicuntur
Pſalmi, cuiuſlibet nocturni.
Pſalmi de vno & plurib. mart.
Btũs vir 2. Quare fr. Dñe qd.
Lcões j. noc. de ſcriptura q oc
currit tpe Paſ. i offõ de tpe. ℟.
Sancti & iuſti in dño gaudete,
alleluia. ℣. Vos elegit de⁹ in
hereditatem ſibi alleluia. ℟.
Beatus vir qui metuit dñm,
all'a. In mandatis eius cupit ni
mis. all'a, all'a, all'a. ℣. Gloria &
diuitie in domo eius: & iuſtitia
eius manet in ſeculũ ſeculi. In
mandatis. ℟. Triſtitia ve/
ſtra, all'a. Cõuertetur i gaudiũ,
all'a, alleluia. ℣. Mundus au/
tẽ gaudebit, vos vero contriſta
bimini, ſed triſtitia veſtra. Con
uertetur. iii. ℟. Precioſa in cõ
ſpectu dñi alleluia. Mors ſan/
ctorum eius, alleluia. ℣. Cuſto
dit dñs oia oſſa eorum, vnum
ex his non conteretur. Mors.
In ij. noc. Aña. Ecce quõ com/
putati ſunt inter filios dei, & in/
ter ſanctos ſors illorũ eſt, all'a.
Pſalmi vnius m. Cũ inuocarẽ
502. Verba mea. Dñe dñs nr̃.
Pro plu. m. Dñe qs habi. 510.
Cõſerua. Dñi eſt terra. ℣. Lux
ppetua lucebit ſanctis tuis dñe,
all'a. ℟. Et eternitas tẽporum,
all'a. Pater noſter. Abſolutio.
Ipſi⁹ pietas. Iube. Deus pr.
Sermo S. Ambroſij epi. L. iij.

Dignum & congruum eſt
fratres, vt poſt letitiã pa/
ſche, quam in eccleſia celebraui

mus gaudia nostra cum sanctis martyribus cōferamus:⁊ ijs annūciemus dominicę resurrectionis gloriā,q cōsortes sunt dñicę passionis. Qui enim socij sunt cōtumelię,debēt ⁊ participes esse lętitię. Ita eniʒ dicit btūs apostol⁹: Sicut socij passionū estis, ⁊ resurrectionis eritis. Si tolerabim⁹, inqt,⁊ corregnabimus. Qui ergo tolerauerūt mala pp Christum,debent ⁊ gloriam habere cum Christo. ℟. Lux perpetua lucebit sanctiʒ tuis, domine. Et ęternitas tporum,alleluia,alle. ℣. Lętitia sempiterna erit sup capita eorum: gaudiū ⁊ exultationem obtinebūt. Et. Iube. Christus. Lectio.v.

Annunciemus,inquā, sanctis martyribus dominicę Resurrectionis gloriam: vt dum sepulturę illius prędicamus reserata claustra,⁊ horum sepulcra reserentur: dum corpus illius mortuum dicimus repentibus venis subito viguisse, horum quoque membra iaʒ frigida, immortalitatis calore foueantur. Eadem enim ratio martyres suscitat, quę ⁊ dñm suscitauit. Nam sicut viam passionis eius experti sunt,ita experientur ⁊ vitę. Scriptuʒ est eniʒ in psalmo: Notas mihi fecisti vias vitę. Hoc itaque in resurrectione ex persona dicit Saluatoris, qui dum post mortem ab inferis redit ad superos,incipiat notam habere viam vitę, quę antea habebat ignota. ℟. In seruis suis,alleluia. Cōsolabitur deus,alleluia. ℣. Iudicabit dñs populum suum, ⁊ in seruis suis. Consolabitur. Iube. Ignem sui. Lectio vi.

Ignota eñi erat ante Christi aduentū via vitę, q̄ nullius adhuc resurgētis fuerat temerata vestigio. At vbi dñs resurrexit,nota facta,solo attrita est pluri morum. De quibus sanctus euāgelista ait, Multa corpora sanctorum surrexerunt cū eo,⁊ introierunt in sanctaʒ ciuitatē. Unde cum dñs in resurrectione sua dixerit, Notas mihi fecistis vias vitę:possum⁹ ⁊ nos iam dicere domino:Notas fecisti nobis vias vitę. Ipse eniʒ nobis notas fecit vias vitę, qui nobis semitam manifestauit ad vitā. Notas eniʒ mihi fecit vias vitę,cum me docuit fidē,misericordiā, iustitiā,⁊ castitatē: his eniʒ itineribus puenitur ad salutē. ℟. Filię Ierusalē venite ⁊ videte martyres cū coronis, quibus coronauit eos dñs. In die solēnitatis, ⁊ lętitię, allā. ℣. Qm̄ confortauit seras portaruʒ tuaruʒ benedixit filios tuos in te. In die. Gloria. In die.

In iij. nocturno. Antiphona.

Lux ppetua lucebit sanctis tuis dñe,⁊ ęternitas tporū,alleluia. Psalmi vnius martyr. In dño confido.fo3. Dñe qs habitabit. Dñe in virtute. Pro plu.mart. Exultate iusti.ſ12. Benedicaʒ dñm

dam. Deus noster, refugiū. ℣. Letitia sempiterna super capita eorꝫ, alle. ℟. Gaudiū ꝛ exultatione obtinebunt, alla. ℣ In ni. A vinculis. Iube. Euāgelica. Lcō j. euang. sm Johan. Le. vij.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis: Ego sū vitis vera: ꝛ pater meus agricola est. Et reliqua.

Hom. sancti Augustini epi.

Iste locus euāgelicus, fratres, vbi se dicit dn̄s vitem, ꝛ discipulos suos palmites, secundum hoc dicit, quod est caput ecclesię, nosq; membra ei⁹, mediator Dei ꝛ hominum homo Christus Jesus. Unius q̄ppe naturę sūt vitis, ꝛ palmites. Propter quod, cum esset deus, cuius naturę non sumus, factus est homo, vt in illo esset vitis humana natura, cuius ꝛ nos homines palmites esse possemus. ℟. Ego sum vitis vera, ꝛ vos palmites. Qui manet in me, ꝛ ego in eo, hic fert fructū multū, alleluia, alleluia. ℣. Sicut dilexit me pater, ꝛ ego dilexi vos. Qui ma. Iube. Cui⁹ festum. Lcō. octaua.

Quid ergo est, ego sum vitis vera? Nunq̄d addēs, vera, hoc ad eam vitē retulit, vnde ista similitudo trāslata ē? Sic enim dicitur vitis per similitudinem, non per proprietatē: quemadmodum dicitur ouis, agnus, leo, petra, lapis angularis, ꝛ cętera huiusmodi, q̄ magis ipsa sunt vera: ex quib⁹ ducuntur istę similitudines, non ꝓprietates. Sed cū dicit. Ego sū vitis vera, ab illa se vtiq; discernit, cui dr̄: Quomodo ꝯuersa es i amaritudinē vitis aliena? Nā quo pacto est vitis vera, q̄ expectata ē vt faceret vuas, fecit autē spinas? ℟. Candidi facti sunt Nazarei eius, alleluia: splendorē Deo dederunt, alleluia: ꝛ sicut lac coagulati sunt, alla, all.

Candiores niue, nitidiores lacte, rubicundiores ebor antiquo, saphiro pulchriores. Et. Iube. Ad societatē. Le. nona.

Ego sum, inquit, vitis vera, ꝛ pater meus agricola ē. Nunquid vnum sunt agricola ꝛ vitis? Secundum hoc ergo vitis Christus, secundū q̄d ait, Pater maior me est. Secundū autem id quod ait, Ego ꝛ pater vnum sumus, ꝛ ipse agricola est: nec talis quales sunt qui extrinsecus operando exhibent ministerium, sed talis, vt det ēt intrinsecus incremētum. Nam neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus: sed vtique Deus est Christus, quia Deus erat verbum, vnde ipse ꝛ pater vnum sunt: ꝛ, si verbum caro factum est quod non erat, manet tamen quod erat.

Ad Laudes, ꝛ per Horas Aña.

Sancti tui dn̄e florebūt sicut liliū, all. ꝛ sicut odor balsami erunt ante te, alleluia,

ps. Dñs regn. 8. cũ reſ. Añа. In cęleſtibus regnis ſanctorũ habitatio eſt, allſa, ꝛ in ęternuȝ requies eoruȝ, allſa. Añа. In velamento clamabunt ſancti tui dñe, allſa, allſ, allſa, Añа. Spiritus, ꝛ animę iuſtorum hymnũ dicite Deo noſtro, allſa, allſa. Añ. Fulgebunt iuſti ſicut ſol in conſpectu Dei, allſa, Cap. Stabũt iuſti. vt ſupra Hym. p vno martyr. Martir dei. 504. vt ſupra in alio cõi. Pro pluribus mar. Rex glorioſe martyrum. 512. vt infra in cõi plur. marty. ℣. Precioſa in conſpectu domini, alleluia. ℟. Mors ſanctorum eius, allſa. Ad Bñs. Añа. Filię Jeruſalem venite, ꝛ videte martyres cũ coronis, quibus coronauit eos dominus in die ſolennitatis, ꝛ lętitię, allſa, allſ. Oratio de vno, vel pluribus mart. Ad iij. Cap Stabunt iuſti. ℟. bre. Sancti ꝛ iuſti in domino gaudete, Allſ. allſa. ℣. Uos elegit Deus in hęreditatem ſibi. Allſa. Glo. Sancti. ℣. Lux perpetua lucebit ſanctis tuis dñe, alleluia. ℟. Et ęternitas temporum, alleluia.

Ad Sextam. Capitulum.

ſa. 5. ECce quomodo cõputati ſunt inter filios Dei, ꝛ inter ſanctos ſors illorũ eſt. ℟. br. Lux ppetua lucebit ſãctis tuis dñe, Alleluia, allſ. ℣. Et ęternitas tẽporũ. Allſa. Glo. Lux. ℣. Lętitia ſempiterna ſuper capita eorum, allſa. ℟. Gaudium ꝛ exultationem obtinebũt, allſ.

Ad nonam. Capitulum.

SCimus quoniã diligentibus deum omnia cooperant in bonũ, his qui ſecunduȝ propoſituȝ vocati ſunt ſancti. Ro. 8.
℟. bre. Lętitia ſempiterna ſup capita eoruȝ, Alleluia, alleluia. ℣. Gaudiuȝ ꝛ exultationẽ obtinebũt. Alleluia. Glia. Letitia. ℣. Precioſa in cõſpectu dñi, allſ. ℟. Mors ſanctorũ eius, allſ. Ad Veſp. Añа. Sãcti tui dñe cũ reſ. vt i Lau. ps. Dixit d. 521 cũ reſ. loco vlt. ps. Credidi. 54. Cap. Stabunt iuſti. Hy. Deus tuorũ milit. 501. Pro vno mar. Pro plu Rex glorioſe mar. 512. ℣. Precioſa in conſpectu dñi, all. ℟. Mors ſctõrũ ei⁹, allelu. Ad Mag. Añа. Sãcti ꝛ iuſti, in dño gaudete, alle. vos elegit Deus in hęreditateȝ ſibi, allelu. Alię lec. pro mar. tpe Paſchali Ex epiſtola s. Cypriani mar. ad martyres, ꝛ confeſſores. L. iiij.

QUib⁹ ego vos laudibus pdiceȝ fortiſſimi martyres ꝛ robur pectoris veſtri: perſeuerãtiã fidei, quo preconio vocis exornem? Toleraſtis vſq ad conſumationẽ glorię durißimaȝ quęſtionem: nec ceßiſtis ſupplicijs, ſed vobis potius ſupplicia ceſſerunt. Fineȝ doloribus, queȝ tormenta non dabãt, coronę dederunt. Laniena grauior ad hoc diu pſeuerauit, nõ vt ſtã

tem

rē fidē deijceret, sʒ vt hoīes Dei ad deū velocius mitteret. L.v.

Idit admirans pręsētiū multitudo cęleste certa/ mē, certamē dei, certamē spiri/ tale, ꝑliū Christi, stetisse seruos eius voce libera, mente incorru pta, virtute diuina, telis qui/ dem secularibus nudos, sed ar mis fidei ardētis armatos. Ste terunt torti, torquentibus for/ tiores: ꝛ pulsantes ac lanian/ tes vngulas pulsata ac laniata membra vicerunt. Inexpugna/ bilem fidem superare non po/ tuit sęuiens diu plaga repeti/ ta, quamuis rupta compage visceruʒ torquerentur in seruis Dei iam non membra, sed vul/ nera. Fluebat sanguis, qui in/ cēdiū ꝑsecutionis extingueret, qui flāmas ꝛ ignē gehennę glo/ rioso cruore sopiret. Lco sexta.

O Quale illud fuit specta/ culum domino, quam su blime, quam magnum, quam Dei oculis sacramento, ac de/ uotione militis eius acceptum: sicut scriptum est ꝛ in psalmis, spiritu sancto loquente ad nos pariter ꝛ monente. Preciosa in conspectu domini mors sancto rum eius: preciosa mors hęc, quę emit immortalitatē precio sui sanguinis: quę accepit co/ ronam de consummatione vir/ tutis. Quam lętatus illic Chri stus fuit, quam libens in tali/ bus seruis suis ꝛ pugnauit ꝛ vi cit protector fidei, dans credē tibus tantum, quantum se cre/ dit capere qui sumit: certami/ ni suo affuit, pręliatores atqꝫ as/ sertores sui nominis erexit, cor/ roborauit, animauit. Et q̄ pro nobis mortem semel vicit, sem/ per vincit in nobis.

Lcō. S. euāg. sm Iohānē. L. vij.

In illo tempore: Dixit Je sus discipulis suis: Ego sū vitis, ꝛ vos palmites: q̄ manet in me, ꝛ ego in eo, hic fert fru/ ctum multum: qa sine me nihil potestis facere. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini epi.

Ne quisquā putaret saltē paruum aliquem fructuʒ posse a semetipso palmitem fer re, cū hęc dixisset, Hic fert fru/ ctum multum: non ait, quia sine me parum potestis facere, sed, nihil potestis facere. Siue ergo parum, siue multum, si/ ne illo fieri non potest, sine quo nihil fieri potest: quia etsi pa/ rum attulerit palmes cum pur gat agricola, vt plus afferat: tamen nisi in vite manserit, ꝛ vixerit de radice, quantumli/ bet fructum a semetipso nō po/ test ferre. Quamuis autem Christus vitis non esset, nisi homo esset: tamen istam gratiā palmitibus non prębere, nisi etiam Deus esset. Lec. viij.

Verū quia ita sine ista grā nō p̄t viui, vt ꝛ mors ī po/ testate sit liberi arbitrij: Siqs ī me, inqt, nō māserit, mittet fo/ ras, sicut palmes, ꝛ arescet, ꝛ col

 ligent

ligent eum, ꝛ in ignē mittent, ꝛ ardet. Ligna itaqꝫ vitis tanto sunt contemptibiliora si in vite nō mãserint, quanto gloriosiora si manserint. Deniqꝫ sicut de his etiã per Ezechielem prophetã Dñs dicit, precisa nullis agricolarũ vsibus prosunt, nullis fabrilibus operibus deputatur. Unum de duobus palmiti congruit, aut vitis, aut ignis: si in vite nõ est, in igne erit: vt ergo in igne non sit, in vite sit. Lc. ix.

SI mãseritis i me, inquit, ꝛ verba mea in vobis mãserint: quodcunque volueritis petitis: ꝛ fiet vobis. Manendo quippe in Chr̄o, quid velle possunt nisi quod cõuenit Christo? Quid velle possunt manēdo in saluatore, nisi quod non est alienum a salute. Aliud quippe volumus, quia sumus in Christo, ꝛ aliud volumus, qꝛ sumus adhuc in hoc seculo. De mãsione namque huius seculi nobis aliquando subrepit, vt hoc petamus, quod nobis non expedire nescimus. Sed absit, vt fiat nobis si manemus in Christo, qui non facit quando petimus, nisi quod expedit nobis.

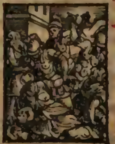
IN COMMVNI.

Cõfess. virg. ꝛ nõ virg. ꝛ Dedicat. Ecclesię tpe Pascha. Off. fit vt inferius in alijs tpib⁹, sꝫ in fine ad Inuit. Añas. ℟. ꝛ ℣. tam bre. quã alia addis. Alleluia. Et tres psalmi dicũt p singulos nocturnos sub prima aña illi⁹ noc.

IN NATALITIIS PLVRIVM MAR.

Extra tempus Paschale.

Ad Vesperas. Antiphona. Omnes sancti. cũ rel. de Laud. Ps. Dixit dominus. 52. cum reliq. de Dñica. loco vlt. dicitur. Laudate dñm oẽs gẽ. 54. Cap.

IUstorum animę in manu dei sũt, ꝛ nõ tanget illos tormentum mortis: visi sũt oculis insipientium mori, illi autem sunt in pace. Hymnus.

SAnctorum meritis inclyta gaudia
Pangam⁹ socij, gestaqꝫ fortia:
Nã gliscit aius ꝓmere cantibus
Victorũ genus optimum.
Hi sunt quos retinens mũdus inhorruit.
Ipsum nã sterili flore peraridũ
Spreuere penitus, teqꝫ secuti sunt,
Rex Christe bone cęlitus.
Hi pro te furias atqꝫ ferocia
Calcarunt hominum sęuaque verbera:
Cessit his lacerans fortiter vngula,
Nec carpsit penetralia.
Cęduntur gladijs more bidentium:
Non murmur resonat, nõ querimonia:

Sed

Sed corde tacito mens bene conscia
Conseruat patientiam.
Que uox, que poterit lingua retexere,
Que tu martyribus munera preparas?
Rubri nam fluido sanguine laureis
Ditantur bene fulgidis.
Te summa deitas vnaqz poscim⁹
Ut culpas abluas, noxia subtrahas,
Des pacem famulis, nos quoqz gloriam
Per cuncta tibi scl'a. Amē. ℣. Letamini in domino, ꝛ exultate iusti. ℟. Et gloriamini omnes recti corde. Ad Mag. An. Istorum est enim regnum celorum: qui contempserunt vitam mundi, ꝛ peruenerunt ad premia regni, ꝛ lauerunt stolas suas in sanguine agni. Oro.

Deus, qui nos annua sanctorum martyrum tuorum N. ꝛ N. solennitate letificas: concede propitius: vt, quorum gaudemus meritis, accendamur exemplis. Per dñm. Alia Oratio.

Deus, qui nos cōcedis sanctorū martyrum tuorum N. ꝛ N. natalitia colere: da nobis in eterna beatitudine de eorum societate gaudere. Per d.

Alia Oratio pro pluribus martyribus ꝛ Pontificibus.

Beatorum martyrū paritérqz pontificū N. ꝛ N. nos, qs dñe, festa tueant, ꝛ eorum cōmendet oratio veneranda. Per do.

Ad Matutinum. Inuitatoriū.
Regem martyrū dñm, adoremus. Ps. Venite. Hym.

Eterna Christi munera,
Et martyrum victorias,
Laudes canentes debitas,
Letis canamus mentibus.
Terrore victo seculi,
Penisqz spretis corporis,
Mortis sacre compendio
Uitam beatam possident.
Traduntur igni martyres,
Et bestiarum dentibus:
Armata seuit vngulis
Tortoris insani manus.
Nudata pendent viscera,
Sanguis sacratus funditur:
Sed permanent immobiles,
Uite perennis gratia.
Te nūc redemptor quesumus,
Ut martyrum consortio
Iungas precantes seruulos
In sempiterna secula. Amen.

In j. noct. Aña. Secus decursus aquarū plātauit vineam iustorum, ꝛ in lege domini fuit voluntas eorum. Ps. Beatus vir. 2. Aña. Tanquam aurum in fornace probauit electos dominus ꝛ quasi holocausta accepit eos in eternum. Ps. Quare fre. 3. Aña. Si coram hominibus tormenta passi sunt: spes electorum est immortalis in eternum. Ps. Domine quid. 2. ℣. Letamini in domino ꝛ exultate iusti. ℟. Et gloriamini omnes recti corde. Pater noster Exaudi. Iube. Benedictione.

De

De epistola beati Pauli Apostoli ad Romanos. Lectio prima.

ca. 8. Fratres, Debitores sum⁹ non carni, vt secũdũ carné viuamus. Si.n. secũdum carnem vixeritis, moriemini: si autem spiritu facta carnis mortificaueritis, viuetis. Quicunque enim spiritu dei agũtur, hi sũt filij Dei. Non enim accepistis spiritũ seruitutis iterum in timore: sed accepistis spiritũ adoptionis filiorum dei, in quo clamamus, abba pater. Ipse enim spiritus testimoniũ reddit spiritui nostro, quod sumus filij dei. Si auté filij, ⁊ heredes, heredes quidez dei, coheredes aũt Christi: si tamé compatimur, vt ⁊ cõglorificemur. Existimo.n. quod non sunt condignę passiones huius tépozis ad futurã gloriã, q̃ reuelabitur in nobis. Nã expectatio creaturę, reuelationé filiorũ dei expectat. ℟. Absterget deus omnem lacrymam ab oculis sanctorũ: ⁊ iam non erit amplius, neq; luctus, neq; clamor, sed nec vll⁹ dolor. Quoniá priora trãsierũt. ℣. Nõ esuriét, neq; sitient amplius, neq; cadet super illos sol, neq; vllus ęstus. Qm̃. Iube. Unigenitus. L.ij.

Scimus auté, quoniã dili gẽtib⁹ deũ omnia cooperantur in bonũ his, qui secũdũ propositum vocati sunt sancti. Nã quos prescivit, ⁊ pdestinauit conformes fieri imaginis filij sui: vt sit ipse primogenitus in multis fratribus. Quos autẽ predestinauit, hos ⁊ vocauit, ⁊ quos vocauit, hos ⁊ iustificauit: quos autem iustificauit, illos ⁊ magnificauit. Quid ergo dicemus ad hec? Si deus pro nobis, quis cõtra nos? Qui etiã proprio filio suo nõ pepercit: sz pro nobis omnibus tradidit illum, quomodo non etiam cum illo omnia nobis donauit? Quis accusabit aduersus electos dei? Deus q iustificat. Quis est qui cõdemnet? Christus Jesus qui mortuus est, immo q ⁊ resurrexit, qui est ad dexterã Dei, qui etiam interpellat pro nobis. ℟. Uiri sancti gloriosum sanguiné fuderũt ꝓ dño, amauerunt Christũ in vita sua, imitati sũt eũ i morte sua. Et ideo coronas triũphales meruerũt. ℣. Unus spiritus ⁊ vna fides erat in eis. Et. Iube. Spũs scti. L.iij.

Quis ergo nos separabit a charitate Christi? tribulatio? an angustia? an fames? an nuditas? an periculũ? an psecutio? an gladi⁹? Sicut scriptũ é: Quia pp te mortificamur tota die, ęstimati sum⁹ sicut oues occisionis. Sed in his oĩbus superamus ꝓpter eũ, q dilexit nos. Certus sum.n. quia neq; mors, neq; vita, neq; angeli, neq; principat⁹, neq; virtutes, neq; instãtia, neq; futura, neq; fortitudo, neq; altitudo, neq; ꝓfundũ, neque creatura alia poterit nos separare a charitate dei, q̃ est in

in Christo Jesu domino nostro. ℟. Tradiderunt corpora sua ꝑpter deū ad supplicia: Et me ruerunt habere coronas perpe tuas. ℣. Isti sunt qui venerunt ex magna tribulatione, ⁊ laue rūt stolas suas i sanguine agni. Et meruerunt. Gloria. Et me rue. In ij. noc. Aña. Dabo sctis meis locū nominatū i regno pa tris mei, dicit dñs. Psalmus.

Domine, qs habi tabit i taberna culo tuo? aut qs requiescet i monte scō tuo? Qui igredit̄ si ne macula, ⁊ operatur iustitiā. Qui loquitur veritatē i corde suo: q nō egit dolū i lingua sua. Nec fecit proximo suo malū: ⁊ opprobriū non accepit aduer sus proximos suos. Ad nihilū deductus est in con spectu eius malignus, timētes autem dominū glorificat. Qui iurat proximo suo, ⁊ non decipit: qui pecuniam suā nō dedit ad vsuram: ⁊ munera sup innocentem non accepit. Qui facit hec: non commoue bitur in eternum. Gloria pa. Aña. Dabo sanctis meis locū nominatū in regno patris mei, dicit dominus. Aña. Sanctis, qui in terra sunt eius: mirificauit omnes voluntates meas inter illos. Psalmus.

Conserua me domine, qm̄ speraui i te, dixi dño de' meus es tu: quoniam bonorum meorum non eges. Sanctis qui in terra sunt ei': mirificauit omnes voluntates meas in eis. Multiplicate sunt īfirmitates eorum: postea accelerauerunt. Non congregabo cōuenticula eoꝝ de sanguinib': nec memor ero noium eorū per labia mea. Dñs pars hereditatis mee, ⁊ calicis mei: tu es qui restitues hereditatem meam mihi. Funes ceciderunt mihi in pre claris: etenim hereditas mea preclara est mihi. Benedicam dominum, qui tri buit mihi intellectum. insuper ⁊ vsque ad noctem icrepuerūt me renes mei. Prouidebā dominum in con spectu meo semp: qm̄ a dextris est mihi ne commouear. Propter hoc letatū ē cor meū ⁊ exultauit lingua mea: insuper ⁊ caro mea requiescet in spe. Qm̄ non derelinques animā meam in inferno: nec dabis san ctum tuū videre corruptionē. Notas mihi fecisti vias vite, adimplebis me letitia cū vultu tuo: delectationes in dextera tua vsque in finem. Gloria. Añ. Sāctis qui in ter ra sunt eius: mirificauit oēs vo luntates meas inter illos. Aña. Sācti, qui sperant in domino, habebunt fortitudinē: assumēt pennas: vt aquile volabunt, ⁊ non deficient. Psalmus.

Domini est terra, & pleni/tudo eius: orbis terrarum & vniuersi qui habitant in eo.
Quia ipse sup maria fūdauit eū: & sup flumina pparauit eū.
Quis ascēdet i mōtē dñi? aut quis stabit in loco sancto eius?
Innocens manibus, & mundo corde: qui non accepit in vano animam suam, nec iurauit in dolo proximo suo.
Hic accipiet benedictionem a domino: & misericordiā a Deo salutari suo.
Hec est generatio querētiū eū: querentium faciem Dei Jacob.
Attollite portas principes vestras: & eleuamini porte eterna/les, & introibit rex glorie.
Quis ē iste rex glorie? dñs fortis & potēs, dñs potēs in prelio.
Attollite portas principes vestras, & eleuamini porte eterna/les: & introibit rex glorie.
Quis est iste rex glorie? dominus virtutum ipse est rex glorie.
Gloria. An. Sācti qui sperāt in dño, habebunt fortitudinem, assument pennas: vt aquile volabūt, & nō deficiēt. ℣. Exultēt iusti i cōspectu Dei. ℟. Et delectent in letitia. Pater noster. Ipsius pietas. Iube. Deus pi.

Sermo s. Augustini epi. Le. iij.

Quotiescūq3 fratres carissimi sanctorū martyrū solennia celebramus, ita ipsis intercedētibus expectemus a domino cōsequi temporalia beneficia, vt ipsos martyres imitando, accipere mereamur eterna. Ab eis enim sanctorū martyrum in veritate festiua gaudia celebrantur, q ipsorū martyrū exēpla sequuntur. Solēnitates. n. martyrū exhortationes martyriorū sunt, vt imitari nō pigeat, qđ celebrare delectat. ℟. Sancti tui dñe mirabile cōsecuti sunt iter seruiētes pceptis tuis, vt in venirēt illesi i aqs validis. Terra apparuit arida: & in mari rubro via sine ipedimēto. ℣. Qui percussit petrā, & fluxerūt aque, & torrentes inundauerūt. Terra. Iube. Chris perpetue. Le. v.

Sed nos volumus gaudere cū sāctis: & tribulationes mundi nolumus sustinere cū illis. Qui enim sanctos martyres vel inquantū potuerit noluerit imitari, ad eorū beatitudinē non poterit peruenire. Sed & apostolus Paulus predicat dicens: Si fuerimus socij passionum, erimus & consolationū. Et dñs in euāgelio: Si mūdus vos odit: scitote quia me priorē vobis odio habuit. Recusat esse in corpore, qui odiū non vult sustinere cum capite. ℟. Verbera carnificū nō timuerūt sancti Dei morientes p Christi nomine: Ut heredes fierent in domo dñi. ℣. Tradiderūt corpora sua pp deū ad supplicia. Ut. Iube. Ignē sui. Lectio. vi.

Sed dicet aliquis. Et qs est, q possit beatorū martyrum vestigia sequi: Huic ego respon/

respondeo: Quia non solũ martyres, sed ꝛ ipsum dñm cũ ipsi⁹ adiutorio, si volumus, possumus imitari. Audi non me, sed ipsuȝ dñm generi humano clamantẽ: Discite a me, quia mitis suȝ, ꝛ humilis corde. Audi ꝛ beatum Petrum apostolum admonẽtẽ: Christus pro nobis passus est, vobis relinquens exemplum, vt sequamini vestigia ei⁹. ℟. Tã quã aurum in fornace probauit electos dñs, ꝛ quasi holocausti hostiam accepit illos, ꝛ in tpe erit respectus illorũ. Qm̃ donũ, ꝛ pax est electis Dei. ℣. Qui cõfidunt in illũ, intelligent veritatem, ꝛ fideles in dilectione acquiescent illi. Qm̃. Glo. Qm̃

In iij. noc. Añ. Iusti autem in ppetuum viuent: ꝛ apud domi nuȝ est merces eoruȝ. Psalmus.

Exultate iusti dño: rectos decet collaudatio.

Cõfitemini dño in cithara: in psalterio decem chordarum psallite illi.

Cantate ei canticum nouũ: bene psallite ei in vociferatione.

Quia rectum est verbũ dñi: ꝛ omnia opera eius in fide.

Diligit misericordiam ꝛ iudicium, mia dñi plena est terra.

Verbo dñi cęli firmati sunt, ꝛ spũ oris eius oĩs virtus eorum.

Cõgregãs sicut in vtre aquas maris: ponẽs i thesauris abissos.

Timeat dñm omnis terra: ab eo autem commoueãtur omnes inhabitantes orbem.

Quõ ipse dixit, ꝛ facta sunt: ipse mandauit, ꝛ creata sunt:

Dñs dissipat cõsilia gẽtiũ: reprobat aũt cogitationes populorũ, ꝛ reprobat consilia principum.

Consilium aũt dñi in ęternuȝ manet: cogitationes cordis eius in generatione, ꝛ generationeȝ:

Beata gens, cuius est dñs deus eius: populus quem elegit in hereditatem sibi.

De cęlo respexit domin⁹: vidit omnes filios hominum.

De pparato habitaculo suo: respexit sup oẽs, q habitãt terrã.

Qui finxit singilatim corda eorũ: qui intelligit oĩa opera eoꝝ.

Nõ saluatur rex per multã virtutem: ꝛ gigas nõ saluabitur in multitudine virtutis suę.

Fallax equus ad salutem: in abundantia autem virtutis suę non saluabitur.

Ecce oculi domini super metuentes eum, ꝛ in eis qui sperãt super misericordia eius.

Ut eruat a morte animas eorum: ꝛ alat eos in fame.

Aia nostra sustinet dñm: qm̃ adiutor ꝛ protector noster est.

Quia in eo lętabit cor nrm̃, ꝛ I nomine sancto eius sperauim⁹.

Fiat misericordia tua dñe sup nos: Quẽadmodũ sperauim⁹ in te. Gloria. Añ. Iusti autẽ inperpetuũ viuẽt: ꝛ apud dñȝ est merces eorum: Aña. Tradiderunt corpora sua in mortẽ, nec serui

ren.

rent idolis: ideo coronati possi-
dent palmam. Psalmus.
Benedicā dñz in omni tpe:
semp laus eius i ore meo.
In dño laudabitur aia mea:
audiant mansueti ꝛ letentur.
Magnificate dñz mecū, ꝛ exal
temus nomen eius in idipsum.
Exquisiui dñm, ꝛ exaudiuit
me: ꝛ ex omnibus tribulationi-
bus meis eripuit me.
Accedite ad eū, ꝛ illuminami
ni: ꝛ facies vestre nō ꝯfundent.
Iste pauper clamauit, ꝛ domi
nus exaudiuit eū: ꝛ de oībus tri
bulationibus eius saluauit eū.
Immittit angelus dñi in cir
cuitu timētiū eū: ꝛ eripiet eos.
Gustate ꝛ videte qm̄ suauis est
dñs: beatus vir qui sperat i eo.
Timete dñz oēs sancti eius: qm̄
non est inopia timentibus euz.
Diuites eguerūt ꝛ esurierūt:
inquirentes autem dominum,
non minuentur omni bono.
Uenite filij, audite me: timoré
domini docebo vos.
Quis est homo, qui vult vitā?
diligit dies videre bonos.
Prohibe linguam tuā a malo:
ꝛ labia tua ne loquant dolum.
Diuerte a malo, ꝛ fac bonū: in
quire pacem, ꝛ persequere eaz.
Oculi dñi super iustos: ꝛ aures
eius in preces eorum.
Uultus aūt domini, super fa-
cientes mala: vt perdat de ter-
ra memoriam eorum.
Clamauerūt iusti, ꝛ dñs exau-
diuit eos: ꝛ ex oībus tribulatio
nibus eorum liberauit eos.
Iuxta est dñs his, qui tribula
tio sunt corde: ꝛ humiles spiri-
tu saluabit.
Multe tribulationes iustoruz:
ꝛ de omnibus his liberauit eos
dominus.
Custodit dñs oia ossa eorum:
vnum ex his non conteretur.
Mors peccatorū pessima: ꝛ qui
oderunt iustum delinquent.
Redimet dñs animas seruorū
suorū: ꝛ non delinquent omnes,
qui sperant in eo.
Gloria. Antiphona. Tradide
runt corpora sua in mortem, ne
seruirent idolis: ideo coronati
possident palmam. Aña. Ecce
merces sanctorum copiosa est
apud deum: ipsi vero mortui
sunt pro Christo, ꝛ viuent in
eternum. Psalmus.
Deus nr̄, refugium ꝛ vir-
tus: adiutor in tribulatio
nib⁹, que inuenerūt nos nimis.
Propterea non timebimus dū
turbabitur terra: ꝛ transferen-
tur montes in cor maris.
Sonuerūt, ꝛ turbate sunt aque
eorum: conturbati sunt montes
in fortitudine eius.
Fluminis impetus letificat ci
uitatem Dei: sanctificauit ta-
bernaculum suum altissimus.
Deus in medio eius non com
mouebitur: adiuuabit eaz deus
mane diluculo.
Conturbate sunt gentes, ꝛ in-
clinata sunt regna: dedit vocez
suam, ꝛ mota est terra.
Domi-

Dñs virtutum nobiscũ, susceptoꝛ noster Deus Jacob.
Venite, ꝛ videte opera dñi, q̃ posuit pꝛodigia sup terrã: auferens bella vsq; ad finem terrę.
Arcum conteret, ꝛ confringet arma, ꝛ scuta comburet igni.
Uacate, ꝛ videte, quoniaȝ ego sum deus: exaltaboꝛ in gentib⁹, ꝛ exaltaboꝛ in terra.
D. ñs virtutum nobiscum: susceptoꝛ noster Deus Jacob.
Gloꝛia. Aña. Ecce merces sanctoꝛum copiosa est apud deuȝ: ipsi vero moꝛtui sũt p Chꝛisto, ꝛ viuent in ęternum. ℣. Justi autem in perpetuum viuent.
Et apud dominum est merces eoꝛum. Pater noster. A vinculis. Jube. Euangelica lectio.
Lctõ s. euãg. bm̃ Lucam. L. vu.

In illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis. Cũ audieritis ꝑlia, ꝛ seditiones, nolite terreri: opoꝛtet pꝛimũ hęc fieri, sed nondum statim finis. Et reliq.
Omilia sancti Gregoꝛij papę.

Dominus ac redéptoꝛ noster perituri mũdi ꝓcurrentia mala denũciat: vt eo minus perturbẽt veniẽtia, quo fuerint prescita. Minus enim iacula feriunt quę pꝛeuidentur: ꝛ nos tolerabilius mundi mala suscipimus, si contra hęc per ꝓscientię clypeum munimur. Ecce etenim dicit, Cum audieritis pꝛęlia ꝛ seditiones, nolite terreri: opoꝛtet enim pꝛimum hęc fieri, sed nondũ statim finis:
Pensanda sunt verba redéptoris nostri, per quę nos aliud interius, aliud exterius passuros esse denũciat. Bella quippe ad hostes pertinent, seditiones ad ciues. Ut ergo nos ıu ıicet interi⁹ exteriusq; turbari: aliud nos fatetur ab hostib⁹, aliud a fratribus ppeti. ℟. Propter testamẽtum domini ꝛ leges paternas sancti Dei perstiterũt in amoꝛe fraternitatis: Quia vnus fuit sẽper spiritus in eis, ꝛ vna fides.
℣. Ecce quã bonũ, ꝛ quã iucundum habitare fratres in vnum.
Quia. Jube. Quoꝛum. L. viij.

Sed his malis pꝛęueniẽtibus, quia non statiȝ finis sequatur, adiungit: Surget gens contra gentem: ꝛ regnum aduersus regnum: ꝛ terręmot⁹ magni erunt per loca, ꝛ pestilentię, ꝛ fames: terroꝛesq; de cęlo, ꝛ signa magna erũt. Ultima tribulatio multis tribulationibus pꝛęuenitur: ꝛ per crebꝛa mala, quę pręueniunt, indicantur mala ppetua, quę subsequẽtur. Et iõ post bella ꝛ seditiões non statim finis, q: multa debẽt mala pꝛęcurrere, vt malum valeant sine fine nũciare. ℟. Stancti mei, qui i carne positi certamẽ habuistis. Mercedẽ laboꝛis ego reddã vobis. ℣. Uenite benedicti pꝛis mei pcipite regnũ. Mercedẽ. Gloꝛia. Mercedẽ.
Seq. ℟. dñ post viij. vel ij. lcõ. i festo plu. mar. fratrũ. ℟. Hęc est vera fraternitas, q̃ nũquã potuit

tuit violari certamine: qui effu so sanguine secuti sunt dominū: Contemnentes aulam regiam, peruenerunt ad regna celestia. ℣. Ecce quam bonum ꝛ quam iucundum habitare fratres in vnū. Contēnen. ℣ lo. Conten. Iube. Ad societatem. Lec. ix.

SEd cū tot signa per turbationis victa sint: oportet vt eorum consideratione breuiter singula pstringamus. Quia necesse est, vt alia e celo, alia e terra, alia ab elemētis, alia ab hominibus patiamur. Ait eniꝫ: Surget gens cōtra gentem, ecce perturbatio hominū: erūt terremotus magni per loca, ecce respectus ire desuper: erūt pestilētie, ecce inequalitas corporum: erit fames, ecce sterilitas terre: terroresq; de celo, ꝛ tēpestates, ecce inequalitas aeris. Quia ergo oia consummanda sunt, ante consummationē omnia perturbant, ꝛ qꝫ in cunctis deliquimꝰ ꝛ in cunctis ferimur: vt impleat quod dicitur, Pugnabit p eo orbis terrarū cōtra insensatos.

Ad Laudes, ... Añ.

OMnes sancti quāta passi sunt tormēta: vt securi puenirent ad palmam martyrij. ℣. Dūs regna. 8. cum rel. Aña. Cum palma ad regna peruenerunt sancti, coronas decoris meruerunt de manu Dei. Aña Corpora sanctorum in pace sepulta sunt: ꝛ viuent nomina eorū in eternum. Aña Martyres dñi dñm benedicite in eternuꝫ. Aña Martyrum chorus, laudate dominū de celis, alleluia. Cap. Iustorū aie. 508. Hymn.

REx gloriose martyrum.
Corona confitentium,
Qui respuentes terrea
Perducis ad celestia.
Aurem benignam protinus
Appone nostris vocibus,
Trophea sacra pangimus,
Ignosce quod deliquimus,
Tu vincis in martyribus,
Parcendo confessoribus,
Tu vince nostra crimina.
Donando indulgentiam.
Deo patri sit gloria.

℣. Exultabunt sancti in gloria. ℟. Letabunt in cubilibus suis. Ad Benedictus. Antiphona. Vestri capilli capitis omnes numerati sunt: nolite timere, multis passeribꝰ meliores estis vos. Ad iii. Cap. Iustorum aie 508. ℟. Letamini i domino, Et exultate iusti. ℣. Et gloriamini omnes recti corde. Et. ℣. Exultent iusti in conspectu Dei. ℟. Et delectentur in letitia.

Ad sextam Capitulum.

REddet deus mercedem laborum sanctorum suorum, ꝛ deducet illos in via mirabili, ꝛ fuit illis in velamento diei, ꝛ in luce stellarum nocte: ℟. Exultent iusti, In conspectu Dei. ℣. Et delectentur in letitia. In conspe. ℣. Iusti autē in perpetuum viuent. ℟. Et apud dominum est merces eorū.

Ad Nonam. Capitulum.

Fulgebūt iusti: ⁊ tanq̄ scī tille in arundineto discur rent : iudicabunt nationes: ⁊ dominabuntur populis: ⁊ re gnabit dominus illorum in per petuum. ℟. Justi autem, In perpetuum viuent. ℣. Et apud dominum est merces eorū In. ℣. Exultabunt sancti in gloria. ℟. Letabunt in cubilibꝰ suis.

Ad Vesperas. Antiphona.

Isti sunt sancti, qui pro te stamento Dei sua corpora tradiderunt, ⁊ in sāguine agni lauerunt stolas suas. ps. Dixit dñs. 52. cuꝫ rel. loco vlt. Credi. di. 54. Añia. Sancti per fidem vicerunt regna, operati sunt iu stitiaꝫ, adepti sunt repromissio nes. Añ. Sanctoꝝ velut aqui lę iuuentus renouabitur: flore bunt sicut liliuꝫ in ciuitate dñi. Añia. Absterget Deus omnem lacrymam ab oculis sanctorū: ⁊ iaꝫ non erit amplius, neq; lu ctus neq; clamor, sed nec vllus dolor, quoniā priora trāsierunt. Añia. In cęlestibus regnis san ctorum habitatio est, ⁊ in eter num requies eorum. Capitu. ⁊ hymnus vt in primis Vesp. ℣. Exultabūt sancti in gloria. ℟. Letabunt in cubilibus suis. Ad Magn. Añ. Gaudēt in cęlis aię sanctorū, qui Chri vestigia sunt secuti: ⁊ q: pro eius amore sanguinem suuꝫ fuderunt, ideo cum Christo exultant sine fine. ¶ Alię lcōnes pro plur. mart. B. N. R.

Sermo s. Johā. Chryso. Le. iiij.

Nemo est, qui ne sciat martyruꝫ glorias ad hoc diuino consilio a Dei ppl'is fre quētari, vt ⁊ il lis debitus hōnor dicet, ⁊ nobis virtutis exēpla fauēte Christo mōstrent: vt duꝫ hęc ita celebra ri pspicimus, cognoscamꝰ quā ta eos glia maneat i celis, quo ruꝫ natalitia taliter celebrāt in terris: quo possimus etiā ipsi ta libus pnocati exēplis, virtute pari, deuotione cōsimili, ac fide vt Chro pręstante, dimicare, ⁊ vincere bellē possimus: vt par ta victoria, cū eisdē sanctis i re gnis cęlestibus triumphemus. ℟. Sācti tui dñe. 510. Lec. v.

Quis est enim, qui eoꝝ vo lens merito copulari, nisi prius constantiā eorū teneat, se ctetur fidē, imitetur virtutē pas sionis, eorū gloriā paribus vitę lineamētis aut inueniat, aut ex quirat? Qui etsi martyrio par esse nō possit, tñ muneris tāti di gnitate se q̄sq; bonis actibus di gnū pbeat. Adest eniꝫ clemētis simus deus, q desiderātibꝰ suis aut martyriuꝫ prębeat, aut sine martyrio cū sctis pmia diuina restituat. ℟. Verbera. 510. Lec. vi.

Et eniꝫ infirmat peccator aduersis, ita iustꝰ tētatio nibꝰ roborat: Sic dimicarūt ad uersus peccatū scti, sic ⁊ laborā do fortiores, ⁊ moriēdo victores

effecti sunt. Nullus athletes sine certamine fortior dici, nullus sine victoria poterit coronari. Nemo miles sine premio hostem subiecit, nemo sine bello imperatorem promeruit. Habes Christiane cõpetentia arma, quib⁹ hosté expugnes: habes fortissima tela qb⁹ inimicũ debelles. ℞. Tanq̃ aurũ. 511.

Lcõ .v. euãg. sm̃ Lucam. L. vj.

In illo tpe: Descendens Jesus de mõte stetit i loco cãpestri: ⁊ turba discipulorũ ei⁹, ⁊ multitudo copiosa plebis ab oi Judea, ⁊ Jerusalẽ, ⁊ maritima, ⁊ Tyri, ⁊ Sydonis. Et rel.

Homilia s. Ambrosii episcopi.

Aduerte oia diligẽter quo modo ⁊ cũ aplis ascẽdat ⁊ dscẽdat ad turbas. Quomodo enĩ turba nisi in humili Chrm videret? nõ sequit ad excelsa, nõ ascẽdit ad sublimia. Deniq̃ vbi descẽdit iuenit infirmos: i excelsis enĩ infirmi esse non possunt. Sic enĩ Mattheus docet in iferiorib⁹ debiles sanatos eẽ. Prius enim vnusquisq̃ sanat⁹ est, vt paulatĩ virtutib⁹ pcedẽtibus ascẽdere posset ad mõtẽ. Et ideo vnumquẽq̃ in inferiorib⁹ sanat, hoc ẽ a libidine reuocat, iniuriã cecitatis auertit: ad vulnera nrã dscẽdit, vt vsu quodã, ⁊ copia sue nature, ꝯparticipes nos faciat eẽ regni celestis. ℞. Propter testĩ. 512. Lc. viij.

Beati pauperes, qa vestrũ est regnũ Dei. Quatuor tantũ beatitudines sctũs Lucas dominica posuit: octo vero sanctus Mattheus: sed in istis octo ille quatuor sunt, ⁊ in quatuor istis ille octo. Hic enim quatuor velut virtutes amplexus est cardinales: ille in illis octo mysticum numerum reseruauit. Pro octaua enim multi scribuntur Psalmi, ⁊ mãdatũ accipis octo illis partẽ dare fortasse bñdictionibus. Sicut enĩ spei nre octaua pfectio est, ita octaua sũma virtutũ est. ℞. Sancti mei. 512. Lectio ix.

Sed prius q̃ sunt amplio ra videamus. Beati, inqt pauperes spiritu, qm̃ ipsorũ est regnum celorũ. Primã benedictionem hãc vterq̃ euangelista posuit. Ordine eni prima est, ⁊ parens quedã generatioq̃ virtutũ: quia qui contempserit secularia, ipse merebitur sempiterna: nec potest quisquã meritum regni celestis adipisci, qui mũdi cupiditate possessus emergendi non habet facultatem.

IN NATALI

Confess. Pontificum

Ad vesp. aã. Ecce sacerdos. 517 cũ rel. de Lau. ps. Dixit dñs. 55 cũ rel. de Dñica. loco vlti. d̃ ps. Laudate dñm oẽs. 54. Cap.

Ecce sacerdos magn⁹, qui in dieb⁹ suis placuit deo ⁊ inuentus est iustus: ⁊ in tempore iracũdie factus

ctus est reconciliatio. Hymn⁹.

Iste ↄfessor dñi sacratus,
Festa plebs cuius celebrat per orbem,
Hodie lętus meruit secreta
Scandere cęli.

Qui prius, prudens, humilis, pudicus,
Sobrius, castus fuit, & quiet⁹,
Uita dū pręsens vegetauit ei⁹
Corporis artus.

Ad sacrum cuius tumulum frequenter
Membra languentum, modo sanitati,
Quolibet morbo fuerint grauata,
Restituuntur.

Unde nunc noster choros in honorem
Ipsius hymnum canit hunc libenter:
Ut piis eius meritis iuuemur
Omne per euum.

Sit salus illi, decus atq; virt⁹,
Qui supra cęli residēs cacumē
Totius mundi machinam gubernat
Trinus & vnus. Amen.

℣. Amauit eū dñs, & ornauit eū.
℟. Stolā glorię induit eum.
Ad Magn. An. Sacerdos, & pontifex, & virtutū opifex, pastor bone in pplo, ora pro nobis dñm.
Ad Magnificat in vtrisque vesperis pro Doctoribus. Aña.

O Doctor optime, Ecclesię sanctę lumē, beate N. diuinę legis amator, deprecare p nobis filium Dei. Oratio.

Da, q̄s oīps Deus: vt beati N. confessoris tui, atque pontificis veneranda solēnitas: & deuotionē nobis augeat & salutem. Per dñm. Alia Oratio.

Exaudi, quęsumus dñe, preces nostras, quas in beati N. confessoris tui atq; pōtificis solēnitate deferimus, vt qui tibi digne meruit famulari, eius intercedentibus meritis, ab omnibus nos absolue peccatis. Per.

Ad Mat. Inui. Regē confessorū dñm, Uenite adoremus. ps. Uenite. Hy. Iste ↄfessor. vt s.

In j. noct. Añ. Beatus vir, qui in lege dñi meditat: volūtas ei⁹ pmanet die ac nocte, & oia quęcunq; faciet semp psperabunt. ps. Beatus vir. 2. añ. Beatus iste seruus qui confisus est in domino, pdicauit pręceptum domini, constitutus est in monte sancto eius. ps. Quare fre. 2. Añ. Tu es gloria mea, tu es susceptor meus domine, tu exaltans caput meum, & exaudisti me de mōte sancto tuo. ps. Domine, qd. 3. ℣. Amauit eū dñs: & ornauit eum. ℟. Stolam glorię induit eū. Pater nr. Exaudi dñe. Iube. Benedictione.

De epistola prima beati Pauli apostoli ad Timotheum. Lec. j.

Fidelis sermo: Siquis episcopatum desiderat, bonū opus desiderat. Oportet enim episcopū irreprehensibilem esse, vnius vxoris virum, sobrium, ornatū, prudentē, pudicū, hospitalem

lem, doctorem, non vinolentū, non percussorem, sed modestū: non litigiosū, nō cupidum, sed suę domui bene pręposituꝫ, filios habētē subditos cum omni castitate. Siquis autē domui suę pręesse nescit: quomodo Eccl'ię Dei diligentiam habebit? Nō neophytum, ne in superbiā elatus in iudiciū incidat diaboli. Oportet autem ꝛ illum testimonium habere bonū ab his qui foris sunt, vt non in opprobriū incidat, ꝛ in laqueū diaboli. ℟. Euge serue bone ꝛ fidelis: qa ī pauca fuisti fidelis: supra multa te cōstituā. Intra in gaudiū dñi tui. ℣ Dñe quinqꝫ talenta tradidisti mihi: ecce alia quinque superlucratus sum. Intra in gaud. Iube. Unigenitus.

De epistola ad Titum. Lec. ij.

Oportet enim epm sine crimine esse, sicut dei dispēsatorem, non superbum, non iracundum, non vinolentum, non percussorem, non turpis lucri cupidum: sed hospitalē, benignum, sobrium, iustum, sanctum, continentem, amplectentem eum, qui sm doctrinam est, fidelē sermonem: vt potens sit exhortari in doctrina sana, ꝛ eos qui cōtradicūt arguere. Sunt enim multi etiam inobedientes, vaniloqui, ꝛ seductores: maxime autē qui de circūcisione sunt: quos oportet redargui, qui vniuersas domos subuertunt, docētes, quę non oportet turpis lucri gratia. ℟. Ecce sacerdos magnꝰ qui in diebꝰ suis placuit Deo: Ideo iureiurando fecit illum dñs crescere ī plebem suā. ℣ Benedictionē omnium gentiū dedit illi, ꝛ testamentum suū confirmauit super caput eius. Ideo. Iube. Spiritus sancti. Lectio tertia.

Tu autem loquere quę decent sanam doctrinam. Senes sobrij sint, pudici, prudentes, sani in fide, in dilectione, in patientia. Anus similiter in habitu sancto, non criminatrices, non multo vino seruiētes, bene docentes, vt prudentiam doceant. Adolescentulas vt viros suos ament, filios suos diligant, prudentes, castas, sobrias: domus curā habētes, benignas, subditas viris suis, vt non blasphemetur verbū Dei. Iuuenes similiter hortare, vt sobrij sint. In omnibus te ipsum prębe exemplum bonorum operum in doctrina, in integritate, in grauitate. Uerbum sanū, irreprehensibile: vt is, qui ex aduerso est vereatur, nihil habēs malū dicere de nobis. ℟. Iurauit dñs, ꝛ non pęnitebit eum. Tu es sacerdos in ęternum secundū ordinē Melchisedech. ℣ Dixit dominus dño meo, sede a dextris meis. Tu es. Gloria. Tu es. In ij. noctur. Aña. Inuocantē exaudiuit dñs sanctum suū, dñs exaudiuit euꝫ ꝛ constituit eum in pace. Psalm.

Cum inuocarem, exaudiuit me deus iustitię meę: in tribulatione dilatasti mihi.
Miserere mei: et exaudi orationem meam.
Filij hominum vsquequo graui corde? vt quid diligitis vanitatem, et quęritis mendacium?
Et scitote quoniam mirificauit dominus sanctum suum: dominus exaudiet me cum clamauero ad eum.
Irascimini, et nolite peccare: quę dicitis in cordibus vestris, et in cubilibus vestris, compungimini.
Sacrificate sacrificium iustitię, et sperate in domino: multi dicunt, quis ostendit nobis bona.
Signatum est super nos lumen vultus tui domine: dedisti lętitiam in corde meo.
A fructu frumenti, vini, et olei sui: multiplicati sunt.
In pace in idipsum: dormiam, et requiescam.
Quoniam tu domine singulariter in spe: constituisti me.
Gloria. Aña. Inuocantem exaudiuit dominus sanctum suum: dominus exaudiuit eum, et constituit eum in pace. Aña. Lętetur omnes, qui sperant in te domine: quoniam tu benedixisti iusto: scuto bonę voluntatis tuę coronasti eum. Psalmus.

Verba mea auribus percipe domine: intellige clamorem meum.
Intende voci orationis meę: rex meus et Deus meus.
Quoniam ad te orabo domine mane exaudies vocem meam.
Mane astabo tibi, et videbo: quoniam non Deus volens iniquitatem tu es.
Neque habitabit iuxta te malignus: neque permanebunt iniusti ante oculos tuos.
Odisti omnes, qui operantur iniquitatem: perdes omnes qui loquuntur mendacium.
Virum sanguinum, et dolosum abominabitur dominus: ego autem in multitudine misericordię tuę.
Introibo in domum tuam: adorabo ad templum sanctum tuum in timore tuo.
Domine deduc me in iustitia tua propter inimicos meos: dirige in conspectu tuo viam meam.
Quoniam non est in ore eorum veritas: cor eorum vanum est.
Sepulcrum patens est guttur eorum: linguis suis dolose agebant, iudica illos Deus.
Decidant a cogitationibus suis, secundum multitudinem impietatum eorum expelle eos: quoniam irritauerunt te domine.
Et lętentur omnes, qui sperant in te: in ęternum exultabunt, et habitabis in eis.
Et gloriabuntur in te omnes, qui diligunt nomen tuum: quoniam tu benedices iusto.
Domine, vt scuto bonę voluntatis tuę: coronasti nos.
Gloria. Aña. Lętetur omnes, qui sperant in te domine, quoniam tu benedixisti iusto, scuto bonę voluntatis

tuę coronasti eum. Añ. Domine dominus noster, quam admirabile est nomen tuuz in vniuersa terra: quia gloria ⁊ honore coronasti sanctum tuum, ⁊ constituisti eum super opera manuum tuarum. Psalm.

Domine dominus noster: quam admirabile est nomen tuum in vniuersa terra.

Quoniam eleuata est magnificentia tua: super celos.

Ex ore infantiū ⁊ lactentiū pfecisti laudē, ppter inimicos tuos vt destruas inimicum ⁊ vltorē.

Quoniā videbo celos tuos opera digitorum tuorum: Lunam ⁊ Stellas quę tu fundasti.

Quid est homo, quod memor es eius? aut filius hominis: quoniam visitas eum?

Minuisti eum paulominus ab angelis: gloria ⁊ honore coronasti eum, ⁊ constituisti eum super opera manuum tuarum.

Omnia subiecisti sub pedibus eius: oues, ⁊ boues vniuersas, insuper ⁊ pecora campi.

Uolucres celi, ⁊ pisces maris qui perambulāt semitas maris.

Domine dñs noster: quam admirabile est nomen tuuz in vniuersa terra.

Gloria. Añā. Dñe dñs noster, quā admirabile est nomen tuū in vniuersa terra: quia gloria, ⁊ honore coronasti sanctū tuū, ⁊ cōstituisti eū sup opera manuū tuarū. ℟. Elegit eū dñs sacerdotem sibi. ℣. Ad sacrificandum ei hostiā laudis. Pater nr̄. Ip̄sius pietas. Iube. Deꝰ pater.

Sermo S. Maximi epi. Le. iiij.

Hos sācti ac beatissimi patris nostri N. cuiꝰ hodie festa celebramus, laudes addidisse, aliqd decerpsisse est: cuz siquidem virtutum eius gratia, non sermonibus exponenda est, sed operibus comprobanda. Cum enim dicat scriptura diuina, Gloria patris est filius sapiens: quātę huius sunt glorię, qui tantorū filiorū sapiētia ⁊ deuotiōe letatur? In Christo enim Jesu per euangeliū ipse nos genuit. ℟. Inueni Dauid seruum meum, oleo sancto meo vnxi euz, Manus eniz mea auxiliabit ei. ℣. Nihil proficiet inimicus in eo, ⁊ filius iniquitatis nō nocebit ei. Manꝰ. Iube. Christus perpe. Le. vi.

Quicquid igitur in sācta plebe hac potest eē virtutis ⁊ gratię, de hoc quasi de quodam lucidissimo fonte omnium riuulorꝫ hęc puritas emanauit. Eteniz quia castitatis pollebat vigore: ga abstinētię gloriabaẗ angustijs: ga blandimētis erat pręditus lenitatis: omniū ciuiū in Deū prouocauit affectum. Quia pōtificis administratione fulgebat: plures e discipulis religt sui sacerdotij successores. ℟. Posui adiutoriū sup potentem: ⁊ exaltaui electuz ď plebe mea. Manus eniz mea auxiliabit ei. ℣. Inueni Dauid seruuz meuz

meum, oleo sancto meo vnxi eū. Manus. ℞ ube. Igné sui. l. vi.

Bene ⁊ cógrue in hac die, quā nobis bti patris nostri N. huius ad paradisuz trāsitus exultabilem reddidit, presentis psalmi versiculū decātauimus: In memoria eterna erit iustus. Digne eniz in memoria vertitur hoium, qui ad gaudiū transijt angelozuz. Qui taz gratiam Christi clarificatus inuenit, q: mundi gloriaz non quesiuit, cauēs illud, qd dicit sermo diuinus: Ne laudaueris hoiem ī vita sua, tāquā si diceret: Lauda post vitā magnifica post consummationē. ℞. Iste est q ante Deum magnas virtutes operatus est, ⁊ ois terra doctrina eius repleta est: Ipse intercedat pro peccatis omniuz populozū. ℣. Iste est qui cōtempsit vitam mundi, ⁊ peruenit ad celestia regna. Ipse inter. Gloria. Ipse.

In iij. noct. Aña. Dñe, iste sanctus habitabit in tabernaculo tuo: operatus est iustitiā: requiescet in monte sancto tuo. Ps.

Domine, qs habitabit i tabernaculo tuo: aut qs requiescet i mōte sancto tuo?

Qui ingredit sine macula: ⁊ operatur iustitiā.

Qui loquitur veritatē i corde suo: q nō egit dolū i lingua sua.

Nec fecit proximo suo maluz: ⁊ opprobrium non accepit aduersus proximos suos:

Ad nihilū deductus est in conspectu eius malignus: timentes autem dominum glorificat.

Qui iurat proximo suo, ⁊ non decipit: qui pecuniam suam nō dedit ad vsuram: ⁊ munera super innocentem non accepit.

Qui facit hec: non commouebitur in eternum.

Gloria. Aña. Dñe iste sanctus habitabit in tabernaculo tuo: operatus est iustitiā, requiescet in mōte scō tuo. Aña. Vitā petyt a te, ⁊ tribuisti ei dñe: gloriā ⁊ magnuz decorē imposuisti super eū: posuisti in capite eius coronam de lapide precioso. Ps.

Domine in virtute tua letabitur rex: ⁊ sup salutare tuum exultabit vehementer:

Desiderium cordis eius tribuisti ei, ⁊ voluntate labiozum eius non fraudasti eum.

Quoniaz preuenisti eum in benedictionibus dulcedinis: posuisti in capite eius coronam de lapide precioso.

Vitam petyt a te, ⁊ tribuisti ei longitudinem dierum in seculum: ⁊ in seculum seculi.

Magna est gloria eius in salutari tuo: gloriam ⁊ magnum decorem impones super eum.

Quoniam dabis eum in benedictionem in seculum seculi: letificabis eum in gaudio cum vultu tuo.

Quoniā rex sperat in domino: ⁊ in misericordia altissimi nō com/

commouebitur.

I nueniatur manus tua ośbus inimicis tuis:dextera tua inueniat omnes,qui te oderunt.

P ones eos vt clibanum ignis in tempore vultus tui:dominus in ira sua conturbabit eos,ꝛ de uorabit eos ignis.

F ructum eorꝫ de terra perdes: ꝛ semen eorum a filiys hominū.

Q uoniam declinauerunt in te mala:cogitauerunt cōsilia, quę non potuerunt stabilire.

Q uoniam pones eos dorsum: in reliquiis tuis pręparabis vultum eorum.

E xaltare dn̄e in virtute tua: cantabimus,ꝛ psallemus virtutes tuas.

G loria. Añ. Uitā petiit a te,ꝛ tribuisti ei domine: gloriam ꝛ magnū decorē imposuisti super eū:posuisti in capite eiᵒ coronaꝫ de lapide pretioso. Añ. Hic accipiet benedictionē a domino: ꝛ misericordiam a Deo salutari suo:quia hęc est generatio quęrentium dominuꝫ. Psalmus.

D ñi ē terra ꝛ plenitudo eius:orbis terraruꝫ,ꝛ vniuersi qui habitant in eo.

Q ꝛ ipse sup maria fundauit eū:ꝛ sup flumina pparauit euꝫ.

Q uis ascēdet in mōtē dn̄i?aut quis stabit in loco sancto eius?

I nnocēs manibᵒ,ꝛ mūdo corde:q nō accepit i vano aiaꝫ suā, nec iurauit in dolo pximo suo.

H ic accipiet benedictionem a domino: ꝛ misericordiaꝫ a deo salutari suo.

H ęc est generatio quęrentium eū:quęrentiū faciē dei Jacob.

A ttollite portas principes vestras: ꝛ eleuamini portę ęternales,ꝛ introibit rex glorię.

Q uis est iste rex glorię?dn̄s fortis,ꝛ potēs,dn̄s potēs in prelio.

A ttollite portas principes vestras:ꝛ eleuamini portę ęternales,ꝛ introibit rex glorię.

Q uis est iste rex glorię?dn̄s virtutum ipse est rex glorię.

G loria. Añ. Hic accipiet benedictionem a dn̄o:ꝛ misericordia deo salutari suo: quia hęc est generatio quęrentium dn̄m.

℣. Tu es sacerdos in ęternum.

℟. Secundū ordinē Melchisedech. P ater noster. A vinculis.

I ube domne. Euangelica.

Lcō s.euā.sm Matthęū. L.vij.

I N illo tpe:Dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc. Homo quidam peregre proficiscens,vocauit seruos suos, ꝛ tradidit illis bona sua. Et reliqua.

Homilia S.Gregorij Papę.

L Ectio sancti euāgelij,fratres carissimi, solicite pēsiderare nos admonet: ne nos, q plus cęteris in hoc mundo accepisse aliquid cernimur,ab auctore mūdi grauius ide iudicemur. Cum enim augent dona, rationes etiaꝫ crescunt donorꝫ. Tanto ergo esse humilior atqꝫ ad seruiēdū Deo promptior qs que debet ex munere,quanto se obliga

obligatiorẽ esse conspicit in red déda ratione. Ecce, homo qui peregre proficiscitur, seruos vocat, eisq; ad negociũ talenta partitur. Post multum vero tẽporis positurus cum eis ratio nem reuertitur: bene autẽ operantes pro apportato lucro remunerat, seruum vero a bono opere torpentẽ damnat. ℟. Amauit eum dñs, & ornauit eum: stolã glorię induit eum. Et ad portas paradisi coronauit eum. ℣. Induit eum dominus lorica fidei, & ornauit eum. Et ad portas. Iube. Cuius festum. Lectio octaua.

Quis itaq; est iste homo q peregre pficiscit, nisi Redẽptor noster, qui in ea carne, quã assumpserat, abijt in cęlũ? Carnis enim locus propri⁹ terra est: quę quasi ad peregrina ducitur, dum per Redemptorẽ nostrũ in cęlo collocat. Sed homo iste, peregre proficiscens, seruis suis bona sua tradidit: quia fidelibus suis spiritualia dona concessit. Et vni quidem dedit quinq; talenta, alij autem duo, alij vero vnum. Quinq; etenim sunt corporis sẽsus, videlicet, visus, auditus, gustus, odoratus, & tactus. Quinq; igit talẽtis, donũ quinq; sensuum, idest exteriorũ scientia exprimitur. Duobus vero intellectus: & operatio designantur. Unius autẽ talenti nomine intellectus tantummodo designatur. ℟. Sint lumbi vestri pręcinti, & lucernę ardentes in manibus vestris. Et vos similes hominibus expectantibus dominum suum: quãdo reuertatur a nuptijs. ℣. Uigilate ergo qa nescitis qua hora dñs vester venturus sit. Et. Iube. Ad societatem. Lectio nona.

Sed is qui quinq; talẽta acceperat, alia quinq; lucratus est: quia sunt nonnulli, q etsi interna ac mystica penetrare nesciunt, pro intentione tamen ęternę patrię docent recta quos possunt de ipsis exterioribus quę acceperunt: dumque se a carnis petulantia, a terrenarum rerum ambitu, atque visibilium voluptate custodiunt, ab his etiam alios admonendo compescunt. Et sunt nonnulli, qui quasi duobus talentis ditati, intellectum atq; operationẽ percipiunt subtilia de internis intelligunt, mira in exterioribus operantur. Cumque & intelligendo & operando alijs prędicant, quasi dilatatum de negocio lucrum reportant.

Ad Laudes, & per horas. Ana.

Ecce sacerdos magnus, q i diebus suis placuit do, & inuentus est iustus. ps. Dñs regna. 8. cum rel. Ãna. Nõ est inuẽtus similis illi, qui cõseruaret legẽ excelsi. Ana. Ideo iureiurando fecit illũ dñs crescere i plebem suã. Ana. Sacerdotes Dei benedicite dñm: serui dñi hymnũ dicite Deo, halleluia. Ana

Añа. Serue bone, ⁊ fidelis, intra in gaudiũ dñi tui. Cap. Ecce sacerdos magnus. 513. Hym.

Iesu redemptor omnium,
Perpes corona presulum,
In hac die clementius
Nostris faueto precibus.
Cui sacri qua nominis
Confessor almus claruit:
Huius celebrat annua
Deuota plebs solennia.
Qui rite mundi gaudia
Huius caduca respuens,
Cum angelis celestibus
Letus potitur premijs.
Huius benignus annue
Nobis sequi vestigia,
Huius precatu seruulis
Dimitte noxam criminis,
Sit Christe rex pijssime
Tibi, patrisque gloria,
Cum spiritu paraclito,
Et nũc ⁊ in perpetuum. Amẽ.

℣. Iustum deduxit dominus per vias rectas. ℟. Et ostendit illi regnum Dei. Ad Bñs. Antiph. Euge serue bone, ⁊ fidelis: quia in pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam, dicit domin⁹. Ad iij. Ca. Ecce sacerdos. 513. ℟. Amauit eum dominus, Et ornauit eum. ℣. Stolam glorię induit eum. Et. ℣. Elegit eum dñs sacerdotem sibi. ℟. Ad sacrificandum ei hostiam laudis.

Ad Sextam. Capitulum.

Non est inuẽtus similis illi: q cõseruaret legẽ excelsi, ideo iureiurando fecit illũ dñs crescere in plebẽ suam. ℟. Elegit eum dominus Sacerdotem sibi. ℣. Ad sacrificandum ei hostiã laudis. ℣. Tu es sacerdos.

Ad Nonam. Capitulum.

Fungi sacerdotio, ⁊ habere laudẽ in noie ipsius, ⁊ offerre illi incẽsum dignũ in odorẽ suauitatis. ℟. Tu es sacerdos, In eternũ. ℣. Secundũ ordinẽ Melchisedech. In. ℣. Iustũ deduxit dñs per vias rectas. ℟. Et ostendit illi regnum Dei. Ad Vespe. Añ. Ecce sacerdos. vt su. cũ rel. ð lau. ps. Dixit 52. cũ rel. de dñica. loco vlt. ðr ps. Memento. 56. Ca. ⁊ Hy. vt su. in j. Vesp. ℣. Iustũ deduxit dñs per vias rectas. ℟. Et ostendit illi regnũ dei. Ad Mag. Aña. Amauit eũ dñs, ⁊ ornauit eum, stolam glorię induit eum, ⁊ ad portas paradisi coronauit eum.

Seq. Aña. ðr ad Mag. in ij. vesp. pro solis summis Pontificib⁹.

Qui3 esset summus põtifex terrena non metuit, sed ad celestia regna gloriosus migrauit.

Si occurrat celebrari festũ plu. Põt. ⁊ ps. Oĩa fit vt sup. sed in oione, ⁊ sermone, q̃ dñr in singulari dicant i plurali: Et i j. noc. legunt seq. lcões ð Scriptura: De libro Ecclesiastici. Lectio j.

Laudem⁹ viros gloriosos, ⁊ parentes nostros in generatione sua. Multam gloriam fecit dominus, magnificentia sua a seculo. Domi-

minantes in potestatibus suis, homines magni virtute, & prudentia sua prediti, nunciantes ī prophetis dignitatē prophetarum, & imperantes in presenti populo, & in virtute prudentie populis sanctissima verba. In peritia sua requirentes modos musicos, & narrantes carmina scripturarum. ℟. Euge serue bone. fol. 514. Lectio secunda.

Homines diuites in virtute, pulchritudinis studiū habentes, pacificantes in domibus suis. Omnes isti in generationibus gentis sue gloriam adepti sunt, & in diebus suis habentur in laudibus. Qui de illis nati sunt, reliquerunt nomen narrandi laudes eorum: & sunt quorum non est memoria: perierunt quasi qui non fuerint, & nati sunt quasi non nati, & filij eorum cum ipsis. ℟. Ecce sacerdos. 514. Le. iij.

Sed illi viri misericordie sunt, quorum pietates non defuerunt: & cum semine eorum permanet bona hereditas, & nepotum ipsorū semen in testamēto stetit & filij eorum propter illos vsque in eternum manēt: semen eorum & gloria eorum non derelinquetur. Corpora ipsorū in pace sepulta sunt, & nomē eorum viuet in generationem & generationem. Sapientiam ipsorū narrent populi, & laudem eorum nunciet Ecclesia. ℟. Jurauit dn̄s, & non penitebit eum. 514.

Alie lectiones pro Pontifice, & Confessore, in secūdo nocturno. Sermo s. Maximi epi. Le. iiij.

Beati patris N. merita in tuto posita securi magnificemus: qui gubernaculū fidei viriliter tenens, anchorā spei trāquillam in statione cōposuit, & plenā celestibus diuitijs, & eternis mercibus nauē optato ī litore collocauit: qui contra oēs aduersarios scutū timoris Dei tandiu infatigabiliter tenuit, donec ad victoriam perueniret. Quid enim fuit totus vite illius cursus, nisi vnus cum vigili hoste conflictus? ℟. Inueni Dauid. 515. Le. v.

Quātis hic cecis, a via veritatis errantibus, & de summa iam in profundum rupe pendentibus, amissum reddidit visum, & illum quo Christus videtur reparauit intuitū! quantorum auribus surdis, & infidelitatis obturatione dānatis, ad percipiēdam vocem celestium mandatorum, preciosum infudit auditū, vt vocati Deo ad misericordiā responderet per obedientiam? Quantos intrinsecus vulneratos, angelici oris arte & donorum ab infirmitate curauit? ℟. Posui adiutorium. 515. Lectio vi.

Quantos per longam incuriam peccati labe resolutos, & quanta lepre contagione perfusos, castigationibus, exhortationi/

tationibus,expiando,Deo inse operante mūdauit?Quantorū animas viuentes in corpore, iā defunctas, & delictorū mole ob rutas ac sepultas,ad emēdatio nē tāq̄ ad lucē vocando, Deo resuscitauit?vt dñi sui admirā/ dus imitator,iā mortuas deo, e cōtrario mortificet vitali mor/ te pctōr? ℟. Iste ē q ante.f.516.

Lcō s.euāg.ḃm Matth. Ca.xxiij.

In illo tēpore:Dixit Iesus discipulis suis:Uigilate, q̄r nescitis qua hora domin⁹ ve ster venturus sit. Et reliqua.

Homilia sancti Hilarij epi.

Ad ignorantiam illā diei omnibus taciti,nō sine v/ tilis silentij ratione esse scirem⁹ vigilare nos dñs propter aduē/ tum furis admonuit, & oratio/ num assiduitate detentos, oib⁹ p̄ceptorum suorum operibus inherere.Furem enim esse osten dit Zabulum, ad detrahēda ex nobis spolia peruigilem, & cor/ porum nostrorum domibus insi diantem,vt ea,incuriosis nobis & somno deditis,consiliorū suo/ rum atque illecebrarum iaculis perfodiat. Paratos igitur esse conuenit:quia diei ignoratio in tentam solicitudinem suspensę expectationis exagitat. ℟. A/ mauit.517. Lectio octaua.

Quisnam est fidelis seru⁹ & prudēs: quē constituit dñs sup familiā suā?Quanquā in cōmune nos ad indefessā vi/ gilātię curā adhortetur, specia lem tamen populi principibus, idest epis:in expectatione aduē tuque suo solicitudinē mādat: Hunc enim seruum fidelem at/ que prudentem,p̄ępositū fami/ lię significat,cōmoda atq̄ vtili tates cōmissi sibi populi curan/ tem:qui si dicto audiens,& p̄ę/ ceptis obediens erit, idest si do ctrinę opportunitate & veritate infirma confirmet, disrupta cō solidet,depravata conuertat,& verbum vitę in ęternitatis cibū alendę familię dispendat, atq̄ hęc agens:his q̄ iminorans de/ prehendatur,gloriam a dño tā/ quam dispensator fidelis, & vil/ licus vtilis consequetur: & sup omnia bona constituetur,idest, in dei gloria collocabitur:quia nihil sit vltra quod melius sit. ℟. Sint lūbi.f.517. Lect.ix.

Quod si contuens longam Dei patientiā,quę in p/ fectum humanę salutis extēdi/ tur,aduersum conseruos insole scet,& seculi malis vitijsque se tradet,p̄ęsentium tantum curā in cultu ventris exercens:despe rata die dominus aduenlet, eū que a bonis quę spopōderat,di uidet:portionemq̄ eius cū hy/ pocritis in pęnę ęternitate con/ stituet:quia aduentum despera uerit:quia mandatis nō obtem perauerit:quia p̄ęsentibus stu/ duerit:quia vita gentium vixe/ rit:quia desperatione iudicij cō missam sibi familiam fame,siti, cęde vexauerit.

PRO DOCTORIBVS

Lectiones seq. leguntur in festis Doctorũ. Officiũ aũt fit de Cõfessoribus Põtificibus, vel non Pontificib⁹ pro qualitate festi.

De libro Ecclesiastici. Lect. i.

Sapientiam omnium antiquorum exquiret sapiẽs, & i propbetis vacabit. Narrationem virorum nominatorum conseruabit: & in versutias parabolarum simul introibit. Occulta prouerbiorum exquiret, & in absconditis parabolarũ conuersabitur. In medio magnatorũ ministrabit, & in conspectu presidis apparebit. In terram alienigenarum gentium pertransiet: bona enim & mala in omnibus tentabit. Lectio secunda.

Cor suũ tradet ad vigilãdũ diluculo, ad dñm qui fecit illum, & in cõspectu altissimi deprecabit. Aperiet os suum in oratione, & p delictis suis deprecabit. Si enim dñs magn⁹ voluerit, spiritu intelligentie replebit illum: & ipse tanquam imbres emittet eloqa sapiẽtie sue, & in oratione conãtebitur domino: & ipse diriget consilium ei⁹, & disciplinam: & in absconditis suis consiliabitur. Lectio iij.

Ipse palã faciet disciplinã doctrine sue, & in lege testamenti dñi gloriabitur. Collaudabunt multi sapientiam ei⁹, & vsque in seculum non delebitur. Nõ recedet memoria ei⁹, & nomẽ eius requiretur a generatione in generationem. Sapientiã eius enarrabunt gentes: & laudem eius nunciabit Ecclesia.

Ex libro Moralium sancti Gregorii Pape. Lectio quarta.

Quid post Oriones hyadũ nomine, nisi doctores sancte Ecclesie designant? qui sub ductis martyribus, eo iam tempore ad mundi notitiam venerunt, quo fides clarius elucet: & repressa infidelitatis hyeme: altius per corda fidelium sol veritatis calet: qui remota tẽpestate persecutionis, expletis lõgis noctibus infidelitatis, tunc sancte Ecclesie exorti sunt, cum ei iam per credulitatis vernum lucidior annus aperitur. Lect. v.

Nec immerito doctores sancti hyadum nuncupatione signantur. Greco quippe eloquio hyetos pluuia vocatur & hyades nomen a pluuijs acceperunt, qr orte, proculdubio imbres ferunt. Bene ergo hyadum appellatione doctores expressi sunt, qui ad statum vniuersalis Ecclesie quasi in celi faciem deducti, super arentẽ terram humani pectoris sancte predicationis imbres fuderũt. Si enim pdicationis sermo pluuia nõ esset, Moyses minime dixisset: Expectetur sicut pluuia eloquium meum: & nequaquam per Isaiam veritas diceret: Manda

dabo nubibus meis, ne pluant super eam imbrem. Atque hoc quod paulo ante protulimus. Quam ob rem prohibite sunt stelle pluuiarum. Lectio sexta.

Dum ergo hyades cum pluuys veniūt, ad celi spatia altiora ducitur sol: quia apparente doctorum scientia, dum mens nostra imbre predicationis infunditur, fidei calor augetur: et fulsa terra ad fructū pficit, cū lumē huius signi in celo apparuerit: quia vberius frugem boni operis reddimus, dū per sacre eruditionis flammam in corde clarius ardemus, Dumq; per eos diebus singulis magis magisq; scientia celestis ostendit, quasi interni nobis luminis vernū tempus aperitur vt nouus sol nostris mentibus rutilet: et eorū verbis nobis cognitis seipso quotidie clarior micet. Urgēte eteni mūdi fine, superna scientia proficit, et largius cum tempore excrescit.

Lcō s. euag. fm Matth. L. vij.

In illo tpe: Dixit Jesus discipulis suis: Uos estis sal terre: qd si sal euanuerit, i quo salietur? Ad nihilū valet vltra, nisi vt mittatur foras, et cōculcetur ab hominibus. Et reliqua.

Homilia s. Augustini episcopi.

Ostēdit dñs fatuos esse iudicandos, qui tēporaliū bonorum vel copiā sectātes, vel inopiā metuētes, amittūt eterna, que nec dari possunt ab hoib⁹, nec auferri. Itaq; si sal infatuatus fuerit, in quo salietur: idest si vos per quos condiendi sunt quodammodo populi, metu persecutionum temporalium amiseritis regna celorum: qui erunt homines, per quos a vobis error auferratur, cū vos elegerit Deus, per quos errorē auferat ceterorū? Lectio viij.

Ergo ad ad nihilū valet sal īfatuatū: nisi vt mittatur foras, et conculcetur ab hominibus. Non itaq; calcatur ab hominibus qui patitur persecutionem: sed qui persecutionē timēdo infatuatur. Calcari enī nō potest, nisi inferior, sed inferior non est, qui quāuis corpore multa i terra sustineat, corde tamē fixus in celo est. Lectio nona.

Uos estis lux mūdi. Quo modo superius dixit sal terre, sic nūc dicit lumē mundi. Nā neq; superius ista terra accipienda est, quā pedib⁹ corporis calcamus, sed hoīes qui i terra habitant, vel etiam peccatores quorū condiendis, et extinguendis putoribus, apostolicū salē dñs misit in mundū: et hic mundum, nō celum et terrā, sed homines qui sunt in mundo, vel diligunt mūdū, oportet intelligi. quib⁹ illuminādis apostoli missi sunt. Non potest ciuitas abscondi supra montē posita, idest fundata super insignē magnāq; iustitiam, quā significat etiā ipse mons, in quo disputat Dñs.

In

IN NATALITIIS Confess. non Pontific.

Ad Vesperas. Antiphona.
Dñe qnq;. 521. cũ rel. de Lau.
Ps. Dixit do. 52. cũ rel. loco vlt.
Laudate dñm omnes. 54. Cap.

Beat⁹ vir q inuẽt⁹ est sine macula: & q post aurũ ñ abyt, nec sperauit i pecunie thesauris. Quis est hic? & laudabim⁹ eũ: fecit eni mirabilia i vita sua. Hy⁹. Iste ofes. 514. i cõi ofess. Põti. ℣. Amauit eũ. Ad M. Añ. Similabo eũ viro sapiẽti, q edificauit domũ suã supra petrã. Pro doctorib. Añ. O doctor optime eccl'ie scẽ lumẽ, beate N. diuine legis amator depcare pro nobis filiũ Dei. Oro.

Adesto dñe supplicationibus nostris: quas in beati N. confessoris tui solennitate deferim⁹: vt qui nostre iustitie fiduciã non habemus, ei⁹ qui tibi placuit precib⁹ adiuuemur. Per dominum. Alia. Oratio.

Deus, qui nos beati N. cõfessoris tui annua solennitate letificas: cõcede propitius: vt cuius natalitia colimus, etiã actiones imitemur. Per dñm.

Si fuerit Abbas. Oratio.

Intercessio nos qs dñe bti N. abbatis cõmẽdet: vt q nris meritis nõ valemus, ei⁹ patrocinio assequamur. Per dñs.

Ad Mat. Inuit. Hym. ad noc. Añe, & psal'i vt sup. in cõi cõfes. Pont. Inuit. Regem confesso. vt sup. Hym. Iste cõfessor. 514. Alia. Beatus vir qui. vt sup. 514. ℣. Amauit eũ dominus. & ornauit eum. ℟. Stolam glorie induit eum. Pater noster. ℣. Et ne nos. Exaudi dñe. Iube domne. Benedictione. De libro Sapientie. Lectio i.

Iustus si morte preoccupat⁹ fuerit, i refrigerio erit. Senectus enim venerabilis est non diuturna, neq; annorũ numero cõputata. Cani autẽ sũt sensus hominis, & etas senectutis, vita immaculata. Placens Deo factus dilectus: & viuẽs inter peccatores trãslatus est. Raptus est, ne malitia mutaret intellectum eius, aut ne fictio deciperet animam illius. Fascinatio enim nugacitatis obscurat bona, & inconstantia concupiscentie transuertit sensum sine malitia. Consummatus in breui expleuit tpa multa. Placita eniz erat deo anima eius: pter hoc pperauit educere illuz de medio iniqtatum. ℟. Euge serue bone & fidelis, qr i pauca fuisti fidelis, supra multa te constituã. Intra i gaudiũ dñi tui. ℣. Dñe, quinq; talẽta tradidisti mihi, ecce alia quinq; super lucratus sum. Intra. Iube. Vnigenitus. L. ij.

Populi

Populi aūt videntes, ⁊ nō intelligentes, nec ponētes in pcordys talia: quoniam gra tia dei, ⁊ misericordia in sanctos eius, ⁊ respectus in electos illius. Condemnata autem iustus mortuus viuos impios: ⁊ iuuentus celerius consummata longam vitam iniusti. Uidebunt enim finem sapientis, ⁊ nō intelligent, quid cogitauerit de illo Deus, ⁊ quare munierit illum dominus. Uidebunt eni ⁊ contemnet eum: illos autem dominus irridebit. Et erūt post hec decidentes sine honore: ⁊ in cōtumelia inter mortuos in perpetuum: quoniam dirūpet illos inflatos sine voce: ⁊ commouebit illos a fundamentis: ⁊ vsqꝫ ad supremuꝫ desolabuntur. ℟. Iustus germinabit sicut liliū. Et florebit in eternū ante dñm. ℣. Plantatus in domo dñi in atrys domus dei nostri. Et flo. Iube. Spiritus sancti. Le. iij.

Et erunt gementes, ⁊ memoria illoruꝫ periet. Uenient in cogitatione peccatorū suorum timidi, traducent illos ex aduerso iniquitates ipsorū. Tunc stabūt iusti in magna cōstantia aduersus eos q se angustiauerunt, ⁊ qui abstulerūt labores eorū. Uidētes turbabuntur timore horribili, ⁊ mirabuntur i subitatione insperate salutis, dicentes intra se, penitētiā agentes, ⁊ pre angustia spirit' gementes. Hi sunt quos habuimus aliquando in derisuꝫ, ⁊ in similitudinē impropery. Nos insensati vitā illorū estimabamus insaniā, ⁊ finē illoꝝ sine honore. Ecce quomodo computati sūt inter filios Dei, ⁊ inter sanctos sors illorū est. ℟. Iste cognouit iustitiā, ⁊ vidit mirabilia magna, ⁊ exorauit altissimū. Et inuentus est in numero sanctoruꝫ. ℣. Iste est qui contempsit vitam mundi, ⁊ peruenit ad celestia regna. Et inuētus. Gloria. Et in.

In secundo nocturno. Aña.

Inuocanteꝫ exaudiuit. 514. ℣. Os iusti meditabitur sapientiā ℟. Et lingua eius loquet iudiciuꝫ. P inf. ℣. Et ne nos. Ipsius pietas. Iube. De' pater.

Sermo s. Iohā: Chryso. L. iiij.

Beati N. dies cuius hodie memoriam celebramus, ad ipsi' benefactoruꝫ enarrationem linguam nostraꝫ euocauit: siquidem hodie beatus ille ad tranquillam omnisque perturbationis expertem vitaꝫ translatus est, eoqꝫ nauigiuꝫ appulit, vbi deinceps nō poterit metuere naufragiū, nec vllam animi delectionē aut dolorem. Et quid mirū est, si locus ille purus est ab oi molestia animi: cū Paulus hominibus adhuc in hac vita degentibus loquens dicat: Semp gaudete, sine intermissione orate. ℟. Iste est qui ante Deum magnas virtutes operatus est, ⁊ omnis terra doctrina eius repleta est.

Ip

Ipse intercedat pro peccatis oium populorū. ℟. Iste est qui contempsit vitaȝ mundi, ⁊ peruenit ad celestia regna. Ipse in. Iube. Christus ppetuę. Lectio v.

Quod si hic, vbi morbi, vbi insectationes, vbi pmatu rę mortes, vbi calūnię, vbi inuidię, vbi desperationes, vbi irę, vbi cupiditates, vbi innumerabiles insidię, vbi quotidianę sollicitudines, vbi ppetua, sibique cohęrētia mala sunt, innumeros ex omni parte dolores afferētia, Paulus dixit fieri posse, vt semper gaudeamus: si quis paululū ex rerum mundanarū fluctibus erexerit caput, vitamq; suaȝ recte moderetur, composueritq;: multo magis, postq̄ hinc demigrauerimus, facile cōpotes erimus eius boni, cum hec omnia sublata fuerint, aduersa valetudo, morbi, peccādi materia, vbi non est meum ac tuuȝ, frigiduȝ illud verbū, ⁊ quicquid est malorum in vitaȝ nostraȝ inuehēs, innumeraque gignens bella. ℟. Amauit eum dñs, ⁊ ornauit eum, stolam glorię induit eum. Et ad portas paradisi coronauit eū. ℣. Induit eum dñs loricam fidei, ⁊ ornauit eum. Et Iube. Ignem sui. Lectio vi.

Quamobrem maximopere gratulor huius sancti felicitati, quod quanquā translatus est, atque hanc quę apud nos est, ciuitateȝ reliquit: tamē in alteram transijt ciuitateȝ, nē pe Dei: ⁊ digressus ab hac Ecclesia, ad illaȝ peruenit, quę est primogenitorum descriptoruȝ in cęlis: ac relictis hisce festis, transiit ad celebritatem angelorum. Etenīȝ quod ⁊ superne sit ciuitas, Ecclesia, ac celebritas, audi Paulum dicentem: Accessistis ad ciuitatem Dei viuentis, ad Jerusalem cęlestem, ⁊ multorum millium angelorum frequentiam: ⁊ Ecclesiam primitiuorum. ℟. Iste homo perfecit omnia quę locutus est ei Deus, ⁊ dixit ad eum: ingredere in requiem meam: Quia te vidi iustum coram me ex omnibus gentibus. ℣. Iste est qui cōtempsit vitam mundi: ⁊ peruenit ad cęlestia regna. Quia. Gloria pat. Quia. In tertio noctur. Ana. Dñe iste sanctus. vt sup. 516. ℣. Lex Dei eius in corde ipsius. ℟. Et non supplantabuntur gressus eius. Pr nr. A vinculis. Iube. Euāgelica. Lectio ix. Euāg. sm Lucam. Lc. xii.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis. Sicut lumbi vestri precincti, ⁊ lucernę ardentes in manibus vestris. Et reliqua.

Homilia S. Gregorij Papę.

Sancti euāgelij, fratres carissimi, vobis aperte est lectio recitata: sed ne aliquib⁹ ipsa eius planities alta fortasse videatur, eam sub breuitate trāscurrimus, quatenus eius expositio ita nescientibus fiat cognita, vt

ta, ut tamen scientibus non sit onerosa. Quia viris luxuria in lumbis sit, fœminis in vmbilico, testatur dñs, qui de diabolo ad beatum Job loquitur dicens: Uirtus eius in lumbis eius, ꝛ fortitudo illius in vmbilico ventris eius. ℟. Iste homo ab adolescentia sua meruit infirmos curare. Dedit illi dñs claritatẽ magnã, cęcos illuminare, ꝛ demones effugare. ℣. Ecce homo sine querela verus Dei cultor, abstinens se ab omni opere malo, ꝛ permanẽs in innocẽtia sua. Dedit. Iube. Cuius. L. vij.

A Principali igit͛ sexu, lũborum noie luxuria desi gnatur, cum dñs dicit, Sint lũbi vestri pręcincti. Lũbos enim pręcingimus, cum carnis luxuriam per continentiam coarctamus. Sed quia minus est mala nõ agere, nisi etiam quisque studeat ꝛ bonis operibus insudare: protinus additur: Et lucernę ardẽtes in manibus vestris. Lucernas quippe ardẽtes i manibus tenemus, cũ per bona opera proximis nostris lucis exempla mõstramus: de quibus profecto operibꝰ dñs dicit: Luceat lux vestra corã hominibꝰ, vt videat opera vestra bona, ꝛ glorificent patrem vestrũ, qui in celis est. ℟. Sint lumbi vestri pcincti, ꝛ lucernę ardentes in manibus vestris. Et vos similes hominibus, expectantibus dominum suum, quando reuertatur a nuptijs. ℣. Uigilate ergo qꝛ nescitis, qua hora dñs vester venturus sit. Et. Gloria. Et. Iube. Ad societatem. Lectio ix.

Uos autẽ sunt quę iubenť, ꝛ lũbos restringere, ꝛ lucernas tenere: vt ꝛ munditia sit castitatis in corpore, ꝛ lumẽ veritatis in operatione. Redẽptori etenim nostro vnũ sine altero placere nequaq̃ potest: si aut is q bona agit, adhuc luxurię inquinamẽta nõ deserit: aut is q castitate pręeminet, necdũ se p bona opa exercet. Nec castitas ergo magna ẽ sine bono opere, nec bonũ opus est aliquid sine castitate. Sed si vtrunq̃ agitur: restat vt, quisquis ille est, spe ad supernam patriam tendat, ꝛ nequaquam se a vitijs pro mũdi huius honestate contineat.

Ad Laudes, ꝛ per Horas. Añа.

Domine, qnq̃ talenta tradidisti mihi, ecce alia qnque superlucratus sũ. Ps. Dñs regna. 8, cu rel. Aña. Euge serue bone in modico fidelis, intra in gaudium domini tui. Aña. Fidelis seruus ꝛ prudens, quem constituit dominus super familiã suam. Aña. Beatus ille seruus, quem cum venerit dominꝰ eius, ꝛ pulsauerit ianuam, inuenerit vigilantem. Aña. Serue bone ꝛ fidelis, intra in gaudiũ domini tui. Cap. Beatus vir, qui inuentus. 520. Hymnus.

Iesu corona celsior
Et veritas sublimior

Qui

Qui confitenti seruulo
Reddis perenne premium.
Da supplicanti cetui,
Obtentu huius optimi,
Remissionem criminum,
Rumpendo nexum vinculi.
Anni recurso tempore,
Dies illuxit lumine,
Quo sanctus hic de corpore
Polum migrauit prepotens:
Hic vana terre gaudia,
Et lutulenta predia,
Polluta sorde deputans,
Ouans tenet celestia.
Te Christe rex pyssime
Hic confitendo iugiter
Calcauit hostem fortiter,
Superbum ac satellitem.
Uirtutum actu, et fide,
Confessionis ordine,
Jeiuna membra deferens
Dapes supernas obtinet.
Proinde te pyssime.
Precamur omnes supplices,
Ut huius almi gratia
Nobis remittas debita.
Gloria patri domino.
Gloria vnigenito,
Una cum sancto spiritu.
Jn sempiterna secula. Amen. ℣. Justum deduxit dns per vias rectas. ℟. Et ostendit illi regnum Dei. Ad Bñs. Añа. Euge serue bone, et fidelis, quia in pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam, intra in gaudium domini tui. Ad iij. Cap. Beatus vir qui inuentus. 520. ℟. b. Amauit eum dominus, Et ornauit eum. ℣. Stolam glorie induit eũ. Et. Glo. Amauit. ℣. Os iusti meditabit sapiẽtiã. ℟. Et lingua eius loquet iudiciũ.

Ad Sextam. Capitulum.

Iustus cor suum tradidit ad vigilandum diluculo, ad dñz q fecit illũ: et in cõspectu altissimi deprecabitur. ℟. bre. Os iusti Meditabit sapientiã. ℣. Et lingua eius loquetur iudicium. Meditabitur. Gloria. Os iusti. ℣. Lex Dei eius i cor de ipsius. ℟. Et non supplantabuntur gressus eius. eccl. 39.

Ad Nonam. Capitulum.

Iustum deduxit dominus per vias rectas, et ostendit illi regnũ Dei, et dedit illi sciẽtiam sanctorum: honestauit illum in laboribus, et compleuit labores illius. ℟. Lex Dei ei⁹, Jn corde ipsius. ℣. Et non supplantabuntur gressus eius. Jn. Gloria. Lex. ℣. Justum deduxit dominus per vias rectas. ℟. Et ostendit illi regnum Dei. Ad vес. Añ. Dñe quinq3 talẽta. vt sup. cum ref. de Laud. Psalmi, Cap. et Hym. vt in j. Uesp. ℣. Justum deduxit. Ad Mg. Añа. Hic vir despiciens mundum, et terrena triumphans, Diuitias celo condidit, ore, manu. sap. 10.

Alie lectio. pro Confess. non Pontif. Ex libro Moralium sancti Gregorij Pape. Lectio quarta.

Deridetur iusti simplicitas. Hui⁹ mundi sapiẽtia est, cor machinationib⁹ tegere, sẽsũ

verbis velare: quę falsa sunt, vera ostendere: quę vera sunt, falsa demonstrare. Hęc nimirum prudentia vsu a iuuenibus scitur: hęc a pueris precio discitur: hanc qui sciunt, ceteros despiciendo superbiunt: hanc qui nesciunt, subiecti & timidi in alijs mirantur: quia ab eis hęc eadem duplicitas iniquitatis munimine palliata diligitur, dum mentis peruersitas, vrbanitas vocatur: hęc sibi obsequentibus pręcipit, honorum culmina quęrere, adepta temporalis glorię vanitate gaudere, irrogata ab alijs mala multiplicius reddere: cum vires suppetunt, nullis resistentibus cedere: cum virtutis possibilitas deest, quicquid explere per malitiam non valent, hoc in pacifica bonitate simulare. ℟. Iste est qui ante. 520. Lectio quinta.

At contra, sapientia iustorum est, nil per ostensionem fingere, sensum verbis aperire: vera vt sunt, diligere: falsa deuitare: bona gratis exhibere: mala libentius tolerare, quam facere: nulli iam iniurię vltionē quęrere: pro veritate contumeliam lucrum putare. Sed hęc iustorū simplicitas deridetur: quia ab huius mundi sapientibus puritatis virtus, fatuitas creditur. Omne enim quod innocenter agitur ab eis, procul dubio stultum putatur: & quicquid i opere veritas approbat, carnali sapientię fatuum sonat. Quid namque stultius videtur mundo, quam mentem verbis ostendere, nil callida machinatione simulare, nullas iniurijs cōtumelias reddere, pro maledicentibus orare, paupertatem quęrere, possessa relinquere, rapienti non resistere, percutienti alteram maxillam prębere? ℟. Amauit. 521. Lectio sexta.

Lampas contempta apud cognationes diuitū. Sępe contingit, vt elect⁹ quisque, qui ad ęternam felicitatem ducitur, continua hic aduersitate deprimatur: non hunc rerū abūdātia fulciat, nō dignitatū gloria honorabilē ostēdat, nulla ei obsequētiū frequētia suppetat, nulla hunc humanis oculis vestium pompa componat: a cunctis vero despicabilis cernitur, & huius mundi gloria indignus ęstimatur: sed tamen ante oculi iudicis oculos virtutib⁹ emicat, vitę meritis corruscat: honorari metuit, despici non refugit, corpus cōtinentia afficit, sola in animo dilectione pinguescit, mentem semper ad patientiā pparat, & erectus p iustitia, de pceptis cōtumelijs exultat, afflictis ex corde compatitur, de bonorum prosperitatibus, quasi de proprijs lętatur: sacri verbi pabula in mente solicitus ruminat, & inquisitus quodlibet eloqui dupliciter ignorat. ℟. Iste homo perfecit. fol. 521.

Lcō S. euāg. ſm Lucā. L. vij.

C.12. IN illo tempore: Dixit Ie/ſus diſcipulis: Nolite ti/mere puſillus grex, quia com/placuit patri veſtro dare vobis regnum. Et reliqua.

Hom. venerabilis Bede pſbyt.

PUſillum gregem electorū uel ob comparationē ma/ioris numeri reproborum, vel potius ob humilitatis deuotionem nominat: quia videlicet eccleſiam ſuam, quantalibet nu/meroſitate iam dilatatā, tamen vſque ad finem mundi humili/tate vult creſcere, & ad promiſ/ſum regnum humilitate perue/nire. Ideoque eius labores blā de cōſolatus, quā regnū Dei tā tum querere precipit, eidem re/gnum a patre dandum cōplacita benignitate pmittit. R. Iſte hō ab adoleſcentia. 521. L. viij.

VEndite que poſſidetis, & date eleemoſynā. Nolite, inquit, timere, ne propter regnū Dei militātibus huius vite ne/ceſſaria deſint: quin etiā poſſeſſa propter eleemoſynam uendite: quod tunc digne fit, qñ quis ſe/mel pro dño ſuis oibus ſpretis, nihilominus poſt hec labore ma/nuū, vnde & victum trāſigere, & eleemoſynā dare queat, operat. Unde gloriat apoſtolus, dicens: Argentū & aurū, aut veſtē nul/lius concupiui, ſicut ipſi ſcitis: qm ad ea que mihi opus erant, & his qui mecum ſunt, miniſtra/uerunt manus iſte. Omnia oſtē/di vobis, quoniam ſic laboran/tes oportet ſuſcipere infirmos. R. Sint lumbi. 521. Lec. ix.

FAcite vobis ſacculos qui non veteraſcunt, eelemo/ſynas videlicet operando, qua/rum merces in eternum ma/neat. Ubi nō hoc preceptum eſ/ſe putandum eſt: ut nihil pecu/nie reſeruetur a ſanctis, vel ſuis ſcilicet, vel pauperum vſibus ſuggerende: (cum & ipſe domi/nus, cui miniſtrabant angeli, tñ ad informādam Eccleſiam ſuā loculos habuiſſe legatur, & a fi/delib9 oblata conſeruās, & ſuo/rum neceſſitatibus, alijſq3 indi gentibus tribuens) ſed ne Deo propter iſta ſeruiat, & ob inopie timorem iuſtitia deſeratur. Tu autem domine miſerere noſtri.

IN NATALITIIS Virginum.

Ad Veſp. Añā. Hec eſt uirgo ſapiens. 526. cum reſ. de Laudibus. Pſal. Dixit dominus. 52. Laudate pueri. 53. Letatus ſum. 55. Niſi dñs. 55. Lauda Ieruſalem dñm 60. Capitulū.

FRatres, Qui gloriatur, i domino glorietur: nō eni qui ſe ipſum cō/mēdat, ille pba/tus eſt, ſed quem Deus commendat. Hymnus. 1. Cor. 10.

IEſu corona virginum,
Quē mater illa cōcepit,
Que ſola virgo peperit,

Hęc nota clemens accipe:
Qui pascis inter lilia,
Septus choreis uirginum,
Sponsas decorans gloria,
Sponsisq; reddens pręmia.
Quocunq; pergis uirgines
Sequuntur, atq; laudibus
Post te canentes cursitant,
Hymnosq; dulces personát.
Te deprecamur largius,
Nostris adauge sensibus
Nescire prorsus omnia.
Corruptionis uulnera.
Laus, honor, uirtus, gloria
Deo patri, & filio,
Sancto simul paraclito
In seculorum secula. Amen.
℣. Specie tua & pulchritudine tua. ℟. Intende, prospere procede, & regna. Ad Mag. Añа.
Ueni sponsa Christi, accipe coronam, quam tibi dominus pręparauit in ęternum. Oratio.
Deus, qui inter cętera potentię tuę miracula, etiam in sexu fragili uictoriá martirij contulisti: concede propitius: ut qui beatę N. uirginis & martyris tuę natalitia colimus, per eius ad te exempla gradiamur. Per dominum nostrum Iesum Christum. Alia Oratio.
Indulgentiam nobis domine beata N. uirgo & martyr imploret: quę tibi grata semper extitit, & merito castitatis, & tuę professione uirtutis. Per dominum nostrum Iesum Christum filium tuum, Qui tecum uiuit & regnat in unitate.

Alia Oratio pro uirg. nó mart.
Exaudi nos Deus salutaris noster: ut sicut de beatę N. uirginis tuę festiuitate gaudemus: ita pię deuotionis erudiamur affectu. Per dñm.
Si fuerint plures in utrisq; uel ad Mag. Aña. Prudentes uirgines aptate uestras lampades: ecce sponsus uenit, exite obuiam ei. ℣. Adducentur regi uirgines post eam: ℟. Proximę eius afferentur tibi. Oratio.
Da nobis, q̃s dñe De⁹ noster, sanctarum uirginũ, & martyrũ tuarum N. & N. palmas incessabili deuotione uenerari: ut quas digna mẽte nõ possum⁹ celebrare, humilib⁹ saltẽ frequẽtemus obsequijs. Per dñm.
Ad Matu. Inuit. Regem uirginum dominum, Uenite adoremus. Ps. Uenite. Hymnus.
Uirginis proles, opifexq; matris,
Uirgo quem gessit, peperitque uirgo,
Uirginis festum canimus trophęum,
Accipe uotum.
Hęc tua uirgo duplici beata
Sorte, dũ gestit fragilẽ domare
Corporis sexum, domuit cruentum,
Corpore seclum.
Unde nec mortem, nec amica mortis
Sęua pęnarũ genera pauescẽs,
Sanguine fuso meruit secreta
Scandere cęli.
Huius

Hujus obtentu Deus alme nostris
Parce iã culpis, vitia remittẽs,
Quo tibi puri resonemus almũ
Pectoris hymnum.
Gloria patri, genitęq; proli,
Et tibi compar utriusq; semper
Spirit⁹ alme, deus unus omni
Tempore secli. Amen.
In festo virginis tãtũ, & mar. tã tu, & nec virginis nec mar. Incipiat ab eo loco Huiꝰ obtẽtu.
In j. noc. Aña. O quã pulchra est casta generatio cum claritate. ps. Domine dñs noster. 541.
Regre. offo paruo B. Marie. Aña. Ante torum huius virginis frequẽtate nobis dulcia cãtica dramatis. ps. Celi enar. 541.
Aña. Reuertere, reuertere Sunamitis: reuertere, reuertere, ut intueamur te. ps. Domini est terra. 541. ℣. Specie tua, & pulchritudine tua. ℟. Intende, prospere procede, & regna. Pater noster. Exaudi domine Jesu.
Jube. Benedictione ppetua.
De epistola prima beati Pauli Apostoli ad Corinthios. L. j.
c. 7. De virginibus preceptum domini non habeo: consilium autem do tãquam misericordiam consecutus a domino, ut sim fidelis. Existimo eniȝ hoc bonum esse, propter instantem necessitatem, quoniam bonum est homini sic esse. Alligatus es uxori? noli quęrere solutionem. Solutus es ab uxore? noli quęrere uxorẽ. Si autem acceperis uxorem, non peccasti: & si nupserit virgo non peccauit: tribulationem tamen carnis habebũt huiusmodi. Ego autem vobis parco. Hoc itaque dico fratres: tempus breue est: Reliquuȝ est, ut & qui habent uxores, tanquã non habentes sint: & qui flent, tanquam non flentes: & qui gaudent, tanquam non gaudentes: & qui emunt, tanquam non possidentes: & qui utuntur hoc mũdo, tanquam non utantur. Pręterit enim figura huius mundi. ℟. Ueni sponsa Christi, accipe coronam, quam tibi dominus pręparauit in ęternum, pro cuius amore sanguinem tuum fudisti. Et cum angelis in paradisum introisti. ℣. Ueni electa mea, & ponam in te thronuȝ meum: quia concupiuit rex speciem tuam. Et cum.
Si nõ fuerit martyr. di. seq. ℟. Ueni electa mea, & ponã in te thronum meum. Quia concupiuit rex speciem tuã. ℣. Specie tua & pulchritudine tua, intẽde, prospere procede, & regna. Quia.
Jube. Unigenitus. Lectio ij.
Uolo autẽ vos sine solicitudine esse. Qui sine uxore est, solicitus est quę dñi sunt, quomodo placeat deo. Qui autẽ cũ uxore est, solicitus est quę sunt mũdi, quõ placeat uxori: & diuisus est. Et mulier innupta, & uirgo, cogitat q̃ dñi sunt, ut sit sancta, & corpore, & spiritu. Quę autẽ nupta est, cogitat quę sunt

mundi, quomodo placeat viro. Porro hoc ad vtilitatem vestrã dico, non vt laqueum vobis inijciam, sed ad id quod honestum est, et quod facultatẽ prębeat sine impedimento dñm obsecrandi. ℟. Diffusa est gratia in labijs tuis. Propterea benedixit te Deus in ęternum. ℣. Specie tua, et pulchritudine tua, intende, prospere procede, et regna. Propterea benedixit. Iube. Spiritu sancti. Lectio tertia.

Si quis autem turpem se videri existimat super virgine sua, quod sit superadulta, et ita oportet fieri, quod vult faciat: non peccat, si nubat. Nam qui statuit in corde suo firmus, non habens necessitatem, potestatẽ autem habens suę voluntatis, et hoc iudicauit in corde suo, seruare virginem suam: benefacit. Igitur, et qui matrimonio iungit virginem suam, bene facit: et qui non iungit, melius facit. Mulier alligata est legi, quanto tempore vir eius viuit. Quod si dormierit vir eius, liberata est a lege: cui vult nubat, tantum in domino. Beatior autem erit si sic permanserit, secundum meum consilium. Puto autem, quod et ego spiritum Dei habeam. ℟. Specie tua, et pulchritudine tua, Intende, prospere procede, et regna. ℣. Diffusa ẽ gr̃a in labijs tuis, propterea benedixit te De⁹ in ęternum. Intende. Glo. Inten.

In ij. noct. Añ. Specie tua, et pulchritudine tua, intende, prospere procede, et regna. ps. Eructauit cor. 542. Añ. Adiuuabit eã Deus vultu suo: Deus in medio eius non cõmouebitur. ps. Deus noster, refu. 542. Añ. Aquę multę non potuerunt extinguere charitatem. Psalm.

Magnus dñs, et laudabilis nimis, in ciuitate Dei nostri in monte sancto eius.

Fundatur exultatione vniuersę terrę: mons Siõ latera Aquilonis, ciuitas regis magni.

Deus in domibus eius cognoscetur: cum suscipiet eam.

Quoniam ecce reges terrę congregati sunt: conuenerunt in vnum.

Ipsi vidẽtes sic, admirati sunt conturbati sunt, commoti sunt: tremor apprehendit eos.

Ibi dolores, vt parturientis: in spiritu vehementi conteres naues Tharsis.

Sicut audiuimus, sic vidimus in ciuitate domini virtutũ: in ciuitate Dei nostri, Deus fundauit eam in ęternum.

Suscepimus Deus misericordiam tuam: in medio tẽpli tui.

Secundum nomẽ tuum deus: sic et laus tua in fines terrę: iustitia plena est dextera tua.

Lętetur mõs Siõ, et exultẽt filię Judę: propter iudicia tua dñe.

Circũdate Sion, et cõplectimini eã: narrate in turribus eius.

Ponite corda vestra in virtute eius,

eius, & distribuite domos eius: vt enarretis in progenia altera. Quoniã hic est Deus Deus noster in ęternum, & in seculum seculi: ipse reget nos in secula. Gloria. Añ. Aquę multę non potuerũt extinguere charitatẽ. ℣. Adiuuabit eã Deus vultu suo. ℟. Deus in medio eius nõ cõmouebitur. Pater noster. Ipsius pietas. Iube. Deus pater.

Sermo s. Ambrosii epi. L. iiii.

Quoniã hodie natalis est virginis, inuitat nos integritatis amor, vt aliqd de virginitate dicamus: ne ueluti trãsitu quodam perstricta videatur, quę principalis est virtus. Non enim ideo laudabilis virginitas, quia & in martyribus reperitur, sed quia ipsa martyres faciat. Quis autem humano eam posset ingenio comprehendere? quam nec natura suis inclusit legibus: aut quis naturali voce complecti, quod supra vsum naturę sit? E cęlo accersiuit, quod imitaretur in terris. Nec immerito viuendi sibi vsum quesiuit e cęlo, q sponsum sibi inuenit in cęlo. ℟. Propter veritatem, & mansuetudinem, & iustitiã. Et deducet te mirabiliter dextera tua. ℣. Specie tua, & pulchritudine tua, intende, prospere procede, & regna. Et de. Iube Christus perpetuę. L. v.

Haec nubes, aera, ãgelos, sideraqz trãsgrediẽs, verbum Dei in ipso sinu patris inuenit, & toto hausit pectore. Nã quis tantum, cũ inuenerit relinquat boni? vnguentum enim exinanitum est nomen tuum: propterea adolescentulę dilexerũt te, & attraxerunt te. Postremo nonne magnum est illud? quoniam quę nõ nubunt, neque nubentur, erunt sicut angeli Dei in cęlo. Nemo ergo miretur si angelis comparentur, quę angelorum dño copulantur. ℟. Dilexisti iustitiam, & odisti iniquitatem. Propterea vnxit te Deus, Deus tuus oleo lętitię. ℣. Propter veritatem & mansuetudinem, & iustitiam. Propterea. Iube. Ignem sui L. vi.

Quis igitur neget hãc vitã fluxisse de cęlo? quam non facile inuenimus in terris, nisi postquam Deus in hęc terreni corporis mẽbra descendit, tunc in vtero virgo concepit, & verbum caro factũ est: vt quod caro factum est, caro fieret Dei. Dicet aliquis: Sed etiam Elias nullius corporei coitus fuisse p mixtus cupiditatib⁹ inuenitur. Ideo ergo curru raptus ad cęlum, ideo cum dño apparet in gloria, ideo dominici venturus est pręcursor aduentus. ℟. Offerentur regi virgines post eam, proximę eius Offerentur tibi in lętitia, & exultatione. ℣. Spẽ tua, & pulchritudine tua, intende, prospere procede, & regna. Offerentur. Gloria.

In iii. noc. Añ. Nigra sum, sed formosa

fo:mosa filię Jerusalē, ideo dilexit me rex, & introduxit me i cubiculū suū. ps. Cantate. f. 542. Aña. Trahe me post te: curremus in odorē vnguentoꝝ tuoꝝ: oleū effusū nomē tuū. ps. Dñs reg. exul. 543. Aña. Ueni spōsa Christi, accipe coronam, quam tibi dñs pręparauit in ęternuz. ps. Cātate dño. f. 543. ℣. Elegit eā deus, & pręelegit eā. ℟. In tabernaculo suo habitare facit eam. Pater noster. A vinculis. Iube. Euangelica lectio. Lectio v. euā. sm Matth. cū. xxv.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis parabolā hāc: Simile est regnū celoꝝ decem virginibus, q̄ accipiētes lampades suas, exierūt obuiam sponso, & sponsę. Et reliqua.

Homilia S. Gregorij Papę.

Saepe vos, fratres carissimi, admoneo praua opera fugere, mundi huius inquinamenta deuitare: sed hodierna sancti euangelij lectione cōpellor dicere, vt & bona quę agitis, cum magna cautela teneatis: ne per hoc quod a vobis rectum geritur, fauor aut gratia humana requiratur. ne appetitus laudis subrepat, & quod foris ostenditur, intus a mercede euacuet. Ecce enim redēptoris voce decē virgines, & oēs dicunt virgines, & tamē intra beatitudinis ianuā non oēs receptę sunt, qa earum quędā, dum de virginitate sua gloriā foris expetūt, in vasis suis oleū habere noluerunt. ℟. Hęc est virgo sapiens, quam dñs vigilantem inuenit: quę acceptis lampadibus sumpsit secū oleum. Et veniente domino itroiuit cū eo ad nuptias. ℣. Media nocte clamor factus est, ecce sponsus venit, exite obuiam ei. Et Iube. Cuius, vel Quarum. Lectio octaua.

Sed prius quęrendum nobis est, quid sit celoꝝ regnum, aut cur decem virginibus comparetur, quę etiā virgines prudentes & fatuę dicantur. Dum enim celorum regnum constet, quia reproborum nullus ingreditur, etiā fatuis virginibus cur simile esse perhibetur? Sed sciendū nobis est, q͡ sępe i sacro eloquio regnū celoꝝ pręsentis temporis ecclesia dicitur, de quo alio i loco dñs dicit. Mittet filius hominis angelos suos, & colligēt de regno eius oia scādala. Nec enim in illo regno beatitudinis, i quo pax summa est, inueniri scādala poterunt q̄ colligantur. ℟. Media nocte clamor factus est: Ecce sponsus venit, exite obuiam ei. ℣. Prudentes virgines, aptate vestras lampades. Ecce. Gloria. Ecce. Iube. Ad societatem. Lectio ix.

In quinq͡ autem sensibus corporis vnusquisq͡ subsistit. Geminatus autē quinarius denariuz pficit. Et qa ex vtroq͡ sexu fidelium multitudo colligitur, sancta ecclesia decem virginibus

gimbus

ginibus similis esse denũciatur. In qua quia mali cũ bonis, ⁊ reprobi cum electis cõmixti sunt, recte similis virginibus pruden tibus ⁊ fatuis esse perhibetur. Sunt namque plerique conti/nentes, qui ab exteriori se appe titu custodiunt, ⁊ spe ad interio ra rapiuntur, carnem macerãt, ⁊ toto desiderio ad supernam patriam anhelant, eterna pre/mia expetũt, pro laboribus suis recipere laudes humanas no/lunt. Hi nimirum gloriam suaȝ non in ore hominum ponunt, sed intra conscientiam conte/gunt. Et sunt plerique qui cor/pus per abstinentiam affligunt, sed de ipsa sua abstinentia hu/manos fauores expetunt.

Ad Laudes ⁊ per Horas. Añа.

Hec est virgo sapiens, ⁊ vna de numero prudẽtũ, Ps. Dñs reg. 8. ... Añа. Hec est virgo sapiens, quam dñs vi/gilanteȝ inuenit. Añа. Hec est que nesciuit toruȝ in delicto, habebit fructuȝ in respectione animarũ sanctarũ. Añа. Ueni electa mea, ⁊ ponam in te thronuȝ meũ, hal. Añа. Iste est speciosa inter filias Ierusaleȝ. Cap. Fratres, qui gloriatur. 523. Hymn. Iesu corona virginum. 523. ℣. Diffusa est gratia in labijs tuis. ℟. Propterea bñdixit te Deus in eternum. Ad Bñ. Añа. Simile est regnũ celorũ homini negociatori querẽti bonas margaritas, inuẽta vna preciosa, dedit oĩa sua, ⁊ comparauit eam. Ad iij. Cap. Fratres, q gloriat. 523. ℟. Specie tua, Et pulchritudine tua. ℣. Intẽde, prospere procede, ⁊ regna. ℣. Adiuuabit eã Deus. ℟. Deus in medio.

Ad Sextam. Capitulum.

Emulor enim vos Dei e/mulatione: despõdi enim vos vni viro virginem castã ex/hibere Christo. ℟. Adiuuabit eã Deus vultu suo. ℣. Deus in medio eius nõ commouebitur. Deus. ℣. Elegit eam Deus. 2. Cor. 10.

Ad Nonam. Capitulum.

Domine Deus meus exal tasti super terram habita tionem meam, ⁊ pro morte de/fluente deprecata sum: inuoca/ui dominum patrem domini mei, vt non derelinquat me in die tribulationis mee, ⁊ in tem pore superborũ sine adiutorio. ℟. Elegit eam Deus, Et pre/elegit eã. ℣. In tabernaculo suo habitare facit eã. Et. ℣. Diffu/sa est gra in labijs tuis. ℟. Pro pterea bñdixit te De⁹ i eternũ. Ad Uesp. oĩa vt in primis vesp. vsque ad ℣. Diffusa est gratia. Ad Mag. Añа. Ueni sponsa Christi, accipe coronam, quam tibi dñs preparauit in eternum. Eccl. 51.

Suffragium pro virginibus. In v. rest. ⁊ mart. ac in matr. ... Lectio j. ... ⁊ vt infra.

De libro Ecclesiastici. Lectio j.

Confitebor tibi dñe rex, ⁊ collaudabo te Deum Saluatorẽ meũ, cõfite/bor

bo: nomini tuo: quoniam adiu/tor ꝛ protector factus es mihi, ꝛ liberasti corpus meum a perditione, a laqueo lingue inique, ꝛ a labijs operantiu᷒ mendaciũ: ꝛ in conspectu astantiu᷒ factus es mihi adiutor. Et liberasti me secundu᷒ multitudinem misericordię nominis tui, a rugientibus pręparatis ad escam, de manibus quęrentium animam meam, ꝛ de multis tribulationibus, quę circundederunt me. A pręssura flammę quę circundedit me, ꝛ in medio ignis nõ su᷒ ęstuata: de altitudine ventris inferi, ꝛ a lingua coinquinata, ꝛ a verbo mẽdacij, a rege iniquo, ꝛ a lingua iniusta. L ec. ij.

Laudabit vsq; ad mortem aĩa mea dñm, ꝛ vita mea erat appropinquans in inferno deorsu᷒. Circũdederunt me vndiq;, ꝛ nõ erat qui adiuuaret. Respiciens erã in adiutoriũ hominũ, ꝛ non erat. Memoratus su᷒ misericordię tuę dñe, ꝛ cooperationis tuę, q̃ a seculo sunt: qm̃ eruis sustinẽtes te dñe, ꝛ liberas eos de manibu᷒ gentiũ. L. iij.

Exaltasti super terrã habitationem meã, ꝛ pro morte defluente deprecata su᷒. Inuocaui dñm patrem dñi mei, vt nõ derelinquat me in die tribulationis meę, ꝛ in tẽpore superboru᷒ sine adiutorio. Laudabo nomẽ tuũ assidue, ꝛ collaudabo illud in confessione, ꝛ exaudita est oratio mea: Et liberasti me de perditione, ꝛ eruisti me de tempore iniquo. Propterea cõfitebor, ꝛ laudem dicam tibi, ꝛ benedicam nomen domini.

In secundo nocturno.

Ex libro S. Cypriani martyris de habitu virginum. Lect. iiij.

Nunc nobis ad virgines sermo est: quarum quo sublimior glĩa, maior ꝛ cura est. Flos est ille ecclesiastici germinis, decus atq; ornamentũ gratię spiritualis, lęta indoles, laudis ꝛ honoris opus integrum atque incorruptum, Dei imago respondens ad sanctimoniam domini, illustrior portio gregis Christi: Gaudet per illas, atque in illis largiter floret ecclesię matris gloriosa fęcunditas, quantoque plus copiosa virginitas numero suo addit, gaudium matris augescit. Ad has loquimur, has adhortamur affectione potius q̃ʒ potestate: nec q̃ ex tremi ꝛ minimi, ꝛ humilitatis nostrę admodum conscij aliq̃d ad censurã licẽtię vindicemus, sed q̃ ad solicitudinem magis cauti plus de diaboli infestatione timeamus. Lectio quinta.

Nec inanis hęc cautio est, ꝛ vana formido, quę ad salutis viã consuluit, q̃ dñica ꝛ vitalia pręcepta custodit, vt q̃ se Christo dicauerint, ꝛ a carnali cõcupiscẽtia recedẽtes, ta᷒ carne, quã mente se Deo vouerint, cõsummẽt opus suũ magno pręmio destinatũ, nec ornari iã aut placere

placere cuiquã niſi dño ſuo ſtudeant, a quo ⁊ mercedẽ virginitatis expectent, dicẽte ipſo. Nõ oẽs capiunt verbũ, ſed illi quibus datũ eſt. Sunt enim ſpadones, q ex vtero matris nati ſũt: ⁊ ſunt ſpadones, qui coacti ſũt ab hominibus: ⁊ ſunt ſpadones qui ſeipſos caſtrauerunt ꝓpter regnuʒ celorum. Lectio ſexta.

Denuo quoque per hanc angeli vocem continentię munus oſtenditur, virginitas prędicatur. Hi ſunt qui cuʒ mulieribus ſe non coinquinauerunt: virgines enim permanſerunt: hi ſunt, qui ſequuntur agnum quocunque ierit. Necꝫ enim tantum maſculis cõtinentię gratiam dñs repromittit, ⁊ fęminas pręterit: ſed qm̃ fęmina viri portio eſt, ⁊ ex eo ſũpta atque formata eſt, in ſcripturis fere oĩbus ad protoplaſtũ Deus loquitur: quia ſunt duo i carne vna, ⁊ i maſculo ſimul ſignificatˀ ⁊ fęmina. Qḋ ſi Chr̃m continentia ſequitur, ⁊ regno Dei virginitas deſtinatur: quid eſt illis cũ terreno cultu ⁊ cũ ornamentis, quibus duʒ hominibus placere geſtiunt, Deuʒ offendunt? In iij. noc. Hom. in euã. Acceſſerunt ad Ieſuʒ Phar. fo. 378. q̃ habetˀ ſup. in feſto ſ. Agathe.

IN FESTO SANCTAE.

martyris tantum, ⁊ nec virgi. nec mart. vel Sanctarum Mulierum. Ad Veſperas. Antiph. Dũ eſſet rex. 528. cũ reſ. de laudib. pſal. qui ſupra in cõi Virg. Pro martyre tantum. Capitul. ecc. 51.

Confitebor tibi dñe rex ⁊ collaudabo te deũ Saluatorẽ meũ: cõfitebor nõi tuo, qm̃ adiutor, ⁊ protector factus es mihi, ⁊ liberaſti corpus meum a perditione. Pro nec virgine nec mar. Cap. Mulierẽ fortẽ. vt ſ. 529. Hy.

Huius obtentu Deus alme noſtris.
Parce iã culpis vitia remittẽs:
Quo tibi puri reſonemˀ almũ
Pectoris Hymnum.
Gloria patri, genitęque proli:
Et tibi compar vtriuſque ſemꝑ
Spũs alme, Deus vnus omni
Tempore ſecli. Amen.

Et dicitur in vtriuſqꝫ Veſper. ⁊ Mat. ⁊ Laudi. ℣. Specie tua, ⁊ pulchritudine tua. ℟. Intende, proſpere procede, ⁊ regna. Ad Magn. Añã. Veni ſponſa Chriſti: accipe coronam, quam tibi dñs preparauit in ęternuʒ. Pro vna martyre tñ. Ora.

Deus, qui inter cętera potentię tuę miracula, etiã i ſexu fragili victoriã martyrij cõtuliſti: concede propitius: vt q beatę N. martyris tuę natalitia colimus, per eius ad te exẽpla gradiamur. Per dominuʒ. Pro pluribus martyrib. Ora.

Da nobis, quęſumus domine Deus noſter, ſanctaruʒ martyrum tuarum N. ⁊ N. vt ſupra.

Pro nec virgine nec mar. Orio.

Exaudi nos deus salutaris nr̃:vt sicut de btē ℞ festiuitate gaudemus:ita pię deuotionis erudiamur affectu.Per.

Ad Matutinuz, Inuitatorium.

Laudemus Deum nostruz, In cōfessione beatę N.ps. Venite.

Hym Huius obtentu. vt sup.

In j.noc.Ana. O quā pulchra est casta generatio cū claritate. ps Dñe dñs nr̃.541. Ana. Leua eius sub capite meo: ꝛ dextera illius amplexabit me.ps Celi enar.541. Ana Reuertere, reuertere Sunamitis, reuertere, reuertere, vt intueamur te. ps. Dñi est 541. ℣. Specie tua ꝛ pulchritudine tua. ℟ Intēde, ꝓspere ꝑcede, ꝛ regna. ℟ f ni. Exaudi. Iube.Benedictione.

Lect. primi noct.pro martyrum legunt vt sup. Confitebor.526.

Pro nec vg. nec m̃. vt sequunt.

De Parabolis Salomonis.L.j.

Mulierem fortem quis inueniet? procul, ꝛ de vltimis finibus precium eius. Confidit in ea cor viri sui, ꝛ spolijs nō indigebit. Reddet ei bonum, ꝛ non malum, omnibus diebus vitę suę. Quęsiuit lanaz, ꝛ linum, ꝛ operata est consilio manuum suarū. Facta est quasi nauis institoris, de longe portans panem suuz. De nocte surrexit, deditque prędam domesticis suis, ꝛ cibaria ancillis suis. Considerauit agrum, ꝛ emit eum, de fructu manuum suaruz plantauit vineam:accinxit fortitudine lumbos suos: ꝛ roborauit brachium suum.

Si fuerit martyr, dicat pamū ℟ Veni spōsa Chri. vt su. 524

Si nō fuerit martyr, dicat. ℟.

Veni electa mea, ꝛ ponaz in te thronū meū: Quia concupiuit rex speciē tuā. ℣. Specie tua ꝛ pulchritudine tua, intēde, ꝓspere ꝑcede, ꝛ regna. Quia. Iube. Unigenitus. Lectio ij.

Gustauit, ꝛ vidit qm̄ bonā est negociatio eius:nō extinguetur in nocte lucerna ei⁹. Manū suā misit ad fortia, ꝛ digiti eius apprehenderūt fusuz. Manum suam aperuit inopi, ꝛ palmas suas extendit ad pauperē. Nō timebit domui suę a frigoribus niuis:omnes enim domestici eius vestiti sunt duplicibus. Stragulatam vestem fecit sibi:byssus ꝛ purpura indumentum eius. Nobilis in portis vir eius, quādo sederit cum senatoribus terrę. Sindonem fecit ꝛ vendidit, ꝛ cingulum tradidit Chananęo. ℟. Diffusa est gratia in labijs tuis:Propterea benedixit te deus in ęternum. Spē tua ꝛ pulchritudine tua: intende, prospere procede, ꝛ regna. Propterea. Iube. Spiritus sancti. Lectio tertia.

Fortitudo ꝛ decor indumētū ei⁹, ꝛ ridebit in die nouissimo, Os suū aperuit sapiē

tię

tię, ꝛ lex clementię in lingua e/ius. Consideravit semitas do/mus suę, ꝛ panem ociosa non comedit. Surrexerunt filij eius, ꝛ beatissimam pdicaverunt: vir eius, ꝛ laudavit eam. Multę filię congregaverunt divitias, tu supergressa es universas. Fallax gratia, ꝛ vana est pulchritudo, mulier timens dominum ipsa laudabitur. Date ei de fructu manuum suarum, ꝛ laudent eã in portis opera ei⁹. ℟. Specie tua, ꝛ pulchritudine tua. Intende, prospere procede, ꝛ regna. ℣. Diffusa est gratia in labijs tuis: propterea benedixit te Deus in ęternum. Intende. Glo/ patri. Intende. In ij. noct. Aña. Spē tua, ꝛ pulchritudine tua: intende, prospere procede, ꝛ regna. ps. Eructavit cor. 542. Aña Adiuvabit eam Deus vultu suo, Deus in medio eius nõ commovebitur. ps Deus no/ster, refu. 542. Aña. Aquę mul/tę non potuerũt extinguere charitatẽ. ps. Magnus dñs. 524. ℣. Adiuvabit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in medio ei⁹ non cõmovebit. Pater noster. Ip/sius pietas. Iube. De⁹ pater. Ex libro Sancti Ambrosii epi/scopi de Viduis. Lectio iiij.

AGrum hunc Ecclesię fertilẽ cerno, nũc integrita/tis flore vernãtẽ, nũc viduitatis gravitate pollentẽ, nunc etiam cõiugij fructibus redundantẽ. Nam etsi diversi, unius tñ agri fructus sunt: nec tanta hortorũ lilia, quantę aristę segetũ, messium spicę: compluraque spatia camporum recipienda aptãtur seminibus, quam redditis no/vales fructibus feriantur. Bo/na ergo viduitas, quę toties apostolico iudicio pdicatur: hęc e/nim magistra fidei, magistra est castitatis. ℟. Propter verita/tem, ꝛ mansuetudinem, ꝛ iusti/tiam. Et deducet te mirabili/ter dextera tua. ℣. Specie tua, ꝛ pulchritudine tua: intẽde, prospere procede, ꝛ regna. Et. Iube. Christus perpetuę. Lectõ. v.

VNde ꝛ illi q deorũ suo/rum adulteria ꝛ probra venerant, cęlibatus, ꝛ viduitatis statuere pęnas, ut ęmuli criminũ multarẽt studia virtutũ, specie quidẽ qua fęcunditatẽ quęrerẽt, sed studio quo ppositum castitatis abolerent. Nam confectis ꝛ miles stipendijs ar/ma deponit, ꝛ relicto officio qđ gerebat, ad propria veteranus rura dimittitur: ut ꝛ ipse exer/citę laboribus vitę requiẽ cõse/quatur, ꝛ alios spes futurę quietis subeundis faciat operib⁹ prõ priores. Agricola quoque ma/turior, torquendam alijs stivã committit, ꝛ iuvenili gravatus opere providentiã curę senilis explorat. Vitẽ facilius tonde/re quã premere, ut iuvenescentem luxuriã reprimat, ꝛ adolescentẽ lasciviã falce succidat: parcorum quandã partuũ castitatem

tatem docẽs, et in vitibus expe tendā. ℟. Dilexisti iustitiā, ꝛ odisti iniquitatē. Propterea vn xit te deus, deus tuꝰ oleo letitie. ℣. Propter veritatē, ꝛ mansue tudinē, ꝛ iustitiam. Propterea. Iube. Ignē sui amoꝛis. L.vi.

Similis huic vidua velut emeritis veterana stipen diis castitatis, etsi cōiugii arma deponat, domus tñ totius pacē gubernat: etsi vehendis oneribꝰ ociosa, maritandis tamē iunio ribus prouida, vbi cultus vti lioꝛ, vbi fructus vberioꝛ sit, quo rū copia aptior, senili grauita te disponit. Itaque si maturioꝛi bus potius quam iuuioꝛibꝰ cō mittit ager, cur putes vtiliorē nuptam esse, quā viduam? Qḋ si persecutoꝛes fidei persecuto res fuerunt etiam viduitatis, vtiq fidem persequētibus vi duitas non pro supplicio fugiē da est, sed tenenda pꝛo pꝛemio. ℟. Fallax gratia, ꝛ vana est pulchꝛitudo, mulier timēs deū ipsa laudabitur. ℣. Date ei de fructu manuū suarū, ꝛ laudent eā in poꝛtis opera eius. Mul. Gl lo. Mul. In iii noct. Ana. Nigꝛa sum, sed foꝛmosa, filie Ierusalem: ideo dilexit me rex, ꝛ introduxit me in cubiculum suum. Ps. Cātate. f. 542. Ana. Trahe me post te: curremus in odoꝛem vnguentoꝛū tuoꝛum: oleum effusum nomen tuū. Ps. Dñs reg. 543. Ana. Ueni spon sa Chꝛisti, accipe coꝛonā, quā tibi dñs pparauit in eternū. Ps. Cātate dño. ij. f. 543. ℣. Elegit eā Deus, ꝛ pꝛeelegit eam. ℟. In tabernaculo suo habitare fa cit eā. Pater noster. A vincu lis. Iube. Euangelica lectio. Lcō j. Euāg. fm Matth. L. viij.

In illo tpe: Dixit Iesus di scipulis suis parabolā hāc: Simile est regnū celoꝛū thesau ro abscōdito in agro. Et reliq. Homilia Sācti Gregoꝛii pape. ca. 13

Celoꝛū regnū, fratres ca rissimi, idcirco terrenis rebus simile dicitur, vt ex his, que animꝰ nouit, surgat ad in cognita que non nouit, quate nus exemplo visibilium, se ad inuisibilia rapiat, ꝛ per ea que vsu didicit, quasi confricatus incalescat: vt per hoc quod scit notum diligere, discat ꝛ inco gnita amare. Ecce enim regnū celoꝛū thesauro in agro abscon dito comparatur: quem q inue nit homo abscondit, ꝛ pꝛe gau dio illius vadit, ꝛ vendit vni uersa q̄ habet, ꝛ emit agrū illū. ℟. Pulchꝛa facie, sed pulchꝛi oꝛ fide beata es. ℣. Respuēs mū dum, letaberis cum angelis. Intercede pꝛo omnibus nobis. ℣. Specie tua, ꝛ pulchꝛitudi ne tua, intende, pꝛospere pꝛo cede, ꝛ regna. Intercede. Iube. Cuiꝰ. Lectio secunda.

Qua in re hoc quoque no tandū est, quod inuentus thesaurus abscōditur, vt serue tur. Quia studiū celestis deside

rij a malignis spiritib⁹ custodi
re nō sufficit, q hoc ꝛ ab huma-
nis laudibus non abscōdit. In
pr̨senti etenim vita, quasi i via
sumus, qua ad patriam pergi-
mus. Maligni autem spūs iter
nr̄m quasi quidā latrunculi ob-
sident. Depr̨dari ergo deside-
rat, qui thesaurum publice por
tat in via. Hoc aūt dico, non vt
proximi opera nostra bona non
videant, cū scriptū sit, Uideant
opera vestra bona, ꝛ glorificēt
patrē vestrū, qui in c̨lis est: sed
vt per hoc qd̄ agimus, laudes
exterius nō qųramus. Sic au-
tem fit opus in publico, quate-
nus intētio maneat in occulto:
vt de bono opere proximis pr̨-
beamus exemplum: ꝛ tamen p
intentionem, qua soli Deo pla
cere qųrimus, semp optemus
secretū. ℟. Regnū mundi, ꝛ
omnem ornatum seculi contem
psi, propter amorē dn̄i mei Je-
su Christi: Quē vidi, quē ama
ui, in quem credidi, quē dilexi.
℣. Eructauit cor meum verbū
bonum: dico ego opera mea re
gi. Quē. Gloria. Quem. Lu-
be. Ad societatem. Lectio ix.

Thesaurus autē c̨leste est
desideriū, ager vero i quo
thesaurus absconditur, discipli
na studij c̨lestis. Quem profe-
cto agrū vēditis oib⁹, pparat, q
voluptatib⁹ carnis renūciās, cū-
cta sua terrena desideria p di-
sciplin̨ c̨lestis custodiā calcat:
vt nihil ia, quod caro blandit,

libeat: nihil quod carnalē vitā
trucidat, spirit⁹ perhorrescat.
Ad Laudes, ꝛ per Horas. Añ.
Dum esset rex in accubitu
suo, nard⁹ mea dedit odo
rē suauitatis. ps. Dñs reg. 8. cū
rel. Añ. In odorē vnguentorum
tuorū currim⁹, ad olescētul̨ di
lexerūt te nimis. Añ. Jā hyēs
trāsijt, imber abijt, ꝛ recessit, sur
ge amica mea, ꝛ veni. Añ. Ue-
ni electa mea, ꝛ ponā in te thro-
nū meū, all'. Añ. Jsta ē speciosa
inter filias Jerusalē. Cap. Cōfi
tebor tibi. 527. Hy⁹. Hui⁹ obtē
tu. ibidem. ℣. Diffusa est. Ad
Bñs. Añ. Simile est regnū c̨
lorum homini negotiatori qų
renti bonas margaritas, inuen
ta autē vna preciosa, dedit om-
nia sua, ꝛ comparauit eam.
Postea oratio. Ad Primam.
Jā lucis. 10. Añ. Dū esset rex.
ps. Deus in noie. 10. Absolo.
Laudabit vsq; vt infra. Ad iij.
Nunc scte. 15. Añ. In odorē. ps.
Legē pone. 25. Cap. Confitebor
fo. 527. ℟. bre. Specie tua, Et
pulchritudine tua. ℣. Intende,
psпere pcede, ꝛ regna. ℣. Adiu
uabit eam Deus vultu suo. ℣.
Deus in medio. Ad Sextam.
Rector potēs. 16. Añ. Jā hyēs
transijt. ps. Defecit in sal. Cap.
Liberasti me secūdū mul- eccl. 51.
titudinē misericordį no
minis tui, a rugientibus pr̨pa
ratis ad escā, de manibus qų
rentium animā meā, ꝛ de mul
tis tribulationib⁹, qų circūde

derũt me. ℟. br. Adiuuabit eã. deus vultu suo. ℣. De⁹ i medio ei⁹ nõ cõmouebit. ℣. Elegit eã. ℟. In tabernaculo. Ad iij. Re rũ deus. 17. An. Ista est speciosa. ps. Mirabilia testi. Cap.

Laudabit vsq₃ ad mortem anima mea dominũ: quo niã₃ eruis sustinentes te: ₇ liberas eos de manu angustie, domine deus noster. ℟. br. Elegit eã deus, Et preelegit ea₃. ℣. In tabernaculo suo habitare facit eam. ℣. Diffusa est gratia in labijs tuis. ℟. Propterea benedixit te. Ad vesp. Ant. Dũ esset rex. 529. cum rel. ps. de vir. Ca. Confitebor. 527. Hymnus Huius obtẽtu. 527. ℣. Diffusa est gratia. Ant. ad mag. Ueni spõsa Christi. vt su. Si fuerint plu res non vir. idem fit offim vt su. ℂ Pro nec vir. nec m. offi. fit vt su. p martyre tm̃, exceptis his Capitulis, ₇ Oratione. Exaudi. Ad vesp. ₇ Laud. ₇ iij. Cap.

ca. 31 Mulierẽ forte₃ quis inueniet? pcul, ₇ de vltimis finibus precium eius: confidit in ea cor viri sui, ₇ spolijs non indigebit. ℟. bre. Specie tua. vt s. Ad sextam. Capitulum.

Manũ suã aperuit inopi, ₇ palmas suas extẽdit ad paupere₃: nõ timebit domui sue a frigoribus niuis. ℟. bre. Adiuuabit. vt sup. Ad ix. Cap.

Multe filie congregauerũt diuitias, tu supergressa es vniuersas. Fallax gratia ₇ na est pulchritudo, mulier timens dñm laudabitur. ℟. br. Elegit eam. vt supra.

COMMVNE
Dedicatiunis Eccl'æ.

Ad Vesp. An. Domũ tuã do. cu₃ rel. de Lau. ps. Dixit do. 52. cũ rel. de dñica, ₇ loco vlti. ps. Lauda Ierusal. 60. Capitulu₃.

Vidi ciuitatẽ sãcta₃ Ierusalẽ nouã, descẽdẽtẽ d̃ celo, a Deo paratã sicut spõsa₃ ornatam viro suo. Hy⁹ apo. 21.

Urbs beata Ierusalem,
Dicta pacis visio,
Que construitur in celis
Uiuis ex lapidibus,
Et angelis coronata,
Ut sponsata comite.
Noua veniens e celo
Nuptiali thalamo,
Preparata vt sponsata
Copuletur domino,
Platee ₇ muri eius
Ex auro purissimo.
Porte nitent margaritis
Adytis patentibus:
Et virtute meritorum
Illuc introducitur
Omnis, qui ob Christi nomẽ
Hic in mundo premitur:
Tunsionibus, pressuris,
Expoliti lapides,
Suis coaptantur locis
Per manus artificis:

Dispo-

Disponuntur permansuri
Sacris ędificijs,
Gloria ⁊ honor Deo.
Usquequaque altissimo,
Una patri, filioque,
Inclyto paraclito,
Cui laus est, ⁊ potestas
Per immensa secula. Amen.
℣. Hęc est domus domini, firmiter ędificata. ℟. Bene fundata est supra firmam petram.
Ad Magnificat. Antiphona.
Sāctificauit dominus tabernaculum suū: quia hęc est domus Dei, in qua inuocabitur nomē eius, de quo scriptū est. Et erit nomē meū ibi, dicit dominus.
In anniuersario Dedicationis Ecclesię, ⁊ per octauā. Oratio.

Deus, qui nobis per singulos ānos huius sancti tēpli tui consecrationis reparas
ca.16 diem, ⁊ sacris semper mysterijs repręsentas incolumes: exaudi pręces populi tui, ⁊ pręsta: vt quisquis hoc templum beneficia petiturus ingreditur, cuncta se impetrasse lętet. Per do.
In ipso die Dedicationis Ecclesię, ⁊ per octauā. Oratio.

Deus, q inuisibiliter oia cōtines, ⁊ tñ ꝓ salute generis humani signa tuę potentię visibiliter ostēdis: tēplū hoc potētia tuę ihabitationis illustra, ⁊ cōcede, vt omnes qui huc deprecaturi cōueniūt, ex quacunque tribulatione ad te clamauerint, cōsolationis tuę beneficia consequantur. Per dominum.

Ad Matutinum. Inuitatorium.

Domū Dei decet sanctitudo, Sponsum eius Chr̄m adoremus i ea. Ps. Uenite f. 1. Hym. Urbs btā Jerusalē. vt s.
In i. noc. Aña. Tollite portas principes vestras, ⁊ eleuamini portę ęternales. Ps. Dñi est terra. 13. Aña. Erit mihi dñs i deū, ⁊ lapis iste vocabit domus dei. Ps. Deus nr̄, refugiū. 27. Aña. Aedificauit Moyses altare dño Deo. Ps. Magnus dñs. 27. ℣. Domū tuā dñe decet sanctitudo. ℟. In longitudine dierum. Pater nr̄. Exaudi dñe. Iubē.
De libro ij. Paralipomenō. C. j.

Cum cōplesset Salomon fundens preces, ignis descēdit de cęlo, ⁊ deuorauit holocausta ⁊ victimas: ⁊ maiestas ca.7.
dñi impleuit domū: nec poterāt sacerdotes ingredi templū domini, eo ꝙ implesset maiestas domini templū dñi. Sed ⁊ oēs filij Israel videbant descendentem ignem, ⁊ gloriā dñi sup domū: ⁊ corruentes ꝓni in terrā super pauimentū stratū lapide adorauerunt, ⁊ laudauerunt dominum, qm̄ bonus, qm̄ in seculum misericordia eius. Rex aūt ⁊ omnis populus immolabant victimas coram dño. Mactauit igitur rex Salomon hostias boū viginti duo millia, arietū centū viginti millia: ⁊ dedicauit domū dei rex ⁊ vniuersus populus. ℟. In dedicatione tēpli decantabat populus laudē.

Et in ore eorũ dulcis resonabat sonus. ℟. Fundata ẽ dom⁹ dñi supra verticẽ montiũ, ⁊ veniẽt ad eã oẽs gentes. Et. Le. ij.

Sacerdotes autẽ stabãt in officijs suis, ⁊ leuitę in organis carminũ dñi, quę fecit Dauid rex ad laudandũ dominum, qm̃ bonus, quoniã in ęternum misericordia ei⁹, hymnos Dauid canẽtes, p manus suas. Porro sacerdotes canebãt tubis ante eos, cunctusq; Israel staba. Sanctificauit quoq; Salomon mediũ atrij ante templũ dñi: obtulerat enĩ ibi holocausta ⁊ adipes pacificorũ: quia altare ęneũ quod fecerat, non poterat sustinere holocausta, ⁊ sacrificia ⁊ adipes pacificorum. Fecit ergo Salomon solennitatem in tẽpore illo septẽ diebus, ⁊ omnis Israel cũ eo, ecclesia magna valde ab itroitu Emath vsq; ad torrentẽ Aegypti. Fecit que die octauo collectã, eo q dedicasset altare septẽ diebus, ⁊ solennitatẽ celebrasset diebus septẽ. ℟. Fundata est domus dñi supra verticẽ montiũ, ⁊ exaltata est super omnes colles: Et venient ad eam omnes gentes, ⁊ dicent, gloria tibi domine. ℣. Venientes autem veniẽt cũ exultatione, portantes manipulos suos. Et. Lectio tertia.

Compleuitq; Salomõ domũ dñi, ⁊ domũ regis, ⁊ oĩa q̃ disposuerat in corde suo, vt faceret in domo dñi, ⁊ in domo sua: ⁊ prosperatus est. Apparuit autẽ ei dñs nocte, ⁊ ait. Audiui orationẽ tuã, ⁊ elegi locũ istũ mihi in domo sacrificij. Si clausero cęlũ, ⁊ pluuia nõ fluxerit: ⁊ mandauero ⁊ pręcepero locustę vt deuoret terrã: ⁊ misero pestilentiã in populũ meũ: cõuersus aũt populus meus, super quos inuocatũ est nomen meũ, deprecat⁹ me fuerit, ⁊ exquisierit faciem meã, ⁊ egerit pęnitẽtiã a vijs suis pessimis, ego exaudiam de cęlo: ⁊ propitius ero peccatis eorum, ⁊ sanabo terrã eo. Oculi quoq; mei erunt aperti, ⁊ aures meę erectę ad orationẽ eius, qui in loco isto orauerit. Elegi enim ⁊ sanctificaui locum istũ, vt sit nomen meum ibi in sempiternũ, ⁊ permaneãt oculi mei, ⁊ cor meũ ibi cunctis diebus. ℟. Bndic dñe domũ istã, q̃ ędificauĩ noĩ tuo: venientium in loco isto Exaudi p̃ces i excelso solio glorię tuę. ℣. Domine, si conuersus fuerit populus tuus, ⁊ orauerit ad sanctuariũ tuũ. Exaudi. Glo. Exaudi. In ij. noc. Añ. Nõ est hic aliud nisi domus Dei, ⁊ porta cęli. Ps. Quã dilecta 42. Añ. Vidit Iacob scalã, summitas eius cęlos tãgebat, ⁊ descẽdẽtes angelos, ⁊ dixit, vere locus iste sctũs est. Ps. Fundamẽta 42. Añ. Erexit Iacob lapidẽ in titulũ, fundens oleum desuper. Ps. Dñe Deus salutis. 42. ℣. Domus mea. ℟. Dom⁹ orationis vocabitur.

Ser

Sermo s. Augustini epi. r. iiij.

QUotiescunque fratres carissimi, altaris vel templi festiuitatem colimus, si fideliter ac diligenter attendimus, & sancte ac iuste viuimus, quidquid i templis manufactis agitur, totum in nobis spirituali reędificatione completur. Non enim mentitus est ille, qui dixit: Tēplū dei sanctū est, quod estis vos: & iterū: Nescitis qr corpora vestra tēplum sunt Spūs sancti, qui in vobis est? Et ideo fratres carissimi, qr nullis pcedētibus meritis per gratiā Dei meruimus fieri tēplū dei: quantū possumus, cum ipsius adiutorio laboremus, ne dominus noster in templo suo, hoc est, in nobis ipsis inueniat, quod oculos suę maiestatis offendat. R. Orantibus in loco isto. Dimitte peccata populi tui Deus: & ostende eis vitam bonā per quā ambulent, & da gloriā in loco isto. V. Qui regis Jsrael intende, qui deducis velut ouem Joseph, qui sedes super Cherubim. Dimitte peccata. Lcō v.

SEd habitaculū cordis nostri euacuetur vitijs, & virtutibus repleatur: claudat diabolo, & aperiat Christo, & ita laboremus, vt nobis bonoꝝ operū clauibus ianuam regni cęlestis aperire possimus. Sicut enim malis operibus, quasi quibusdā seris ac vectibus, vitę nobis ianua claudit: ita absq dubio bonis operibus aperitur. Et ideo fratres carissimi, vnusquisq cōsideret cōsciētiā suā: & quando se aliquo crimine vulneratū esse cognouerit, prius orationibus, ieiunijs, & eleemosynis, studeat mundare conscientiā suā, & sic eucharistiā pręsumat accipere. R. O quam metuendus est locus iste. Uere non est hic aliud nisi domus Dei, & porta cęli. V. Hęc est domus dñi firmiter ędificata, bene fundata est supra firmam petram. Uere. Lectio vi.

SJ enim agnoscēs quis reatum suum, ipse a diuino altari se subtraxerit, cito ad indulgentiam diuinę misericordię perueniet: quia sicut qui se exaltat humiliabitur, ita e contrario, qui se humiliat exaltabitur. Qui enim, sicut dixi, agnoscēs reatū suū ipse se humiliter ab altari Ecclesię pro emēdatione vitę remouere voluerit, ab ęterno illo & cęlesti conuiuio excōmunicari penitus nō timebit. R. Mane surgens Jacob erigebat lapidem in titulum: fundēs oleū desuper, votū vouit dño. Uere locus iste sanct⁹ est, & ego nesciebā. V. Cumq euigilasset Jacob de somno, ait. Uere loc⁹. Jn iij. noc. Añā. Qui habitat in adiutorio altissimi, in protectione Dei cęli commorabitur, ps. Qui hã. 62. Añā. Templū dñi sanctū est: Dei structura est: dei ędificatio est. ps. Cātate. 41. Añā. Bñdicta gloria dñi de lo

co sancto suo, hal. ps. Dñs reg. ira.46. v. Hec est domus domini firmiter edificata. r. Bene fundata est supra firmã petram.

Lcõ s. euang. sm Lucam. L. vij.

ca.19 In illo tempore, ingressus Jesus perambulabat Jericho: et ecce vir nomine Zacheus et hic erat princeps publicanorum, et ipse dives. Et reliqua.

Homilia s. Ambrosij episcopi.

Zaccheus pusillus, hoc est nullius nobilitatis ingenite dignitate sublimis, exiguus meritis sicut populus nationum, audito domini Salvatoris adventu, quem sui non receperant videre cupiebat. Sed nemo facile Jesum videt, nemo potest Jesum videre constitutus in terra: et quia non prophetas, non regnum habebat, tanquam forme gratiã naturalis: ascẽdit in arborem sycomorum, vanitatem scilicet Judeorum vestigio suo terens, errata quoque corrigens superioris gratia: et ideo Jesum interioris domus recepit hospitio. r. Domus mea, domus orationis vocabitur, dicit dñs: in ea ois qui petit, accipit: et qui querit invenit. Et pulsãti aperietur. v. Petite, et accipietis: querite, et invenietis. Et. L. viij.

Et bene ascẽdit in arborẽ, ut arbor bona fructus bonos faceret: ac naturali excisus oleastro, et cõtra naturã insert' i bonã olivã, fructũ posset legis afferre. Radix enim sancta, etsi rami inutiles: quorum ifructuosã gloriam plebs gentiũ fidẽ resurrectionis, quasi quadam corporis elevatione transcendit. Et ecce vir nomine Zaccheus, Zaccheus in sycomoro, cecus in via, quorum alterum dominus miseraturus expectat, alterum mãsionis sue claritate nobilitat: alterum sanaturus interrogat, apud alterum se non invitatus invitat. Sciebat enim vberẽ hospitij sui esse mercedẽ: sed tamẽ etsi nondũ vocẽ invitãtis audierat, iam viderat affectum. r. Lapides preciosi omnes muri tui. Et turres Jerusalẽ gemmis edificabũtur. v. Porte Jerusalẽ ex saphiro, et smaragdo edificabunt, et ex lapide precioso ois circuitus muri eius. Et. L. ix.

Verũ, ne cecũ illũ tanq̃ fastidiosi pauperũ cito relinquis se videamur, et transisse ad divitẽ: expectemus eũ, qa expectavit et dñs: interrogemus eũ, quia interrogavit et Christus. Nos interrogemus, q: nescim': ille qa noverat. Nos interrogemus, vt sciamus vnde iste curatus sit: ille interrogavit, vt in vno plures disceremus vnde dominũ videre mereremur. Interrogavit enim, vt crederemus, nisi cõfitentẽ non posse salvari.

Ad Laudes, et per Horas. Ana.

Domũ tuam dñe decet sanctitudo in lõgitudine dierũ. ps. Dñs reg. 8. cũ rel. ana. Domus mea, domus orationis vocabitur.

vocabitur. Añ. Hec est domus dñi, firmiter edificata: bene fundata est supra firmã petrã. Añ. Bene fundata est domus dñi supra firmã petrã. Aña. Lapides preciosi oẽs muri tui, et turres Jerusalem gemmis edificabũtur. Cap. Vidi ciuitatẽ. 529. Hym.

Angularis fundamentum
Lapis Christus missus est,
Qui compage parietum
In vtroque nectitur,
Quem Syon sancta suscepit,
In quo credens permanet.
Omnis illa deo sacra,
Et dilecta ciuitas,
Plena modulis, in laude,
Et canore iubilo
Trinum deum vnicumq;
Cum fauore predicat.
Hoc in templo summe deus
Exoratus adueni:
Et clementi bonitate
Precum vota suscipe,
Largam benedictionem
Hic infunde iugiter.
Hic promereantur omnes
Merita acquirere,
Et adepta possidere
Cum sanctis perenniter,
Paradisum introire,
Translati in requiem.
Gloria et honor deo
Usquequaq; altissimo,
Una patri filioq;,
Inclyto paraclito,
Cui laus est, et potestas
Per immensa secula. Amen.

℣. Hec est domus domini firmiter edificata. ℟. Bene fundata est supra firmam petram
Ad Benedictus. Antiphona. Zachee festinans descende, quia hodie in domo tua oportet me manere: at ille festinans descendit, et suscepit illum gaudens in domum suam. Hodie huic domui salus a deo facta est, halelujah.
Ad iii. Cap. Vidi ciuita. ℟. br. Domũ tuã dñe, decet sanctitudo. ℣. In lõgitudine dierũ. Decet. Glo. Domũ. ℣. Locus iste sanctus est, i quo orat sacerdos. ℟. Pro delictis, et pctis ppli.

Ad Sextam. Capitulum.

Et audiui vocem magnam de throno dicentem: Ecce tabernaculum dei cum hominibus, et habitabit cum eis, et ipsi populus eius erunt, et ipse deus, cum eis erit eorum deus. ℟. br. Locus iste sanctus est: In quo orat sacerdos. ℣. Pro delictis, et peccatis populi. In. Glo. Locus. ℣. Hec est domus domini firmiter edificata. ℟. Bene fundata est supra firmam petram.

apo. 21.

Ad Nonam. Capitulum.

Et absterget deus oẽm lacrymã ab oculis eorum, et mors vltra nõ erit, neq; luctus, neq; clamor, neq; dolor erit vltra, q̃ prima abierũt: et dixit q sedebat i throno: ecce noua facio oĩa. ℟. br. Hec est domus dñi, firmiter edificata. ℣. Bene fũdata est supra firmã petrã. Fir. Gl. Hec. ℣. Bñ fundata est domus dñi. ℟. Supra firmã petrã.

 In

In .ii. Vesp. Añ. Domũ tuam. vt sup. cũ rel. ps. Dixit dñs. 52. cũ rel. & loco vlt. ps. Lauda Je rusalem 60. Cap. Vidi ciuita tez. 529. Hym Urbs beata. ℣. Domum tuã dñe decet sancti tudo. ℞ In lõgitudine dierũ. Ad Mag. Añ. O quã metuen dus est locus iste: vere nõ est hic aliud nisi dom⁹ dei, & porta celi.

SECVNDA DIE infra octauam

Ex tractatu S. Augustini epi scopi super Psalmos. Lec. iiij.

Jerusalem, que edificatur vt ciuitas. Fratres, quan do dicebat ista Dauid, pfecta erat illa ciuitas, non edificaba tur. Nescio quam ergo ciuita tem dicit, que modo edificat, ad quam currunt in fide lapi des viui: de quibus Petrus: Et vos tanquam lapides viui coedificamini i domũ spiritua lẽ, idest tẽplũ sanctũ Dei. Quid ẽ, Lapides viui coedificamini? Viuis, si credis: si autẽ credis, ef ficeris tẽplũ Dei: qa dicit apo stolus Paulus: tẽplũ enim Dei sanctũ est, quod estis vos. L. v.

Ipsa ergo modo ciuitas e dificatur, pr̃eciduntur de montib⁹ lapides per manus p̃ dicantium veritatem: conqua drantur vt intrẽt in structuram sempiternam, adhuc multi lapi des in manibus artificis sunt, non cadunt de manibus artifi cis vt possint perfecti coedifica ri in structuram templi. Et er go ista Jerusalẽ, que edificatur vt ciuitas: Fundamentũ ipsius Christus est, dicit Apostolus Paulus: Fundamentum aliud nemo potest ponere pr̃eter id quod positũ est, quod est Chri stus Jesus. Lectio sexta.

Fundamentum quando ponitur in terra, desup edificantur parietes, & pondus parietum ad ima tẽdit, quia in imo positum est fundamentum: si autem fundamentum nostrũ in celo est, ad celũ edificemur: Corpora edificauerunt istam structuram quam videtis am plam surrexisse, huius basilice: & quia corpora edificauerũt, fun damentũ in imo posuerũt: quia vero spũaliter edificamur, fun damentũ nostrũ in summo posi tũ est. Illuc ergo curramus, ibi edificemur, qa de ipsa Jerusalẽ dictum est: Stantes erant pedes nostri in atrijs tuis Jerusalem.

De Dom. s. Ambro. epi L. vij.

Et confestim, inquit, vidit, & sequebat eũ magnificãs dñm, & perambulabat Jericho. Aliter enim non videret, nisi se queretur Chrm, nisi dñm pr̃edi caret, & nisi seculum pr̃eteriret. Cum diuitibus quoq in gratiã reuertamur. Nolumus enim of fendere diuites, qa volumus si fieri potest, sanare omnes, ne in cameli cõparatione perstricti, in Zacchẽo citius quam opor tuit derelicti, iuste habeant cõ motionis offensam. Lcõ. viij.

Uiscant

Discant nō in facultatibus crimē hērere, sed in ijs, q vti nesciant facultatibus: Nam diuitię vt impedimenta improbis, ita bonis sunt adiumēta virtutis. Diues certe Zaccheus electus a Christo, sed dimidiū bonorū suorū pauperibus largiendo, reddēdo etiā in quadruplū quę fraude sustulerat, (alterum enī nō sat est, nec habet gratiā liberalitas si iniuria pseueret: quia non spolia, sed bona quęruntur) vberiorem mercedem quam conferebat accepit. L. ix.

Et bene princeps inducit publicanorū. Quis enim de se desperet: quando & iste peruenit cui census ex fraude? Et ipse, inquit, diues. Ut scias nō omnes diuites auaros. Quid sibi vult quod nullius alterius staturā scriptura, nisi huius expressit, qa statura pusillus erat? Uide ne forte malitia pusillus, aut adhuc pusillus fide. Nōdū enim promiserat cū ascēderet: & nondū viderat Christū, merito adhuc pusillus. Deniq; Johannes magnus, quia & Christum vidit & spiritum sicut columbam super Christum manentē, sicut ipse ait: Uidi spiritum descendentē sicut columbam, & manentem super eum.

QVARTA DIE infra Octauam.

Sermo s. Augustini epi. L. iiij.

Celebritas huius cōgregationis, dedicatio est domus orationis: domus ergo nostrarū orationum ista, domus autem dei nos ipsi. Si domus dei nos ipsi, nos i hoc seculo ędificamur vt in fine seculi dedicemur. Aedificiū, immo ędificatio habet laborē, dedicatio exultationē. Quod hic fiebat, quando ista surgebant, hoc fit modo, cum congregant credentes in Christum. Credendo enim quasi de syluis & montibus ligna & lapides precidūtur: cum vero cathechizantur, baptizantur, formantur, tanquam inter manus fabrorum & opificum dolantur, colliniantur, complanantur: verumtamen domū domini non faciunt, nisi quando charitate compaginantur Lectio v.

Ligna ista, & lapides si non sibi certo ordine cohęrerēt, si nō se pacifice innecterēt, si nō se inuicē, cohęrēdo sibi, quodā modo amarēt, nemo huc intraret. Deniq; qñ vides in aliqua fabrica lapides, & ligna bene sibi cohęrere, securus intras, ruinā nō times. Uolēs ergo dñs Chris intrare, & in nobis habitare, tanquā ędificando dicebat: Mādatū nouū do vobis, vt vos inuicē diligatis. Mādatū, inqt, nouum do vobis: veteres enim eratis: domū mihi nondū faciebatis, in via ruina iacebatis. Ergo vt eruamini a vię ruinę vetustate, vos inuicē amate. L. vi.

Consideret ergo charitas via, ędificari adhuc istam domum

domū toto, sicut pdictū est ꝛ pmissum, orbe terraruꝫ. Cū enim edificatur domus post captiuitatem, sicut habet alius psalmus, dicitur, Cantate domino canticum nouum, cantate domino omnis terra. Qđ ibi dixit, cāticū nouū, hoc dñs dixit, mādatum nouum. Quid enim habet cāticum nouum, nisi amorē nouū? Cātare amantis est. Uox huius cantoris feruor est sancti amoris. Amemus, gratis amemus: dñm enim amamus, quo nihil melius inuenimus: ipsum amemus propter ipsum, ꝛ nos in ipso, tamen propter ipsum.

De Dom. s. Ambro. epi. L. vij.

Que aūt turba? nisi imperitę confusio multitudinis, quę verticē neqꝫ videre sapientię: Ergo Zaccheus quandiu in turba est, non videt Christū: supra turbā ascendit, ꝛ vidit: hoc est, plebē iam trāsgressus, in sciētiam meruit quam desiderabat aspicere. Pulchre autē addidit: Quia illa parte erat trāsiturus dñs: Uel vbi sycomorus, vel vbi crediturus: vt mysterium seruaret, ꝛ gratiam seminaret, Sic enim venerat, vt per Judęos transiret ad gentes. Lec. viij.

Uidit itaqꝫ Zaccheū sursū. Iā enim sublimitate fidei inter fructus nouorum operum, velut fęcundę altitudine arboris eminebat. Et quoniam de typo ad moralia deflexīmus, iter tot credentiū volūtates dominica dię relaxare animū, festiuitatē admiscere delectat. Zaccheus in sycomoro, nouū videlicet noui tēporis pomū: vt in hoc quoque compleretur illud: Arbor fici produxit grossos suos. L. ix.

Ad hoc eniꝫ Christus aduenit, vt ex lignis non poma, sed homines nascerētur. Legimus alibi. Cum esses sub arbore fici, vidi te. Ergo Nathanael sub arbore, hoc est supra radicem, quia iustus. Radix enim sancta. Sub arbore tamē Nathanael, quia sub lege. Zaccheus supra arborem, quia supra legem. Ille domini occultus defensor, hic publicus pędicator. Ille adhuc Christum ex lege quęrebat, iste iam supra legem relinquebat sua, ꝛ dominum sequebatur.

QVARTA DIE
infra Octauam.

De fer. s. Augustini epi. L. iij.

Attendite in psalmo dedicationis, quę modo cantauimus ex ruina ędificiorū. Conscidisti saccum meuꝫ: hoc pertinet a ruinā. Quid ergo ad ędificium? Et accinxisti me lętitia. Uox dedicationis. Ut cātet tibi gloria mea, ꝛ non cōpungar. Quis est qui loquitur? in verbis eius agnoscite: si expono, obscurū est, ergo verba eius dicā: continuo agnoscetis loquentem, vt ametis alloquētem. Quis est qui dicere potuit, Eruisti domine ab inferis animā meam? Lec. v.

O uius

Cuius anima iam ab inferis eruta est, nisi de qua dictum est alio loco: Non derelinques aiam meam in inferno? Proponitur dedicatio: et cãtatur liberatio, canticum dedicationis domus: et dicitur: Exaltabo te domine, quoniam suscepisti me, et non iucundasti inimicos meos super me. Attendite Iudeos inimicos, qui se putabant occidisse Christum, vicisse tanq̃ inimicum, perdidisse quasi hominem ceteris similez, atq; mortalem. Lectio sexta.

Resurrexit tertia die, et eius vox est: Exaltabo te dñe qm̃ suscepisti me. Attẽdite apostolũ dicentẽ, ꝓpter quod eum exaltauit. Et non iucundasti inimicos meos super me. Ipsi quidem in Christi morte iucundabãtur, sed in eius resurrectione, ascensione, predicatione aliqui cõpungebant. In eius ergo predicatione, et p apostolorũ cõstantie diffamationẽ aliqui compungebantur, et cõuertebant: aliqui obdurabantur, et confundebantur: nulli tamẽ iucundabantur.

Domi. s. Gregorii pape. L. vii.

Si veraciter esse sapiẽtes, et ipsaz Dei sapiẽtiã cõtẽplari appetimus: stultos nos humiliter cognoscamus: relinquamus noxiã sapientiã: discamus laudabilẽ fatuitatẽ. Hinc qppe scriptũ est: Siqs videt inter vos sapiens esse in hoc seculo, stultus fiat, vt sit sapiẽs. Hinc euãgelice historie verba testantur, quia Zaccheus cum videre pre turba nil posset, sycomorum arborem ascendit, vt transeuntem dominum cerneret. Sycomorus qppe ficus fatua dicit. Le. viii.

Pusillus itaq; Zaccheus sycomorum subijt, et dñz vidit: q: qui mundi stultitiã humiliter eligũt, ipsi dei sapientiam subtiliter cõtẽplant. Pusillitatẽ namq; nostrã ad videndũ dñm turba prępedit: q: infirmitatez humane mẽtis, ne lucẽ veritatis itẽdat, curarũ seculariũ tumultus premit. Sed prudenter sycomorũ ascendimus, si prouide eã que diuinitus pcipit stultitiam mẽte tenemus. Quid enĩ i hoc mũdo stultius, quam amissa nõ q̃rere, possessa rapiẽtibus relaxare, nullã pro acceptis iniurijs iniuriã reddere, immo adiunctis aliis patientiã prebere? Le. ix.

Quasi enim sycomorũ nos ascẽdere dñs precepit, cũ dicit. Qui aufert q̃ tua sunt, ne repetas: Et rursuz. Siquis te pcusserit in dexteram maxillam, prebe illi et alterã. Per sycomorũ transiens dñs cernitur, quia p hãc sapientẽ stultitiã etsi nec dũ, vt est, solide, iã tñ per contẽplationis lumen quasi in transitu, Dei sapientia videtur, quã videre nequeunt qui sibi sapiẽtes videnť: quia ad conspiciendũ dñm i elata cogitationũ suarũ turba deprehẽsi, adhuc sycomori arborem non inuenerunt.

QVINTA DIE
infra octauam.
De ser. s. Augustini epi. L. iiij.

Modo, quoniam implêtur ecclesie, putamur iucũdari iudeos? Ecclesie edificantur, dedicantur, implentur: quo modo illi iucundantur? Non solum non iucundantur, sed etiã confunduntur, & impletur vox exultantis: Exaltabo te domine, quoniam suscepisti me, & nõ iucundasti inimicos meos super me. Non iucundasti super me: si mihi credant, iucundabis in me. Ne multa dicamus, ad illa que cantauimus aliquã do veniamus. Quomodo dicit Christus, Cõscidisti saccũ meũ, & accinxisti me letitia, Saccus eius erat similitudo carnis peccati. Lectio quinta.

Non tibi vilescat quod ait, saccum meũ. Ibi erat inclusum preciũ tuum. Conscidisti saccũ meũ. Euasimus ad saccũ istum. Cõscidisti saccũ meũ. In passione conscissus est. Quomodo ergo Deo patri dicit: Cõscidisti saccũ meũ? Quomodo putri dicit, vis audire, Cõscidisti saccum meũ? Quia proprio filio non pepercit: sed pro nobis oĩbus tradidit illũ. Fecit enim per Judeos nesciẽtes, vnde redimerent scientes, & cõfunderẽtur negãtes. Nesciũt enim quid boni nobis operati sunt malo suo. Suspẽsus est saccus, & quasi letatus est impius. Conscidit saccũ lancea persecutor, & fudit preciũ nostrũ redẽptor. L. vj.

Cantet Christus redemptor, gemat Judas venditor, erubescat Judeus emptor. Ecce Judas vendidit, Judeus emit, malum negocium egerunt, ambo damnati sunt se ipsos perdiderũt venditor & emptor. Dicat ergo caput nostrum, dicat pro corpore occiso, & pro corpore dedicato. Dicat, audiamus, Conscidisti saccum meũ, & accinxisti me letitia, idest conscidisti mortalitatem meam, & accinxisti me immortalitate, & incorruptione: Ut cãtet tibi gloria mea, & nõ cõpungar. Quid est, non compungar? iam cõtra me nõ ferat lanceam persecutor, vt nõ cõpungar. Christus enim surgens a mortuis, iã nõ morit, & mors illi vltra non dñabitur.

Dom. vener. Bede pbr. L. vij.

Que impossibilia sunt apud hoies, possibilia sunt apud deum. Ecce enim camelus deposita gibbi sarcina per foramẽ acus transit, hoc est diues & publicanus relicto onere diuitiarũ, contẽpto cẽsu fraudũ, angustã portã arctamq; viam, que ad vitã ducit, ascẽdit. Qui mira deuotione fidei ad videndũ saluatorẽ, quod natura minus habuerat ascensu supplet arboris, atque ideo iuste, quamuis ipse rogare non audeat, benedictionẽ dominice susceptionis quam desiderabat accipit. Lect. viij.

Me

Mystice autē Zaccheus, q interpretaē iustificatus, credentem ex gentibus populū significat. Qui quāto curis secularibus occupatior, tāto flagitijs deprimentibus erat factus humilior. Sed ablutus est, sed sanctificatus, sed iustificatus in nomine dñi nostri Jesu Christi in spū Dei nři, q itrātē Jericho Saluatorē videre q̄rebat, sed pre turba non poterat: qz gratia fidei, quā mundo saluator attulit, participare cupiebat: sed insolita vitiorū cōsuetudo, ne ad votū pueniret obstiterat. L. ix.

Eadē nāqz turba noxię cōsuetudinis, quę supra cęcū clamantē, ne lumen peteret, increpabat, etiā suscipientem publicanū, ne Jesū videat, tardat. Sed sicut cęcus turbarum voces magis ac magis clamando deuicit, ita pusillus necesse est turbę nocentis obstaculum altiora petendo transcēdat, terrena relinquat, arborē crucis ascendat. Sycomorus namqz, quę est arbor folijs moro similis, sed altitudine pstāe, vnde ꝛ a Latinis celsa nūcupaē, ficus fatua dicitur. Et eadem dñica crux, quę credentes alit vt ficꝰ, ab icredulis irridetur vt fatua.

SEXTA DIE
infra octauam.

De ser. s. Augustini epi. Le. iiij.

Ergo dū nouā constructionē sanctę huius ecclesię libenter attendimus, quā diuino nomini hodie dedicamus, inuenimus a nobis deberi, ꝛ deo nostro maximam laudem, ꝛ sanctitati vestrę congruum de diuinę domus ędificatione sermonem. Tunc autem sermo noster congruus erit, si in se aliquid ędificationis habeat, quod vtilitati animarum vestrarum, deo vos interius ędificāte, proficiat Quod hic factum corporaliter videmus in parietibꝰ, spiritualiter fiat in mentibus: ꝛ quod hic perfectum cernimus in lapidibus, ꝛ lignis, hoc ędificante gratia dei, perficiatur in corporibus vestris. Lectio v.

Principaliter ergo gratias agamus dño deo nostro, a quo ē omne datū optimū, ꝛ oē donū pfectū, ꝛ eiꝰ bonitatē tota cordis alacritate laudemꝰ, quoniā ad constituendā istā domum orationis, fidelium suorū visitauit animum, excitauit affectum, surrogauit auxilium: inspirauit necdum volentibus, vt vellent: adiuuit bonę voluntatis conatus, vt facerent: ac p hoc Deus, qui operatur in suis ꝛ velle ꝛ pficere, pro bona volūtate hęc omnia ipse cępit, ipse perfecit. Lectio sexta.

Et qz opera bona in cōspectu suo nunq̄ esse permittit inania, fidelibus suis, quibꝰ operātibus prębuit virtutis suę fauorē, tribuet cōdignā pro tanta operatione mercedem. Adhuc amplius agēdę sunt gratię

Deo nostro. Hanc enim Eccle/siã quaz fecit nomini suo ꝯstrui, fecit etiam sanctorum martyrũ reliquijs amplius honorari.

De Ho. vene. Bede psb. L. vij.

Et cũ venisset ad locũ, su/spiciẽs Jesus vidit illum. Perãbulãs Jericho Saluator venit ad locuz vbi pręcurrens Zacchę⁹ sycomorũ cõscẽderat: quia missis per mũdũ sui verbi ꝑconibus, in quibus ipse nimi/rum ⁊ loquebat̃ ⁊ ibat, venit ad populũ nationuz, qui passionis eius fide iam sublimis existẽs, etiam diuinitatis eius ardebat agnita facie beati. Suspiciẽs vi dit illũ, qa per gratiã fidei a ter renis cupiditatib⁹ eleuatũ, tur/bisq; infidelibus pręeminentem elegit. Uidere eniz Dei eligere vel amare est: vnde est illud: O/culi domini super iustos. Nã ⁊ nos quę amamus videre, ab ys, quę execramur, intuitũ festina/mus auertere. Lec. viij.

Uidit ergo Jesus videntẽ se, qa elegit eligentẽ se, ⁊ amauit amantẽ. Hũc sane ordi/nẽ proficiendi, hoc est per fidez dñicę incarnationis ad cogni/tionẽ diuinitatis perueniendi, quasi sycomorũ Jesu faciez spe culandi doctor egregius osten/dit, cum ait: Non enim iudica/ui scire me aliqd inter vos nisi Chrm Jesũ, ⁊ hũc crucifixum. Itẽq; alijs exprobrãs: facti estis, i/gt, qb⁹ lacte opus sit, non solido cibo: Lac infirma tẽporarię dis/pensationis, solidũ cibũ ardua ꝑpetuę maiestatis appellãs. Lec. ix.

Et dixit ad eũ: Zacchęe, fe stinans descẽde: qr hodie in domo tua oportet me mane/re. Et festinans descendit, ⁊ ex/cepit illũ gaudens. Manebat aliquando dñs in domo princi pis Pharisęorũ, hoc ẽ, i Judęo/rũ synagoga docebat: sed quia nõ baptizatũ ante prandiũ, sab batho curantez, publicanos, ⁊ peccatores recipientem, contra auaritiã disputantem, ⁊ cęte/ra digna Deo gerentem lingua venenata carpebant, pertęsus eorum facinora discessit, ⁊ aufu git dicens: Relinquetur vobis domus vestra deserta. Hodie autem in domo pusilli Zacchęi oportet illum manere, hoc est, nouę lucis gratia corruscante in humili credentium nationũ corde quiescere.

SEPTIMA DIE. infra octauam.

Sermo s. Johã. Chryso. L. iij.

Communis domus eccle sia oium est: atq; ideo cõ/muniter oib⁹, cõfestiz cũ itraue rim⁹, pacẽ ẞm Chri legẽ offeri/mus. Nemo ergo desidia veniẽ/di supsedeat, nemo secularibus suspẽsuz aium rebus habeat, cũ iã ad ꝑdicandũ sacerdotes in/trauerint: non enim parua im/minet punitio. Unde ipse opta/rẽ millies domi nostrę cõtẽptus esse, quã in hoc loco pzdicãs se mel tãtũmodo nõ auditus: tãto certe

certe mihi hoc quã illud mole/
sti⁹ esse videt,quãto hec dom⁹,
quã vestra excelletioz est. L.v.

Nam hic magne nobis sũt
possessiones, hic ois spes
nostra sita est: omnia, que hic
sunt, sublimia certe sunt atque
fulgentia: hec mẽsa pzeciosioz
multo atque iucundioz q̃3 tua:
hec lucerna magna fidei, oleo
hic peruncti a mozbo liberati
sunt. Arca etiã hec melioz quã
tua est, magisq3 necessaria: non
enim pzeciosas vestes,sed mise/
ricozdiã inclusam cõtinet: qua
qui pziuantur, culpa sua pziuã/
tur. Hic ⁊ lectulus est valde tuo
pzestantioz: diuinarũ enim scri/
pturarum lectio omni magnifi
co lecto suauioz est. Lectio.vj.

Et certe bene nobiscũ age
ret, si nullã aliã domũ pze
ter hanc possideremus, qd di/
ctũ ne graue vobis videatur,re
cte dictũ tria millia hominum
⁊ quinq3 millia illi testantur, q
domum vnam,⁊ mensam vnã,
⁊ animã vnã habuerunt. Totius
enim multitudinis credentiũ,
inquit,vnum coz erat, ⁊ anima
vna. Uerum, quoniam nimiũ
longe a virtute illoz absumus,
p ꝓprias domus seiuncti, saltẽ
q̃si huc cõuenimus,id oi studio
faciamus. Nam etsi aliarum re
rũ pauperes sumus, nihilomi/
nus cũ huc ad vos intramus,
cũ charitate, obsecro,nos susci
piatis:cũq3 Pax vobis dicim⁹:
Et cum spũ tuo, non voce solu3
sed animo quoq3 respondeatis.

De Do.vene.Bede psb. L.vij.

Et cũ viderẽt oẽs murmu
rabant dicẽtes, quod ad
hoiem peccatozem diuertisset.
Manifestum est Judeos semp
gentium odisse salutem. Scri/
ptum est enim: Sequenti vero
sabbatho pene vniuersa ciuitas
conuenit audire verbum Dei.
Uidentes autem turbas Ju/
dei, repleti sunt zelo, ⁊ contra
dicebant ijs que a Paulo dice/
bantur. Et alibi fideles etiam
fratres aduersus apostolozum
pzincipem disceptabant dicen/
tes: Quare introisti ad viros
pzeputium habentes, ⁊ mandu
casti cum illis. Lec.viij.

Stans autẽ Zaccheus di/
xit ad dominũ: Ecce di/
midium bonozum meozum do/
mine do pauperibus: ⁊, si quid
aliquē3 defraudaui,reddo qua
druplũ. Alijs calumniantibus
hominem peccatozem,ipse Zac
cheus stans, id est in ea quam
ceperat, fidei veritate persistẽs,
non solũ se ex peccatoze cõuer/
sum, sed etiam inter perfectos
pzobat esse conuersum: Dicen/
te enim domino, Si vis perfe/
ctus esse: vade, vende oia que
habes, ⁊ da pauperibus: quis/
quis ante conuersionem innocẽ
ter vixit oia conuersus potest
dare pauperibus. Lectio ix.

At qui aliqua fraude su/
stulit,pzimo hec iuxta le/
gẽ reddere,deinde qd sibi remã

ferit, debetur dare pauperibus. At sic et ipse, qui sibi nil retinet, omnia sua dispergit, dat pauperibus, iustitia eius manet in seculum seculi. Et hec est sapiens illa stultitia, quam de sycomoro publicanus quasi fructum vite legerat, rapta videlicet reddere, propria relinquere, visibilia contemnere: pro inuisibilibus etiam mori desiderare, seipsum abnegare, et eius, qui nec dum videatur, domini vestigia sequi concupiscere.

IN OCTAVA DEDI-
cationis Ecclesiæ.

Omnia vt in die, preter lec. ij noc. Ex Epistola decretali Felicis Pape quarti. Lectio quarta.

Tabernaculum Moysen domino precipiente fecisse, et sacrasse, cum mensa et altari eius, et ceteris vasis utensilibus, et ad diuinum cultum explendum, legimus: et non solum diuinis precibus ea sacrasse, sed etiam sancti olei vnctione domino iubente perlinisse nouimus. Qualiter autem hec facta sint: et quomodo ipsa sacra non alij quam ipsi sacerdotes sacra vnctione deliburi dominoque cum vestibus sanctis sacrati, et leuite tractabant, ferebant, erigebant, et deponebant, in ipsis institutionibus que iubente domino per Moysen conscripte sunt, in lege domini reperitur. Lectio quinta.

Qualiter ergo Dauid regum pyssimus amplificauerit cultum Dei, et templum domini edificare voluerit, sed propter multum sanguinem, quem effuderat, prohibitus est, et ipse collegerat expensas, Salomon quoque filius eius id ipsum, quod ipse facere optauerat, iubente, et auxiliante domino perfecit. et templum cum altari, et reliqua ad diuinum peragendum cultum consecrauit: in libro Regum legitur. Fecit ergo Salomon in tempore illo festiuitatem celebrem, et omnis Israel cum eo, multitudo magna ab introitu Emath vsque ad riuum Aegypti, coram domino Deo nostro septem diebus, et septem diebus, idest quatuordecim diebus, et in die octaua dimisit populos. Lectio sexta.

Solennitates dedicationum ecclesiarum et sacerdotum per singulos annos solenniter sunt celebrande, ipso domino exemplum dante, qui ad festum dedicationis templi, omnibus id faciendi dans formam, cum reliquis populis, eandem festiuitatem celebraturus, venit, sicut scriptum est: Facta sunt encenia in Jerosolymis, et hyems erat, et ambulabat Jesus in templo in porticu Salomonis. Quod autem octo diebus encenia sint celebranda, in libro Regum perfecta dedicatione templi reperies. Tu autem.

¶ Lectiones tertij nocturni leguntur, vt supra in die festo.

OFFI

OFFICIVM B. MARIAE. IN SABBATHO.

OMnib' Sabbatis p annuz: preterquā in Aduēt. Quadrages. Quatuor temporibus, & Vigilijs, ac nisi festum nouē lectionuz occurrat: fit Officium de Sancta Maria modo infrascripto.

In vesper. Ferię vi. dnr Psal. feriales in psalt. posit 58. Cap.

AB initio & añ secula creata sū: & vsq ad futurū seculū non desinā: & in habitatione sancta corā ipso ministraui. Hymnus.

AVe maris stella,
Dei mater alma,
Atque semper virgo,
Felix cęli porta.
Sumens illud aue
Gabrielis ore,
Funda nos in pace,
Mutans Eue nomen.
Solue vincla reis,
Profer lumen cęcis:
Mala nostra pelle,
Bona cuncta posce.
Monstra te esse matrem,
Sumat per te preces
Qui pro nobis natus
Tulit esse tuus.
Virgo singularis,
Inter omnes mitis:
Nos culpis solutos
Mites fac & castos.
Vitam pręsta puram,
Iter para tutum:
Vt videntes Jesum,
Semper collętemur.
Sit laus deo patri,
Summo Christo decus,
Spiritui sancto,
Tribus honor vnus. Amen.

℣. Diffusa est gr̄a in labijs tuis.
℟. Propterea bn̄dixit te deus in ęternum. Ad Magnif. Aña.

Beata mater, & intacta virgo, gloriosa regina mundi, intercede p nobis ad dn̄m. vel alia p varietate tēporis, vt infra. fol. 538. ℣. Dominus vobiscum. ℟. Et cū spū tuo. Oremus.

COncede nos famulos tuos, qs dn̄e Deus, ppetua mentis & corporis sanitate gaudere: & gloriosa beatę Marię semper virginis intercessione, a pręsenti liberari tristitia, & ęterna perfrui lętitia. Per dominum nostrum Jesum Christuz. vel alia pro tpe. Post orationez fiunt cōme. cōsuetę de Aplis. & de Pace, vel alię p tpe occur.

Completorium vt in Psalter.

Ad Matutinuz Inuitatoriuz.

Aue Maria gratia plena: Dn̄s tecum. ℣. Venite. Hymnus.

QVez terra, pōtus, ęthera,
Colunt adorāt, pdicant,

Trinam regentem machinaz
Claustrum Marię baiulat.
Qui Luna, Sol, et omnia
Deseruiunt per tempora:
Perfusa cęli gratia
Gestant puellę viscera.
Beata mater munere
Cuius supernus artifex,
Mundum pugillo continės.
Ventris sub arca clausus est.
Beata cęli nuncio,
Fęcunda sancto spiritu,
Desideratus gentibus,
Cuius per aluum fusus est.
Gloria tibi dñe, Qui natus.
Nocturnū Sabbathi vt i psal.
In fine Nocturni. ℣. Diffusa ē gr̄a in labijs tuis. ℞. Propterea benedixit te deus in ęternū. Pater nr̄. ℣. Et ne nos. ℞. Sed libera nos. Absolutio.

Precibus et meritis beatę Marię semp virginis, et omnium sanctorum, perducat nos dñs ad regna cęlorum. ℞. Amen. ℣. Iube domne benedicere. Benedictio Nos cū prole pia, benedicat virgo Maria. ℞. Amen. Primę duę lectiões de scriptura libri currentis Tertia vna ex inferius positis per ordinem. i. ℞. Sancta et immaculata virginitas, quibus te laudibus efferam nescio, Quia quę cęli capere non poterant, tuo gremio contulisti. ℣. Benedicta tu in mulieribus, et bñs fructus ventris tui. Quia.

Pro secunda Lctõne. Bñio.
Ipsa virgo virginuz intercedat pro nobis ad dñm. ℞. Amen. iii ℞. Felix namq3 es sacra virgo Maria, et oi laude dignissima, Quia ex te ortus est sol iustitię Christus deus nr̄. ℣. Ora p populo, interueni p clero, intercede pro deuoto fęmineo sexu; sentiāt oēs tuuz iuuamen, qcunq3 celebrāt tuā sanctā cōmemorationem. Quia. Glor. Chrs.
Pro tu. le. Bño. Per virginem matrem concedat nobis dñs salutem et pacem. ℞. Amen.
Ad Laudes, et per horas. Añia.

Dum esset rex in accubitu suo, nardus mea dedit odorem suauitatis. ps. Dñs reg. 8. Añia. Lęua eius sub capite meo et dextera illius amplexabit me. ps. Iubilate 8. Añ. Nigra sum sed formosa filię Ierusalē: ideo dilexit me rex, et introduxit me in cubiculum suum. ps. Deus deus meus 8. Añ. Iam hyems transiit imber abijt, et recessit: surge amica mea, et veni, psalm Benedicite 9. Aña Speciosa facta es, et suauis in delicijs tuis, sancta Dei genitrix. psalm. Laudate dñm de cęl. 9. Capi. Ab initio. vt supra. Hymnus.

O Gloriosa domina,
Excelsa super sydera:
Qui te creauit prouide,
Lactasti sacro vbere.
Quod Eua tristis abstulit,
Tu reddis almo germine,
Intrent vt astra flebiles
Cęli fenestra facta es.
Tu regis alti ianua.

Et

Et porta lucis fulgida:
Vitam datam per virginem
Gentes redempte plaudite.
Gloria tibi d. ℣. Bñdicta tu i mulierib⁹. ℟. Et bñdictus fructus vētris tui. Ad Bñs. Aña. Biá dei genitrix Maria, vgo ppetua, templum dñi, sacrariū spirit⁹ sancti: sola sine exemplo placuisti dño nostro Jesu Chri sto: ora pro populo, interueni pro clero: intercede pro deuoto femineo sexu. vel alia pro varietate tépo:is, vt infra notatur. Oratio. Concede nos famul. vel alia vt sup. Deinde fiunt cōme. vt su. f. 6. Ad horas. Hym ni, & Psal. vt in Psalt. & in fin. hymnorum dicitur. Gloria tibi domine, Qui natus es de virgine. Ad Pri. Aña Dum esset rex. ps. Deus in nomine tuo. 10. Beati immacula. & Retribue. Cap. Regi seculorum. ℟. bre. Christi fili. ℣. Qui natus es d Maria vgi. & alia vt in psalte. Ad Absolone Cap. In plateis. Ad tertiā. Añ. Leua eius. ps. Legē pone. 16. Cap. Ab initio versu ℟. b. Specie tua, Et pulchritudine tua. ℣. Intēde, prospere pcede, & regna ℣. Adiuuabit eā deus vultu suo. ℟. Deus in medio eius nō cōmouebitur. Ad Sextā Aña. Nigra sum. ps. Defecit. fo. 17. Capitulum. Et sic in Sion firmata sū, & i ciuitate sanctificata similiter requieui: & in Jerusalē potestas mea: Et radicaui ipopulo honorificato: & in partes dei hereditas illius: & in plenitudine sanctorum detētio mea. ℟. b. Adiuuabit eā deus vultu suo. ℣. De⁹. in medio eius non cōmouebit. De⁹. ℣. Elegit eā deus, & pelegit eā. ℟. In tabernaculo suo habitare facit eam. Ad nonam. Aña. Speciosa. ps. Mirabilia 18. Capitm. In plateis sicut cinnamomum & balsamū aromatizans odorē dedi: quasi myrrha electa dedi suauitatem odoris. ℟. b. Elegit eā Deus. Et preelegit eā. ℣. In tabernaculo suo habitare facit eā. Et. ℣. Diffusa ē gratia i labijs tuis. ℟. Propterea bñdixit te deus i eternū. Oro. Cōcede nos famu. vt su. ¶ Ad vesperas, Añe, Psalmi feriales: f. 59. Cap. & reli. oia, si non occur. festū dup. de ofhcio In fine cōme. cōsuete in Psalt.

POST NATIVITATEM Domini.

Ad Matin. Ad Vesp. Cap. Ab initio. Hymn⁹. Aue maris stella. ℣. Diffusa est gratia in labijs tuis. Ad Ma. an Magnū hereditatis mysterium. fo. 546. Oro. Deus qui salutis eterne beate Ad Laudes, & per horas. aña. O admirabile. 546. vt infra in officio paruo beate Marie cum reli. de laud.

TEMPORE PASCHALI. Inuitato. Añs, ℟. & versic. addūtur Halleluia. Et ad Mag. & Bñs. dicitur Regina celi.

vt infra in offõ paruo b. Marie

¶ Lectiones sequẽtes dñr singulis mẽsibus i offõ B. Marie in Sabb. ordine subscripto.

MENSE IANVARIO.

Ex epistola s. Ambrosij epi ad Siricium Papam. Lect. iij.

De via peruersitatis pdũtur dicere: Virgo pcepit, sed non virgo generauit. Que potuit ergo virgo cõcipere, potuit virgo generare: cũ semp cõcept⁹ precedat, partus sequat. Sed si doctrinis n credit sacerdotũ, credatur oraculis Christi: credatur monitis angelorũ, dicẽtium: Quia non impossibile Deo omne verbum. Credatur Symbolo Apostolorum, quod Ecclesia Romana iteratũ semper custodit, & seruat. Audiuit Maria vocem angeli, & que ante dixerat. Quomodo fiet istud? non de fide generationis interrogans, respõdet postea, Ecce ancilla domini, contingat mihi sm verbum tuũ. Te deum. 8.

MENSE FEBRVARIO.

Ex libro s. Hieronymi presbyteri aduersus Iouinianum. L. iij.

Christus virgo, mater virginis nr̃i v̄go ppetua, mater & virgo. Jesus enim clausis ingressus est ostijs, & i sepulcro eius quod nouũ, & i petra durissima fuerat excisum, nec antea quis, nec postea positus est. Hortus conclusus, fons signatus: de quo fonte ille fluui⁹ manat, iuxta Joel, q irrigat torrẽtẽ vel funiũ, vel spinarũ: funiũ peccatorũ quib⁹ ante alligabamur, spinarũ q suffocãt sementẽ pris familias. Hec est porta orientalis, vt ait Ezechiel semp clausa, & lucida, & operiẽs i se, vel ex se pferẽs sancta sanctorũ, p quã sol iustitie, & põtifex noster secundũ ordinẽ Melchisedech ingreditur, & egreditur. Te Deum. 8.

MENSE MARTIO ante Quadragesimaz.

Ex libro s. Irenei epi & martyris aduersus hereses. Lect. iij.

In sua ppria veniẽte dño, & sua propria eum baiulãte conditione, que baiulatur ab ipso: & recapitulationẽ eius que in ligno fuit inobedientie, per eam que ligno est obedientia faciẽte, & seductione illa soluta, qua seducta est male illa, que iam viro destinata erat virgo Eua: per veritatem euangelizata est bene ab angelo iaz sub virgo Maria. Quemadmodũ eni illa per angelicum sermonem seducta est, vt effugeret deũ preuaricata verbum eius: ita & hec per angelicum sermonem euangelizata est, vt portaret deum obediens eius verbo. Et sicut illa seducta est vt effugeret Deum, sic hec suasa est obedire Deo, vti virginis Eue virgo Maria fieret aduocata: & quemadmodum astrictum est morte genus humanũ per virginem, soluatur per virginem, eq̃ua lance disposita, virgina

ginalis inobedientia per virginalem obedientiaȝ. Te deuȝ.8

MENSE APRILI.

Ex libro s. Epiphanij episcopi, aduersus hereses. Lectio iij.

Si catulum leonis obscure dicit Jacob, Christuȝ dicens: & in Apocalypsi habetur, Ecce vicit leo de tribu Juda: dominus enim leoni assimilatus, non secūdū naturam, sed propter enigma, & eo quod regium hoc animal inter omnia animantia violentissimū ac fortissimum, & per omnia gratiosissimum: profecto etiā genitriceȝ ipsius leenā dixeris. Unde eniȝ gignet omnino leo, si non leena mater vocabit? Leene enim non contingit secūdus partus: ergo nō amplius partū nouit Maria nō amplius cōiunctionē corporum sancta virgo. Te deum. 8.

MENSE MAIO.

Ex tracta. s. Aug. epi d Symbolo ad Cathecumenos. L. iij.

Per fēminā mors, p fēminā vita: p Euā interitus, per Mariā sal⁹. Illa corrupta secuta est seductorē: hec integra peperit Saluatorē. Illa pomū a serpēte ppinatū libēter accepit & viro tradidit, ex quo simul mererent occidi: hec gr̄a celesti d sup īfusa vitā ptulit, p quā caro mortua possit resuscitari. Quis est q hec operatus est: nisi virginis filius, & vginū spōsus. q attulit matri fecunditatē, sed nō abstulit virginitatē. Te Deum. 8.

MENSE IVNIO.

Sermo s. Bernardi abb. L. iij.

Vehemēter qdē nobis dilectissimi, vir vnus & mulier vna nocuere: sed gratia dō, per vnum nihilominus virum, & mulierem vnam omnia restaurantur, nec sine magno fenore gratiarum. Neque enim sicut delictum, ita & donum: sed excedit dāni estimationeȝ beneficij magnitudo. Sic nimirȝ prudētissimus & clemētissimus artifex, quod quassatū fuerat nō cōfregit, sed vtili⁹ oīno refecit: videlicet, vt nobis nouum formaret Adā ex veteri, & Euā transfunderet in Mariā. Te deū. 8.

MENSE IVLIO.

Ex epistola s. Ambrosii epi. ad Siricium Papam. Lectio iij.

Non excedit fidē, quod homo exiuit de virgine, qñ petra pfluxit, scaturiuit ferruȝ super aquas, ambulauit homo super aquas. Ergo si hoiē vnda portauit, nō potuit hoieȝ virgo generare? atqȝ hoiem de quo legimus: Et mittet illis dñs hoiē q saluos faciet eos: & notus erit dñs Aegiptijs. In veteri itaque testamēto virga Hebreoȝ pmare duxit exercitū: i nouo testamēto virgo generis, aula celestis electa est ad salutē. Te Deuȝ. 8.

MENSE AVGVSTO.

De expositione sācti Gregorij Pape in libros Regum. L. iij.

Fuit vir vnus de Ramathaim Sophim, de mōte

Ephraim. Potest montis noie beatissima semp virgo Maria, dei genitrix, designari. Mons quippe fuit, que oēs electe creature altitudinē electionis sue dignitate transcendit. An non mons sublimis Maria, q̄ vt cōceptionem eterni Verbi ptingeret, meritorum verticē supra omnes angelorum choros usq; ad solium deitatis erexit? Huius enim montis precellentissimam dignitatem Isaias vaticinans ait. Erit in nouissimis diebus preparatus mons domus domini in vertice montiū. Mōs quippe in vertice montiū fuit, qr altitudo Marie supra oēs sanctos refulsit. Te Deū 8.

MENSE SEPTEMBRI.

Ex epistola s. Leonis Pape ad Pulcheriam Augustā. Lec. iij.

Sacramētū recōciliatiōis nostre ante tēpora eterna dispositum mille implebāt figure: qr nōdū superuenerat Spiritus sanctus in virginē, nec virtus altissimi obūbrauerat ei: vt intra intemerata viscera, edificante sibi sapiētia domū, verbū caro fieret, & forma Dei ac forma serui in vnā cōueniente personam, creator temporū nasceretur in tempore, & per quē facta sunt omnia, ipse inter oīa gigneret. Nisi enim nouus homo factus similitudinē carnis peccati nostrā susciperet vetustatē: & cōsubstātialis patri consubstantialis esse dignaretur & matri, naturāq; nostrā solus a peccato liber vniret, sub iugo diaboli generaliter teneret humana captiuitas. Te Deum. 8.

MENSE OCTOBRI

Sermo s. Bernardi abb. L. iij.

Amplectamur Marie vestigia fratres mei, & deuotissima supplicatione beatis illius pedibus puoluamur. Teneamus eam, nec dimittamus, donec benedixerit nobis: potens est enim. Nempe vellus est medium inter rorem & areā: mulier inter solem & lunam: Maria inter Christum & Ecclesiam constituta. Sed forte mirraris non tam vellus opertum rore, quam amictam sole mulierem. Magna siquidem familiaritas, sed mira omnino vicinitas solis & mulieris. Quomodo enim in tam vehemēti feruore tam fragilis natura subsistit? Merito qdē admiraris Moyses sancte, & curiosius desideras intueri. Verumtamē solue calciamēta de pedibus tuis, & inuolucra pone carnalium cogitationum, si accedere concupiscis. Te deum. 8.

MENSE NOVEMBRIS.

De expositione s. Basilij episcopi in Isaiā pphetam. L. iij.

Accessi (inquit) ad pphetissā, & i vtero accepit, & peperit filium. Quod Maria prophetissa fuerit ad quam proxime accessit Isaias per prenotionem spiritus, nemo cōtradiceret

ferit, qui sit memor verborum Mariæ, quæ prophetico afflata spiritu, elocuta est. Quid enim ait? Magnificat anima mea dominum. Et exultauit spiritus meus in Deo salutari meo. Quia respexit humilitatem ancillæ suæ: Ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes. Quod si animum accommodaueris vniuersis eius verbis, non vtique contentiose negaueris eam fuisse prophetissam quod domini spiritus eã superuenerit, & virtus altissimi obumbrauerit ei: Te deum. 8.

MENSE DECEMBRI ante Aduentum.

In Aduẽtu non fit de s. Maria. Ex libro Officiorum Sancti Ambrosij episcopi. Lec. tertia.

BOnus regendæ castitatis pudor est comes, qui primus in ipso cogitationis ingressu domini matrem commẽdat legẽtibus, & tanquam testis locuples, dignam, quæ ad tale munus eligeretur astruit: quod in cubiculo, quod sola, quod salutata ab angelo tacet, & mota est in vultu eius, quod ad virilis sexus speciem peregrinam turbatur aspectus virginis. Itaque quamuis esset humilis, præ verecundia tamen non resalutauit, nec vllum responsum retulit, nisi vbi de suscipiẽdo domini generatione cognouit, vt qualitatem effectus discerneret, non vt sermonem repelleret. Te Deum. fol. 8.

OFFICIVM PARVVM B. Mariæ per Annum.

nõ di, quãdo fit officiũ ix. lectionũ, nec in vigil. Nati. Dñi. nec in ferijs maioris hebd. nec infra octa. Paschæ, & Pentec. nec in Sabb. quãdo fit offiñ de s. Maria. Quibus diebus omittitur a j. vesp. & in vigil. Nati. a Matu. Cum di in choro, in matut. & in vesp. præponitur officio diei: in alijs horis postponitur. Extra Chorum di, pro tẽpis opportunitate. Offm B. Mar. extra aduentũ. Ad Vesperas. Aue Maria. quæ di semper in principio omnium Horarum Beatæ Mariæ.

Deus in adiutorium. Gloria. In ñ Hal. Ve: Laus tibi domine rex æternæ gloriæ. pro diuersitate temporis. An. Dũ esset rex in accubitu suo, nard⁹ mea dedit odorẽ suauitatis. ps. Dixit do. 52. An. Læua eius sub capite meo: & dextera illius amplexabitur me. ps. Laudate pu. 53. An. Nigra sum, sed formosa filiæ Ierusalẽ, ideo dilexit me rex, & introduxit me in cubiculũ suũ. ps. Lætat⁹ sum. 55. An. Iã hyemus trãsiit imber abijt & recessit: surge amica mea, & veni. ps. Nisi dñs. 55. An. Speciosa facta es & suauis, in delicijs tuis, sancta Dei genitrix. ps. Lauda Jeru. 60. Cap.

A B initio añ se/cula creata sũ: ⁊ vsq3 ad futurũ se culũ nõ ꝺsinã: ⁊ i habitatione san/cta corã ipso mi/straui. Hymnus.

Aue maris stella,
Dei mater alma,
Atq3 semper virgo,
Felix celi porta.
Sumens illud aue
Gabrielis ore,
Funda nos in pace,
Mutans Eue nomen.
Solue vincla reis
Profer lumen cecis:
Mala nostra pelle,
Bona cuncta posce.
Monstra te esse matrem,
Sumat per te preces
Qui pro nobis natus
Tulit esse tuus.
Uirgo singularis,
Inter omnes mitis,
Nos culpis solutos:
Mites fac ⁊ castos.
Uitam presta puram,
Iter para tutum:
Ut videntes Jesum,
Semper colletemur.
Sit laus Deo patri,
Summo Christo decus.
Spiritui sancto,
Trinus honor vnus. Amen.

℣. Diffusa est grã in labijs tuis. ℟. Propterea benedixit te de⁹ in eternum. Ad Mag. Aña. Btã mater: ⁊ itacta vgo, glio/sa regina mũdi intercede p̃ no/bis ad dñz. Kyrie eℓ. Christe eℓ. Kyrie eℓ. Dñs vobiscũ. Oro.

Concede nos famulos tu/os q̃sumus dñe deus, per/petua mentis ⁊ corporis sanita te gaudere: ⁊ gloriosa btẽ Ma rie semp virginis intercessione, a presẽti liberari tristitia, ⁊ eter na perfrui letitia. Per Christũ dominum nostrum. ℟. Amen.

Seq. cõme. p̃ ictis nĩ tm in vet. ⁊ Lau. cũ offõ b. Marie. p̃terq̃ in Aduẽ. cuius loco tũc alia di.

Sancti Dei omnes intercedere dignemini pro nostra omniũq3 salute. ℣. Letamini in dño, ⁊ exultate iusti. ℟. Et gloriamini omnes recti corde. Oratio.

Protege domine populuz tuum: ⁊ apostoloꝝ tuoruz Petri, ⁊ Pauli, ⁊ alioꝝ aposto/lorum patrocinio confidentez, perpetua defensione conserua.

Omnes sancti tui, q̃s dñe, nos vbiq3 adiuuẽt: vt, dũ eorũ merita recolimus, patroci nia sentiamus: ⁊ pacẽ tuã nr̃is concede tp̃ib⁹: ⁊ ab ecclesia tua cũctã repelle neq̃tiã iter, actus ⁊ volũtates nostras ⁊ oium fa/mulorum tuorum in salutis tue prosperitate dispone: be/nefactoribus nostris sempiter/na bona retribue: ⁊ omnibus fi delib⁹ defunctis requiem eter nam concede. Per dominum.

AD COMPLETORIVM

℣. Conuerte nos. ℟. Et auerte. ℣. Deus in adiutorium. ⁊c. Gloria patri. Halab. Psalmus.

Sepe expugna. 5. De profun. Dñe nõ est exaltatũ. 59. Hym.

MEmēto salutis auctor,
Quod nostri quõdam corporis,
Ex illibata vĝine
Nascēdo, formaz sumpseris.
Maria mater gratie,
Mater misericordie,
Tu nos ab hoste protege,
Et hora mortis suscipe.
Gloria tibi domine,
Qui natus es de virgine,
Cum patre, & sancto Spiritu,
In sempiterna scl'a. Amē. Ca.

EGo mi pulchre dilectiõis & timoris, & magnitudinis & sancte spei. ℣. Ora pro nobis sctã dei genitrix. ℟. Ut digni efficiamur ꝓmissionib⁹ Christi. Ad Nunc dimittis. Aña. Sub tuum presidiũ confugimus sancta Dei genitrix, nostras deprecationes ne despicias in necessitatibus, sed a periculis cunctis libera nos semper virgo gloriosa, & bñdicta. Kyrie el. Christe eleis. Kyrie eleison. Oro.

BEate & gloriose, semperq; virginis Marie, qs domine, itercessio gloriosa nos protegat: & ad vitam perducat eternam. Per dominum nost.

AD MATVTINVM

DOmine labia mea aperies. ℟. Et os meũ annũciabit. ℣. Deus in adiutoriuz. ℣. Gloria patri. Alleluia. Inui. Aue Maria gratia plena, Dñs tecum. ps. Uenite. Hymnus.

QUē terra, pontus, ethera
Colũt, adorãt, predicant,
Trinam regentem machinaz
Claustrum Marie baiulat.
Cui luna, sol, & omnia,
Deseruiunt per tempora,
Perfusa celi gratia,
Gestant puelle viscera.
Beate mater, munere
Cuius supernus artifex
Mundum pugillo continens,
Uentris sub arca clausus est.
Beata celi nuncio,
Fecunda sancto Spiritu,
Desideratus gentibus
Cuius per aluum fusus est.
Gloria tibi domine

¶ Quando fit offm ix. lectio. S. Marie, dñi tres seq. nocturni cum suis psalmis, & antiphonis nisi alie antiphone assignentur. Absolutiones vero & bñones, vt in i. Dñica de Aduentu.

¶ Seq. tres psalmi dñi feria ij. & feria v. Ad nocturnum. Aña. Benedicta tu. Psalmus.

DOmine dñs nr: qm admirabile ẽ nomẽ tuũ i vniuersa terra.

Quoniã eleuata est magnificẽtia tua super celos.

Ex ore infantium & lactentiuz perfecisti laudez propter inimicos tuos: vt destruas inimicum & vltorem.

Quoniam videbo celos tuos, opera

opera digitorū tuorum: lunā, ꝛ stellas, que tu fundasti.
Quid est homo, quod memor es eius: aut filius hominis, quo niam visitas eum?
Minuisti eū paulomin⁹ ab an gelis: gloria ꝛ honore coronasti eum: ꝛ constituisti eum super opera manuum tuarum.
Omnia subiecisti sub pedibus eius: oues ꝛ boues vniuersas, insuper ꝛ pecora campi.
Uolucres celi, ꝛ pisces maris: q perambulant semitas maris.
Domine dominus noster: quam admirabile est nomen tuum in vniuersa terra.
Gloria patri, ꝛ fi. Antiphona.
Benedicta tu in mulieribus: ꝛ benedictus fructus ventris tui.
Aña. Sicut myrrha. Psal9.
Celi enarrāt gloriā dei: ꝛ opera manuum eius an nunciat firmamentum.
Dies diei eructat verbū: ꝛ nox nocti indicat scientiam.
Nō sūt loquele, neq; sermones: quoꝝ nō audiantur voces eoꝝ.
In omnem terram exiuit son⁹ eorū: ꝛ in fines orbis terre ver ba eorum.
In sole posuit tabernaculum suum: ꝛ ipse tanquam sponsus procedens de thalamo suo.
Exultauit vt gigas ad currēdā viā: a summo celo egressio ei⁹.
Et occursus eius vsq; ad sum mum eius: nec est, qui se abscon dat a calore eius.
Lex dñi imaculata, cōuertēs animas: testimoniū dñi fidele, sapientiam prestans paruulis.
Iusticie dñi recte, letificantes corda: preceptum domini luci dum, illuminans oculos.
Timor domini sanctus, per manens in seculum seculi: iudicia domini vera, iustifi cata in semetipsa.
Desiderabilia super aurū ꝛ la pidem preciosum multū: ꝛ dul ciora super mel ꝛ fauum.
Etenim seru⁹ tuus custodit ea in custodiendis illis retributio multa.
Delicta quis intelligit? ab oc cultis meis mūda me: ꝛ ab alie nis parce seruo tuo.
Si mei non fuerint dñati, tunc immaculatus ero: ꝛ emundabor a delicto maximo.
Et erunt, vt complaceant elo quia oris mei: ꝛ meditatio cor dis mei in conspectu tuo semp.
Domine adiutor meus, ꝛ re demptor meus
Glo. Añ Sicut myrrha electa odorē dedisti suauitatis scā dei genitrix. Aña. Ante torū. ps.
Domini est terra ꝛ plenitu do eius: orbis terrarū, ꝛ vniuersi qui habitant in eo.
Quia ipse super maria funda uit eum: ꝛ super flumina prepa uit eum.
Quis ascēdet i mōtē dñi? aut quis stabit in loco sancto eius?
Innocēs manib⁹, ꝛ mūdo cor pe: q nō accepit invano aiā suā nec iurauit in dolo pximo suo.

Hic

H ic accipiet benedictionem a domino: ⁊ misericordiã a Deo salutari suo.
H ec est generatio querentiũ eũ: querentiũ faciẽ Dei Jacob.
A ttollite portas principes vestras: ⁊ eleuamini porte eternales, ⁊ introibit rex glorie.
Q uis est iste rex glorie? dñs fortis ⁊ potẽs, dñs potẽs in prelio.
A ttollite portas principes vestras: ⁊ eleuamini porte eternales: ⁊ introibit rex glorie.
Q uis est iste rex glorie? dñs virtutum ipse est rex glorie.
G loria. ana. Ante torum huius virginis, frequentate nobis dulcia cãtica dramatis. v. Diffusa est gratia. R. Propterea.
Dea in officio ix. lectionũ dr R. Specie tua, ⁊ pulchritudine tua. R. Intende, prospere procede, ⁊ regna. P ater noster, cũ lectionibus, ⁊ reliqs vt supra. Seq. tres psalmi dñr feria iij. ⁊ vi. ad noc. An. Specie tua. Ps.

E ructauit cor meum verbum bonum: dico ego opera mea regi.
L ingua mea calamus scribe: velociter scribentis.
S peciosus forma pre filijs hominũ: diffusa est grã in labijs tuis: ppterea bñdixit te de° i eternũ.
A ccingere gladio tuo: sup femur tuum potentissime.
S pecie tua, ⁊ pulchritudine tua: intende, prospere procede, ⁊ regna.
P ropter veritatẽ ⁊ mãsuetudinem ⁊ iustitiam, ⁊ deducet te mirabiliter dextera tua.
S agitte tue acute: ppli sub te, cadẽt in corda inimicoꝝ regis.
S edes tua deus in seculum seculi: virga directionis virga regni tui.
D ilexisti iustitiã, ⁊ odisti iniquitatem: propterea vnxit te deus deus tuus oleo letitie pre consortibus tuis.
M yrrha ⁊ gutta ⁊ casia a vestimentis tuis, a domibus eburneis: ex quibus delectauerunt te filie regum in honore tuo.
A stitit regina a dextris tuis, in vestitu deaurato: circundata varietate.
A udi filia ⁊ vide, ⁊ inclina aurem tuã: ⁊ obliuiscere populũ tuum, ⁊ domum patris tui.
E t concupiscet rex decorẽ tuũ quoniã ipse est dominus de° tu° ⁊ adorabunt eum.
E t filie Tyri in muneribus, vultum tuum deprecabuntur omnes diuites plebis.
O mnis gloria eius, filie regis abintus: in fimbrijs aureis circumamicta varietatibus.
A dducentur regi virgines post eam: proxime eius afferentur tibi.
A fferent in letitia ⁊ exultatione: adducẽtur in templũ regis.
P ro patribus tuis nati sunt tibi filij: constitues eos principes super omnem terram.
M emo

M emores erunt nois tui dñe: i
oi generatione & generatione.
P ropterea populi confitebun/
tur tibi in eternum: & in seculũ
seculi.
G loria pa. Aña. Specie tua &
pulchritudine tua: intende, pro
spere procede, & regna. Aña.
Adiuuabit eam. psalmus.
D Eus noster, refugiũ & vir
tus: adiutor in tribulatio
nibus q̃ inuenerunt nos nimis.
P ropterea non timebimus
dum turbabitur terra: & trãs/
ferentur montes in cor maris.
S onuerunt, & turbate sunt
aque eorum: conturbati
sunt montes in fortitudine e/
ius.
F luminis impetus letificat ci
uitatẽ Dei: sanctificauit taber
naculum suum altissimus.
D eus in medio eius non cõ/
mouebitur: adiuuabit eã deus
mane diluculo.
C onturbate sunt gentes, & in
clinata sunt regna: dedit vocẽ
suam, & mota est terra.
D ominus virtutum nobiscũ:
susceptor noster deus Jacob.
V enite, & videte opera dñi, q̃
posuit prodigia sup terrã: aufe/
rens bella vsque ad finẽ terre.
A rcũ conteret, & confringet ar
ma: & scuta comburet igni.
V acate, & videte, q̃m ego sum
deus: exaltabor in gentibus, &
exaltabor in terra.
D ñs virtutum nobiscũ: susce/
ptor noster Deus Jacob.

G loria pa. Aña. Adiuuabit
eam deus vultu suo: Deus in
medio eius nõ commouebitur.
Aña. Sicut letantium. psalmus.
F Undamenta eius in mõ/
tibus sanctis: diligit dñs
portas Sion, sup omnia taber/
nacula Jacob.
G loriosa dicta sũt de te: ciui
tas Dei.
M emor ero Raab, & Babylo
nis scientium me.
E cce alienigene, & Tyrus & po
pulus Aethiopũ: hi fuerũt illic.
N unquid Sion dicet homo? &
homo natus est in ea: & ipse fun
dauit eam altissimus.
D ominus narrabit in scriptu
ris populorũ: & principum ho/
rum qui fuerunt in ea.
S icut letantium omnium: ha/
bitatio est in te.
G loria patri. Añ. Sicut letan
tiũ oium nostrũ habitatio est in
te, sancta Dei genitrix. ℣. Dif
fusa est gratia in labijs tuis.
Sed in officio nouem lec. di. ℣.
Adiuuabit eã deus vultũ suo.
℟. Deus in medio ei⁹ nõ cõmo
uebit. Pr nr. cu lec. & resp vt s.
¶ Seque. psalmi dñi fer. iiij. &
Sabbatho. Ad nocturnũ. Añ.
Gaude Maria virgo. Psalm.
C Antate dño cãti/
cum nouũ: cãtate
dño omnis terra.
C ãtate dño, & bñ
dicite nomini ei⁹:
annũciate de die
in diem salutare eius.
A nnun/

Annunciate inter gentes gloriam eius: in omnibus populis mirabilia eius.
Quoniam magnus dominus, & laudabilis nimis: terribilis est super omnes deos.
Quoniam omnes dij gētiū demonia: dñs autē cęlos fecit.
Confessio & pulchritudo in cōspectu ei⁹, sāctimonia & magnificentia in sanctificatione eius.
Afferte dño patrię gētiū, afferte domino gloriam & honorem: afferte dño gloriā nomini eius.
Tollite hostias: & introite in atria eius: adorate dominum in atrio sancto eius.
Commoueatur a facie ei⁹ vniuersa terra, dicite in gentibus quia dominus regnauit.
Etenim correxit orbē terrę qui non commouebitur, iudicabit populos in ęquitate.
Lętentur cęli & exultet terra: commoueatur mare & plenitudo eius: gaudebūt campi, & omnia quę in eis sunt.
Tunc exultabunt omnia ligna syluarum a facie domini, quia venit: quoniam venit iudicare terram.
Iudicabit orbem terrę i ęquitate: & populos in veritate sua.
Gloria pa. Añа Gaude Maria virgo: cunctas hereses sola interemisti in vniuerso mundo.
Aña. Dignare me. Psalmus.
Dominus regnauit, exultet terra: lętentur insulę multę.
Nubes & caligo i circuitu ei⁹: iustitia, & iudicium correctio sedis eius.
Ignis ante ipsum pręcedet: & inflammabit in circuitu inimicos eius.
Illuxerunt fulgura eius orbi terrę: vidit & cōmota est terra.
Montes sicut cera fluxerunt a facie dñi, a facie dñi ois terra.
Annunciauerunt cęli iustitiā eius: & viderunt omnes populi gloriam eius.
Confundantur oēs, qui adorant sculptilia: & qui gloriātur in simulacris suis.
Adorate eum oēs angeli eius: audiuit & lętata est Sion.
Et exultauerūt filię Iudę: propter iudicia tua domine.
Quoniam tu dominus altissimus super oēm terrā: nimis exaltatus est super omnes Deos.
Qui diligitis dominum, odite malum: custodit dominus animas sanctorū suorum: de manu peccatoris liberabit eos.
Lux orta est iusto: & rectis corde lętitia.
Lętamini iusti i dño: & cōfitemini memorię sanctificationis ei⁹.
Gloria. Añ. Dignare me laudare te virgo sacrata: da mihi virtutem contra hostes tuos.
Añ. Post partū virgo. Psalmus.
Cantate domino canticū nouum: quia mirabilia fecit.
Saluauit sibi dextera ei⁹ & brachium sanctum eius.

Notuȝ fecit dominus ſalutare
ſuum:in conſpectu gentium re/
uelauit iuſtitiam ſuam.
Recordatus eſt miſericordie
ſue:ꝛ veritatis ſue domui Iſrl.
Uiderunt omnes termini ter/
re: ſalutare dei noſtri.
Iubilate deo omnis terra:can
tate, ꝛ exultate,ꝛ pſallite.
Pſallite dño in cithara,i citha
ra ꝛ voce pſalmi: in tubis ducti
libus, ꝛ voce tube cornee.
Iubilate i cõſpectu regis dñi:
moueat mare ꝛ plenitudo eius,
orbis terrarũ ꝛ q habitãt in eo.
Flumina plaudẽt manu:ſimul
montes exultabunt a conſpectu
dñi, qm venit iudicare terram.
Iudicabit orbem terraruȝ in
iuſtitia:ꝛ populos in equitate.
Gloria pa. Añ. Poſt partum
virgo inuiolata permãſiſti: dei
genitrix itercede pro nobis. ℣.
Diffuſa eſt gratia in labys tuis
℟. Propterea benedixit te de/
us in eternuȝ. Sed in officio ix
lec. dicitur ℣. Elegit eam de⁹,
ꝛ preelegit eam. ℟. In taberna
culo ſuo habitare facit eam.
Pr noſter ſec. ℣. Et ne nos. ℟.
Sed libera nos Abſolutio.

Precib⁹,ꝛ meritis
bte Marie ſemp
virginis,ꝛ oium
ſanctorũ pducat
nos dñs ad re/
gna celorum. ℟.
Amẽ. Iube dõne bñdi. Bño.
Nos cum prole pia benedicat
virgo Maria. ℟. Amẽ. Lec. i.

IN oibus requiẽ queſiui,ꝛ
i hereditate dñi morabor.
Tũc precepit,ꝛ dixit mihi crea
tor oium,ꝛ qui creauit me, re/
quieuit i tabernaculo meo:ꝛ di
xit mihi:in Jacob inhabita,ꝛ in
Iſrael hereditare: ꝛ in electis
meis mitte radices. ℟. Sciã
ꝛ immaculata virginitas,qbus
te laudibus efferã neſcio. Quia
quem celi capere nõ poterant,
tuo gremio contuliſti. ℣. Bene
dicta tu i mulieribus: ꝛ benedi
ctus fructus ventris tui. Quia.
Iube. Bñdictio Ipſa virgo
virginum,intercedat pro nobis
ad dñm. ℟. Amẽ. Lectio ii.

ET ſic in Sion firmata ſuȝ,
ꝛ in ciuitate ſanctificata
ſimiliter requieui:ꝛ in Jeruſalẽ
poteſtas mea. Et radicaui in po
pulo honorificato,ꝛ i partes dei
mei hereditas illius,ꝛ in pleni/
tudine ſctõꝝ detentio mea. ℟.
Beata es virgo Maria, que
dominum portaſti creatorẽ mũ
di: Genuiſti qui te fecit:ꝛ i eter
nũ pmanes virgo. ℣. Aue Ma
ria,gratia plena,dñs tecũ. Ge/
nuiſti. Iube. Bño Per virgi
nem matreȝ concedat nobis do
minus :ſalutem ꝛ pacem. ℟.
Amen. Lectio iii.

QUaſi cedrus exaltata ſuȝ
in Libano,ꝛ quaſi cypreſ
ſus in mõte Siõ. Quaſi palma
exaltata ſũ i Cades: ꝛ quaſi plã
tatio roſe in Jericho Quaſi oli
ua ſpecioſa in cãpis: ꝛ quaſi pla/
tanus exaltata ſuȝ iuxta aquas

In

In plateis sicut cinnamomū, & balsamum aromatizās odorē dedi: quasi myrrha electa dedi suauitatē odoris. ℣. Felix nāque es sacra virgo Maria, & omni laude dignissima, Quia ex te ortus est sol iustitię, Christus deus nī. ℟. Ora pro populo, interueni pro clero, intercede pro deuoto femineo sexu, sentiant omnes tuum iuuamen, quicunque celebrant tuam sanctam commemoratio nem. Quia. Gloria. Christus.

Ad Laudes & per Horas Aña.

Assumpta est Maria in cęlum, gaudent angeli, laudantes benedicūt dñū. ps. Dñs reg. 8. cum rel. Añ. Maria virgo assumpta est ad ęthereum thalamum: in quo rex regum stellato sedet solio. Añ. In odorem vnguentorum tuorum currimus. adolescentulę dilexerūt te nimis. Aña Benedicta filia tu a domino: quia per te fructū vitę communicauimus. Aña. Pulchra es, & decora filia Ierusalem: terribilis, vt castrorum acies ordinata. Capitul. Viderūt eā filię Siō, & beatissimā prędicauerūt, & reginę laudauerunt eam. Hym.

O Gloriosa domina,
Excelsa super sydera:
Qui te creauit prouide,
Lactasti sacro vbere.
Quod Eua tristis abstulit,
Tu reddis almo germine:
Intrent vt astra flebiles,
Cęli fenestra facta es.
Tu regis alti ianua,
Et porta lucis fulgida:
Vitam datam per virginem
Gentes redemptę plaudite.
Gloria tibi domine. Qui na.

℣. Benedicta tu in mulierib9. ℟. Et bñdictus fructus ventris tui. Ad Bñs Añ. Btā dei genitrix Maria virgo perpetua, templū dñi, sacrarium spiritus sancti: sola sine exemplo placuisti domino nostro Iesu Christo: ora pro populo, interueni pro clero, intercede pro deuoto feminco sexu. Kyrie eleison. Xpe el. Kyrie el. Oremus.

Deus, qui de beatę Marię virginis vtero, verbum tuum angelo nunciante, carnē suscipere voluisti: pręsta supplicibus tuis: vt qui vere eam genitricem Dei credimus, eius apud te intercessionibus adiuuemur: Per eundem Christū dominum nostrū. ℟. Amen.

Pro sanctis. Añ. Sancti Dei oēs intercedere dignemini pro nostra omniumq; salute. ℣. Lętamini in dño, & exultate iusti. ℟. Et gloriamini. Oremus.

Protege dñe populū tuū: & apostolorū tuorum Petri & Pauli, & aliorum apostolorum patrocino confidentē perpetua defensione conserua.

Omnes scti tui, qs dñe, nos vbiq; adiuuēt: vt dū eorū merita recolim9, patrocinia sentiamus: & pacē tuā nostris concede tēporibus: & ab ecclesia tua

cun

cunctã repelle nequitiã:iter, a/ctus, & volũtates nostras, & omnium famulorũ tuorũ in salutis tuę prosperitate dispone: benefactoribus nostris sempiterna bona retribue: & oĩbus fidelibus defunctis requiẽ ęternã cõcede. Per. ℣. Dñs vobiscum. ℟. Et cũ spiritu tuo. ℣ Benedicamus dño. ℟ Deo gratias.

AD PRIMAM.

Deus in adiutoriũ meũ intende. ℟. Dñe ad adiuuãdum me festina. Gloria patri, & filio, & spiritui sã cto. Sicut erat in principio, & nunc &c. Halleluia. Hymnus.

Memento salutis auctor,
Quod nostri quondam corporis,
Ex illibata virgine
Nascendo formaz sumpseris,
Maria mater gratię,
Mater misericordię,
Tu nos ab hoste protege,
Et hora mortis suscipe,
Gloria tibi domine,
Qui natus es de virgine,
Cum patre & sancto spiritu
In sempiterna secula. Amen.

Añ. Assumpta est. Psalm.

Deus in nomine tuo saluũ me fac, & in virtute tua iudica me.

Deus exaudi orationẽ meam: auribus percipe verba oris mei;

Quoniã alieni insurrexerunt aduersũ me, & fortes q̃sierũt animam meã, & non proposuerunt deum ante conspectum suum.

Ecce enim deus adiuuat me: & dñs susceptor est animę meę.

Auerte mala inimicis meis: & in veritate tua disperde illos.

Voluntarie sacrificabo tibi: & confitebor nomini tuo dñe, quoniam bonum est.

Quoniã ex omni tribulatione eripuisti me: & super inimicos meos despexit oculus meus.

Gloria patri, & filio. Psalm.

Benedixisti domine terrã tuam: auertisti captiuitatem Jacob.

Remisisti iniqtatẽ plebis tuę: operuisti omnia peccata eorũ.

Mitigasti omnez irã tuã: auertisti ab ira indignationis tuę.

Conuerte nos deus salutaris noster: & auerte iram tuaz a nobis.

Nunquid in ęternum irasceris nobis? aut extendes iram tuam a generatione in generationem?

Deus tu cõuersus viuificabis nos: & plebe tua lętabitur in te:

Ostende nobis domine misericordiam tuam: & salutare tuum da nobis.

Audiam quid loquatur in me dominus Deus: quoniã loquetur pacem in plebem suam.

Et super sãctos suos: & in eos qui conuertuntur ad cor.

Ueruntamen prope timentes eum salutare ipsius: vt inhabitet gloria in terra nostra.

Misericordia & veritas obuia/ue/

uerunt sibi: iustitia & pax oscu/
latę sunt.
Veritas de terra orta est: & iu
stitia de cęlo prospexit.
Etenim dñs dabit benignitatē:
& terra nostra dabit fructū suū.
Iustitia ante eum ambulabit:
& ponet in via gressus suos.
Gloria patri. Psalmus.
Laudate dñm oēs gētes:
laudate eum oēs populi.
Quoniam confirmata est sup
nos misericordia eius: & veri/
tas domini manet in ęternum.
Gloria. Añ. Assumpta est Ma
ria in cęlū: gaudent angeli: lau/
dantes benedicunt dñm. Cap.

cāt.6 Que est ista quę pgreditur
quasi aurora consurgens:
pulchra vt luna, electa vt sol,
terribilis vt castrorum acies
ordinata? ℣. Dignare me lau/
dare te, virgo sacrata. ℟. Da
mihi virtutem contra hostes
tuos. Kyrie eleison. Oratio.

Deus, qui virginalē aulā
B.Marię, i qua habita
res, eligere dignat⁹ es: da q̄s, vt
sua nos defensione munitos, iu/
cundos facias suę interesse com
memorationi. Qui viuis & reg.
Ad iii. Hor. Memēto. vt sup.
Añ. Maria virgo. Ps. Ad dñm
cū tribularer. 54. Leuaui ocu/
los. 54. Lętatus sum. 55. Cap.

eccl. 24. Et sic in Sion firmata sū,
& in ciuitate sanctificata
similiter requieui, & i Jerusalē
potestas mea. ℣. Diffusa ē gra/
tia in labijs tuis. ℟. Propterea
bñdixit te de⁹ in ęternū. Kyrie
el. Christe el. Kyrie el. Oro.

Deus, q salutis ęternę bea
tę Marię virginitate fę/
cunda, humano generi pręmia
pstitisti, tribue q̄s, vt ipsam pro
nobis intercede sentiamus, per
quam meruimus auctorem vi/
tę suscipere dñm nr̄m Jesum
Chr̄m, filium tuum. Qui tecū.
Ad vi. Hor. Memēto. Añ.
In odorē. Ps. Ad te leuaui. 55.
Nisi q: dñs. Qui cōfidunt. Cap.

Et radicaui in populo ho eccl. 24.
norificato, & i partes dei
mei hęreditas illius: & in pleni/
tudine sanctorum detentio mea.
℣. Benedicta tu in mulierib⁹.
℟. Et benedictus fructus ven
tris tui. Kyrie eleis. Christe
eleison. Kyrie eleis. Oratio.

Concede misericors deus
fragilitati nostrę pſidiū:
vt, qui sanctę Dei genitricis me
moriam agimus, intercessionis
eius auxilio, a nostris iniquita/
tibus resurgamus. Per eundē.
Ad Nonā Hor. n. Memento:
Añ. Pulchra es. Ps. In com/
uertendo. 55. Nisi dominus. 55.
Beati omnes. 56. Capitulum.

In plateis sicut cinnamo/ eccl. 24.
mum, & balsamum aro/
matizans odorem dedi: quasi
myrrha electa dedi suauita/
tem odoris. ℣. Post partum
virgo inuiolata permansisti. ℟.
Dei genitrix intercede pro no/
bis. Kyrie eleison. Christe
eleison. Kyrie elison. Oratio.

F Amulorũ tuorũ, q̃s dñe. delictis ignosce, vt q tibi placere de actibus nr̃is nõ vale mus, genitricis filij tui dñi nr̃i intercessione saluemur. Per eũ. Ad vesp. ⁊ Complet. vt supra.

OFFICIVM B. MARIAE. in Aduentu.

Ad Vesp. Añа. Missus. 546. cũ rel. de Laud. ps. vt sup. Cap.

Isa. 11. E Gredietur virga de radice Jesse: ⁊ flos de radice eius ascendet, ⁊ requiescet super eum spũs dñi. Hym. Aue maris. 540. ℣. Dif fusa est gr̃a. vt su. Ad M. Añа. Spiritus sanctus in te descẽdet Maria, ne timeas, habebis i vte ro filium Dei, all'a. Ky rie el. C. bře el. Ky rie eleison. Oro.

D Eus, qui de beatę Marię virginis vtero verbũ tuũ, angelo nunciante, carnem susci pere voluisti: pr̃sta supplicibus tuis, vt qui vere eã genitricem Dei credimus, eius apud te in tercessionibus adiuuemur. Per eundem Christum dominum.

Hec Oro dicitur ad oes horas.

¶ Pro fctis ad vesp. ⁊ Laud. tantum. Añа. Ecce dñs veniet, ⁊ omnes sancti eius cum eo: ⁊ erit in die illa lux magna, all'a. ℣. Ecce apparebit dominus su per nubem candidã. ℟. Et cuz eo sanctorum millia. Oratio.

C Onsciẽtias nr̃as, q̃s dñe, visitando purifica, vt ve niens Jesus Christ' filius tuus dñs noster cũ omnibus sanctis, paratam sibi in nobis inueniat mansionem. Qui tecum viuit.

Ad Completorium. Capl'm.

Isai 7. E Cce virgo cõcipiet ⁊ pariet filiũ, ⁊ vocabitur nomen eius Emmanuel: butyrũ ⁊ mel comedet, vt sciat reprobare ma lum, ⁊ eligere bonũ. ℣. Angel' dñi nũciauit Marię. ℟. Et cõ cepit de spũ sancto. Ad Nũc di mittis. Añ. Spũs sanctus in te descẽdet Maria, ne timeas, ha bebis i vtero filiũ dei, all'a. Ky rie el. C. bře el. Ky rie el. Oro. De' q de bt ẽ Marię vir. vt su. Ad Mat. Inui. Hy'. Añе, ps. ⁊ ver. vsq ad Lec. dñr sicut ante Aduẽ. pter añam. Post partuz. cuius loco dr̃ Añ. Angelus do mini nunciauit Marię, ⁊ cõce pit de spiritu sancto, alleluia. Absolutio. Precibus ⁊ meritis. I ube domne bñdicere. Bnd. Nos cuz prole pia. vt su Lec̃ j.

Luc. j M Issus est Angelus Gabriel a Deo i ciuitatem Gali leę, cui nomẽ Na zareth, ad virgi nem desponsatã viro, cui nomen erat Joseph de domo Dauid, ⁊ nomẽ virginis Maria. Et ingressus angel' ad eã, dixit: Aue gratia plena: dñs tecũ: benedicta tu in mulieri bus. ℟. M. ssus est Gabriel an gelus ad Mariã virginẽ despõ satã Joseph, nũcians ei verbũ: ⁊ expa

ꝛ expauescit virgo d lumine: ne timeas Maria, inuenisti gratiā apud dn̄m. Ecce concipies, ꝛ paries, ꝛ vocabit altissimi fili⁹. ℣. Dabit ei dn̄s deus sedē Dauid p̄ris ei⁹: ꝛ regnabit in domo Jacob in eternum. Ecce. ℣ Jube. Dn̄o Ipsa virgo virginū. L. ij.

Que cū audisset, turbata est in sermone ei⁹: ꝛ cogitabat qualis esset ista salutatio. Et ait angel⁹ ei. Ne timeas Maria: inuenisti eniȝ gratiaȝ apud deum. Ecce concipies in vtero, ꝛ paries filiū, ꝛ vocabis nomen eius Jesum. Hic erit magnus, ꝛ filius altissimi vocabitur: ꝛ dabit illi dn̄s deus sedē Dauid patris ei⁹: ꝛ regnabit in domo Jacob in eternū, ꝛ regni eius non erit finis. ℟. Aue Maria gratia plena, dn̄s tecum. Spiritus sanctus superueniet in te, ꝛ virtus altissimi obumbrabit tibi: quod enim ex te nasceꝫ sanctuȝ, vocabitur filius Dei. ℣. Quō fiet istud, qm̄ virum non cognosco? Et respondens angelus dixit ei. Spiritus. ℣. Jube dōne. Dn̄o. Per vgineȝ matrē. L. iij.

Dixit aūt Maria ad angelum: quomodo fiet istud, quoniam virum non cognosco? Et respōdens angelus dixit ei: Spūs sanctus superueniet in te, ꝛ virtus altissimi obumbrabit tibi: ideoque ꝛ quod nasceturex te sanctuȝ, vocabitur filius dei. Et ecce Elisabeth cognata t⁹, ꝛ ipsa concepit filiuȝ in senectute sua: ꝛ hic mensis est sextus illi, que vocatur sterilis: quia nō erit impossibile apud Deum omne verbum. Dixit autē Maria: Ecce ancilla dn̄i, fiat mihi s̄m verbum tuum. ℟. Suscipe verbum virgo Maria, quod tibi a dn̄o per angelum transmissum est: concipies ꝛ paries deū pariter, ꝛ hominem. Ut benedicta dicaris inter omnes mulieres. ℣. Paries quidē filium, ꝛ virginitatis non patieris detrimentum: efficieris grauida, ꝛ eris mater semper intacta. Ut benedicta. Gloria patri. Ut

Ad Laudes, ꝛ per Horas. Ana.

Missus est angel⁹ Gabriel ad Mariā virginē dspōsatam Joseph. Ana. Aue Maria gratia plena: dn̄s tecum, benedicta tu in mulieribus, alla. Ana. Ne timeas Maria, inuenisti gratiam apud dn̄m: ecce concipies, ꝛ paries filiuȝ, alleluia. Ana Dabit ei dn̄s sedē Dauid patris ei⁹, ꝛ regnabit in eternū: Antiphona. Ecce ancilla domini: fiat mihi secundum verbum tuuȝ. Capitu. Egredietur vir. 545. Hymnus. O gloriosa. 544. ℣. Benedicta tu in mulierib⁹. ℟. Et benedictus fructus ventris tui. Ad Benedictus. Ana. Spiritus sanctus. vt supr. in vesp. Hymn. psalm. ꝛ versi. per Horas dicuntur sicut ante Aduen. preter. ℣. Nonę. ꝛ Completorij, cuius loco dicitur. Angelus domini. vt infra.

Ad Primam. Capitulum

Ecce virgo cōcipiet, ꝛ pariet filiū, ꝛ vocabit nomē eius Emmanuel: butyrū, ꝛ mel comedet, vt sciat reprobare malum, ꝛ eligere bonū. ℣ Dignare me laudare. Ad Tertia. Capitulum

Egredietur virga de radice Jesse, ꝛ flos de radice eiꝰ ascēdet, ꝛ requiescet super eū spiritus dñi. ℣ Diffusa est.

Ad Sextam. Capitulum.

Dabit ei dñs Deus sedem David pr̄is eiꝰ, ꝛ regnabit in domo Jacob in ęternū, ꝛ regni eius nō erit finis. ℣. Benedicta tu. Ad Nonam. Cap.

Ecce virgo ꝯcipiet. vt su. ad i. ℣ Angelus dñi nunciauit Marię. ℟. Et concepit de spiritu sancto. Ky rie el. ꝛc. Ad vesp. an. Missus est Gabriel. cū rel. vt sup. i primis vesperis Ad Cōpletoriū. Capitulū. Ecce virgo concipiet. ℣ Angelꝰ dñi nunciauit Marię. ℟. Et cōcepit. Ad Nūc dimittis. Añ. Spūs sanctus: vt sup. in vesp.

POST NATIVITATEM Domin.

Offm̄ B. Marię di vt ante Aduentū, exceptis his quę sequūt: Ad Vesperas, Laudes, ꝛ per Horas. Antiphona.

O Admirabile cōmercium, creator gñis humani animatū corpus sumēs de virgine nasci dignatus est, ꝛ pcedēs homo sine semine, largitus est nobis suam deitatem. Añ. Quñ natus es ineffabiliter ex virgine, tunc impletę sunt scripturę: sicut pluuia in vellus descendisti, vt saluum faceres genus humanum: te laudamus deus nr̄. Añ Rubū quē viderat Moyses incombustum, conseruatam agnouimus tuam laudabilem virginitatē, Dei genitrix intercede pro nobis. Añ Germinauit radix Jesse: orta est stella ex Jacob, virgo peperit saluatorē te laudamus deus nr̄. Añ Ecce Maria genuit nobis saluatorē, quē Johannes vidēs exclamauit, dicens: Ecce agnus dei: ecce qui tollit peccata mundi, alleluia. Ad Bñd. Añ Mirabile mysteriū declarat hodie, innouantur naturę, deus homo factus est, id qđ fuit permansit, ꝛ qđ non erat assumpsit, nō commistionē passus nec diuisionem. Ad Ma. ꝛ Nūc dimittis. Añ. Magnū hęreditatis mysteriū: templū Dei factus est vterꝰ nesciens virū: nō est pollutus ex ea carnē assumēs: oēs gētes veniēt dicentes, Gloria tibi dñe. Oro.

Deus, qui salutis ęternę beatę Marię virginitate fęcunda, humano generi pręmia pręstitisti: tribue qs: vt ipsam pro nobis intercedere sentiamꝰ: p quā meruimus auctorē vitę suscipere dñm nr̄m Jesum Christū filiū tuū: Qui tecū. Et di ad oēs Horas. Deinde p Sanctis, ꝛ reliquū offm̄ in alijs horis, vt supra ante Aduē.

¶ Tempore paschali fit Offm beatę virginis sicut ante Aduētū, sed ad Bndict⁹, et ad Mag. et Nunc dimittis dicis sequēs Añ. Regina cęli lętare, alleluia: quia quē meruisti portare, alleluia. resurrexit sicut dixit, alleluia. ora pro nobis Deum, alleluia.

OFFICIVM. DEFVNCTORVM

O Fficiū extra tēp⁹ Paschale primacuiuſq; mē ſis die, nō impedita feſto ſ. lectionū, alioqn prima die ſimiliter nō impedita. In aduētu aūt, et Quadr. fer. ij. cuiuſlibet hebd. ſi fīr nō impedita, preterq; in ferijs maioris hebd. In choro dicitur poſt officiū diei, ideſt veſperę poſt veſpe. et Mat. poſt Laudes diei, niſi alia ſit ɔſuetudo eccleſiaꝝ: extra Chorū p oppoꝛtunitate tpis. Ad veſp. abſolute incipit. Aña.

P Lacebo dño in regione viuorū. ps. Dilexi. fol. 54. In fine omnium Pſalmorū dī. Requiem ęternā dona eis dñe. Et lux perpetua luceat eis. Añ. Hei mihi dñe, qa incolat⁹ meus prolongatus eſt. ps. Ad dñ cū tribu. 54. Aña. Dñs cuſtodit te ab omni malo: cuſtodiat animā tuā dñs. ps. Leuaui oculos. 54. Añ. Si iniquitates obſeruaueris dñe: dñe quis ſuſtinebit? ps. De profun. 56. An. Opera manuū tuarū dñe ne deſpicias. ps. Cōfitebor. 58. ℣. Audiui vocē de cęlo dicentē mihi. ℟. Beati mortui, qui in dño moriunt. Ad Magnificat Omne qđ dat mihi pater, ad me veniet: et eū qui venit ad me, nō eijciā foras. Preces infraſcriptę dnr flexis genibus, ſimiliter et ad Laudes. Pr. nr. ſecr. ℣. Et ne nos indu. ℟. Sed lib. ps. Lauda anima mea dominum. 60. eius loco ad Laudes dicitur ps. De profun. qui pſalmi nō dnr in die Oium fidelium defuncto. In fine pſal. ℣. Requiē ęte. ℣. A porta iferi. ℟. Erue dñe aīas eorū. ℣. Requieſcant in pace. ℟. Amen. ℣. Dñe exaudi orationē meam. ℟. Et clamor me⁹ ad te veniat. ℣. Dñs vobiſ. ℟. Et cū. Oro.

D Eus q inter apoſtolicos ſacerdotes famulos tuos pōtificali, ſeu ſacerdotali feciſti dignitate vigere: pręſta, quęſumus, vt eorum quoque perpetuo aggregentur conſortio.

D Eus venię largitor, et humanę ſalutis amator, quę ſumus clementiam tuam: vt noſtrę congregationis fratres, propinquos, et benefactores, qui ex hoc ſeculo tranſierunt, beata Maria ſemper virgine intercedente, cum omnibus ſanctis tuis, ad perpetuę beatitudinis conſortium peruenire cōcedas.

Fidelium Deus omnium cōditor, & redemptor, animab⁹ famulorum famularumque tuarum remissionem cunctorum tribue peccatorum: vt indulgētiā quā semp optauerunt, piis supplicationib⁹ cōsequā tur. Qui viuis & regnas in secula seculorum. ℟. Amen.

In die vero Commemorationis omnium fidelium defunctorum quando dicitur hec vltima tantum Oratio, dicitur Qui viuis regnas cum Deo patre in vnitate spiritus sancti. &c.

In die depositionis defūcti. Orō.

Absolue, quesumus domine, animā famuli tui N. vt defunct⁹ seculo tibi viuat: & que per fragilitatē carnis, humana conuersatione cōmisit, tu venia misericordissime pietatis absterge. Per dnm nostrum Jesum.

In Anniuersario die. Oratio.

Deus, indulgentiarum dñe, da animabus famulorum famularumque tuarum, quorum anniuersariū depositionis diem cōmemoramus, refrigerii sedē, quietis beatitudinē, & luminis claritatem. Per dnm nostrum.

Si p vno tātū fit anniuersariū, dicatur i singulari numero: similr & p vno epō vel sacerdote i oratione, Deus q inter apostolicos, si fuerit eps, omittit seu sacerdotali, i tātū sacer. pōtificali scu.

Pro fratribus vero & familiaribus, vel bñfactoribus di Orō. Deus venie largitor. vt supra.

Pro patre, & matre. Oratio.

Deus, qui nos patrē, & matrē honorare pcepisti, miserere clementer animabus pris ac matris mee, eorumque pctā dimitte, meque eos in eterne claritatis gaudio fac videre. Per dnm.

ℭ Si fit pro pluribus, dicitur animabus parentum nostrorū. & vbi dicit meque, dicat nosque. Si p pre tm aie pris mei vel nri. Si pro matre tantum, dicatur anime matris mee, vel nostre.

℣. Requiē eternā dona eis dñe. ℟. Et lux ppetua luceat eis. ℣. Requiescant in pace. ℟. Amē.

Ad Matutinum. Inuitatoriū.

Regem, cui oia viuunt, Venite adorem⁹. ps. Venite.

Hoc Inuit. dr tātū i die Cōmemorationis oiu fideliū defunct. & in die Depositionis def. in aliis quib⁹ dieb⁹ dnr tres insi ascripti noctur. & Añe duplicant: aliis tpibus dr tātū vnū noct. cū suis Laud. hoc ordine, Secūda & v. fer. j. noc. Tertia & vj. scdm noc. Quarta feria, & Sabb. iij. noct. ℭ Pro feria ij. & v. in j. noctur.

Antiph. Dirige Psalmus.

Verba mea aurib⁹ pcipe dñe: intellige clamorem meū. Intēde voci orationis mee: rex meus, & Deus meus. Quoniam ad te orabo domine: mane exaudies vocem meam. Mane astabo tibi & videbo: qm non

nō deus volēs iniquitatē tu es: Neque habitabit iuxta te malignus: neq; permanebunt iniusti ante oculos tuos.
Odisti omnes, qui operantur iniquitatem: perdes omnes, qui loquuntur mendacium.
Virum sanguinum & dolosuꝫ abominabitur dominus: ego autem in multitudine misericordię tuę.
Introibo in domum tuā: adorabo ad templum sanctū tuum in timore tuo.
Domine deduc me in iustitia tua, propter inimicos meos: dirige in conspectu tuo viam meam.
Quoniam nō est in ore eorum veritas: cor eorum vanum est.
Sepulcrum patens est guttur eorum: linguis suis dolose agebant, iudica illos Deus.
Decidāt a cogitationibꝰ suis, secūdum multitudinem impietatum eorum expelle eos: quoniam irritauerunt te domine.
Et lętentur omnes qui sperāt in te: in ęternum exultabunt, & habitabis in eis.
Et gloriabuntur in te omnes, qui diligunt nomen tuum, quoniam tu benedices iusto.
Domine vt scuto bonę voluntatis tuę, coronasti nos.
Requiē. Aña. Dirige dñe deus meus in cōspectu tuo viā meā.
Aña. Conuertere. Psalmus.
Domine, ne in furore tuo arguas me: neque in ira corripias me.
Miserere mei domine, quoniā infirmus sum: sana me domine, quoniam conturbata sunt ossa mea.
Et anima mea turbata est valde: sed tu domine vsquequo?
Conuertere domine, & eripe animam meam: saluū me fac propter misericordiam tuam.
Quoniam nō est in morte, qui memor sit tui: in inferno autem quis confitebitur tibi?
Laboraui in gemitu meo, lauabo per singulas noctes lectum meum: lacrymis meis stratum meum rigabo.
Turbatus est a furore oculus meus: inueteraui inter omnes inimicos meos.
Discedite a me omnes qui operamini iniquitatem: quoniam exaudiuit dñs vocē fletus mei.
Exaudiuit dominus deprecationem meam: dominus orationem meam suscepit.
Erubescāt & cōturbentur vehemēter oēs inimici mei: cōuertātur & erubescāt valde velociter.
Requiē. Aña. Cōuertere dñe, & eripe animā meam: quoniam non est in morte, qui memor sit tui. Aña. Ne quando. Psalm.
Domine Deus meus in te speraui: saluum me fac ex omnibus persequentibus me, & libera me.
Ne quando rapiat vt leo aiam meam: dum nō est qui redimat, neque qui saluum faciat.
Domine Deus meus si feci istud:

si est iniquitas in manib⁹ eius.
Si reddidi retribuētibus mihi mala:decidam merito ab inimicis meis inanis.
Persequatur inimicus animā meam: ⁊ comprehendat,⁊ conculcet in terra vitā meam:⁊ gloriām meā in puluerē deducat.
Exurge domine in ira tua:⁊ exaltare in finibus inimicorum meorum.
Et exurge dñe Deus meus in precepto quod mādasti:⁊ synagoga populorum circūdabit te.
Et propter hanc in altū regredere:dominus iudicat populos.
Iudica me dñe secundum iustitiam meam: ⁊ secundum innocentiam meam super me.
Consumetur nequitia peccatorum,⁊ diriges iustum:scrutans corda ⁊ renes Deus.
Iustū adiutoriū meū a domino:q saluos facit rectos corde.
Deus iudex iust⁹,fortis,⁊ patiēs: nunqd irascit p singulos dies?
Nisi conuersi fueritis, gladiū suum vibrabit: arcum suum tetendit, ⁊ parauit illum.
Et in eo parauit vasa mortis: sagittas suas ardētibus effecit.
Ecce parturijt iniustitiā, cōcepit dolorē,⁊ peperit iniquitatē.
Lacum aperuit, ⁊ effodit eū: ⁊ incidit in foueā quam fecit.
Conuertetur dolor eius in caput eius: ⁊ in verticem ipsius iniquitas eius descendet.
Confitebor dño ſm iustitiā eius: ⁊ psallam nomini dñi altissimi.

Requiem. Aña. Ne quādo rapiat vt leo animā meam: dū nō est qui redimat, neqz qui saluū faciat. ℣. A porta inferi. ℟. Erue domine animas eorum.
Pater noster. totum secreto. Lectiones legunt sine Absolōne, ⁊ Bñdictionibus, ⁊ Titulo L.i.

Parce mihi dñe, nihil enī sunt dies mei. Quid est homo,q: magnificas eū?aut qd apponis erga eū cor tuū? Visitas cum diluculo, ⁊ subito probas illum. Usquequo non parcis mihi,nec dimittis me,vt glutiam saliuam meam? Peccaui. Quid faciam tibi, o custos hominū? Quare posuisti me contrarium tibi, ⁊ factus sum mihi metipsi grauis? Cur non tollis peccatum meum? ⁊ quare nō auferas iniqtatē meā? Ecce nūc in puluere dormiā, ⁊ si mane me qsieris,nō subsistā. Sic terminatur lec.fine. Tu autem. ℟. Credo q redemptor meus viuit: ⁊ in nouissimo die de terra surrecturus sū:Et in carne mea videbo deū saluatorē meū. ℣. Quē visurus sum ego ipse,⁊ nō alius,⁊ oculi mei ɔspecturi sūt. Et. Lc.ij.

Tedet animam meā vitę meę:dimittā aduersū me eloquium meū. Loquar in amaritudine aię meę, dicā deo: noli me condēnare. Indica mihi, cur me ita iudices. Nūquid bonū tibi videt si calumnieris, ⁊ opprimas me opus manuū tuarum,⁊ cōsiliū impiorū adiuues.

Jobi 7.

Nunquid

Nunquid oculi carnei tibi sunt, aut sicut videt homo, et tu vides? Nunquid sicut dies hominis dies tui: et anni tui, sicut humana sunt tempora, ut queras iniquitatem meam, et peccatum meũ scruteris? Et scias quia nihil impiũ fecerim, cũ sit nemo, qui de manu tua possit eruere. ℟. Qui Lazarum resuscitasti a monumẽto fetidũ. Tu eis dñe dona requiẽ, et locũ indulgẽtie. ℣. Qui venturus es iudicare vivos et mortuos et seculũ per ignẽ. Tu eis. L. iij.

Job. 10. Manus tue dñe fecerũt me, et plasmaverunt me totũ in circuitu: et sic repẽte precipitas me? Memẽto quẽso, quod sicut lutum feceris me, et in pulverẽ reduces me. Nõne sicut lac mulsisti me, et sicut caseũ me coagulasti? Pelle et carnibus vestisti me, ossibus et nervis cõpegisti me. Vitam, et misericordiã tribuisti mihi, et visitatio tua custodivit spiritum meũ. ℟. Dñe quando veneris iudicare terrã, ubi me abscõdã a vultu ire tue? Quia peccavi nimis in vita mea. ℣. Cõmissa mea pavesco, et ante te erubesco: dũ veneris iudicare, noli me cõdẽnare. Quia. ℣. Regẽ. Quia.

In ii. noc. et in feria iij. et vi. Aña. In loco pascue. Psalmus

Dominus regit me, et nihil mihi deerit: in loco pascue, ibi me collocavit.

Super aquam refectionis educavit me: animam meã cõvertit.

Deduxit me super semitas iustitie, propter nomen suum.

Nam et, si ambulavero in medio umbre mortis: non timebo mala, quoniam tu mecum es.

Virga tua et baculus tuus: ipsa me consolata sunt.

Parasti in conspectu meo mensam: adversus eos qui tribulãt me.

Impinguasti in oleo caput meum: et calix meus inebrians quam preclarus est?

Et misericordia tua subsequetur me: omnibus diebus vite mee.

Et ut inhabitem in domo dñi: in longitudine dierum.

Requiem eternam. Aña. In loco pascue ibi me collocavit.

Aña. Delicta. Psalmus.

Ad te domine levavi animam: Deus meus in te confido, non erubescam.

Neque irrideãt me inimici mei: etenim universi qui sustinent te non confundentur.

Confundantur omnes iniqua agentes: supervacue.

Vias tuas domine demonstra mihi: et semitas tuas edoce me.

Dirige me in veritate tua, et doce me: quia tu es Deus salvator meus, et te sustinui tota die.

Reminiscere miserationũ tuarum domine: et misericordiarũ tuarum, que a seculo sunt.

Delicta iuvẽtutis mee: et ignorantias meas ne memineris.

Secundum misericordiã tuã memento mei tu: propter bonitatem tuam domine.

Dulcis

Dulcis ⁊ rectus dominus: pro
pter hoc legem dabit delinquē
tibus in via.
Dirigit mãsuetos in iudicio:
docebit mites vias suas.
Uniuerse vie dñi, misericordia
⁊ veritas: requirentibus testa-
mẽtum eius, ⁊ testimonia eius.
Propter nomẽ tuũ dñe, ꝓpitia
beris pctõ meo: multũ est enim.
Quis est homo q timet dñz? le
gem statuit ei i via quã elegit?
Anima ei⁹ i bonis demorabit:
⁊ semẽ eius hereditabit terraz.
Firmamentum est dominus ti
mentibus eum: ⁊ testamentum
ipsius, vt manifestetur illis.
Oculi mei semp ad dñm: qm̃ ip
se euellet de laqueo pedes meos:
Respice in me ⁊ miserere mei:
quia vnicus, ⁊ pauper sum ego.
Tribulationes cordis mei mul
tiplicate sunt: de necessitatibus
meis erue me.
Uide humilitatem meaz, ⁊ la
borem meum: ⁊ dimitte vniuer-
sa delicta mea.
Respice inimicos meos, quo-
niam multiplicati sunt: ⁊ odio
iniquo oderunt me.
Custodi aiam meã, ⁊ erue me:
non erubescã, qm̃ speraui in te.
Innocentes ⁊ recti adheserũt
mihi: quia sustinui te.
Libera Deus Israel: ex omni
bus tribulationibus suis.
Requiem eternam.
Añа. Delicta iuuẽtutis mee, ⁊
ignorãtias meas ne memineris
dñe. Añа. Credo videre. Ps.

Dominꝰ illuminatio mea,
⁊ salus mea: quẽ timebo?
Dominus protector vite mee:
a quo trepidabo?
Dum appropiant super me no-
centes: vt edant carnes meas.
Qui tribulãt me inimici mei:
ipsi infirmati sunt, ⁊ ceciderũt.
Si consistant aduersum me ca
stra: non timebit cor meum.
Si exurgat aduersum me pre-
lium: in hoc ego sperabo.
Unam petij a domino, hãc re-
quiram: vt inhabitem in domo
dñi omnibus diebus vite mee.
Ut videam voluntatem domi
ni: ⁊ visitem templum eius.
Quoniam abscondit me in ta-
bernaculo suo: in die malorum
protexit me in abscõdito taber-
naculi sui.
In petra exaltauit me: ⁊ nunc
exaltauit caput meũ super ini-
micos meos.
Circuiui, ⁊ immolaui in taber
naculo eius hostiã vociferatio
nis: cãtabo, ⁊ psalmũ dicã dño.
Exaudi domine vocem meam
qua clamaui ad te: miserere
mei ⁊ exaudi me.
Tibi dixit cor meum, exquisi-
uit te facies mea: faciem tuam
domine requiram.
Ne auertas faciẽ tuam a me:
⁊ ne declines in ira a seruo tuo.
Adiutor meus esto, ne derelin
quas me: neque despicias me
deus salutaris meus.
Quoniã pater meus, ⁊ mater
mea dereliquerũt me: dominus
autem

autem assumpsit me.
Legẽ pone mihi domine in via tua: ꝛ dirige me in semitam rectam propter inimicos meos.
Ne tradideris me in animas tribulantiũ me: quoniam insurrexerunt in me testes iniqui, ꝛ mentita est iniquitas sibi.
Credo videre bona domini: in terra viuentium.
Expecta dñz, viriliter age: ꝛ cõfortetẽ cor tuũ, ꝛ sustine dñz.
Requiem. An. Credo videre bona dñi in terra viuentiũ. ℣. Collocet eos dñs cũ principib⁹. ℟. Cuz principib⁹ populi tui.
Pater noster. totũ secre. Lectio.

Job. 13.
Responde mihi: quãtas habeo iniquitates, ꝛ peccata? scelera mea, atque delicta ostende mihi. Cur faciem tuaz abscondis, ꝛ arbitraris me inimicum tuum? Contra folium quod vento rapitur, ostendis potentiam tuam, ꝛ stipulam siccam persequeris. Scribis enim cõtra me amaritudines, ꝛ cõsumere me vis peccatis adolescẽtię meę. Posuisti in neruo pedẽ meũ, ꝛ obseruasti omnes semitas meas, ꝛ vestigia pedũ meorũ cõsiderasti: Qui quasi putredo cõsumendus sum, ꝛ quasi vestimẽtũ, quod comeditur a tinea. ℟. Memẽto mei De⁹, qa vẽtus est vita mea. Nec aspiciat me visus hominis. ℣. De profundis clamaui ad te domine: domine exaudi vocem meaz. Nec aspiciat me. Lectio quinta.

Job. 14.
Homo natus de muliere, breui viuens tempore, repletur multis miserijs. Qui quasi flos egreditur, ꝛ conteritur, ꝛ fugit velut vmbra, ꝛ nunquam in eodẽ statu permanet. Et dignum ducis super huiuscemodi aperire oculos tuos, ꝛ adducere eum tecũ in iudiciũ? Quis potest facere mundũz de immũdo cõceptũ semine? Nonne tu, qui solus es? Breues dies hominis sunt: numerus mensiũ eius apud te est. Constituisti terminos eius, qui preteriri nõ poterũt. Recede ergo paululũ ab eo: vt quiescat, donec optata veniat, ꝛ sicut mercenarij dies ei⁹. ℟. Nei mihi dñe, qa peccaui nimis i vita mea: quid faciã miser? vbi fugiã, nisi ad te de⁹ me⁹? Miserere mei duz veneris i nouissimo die. ℣. Anima mea turbata ẽ valde, sed tu domine succurre ei. Miserere. Lectio vi.

Job. 15.
Quis mihi hoc tribuat, vt in inferno protegas me: ꝛ abscondas me donec pertrãseat furor tuus, ꝛ cõstituas mihi tẽpus in quo recorderis mei? Putas ne mortu⁹ homo rursuz viuat? Cũctis diebus, quib⁹ nunc milito, expecto, donec veniat immutatio mea. Vocabis me, ꝛ ego respõdebo tibi: Operi manuũ tuarũ porriges dexterã. Tu qdẽ gressus meos dinumerasti: sed parce peccatis meis. ℟. Ne recorderis peccata mea dñe, Dũ veneris iudicare seculũ p ignẽ. ℣. Dirv

℣. Dirige dñe Deus me⁹ in cõspectu tuo viam meã. Dum ve.
℣. Requiem. Dum veneris.
In iij. noct. ꝛ p feria iiij. ꝛ Sabbatho. Aña. Complaceat. ps.
Expectãs expectaui dñm. 25. Aña. Complaceat tibi domine vt eruas me: dñe ad adiuuandum me respice. Aña. Sana domine. ps.
Beatus qui intelligit. 26. Aña. Sana dñe animam meam: quia peccaui tibi. Aña. Sitiuit. ps.
Quemadmodũ. 26. Añ. Sitiuit aia mea ad Deũ fontem viuum, qñ veniã ꝛ apparebo ante faciẽ dñi? ℣. Ne tradas bestijs aias cõfitentes tibi. ℟. Et aias pauperũ tuoꝝ ne obliuiscaris in finẽ. Pater nr. totũ secr. l. vij.

Job. 17. Spiritus meus attenuabit, dies mei breuiabunt, ꝛ solũ mihi superest sepulcrũ. Nõ peccaui, ꝛ in amaritudinib⁹ moratur oculus me⁹. Libera me dñe, ꝛ pone me iuxta te, ꝛ cuiusuis manus pugnet contra me. Dies mei trãsierũt. cogitationes meę dissipatę sũt, torquẽtes cor meũ. Noctẽ verterunt in diem, ꝛ rursuz post tenebras spero lucẽ. Si sustinuero, infernus domus mea est, ꝛ in tenebris stratui lectuluz meum. Putredini dixi: Pater meus es: Mater mea, ꝛ soror mea, vermib⁹. Ubi est ergo nũc pręstolatio mea, ꝛ patiẽtia mea? Tu es dñe De⁹ meus. ℟. Peccantẽ me quotidie, ꝛ non me pœnitentẽ timor mortis conturbat me: Quia in inferno nulla est redemptio, miserere mei Deus, ꝛ salua me. ℣. Deus in noie tuo saluũ me fac, ꝛ in virtute tua libera me. Quia in. Lectio viij.

Pelli meę consumptis carnibus adhęsit os meum, ꝛ derelicta sunt tãtũmodo labia circa dẽtes meos. Miseremini mei, miseremini mei saltem vos amici mei, quia manus dñi tetigit me. Quare psequimini me sicut Deus, ꝛ carnibus meis saturamini? Quis mihi tribuat, vt scribantur sermones mei? Quis mihi det, vt exarentur in libro stylo ferreo, ꝛ plumbi lamina, vel celte sculpãtur in silice? Scio enim ꝙ redemptor meus viuit, ꝛ in nouissimo die de terra surrecturus sum, ꝛ rursum circundabor pelle mea, ꝛ in carne mea videbo Deum saluatorem meum. Quem visurus sum ego ipse, ꝛ oculi mei cõspecturi sunt, ꝛ nõ alius. Reposita est hec spes mea in sinu meo. ℟. Dñe sm actũ meũ noli me iudicare: nihil dignũ in cõspectu tuo egi: ideo deprecor maiestatez tuaz: Ut tu Deus deleas iniquitatez meã. ℣. Ampli⁹ laua me domine ab iustitia mea, ꝛ a delicto meo munda me. Ut tu. Lect. ix.

Job. 19.

Quare de vulua eduxisti me? qui vtinam consumptus essem, ne oculus me videret. Fuissem, quasi nõ essez, de vtero translatus

translatus ad tumulũ. Nũquid
nõ paucitas dierũ meorũ finietur
breui? Dimitte me ergo, vt plã
gã paululũ dolorẽ meũ, añquã
vadã, et nõ reuertar ad terrã te-
nebrosaz, et opertã mortis caligi
ne: terrã miserie, et tenebrarũ,
vbi vmbra mortis, et null⁹ ordo,
sed sẽpitern⁹ horror inhabitat.
℟. Libera me dñe de vijs infer-
ni, q portas ereas cõfregisti, et
visitasti infernũ, et dedisti eis lu
men, vt viderent te: Qui erãt in
penis tenebrarũ. * Clamãtes,
et dicẽtes, aduenisti redemptor
noster. Qui. ℟ equiem. Qui.
Seq. ℟. dr solũmõ in crastino.
Diuz scõrũ, et qñcũqz p defun
ctis dñr ix. lcões. ℟. Libera
me dñe de morte eterna i die il
la tremẽda. Qñ celi mouẽdi sũt
et terra, Dũ veneris iudicare se
culũ p ignẽ. * Tremens fact⁹
sum ego, et timeo, dum discussio
venerit, atque vẽtura ira. Qñ.
* Dies illa, dies ire, calamita
tis, et miserie, dies magna, et ama-
ra vald Duz. ℣. ℟ egẽ. Libera.
Ad Laud. absolute incipit. Añ.

Exultabũt dño os
sa humiliata.
Ps. Miserere
mei Deus. 23.
Añ. Exaudi
dñe. Psalmus.

Te decet hymnus Deus in
Sion: et tibi reddetur vo-
tum in Jerusalem.
Exaudi orationem meam: ad
te omnis caro veniet.
Verba iniquorũ preualuerũt
super nos: et impietatibus no-
stris tu propitiaberis.
Beatus quem elegisti et assum
psisti: inhabitabit in atrijs tuis.
Replebimur in bonis domus
tue: sanctum est templum tuuz,
mirabile in equitate.
Exaudi nos deus salutaris
noster: spes omnium finium ter
re, et in mari longe.
Preparans montes in virtute
tua accinctus potentia: qui cõ
turbas profundum maris, so-
num fluctuum eius.
Turbabuntur gentes, et time-
bunt qui habitant terminos a
signis tuis: exitus matutini et
vespere delectabis.
Visitasti terrã et inebriasti eã:
multiplicasti locupletare eam.
Flumẽ Dei repletũ est aquis:
parasti cibum illorum, quoniaz
ita est preparatio eius.
Riuos eius inebrians, multipli
ca genimina eius: in stillicidijs
eius letabitur germinans.
Benedices corone anni beni-
gnitatis tue: et campi tui reple-
tur vbertate.
Pinguescent speciosa deserti:
et exultatione colles accingent.
Induti sunt arietes ouium, et
valles abundabunt frumento:
clamabunt, etenim hymnum
dicent.
Requiem. Añ. Exaudi domi-
ne orationem meã: ad te omnis
caro veniet. Añ. Me suscepit
dextera tua domine. Ps. Deus

Deus Deus meus ad te. 8.
A porta inferi. Canticum.

Ego dixi in dimidio dierum meorum: vadam ad portas inferi.
Quesiui residuũ annorũ meorum: dixi, non videbo dominũ Deum in terra viuentium.
Non aspiciã hominem vltra: & habitatorem quietis.
Generatio mea ablata est & cõuoluta est a me: quasi tabernacula pastorum.
Precisa est velut a texente vita mea: dum adhuc ordirer succidit me, de mane vsque ad vesperam finies me.
Sperabã vsq ad mane: quasi leo, sic cõtriuit omnia ossa mea.
De mane vsque ad vesperã finies me: sicut pull' hirũdinis sic clamabo, meditabor vt colũba.
Attenuati sunt oculi mei: suspicientes in excelsum.
Domine, vim patior, responde pro me: quid dicã? aut quid respondebit mihi, cum ipse fecerit?
Recogitabo tibi omnes annos meos: in amaritudine aie mee.
Domine si sic viuitur, & in talibus vita spiritus mei: corripies me, & viuificabis me, ecce in pace amaritudo mea amarissima.
Tu autem eruisti animã meã vt nõ periret: proiecisti post tergum tuũ omnia peccata mea.
Quia non infernus confitebit tibi, neq mors laudabit te: non expectabunt, qui descendunt in lacum veritatem tuam.

Viuens viuens ipse confitebit tibi, sicut & ego hodie: pr filiis notam faciet veritatem tuam.
Domine saluũ me fac, & psalmos nostros cantabimus cũctis diebus vite nostre in domo dñi.
Requiẽ. Aña. A porta inferi erue dñe animã meã. Aña. Omnis spiritus laudet dominum. ps. Laudate dominum de celis. 9.
℣. Audiui vocem de celo, dicẽtem mihi. ℟. Beati mortui qui in dño moriuntur. Aña. Bñ. Aña. Ego sum resurrectio, & vita: q credit in me, etiam si mortuus fuerit, viuet: & oĩs, qui viuit & credit in me non morietur in eternũ. Deinde. Pater noster. totum secret. sic. De profundis. cum precibus, & orationibus vt supra in vesp.

S A L M I
G R A D V A L E S.

Dicunt feria iiij. cuiuslibet hebdomade in Quadrag. nõ impedita aliquo festo nouẽ lectõnũ, in Choro ante Matut. vel extra Chorum, pro opportunitate temporis. Et isti primi v. psalmi dicuntur sine. Gloria patri. Et in fine vltimi dicit. Requie. Incipitur absolute sine Aña. ps.
Ad dñm cum tribularer. 54.
Leuaui oculos meos.
Letatus sum in his que. 55.
Ad te leuaui oculos meos.
Nisi quia dñs erat in. cum. ℣.
Requiẽ eternã dona eis dñe,
℟. Et lux perpetua luceat eis

Deinde

Deinde dicitur flexis genibus
Pater noster. secreto. ℣.
Et ne nos. ℟. Sed libera nos.
℣. A porta inferi. ℟. Erue do/
mine animas eorum.
℣. Requiescāt ī pace. ℟. Amē.
℣. Domine exaudi orationē meā.
℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo. Oro.

Absolue, quęsumus do/
mine, animas famulorū,
famularumque tuarum, & om/
nium fidelium defunctorū ab
omni vinculo delictorum: vt in
resurrectionis gloria, inter san/
ctos, & electos tuos resuscitati
respirent. Per Christum domi
num nostrum. ℟. Amen.

Dicta oratione statī dicū̄t alij
psalmi Graduales, q sequūt.
In fine cuiuslibet Psalmi dr.
Gloria patri, & filio, & spiritui.
Qui confidunt in domino. 55.
In conuertendo dominus.
Nisi dn̄s ędificauerit domum.
Beati omnes qui timent.
Sępe expugnauerunt me.
Quibus finitis dr̄ flexis genibus.
Kyrie el. Christe el. Kyrie el.
Pater noster. secreto.
℣. Et ne nos. ℟. Sed libera.
℣. Memēto cōgregationis tuę.
℟. Quam possedisti ab initio.
℣. Domine exaudi orationē meā.
℟. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo. Oratio.

Deus, cui propriū est misere
ri semper, & parcere, su/
scipe deprecationem nostram:
vt nos & omnes famulos tuos,
quos delictorū catena cōstrin/
git, miseratio tuę pietatis cle/
menter absoluat. Per Christū.

Deinde absolute, vt su. Et in fi
ne cuiuslibet ps. dr̄. Gloria pa.
De profundis clamaui. 56.
Domine non est exaltatum.
Memento domine Dauid
Ecce quā bonū & q̄ iucun. 57.
Ecce nunc benedicite dn̄m.
vt in fine completorij.
Quibus finitis dr̄ flexis genib⁹.
Kyrie el. Christe el. Kyrie el.
Pater nr̄. ℣. Et ne nos. ℟. Sed li
be. ℣. Saluos fac seruos tuos.
℟. Deus meus sperantes ī te.
Dn̄e exau. ℣. Dn̄s vobis. Oro.

Prętende dn̄e famulis & fa
mulabus tuis dexterā cę/
lestis auxilij: vt te toto corde pquī/
rāt, & quę digne postulāt conseq
mereantur. Per Christū dn̄m.

SEPTEM PSALMI POENITENTIALES cum Litanijs.

Dicuntur flexis genibus in om
nibus sextis ferijs Quadragesi/
mę, quando officium fit de feria
Litanię autem omissis Septem
Psalmis dicuntur in Litania
maioribus in festo sancti Mar
ci, & in tribus diebus Rogatio
num. Dicūtur autem in Qua/
dragesima in Choro post Ma/
tutinum diei, extra Chorum pro
opportunitate temporis. Ana.
Ne reminiscaris. Psalmus
Domine.

DOmine ne in fu
rore tuo argu
as me: neque
in ira tua cor
ripias me.
Misere mei
dñe quoniam
infirmus sum:
sana me domine, quoniam con
turbata sunt ossa mea.
Et anima mea turbata est val
de: sed tu domine usquequo?
Conuertere domine, et eripe
animam meam: saluum me fac
propter misericordiam tuam.
Quoniam non est in morte, q
memor sit tui: in inferno autem
quis confitebitur tibi?
Laboraui in gemitu meo, laua
bo per singulas noctes lectum
meum: lacrymis meis stratum
meum rigabo.
Turbatus est a furore oculus
meus: inueteraui inter omnes
inimicos meos.
Discedite a me omnes qui ope
ramini iniquitatem: qm exaudi
uit dominus vocem fletus mei.
Exaudiuit dñs deprecationẽ
meã: dñs orationẽ meã suscepit.
Erubescant, et conturbentur
vehemẽter omnes inimici mei:
conuertantur et erubescant val
de velociter.
Gloria patri. Psalmus.
BEati quorum remisse sunt
iniquitates: et quorum te
cta sunt peccata.
Beat⁹ vir cui nõ iputauit dñs
peccatũ: nec est in spũ eius dol⁹.
Quia tacui inueterauerũt ossa
mea: dum clamarem tota die.
Quoniam die ac nocte grauata est
sup me man⁹ tua: conuersus sum
i erũna mea, dum cõfigit spina.
Delictũ meũ cognitũ tibi fe
ci: et iniustitiã meã non abscõdi.
Dixi, cõfitebor aduersum me
iniustitiam meam dño: et tu re
misisti impietatem peccati mei.
Pro hac orabit ad te omnis
sanctus: in tẽpore opportuno.
Veruntñ i diluuio aquaꝝ mul
tarũ: ad eũ nõ approximabunt.
Tu es refugiũ meũ a tribula
tiõe q̃ circũdedit me: exultatio
mea, erue me a circũdãtib⁹ me.
Intellectũ tibi dabo, et istruã
te in via hac qua gradieris: fir
mabo super te oculos meos.
Nolite fieri sicut equus et mu
lus: quibus non est intellectus.
In camo et freno maxillas eoꝝ
cõstringe: q̃ nõ approximant ad te.
Multa flagella peccatoris:
sperantes autem in domino mi
sericordia circundabit.
Letamini in dño, et exultate iu
sti: et gloriamini oẽs recti corde.
Gloria patri. [illegible]
DOmine ne in furore tuo
arguas me: neque in ira
tua corripias me.
Quoniam sagitte tue infixe
sunt mihi: et confirmasti super
me manum tuam.
Nõ est sanitas in carne mea a
facie ire tue: non est pax ossibus
meis a facie peccatorũ meorũ.

Quo

Q m iniquitates meę supgresse sunt caput meum: et sicut onus graue grauatę sunt super me.
P utruerunt et corruptę sūt cicatrices meę: a facie insipientię meę.
M i er factus sum, et curuatus sum vsq3 in finem: tota die contristatus ingrediebar.
Q uoniam lumbi mei impleti sunt illusionibus: et non est sanitas in carne mea.
A fflictus sum, et humiliatus sum nimis: rugiebam a gemitu cordis mei.
D omine ante te omne desiderium meum. et gemitus meus a te non est absconditus.
C or meum conturbatum est, dereliquit me virtus mea: et lumen oculorum meorum, et ipsum non est mecum.
A mici mei, et proximi mei: aduersum me appropinquauerūt et steterunt.
E t qui iuxta me erant de lōge steterunt: et vim faciebant, qui querebant animam meam.
E t qui inquirebant mala mihi locuti sunt vanitates: et dolos tota die meditabantur.
E go autem tanquā surdus nō audiebam: et sicut mutus nō aperiens os suum.
E t factus sum sicut homo nō audiens: et non habens in ore suo redargutiones.
Q m in te dñe speraui: tu exaudies me dñe Deus meus.
Q uia dixi, nequādo supgaudeant mihi inimici mei: et dum commouentur pedes mei, sup me magna locuti sunt.
Q m ego in flagella paratus sum: et dolor meus in cōspectu meo semper.
Q m iniquitatē meā annūciabo: et cogitabo pro pctō meo.
I nimici aūt mei viuūt, et confirmati sunt super me: et multiplicati sunt, q oderūt me inique.
Q ui retribuūt mala pro bonis, detrahebant mihi: quoniam sequebar bonitatem.
N e derelinquas me dñe Deus meus: ne discesseris a me.
I ntende in adiutorium meū: domine Deus salutis meę.
G loria patri. Psalmus.
M Iserere mei Deus: secūdum magnam misericordiam tuam.
E t secundum multitudinem miserationum tuarum: dele iniquitatem meam.
A mplius laua me ab iniqtate mea: et a pctō meo munda me.
Q m iniquitatem meā ego cognosco: et peccatum meum cōtra me est semper.
T ibi soli peccaui, et malū corā te feci: vt iustificeris i sermonibus tuis, et vincas cū iudicaris.
E cce enim i iniquitatibus cōceptus sum: et in peccatis concepit me mater mea.
E cce eniz veritatez dilexisti: incerta, et occulta sapientię tuę manifestasti mihi.
A sperges me domine hyssopo et mun

⁊ mundabor: lauabis me, ⁊ super niuem dealbabor.
Auditui meo dabis gaudiū ⁊ letitiā: ⁊ exultabunt ossa humiliata.
Auerte faciem tuam a pctis meis: ⁊ oēs iniqtates meas dle.
Cor mundum crea in me deus: ⁊ spiritum rectum innoua i visceribus meis.
Ne pijcias me a facie tua: ⁊ spm̄ sctm̄ tuū ne auferas a me.
Redde mihi letitiā salutaris tui: ⁊ spū pricipali ꝯfirma me.
Docebo iniquos vias tuas: ⁊ impij ad te conuertentur.
Libera me d sanguinibꝰ Deꝰ Deus salutis mee: ⁊ exultabit lingua mea iustitiam tuam.
Domine labia mea apies: ⁊ os meū annūciabit laudē tuā.
Quoniam si voluisses sacrificium dedisses vtique: holocaustis non delectaberis.
Sacrificium Deo spiritus contribulatus: cor contritū ⁊ humiliatum Deus nō despicies.
Benigne fac domine in bona voluntate tua Sion, vt edificētur muri Jerusalem.
Nunc acceptabis sacrificiū iustitie oblōnes, ⁊ holocausta: tūc iponēt super altare tuū vitulos
Gloria patri. Psalmus.

Domine exaudi orationē meam: ⁊ clamor meꝰ ad te veniat.
Non auertas faciē tuā a me: in quacunqȝ die tribulor, inclina ad me aurem tuam.
In quacunque die inuocauero te: velociter exaudi me.
Quia defecerunt sicut fumus dies mei: ⁊ ossa mea sicut cremium aruerunt.
Percussus sum vt fenū, ⁊ aruit cor meum: quia oblitus sum comedere panem meum.
A voce gemitus mei: adhesit os meum carni mee.
Similis factus sum pellicano solitudinis: factus sum sicut nicticorax in domicilio.
Uigilaui: ⁊ factus sum sicut passer solitarius in tecto.
Tota die exprobrabant mihi inimici mei: ⁊ q laudabāt me aduersum me iurabant.
Quia cinerem tanquā panem manducabam: ⁊ poculū meum cum fletu miscebam.
A facie ire indignationis tue: quia eleuans allisisti me.
Dies mei sicut vmbra declinauerūt: ⁊ ego sicut fenum arui.
Tu autem domine in eternum permanes: ⁊ memoriale tuū in generatione ⁊ generatione.
Tu exurgens misereberis Siō: quia tempus miserendi eiꝰ, qa venit tempus.
Quoniam placuerunt seruis tuis lapides eius, ⁊ terre eius miserebuntur.
Et timebūt gentes nomē tuū dn̄e: ⁊ oēs reges terre gl̄aȝ tuā.
Quia edificauit dn̄s Sion: ⁊ videbitur in gloria sua.
Respexit in orationem humilium: ⁊ nō spreuit preces eorum.

Scribantur hec in generatio/ne altera: ⁊ populus qui crea/bitur laudabit dominum.
Quia prospexit de excelso sã/cto suo: dominus de celo i ter/ram aspexit.
Ut audiret gemitus compe/ditorum:vt solueret filios inter emptorum.
Ut anuuncient i Siõ nomen dñi:⁊ laudẽ eius in Jerusalez:
In conueniendo populos i v/nuz:⁊ reges vt seruiant dño.
Rñdit ei in via ṽtutis sue:pau citaté diez meoz núcia mihi.
Ne reuoces me i dimidio die rum meorum:in generationez ⁊ generationem anni tui.
Initio tu dñe terrã fundasti: ⁊ opera manuũ tuarũ sũt celi.
Ipsi peribunt, tu autẽ perma nes: ⁊ omnes sicut vestimentuz veterascent.
Et sicut opertoriuz mutabis eos, ⁊ mutabunt:tu autem idẽ ipse es,⁊ anni tui non deficiẽt.
Filij seruorũ tuorũ habitabũt ⁊ semen eorũ in seculũ dirigef.
Gloria patri. Psalmus.

De pfundis clamaui ad te domine: domine exau di vocem meam.
Fiant aures tue intendẽtes: in vocẽ deprecationis mee.
Si iniquitates obseruaueris dñe:domine quis sustinebit?
Quia apud te ppitiatio est: ⁊ ppter legẽ tuã sustinui te dñe.
Sustinuit anima mea i verbo eius: sperauit aĩa mea in dño.
A custodia matutina vsq3 ad noctem:speret Jsrael in dño.
Quia apud dñz misericordia ⁊ copiosa apud eũ redemptio.
Et ipse redimet Jsrael:ex om nibus iniquitatibus eius.
Gloria patri. Psalmus.

Domine exaudi orationẽ meã,auribus percipe ob secrationem meaz: in veritate tua exaudi me in tua iustitia.
Et non intres i iudiciũ cũ ser uo tuo: quia nõ iustificabitur ĩ conspectu tuo omnis viuens.
Quia persecutus est inimic[9] animam meaz: humiliauit in terra vitam meam.
Collocauit me in obscuris si cut mortuos seculi,⁊ anxiatus est super me spiritus meus: in me turbatum est cor meum.
Memor fui dierum antiquo/rũ,meditatus sũ in omnibus operibus tuis: ⁊ in factis ma/nuum tuarum meditabar.
Expandi manus meas ad te: aĩa mea sicut terra sine aq̃ tibi.
Uelociter exaudi me dñe: de fecit spiritus meus.
Nõ auertas faciẽ tuã a me: ⁊ similis ero dscẽdentib[9] i lacũ:
Auditã fac mihi mane miseri cordiã tuã:quia in te speraui.
Notã fac mihi viã i qua am/bulẽ,qa ad te leuaui aĩaz meã.
Eripe me d̃ inimicis meis do mine ad te confugi:doce me fa cere voluntatem tuam: quia Deus meus es tu.
Spũs tuus bonus deducet me

in ter/

in terraꝫ rectã: propter nomen tuum domine viuificabis me i equitate tua.
Educes de tribulatione aiaꝫ meã: ⁊ in misericordia tua di/sperdes omnes inimicos meos.
Et pdes oẽs, q tribulãt aiam meaꝫ: qm̃ ego seruus tuus suꝫ.
Gloria patri. Aña. Ne reminiscaris domine delicta nostra, vel parentũꝫ nostrorũ, neqꝫ vindictaꝫ sumas de peccatis nr̃is.
Kyrie eleison.
Christe eleison.
Christe audi nos.
Christe exaudi nos.
Pater de celis Deus: miserere nobis.
Fili Redemptor mundi Deus miserere nobis.
Spiritus sancte Deus, miserere nobis.
Sancta Trinitas vnus Deus miserere nobis.
Sancta Maria ora ꝑ nobis.
Sancta Dei genitrix ora.
Sancta virgo virginum ora
Sancte Michael ora
Sancte Gabriel ora
Sancte Raphael ora
Omnes sancti angeli, ⁊ archãgeli, orate
Omnes sancti beatorum spirituum ordines orate
Sãcte Johãnes Baptista, ora
Omnes sancti Patriarche, ⁊ Prophete orate
Sancte Petre ora
Sancte Paule ora
Sancte Andrea ora
Sancte Jacobe ora
Sancte Johannes ora
Sancte Thoma ora
Sancte Jacobe ora
Sancte Philippe ora
Sancte Bartholomee ora
Sancte Matthee ora
Sancte Simon ora
Sancte Thadee ora.
Sancte Matthia ora
Sancte Barnaba ora
Sancte Luca ora
Sancte Marce ora
Omnes sancti apostoli, ⁊ euangeliste orate
Oẽs sctĩ discipuli dñi, orate
Oẽs sancti Innocentes, orate
Sancte Stephane ora
Sancte Laurenti ora.
Sancte Vincenti ora
Sancti Fabiane, ⁊ Sebastiane orate
Sctĩ Johãnes, ⁊ Paule orat.
Sctĩ Cosma, ⁊ Damiane ora.
Sctĩ Geruasi, ⁊ Protasi orate
Omnes sancti martyres orat.
Sancte Syluester ora
Sancte Gregori ora
Sancte Ambrosi ora
Sancte Augustine ora
Sancte Hieronyme ora
Sancte Martine ora
Sancte Nicolae ora
Omnes sancti pontifices, ⁊ cõfessores orate
Omnes sancti doctores orate
Sancte Benedicte ora
Sancte Antoni ora
Sancte Bernarde ora
Sancte Dominice ora

Sancte Francisce ora
Omnes sancti sacerdotes, & leuitę orate
Omnes sancti monachi & Eremitę orate
Sancta Maria Magdalena ora pro nobis.
Sancta Agatha ora
Sancta Lucia ora.
Sancta Agnes ora
Sancta Cecilia ora
Sancta Catherina ora
Sancta Anastasia ora
Omnes sanctę virgines, & viduę, orate
Omnes sancti & sanctę Dei, intercedite pro nobis.
Propiti⁹ esto, parce nobis dñe
Propiti⁹ esto, exaudi nos dñe.
Ab omni malo, libera nos domine.
Ab omni peccato, libera nos.
Ab ira tua, libera nos.
A subitanea, & improuisa morte, libera nos.
Ab insidijs diaboli, libera nos.
Ab ira, & odio, & omni mala voluntate, libera nos.
A spiritu fornicationis, libera nos domine.
A fulgure tẽpestate, libera.
A morte perpetua, libera nos.
Per mysterium sanctę incarnationis tuę, libera nos.
Per aduentũ tuum, libera nos.
Per natiuitatem tuam, liber.
Per baptismum, & sanctum ieiunium tuum, libera nos.
Per crucẽ, & passionẽ tuã, lib.
Per mortẽ & sepulturã tuã, li.
Per sctãm Resurrectiõẽ tuã. li.
Per admirabilem Ascensionẽ tuam, libera nos.
Per aduentum Spiritus sancti paracliti, libera nos.
In die iudicij, libera nos.
Peccatores, te rogam⁹ audi nos.
Ut nobis parcas, te rogamus.
Ut nobis indulgeas, te roga.
Ut ad verã pęnitentiam nos perducere digneris, te rog.
Ut ecclesiam tuã sctãm regere, & cõseruare digneris, te rog.
Ut domnũ apostolicũ, & omnes ecclesiasticos ordines, in sancta religione conseruare digneris te rogamus.
Ut inimicos sanctę Ecclesię humiliare digneris, te rog.
Ut regibus & principib⁹ Christianis, pacem, & verã concordiã donare digneris, te rog.
Ut cuncto populo Christiano pacem, & vnitatẽ largiri digneris, te rogamus.
Ut nosmetipsos in tuo sancto seruitio confortare, & conseruare digneris, te rogamus.
Ut mentes nostras ad cęlestia desideria erigas, te rogam⁹.
Ut omnibus benefactoribus nostris sempiterna bona retribuas, te rogamus.
Ut animas nostras, fratrum, & propinquorũ, & benefactorũ nostrorũ, ab ęterna damnatione eripias, te rogamus.
Ut fructus terrę dare, & cõseruare digneris, te rogamus.
Ut oĩbus fidelibus defunctis re-

requiē ęternam donare di/gneris, te rogam⁹ audi nos.
Ut nos exaudire digneris, te rogamus audi nos.
Fili Dei, te rogam⁹ audi nos.
Agnus Dei, qui tollis pctā mūdi, parce nobis domine.
Agnus Dei, qui tollis pecca ta mūdi, exaudi nos dn̄e.
Agnus Dei, qui tollis pecca/ta mundi, miserere nobis.
Christe audi nos.
Christe exaudi nos.
Kyrie eleison.
Christe eleison.
Kyrie eleison.
Pater noster. secreto. ℣.
Et ne nos inducas i tētationē.
℟. Sed libera nos. Psal.
Deus in adiutorium meū intende: domine ad adiu uandum me festina.
Confundātur ꝛ revereantur: qui querunt animam meam.
Auertātur retrorsuȝ, ꝛ erube scāt: qui volunt mihi mala.
Auertantur statim erubescen tes: q dicunt mihi, euge, euge.
Exultent ꝛ lętentur in te oēs, qui quęrūt te: ꝛ dicāt, semper magnificetur dominus, q dili/gunt salutare tuum.
Ego vero egenus, ꝛ pauper sum: Deus adiuua me.
Adiutor meus ꝛ liberator me us es tu: domine ne moreris.
Gloria pr̄i, ꝛ filio, ꝛ spūi sctō.
Sicut erat in principio, ꝛc.
℣. Saluos fac servos tuos.
℟. Deus meus sperātes in te.
℣. Esto nobis dn̄e turris for/titudinis. ℟. A facie inimici.
℣. Nihil pficiat inimicus in nobis. ℟. Et filius iniquitatis non apponat nocere nobis.
℣. Dn̄e nō ꝓm peccata nostra facias nobis. ℟. Neq ꝓm ini/quitates nr̄as retribuas nobis.
℣. Orem⁹ p Pontifice nr̄o N.
℟. Dominus cōseruet eum, ꝛ viuificet eū, ꝛ beatuȝ faciat eū in terra, ꝛ non tradat eū in ani/mam inimicorum eius.
℣. Orem⁹ p bn̄factorib⁹ nr̄is.
℟. Retribuer̄ dignare dn̄e oi/bus nobis bona facientib⁹ pro/pter nomen tuū, vitam ęternā.
℣. Orem⁹ p fidelib⁹ defunctis.
℟. Requieȝ ęternam dona eis dn̄e: ꝛ lux perpetua luceat eis.
℣. Requiescāt i pace. ℟. Amē.
℣. Pro fratrib⁹ nr̄is absentib⁹.
℣. Saluos fac servos tuos Deus meus sperantes in te.
℣. Mitte eis domine auxiliuȝ de sancto.
℟. Et de Sion tuere eos.
℣. Dn̄e exaudi orationē meā.
℟. Et clamor me⁹ ad te veniat.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cū spū tuo. Oremus.

Deus, cui ppriuȝ est misereri sē/per, ꝛ parcere: suscipe dpreca tione nr̄am, vt nos, ꝛ omnes fa mulos tuos, quos delictorū ca tena constringit, miseratio tuę pietatis clementer absoluat.

Exaudi

Exaudi, quęsumus domine, supplicum preces: et confitentium tibi parce peccatis: vt pariter nobis indulgentiam tribuas benignus, et pacem.

Ineffabilem nobis domine misericordiam tuam clementer ostende, vt simul nos, et a peccatis omnibus exuas, et a pęnis quas pro his meremur eripias:

Deus, qui culpa offenderis, pęnitentia placaris, preces populi tui supplicantis propitius respice: et flagella tuę iracundię, quę pro peccatis nostris meremur auerte.

Omnipotens sempiterne Deus, miserere famulo tuo pontifici nostro ℟. et dirige eum secundum tuam clementiam in viam salutis ęternę: vt te donante tibi placita cupiat, et tota virtute perficiat.

Deus, a quo sancta desideria recta consilia, et iusta sunt opera: da seruis tuis illam quam mundus dare non potest pacem: vt et corda nostra mandatis tuis dedita, et hostium sublata formidine, tempora sint tua protectione, tranquilla.

Ure igne sancti spiritus renes nostros, et cor nostrum domine: vt tibi casto corpore seruiamus, et mundo corde placeamus.

Fidelium Deus omnium conditor, et redemptor, animabus famulorum famularumque tuarum remissionem cunctorum tribue peccatorum: vt indulgentiam, quam semper optauerunt, pijs supplicationibus consequantur.

Actiones nostras, quęsumus domine, aspirando preueni, et adiuuando prosequere: vt cuncta nostra oratio, et operatio, a te semper incipiat, et per te cępta finiatur.

Omnipotens sempiterne Deus, qui viuorum dominaris simul et mortuorum: omniumque misereris: quos tuos fide, et opere futuros esse prenoscis: te supplices exoramus: vt pro quibus effundere preces decreuimus, quosque vel presens seculum adhuc in carne retinet, vel futurum iam exutos corpore suscepit, intercedentibus omnibus sanctis tuis, pietatis tuę clementia, omnium delictorum suorum veniam consequantur. Per dominum.

℣. Dominus vobis. ℟. Et cum spiritu tuo.

℣. Exaudiat nos omnipotens, et misericors dominus. ℟. Amen. ℣.

Et fidelium animę per misericordiam Dei requiescant in pace. ℟. Amen.

ORDO COMMENDATIONIS ANIMAE.

Primum dicuntur Litanię breues in hunc modum.

Kyrie eleison.
Christe eleison.
Kyrie eleison.
Sancta Maria ora pro eo
Omnes sancti angeli, et archangeli orate.
Sancte Abel ora
Omnis chorus iustorum orate
Sancte Abraham ora

Sancte Iohãnes Baptiſta ora.
Omnes ſancti Patriarche, & prophete orate
Sancte Petre ora
Sancte Paule ora
Sancte Andrea ora
Sancte Iohannes ora
Omnes ſcti apli, & euãgeliſte orate
Omnes ſcti diſcipuli Dñi orate
Omnes ſancti Innocentes, orate
Sancte Stephane ora
Sancte Laurenti ora
Omnes ſancti martyres orate
Sancte Silueſter ora
Sancte Auguſtine ora
Omnes ſancti pontifices, & cõfeſſores orate
Sancte Benedicte ora
Sancte Franciſce ora
Omnes ſancti Monachi, & Eremite orate
Sctã Maria Magdalẽa ora
Sancta Lucia ora
Omnes ſctẽ ỽgines & vidue orate
Omnes ſancti, & ſãcte Dei intercedite pro eo.
Propitius eſto, parce ei dñe.
Propitius eſto, libera eũ dñe.
Ab ira tua libera
A mala morte libera
A periculo mortis libera
A penis inferni libera
Ab omni malo libera
A poteſtate diaboli libera
Per natiuitatem tuam libera
Per crucẽ, & paſſionẽ tuã, lib.
Per mortem, & ſepulturam tuam, libera nos domine.
Per glorioſam reſurrectionẽ tuam libera
Per admirabilem Aſcenſionẽ tuam libera
Per gratiam ſpiritus ſancti paracliti, libera
In die iudicij libera
Peccatores te rogamus.
Ut ei parcas, te rogamus.
Kyrie el. Chriſte el. Kyrie el.
Dein [illegible]
[illegible]

Proficiſcere aĩa Chriana de hoc mundo, In noĩe Dei pãtis oĩpotẽtis, q te creauit, In nomine Ieſu Chri filij dei viui, q p te paſſus eſt, In noĩe ſpũs ſancti q in te effuſus eſt, In noĩe angelorũ & archangelorũ, In noĩe thronorũ & dñationũ, In nomine principatuũ, & ptãtũ, In noĩe Cherubim, & Seraphim, In noĩe patriarcharũ & pphetarũ, In nomine sctorũ aplorum & euãgeliſtarum, In nomine ſanctorũ martyrũ & confeſſorum, In nomine ſanctorum ſacerdotũ, monachorum & eremitarum, In nomine virginũ & oĩum ſanctorũ, & ſanctarũ Dei. Hodie ſit in pace locus tuus, & habitatio tua ſit in ſancta Sion. Per eundẽ Chriſtum dñm noſtrum. Amen.

Deus miſericors, deus clemẽs, De⁹ q ſm multitudinẽ miſerationũ tuarum peccata penitẽtiũ dẽles, & preteritorum criminũ culpas venia remiſſionis euacuas, reſpice ppiti⁹ ſup hunc

hunc famulum tuū N. & remissionem sibi omnium peccatorū suorū tota cordis cōfessione poscētē, deprecatus exaudi. Renoua in eo pyssime pater, quicqd terrena fragilitate corruptum, vel quicqd diabolica fraude violatū est: & vnitati corporis Ecclesię mēbrū redemptionis annecte. Miserere dn̄e gemituū, miserere lacrymarū eius, & nō habentē fiduciā nisi in misericordia tua, ad tuę sacramētum reconciliationis admitte. Per Chr̄m dn̄m nr̄m. ℟. Amen.

Commendo te oipotenti Deo carissime frater, & ei cuius es creatura cōmitto: vt cū humanitatis debitum morte interueniēte persolueris, ad auctorem tuum, qui te de limo terrę formauerat reuertaris. Egredienti itaque aię tuę de corpore, splēdidus angelorum cętus occurrat: Iudex apostolorum tibi senatus adueniat: Cādidatorum tibi martyrum triū phator exercitus obuiet. Liliata rutilantium te confessorum turma circundet: Iubilantium te virginum chorus excipiat, & beatę quietis in sinū patriarcharū te cōplexus astringat: mitis atq; festiuus Christi Iesu tibi aspectus appareat, q te inter assistētes sibi iugiter interesse decernat. Ignores omne qd horret in tenebris, quod stridet i flāmis, qd cruciat in tormentis. Cedat tibi teterrimus satanas cū satellibus suis: in aduētu tuo te comitantibus angelis cōtremiscat, atq; in ęternę noctis chaos immane diffugiat. Exurgat deus, & dissipent inimici eius, & fugiāt qui oderūt eum a facie eius. Sicut deficit fumus deficiāt, sicut fluit cera a facie ignis, sic pereāt peccatores a facie Dei: & iusti epulētur, & exultent in cōspectu Dei. Cōfundant igitur & erubescāt oēs tartareę legiones, & ministri satanę iter tuum impedire nō audeāt. Liberet te a cruciatu Christus, q pro te crucifixus est. Liberet te a morte Chr̄s, q pro te mori dignatus est. Constituat te Chr̄s filius dei viui intra paradisi sui semp amęna vireta, & inter oues suas te verus ille pastor agnoscat. Ille ab oībus peccatis tuis te absoluat, atq; ad dexterā suā i electorum suorum te sorte constituat. Redemptorem tuum facie ad faciem videas: & pręsens semp assistens, manifestissimam beatis oculis aspicias veritatem. Cōstitutus igit inter agmina beatorum, contemplationis diuinę dulcedine potiaris in secula seculorum. ℟. Amen. ℣.

Suscipe dn̄e seruū tuū in locū sperandę sibi saluationis a misericordia tua. ℟. Amē.

Libera dn̄e animā serui tui ex omnibus periculis inferni, & de laqueis pęnarum, & ex omnibus tribulationibus, ℟. Amē.

Libera dñe aiaʒ serui tui, sicut liberasti Enoch, ⁊ Eliā de cōi morte mundi. ℟. Amen.

Libera domine animaʒ serui tui, sicut liberasti Noe de diluuio. ℟. Amen.

Libera domine animaʒ serui tui, sicut liberasti Abraham d̄ Ur Chaldeorum. ℟. Amen.

Libera domine animaʒ serui tui, sicut liberasti Job d̄ passionibus suis. ℟. Amen.

Libera dñe aiā serui tui, sicut liberasti Isaac d̄ hostia, ⁊ d̄ manu patris sui Abrahę. ℟. Amē.

Libera dñe animā serui tui: sicut liberasti Loth de Sodomis ⁊ flamma ignis. ℟. Amē.

Libera dñe animā serui tui, sicut liberasti Moysen de manu Pharaonis regis Aegyptiorum. ℟. Amen.

Libera domine animaʒ serui tui, sicut liberasti Danielem d̄ lacu leonum. ℟. Amen.

Libera domine animaʒ serui tui, sicut liberasti tres pueros d̄ camino ignis ardentis, ⁊ d̄ manu regis iniqui. ℟. Amen.

Libera domine animaʒ serui tui, sicut liberasti Susannaʒ d̄ falso crimine. ℟. Amen.

Libera domine animaʒ serui tui, sicut liberasti Dauid d̄ manu regis Saul, ⁊ de manu Golię. ℟. Amen.

Libera dñe animaʒ serui tui, sicut liberasti Petrum ⁊ Paulum de carceribus. ℟. Amen.

Et sicut beatissimaʒ Theclā, virginē ⁊ martyrē tuā d̄ trib⁹ atrocissimis tormētis liberasti, sic liberare digneris aiaʒ serui hui⁹ ⁊ tecū facias i bonis cōgaudere cęlestibus. ℟. Amen. Oratio.

Commēdamus tibi dñe aiam famuli tui N. precamurq; te dñe Jesu Christe Saluator mundi, vt propter quaʒ ad terram misericorditer descēdisti, patriarcharum tuorū sinibus insinuare nō renuas. Agnosce dñe creaturā tuam non ex dijs alienis creatam, sed a te solo deo viuo ⁊ vero: qa non est alius Deus p̄ter te, ⁊ nō est secundū opera tua. Letifica dñe animam eius i cōspectu tuo, ⁊ ne memineris iniquitatum eius antiquarum, ⁊ ebrietatum, quas suscitauit furor, siue feruor mali desiderij. Licet eīm peccauerit, tamē patrem, ⁊ filiū, ⁊ spiritū sanctū nō negauit, sed credidit: ⁊ zelum Dei in se habuit, ⁊ deuʒ, qui fecit oīa adorauit. ℟. Amē. Oratio.

Delicta iuuentutis, ⁊ ignorantias eius, quęsumus, ne memineris domine, sed s̄m misericordiam tuam memor esto illius in gloria claritatis tuę. Aperiantur ei cęli, collętentur illi angeli. In regnum tuū domine seruum tuum suscipe. Suscipiat eum sanctus Michael archangelus Dei, q militię cęlestis meruit principatuʒ.

Ueniant illi obuiaꝫ sancti Angeli Dei,ꝛ perducāt eum in ciuitatē cęlestēꝫ Jerusalem. Suscipiat eum beatus Petrꝰ apostolus,cui a Deo claues regni cęlestis traditę sunt. Adiuuet eū sanctus Paulꝰ Apostolꝰ, q. dignus fuit esse vas electionis. Intercedat pro eo sanctus Johānes electꝰ Dei apl̄us,cui reuelata sunt secreta cęlestia. Orēt p eo oēs sancti apl̄i, quibꝰ a dn̄o data est ptās ligandi atque soluendi. Intercedant pro eo oēs sancti Dei, q pro Christi nomine tormenta in hoc seculo sustinuerūt:vt vinculis carnis exutus, peruenire mereat ad gloriā regni cęlestis, pstāte Dn̄o nr̄o Jesu Christo,Qui cū pře,ꝛ spū sctō viuit, ꝛ regnat i secula seculorum. ℟. Amen.

Cōfitemini.10.

Bti immac.

ubuenite scti Dei:occurrite angeli dn̄i. Suscipientes aiam eius. Offerētes eā in cōspectu altissimi. ℣. Suscipiat te Christus,qui vocauit te,ꝛ in sinuꝫ Abrahę angeli deducant te Suscipien. ℟. Requiem ęternam dona ei domine,Et lux perpetua.Offerētes. Kyrie elei. Christe elei.Kyrie eleison. Pater noster.Et ne nos. ℣. Sed liber. ℣. Requiem ęternam dona ei domine. ℟. Et lux perpetua. ℣. A porta iferi. ℟. Erue dn̄e aiam eiꝰ. ℣. Requiescant in pace. ℟. Amen. ℣. Dn̄e exaudi. ℣. Dn̄s vobiscū. Oratio:

Tibi dn̄e cōmēdamus animā famuli tui .N. vt defunctus seculo tibi viuat:ꝛ quę per fragilitatem humanę conuersationis peccata commisit, tu venia misericordissimę pietatis absterge. Per Christum dominum nostrum.Amen.

BENEDICTIO MENSAE.

Bn̄dicite. culi omnium, in te sperant dn̄e,ꝛ tu das escā illorū in tēpore opportuno:Aperis tu manuꝫ tuā, ꝛ imples oē aial benedictione. loria.Kyrie elei.Chrīe el.Kyrie ele. ater nr̄. ℣. Et ne nos. ℟. Sed libe.

Benedic dn̄e nos ꝛ hęc tua dona q̄ de tua largitate sumꝰ sumpturi. Per Chrīꝫ dn̄ꝫ nr̄ꝫ. ℟. Am̄.

Jube dōne bn̄dicere. Mēsę cęlestis participes faciat nos rex ęternę glię. ℟. Am̄.

Tu autem ꝛ dn̄e miserere nr̄i. ℟. Deo gras.

Confiteantur tibi dn̄e opa tua. ℟. Et sancti tui bn̄dicant tibi. ℣. Gloria. ℟. Sicut erat.

Postea Sacerdos dicit.

Agimus tibi gratias omnipotens Deus, pro vniuersis beneficijs tuis. Qui viuis, et regnas in secula seculorum. Amen. Deinde alternatim dicitur. Miserere. f. 23. vel. Laudate dominum omnes gentes. 54. Gloria. Sicut. Kyrie el. Christe el. Kyrie ele. Sacerdos dicit. Pater noster.

℣. Et nos. ℟. Sed libera.

℣. Dispersit dedit pauperibus: ℟. Iustitia eius manet in seculum seculi.

℣. Benedicam dominum in omni tempore. ℟. Semper laus eius in ore meo.

℣. In domino laudabitur anima mea. ℟. Audiant mansueti, et letentur.

℣. Magnificate dominum mecum. ℟. Et exaltemus nomen eius in idipsum.

℣. Sit nomen domini benedictum. ℟. Ex hoc, nunc, et vsque in seculum. Oremus.

Retribuere dignare domine omnibus nobis bona facientibus propter nomen sanctum tuum vitam eternam.

℟. Amen.

℣. Benedicamus domino. ℟. Deo gratias. ℣. Fidelium anime per misericordiam Dei requiescant in pace. ℟. Amen. Pater noster.

Quo finito dicit Sacerdos. Deus det nobis suam pacem. ℟. Amen. ¶ Ante cenam Sacerdos benedicturus mensam dicit. Benedicite. Et alij repetunt. Benedicite. Deinde Sacerdos incipit, et alij prosequuntur. Edent pauperes, et saturabuntur, et laudabunt dominum qui requirunt eum: viuent corda eorum in seculum seculi. Gloria patri. Sicut erat. Kyrie el. Christe el. Kyrie eleison. et sequitur Pater noster. Memoriam fecit mirabilium suorum misericors et miserator dominus: Escam dedit timentibus se. Gloria patri. Sicut.

Sacerdos dicit.

Benedictus Deus in donis suis, et sanctus in omnibus operibus suis. Qui viuit, et regnat in secula seculorum.

℟. Amen.

Deinde alternatim dicitur. Laudate dominum omnes gentes. Et cetera.

¶ ... sancti comodi omnia ... ¶ Benedictionis modus ...

¶ In Nat. Domini ... Verbum caro factum est, alleluia. Et habitauit in nobis, alleluia. Gloria patri. Sicut erat. ... Notum fecit dominus, alleluia. Salutare suum, alleluia. ... Cantate. 45. ... Laudate dominum omnes gentes. 54. ...

¶ ... Reges Tharsis, et Insule munera offerent, alleluia. Reges Arabum, et Saba dona adducent, alleluia. Gloria

ria. Sicut erat: In n. ... Oēs de Saba venient, bal. Aurū, ⁊ tus deferentes, balla. Gloria. ... De⁹ iudiciū. 35. ¶ In ... fine nota ... Chꝛis factus eſt ꝓ nobis obediēs vſq₃ ad mortē. ... ater nr̄. ... Jube dn̄e. ... Tu aūt: ... Chꝛis factus: ... Miſerer̄. 23: ... Gloꝛia pat. ... ater nr̄. ... Reſpice q̄s. ... Qui tecū. ... Fidelium animę. ... ater noſter. ... Deus det nobis ſuam pacem. ¶ ... Chꝛis factus eſt pꝛo nobis. Moꝛtem autem crucis. ¶ ... Benedicite. Bn̄dicite. Veſpere aūt Sabbathi, quę luceſcit in pꝛima Sabbathi, balla. Venit Maria Magdalena, ⁊ altera Maria videre ſepulcrū: bal'a. ... lo:. ... Veſpere aūt. ... Gloꝛia patri. ... Sicut. ... Laudate dn̄ȝ oēs gentes. 54. ... Gloꝛia pr̄i. ... Kyrie el. ... Xp̄e elei. ... Kyrie ele. ... ¶ ...

vſq₃ ad Cenā ſequentis Sabbati ... Hec dies quā fecit dominus, balleluia. ... Exultemus, ⁊ letemur i ea, balleluia. ... Gloꝛia pr̄i. ... Hec dies quā. ... Gloꝛia patri. ... Confitemini 10. ¶ ... Aſcendit Deus in iubilatiōe, balleluia. Et dominus i voce tubę, bal'a. Gloꝛia patri. ... Aſcendens Chꝛiſtus in altum, balleluia. Captiuā duxit captiuitatē, bal'a. Gloꝛia patri. ... Oēs gē. 27. vel Laudate dn̄m. ¶ ... Spiritus dn̄i repleuit oꝛbē terrarū, bal'a. ... Et hoc qđ continet oia ſcientiā habet vocis. bal'a. Gloꝛia. ... Repleti ſunt oēs ſpiritu ſcō, balle. ... Et ceperūt loqui, balel. Gloꝛia. ... Magnus dn̄s. 27. vel Laudate dn̄ȝ. ...

ITINERARIVM.

C ... In viā pacis: ... Bn̄dict⁹ dn̄s De⁹ Iſr. 10. ... Gloꝛ. ... In viā pacis, ⁊ pꝛoſperitatis dirigat me, ... nos, ... oipotens, ⁊ miſericoꝛs dn̄s, ⁊ Angelus Raphael comitetur mecū, nobiſcum ſit, in via, vt cum pace, ſalute, ⁊ gaudio reuertar, vel

vel reuertamur ad ppria. Ky rie el. C hre el. Ky rie eleis. Pater noster. Et ne nos idu. Sed libera nos a malo. ℣. Saluos fac seruos tuos. ℟. Deus meus sperātes ī te. ℣. Mitte nobis dñe auxilium dō sctō. ℟. Et de Siō tuer nos. ℣. Esto nobis dñe turris forti tudinis. ℟. A facie inimici. ℣. Nihil proficiat inimicus in nobis. ℟. Et filius iniquitatis non apponat nocere nobis. ℣. Benedict⁹ dñs die quotidie. ℟. Prosperū iter faciat nobis Deus salutarium nostrorum. ℣. Vias tuas domine demonstra mihi. ℟. Et semitas tuas edoce nos. ℣. Utinā dirigant vię nostrę. ℟. Ad custodiendas iustificationes tuas. ℣. Erunt praua in directa. ℟. Et aspera in vias planas. ℣. Angelis suis Deus mandauit de te. ℟. Ut custodiant te in omnibus vijs tuis. ℣. Domine exaudi orationē meā. ℟. Et clamor me⁹ ad te veniat. ℣. Dominus vobiscum. ℟. Et cū spū tuo. Oremus.

Deus, q filios Israel per maris mediū sicco vestigio ire fecisti quique tribus Magis iter ad te stella duce pandisti: tribue nobis, quęsumus, iter prosperū, tempusq tranquillum: vt angelo tuo sancto comite, ad eū quo pergimus locum, ac demum ad ęternę salutis portum peruenire feliciter valeamus.

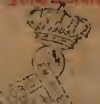
Deus, qui Abraham puerū tuū de Ur Chaldęorū eductū, per omnes suę peregrinationis vias illęsū custodisti: quęsumus, vt nos famulos tuos custodire digneris: esto nobis domine in procinctu suffragium: in via solatiū, in ęstu vmbraculum, & in pluuia, & frigore tegumentum: in lassitudine vehiculum, in aduersitate prędsidium, in lubrico baculus, in suffragio port⁹: vt te duce, quo tendimus prospere perueniamus, & demum incolumes ad propria redeamus.

Adesto, quęsumus domine, supplicationibus nostris, & viam famulorum tuorū in salutis tuę prosperitate dispone: vt inter omnes vię, & vitę huius varietates, tuo semper protegamur auxilio.

Presta quęsumus oīpotēs Deus, vt familia tua per viam salutis incedat: & beati Johānis pcursoris hortaméta sectando, ad eū, qué prędixit, secura perueniat dñm nrm Jesum Christum filium tuū, Qui tecū viuit, & regnat in vnitate spirit⁹ sancti Deus per omnia secula seculorum. ℟. Amen.

Procedamus in pace. ℟. In nomine domini. Amen.

Finis Breuiarii Romani.

VENETIIS,
Apud Franciſcum, & Gaſparem Bindonum.
M D LXXIX.